

Mộng Tu Tiên

Contents

Mộng Tu Tiên	6
1. Chương 1: Thông Đạo	6
2. Chương 2: Mộng Mị Thành Thật	9
3. Chương 3: Mơ Hay Thực?	12
4. Chương 4: Thân Phận	15
5. Chương 5: Tao Ngộ	18
6. Chương 6: Cao Tăng	21
7. Chương 7: Phật Tu	23
8. Chương 8: Quả Muộn	26
9. Chương 9: Sơ Hiện Phật Uy	28
10. Chương 10: Bái Biệt	32
11. Chương 11: Sơ Nhập Tu Chân Giới	35
12. Chương 12: Quyết Chiến	37
13. Chương 13: Âm Linh Căn	40
14. Chương 14: Biến Cố	42
15. Chương 15: Nghịch Thiên	45
16. Chương 16: Tử Linh Kiếm Trận	47
17. Chương 17: Lẩn Trốn	50
18. Chương 18: Một Năm	53
19. Chương 19: Rời Đi	56
20. Chương 20: Khảo Thí	59
21. Chương 21: Tâm Ma	61
22. Chương 22: Ma Khởi	63
23. Chương 23: Phế Nhân	66
24. Chương 24: Hồi Phục	68
25. Chương 25: Tu Ma Giả	71
26. Chương 26: Hỗn Độn Linh Căn	73
27. Chương 27: Phụng Hoàng Cung	76
28. Chương 28: Tiền Nhập	78
29. Chương 29: Sơ Khảo	81
30. Chương 30: Trận Pháp Trong Trận Pháp	84
31. Chương 31: Vượt Ải (1)	87
32. Chương 32: Phá Trận (2)	89
33. Chương 33: Phá Trận (3)	92
34. Chương 34: Qua Ải	94
35. Chương 35: Tu Tập	97
36. Chương 36: Sắp Xếp	99
37. Chương 37: Linh Căn Biến Dị	102
38. Chương 38: Khách Không Mời	104
39. Chương 39: Sát Thần Vô Lệ	107
40. Chương 40: Cuồng Nộ	109

41. Chương 41: Giao Thủ	112
42. Chương 42: Sinh Tử Quyết Chiến	115
43. Chương 43: Kết Cục	117
44. Chương 44: Tâm Tình	119
45. Chương 45: Yên Tiệc	122
46. Chương 46: Hôn Ước	124
47. Chương 47: Thắng Bại	127
48. Chương 48: Học Nghệ	129
49. Chương 49: Di Chỉ	131
50. Chương 50: Tầm Bảo	134
51. Chương 51: Cửu Vỹ Hồ	136
52. Chương 52: Đồng Cảnh Ngộ	139
53. Chương 53: Luyện Đan Thuật	141
54. Chương 54: Tụ Linh Đan	143
55. Chương 55: Biến Cố	145
56. Chương 56: Bạch Hổ	148
57. Chương 57: Dàn Trận	150
58. Chương 58: Hoan Lạc Đồ	152
59. Chương 59: Loạn Sát	155
60. Chương 60: Huyền Hồ Thương Pháp	157
61. Chương 61: Giải Dược	160
62. Chương 62: Âm Dương Bồi Anh Đan	162
63. Chương 63: Nguyên Ủy Giao Nộ Bang	165
64. Chương 64: Hồ Tộc Báo Thù	167
65. Chương 65: Hồ Tộc Báo Thù	169
66. Chương 66: Phẫn Uất	172
67. Chương 67: Minh Gia Trang	174
68. Chương 68: Thanh Khoáng Tuyền	177
69. Chương 69: Thăm Dò	179
70. Chương 70: Tâm Khảm	181
71. Chương 71: Âm Mưu	183
72. Chương 72: Nỗi Lòng	186
73. Chương 73: Cải Trang	188
74. Chương 74: Hí Lộng	190
75. Chương 75: Trùng Kích Kim Đan	192
76. Chương 76: Bạch Hổ Hiện Thân	194
77. Chương 77: Hỏa Long Châu	197
78. Chương 78: Ta Gả Cho Người	199
79. Chương 79: Khách Tới	201
80. Chương 80: Hộ Tống	203
81. Chương 81: Làm Thơ	205
82. Chương 82: Điềm Dữ	207
83. Chương 83: Cái Bẫy	209
84. Chương 84: Thất Tung	211
85. Chương 85: Miêu Nữ Công Chúa	214
86. Chương 86: Kết Duyên	216
87. Chương 87: Động Phòng	218
88. Chương 88: Hùng Lệ	220
89. Chương 89: Bùa May	222
90. Chương 90: Sủng Thú	225
91. Chương 91: Rời Tôn Gia	227
92. Chương 92: Thiên Hoa Trấn	230
93. Chương 93: Trà Đàm (1)	232
94. Chương 94: Trà Đàm (2)	235

95. Chương 95: Trà Đàm (3)	237
96. Chương 96: Tỉ Thí Trù Phòng	240
97. Chương 97: Đào Tẩu	242
98. Chương 98: Truy Sát	244
99. Chương 99: Kiếm Hồn	247
100. Chương 100: Cơ Sự	249
101. Chương 101: Đoạt Xá	251
102. Chương 102: Kẻ Theo Dõi	254
103. Chương 103: Mắc Bẫy	256
104. Chương 104: Trò Chơi	259
105. Chương 105: Zombie	261
106. Chương 106: Trò Chơi Bỏ Dỡ	264
107. Chương 107: Bọ Ngựa Bắt Ve	267
108. Chương 108: Động Thủ	270
109. Chương 109: Thiếu Huyết	272
110. Chương 110: Uyên Ương Đồng Mệnh?	275
111. Chương 111: Sát Khí	278
112. Chương 112: Chim Sẻ Xuất Hiện	281
113. Chương 113: Lễ Phúc Hoa	282
114. Chương 114: Mưu Đồ Của Lâm Thiên Hạ	285
115. Chương 115: Mưu Đồ Nham Hiểm	287
116. Chương 116: Dầm Hồ	289
117. Chương 117: Hung Hiểm	292
118. Chương 118: Kẻ Mạo Danh	295
119. Chương 119: Chuyện Phiếm	297
120. Chương 120: Báo Ân	300
121. Chương 121: Suy Luận	302
122. Chương 122: Hộ Trang	305
123. Chương 123: Chia Tay	308
124. Chương 124: Hiểu Vần Nội	310
125. Chương 125: Ẩn Đạo	312
126. Chương 126: Vương Quy	315
127. Chương 127: Tiến Nhập Linh Sơn	318
128. Chương 128: Hỷ Sự	321
129. Chương 129: Chuẩn Bị	324
130. Chương 130: Huấn Luyện	326
131. Chương 131: An Bài	329
132. Chương 132: Viên Gia Lập Mưu	332
133. Chương 133: Linh Thủy	335
134. Chương 134: Tình Ý	338
135. Chương 135: Ám Toán	341
136. Chương 136: Mua Chuộc	344
137. Chương 137: Ngoài Dự Tính	348
138. Chương 138: Cái Kết	351
139. Chương 139	354
140. Chương 140: Tính Kế Lâu Dài	354
141. Chương 141: Hồi Tỉnh	358
142. Chương 142: Biến Hóa	361
143. Chương 143: Mị Cốt	363
144. Chương 144: Huyết Ký	366
145. Chương 145: Xưởng Vệ	369
146. Chương 146: Tranh Đoạt	372
147. Chương 147: Biệt Tài	374
148. Chương 148: Tứ Bán Tiên	377

149.	Chương 149:	Thánh Chỉ	380
150.	Chương 150:	Lục Soát	383
151.	Chương 151:	Yêu Quái	385
152.	Chương 152:	Lệ	388
153.	Chương 153:	Những Kẻ Lưu Lạc	391
154.	Chương 154:	Tiêu Dao Tửu	394
155.	Chương 155:	Tứ Tiên Sơn	397
156.	Chương 156:	Nam Kinh	400
157.	Chương 157:	Đồng Hành	403
158.	Chương 158:	Suy Tính	405
159.	Chương 159:	Ngoạn Cảnh	408
160.	Chương 160:	Tiên Thuật	411
161.	Chương 161:	Ẩn Tình	414
162.	Chương 162:	Nội Tình	417
163.	Chương 163:	Giao Thủ	420
164.	Chương 164:	Sát Ý & Âm Khí	423
165.	Chương 165:	Người Quen Cũ	426
166.	Chương 166:	Chân Tướng	428
167.	Chương 167:	Trọng Thương.	431
168.	Chương 168:	Ý Niệm Còn Lại.	434
169.	Chương 169:	Chiêu Tâm.	437
170.	Chương 170:	Mật Chỉ	439
171.	Chương 171:	Tiêu Ngọc	442
172.	Chương 172:	Lôi Nộ	445
173.	Chương 173:	Nữ Nhân Lạ Mặt	447
174.	Chương 174:	Hỏa Phụng Hoàng	450
175.	Chương 175:	Dực Hỏa Trùng Sinh	453
176.	Chương 176:	Mười Đạo Thánh Chỉ	456
177.	Chương 177:	Diện Kiến	458
178.	Chương 178:	Ban Thường	461
179.	Chương 179:	Kẻ Thực Hiện Lời Hứa	463
180.	Chương 180:	Loạn Tâm	466
181.	Chương 181:	Thần Phục	469
182.	Chương 182:	Bái Biệt	471
183.	Chương 183:	Thăm Mộ	474
184.	Chương 184:	Kẻ Theo Dõi	476
185.	Chương 185:	Kim Xuân	479
186.	Chương 187:	Uất Hận	481
187.	Chương 188:	Ẩn Nhập	484
188.	Chương 189:	Tang Lễ	487
189.	Chương 190:	Mật Đạo	489
190.	Chương 191:	Ám Tâm	492
191.	Chương 192:	Mạng Đổi Mạng	495
192.	Chương 193:	Ý Nguyên Của Kim Xuân	497
193.	Chương 194:	Minh Gia Mở Cửa	500
194.	Chương 195:	Hắn Là Ai?	502
195.	Chương 196:	Cảm Tạ	505
196.	Chương 197:	Rừng Trác Lâm	507
197.	Chương 198:	Thanh Long Tự	509
198.	Chương 199:	Xà Nữ	512
199.	Chương 200:	Túy Y	515
200.	Chương 201:	Xuân Mộng	517
201.	Chương 202:	Dị Trạng	520
202.	Chương 203:	Theo Dõi	522

203. Chương 204:	Thăm Bệnh	525
204. Chương 205:	Cao Nhân	527
205. Chương 206:	Nam Cung Gia	529
206. Chương 207:	Tiến Nhập	531
207. Chương 208:	Hoài Niệm	534
208. Chương 209:	Chuẩn Bệnh	537
209. Chương 210:	Người Hành Khất	539
210. Chương 211:	Người Thứ Hai	541
211. Chương 212:	Mỹ Mỹ	544
212. Chương 213:	Hồi Ưc	546
213. Chương 214:	Lam Nguyệt Cốc	549
214. Chương 216:	Động Thủ (1)	551
215. Chương 217:	Động Thủ (2)	554
216. Chương 218:	Thiên Tinh?	556
217. Chương 219:	Hỏa Bảo Linh	558
218. Chương 220:	Kiểm Chứng	561
219. Chương 221:	Kẻ Xâm Nhập	563
220. Chương 222:	Cưỡng Ép	566
221. Chương 223:	Thất Bại	568
222. Chương 224:	Ngân Long	570
223. Chương 225:	Bên Ngoài.	573
224. Chương 226:	Là Hắn	576
225. Chương 227:	Y Phục	578
226. Chương 228:	Song Tu	581
227. Chương 229:	Song Tu Tinh Thần.	584
228. Chương 230:	Dự Tiệc.	587
229. Chương 231:	Khiêu Chiến.	589
230. Chương 232:	Độc Dược.	592
231. Chương 233:	Nhất Thống Môn.	595
232. Chương 234:	Ta Không Phải Là Hắn!.	597
233. Chương 235:	Phát Tiết.	599
234. Chương 236:	Sơn Dã.	602
235. Chương 237:	Hồi Trang	605
236. Chương 238:	Say	607
237. Chương 239:	Tâm Nguyên	610
238. Chương 240:	Nam Nhân Áo Tím.	613
239. Chương 241:	Chu Tước.	615
240. Chương 242:	Mở Tiệc.	617
241. Chương 243:	Kết Tóc.	620
242. Chương 244:	Xâm Lược.	622
243. Chương 245:	Sấm – Mưa.	625
244. Chương 246:	Sứ Giả.	627
245. Chương 247:	Hạn Quyết Chiến	630
246. Chương 248:	Thế Cờ.	632
247. Chương 249:	Tâm.	634
248. Chương 250:	Tâm (2).	636
249. Chương 251:	Cái Bẫy	638
250. Chương 252:	Từ Biệt	641
251. Chương 253:	Huyết Hỉ.	643
252. Chương 254:	Huyết Hỉ (2).	646
253. Chương 255:	Tâm Nguyên Của Liên Liên	648

Mộng Tu Tiên

Giới thiệu

Nếu yêu thích thể loại truyện tiên hiệp hẳn bạn sẽ thích những gì đó vừa có chút huyền ảo, xa xôi nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-tu-tien>

1. Chương 1: Thông Đạo

Ngoại thành U Châu,nơi hoang sơn.Vốn nơi này là một khu rừng cổ thụ lâu đời,xưa nay hiếm có người vào ra.Khu vực núi đá bên trong còn hoang sơ vô cùng,đã ngàn năm có lẽ chưa có ai bước chân tới nơi đây.Nếu như mọi ngày,đơn thuần chỉ là có những bầy khỉ truyền cành hay đám sóc riu rít đuổi nhau thì hôm nay phát sinh sự lạ.

- Lão ma đầu,đứng lại cho ta!

Một thanh âm nam nhân vang lên xé tan vẻ u tịch của khu rừng.Thân nam nhân này mặc một bộ đạo bào màu vàng,đang cười trên một cây cổ kiếm phát ra ánh sang đỏ rực.Xé gió lao theo một đạo lam quang phía trước,một đỏ một lam đã truy đuổi nhau mấy ngày trời.

“Hừ!Lão phu đâu phải trẻ con lên ba.”Từ trong ánh lam quang,một lão già tóc bạc trắng đang cười trên một cành Trúc Ngọc lấp lăm,bỗng thêm pháp lực vào thân Trúc.Đạo lam quang càng sáng rực rỡ thêm,tăng tốc gấp đôi mà lao đi.

Lão già tóc bạc này cùng nam nhân phía sau đều là tu tiên giả.Lão tên gọi Nam Thiên,thân là đại Trưởng lão của Băng Ngọc cung,một môn phái có môn bài xếp hàng đầu trong giới tu tiên ma đạo.Lão năm nay đã ngót ngét ba trăm tuổi,lực đạo cũng đạt tới Kết Đan hậu kỳ đỉnh phong,chỉ cần có gắng thêm một chút nữa là có thể đạt tới cảnh giới giả Anh.Thân là tu sĩ ma đạo,thế nên việc tu luyện cũng đa phần theo hướng âm u,hiếu sát.Phàm là người của Băng Ngọc cung,thì đều tu ma đạo,mà biện pháp tu luyện pháp khí đều dùng tới hồn phách tu sĩ đồng cấp hoặc máu huyết nhân loại.

- Lão ma đầu,hôm nay ngươi đừng hòng thoát khỏi tay ta!

Nam nhân phía sau hô lớn,thân người hơn chùn xuống một chút.Tức thì thanh cổ kiếm hồng quang đại phát,điên cuồng lao theo phía sau đạo lam quang.

- Bạch Thiên Trường,lão phu với ngươi không thù không oán.Sao ngươi cứ cố ý gây khó dễ cho lão phu?Ngươi đừng ý vào thân phận là Thiếu chủ của Lam Nguyệt cốc mà được thế làm càn,lão phu dù sao cũng là Trưởng lão của Băng Ngọc cung.Ngươi đừng quên!

Lão giả vừa nói không ngừng nghỉ,vừa vận lực vào thanh Trúc Ngọc điên cuồng lao đi.Nam tử tên gọi Bạch Thiên Trường khẽ nhếch miệng cười nhạt,đạo hồng quang càng phát sang mạnh mẽ,bám theo lam quang sát nút.Y là thiếu chủ của Lam Nguyệt cốc,bài danh đứng thứ 3 trong cửu đại tông môn tu tiên tại U Châu.Lại nói về lão giả áo đen này,hôm nay không biết có phải là ngày xui xẻo của y hay không,hay sáng ra y bước nhầm chân trái ra khỏi động phủ.Tu tiên giới vốn đa hình vạn trạng,cách tu luyện cũng như công pháp đả

tu lại càng như biển mênh mang. Tiên-Ma-Phật-Như-Yêu đều có cách tiềm tu đặc biệt riêng, phạm là tu sĩ thì đều chung một mục đích chính là hướng tới trường sinh, sau đó là phi thăng linh giới. Chỉ là thường ngày các tu sĩ thường tránh đụng độ nhau, nhưng không hiểu sao tới lượt lão giả này ra khỏi động phủ tu luyện ma công thì bị thiếu chủ của Lam Nguyệt cốc bắt gặp, hai bên giao chiến. Cuối cùng thì lão giả thua, đối thủ đã đạt tới cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ, phải giữ phi hành mà đào tẩu, nhưng mà vị thiếu chủ kia nào có cho ý lão toại nguyện. Cũng lập tức xuất ra phi kiếm mà đuổi theo lão, tới nay cũng ròng rã ba ngày ba đêm.

Bạch Thiên Trường đuổi theo lão giả áo đen ròng rã ba ngày, xong lúc này vẫn chưa thể bắt kịp đối phương. Không phải vì tu vi y kém hơn lão mà vì phi hành của lão có phẩm chất cao hơn Thiên Hỏa kiếm của hắn một bậc. Y lôi ra từ túi trữ vật bên hông ra một lọ đan dược, dốc ra một viên đan màu trắng như tuyết đem nuốt vào, sau đó tập trung pháp lực lên phi kiếm mà lao đi. Lão giả áo đen lúc này cũng không khác gì kẻ truy đuổi mình, từ ngực áo lôi ra một cái lọ nhỏ màu trắng muốt, khê nhỏ ra một giọt nước trong veo vào miệng. Nếu Bạch Thiên Trường nhìn thấy hành động này của lão giả chắc hẳn lần ra mà ngất mất. Thứ lão giả vừa dùng chính là Vạn Niên Linh Dịch, là vật phẩm thể gian kì trân khó gặp, Tuyết linh đan của hắn so với thứ này chỉ là đồ bỏ.

“Lẽ nào cuối cùng ta phải dùng tới thứ nghịch thiên này?” Mặt lão giả áo đen khê nhả lại, tay trái mân mê một mảnh ngọc bội nhỏ màu trắng muốt, tỏa ra một hương thơm dịu dịu. Mảnh ngọc này là lão đắc thủ từ một di tích của cổ tu sĩ, sau nhiều năm nghiên cứu cổ thư, lão cũng đã tìm ra chút manh mối về nó. Đây là Phá Không Phù, một bảo vật của cổ tu sĩ. Khi sử dụng nó có thể mở ra vết rách không gian, từ đó có thể dịch chuyển qua một không gian khác. Thần thông của mảnh ngọc này được xếp ngang hàng với thần thông Phá Toái Hư Không để phi thăng của mấy lão quái Hóa Thần hậu kỳ, tuy nhiên điểm cổ quái của nó là không thể xác định không gian tới mà chỉ dựa vào may mắn mà thôi. Vào thời điểm này, với lão giả chỉ có cách sử dụng nó để thoát thân. Nghĩ là làm, lão bèn dốc pháp lực vào mảnh ngọc nọ, Trúc Ngọc vẫn không hề giảm tốc độ, vun vút lao đi.

Bạch Thiên Trường thấy lam quang càng lúc càng phát sáng thì chân mày cau lại. Cùng lúc ấy có một đạo ánh sáng vàng lao theo y, khê vẩy tay một cái. Trong tay y là một tấm phù nho nhỏ, đang phát quang vàng vọt, Bạch Thiên Trường khê áp tấm phù nọ lên trán, nhắm mắt lại trong giây lát rồi mở ra. Trên mặt y có thêm vài nét kinh hỉ, khẩn trương. Hắn khê vươn tay thả tấm phù ra, tức thì nó hóa thành một đồng lửa tàn rồi tan biến, miệng cười nói.

- Lão ma đầu, đại tỷ của ta đã tới rồi. Xem lần này ngươi chạy đi đâu?

Lão giả áo đen khi nghe thấy “đại tỷ” thì rung mình một cái, trên trán đã vã ra mồ hôi lạnh. “Tên tiểu tử này nói đại tỷ của y đã tới, có lẽ nào là...”. Chợt lão cảm thấy có một cỗ lực đạo dừng mãnh áp sát tới mặt mình, tức thì không chậm trễ khu động Trúc Ngọc trùn xuống, né tránh qua một bên. Tuy lão né tránh được một chiêu này nhưng thân hình cũng lão đảo như sắp ngã, hồi lâu với chấn tĩnh lại được. Lão chăm chú quan sát phía lúc trước phi hành, kinh hải nhận ra một cây kiếm đang lơ lửng nơi đấy. Phía xa xa trước mặt là một Bạch y nữ tử thân hình lá lướt miểu, phía sau lưng còn có một dải lụa hồng đang tung bay. Nom như một vị tiên nữ giáng phàm, nàng ta lại dùng kim sa che mặt, chỉ để lộ ra mái tóc đen nhánh dài tới tận eo thon, phía trên đầu buộc một dải lụa trắng thắt nơ cùng cặp mắt thu thủy hút hồn người. Lão giả áo đen này vốn ngành khí không nhỏ, nhưng lúc này cũng phát run mà thốt:

- Tuyết Lăng Tiên tử!?

Bạch Thiên Trường lúc này cũng vừa vận phi tới, thấy đại sự đã thay đổi thì nhất thời vui mừng. Lại cúi đầu thi lễ với vị nữ tử áo trắng.

- Tiểu đệ tham kiến sư tỷ!

-Ừ!

Nữ nhân áo trắng khê gật đầu, liếc nhìn sang phía lão giả áo đen rồi lại nhìn tới cây Trúc Ngọc phi hành của lão thì nheo nheo cặp mắt đẹp mà nói.

- Trúc Ngọc kia không phải là của Phật tu sao, tại sao một tên Ma tu như ngươi lại có nó?

Lão giả áo đen run rẩy toàn thân. Đối với nam nhân mà nói, được một mỹ nhân như Bạch y nữ tử kia nhìn qua đủ để hồn phách họ lên mây vì sung sướng nhưng với lão giả thì đó chẳng khác gì cực hình. Đối phương

là Nguyên Anh Trung kỳ, đương nhiên uy áp không hề nhỏ. Mà lão thì chỉ mới đạt tới Kết Đan hậu kỳ đỉnh phong, còn kém xa năng tới mấy bậc. Lão đành thay đổi thái độ, khom lưng mà nói.

- Tiên tử, Trúc Ngọc này là lão phu đổi bằng Huyền Kim Thiết Mẫu với một vị Phật tu mà có.

- Nói láo, Trúc Ngọc này là do lão ta diệt sát một phật tu đang lúc Kết Đan mà có!

Bách Thiên Trường phần nộ hết lên, dùng ánh mắt căm thù mà nhìn lão giả. Vị Phật tu kia vốn là bằng hữu với hắn, vài ngày trước hắn có việc của Lam Nguyệt cốc mà đi qua động phủ của vị phật tu này, nào ngờ vào tới nơi thì vị phật tu này đã táng mạng, lại thấy lão giả áo đen này đang vui vẻ thu lấy túi trữ vật của bằng hữu, tức thì nộ khí xung thiên mà ra tay.

Lúc này thì lão giả áo đen biến sắc hoàn toàn, vốn là lão ra ngoài tìm nơi có nhân tộc để thu luyện huyết hồn, nào ngờ khi đi qua đây lại thấy thiên triệu kết đan của một phật tu. Sau khi dò xét xung quanh không có ai bèn thâm nhập động phủ của vị phật tu này, nhân lúc y đang giai đoạn khẩn yếu mà ra tay. Kể ra lão đang vui vì thu hoạch lần này không hề nhỏ, ngoài hồn phách phật tu này, trong túi trữ vật kia có hơn 1 ngàn linh thạch còn có thêm 2 trung cấp phù chú hỏa hệ, một cao cấp ẩn thân phù và Trúc Ngọc phi hành. Đang vui vẻ thì nam tử áo vàng tiến vào, chưa nói năng gì đã phần nộ động thủ. Cuối cùng thì lão đành dùng phi hành kia mà chạy trốn.

Bạch y nữ tử nghe xong thì cặp mày ngài hơi dựng lên, khe khẽ vẫy tay một cái. Thanh băng kiếm nộ nhẹ nhàng bay về tay nàng, vừa chạm tay thì xung quanh nàng tỏa ra một luồng hàn khí mãnh liệt, hình thành như một màn sương mỏng bao quanh thân thể nàng. Lão giả áo đen kia dù gì cũng là Trưởng lão của tông môn lớn, lịch duyệt giang hồ không hề nhỏ, lại nhìn kĩ khí thế cùng với thanh băng kiếm thì mặt mày tái mét, lắp bắp.

- Thiên... Băng... kiếm!

Thiên Băng kiếm vốn dùng thiên băng tinh hoa ngàn năm mà tạo thành, bên trong còn khảm nạm hồn phách Băng Giao chi linh nên thuộc tính băng hệ lại càng mãnh liệt. Chuôi kiếm làm từ Hắc Huyền Thiết, lại được tế luyện bằng hồn phách Hỏa Giao chi linh nên linh lực vô cùng lớn. Đây là bảo vật hiếm có, không chỉ công kích kinh người mà còn mang theo song thuộc tính khiến nó được tôn lên làm một trong tu tiên giới thập đại chi bảo.

Hàn khí bức nhân, Bạch Thiên Trường lúc này cũng phải tế ra một thuẫn phù màu đồng hộ thể. Bản thân y tuy là thiếu chủ của Lam Nguyệt cung nhưng không phải thực lực là mạnh mẽ nhất, chỉ là y có chút nhân quan và tinh tế hơn người nên Cung chủ Lam Nguyệt Cốc – cũng là sư phụ của hắn mới lập hắn là Thiếu chủ. Còn về thực lực, hắn chỉ xứng đáng hành thứ ba. Hàng đầu là đại sư huynh Ngô Lâm đã đạt tới cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong, chỉ kém sư tôn có một bậc nhỏ. Kế tiếp là nhị tỷ Tuyết Lăng, sau đó mới tới hắn. Dưới hắn còn 4 vị huynh muội nữa nhưng cũng đều đã kết Anh cả.

Lão giả áo đen lúc này toàn thân run rẩy, đã tới nước này thì chỉ có thể làm liều mà thôi. Tay lão tung ra hai Hỏa phù trung cấp, lập tức hỏa cầu lao về phía Tuyết Lăng tiên tử. Bạch y nữ tử chỉ khẽ mỉm cười, nhưng vì mặt nàng che đi bằng kim sa nên không ai thấy nụ cười này. Tay ngọc khẽ vung lên điểm vào thân kiếm, tức thì một tiếng ông ông vang lên, từ thân kiếm xuất hiện một con Băng Giao khổng lồ đang nhe nanh múa vuốt bao quanh thân nàng. Miệng nhỏ khẽ niệm mấy câu chú ngữ, sau đó nhẹ nhàng phát tay chỉ về phía lão giả áo đen.

- Đi!

Tức thì Băng Giao gầm lên mấy tiếng rồi nhắm hướng hỏa cầu mà lao tới, cái miệng lớn phun ra một luồng hàn khí trắng xóa bao lấy đám hỏa cầu, tức thì tất cả ngưng đọng lại thành phiến băng rồi rơi lộp độp dưới nền đất.

“Nghịch thiên, quả thật quá nghịch thiên. Có loại băng thuộc tính nào có thể đóng băng cả hỏa cầu kia chứ?” Lão giả áo đen chấn động tâm hồn, trong lòng đã kinh hãi tới cực độ. Hai tay vẫn điên cuồng dồn pháp lực vào miếng ngọc nhỏ. Chỉ thấy miếng ngọc kia phát ra ánh bạch quang chói mắt, lão giả trên mặt mừng hóm, lập tức cắn lưỡi phun ra một ngụm huyết tinh vào miếng ngọc. Lập tức thiên địa biến đổi, tiếng sấm gầm vang trời, phiến ngọc từ từ bay lên mang theo một khí tức ba động mãnh liệt. Các loại mãnh thú trong khu rừng cũng như ngay cả ba người ở đây đều chấn động trước loại khí tức này. Oanh! Một đạo sấm sét từ

trên cao giáng xuống miếng ngọc, không gian bị xé rách thành một cái thông đạo đen hun hút trước mặt lão giả. Bạch Thiên Trường trợn mắt nói.

- Phá Toái Hư Không của Hóa Thần kì? Không thể nào, lão ma này chỉ mới Kết Đan hậu kỳ đỉnh phong thôi!

Bạch y nữ tử lúc này cũng không hề nói câu nào, chỉ lặng lặng quan sát khe hở không gian kia. Lão giả thì cười ha hả mà chấp tay nói.

- Cáo từ hai vị, lão phu còn có việc phải đi nên không thể tiếp đãi hai vị được. Xin thứ lỗi!

Vái một vái rồi định nhảy vào thông đạo nọ, đột nhiên thấy thân mình không thể di động, ngó xuống đã thấy hai chân bị hóa thành băng đá thì kinh hãi. Mắt nhìn sang phía bạch y nữ tử, chỉ thấy mắt nàng hơi lay động, sau đó tung Thiên Băng kiếm lên không, hai tay bắt quyết. Tức thì Thiên Băng kiếm hóa toa ra gấp ba bốn lần, lại từ một thanh mà hóa ra năm thanh kiếm giống nhau. Dưới lớp kim sa, cặp môi anh đào nhỏ nhắn khẽ niệm một câu chú quyết, lập tức hóa thành những hàng chữ nho màu đen lập lòe ẩn hiện quanh ba thanh kiếm nọ. Lão giả mặt cắt không còn một giọt máu, làm nhảm như lên cơn mê sáng.

- Thiên Băng Tuyệt Thế!

Ầm ầm ầm ba tiếng lớn, hàn khí tỏa ra như bài sơn đảo hải lao xuống đầu lão giả áo đen. Lão giả áo đen lúc này tâm thần buồn bã, chỉ nhắm mắt lại. “Giờ chẳng thể trách ai được, chỉ có thể chấp nhận số phận thôi”. Một luồng sáng lạnh giá bùng lên trong khu rừng tĩnh mịch, tiếng Giao long gầm gào hồi lâu rồi cũng chấm dứt, nơi lão giả áo đen lúc trước giờ chỉ còn là một đồng đất vụn. Bạch y nữ tử khe khẽ vẫy tay, thu Thiên Băng kiếm về cái bao ở sau lưng, mắt ngưng trọng nhìn tới cái thông đạo đen ngòm kia. Bạch Thiên Trường cũng vậy, ngẩn ngía hồi lâu mới nói.

- Đại tỷ, vật cổ quái này nên xử lý thế nào đây?

- Ta không biết, cứ đem về chờ sư phụ phân phó vậy!

Bạch y nữ tử thần nhiên nói, Bạch Thiên Trường gật đầu, đang định tới gần thì đột nhiên có dị biến. Thông đạo nọ đột nhiên vụn vẹo như không ổn định, khí tức lúc mạnh lúc yếu. Bạch Thiên Trường vốn định ra tay lấy mảnh ngọc nọ thì nữ tử ngăn hãm lại, lắc đầu mà nói.

- Chờ chút đã, sư đệ không nên vọng động!

Quả nhiên nàng đoán không nhầm, thông đạo nọ đột nhiên phát ra một sức hút lớn, cuốn theo cây cối đất đá vào trong. Ngay lập tức cả hai lấy ra pháp bảo hộ thân, tuy vậy cũng chỉ miễn cưỡng trụ lại được. Bạch y nữ tử mặt hơi biến sắc, còn Bạch Thiên Trường thì tái mét, vội vã lấy ra Tuyệt linh đan dốc cả vào miệng. Mảnh ngọc nọ đột nhiên biến thành một tia sáng trắng rồi bị cuốn theo vào thông đạo, khe hở uốn éo một hồi rồi một tiếng nổ lớn vang lên, rung chuyển cả khu rừng rồi biến mất. Bạch y nữ tử khẽ cau mày “Đây rốt cuộc là thứ thần thông gì?”.

2. Chương 2: Mộng Mị Thành Thật

- Mày kia, chúng nó móc B!

- Sau kia em ơi, hai thằng nhắm!

- Tao xử một rồi, thằng nào cover tao để đặt c4 đây?

- Cứ đặt đi, tao đi móc cho!

Trong một quán game, bốn thằng con trai đang lơ nhố hô hào. Cảnh tượng này cũng chẳng lạ gì với mọi người ở quán này, bốn chúng nó vốn là bạn thân, lại là khách quen lâu năm. Cũng phải công nhận là bốn thằng này chơi rất ăn ý với nhau, thêm nữa là hai trong bốn đứa từng tham gia tới giải chung kết năm của game bắn súng này, một béo, ba gầy lập thành một bộ tứ khá quái đản.

Ngồi ngoài cùng là Minh Tiến, hẳn là một trong hai tên tham gia tới giải thi đấu chung kết năm của game, hiện tại hắn đang chăm chú nhìn vào màn hình, tay trái nhấp bàn phím liên hồi điều chỉnh nhân vật trong game. Tay phải cầm chuột còn chăm chú hơn, chốc chốc lại nhấp nhấp mấy cái.

Bên cạnh hắn là một thằng con trai nhỏ thó, nước da hơi ngăm ngăm nhưng dáng người khỏe mạnh. Vừa khẽ nhả tay ra khỏi con chuột, ôm đầu nói.

- Cái đệt, tao chết rồi!

Hắn tên là Đức, là người còn lại lọt vào top 20 game thủ của chung kết năm. Sau đó nhanh chóng nhìn qua phía bên trái, một người cao gầy vẫn đang cầm chuột, bàn tay thao tác như điên. Hô lên.

- Nhất, cover tao. Hai thằng liền ra mid kìa!

- Tao ra đây Long-đen, camp ở đây đi!

Người áo phong trắng ngồi ở trong nói, tay vẫn không ngừng di chuyển chuột. Long lại hô lên chán nản, bỏ headphone khỏi tai.

- Cái đệt mợ, tao chết rồi!

- Vãiiiiiiiiiiiiiiiii...! Tao ngủm!

Nhất buông tay khỏi con chuột, khẽ lấy thuốc châm rồi đưa lên miệng rít vào một hơi, ra vẻ ức chế lắm. Lập tức sáu con mắt đều nhìn vào người béo ngồi ngoài cùng kia, hiện tại máu và giáp hắn chưa hề sút mẻ tẹo nào, chỉ là đạn súng còn có 10 viên.

- Cố lên em ơi, lát đi uống Sting!

- Cố lên Béo, tao cổ vũ mày. Úm ba la ...tỏa sáng đi em ơi!

Đức hoa chân múa tay như lên đồng, Long thì lẳng lặng ngồi nhìn, Minh Tiến nghe thấy tất cả, chỉ mỉm cười rồi ngay lập tức ngưng trọng lại, chăm chú lắng tai nghe phone. "Có tiếng chân!" Thao tác trên bàn phím ngay lập tức trở nên khẩn trương hơn, tiếng súng nổ ran một tràng.

Head Shot! Trong tai phone vang lên khiến ba đưa lập tức im bật rồi ồ lên, mấy người mới vào quán cũng lập tức chú ý tiến tới sau lưng Minh Tiến. Đức chăm chú quan sát rồi nhìn vào màn hình máy mình, chậm rãi nói.

- Còn hai thằng nữa, tank không có Snip!

- Tao hết mẹ đạn rồi, chắc chơi lục!

Minh Tiến thở ra, trên tay nhân vật lúc này đã được thay đổi bằng một khẩu súng lục dạng quay nòng, màu bạc - Colt Anaconda. Máu và giáp của hắn lúc này cũng đã giảm đi quá nửa, đối phương còn những hai người khiến hắn trở nên khẩn trương hơn, lập tức di chuyển một cách chậm lại, cố giảm triệt để tiếng bước chân. Căng thẳng bắt đầu lan từ Minh Tiến sang toàn bộ đám người đang theo dõi, lập tức không gian quán game im lặng như tờ.

Minh Tiến hít vào một hơi sâu để lấy lại bình tĩnh, lập tức thao tác trên bàn phím trở nên vô cùng dứt khoát, hắn hỏi.

- Bom rơi ở đâu?

- Cổng A!

Nhất đáp cụt lủn, với Minh Tiến chỉ vậy là đủ. Hắn quyết định đi đường vòng, quả nhiên lát sau đã thấy hai tên đối phương đang canh chỗ bom rơi. Minh Tiến hơi chần chờ một chút, trong lúc ấy tìm hắn như ngừng đập, nắm tay răng rắc rồi lao ra, chuột khẽ nhấp hai cái.

Head Shot! Double Kills! Minh Tiến lúc này mới khẽ thở ra một hơi. Hắn chỉ còn vừa vắn 1 máu.

- Chuẩn vãi!

- Kinh vãi lúa!

- Ảo VCC, như hack ấy!

- Vô lâm, vô lâm!

Đức thì đã điên cuồng ôm vai hấn mà lắc.

- Hôm nay lên thần thể em ơi? Anh yêu em vãi !

Minh Tiến cau mày,xô Đức ra.

- Nghe mày nói kinh bỏ mẹ,xê ra.Tao đéo có bị gay đâu!

Hai thằng bạn kia thì cười sặc sụa,Nhất lôi Đức ra,lại thấy Đức lôi điện thoại ra alo với giọng đầy hớn hở.

- Thua chưa mấy em giai,hai củ nhé.Mai anh qua...Ờ...Ờ...ok!

- Thôi nghỉ đi,tối nay tao khao nhậu!

Cúp điện thoại,Đức hào hứng nói.Nhất với Long lắc đầu,Nhất nói.

- Lát còn về làm bài tập lớn,mày đéo định làm à cu?

- Thôi chết mẹ,tao quên.Chúng mày mà không nhắc chắc tao đéo nhớ,ăn muối rồi!

Đức nhăn mặt như khi ăn ớt,Nhất phì cười,lát sau mới nói.

- Thôi,lát mày khao Sting đê.Xong rồi giải tán về làm nốt bài.Mai đéo có bài nộp thì cứ gọi là...

- Ờ,đi!

Minh Tiến cười xòa,thanh toán tiền rồi theo cả lũ đi ra quán nước gần đấy.Hấn,Nhất,Đức,Long là bốn đứa thân nhau nhất trong cái lớp Cao đẳng mà hấn đang theo học.Bài tập làm chung,thực tập chung,thậm chí là có lúc...điểm danh hay làm bài kiểm tra hộ nhau.Tính tuổi tác thì Nhất lớn nhất so với cả ba đứa,nhưng “cứ gọi tao với mày cho thoải mái” như lời nó nói thành ra quen.Lâu dần chả còn để ý tuổi tác gì nữa.

Minh Tiến về nhà cũng là gần 6 giờ,hấn tranh thủ đi tắm rồi làm nốt bài tập.Tính vốn cẩn thận nên hấn có thói quen có bài về là làm luôn cho khỏi quên,thế nên giờ bài của hấn chỉ cần ghost chữ nữa là có thể mang nộp. “Hết chì rồi!” Minh Tiến cau có,mặc cái áo phông rồi chạy sang khu tập hóa bên cạnh mua thêm mấy hộp chì kim.Học Xây dựng như hấn vốn có thể dùng Cad để vẽ xong hấn vẫn khoái vẽ tay hơn.Đang hí hửng cầm mấy lọ chì kim về thì đột nhiên ầm một tiếng lớn khiến hấn giật mình,đánh rơi ngay một lọ xuống đất,rủi thế nào lại chui ngay vào cái khe cống nước.Minh Tiến ngẩn ra một rồi bực bội chửi.

- Cái đệt,sấm sét éo gì làm bố giật mình!

Lại cốp một tiếng,hấn ôm đầu ngồi xuống. “Đau vãi!” Xoa xoa cái cục ồi trên đầu,hấn quay lại chửi.

- Thằng nào ném tao bò ra đây xem nào?

Không có ai lên tiếng,nhìn trước ngó sau cũng không thấy ai khiến hấn hơi chột dạ,vô tình dẫm lên một cái gì đấy lạnh lạnh thì cúi xuống.Dưới chân hấn là một miếng gì đấy hình chữ nhật đang phát ra ánh sáng mờ mờ. “Đá dạ quang à?”hấn tự nhủ,cúi xuống cầm lên xem.Chỉ thấy một miếng đá mỏng màu trắng,trên hai mặt mờ mờ có nét trạm trổ,phía dưới còn có buộc một sợi dây vải đỏ.

“Ngọc bài?”Minh Tiến cau mày. “Cái này ai làm rơi ở đây nhỉ?”Hấn ngó quanh mấy lần,không có một ai thì chẹp miệng. “Nhật được của rơi,tạm thời dứt tút”.Nhét vào túi quần,hấn về nhà làm nốt bài tập.

Sau bữa cơm,hấn lôi miếng đá kia ra xem cho thật kĩ,chỉ thấy bề mặt nó tỏa ra ánh sáng trắng mờ mờ.Trên cả hai mặt khá giống nhau,ngoại trừ hai đồ hình Thái Cực là các kí tự dạng “Giun đé” ,lại tỏa ra một mùi thơm nhàn nhạt dễ chịu.Xem qua xem lại một hồi thì hấn quăng ra một bên,vươn tay lấy hai cái điện thoại di động,vào mạng đọc truyện.

Nếu có ai đấy lúc này thấy hấn nằm đấy mà hai mắt tự nhiên đảo sang hai bên khác nhau thì đừng có lấy làm quá ngạc nhiên.Trên tay hấn là hai bộ Truyện Tu tiên khác nhau.Một bộ là “Phàm nhân tu tiên” một bộ là “Bách Luyện thành tiên”.Kể từ ngày hấn đọc qua bộ Tru Tiên,hấn đam ra nghiện các dạng tiên hiệp.Không chỉ chơi game đủ thỏa mãn,hấn còn mò thêm các bộ tiên hiệp khác.Xem kia,mắt hấn lại đang một lên nhìn lên,một bên ngó xuống trông thật quái dị.Hấn đã được bố mẹ đưa đi khám mấy lần rồi nhưng bác sĩ đều nói mắt hấn bình thường.

Minh Tiến phát hiện ra khả năng kì quái này của mình từ đầu năm cấp ba. Có một hôm hắn bị gọi lên trả lời câu hỏi, vốn tối hôm trước hắn có học tạo nào đâu. Bí quá bèn giả vờ cúi đầu, cổ liếc mắt sang sách của cô để trên bàn. Một mắt lại lo cô nhìn thấy thành ra hắn vô tình nhận ra mình có khả năng điều chỉnh hai mắt theo hai phương hướng khác nhau. Hơn nữa là có điểm kì quái, những khi cần kíp mà hắn chưa học thì chỉ cần nhìn lại qua sách vài ba lần là hắn có thể nhớ toàn bộ nội dung trong đấy. Tuy nhiên thì những cái này chỉ nhớ trong khoảng một tới hai giờ rồi quên ngay. Thế nên hắn có tật xấu chẳng bao giờ học bài ở nhà, tới lớp rồi mới tính.

Im lặng một hồi lâu, Minh Tiến tập trung gần như xuất thần vào hai cái màn hình của hai cái điện thoại di động. Không gian phòng hắn im lặng chỉ còn tiếng lách tách nhỏ của ngón tay hắn ấn trên phím điều hướng của điện thoại...

- Phê quá!

Minh Tiến quăng hai cái điện thoại sang một bên, hai tay ôm lấy một cái valy nhỏ màu đen thui. Nhanh chóng mở lời ra một khẩu súng màu bạc, một khẩu B92F AirShot. Đây là khẩu súng mà sinh nhật hắn 20 ông anh trai ở Nhật gửi về cho, súng sử dụng hơi Gas, bắn đạn kềm. Toàn thân là kim loại rất đẹp mắt, ông anh họ này biết hắn rất thích nên mới gửi về làm quà. Nghe đâu giá của nó cũng gần tới chục triệu. Minh Tiến cầm súng lên ngắm ngắm, lại bóp cò, tự nhủ một mình.

- Hàn Lập à... Lâm Hiên à... hê hê. Nếu ta mang đồ từ thời qua đây xem các người đỡ thế nào nhá. Cái gì mà pháp bảo thuộc tính phòng ngự vô địch? Cho 1 băng AK là xong hết... Xe tăng ăn B40 còn rụng nữa là người...

- Ngủ đi Tiến, mai còn đi học đấy!

- Dạ!

Minh Tiến ngáp ngáp mấy cái rồi nhảy xuống đánh răng, thay ra một cái quần đùi và một cái áo ba lỗ rồi leo lên giường ngủ. Chẳng bao lâu thì hắn đã ngáy đều đều. Minh Tiến có một cái tật rất buồn cười là khi ngủ thì luôn... chảy nước miếng, thế nên cái gối luôn có cái khăn lót đi kèm. Nhìn hắn kìa, vừa cười vừa chép miệng, tay ôm lấy cái valy đen. Có lẽ đang mơ bắn nhau với Hàn Lập hay Lâm Hiên, rồi giải cứu mỹ nhân đây.

Vô ve vô ve, có con muỗi lọt vào trong màn đậu lên má Minh Tiến. Cái vòi cắm qua lớp da rồi hút lấy hút để, nó mãi mê mà không biết có một bàn tay đang hướng tới nó. Bép! Minh Tiến mơ mơ làm nhắm “Dám cắn bố mày à?” rồi quay ra ngủ tiếp. Vô tình cái xác con muỗi kèm theo giọt máu rớt khỏi ngón tay hắn, rơi trúng xuống miếng ngọc bài nọ, ngay lập tức ngọc bài hút lấy nó vào trong. Minh Tiến trở người, ôm lấy cái valy rồi xoay mặt vào trong. Miếng ngọc bài từ từ phát sáng rực rỡ rồi đột nhiên vỡ vụn thành một làn khói trắng, làn khói bao bọc lấy toàn thân hắn vào trong rồi đột nhiên ngoài trời vang lên một tiếng sấm lớn khiến cho cửa kính rung lên lạch cạch. Mẹ hắn ở dưới nhà đột nhiên trở mình.

- Sấm to quá!

Phía trên này, Minh Tiến vô thanh vô âm biến mất.

3. Chương 3: Mơ Hay Thực?

Minh Tiến đang ngủ rất ngon, đột nhiên cảm thấy ngứa mũi vô cùng. Có cái gì đấy đang ngo ngoe trước mũi hắn, hắn vươn tay gạt qua, cau có nói.

-Đừng có đùa, để yên ngủ xem nào!

Mắt vẫn nhắm nghiền, lại quay người sang một bên. Đột nhiên có một cơn gió lớn thổi qua khiến hắn rùng mình, cái vật ngứa ngứa kia lại tới mũi, lần này thì hắn hắt xì không thôi, cấu tiết bật dậy chữ to.

- Thằng chó nào đấy, tao đã nói không đùa cơ mà?

Không có ai ở bên cạnh, trước mặt hắn lơ mơ có một cảnh gì đó dài dài màu trắng. Minh Tiến dụi dụi mắt, lại vươn tay sờ lấy kính cận. Đột nhiên mặt hắn biến sắc “Sao đang ngủ trên giường lại thành ra nằm trên cỏ thế này?” Minh Tiến hấp tấp ngó xung quang, cũng may cái valy đen vẫn còn, hắn vươn vội tay chùi mép rồi mở hộp ra. Cũng may hắn cất trong hộp này một cặp kính cận mới, lúc này vừa vặn lôi ra dùng. Vừa đeo kính vào thì hắn há hốc miệng, xung quanh không phải là giường ngủ mà là một cánh rừng bụi thấp, cái thứ ngo ngoe lúc nãy là một cây lau lớn. Minh Tiến bỏ kính ra, dụi mắt thêm mấy lần rồi nhìn kĩ, vẫn y như vậy. Hắn tự cầu vào đời.

- Á!

Đau, như vậy không phải là mơ. Minh Tiến cau có, rõ ràng tối qua hắn đang ngủ ở giường mà sao giờ lại đang ngồi đây? Hắn đứng lên, ngó nghiêng xung quanh một hồi. Đây là một khu rừng cây bụi, cây lúa thưa, từ phía xa xa truyền lại tiếng người quát tháo ồn ào, lại có từng cơn gió lớn quật về phía hắn khiến cây cỏ ngã rạp. Minh Tiến thâm lo lắng, mở cái valy đen, lấy ra khẩu B92F, lắp vào một băng đạn, lại đeo kính nhắm vào bên mắt phải rồi một tay súng, một tay valy mò tới nơi ồn ào kia. Chỉ đi khoảng chừng hai phút, cục diện trước mắt đã rõ ràng. Phía bãi đất trống đang có ba bóng người mặc áo xanh vây đánh một nam nhân áo lam. Điều khiến Minh Tiến há hốc mồm là những người nọ không dùng kiếm theo kiểu võ hiệp mà dùng nó bay bay rồi đánh nhau, lại còn có cả mấy tấm như là bùa chú nữa. Giống trong truyện quá... không lẽ là tu tiên giả? Hắn cứ đứng đây mà há hốc mồm.

Lại nói tới bốn người kia, ba người áo xanh là môn đệ của Ngự Liên gia tộc, người áo lam là người thuộc Bạch Vu gia tộc. Hai gia tộc này chỉ là truyền thừa gia tộc nho nhỏ thuộc vùng núi Cửu U, rìa ngoài của lục địa U Châu. Hai gia tộc này vốn truyền đời không dưới 400 năm, lại nhiều đời ganh đua với nhau. Vốn hai gia tộc này chỉ là tiểu gia tộc tôm tép với tu chân giới U Châu, nhưng tại vùng núi Cửu U nho nhỏ này thì họ là bá chủ. Hai gia tộc truyền thừa nên qua mấy đời cũng có vài vị tu vi đạt tới Kết Đan sơ kì. Tranh đấu cứ thế đã qua mấy đời.

- Hừ, Ba tên Khai Quang sơ kỳ mà dám đấu với Khai Quang trung kỳ đỉnh phong như ta ư?

Nam nhân áo lam bình thần nói, lúc này Minh Tiến mới nhìn rõ mục diện người này. Chỉ thấy hắn thân người khá tầm thước, nhưng nước da lại có vẻ trắng như là dạng công tử bột. Khuôn mặt thực sự khá anh tuấn, hàng lông mày rậm có nét uy nghiêm.

Bên này ba gã áo xanh có khuôn mặt khá giống nhau, dường như là một cặp sinh ba. Minh Tiến chỉ nhận ra chúng khác nhau nhờ đai lưng có màu khác nhau. Lúc này tên có đai lưng màu đen dường như là anh cả mới lên tiếng nói.

- Bạch thiếu chủ, đúng là ba người như ta thì khó lòng đấu lại với người được. Nhưng hôm nay ba anh em ta có “đồ chơi” cho người đây! Nhân Hòa, Nhân An, chúng ta cho Bạch thiếu chủ mở rộng tầm mắt nào!

- Hoa ngôn xảo ngữ, có khả năng thì cứ phơi bày ra hết cho ta xem. Nhân Kiện!

Một gã áo xanh có đai lưng màu tím cười nói.

- Bạch Vu Thuần, người đừng qua tự đại!

- Nhân Hòa, đừng nói nhiều!

Nam nhân áo xanh đai lưng màu đỏ cau mày nói. Lập tức cả ba gần như đồng loạt rút ra từ trong ngực một tấm phù màu vàng ố, trên đó có viết những kí tự loằng ngoằng như giun dế. Minh Tiến thấy thế thì buồn cười tới mức suýt bật ra thành tiếng, may sao hắn kìm lại được. Nhìn mấy tờ giấy vàng ố kia chả khác gì giấy lộn cả, nhưng Bạch Vu Thuần thì lập tức ngưng trọng.

- Sơ cấp Hỏa đạn thuật? Người lấy ở đâu ra?

Nhân Kiện cười ha hả, đắc ý nói.

- Sao, Bạch thiếu chủ sợ rồi à? Nếu vậy xin hàng rồi đem túi trữ vật ra đây cho bọn ta, ta nể tình mà tha cho!

- Ngông cuồng!

Lập tức Bạch Vu Thuần Cầm một thanh kiếm trong tay lao lên, chỉ thấy ba gã kia cười nhạt. Tay phải ra tẩm phù, đột nhiên không khí nóng lên rồi có một trận cầu lửa cỡ đầu người lao tới Bạch Vu Thuần. Tuy Minh Tiến cách đây khoảng hơn năm mươi bước chân nhưng cảm giác nóng vẫn lan tới tận chỗ hắn, cảm giác nóng này rất thật không hề giả. Lẽ nào là tu tiên giả thật sự?

Trong lúc hắn đang mải mê suy nghĩ thì đám người kia đã động thủ. Chỉ thấy Bạch Vu Thuần hét tránh đông, né tây vô cùng vất vả, Xong cũng không bao lâu thì đuối sức, hắn đành lôi từ trong ngực ra một tẩm phù, dồn khí lực vào. Bụp một cái, một quả cầu nước chặn trước mặt hắn khiến cho hỏa đạn lao tới hắn thì một phần bị tắt ngóm, có cái lại bị bắn sượt ra ngoài. Thủy cầu nọ càng ngày càng co rút nhỏ lại, sắc mặt Bạch Vu Thuần cũng từ từ tái mét theo. Binh binh mấy tiếng, mấy hỏa đạn nữa lại bị đẩy bật ra, xui xẻo thế nào lại có một viên bay tới chỗ Minh Tiến đang nép khiến hắn hét lên kinh hãi.

- Á, mẹ ơi!

Sau đó thì lẩn lộn ra, cũng may nó chỉ lướt qua sát vai hắn. Minh Tiến chỉ cảm thấy nóng rát, tức thì nộ khí trào lên. Từ từ đi tới chỗ đám người.

- Phàm nhân, ngươi là ai?

Nhân Kiện hất hàm hỏi, lại quan sát Minh Tiến. Chỉ thấy cách ăn mặc kì quái, tay lại cầm một vật trắng bóng thì hiểu kì. Minh Tiến Cau có.

- Phàm cái Mother F*** you!

- Phắc Kiều? Là cái gì? Ngươi là người ngoại hải?

Nhân An tròn mắt hỏi. Minh Tiến thấy hắn không hiểu tiếng Anh thì cười, trong bụng thâm đắc ý, nói tiếp.

- Ta tới cho ba người ăn Shit!

- Ăn shit? Là cái gì?

Nhân Hòa cũng tròn mắt hỏi. Minh Tiến lúc này lẩn ra đất mà cười, tay chân võ đập như lên cơn. Nhân Kiện thấy thế lập tức hiểu ra hắn đang hí lộng tức thì điên tiết nói.

- Nhị đệ, tam đệ. Hắn đang hí lộng chúng ta đấy, những câu hắn nói chắc chẳng tốt đẹp gì. Cho hắn đi cùng tên tiểu tử Bạch Vu Thuần đi!

Tức thì ba tên đỏ bừng mặt, hầm hầm sát khí tiến lên. Minh Tiến tuy cười nhưng đã có chủ ý, tay trái khê bật kính ngắm đeo trên mắt phải, nhẹ nhàng lên đạn súng. Khẩu B92F của hắn tuy chỉ thuộc dòng Airshot nhưng sát thương trong bán kính 25m không thua kém gì súng thật, tốc độ có thể đạt tới 350fps. Đã có chủ ý nên hắn cứ nằm đó mà vờ như cười mãi không thôi, Bạch Vu Thuần thấy vậy thì họ khan rồi nói.

- Huynh đệ, ngươi là phàm nhân. Mau đi đi, ta sẽ chặn chúng lại cho!

- Chặn chúng ta? Mạng ngươi còn chưa lo nổi mà còn bao đồng!

Nhân Kiện cười nhạt, cả ba tên đều rút kiếm ra. Minh Tiến lúc ấy bất ngờ đứng dậy, hai tay cầm súng nhắm chuẩn mắt Nhân Kiện mà bắn. Bang, bang! Hai tiếng nổ vang lên, Nhân Kiện vội vàng ôm mắt, vứt kiếm kêu la thảm thiết. Nhân Hòa, Nhân An thì chưa kịp phản ứng gì thì cũng đã bị tương tự, vứt kiếm ôm mắt mà kêu la.

- Con mẹ mấy thằng ranh chúng mày. Dám láo với bố mày à?

Minh Tiến nhổ ra một bãi nước bọt, thu súng lại vào cái valy. Bạch Vu Thuần thấy vậy thì thoáng sững sờ, lát sau mới nói.

- Huynh đệ, ngươi là cao thủ võ công ám khí?

Minh Tiến lắc đầu, hắn đắc thủ chỉ vì ba tên này quá chủ quan mà thôi. Nhìn lại ba tên đang gào rú dưới đất, nhân nhật nói với Bạch Vu Thuần.

- Bạch thiếu chủ xử lý chúng đi, ta không biết nên xử chúng thế nào.

Bạch Vu Thuần thoáng ngỡ ngàng,sau đó chấn tỉnh ngay.Hắn xách kiếm lại,tiến ba tên nông cuồng về trời.Sau khi thu lấy ba túi trữ vật của chúng thì đưa tới cho Minh Tiến hai cái,mỉm cười nói.

- Đa tạ ơn cứu mạng,hai túi này huynh đệ nhận lấy!

- Người năm nay bao nhiêu tuổi?

Bạch Vu Thuần khẽ ngẩn ra rồi cười nói.

- Ta năm nay đã 20 rồi,còn huynh đệ?

- Ta 21 rồi!Gọi ta đại ca đi!

Minh Tiến cười,đẩy lại hai túi trữ vật nọ.Lại nói tiếp.

- Ta vốn không phải người ở thế giới này.Nếu người có lòng tốt thì làm ơn chỉ cho ta rõ nơi đây là đâu thì tốt hơn.

Bạch Vu Thuần sững sốt,phàm là người đều có ham muốn linh thạch. “Nhưng kẻ trước mặt này thì dường như coi thường nó,không lẽ y không phải người ở thế giới này thật?”Rất nhanh lại thấy Minh Tiến co ro,trời hiện tại đã xế chiều nên bắt đầu lạnh thì mỉm cười.

- Hay là như vậy đi,Đại ca tới nhà ta đi.Sau đây tính sau,được chứ?

Minh Tiến khe khẽ gật đầu,hắn đang run lên vì lạnh rồi.Gió thì hun hút mà áo may ô quần đùi chịu sao nổi?Bạch Vu Thuần thấy thế thì mỉm cười,cởi trường bào đưa cho hắn sau đó chậm rãi dẫn đường về Bạch Vũ Trang.

Hai người đi khoảng chừng một giờ thì từ xa đã thấy có một gia trang lớn,lầu các trang nhã.tuy nhiên nó lại nằm trên một ngọn đồi thì Minh Tiến lấy làm ngạc nhiên. “Đã là gia trang thì tội gì mà vào núi ở làm gì?Vào đại trong thành có phải tốt hơn không?” Hắn đem nghi vấn hỏi Bạch Vu Thuần thì hắn cười mà bảo.

- Tiến ca,gia tộc đệ là gia tộc tu tiên.Nơi này có linh mạch khá thuận lợi cho việc tu tập.Những nơi thành thị kia vừa ồn ào,lại không có linh mạch nên chúng ta ở đây!

Minh Tiến gật gù,không nói gì thêm nữa mà chỉ lẳng lặng đi theo Bạch Vu Thuần.Trong đầu nhắm lại các chi tiết trong các bộ truyện tiên hiệp.Chẳng mấy mà tới tận cửa Bạch Vũ gia trang,hắn thuận lợi vào tới trong nội trang.Lại nói Lão gia và phu nhân nghe tin có người giúp đỡ nhi tử nhà mình thì vô cùng mừng rỡ,sai người mặt đưa Minh Tiến đi tắm rửa,tìm một bộ trang phục thích hợp để mặc,mặt khác sai mở tiệc thiết đãi.Lúc này Minh Tiến đang ngâm mình trong một bồn nước nóng,hắn thả lỏng người thư thái.Tắm xong thì tới mặc quần áo,loay hoay một hồi thì hắn cũng tự mặc được. “Cũng không khó lắm” Minh Tiến cười thầm,chỉ ngán cái là cái ống tay áo rộng thùng thình,cũng may khi được nha hoàn dẫn tới phòng tiệc hắn gặp Vu Thuần,ghé tai nhờ hắn giúp.Vu Thuần cười ha hả sai nha hoàn lấy Hộ thủ Da báo buộc vào tay áo cho hắn.Nhờ vậy mà cũng ổn thỏa.

4. Chương 4: Thân Phận

Bạch lão gia là một lão trung niên đầy đà khoảng trên dưới năm mươi,khuôn mặt to bè.Khi lão cười thì các thớ mỡ rung rung trông vô cùng hoạt kê.Lão đứng dậy phát biểu.

- Thay mặt Bạch gia,hôm nay lão phu xin kính công tử một ly.Trước là cảm tạ công tử tương trợ hài tử,sau là mừng công tử đã giúp Bạch gia ta trừ đi một mối họa!Cạn ly!

Tất cả mọi người đều nâng cốc,Minh Tiến lúc này đã thay một bộ y phục màu xám.Hắn vốn ưa màu tối vì nó có thể dễ dàng che giấu đi cái bụng béo của hắn,tươi cười nhận rượu.Sau đó lần lượt tới phu nhân,rồi Vu Thuần,Hai muội muội của hắn là Vu Nhan và Vu Hiên cũng tới chúc rượu.Nhìn hắn lúc này khá nổi bật,thân cao hơn 1m8 thêm với mái tóc ngắn,cặp kính cận gọng bạc khiến cho hai tiểu muội của Vu Thuần cùng với đám nữ nha hoàn cứ thì thào không thôi.Sau khi nghe Minh Tiến nói ra mình không phải là người nơi đây thì Bạch lão gia khá cao hứng,bắt hắn kể về thế giới của hắn.Minh Tiến cũng khá cảnh giác,không nói quá sâu,chỉ sơ qua là cách xây dựng,phong tục,lối sống khác nơi đây.Mọi việc cứ thế cho tới tận khuya,Minh

Tiến vội say xin về nghỉ. Vừa bước vào phòng hần đã đứng sững lại, trong phòng có một mùi thơm lạ lạ khiến hần có cảm giác nguy hiểm. “Hoa thơm bao giờ cũng là cái bẫy chết người.”

Minh Tiến nhẹ nhàng lấp kính ngắm, rút từ sườn ra khẩu súng, chậm chậm tiến vào phòng. Phía trong có hai ngọn đèn lớn, đang bập bùng cháy, hần cố bước chân thật nhẹ vào phòng. Một mắt vẫn nhìn về phía hai cái bắc đèn, một mắt khẽ liếc về phía trong, chỉ thấy có một bóng người sau lớp màn trắng. Tức thì bật kính ngắm, vươn tay bật đèn laser mà tiến vào.

- Ai?

Lập tức từ trong giường tiến ra một thiếu nữ áo vàng, nàng ta nhẹ nhàng hành lễ sau đó mới ngẩng đầu lên nhỏ nhẹ nói.

- Nô tỳ là Liên Liên, được phu nhân cử tới hầu công tử tối nay!

“ Cái gì vậy?” Minh Tiến tròn mắt, trong lòng rung động. Nữ nhân trước mặt này quả thật có nhan sắc hơn người, khuôn mặt thanh thoát, cặp lông mày lá liễu, cặp mắt đen láy. Đặc biệt có lẽ là hai lúm đồng tiền xinh xinh. Thiếu nữ thấy hần cứ ngẩn ra nhìn mình thì hai má đỏ lên. Minh Tiến thở dài, cất lại kính ngắm và súng vào hộp, quay ra ngoài chậm rãi ngồi xuống.

Liên Liên thấy hần quay ra thì cũng quay ra theo, lại thấy hần ngồi thì lập tức quay ra đi lấy trà. Minh Tiến chú ý bước chân nàng, chỉ thấy nó lay động rất nhẹ, không phát ra một thanh âm dù chỉ là nhỏ nhất, dường như là bay chứ không phải đi. Dưới chân lờ mờ có một tầng hào quang màu xanh lục. “Lẽ nào nàng ta là người tu tiên?” Minh Tiến nghi hoặc, lúc này Liên Liên đã quay lên mang theo một khay gỗ có ấm trà, tươi cười nói.

- Công tử, thỉnh người uống Thanh Tâm trà để giải rượu.

Minh Tiến đón lấy cái cốc từ bàn tay búp măng trắng muốt của nàng, sau đó hỏi ngay.

- Cô nương là người tu tiên?

Liên Liên thoáng trong mắt có sự ngạc nhiên, sau đó nhu thuận nói.

- Công tử quả thật có con mắt tinh tường, tiểu nữ quả thật đúng là người tu tiên.

- Vậy tại sao cô không chuyên tâm lo tu tập, mà tới đây làm gì? Tiên đạo vốn gian nan, phải dựa vào nỗ lực bản thân mà tiến bước. Chứ mới gặp chút khó khăn đã trùn bước thì sao mong có thành công?

Liên Liên thoáng ra sự ngạc nhiên “Theo lời phu nhân thì vị công tử này không phải là người tu tiên. Vậy tại sao lại am hiểu về tiên đạo như vậy?” Sau đó rất nhanh ẩn đi, nhu thuận đứng một bên mà đáp.

- Công tử không biết đấy thôi, Tiểu nữ đã tu tập tiên đạo từ năm lên bảy. Đã 10 năm trôi qua vẫn chỉ là Khai quang sơ kỳ thôi, thật đáng hổ thẹn.

Minh Tiến khẽ đưa cốc trà lên miệng sau đó nhấp lấy một ngụm. Lại ra hiệu ép nàng ngồi xuống rồi mới nói tiếp.

- Ta từng biết có một vị tu tiên giả, không có linh căn, cũng không hề có đan dược phụ trợ mà tiến tới Ly Hợp kỳ, phá toái hư không mà phi thăng lên tiên giới đấy!

- Ly Hợp kỳ?

- À, đó là cách gọi các thứ bậc tu tiên tại thế giới của ta. Nơi đây sắp xếp các bậc tu tập như thế nào?

Liên Liên lúc này mới hiểu ra, lập tức mỉm cười mà đáp.

- Công tử, U Châu chúng ta cách sắp xếp gồm tám cấp bậc sau: Khai Quang, Linh Động, Luyện Khí, Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh, Ngưng Phong, Hóa Thần.

Minh Tiến sau khi nghe xong thì gật gù, mỉm cười nói.

- Vậy tu tiên giả kia có lẽ đã đạt tới Hóa Thần...

Sau đó hắn kể lại cho nàng nghe chuyện về Lâm Hiên “Xin lỗi ông nào viết ra bộ này nhé.” Minh Tiến nhủ thầm. Chừng một giờ thì hắn tóm tắt cho Liên Liên xong. Hắn lại nhìn vào mắt nàng, chỉ thấy ánh mắt ấy như đang tràn đầy nhiệt huyết thì mỉm cười. “Lâm Hiên tặng cấp tu vi do có Lam sắc tinh hải, đan dược như nước, nay ta đem cất hết đi có lẽ là hơi quá may mắn cho hắn chăng?”. Minh Tiến không nói gì thêm, lặng lẽ uống trà. Liên Liên thì hào hứng.

- Công tử, vị Họ Lâm nợ quả thật là kì công khổ tu không linh căn, không đan dược sao?
- Cô nương, ta nói đùa cô làm gì? Ta đã từng có cơ may gặp ông ta.
- Công tử gặp, ở đâu chứ?
- Trước khi ta tới đây!

Minh Tiến khe khẽ cười. “Mình nói vậy đâu có sai đâu nhỉ? Tối qua còn gặp cả thằng Hàn Lập nữa cơ mà.” Liên Liên thì ánh mắt mơ màng, nghĩ tới một ngày mình có thể phi thăng linh giới như vị họ Lâm nợ. Lại nhìn hắn với vẻ hâm mộ khiến hắn chột dạ, vội ngáp ngáp mấy cái.

- Công tử, để tiểu nữ phục thị ngài!
- Không cần! Cô nương nên về nghỉ ngơi đi, thoải mái, tinh thần tự nhiên là sẽ đột phá bình cảnh. Tu tiên vốn không dành cho người không có ý chí, ta nói cô hiểu chứ? Nếu giờ đây cô mất đi nguyên âm, chẳng những sau này vô cùng khó khăn trong việc đả phá bình cảnh. Lại còn làm cho tâm ma càng dễ ngóc đầu lên, nguy cơ tẩu hỏa nhập ma rất cao. Cô nên đi nghỉ đi!

Minh Tiến nói xong bèn phẩy tay bước vào phòng trước ánh mắt kinh nghi bất định của Liên Liên. Nàng sững sờ hồi lâu rồi lập tức quỳ xuống mà bái tạ. Sau đó lùi ra ngoài. Minh Tiến cũng đâu ngờ những câu chấp vạ trong mấy bộ truyện hắn đọc lại trở thành khai sáng cho Liên Liên, để sau này nàng có thể đạt tới Nguyên Anh. Đây là chuyện của về sau này, còn giờ trở lại vấn đề chính đã.

Minh Tiến thấy người đã lui ra khỏi phòng thì thả lỏng mình, đặt lưng nằm xuống giường. Hắn cảm thấy khó ngủ, đây cũng là điều thường tình vì phản ứng tự nhiên của cơ thể là lạ nhà thì khó ngủ. Tuy biết vậy nhưng vẫn cố nhắm mắt dưỡng thần. Lại nói về Liên Liên, sau khi rời khỏi phòng thì không trở về nơi mình ở mà lại tới phòng của Bạch phu nhân.

- Nô tỳ bái kiến phu nhân, hai vị tiểu thư!
- Đứng lên đi!

Bạch phu nhân khẽ phất tay, sau đó kéo nàng ngồi xuống, ôn tồn hỏi han. Liên Liên cũng không hề giấu diếm gì cả, kể lại toàn bộ cho Bạch phu nhân cũng hai vị tiểu thư nghe. Lại kể lại cả câu chuyện về vị Lâm tiên bối nợ, Bạch phu nhân nghe xong thì hơi cau mày, còn hai vị tiểu thư thì cứ tròn mắt ra mà nhìn mẩu thân. Bạch phu nhân sau một thoáng trầm ngâm thì cho Liên Liên lui ra, sau đó dắt hai con gái tới thư phòng của Bạch Lão gia.

- Cái gì? Nàng không đùa ta đấy chứ?

Bạch lão gia lúc này mặt biến sắc, trên mặt lộ ra một vẻ cuồng nhiệt kèm với sự sốt không thôi. Bạch phu nhân thì mỉm cười mà nói.

- Lão gia, Liên Liên là do ta nuôi dạy từ nhỏ. Tính nết của nó ta không lạ gì, hơn nữa cho dù là thông tuệ hơn người nhưng cũng không thể tùy tiện mà bịa đặt ra như vậy được.

Bạch lão gia cau mày, lộ ra vẻ dăm chiêu.

- Vị Tiên công tử này quả thật có thân phận khó nhận biết. Ta đã từng dùng Thấu Nhân Thuật xem qua, nhưng không hề thấy khí tức tu chân. Nhưng nếu không phải là tu tiên giả, vậy tại sao người này lại có am hiểu về bình cảnh và mấu chốt tu luyện tu tiên giới như vậy được? Có lẽ nào y đang dùng Ẩn khí thuật không?

Nói tới đây thì cả hai người đều rơi vào trạng thái trầm ngâm, cứ như là lạc vào biển mây mù không thấy lối đi ra vậy.

Sáng sớm hôm sau, khi trời mới chỉ lóat phớt có ánh sáng xanh đầu ngày, Minh Tiến đã thức giấc. Khẽ vươn vai một cái, hần ngáp một cái rõ to.

- Ngoooooooo...áp! Sáng rồi!

Minh Tiến ngồi hần dậy, lắc lắc cái cổ rồi đứng lên, hần cảm thấy mắc tiểu vô cùng bèn đi tìm chỗ giải quyết. Sau đó lại quay về phòng, mở cửa đón không khí ngày mới vào. “Nơi hoang sơn này cũng có chút vi diệu.” Minh Tiến nhủ thầm, quả thật không khí nơi đây vô cùng trong lành, đã lâu lắm rồi hần chưa được hít thở dưới loại không gian này. Trước đây, họa hoàn lắm một năm mới có vài lần trở về quê ngoại, ở đấy mới có kiểu không khí như thế này.

Hần xách theo cái valy đen, tiến ra phía sân. Nơi đây có một bộ bàn ghế bằng đá xanh, khẽ lấy miệng thổi qua một lượt, hần ngồi xuống. Bộ bàn ghế này qua cả đêm hấp thụ sương trở nên lạnh lạnh, lúc này đang tỏa ra một luồng hàn khí mãnh liệt. Đặt mông xuống một lát, Minh Tiến có thể cảm nhận rõ cái lạnh đang bốc lên ngấm vào da thịt. Không sao, bất quá hần thích, cái luồng khí lạnh lạnh này giúp hần hoàn toàn tỉnh táo. Mở cái valy, hần quyết định sắp xếp lại một chút.

Hiện tại bình gas trong này chỉ còn 5 bình, một bình hần đang dùng dở chưa biết còn bao nhiêu, số đạn kèm còn lại hơn 350 viên. Minh Tiến hơi cau mày, một bình gas bắn với công suất chuẩn được 5 băng đạn, với mức số như hiện nay là 15 viên/băng thì hần còn có thể sử dụng vượt quá số đạn đang có. Tuy nhiên nếu mục tiêu quá xa thì gần như chỉ làm bị thương ngoài da chứ không gây đổ máu. Ngẫm nghĩ một hồi, hần quyết định tháo thân súng, thay đổi nấc nén hơi của súng và bình Gas lên mức max. Mức tối đa này có thể tăng sức bắn lên gấp đôi, nhưng như vậy thì số lượng đạn giảm đi một nửa là 7 viên /1 băng. Như vậy chỉ còn tổng cộng 175 viên đạn, bình gas này ở đây quả thật không có thứ gì thay thế. Thở dài một hơi “Chỉ còn cách như vậy thôi, nếu không phải là quá khẩn cấp thì tuyệt đối không dùng tới.”

5. Chương 5: Tao Ngộ

Đập đá? Ở thế giới của Minh Tiến nếu công an tóm được chắc chắn là vào ngồi trại cải tạo rồi. Nhưng mà đừng có nhầm nhé, đập đá ở đây hoàn toàn đơn thuần là theo nghĩa đen. Vốn là sau khi thử thay đổi mức nén của súng, Minh Tiến muốn thử uy lực của nó. Cùng lúc ấy là Vu Thuần tới thăm hần. Đang rảnh rỗi nên hần cũng không có ý từ chối, vui vẻ theo Vu Thuần đi thăm quan toàn bộ Bạch gia trang. Khuôn viên Bạch gia cũng khá rộng rãi, lại còn có cả một khoảng sân lớn dùng để luyện tập cho toàn bộ đệ tử cũng như người trong trang. Chợt thấy có một đám người tay vác cuốc, xẻng cùng bao bố đi ngang qua sân thì hiểu kì, quay đầu hỏi Vu Thuần.

- Thuần đệ, mấy người kia đi đâu vậy? Lại còn mang theo cả cuốc xẻng, không lẽ nhà đệ đang định xây thêm dinh thự sao?

Vu Thuần chỉ cười mà đáp.

- Tiến ca, không phải đi xây nhà đâu, họ ra mỏ đập đá đấy.

- Đập đá? Không xây nhà thì cần đá làm gì? Không lẽ trong đá có khoáng vật nào đấy mà Bạch gia đang cần?

Vu Thuần thoáng ngẩn người, hần cũng hơi bất ngờ vì kiến thức hơn người của vị đại ca mới quen này. Tại U Châu này, khi khai quặng chủ yếu là đào trúng mỏ quặng rồi lấy lên, cách làm của Bạch gia trang vốn là rất ít người biết, không ngờ là Minh Tiến lại nhìn sơ qua mà có thể đoán ra khiến hần phần nào thêm phục vị đại ca này. Lại nói về Minh Tiến, hần vốn sống ở thời hiện đại hơn bây giờ cả ngàn lần, hơn nữa nghề nghiệp của hần là Xây dựng, mấy cái thứ vật liệu này thì có gì lạ với hần đâu.

- Tiến ca quả thật có nhãn quan hơn người, nhưng không phải khoáng vật mà là linh thạch.

Vu Thuần nói tới đây không khỏi có chút đắc ý trong lời nói, Minh Tiến cũng cảm thấy ý này nhưng chỉ cười mà hỏi tiếp.

- Rốt cuộc linh thạch là thứ gì? Nó quý lắm sao?

Vu Thuần hơi ngẩn người, sau đó hỏi lại.

- Tiến ca, chẳng lẽ ngay cả linh thạch mà huynh cũng không biết? Vậy ở nơi huynh ở thì cái gì có giá trị nhất?
- Ở chỗ ta thì Vàng bạc, Bạch kim, kim cương, Đồ...à nhằm ngân phiếu mới là quý giá.

Vu Thuần thì mỉm cười, lắc đầu nói.

- Mấy thứ như huynh nói chỉ dành cho phàm nhân thôi, còn với gia tộc tu tiên ta cũng như toàn bộ tu tiên giới thì linh thạch mới là thứ có giá trị nhất.

Lại nói về linh thạch, Vu Thuần vừa dẫn hần ra bãi đá, vừa giảng giải cho hần. Linh thạch vốn là khoáng thạch ngưng tụ trong lòng đất, trong nó mang theo một lượng linh khí nhất định. Không phải nơi nào cũng có linh thạch, đôi khi có mỏ nhưng lấy lên thì chỉ là đá quý mà thôi, không hề có linh khí bên trong. Linh thạch dựa theo màu sắc và linh khí bên trong có thể chia làm 5 loại chính là Kim-Mộc-Thủy-Hỏa-Thổ, ngoài ra từ năm loại cơ bản này theo thời gian mà biến dị ra các loại dị tính khác như Phong, Lôi ... Để phân biệt linh thạch, ngoài ra người ta còn có thể phân loại theo cấp bậc linh khí bên trong. Linh thạch thông thường, trung phẩm linh thạch, cao giai linh thạch, ngoài ra còn một loại linh thạch chỉ tồn tại trong cổ sách là cực phẩm linh thạch. Một trung phẩm linh thạch có thể đổi lấy mười linh thạch thông thường, một cao giai linh thạch có thể đổi lấy một trăm linh thạch thông thường nhưng có trong tay cả trăm linh thạch thông thường cũng khó có thể đổi lấy một cao giai linh thạch do đây là vật phẩm hiếm, chỉ có thể có duyên mà không thể cưỡng cầu. Cực phẩm linh thạch vốn chỉ còn trong sách cổ, hiện chưa thấy ai có nó.

Minh Tiến nghe thế thì gật gù, lại thấy Vu Thuần giơ ra trước mặt cho hần xem một viên đá màu vàng nhạt, xung quanh lơ lửng có một làn quang mang màu nâu, cười nói.

- Tiến ca nhìn đi, đây là một linh thạch thổ thuộc tính. Đệ có linh căn thổ thuộc tính, những lúc tu luyện nếu thiếu linh lực có thể mang nó ra hấp thụ bổ xung.

Minh Tiến gật đầu, phóng tầm mắt ra xa. Nơi đây là một sườn núi đá, dường như đã bị khoét lõm đi mất một phần, lại thấy xa xa lở nhỏ người đang vác búa đập lên những phiến đá nhỏ nhỏ. Khu vực này được sắp xếp khá tốt, một bên là đồng đá vụn vô dụng, nơi giữa là vỉa đá đang tách ra từ vách núi, bên kia là đồng đá chờ đập. Vu Thuần đứng bên cạnh, cũng phóng tầm mắt ra xa. Đột nhiên hần quay lại kéo tay Minh Tiến.

- Tiến ca, theo đệ. Hình như mấy người kia có phát hiện gì rồi.

Minh Tiến cũng cảm thấy có chút thú vị với nơi này, chạy theo sau Vu Thuần tới gần sát vỉa đá. Quả nhiên nơi này đang tụ tập một đám người, khi thấy Vu Thuần tới thì lập tức cúi đầu, một câu thiếu gia, hai câu thiếu gia mà đứng lùi cả lại một bên. Vu Thuần nhìn lên bức vách vừa mới được vỉa ra, bất ngờ gặp người sững sờ, Minh Tiến cũng ngó theo ánh mắt hần, chỉ thấy trên vách đá kia lộ ra một đường dài cỡ một cánh tay người màu xanh biếc. “Linh thạch” Minh Tiến nhủ thầm, lại lấy Vu Thuần mừng rỡ mà kêu lên.

- Trung phẩm linh thạch thuộc tính Mộc!

Khi hần và đám người còn đang mừng rỡ không thôi thì Minh Tiến lại chú ý tới một cục đá tròn tựa quả trứng ngỗng rơi lún lốc dưới vỉa đá. Hình dáng ngộ nghĩnh của nó khiến hần bật cười, cúi đầu lấy tay lượm lên. Cầm nắm một hồi lâu, chỉ thấy nó nhẹ hơn so với hình dáng bên ngoài thì hiểu kì, mượn một cây búa nhỏ của một người gần đó mà gõ nhẹ. Vị tráng hần cho hần mượn búa là người làm lâu năm ở đây, lại thấy Minh Tiến đi cùng thiếu chủ thì lập tức lễ phép đưa búa cho hần mượn.

Bách bách vài cái, cục đá ngộ nghĩnh nọ vỡ ra, để lộ ra trong ruột là một cục khoáng màu đỏ rực, tỏa ra hồng quang nhàn nhạt, cổ nắm tay đứa bé. Tráng hần kia kinh ngạc hô lên.

- Linh thạch hỏa thuộc tính!

Vu Thuần lúc này cũng đảo mắt nhìn qua, chỉ thấy linh thạch phát ra linh khí quá nhạt nên không chú ý gì tới nữa, mắt hần lúc này chỉ hung phần nhìn về phía mạch linh thạch trung phẩm kia. Minh Tiến trên mặt cũng không lộ ra vẻ gì, lặng lẽ ôm theo cây búa đi tìm các cục đá tròn khác. Đám đông mãi mê vào mạch linh thạch kia nên không chú ý gì tới hần nữa. Minh Tiến lại càng thoải mái, cứ đi quanh bãi đá, gặp cục nào tròn tròn là lấy búa ra đập. Cho tới gần trưa thì những viên đá tròn của cả vỉa đá đã bị hần đập bằng sạch, thu hoạch cũng thật sự quá ít ỏi, hơn 200 cục đá mà chỉ thu về có 13 viên linh thạch đủ loại, ngoài 10 viên thuộc 5 hệ cơ bản, hần còn có một viên dị tính phong hệ, lôi hệ và quang hệ. Minh Tiến hưng phấn ôm đồng đá kia về chỗ giữa bãi đá. Lúc này Vu Thuần cùng đám người cũng vừa vãn tách linh mạch kia ra khỏi

vách đá,hắn liếc mắt thấy trên tay Minh Tiến có một đồng linh thạch khá đẹp mắt,nhưng phẩm chất quá thấp,thậm chí có thể nói là bỏ đi.Lại nghe Minh Tiến nói.

- Thuần đệ,mấy viên đá này có thể cho ta không?

- Được chứ,Tiến ca mắt công tìm ra chúng kia mà.

Vu Thuần cười vui vẻ,mấy viên đá này đúng là đồ bỏ đi,cho không ai lấy.Minh Tiến thấy hắn vui vẻ nói vậy thì cũng mỉm cười,nhưng trong lòng lại cười thầm,hôm nay hắn đã chiếm tiện nghi rất lớn của Bạch gia rồi.

Mấy cục linh thạch tưởng như vứt bỏ này có lai lịch rất lớn,hắn đã từng đọc qua đoạn Lâm Hiên trao đổi Cục phẩm linh thạch trong đấu giá hội.Vốn cũng chỉ là một linh thạch tưởng như là bỏ đi giống như thế này,Minh Tiến cười thầm “Hy vọng mình không đoán nhầm.”

Sau đó hắn theo đám người quay về sơn trang,sau bữa trưa thì Minh Tiến viện có mệt mỏi,bỏ về phòng riêng.Đặt đồng linh thạch kia lên bàn,hắn ngẩng đi ngẩng lại không thôi,cũng không hề để ý Liên Liên đã đứng từ bên cạnh lúc nào.Nàng tới đây cũng đã được một nén nhang mà chỉ thấy công tử chăm chú ngắm nhìn vài viên linh thạch trên bàn.Nói về đồng linh thạch này,nàng thấy chúng chỉ là đồ bỏ đi,chỉ có cái vẻ bề ngoài khá đẹp mắt.Đột nhiên thấy hắn quay người lại thì giật mình đánh thót.Minh Tiến cũng giật mình không kém.

- A! Liên Liên,cô làm ta hết cả hồn.Phù!

Liên Liên che miệng cười hi hi khiến Minh Tiến đỏ mặt,khẽ quay lưng về phía nàng,đột nhiên hắn nói.

-Liên Liên,cô có Khổng Chế phù không?

Khổng Chế Phù là loại phù chú sơ cấp,sử dụng để khống chế linh khí hay dị khí tỏa ra.Minh Tiến hỏi câu này hơi thừa,vì tu tiên giả nào dù chỉ là cấp thấp nhất cũng có thể có hàng đồng phù dạng này.Chỉ là hắn không muốn sơ xuất mà thôi.Liên Liên khẽ gật đầu,từ túi vải bên sườn nàng lôi ra một tấm phù chú màu vàng ó,phía trên là vô số hoa văn giun dế kì quái.

- Liên Liên,linh căn của cô thuộc hệ nào?

- Công tử,Liên Liên tu tập theo Thủy hệ,không có linh căn.

Nói tới đây,cặp môi hồng khẽ mím lại,Minh Tiến sao lại không nhìn thấy chứ?Không có linh căn tu luyện sau này quả thật không có cơ hội tiến giai.Bất quá hắn chỉ mỉm cười mà vờ tay lên bàn,lôi ra một cục linh thạch màu xanh lam đưa ra,miệng nói.

- Cái này cho cô!

- Cái này?

- Sao,linh khí quá ít hử?Đừng xem thường nó nhé!

Minh Tiến sao lại không hiểu ý nghĩ của nàng,chỉ mỉm cười rồi rút cây súng ra,nhắm vào bề mặt khối linh thạch mà bắn.Bang,bang,bang,bang bốn tiếng.Bên ngoài linh thạch có những vết nứt lớn,từ đó tỏa ra linh khí nồng đậm khiến Liên Liên cứ tròn mắt,hắn lại dùng sức bửa ra.Bên trong chỉ có một khối nhỏ cỡ đốt tay nhưng linh khí tinh thuần vô cùng.

- Trung cấp linh thạch?

Liên Liên mơ hồ nói,trong mắt ánh lên một tia mờ mịt.Minh Tiến thì vui vẻ vô cùng,vậy là hắn phỏng đoán không sai chút nào.Trong lòng hắn lại dấy lên một tia nghi hoặc “Liệu tác giả của mấy bộ tu tiên này có liên quan gì tới tu tiên giới không mà lại có thể viết ra chính xác như vậy?Hay bản thân mấy người này là tu tiên giả?” sau đó tự trấn an,cười mà nói.

- Sai! Đây là cục phẩm linh thạch!

“Cục phẩm!” Trong mắt Liên Liên ánh lên sự kinh nghi bất định,hết nhìn viên linh thạch nhỏ xíu nọ lại tới nhìn Minh Tiến.Cặp mắt đen lấy chớp động không ngừng,chỉ tới khi hắn tới sát,dúi vào tay nàng viên linh thạch thì nàng mới như giật mình bừng tỉnh.

- Mau dùng Khổng Chế Phù đi!

Liên Liên mau mắn dùng Khổng Chế phù bọc lấy viên linh thạch,sau đó dập đầu bái tạ không thôi,minh tiến vội đưa tay ra đỡ nàng,chỉ thấy cặp mắt ấy đã nhắm lẹ.Liên Liên run run nói.

- Đa tạ công tử,ơn này với Liên Liên thật sự không bao giờ trả hết.Xin nguyện làm thân trâu ngựa để đền đáp ơn này!

- Thôi khỏi,tạ ghét nhất là mấy câu thề thốt kiểu này.Đây là cô có duyên với nó,tạ không có làm gì giúp cô đâu.Chỉ cần cô nhớ kĩ câu này,có viên linh thạch này tốc độ tu tập sẽ tăng lên rất nhiều nhưng cũng có thể gây họa sát thân,mong cô nương hết sức cẩn thận!

- Liên Liên xin lĩnh ý!

Minh Tiến mỉm cười,thong thả ngồi lại bàn.Liên Liên thì cứ mãi mê ngắm viên linh thạch trong tay tới mức ngây ngốc.Hắn thấy vật thì mỉm cười,lấy cái valy nhỏ ra trút số linh thạch còn lại vào trong “Sau này sẽ có lúc cần,gìờ chưa đến lúc.”

6. Chương 6: Cao Tăng

Thấm thoát Minh Tiến ở Bạch gia trang đã được hai tháng,ban ngày thì lân la ra khu vĩa đá tìm kiếm,tối trưa thì về lại phòng mình.Hắn tuy có thể nói chuyện nhưng không biết viết chữ nơi này,nên đành nhờ Liên Liên chỉ dạy cho về chữ viết.Liên Liên cũng là một người thấu tình đạt lý,không tiết lộ gì việc hắn có trong tay cả đồng linh thạch nghịch thiên,lại chú tâm chỉ dạy hắn học chữ viết.Tối nay tuy hắn có thể đọc và viết chữ,nhưng có phần ngượng ngượng vì thời này dùng bút lông.

Lại nói về việc thu thập đá,hắn thường xuyên ra vào khu mỏ tới mức nhắm mắt từng người ở nơi đây.Vu Thuần cùng đám người làm cũng không thấy ra điều gì bất ổn.Chỉ là vài viên phế thạch nên họ cũng chỉ cười,họ đâu có ngờ phế thạch ấy là bảo vật nghịch thiên cực phẩm linh thạch.Kể từ lần đầu tìm ra linh thạch,các lần sau Minh Tiến tới cũng rất hiếm gặp các dạng đá tròn như vậy,nếu có gặp khi đập ra cũng không hề có linh thạch bên trong. “Không lẽ nơi đây đã hết rồi?”

Suy đoán của hắn cũng không hề sai,một mỏ linh thạch dù cao cấp tới mấy cũng chỉ có vài viên cao giai linh thạch là cùng,uống hồ tại nơi này có thể thấy hơn 10 viên cực phẩm.Đây quả thực là chuyện hi hữu vô cùng,tuy suy nghĩ vậy nhưng hắn vẫn không từ bỏ,chỉ là hạn chế số lần vào ra thôi.Nếu là trước đây,ngày nào hắn cũng có thể xuất hiện,nhưng giờ thì hai ba ngày mới tới.Đám thợ cũng biết y là khách quý của Bạch thiếu chủ nên thường chủ động gom sẵn đá lại cho hắn.Thời gian thấm thoát trôi đi,đã qua thêm một tháng mà không tìm thấy gì khiến hắn uể oải toàn tập.Hôm nay cũng vậy,chán nản,Minh tiến bèn bỏ ra ngoài chơi.

Nếu như là mọi ngày,hắn thường rủ Vu Thuần nhưng hiện tại y đang bế quan,tuần trước Minh Tiến vô tình chỉ ra cho hắn cách đá phá bình cảnh.Cái này thực sự chẳng có gì cả,chỉ là Minh Tiến mưu mẹo hơn một chút,cố ý dẫn dụ cho y nói là chiêm nghiệm của mình trước rồi sau đó mới thêm mắm muối để đáp lại.Cái này thực sự là tự nói tự hiểu mà thôi,trò này là cách mà sinh viên trường xây dựng thi qua môn thi vẫn đáp.Tức là khi anh lên nộp bài,chờ giáo viên chỉ ra chỗ sai thì anh lập tức dựa vào đó hỏi lại giáo viên các vấn đề xung quanh cái sai của mình.Chờ giáo viên giảng xong thì cũng là lúc anh cần động não một chút,mang cái giải vừa rồi nói lại theo cách hiểu của mình,cố gắng nói sao cho hơi khó hiểu một tẹo,chỉ cần giáo viên giảng lại cho anh lần nữa là 90% anh qua môn vẫn đáp này.Các trường khác thi vẫn đáp thì không biết,chứ dân xây dựng thi thi qua ngon ơ.Thậm chí là giáo viên còn có ấn tượng tốt với thí sinh vì “Nó ham học hỏi.”

Liên Liên cũng vừa tiến giai lên Khai Quang trung kỳ “có cực phẩm linh thạch hỗ trợ quả nhiên tiến cấp ầm ầm.”Minh Tiến mỉm cười mà nhủ thầm.Hắn cứ mãi mê mà bước đi,trong lòng thì suy nghĩ miên man,chẳng hề để ý mình vừa tiến vào một khu rừng trúc.Những cây trúc nơi đây cao hơn người,toàn thân có một màu xanh thẫm.Minh Tiến khẽ vuốt vào một thân cây trúc,chỉ cảm thấy nó toát ra một luồng hàn khí nhẹ.Hắn ngạc nhiên lấy tay khe khẽ búng vào thân trúc,ing ing mấy tiếng ngân lạnh lạnh. “Cây trúc này có thuộc tính Kim hay sao?” Minh Tiến cau mày,đột nhiên lại nhớ tới một truyện.Lập tức ngẩn người ra,miệng lẩm bẩm “Hắc tiết trúc”,ngẩng đầu lên nhìn vào tán trúc xanh xanh đang lay động phía trên đầu...

Trong trí nhớ của hắn hiện về hình ảnh một cặp tiên cầm đang đứng nói chuyện tại khu rừng trúc. Đây là nhân vật của hắn và của cô bạn gái hắn mới quen trong game Tru Tiên. Mắt hắn trở nên ngờ nghệch, trong lòng tự nhủ thầm “em giờ thế nào rồi, không thấy ta online em có buồn không?” Đột nhiên dòng suy nghĩ ấy bị cắt ngang bởi một tiếng quát tháo từ xa vọng lại, mơ hồ có cả tiếng mắng chửi. Minh Tiến tò mò, lập tức theo hướng tiếng nói mà đi tới.

Trong khoảng đất trống trước mặt, có bốn người cao to đang vây lấy một người nhỏ thó, là một cụ già quần áo lam lũ. Lão đang bị hai tên lực lưỡng xốc nách, tưởng như đang thấy một con cá bị phơi khô trên giá gỗ. Một đại hán râu xồm, mặt mày dữ tợn, trên mặt còn có một vết sẹo kéo dài từ trán tới tận má. Hắn hùng hổ nói, nước bọt phun phì phì tưởng như có thể dùng nước bọt nhấn chìm cụ già nhỏ bé này.

- Mẹ kiếp lão già, dám buôn bán ở núi Cửu U này mà không nộp phí cho ta. Coi như người gan lớn đấy! Phì!

Hắn nhỏ một ngụm nước bọt, lại nói tiếp.

- Thế nào lão già, có chịu nộp không hay để chúng ta xử đây?

- Xin anh hùng tha mạng, lão mới tới nơi này hôm qua, còn chưa bán được món nào thì lấy gì đưa ra bây giờ?

- Không có hả? Hay là thế này đi, ta nhìn lão chắc cũng đã cao tuổi nên không làm khó, bảo con gái lão đến hầu chúng ta một ngày là đủ, hé hé hé...

Người vừa cất lời là một tên mặt chuột đứng sau đại hán râu xồm. Lập tức cả bốn tên cười lên ha hả, hai tên đang xốc nách lão già cũng phụ họa theo. Lão già nghe vậy thì mặt trời nên tái xanh, run rẩy nói.

- Lão thân cô thế cô, đâu có con cái. Nếu có thì giờ này lão đã an phận cùng con cháu chứ tội gì mà phải lưu lạc khắp nơi thế này?

Ồ! Đại hán râu xồm ngạc nhiên nhìn lão già, lại nói.

- Hắc Cửu, lục người lão đi!

Tên mặt chuột kia tiến tới, thò tay sờ soạng khắp người lão già. Lúc này Minh Tiến đã áp sát đám người, chỉ cách chưa đầy 10m. Mắt hắn lúc này đang lại “Đám kia chắc là lũ sơn tặc, thật ngứa mắt”. Hắn lặng lẽ bật kính ngắm, giương súng lên ngắm kĩ. Hắc Cửu vừa thò tay sờ mó một hồi, lôi ra từ ngực lão già một cái túi gấm, miệng xuyết xoa.

- Ai chà, cái túi này mà không đắt tiền sao?

Noi rồi mở túi ra dốc dốc, trong mắt ba người hiện lên vẻ tham lam. Duy nhất chỉ có đại hán râu xồm mắt ánh lên tia dị quang kì lạ. Túi trống không. Hắc Cửu lầm bầm chửi.

- Con bà nó, lão già. Sao cái túi thì đẹp mà không có xu cắc nào vậy hả? Có phải của người không vậy?

- Không, là lão mới nhặt được.

Lão già đau khổ đáp, Hắc Cửu lại chỉ tay lên sát mặt lão mà nói.

- Lão đừng có hoa ngôn, nếu không... Á!

Bên này Minh Tiến vừa vận bóp cò, Bang một tiếng, viên đạn kềm thổi bay một đốt ngón tay của tên mặt chuột, hắn ôm tay kêu la inh ỏi. Nhìn thấy uy lực của súng tầm gần lớn như vậy, Minh Tiến không khỏi tự kiêu thêm vài phần, từ từ bước tới. Lại bang bang vài tiếng nữa, lúc này hắn chỉ cách đám người vồn vện có 6m mà thôi. Lập tức trên trán hai kẻ đang xốc nách lão già có một lỗ nhỏ, chúng ngẩn người, buông tay ôm mắt, sờ trán. Kêu lên kinh hãi rồi ngã vật ra, hiển nhiên là đã đoạn khí. Minh Tiến chậm rãi tới gần, nhìn hắn lúc này trông quá dị vô cùng, một bên mắt kính đeo một miếng kính đen thui, hai tay ngưng trọng ôm lấy khẩu súng. Đại hán râu xồm trợn mắt, hỏi.

- Tu tiên giả?

Minh Tiến không nói lời nào, lại chỗ ông cụ khề nâng ông ta dậy. Tên mặt chuột nằm dưới đất đột nhiên vùng dậy, ôm trủy thủ lao tới hắn. Miệng chửi to uất hận.

- Thằng ranh, mày tới số rồi!

Minh Tiến khẽ cười nhạt,vung tay nhả đạn.Một tràng bang bang vang lên,tên mặt chuột mặt mày găm bốn năm lỗ đạn ngã vật ra,máu tươi phun ra thành dòng.Minh Tiến lại vươn tay định nhắm bắn tên râu xồm,Phịch xì xì xì....Hết gas.Đại hán kia rất nhanh cười tươi,rút sau lưng ra một thanh đao,một tay tung ra một lá bùa chú.

- Tu tiên giả?

Minh Tiến kêu lên,hắn cũng nhanh tay thay một bình gas khác,lên đạn rồi bắn tiếp,vừa bắn vừa kéo tay đỡ cụ già lùi đi.Bang bang bang liên tiếp,lá bùa của đại hán râu xồm lập tức bị bắn thủng khiến hắn ngưng trọng hơn,tế ra một lúc cả chục lá,hóa thành đạo kiếm quang lao tới hai người.Minh Tiến cũng không hề chậm chạp,liên tiếp nhắm bắn các lá bùa.

Xì xì xì...Cái bình gas cuối cùng,Minh Tiến cau có hết sức,trong lòng thầm chửi to.Tên đại hán này không biết còn bao nhiêu bùa chú nữa,từ nãy giờ đã làm hắn tiêu hao tới bình gas cuối cùng,thân súng lúc này cũng đã có vết rạn nứt.Hắn cau mày nhắm bắn vào trán tên râu xồm.Bang! viên đạn xé gió lao tới,nơi thân súng vết nứt đột nhiên mở rộng,khẩu súng lập tức bị gãy làm hai nửa.Cũng phải thôi,vì bắn liên tục với áp suất cao quá tiêu chuẩn.Trụ tới lúc này là quá tốt rồi.Viên đạn xé gió lao tới khiến đại hán râu xồm cau mày,gìu đao lên hộ thân.Một tiếng vang lớn vang lên,viên đạn lao tới thanh đao.Hai thứ va vào nhau tạo nên tiếng rít chói tai,tay đại hán nọ run run hồi lâu rồi nhấc đao lên xem.Chỉ thấy cây đao gần như bị xuyên thủng,viên đạn găm gần như xuyên qua nó,chỉ cần thêm một chút lực nữa là nó xuyên phá thân đao.Đại hán râu xồm thầm thở phào may mắn.

Phía bên này,Minh Tiến thầm ca thán không thôi “Chỉ thiếu chút nữa” Hắn thở dài. “Súng cũng đã hỏng,bản thân lại không có võ công,chết chắc rồi.”Đại hán ngậy ra rồi đột nhiên cười lên đầy sát khí.

- Đạo hữu,chúng ta nên kể thúc ở đây thôi chứ nhỉ?

Hắn động thân lao tới. “Tên tiểu tử thôi,hôm nay ta phải băm mi ra làm ngàn mảnh”.Hắn suy nghĩ thế,hôm nay hắn đã tế ra tổng cộng hơn 30 cái phù kiếm khí sơ cấp,cả gia tài của một Khai Quang trung kỳ như hắn.Vậy mà tên tiểu tử này phá sạch,thật tức chết .

Đối diện với cái chết khiến con người ta bình tĩnh hơn bao giờ hết,Minh Tiến cười nhạt,nhặt một thanh đao dưới đất cầm lên thủ thế.Mắt ngưng trọng nhìn lên phía trước.Đột nhiên sau lưng có một cảm giác y nghiêm tràn tới thì giật mình.

- A di đà phật!

Rất nhanh,kim quan đại thịnh tỏa ra trong không gian rừng trúc.Khi tỏa qua phía đại hán râu xồm thì hắn biến sắc,tay run run rơi cả đao quỳ phục xuống đất.Trong lòng thầm kinh hãi “Uy áp này thật sự quá mạnh!”Cụ già nọ nhẹ nhàng từ phía sau nhún chân bay tới,hạ trước mặt đại hán nọ.Bình thần nói một câu.

- Bể khổ vô biên,quay đầu là bờ!

7. Chương 7: Phật Tu

Toàn thân cụ già lúc này là ánh kim quang chói lọi,Minh Tiến mơ hồ nhìn ra quanh thân người này còn tỏa ra đồ hình phật môn “Là Chữ Vạn”.Cụ già quay ra nhìn ba xác chết thì lắc đầu,chấp tay tụng niệm.

- A di đà phật.Đây là nghiệp báo,gieo gió gặt bão!

Nói xong thì vẫy tay một cái,ba hỏa cầu từ ngón tay tỏa ra tới ba xác người,thieu đốt chúng thành tro bụi.Lão già quay lại thì thấy Minh Tiến đang cúi đầu nhặt hai mảnh súng,về mặt u ám thê lương thì từ từ tới gần hắn,một tay chấp quyết nói.

- Thí chủ,xin mời theo lão nạp một chuyến.

- Thế còn...

Minh Tiến đưa ánh mắt nhìn về phía tên râu xồm,lão già thấy vậy thì mỉm cười.

- Đừng lo,hắn ta đã bị lão nạp phế bỏ tu vi,từ nay không thể hành ác được nữa,mời!

Lão đưa tay ra mời, Minh Tiến đương nhiên cũng không dám thất kính, cúi đầu bái lễ rồi lẻo đẻo đi theo lão già nọ. Cả hai người cứ chậm rãi mà đi, xuyên qua cánh rừng trúc tới một vách núi nhỏ thì leo lên, lão già khẽ phất ống tay một cái hiện ra một cái cửa động phủ. Cả hai người cùng tiến vào.

- Chủ nhân!

Phía bên trong động phủ vang lên một tiếng nữ nhân khiến Minh Tiến giật mình, không khỏi liếc nhìn lão già nhỏ thó này một lượt. “Thân là phật tu mà sao còn có nữ sắc bên cạnh?” Lão già không hề nhìn hấn nhưng đột nhiên mỉm cười mà nói.

- Thí chủ, Nguyệt nhi là nha hoàn của ta. Xin thí chủ chớ hiểu nhầm mà nghĩ oan cho lão nạp!

Lần này thì Minh Tiến rung động thật sự “Lão không hề nhìn qua hấn mà tại sao lại biết hấn đang nghĩ gì?”. Hấn cau cau mày, sau đó mặt lại đỏ lên, thật là ngại quá. Lão già chỉ mỉm cười bước vào động phủ. Minh Tiến cũng không chần trừ bước vào theo. Nơi này là một động phủ khá rộng rãi, phía vách còn có cả một đỉnh đồng, từ đỉnh đồng này đang tỏa ra mùi trầm hương ngào ngạt. Mùi hương trầm khiến cho hấn cảm thấy thư thái vô cùng, lại nghe thấy tiếng nữ nhân.

- Chủ nhân!

Minh Tiến giật mình quay lại, sau đó thì kinh ngạc mà lắp bắp. Hồi lâu rồi mới nói thành lời.

- Yêu... yêu... qu... Bạch hồ?

Phía phát ra tiếng nói lúc này là một con cáo lớn, thân mang bộ lông trắng muốt như tuyết không pha một sợi tạp. Cặp mắt mang một vẻ mị hoặc kinh người, đặc biệt hơn cả có lẽ là sáu cái đuôi dài đang không ngừng lay động. Trong mắt lão già đột nhiên ánh lên vẻ kì quái, sau đó biết mất ngay, ôn tồn nói.

- Nguyệt nhi, mau đi pha trà. Hôm nay ta muốn đàm đạo với thí chủ này một phen!

- Vâng, chủ nhân!

Bạch hồ khẽ gật gật cái đầu, mắt lúng liếng liếc nhìn Minh Tiến một lát như suy xét rồi chạy vụt vào phía trong. Lão già lúc này đã ngồi lên một tấm bồ đoàn màu vàng, khẽ nói.

- Thí chủ, mời ngồi!

Tay lão chỉ vào một cái bồ đoàn bên cạnh, hấn cũng không khách sáo mà ngồi xuống. Sau khi an tọa thì định hỏi lão già, chợt thấy lão già xua tay nói.

- Thí chủ, trước tiên có thể cho lão nạp xem qua thứ cơ quan thí chủ sử dụng lúc trước được chăng? Sau đó thí chủ cần giải đáp điều gì ta đều giải đáp đầy đủ.

Minh Tiến hơi sững người, rồi sau đó đưa ra hai mảnh của khẩu súng. Hấn nhìn theo tay lão già cầm lấy hai mảnh nọ, lòng ai oán không thôi. Chẳng sau khoảng 10 phút, lão già lắc lắc đầu mà đưa lại hai mảnh súng cho hấn, chậm chạp nói.

- Quả thật tình tế, lão nạp thật sự bội phục ai làm ra thứ cơ quan này. Không cần dùng linh lực mà có thể tạo ra một lực sát thương lớn tới vậy, lão nạp dù có Tuệ linh căn nhưng xem ra khó lòng khôi phục vật này rồi.

Nói xong thì thở dài, lúc này Minh Tiến mới định lên tiếng, lão già nọ đã xua tay. Thân hình chợt lóe lên ánh kim quang chói mắt khiến hấn vội che mắt. Lúc bỏ tay đã thấy lão già nọ thay đi bộ y phục lam lũ, thay vào đó là một bộ tăng y đang phát ra ánh sáng nhàn nhạt, thân hình tản mạn ra một loại không khí vô cùng trang nghiêm. Lúc này lão già mới mỉm cười nói.

- Lão nạp tên Huệ Tuệ, là người của Thiên Hồng Tự.

Minh Tiến ngây người, cứ tròn mắt nhìn. Chỉ thấy Huệ Tuệ mỉm cười, nhẹ nhẹ vuốt chòm râu mà nhìn hấn. Sau đó lại nói.

- Thí chủ tên Minh Tiến, không phải là người của U Châu lục địa? Mà không, thí chủ không thuộc về nơi này, trên người thí chủ không có khí tức của nhân tộc U Châu, cũng không có linh khí ba động của các tộc người khác...

Sau đó Huệ Tuệ nói ra một lèo về bản thân hần,lại nói không sót một chút nào.Thậm chí còn miêu tả ra cả hình dáng từng người thân trong gia đình thì hần kinh hãi cực độ.Chỉ có thể tròn mắt ra mà nhìn thôi.Minh Tiến cứ ngẩn ngơ mà nhìn vào miệng lão,ngây ngốc đến xuất thần.Chợt có một bóng thân ảnh màu đen che trước mặt thì mới dần hồi tỉnh,lại nghe tiếng nữ nhân yêu kiều.

- Chủ nhân,công tử,mời dùng trà!

Minh Tiến khẽ đảo mắt,rõ ràng là một nữ nhân.Thân hình đầy đặn hút hồn người,nhưng mà hần thấy làm lạ vì vị nữ nhân này lại mặc một bộ y phục màu đen tuyền kín đáo,mặt cũng che lại bởi hắc sa chỉ lộ ra cặp mắt lung liếng đầy mị lực.Hần bất giác hỏi.

- Cô là Nguyệt...à không,Lục vĩ linh hồ lúc trước?

Nguyệt Nhi lúc này hơi rung động,cặp mắt mị hoặc khe khẽ đảo một vòng rồi chăm chú nhìn vị công tử mới tới này.Chỉ thấy hần ta dáng người cao lớn,mập mạp.Có lẽ đặc biệt nhất là mái tóc ngắn không giống ai và cặp khung tròn tròn màu bạc đeo trên mắt.Tức thì nảy ra ý nghĩ trêu chọc vị này một phen,bèn thi triển mị thuật lên mắt,thân hình kiều diễm khẽ động,ánh thu ba đưa đẩy nhìn vào mắt hần.Minh Tiến đột nhiên thấy nằng nộ nhìn vào mắt mình thì giật mình,sau đó lại thấy trong lòng nổi lên từng đợt sóng xuân sắc âm ỉ,thân thể chợt nóng bừng thì sợ hãi.Đột nhiên hần nhắm mắt lại,hít vào một hơi rồi mở trừng mắt ra nhìn lại vào cặp mắt đầy mị lực ấy.Lần này thì tới Nguyệt nhi giật mình kinh hãi “Mới lúc trước người này còn bị mị thuật của mình mê hoặc,vậy mà giờ trong mắt lại không hề có một tia tạp niệm,mông lung vô định.Chẳng lẽ vị này cũng là một cao tăng?”.

Huệ Tuệ thấy tất cả nhưng chỉ im lặng,chỉ tới khi Minh Tiến phá được mị thuật của Nguyệt Nhi thì không kìm nén nổi a lên một tiếng.Trong mắt lại ánh lên thêm một tia cuồng nhiệt,Nguyệt Nhi lúc này đã đứng về phía sau lưng Huệ Tuệ,trong lòng thâm kinh hãi không thối.

- Thí chủ,vừa rồi thí chủ dùng tâm pháp nào vậy?

Huệ Tuệ đã cất lời thay cho Nguyệt Nhi,mắt lại chăm chú nhìn vào Minh Tiến.Minh Tiến lúc này thở dài,gượng cười mà nói.

- Đại sự chê cười rồi,không hề có tâm pháp nào cả.Đây chẳng qua là bản năng mà ta tự ngộ ra thôi.

- Xin thí chủ chỉ giáo!

Nói xong lại chấp tay bái lễ,Minh Tiến lúc này thở dài,khe nhấp một ngụm trà.Nhìn về mặt ngưng trọng của cả hai thì chậm rãi kể lại.

Ở thế giới của mình,Minh Tiến được đánh giá là một người thuộc về tuýp sống nội tâm.Hần lại luôn tự ti về vẻ bề ngoài của mình nên lại càng ít tham gia gặp gỡ hay giao tiếp nhiều.Hằng ngày chỉ ngoại trừ mấy người bạn thân hoặc là có công việc gì đấy bắt buộc hần mới miễn cưỡng động thân ra ngoài.Còn lại thì chủ ru rú trong nhà hoặc ôm lấy cái máy tính là cùng,chỉ có lúc chơi game thì hần hoàn toàn khác,có thể gặp người này trêu đùa,kẻ kia chọc phá.Trong game đối với hần mà nói thì đúng là một thế giới thứ hai,một thế giới mà hần có thể là chính mình thật sự mà không phải lo lắng về bản thân mình.Hần đã từng yêu một cô nàng trong game,tình cảm thật sự hần dành cho nàng mười phần chân thật.Nhưng mà có yêu thì có ghen,mà uống hồ hần lại ghen như là ngoài đời thật mới chết chứ.Cũng phải thôi,đâu phải lúc nào bạn cũng có một cô người yêu xinh đẹp,lại chấp nhận vẻ ngoài béo ú của bạn,chấp nhận bạn không có điều kiện quyền thế như người khác.Cuối cùng có một điều hần không thể ngờ là cô bé kia bắt cả hai tay,một mặt nói yêu hần,mặt khác lại cặp kè một tên đại gia trong game.Tới khi hần phát hiện ra thì hai người kia gạo đã thành cơm,lần cuối cùng hần vào game thì nghe bạn bè nói hai người kia vài tháng nữa là cưới.Từ lúc ấy hần bỏ game,đắm đầu vào đọc tiểu thuyết,nhưng mà để xóa đi hình bóng một người đã luôn bên mình hơn hai năm trời đâu có đơn giản như vậy.Thị thoảng lại hiện lên khuôn mặt xinh đẹp ấy khiến hần đau khổ không thôi.Cuối cùng sau khi đọc mấy bộ tiểu thuyết kiếm hiệp,hần đã ngộ ra mấy câu sau,lại tự đặt tên là Vô Thần.

“ Trường - Nhân sinh vốn không ngắn,nên chấp nhận Vô Thần.

Hận - Đời vốn lắm oán hờn,nên thu phát cảm hóa Vô Thần.

Thiên - Thiên ý ban cho ý niệm,nên cần lãnh ngộ Vô Thần.

Thu - Trường - Hận - Thiên đã tỏ,thu về hư không Vô Thần.

Nhẫn - Tứ tầng tụ đủ,nay tụ hội thấu tận Vô Thần”.

Huệ Tuệ sau khi nghe xong thì trầm ngâm không nói câu nào,Nguyệt Nhi thì trong lòng thầm kinh nghi bất định. “Một thanh niên trẻ tuổi mà có một cảm ngộ tới mức như vậy thật sự là hiếm gặp.Uống hồ hấn không hề tĩnh tọa hay dọa tâm mà chỉ đơn giản là muốn quên đi đau khổ tình ái mà tâm lĩnh ra mấy câu này,thật không nên coi thường.”Đột nhiên Huệ Tuệ trầm ngâm đọc lại từng câu trong khẩu quyết Vô Thần,hai tay lại viết lên không trung từng câu một.Nhất thời trong động phủ chữ viết nổi lên,tất tần tạt sau đó chậm chậm hợp lại thành một chữ lớn – Chữ “Vô”.

Trong động phủ nhất thời kim quang đại thịnh,toàn thân Huệ Tuệ phát ra từng chuôi,từng chuôi kí tự sáng chói.Thân hình lão tăng không gió mà áo bào bay phấp phật,thân hình lơ lửng trên không.Nếu có ai đó ở ngoài động phủ lúc này chắc chắn sẽ kinh hãi tới mức hồn siêu phách tán.Trên trời,mây đen tứ phương hội tụ lại trên đỉnh núi,từng đạo sấm sét gầm gào.Phàm là phạm vi một trăm dặm bao quanh đều đen kịt toàn mây đen,đất trời hôn ám mang theo một luồng khí tức rợn người.Toàn bộ Bạch gia trang lúc này đều biến sắc,từ trên xuống dưới đều cảm nhận rõ ràng một luồng khí tức áp bức nặng nề,nhiều người có tu vi thấp kém hoặc phạm nhân thì ngất ngay tại chỗ.Trong dãy núi Cửu U,dã thú nằm im trong hang không dám thở mạnh,chim ngừng hót ngừng bay.Trong mắt tất cả đều lộ ra vẻ cực hạn lo sợ.

Trong động phủ thì lại hoàn toàn trái ngược với bên ngoài,nơi đây kim quang chói mắt,khí tức uy nghiêm lan tỏa ra xung quanh.Xung quanh Huệ Tuệ các dòng văn tự cổ quái không ngừng xoay chuyển,các dấu pháp phạt môn cũng không hề kém cạnh,tỏa ra ánh hào quang cực kì rực rỡ.Phía dưới,Minh Tiến cùng Nguyệt Nhi ngưng trọng quan sát Huệ Tuệ.Minh Tiến thì không rõ đây là làm sao còn Nguyệt Nhi thì ngược lại.Trong mắt nàng hiện lên vẻ sung bái cùng hâm mộ cực đỉnh điểm “Đây là thăng cấp lên Hóa Thần,là Hóa Thần kỳ nha!”Nguyệt Nhi vốn là Yêu hồ đã tu tập tới Lục vĩ hồ,tuy vậy công pháp cũng chỉ là yêu thú hóa hình trung cấp,còn trải qua ba bậc nữa mới có thể tạm coi như ngang hàng với chủ nhân mình.Lúc này chợt phát sinh dị biến.

8. Chương 8: Quá Muộn

Từ trong quang kim quang,Huệ Tuệ đột nhiên mở mắt.

- A di đà phật!

Chú ngữ vang lên,nhất thời toàn bộ văn tự biến mất.thay vào đó là một quang sáng ngũ sắc bao lấy thân thể y.Quang sáng dần dần cô đọng lại,hình thành một cái đài sen phía dưới chân lão tăng.Huệ Tuệ từ từ hạ người xuống,hai tay vẫn bắt quyết phạt pháp,toàn thân lão tăng lúc này tỏa ra một làn tiên khí thanh mát,mang theo một mùi thơm dễ chịu.Vừa vận ngồi lại trên miếng bồ đoàn như cũ.

Phía bên ngoài,mây đen đột nhiên bị một đạo ánh sáng ngũ sắc từ dưới núi bay lên,lập tức đạo ngũ sắc xé tan đám mây,lan tỏa ra xung quanh.Khi nó đi tới đâu,mây đen lập tức bị hấp phụ,biến đổi thành mây ngũ sắc,trong mây còn mơ hồ mang theo tiếng tụng kinh trầm ấm lan tỏa.Trời đất khủng bố đã được thay bằng những đám mây ngũ sắc,khí tức thanh thoát lập tức lan xa.Chim hót líu lo,muôn thú thư thả.Thậm chí cả các loài thú ăn thịt cũng tự nhiên loại bỏ đi ý niệm sát sinh.Con người cũng không khác là mấy,cách đây không xa lại có vài đám độn độ của tu tiên giả,khí tức ấy lan tới khiến tất cả ngẩn ngơ,buông lỏng sát ý,chỉ hướng lên nhìn nơi chân trời.

- Chủ nhân,người đã tiến giai lên Hóa Thần?

Nguyệt Nhi hớn hỏ hỏi,Huệ Tuệ trầm ngâm gật đầu,sau đó lại lắc đầu ra vẻ khổ ải.Minh Tiến nghe vậy thì thất kinh,đã tới Hóa Thần kỳ sao còn điều gì thống khổ?

- Thí chủ,tuy ta đã đạt tới Hóa Thần,xong lúc này cũng quá muộn.Thọ nguyên ta đã cạn rồi!

Huệ Tuệ quay ra nhìn hấn,sau đó lại chấp tay bái hấn một bái .Nguyệt Nhi thấy chủ nhân làm như vậy,tuy chưa hiểu chuyện gì nhưng cũng không chậm trễ vội quỳ xuống lạy hấn một lạy.Minh Tiến nhất thời ngây ra nhìn.Sau khi bái lễ xong,Huệ Tuệ mới thông thả nói.

- Lão nạp thân là phật tu lâu năm,vốn cho rằng phật pháp vô biên,khổ độ chúng sinh.Phật là nguồn gốc của mọi vật.Cứ như vậy mà tu luyện đã ngoài ngàn năm,nhưng không ngờ chỉ vì mãi mê tu luyện mà quên mất đi một điều tuy giản đơn mà quan trọng đó là Phật tại tâm,tâm ngộ phật.Hôm nay nghe thí chủ nói mới tự thân ngộ ra điều này.Lão nạp lâu nay tu luyện cũng chỉ vì mong muốn đắc đạo nhưng lại quên mất ý nghĩa của cuộc sống,đó là phổ độ chúng sinh.Bản thân ta lâu nay lại chỉ chú tâm vào tu luyện mà bỏ mặc việc này.Nay mới có thể tu thành,âu cũng là quả báo!

Minh Tiến khe khẽ thở dài. “Tu tiên vốn chỉ là mong muốn đạt tới trường sinh bất tử,mà điều này há có ai lại không ham muốn?Con người là một cái túi tham,lòng tham thì vô hạn,không có giới hạn cụ thể nào.Thấy người ta có đồ tốt thì mình cũng muốn có tốt hơn,bất chấp mọi thủ đoạn.”

- Thí chủ,lão nạp có điều khẩn cầu.Mong thí chủ chấp nhận!

Huệ Tuệ trên mặt lộ ra vẻ cương quyết,lại có vẻ như van lơn khiến Minh Tiến cảm thấy kì quái vô cùng,vội đáp.

- Đại sư,có gì người cứ nói.Nếu có thể ta sẵn sàng giúp người!

- Lão nạp muốn thí chủ truyền thừa tông pháp của lão nạp!

Câu này nói ra không chỉ Minh Tiến giật mình đánh thót mà Nguyệt Nhi cũng nhất thời ngây ngốc,ánh mắt mang vẻ phức tạp nhìn về phía Huệ Tuệ.Minh Tiến gãi gãi đầu,lát sau mới nói.

- Đại sư,ta vốn không phải người tu tiên.Hơn nữa ta giờ không có hứng thú tu luyện,ta chỉ quan tâm có cách nào trở về nhà mà thôi!

- Quay lại thế giới của thí chủ thì không thể,đã hết cách rồi!

Huệ Tuệ nhẹ nhàng lắc đầu,lại tụng niệm một hồi.Sắc mặt Minh Tiến thì xám như tro,hỏi dồn.

- Vậy là sao?Mong đại sư nói rõ,tại sao ta không thể trở về nhà?

- Thí chủ hẳn chưa quên,thí chủ đã từng nhặt được một miếng bạch nhọc chứ?Đấy là phù chú của cổ tu sĩ,tên gọi là Phá Không Phù.Loại phù này cả ngàn năm qua chỉ xuất hiện có một miếng mà thôi.Hơn nữa lúc nó đưa thí chủ tới đây đã là cực hạn nên tự hủy đi rồi,lão nạp rất tiếc.A di đà phật!

“Không thể về nhà,vậy ta cố gắng làm gì kia chứ?”Minh Tiến tuyệt vọng,cặp mắt thất thần.Từ lúc tới nơi này hẳn đã luôn hi vọng mình có thể trở về,vậy mà...Huệ Tuệ đột nhiên vung tay,đặt lên đỉnh đầu hắn,lúc này hắn chẳng quan tâm gì nữa,chết đi cũng tốt.Minh Tiến cười nhạt,nhắm mắt lại,trong lòng dồn nén một sự uất ức không thể nói thành lời.

Cũng không biết là đã qua bao nhiêu lâu,hắn đột nhiên mở mắt,chỉ thấy Huệ Tuệ thần thái lo lắng đang nhìn hắn.Minh Tiến cười nhạt.

- Ta chưa chết sao?

- A di đà phật,lão nạp nào có ý đó.Chỉ là tạm thời dùng thần thức để an định tâm thần của thí chủ thôi.Thí chủ muốn trở về,cũng chưa hẳn là hết cách.

- A,đại sư.Còn cách nào ngài mau mới cho ta,mau nói đi!

Minh Tiến gần như phát cuồng,chồm tới phía Huệ Tuệ.Chỉ thấy y khẽ tụng niệm một hồi,thân thể hắn khẽ run lên rồi chần chừ lại.Lúc này Huệ Tuệ mới chậm rãi nói.

- Lão nạp không lừa thì chủ,U Châu vốn rộng lớn vô cùng.Di chỉ của cổ tu sĩ còn rất nhiều,chỉ cần có cơ duyên tìm kiếm,hắn một tấm Phá Không Phù chắc cũng không quá khó,chỉ là...

- Là sao?Đại sư mau nói đi!

- Chỉ là thí chủ không phải tu tiên giả,e rằng chưa tới được nơi đã táng mạng bởi kẻ ác ý khác rồi!

Nhất thời hi vọng nhen nhóm tắt ngấm.Minh Tiến cười ảo não,tu tiên tới bao giờ,chỉ sợ lúc hắn về đã quá muộn,mọi người sớm đã nằm xuống hết cả.Huệ Tuệ tỉnh ý vô cùng,dứt khoát nói.

- Thí chủ chớ nên quá lo,Phá Không Phù này khi tế ra chỉ lưu lại tại một hời điểm duy nhất,cho dù là tu tập lâu nhưng vẫn chỉ là một khắc ở thế giới của thí chủ mà thôi!

- Vậy ta phải làm thế nào?

- Lão nạp sẽ truyền lại tu vi cho thí chủ,có điều thí chủ không thể ngay lập tức mà trở thành Hóa Thần Kỳ như lão nạp,mà theo thời gian sẽ tự dần tăng tăng lên.Khi đã phá bình cảnh thì có chút thuận lợi hơn các tu sĩ đồng cấp.

Huệ Tuệ nói tới đây,tuy mặt hòa hoãn nhưng trong lòng lại vô cùng áy náy. “Phá Không phù này tuy uy lực nghịch thiên,nhưng không gian nơi tới thì không tài nào xác định.Chỉ có thể tùy duyên mà thôi!” Thấy Minh Tiến trầm ngâm thì lòng đã quyết ý,nói tiếp.

- Chẳng qua tâm pháp phật tông của ta có chút cấm kị,mong thí chủ suy nghĩ cho cẩn thận một chút.

-Cấm kị?Mong đại sư chỉ điểm!

- Trước khi thí chủ đạt tới Nguyên Anh Kỳ,tuyệt đối phải giữ thân xử nam.Bằng không tâm pháp sẽ tự nhiên tan biến,trở lại thành phàm nhân!

- Được,ta chấp nhận!

Minh Tiến dứt khoát,để về nhà thì hấn chẳng ngại gì cả.Huệ Tuệ thấy vậy thì trong lòng có chút khấn chương,khẽ truyền âm với Nguyệt Nhi rồi quay ra nói tiếp.

- Điều thứ hai là thí chủ phải luôn tuân theo phật ngôn,không được sát sinh bừa bãi.

- Đại sư yên tâm,ta cũng không có hứng thú giết người.Chỉ cần đối phương không động tới ta,ta sẽ không động tới hấn.Nước sông không phạm nước giếng!

Minh Tiến dứt khoát,Huệ Tuệ nhìn trong ánh mắt y ánh lên vẻ kiên định thì mỉm cười.Thật sự sát sinh hay không sát sinh cũng không quá quan trọng,chỉ là lão tăng sợ hấn sau này lâm vào sát nghiệp mà thôi.Lúc này Nguyệt Nhi đã từ phía trong động phủ đi ra,tay bưng một cái khay gỗ,phía trên có năm sáu cục linh thạch tròn tròn,trong ánh mắt nàng ánh lên vẻ tiếc nuối.Minh Tiến liếc qua,tức thì ánh mắt của nàng ta đã nằm trong mắt hấn.Hấn khẽ cau mày hỏi.

- Đại sư,người cần cực phẩm linh thạch này làm gì?

- Ô! Thí chủ quả có con mắt hơn người.Đây đúng là cực phẩm linh thạch,ta cần chúng để dung hòa chân lực của ta vào người thí chủ.

Minh Tiến cười,xua tay mà nói.

- Đại sư,Nguyệt Nhi có vẻ rất thích mấy viên linh thạch này, đại sư ban cho nàng ta đi!

Trên mặt Nguyệt Nhi thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc,lại nghe hấn nói vậy thì thần thái vui mừng cực độ,ánh mắt trông mong hướng tới Huệ Tuệ.Chỉ thấy hấn cau mày,lưỡng lự.

- Ban cho Nguyệt Nhi cũng không sao,chỉ là không có linh thạch hỗ trợ thì sẽ mất rất nhiều thời gian,uống hồ lão nạp cũng không còn thọ nguyên lâu nữa!

- Không sao,mấy viên linh thạch này ta cũng có!

Minh Tiến mỉm cười,mở cái valy đen đồ ra hơn mười cục linh thạch trước ánh mắt tròn tròn của cả Huệ Tuệ và Nguyệt Nhi.

9. Chương 9: Sơ Hiện Phật Uy

Hơn một tháng sau,từ động phủ có một bóng xám lao ra.Thân người mập mạp,không phải là Minh Tiến thì là ai?Hiện giờ thần sắc hấn thập phần vui vẻ,cười trên một thanh Trúc Ngọc mà bay đi,nếu có tu tiên giả đi qua đây chắc cũng không hề chú ý tới hấn lắm.Bởi vì hấn hiện nay cũng là một tu tiên giả,tu vi ở vào cảnh giới Khai Quang hậu kỳ đỉnh phong.

Trong hơn một tháng,ban ngày thì Huệ Tuệ truyền chân lực cho hân,tối trưa thì nghỉ ngơi,tối lại tiếp tục truyền.Thấm thoát đã qua hơn ba tuần thì hoàn toàn truyền xong,thời gian còn lại là tự hân tu luyện.Huệ Tuệ thấy hân chú tâm tu tập thì trong lòng vui vẻ vô cùng,Minh Tiến cũng không hề lười biếng chút nào,lại không hề có tâm ma khiến cho người từng trải như Huệ Tuệ cũng phải kinh hãi.Tốc độ tu luyện của hân phải nói là ngàn năm có một,chỉ chưa đầy năm ngày đã lên tới Khai Quang hậu kỳ đỉnh phong.Cái này không phải do tư chất hơn người mà là do uy lực của hơn mười viên cực phẩm linh thạch kia hòa trộn trong kinh mạch của hân khiến hân có tư chất quá bá đạo,người thường chỉ cần có linh căn,một linh căn đã khó,nay trong người hân lại là Loạn linh căn khiến cho những kẻ khác thất kinh.Cũng may Huệ Tuệ đã nghĩ tới trường hợp này nên đã chỉ dạy cho hân Hư khí thuật để che mắt.

Sau khi Minh Tiến rời đi độ một nén nhang,Huệ Tuệ mang về mặt hài lòng,quay đầu nhìn vào động phủ,nhẹ nhàng hỏi.

- Nguyệt Nhi,đã xong chưa?

- Xong rồi,chủ nhân.

Nàng ngừng một chút,ngắm kĩ vị chủ nhân nàng đã theo hầu hơn ngàn năm qua.Chỉ thấy một hồi quuyến luyện.Huệ Tuệ thì mỉm cười.

- Nguyệt Nhi,ta với ngươi coi như là bằng hữu lâu năm.Nay đã hủy bỏ khế ước nhận chủ,những năm qua ngươi đã vì ta mà khổ cực nhiều,xin nhận của ta một lễ.

Nói xong thì cúi đầu thi lễ,Nguyệt Nhi vội đáp lễ,khóe mắt đẹp nay đã có dòng lệ nóng.Huệ Tuệ sau đó xay người nhìn ra ngoài,chậm rãi nói.

- Bằng hữu,việc này ta xin nhờ ngươi!Sau khi xong việc hãy trở về Linh Sơn tu luyện,kiếp sau có duyên sẽ còn hội ngộ!

Nguyệt Nhi cắn chặt môi,một đạo hồng quang từ động phủ bay về hướng Đông.Huệ Tuệ nhìn theo cho tới khi đạo hồng quang kia chỉ còn là một chấm mờ nhạt nơi chân trời thì quay vào trong động phủ.Bên trong chợt vang lên một hồi phạn âm.Ầm!tất cả cúi đầu sụp xuống một khoảng lớn,động phủ nay chỉ còn là một đồng đất đá ngổn ngang.

Hơn một tuần trăng sau đó,tại Thiên Hồng tự phía đông U Châu,có một nữ tử vô cùng xinh đẹp đang chậm rãi bước trên các bậc thang đá lên cổng chùa,khuôn mặt đẹp mang theo một vẻ thê lương.Nàng chính là Nguyệt Nhi,đang thực hiện di nguyện của Huệ Tuệ.Phía cổng tự cũng nghiêm trang,hai bên là hai hàng tăng lữ quần áo chỉnh tề,nơi giữa cửa có ba người thần thái uy nghiêm,thân mặc cà sa màu đỏ.Khuôn mặt ánh lên nét khắc khổ,tay lần tràng hạt,cả ba khi thấy bóng nữ nhân áo trắng thì cùng đồng thời niệm lên.

- A di đà phật!

Nguyệt Nhi cũng không hề nói nhiều,từ túi trữ vật bên hông đưa ra một cái mõ và cây dùi màu đỏ đục,bên ngoài hiển nhiên đã bạc màu thời gian.Vị sư già đứng giữa run run đón lấy,hai vật này.

- Tổ sư gia còn nhắn gì lại không tiên tử?

- Huệ Tuệ đại sư chỉ nói là người đã có truyền nhân,dẫn đệ tử trong tự nếu người này gặp đại nạn,chỉ cần không phải là do sát ý của y thì bổn tự phải dốc lòng trợ giúp!

Nguyệt Nhi run run nói,sau đó quay lưng hóa thành một đạo hồng quang mà rời đi.Chỉ thấy một trong hai vị đứng bên vị sư già nhận đồ hồi khế.

- Đại ca,tổ sư lão nhân gia người...

- Người đã viên tịch !

Người đứng giữa run run nói.Sau đó quay người vào trong tự,khẽ khàng đặt lên một cái khay,sau đó khẽ phất tay đưa cái khay nọ lên một bậc đài trong điện.Miệng khẽ tụng niệm,tức thì toàn tự vang lên tiếng tụng kinh.Đại chung của Thiên Hồng tự cất lên chín tiếng,đưa tiễn một vị phật tử về Tây Thiên hầu phật tổ.

Lại nói về Minh Tiến,sau khi phi hành một quãng thì tìm hướng nhằm hướng Bạch gia trang mà phi hành tới.Rất nhanh chỉ độ vài phút hần đã về tới nơi.Từ xa Minh Tiến đã cảm nhận có nhiều luồng khí tức bất đồng phía trước,dường như còn có cả sát khí mãnh liệt thì ngạc nhiên,vội tăng tốc hết sức về phía Bạch gia trang.

Bạch gia trang từ sau ngày Minh Tiến thất lạc thì Vu Thuần vô cùng lo lắng,phải người đi tìm kiếm khắp nơi xong không hề thấy tung tích,lại vài lần đụng độ với người của Ngự Liên khiến hai bên căng thẳng càng thêm căng thẳng,Cuối cùng thì hôm nay Ngự Liên gia tộc mới được một vị tán tu công lực Linh Động trung kỳ tới trợ giúp,Bạch gia trang trở nên yếu thế.Vu Thuần vốn đã nhận ra tình thế không ổn,bèn đốc thúc sĩ khí.

- Mọi người cố gắng lên,Bạch gia nhất định có trọng thưởng!

Nghe tới trọng thưởng thì tức thời đám người của Bạch gia thần sắc tươi ắn lên,Kim tiền quả có sức hút rất mãnh liệt.Phía bên này,một vị trung niên mặc áo màu xanh lá cười nhạt,hô lớn.

- Các người nghe đây,ai lấy được đầu tên Bạch Vu Thuần ta sẽ tặng ột trăm linh thạch.Các người mau lên cho ta!

Quả nhiên lời này vừa nói ra khiến cho đám người thuộc Ngự Liên tộc hưng phấn hò hét không thôi.Còn phía bên Bạch gia không ít kẻ biến sắc hăn,tâm lý lay động không ít.Một trăm linh thạch là một con số lớn với tất cả,cho dù là ngay cả Bạch Vu Thuần cả năm cũng lắm cũng chỉ có được hai mươi linh thạch là nhiều.Bạch lão gia lúc này đứng phía lầu cao quan sát không khỏi có phần ảm đạm,lại nhìn thấy có một bóng người áo đen đứng sau Ngự Liên gia chủ chưa chịu ra tay thì lòng thâm kinh hãi.Đột nhiên lại thấy từ phía xa có một đạo lam quang diên cuồng bay tới thì kinh nghi bất định.Ngự Liên gia chủ cũng đã thấy đạo lam quang này,thả ra thần thức dò xét.Chỉ thấy là tu vi là Khai Quang hậu kỳ đỉnh phong thì coi thường.“Huyết đại sư là Linh Động trung kỳ,há phải để một tên tép riu này vào mắt”.Hắn cười nhạt.

Đạo lam quang kia lúc này đã dừng lại,Vu Thuần cũng đã chú ý,khi thấy một thân ảnh quen thuộc lộ ra thì vui mừng hô lên.

- Tiến ca!

Sắc mặt Bạch gia chủ khi nghe thấy hải tử gọi câu này thì giãn ra đôi chút,sau đó lại cau lại.Vị công tử này chỉ mới ra ngoài có hơn một tháng mà tu vi đã tăng lên tới Khai Quang hậu kỳ đỉnh phong. “Lẽ nào trước tới giờ y ắn giấu tu vi?”. Minh Tiến cũng đã thấy Vu Thuần,thu hồi Trúc Ngọc mà đáp xuống,vỗ vò vai hăn.

-Thuần đệ,đệ cũng tới Khai Quang hậu kì rồi!

- Đại ca,đại ca một tháng nay đi đâu làm đệ lo muốn chết?

- Hà hà,không có gì,ta có chút kì ngộ thôi!

Từ phía sau có một bóng thân ảnh áo vàng lao tới,Minh Tiến thả ra một chút thần thức thì phát hiện tu vi người này đã đạt tới Khai Quang trung kỳ đỉnh phong.

- Liên Liên báỉ kiến Thiếu chủ,công tử!

Nàng ngay khi thấy Vu Thuần hô lên đã lập tức rời khỏi hàng ngũ thủ vệ mà lao lên,lại thấy Minh Tiến bình an trở về,trong lòng có chút an tâm.Khóe mắt không khỏi có giọt lệ.Dù gì hăn cũng đã cấp cho nàng một lợi ích lớn,lại chỉ điểm cho nàng đả phá bình cảnh,ân này không biết sao mà báo đáp.Minh Tiến nhận ra nàng cũng đã tăng tiến tu vi thì mỉm cười,sau đó quay qua Vu Thuần.

- Thuần đệ,rốt cuộc là có việc gì xảy ra đây?Sắp có đánh nhau à?

Vu Thuần lắc đầu cười khổ.

-Tiến ca,sau khi huynh đi thì người của Ngự Liên gia tộc nhiều lần tới khiêu khích,hôm nay còn mang tới cả một tán tu Linh Động trung kỳ.Hừ,muốn ép bức Bạch gia ta đâu có dễ như vậy?

- Bạch lão đầu,còn chưa chịu đầu hàng sao?Hay muốn ta tẩy huyết Bạch gia trang các người?

Phía bên kia,Ngự Liên Hà phẩy tay cười nhạt,gọng điệu hách dịch vô cùng.Vu Thuần lúc ấy phần nộ chữ to.

- Liên Hà,lão đừng ỷ vào có tu sĩ Linh Động kỳ mà ra uy.Muôn tẩy huyết Bạch gia ta ư?Để xem bản lãnh lão tới đâu đã!

Liên Hà cười nhạt,khẽ cúi đầu với vị áo đen đứng sau,chỉ thấy hấn gật gật đầu rồi bước ra.Hắc bào của hấn không gió mà phồng lên,quanh thân tỏa ra một ánh kim quang nhàn nhạt,lại mang theo cả mùi máu tanh khiến Minh Tiến cau mày.Đột nhiên hai tay đẩy ra,phát ra một tiếng gầm lớn.

-Sư tử hồng!

Bạch lão gia mặt mày biến sắc.Không thể nhầm được,công phu phật môn này đã nổi danh U Châu bao lâu nay.Chỉ thấy đám đệ tử Bạch gia mặt mày tái xanh,ngay cả Vu Thuần cùng Liên Liên mặt cũng có sự biến sắc,miễn cưỡng trụ lại được.Minh Tiến thì cười nhạt,khẽ cho tay vào túi trữ vật lấy ra một bộ cà sa màu vàng rực khoác lên người,tay động phật quyết,khẽ niệm.

- A di đà phật!

Lập tức bộ cà sa phát ra ánh kim quang đại thịnh,thân thể hấn lơ lửng tên không.Ánh kim quang lam tỏa tới đâu thì áp lực Sư Tử Hồng của vị áo đen kia lập tức tan biến tới đấy.Bạch lão gia trên mặt lộ ra vẻ vui mừng,Bạch gia trang cuối cùng cũng có cứu cánh.Người áo đen thoáng chút ngần người,trên trán lông mày khẽ nhíu lại.Liên Hà cũng há hốc mồm,hấn không ngờ tên tiểu tử Khai Quang hậu kỳ đỉnh phong này lại có thể một chiêu phá hồng phật tông Sư tử hồng.Minh Tiến thì cười nhạt.

- Đạo hữu,có chân lực thật là yêu tu sao không dám xuất ra.Lại giả thần giả quỷ bắt chước phật tông chúng ta là sao?

Tức thì toàn bộ người ở đường trường lú lủi,cả trăm ánh mắt dồn về vị tu tiên giả áo đen mà soi mói khiến hấn bực bội,gọng khàn khàn cất lên.

- Tiểu tử đừng hoa ngôn xảo ngữ,lão phu là phật tông chính môn.Việc gì mà phải giả thần giả quỷ?Xem đây!

Nói xong hấn xuất ra một cây chuông nhỏ,thân chuông có khắc dấu ấn phật tông.Linh lực nhàn nhạt tỏa ra một màn kim quang âm đạm,trong khi đó hắc quang thì đại thịnh.Đám người lập tức ồ cả lên.Kia không phải là Hàng Ma chung lừng danh của phật tông đó sao?

Minh Tiến nheo mắt nhìn,quả thật là Hàng Ma chung.Chỉ khác là ma chung này tám phần yêu khí,không như phật môn pháp bảo chính tông.Các phật tông pháp bảo hấn đều được Huệ Tuệ chỉ điểm cho đủ cả,cái chuông kia chỉ có thể lừa kẻ không biết chứ sao qua nổi mắt hấn?Minh Tiên lại một lần nữa cười mỉm,thung thăng nói.

-Đạo hữu,cái chuông này tuy là của phật môn chính tông.Nhưng không phải là của người,tốt nhất nên tự biết mà lui.Quay đầu là bờ,nếu không thì...

- Thì sao?

- Lên bàn thờ cả lũ!

Minh Tiến gằn giọng,áo cà sa tức thì kim quang đại thịnh,quanh thân bắt đầu xuất hiện đồ hình phật tông lưu chuyển.Từ hấn tỏa ra một luồng áp khí bức nhân,khiến cho chiến ý của cả hai bên lập tức tiêu thất hết cả.Người áo đen thì ngăn người,lấp bắp.

- Kết Đan...không đúng,chẳng lẽ ngươi là Nguyên Anh lão quái?

Áo cà sa này vốn là vật bất ly thân của Huệ Tuệ,đã theo lão nhiều năm nên nó chứa đựng khí chất của toàn bộ quá trình lão tiến giai.Hiện tại Minh Tiến mặc vào nó tỏa ra nhiều khí chất khác nhau,trong đó có cả Ngưng Phong kỳ và Hóa Thân kỳ khiến cho người áo đen nhất thời kinh sợ.Minh Tiến lúc này mặc vào chẳng khác gì vác áo lông cò đi dọa chó nhà cả.

Phía bên này,Bạch lão gia run rẩy không thôi.Lão chỉ cảm nhận khí tức hiện nay của Minh Tiến cao thâm khó lường.Lại nghe tên áo đen nói thế thì thầm kêu may mắn,trước giờ không làm phật ý gì hấn.

Minh Tiến nghe thấy hần nói vậy thì cười nhạt, lắc đầu mà nói.

- Đừng đem lũ tiểu bối ấy so với ta!

Toàn trường rung động, đối phương không phải là lão quái Nguyên Anh, lại nói đừng so hần với đám tiểu bối, vậy có lẽ nào người này là Ngưng Phong kỳ?

10. Chương 10: Bái Biệt

Người áo đen lúc này kinh hãi, cuối cùng đành liều mạng. Hần xuất ra một đám phù chú đem tế lên, những mong muốn nhân cơ hội nhiễu loạn đào tẩu. Ngay lập tức xuất hiện ra một đám thú yêu quỷ dị, nào là rắn rết, bọ cạp, lại còn có cả các yêu ma cấp thấp. Vu Thuần thấy vậy thì hô lên kinh dị.

- Thú phù, a ...ngươi là Sắc yêu!

“Sắc Yêu” hai từ vừa nói ra khiến mọi người càng thêm rung động. Nguyên lại người áo đen này là một tên Yêu tu háo sắc, thường ỷ vào tu vi của mình mà bức hai thiếu nữ hay nữ tu cấp thấp về làm lộ đỉnh tu luyện bí thuật thái âm bổ dương. Gần đây do chọc phải một tông môn tại Bắc U Châu nên bị truy tung gắt gao, nào ngờ lại trốn về Cửu U hẻo lánh này. Minh Tiến nghe vậy thì nhất thời động nộ, lời căn dặn cuối cùng của Huệ Tuệ là vệ đạo trừ ma. Hần thấy người áo đen hóa thành một đạo hắc quang đang cấp tốc lao đi thì cười nhạt, tay bắt chú quyết, một loạt ngôn từ phạm âm cất lên. Âm ngôn hóa thành linh khí kí tự, kim quang chói lòa lập tức bao vây lấy tên nó. Bóng đen vùng vẫy, tể ra mấy linh phù hộ thân nhưng vô dụng. Vòng sáng kim tự kia dần dần ép vào hần, cuối cùng ngự phù bị đánh nát hết, hiện ra một khuôn mặt xanh mét, đôi mắt giảo hoạt.

- Hàng...Ma...Kinh!

Người áo đen mặt mày khổ sở thốt ra. Hần vốn là yêu tu, nên Phật tông là khắc tinh với hần. Nhưng hiện tại bị gắt gao truy đuổi nên đành làm ra vẻ như mình là một Phật tu để lẫn trốn, nào ngờ tới đây lại gặp phải đại cao thủ. Minh Tiến chậm rãi phi thân tới trước mặt hần, mỉm cười nói.

- Nguyên lại ngươi là sắc yêu, cái này là gieo gió gặt bão thôi!

- Đại sư, xin tha mạng!

Sắc Yêu van vỉ xin tha, vẻ mặt thập phần thống khổ. Minh Tiến hơi cau mày, lát sau mới nói.

- Phật tông lấy phổ độ chúng sinh làm gốc. Nay ngươi thân mang nhiều tội nghiệt như vậy, tội chết có thể tha, xong tội sống thì khó nhân từ!

Hần động tay, khe làm ra Phật ấn. Miệng nghiêm nghị phát ra phạm âm, thi triển Như Lai Quyết.

- Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ!

Lập tức Phật thủ kéo từ thân người áo đen ra một viên cở nắm tay trẻ em, màu đen âm u. Đây là tu vi yêu tu của hần, Minh Tiến theo đúng khẩu quyết Phật tông đem phệ đi toàn bộ tu vi để sau này hần không thể hại người nữa. Hần khẽ cau mày, lập tức Phật thủ bóp nát viên yêu lục. Sau đó lại quay ra với hai đám người, cất giọng sang sảng, mang cả uy áp sư tử hồng theo khiến tai đám người ông ông lên một hồi.

- Oan oan tương báo như vậy, liệu đến bao giờ mới kết thúc? Thắng cũng đổ máu, thua cũng mất mạng. Như vậy là ai được, ai mất? Tốt hơn cả là lấy thù thành bạn, liên kết với nhau. Vừa không tương tàn lại có thể phụ trợ nhau lúc khẩn yếu, các ngươi nên suy tính cho kĩ!

Minh Tiến sau khi thử nghiệm thì hưng phấn không thôi, nhưng hần không muốn tự mình phá hỏng uy thế do mình tạo ra. Bèn thu lại áo cà sa mà nhảy về phía Bạch gia trang, lúc này tu vi của hần về lại Khai Quang hậu kỳ đỉnh phong nhưng đám nhân sĩ Bạch gia đều kính nhường lối cho hần.

- Tiến ca...à không, tiền bối. Tiểu bối xin đa tạ ngài!

- Thuần đệ, ngươi đừng khách khí. Ta với ngươi là huynh đệ, đừng nói vậy!

Minh Tiến nói xong thì xoay người bước về phía phòng mình, bỏ mặc tất cả ở đường trường. Liên Liên vội chạy theo sau, nằng được Bạch phu nhân phân phó làm nha hoàn hầu hạ hắn nên chẳng ai dị nghị gì cả. Lúc này chỉ còn Bạch gia cùng với Ngự Liên gia sắc mặt biến đổi, hồi lâu thì cả hai bên đều rút lui. Minh Tiến về tới phòng thì hai mắt đã díp cả lại, một tháng nay hắn chỉ gắng tu tập nhờ Thiên Hoa Ngọc hoàn của Huệ Tuệ, giờ hắn đã gắng gượng lắm rồi. Đẩy cửa vào phòng, hắn lăn ra giường ngáy như sấm. Liên Liên theo vào tới nơi, thấy vậy không khỏi phì cười khúc khích không thôi. Nàng tháo giày, lấy nước lau mặt cho hắn sau đó ra đóng cửa phòng để hắn ngủ...

Hắn mê man tới tận nửa đêm mới tỉnh dậy vì khát nước. Minh Tiến nhăn nhó, lồm cồm bò ra khỏi giường, ngáp ngắn ngáp dài một hồi rồi mới đứng lên. “Thật là đã quá đi”. Nhìn lại trên bàn thấy có cốc trà thì không khỏi mừng, vội lấy ừng ực mà uống. Khả ra một hơi khoan khoái, hắn ngồi xuống ghế tĩnh tọa. Phàm là người tu tiên, việc dưỡng tọa vô cùng quan trọng. Nhưng với Minh Tiến thì lại khác, bản thân hắn vốn là Loạn linh căn, lại được truyền thừa công pháp tu tập một đời của Huệ Tuệ, thế nên dưỡng tọa với hắn không quan trọng tẹo nào. Mỗi ngày chỉ cần để nội tức bản thân đảo qua một chu kì kinh mạch là đủ. Dù có cố dưỡng tọa nhiều hơn cũng chẳng có lợi thêm chút nào, mà bỏ không dưỡng tọa thì tu vi sẽ tự động giảm xuống. Chừng khoảng một nén nhang thì hắn mở mắt. “Hiện tại nơi đây đúng là không còn thứ gì có ích với bản thân mình nữa, có lẽ nên tìm đường đi sâu vào trong nội địa U Châu thôi!”

Minh Tiến sau một hồi đắn đo cũng đã đưa ra quyết định cho riêng mình, lặng lẽ đẩy cửa, nhún mình nhảy lên nóc nhà. Dù gì giờ đây hắn cũng là một tu tiên giả, thân pháp đương nhiên ăn đứt mấy tay cao thủ võ lâm nhân giới, nhẹ nhàng đáp xuống không một tiếng động. Minh Tiến khẽ liếc lên trời, trên màn đêm tĩnh mịch, ánh trăng tròn tỏa ra ánh sáng mát dịu khiến hắn thư thái vô cùng, cứ nhắm mắt nhắm mũi không thôi. Phía sau hắn không rõ từ bao giờ đã xuất hiện một bóng nhân ảnh, tà áo phát phơ bay trong gió trông u tịch vô cùng.

Minh Tiến tuy không thả ra thần thức, nhưng giác quan của hắn đâu có như tu vi hiện thời. Dù gì hắn cũng truyền thừa toàn bộ chân lực của một lão quái Hóa Thần kỳ nên dễ dàng nhận ra có người ở phía sau. Hắn cười nói.

- Cô nương không ngủ hay sao, đã khuya rồi mà còn thức như vậy. Không tốt cho sức khỏe đâu!

Một giọng nói nhỏ nhẹ, thập phần ôn nhu mà hắn đã nghe tới quen tai vang lên.

- Đa tạ công tử quan tâm, nhưng Liên Liên là tu tiên giả chứ đâu phải phàm nhân?

Minh Tiến khẽ mỉm cười quay lại nhìn, chỉ thấy dưới ánh trăng mờ ảo là bóng dáng một thiếu nữ đang đứng, tà áo bay nhẹ nhàng trong gió đêm. Khuôn mặt xinh đẹp như mờ ảo ẩn hiện dưới ánh trăng khiến cho người khác nhìn vào mà mê đắm. Lại nghe nàng hỏi.

- Công tử đang định rời nơi này sao?

- Ha ha, cô nương đùa hay sao? Rời nơi đây thì ta biết đi đâu?

Minh Tiến gãi gãi đầu, làm ra vẻ nhát thời ngây ngốc. Trong lòng thì thâm rung động, hắn quả thật giật mình trước sự tinh ý của nữ nhân này.

- Công tử không cần phải dối ta, ta tuy tu vi kém cỏi nhưng cũng đâu phải là con bé ngốc đâu?

Nói tới đây thì hai má nàng phỉn ra, làm ra vẻ hờn dỗi, hứ lên một cái. Minh Tiến chỉ cười cầu hòa, xoa xoa cái mũi một cái rồi nhìn lên ánh trăng trên à nói.

- Nếu vậy ta cũng không cần nói nữa, chắc cô nương tự hiểu chứ? Ta đã từng nói, ta vốn không thuộc về nơi này, sớm muộn gì ta cũng phải tìm về với cha mẹ ta. Tu tiên chỉ là công cụ để ta tìm đường về mà thôi!

Liên Liên không nói thêm gì, chỉ từ từ bước tới gần hắn. Nàng bạo gan ôm lấy lưng hắn, giọng run run.

- Công tử đi đâu cũng vậy, nhưng phải thành toàn cho Liên Liên một việc.

- Là việc gì?

Minh Tiến chủ động gỡ tay nàng ra khỏi thân mình, nhẹ nhàng quay đầu lại. Liên Liên ấp úng cúi đầu, một lát sau dường như đã quyết ý bèn ngẩng lên, trang trọng nhìn hắn.

- Thành toàn cho Liên Liên ...hầu hạ công tử!

Nói xong thì hai má xuất hiện một rặng mây hồng,cúi đầu ngả vào lồng ngực hần mà thổn thức.Minh Tiến đâu có bị vô cảm,nhưng rất nhanh hần hít vào một hơi,trong mắt chỉ còn lại sự trống rỗng vô định,nhàn nhạt nói.

- Tình cảm của cô nương ta xin nhận,nhưng hiện tại ta không muốn liên lụy tới ai cả.Hơn nữa giờ tu vi của ta và của cô còn quá thấp,nếu song tu thì chỉ có hại,làm như vậy cô sẽ có tâm ma,sau này sao có thể bình an tiến giai?

- Vậy phải tới bao giờ?Chẳng lẽ...chẳng lẽ chàng...chàng không có ta trong mắt sao?Ta đâu có thua kém ai đâu?

Liên Liên đã thay đổi cách xưng hô,gọng cũng trở nên mềm mại như tơ,ngọt ngào như mật.Nếu là kẻ khác có lẽ đã không kiềm chế nổi,nhưng với hần thì khác.Hần vốn thân truyền là phật tu,lại có cả Vô Thần hỗ trợ nên trấn tĩnh hơn cả.Hơi thở nàng càng ngày càng trở nên nóng bỏng,gấp rút.Hai bàn tay thon bím lấy cổ hần mà kéo xuống.Minh Tiến hơi bất ngờ,nhưng rồi tự chủ ôm nàng vào lòng,cổ tránh đi hơi thở thơm ngát đầy khiêu khích ấy.

- Hiện giờ không thể được.

- Tại sao vậy?Hay trong tim chàng có ai khác rồi?

Nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng,Minh Tiến cảm thấy sự run rẩy của nàng,khe khẽ vươn tay vuốt lên mái tóc mây mà nói.

- Không,nhưng giờ ta không thể cùng nàng...ít nhất cho tới khi đạt tới Nguyên Anh.Nếu không toàn bộ tu vi của ta sẽ tự nhiên tiêu tán.Không thể tu tập lại được!Hơn nữa ta không muốn chặn lại con đường tiên đạo của nàng,nàng hiểu chứ?

Liên Liên nghe vậy thì trong lòng đã thỏa mãn rồi,ít ra trong lòng người này có nàng,nàng chỉ cần như vậy là đủ.Nếu theo lý mà nói,sau sự thể hiện thần thông cao ngút trời của Minh Tiến,lúc này chỉ cần hần ra ngoài sẽ có vô số nữ tu xinh đẹp tự nguyện hiến thân cùng hần song tu.Tiên đạo vốn gian nan,chỉ cần có người chỉ điểm thì chắc chắn sẽ tiến giai,uống hồ song tu đạo lộ lại là một người có tu vi cao thì cơ hội ấy lại càng lớn hơn nhiều.Minh Tiến thừa biết điều này,xong sau khi thi triển tâm pháp Thấu Tâm thuật đặc thù của phật tông với nàng thì hần thấy thật xấu hổ vì đã nghĩ nàng như vậy.

Im lặng một hồi lâu,cuối cùng Liên Liên là người mở lời trước.

- Vậy chàng định đi đâu,bao giờ mới quay về đây?

- Ta muốn vào sâu nội địa U Châu để tìm hiểu tin tức,ngay khi kết thành Nguyên Anh sẽ lập tức quay về đây.Chỉ là ta đi rồi...còn nàng thì sao?Hay là hai ta cùng nhau rời đi,vậy tốt hơn không?

Nói tới đây,tay hần khẽ xiết lấy eo thon của Liên Liên.Hần vốn là một kẻ luôn tự ti về bản thân mình,nay bỗng nhiên lại được một thiếu nữ xinh đẹp quan hoài khiến hần ngây ngất.Chỉ là phật tu vốn kiêng kỵ nữ sắc nên hần không dám làm vậy mà thôi.Trong lòng hần đang hận không thể đề nàng ra mà ăn sống,ý nghĩ đen tối ấy nhanh chóng bị dẹp bỏ khi bàn tay nhỏ nhắn của nàng vuốt lên má hần.

Liên Liên ngược cặp mắt đen láy lên nhìn sâu vào ánh mắt nam nhân kia,cả đời này này nàng chỉ ghi khắc trong tim có một hình bóng này thôi.Tim nàng đập loạn lên hồi,một lát sau mới chấn tĩnh lại được,hít một hơi dài rồi mới nói.

- Đa tạ chàng quan hoài,nhưng thiếp không thể rời nơi đây mà đi được.

- Tại sao vậy?

- Chàng không biết,thiếp từ nhỏ thân cô thế cô.May có Bạch phu nhân chiếu cố nên mới có ngày hôm nay.Nếu đột ngột bỏ đi chẳng phải là quá bất hiếu hay sao?Một ngày làm cha mẹ,cả đời làm cha mẹ.Thiếp đâu phải loại người ấy.

- Ừm,vậy để ta giúp nàng một chút.Để ít nhất nàng có thể tự bảo vệ mình!

11. Chương 11: Sơ Nhập Tu Chân Giới

Sau một hồi quyền luyện, cuối cùng Minh Tiến cũng rời đi. Lúc này trời đã hừng sáng, nếu không đi mau thì chỉ sợ có nhiều phiền toái. Tối qua, hắn đã giúp nàng có đủ khả năng tự bảo vệ lấy bản thân mình, cấp cho nàng linh thạch cũng như phù bảo và tâm pháp. Lại đưa cho nàng một cái vòng tay có khảm linh thú bên trong, vòng tay này là quà của Nguyệt Nhi tặng hắn trước lúc hắn rời đi. Là một kiện cổ bảo, bên trong khảm nạm một phần hồn phách của Thủy Long. Liên Liên lại là người tu tập thủy hệ nên có thể dễ dàng khu dụng.

Tâm pháp hắn đưa cho nàng là tâm pháp thủy hệ của phật tông, có tên là Thủy Liên Đăng. Uy lực tâm pháp này tuy không cao như Phạn Âm Chân Kinh mà Huệ Tuệ truyền lại cho hắn nhưng lại có ưu điểm là tiêu tốn ít sức lực, chiêu thức ảo diệu rất phù hợp cho nữ tử như nàng. Lại nói về đan dược, Huệ Tuệ vốn là lão quái Ngưng Phong Kỳ đỉnh phong, đan dược và linh thạch để lại cho hắn vô cùng nhiều, trước lúc hắn đi còn tặng cho hắn vô số đan dược quý hiếm và hơn mười vạn cao giai linh thạch. Minh Tiến để lại cho nàng một vạn linh thạch trong số đó, lại để lại thêm cả Trúc cơ đan, Kết Linh đan, Ngưng Anh đan, Xích Hỏa đan, Cửu Thiên đan, Thiên Hoa Ngọc hoàn mỗi thứ một lọ. Đây toàn là đan dược hiếm có dùng để đả phá bình cảnh, phẩm chất luôn là cực phẩm. Ngoài ra còn có vô số Địa linh phù, Thiên tinh phù cấp cho nàng.

Phù chú trong tu tiên giới chia ra làm nhiều dạng, phù thông thường chia làm ba dạng là hạ cấp, trung cấp, cao cấp. Cao hơn một chút là phù bảo, phù bảo cũng được chia bậc tương tự. Sau đó là tới Nhân linh phù, Địa linh phù và Thiên tinh phù. Hắn để lại cho nàng không dưới 30 tấm gồm cả Địa linh và Thiên tinh đủ thấy Huệ Tuệ có tài sản khủng khiếp tới mức nào. Sau tất cả những thứ ấy, cuối cùng trước lúc đi hắn vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, Minh Tiến lại sử dụng tới Như Lai Quyết để khu trục toàn bộ tạp chất trong cơ thể nàng. Đến lúc này hắn mới yên tâm rời đi.

Theo chỉ dẫn của Liên Liên, Minh Tiến phi hành một hơi theo hướng Bắc. Hắn chăm chú phi hành cho tới khi thấy một con đường nhỏ mới dừng lại, trực tiếp xuống đi bộ. Đi được khoảng một giờ thì phía xa hiện ra một thôn làng nhỏ, Minh Tiến ghé vào mua ít lương khô, lại hỏi thăm thêm đường về Tam Môn trấn.

-Cứ tiếp tục đi theo hướng Bắc, chừng khoảng một ngày đường thì sẽ tới Tam Môn trấn!

- Đa tạ lão bá!

Sau khi hỏi thăm đường, hắn hưng phấn rời khỏi thôn làng, đi cách xa khoảng một cây số rồi mới khu dụng Trúc Ngọc mà lao về phía Bắc. Tam Môn trấn là trấn trấn giữ cửa ngõ vào nội địa U Châu, nơi đây vốn giáp với các dãy núi lớn gồm Cửu U, Thiên Nha, Kiến Hồng, Trữ Long, Không Động. Các dãy núi này tuy hùng vĩ nhưng về khoáng vật và linh mạch thì cực kì thấp kém trong mắt các tông phái U Châu, thế nên nơi đây thành nơi tranh chấp của các tiểu gia tộc tu tiên nho nhỏ. Chỉ là hoang sơ nhưng đôi khi lại có những cái lợi hơn người về Dược vật. Do đó Tam Môn trấn cũng là trung tâm đầu não của Luyện đan sư cả U Châu.

Phi hành nửa ngày trời, cuối cùng cũng thấy xa xa một trấn lớn trong mắt. Minh Tiến khê thu hồi Trúc Ngọc, lẳng lặng thi triển Hư Khí thuật, đem tu vi ẩn giấu xuống mức Khai Quang sơ kỳ. Huệ Tuệ vì sợ hắn chưa tinh thông trong suy nghĩ nên luôn nhắc hắn khi tới bất cứ một địa phương nào mới đều phải tránh sự thu hút, bỏ qua những lời mời mọc quá ư hấp dẫn của người khác. Tuy năng lực của hắn có thể cường đại hơn đối phương nhưng mưu trí thì chưa chắc đã hơn. Thế nên thà đề phòng vạn nhất còn hơn nhất vạn. Tu tiên giới tuy lấy thực lực làm nền tảng, nhưng đôi khi có thực lực vẫn bị hạ bởi mưu mẹo kẻ khác. Hắn quyết định đi bộ vào trấn.

Theo lý mà nói, Tam Môn trấn chỉ là một cái cửa ngõ tiến vào U Châu phồn hoa. Đáng lẽ ra chỉ là một trấn tầm trung thôi, nhưng tới khi vào tới nội trấn thì Minh Tiến mới biết mình phán đoán hoàn toàn sai lầm. Nơi đây không những không hề sơ sài mà thập phần rộng lớn, đường đi có thể cùng lúc lưu thông bốn cỗ xe song mã, nhà cửa mái son đẹp đẽ nối nhau san sát. Trên đường đi hắn không hề thô lỗ thả ra thần thức mà chỉ dùng giác quan thăm dò. Chỉ vậy thôi cũng khiến hắn kinh hãi không thôi, nơi đây tu tiên giả thật sự có rất nhiều, cũng không hề thiếu cấp bậc nào. Thậm chí đã hai ba lần hắn cảm thấy có sự xuất hiện của cả tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Tùy tiện chọn một nhà trọ bình thường nhất trong trấn, ăn một bữa cơm trưa. Tuy không hẳn là sơn hào hải vị nhưng cũng có tới bảy tám món, ăn no nê rồi. Hắn quyết định ra ngoài đi dạo cho tiêu cơm, linh thạch trong người hắn vốn chỉ toàn là cao giai, ngay từ lúc mới vào trấn hắn đã đi tới một phường thị chuyên trao

đổi linh thạch mà đổi đi mười cái,cuối cùng thu lại về hơn một ngàn linh thạch thông thường.Vấn đề tiền nong tạm thời không còn đáng quan tâm nên hắn khá thoải mái,thường cho tiểu nhị hai linh thạch rồi bê cái bụng no căng mà bước ra ngoài.Đúng như trong Ngọc giản U Châu toàn kí của Huệ Tuệ,Tam Môn trấn này là nơi sầm uất nhất U Châu về được vật.Hắn đi tới bất cứ đường nào cũng thấy có cửa hiệu trưng biển bán đan dược hoặc luyện đan thuê,những cửa tiệm này chiếm tới tám chín phần Tam Môn trấn.

Nơi này tuy nói là vắng vẻ nhưng các tiểu tông môn ở đây cũng có vài cái.Điển hình như Hóa Dao Tông,Tinh Vũ Môn,Kha Sát Đường.Các tông môn nho nhỏ này tụ tập thành một liên minh trông coi chung an ninh trong Tam Môn trấn.Hóa Dao Tông có ý phục quần áo vải trắng,huy kí hình một thanh đao hai lưỡi,phàm là gặp tu tiên giả sau lưng mang theo một thanh đại đao hai lưỡi hoặc có huy kí kí trên tay áo thì đều là đệ tử Hóa Dao Tông.Tinh Vũ Môn lại thiên về kiếm thuật,trang phục bốn môn là vải xanh,lưng đeo thắt lưng đỏ,huy kí có dạng một giọt mưa.Kha Sát đường thì không có đồng phục môn phái,huy kí là một hình đầu lâu màu xanh. “Huệ Tuệ đại sư này quan sát tỉ mỉ thật,Nếu người này về thời của mình mà viết sách hướng dẫn du lịch chắc kiếm bội tiền” Minh Tiến nhủ thầm.

Đoạn đường trước mặt đột nhiên có một đám đông tụ lại,Minh Tiến vốn có máu hiếu kì,quyết định chen lên xem cho rõ.Chỉ thấy trước mặt là một thiếu nữ khoảng mười lăm mười sáu,khuôn mặt có thể coi là khá thanh tú,trước ngực nàng có đeo một tấm biển đề “Bán thân cứu cha”.Minh Tiến hơi ngần người, “Cô bé này có khí tức Khai Quang sơ kỳ,lại có hỏa linh căn.Tại sao lại đi bán thân?” Lại ngó xuống dưới chân nàng,có thêm một tấm biển khác. “Phụ thân tiểu nữ không may bị Bích Uyển xà cắn,không có tiền mua đan dược cứu chữa.Nay thân này xin đổi lấy linh dược có thể khu trừ độc tính của Bích Uyển xà,Tiểu nữ xin làm nô tỳ cho người đó.”

Từ đám đông ồn ào có vô số kẻ thêm khát thiếu nữ này,nhưng khi nghe thấy cái tên Bích Uyển xà thì đều lắc đầu.Đây là yêu thú cấp hai,độc tính không quá lợi hại nhưng vô cùng khó khăn để giải trừ do độc này có linh tính,tự động tránh xa thuốc tiêu độc.Thế nên các chất giải độc hay hoàn đan bình thường không có tác dụng.

Người xem thì đông mà từ sáng tới giờ chưa có một ai có thể xuất ra đan dược cứu cha mình khiến cho Như Như buồn chán khôn nguôi.Cha nàng thì đang nằm nhà chống chọi với độc tính quái dị,còn nàng đã đứng đây cả buổi mà vẫn công cốc.Chợt có một giọng già nua cất lên.

- Nếu ta cứu chữa được cha cô thì ta muốn cô phải kí ước huyết khế với ta,được chứ?

Người vừa nói là một lão già mặc bộ đạo bào màu vàng,tu vi là Linh Động trung kỳ viên mãn.Lão có mái tóc trắng xóa,khuôn mặt có vẻ tiên phong đạo cốt.Nhưng ánh mắt chứa đầy tà dâm,đảo đi đảo lại trên các vùng nhạy cảm của thiếu nữ nọ.Thấy vậy,vô số tu tiên giả trẻ hơn ra câu mỉa mai.

- Lão già rồi còn ham nữ sắc,không sợ bà vợ cả ở nhà đánh cho thừa sống thiếu chết hay sao?

- Đúng rồi đấy,có khi già tới mức vừa leo lên đã thở phì phò rồi,ngựa già rồi còn ham!

- Uy,lão ta chính là Huyết Ma thủ!

Lời người thứ ba này nói ra khiến đám người lập tức im bật.Huyết Ma thủ thành danh đã hơn năm mươi năm nay,lão nổi danh vì ra tay tàn độc.Một khi ra tay là phải lấy máu đối phương,lão cũng nổi danh là kẻ tà môn,tu luyện thải âm bổ dương.Gì chứ một thiếu nữ có Linh căn hỏa hệ là một lô đỉnh có mơ lão cũng không ngờ tới.Thiếu nữ nghe danh thì mặt hơi biến sắc,nhưng vì phụ thân nên đành làm liều.

- Tiên bối xin cho tiểu nữ xem qua giải được.

Lão già áo vàng khê chìa tay ra,trong lòng bàn tay nhẵn nhéo ấy có một viên đan dược màu xanh cỡ đầu ngón tay,tỏa ra một mùi hăng hắc.

- Hấp Độc đan!

Đám người ồ lên,đan dược này vốn cũng không là chi bảo hay quý hiếm gì,chỉ là tôn công chế luyện vô cùng lâu.Tỷ lệ thành công thấp đến thảm thương,mười phần có khi một phần cũng chẳng thành công.Lão già áo vàng lại nói.

- Sao đã kí huyết khế với lão phu được chưa?

Thiếu nữ hơi ngần ngừ, Huyết khế kí ước có uy lực rất lớn, thậm chí có thể thôn tẩm cả tàn phách của người khế ước. Vì thế khế ước này chủ yếu chỉ dành cho súng vật hoặc dành cho yêu thú mà thôi. Minh Tiến cũng thừa biết điều này, hẳn ngoài trừ trí nhớ của Huệ Tuệ thì toàn bộ tri thức và lịch duyệt đều được truyền lại đầy đủ. Thiếu nữ kia dường như đã quyết ý, khe khẽ gật đầu. Lão già áo vàng vui vẻ, định lấy máu ấn lên trán nàng thì có một giọng nam nhân truyền tới.

- Khoan đã!

Minh Tiến lúc này lên tiếng, rẽ đám đông mà đi vào. Tay hắn khẽ búng ra một viên đan dược to bằng ngón tay, có màu trắng ngọc như trân châu, tỏa ra một mùi thơm ngào ngạt.

- Cái này cho cô!

Thiếu nữ đón lấy viên đan dược, nàng vốn đã đọc qua không biết bao nhiêu là đan thư, cầm lấy viên hoàn thì giật mình, lẽ nào lại là...

12. Chương 12: Quyết Chiến

- Thiên Hoa Ngọc hoàn!

Lão già áo vàng đã lên tiếng trước nàng, đám đông nhất thời ồ lên kinh ngạc. Thiên Hoa Ngọc hoàn là kì đan hiếm có của phật tông, chỉ có thể hữu duyên khó thể cầu. Nay chỉ một thanh niên Khai Quang sơ kỳ có thể ném ra khiến mọi người nhất thời im lặng, lão già tức thì cau có, thét lên đầy tức tối.

- Tiểu tử to gan, dám cướp mối của lão phu, tiếp chiêu!

- Khoan đã!

Có một đội tuần tra từ xa chạy tới, một người đi đầu có tu vi Luyện Khí sơ kỳ nói.

- Hai vị, nếu động thủ xin mời ra ngoài trấn, chúng ta sẽ đảm bảo không ai ngăn cản hai người!

- Tiểu tử, ngươi có dám ra không?

Minh Tiến cười nhạt, lặng lẽ bước ra trước. Lão già áo vàng cũng không hề kém, phi thân vượt qua hắn mà đi ra. Đám người của đội tuần tra này là người của Kha Sát Đường cùng đám đông lỗ nhố ra theo. Nữ tử kia vội chạy lại trước mặt Minh Tiến mà khóc nói.

- Công tử, đan dược này xin trả lại ngài. Đừng vì tiểu nữ mà vong mạng!

Minh Tiến chỉ mỉm cười, lắc đầu.

- Cô nương yên tâm, lát nữa xong việc ta sẽ qua thăm phụ thân cô. Tuy rằng Thiên Hoa Ngọc hoàn có thể trừ độc, nhưng nếu độc tính di căn thì nên trừ tận gốc!

Nói xong thì nhún người lao đi. Như Như đứng đó ngây ngốc nhìn theo bóng người áo xám, đám đông lại cất tiếng ồn ào. Một tiểu tử Khai Quang đấu với Linh Động, không phải là tự thấy mạng mình quá dài sao? Nàng suy nghĩ một hồi, cuối cùng nắm chặt viên đan nọ trong tay rồi hòa cùng đám đông kéo ra ngoài thành. Lúc này đám người tuần tra đã sắp xếp cho hai người một khu đất trống, đám đông bị cản lại cách xa họ chừng hai mươi mét, ồn ào tức thời im lặng.

Lão già áo vàng tay đã tung ra một cặp phán quan bút màu đỏ như máu, đây là binh khí đã thành danh của lão tên gọi Huyết Nhạn Bút. Hươu hươu một hồi, lão già nhìn tiểu tử trước mắt mà cười âm lệ.

- Lão phu nhường ngươi ba chiêu!

- Đa tạ tiền bối!

Minh Tiến đáp lễ, từ túi trữ vật lôi ra một cái rương màu đồng cổ quái, khe niệm một câu chú văn để mở khóa. Sau đó lấy ra một vật màu đồng hun, dài cỡ hai bàn tay. Nếu có ai đó cũng bị di chuyển tới đây như hắn chắc chắn sẽ hét lên kinh dị. Kia không phải là một khẩu súng hay sao? Nếu người đó là người từng chơi game bắn súng, chắc chắn cũng sẽ hô lên tên gọi của nó – Colt Anaconda. Hắn lại cúi xuống lấy ra sáu viên

đạn phát ra kim quang nhàn nhạt,viên đạn này khác so với đạn súng thông thường ở chỗ nó không có đầu đạn tròn mà lại phẳng lì như bị cắt.Đuôi viên đạn có màu đỏ rực,tỏa ra hỏa khí mãnh liệt.

Đây là một trong ba món đồ vật mà Huệ Tuệ đã làm tặng cho hắn,nó không bắn đạn thông thường mà dùng đạn có nén pháp lực bên trong.Thân súng làm từ Đồng tinh ngàn năm đã pha chế thêm Hắc Huyền thiết nên vô cùng bền chắc,vỏ đạn làm từ Bạch Ngân thông linh tinh chế,có thể nạp khí và sử dụng lại liên tục mà không lo sợ bị hao mòn.

Minh Tiến sau khi cho đạn vào ổ đạn,thân hình khế bước lên thu cái hộp vào túi trữ vật.Miệng lẩm nhẩm vài câu phạn ngữ.Tức thì từ thân súng phát ra một đạo kim quang sáng chói,hai bên tay cầm xuất hiện hai dấu ấn phật tông.

- Đồng tinh ngàn năm!

Trong đám đông có kẻ hô lên,lão già áo vàng cũng trở nên ngưng trọng nhìn sang tên tiểu tử áo xám,về mặt có chút căng thẳng.Đối thủ tung ra một bảo vật hiếm có,lại chính lão là người nói chấp hắn ba chiêu.“Không sao,hắn chỉ mới là Khai Quang kỳ,cho dù có bảo vật đi thì được mấy hơi kia chứ?”

- Tiền bối,ta tới đây!

Minh Tiến cười to,nhẹ nhàng vươn tay ra,nhắm đúng đầu lão già mà bóp cò.Uỳnh một tiếng lớn,một hỏa cầu tích tụ trong nòng súng rồi lập tức xé gió lao ra,Hỏa cầu xoay tròn điên cuồng trên không trung rồi hóa thành hình một con hỏa long gầm gào mà lao tới.Hỏa nhiệt phát ra khiến cả đám đông im bật,tròn mắt đứng chờ xem lão Huyết Ma thủ thành danh sẽ đón chiêu quái dị này ra sao.Lão già lúc này mặt mày biến sắc,tung ra mấy tấm phù phòng ngự,điên cuồng mua đôi song bút hộ thân.Hỏa long càng lúc càng áp sát lão già áo vàng,há miệng cắn vào vòng phòng hộ của lão già nọ.Ngay lập tức mấy tấm phù nọ tiêu thất hết,lão già kinh hãi vội dồn quang né tránh nhưng không kịp,chỉ nghe thấy một tiếng thét thảm rồi rất nhanh im bật.Trên mặt đất lúc này rớt lại cặp song bút đang bốc khói nghi ngút,còn lão nọ vô thanh vô tức biến mất như chưa bao giờ tồn tại.

Minh Tiền thì vui vẻ cực điểm,hắn đã nghe Huệ Tuệ miêu tả uy lực của hỏa đạn này,bất quá đây là lần đầu tiên được xem tận mắt.Hắn vui vẻ đưa súng lên miệng khế phù một cái,sau đó cất vào túi trữ vật thông thả đi về phía trong trấn,tách đám người còn đang ngăn ngõ ở đó mà đi.Tới trước mặt vị thiếu nữ nọ,khế gọi.

- Cô nương!

Nàng ta vẫn ngây người,Minh Tiến lấy làm kì quái,gọi lần nữa,lần này hắn dồn một chút âm lực của Sư tử hồng!

- Cô nương!

Rất nhanh,thiếu nữ a lên một tiếng,vỗ vỗ lên bộ ngực đang phập phồng.Trong mắt hiện lên một tia sợ hãi,nhìn hắn rồi lại ngây người ra.Minh Tiến lúc này đã bị đám người kia chỉ trở không thôi,lại thấy cả đám người của Kha Sát Đường cứ chăm chú nhìn hắn thì cau mày,từ túi trữ vật khoác lên mình một bộ áo cà sa màu phát ra kim quang rực rỡ,khế niệm ra một thanh âm trầm âm.

- A di đà phật!

Lập tức uy áp tỏa ra khiến cho tất cả sợ hãi không dám nhìn ngó nữa,cụp mắt mà lảng hết đi,ngay cả mấy lão Quái Nguyên Anh gần đây cùng với ba lão Tông chủ của ba tông môn đều giật mình kinh hãi.Mấy lão quái Nguyên Anh thì mặt lộ ra vẻ kinh hãi “Đây không phải là khí tức của Ngưng Phong kỳ hay sao.Nếu vị tiền bối này chỉ điểm cho vài chỗ chắc chắn có thu hoạch lớn”.Lập tức có ba đạo hào quang từ phía Nam phi tới,lại thấy có bốn năm đạo ánh sáng cũng từ phía Tây lao tới.Minh Tiến thầm kêu không ổn,quay sang nữ tử.

- Cô Nương,phiên dẫn đường tới gặp phụ thân cô.Ta đã hứa là sẽ chữa cho ông ấy!

Thiếu nữ thấy vậy vội gật đầu,đang định đi trước thì phía sau lưng họ đã có tiếng người cất lên.

- Tiền bối,xin người dừng bước!

Người nói là một nam nhân trung niên, tu vi cũng đã đạt tới Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong. Phía sau hắn là ba nam một nữ, tu vi cũng đều là Nguyên Anh cảnh. Cùng lúc này, ba đạo hào quang từ phía Nam cũng vừa vụt hạ xuống, lộ ra thân hình của một vị đạo sĩ râu dài tới bụng, một vị tráng hán cơ bắp lưng mang song đầu đao, một vị phu nhân mang kim sa che mặt. Ba người này thấy năm vị Nguyên Anh tu sĩ kia thì khom mình thi lễ sau đó lại hướng tới Minh Tiến mà thi lễ.

- Chúng vân bối tham kiến tiền bối!

Minh Tiến nhìn cả ba người, đều chỉ là Kết Đan, người tu vi cao nhất là vị phu nhân kia với tu vi Kết Đan Hậu kỳ đỉnh phong mà thôi. Hắn lấy giọng trầm mà nói.

- Ta hiện nay cần kíp cứu người, không rảnh để đàm đạo. Xin mời các vị về cho!

Nói xong thì kim quang loé lên, phi thân theo nữ tử nọ mà rời đi. Đám đông thấy hắn rời đi thì nhất thời thở phào, uy áp kinh người kia cũng dần dần biến mất. mấy kẻ vừa phi hành tới thì trong đầu xoay chuyển ý nghĩ không ngừng. Phu nhân che mặt khẽ truyền âm với vị tráng hán và vị đạo sĩ râu dài.

- Cát đạo hữu, Luân đạo hữu, chúng ta có nên cho người đi theo vị tiền bối kia không?

Đạo sĩ râu dài tên Cát Đằng khẽ cau mày, im lặng không nói câu nào. Tráng hán tên Luân An thì trầm tư, lát sau mới ôn tồn nói.

- Viên phu nhân, vạn nhất không nên kinh động tới người này!

- Tại sao vậy?

Vị phu nhân này trong mắt chợt xuất hiện một tia cơ trí, lúc này vị đạo sĩ râu dài mới lên tiếng.

- Vô lượng thọ phật, phu nhân không thấy ngay cả Lâm Phong, thiếu chủ của Thiên Tinh cung cũng phải cung kính gọi vị nọ là tiền bối hay sao?

“Lâm Phong” Viên Hiên phu nhân khi nghe thấy câu này thì sắc mặt đại biến. Lâm Phong vốn nổi danh trong tu tiên giới U Châu cũng đã hơn hai mươi năm nay, phạm là người tu tiên ai lại không biết? Không phải vì hắn là đệ tử cưng của Thiên Tinh cung chủ, môn phái danh bài hàng thứ sáu trong cửu đại tông môn mà do hắn thực sự có năng lực thiên phú. Lâm Phong ngoài truyền thừa chân chính tâm pháp Hóa Lôi Quyết của Thiên Tinh cung chủ còn là một người có Dị linh căn lõi hệ. Hắn từng nổi danh vì có thể hạ sát một vị yêu tu tu vi Nguyên Anh hậu kỳ viên mãn.

Phía năm tu sĩ này, sau khi nghe Minh Tiến nói cần kíp cứu người thì cũng không tiện làm phiền. Đành đứng nhìn theo ánh kim quang rời xa dần, vị nữ tu phía sau lúc này mới lên tiếng. Trong giọng điệu mang vẻ uất hận.

- Lâm ca, chúng ta để người kia đi dễ dàng như vậy sao?

Lâm Phong xoay người lại, đưa tay cốc lên trán nàng một cái. Lườm lờm mà nói.

- Nha đầu ngốc nghếch này, vị tiền bối đó tu vi đã đạt quá Ngưng Phong kỳ. Người ta muốn đi liệu muội có cản nổi không?

Nàng ta lè lưỡi, xoa xoa chỗ vừa bị cốc. Lúc này một trong ba tên nam nhân đứng sau hai người mới cất tiếng.

- Thiếu chủ, giờ có cần chúng ta đi theo tìm hiểu về người này không?

Đừng nhìn ba người phía sau này bằng vẻ bề ngoài mà nhầm to. Tuy họ chỉ như thanh niên mười tám đôi mươi nhưng thật ra tất cả đều đã ngoài bốn trăm tuổi. Họ là ba trưởng lão của Thiên Tinh cung đi theo hộ tống thiếu chủ cùng tiểu thư Lâm Hạ. Lâm Phong lắc đầu, chậm rãi quay người lại.

- Không nên đắc tội với vị phật tu này. Tám chín phần là vị này có liên quan tới Thiên Hồng tự, vạn nhất có điều thất lễ há chẳng phải chúng ta tự đưa mình vào thế đối đầu với cọng dữ hay sao? Được tiền bối chỉ điểm chỉ là có duyên mà không thể cưỡng cầu, chúng ta đi!

13. Chương 13: Âm Linh Căn

Sau đó cả năm người triệu gọi phi hành, xé gió mà lao đi. Lại nói về Minh Tiến, sau khi đi theo vị cô nương nọ, vòng qua vài con phố cuối cùng cũng tới một ngôi nhà nhỏ. Thiếu nữ nhẹ nhàng đẩy cửa vào, sau đó cúi mình mời hần, Minh Tiến không hề khách khí bước vào, lại tò mò nhìn ngắm một hồi. Căn nhà tuy nhỏ bé nhưng bài trí vô cùng trang nhã, có cả bể cá cùng non bộ toát ra khí thế nhàn nhã của một văn nhân ẩn cư. Sau khi Như Như cho phụ thân uống thuốc mà Minh Tiến ban cho, thấy phụ thân sắc mặt hồng hào trở lại thì vui mừng tới mức phát khóc. Phụ thân nàng lại cứ nhất quyết đòi gặp vị cứu nhân kia, dù biết là người vừa mới ốm dậy sức khỏe rất yếu, nhưng nàng nào dám cãi lời. Đành nhu thuận đỡ tay phụ thân đưa ra phòng khách.

Minh Tiến vốn đang ngồi uống trà, lại thấy phía sau có người đang được vị cô nương nọ dìu ra. Nhất thời hần thi triển Thấu Tâm thuật, đột nhiên khóe mắt giật giật lên mấy cái, rớt cả cốc trà xuống đất vỡ tan.

- Âm linh căn, không tốt!

Hần thốt lên, Như Như thấy vị nọ đột nhiên sững sốt tới mức rớt cả cốc trà thì ngây người. Đỡ phụ thân ngồi lên ghế rồi mới quay sang phía hần, lễ phép hỏi.

- Tiền bối, sao sắc mặt người lại khó coi như vậy. Gia phụ dùng đan dược ngài ban cũng đã khỏe lại rồi, còn điều gì khiến người lo lắng như vậy?

Minh Tiến ra hiệu im lặng, một lần nữa thi triển Thấu Tâm thuật lên vị nho sinh già này. Hồi lâu mới thở dài ảo não nói.

- Lão bá, người trong thân thể mang dị tính Âm linh căn. Không tốt chút nào, thọ nguyên của lão bá chắc không quá hai năm nữa đâu!

Âm linh căn là một linh căn có đặc tính khá quái dị. Nếu người mang âm linh căn là nữ nhân thì tu tập tự nhiên có lợi hơn người, nhưng đằng này lại là nam nhân mang Âm linh căn. Âm thịnh, dương suy nên thọ nguyên đại giảm. Vị nho sinh này lại chỉ mới là Khai Quang trung kỳ, cầm cự tới tuổi này đã là cực kỳ hi hữu rồi. Như Như thì sắc mặt đại biến, lao vào lòng phụ thân mà òa khóc. Vị nho sinh kia khẽ vuốt tóc nàng rồi chấp tay bái Minh Tiến.

- Đa tạ tiền bối ban đan dược!

Lại nhìn tới vị nữ tử đang khóc tím tím trong lòng mình thì hít một hơi, sau đó mới nói tiếp.

- Việc tại hạ có Âm linh căn từ lâu mẫu thân của Như Nhi cũng đã biết. Nàng cũng đã bôn tẩu khắp nơi tìm kiếm được phương, cuối cùng vì quá lao lực nên qua đời khi Như Nhi mới lên ba. Tuy vậy cũng may mắn tìm được một quả Chí Dương Mệnh, cho nên tại hạ mới có thể gắng gượng tới giờ. Âu cũng là số mệnh cả!

Minh Tiến trầm ngâm không nói thêm một câu nào, hần đang chìm trong suy tư, cố gắng tìm tòi trong kiến thức xem có cách nào thay đổi linh căn này không. Cứu một mạng người hơn xây bảy tháp phù đồ, uống hồ thân là truyền phật tông hần không thể làm ngơ. Vũ Nham thấy vị tiền bối nọ trầm ngâm thì không có hành động gì, chỉ lặng lẽ vuốt tóc Như Nhi, âm thầm ngắm nàng, đột nhiên khẽ nói.

- Như Nhi, con giống mẫu thân lắm, biết không? Hiên Hiên, nếu nàng ấy có linh thiêng chắc đang rất hạnh phúc đấy!

Vũ Nham khe khẽ thở dài, sau đó quay sang với Minh Tiến. Ánh mắt tràn ngập sự van lơn nói.

- Tiền bối, tại hạ có một thỉnh cầu, mong tiền bối chấp nhận!

- Lão bá cứ nói, còn nữa đừng gọi ta là tiền bối. Ta tên Minh Tiến, gọi là công tử được rồi. Ta vào tu tiên giới mới chỉ được vài tháng mà thôi!

Hần nói xong thì thu lại bộ áo cà sa, để lộ ra thực lực chân chính là Khai Quang hậu kỳ đỉnh phong. Vũ Nham thì không nói gì, cho rằng vị này tính tình cổ quái nên cũng vui vẻ đáp ứng. Lại nói.

- Vậy công tử có thể đáp ứng ta một chuyện được không?

- Lão bá cứ nói, chỉ cần là không phải sát nhân hay vi phạm luân thường ta sẵn sàng giúp lão bá!

Vũ Nham nhìn xuống nữ tử trong lòng mình, ánh mắt tràn ngập yêu thương, không ngẩng đầu lên mà nói.

- Mong công tử thay ta chiếu cố cho Như nhi!

- Phụ thân!

Như Như òa lên nước mắt, Minh Tiến nhất thời ngây ngốc. Hắn chỉ mới chân ướt chân ráo vào tu tiên giới, bảo vệ mình chưa chắc đã xong. Nay nếu thêm một người nữa chỉ sợ hắn xoay sở không kịp, cho dù là có ba món thần binh mà Huệ Tuệ tặng cho cũng chưa chắc đã lo nổi. Hắn đang rối bời thì Như Như đã quỳ lạy hắn mà nói.

- Tiến bối, Như Như xin người tìm cách cứu gia phụ. Như Như xin nguyện làm nô tỳ hầu hạ người cả đời!

Minh Tiến rối bù đầu, lúc này hắn cần tĩnh lặng để suy nghĩ mà cả hai người cứ dồn hắn vào thế bí này khiến hắn cau mày. Tay vận pháp quyết, miệng thốt ra phạm âm. Tức thì kim quang đại thịnh, không gian hiện ra một chữ “Vô” màu vàng kim. Tức thì cả ba người trong giây lát im lặng, trong lòng đột nhiên trống rỗng. Chừng uống cạn một cốc trà thì Minh Tiến mới mở mắt, mỉm cười nói.

- Lão bá, bệnh của người còn có thể chữa được!

Vũ Nham trợn mắt, có phải vị này đang đùa hắn hay không? Vốn trước giờ chưa nghe ai nói có thể chữa trị Âm linh căn cả. Minh Tiến thì trầm ngâm, chữa thì không có cách, chỉ có cách là hủy đi tu vi người này sau đó cho tu luyện bí pháp thuộc tính Dương cương để tự bản thân trung hòa lại thôi. Người khác chưa ai chữa nổi vị họ đều không có biện pháp nào cải biến tu vi của người bị Âm linh căn này. Nhưng với hắn thì khác, trong tay hắn có Như Lai Quyết nên việc này chỉ như lấy đồ trong túi thôi. Tuy nhiên còn cần phải xem khả năng chịu đựng của vị lão bá này thế nào đã.

- Tiến bối không đùa ta đấy chứ?

Vũ Nham run run hỏi, đã vậy Minh Tiến nói thẳng ra luôn.

- Không đùa, ta thân là phật tông. Có bí pháp có thể mang tu vi hiện thời của lão bá phế đi, sau đó lão bá chỉ cần tu luyện một tâm pháp Chí Dương Chí Cương là bệnh tật tự động thoái lui. Chỉ là lão bá tuổi đã cao, chỉ sợ lúc đả tọa phá bình cảnh có chút khó khăn!

Nói tới đây thì không khỏi nhú mày, lại dùng Thấu Tâm thuật mà nhìn lão già thư sinh này. Chỉ thấy trên đầu lão rất nhanh ngưng tụ một làn bạch khí tinh thuần. “Rất tốt, ý chí của người này cũng không hề kém, dẫn phật thì dẫn hắn tới tây thiên, đã vậy thì cố gắng một phen vậy.” Minh Tiến nhủ thầm, vẻ mặt vui vẻ lên.

- Được, tại hạ xin thử một phen!

- Phụ thân!

Như Như hoảng hốt hô lên, mặt nàng tràn ngập vẻ lo lắng. Minh Tiến trấn an luôn.

- Cô nương không nên lo lắng, ta đảm bảo phụ thân cô khỏi bệnh. Giờ cô nương vui lòng lui ra bên ngoài, cho dù có thế nào cũng không được làm phiền lúc ta xuất lực. Bằng không thì hậu quả khó lường!

Tới khuya hôm đấy, Minh Tiến lẳng lặng rời khỏi nhà của Vũ Nham. Trong đêm phi thân quay về phòng trọ. Hôm đó với sức chín trâu hai hổ, cuối cùng hắn cũng đã phế đi toàn bộ tu vi của Vũ Nham, lại lưu lại cho lão bộ Dịch Cốt Kinh của phật tông cùng năm viên đan dược mỗi loại. Sau lần này hắn thấy tu vi của mình quá nhỏ bé, nếu không dùng tới kim cương càn sa kia thì với thực lực của hắn không tài nào phế đi tu vi của Vũ Nham cả. Điều này khiến hắn quyết tâm tu tập hơn. Tư chất Vũ Nham thì tầm thường nhưng Như Như thì có hỏa linh căn nên hắn quyết định trợ giúp hai người một phen. Đi một mạch về tới nhà trọ, hắn leo qua cửa sổ vào phòng, lăn ra ngay một giấc tới tận trưa hôm sau mới tỉnh.

Ngủ cho thật no căng mắt, cuối cùng khi cái bụng sôi lên biểu tình thì Minh Tiến mới chịu thức dậy. Hắn viện cớ mình mệt mỏi, không muốn xuống nhà mà gọi tiểu nhị mang đồ ăn lên tận phòng, tiểu nhị vốn lần trước đã được hắn cho hai linh thạch nên vui vẻ làm theo ngay. Khi hắn bê đồ lên phòng thì vô cùng cung kính, Minh Tiến cũng chẳng hẹp hòi gì mà thưởng thêm cho hắn vài viên linh thạch nữa. Tiểu nhị thấy hắn

cho liền mấy linh thạch thì vui vẻ vô cùng,lại ngó thấy hắc cứ ngáp ngáp mãi thì cho là người này thức đêm tu tập nên mới dậy trễ như vậy.Hắc ngần ngừ một hồi mới hỏi.

- Khách quan,ngài chẳng hay đã nghe tin tức về một vị tán tu Ngưng Phong kỳ tới Tam Môn trấn chúng ta chưa?

Với người tu tiên mà nói,có cơ may gặp mặt các tu sĩ cấp cao là một cơ hội cầu còn khó.Uống hồ nếu có thể xin vị tu sĩ ấy chỉ điểm cho vài điều thì quả thật có lợi ích vô cùng lớn.Tiểu nhị nghĩ rằng hắc đã ình không ít lợi,thế nên cũng nên đáp lễ cho hắc một chút điều tốt.Minh Tiến nghe vậy thì hơi ngần ra,sau đó khoát tay nói.

- Ô,có người có tu vi cao tới mức ấy xuất hiện tại đây sao?

- Không giấu gì khách quan,người đó mới xuất hiện ở trấn hôm qua thôi.Nghe mọi người đồn đại là một vị phật tu...

Tiểu nhị khua môi múa mép một hồi,lại đem việc người kia diệt sát Huyết Ma thủ chỉ với một chiêu thêm mắm dặm muối cho thêm phần ly kì,hồi hộp. “Tên tiểu nhị này có năng lực chém gió thành thần ác thật”.Minh Tiến nhủ thầm,nhưng ngoài mặt thì trầm ngâm.Phật tu kia không phải là hắc thì là ai nữa.Lại nghe tiểu nhị nói thêm.

- Vị phật tu này nghe nói ngay cả Lâm Phong công tử cũng phải cúi đầu nể sợ.

- Khoan,Lâm Phong là ai?

Tiểu nhị ngần người ra,trong lòng nhủ thầm “Không lẽ ngày cả Lâm Phong công tử nổi danh mà y cũng không biết hay sao?”.Sau đó lại mỉm cười mà đáp.

- Khách quan chắc là tán tu nên không rõ cũng đúng.Lâm Phong công tử là người của Thiên Tinh cung,tu vi đã đạt tới cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong.Trong tu tiên giới vốn đã lưu truyền việc vị công tử này hạ sát được một vị Yêu tu Nguyên Anh hậu kỳ!

Nói xong thì mặt hiện lên vẻ sung bái,còn Minh Tiến nghe cũng chỉ biết vậy.Cười mà cho hắc thêm năm viên linh thạch nữa,lại hỏi tiếp.

- Trong trấn này có nơi nào may quần áo tốt không?Ta muốn mua lấy vài bộ,bộ đồ này cũ quá rồi.

Minh Tiến vờ nhìn nhìn xuống thân mình mà lắc đầu,tiểu nhị nghe vậy thì cười tươi mà nói.

-Khách quan,tiệm may thì không thiếu tiệm tốt.Chỉ là ngài muốn quần áo như thế nào thôi.Trong trấn này may đồ thì mỗi cửa tiệm một kiểu.

Minh Tiến khước mắt khe khẽ đảo lảo liên,vẫy tay gọi tiểu nhị thì thầm vào tai hắc một hồi.Sau đó lại đưa cho hắc một số linh thạch.Xong xuôi thì cười to,vỗ vỗ vai hắc mà nói.

- Đây,cứ như vậy là được!

Tiểu nhị thì vui vẻ cầm linh thạch,mặt mày tươi rói cúi đầu bái lễ rồi lui ra khỏi phòng.Minh Tiến cũng buông đũa,ngồi uống trà cho tiêu cơm.Sau đó thì lên giường đả tọa.

14. Chương 14: Biến Cố

Tối hôm đó Minh Tiến rời đi,sáng hôm sau Tam Môn trấn đón nhận thêm một vị tu sĩ mới.Hắc mặc một bộ trường bào đen thui,lại lấy mũ có mạng che mặt.Sau lưng đeo một bọc vải lớn,có thể nhìn ra đó là một thanh trường kiếm,thân hình cao lớn thêm nữa là bộ quần áo đen thui khiến hắc trở thành tâm điểm chú ý.Nhưng với tu vi của hắc chỉ là Khai Quang hậu kỳ đỉnh phong,sau rồi người ta cũng chẳng chú ý gì đến hắc nữa.Dường như vị tu sĩ này bị câm,hắc không hề nói năng câu nào,hỏi thăm chỗ ở cũng chỉ viết ra một tờ giấy mà thôi.

Minh Tiến quyết định giả trang một chút,phật tu không có công pháp tu luyện dịch dung thuật nên chỉ có cách cải trang cho khác người mới không bị chú ý quá nhiều.Lần đầu tiên hắc ra tay đã kinh động tới toàn

bộ cao tầng tu sĩ ở đây, điều ấy làm cho việc thăm dò tin tức bị phá hỏng. Lần này Minh Tiến quyết tâm cẩn thận hơn, nhất nhất không thể bị kẻ khác quấy rối như trước nữa.

Sau bữa cơm trưa, hấn quyết định đi dạo một vòng. Hấn cứ vừa đi vừa nhìn ngắm không thôi, Tam Môn trấn là nơi đan được phong phú, hầu như nhu cầu của mọi tu tiên giả tới đây đều được đáp ứng. Trừ là các loại đan dược quá nghịch thiên hoặc quá quý hiếm, còn hầu hết đều có thể dùng linh thạch mà mua bán trao đổi được. Mãi mê ngắm nghía hồi lâu, cuối cùng quen chân lại tới nhà cô nương bán thân hôm trước, Minh Tiến chợt cau mày. “Có chuyện không hay”.

Chỉ thấy nơi cổng ngôi nhà nhỏ nọ đang có một đám người giằng co với một vị cô nương. Lát sau lại có thêm hai tên nam nhân lúi ra từ trong nhà một vị nam nhân trung niên mặt mày nhợt nhạt “Kia không phải Vũ Nham thì là ai?”. Minh Tiến đuôi mắt giật giật, lại ngó sang đám người thì sắc mặt càng khó coi hơn, trên người chúng có huy kí của Tinh Vũ môn. Một tên nam nhân có tu vi Luyện Khí sơ kỳ hô lên.

- Đưa cả hai về nội đường, chờ môn chủ phát lạc!

Lập tức cả hai bị áp tải rời đi. Nhiều tu sĩ nhìn thấy không khỏi ngửa mặt, nhưng mà nhập gia tùy tục, uống hồ nơi đây lại là trọng địa của Tinh Vũ môn. Tốt nhất không nên gây sự “Chớ cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng.” Tuy chỉ là tiểu tông môn nhưng nhân sĩ đông đảo, vậy công thì chắc chỉ có con đường chết. Minh Tiến tuy đã rất ngửa mặt nhưng nhất thời cũng cân nhắc về điểm này nên chưa ra tay vội. Tìm cách âm thầm bám theo, tùy lúc thích hợp mà ra tay cứu người. Hấn âm thầm vận Hư Khí thuật, hạ tu vi xuống như có như không rồi lảng lảng bám theo đám người.

Dọc đường đi, lại gặp thêm một hai tốp người của Tinh Vũ môn. Cũng may chúng không tụ tập cùng một đám với mấy tên này mà lại tản nhau ra. Lại đi thêm độ một giờ nữa thì cả đoàn tiến ra ngoại trấn, theo một sơn đạo nhỏ mà đi. Minh Tiến vì ẩn giấu toàn bộ khí tức mà thuận lợi bám sát theo đoàn người. Hấn quan sát kĩ một lượt rồi dùng giác quan mà đánh giá tu vi của đám người này. Chỉ có hai tên đi đầu có thực lực Luyện Khí sơ kỳ, đám người theo sau cả thảy chỉ có ba tên đạt tới Linh Động, còn lại năm tên đều là Khai Quang kỳ. “Như vậy ra tay không quá khó” Minh Tiến nhủ thầm, đảo mắt tìm kiếm cơ hội giải cứu hai cha con Vũ Nham.

Đường đi càng quanh co, khúc khuỷu khiến hấn chưa có cơ hội ra tay đành nín nhịn. Cuối cùng sau khi rẽ thêm ba đoạn đường vòng thì một bình đài hiện ra. Minh Tiến quyết định ra tay tại đây, chờ thêm chỉ thêm nguy hiểm, lập tức phi thân lao lên, một đạo hắc quang vượt mặt đám người phía trước. Đám nhân sĩ của Tinh Vũ Môn thì nhất thời ngạc nhiên, chỉ thấy có một bóng đen từ sau phi qua mặt bọn họ rồi dừng lại nơi bình đài, trong lòng hơi có chút ngưng trọng. Nhưng khi nhìn ra chỉ là một tên tu sĩ Khai Quang kỳ thì không khỏi cười rộ lên.

- Ha ha ha, chỉ là một tên tán tu Khai Quang. Lại còn giả thần giả quỷ mặc đồ kín mít, không lẽ mi là quái thai hay sao?

Đám người nhất thời cười rộ lên. Minh Tiến vẫn trầm ngâm không nói, ném về phía bọn chúng một miếng vải trắng, phía trên có một loạt chữ. Một trong hai tên đi đầu đón lấy, khê liếc mắt nhìn qua một lượt rồi đưa cho tên còn lại, trên mặt không dấu nổi vẻ khinh khỉnh. Đây là dấu chứ? Là nơi tông điện của Tinh Vũ Môn, kể cả lão quái Nguyên Anh còn phải nể mặt vài lần, chỉ là một tên tán tu mà cũng bày đặt làm phách. Người trung niên tóc hoa râm sau khi nhận lấy miếng vải thì không nói gì thêm, khê phát tay một cái. Một tên đệ tử Khai Quang kỳ lao lên, tay đã xuất kiếm, tay còn lại tung lên hai tấm phù, lập tức có hai lưỡi phong đao âm âm lao tới người áo đen phía trước. Như Như kinh hãi kêu lên.

- Trung cấp phù phong hệ! Đạo hữu cẩn thận!

- Đánh hay!

Nam tử có vẻ mặt âm trầm lúc trước nhận tấm vải hô lên. Người lao lên kia chính do tay hấn chỉ dạy, tu vi cũng đã là Khai Quang hậu kỳ đỉnh phong, sau khi hoàn thành việc này chắc chắn hấn sẽ bồi dưỡng cho người này lên tới Linh Động kỳ. Minh Tiến chung quy không đi chuyển, lặng lẽ rút thanh kiếm còn nguyên trong bọc vải ra cầm ở tay ra, chờ hai đạo phong đao kia lao tới.

Bang bang hai tiếng, lập tức người vừa lao lên ngăn người ra. Cả đoàn người phía sau cũng tròn mắt lên nhìn người áo đen nọ. Không tể ngự phù, không xuất ra phù chống đỡ hay di động tránh né. Hấn chỉ cầm bọc vải

nọ khẽ gạt tay hai cái, đánh bật cả hai đạo phong đao.

- Không có khả năng, đây là phù trung cấp!

Người có vẻ mặt âm trầm đột nhiên kinh dị hô lên, nam tử tóc hoa râm thì khẽ cau mày. “Đây là công pháp gì mà lại uy lực tới vậy, không hề động lực mà có thể phá phong đao. Hay tên tiểu tử kia cũng là kẻ có Phong linh căn?” Tu vi của hắn cũng là cao nhất trong đám người được môn chủ cử đi bắt hai tu tiên giả này, đã đạt tới Luyện Khí kỳ sơ kỳ đỉnh phong. Cũng đã từng kinh qua vô số tiểu tông phái ở vùng Tam Môn trấn. Song chưa thấy có tông pháp môn phái nào quái dị như của người áo đen này. Hắn khẽ truyền âm gọi tên Khai Quang kia quay lại, lại chỉ tay phải ra một tên có tu vi Linh Động trung kỳ ra ứng chiến.

Người này quả nhiên có thực lực mạnh hơn kẻ vừa rồi, mới lao lên liền tể ra bốn năm tấm hỏa đạn phù sơ cấp. Nhân cơ hội rối mắt ấy thì nương theo hỏa đạn mà vùng kiếm lao tới. Minh Tiến chung quy vẫn không hề di động, tay nắm chuôi kiếm vẫn nguyên trong bọc vải, khẽ vẽ nên một vòng tròn trước mình. Vòng tròn nọ ánh lam quang đại thịnh, từ trong đó bay lên vô số thủy cầu lao về phía đám hỏa cầu. Bình bình bình liên tiếp, chỉ thấy đám hỏa cầu và thủy cầu liên tiếp va vào nhau không ngớt. Không gian nhất thời hơi nước mù mịt, Thủy khắc Hỏa, chẳng bao lâu thì đám hỏa cầu nọ bị dập tắt hết, lại thêm ba bốn thủy cầu lao tới đẩy lùi người nọ khiến hắn phải thoái lui bốn năm bước mới có thể trụ lại được.

Thấy người áo đen kia ra chiêu kì quái như vậy, Nam tử tóc hoa râm không cần suy nghĩ nhiều nữa. Chỉ cần diệt sát y là xong. Bèn chỉ để lại hai người coi hai kẻ bị bắt, sau đó hô lên.

- Tất cả lên!

Nhất thời đám người trở nên sôi sục, rút kiếm theo sau hai kẻ cầm đầu mà lao tới. Tay ai cũng tung ra ba bốn lá phù trung cấp, đủ mọi thể loại pháp kích lao về phía người áo đen. Đương trường nhất thời là một màn hỗn loạn của đủ loại phù công kích, các quang sáng nhiều màu như bão táp mưa sa. Với đám phù này, cho dù là một lão quái Nguyên Anh kỳ cũng phải luống cuống nếu trong tay không có một cổ bảo thuộc tính phòng ngự hoặc bản thân có tu tập công pháp khinh thân thượng thượng.

Minh Tiến khẽ nhìn tới đám ánh sáng đủ màu sắc phía trước mặt mình, thân hình không hề di động. Hắn tung bọc vải nọ lên không trung, tay bắt pháp quyết, miệng tụng lên mọi hồi chú ngữ. Bọc vải dần dần tuột ra để lộ một thanh kiếm đen thui đồng nhất từ chuôi tới lưỡi kiếm. Phần chuôi và giữa sống kiếm có một đường ngân quang phát ra ánh sáng hoàng kim, đuôi chuôi kiếm có trạm trở hình một cái đầu rồng đang há miệng ngậm một viên ngọc thạch to cỡ quả trứng gà, ngọc thạch đang phát ra một luồng bạch quang kì quái. Minh Tiến hơi rung tay một cái, lập tức tấm vải nọ hóa thành một sợi dây vải màu sắc không đồng đều. Hắn khẽ phun ra một hùm tinh huyết lên đó, tức thì sợi vải uốn éo quỳ dị, hình thành một vòng xoáy lớn che trước thân hình hắn. Màu sắc lập tức biến đổi thành hai màu đen trắng phân biệt rõ ràng.

Vũ Nham nhìn thấy hình dáng này của dây vải thì nhất thời ngưng trọng. Phàm là tu tiên giả thì ai lại không nhìn ra thứ kia, rõ ràng là một đồ hình bát quái. Lại thêm một trận âm ỹ nữa, cuối cùng thì đợt công kích của đám phù cũng dần dần tan biến. Nam tử tóc hoa râm mặt mày không khỏi ánh lên một chút tự kiêu, khẽ gãi gãi mũi. Hắn vừa rồi cùng tên nam tử có vẻ mặt âm trầm đã tể ra ba bốn phù chú cao cấp, tuy tiếc nuối nhưng để hoàn thành nhiệm vụ mà trưởng môn giao phó thì không cần tiếc nuối. Hoàn thành rồi thì muốn được thưởng bao nhiêu phù chú mà chẳng được. Đổng phù chú kia hỗn tạp, đủ mọi loại hệ, hỗ trợ nhau cũng có, bái xích nhau cũng có khiến không gian nhất thời mù mịt không thấy rõ mọi việc phía xa.

Nhìn thấy cảnh này Như Như không khỏi có điểm thất thần, dù nàng không biết người áo đen kia có mục đích gì nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút khẩn trương lẫn tiếc nuối. Nàng quay sang phía cha mình, lại thấy mắt ông ánh lên những tia kì lạ thì chợt dạ, gạn hỏi.

- Cha, rốt cuộc là người đang nhìn gì vậy? Vị đạo hữu nọ sao có thể chống lại một trường phù chú đông đảo như vậy?

- Nha đầu ngốc, con thì biết gì?

Vũ Nham không hề liếc mắt nhìn nữ tử của mình, mắt vẫn ngưng trọng quan sát về phía bình đài đang mù mịt. Hành động này lại khiến Như Như càng thêm hiếu kì, bình thường cha nàng vô cùng cương chiêu nàng, không hề mắng lầy nửa câu. Nay lại kì quái như vậy khiến nàng rung động. “Không lẽ vị phật tu hôm

trước đã thay đổi cả bản tính của lão nhân gia?” Đôi mắt thanh tú khẽ động,lại hướng theo phía cha đang nhìn mà chăm chú tới xuất thần.

Trong đám bụi dần dần lắng xuống,lờ mờ xuất hiện một luồng sáng kì quái,vừa đen vừa trắng xoay chuyển không ngừng.Dần dần càng lúc sự vật càng trở nên rõ ràng hơn.Tức thời cả đoàn người mang theo ánh mắt ngạc nhiên lẫn với kinh hãi cùng nhìn về phía trước.

15. Chương 15: Nghịch Thiên

- Không thể nào,đây là thứ pháp bảo gì?

Nam tử có vẻ mặt âm trầm lên tiếng, lúc này trên khuôn mặt hắn nơi trán nhăn lại,trông cực kì khó coi.Nam tử tóc hoa râm thì âm trầm hơn,không nói một lời nào mà chăm chú quan sát.Một hồi lâu sau mới nói.

- Đạo hữu có quan hệ thế nào với Lam Nguyệt Cốc?

- Lam Nguyệt Cung ?Đại ca,rốt cuộc kia là thứ pháp bảo gì mà cổ quái như vậy?

- Chí Bình,nếu như ta không nhầm thì kia là pháp bảo Bát Quái Đồ của đệ tử Lam Nguyệt Cốc.

Nam tử tóc hoa râm nói lên câu này khiến toàn trường nhất thời im lặng.Lam Nguyệt Cốc là cái gì?Là một trong cửu đại tông môn tu tiên hàng đầu của U Châu,danh bài đứng hàng thứ ba.Người áo đen trước mặt là đệ tử Lam Nguyệt Cốc,lại gan lớn dám sinh sự cùng Tinh Vũ Môn ngay tại nơi gần tổng đàn của bang này.Ắt hẳn sau lưng là người có thế lực rất lớn chống lưng.

Đám bụi tan dần cùng với sự kinh hãi không ngừng tăng lên của đám người Tinh Vũ Môn.Thanh kiếm kì quái nọ vẫn lơ lửng trên không,còn tám vãi nọ đã biến thành một đồ hình thái cực bát quái chắn trước mặt người nọ.Bảo hộ hẳn không một chút thương tổn nào,dù chỉ là một sợi tóc.Chí Bình rốt cuộc không tìm lòng được nữa,quay sang truyền âm với nam nhân tóc hoa râm.

- Đại ca,giờ phải làm sao đây?Hay là đệ cầu cứu viện,dù sao nơi đây cách tổng đàn cũng không quá xa!

- Đệ không nên vọng động,cứ tùy theo tình huống hiện thời rồi tính tiếp.Nếu có thể không xung đột thì cố gắng không nên gây chiến,điều động nhân lực chỉ là hạ sách mà thôi.

Trong hai người,vị tu sĩ tóc hoa râm này có cái đầu mưu lược cùng tính cách trầm ổn hơn sư đệ hẳn nhiều.Hắn lại được Cát Đằng tin tưởng sau nhiều năm phái đi làm nhiệm vụ bên ngoài.Vốn tinh ranh thành tính như hồ ly,lại có cái đầu mưu lược của một trí thức giả nên hắn vô cùng được trọng dụng.Nhưng sự tình này lớn quá mức dự liệu của hắn,nếu chỉ là một tán tu thì không có gì,chỉ cần diệt sát là hết chuyện.Nhưng đằng này đối phương lại có gốc gác từ Lam Nguyệt Cốc,nếu xử lý không khéo rất có thể gây nên một trường huyết sát.Hơn nữa bang hội của mình chỉ là một tiểu bang,cho dù có cầu cứu các thế lực lân cận cũng khó có ai đáp ứng giúp một tiểu bang chống lại một trong cửu đại thế lực.

Hắn tự cho là mình thông tuệ,nhưng lần này thì phán đoán hoàn toàn sai lầm.Chẳng những người áo đen trước mặt không hề có liên quan gì tới Lam Nguyệt Cốc,lại sai nữa khi mảnh vãi nọ cũng không phải là Bát Quái Đồ của môn phái này.Tuy bên ngoài hình thức khá giống nhau nhưng cấp bậc thì chênh lệch xa.Bát Quái Đồ chỉ là pháp bảo cấp bậc linh khí cấp trung,đệ tử nội đường Lam Nguyệt Cốc mới được phép sử dụng.Còn mảnh vãi này của Minh Tiến là một kiện cực phẩm cổ bảo,năm xưa Huệ Tuệ dùng một lọ Thiên Hoa Ngọc hoàn cùng với thuyết phục nửa ngày trời mới trao đổi được từ tay một vị tu tiên giả.Tên của nó là Cửu Chuyển Thái Cực Đồ,ngoài năng lực hấp thụ mọi công kích pháp lực bằng phù chú,nó còn có thể thu liễm khí tức.Nếu tu tập ở nơi linh mạch quá ít,có thể dùng nó như một trận pháp thu gom linh khí.

Lại thêm một miếng vãi trắng chứa đầy chữ bay tới tay đám người của Thiên Vũ Môn.Nam tử tóc hoa râm sắc mặt biến đổi không thôi. “Nếu thả người thì chắc chắn môn chủ sẽ trách phạt,uy tín của mình sẽ bị giảm sút nhiều.Còn nếu không thả thì có nguy cơ gây ra loạn chiến,thật là đau đầu”.Bèn hướng về phía người áo đen thì lễ rồi nói.

- Đạo hữu,chuyện này người đừng nên làm khó chúng ta.Nếu bây giờ ta trao người cho đạo hữu,chúng ta chắc chắn sẽ bị quả trách.Chi bằng mời đạo hữu cùng chúng ta tới tổng đàn,ta sẽ mang chuyện thưa lại với

môn chủ.Mong đạo hữu thứ lỗi!

Nói xong thì xá dài một vái,lòng thầm mong vị áo đen này biết khó mà không bắt ép.Minh Tiến cau mày “Càng kéo dài lâu thì càng bất lợi,phải nhanh chóng ra tay thôi!”.Hắn khoa tay ra vẻ cự tuyệt,thu lại Cửu Chuyển Thái Cực Đồ về túi trữ vật,gỡ tay đánh ra một đạo pháp quyết.Thanh hắc kiếm nọ chợt rung lên,phát ra những tiếng ông ông như tiếng gầm gào,từ từ hạ xuống vào bàn tay hắn.Toàn thân đen thui đột ngột lóe lên ánh hồng quang rực rỡ,thân kiếm dần dần biến thành màu đỏ như huyết ngọc.Viên ngọc nơi chuôi kiếm lóe lên một màu đỏ rực,linh quang đại thịnh.

- Pháp bảo hỏa hệ!

Chí Bình hô lên,nam nhân tóc hoa râm cau mày.Một tiểu tử Khai Quang hậu kỳ mà đã có pháp bảo thì không hề tầm thường chút nào,chắc chắn là có sự cở quái.Nghĩ bụng không thể tránh khỏi đối đầu,tâm ý đã quyết,hắn khê truyền âm với Chí Bình.

- Sư đệ,chúng ta sẽ kéo dài thời gian.Đệ là người có tốc độ phi hành cao nhất trong chúng ta,hãy mau về tông đàn cầu viện!

- Nhưng mà...

- Không nhưng nhị gì cả,mau chuẩn bị.Nhân lúc hỗn loạn mà mau rời đi!

Hắn lại quay sang phía người áo đen thì lễ rồi nói.

- Đã đắc tội,tất cả lên!

Cả đám người ngoại trừ Chí Bình đều tìm trong người các loại phù chú và pháp bảo Thủy hệ.Thủy khắc Hỏa nên đương nhiên thanh hỏa kiếm kia sẽ không phát huy được hết toàn lực.Nói thì lâu nhưng làm thì chỉ trong nháy mắt,vô số phù chú đã được tung lên,lại kèm thêm hai pháp bảo cấp linh khí,biến hóa ra con thủy xà lao tới.Minh Tiến cười nhạt “Muốn lấy thủy khắc hỏa sao?Quá mơ mộng rồi đấy!”.Hắn khê thay đổi pháp quyết,niệm ra một hồi chú ngữ.Tức thì nhận được pháp lực từ chủ nhân,hắc kiếm hồng quang sáng rực.Minh Tiến ném nó về phía đóng hỏa cầu,tức thì thanh kiếm hóa hình,trở thành một con rồng to lớn đang gầm gào lao tới đám thủy cầu một cách dung mãnh.Những thủy cầu đầu tiên chạm tới thân Hỏa Long,tức thì nơi ấy hồng quang trở nên giảm sáng đi một chút.Nhưng Hỏa Long không hề né tránh hay run sợ mà lại gầm lên đầy vẻ kích động,cái miệng to khê há,phun ra một làn lửa.Lửa này không có màu đỏ mà là một màu trắng đục,dám thủy cầu còn lại cùng với hai con thủy xà khi gặp ngọn bạch hỏa này lập tức tiêu tán.Sau khi phun ra bạch hỏa đánh tan hết công kích thủy tính của đối phương,hỏa long gầm lên thống khoái rồi sau đó hóa lại thành thanh hắc kiếm trở về tay Minh Tiến.

Thanh hắc kiếm này vốn là bảo vật thứ hai mà Huệ Tuệ tốn công sức chế tạo cho hắn.Hắc kiếm được tạo ra từ tinh chế của Hắc Thiên Huyền Kim Mẫu,vốn không hề có thuộc tính gì nhưng lại vô cùng cứng rắn.Hắc Thiên Huyền Kim Mẫu là Hắc Huyền Thiết thông linh ngàn năm,bản thân tự có linh khí,lại vô cùng cứng rắn nên rất được các tu sĩ cấp cao ưa thích.Chỉ cần có một lượng bằng quả trứng gà để rèn luyện pháp bảo cũng đã đủ khiến nó trở nên lợi hại vô cùng.Huệ Tuệ lại có đủ để chế tạo ra một thanh kiếm,lại là tinh chế chứ không dùng Hắc Thiên Huyền Kim Mẫu bình thường đủ thấy nó quý hiếm tới mức nào.Chuôi kiếm lại khảm nạm một viên nội đan của cổ thú Thiên Long khiến nó có sức mạnh rất lớn,Thiên Long chỉ xếp dưới Thanh Long trên danh bài thần thú.Hơn nữa nó lại có thể thi triển tất cả các loại công kích của các hệ,thể nên đem khảm vào hắc kiếm giúp thanh kiếm tưởng như vô thuộc tính trở thành quái kiếm đa thuộc tính.

- Không thể nào,quá nghịch thiên!Có loại hỏa công nào có thể đánh bật cả công kích thủy hệ ra kia chứ?

Nam tử tóc hoa râm ngoài mặt vừa ngạc nhiên, hô to lên đầy kinh hãi,nhưng lại thầm truyền âm cho Chí Bình,dặn hắn chuẩn bị phi hành.Hắn rút ra một nắm truyền âm phù,nhất thời thì thảo vào rồi tung lên trời.Đám phù lập tức hóa thành những đạo kim quang nhàn nhạt rồi lao đi toán loạn trên không trung.Minh Tiến thấy vậy thì đuôi mắt ánh lên vẻ phẫn nộ. “Muốn cầu cứu viện binh sao,đừng hòng!” Hắn lại tung hắc kiếm lên,miệng lại khê niệm ra chú quyết.Hắc kiếm đột ngột run lên rồi một màn quỷ dị mà đám người Tinh Vũ Môn kia có nằm mơ cũng không nghĩ ra nổi.Thân hắc kiếm lại một lần nữa gầm lên ông ông,dần chuyển sang một màu xanh trắng,nơi chuôi kiếm viên nội đan nọ cũng lập tức biến màu theo,tỏa ra một luồng linh quang nhàn nhạt.

- Pháp bảo song thuộc tính, người... người là một trong Thất đại đệ tử của Lam Nguyệt Cốc Cung chủ!

Minh Tiến không nói năng gì, tung thanh kiếm lên, lập tức nó biến hóa thành một con Phong Long. Hình dáng không khác gì Hỏa Long lúc trước, chỉ khác là khí tức thuộc tính đã thay đổi, nó khẽ há miệng phun ra vô số đạo phong về phía đám truyền âm phù nọ. Sau khi xử lý xong đám truyền âm nọ, Minh Tiến cau mày “Trúng kế rồi!” Bằng giác quan nhạy bén của mình, hắn nhận ra vừa có một đạo bạch quang từ đám người của Tinh Vũ Môn xé gió lao đi, ngay cả hắn có trong tay Trúc Ngọc cũng khó lòng đuổi kịp. Sát ý trong lòng nổi lên, hắn không kìm hãm thần thức nữa, phóng xuất ra tất cả. Đám người Tinh Vũ Môn chợt cảm thấy một luồng thần thức bài sơn đảo hải hiện ra thì bủn rủn tay chân, có kẻ không chịu nổi khuyụ cả gối mà ngồi bệt xuống đất.

- Đạo hữu... à không, tiền bối. Ta xin giao người!

Hắn sợ hãi nhìn người áo đen, lại tự thân tới hai cha con Vũ Nham giải cầm chế, đưa họ ra phía trước. Sau đó đứng im mà cúi đầu run rẩy “Hóa ra người này ẩn giấu tu vi!” Hắn thầm thở phào vì chưa làm gì đắc tội quá mức với người áo đen, lại suy nghĩ người nọ là tu sĩ cấp cao, chắc chắn không chấp một tiểu bối như hắn. Vũ Nham cùng hai nữ ngậy ra nhìn một hồi, Minh Tiến thấy vậy thì không khỏi thấy nóng lòng, buột miệng.

- Mau lại đây!

- A, là người sao tiền bối?

Như Như đột nhiên hô lên, nàng thấy người nọ không hề quen mắt nhưng tiếng nói trầm trầm này thì không thể sai được. Nàng đỡ tay phụ thân mà bước tới gần người nọ. Minh Tiến buột miệng rồi nên đành nói toạc cho xong, hắn rút ra Cửu Chuyển Thái Cực Đồ khẽ niệm chú quyết. Lập tức nó hóa thành một dây vải lớn, lại buộc quanh eo hai cha con họ rồi cầm một đầu dây vải trên tay.

- Chúng ta đi!

- Khoan đã!

16. Chương 16: Tứ Linh Kiếm Trận

Một đạo phi hành màu hổ phách từ xa đang điên cuồng lao tới, xa xa phía sau còn bảy tám đạo phi hành cũng gấp rút lao theo. Tiếng nói là từ đạo phi hành màu hổ phách này, chớp mắt đã thấy đạo phi hành đó tới gần nơi có giao tranh hạ xuống. Ánh sáng biến mất và thay vào đó là một đạo sĩ râu dài tới bụng, mặc một bộ quần áo lụa trắng, lưng đeo kiếm, tay cầm phát trần. Bộ râu dài kia không phải là Môn chủ Tinh Vũ Môn Cát Đằng đó sao?

Đám người kia thấy vậy thì vui mừng, vội chạy cả sang bên đạo sĩ mới tới này mà bái lễ.

- Chúng đệ tử bái kiến trưởng môn!

- Đứng dậy đi!

Cát Đằng khẽ phát tay, âm thầm thả ra thần thức về phía nam nhân áo đen. Sau đó nhất thời kinh hãi nhận ra thần thức của mình bị đối phương đánh tan, đồng thời cảm nhận được một luồng thần thức kinh người đang đè lên người mình. Lập tức thay đổi thái độ, tuy vẻ bề ngoài người áo đen chỉ là tu chân Khai Quang hậu kỳ đỉnh phong, nhưng thần thức thì cao thâm khó lường, vội vã cung kính.

- Tham kiến tiền bối, chẳng hay người có việc gì mà lại náo loạn tại địa bàn của Tinh Vũ Môn chúng ta?

“Kia là không phải là một trong ba tu sĩ kết đan cầu kiến mình hôm trước đó sao? Hóa ra hắn là môn chủ Tinh Vũ Môn.” Minh Tiến liếc mắt nhìn y. Lúc này đám người phi hành phía sau cũng vừa vạn tới nơi, Minh Tiến thầm quan sát thì trong lòng trở nên lo lắng. “Đối phương có thêm hai kẻ Kết Đan sơ kỳ, còn lại cũng tới cảnh giới giả đan. Khó chơi rồi đây!” Hắn lạnh giọng.

- Ta náo loạn? Hừ! Bất bằng hữu của lão phu đưa lên núi lúc lão phu có việc rồi đi thì quang minh chính trực quá chẳng, môn chủ?

Minh Tiến dùng luôn giọng điệu bề trên, ai bảo tên mũi trâu này tự nhận thế. Cát Đằng nghe thấy vậy thì không khỏi giật mình, cúi đầu khom lưng vái rồi mới nói.

- Thật là oan uổng quá, thật sự tại hạ chỉ mời họ về tông đàn nói chuyện thôi, nào dám có ý nào khác?

Nam tử tú tóc hoa râm lúc này tới gần Cát Đằng, ghé vào tai hắn nói nhỏ điều gì đó. Chỉ thấy mặt hắn khẽ nhăn lại, sau đó rất nhanh khôi phục, cười nói.

- Thì ra tiền bối là một trong bảy đại đệ tử của Lam Nguyệt Cốc, thật là thất lễ! Mời người quá bộ lên tông đàn, để tại hạ có vài điều xin thỉnh giáo!

- Lão phu không rảnh, xin khiêu!

Minh Tiến không hề khách khí cự tuyệt, xoay lưng định rời đi. Cát Đằng thoáng âm trầm rồi hô lên.

- Tiền bối, xin người nể mặt Tinh Vũ Môn chúng ta một chút! Nếu không...

Hắn hơi lưỡng lự, Minh Tiến cười nhạt.

- Nếu không thì sao? Người cho là bằng vào mấy tên tu sĩ các người mà mong diệt sát được ta sao? Ha ha ha!

Cát Đằng trầm mặt xuống, đám người mới tới thì nhao nhao đòi lên. Cuối cùng lại im lặng sau khi hắn khẽ truyền âm, Cát Đằng chấp tay nói.

- Xin tiền bối đừng hiểu nhầm, chỉ mong ngài chỉ điểm ột chút!

Nói xong thì rút kiếm sau lưng ra, đây là một thanh trường kiếm có màu tím cực kì cổ quái, thân lại uốn éo như con rắn. Hắn lẩm nhẩm chú quyết, tức thì tử quang đại thịnh, trường bào của y vì thế mà cũng căng phồng lên.

- Tử Xà kiếm!

Vũ Nham hô lên, Cát Đằng cười nói.

- Các hạ quả nhiên có con mắt tinh tường, đây đúng là Tử Xà!

Minh Tiên cũng không nói nhiều, lập tức đánh lên một đạo pháp quyết. Phong Long gầm lên đầy vẻ phẫn khích lao về phía đạo sĩ nọ, Cát Đằng cũng không dám lơ là, vội tung ra hai cao cấp phù thổ hệ phòng ngự, Thổ khắc Phong. Chỉ thấy Phong Long phun ra mấy đạo đao phong liên tiếp, hai phù chú nọ rung lên một hồi rồi lập tức âm đạm dần. Nó gầm lên phun ra một đạo kinh khí tới hai tấc phù nọ, lập tức hai tấc phù bị phá nát. Cát Đằng lúc này cũng không lười thêm phù mà tay bắt quyết, từ trong Tử Xà kiếm có một làn khí tức ba động mãnh liệt. Thanh kiếm tự rời tay y mà bay lên, hóa thành thân ảnh một con rắn hổ mang màu tím, trên đầu cái một cái sừng màu bạc.

- Tử Lôi Xà, đây là thú hồn của Tử Xà kiếm!

Vũ Nham hô lên cảnh báo cho người áo đen. Minh Tiến thì trầm ngâm giây lát, Tử Lôi Xà là ma thú cấp năm, thuộc tính lôi hệ. Nó có tốc độ cao cùng với cú quật đuôi kinh hồn táng đờm. Đây là thứ mà hắn thấy trong đầu, lập tức trở nên ngưng trọng, dồn khí lực điều khiển Phong Long. Lập tức hai con quái thú lao vào nhau mà cắn xé, luận về sức mạnh thì Lôi Xà thua xa Phong Long nhưng về tốc độ thì Lôi Xà lại chiếm ưu thế. Nhất thời thì hình thái hai bên cân bằng, nhưng hồi lâu thì chưa rõ. Minh Tiến sắc mặt trở nên ngưng trọng, đột nhiên cảm thấy đầu hơi hoa, khí lực toàn thân giảm sút. Phong Long cũng đồng thời mất đi sự trợ lực trong giấy lát, Lôi Xà chiếm lấy thượng phong. Vốn là điều khiển Linh thú tốn rất nhiều sức lực, mà hắn chỉ mới là Khai Quang hậu kỳ đỉnh phong, từ đầu tới giờ liên tiếp đẩy khí lực cho Linh thú nên giờ bị hao hụt. Hắn vội cho tay vào túi, lấy ra một cao giai linh thạch phong hệ mà hấp thu lại khí lực.

Thật là kỳ quái, hắn không hề hấp thụ được thêm một chút linh khí nào, dù cầm linh thạch trong tay hắn có thể cảm nhận được linh khí dồi dào của nó. Phía bên này, Cát Đằng cũng nhìn thấy cao giai linh thạch người kia cầm thì mắt ánh lên vẻ tham lam. “Hắn đánh từ lúc này chắc là cũng khá mất sức, phải nhân cơ hội này ra tay!” Lập tức Lôi Xà khè lên một tiếng lớn, lao lên quấn lấy Phong Long, mặc óng vuốt Phong Long cắm vào thân nó thành những vết loang lổ. Minh Tiến chợt lão đảo như muốn ngã, Như Như thấy vậy vội đứng ngay ra sau lưng hắn, quả nhiên y suýt ngã thật. Cũng may là có Như Như ở sau nên nhất thời hắn có chỗ dựa mà gượng dậy. Hắn thì thảo với cả hai người.

- Chuẩn bị đi...chúng ta... sẽ rời khỏi...đây...

- Tiền bối!

Hai cha con nàng cùng lên tiếng,Minh Tiến hít vào một hơi,mở túi trữ vật lấy ra chiếc áo cà sa mặc lên.Đến nước này đành liều thôi.Lập tức kim quang đại thịnh,Phong Long gầm lên cắn vào thân Lô Xà rồi quăng nó ra xa,lập tức Lô Xà trở lại thành thanh kiếm mà bay về phía tay Cát Đằng.Hắn thấy áo cà sa kia thì giật mình,đó không phải là vị phật tu Ngưng Phong kỳ bữa trước hay sao?Vội vàng hô lên.

- Tứ trưởng lão,mau bày Tứ linh kiếm trận!

Lập tức bốn người có tu vi cao nhất trong đám người mới tới chạy lên trước mặt Cát Đằng.Mỗi người tung lên một thanh kiếm có hình dáng và màu sắc khác nhau rồi cùng niệm chú.Lập tức gió nổi lên,đất trời biến đổi,mây đen cuộn cuộn.Từ bốn phía Đông Tây Nam Bắc có bốn luồng sét vàng lao tới nơi này.Ầm ! một tiếng lớn,từ mây đen tách ra bốn khoảng không gian,theo đó bốn luồng hào quang hạ xuống.Minh Tiến thấy vậy không khỏi một phen kinh hãi,kia là tứ phương hộ vệ trong truyền kỳ : Thanh Long,Bạch Hổ,Chu Tước,Huyền Vũ.

Hắn cảm thấy uy áp thì thâm kinh hãi,vội thu hắc kiếm trở về.Tứ Linh trận này là mượn uy lực của tứ phương hộ vệ,triệu hồi một phần thần của thần thú.Cái mà Cát Đằng có chỉ là mô phỏng lại theo Tứ Thần Trận trấn môn của Hoàng Phiêu Tông,đại tông môn đứng đầu U Châu tu tiên giới mà thôi.Tuy vậy uy lực cũng không hề nhỏ,tuy không thể gây ra sát lực kinh thiên như bản gốc nhưng khí thế cũng đủ dọa người một phen!

Sau khi được triệu xuống,tứ thánh thú kia kêu lên những tiếng có vẻ khoan khoái vô cùng,tức thời cả bốn thanh kiếm kia biến đổi thành bốn cái là cờ nhỏ nhỏ,phía trên có đồ hình đại diện Ỗi thánh thú.Mỗi lão già bèn cầm lấy,lẩm nhẩm chú quyết rồi đều hướng mắt về phía người áo đen mặt cà sa phía xa.Tứ thánh thú đang khoan khoái,đột nhiên trong mắt hiện lên những tia máu đỏ rực,dần dần cả con người trở thành một màu đỏ thẫm.Có thể cảm nhận được sát ý kinh thiên trong những cặp mắt đỏ rực này.Minh Tiến lấy trong túi trữ vật ra một lọ ngọc,khẽ nhỏ một giọt nước trong veo trong lọ vào miệng.Vũ Nham không khỏi kinh ngạc.

- Vạn Niên Linh Dịch!

Phía bên này Cát Đằng cùng tứ trưởng lão Tinh Vũ Môn cũng nghe thấy,nhất thời tất cả đều trở nên căng thẳng.Vạn Niên Linh Dịch là kì bảo thế gian hiếm có,vô cùng trân quý,chỉ cần một giọt nhỏ cũng đủ cho tu sĩ hồi phục toàn bộ khí lực đã tổn hao,nó có tác dụng nhanh và kì diệu hơn bất cứ loại linh đan nào. Cát Đằng đuôi mắt khẽ giật giật,đối phương có thứ linh dịch này phụ trợ,vậy kết cục hôm nay chắc chắn không như ý mình muốn.

Trong khi Cát Đằng âm thầm lo lắng,Minh Tiến trong lòng lại chán nản vô cùng.Kể cả linh dược hiếm có này cũng không hề hồi phục chút khí lực nào cho hắn cả,mặt hắn lúc này nhăn nhó cực độ,may là cái mũ có mạng che đã không cho ai thấy,nếu không chắc hẳn khuôn mặt này sẽ làm lộ ra tình thế khó khăn mà hắn đang gặp phải. “Chân lực thì chỉ còn độ ba bốn phần,lại sắp phải đối đầu với bốn con thánh thú kia.Thật là phiền phức!” Minh Tiến càu nhàu thầm.Hắn cúi đầu nhìn xuống thanh hắc kiếm,cuối cùng đã có chủ ý,bèn khe khẽ lấy ra ba lá Địa Linh phù,đưa hai cái cho cha con Vũ Nham rồi khẽ truyền âm.

- Lão bá,cô nương.Ngay khi ta xuất chiêu hai người lập tức mang Đoạn Khí Phù này mà sử dụng.Sau đó ta sẽ đưa cả hai rời đi!

Vũ Nham cầm hai lá Địa Linh phù này ngưng trọng lắng nghe,sau đó khẽ gật đầu,đưa cho Như Như một cái.Minh Tiến cũng không hề nói gì nữa,tay niệm pháp quyết Kim Cương Ca.Đây là một pháp quyết trong bộ Phạn Âm Chân Kinh mà Huệ Tuệ truyền lại,nó có tác dụng đưa thân thể người sử dụng trở nên vô cùng cứng rắn như kim cương,đao thương cùng các loại công kích vật lí không có tác dụng,uy lực liên tục trong khoảng một giờ.Minh Tiến sau đấy tự phân chân lực dồn hết tới hắc kiếm,chỉ chừa lại một phần đủ để thi triển Di Động thuật mà thôi.Hắc kiếm nhất thời bay lên,thân kiếm lập tức tách ra làm mấy thanh kiếm màu sắc khác nhau.Cả thấy có chín thanh,màu sắc cũng bất đồng,mỗi thanh là một hệ linh khí riêng.Đây là bí công đi kèm với Hắc kiếm – Tru Ma kiếm trận.

Tru Ma kiếm trận là một trận thể mà Huệ Tuệ tự lĩnh ngộ trong kiếm pháp đạo gia mà viết nên. Cấp bậc tu vi của người thi triển kiếm trận càng cao, kiếm ảnh sẽ càng nhiều, kiếm trận càng lợi hại. Hiện tại hắn đang miễn cưỡng thi triển được tầng thứ nhất của kiếm quyết mà thôi. Cát Đằng thấy chín thanh kiếm nọ thì thầm khấn nguyện, vội thúc dục bốn vị trưởng lão phát trận. Lập tức lại một hồi chú ngữ vang lên, tứ thánh thú gầm lên phần nọ lao về phía người áo đen. Phía bên này, Minh Tiến cũng bắt đầu ngâm lên một đoạn pháp quyết.

-Phật pháp vô biên, thiên địa đều tổ, xuất kiếm trừ ma, thể thiên hành đạo!

Tay hắn khẽ bắt quyết Phật tông, từ trên bàn tay hiện ra một dải sen cửu sắc, màu sắc tương đồng với những thanh kiếm nọ. Lập tức cả chín thanh kiếm cùng cộng hưởng phát ra những tiếng ông ông, hóa thành chín con Thiên Long, lập tức xé gió lao về phía tứ thánh thú. Đừng coi thường tứ thánh thú này chỉ là một tia phân thân, khí phách cùng công kích cũng không hề thua kém tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Lập tức chúng đều há miệng phun ra những đạo ánh sáng bạo liệt tới chín con Thiên Long nọ. Một hồi rung chuyển ngả nghiêng, trong mắt tứ thánh thú dần dần mất đi vẻ cuồng bạo, con người trở lại bình thường. Từ đám bụi có tiếng rỗng ngâm lên đầy giận dữ, cả chín con Thiên Long cùng lao tới tứ thánh thú. Tuy quang mang trên cả chín con Thiên Long đều ảm đạm hơn lúc mới xuất hiện nhưng khí thế thì không thay đổi. Âm ầm ầm một hồi, đất trời u ám do Tứ linh kiếm trận nhất thời tan biến. Phía bãi chiến trường, tứ thánh thú biến mất như chưa từng tồn tại, bốn kẻ kia thì pháp cụ bị hủy bỏ, hoặc vỡ nát hoặc mất đi linh khí. Khóe miệng đều rỉ máu, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Minh Tiến thu kiếm, tể ra một Địa linh phù. Lập tức một người khổng lồ hệ mộc xuất hiện, lao tới đám người Tinh Vũ Môn. Cát Đằng lấp bắp.

- Trời! Là Địa Linh phù!

- Bạo!

17. Chương 17: Lấn Trốn

Minh Tiến niệm chú, tay nắm dải lụa lập tức xoay lưng dùng Di Động thuật đưa cả ba lập tức rời đi. Một nhân kia sau khi tới giữa bãi chiến trường thì lập tức tự bạo, thân thể co rút thành một trái cầu màu xanh. Âm! Khối cầu bộc phá, Địa Linh phù vốn giá tiền không hề nhỏ, nay Minh Tiến lại ra pháp quyết tự bạo khiến cả đám người không khỏi ngật ngóc. Nhưng ngay sau đó là một tràng các loại phù chú và pháp khí phòng ngự bay lên, vụ nổ nhất thời làm cho đám người Tinh Vũ Môn choáng váng mặt mày, những tên tu vi thấp còn học ra một ngụm máu rồi bất tỉnh. Cát Đằng cũng loạng choạng một phen, đến khi hắn bình tĩnh nhìn sang thì chỉ thấy một đạo kim quang đang phi hành thì hô lên đầy giận dữ.

- Mau đuổi theo!

Cả đám lục tục tể ra phi kiếm, lúc này thì một màn kinh người lại xuất hiện. Chỉ thấy kim quang phía xa xa đại thịnh rồi đột ngột biến mất. Giấy lát sau lại hiện ra, nhưng lúc này nó đã cách xa vị trí lúc đầu cả một quãng đường dài, chỉ còn là một điểm sáng. Cát Đằng biến sắc.

- Thuần Di!

Thuần Di thuật là pháp lực đặc thù của các tu sĩ có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, tốc độ di chuyển cực kì khủng bố, nháy mắt có thể rời xa cả trăm trượng. Phạm là người tu tiên ai lại không biết điều này “Thật là đau cái đầu quá” Cát Đằng nhủ thầm, khoát tay cho tất cả dừng lại. Đối phương đã sử dụng Thuần Di thì cho dù là cực phẩm phi kiếm cũng khó đuổi kịp, uống hồ cao nhất trong tay hắn cũng chỉ có một thanh linh khí trung phẩm phi kiếm mà thôi. Nam nhân tóc hoa râm lúc này mới khẽ lau vết máu ở khóe miệng, tiến lên một bước cung kính nói.

- Môn chủ, chúng ta có nên truy đuổi nữa hay không?

- Lâm Bằng, theo người thì sao?

- Theo ngụ ý của đệ tử, chúng ta vẫn nên truy đuổi!

- Nhưng mà...

Lâm Bằng nhìn Cát Đằng, lập tức nhìn ra nghi ngại của hắn bèn cười mà nói.

- Môn chủ, người nghi ngại kẻ kia có Thuần Di, nhưng trên người y có điều không ổn. Chắc chắn sẽ tìm một chỗ để tạm ẩn trốn, chỉ cần chúng ta xuất ra nhân lực thì tìm được y chỉ là một sớm một chiều mà thôi!

Cát Đằng trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái nhìn Lâm Bằng.

- Điều không ổn? Ý người là...

- Y đang bị thương, trước lúc y rời đi có làm rớt cái mũ. Đệ tử may mắn có cơ hội nhìn thoáng qua khuôn mặt người này, khỏe miệng hắn đã rỉ máu! Chắc môn chủ cũng biết một người tu vi uốn hồi phục chân lực không phải chỉ chốc lát như tu sĩ cấp thấp, chỉ bằng chúng ta nhân cơ hội này...

Lâm Bằng vung tay ra dấu chặt xuống, Cát Đằng lập tức hiểu ý, lại nhớ tới toàn bộ biểu hiện của người áo đen từ đầu tới giờ, ánh mắt lộ rõ vẻ thêm muốn. Hắn tiến tới chỗ cái mũ, nhặt lên rồi quay đầu ra lệnh.

- Phái toàn bộ đệ tử bốn môn mang theo Tứ Nhân Hắc Khuyển tới đây! Lựa chọn ra ba mươi tay hảo thủ tới nhà Vũ Nham đề phòng hắn lên về. Còn lại theo dấu vết này truy tung!

Hắn ném cái mũ về phía đám môn đồ đứng sau, trong lòng thì đang mơ ôm được túi trữ vật của người áo đen nợ...

Tứ Nhân Hắc Khuyển là linh thú cấp thấp, thân hình cao lớn hơn các loài chó nhà. Gọi là Tứ Nhân nhưng chúng chỉ có hai mắt thôi, nhưng phía trên hai mắt là hai đốm lông trắng muốt hình tròn, theo bí tịch thì nếu có cơ duyên hai đốm nọ linh nhãn mở ra thì Tứ Nhân Hắc Khuyển có thể thông linh, mắt nọ có thể nhìn xuyên qua ảo trận. Chỉ chốc lát, từ tông đàn Tinh Vũ Môn có vô số đạo bạch y cùng hắc khuyển rời đi, nhân khuyển vô số, dựa vào thính giác hơn người cùng mùi vị lưu lại trên cái mũ mà lập tức truy tung.

Minh Tiến lúc này trải qua ba bốn lần dùng Di Động thuật thì đã cách dãy núi kia khá xa, lúc này mới tạm yên tâm mà quan sát, chỉ thấy xung quanh toàn đồi núi cây bụi thấp, không có nơi nào lý tưởng để tạm nghỉ chân. Đột nhiên có cảm giác bất an, tức thời thả ra thần thức, lát sau lại cau mày không nói gì, Như Như thấy vậy thì lo lắng.

- Tiền bối, có chuyện gì vậy?

- Chúng đang truy tung chúng ta, lại còn mang theo cả một bầy chó đen to tướng!

- Chó đen, lẽ nào là Tứ Nhân Hắc Khuyển?

Vũ Nham lên tiếng, Minh Tiến vội nhìn sang lão hỏi dồn.

- Lão bá, chúng là thể nào?

- Loài khuyển này tuy là linh thú cấp một nhưng thính giác và khứu giác cực kỳ tinh tường. Ba chúng ta tuy đã dùng Đoạn Khí phù nhưng trong không khí vẫn lưu lại mùi cơ thể, thế nên chúng có thể mau chóng đi theo!

- Nếu vậy thì nhà của lão bá không ở được nữa rồi. Việc này đã đánh động toàn bộ trên dưới Tinh Vũ môn, chỉ còn cách rời đi mà thôi!

Minh Tiến nói thẳng luôn, không suy nghĩ gì nhiều nữa. Như Như trong ánh mắt có chút tiếc nuối, nàng cùng phụ thân ở đó từ nhỏ, không ít kỉ niệm ủa về khiến nàng nhất thời ngậm ngùi. Vũ Nham thở dài.

- Vậy cũng được, tốt nhất chỉ cần an toàn cho Như Nhi, dù có rời đi cũng không sao!

Minh Tiến gạt đầu, khẽ tung ra một tấm địa giai phù rồi truyền lực, nhắm hướng Tam Môn trấn mà tung ra. Đạo phù nọ lập tức phá không lao đi, lát sau chỉ còn là một đốm sáng nhỏ xíu. Vũ Nham hơi nhướn mày.

- Ngài định làm gì?

- Địa Lôi Phù!

Minh Tiến nói,lại thả ra thần thức dò đường.Lát sau nét mặt giãn ra đôi chút,phía bên kia có một thác nước.Chỉ cần đi qua nước thì lũ chó sẽ không thể đánh hơi,bền hưng phần định lao đi.Đột nhiên cảm thấy bàn tay nắm dây vải vô lực,hắn cắn răng cho dây vải ngậm vào miệng rồi dùng Di Động thuật thêm lần nữa.

Đen đui thay cho đám tinh anh đệ tử của Tinh Vũ Môn,ngay khi chúng vào trong căn nhà của Vũ Nham thì phú chú Minh Tiến tung ra lúc trước vừa vận tới nơi.Ầm ầm một hồi,căn nhà nhỏ hoàn toàn bị phá nát,đám người kia cũng hóa thành tro trong đồng vụn nát.Vụ nổ kì quái này duy nhất chỉ ảnh hưởng tới đúng phạm vi căn nhà,các nhà bên cạnh cũng không hề hấn tạo nào.Địa Lôi phù vốn là phù chú dùng để bẫy,tương tự mình của thế giới chúng ta mà thôi.Tuy nhiên đây lại thuộc dòng Địa Linh phù nên có chút ảo diệu hơn là người xuất ra có thể khống chế phạm vi,hướng nổ cũng như cách thức phát nổ của nó.

Minh Tiến lúc này đang cùng hai cha con Vũ Nham đứng trong một hang động tự nhiên phía sau thác nước.Sau khi thả thần thức dò đường thấy bên trong hang an toàn thì hắn quyết định dừng lại đây.Tay khẽ bắt pháp quyết,lập tức Cửu Chuyển Thái Cực Đồ trở thành một trận pháp bao phủ lấy miệng hang.Phía ngoài cho dù dùng Thấu Thị nhìn tới đây cũng không thể phát hiện ra,trừ khi kẻ truy đuổi có tu vi trên Nguyên Anh Hậu kỳ,còn không thì không cần lo lắng.Hắn khẽ mỉm cười,đột nhiên chảy nước mũi thì lấy tay gạt.Như Như hô lên kinh hãi.

- Tiền bối,ngài chảy máu mũi kìa!

- Không sao,đừng lo!

Minh Tiến trấn an,hắn ở nhà vốn hay bị chảy máu cam nên cũng không chú ý lắm.Chợt lồng ngực trào lên một cảm giác bí bách,họng cảm thấy mẫn mẫn thì cả kinh.Đột ngột phum ra một ngụm máu lớn,hai mắt mờ mịt rồi cả thân người nặng nề rơi xuống nền đá ẩm thấp.Mê man bất tỉnh.

Phía ngoài thì điên cuồng tìm kiếm,còn trong hang lại trầm mặc không thôi.Lúc này khuôn mặt Vũ Nham hiện lên vẻ lo lắng cùng kì quái,cặp mắt bất an cứ liếc đi liếc lại trên người Minh Tiến.Ngay khi hắn ngất đi,hai cha con họ đã đỡ hắn vào một phiến đá được Như Như dùng kiếm phù tạo ra.Lão cũng là người Tam Môn trấn,về y lý cũng coi như có chút thành tựu.Nhưng lúc này ánh mắt lại biến đổi vô cùng,nửa kinh ngạc,nửa kì quái như mới tìm ra một thứ gì đó đặc biệt mà lão chưa thấy bao giờ.Như Như thấy cha như vậy thì không khỏi lo lắng,vị tiền bối này đã hai lần chiếu cố cho phụ thân và nàng,Giờ y có mệnh hệ nào thì nàng ân hận cả đời.

-Cha,tiền bối không sao chứ?

Vũ Nham lắc lắc đầu,tay khẽ rời khỏi cổ tay Minh Tiến.Bước ra ngoài gian thạch động này,xoay mình đi sang một gian thạch thất khác,Như Như cũng lặng lẽ theo sau.Khi hai người được đưa tới đây thì biết họ sẽ còn ở lại đây dài dài nên đã nhanh chóng khai mở thạch thất riêng ình.Vũ Nham lúc này ngồi xuống một cái ghế đá thô mới được lão làm ra,thở dài nói.

- Như Nhi,người này tuổi chỉ mới ngoài hai mươi.Con đừng nên gọi y là tiền bối.Y không thích như vậy đâu!

- A!Không đúng nha phụ thân.Chỉ mới ngoài hai mươi mà sao tu vi lại cao thâm như vậy?Người không nhìn nhầm đấy chứ,phụ thân?

- Hà,tà dù tu vi không cao nhưng y lý đầu có kém.Y quả thật chỉ mới ngoài hai mươi,tu vi thật sự cũng mới chỉ là Khai Quang hậu kỳ đỉnh phong mà thôi.

Như Như thì trầm ngâm,hồi sau lắc đầu quả quyết.

- Phụ thân nói không đúng rồi,rõ ràng mấy lão già của Tinh Vũ Môn còn cúi đầu gọi hắn là tiền bối kìa mà.Uống hồ chúng ta tu vi còn kém hơn họ?

Vũ Nham cười xòa,khẽ cốc đầu nàng mà nói.

- Hà hà,nha đầu ngọc này.Nghe ta nói đây này...

Vũ Nham tự mình kiểm tra mấy lần trên cơ thể Minh Tiến,những gì lão thấy khiến lão ngây ngốc không thôi.Người trước mặt lão này trong thân thể có tới bảy tám loại linh khí khác nhau lưu chuyển,một điều hy hữu mà tu tiên giới dù là trong lịch sử ngàn vạn năm cũng chưa xuất hiện.Lại nói về tu vi,lão dùng Thấu Thị thuật xem xét,chỉ thấy trong Nội Hải nọ có bảy luồng khí sắc khác nhau luân chuyển không ngừng,chưa

hề thấy xuất hiện kim đan.Điều này chứng tỏ chân lực thực của hắc cao nhất cũng chỉ là Trúc Cơ Hậu kỳ đỉnh phong là cùng,vậy thì luồng khí phách bài sơn đảo hải của tu sĩ cấp cao kia từ đâu ra?Cuối cùng khi vô tình chạm tới cái áo cà sa thì hiểu ra,vốn là khí phách từ cái áo này mà ra cả.Nói tới đây thì chợt cảm thấy thân thể có chút run rẩy,Như Như thấy vậy thì không khỏi ngạc nhiên,lát sau mới nhớ ra phụ thân còn đang tu tập chống chọi với Âm Linh căn.

- Như Nhi,con chăm sóc cho công tử kia giúp ta.Ta giờ phải đả tọa một thời gian ngắn!

- Vâng,phụ thân cứ yên tâm.Như Như nhất định sẽ chiếu cố tiền bối nọ!

- Ai da,nha đầu ngọc này.Người gọi y là ca ca thôi được rồi,nãy giờ ta không biết nhắc con mấy lần rồi đấy?

Như Như khẽ chun cái mũi nhỏ nhắn mà làm mặt quỷ,sau đó lùi ra ngoài.Vũ Nham cười thâm, hít một hơi để loại bỏ tạp niệm,sau đó bước lên giường đá mà đả tọa.

18. Chương 18: Một Năm

Phía ngoài Tam Môn trấn được một phen đảo lộn từng phèo,nguyên lại là đám tinh anh đệ tử lão cử tới nhà Vũ Nham đều bị táng mạng cả khiến Cát Đằng nghiêng răng kèn kẹt.Lại nữa là Tam Môn trấn đột nhiên phát sinh biến cố vậy khiến cho ba môn phái liên minh quản lý nơi đây xuất hiện nhiều điều phiến toái.Đầu tiên là các tu sĩ cấp thấp thấy bất an mà rời đi,sau đó là những người quen và tu sĩ cấp cao khác thì đều tỏ vẻ không hài lòng,thậm chí có cửa hiệu đã rời trấn mà vào sâu trong nội địa U Châu.Sinh ý nơi đây đại giảm,môn chủ hai phái còn lại trong liên minh thì không khỏi có điều tức giận,còn Cát Đằng chung quy mặt dày làm ngơ,trong lòng lại thâm chử rửa mười tám đời tổ tông người áo đen nọ cùng với cha con Vũ Nham.

Cuộc truy tung thâm lặng của Tinh Vũ Môn kéo dài hơn hai tháng rồi dừng,phần vì không có kết quả khả quan nào,phần nữa vì cần nhân lực trấn an lại sinh kế Tam Môn trấn.Tuy vậy y vẫn không từ bỏ mộng tham lam nọ,vẫn ngầm ra mật lệnh cho đệ tử chú ý tìm tung tích của ba người.

Minh Tiến hôn mê mất một tuần mới tỉnh lại,việc đầu tiên hắc muốn làm là tìm chỗ giải quyết nỗi buồn.Lại ngó thấy hai cha con Vũ Nham đang đả tọa nên không tiện làm phiền,lặng lẽ ra khỏi hang.Sau khi giải quyết xong thì hắc khoan khoái vô cùng,tự chiêm nghiệm lại tu vi của mình thì không giấu nổi vẻ hài lòng.Cuối cùng cũng đã hồi phục chân lực,lại lấy thử ra một viên cao giai linh thạch thử hấp thụ,quả nhiên có thể hấp thụ bình thường.Nhưng hễ y ở trạng thái xuất ra công kích hay xuất ra phù chú thì lập tức như toàn thân bị phong bế,nội khả xuất ngoại bất nhập. “Thế này thì nên tránh giao tranh,bằng không thì khó lòng mà bảo toàn cái mạng này”.Giao tranh kéo dài mà không thể bổ xung chân lực thì khó lòng thủ thắng dù cường đại tới mấy.Minh Tiến thâm chán nản,quay vào trong hang.Chỉ thấy Như Như đang đi đi lại lại,về mặt lo lắng.Nàng nhìn thấy hắc thì giật mình,vỗ vỗ ngực.

- Nha! Tiền...à không ca ca,người thế nào mà đi ra ngoài không nói một câu nào vậy?Thật muốn khiến người khác lo chết thôi à!

Minh Tiến cười nhẹ,thì triển Thấu Tâm thuật,lát sau nét mặt trở nên cổ quái.Cuối cùng ấp úng nói.

- Như Như cô nương đang cần quần áo mới đúng không?

Như Như thoáng giật mình,thân là nữ tử luôn muốn thơm tho sạch sẽ.Vậy mà ở nơi này đã một tuần nàng chưa có quần áo để thay đổi khiến nàng bứt rứt không thôi.Hơn nữa lại ở chung cùng với hai nam nhân,cha nàng thì không tính nhưng trước vị ca ca áo đen này nàng không muốn y nghĩ nàng ở dơ.Lúc này không khỏi có chút luống cuống,hai má đỏ lên.

- Ó! Ca ca,sao...sao... người biết?

Minh Tiến chỉ cười to hơn khiến mặt nàng đỏ lựng như trái gấc.Khẽ vỗ túi trữ vật lấy ra một tấm ngọc giản,đưa cho nàng rồi nói.

- Cô nương đem thần thức lưu lại những vật dụng mà cô cần vào đây,lại hỏi phụ thân cô cần gì để ta đi mua.Cũng là một công đôi việc đi thăm dò chút tin tức luôn!

Như Như hai má vẫn còn đỏ, khê gật gật đầu ôm ngọc giản chạy vào trong thạch phòng của Vũ Nham, chừng tàn một nén nhang thì chạy ra, hai tay đưa ra ngọc giản. Minh Tiến cũng không nói gì thêm nữa, nhận lấy rồi lập tức dùng Di Động thuật mà rời đi. Vào tới Tam Môn trấn, việc đầu tiên hắn làm là phi ngay vào một tiệm quần áo sang trọng nhất. Lát sau hải lòng bước ra với một bộ y phục vải tơ tằm trắng, phía trên có thêu hình một con rồng xanh cực kì tinh xảo. Tay đang phe phẩy cái quạt ngọc, trông hắn lúc này hoàn toàn thay đổi, cứ như thể là một vị nam tử con nhà thế gia. Hắn chậm rãi đi tìm mua những thứ trong ngọc giản, lại vung tay chỉ tiêu nên đám bán hàng cứ một câu thiếu gia, hai câu thiếu gia tung hô không thôi. “Thì ra làm con nhà giàu cũng có chút thú vị nha!” Minh Tiến cười thầm trong bụng. Vung tay chỉ tiêu cộng với thăm dò tin tức khiến cho hắn gật gù thu hoạch không tồi. Quả nhiên là Cát Đằng cho người tới nhà Vũ Nham, nhưng số đen nên bị diệt sạch toàn bộ, lại thấy cả thông tin treo thưởng mình giá 1 vạn linh thạch thì cười thầm. Sau đó gấp rút trở lại thạch động.

- Lão già Cát Đằng này quả thật nham hiểm, ngoài mặt thì làm như đã bỏ qua nhưng trong lòng vẫn ngầm phái người theo dõi tung tích chúng ta. Hừ!

Vũ Nham đập tay xuống bàn đá, giận dữ nói lớn. Như Như chung quy vẫn chỉ im lặng đứng sau lưng y. Minh Tiến thì chỉ trầm ngâm uống trà, lát sau mới nói.

- Lão bá, rốt cuộc thì chúng bắt hai người vì lý do gì vậy? Hai người có thù oán gì với lão sao?

Vũ Nham khê liếc mắt nhìn Như Như, sau đó mới chậm rãi nói.

- Lão muốn nạp Như Nhi làm thiếp.

- Hoang đường!

Lần này thì Minh Tiến phần nộ hô lên, bàn tay đập mạnh xuống mép cái bàn đá. Lập tức nó bị mẻ đi mất một góc, đột nhiên lại thấy cả hai người kinh hãi nhìn mình thì Minh Tiến hơi chột dạ. Lập tức từ miệng lại ngậm ra một hồi phạn âm, hít vào một hơi rồi mở mắt ra. Hắn áy náy nói.

- Xin lỗi hai người, chỉ tại nhất thời không kiềm chế được sát tâm.

Vũ Nham thì không nói gì nữa, dù sao người này vẫn còn trẻ. Việc nhất thời nổi sát tâm cũng là khó tránh, ngày xưa khi lão ở tuổi y cũng nhiều lúc hào khí bừng bừng, cho dù là chuyên tâm tu tập cũng có đôi khi vẫn bị xao lãng. Như Như thì im lặng, hai mắt chăm chú nhìn hắn, trong ánh mắt xuất hiện nhiều tia kì quái. Im lặng thêm một lát nữa, cuối cùng Minh Tiến mới nói.

- Như vậy đi, hai người tạm thời ở lại đây một thời gian. Chờ khi nào tình hình tạm ổn, ta sẽ đưa cả hai rời khỏi Tam Môn trấn, chỉ còn cách ấy thôi.

- Cũng chỉ còn cách này là hãn hữu thôi!

Vũ Nham thở dài, Minh Tiến đứng dậy cáo lễ rồi đi ra phía ngoài thạch phòng của mình. Đột nhiên như nhớ ra vấn đề gì vội quay đầu đi vào lại. Như Như nheo nheo mắt mà hỏi hắn.

- Ca ca, người quên thứ gì sao?

- Không, chỗ đan dược lần trước hai người còn chứ? Đằng nào cũng ở lại đây một thời gian, chỉ bằng cả hai cố gắng tu tập tăng tiến tu vi. Nếu thiếu đan dược cứ tới thạch phòng của ta!

Đông qua, xuân tới. Thời gian với tu tiên giả mà nói một năm chỉ như một vài ngày mà thôi, nhưng với Minh Tiến thì khác, hắn vốn chẳng cần chuyên tâm khổ tu như mọi người nên hắn thấy dài lê thê. Mọi ngày thì Vũ Nham cùng Như Như luôn giam mình trong thạch phòng của mình mà tu tập, trừ lúc nghỉ ngơi mới ra ngoài. Thành ra hầu như chỉ có mình hắn trong thạch động, hắn vốn chỉ cần mỗi ngày để chân lực đi qua kinh mạch toàn thân một lần nên toàn bộ thời gian còn lại chủ yếu là ngồi không. Thế nên hắn thường bỏ ra ngoài đi thăm thú khắp nơi, cũng có vô số lần đụng độ với đám đệ tử cấp thấp của Tinh Vũ Môn nhưng với hắn thì kết thúc không quá khó khăn. Nửa năm qua tốc độ tu tập của hắn cũng có chút tựu thành, tu vi hiện tại đã đạt tới Linh Động hậu kỳ viên mãn. Với hắn thì là một chút nhưng trong mắt Như Như và Vũ Nham thì tu tập như hắn quả thật có chút quái dị, Như Như hiện tại cũng mới chỉ là Khai Quang hậu kỳ viên mãn, Vũ Nham cũng chỉ là Khai Quang hậu kỳ. Cả hai dưới sự phụ trợ của đan dược nên cũng thăng cấp tu vi khá nhanh.

Hết xuân,vào hạ rồi sang thu.Thấm thoát chỉ còn vài tuần nữa là bắt đầu vào mùa đông,lúc này khu rừng toàn bộ đã thay ra một tấm áo màu vàng rực.Từ trong rừng có ba bóng người đi ra,đi đầu là một nam nhân trung tuần,mặt mày hiền lành,có chút nhu nhược của nho sinh.Linh khí ba động trên người y là của Linh Động hậu kỳ đỉnh phong.Phía bên tay phải y là một cô nương áo hồng,khuôn mặt thanh tú hiền thực,linh khí ba động tỏa ra cho người ta biết nàng đã đạt tới Luyện Khí sơ kỳ.Phía sau hai người là một nam nhân cao lớn mặc một bộ y phục trắng có thêu con rồng xanh ,khuôn mặt hiền lành tới mức hơi ngổ ngỗ,hắn có mái tóc ngắn chẳng giống ai,trên sống mũi là một cặp kính gọng bạc,linh khí của y khiến người ta ngạc nhiên – Luyện Khí hậu kỳ đỉnh phong!

Cả ba người chậm rãi tiến vào Tam Môn trấn,trên đường đi không ít người thấy nam tử trẻ tuổi này thì luôn miệng chào.

- Minh công tử!

- Minh công tử,cửa hiệu chúng ta mới có vài kiện vải mới.Lát nữa mời công tử quá bộ sang,chắc chắn sẽ hài lòng!

- Minh công tử...

Minh Tiến chung quy vẫn ôm tay đáp lễ,hắn không nói nhiều nhưng mấy người này cũng không hề phật ý.Biết tính cách y vậy nên chỉ bái biệt mà lui.Như Như đi bên cạnh thấy vậy không khỏi xoay qua hắt,che miệng truyền âm.

- Ai nha,Minh công tử nha! Hi hi hi...

Minh Tiến trong lòng cười thầm,lại vung tay xòe quạt y như trên mấy phim kiếm hiệp.Roạt!Cây quạt ngọc xòe ra,hắn ưỡn ngực nói.

- Bỏ công tử thì có gì lạ mà tiểu muội người chọc phá hử?

- Hi hi hi...

Vũ Nham lúc này đi phía trước hai người cũng phì cười. “Trẻ con đúng là trẻ con!”.Minh Tiến đưa cả hai tới một khách điểm sang trọng nhất Tam Môn trấn,hắn bước vào lập tức tiểu nhị chạy vội vào nhà trong,lát sau đích thân trưởng quỹ ra đón.

- Minh công tử,đã lâu không thấy người hạ cố tới tệ điểm!

- Ừm,dạo này ta có chút mãi mê tu tập nên không tới đây được.

Minh Tiến không khách khí nói,tay vẫn phe phẩy cây quạt ngọc.Mắt thì liếc nhìn xung quanh,sử dụng giác quan để cảm nhận xem có mối nguy nào quanh đây không.Hồi lâu mới quay lại nhìn trưởng quỹ.

- Còn phòng trống không?

- Còn ,còn.Công tử yên tâm,ta luôn dành phòng cho công tử.Chẳng hay công tử cần ở bao lâu?Còn hai vị sau ,lưng công tử là...

Minh Tiến khẽ gấp quạt lại,quay qua Vũ Nham và Như Như.

- Đây là phụ thân ta,còn cô nương đây là tiểu muội của ta!

- A,hóa ra là Minh lão gia cùng tiểu thư,thất kính thất kính.Xin mời dùng trà,tại hạ xin đi chuẩn bị phòng!

- Người cứ từ từ mà sắp xếp,giờ có món gì ngon mang hết ra đây.Phụ thân cùng tiểu muội ta cũng đã đói bụng rồi,để xem tay nghề đầu bếp của Phụng Hoàng Điểm các người có tăng tiến hơn trước không!

Nói xong thì tung ra mấy viên linh thạch cho trưởng quỹ,lão nọ khúm núm đa tạ rồi lập tức hét tiểu nhị pha một bình trà ngon mang lên trước.Hai cha con Vũ Nham ở cùng với hắn đã biết tất cả về bản thân hắn nên cũng không cố kị gì,chỉ cười rồi chậm rãi uống trà.Nếu là trước đây,thấy hắn vung tay hoang phí ắt hẳn lão sẽ rất đau lòng,nhưng khi hắn cho xem qua gia tài thì thấy hắn phung phí như vậy cũng không quá khó coi.Sau khi tiểu nhị rời đi,Như Như khẽ truyền âm với hắn.

- Ca ca,lát nữa kêu họ chuẩn bị cho ta một thùng nước nóng nha!

Mắt nàng long lanh nhìn hấn, Minh Tiến cười xòa. Cái ánh mắt kiểu này gần một năm qua hấn nhìn tới quen rồi, cứ mỗi lần nàng cần phần sấp hay y phục mới là đều dùng tới ánh mắt này. Hấn gật gật đầu, Như Như vẫn nói tiếp.

- Ca ca, nhưng lát nữa ca phải bê vào phòng uội!

- Ặc, sao lại là ta?

Đang uống cốc trà nghe câu này hấn ho lên sặc sụa, thiếu chút nữa là phun ra rồi. Như Như vội vàng rút khăn tay lau miệng cho hấn, sau đó nhìn quanh rồi mới thì thào về bí hiểm.

- Muội sợ... sợ ... có kẻ xấu nhìn lên!

Nói xong thì hai má hồng lên. Minh Tiến thấy vậy khe vuốt mũi, làm ra vẻ dăm chiêu.

- Vậy không sợ ta nhìn sao?

- Hừ, ca ca có mà dám!

Hai má bắt giác hồng thêm, Như Như làm ra dáng vẻ giận dữ, hai má phị ra trông rất đáng yêu. Minh Tiến nhìn vậy thì đột ngột nhớ tới một bóng người áo vàng trong đêm trăng, cặp mắt đen láy cùng hai lúm đồng tiền. Nhất thời ngây ngô nhìn vào cốc trà đang nghi ngút khói trên tay. “Không biết nàng lúc này thế nào rồi. Tới giờ cũng đã một năm trôi qua rồi”. Thấy hấn im lặng xuất thần thì Như Như cũng không nói gì nữa, chỉ im lặng vừa uống trà vừa quan sát hấn. Vũ Nham từ đầu tới giờ vẫn thủy chung im lặng, lúc này mới lên tiếng.

- Công tử, nơi này là trung tâm trấn. Ở lại đây không sợ nguy hiểm hay sao?

19. Chương 19: Rời Đi

- Không sao đâu, ta đã dùng giác quan tìm kiếm qua. Nơi này không có ai có thể gây hại cho chúng ta!

Minh Tiến nói, Vũ Nham cất lời đã lôi hấn trở về thực tại. Lúc này tiểu nhị đã bưng lên một khay thức ăn lớn, bày ra bàn bảy tám đĩa thức ăn đang nghi ngút khói. Sau đó nhanh tay dọn dẹp bàn trà, Minh Tiến lại tung tay cho hấn mấy khối linh thạch khiến hấn cuống quýt.

- Đa tạ công tử, chúc các vị ngon miệng!

Sau đó thì thoái lui, Minh Tiến cũng không khách sáo gì, cầm đũa lên nếm thử một món, sau đó gật gù.

- Có tiến bộ, phụ thân, muội muội hôm nay hai người nhất định phải ăn hết chỗ này đây. Không thì phụ lòng đầu bếp của Phụng Hoàng Điểm đấy!

- Hừ, ca ca coi ta là heo sao chứ?

- Ha ha ha...

Minh Tiến và Vũ Nham cười sảng khoái, cả ba người vừa ăn vừa nói chuyện. Đương nhiên là nếu mở tiệc sẽ có rượu, nhưng chỉ có một bình rượu ngon cho Vũ Nham uống mà thôi. Minh Tiến không thích uống rượu, uống vào giác quan sẽ bị hạ xuống rất nhiều. Như Như cũng không biết uống nên chỉ đành nhấp môi lấy lệ để cho phụ thân nàng khỏi mất hứng mà thôi.

Tiệc tàn, ba người nhận phòng rồi về nghỉ ngơi. Minh Tiến đành nghe theo lời Như Như giúp nàng bê một thùng nước nóng lớn vào phòng, lại đích thân đứng trông coi ngoài cửa. Vũ Nham lúc này đang ở vào giai đoạn khẩn yếu, chuẩn bị đột phá bình cảnh nên ở lại trong phòng bế quan, hấn lại cho y mượn Cửu Chuyển Thái Cực Đồ để đảm bảo việc tu tập không bị nhiễu động. Minh Tiến nhất thời thả ra thần thức để dò xét xung quanh, hấn không muốn có chuyện ngoại ý muốn khi Vũ Nham đang đột phá tu vi. Hồi sau mới thu lại, cảm thấy khá ổn vì không có uy áp nào đe dọa tới nơi này. Giác quan của hấn cũng tương tự, khiến hấn thả lỏng một phen, cũng đã rất lâu mới có một ngày được thư thái như vậy. Minh Tiến tuy mắt mở mà không nhìn, nghe mà không hiểu, tất cả các giác quan lâm vào trạng thái phong bế. Tay vẫn phe phẩy cây quạt ngọc.

Vì nơi đây là lầu ba,lại toàn phòng cao cấp nên đám tiểu nhị thường hạn chế qua lại tránh quấy rầy khách quan.Hai cha con Như Như ở hai phòng cạnh nhau,hắn thì ở phía đối diện,để phòng có biến là có thể lập tức đưa hai người rời đi ngay.Từ ngày đụng độ với đám người Tinh Vũ Môn,hắn đâm ra cẩn trọng hơn rất nhiều,luôn tính tới một con đường rút lui trong mọi tình huống.Lúc này Như Như vừa thay một bộ trang phục mới màu trắng,làn da nàng cũng trắng nên trông càng trở nên thu hút người.Nàng nhẹ nhàng tới sau lưng Minh Tiến,bất ngờ hai bàn tay thon che kín lấy mắt hắn.Minh Tiến vẫn đứng im,không hề nói năng câu nào.Như Như thấy làm lạ vô cùng,vội ra đứng trước mặt hắn.Chung quy vẫn là im lặng,nàng khẽ đưa tay lên môi,mặt hiện lên nét đăm chiêu.Cuối cùng thử bạo gan,lấy tay nhéo vào sườn hắn một cái thật mạnh.Thật bất ngờ là không thấy hắn kêu lên nửa chữ,bàn tay y vẫn phe phẩy cây quạt,mắt vẫn mở nhưng không hề chớp.Như Như lúc này sợ hãi thật sự,vội vã đưa tay thăm mạch thấy mạch vẫn đều,hơi thở không có dấu hiệu ngưng trệ thì vô cùng ngạc nhiên.Cất tiếng.

- Ca ca...ca ca,huynh còn đó không?Ca ca!

Lay lay hắn mấy lần cũng không thấy phản ứng.Thực ra lúc này Minh Tiến đang ở bên trong Nội Hải bản thân,hắn đang thích thú đùa nghịch với mấy luồng linh khí trong đó.Chúng như có linh tính,chạy đuổi nhau với hắn khiến hắn vui vẻ vô cùng,quên bẵng đi nhiệm vụ canh gác cho Như Như.Như Như cuối cùng bạo gan,đưa tay sờ lên mặt hắn,định bụng dùng Thấu Hình thuật xem xét qua Nội Hải hắn một phen.Nhưng khi bàn tay sắp chạm vào má thì Minh Tiến đột ngột chớp mắt,vung tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng.Minh Tiến vốn đang đùa nghịch trong Nội Hải,chợt thấy các luồng linh khí đột nhiên biến hóa,lập tức lặn xuống dưới mặt nước như lẩn trốn thì lập tức trong đầu xuất hiện ý niệm có nguy hiểm,thần thức và giác quan lập tức hồi phục.

Như Như thấy hắn đột nhiên cầm tay nàng thì giật mình,theo phản ứng tự nhiên là co rút tay lại nhưng không kịp.Bàn tay nhỏ bé bị bàn tay thô ráp kia nắm chặt khiến nàng cảm thấy sợ hãi vô cùng,càng vùng vẫy càng cảm thấy đau đớn,mắt đã nhắm lẹ.

- Ca ca,mau buông tay muội,đau!

Minh Tiến giật mình khi nghe giọng nói ai oán,lại thấy tay mình nắm tay Như Như tới mức làn da trắng kia đã trở nên đỏ hồng thì sợ hãi,vội buông ra.Như Như rút tay về,về mặt xấu hổ cúi đầu,hắn cũng cúi đầu.Hồi lâu sau mới nói.

- Xin lỗi muội,là ta không tốt!

- Không! Là muội không đúng,muội mạo phạm lúc huynh đang bế quan.Muội xin lỗi,chỉ tại...chỉ tại...huynh cứ im như thế...muội sợ...sợ...

Nói tới đây thì hai mắt đã rơi lệ,Minh Tiến thở dài,vươn tay cầm lấy bàn tay nọ mà xoa xoa áu lư thông.Lại lấy ống tay áo thấm nước mắt cho nàng.Như Như chung quy chỉ im lặng,mặc kệ hắn động tay.Minh Tiến sau đó mới nhìn nàng rồi nói.

- Ta sai,hay là như vậy đi.Ta sẽ đưa muội đi ra ngoài chơi một lát,đẳng nào lão bá cũng đang bế quan không nên quấy rầy!

- Nhưng mà,ca ca không sợ mọi người phát hiện ra sao?

Như Như nghe thấy được ra ngoài chơi thì hứng thú vô cùng,có cô nàng nào mười bảy tuổi cả một năm dài ở lý trong thạch phòng không bước ra ngoài không?Nhưng rất nhanh ánh mắt có chút lo lắng,dù sao nàng cũng đang là kẻ chạy trốn,nhờ đám người Tinh Vũ Môn nhìn thấy ắt hẳn có phiền phức.Minh Tiến cười xòa.

- Yên tâm đi,ta có cách!

Lát sau,từ trong Phụng Hoàng Điện có hai bóng người mặc đồ trắng bước ra.Một người là nam tử khoảng trên dưới hai mươi tuổi,quần áo đều là dạng đất tiền,tay cầm một cây quạt ngọc.Theo sau y là một nữ tử khoảng mười bảy mười tám,áo lụa trắng thướt tha,dáng người ôn nhu.Khuôn mặt nàng đã che đi bằng một lớp kim sa chỉ lộ ra một cặp mắt đen lầy đầy sức sống.Cả hai đều là tu tiên giả,nam nhân có tu vi Luyện Khí hậu kỳ đỉnh phong,nữ thì kém hơn một chút là Luyện Khí sơ kỳ.Hai người đó không phải Minh Tiến và Như Như thì là ai vào đây nữa?

Hai người thuận lợi dạo chơi khắp nơi, cũng đã có vài đám người của Tinh Vũ Môn ngó qua bọn họ. Xong lại thấy tu vi của họ cao hơn so với mô tả trong truy lệnh thì bỏ qua. Có kẻ nào quái dị tới mức một năm mà có thể thăng lên mấy bậc tu vi kia chứ? Cặp nam nữ bị truy tung vốn tu vi chỉ là Khai Quang hậu kỳ và Khai Quang sơ kỳ, uống hồ hai người này đều đã là Luyện Khí kỳ. Vì nghĩ vậy nên cũng bỏ qua, không chú ý tới nữa. Một năm từ Khai Quang sơ kỳ lên tới Luyện Khí kỳ quả thật là điều không tưởng, nhưng với Minh Tiến thì là bình thường. Uống hồ hắc còn cung cấp cho họ toàn đan dược cực phẩm, lại dùng Như Lai Quyết khu trừ đi tạp chất trong cơ thể khiến tu vi cả hai cha con nàng tăng cấp nhanh chóng. Có thể nói cả tu tiên giới này không có ai hoang phí như hắc.

Như Như thì vui vẻ vô cùng, nàng kéo tay hắc đi tới khắp các cửa hiệu vải vóc, trang sức, đồ mỹ nghệ. Tuy thân là người sống tại Tam Môn trấn, nhưng nàng chưa có cơ hội được đi chơi cho thỏa thích, hằng ngày phải ở nhà phụ cha sơ chế dược vật. Cuộc sống cả hai phụ thuộc vào chúng, giờ này được dạo chơi khiến nàng hứng thú vô cùng, cười nói không thôi. Nhiều chủ hàng thấy hai người quần quýt như vậy thì khen quả là một cặp song tu đạo lữ hạnh phúc khiến Như Như đỏ mặt. Minh Tiến cũng không giải thích, chỉ cười xòa, giác quan lại nâng cao đề phòng mọi hướng. Dạo chơi cho tới tận chiều tà, Như Như mới mang theo về mặt tiếc nuối cùng hắc quay về khách điếm.

Vũ Nham vẫn đang bế quan chưa ra khỏi phòng, hai người chia nhau về phòng để nghỉ ngơi. Minh Tiến tranh thủ đắp tọa một chút, cả ngày hôm nay hắc chưa đắp tọa lần nào. Chừng độ tàn một nén nhang thì hắc rời phòng, vừa vận dụng mặt Như Như ở phía ngoài gian phòng của Vũ Nham, về mặt đầy lo lắng. Thấy hắc tới thì lập tức nói.

- Ca ca, phụ thân sao giờ vẫn chưa ra ngoài?

Minh Tiến khẽ động thần thức, hắc với Cửu Chuyển Thái Cực Đồ vốn có tương thông tâm linh. Nay lấy thần thức kiểm tra, quả nhiên Vũ Nham vẫn đang đắp tọa, trên mặt xuất hiện rất nhiều khí đen khiến hắc kinh tâm.

- Hồng, tâm ma bạo khởi!

Minh Tiến hô lên, thân hình khẽ đẩy cửa bước vào trong. Quả nhiên Vũ Nham đang ngồi giữa Cửu Chuyển Thái Cực Đồ, mặt mày tái mét. Có thể lẽ mờ thấy có những luồng khí đen nơi mặt, hắc khoát tay.

- Như muội, mau đóng cửa lại!

Sau đó lập tức tọa thiền, hai tay bắt phật quyết thi triển Hàng Ma Kinh. Tức thời phạn âm hóa thành kim tự, bao bọc bên ngoài Vũ Nham. Lúc này sắc mặt y mới có chút biến chuyển tốt lên, Như Như bên cạnh cũng im lặng không dám thở mạnh, hai mắt chăm chú nhìn về phía phụ thân nàng.

Cứ như vậy chừng tàn một nén nhang thì Vũ Nham mở mắt, y thở ra một hơi rồi thu công. Đại công đã cáo thành, nhưng y cũng không khỏi có chút rầu rĩ. Không ngờ phụ nhân Hiên Hiên của y lại chính là tâm ma, chỉ vì quá nhớ nhung mà thiếu chút nữa bị tẩu hỏa nhập ma. Cũng may mắn lúc ấy lại có một luồng ngoại lực tác động xóa đi mọi tâm tư y, cuối cùng cũng vượt qua bình cảnh, thăng cấp lên Luyện Khí sơ kỳ.

- Phụ thân!

Vũ Nham khẽ liếc mắt nhìn, Như Như đứng ngay nơi cửa đang dùng ánh mắt lo lắng nhìn y thì khẽ cười. Lão khẽ đứng dậy, vươn vai vận người mấy cái, ra vẻ vô cùng sung sức.

- Xem ra lão bá đã tiến giai thành công!

Minh Tiến lúc này cũng đang thu công, từ từ trở lại trạng thái bình thường. Vũ Nham nghe thấy giọng hắc thì hơi giật mình, quay lại thì thấy hắc vẫn đang đắp tọa, tay đang cầm linh thạch bù đắp lại công lực đang thiếu hụt. Tức thì hiểu ra hắc đã hộ tâm linh thì nhất thời cảm kích, buông tay bái lễ.

- Đa tạ công tử hỗ trợ!

- Không có gì, giờ chúng ta đi ăn tối đã. Ta đói rồi!

Minh Tiến đứng dậy xoa tay, Như Như cũng nhanh nhẩu nói.

- Đúng đấy phụ thân, con cũng đói rồi!

Cả ba vui vẻ xuống nhà,đám tiểu nhị cùng trưởng quỹ thấy Minh Tiến xuống thì vô cùng cung kính,lại mang lên vô số món ăn mới.Ba người ăn rất ngon miệng,tới khi họ đã ngừng dùng bữa,chậm rãi ngồi uống trà thì Minh Tiến mới chậm rãi truyền âm.

- Sáng mai chúng ta sẽ rời đi!

- Nhanh vậy sao ca ca?

Như Như vẻ mặt đầy tiếc nuối nói,Vũ Nham thì vẫn im lặng.Hồi lâu sau lão mới cất tiếng.

- Tùy ý công tử sắp xếp,chúng ta chỉ cần y lời là đủ!

20. Chương 20: Khảo Thí

Độ Khẩu trấn,một tiểu trấn nằm phía Nam Tam Môn trấn.Nơi đây vừa đón một cỗ xe ngựa sang trọng từ Tam Môn trấn mới.Tầm vải gấm được gã phu xe vén lên,bước ra hai nam một nữ.Một lão nho sinh yếu nhược,một vị tiểu thư xinh đẹp.Và cuối cùng là một nam tử cao lớn có kiểu tóc vô cùng đặc biệt.Cả ba người vào thuê phòng ở khách điểm sang trọng nhất Độ Khẩu – Như Ý Khách điểm.

Chủ nhân khách điểm này khá đặc biệt,y cũng chính là lão bản của khách điểm – y là nữ nhân.Minh Tiến khi được phu xe giới thiệu sơ qua về Độ Khẩu cũng không thấy có gì lạ.Chỉ khi nghe hần nói tới khách điểm đặc biệt nhất nơi này là do nữ nhân quản lý thì Như Như và Vũ Nham có chút hiếu kì,hỏi han không thôi.Minh Tiến thì cười cho qua,ở thế giới của hần còn có cả nữ tổng thống chứ có gì mà lạ khi chỉ là chủ một khách điểm cao cấp.Nhưng khác với suy nghĩ của hần,khi đặt chân vào khách điểm hần mới giật mình.Theo suy nghĩ của hần thì chủ nhân khách điểm này phải là một vị trung niên hoặc lão lão,vì chỉ có tầm tuổi ấy mới có đủ trầm tĩnh để kinh doanh cũng như tránh việc trong phút chốc có sự bốc đồng của tuổi trẻ mà gây họa.Hần ngất,suy đoán của hần toàn sai lầm.Chủ khách điểm này không những chỉ mới ngoài hai mươi mà nhan sắc còn có phần hơn người.

Thúy Loan mua lại khách điểm này từ một vị bằng hữu của cha nàng.Nàng dốc lòng cải tạo tu bổ mất ròng rã hai năm trời mới có được cơ ngơi như bây giờ.Trời cũng không phụ lòng nàng,sinh kế cũng có phần phát đạt.Hôm nay nàng lại đón tiếp ba vị thượng khách,có vẻ như họ là một gia đình đi du ngoạn.Vị tiểu thư nọ có khuôn mặt vô cùng nhu thuận,lão già thì có phần thư sinh yếu nhược,duy chỉ có nam tử cao lớn nọ là hoàn toàn bất đồng,mái tóc vô cùng kì quái.Thúy Loan cũng là tu tiên giả,nàng lẽ nào lại không biết ba người kia cũng là tu tiên giả.Tuy nhiên khi biết cả ba đều là Luyện Khí kỳ thì cung kính hết mực,đặc biệt là nam nhân nọ đã là Luyện Khí hậu kỳ đỉnh phong.

- Thiếp thân xin kính chào ba vị,xin hỏi ba vị muốn nghỉ lại hay dùng bữa?Như Ý khách điểm chúng ta tuy không thể so sánh được với các tửu lâu ở Tam Môn trấn nhưng tư vị riêng cũng có chút đặc biệt!

- Tỷ tỷ,chúng ta muốn thuê phòng.Phiền tỷ sắp xếp uội ba phòng!

Như Như lên tiếng trước,khi rời khỏi Tam Môn trấn Minh Tiến đã quy ước với hai người là y sẽ không hề nói một lời nào khi đến nơi.Y muốn tập trung vào đề phòng các tính huống xấu có thể bất ngờ xảy ra,lại giao cho Như Như một vạn linh thạch để chi tiêu khi tới nơi.Thể nên lúc này y vẫn trầm ngâm không mở miệng,tay vẫn phe phẩy cây quạt ngọc.Thúy Loan thấy người nói chuyện là nữ nhân thì hảo cảm tăng lên không ít,vui vẻ nói.

- Vậy hai vị kia là gì với muội.Thứ lỗi cho tỷ tò mò,chỉ là để thuận tiện xưng hô thôi!

- Đây là phụ thân cùng đại ca muội!

Vũ Nham khẽ gật đầu,còn Minh Tiến thì xếp quạt bái một lễ rồi lại tiếp tục lơ đãng không chú tâm.Thúy Loan thấy vậy không khỏi giật mình,nhan sắc nàng ở Độ Khẩu này đứng hàng đầu,vậy mà nam tử kia tới liếc mắt một chút cũng không hề có.Chỉ thoáng chút ngạc nhiên rồi lập tức lại tươi cười.

- Vậy ba vị ngồi uống trà,thiếp thân xin đi chuẩn bị phòng!

Nói xong thì cáo lui,quay lưng mà đi.Chờ nàng ta đi xa rồi,Như Như mới phụng phịu truyền âm với Minh Tiến.

- Ca ca,sao huynh cứ như mất hồn vậy hả?Có phải bị vị tỷ tỷ kia hút mất hồn rồi hay không?

- Nha đầu ngốc,con đang ghen đấy hả? Ha ha ha...

- Phụ thân!

Như Như hai má đỏ lên,thật sự ngay cả bản thân nàng cũng không biết tại sao mình lại có hành động như vậy nữa.Sau lần Minh Tiến đưa nàng đi chơi thì nàng cảm thấy ở bên hắn thật sự rất vui vẻ,hảo cảm tăng lên gấp bội.Chỉ là vừa rồi thấy Minh Tiến lơ đãng thì cho rằng vị tỷ tỷ kia hút mất hồn ca ca của mình,trong lòng bức bối không thôi.Nàng cũng đẹp,nhưng so với vị tỷ tỷ nọ dường như còn kém một bậc.Minh Tiến lắc đầu.

- Huynh không có chú ý tới cô ta,huynh đang chú tâm qua sát Nội Hải của mình!Có lẽ huynh sắp đột phá cảnh giới!

- A,sao lại có thể nhanh như vậy?Ca ca vừa mới tiến giai chưa lâu,sao có thể vậy chứ?

Như Như kinh ngạc thốt lên,Vũ Nham thì vẫn ung dung uống trà.Tư chất của Minh Tiến lão còn lạ gì,Loạn linh căn công với đan dược toàn vào loại cực phẩm nên tốc độ tu tập nhanh cũng không có gì quá khó hiểu...

Chính điện Thiên Hồng Tự,ngồi trên ba cái bồ đoàn là ba vị cao tăng của Tự.Người gầy gò khắc khổ ngồi giữa là phương trượng Hư Ngôn,hai bên tả hữu là hai vị hòa thượng dáng người cao lớn.Phía tả là Hư Tài,y là chấp pháp nội đường của Tự,bên hữu là Hư Danh – truyền công nội đường.Cả ba người đều khoác trên mình một chiếc áo cà sa màu đỏ,linh khí ba động của ba người khiến cho nhiều kẻ phải kinh sợ - Ngưng Phong kỳ.

Cả ba ngồi nhập định,yên lặng không hề nói một lời nào,trong chính điện chỉ còn mùi hương trầm phảng phất lan tỏa mang theo một cảm giác thanh tịnh vô cùng.Chính điện của tự,ngoài những lúc chỉ điểm cho các cao đồ hoặc tụ họp tiến lễ phật.Thường ngày đều rất hiếm gặp ba người này ở chung một nơi,hôm nay xuất hiện cùng một chỗ chứng tỏ trong tự đang có việc lớn.Hư Danh cuối cùng cũng không nhẫn nại nổi mà cất lời nói.

- Phương trượng,theo tin môn đồ báo cáo thì vị sư thúc kia đã xuất hiện tại Độ Khẩu.Sao chúng ta không trực tiếp gọi y về tự mà lại bình chân như vại thế này?

Hư Danh thân là truyền công nội đường,tính tình bộc trực thẳng thắn nên lấy làm kì quái trước hai vị sư huynh đệ của mình.Lúc này Hư Tài cũng đã lên tiếng.

- Phương trượng,điều này quả thật đệ cũng không hiểu?Vị sư thúc kia dù sao cũng là thân truyền phật tông,sao không hề quy tự bái lễ mà lại phiêu diêu tựa như đám người tu tiên bình thường.Chẳng những vậy lại còn gây ra một trường não loạn ở Tam Môn trấn?

Hư Ngôn vẫn im lặng,một lát sau mới chậm rãi mở mắt.Khuôn mặt lão tuy khắc khổ nhưng ánh mắt thì vô cùng ấm áp,khẽ nhìn hai vị sư đệ rồi mới nói.

- Nhị vị sư đệ,ta làm như vậy cũng là theo ý của tổ sư lão nhân gia mà thôi!Hơn nữa vị sư thúc này tuổi còn trẻ,nhiệt huyết đang thịnh.Cho dù chúng ta có bái lễ cũng chưa chắc y đã chịu quy y cửa phật,chúng ta đã là những lão quái thủ hiểu trần thế thì không sao.Nhưng sư thúc mới chỉ ngoài hai mươi,há lại có thể suy nghĩ sâu xa tới nhường ấy?

- Ý của phương trượng là...

Hư Tài lên tiếng thì bị Hư Danh cắt lời.

- Ý phương trượng là cứ để y tiếp tục như vậy sao?Cho dù y trên danh nghĩa là sư thúc của chúng ta,một trong hai mươi một vị tiền bối cao tăng của Thiên Hồng Tự.Nhưng đệ chỉ lo tuổi trẻ bông bột,người này có thể mang tới cho bốn tự đại địch mà thôi!

Hư Ngôn khoát tay,chậm rãi nói.

- A di đà phật!Theo lý mà nói,y là sư thúc của chúng ta.Phận dưới nào có quyền phán xét bề trên?Uống hồ đây là chúng ta tuân theo di ý của tổ sư lão nhân gia,trên dưới bốn tự có ai dám dị nghị?Không phải là ta không nghĩ tới điểm này,nhưng qua những gì mà sư thúc thể hiện ở Tam Môn trấn,ta cũng cảm thấy không

nên quá lo lắng.Y là một người có tính cách khá trầm ổn,lại hay giúp người.Chẳng phải phật tông chúng ta luôn lấy phổ độ chúng sinh làm gốc hay sao?

Hư Tài niệm một câu phật hiệu,lát sau mới nói.

- Vậy thì cứ y theo lời phương tượng đi,cứ để sư thúc tự do phiêu bạt ngoài tu tiên giới.Chúng ta chỉ cần ra tay tương trợ khi y lâm vào tình thế có thể gây ra sát nghiệp theo lời tổ sư lão nhân gia là được!

- Nhưng mà...

Hư Ngôn đã ngắt lời Hư Danh.

- Ta hiểu ý của đệ,Hư Danh.Đệ muốn thử thách con người của y,ta không ngăn cản.Có điều phải đứng chừng mực trên dưới,đệ cầm lấy vật này giao cho sư thúc sau khi đã xong thử thách.Nhớ dặn người năm năm nữa có đại hội thập nhị tông môn tổ chức tại Cửu Long môn,hẹn y tới đấy phó hội.Theo tình hình bây giờ,y là đại diện cao nhất cho Thiên Hồng Tự chúng ta!

Hư Danh cầm trên tay một miếng kim bài màu bạc,một mặt khắc hình phật Như Lai đang tọa thiền,một mặt có khắc hai chữ đại tự “ Thiên Hồng” tỏa ra kim quang nhàn nhạt.Phàm là đệ tử bốn tự ai lại không nhìn ra đây là gì? – Lệnh bài Tông sư trưởng môn,theo quyền lực thì nó còn xếp trên cả Bát trưởng lão Hộ vệ của Thiên Hồng Tự,cao hơn cả lệnh bài trưởng môn hai bậc...

Một tuần tại Độ Khẩu trôi qua rất nhanh,Minh Tiến bận rộn tìm nơi ở cho hai cha con Vũ Nham,lại tùy ý mua hẳn một trang viện nhỏ để hai người có chỗ ăn ở cố định.Y hoàn toàn làm việc này một mình mà không cho hai cha con họ biết,định bụng khi bí mật rồi đi mới viết lại một phong thư nói rõ tình hình.Về việc tu tập thì cũng có chút khả quan hơn lúc mới tới,chừng nửa tháng nữa là y có thể đạt tới Trúc Cơ sơ kỳ.Việc tu tập cứ từ từ mà tiến cấp khiến hắn có chút bất mãn,người bình thường mong muốn tiến giai nên mới tu tập bỏ quên thời gian.Còn hắn thì mỗi ngày chỉ cần dãi tọa một lần chu vi kinh mạch là đủ,thời gian rảnh vô cùng nhiều mà không biết làm sao để giết thời gian khiến hắn uể oải vô cùng.

- Ô,tuyệt rồi!

Ngồi trong phòng uống trà,hắn vô tình nhìn qua cửa sổ.Tuyết đang rơi lác đác ngoài sân,giờ đã vào đầu mùa Đông nên tuyết rơi nào có gì lạ?Nhưng với Minh Tiến thì hết sức cao hứng,thế giới nơi hắn sinh ra là một nước nhiệt đới,nào có bao giờ có tuyết?Khê đẩy rộng hai cánh cửa sổ của khách điểm,hắn vương tay hứng lấy vài bông tuyết,chúng khe khẽ rơi trong lòng bàn tay hắn rồi tan biến.Minh Tiến cảm nhận được cái lạnh buốt từ những bông tuyết ấy,trong lòng đột nhiên lại hiện về một hồi ức,bất giác đứng ngây ra.Hắn nhất thời không hề để phòng,phía bên kia đường,có nhiều cặp mắt đang ráo riết nhìn tới khuôn mặt hắn.

21. Chương 21: Tâm Ma

“Tuyệt à?Tuyệt...Tuyệt...đã lâu rồi mình gần như quên mất cái tên này”.Minh Tiến trầm ngâm,Tuyệt là tên nhân vật của hắn trong game.Lại một lần nữa cái bóng dáng của người con gái mà hắn vừa yêu vừa giận lại hiện hiện lên trước mắt.Haizz,hắn lắc đầu,hít vào một hơi rồi mở mắt. “Xem ra mình vẫn khó có thể hoàn toàn quên được cô ta!”Minh Tiến nhủ thầm,miệng vẫn lẩm nhẩm đọc lại từng câu trong Vô Thần.Đột nhiên mắt trái hắn đảo qua một bên,trong thâm tâm xuất hiện một thanh âm vừa quen lại vừa lạ,lập tức ngưng thần lắng nghe.

- Cứu mạng,cứu mạng...

Tiếng hô tuy nhỏ nhưng hắn vẫn có thể nghe thấy.Uống hồ tiếng hô này dường như có chút quen thuộc.“Là cô ta!” Hắn cau mày,khê nhảy qua cửa sổ mà phi thân xuống đường,tuyết đang rơi mau nên dấu chân trong chốc lát bị xóa sạch.Minh Tiến đành dùng thần thức đảo qua,quả nhiên có một đám người đang gấp rút chạy về phía khu rừng ngoại vi Độ Khẩu.Minh Tiến vội vàng tề ra Trúc Ngọc truy tung.

-Sư bá,liệu sư thúc tổ có truy tung theo chúng ta không?

Một nam nhân mặc hắc y che kín mặt truyền âm về phía khu rừng.Đi cùng y là năm hắc y nhân khác,tất cả đều là tu tiên giả.Một trong số đó đang ôm theo một nữ nhân áo lụa xanh,kia không phải là cô nương chủ khách điểm hay sao?

- Người yên tâm,tuy tu vi vị sư thúc này không cao.Nhưng giác quan cùng thần thức thì không dưới ta chút nào đâu!Lát nữa các người ra tay không cần phải câu nệ,tuy vị sư thúc này tu vi chỉ mới Luyện Khí hậu kỳ đỉnh phong,xong uy lực cũng không hề thấp đâu!

- Dạ,sư bá.Đệ tử hiểu!

Người vừa truyền âm với sáu gã hắc y đang chạy tới khu rừng là Hư Danh.Khác với vẻ nghiêm trang của một vị truyền công Nội đường của Thiên Hồng Tự,hôm nay lão mặc một bộ quần áo vải thô màu xám,đầu đội một cái mũ rơm lớn.Nếu có ai nhìn qua thì chỉ thấy lão giống một nông phu cao niên mà thôi.Nhưng một nông phu mà trong thời tiết giá lạnh chỉ mặc một bộ quần áo vải thô,lại đang tĩnh tọa trên một cành cây lớn đủ thấy tu vi của lão cao thâm khó nhận biết.

Quả nhiên,lão đoán không lầm.Từ phía nội trấn đã có một luồng lam quang xé gió lao tới,chỉ thấy đang phi hành trên Trúc Ngọc là một nam nhân khoảng chừng hai mươi tuổi,thân mặc một bộ bạch y sang trọng.Tay y vẫn đang cầm một cây quạt ngọc,dáng người mập mạp,có thể nói là một thiếu gia con nhà có thế lực.

- Các người đứng lại!

Một giọng trầm từ trên không lan tới khiến cả sáu hắc y nhân kia hơi sững người. “Đây không phải là phật môn Sư Tử Hồng hay sao?” Nam nhân lúc trước truyền âm với Hư Danh thoáng ngạc nhiên.Sư Tử Hồng tại Thiên Hồng Tự chỉ truyền cho đệ tử có tu vi từ Kết Đan trở lên,những người tu vi thấp hơn nếu cố gắng tu luyện thường sẽ bị nội thương trầm trọng.Vậy mà vị sư thúc tổ này mới Luyện Khí Hậu kỳ đỉnh phong đã có thể sử dụng thành thạo,quả thật là kì tài hiếm có. “Thảo nào mà sư bá lại dặn ta nên thận trọng”. Y quay lại,lập tức cả năm hắc y nhân kia nhất nhất làm theo.Nhiệm vụ của họ được Hư Danh giao cho là thử thách vị sư thúc tổ trẻ tuổi này,không nên để lâu.

- Hừ,chỉ là một tên nhãi Luyện Khí kỳ mà có gan lớn nhỉ?Hay là người đang chê mạng mình quá dài mà cả gan tới phá đám lão phu?

Hắc y nhân đứng đầu cất tiếng,Minh Tiến sớm đã dùng giác quan đảo qua sáu hắc y nhân nọ.Cả sáu gã đều là cao thủ đạt tới Kết Đan trung kỳ,tuy nhiên hấn cũng không quá chủ quan,cười nói.

-Sáu vị tiền bối,gan ta cũng như mọi người thôi,đâu có bị xơ gan mà to?Còn mạng tại hạ dài hay ngắn là do tại hạ quyết chứ các vị có quyền quyết thay tại hạ sao?

- Hoa ngôn xảo ngữ,có chuyện gì cứ nói ra.Sau đấy thì đừng trách ta không cảnh báo!

Hắc y nhân nọ dù không hiểu ý tứ trong lời nói của Minh Tiến,nhưng cũng không vì thế mà vội vã động thủ.Hư Danh vốn đã chỉ thị hấn phải gắng làm sao cho tâm ma của vị sư thúc tổ kia phải hiển hiện mới gọi là hoàn thành khảo thí.Minh Tiến cũng hơi ngạc nhiên,đá số những kẻ có ý đồ xấu khác đều đã động thủ rồi nhưng đám người này thì lại có vẻ trầm tĩnh hơn.Điều này làm hấn hơi chột dạ “Không lẽ đối phương còn có quỷ kế?”

-Tại hạ không dám hoa ngôn,chỉ mong sáu vị trao trả lại vị trưởng quỹ kia cho tại hạ.Tại hạ vốn ở khách điểm nọ cũng đã lâu,giờ các vị mang người đi thì tại hạ thanh toán với ai?

- Hắc hắc,người muốn con nhỏ này sao?Đáng tiếc,đáng tiếc,lão nhân gia ta đã chấm nó trước người rồi!

Hắc y nhân nọ làm ra vẻ khiêu khích,vẫy tay ôm lấy nữ nhân áo xanh,xé đi một mảnh vải nơi vai để lộ ra một làn da trắng ngần.Mắt y lại đầy ý dâm tà,nửa khiêu khích nhìn về phía Minh Tiến.Cả sáu gã hắc y đều là đệ tử nội đường của Thiên Hồng Tự,lần này trước khi đi đã được Hư Danh cho uống Tiêu Dục hoàn.Đan được cộng với tu vi tịnh tu đương nhiên làm cho sáu gã nọ không hề có dục tâm,nhưng phải giả như là kẻ háo sắc thật sự mới có thể qua mặt Minh Tiến.Các gã còn lại thấy đầu lĩnh làm vậy,tuy khóe mắt có chút sợ hãi nhưng rất nhanh tiêu biến hết,qua lần này có lẽ họ phải tẩy tâm một phen.

Minh Tiến cũng không nói thêm lời nào,khẽ vờ vờ túi trữ vật lấy ra thanh hắc kiếm.Vật này vừa xuất ra đã lập tức phát ra những tiếng ông ông,hấn lại niệm thêm một hồi chú ngữ,lập tức hắc kiếm biến đổi,một làn ngân quang dần dần phủ lên thân hắc kiếm.Thanh kiếm lúc này đã hoàn toàn trở thành một màu ngân sắc,nơi chuôi kiếm viên nội đan nọ trong miệng rồng cũng đã biến đổi,lôi điện lẹt xẹt.Cả sáu hắc y nhân sắc mặt ngưng trọng thêm.Từ phía sâu trong khu rừng,Hư Danh khóe mắt cũng giật giật.

- Hắc Thiên Huyền Kim Mẫu!

Sáu gã hắc y nhân cũng không nói nhiều, từ túi trữ vật tung ra một thanh đao kèm theo mấy tấm phù chú. Gã đầu lĩnh sau khi đặt nữ nhân nọ ở một phiến đá cách đó một quãng thì cùng rút đao mà quay lại trợ chiến. Minh Tiến hơi ngần người, hắc lờ mờ cảm nhận được trong những thanh đao kia có khí phách phật môn. Tuy nhiên khi thi triển Thấu Tâm thuật thì không tài nào kiểm tra được những người này, bất giác có cảm giác e ngại, sợ là đám hắc y nọ che giấu tu vi. Trên thực tế thì đám người nọ không có che giấu nội tâm, chỉ là đã được uống Thanh Tâm hoàn đặc được của bốn môn, bằng không thì cho dù là lão quái Hóa Thần kỳ cũng khó lòng che giấu nội tâm trước Thấu Tâm thuật của phật tông.

Minh Tiến động thủ trước, tiên hạ thủ vi cường. Hắc khê vung kiếm, lập tức có sáu luồng lôi điện lao tới sáu gã hắc y nhân, chỉ thấy lôi điện nổ vang lên những tiếng ầm ầm. Sáu gã nọ vẫn bình chân như vại, trước mặt đã có một làn quang mang màu xanh cổ quái xuất hiện.

- Ô! Nhân linh phù!

Minh Tiến hô lên vẻ ngạc nhiên, Nhân linh phù tuy công kích kém hơn Địa linh phù, nhưng lực phòng ngự thì cao hơn một bậc. Hắc y cầm đầu cười lên một tràng đầy vẻ đắc ý.

- Hắc hắc, tên tiểu tử ngươi cũng có con mắt đấy. Tiếp Chiêu!

Lập tức năm gã hắc y phía sau kẻ vừa hô lao lên tấn công. Đao pháp của chúng phối hợp khá nhịp nhàng khiến cho Minh Tiến nhất thời luống cuống tay chân. Hắc y nhân cầm đầu thì tranh thủ lúc Minh Tiến không để ý thì lôi ra năm cái cờ nhỏ nhỏ đủ màu, tay vận chú quyết rồi phun lên chúng một ngụm tinh huyết. Lập tức mấy lá cờ nọ như có phản ứng thông linh, rung lên khe khẽ. Về mặt hắc y hiện lên sự hài lòng, tung các cây cờ bay đi về mấy phía. Các lá cờ nọ lao đi rồi chui vào lòng đất mà mất dạng, hắc khê truyền âm với năm tên đồng bọn rút lui.

Giao tranh một hồi, Minh Tiến cảm thấy những kẻ này được huấn luyện rất bài bản, phối hợp ăn ý vô cùng. Có lẽ nào chúng ở cùng một tông môn nào đó? Chợt thấy áp lực giảm xuống, năm kẻ nọ đã lui về thì ngạc nhiên, chợt thấy quanh mình đột nhiên xuất hiện sương mù dày đặc thì sợ hãi. Hắc y nhân thấy vậy cười nhạt.

- Tiểu tử, cho ngươi ném thử uy lực của Thất Diên Bát Đảo Trận!

“Trận pháp? Hồng rồi!” Minh Tiến than thầm, bản thân Huệ Tuệ cũng đã nói sơ qua một chút về trận pháp cho hắn. Trận pháp là một cách bài trí vô cùng ảo diệu, lợi dụng uy lực của tự nhiên cũng như linh khí mà tạo thành tường đồng vách sắt. Trận pháp cũng có thể dùng để cố thủ, cũng có thể dùng để vây công. Muốn thoát trận cần phải am hiểu về thuộc tính trận pháp, về mặt này thì Huệ Tuệ không thông thạo. May thay là vẫn còn một cách khả dĩ có thể phá trận – Lấy cương đối cương, dùng sức mạnh công kích.

Minh Tiến rút chân lực vào hắc kiếm, lập tức nó hóa thành một con Lôi Long mang theo uy lực kinh thiên lao tới đám sương mù. Ầm!!! uy lực nọ bị đánh bật lại khiến hắn cả kinh, ánh chớp chói mắt khiến cho hắn nhất thời lóa mắt. Một hồi lâu sau hắn mở mắt ra thì há hốc miệng, trước mắt là phong cảnh của một biển hoa rộng lớn, thi thoảng gió thổi khiến đám hoa bay theo cơn gió mang theo một vẻ đẹp tuyệt mỹ. Minh Tiến điên cuồng dụi mắt, trước mắt hắn không phải là một map trong game hay sao? Đột nhiên từ phía xa xa có một bóng trắng đang chạy tới phía hắn, là một con Tam vĩ bạch hồ. “Kia là...không, lẽ nào lại là cô ta!”

Phía bên ngoài, Hư Danh đã xuất hiện, chăm chú quan sát nam tử phía trong trận pháp. Chỉ thấy y ngây người thì trong lòng có chút thỏa mãn, xem ra vị sư thúc này đang đối mặt với tâm ma của chính mình.

22. Chương 22: Ma Khởi

Bóng trắng của Bạch Hồ nọ dần dần tới gần Minh Tiến, khi cách hắn chừng vài bước chân thì dừng lại. Một quang tử sắc đột nhiên lóe lên trên thân hình Bạch Hồ, lộ ra một bóng nữ nhân thân vận bạch y, cặp mắt to tròn đầy mỹ lệ. Nữ nhân nọ khe khẽ vuốt lại tóc mai cài lên vành tai, giọng nói ngọt ngào.

- Tướng công, sao bao lâu nay anh không tới thăm em?

- Không đúng, không đúng! Cô và tôi không còn quan hệ gì nữa, mau đi đi, mau đi cho khuất mắt tôi!

Minh Tiến hét lên, hai tay ôm đầu. Trong ý thức hẩn, con người trước mặt không hề tồn tại. Nhưng trong tim hẩn, giọng nói thân quen ngọt ngào ấy không phải là của cô ta thì còn là của ai? Nữ nhân nọ vẫn mỉm cười, nhẹ nhàng vươn đôi tay ngọc ôm lấy cổ hẩn.

- Tướng công, là em đây mà. Anh không nhận ra sao?

Minh Tiến toàn thân chấn động, hẩn mơ hồ ngửi thấy mùi thơm từ nữ nhân nọ. “Đúng rồi, là mùi nước hoa cô ấy hay dùng”. Thân hình trở nên run rẩy không thôi, theo bản năng vươn tay ôm lấy bóng bạch y nữ tử nọ. Phía bên ngoài, Hư Danh sớm đã nhận ra trên mặt nam nhân nọ thần sắc cổ quái, tuy nhiên lại không hề thấy có hắc khí xuất hiện thì ngạc nhiên vô cùng. Đám hắc y cũng đã nhận ra sự cổ quái, có người hỏi.

- Sư bá, lẽ nào vị sư thúc tổ này không hề có tâm ma?

- Không đúng, có lẽ ta cần tăng thêm chút uy lực trận pháp!

Hư Danh khe khẽ nhắm chú âm, trận pháp nọ đột nhiên có biến đổi, rung lên một hồi mới dừng lại. Phía trong biển hoa, Minh Tiến ôm nữ nhân nọ vào lòng, hẩn hít một hơi dài rồi đứng lên, đẩy nữ nhân nọ ra xa, vung kiếm huơ ra trước mặt. Trong mắt hẩn lúc này trống rỗng, lạnh nhạt nói.

- Cô không hề tồn tại, hơn nữa tôi không phải tướng công của cô!

- Tướng công, anh nói vậy là sao?

Nữ nhân nọ nước mắt lưng tròng, lệ từ hai mắt đã tuôn rơi trông thương cảm bội phần. Minh Tiến vốn đã vận Vô Thần nên trong mắt không có chút lay động, vung kiếm đánh tới. Keng! một tiếng, hẩn bị dư lực thối lui ba bước. Nhìn lại, trước mặt bạch y nữ tử đã xuất hiện một dáng người nhỏ thó. Hẩn ta là một nam nhân khá bảnh trai, đang cầm một cặp song liềm thủ thế. Minh Tiến cau mày.

- Là người?

- Đúng, chính là ta. Thế nào, không ngờ có ngày ta gặp lại nhau hả, tên khố rách áo ôm? Rác rưởi của xã hội, thứ ăn hại của dòng họ?

Máu nóng trong đầu Minh Tiến trào lên như sóng cuộn. Những lời nói này từ người khác mà nói, có lẽ hẩn chẳng quan tâm. Nhưng đằng này lại là từ y – Tên đại gia mà vì y cô ta đã bỏ hẩn! Đã đành là gia đình Minh Tiến không có điều kiện, không phải gia đình có thế lực. Nhưng hẩn tự hào vì hẩn dùng những đồng tiền hẩn bỏ mồ hôi công sức ra kiếm được. Nhưng cái tên khốn trước mặt này đã nói lại lần thứ hai những lời khó nghe này, thì hẩn không thể nhẫn nhịn nổi nữa, Minh Tiến gào lên đầy giận giữ, khu động Lôi Long tấn công.

Phía bên ngoài, Hư Danh đột nhiên sắc mặt tái nhợt. Nam nhân phía trong trận vẽ mặt biến đổi cực điểm, sát khí âm lệ vô cùng. Kim quang mà hẩn từng tỏa ra nay biến thành một màu đỏ thẫm như máu, Lôi Long nọ cũng hóa ra một màu hồng sắc, sát khí ngút trời. Nó gầm lên đầy uất hận lao ầm ầm vào trận pháp.

- Sư bá, cái này... cái này...

- Không thể nào, y không có tâm ma mà có Ma khởi !

Hư Danh hoảng hốt kêu lên. Ma khởi còn kinh hãi hơn tâm ma gấp vài lần, tuy là dạng tâm ma hiểm gặp xong Ma khởi này uy lực lớn hơn nhiều, một khi bị kích thích thì uy lực công kích của kẻ có Ma khởi cao hơn lúc bình thường gấp cả chục lần. Hư Danh đang do dự thì ầm một tiếng lớn, Thất Diên Bát Đảo Trận đã bị Minh Tiến phá tan. Trông hẩn lúc này y như một con dã thú, hai mắt đỏ lên những tia máu cùng sát khí, hướng về phía đám người. Hẩn khẽ vung tay, Hư Danh cũng không hề chậm trễ, té ra một tấm Thiên Tinh phù. Chỉ thấy ầm một tiếng, Lôi Long nọ đã cắn nát tâm phù mà lão vừa tung ra. Hư Danh thoáng trầm ngâm, từ túi trữ vật tung lên mấy vật kì quái, miệng niệm chú.

- A di đà phật!

Lập tức vật nọ tách ra làm chín cái bóng kim quang, lúc này có thể nhìn rõ là chín cái chuông nhỏ màu đen thui, thân chuông có khắc hình đồ phật tông kèm theo vô số kí tự phạn âm.

- Cửu Hồng Chung!

Hắc y nhân kia kinh ngạc hô lên, đây là pháp bảo thành danh của Hư Ngôn. Từ trước tới nay, hiếm khi thấy lão tế ra, nhưng hôm nay đã xuất hiện chứng tỏ sự việc không như ý muốn. Chín cái chuông nọ lập tức rung lên ông ông, từ thân tỏa ra các đồ hình kì quái. Với tâm ma mà nói, chỉ cần chạm tới các kí tự phạm âm này thì lập tức tan biến ngay, nhưng hiện tại thì hoàn toàn trái ngược. Chỉ thấy Minh Tiến rú lên một tràng cười âm lệ, công kích tới. Hư Danh lắc đầu thở dài, tay khẽ bắt quyết.

- Phật pháp vô biên, quay đầu là bờ!

Lão không còn cách nào khác, đành dùng Như Lai Quyết phế đi toàn bộ tu vi của Minh Tiến. Trên tay lão lúc này là một quả cầu màu sắc hoàng kim xen lẫn sắc đỏ âm lệ, Hư Danh có chút lưỡng lự, sau đó khẽ động tay bóp nát nó. Kim sắc cùng hồng sắc nọ tan biến, ngay lập tức bên này Minh Tiến rú lên một tràng thống khổ, phun ra một đám vân huyết. Thanh hắc kiếm mất đi liên kết lập tức hóa lại như ban đầu rồi rơi xuống mặt tuyết trắng. Lão thấy Minh Tiến rơi xuống thì chủ động lắc thân, lao tới đón đỡ, quay sang nói với đám hắc y.

- Mau trở về khách điểm thôi!

Lập tức phạm âm rộ lên, cả bảy người đều trở lại hình dạng thật là các vị tăng lữ. Hư Danh dẫn đầu đám người, lập tức phi như bay về phía Như Ý Khách điểm.

Như Ý khách điểm, lúc này đám người làm đều hoang mang vì trường quý đột nhiên mất tích. Đột nhiên từ ngoài trời lao vào bảy bóng người áo đỏ mang theo hai người, một người là nam tử áo trắng, một người là nữ nhân áo xanh. Nam tử áo trắng do một lão hòa thượng gây gở bề, nữ nhân thì do hai vị tăng lữ phía sau khiêng trên một cái cáng vải. Đám người làm nhất thời xô đến bên cái cáng vải, hò hét nhau đỡ nữ chủ vào phòng riêng. Việc này âm ỉ khiến khách điểm một phen nhốn nháo, Như Như vì tò mò nên cũng rời lâu mà đi xuống, tới khi nàng nhìn tới tay lão hòa thượng nọ thì giật mình. Chỉ thấy nam nhân trong tay lão mặt mày trắng nhợt, trước ngực còn lưu lại dấu máu huyết, tay chân y gân xanh nổi lên trông cực kì quái dị thì hét lên một tiếng rồi ngất lịm đi.

- Ca ca...!

Vũ Nham nghe thấy tiếng ái nữ hét lên thì bất an, vội lao ra đỡ. Ánh mắt thập phần kinh hãi khi thấy Minh Tiến đang nằm trên tay một vị sư già, lão vội vàng lấy ra dược vật đưa lên mũi Như Như cho nàng hồi tỉnh. Sau đó mau lẹ tới vị sư nọ bái lễ, cả ba không hề chậm chạp đưa hấn về phòng riêng. Về việc đưa nữ chủ về, Hư Danh chỉ giải thích qua loa là vô tình gặp họ trong rừng, còn tâm trí lão đều tập trung tại căn phòng của Minh Tiến. Như Như lúc này đang ngồi cạnh giường Minh Tiến, hai mắt đỏ hoe sục sùi. Vũ Nham sau khi thăm mạch thì lắc đầu.

- Như Nhi, xem ra y đã bị phế hết tu vi, Nội Hải cũng đã vỡ nát, cả đời này có lẽ y chỉ có thể là một phế nhân thôi!

- Đại sư, là ai đã làm việc này? Ta nhất quyết phải báo thù cho ca ca!

Như Như nghiêng rằng nói, mắt long lên những tia lạnh lùng. Hư Danh vốn vẫn im lặng nhập định, lúc này mới thở dài nói.

- Là do lão nạp làm!

- Hả? Đại sư?

Vũ Nham ngăn người, Như Như thoáng cau mày rồi đột nhiên vung ra một thanh trủy thủ lao tới Hư Danh. Vũ Nham nhanh tay đánh bật trủy thủ trong tay nàng, gần giọng nói.

- Như Nhi, không được vô lễ. Ta tin đại sư có lý do để phá bỏ tu vi của công tử!

- Phụ thân! Người có còn biết nhân nghĩa là gì không? Ca ca vì cứu chúng ta mà mấy lần suýt gặp hiểm cảnh, giờ kẻ thù ngay trước mặt mà phụ thân sợ hãi hay sao?

Nàng khóc lớn, giọng điệu oán hờn. Vũ Nham nhất thời im lặng, khẽ phất tay áo hừ một tiếng. Điều này sao lão không biết, nhưng vị sư kia có tu vi cao thâm khó lường. Cho dù là hai cha con y liên tử cũng khó mà động tới một cọng tóc. Lúc này Hư Danh mới lên tiếng.

- Thí chủ, lão nạp là Hư Danh. Truyền công trưởng lão của Thiên Hồng Tự, quả thật ta không hề có ác ý với y. Chỉ là vì y có Ma khởi, nhất thời điên loạn. Nếu không làm thế chắc chắn thân thể tự bạo mà chết. Uống hồ...

Hư Danh khẽ nhìn nam tử nằm trên giường, thở dài ủy khuất nói.

- Uống hồ y còn là sư thúc của lão nạp, a di đà phật!

23. Chương 23: Phế Nhân

- Sư thúc?

- Không sai, ý chính là sư thúc của lão nạp!

Vũ Nham cả kinh, danh tiếng Thiên Hồng Tự vốn vang danh U Châu đã lâu. Danh vọng không hề thua kém Hoàng Phiêu Tông, các vị sư ở đây đều nổi danh trong tu tiên giới. Lão chưa từng nghe qua có một vị công tử tuổi mới ngoài hai mươi mà đã là sư thúc của Truyền công trưởng lão Thiên Hồng Tự. Hư Danh nhìn ra ngay vấn đề, hòa hoãn nói.

- Thí chủ đừng ngạc nhiên, bản tự có một tổ sư lão nhân gia đã tu tập tới Hóa Thần nhưng không phi thăng được tiên giới. Y chính là chân truyền đệ tử của vị tổ sư này!

-Ồ, thì ra là như vậy!

Vũ Nham khẽ gật đầu, thì ra họ chỉ là sư tôn trên danh nghĩa thứ bậc mà thôi, chứ một tiểu tử mới ngoài hai mươi sao có thể là sư thúc của một vị lão tăng đã đặt tới Ngưng Phong kỳ? Hư Danh vội chấp tay nói.

- Lão nạp muốn nhờ hai vị một việc...

Một tuần sau, cả ba người rời khỏi Như Ý khách điểm tới ở trong trang viện mà Minh Tiến đã mua lúc trước, lúc này nhìn mặt hắn cứ như người mất hồn, lững thững bước đi trên đường đầy tuyết phủ. “Mất đi tu vi, Nội Hải cũng đã vỡ nát, cả đời này y chỉ là một phế nhân!” Lời này của Vũ Nham cứ quanh quẩn trong đầu hắn, mất đi tu vi, không thể tu tập lại, như vậy không thể về nhà. Mọi cố gắng giờ tan như bọt nước, Minh Tiến dờ dẫm, cả ngày cứ lang thang như kẻ không hồn.

Thúy Loan sau khi tỉnh lại thì cảm thấy mệt mỏi vô cùng, bàn giao khách điểm ột người đáng tin rồi tính nghỉ ngơi vài ngày. Nàng đang trên đường đi mua hạt dẻ thì bất ngờ nhìn thấy Minh Tiến đang thờ thẩn ngồi dựa vào một gốc cây, mặc tuyết rơi đầy đầu. Trong trí nhớ của mình, Thúy Loan rõ ràng nhớ vị nam tử này có tu vi Luyện Khí hậu kỳ đỉnh phong, nay lại vô cùng ngạc nhiên khi nhận ra y không hề còn chút linh lực ba động của tu tiên giả thì hiếu kỳ bước tới.

- Công tử?

- Cô gọi ta?

Minh Tiến ngược đầu lên, cổ vẹo sang một bên mà ngó người nọ. Chỉ thấy một khuôn mặt quen quen thì nhất thời gãi gãi đầu, sau đó chột hồ lên.

- A, cô là người bị bọn áo đen đó bắt!

Thúy Loan hơi sững người, nàng nhớ lại lời lão tổng quản nói. Hôm nàng được đám sư nọ đưa về, họ còn mang theo cả một nam nhân thân hình đầy máu, biến dạng vô cùng quái dị. “Lẽ nào lại là y? Chính y đã cố gắng cứu mình sao?” Thân hình hơi run, nàng khẽ hỏi.

- Hôm đó là công tử cứu ta sao?

- Cứu? Ha ha ha... Cứu... ha ha ha...

Minh Tiến cười như điên dại khiến Thúy Loan nhất thời ngẩn ra, không biết phải ứng phó ra sao. Đột nhiên có tiếng nữ nhân từ xa vọng tới khiến nàng giật mình, ngẩn đầu lên nhìn. Phía trước mặt có một vị cô nương chừng mười bảy mười tám, thân khoác một chiếc áo lông cáo trắng muốt đang đứng thờ dốt.

- Ca ca,sao huynh cứ đi lung tung vậy hả?

Nàng ta khẽ tiến tới,phủi đi tuyết trên đầu nam nhân.Thúy Loan nhận ra cô bé này từng ở khách điểm nên tươi cười mà hỏi.

- Tiểu muội?

- A,chào tỷ tỷ.Tỷ đã hết ốm chưa?

- Đa tạ tiểu muội quan tâm,ta cũng khá hơn nhiều rồi!

Thúy Loan lại quay sang phía Minh Tiến,ánh mắt quan hoài.

- Tiểu muội,đại ca của muội sao vậy?Ta nhớ không lầm thì đại ca muội là tu tiên giả có tu vi Luyện Khí hậu kỳ kia mà?Sao giờ ta không cảm nhận được khí tức tu tiên từ huynh ấy?

Như Như khẽ liếc mắt nhìn Thúy Loan,sau đó chậm rãi dặt tay Minh Tiến quay đi.Chỉ buông lại một câu băng quơ.

- Ca ca vì cứu một người mà tu vi bị người ta phế,Nội Hải cũng nát vụn không thể tái tu tập được nữa.Cả đời này ca ca chỉ là một phế nhân!

“Phế nhân!” từ này khiến Thúy loan giật mình,có lẽ nào y ra tay cứu mình khỏi đám người nọ mà bị phế tu vi?Nội Hải nát vụn?Kẻ ra tay là ai mà có thể các độc như vậy?Nàng cứ ngây người,nhìn theo cái bóng hai người dần dần mờ nhạt trong cơn mưa tuyết.

Như Như đẩy hần vào phòng ,tự tay đóng cửa lại.Nàng cởi bỏ cái áo khoác lông cáo rũ rũ cho hết tuyết,lại cầm tay hần hơ hơ trên đồng than hồng.Khuôn mặt thanh tú ánh nên vẻ ai oán không thôi.

- Ca ca!

- Ủ?

Minh Tiến ngây ngốc đáp lại,Như Như nhìn ánh mắt thất thần ấy mà khóe mắt rơi lệ.

- Ca ca,huynh đừng đi lung tung như vậy nữa,được không?

- Không đi như vậy sao ta có thể về nhà đây?

Minh Tiến vẫn ngây ngô nói,trong mắt y lúc này hoàn toàn trống không.Ngay cả một tia sinh khí cũng mờ nhạt,có thể nói y giống như một thầy ma mà thôi.Như Như khẽ sụt sùi,bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy hai tay hần,đường như nàng đang cố truyền cho hần một chút ấm áp từ tay mình.

- Ca ca,huynh coi như đang ở nhà đi được không,đừng ra ngoài nữa.Coi Như Như...coi Như Như là gia đình của huynh đi,được không?

Như Như nói ra câu này mà hai má hồng lên,khe khẽ dựa vào lòng hần.Minh Tiến vẫn đứng im như khúc gỗ,chung quy nét mặt không hề thay đổi.Như Như thấy vậy thì trong lòng chua xót vô cùng,lại khẽ nói.

- Ca ca,ôm muội,muội lạnh!

- Ủ!

Minh Tiến hành động như một cái máy,ôm xiết lấy thân thể nàng.Như Như hai má đỏ ửng,nước mắt lã chã rơi thấm lên áo Minh Tiến.Hồi lâu sau lại nói.

- Ca ca,bế muội lên giường đi!

- Ủ!

Minh Tiến khẽ để nàng ôm lấy cổ hần,sau đó đưa một tay đỡ lưng ,một tay ôm lấy bụng chân nàng rồi chậm rãi bế tới giường.Đột nhiên trong tiềm thức hần lóe lên một tia chớp,hần mơ hồ nhớ ra điều gì đấy.“Ta đã từng bế ai như lúc này?Người ta bế đó là ai?Tại sao mặt người đó lại mờ nhạt như vậy?” Sắc mặt Minh Tiến vẫn không đổi,nhẹ nhàng bế Như Như lên giường.Như Như lúc này sắc mặt đỏ lên như người say rượu,thì thoào vào tai hần.

- Ca ca...ca ca ôm muội đi...muội lạnh lắm!

Đôi môi nàng cuồng nhiệt tìm tới môi hắn,tham lam cắn lấy.Minh Tiến vẫn chung quy ôm lấy nàng như một cái máy chỉ biết tuân lệnh.Hai đôi môi quần quýt hồi lâu mới chịu rời nhau,Như Như nhẹ nhàng động tay cởi y phục,bên trong là một lớp sa y mỏng màu vàng.Lúc này trong đầu Minh Tiến lại có một tia sét lớn,trong đầu hắn hiện ra hình ảnh một nữ tử áo vàng,tà áo tung bay trong đêm trăng – Liên Liên.Minh Tiến như bừng tỉnh,đầu óc trở lại linh mẫn vô cùng,cặp mắt chợt chớp rồi nhìn thẳng vào mặt Như Như.Hắn chủ động ôm lấy nàng vào lòng,nhẹ nhàng thì thầm vào tai nàng.

- Như Như,nàng đừng ép ta có được không?Ta không muốn chặn lại con đường tu tập của nàng!

- Không biết,thiếp không biết.Cả đời này chỉ cần có chàng là đủ,thiếp không quan tâm tới tu tiên hay làm tiên gì gì cả,thiếp chỉ cần chàng thôi!Thiếp chỉ muốn là một người vợ bình thường,dệt vải,nuôi con.Còn tu tiên gì đấy thiếp không quan tâm,cho dù là đại thành thì chúng ta vẫn mãi xa cách,thiếp không muốn như vậy!

Minh Tiến run rẩy,hắn bất ngờ vì có một người sẵn sàng vì hắn mà bỏ đi tu vi,sẵn sàng vì hắn mà bỏ qua cơ hội thành tiên.Hai khóe mắt đã rơi lệ,Như Như khẽ lấy khăn tay chấm nước mắt cho hắn.Minh Tiến run run,cái run rẩy của hắn truyền qua cả cho nàng.Như Như khẽ xiết lấy cái lưng to bè của hắn mà thủ thủ.

- Chàng đã không thể tu tiên,vậy thiếp còn cần cố gắng mà làm gì?Thà chúng ta tìm một hoang sơn,cả đời vui vẻ bên nhau.Còn hơn là lao vào tu tiên giới đầy xảo trá.

- Ai bảo là ta không thể tu tiên?

Minh Tiến đột nhiên khăng khái nói khiến Như Như giật mình.

- Chàng nói sao?Đừng đùa thiếp đấy nhé!

- Ta không đùa nàng đâu,nhưng mà trước hết còn một điều mà ta phải nói thật với nàng!

Minh Tiến chậm rãi kể ra việc của hắn và Liên Liên.Như Như nghe xong cũng không có thái độ gì,chỉ mỉm cười mà nói.

- Chàng ngốc ơ là chàng ngốc,chuyện chung chồng thì có gì là lạ đâu chứ?Liên Liên tỷ tỷ cũng nặng tình với chàng như vậy,thiếp vui còn không được nữa là.Thôi,giờ chàng mau nói xem có cách nào mà chàng có thể tiếp tục tu tập đây?

Minh Tiến mỉm cười,ghé vào tai Như Như mà nói lên ba từ.

- Xá...Lợi...Tử!

- A...ý chàng...là chàng có Xá Lợi Tử sao?

Minh Tiến khẽ gật đầu,lại thì thầm vào tai nàng một lúc rồi sau đó khẽ nhắm mắt lại.Như Như cũng nhu thuận nhắm mắt,cả hai chìm vào giấc ngủ.Trưa hôm ấy,Vũ Nham sau khi tìm kiếm được vật thì định ghé qua phòng Minh Tiến thăm nom,vừa tới nơi thì lão vô cũng ngạc nhiên khi nghe trong phòng có hai nhịp thở khác nhau.Lão thận trọng hé cửa nhìn vào thì thấy Như Như đang gối lên ngực Minh Tiến mà ngủ.Lão nhất thời ngây ra rồi lập tức trên mặt tỏ ra vui vẻ vô cùng,lão mừng vì ái nữ đã tìm được một người chồng tốt.

24. Chương 24: Hồi Phục

Vốn Huệ Tuệ trước khi truyền tu vi cho hắn,đã có chút tính toán một quẻ.Quẻ bói của phật môn là bí kíp vốn đã thất truyền,khác với quẻ bói của Tiên đạo và Nho đạo.Quẻ bói của Phật môn không dùng ngày sinh tháng đẻ,chữ viết hay phép bấm độn bát quái để dự đoán mà sử dụng chính tâm tư của người cần bói.Cách làm này tuy có chút khó khăn vì yêu cầu tu vi cực cao.Phàm là con người,khi sinh ra đều có một số mệnh được định sẵn,ăn sâu vào máu huyết và tiềm thức.Phật môn lợi dụng vào điểm này để tính toán ra những điều may rủi đã được số phận sắp đặt cho kẻ được bói.Có điều cách này quá ư nghịch thiên,lại tổn hao tu vi cực lớn.Tuy vậy vô cùng nghịch thiên,bù lại thì nó có độ chính xác là tuyệt đối,lại có một loạt các quy định ngặt nghèo khi sử dụng khiến cho nó dần dần bị thất truyền.

Thúy Loan lần này lui tới trang viên của Vũ Nham là lần thứ năm, bốn lần trước khi nàng lui tới thì Như Như đều viện ra một lý do khiến nàng phải quay về, lần này nàng cố ý im lặng tìm tới. “Rốt cuộc thì trong trang viên đang xảy ra việc gì? Vì nam tử nọ có chuyện gì hay không?” Những câu hỏi này khiến Thúy Loan bứt rứt không thôi, vài ngày nay nàng đã suy luận một cách minh bạch. Chắc chắn nam nhân đó vì cứu nàng mà bị phé đi toàn bộ tu vi, dù sao nàng cũng phải có với y một phần trách nhiệm. Cha Thúy Loan là một tu tiên giả Nho đạo, đạo giáo luôn luôn tôn sùng Trung-Tín- Nghĩa, thế nên tư tưởng này Thúy Loan đã được thấm nhuần từ nhỏ. “Người ta vì người mà bản thân mất đi tu vi cùng Nội Hải, cả đời là phé nhân. Cho dù không phải người ra tay nhưng người là lý do mà hắn bị như vậy. Người ta vì nghĩa quên mình, thì ít nhất người cũng nên vì nghĩa mà báo đáp”. Thúy Loan đã quyết tâm, nàng len lén quan sát trước sau cẩn thận, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà mà vào trong nội trang.

Phía ngoài trang viên yên tĩnh vô cùng, nhưng bên trong thì không khí lại khẩn trương. Nơi sân, có một nam nhân đang ngồi xếp bằng, mắt nhắm nghiền, vẻ mặt đầy thống khổ. Các mạch máu trên cơ thể y hiện lên một màu xanh, nếu tiến sát gần có thể lơ mơ thấy được tinh huyết đang lưu chuyển trong đó. Bao bọc lấy y là một trận đồ bát quái đang không ngừng luân chuyển, tỏa ra ánh sáng đen trắng nhấp nháy. Từ trên đầu y đang bốc ra một làn sương trắng, nơi đan điền y xuất hiện một điểm kim sắc đại thịnh.

- Phụ thân, liệu ca ca có vượt qua nổi khảo thí của Xá Lợi Tử không?

Như Như đứng phía trong hiên, ánh mắt lo lắng nhìn về phía nam nhân đang bán thân hỏa thể đã tọa. Hai bàn tay ngọc khê nắm chặt vào nhau, không tránh khỏi có chút run rẩy. Vũ Nham đứng gần đó, giọng điệu có chút oán trách.

- Hừ, hai người đã thân mật với nhau. Vậy mà không chịu gọi y một tiếng tướng công được hay sao, nha đầu ngốc?

- Ai nha, phụ thân! Con với ca ca... chưa có... đâu mà! Phụ thân, người còn chưa trả lời điều con vừa hỏi!

Như Như đỏ mặt thẹn thùng, tuy hôm đó hai người nằm chung giường nhưng quả thật chỉ là ôm nhau ngủ. Không hề có đụng chạm tới chuyện xấu hổ kia, nàng cúi đầu, khẽ mân mê tà áo. Vũ Nham thì cười không nói thêm điều gì, cô nam quả nữ ở chung phòng không có chuyện mới là lạ. Tuy lão biết Minh Tiến thân là phật tông, nhưng tu vi vốn đã bị phé hết, nào có khả năng kiềm chế. Lão xem ra có phần quá coi thường y, dù mất đi tu vi nhưng y vẫn còn có Vô Thần. Hắng giọng.

- Y đã dám làm, vậy chắc chắn cũng nắm chắc thành công tám chín phần. Nha đầu ngốc, con đừng quá lo lắng!

Tuy nghe phụ thân nói vậy, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút lo lắng. Minh Tiến đã tọa tới hôm nay đã là liên tục năm ngày năm đêm. Năm ngày năm đêm với một tu tiên giả mà nói thì chỉ như chớp mắt, nhưng y đã mất đi tu vi bản thân, chịu đựng năm ngày năm đêm có phần quá sức. Cặp mắt nọ vẫn chăm chú nhìn về phía nam nhân đang hỏa tọa ngoài sân.

Lại nói về Thúy Loan, sau khi nàng nhẹ nhàng vào trang viên qua mái nhà, lập tức ngưng trọng quan sát. Nàng biết Như Như cùng phụ thân đều là tu tiên giả đã tiến giai tới Luyện Khí kỳ, còn nàng mới chỉ là Linh Động trung kỳ viên mãn mà thôi. Vì thế không thả ra thần thức mà chỉ chú ý quan sát, qua hồi lâu trang viên vẫn im lặng thì lấy làm hiếu kỳ vô cùng. Nhẹ nhàng nhún chân nhảy qua các mái nhà rồi dần dần tiến vào phía hậu viện. Đi thêm một lát, chợt phát hiện phía trước mơ hồ có một luồng khí tức ba động thì ngưng trọng, cố gắng thở nhẹ mà tiến tới. Tới gần nơi ấy, nàng khẽ trườn người nằm sát xuống mái ngói, cặp mắt khê nheo lại chăm chú nhìn. Đột nhiên hai má ửng đỏ, sau đó lại có thêm cả vẻ kì quái vô cùng.

Phía dưới khoảnh sân, nàng chỉ thấy một nam nhân bán thân hỏa thể đang ngồi hỏa tọa. Nhìn thần thái y vô cùng thống khổ, toàn thân gân xanh nổi lên, có thể nhìn rõ cả máu huyết đang cuộn cuộn chảy bên trong, trên đầu người này đang bốc lên một làn sương trắng. Nàng chăm chú nhìn rồi đột nhiên thất kinh, nơi đan điền y có một điểm kim quang kì quái đang lập lòe phát sáng. “Kia không phải là nam nhân mấy hôm trước ngày ngốc đó sao? Sao giờ trên người y lại phảng phất có chút linh khí ba động? Không phải Như Như hôm trước đã nói y bị phé tu vi, Nội Hải cũng đã nát vụn sao?” Nàng chìm trong suy tư, đột nhiên kim quang nọ chợt lóe lên, dị biến phát sinh.

Như Như dưới hiên cũng đã thấy dị biến này, trong mắt đột nhiên xuất hiện tia sợ hãi, hai tay nắm chặt. Phía

trên mái nhà,Thúy Loan cũng sợ hãi không thôi.Trước sáu con mắt,kim quang nọ dần dần di động.Bắt đầu từ đan điền,sau đó chậm chậm đi lên tới đỉnh đầu,đi qua vai trái tới tận bàn tay trái rồi quay qua vai phải tới bàn tay phải,tiếp theo là chân trái,chân phải rồi trở về lại đan điền.Nó dừng lại một chút như nghỉ ngơi rồi lại tiếp tục một chu kỳ y như cũ,tốc độ nhanh dần,nhanh dần.

Minh Tiến tự thân dùng cảm giác mà xâm nhập vào Nội Hải bản thân,hắn đau lòng vì cái biển nước mênh mông lúc trước nay mất dạng như chưa hề xuất hiện.Nội Hải hắn lúc này chỉ là một bãi đất dài khô cằn,các luồng linh khí cũng không hề thấy xuất hiện.Nhẹ nhàng đặt chân lên nền đất nọ,cầm một nắm đất lên rồi thả ra,chỉ thấy đất đỏ từ tay hắn tung bay thành một đám bụi mù.Minh Tiến trầm ngâm,trong lòng cảm thán không thôi.Đột nhiên cảm thấy có một luồng khí tức ấm áp truyền tới,nhất thời ngậy người ra.Mặt đất nọ đột nhiên rung chuyển,khẽ nứt ra một vết nứt nhỏ,từ khe nứt nọ một dòng nước xanh biếc chảy ra thấm dẫm một vùng.Minh Tiến vui mừng đến phát cuồng – Nội thủy!

Xá Lợi Tử sau khi được hắn nuốt vào thì vốn chỉ nằm yên trong đan điền,từ lúc phát sinh dị biến thì nó liên tiếp chuyên dịch bộ vị không ngừng,dần dần tan vào từng kinh mạch trên cơ thể.Xá Lợi Tử vốn là một phần truyền thừa của phật môn,là di vật để lại của một vị phật tông đã phá toái hư không thăng lên Linh giới.Bản thân nó cũng được xếp hạng ngang hàng với Cực phẩm linh thạch,tuy nhiên uy năng còn có điểm vượt trội gấp mấy lần.Phàm là kẻ thân mang trọng thương,thập tử nhất sinh hay là tu tiên giả toàn thân tu vi bị phế bỏ,hoặc kẻ phàm nhân không mang trọng mình tiên cốt.Chỉ cần phục dụng Xá Lợi Tử thì lập tức cơ thể tự động có biến chuyển.Chỉ cần chút hơi tàn cũng có thể khởi tử hoàn sinh,tu vi cùng Nội Hải lập tức khôi phục,phàm nhân cũng trở thành kẻ có linh căn hiếm có.Tuy công dụng vô cùng thần kì như vậy,nhưng Xá Lợi Tử lại yêu cầu kẻ phục dụng phải có ý chí kiên cường,hơn hết tất cả là kẻ đó phải có duyên với phật tông.

Dòng nước nọ càng lúc càng trở nên mạnh mẽ,nó dần dần phun trào như dung nham điên cuồng thoát ra khỏi sự giam giữ của mặt đất.Minh Tiến khẽ đưa hai bàn tay mà cảm nhận nó,chỉ cảm thấy một luồng nước thanh mát đang dần dần lan ra trên trên bãi đất.Lúc đầu chỉ là làm ẩm nền đất,sau đó thì dâng cao dâng cao nhanh chóng,tới chân,tới bụng,tới ngực.Minh Tiến vui mừng như phát điên,khẽ đưa ý thức quay lại cơ thể,lập tức đưa chân lực đi một vòng quanh cơ thể.Các luồng linh khí nhiều màu sắc trước đây biến mất nay lại cuộn cuộn xuất hiện,theo luồng sáng nọ mà chạy khắp các kinh mạch toàn thân.Một cảm giác ấm áp như đang trong lòng mẹ xuất hiện trong ý thức Minh Tiến.Phía bên ngoài,ánh kim quang nọ càng lúc càng mờ nhạt,trên đầu hắn xuất hiện một đám sương mù màu hoàng kim,dần dần bao bọc kín lấy thân hắn.Trong phạm vi của Cửu Chuyển Thái Cực Đồ dần dần biến thành một cột sương lớn,ánh hoàng kim lập lòe phát sáng.

Ba người phía ngoài thì thất kinh,chỉ thấy sương mù nọ dần dần tỏa ra dày đặc,cuối cùng chỉ còn thấy một cột sương màu hoàng kim lưu động không ngừng,toàn thân Minh Tiến đã biến mất.Thúy Loan nằm phía trên mái nhà nhìn xuống,không kìm nén nổi kinh ngạc a lên một tiếng.

- Ai?

Vũ Nham lên tiếng,thân hình đã động,phi thân lên mái nhà nơi phát ra tiếng kêu.Thúy Loan tự rửa thầm mình sao quên mất đang đột nhập nhà người khác,vội vàng thoái lui chạy trốn.Vũ Nham lao tới,chỉ thấy đó là một nữ nhân thì không khỏi cau mày.Khẽ vung tay xuất ra một sợi dây màu đen thui,là một kiện linh khí có tên Phộc Tiên Tắc.Sợi dây khẽ uốn éo rồi lao tới nữ nhân kia,chỉ chạy được thêm chừng hai mái nhà,Thúy Loan đã bị sợi dây đen nọ trói chặt,linh lực nhất thời tiêu tán.Lão khẽ vẫy tay nắm lấy một đầu sợi dây,sau đó cả hai đi về phía khoảng sân.Lão khẽ thả nữ nhân nọ xuống đất,Như Như thì thoáng có chút kinh ngạc,sau đó lại có vẻ trầm ngâm.

- Sao lại là tỷ tỷ?

Thúy Loan khẽ cúi đầu,nhưng chỉ chốc lát lại nhướn lên mà nói một cách rành rọt.

- Là ta,ta tới để thăm ca ca của muội.Mà bốn lần trước muội đều tìm cách đuổi khéo ta đi,dù sao y cũng là người cứu mạng ta,chẳng lẽ ta không thể tới nói một câu cảm tạ hay sao?

-Hừm,ý đồ của ngươi tốt hay xấu,lát nữa hãy bàn.Giờ còn có việc khác quan trọng hơn!

Vũ Nham khẽ nói,y không muốn vì nữ nhân này mà lư là việc hộ pháp cho Minh Tiến.Dù sao y và Như Như

cũng đã phát sinh quan hệ, thân là nhạc phụ lão nào có mong con gái mất chồng. Như Như nghe vậy cũng không quay ra nhìn Thúy Loan nữa, ánh mắt lại tập trung ra nơi sân, trên mặt lộ ra vẻ bồn chồn. Lập tức ba cặp mắt cùng căng thẳng nhìn ra phía sân. Lúc này trong trận đồ, làn sương hoàng kim đã tiêu thất hết, để lộ ra một nam nhân với thân hình đang tỏa la ánh kim quang nhàn nhạt. Y vẫn thủy chung đã tọa, trên mặt không hề biểu lộ nét cảm xúc nào. Nếu không phải ba người sớm quan sát từ đầu, có lẽ đã cho rằng đó chỉ là một tượng sáp mang trong mình chút linh khí.

Phía trên khoảng không của khoảng sân đột nhiên có tiếng người lãnh đạm cất lên khiến cả ba người đang mải mê phải giật mình. Như Như cùng Vũ Nham thì giật mình thầm kêu không ổn. Đối phương đã tới ngay gần mà họ không hề phát hiện ra.

- Ô, không ngờ nơi này còn có một kẻ phật tu đã tọa giữa trời tuyết cơ đấy. Quả thật gan rất lớn!
- Ai dà, chàng nói nhiều làm gì. Chúng ta tu luyện pháp bảo Âm Ma Phiên vừa vận thiếu một cái hồn phách tu sĩ phật tông. Đây không phải là ý trời hay sao? Hi hi hi...

25. Chương 25: Tu Ma Giả

Tiếng cười này cất lên lạnh lạnh cao vút, mang theo một phần âm lệ khiến người nghe không khỏi lạnh gáy. Vũ Nham cùng Như Như vội bước ra sân, ngửa mặt nhìn lên. Chỉ thấy phía trên cao có một cặp nam nữ đang đứng trên một cây phi hành màu ngọc bích, nam nhân nọ mặc một bộ y phục màu đen, y mang mạng che mặt nên không rõ mục diện. Chỉ thấy đôi mắt tỏa ra một luồng hàn khí kinh dị, nữ nhân thì mặc một bộ quần áo màu đỏ rực, thân hình quyến rũ, khuôn mặt trái xoan cùng cặp mắt tròn khiến cho nàng ta có một mị lực kì lạ. Như Như cũng cảm thấy bị mê hoặc, vội né tránh ánh mắt nàng ta. Nữ nhân này so sánh với vị tỷ tỷ phía dưới kia cũng một chín một mười.

Vũ Nham nhanh nhẹn chấp tay bái lễ, cúi đầu nói.

- Không biết hai vị tiền bối tới gia trang của ta có việc gì chỉ giáo?
- Gia trang của người? Ta chưa từng thấy mặt người, người mới tới nơi này sao?

Nam nhân che mặt nhàn nhạt hỏi, mắt ý vẫn chăm chú về phía nam nhân đang đã tọa.

- Tiền bối quả thật tinh tường, tại hạ vừa mới tới đây không lâu!
- Ô, vậy người biết chúng ta là ai chứ?

Nữ nhân áo đỏ cất lời, nàng cũng cảm thấy hơi bất ngờ về lão già có tu vi Luyện Khí sơ kỳ này. Phàm là người ở Độ Khẩu, có ai không biết tới danh tiếng của họ kia chứ?

Hắc Hồng song quỷ là danh hiệu của cặp nam nữ này, họ vốn là một cặp song tu đạo lữ tu luyện ma công. Hai người vốn là cô nhi từ nhỏ, được một vị tu ma thương tình mà thu nhận, lại thấy cả hai có dị linh căn hắc ám nên chân truyền lại cho cả hai công pháp tu ma. Sau khi sư phụ qua đời, hai người phiêu bạt chốn tu tiên giới, trải qua vô số lần hung hiểm, cuối cùng họ tìm tới Độ Khẩu trấn này định cư tu tập. Thi thoảng cũng ra ngoài tìm kiếm huyết linh và hồn phách tu tiên giả cấp thấp về tu luyện, cũng có đôi khi thu cả huyết tinh và hồn phách phạm nhân, điều này khiến cho cư dân Độ Khẩu vô cùng úy kỵ hai người.

- Quả thật chưa hề được ai kể qua, xin hai vị tiền bối thứ tội!

Nam nhân che mặt nghe vậy thì liếc mắt qua hai người một chút, sau đó lại chăm chú tới nam nhân đang đã tọa kia. Nữ nhân thấy vậy thì khúc khích, lát sau mới nói.

- Vậy thì không thể trách phạt hai người, xong phải phạt hai người mới được!
- Vị tiền bối này, chúng ta là người mới tới. Có sao lại trách phạt chúng ta, cho dù hai vị là tu ma giả, cấp bậc cũng cao hơn chúng ta. Nhưng hai vị đừng cho rằng cứ cấp cao là có thể ý thể mà tùy ý làm càn!

Như Như khăng khái lên tiếng, nam nhân che mặt hô hô cười lên. Còn nữ nhân thì khóe mắt hơi cau lại, trên mặt đã có chút sát khí.

- Ha ha ha,tiểu cô nương này nói rất hay,rất hay.Ta từ ngày tu tập tới nay,đây là lần đầu có kẻ cấp thấp dám nói thế trước mặt chúng ta đây.Giỏi,rất có dũng khí!

Nam nhân khẽ giơ một ngón tay lên tán thưởng,nữ nhân áo đỏ thì phụng phịu nói.

- Chàng là đồ đáng ghét,ta bị người ta khinh khi mà chàng lại tán dương nó là sao?

- Vậy nàng tính sao đây?

- Diệt sát cả hai,dù sao có thêm hai cái hồn phách tu sĩ vào Âm Ma Phiến cũng tốt chứ sao?

Nữ nhân áo đỏ nói,cái lưỡi hồng khẽ lè ra,liếm liếm môi.Nam nhân không nói thêm gì,lặng lẽ lúi ra từ túi trữ vật một cái thiết hoàn màu trắng bạch,nữ nhân thấy vậy trong mắt không khỏi ánh lên vẻ vui thích,cũng lấy ra một cặp loan đao màu trắng.Phía dưới Như Như và Vũ Nham cũng đã lúi vài tấm phù chú cùng vũ khí ra,Như Như đang cầm trên tay một cái Ngọc Phiến,đây chính là cây quạt mà Minh Tiến vẫn hay cầm.Vũ Nham thì vẫn cầm sợi dây đen Phọc Tiên Tác mà thủ thế.

-Ừm,có chút thú vị.Một kẻ mang âm linh căn,một người mang hỏa linh căn,cả hai lại đã đạt tới Luyện Khí.Tốt,mau tới đây!

Nam nhân che mặt nói,sau đó khẽ niệm chú.Lập tức trên thiết hoàn nọ nổi lên một màn sương trắng,lờ mờ ẩn hiện những cái mặt quỷ ghê rợn.Nữ nhân áo đỏ cũng không chịu kém chút nào,cặp loan đao cũng đang tỏa ra một luồng hắc khí,trong đó cũng ẩn chứa vô số âm hồn.Hai bên lập tức động thủ,Vũ Nham khẽ vung tay tề ra bốn năm tấm trung cấp phù,Như Như thì khẽ dồn pháp lực lên Ngọc Phiến,Ngọc Phiến hơi rung lên rồi mở ra,từ đó xuất hiện cả trăm con tiểu hỏa điều lao về phía cặp nam nữ nọ.Nam nhân nét mặt lộ vẻ kinh ngạc.

- Hoàng Yến phiến!Nàng mau thu hồi Song Nguyệt đao!

Hoàng Yến Phiến này là Minh Tiến mua từ một cửa tiệm trong Tam Môn trấn.Đây vốn là một kiện cực phẩm linh khí hỏa hệ,công kích không hề tầm thường,bên trong còn khảm nạm cả linh hồn của tiên thú Hoàng Yến.Tiên thú vốn là khắc tinh với ma thú,Hoàng yến này tuy chỉ là tiên thú cấp thấp nhưng với ma thú Ngưu quỷ trong Song Nguyệt đao của nữ nhân áo đỏ cũng còn hơn mấy bậc.Nam nhân che mặt tuy sớm phát hiện nhưng lúc nói ra thì không kịp,Song Nguyệt đao đã lao tới.Chỉ thấy nữ nhân áo đỏ khẽ rút lên thảm thiết,Song Nguyệt đao bị đám tiểu hỏa điều lao vào cắn xé,chẳng mấy chốc hắc khí tan biến mà rơi xuống.Song đao này là thông tâm pháp bảo với nữ nhân áo đỏ,liên thông thần thức bị cắt đứt khiến cho nàng ta cảm thấy suy yếu cùng đau đớn vô cùng.

Nam nhân che mặt vội vã khu động thiết hoàn liên tiếp bay tới hộ thân,khẽ quay sang nữ nhân với ánh mắt quan hoài.

- Nàng không sao chứ?

- Chàng...chàng nhất định...phải báo thù...

Sau đó ngắt đi,tu vi của hai người đều đã đạt tới Kết Đan sơ kỳ.Lại nữa song đao kia nàng ta tổn công luyện chế thành bốn mạng pháp bảo,vừa rồi lại dồn lực xuất chiêu mà bị đối phương một phen phá hủy pháp bảo khiến tâm thần đại chấn động,sau khi khám qua thấy không nguy hiểm tới tính mạng thì khẽ thở phào.Nét mặt y biến đổi,âm lệ gần gũi.

- Vốn ta chỉ định lấy mạng gã kia,còn tha cho các người nhưng không ngờ các người lại có bản lĩnh phá hủy cả pháp bảo của nương tử ta,đã vậy thì đừng trách ta vô tình!

Lập tức thiết hoàn nọ bạch khí ánh lên,ù ù lao tới hai cha con Vũ Nham.Như Như vừa rồi một chiêu may mắn đắc thủ khiến nàng hơi bất ngờ,sau lại nghe thấy câu y muốn lấy mạng Minh Tiến thì lông mày nhíu lại,Vũ Nham cũng cùng một ý nghĩ.Vội dốc sức tiếp chiến.Luyện Khí cùng Kết Đan chênh lệch đẳng cấp quá xa,chừng độ một nén hương thì cán cân đã lệch về phía nam nhân che mặt.Chỉ thấy y vẫn ung dung bề nữ nhân áo đỏ trên phi hành,còn hai cha con Vũ Nham mặt mày đã nhợt nhạt,trán đã ra mồ hôi lấm tấm,vắt vả đối đầu với thiết hoàn.

Việc hai người thủ tới lúc này cũng không có gì ngoài dự đoán của nam nhân che mặt.Y cũng chưa hề dùng hết sức,chỉ là úy kị nếu hai kẻ này có pháp bảo khắc chế Hắc Cốt Hoàn của y như với Song Nguyệt đao của

nữ nhân áo đỏ thì quả thật tu vi có chút sụt giảm. Hồi lâu vẫn chưa thấy hai người tung ra thêm pháp bảo nào nữa thì cười nhạt, khẽ thu thiết hoàn về.

- Thế nào? Hai người tự xử hay để ta ra tay?

Thiết hoàn bay về khiến cho hai cha con Vũ Nham cảm thấy áp lực giảm bớt, nhất thời thở ra một hơi. Lại nghe nam nhân che mặt nói vậy thì có chút lo lắng. Vũ Nham thầm biết cả hai cha con lão dù có cố sức cũng khó lòng chống cự lâu hơn, lão khẽ liếc mắt nhìn Như Như rồi quay ra nói.

- Tiền bối, ta nguyện tự giao hồn phách mình. Chỉ mong tiền bối khai ân cho tể tử và nữ nhi của ta!

- Phụ thân, đừng!

Như Như hô lên thất thanh. Nam nhân che mặt thì vẫn không mở lời, cái y cần là hồn phách tên tiểu tử phật tu, còn hai cái hồn tu sĩ này, có cũng được mà không có cũng vẫn vậy. Bèn lắc đầu.

- Các người đã nghe nương tử ta nói rồi đấy, chúng ta cần hồn phách tên phật tu kia để tu luyện Âm Ma Phiên. Tốt nhất ta thành toàn cho cả ba người chung một chỗ, vậy là tốt nhất. Ha ha ha...

Y cười lớn, vẻ mặt trào lên sát khí áp bức khiến Như Như và Vũ Nham nhất thời không nói thêm được câu nào. Cả hai chỉ cảm thấy uy áp qua sức kinh hãi, chân tay bủn rủn vô lực. Chợt có một luồng khí thanh mát, trầm ấm lan tới khiến cả hai ngạc nhiên, lại nghe tiếng người nói, giọng điệu quen thuộc.

- Âm Ma Phiên của người đã thu dung bao nhiêu hồn phách?

Như Như quay mặt lại, chỉ thấy trước mặt là một nam nhân bán thân lửa thể đang đi tới thì mặt hơi ửng hồng, nhu thuận gọi.

- Ca ca!

Minh Tiến khẽ gật gật đầu, nam nhân che mặt thì ngạc nhiên. Cho dù cả ba người đang quyết chiến hãn cũng vẫn thả ra thần thức mà không hề phát hiện ra phật tu này đang tới gần. Nhưng sau khi nhìn ra tu vi thì cười nhạt mà nói.

- Chỉ là một tên Luyện Khí Hậu kỳ đỉnh phong mà cũng lớn gan đấy. Thôi, đằng nào mi cũng sắp gia nhập vào Âm Ma Phiên của ta nên ta chiếu cố, đã có chín trăm chín mươi tám cái hồn phách rồi. Người chính là cái cuối cùng!

Nghe vậy thì tất cả người trong sảnh ngoại trừ cặp nam nữ nọ đều giật mình. Thúy Loan tuy tạm thời bị phong bế đi linh lực nhưng nghe vậy cũng không khỏi lạnh gáy, toát mồ hôi. “Ma công thật sự quả là tà ác.” Minh Tiến lắc đầu, khẽ nói với Như Như và Vũ Nham.

- Hai người lui ra đi, bảo hộ cho cả vị cô nương kia nữa. Nơi này để ta!

- Ca ca, huynh ...huynh vừa mới hồi phục... liệu có ổn...

Minh Tiến chỉ mỉm cười, khẽ phát tay lấy ra từ túi trữ vật thanh hắc kiếm. Hắn vừa chạm vào chuôi kiếm, lập tức nó biến đổi thành một màu trong suốt, tỏa ra hàn khí mãnh liệt. Nam nhân che mặt có chút thoáng ngẩn người, sau đó cười mà nói.

- Hừ, chỉ là một tên phật tu có dị linh căn bằng hệ. Người xem ra không biết trời cao đất dày là gì, hôm nay để ta giáo huấn người một phen!

26. Chương 26: Hồn Độn Linh Căn

Y cười lên âm lệ, huy động hắc hoàn nọ vu vu lao tới. Như Như cùng Thúy Loan phía sau không khỏi kinh hãi, kêu lên. Hắc hoàn lần này đã biến đổi hoàn toàn, nó không đơn thuần lao vào tấn công như lúc nam nhân che mặt đối đầu với cha con Vũ Nham nữa mà bất ngờ phân ra làm ba, từ đó hình thành ba cái đầu lâu lớn đang há miệng lao tới Minh Tiến. Minh Tiến thấy vậy thì không nói gì, cầm cây kiếm nọ xuống đất rồi ngang nhiên đứng nhìn ba cái đầu lâu kia, vẻ mặt vô cùng trấn tĩnh. Nam nhân che mặt lập tức có chút ngưng trọng “Tên tiểu tử này không phải kẻ tầm thường, chắc y có điều xảo trá”. Nghĩ vậy nên y không tiếp tục tấn công mà dừng lại, chăm chú quan sát xung quanh Minh Tiến. Minh Tiến thấy vậy thì cười nhạt.

- Sao rồi, người sợ ta rồi à? Ta cho người cơ hội cuối, mau rời đi, bằng không ta sẽ phế đi tu vi của người. Lại hủy đi Nội Hải, cho dù người có là thần đi nữa cũng đừng mong tu tập lại ma công!

- Hoa ngôn xảo ngữ, hôm nay nhất định ta sẽ trừ hồn luyện phách người!

Nam nhân che mặt gầm lên, y cũng từng trải qua tu tiên giới. Đều biết việc phật tông có khả năng phế đi tu vi của người khác, nhưng để tối thiểu làm được việc ấy cũng cần đạt tới Nguyên Anh. Tên tiểu tử trước mắt y chỉ mới sắp bước vào Trúc Cơ, sao có khả năng ấy? Hắn lập tức tăng thêm linh lực vào hắc hoàn, ba cái đầu lâu nọ há cái miệng rú lên đầy phần khích lao tới.

- A di đà phật!

Minh Tiến ngậm lên, tay bắt phật quyết. Chờ cho ba cái đầu lâu tới gần thì đưa bàn tay ra, khê đẩy ra một chưởng. Chỉ thấy một đạo phật tự từ lòng bàn tay hắn bay ra, đánh trúng vào mi tâm ba cái đầu lâu nọ, chỉ thấy ba cái đầu lâu hú lên thống khổ một hồi, sau đó thu nhỏ dần lại rồi biến trở lại thành hắc hoàn. Hắc hoàn rung lên kịch liệt, nam nhân che mặt thì mặt lập tức tái xanh, lấp bắp.

- Hàng Ma Kinh, người... người là môn đồ Thiên Hồng Tự?

Minh Tiến không động thanh sắc, vẫn im lặng đứng đó. Nam nhân che mặt thoáng chút suy tư rồi đột nhiên cười lên ha hả. Y khê đặt nữ nhân áo đỏ lên phi kiếm, khu động nó bay ra xa sau đó lấy ra một lá phù chú màu đỏ rực, xung quanh huyết khí âm lệ, nói.

- Chà, thật không ngờ lần này ta lại có một đối thủ đã tay như vậy. Lại còn là chân truyền của Thiên Hồng Tự, hay... hay... ha ha ha. Năm xưa tôn sư vì một con lừa trọc mà táng mạng, giờ ta mang một tên đệ tử của chúng trừ hồn luyện phách để tể thù, chắc tôn sư dưới hoàng tuyền cũng ít nhiều cảm thấy hả dạ!

Tự tay y cắn lưỡi, phun ra một ngụm máu vào tấm phù chú nọ, nó đột nhiên sáng rực lên phát ra tiếng ông ông kỳ quái. Vũ Nham hô lên kinh hãi.

- Ma thú phù!

- Ô, lão già cũng có con mắt lịch duyệt. Thứ này vốn thế gian không còn lại mấy tấm mà người cũng có thể nhận ra, bội phục bội phục!

Nam nhân che mặt chấp tay mà nói. Tấm thú phù nọ sáng lên một màu máu huyết, dần to lên thành một cánh cửa. Từ đó bay ra một bóng trắng lớn, âm khí mãnh liệt. Minh Tiến hơi cau mày “Kia là cái thứ gì mà âm khí mãnh liệt như vậy?”. Nam nhân che mặt cười lên, khê ho rồi nói.

- Tiểu tử, tiếp chiêu!

Cái bóng trắng lập tức mờ ảo biến mất, Minh Tiến khê nhưn mày, sử dụng Di Động thuật mà né đi. Chỉ thấy chỗ lúc trước đã có một cái hố sâu hoắm, hắn cũng kinh nghi bất định. Vội ngưng trọng, giác quan phát ra cực đại. Lại lắng mình dùng Di Động Thuật mà tránh đi, nơi vừa rồi lại tiếp tục có thêm một cái hố nữa. Minh Tiến lúc này cũng không hề nghĩ là còn gì cần giữ bí mật nữa, lập tức tung ra thần thức mà tìm kiếm. Quả nhiên lơ mơ thấy phía sau lưng nam nhân che mặt có một bộ cốt long to lớn, cái đuôi cực dài đang lao tới mình thì ngưng trọng, khê vung tay. Lập tức một bức tường băng xuất hiện trước mặt

hắn, ỳnh một tiếng, tường băng đã bị đánh mẻ một mảnh. Nam nhân che mặt thoáng ngạc nhiên, sau đó cười mà nói.

- Hay, xem ra thanh băng kiếm nọ cũng có chút vi diệu. Để ta sau này nghiên cứu thêm vậy! Ha ha ha...

Nhưng đột nhiên y lại nhận thấy điểm kì quái, luồng thần thức vừa rồi quá mạnh. Lẽ nào tên tiểu tử này có sư phụ đang tinh tọa gần đây? Như vậy phải nhanh chóng diệt sát hắn mà rời đi! Trong Lòng y đã có chủ ý, lập tức dồn dập công kích tường băng. Minh Tiến thì đã nhìn rõ cốt long phía sau, lại thấy công kích lợi hại từ cái đuôi dài thì cũng khẩn trương thêm. Cầm thanh kiếm khê vuốt nhẹ lên sống kiếm, lập tức nó ông ông kêu lên rồi biến đổi thành một màu xanh lục, nội đan thành một màu lam. Hắc kiếm đã chuyển sang thủy hệ.

- Pháp bảo song thuộc tính!

Nam nhân che mặt rú lên kinh hãi. Y cũng từng giao tiếp nhiều với các tu ma giả khác, đại khái tình hình các tông môn đều có nắm được ít nhiều. Xưa nay chỉ nghe Lam Nguyệt Cốc có ba đệ tử nội đường may mắn

có ba kiện cổ bảo song thuộc tính chứ chưa hề nghe nói tới Thiên Hồng Tự cũng có bảo vật này. Trong mắt y lại hiện lên một chút kích động và thèm khát, lập tức kiên tục công kích tới. Minh Tiến vốn đã có chủ ý, cứ kệ cho hắn công kích tường băng, còn bản thân thả tay khỏi hắc kiếm. Lập tức nó tự bay lên, hóa thành một con thủy long, ầm ầm phun tới nam nhân che mặt một cột nước. Nam nhân che mặt cười lên ha hả, khê vẩy tay một cái, cốt long lao tới phủ ra một đạo âm khí. Tuy âm khí có thể cản lại uy lực nhưng nước vẫn có thể chảy qua và thấm ướt hết cốt long nọ khiến nó hiện hình.

Minh Tiến lại thu kiếm, vuốt lên thân kiếm lần thứ hai. Lần này nó cũng ông ông gầm lên rồi biến đổi. Ngân quang đại thịnh, nội đan xuất hiện lôi điện lẹt xẹt, thân kiếm hoàn toàn biến đổi thành một màu ngân sắc. Nam nhân che mặt thì kinh hãi cực độ, không nói lên lời, chợt ngẩn ra rồi vội vã phi thân lùi ra sau một quãng, lập tức lùi ra phù chú phòng ngự. Chỉ thấy cốt long bị chín đạo sấm sét từ một con Lôi Long do thanh kiếm nọ biến thành trấn nát, lôi điện cùng với nước lúc trước khiến cốt long toàn thân phát ra tiếng lép bép rồi nổ tung. Nó khiến mặt đất rung động một hồi, tấm phù chú hiện lại nguyên hình rồi tự hóa ra tro mà tiêu tán.

- Không...!

Nam nhân che mặt đau xót kêu lên, tấm phù này là di vật của sư tôn. Từ trước tới nay vốn chưa hề thua trước kẻ thù vậy mà giờ chỉ với hai chiêu đã bị phá hủy, hắn thật sự rung động trước tên phật tu trẻ tuổi này. Trong lòng y bắt đầu dâng lên sự lo lắng cùng tiếc nuối, cuối cùng hắn quyết định tung ra Âm Ma Phiên. Minh Tiến chỉ thấy y trầm ngâm hồi lâu thì lập tức đề phòng, chỉ thấy y tung ra một cây quạt lông công, trông hình dáng bên ngoài rất giống với cái quạt của Gia Cát Lượng, chỉ khác là nơi lông công nọ có màu đen bóng, âm khí nồng nặc. Y niệm pháp quyết rồi tung cây quạt lên, lập tức nó trở nên to gấp ba bốn lần, âm khí đại thịnh. Từ trong đó có vô số hồn phách hung hang bay ra, há cái miệng đỏ lòm lao tới mấy người phía dưới. Như Như cùng Vũ Nham lập tức tung ra ba tấm Thiên linh phù, lập tức ba người được một quang sáng màu bạc bao lấy. Đám âm hồn kia chỉ dám bay ở bên ngoài mà không dám áp sát.

- Kháng Ma phù dòng Thiên linh phù chú?!

Nam nhân che mặt thốt lên, y vốn định công kích ba kẻ ở dưới để phân tâm tên tiểu tử phật tu. Nhưng kết cục là vô tác dụng, vội niệm chú điều khiển âm hồn tấn công Minh Tiến, trong lòng thầm tăng lên sự sợ hãi, lo lắng lần này đã chọc đúng tổ kiến lửa. Tấn công phật tông bằng ma công có lẽ là điều điên khùng nhất, phật tông có Hàng Ma Kinh là khắc chế âm ma, dù biết điều này là phí công nhưng y vẫn cố công kích. Chỉ mong tên tiểu tử này tu vi còn thấp, kì tích có thể xảy ra.

Khác với ý hắn là Minh Tiến sẽ dùng Hàng Ma Kinh, chung quy hắn vẫn đứng im khiến y có chút ngáy người, sau đó là mừng thầm. Huy động thêm nhiều hồn phách từ Âm Ma Phiên, bao vây hắn lại. Y cười lên âm lệ.

- Hà hà, tiểu tử, biết điều nên mau chịu chết đi! Lên!

Các âm hồn được lệnh cùng hưng phấn lao tới Minh Tiến, đột nhiên Minh Tiến mở mắt, trong mắt ánh lên một màu kim sắc, miệng khê tụng niệm.

- Tham! Sân! Si!

Từ thân hình hắn kim quang đại thịnh, ánh kim quang tỏa ra khiến đám âm hồn ngáy ra. Kim quang lan ra tới đâu, lập tức âm hồn nơi đấy biến ra một màu trong suốt, cặp mắt trở nên hoàn toàn bình thường. Kim quang khi lan tới cây Âm Ma Phiên thì đột ngột phát sáng mạnh mẽ, đem tất cả âm hồn còn lại đưa ra khỏi ma phiên, tẩy rửa chúng thành một màu trong suốt. Nam nhân che mặt ngáy ngốc đứng nhìn “Đây là loại thần công cổ quái gì?”. Minh Tiến lại lấy ra tấm cà sa, khê tụng niệm.

- A di đà phật! Siêu độ chúng sinh, từ bi hỉ xả, buông tay thành phật!

Lập tức đám âm hồn nọ phát ra một làn quang mang màu vàng, lần lượt bay lên rồi tan biến thành các đốm sáng li ti rồi biến mất dưới làn tuyết. Khung cảnh thật sự mỹ lệ khiến Như Như cùng Thúy Loan cứ ngáy ngốc mà nhìn.

Âm Ma Phiên vốn dùng âm hồn tu sĩ mà tu luyện, nay Minh Tiến dùng bí pháp phật tông là Siêu Độ Kinh giải thoát đưa họ về với luân hồi. Như vậy tốt hơn là diệt sát hay phá hủy ma phiên, làm như vậy chỉ làm ấy trăm linh hồn kia tiêu biến, mãi mãi không được luân hồi. Hắn nhìn tới hai người phía xa mà khê tụng.

- Phật pháp vô biên, quay đầu là bờ!

Sau khi đem tu vi cả hai phế đi, hẳn cũng thuận tiện dùng tâm pháp Phật môn xóa đi trí nhớ về ma công cũng như tất cả về tu tiên giới. Lại thuận tay xóa luôn trí nhớ ngày hôm nay của Thúy Loan, sau đó để Như Như cùng Vũ Nham bài trí cho ba người kia rồi lập tức đả tọa. Lăn ra tay vừa rồi hẳn có phần hơi quá sức, chân lực lúc này cũng chỉ hồi phục được bốn thành. Sau khi an trí xong cho cả ba người thì Như Như cùng Vũ Nham trở lại gia trang, Vũ Nham khẽ liếc nhìn Minh Tiến, mắt ánh lên sự kinh hãi bất định, thốt lên.

- Không thể nào, kia...kia không phải là Phật thể...là Hỗn Độn linh căn hay sao?

27. Chương 27: Phụng Hoàng Cung

- Phụ thân, cái gì là Phật thể, là Hỗn Độn linh căn?

Như Như nhíu mày hỏi, nàng tuy theo cha học y được, sách về điển tịch cổ thư của cha cũng có xem qua không ít. Nhưng chưa bao giờ nghe hay xem qua cái gì gọi là “Phật Thể” với “Hỗn Độn linh căn” cả, ánh mắt chăm chú quan sát hồi lâu, chỉ thấy Nội Hải Minh Tiến chỉ có một luồng ánh sáng kim sắc đang lơ lửng nơi đan điền. Vũ Nham trầm ngâm một hồi, sau đó mới vẫy nàng lùi ra phòng khách, tránh làm phiền Minh Tiến lúc hắn đả tọa. Ra tới nơi, lão vẫn trầm ngâm một hồi khiến Như Như sốt ruột, lại hỏi.

- Phụ thân, rốt cuộc hai thứ người nói là cái gì vậy? Sao con chưa được nghe qua?

Vũ Nham đang suy nghĩ nói cho nàng hiểu, vốn năm xưa lão có cơ duyên được phục dụng hai giọt Thanh Nhân Thủy nên cặp mắt có thể nhìn thấu Nội Hải hơn người. Lão chậm rãi kể lại tất cả cho nàng nghe.

Cổ thư của tu tiên giới từng ca ngợi ba người được coi là lão tổ của tu tiên giới. Bao gồm Phật Tông Như La đại sư; Tiên Đạo Quát Cát chân nhân; Ma Tôn Cửu Khúc ma đầu. Ba người này được coi là tổ sư của ba trường phái tu tiên sớm nhất, tu vi vô cùng cao thâm và đều đã phi thăng linh giới cả. Quát Cát chân nhân cùng Cửu Khúc ma đầu trước đó đánh cuộc với nhau xem ai sẽ phi thăng linh giới nhanh hơn, cũng đã từng rủ Như La đại sư tham gia nhưng đại sư thân là Phật tông nên từ chối. Cuối cùng thì Như La đại sư lại là người phi thăng sớm hơn tất cả. Hai người kia sau khi tìm đọc lại di thư của Như La mới biết đại sư thân có đặc thù, đó là đại sư có thể tu tập bất cứ loại tâm pháp nào. Lưu bút của đại sư khiến cả hai một phen kính phục, lại đặt tên cho nó là Hỗn Độn linh căn. Xá Lợi Tử cũng là một thân tu vi của Như La đại sư năm nào truyền lại, vốn đại sư khi biết mình sắp phi thăng Linh giới, một lòng kính Phật nên không quan trọng tu vi mình nữa, mà nâng lực tu tiên lúc ấy cũng không thể hủy đi. Bèn tìm cách truyền chân lực cả đời vào Xá Lợi Tử, nó vốn không phải di cốt của Như La mà là đại sư dùng một cái răng nanh của thần thú Thanh Long mà truyền lực vào. Di ngôn truyền lại Xá Lợi Tử chỉ dành cho kẻ hữu duyên.

Với ánh mắt quan sát của Như Như, chỉ đơn thuần nhìn thấy trong Nội Hải Minh Tiến có một luồng kim quang phát sáng. Nhưng trong mắt Vũ Nham, luồng kim sắc ấy hiện lên rõ nét là một tập hợp của vô số loại linh khí khác nhau. Toàn thân y lúc này linh khí chạy theo cơ thể cũng là luồng kim sắc hỗn hợp nọ, nó có nguồn gốc Phật tông nên kẻ có linh khí dạng này được coi như Phật thể. Đương nhiên vì kẻ này mang thân Phật tu nên linh khí hắc ám tự nhiên không có tồn tại...

Nửa tháng sau, tại Trấn Bình Sơn cách Độ Khẩu hơn sáu trăm dặm về phía Tây. Đây là một trấn cấp trung, nó nằm trên con đường huyết mạch từ nội địa U Châu tới Tam Môn và các vùng núi phía Bắc. Hôm nay trong trấn nô nức lạ thường, người ra người vào tấp nập, ngựa xe đông đúc như đi hội. Bình Sơn vốn không phải là một trấn thiên về giao thương, vốn cũng không phải là nơi buôn bán linh dược, nhưng cứ năm năm một lần là lại có rất đông người kéo về. Người thì đủ loại, tán tu có, ma-nho-phật-yêu-đạo đủ cả, người có linh căn sơ cấp cũng có. Họ tới đây để thử vận may, đây là ngày Phụng Hoàng Cung tuyển nhận đồ đệ.

Phụng Hoàng Cung trong tu tiên giới mà nói cũng chỉ là một tông phái cấp trung, thậm chí danh tính còn có phần gần như xếp chót bảng. Nhưng tông môn này có một điểm khá đặc biệt là thu nhận đủ các giai tầng đệ tử, không hề phân biệt phẩm cấp, danh gia gia tộc hay là tán tu. Nếu như các tông môn khác, trừ khi người muốn gia nhập có linh căn đặc thù hoặc có người thuộc nội bộ tông môn đỡ đầu, hoặc có người có danh tiếng dẫn tới đầu nhập. Tất cả đều phải trải qua khảo thí đặc lực, nếu qua mới có thể thu nhận làm đệ tử nội môn, còn không thì cố gắng tu tập làm đệ tử ngoại môn, chờ lần khảo thí sau. Tới Bình Sơn không chỉ

đơn giản là nam nhân mà nữ nhân cũng có vô số,Phụng Hoàng Cung xưa nay nổi danh U Châu vì có một đội ngũ nữ đệ tử tu vinh tinh thông,thân mang linh căn.Hơn nữa họ ngoài tu vi và linh căn cũng là những người có nhan sắc hơn người,lần này không ít kẻ tới đây để tìm song tu đạo lữ,có thể nói Phụng Hoàng Cung là bang hội duy nhất chuyên mai mối.Cũng có một vài nữ tu ở đây có cơ duyên trở thành tiểu thiếp cho vài vị trưởng lão của cửu đại tông môn,thế nên Phụng Hoàng Cung đã trải qua hơn sáu trăm năm bình an vô sự trước sự tranh đấu không ngừng của tu tiên giới.

Bình Sơn trấn hôm nay lại đón nhận thêm một cỗ xe ngựa sang trọng,xe được kéo bởi hai con bạch mã,thanh thế không hề tầm thường.Cỗ xe dừng lại tại một khách điểm sang trọng,gã tiểu nhị vội vã sốt sắng lao ra như bay chào đón.

- Khách quan,xin mời vào nghỉ ngơi dùng trà.Bách Tiên khách điểm chúng tôi là đệ nhất khách điểm của Bình Sơn trấn này,xin khách quan cứ yên tâm!

-Ừm!

Một nam nhân thân mặc một bộ y phục màu trắng khê vén màn cửa bước xuống xe,tay y vẫn phe phẩy cây quạt ngọc mà nghe tiểu nhị nói.Sau đó thì nhẹ nhàng quay vào xe nói.

- Nàng thấy sao?Ở chỗ này được chứ?

- Tầy chàng thôi!

Một giọng nữ nhân ôn nhu đáp lại nam nhân nọ,chỉ thấy y mỉm cười,nhẹ nhàng đỡ một nữ nhân áo hồng bước xuống xe.Nữ nhân này thần thái ôn nhu,thuận nết người vào lòng nam nhân bạch y mà nhìn ngó một hồi.Tiểu nhị thấy vậy cũng chẳng cho là lạ,mấy ngày nay y tiếp đón bao nhiêu thế gia công tử tới ứng thí,tiểu thiếp mang theo vô số nên cũng không chú ý lắm,lập tức xun xoe nói.

- Mời công tử cùng tiểu thư vào dùng trà!

Minh Tiến gật gù đầu,ném cho gã năm linh thạch rồi cùng Như Như bước vào trong khách điểm.Quả thật tên tiểu nhị nọ không hề quá lời,chỉ thấy lầu các sơn son rộng rãi,lại có vô số người ra vào tấp nập,sinh ý quả nhiên đại thịnh.Minh Tiến khê kéo ghế cho Như Như ngồi rồi sau đó mới ngồi xuống một cái ghế bên cạnh.Một tên tiểu nhị khác nhanh chóng mang trà ra,tươi cười nói.

- Công tử chắc từ xa tới,không biết có phải ngài đang muốn ứng thí kì khảo nghiệm của Phụng Hoàng Cung hay không?

- Không sai,ta tới từ Độ Khẩu.Chuyện nơi đây thế nào mong người cho chúng ta biết!

Nói xong lại tung ra năm linh thạch nữa,tiểu nhị vội đơn đả đón lấy,miệng cảm ơn sau đó cung kính kể hết ra.Tới cuối cùng rồi mới nói.

- Công tử,tất cả đều được ta nói ra rồi.Ngài còn cần gì nữa không?

- Vậy người sắp xếp cho ta một căn phòng yên tĩnh là được rồi!

- Điều này xin công tử yên tâm,ngài cứ tự nhiên thưởng trà.Lúc nào cần nghỉ ngơi thì sẽ có người dẫn lên phòng.Tiểu nhân xin đi chuẩn bị!

Minh Tiến khê gật đầu,tay nhấp một ngụm trà,chỉ cảm thấy sảng khoái vô cùng.Lần này hai người đi là do chủ ý của Vũ Nham,lão muốn hai người tìm tới một tông môn trung cấp mà gia nhập,từ đó vừa có thể chuyên tâm tu tập lại vừa có thể lẩn tránh kẻ hiếu kì.Do lão nhất nhất tin rằng Như Như cùng Minh Tiến đã phát sinh chuyện nam nữ nên sắp xếp cho Như Như với Minh Tiến tới Bình Sơn như một cặp song tu đạo lữ.Tuy nhiên cuối cùng lại phải thay đổi xuống mức Như Như làm tiểu thiếp của Minh Tiến vì lo lắng nữ nhi sẽ phải thi đấu mới có thể qua,việc này khiến Như Như thì xấu hổ không thôi còn Minh Tiến thì chỉ cười xòa.

- Ca ca!

Như Như khê truyền âm.

- Ừ,sao vậy muội?

- Chàng ơi!

Như Như lại khẽ truyền âm,sau đó thì cười lên khúc khích một hồi khiến Minh tiến gần ra mà nhìn nàng.Hắn cứ tròn mắt ngắm nàng khiến hai má nàng hồng lên.Lát sau mới nói.

- Ca ca,chúng ta cứ xưng hô như cũ nhé,cứ Chàng với Thiếp muội thôi không quen tạo nào.Tại sao cha cứ bắt muội phải xưng hô như vậy chứ,không quen chút nào!

Như Như nói xong thì hai má phị ra,làm bộ bực bội.Minh Tiến lúc này mới hiểu ra,cười mà giải thích.

- Cái này chỉ là đề phòng có kẻ chú ý chúng ta thôi,mà muội cứ xưng hô sao cho thoải mái là được.Ta cũng không quan trọng mấy thứ lễ nghi ấy lắm.

- Ừm,muội nhớ rồi!

Theo lời tên tiểu nhị nọ,lần này Phụng Hoàng Cung tuyển chọn người gia nhập có phần lớn hơn tất cả năm mươi năm gần đây.Không những không giới hạn tông môn mà còn thu nhận cả các tu sĩ từ các tông môn nhỏ,chỉ cần có thể thông qua khảo thí là được chấp thuận...

Nội điện Mãn Hoa đường,một trong sáu phân đường của Phụng Hoàng Cung.Phía trên một cái ghế gỗ đàn hương,có một nữ nhân khoảng chừng mười tám mười chín đang uể oải tựa lưng vào đó.Không biết nàng đang suy nghĩ điều gì,chỉ chốc chốc lại thấy nàng thở dài ra vẻ vô cùng sầu muộn.

Mãn Hoa đường chính là nội đường nổi danh U Châu của Phụng Hoàng Cung,đây là nơi tu tập riêng của các nữ đệ tử và cũng là nơi được tuyển chọn gắt gao nhất.Nữ nhân muốn gia nhập ngoài tu vi và linh căn,còn cần tới nhan sắc và cách hành xử,có thể tạm so sánh với một cuộc thi sắc đẹp.

- Tiểu thư,người sao vậy?

Một nữ nhân trung niên,thân mặc một bộ quần áo lụa vàng khoan thai cất tiếng hỏi.Nữ nhân trẻ tuổi ngồi trên ghế dường như quá quen thuộc với giọng nói này,không hề mở mắt mà nói.

- Nhũ mẫu đấy à?Con chỉ cảm thấy mệt mỏi thôi.Chỉ là gần đây lúc tu luyện gặp phải bình cảnh,dù có đan dược phục dụng cũng không thể công phá,chẳng lẽ cả đời này con chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong thôi sao?

Nữ nhân áo vàng thì thong thả mỉm cười,khẽ vuốt vuốt tóc nữ nhân trẻ tuổi.Nàng chăm sóc cô bé này từ nhỏ,lạ gì tính nết nàng,chỉ ôn tồn khuyên nhủ.

- Tiểu thư,chẳng lẽ không còn cách nào hay sao?Tiểu thư thân mang Dị linh căn băng hệ,chỉ mới qua tám năm đã đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ,thể gian này ít ai sánh được.Ta nghĩ chỉ cần tiểu thư tới gặp lão nhân gia xin chỉ điểm,chắc chắn sẽ có đột phá!

- Có thì cũng có,chẳng qua...

Nữ nhân áo vàng thoáng cau mày,sau đó ngưng trọng nói.

- Là cách nào?Cho dù tốn kém cũng phải cố,mà tiềm lực của Phụng Hoàng Cung chúng ta cũng đâu có kém.Chỉ cần đưa ra nhiều linh thạch là được!

Nữ nhân trên ghế đột nhiên ngậy người,rồi sau đó cười khổ mà nói.

- Nhũ mẫu à,cái này không phải tiền tài mà cầu được mà là phải có duyên.Phụ thân bảo ta tìm một nam nhân mang trong mình Dị linh căn cùng hệ với ta rồi song tu với hắn!

28. Chương 28: Tiến Nhập

- Cái này cũng không có lạ,chỉ là tại sao lão gia không tìm một người trong cửu đại tông môn?Phàm chỉ là đệ tử trong cửu đại tông môn thì việc tiến giai của tiểu thư đâu có khó?

Nữ nhân ngồi trên ghế uể oải đứng lên,nhè nhàng bước vào phía sau,chỉ nói lại một câu đầy u uất.

- Phụ thân con đã tìm qua tất cả,nhưng kẻ mang Dị linh căn bằng hệ chỉ có hai người,mà hai người đó đều là nữ nhân!

Sau bữa cơm chiều,Minh Tiến cùng Như Như rời khỏi khách điểm mà đi dạo.Trên đường họ gặp cơ man bao nhiêu là tu sĩ,tu vi thấp thì cũng đã là Linh Động Kỳ,cao nhất cũng chỉ là Trúc Cơ trung Kỳ.Tuyệt nhiên không hề thấy bóng dáng một tu sĩ cấp cao hơn Trúc Cơ nào xuất hiện.Phần lớn trong số này lại là nữ nhân khiến Minh Tiến thấy bất ngờ,đa phần họ đều có tu vi và linh căn,lại có nhan sắc hơn người.Nếu không phải vì tiểu nhị đã nói qua nội tình,có lẽ hẳn nghĩ đây là một ngày hội hoa nào đó chứ không phải khảo thí nhập môn.

Hai người đi dạo cho tới tận khi các căn nhà đã lên đèn thì mới trở về khách điểm.Như Như thì vui vẻ không thôi,hôm nay nàng đã được hẳn mua tặng rất nhiều nữ trang cùng với vải vóc.Bình Sơn tuy không phải là trấn giao thương,nhưng vải vóc cùng đồ trang sức,phần son thì có khi được mệnh danh là đệ nhất U Châu,nó đi kèm với danh tiếng Mãn Hoa đường của Phụng Hoàng Cung.Minh Tiến vẫn như lần trước,vung tay mà chi tiêu,cho dù hẳn phung phí từ ngày mới được chân truyền của Huệ Tuệ,cho tới nay linh thạch mới hao hụt chưa đến một phần trăm.Cầm cây trầm bạc được tạo hình một con Phượng Hoàng,nơi đôi mắt khảm hai miếng linh thạch hỏa hệ nho nhỏ,Như Như hào hứng nói.

- Ca ca,ca ca xem cái trầm này có đẹp không!

Minh Tiến nhìn thoáng qua rồi gật đầu,hắn vốn không có mắt thẩm mỹ tốt lắm,nên chỉ gật đầu mà không bình phẩm gì thêm,tiếp tục nhắm mắt đã tọa.Từ ngày phục dụng Xá Lợi Tử,chân lực xuất hiện trong nội hải hắn càng lúc càng nhiều,chúng luân chuyển càng lúc càng nhanh khiến nhiều khi cơ thể hắn phát sinh cảm giác đau đớn vô cùng.Vì vậy hắn đã tọa thường xuyên hơn để cố gắng điều hòa lại chân khí ấy,cứ qua mỗi lần đã tọa thì áp lực nọ dần dần giảm đi,hay nói đúng hơn là sức chịu đựng của cơ thể hắn tăng tiến thêm một phần.Như Như thì cho rằng hắn đang lo lắng cho cuộc sơ thí sáng mai nên cũng chỉ im lặng,nhẹ nhàng ngồi tĩnh tọa trên giường.

“Lần thứ mười lăm!” Minh Tiến nhủ thầm,đột nhiên vang lên tiếng gà gáy sớm khiến hắn giật mình,vội mở mắt ra,bên ngoài trời đã hừng sáng,văng vẳng lại là tiếng gà gáy báo hiệu một ngày mới bắt đầu.Hắn đảo mắt nhìn sang,chỉ thấy Như Như nửa nằm,nửa ngồi ở giường.Có vẻ như tối qua nàng toàn tâm toàn ý hộ thể cho hắn.Minh Tiến trong lòng chợt trào lên một cảm giác ấm áp,khẽ cởi trường bào khoác lên vai nàng rồi chậm rãi tiến tới cửa sổ,hắn cung tay đẩy ra cánh cửa.Két một tiếng khe khẽ,cánh cửa mở tung ra,một luồng gió lạnh từ ngoài ập vào mặt khiến hắn hưng phấn vô cùng,vội hít một hơi dài.Sau đó vội vã đóng lại vì sợ Như Như lạnh,đột nhiên cảm thấy có một sự ấm áp đang gắt gao ôm lấy lưng thì chợt giật mình,sau đó lại thấy hai bàn tay nhỏ nhắn ôm lấy bụng mình thì mỉm cười.Hắn quay lại ôm lấy thân ảnh nọ.

Như Như vốn đã tỉnh từ lâu,nhưng nàng vẫn vờ như đang ngủ mà quan sát Minh Tiến.Lúc thấy hắn mở cửa sổ thì đã rón rén trở dậy,nhẹ nhàng tới phía sau hắn.Cái lạnh khiến nàng hơi run,mạnh tay ôm lấy thân hình nam nhân trước mặt.Giờ thì nàng đang dụi đầu trong ngực y,đang được ôm trong vòng tay ấm áp của y.Minh Tiến ôm nàng,sau đó nhẹ nhàng hỏi.

- Như Như,sao muội không ngủ thêm chút nữa?Hôm qua vất vả uội rồi!

- Ca ca,muội không sao mà.Muội là tu tiên giả chứ đâu phải phàm nhân a!

Như Như dụi đầu vào ngực hắn,nũng nịu nói.Minh Tiến thấy vậy thì cũng không nói thêm,chỉ nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc nàng.Hai người cứ đứng như vậy một hồi lâu.Chợt nghe phía dưới lầu có tiếng chân người đang cấp tốc lao lên thì có chút giật mình,sắc mặt cả hai lộ ra nét căng thẳng.Dãy lầu này thuộc tầng cao nhất của khách điểm,đương nhiên điều kiện đãi ngộ cũng cao hơn rất nhiều so với các gian phòng phía dưới.Đám người làm khi tới đây đều cố gắng không làm ồn,tránh ảnh hưởng tới các vị khách nơi đây.Tu tiên giới vốn úy kỵ nhất việc tụ tập mà bị quấy rầy,điều này há có kẻ ngốc mới không hiểu.Nhưng giờ này lại có kẻ chạy rầm rầm lên,chứng tỏ có việc không lành.

- Các vị khách quan,Phụng Hoàng Cung vừa có thông cáo.Mời tất cả các vị ứng thí lập tức khởi hành tới Cung môn chuẩn bị tham gia ứng thí!

- Hừ!Chỉ là thông cáo mà cũng làm ồn như vậy,thật chẳng ra cái thể thống gì cả!

- Ô,năm nay cử hành sớm hơn mọi năm tới nửa ngày,không biết có điều gì cổ quái ở đây nhỉ?

- Vị công tử này nói vậy là sao? Chẳng lẽ tới kỳ hạn nào người cũng đi ứng thí?

- Ha ha ha, để huynh đệ chê cười. Ta đi ứng thí cũng vì nể mặt gia phụ mà thôi...

Trong tầng lầu nhất thời vang lên một hồi trao đổi, kẻ chửi mắng có, trò truyện thăm dò cũng có. Chỉ có tiểu nhị nọ thì vẫn phải tươi cười chuyển lời, cho dù đã có vài người hướng ánh mắt đầy khó chịu tới y. Như Như khẽ hé cánh cửa phòng ra, ngoài đầu nhìn ra ngoài, một lát sau nàng mới quay người vào trong phòng. Minh Tiến lúc này đã thay ra một bộ trang phục màu đen, vẻ ngoài không có gì quá gây chú ý, nhưng nó được may từ tơ lụa hạng nhất U Châu do đích thân y thiết kế. Như Như nhẹ nhàng giúp hắn buộc đai lưng, sau đó ngắm nghía một hồi rồi mới cười mà nói.

- Ca ca, chúng ta đi thôi!

Hai người rời khỏi khách điểm, vừa ra tới cửa đã thấy cơ man nào là người đang xuất ra phi hành, nhằm hướng Đông mà bay tới. Minh Tiến hiểu kỳ, khẽ ngoắc tay trưởng quý thì thảo hời hợt một hồi, sau đó lại ném cho y năm linh thạch, cười mà quay ra. Như Như thấy vậy thì tò mò, Minh Tiến cũng không hề giấu diếm, nói hết cho nàng nghe.

Phụng Hoàng Cung xưa nay có một quy định, đó là không bao giờ cho phép xe ngựa tiến vào địa phận của mình. Không biết có phải là do mê tín hay do có thù oán gì với xe ngựa mà Cung chủ Phụng Hoàng Cung đã đề ra cái luật cổ quái này. Như Như nghe xong thì cứ bùm miệng mà khúc khích, Minh Tiến thì thần nhiên cười ha hả. Chờ cho đám đông đã vãn bớt thì hắn mới lúi ra Trúc Ngọc, để Như Như đứng phía trước rồi hắn đứng sau mà phát lực, Trúc Ngọc lam quang đại thịnh phá không mà lao đi. Trên đường đi, cả hai được một phen mở rộng tầm mắt, phía trước cơ man không biết bao nhiêu là luồng quang mang đủ màu, phi hành đạo cụ cũng đủ loại, nhiều không đếm xuể. Như Như chú ý nhất là một nữ nhân có phi hành bằng một dải lụa màu xanh, tuy nhiên nó lại có thuộc tính Mộc nên nàng cảm thấy tiếc nuối không thôi. Nếu như phi hành nọ là thuộc tính Hỏa, chắc chắn nàng sẽ cố gắng tìm cách trao đổi với nữ nhân kia một phen.

Rất nhanh, chỉ chừng cựa một chén trà, đám quang mang phía trước đã dần dần đáp xuống mặt đất. Minh Tiến giảm bớt chân lực truyền cho Trúc Ngọc, phóng tầm mắt quan sát xung quanh. Chỉ có thể thấy nơi đây là một bình đài rộng lớn, cỏ phủ xanh mướt, phía xa xa có một đại môn lớn được nạm vàng, ánh kim quang phản chiếu từ các luồng quang mang tạo nên khí thế vô cùng uy nghi. Hắn khẽ cười, hạ dần Trúc Ngọc xuống cách xa đám người một quãng, sau khi thu liễm khí tức từ Trúc Cơ về lại Linh Động kỳ, hắn mới nhẹ nhàng dặt tay Như Như tiến về phía trước. Bình đài lúc này đã có rất đông người, họ túm năm chụm ba cười nói, chào hỏi lẫn nhau. Như Như khẽ phóng tầm mắt ra xung quanh, sau đó lắc lắc đầu.

- Ca ca, người tới đây ứng thí có lẽ cũng lên tới cả vạn!

- Ừm, thật không ngờ chỉ một buổi thu nhận môn đồ của một môn phái cấp trung mà lại đông tới mức này, thật có chút ngoài dự liệu!

Minh Tiến nói, mắt vẫn không ngừng quan sát xung quanh. Sự đông đảo này khiến hắn có chút bất ngờ, hắn cứ cho rằng, một tông môn cấp trung mỗi lần thu nhận môn hạ cùng lắm chỉ vài trăm người, ngờ đâu lại đông tới mức này. “Thôi kệ, cứ tới đâu tính tới đó!” Minh Tiến cười, không suy nghĩ thêm nữa. Hắn tìm một tảng đá dưới một tán cây, khẽ kéo liên liên ngồi lên đó rồi cũng ngồi xuống mà đả tọa. Với Tu vi của hắn hiện tại chỉ là Linh Động kỳ, chẳng có ma nào thèm chú ý tới, nhưng hắn quên mất Như Như bên cạnh không biết liềm khí thuật, tu vi hiển lộ đương nhiên là Luyện Khí kỳ. Đám công tử thấy vậy không ít kẻ quấy rầy, lời ong tiếng ve khiến hắn khó chịu vô cùng. Cuối cùng thì không thi triển liềm khí nữa, trực tiếp hiển hiện tu vi thật. Lúc ấy đám người kia mới giật mình mà quay đi, trong lòng thâm kinh hãi không thôi. Trong đám đông tụ tập tại đây, có một đám người tới đây không vì mục đích gia nhập tông môn, họ vốn đã là nội đường đệ tử của Phụng Hoàng Cung, tới đây chỉ là thực thi nhiệm vụ mà thôi. Đám người này có tất cả bốn nữ nhân, tất cả đều mang kim sa che mặt, bốn ánh mắt chăm chú quan sát các nơi. Chợt nữ tử áo vàng khẽ lên tiếng.

- Trúc Cơ sơ kỳ, dị linh căn bằng hệ!

- Ai?

Ba người còn lại lập tức lên tiếng gần như cùng một lúc, ánh mắt ngưng nhìn theo tay của nữ tử áo vàng. Chỉ thấy dưới một gốc cây, trên phiến đá có một nam nhân mặc đồ đen, tuổi tác khoảng trên dưới hai

mười.Khuôn mặt có thể nói là khá tầm thường,chỉ có vóc dáng y là cao lớn mập mạp.Điều kì lạ nhất là y cắt tóc ngắn và có một bộ khung tròn màu bạc trên sống mũi.Nữ tử áo đỏ chợt hỏi.

- Nam nhân mà có dị linh căn bằng hệ,lại đạt cả tới Trúc Cơ thì quả nhiên hiếm gặp.Nhưng sao ta nhìn y thấy không thuận mắt,cách ăn mặc cùng đầu tóc quả thật cổ quái!

- Đại sư tỷ à,chúng ta chỉ làm nhiệm vụ chứ có phải đang trong đợt tuyển người song tu đâu?Mau hồi cung báo cho đường chủ thôi!

Đã tọa chừng tàn một cây nhang,đột nhiên có một đạo bạch quang từ phía trong Môn cung bay ra.Theo sau đó là bốn năm đạo kim quang nữa,phía dưới Môn Cung,từ trong đã xuất hiện vô số đệ tử Phụng Hoàng Cung nhất tề tiến ra ngoài,đội hình vô cùng nghiêm ngặt.Lại nghe đạo bạch quang trên không cung kính nói.

- Thay mặt Cung chủ,xin cảm tạ tất cả các vị đã vì Phụng Hoàng Cung mà hôm nay không quản đường xá xa xôi tới đây,thật sự cảm kích vô cùng!

Nói xong thì bái một lễ,Minh Tiến ngược nhìn lên,chỉ thấy đó là một lão già thân mặc một bộ lam phục cầu kì.Tu vi của y là Kết Đan trung kì.Lại nghe y nói tiếp.

- Nay kì khai quan thu nhận môn đồ của Phụng Hoàng Cung đã tới,xin kính mời toàn thể các vị tới đăng kí.Tại đây chắc hẳn có nhiều vị mới tới,quy củ của bốn môn còn chưa rõ ràng,vậy ta xin phép nhắc lại lần nữa.Phàm là tu sĩ không phân biệt tông hệ,công pháp,giai tầng.Chỉ cần có tu vi dưới Giả Đan đều được quyền tham gia ứng thí.Khai quan!

Cánh cổng Phụng Hoàng Cung lập tức sáng lên sau lời nói cuối cùng của lão già nọ.Đám đông nhất thời ồ lên kinh ngạc,nhưng rất nhanh sau đó lại càng trở nên ồn ào.Dần dần di chuyển tới cánh cửa để đăng kí.

Nơi cung môn đã xuất hiện bốn cái bàn phủ gấm vàng,do bốn vị lão nhân tu vi Luyện Khí trung kỳ ngồi đó,sau lưng họ có thêm hai người nữa.Nam nhân thì bê một cái tráp lớn chứa đầy những thẻ bài,nữ nhân thì tay cầm một cuốn sách,dáng vẻ như sẵn sàng ghi chép.Đám người ùn ùn kéo tới khiến đám môn hạ Phụng Hoàng Cung một phen vất vả sắp xếp,Minh Tiến thấy vậy vẫn bình chân như vại,lặng im ngồi nhìn đám người đang chen nhau mà tới.Cách hẳn không xa cũng có một vài nhóm nhỏ cũng đang y như hẳn,không vội vàng chen vào làm gì ệt xác.Như Như vẫn nhu thuận ngồi bên cạnh hẳn,nàng từ lúc tới đây chung quy vẫn không nói lời nào,một là sợ làm y phân tâm,hai là sợ lộ ra thân phận thật mà bị ép ứng thí.Qua một hồi,đám người nọ đã vãn bót,nàng nhìn thấy các nhóm người còn lại cũng đã tiến tới cung môn thì sốt ruột.

- Ca ca,huynh không đăng kí sao?Người đã vào hết rồi kìa!

- Chưa đâu,muội cứ chờ mà xem!

Minh Tiến vẫn nhắm mắt,không hề mảy may chú tâm.Như Như thì thấy làm lạ,chợt từ phía Bắc có mấy chục đạo ánh sáng đang phi tới thì giật mình.Vội ngưng trọng quan sát,chỉ thấy trên phi kiếm đều là các nam nhân phục sức sa xỉ,không đi một mình mà có người còn kèm thêm hai ba nữ nhân.Chừng chỉ một thoáng đã có hơn bốn năm mươi người hạ xuống,chạm rãi tiến tới cung môn.Lúc này Minh Tiến mới đứng lên,khẽ kéo tay nàng.

- Chúng ta đi!

29. Chương 29: Sơ Khảo

Minh Tiến chờ cho đám người nọ đăng kí xong mới tiến tới một trong bốn cái bàn.Tiếp đón hẳn là một lão già chừng trên dưới sáu mươi,cặp mắt sáng quắc.Y quan sát hẳn chăm chú từ đầu tới chân rồi mới nhàn nhạt hỏi.

- Xin cho lão phu biết danh tính,xuất xứ?

- Tại hạ họ Minh,tên có một chữ Tiến.Xuất thân tán tu,người gốc Cửu U.

Lão già gật gù,nữ nhân phía sau lập tức ghi chép vào quyển sổ.Lão lại hỏi tiếp.

- Vậy người tới đây định khảo thí dạng nào?

- Tại hạ quả thật lần đầu tới đây,mong được chỉ giáo!

Minh Tiến chấp tay bái lễ,lão già nọ vẻ mặt thoáng chút hài lòng,hòa hoãn nói.

- Là người mới,vậy ta cũng không hẹp hòi.Phụng Hoàng Cung lần này thi tuyển phân ra làm bốn mục.Một là Tuyển Nội Môn đệ tử,mục này phân ra hai mục là Tấn tu môn hạ và Danh tộc môn hạ.Danh tộc môn hạ đương nhiên là có lợi hơn tấn tu,tuy vậy cũng cần tốn kha khá linh thạch.Còn lại hai mục,một là tuyển song tu đạo lữ,hai là tuyển nữ môn hạ,vậy người chọn mục nào?

- Danh môn đệ tử!

Minh Tiến khảng khái đáp,lão giả thoáng giật mình nhưng ngay lập tức tươi cười nói,gọng điệu cũng đã thay đổi.

- Vậy phiền công tử giao nộp một ngàn linh thạch!

Minh Tiến khẽ vung tay,từ túi trữ vật bay ra mười khối cao giai linh thạch.Lão già lúc này trợn mắt lên nhìn,lấp bắp.

- Cao giai linh thạch?...Mau ...mau dẫn công tử vào nơi tập trung!

Minh Tiến không nhìn lại,kéo tay Như Như mà bước đi.Chợt có tiếng người cất lên ngăn lại.

- Khoan đã,công tử có thể vào nhưng nữ nhân kia thì không!

Minh Tiến quay lại,nhìn ra y là tên nam nhân ôm tráp đứng sau lão già nhận linh thạch.Hắn khẽ cười nhạt,hỏi lại.

- Sao lại không?Nàng là tiểu thiếp của ta,các người có ý kiến gì à?Hay là muốn thay đổi quy củ đã mấy trăm năm của Phụng Hoàng Cung?

Minh Tiến vỗ nhẹ vào túi trữ vật,một luồng hàn khí bay ra bức áp khiến cả đám người im như thóc.Hiện lên rõ ràng là một thanh băng kiếm đang lơ lửng trên vai hắn,khí lạnh không ngừng tỏa ra.Mắt hắn lúc này đã tràn ngập tức ý,nhưng vẻ mặt lại tỏ ra vô cùng lãnh đạm.Chợt từ xa có tiếng nữ nhân vọng tới.

- Công tử,xin chớ trách môn hạ ngu dốt!Các người còn chưa mau lui?

Minh Tiến khẽ xoay người,một bóng nhân ảnh áo vàng từ trên núi đang phi thân xuống,tà áo bay trong gió trông thật phiêu hốt khiến người ta mê đắm.Hắn cười nhạt,thu lại băng kiếm.Nữ nhân áo vàng chân vừa chạm đất đã vội vàng quất mắng mấy kẻ nọ.

- Còn không mau đưa ra ngọc bài?

Nàng khẽ nhận lấy một miếng ngọc,sau đó cung kính quay lại đưa ra cho Minh Tiến,bái lễ rồi nói.

- Ta xin dẫn đường cho công tử,mời!

Minh Tiến cũng không hề khách sáo,lặng lẽ đi theo nữ nhân áo vàng.Đám người nọ sau phút vừa rồi thì mặt đều tái mét,nguyên lại là họ không nhìn ra tu vi của hắn,lại thấy hắn nói là tấn tu nên có vẻ coi thường.Nhưng vừa rồi đã nếm qua uy áp của băng kiếm,tất cả đều thâm kinh hãi.Lão già nọ than.

- Trúc Cơ,lại mang trong mình Dị linh căn băng hệ.Quả thật hơn người!

Theo lý mà nói,băng hệ thuộc vào hệ linh căn thuần âm,hàn âm chi khí.Do đó đa phần đều chỉ thuận lợi trong tu tập với nữ nhân,nữ nhân bản mạng là thuần âm,hàn âm cùng thuần âm kết hợp sẽ cho tu vi tăng tiến nhanh tới chóng mặt.Nhưng nam nhân vừa rồi lại là thuần dương chi khí,hàn âm với thuần dương đối lập tất sẽ sinh ra dị biến.Phàm là nam nhân có dị linh căn băng hệ đều bị phong hàn mà mất sớm,nay lại có một kẻ tu tập được,lại đã tới Trúc Cơ thật sự hy hữu vô cùng.

Minh Tiến theo sau nữ nhân áo vàng tiến sâu vào trong,nàng ta dẫn hắn đi qua một con đường dài,hai bên trồng toàn các loại cây hoa tím,tỏa ra hương thơm dễ chịu khiến cho người ta thư thái vô cùng.Nhưng Minh Tiến lại vô cùng đề phòng,tự nhiên có người giúp đỡ ắt hẳn có mưu tính riêng,hắn chung quy vẫn đề cao

giác quan tối đa, đề phòng có nguy trá. Nữ nhân áo vàng dẫn hần tới một đại sảnh, trong đó hần nhận ra có đám người mới tới sau cùng thì thở nhẹ một hơi, nàng ta cung kính.

- Tiểu nữ chỉ có thể dẫn công tử tới đây, xin được cáo lui!

- Đa tạ cô nương!

Hần đáp lễ, sau đó chậm rãi bước vào. Có một vài ánh mắt nhìn tới hần nhưng rất nhanh lại lảng đi ngay, tu vi của hần đã đạt tới Trúc Cơ sơ kỳ, trong này cũng chỉ có ba người có tu vi như vậy nên không ai dám quấy rầy hần. Minh Tiến tìm một cái bàn đá, kéo Như Như ngồi vào lòng sau đó chậm rãi rót ra hai chén trà. Như Như khẽ truyền âm.

- Ca ca, sao phải làm như thế này? Muội...muội thấy không thoải mái!

- Muội nhìn đi, nơi này toàn những kẻ công tử của thế gia, chúng tới đây mục đích là trao đổi thê thiếp và tìm thê thiếp mới mà thôi. Ta làm thế này cũng bắt buộc thôi!

Như Như nghe vậy thì phóng tầm mắt ra quan sát, lát sau mới chậm rãi ngả vào lòng hần. Nàng bắt chước giống mấy nữ nhân bên kia, trên mặt lại hồng thêm mấy phần, khe khẽ truyền âm.

- Ca ca, sao huynh chưa quan sát mà đã biết nơi này như vậy?

- Ta không quan sát hồi nào? Chỉ là muội không chú ý thôi!

Thực ra thì Minh Tiến khi mới vào đã ngầm thi triển Thấu Tâm thuật với vài người, nhờ vậy mà biết rõ ngọn ngành. Nếu không, có lẽ chắc y cũng còn lâu mới phát hiện ra chuyện này vì tất cả các cuộc trao đổi đều dùng truyền âm. Đang uống trà thì chợt có một bóng người áo đỏ bước vào, Minh Tiến khẽ lướt mắt qua, cũng không khỏi ngạc nhiên mà thốt lên.

- Nguyên Anh kỳ!

Như Như sắc mặt ngưng trọng, vội len lén nhìn ra. Chỉ thấy nữ nhân nọ dáng vẻ chỉ khoảng ngoài ba mươi, xong tu vi đã đạt tới Nguyên Anh thì cũng sợ hãi, có lẽ người này tu luyện Trúc Nhan thuật. Lại nghe thấy một giọng nói nữ nhân mềm mại thì còn kinh hãi hơn nữa.

- Các vị công tử, mời đi theo ta tới Lạc Nhạn hoa viên tham gia khảo thí!

Nói xong thì quay lưng đi ngay mà không hề chờ đợi. Minh Tiến thì thâm sợ hãi, lần đầu tiên hần được thấy một tu sĩ Nguyên Anh kỳ, mà lại là nữ nhân. Trong lòng không khỏi có sự bội phục. Đám người lục tục rời đi, đi theo con đường nhỏ tới một cánh cổng, nữ nhân áo đỏ dừng lại đứng sang một bên nói.

- Trong Lạc Nhạn hoa viên này có bố trí một trận pháp, chỉ cần các vị có thể đi qua là vượt qua khảo thí, không cần biết các vị dùng cách nào, kể cả phá trận mà ra cũng được. Xong có điều chỉ nam nhân mới nên vào, còn các vị nữ nhân ắt sẽ gặp nguy hiểm. Xin các vị cân nhắc kĩ!

Nói xong thì thông thả mở cửa, tự thân đi vào đám sương mù rồi mất dạng. Đám nữ nhân đi cùng trên mặt lập tức sợ hãi, mấy nam tử cũng có vẻ căng thẳng, chưa ai dám bước lên. Đột nhiên có một công tử thân vận hoàng y tiến tới, y khẽ tung ra ba tấm phù phòng ngự Thổ hệ cho y và hai tiểu thiếp. Sau đó chậm rãi mà tiến vào, những kẻ bên ngoài thì im lặng chờ đợi. Chừng cạn một chén trà thì phía bên trong có tiếng hét kinh hãi của nữ nhân, sau đó một trong hai cô gái nọ chạy ngược trở ra, mặt cắt không còn một giọt máu, toàn thân run lẩy bẩy. Đám môn hạ của Phụng Hoàng Cung gần đó lập tức tới đỡ nàng ta, sau đó khẽ cho dùng Định Thân hoàn. Một nữ nhân trong đám đệ tử nọ cất lời.

- Các vị công tử đã thấy, nữ nhân vào nơi đây e có bất lợi. Mong các vị suy xét cho kĩ!

Minh Tiến cười nhạt, hần khẽ kéo Như Như tới cửa, đưa cho nàng cây ngọc phiến. Nữ nhân nọ trong mắt ánh lên vẻ coi thường, nhưng vẫn ngưng trọng nói.

- Công tử, người chưa thấy vừa rồi đó sao?

- Thấy! Chẳng qua vì tu vi y quá thấp nên mới trúng vào mê trận thôi!

Như Như vốn tin tưởng hẳn vô cùng,lại thấy hẳn đưa ình cây ngọc phiến thì vui vẻ,lập tức niệm chú.Một tiếng kêu thánh thót vang lên,ngọc phiến biến thành một con Hỏa Yến,nó vui vẻ đậu lên vai nàng,cặp mắt láo liên nhìn ngó xung quanh.

- Hoàng Yến,tiên thú hỏa hệ?

Trong đám nam nhân có người thốt lên,ngay cả đám đệ tử của Phụng Hoàng Cung cũng có chút ngáy người.Hoàng Yến Phiến này tuy chỉ là một kiện Cực phẩm linh khí,nhưng năm xưa cũng đã từng nổi danh U Châu trong cuộc tranh đấu địa vị.Nay lại xuất hiện trong tay một nữ nhân thì không khỏi có điểm kinh hãi,nhiều kẻ phía sau ánh mắt hiện lên sự tham lam cùng tiếc nuối.Minh Tiến sao không cảm thấy chứ?Hắn cười nhạt,thân hình khẽ động dùng Di Động thuật mà vào trong Lạc Nhạn hoa viên.

Đám người bên ngoài không khỏi có sự khẩn trương,nhưng chúng vẫn chưa có gan tiên vào,vội lục tục để lại thê thiếp mà tề ra phù chú,thận trọng nhập hoa viên.Bên trong này,Minh Tiến và Như Như đi hồi lâu vẫn chưa có phát sinh gì lạ,xung quanh quả thật chỉ là một hoa viên thông thường,chỉ khác là có vô số loài kì hoa dị thảo mà bên ngoài chưa được thấy qua.Hắn lúc này đã chuyển sang Mộc hệ cùng Thổ hệ,nhẹ nhàng thả ra một phần thần thức để thăm dò. “Quả nhiên là có người thao túng bên trong trận pháp!” Minh Tiến mỉm cười,thần thức của hắn đã mò ra bốn năm đám người,tu vi chỉ là Luyện Khí kỳ.Bên cạnh đám người phía Bắc còn có một nữ nhân đang mê man,là một trong hai nữ nhân lúc đầu tiến vào.Lại đi thêm một khoảng nữa,hắn vẫn thấy bình thường,Như Như đột nhiên ôm đầu mà nói.

- Ca ca,muội thấy khó chịu quá!

Minh Tiến vội vàng vận chân khí,khẽ truyền sang bên tay nàng,nhất thời cảm thấy một cỗ oán khí ngăn chặn thi kinh hãi,vội vàng vỗ túi trữ vật,lấy ra bằng kiếm,khẽ vuốt một cái,lập tức thanh kiếm ông ông gầm lên,biến ra màu xanh trắng,nội đan cũng biến đổi theo,tỏa ra một luồng phong khí nhàn nhạt.Hắn khẽ khu động hắc kiếm,nó lập tức hóa thành một con Phong Long,âm âm thổi ra kinh phong bao lấy hai người.Lúc này Như Như sắc mặt mới có chút biến chuyển,nàng khẽ ngồi xuống mà đả tọa,lát sau mới ngẩng lên mà nói.

- Ca ca,trong vườn hoa này có Hấp Linh hoa!

30. Chương 30: Trận Pháp Trong Trận Pháp

Hấp Linh Hoa là một loài cỏ thảo,thân cao chừng hai ngón tay,hoa có màu đỏ tím vô cùng đẹp mắt.Hấp Linh Hoa này còn có thể dùng để điều chế đan dược chống độc,tuy nhiên phần hoa lại có tác dụng ngăn cản chân lực phát tác,nó là kẻ tử thù với tu tiên giả nên đã từng có một thời gian,người ta đốt trụi toàn bộ loại hoa này.Không ngờ nay ở Phụng Hoàng Cung lại có,Minh Tiến ánh mắt ánh lên sự phẫn nộ,khẽ vuốt lên thân kiếm,lập tức nó hóa thành một màu đỏ rực,nội đan cũng đang như bốc cháy phừng phừng,gần giọng.

- Người trong trận nghe đây,ta sẽ dùng hỏa công phá trận,các người tự lo mà giữ mạng đi!

Sau đó tung hắc kiếm,chỉ thấy nó lập tức từ một hóa ra bảy,từ bảy hóa ra ba,tổng cộng có tất cả hai mươi một thanh hỏa kiếm.Minh Tiến khẽ tụng niệm,lập tức chúng hóa thành Hỏa Long phừng phừng khí thế,gầm lên không ngừng vẻ vô cùng hưng phấn.

- Phá!

Hắn gầm lên,đám hỏa long nộ cũng gầm lên như cùng chung nổi tức giận với chủ nhân.Chúng phun ra khắp nơi là bạch hỏa,công kích vô cùng mãnh liệt.Như Như cũng đã phần nào hồi phục,Hỏa Yến trên vai cũng lãnh lốt kêu lên,tan ra thành hàng trăm hỏa diểu nhỏ lao ra công kích tứ phía.Chỉ thấy đám sương mù nộ chợt vật vèo một hồi rồi tan biến,lộ ra một con đường nhỏ.Chỉ khổ ấy tên giữ trận,bị công kích một phen tới bởi khiến mặt mày ai đầy râm đen,vội vã theo đường nhỏ mà rời đi.Minh Tiến vờ như không thấy,thu hồi hắc kiếm rồi nhẹ nhàng kéo tay Như Như rời đi.

Không gian đột nhiên phát sinh dị biến,con đường nhỏ phía trước mặt trở nên uốn éo rồi tan biến một cách quỷ dị.Không gian thay vì đơn thuần là một hoa viên,nay lại biến đổi thành một khu rừng già.Đám sương mù tưởng như đã tan biến hết nay lại ùn ùn kéo từ đâu ra,bao lấy mọi không gian trống.Chỉ cần đi cách nhau độ vài bước chân cũng có thể bị lạc vào huyễn trận.Minh Tiến mặt ngưng trọng,sau đó mới thở dài.

- Đây là liên hoàn trận pháp, trận ẩn trong trận!

- Ca ca, huynh nói đây là liên hoàn trận đã thất truyền sao?

Hắn chỉ nhẹ nhàng gật đầu, trầm ngâm không đáp. Minh Tiến đã thử thả ra thần thức dò đường, sau đó về mặt lại càng trở nên trầm hơn. Nơi này có bố trí cấm chế, thần thức chỉ vươn ra xa độ vài trượng là bị đẩy bật lại nên không thể thăm dò, giác quan cũng bị hạn chế đi rất nhiều. Hắn lại vung hắc kiếm, bắn ra một đạo bạch hỏa lao về phía trước, chỉ thấy một hồi lâu sau thì ánh lửa bùng lên rồi tắt ngấm. Minh Tiến lắc đầu.

- Trận này còn bố trí cả pháp chú phòng ngự công kích, xem ra không thể dùng công kích tầm thường mà phá bỏ rồi. Ta thấy nó hao hao giống Thất Diên Bát Đảo Trận!

Trong nội đường Mãn Hoa đường, nữ nhân áo đỏ dẫn người vào đột nhiên giật mình khi có một nữ đệ tử chạy vội vào, ghé vào tai y thì thào mấy câu. Phía trên chính điện, nữ nhân trẻ tuổi vẫn đang yên lặng ngồi ở đó, tay ôm một tấm ngọc giản mà đem thần thức hòa vào trong. Nữ nhân áo đỏ vội lên tiếng.

- Tiểu muội!

- Sao vậy? Sư tỷ, ứng thí xảy ra chuyện gì sao?

- Tiểu muội, y vừa phá trận, vô tình kích hoạt Ngũ Hành Mê Hồn trận rồi!

Nữ nhân trẻ tuổi ngồi trên ghế chợt đứng phắt dậy, vẻ mặt vô cùng bất an. Hỏi dồn.

- Sư tỷ, tỷ nói y kích hoạt Ngũ Hành Mê Hồn trận rồi sao?

- Không sai, ta vừa được đệ tử giữ trận thông báo. Chẳng qua có thêm chút kì quái!

- Là điều gì vậy, mong sư tỷ minh bạch?

- Y mang theo một nữ nhân cùng vào trong trận...

Lạc Nhạn hoa viên, Minh Tiến cùng Như Như đã ngồi xuống mà đả tọa. Trận pháp tuy có thể dùng cương khắc cương nhưng chắc chắn sẽ tổn hao công lực vô cùng, vì vậy cơ thể luôn cần ở trạng thái tốt nhất. Hai người sau khi bàn tính kĩ càng thì lập tức mang linh thạch cùng đan dược, đả tọa hồi phục. Lúc này, chỉ khổ cho đám thể gia công tử theo sau hai người đi vào trận, nếu không gặp cạm bẫy thì cũng bị huyền trận mê hoặc, nhiều kẻ háo sắc còn bị huyền trận nộ hóa thành tuyệt sắc mỹ nữ câu dẫn, nhất thời thần trí mê man mà bất tỉnh.

“Trận pháp cơ bản đều căn cứ theo ngũ hành luật mà bài trí, Kim-Mộc-Thủy-Hỏa-Thổ các phương đều có sắp đặt trận kì, chỉ cần hủy đi một trong số chúng thì trận sẽ suy yếu mà tan biến. Tuy vậy không phải trận kì đều chỉ đơn giản là cắm vào một góc mà xung quanh nó rất có thể ẩn tàng cạm bẫy lợi hại.” Minh Tiến nhớ lại các chi tiết trong mấy bộ truyện, nhất thời không hề để ý xung quanh. Như Như thấy vậy cũng im lặng không nói, nàng không muốn quấy rầy hắn. Nhưng yên tĩnh chỉ trong chốc lát thì lại có dị biến phát sinh khiến nàng sợ hãi, vội vàng túm lấy tay hắn mà run run nói.

- Ca ca, có... có cái gì đấy đang tới đây!

Minh Tiến như bừng tỉnh, vội vàng tụng niệm Vô Thần. Ánh mắt trở nên vô định, không hề có tạp niệm, chăm chú quan sát. Trong làn sương mờ ảo xuất hiện vô số bóng đen đang gầm gào mà lao tới, điều này khiến Như Như sợ hãi không thôi, hắn quan sát hồi lâu rồi mới thăm thán phục. “Trận này quả nhiên cổ quái, áp bức suy nghĩ của người khác.” Đám nhân ảnh nọ giống thực tới chín phần, chỉ là nếu không chú ý quan sát thì sẽ không nhận ra. Chúng tuy có bóng dáng và thanh âm khá giống yêu thú, nhưng nếu tâm thần không hề chú ý sẽ gây ra cảm giác sợ hãi cực độ. Chúng không hề có tiếng bước chân có lẽ là thiếu sót lớn nhất, nếu không chú ý nghe cũng khó có thể nhận ra. Minh Tiến vì đã vận dụng Vô Thần nên tâm ý vô cùng đồng nhất, ngưng trọng lắng nghe. Nếu là kẻ khác chỉ sợ là đã run rẩy mà điên cuồng tháo chạy, như vậy lại càng dính sâu vào huyền trận hơn thôi. Tuy đã nhìn ra ảo ảnh, hắn cũng chỉ nhẹ nhàng giảng giải cho Như Như hiểu. Tạm thời lúc này hắn vẫn chưa có động tĩnh gì vì chưa tìm ra cách phá trận...

- Tiểu muội, điều này không thể được. Quy định bao năm qua của Phụng Hoàng Cung đã nói rõ, muội tuy thân là con gái cung chủ nhưng cũng đừng vì thế mà vọng động!

Nữ nhân áo đỏ lên tiếng phản bác, trong giọng nói có phần gắt gao cùng phản đối mãnh liệt. Nữ nhân ngồi trên ghế kia vẫn thờ dài mà nói.

- Tỷ chắc thừa biết, Ngũ Hành Mê Hồn trận trừ tu sĩ ngoài Kết Đan trung kì trở lên mới có thể phá giải. Uống hồ y mới chỉ là Trúc Cơ, mà tỷ tỷ biết rồi đấy...

Nữ nhân trẻ tuổi giọng điệu đã trở nên cầu khẩn, van nài.

- Nam nhân mang dị linh căn bằng hệ ngàn người mới có một kẻ họa hoàn tiến giai được tới Trúc Cơ, tỷ tỷ, xin tỷ giúp ta một lần này thôi!

- Không được, môn quy đã có ta nào dám trái!

Nữ nhân áo đỏ dứt khoát, xua tay mà nói. Nữ nhân trẻ tuổi lúc này mặt đã tái xanh, nước mắt lưng tròng. Nàng biết với tính cách cứng rắn không khác gì nam nhân của sư tỷ, cho dù nàng cầu xin tới mức dọa tự vẫn cũng khó lòng lay chuyển nổi ý nghĩ kiên định nọ. Nhất thời chỉ còn sự lo lắng không thôi, ôm tấm ngọc giản nọ vào lòng mà thút thít khóc...

- Ca ca, giờ chúng ta làm sao để phá trận đây?

Như Như lo lắng hỏi, đã chầm một canh giờ vẫn không thấy hắc có động tĩnh gì thì trong lòng lo lắng không thôi. Nàng chung quy chỉ thấy hắc cấm thanh thổ kiếm xuống đất, nhắm mắt như đang tĩnh tọa thì thấy sốt ruột vô cùng, lẽ nào cả hai lại bị nhốt tại đây?

Cách đó không xa, chỉ chừng hai ba mươi bước chân. Có một bóng nữ nhân áo vàng đang ngồi vắt vẻo trên một cành cây, trên tay nàng đang có năm lá cờ nhỏ nhỏ đang lơ lửng trên không. Đây là cô nàng đã dẫn đường cho Minh Tiến vào Phụng Hoàng Cung, lúc này nét mặt nàng ta vô cùng ngưng trọng.

-Ồ! Định dùng Thổ hệ tìm kiếm sao, nam nhân này quả có chút ý tứ nha! Xem ra tiểu nha đầu Bạch Phụng chú ý tới y cũng không có gì là lạ, tuổi trẻ tài cao!

Đột nhiên Minh Tiến mở mắt, giác quan vô cùng nhạy bén của hắc phát hiện có một luồng khí tức xuất hiện cách đây không xa. Sắc mặt trở nên hứng phấn vô cùng, ôm lấy eo Như Như rồi khẽ nói.

- Chúng ta đi!

Nữ nhân áo vàng vẫn đang chìm vào suy tư, nàng thân là nữ mẫu của tiểu thư – con gái cưng của Cung chủ Phụng Hoàng Cung. Tuy chỉ là nữ mẫu, nhưng tình cảm mà nàng dành cho tiểu thư đầu có kém tình mẫu tử, chỉ là lúc hồi tỉnh thì giật mình kinh hãi. Phía xa xa có một luồng lam quang đại thịnh đang xé gió lao tới, khi còn cách nàng ta chừng trăm trượng thì đột nhiên lam quang lóe lên rồi biến mất.

- Là địch nhân sao?

Nữ nhân nọ mặt mày ngưng trọng, vội vàng tung ra mấy tấm phù chú phòng ngự, ngưng thần quan sát. Chợt ánh lam quang nọ một lần nữa lóe sáng ngay gần người nàng thì sợ hãi vô cùng, vội vàng thoái lui ra xa.

- Thuần di?

- Sai rồi, đây chỉ là Di Động thuật mà thôi!

Trong đạo lam quang cất lên tiếng nam nhân trầm trầm, nữ nhân áo vàng khẽ cau mày. Giọng nói này đã từng nghe qua, rất quen tai, vội suy nghĩ rồi rất nhanh kinh hãi mà hô lên.

- Là công tử sao?

- Không sai, chính là ta. Cô nương...à không, tiền bối vẫn còn nhớ tới ta thật là vinh hạnh!

Lam quang vụt tắt, để lộ ra một cặp nam nữ đang đứng trên một cây Trúc Ngọc. Nam nhân mặc một bộ trường bào màu đen, mái tóc cắt ngắn, trên sống mũi còn có một cặp tròn tròn màu bạc kì quái. Nữ nhân thân vận một bộ bạch y, thân hình nhu thuận nép vào ngực nam nhân nọ. Minh Tiến cười hà hà rồi mới nói tiếp.

- Không ngờ tiền bối đã là Nguyên Anh mà còn phải giả trang làm Luyện Khí, thật khiến ta suýt nữa mắc mưu người! Hóa ra tiền bối là người điều khiển trận pháp, xem ra dẫn đường cho tại hạ cũng là tiền bối có mưu tính riêng!

- Hi hi hi, xem ra ngươi cũng có chút bản lĩnh nha!

Nữ tử áo vàng đột nhiên cười lên, giọng điệu phong tình vạn chủng, trong tiếng cười có ẩn chứa mỉa mai công, ánh mắt nàng ta thì đưa đẩy nhìn tới. Minh Tiến nhắm mắt, hít sâu một hơi, trong đầu nhắm lại Vô Thần, sau đó mở mắt mà cười nói.

- Tiền bối, không nên dùng mỉa mai công với ta. Vô ích thôi! Có chuyện gì xin cứ nói thẳng, không cần phải vòng vo cho tốn thời gian!

Ồ! Nữ nhân áo vàng kinh ngạc vô cùng, xưa nay khó có ai thoát khỏi Mị Hồ thuật của nàng ta, nào ngờ tên tiểu tử Trúc Cơ này có thể phá giải thì ngạc nhiên vô cùng, cặp mắt cứ nhìn hẩn từ đầu tới chân. Minh Tiến cũng không hề nói gì thêm, cứ mặc cho nữ nhân nọ nhìn mình. Một lát sau, nữ nhân thở dài nói.

- Thật khiến cho người ta mở rộng tầm mắt, ngươi muốn phá trận phải không?

- Không sai!

Minh Tiến khẳng khái đáp lại không chút khách khí. Nữ nhân cũng có chút bất ngờ vì lời đáp của y, không như những kẻ thông thường. Nếu kẻ bình thường, chỉ cần chênh lệch tu vi đã cung kính vô cùng, đằng này nam nhân này thì không như vậy, cho dù đã biết nàng là Nguyên Anh nhưng cũng không hề sợ hãi mà đối đáp, thậm chí có một chút gì đó kiêu ngạo. Nàng thầm quan sát kỹ tu vi của hẩn, thấy vẫn chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ thì không khỏi có chút ngạc nhiên, sau đó vẫn cười mà nói.

- Ta cũng muốn cho ngươi qua, bắt quá môn quy Phụng Hoàng Cung không cho phép!

31. Chương 31: Vượt Ải (1)

- Vậy làm thế nào có thể phá trận, mong tiền bối chỉ dạy!

Minh Tiến lúc này đã cúi đầu bái lễ, trong lòng có chút khẩn trương. Đối đầu với tu sĩ Nguyên Anh với hẩn lúc này không khỏi có phần quá nguy hiểm, thế nên hẩn chỉ cầu sao cho nhanh trốn qua ải mà thôi. Đột nhiên từ phía xa có một đạo ánh sáng vàng vọt lao tới, Như Như cùng Minh Tiến khẽ nhướn mày “Truyền âm phù!”. Nữ nhân áo vàng đón lấy, khẽ áp lên trán, lát sau mở mắt ra mà thở dài.

- Tiểu nha đầu này thật là... Ai da, Xem ra ta quá nuông chiều nó rồi. Thôi được, ngươi chỉ cần cho ta xem qua pháp bảo của ngươi, ta lập tức cho ngươi qua!

Minh Tiến cũng không nói nhiều lời, xuất ra hắc kiếm đang ở dạng băng hệ. Hẩn tung về phía nữ nhân áo vàng, trong mắt chú ý quan sát cử chỉ của người nọ. Chỉ cần y có chút gian ý muốn đào tẩu hay phá hủy pháp bảo là hẩn lập tức khu động Băng Long tấn công ngay. Nữ nhân áo vàng khẽ vung tay, một cơn gió cuốn lấy thanh kiếm về tay nàng, chỉ thấy nó là một thanh băng kiếm, thân hình không có gì quá đặc biệt. Nơi chuôi kiếm nổi bật có một cái đầu rồng, miệng ngậm một viên nội đan đang tỏa ra hàn khí nhẹ. Nàng sờ sờ vào viên nội đan, nét mặt đột nhiên biến đổi sang vẻ nghi ngờ cùng với sợ hãi. Minh Tiến thấy vậy vội truyền âm với Như Như.

- Như Như, mọi chuẩn bị tung ra phù chú phòng ngự. Nếu nữ nhân kia có bất ngờ động thủ chúng ta cũng không quá bất ngờ!

- Được, mọi nhớ rồi!

Nhưng hành động của nữ nhân lại khiến hẩn ngây người, sau đó lại tự cười thầm mình quá lo lắng. Nàng ta ném thanh kiếm trả lại cho hẩn, thở ra mà nói.

- Không ngờ ngươi lại có nội đan của cổ thú Thiên Long. Xem ra ngươi kì ngộ cũng không ít. Ngươi đi đi, dùng pháp bảo công kích vào hướng Nam, tự nhiên sẽ thấy lối ra!

Nói xong thì phất tay áo mà rời đi ngay, Minh Tiến cũng không chần chừ, vội vàng phi hành về hướng Nam, dồn lực cùng Như Như công kích. Quả nhiên lời nữ nhân áo vàng không sai, chỉ qua chừng uống cạn một cốc trà, đám sương mù kia mờ nhạt dần. Xuất hiện trước mắt hai người là một cánh cổng được trang trí cầu kì, xung quanh còn có hoa hồng leo mọc khiến cho người ta nhất thời cảm thấy hiếu kì. Chợt cánh cửa nọ từ từ mở ra, có tiếng nhã nhạc du dương vang lên, sau đó là hai nữ nhân xinh đẹp mặc một bộ áo cánh cầu kì tiến ra, một người cung kính nói.

- Chúc mừng công tử qua ải thứ nhất thành công, xin theo chúng tôi về nơi nghỉ ngơi. Trước mắt còn hai ải nữa cần vượt qua, xin công tử giữ gìn sức khỏe!

Minh Tiến chỉ gật đầu, nắm tay Như Như mà đi theo hai nữ nhân nọ trước ánh mắt kì quái của hai hàng nữ nhân cầm đèn lồng đỏ xung quanh. Đây là lần đầu tiên họ thấy nữ nhân không phải đệ tử của Phụng Hoàng Cung xuất hiện nơi đây.

Nội điện Mãn Hoa đường, nữ nhân trẻ tuổi nét mặt vô cùng ngạc nhiên cùng hoan hỷ khi nữ nhân áo vàng xuất hiện nơi sảnh. Nàng như một con thỏ con thấy thỏ mẹ về hang, tung tăng chạy xuống, rồi rút hỏi.

- Nhũ mẫu...

- Ài da, tiểu thư. Ta vừa đi công chuyện về, tiểu thư không cho ta nghỉ ngơi mà đã thế này rồi sao?

Nữ tử áo vàng vờ giận giữ nói, nữ nhân trẻ tuổi sắc mặt chợt sợ hãi, sau đó lại nhanh nhẩu gọi người mang trà, lại đích thân đắp bộp cho nữ nhân áo vàng. Về mặt vô cùng thành khẩn, nữ nhân áo vàng trong lòng thì cười thầm, ngoài mặt vẫn thản nhiên than mỗi một. Một hồi lâu, nữ nhân trẻ tuổi dường như không kiên nhẫn nổi nữa, năn nỉ.

- Nhũ mẫu, nói cho con biết về y đi mà!

- Hẳn qua ải thứ nhất rồi!

Nữ nhân áo vàng khẽ vuốt tóc nàng, sau đó chậm rãi nói.

- Ta chỉ có thể giúp tiểu thư như vậy thôi. Hai ải sau do ca ca ta và Cung chủ nắm giữ, ta không giúp được gì hơn rồi!

- Cảm tạ nhũ mẫu, chỉ cần như vậy là đủ rồi, hai ải sau con sẽ tìm cách giúp y!

- Bạch Phụng...!

Nữ nhân áo vàng ánh mắt quan hoài nhìn thiếu nữ, vẻ mặt yêu thương vô hạn. Nàng nhớ lại mới ngày nào, Bạch Phụng chỉ là một cô bé tóc còn để chỏm, chạy đùa khắp hoa viên. Nhớ lại một tiểu nha đầu nghịch ngợm, khiến nàng cùng mọi người bao phen vất vả. Giờ đã thành một thiếu nữ tới tuổi xuất giá. “Thời gian quả trôi nhanh thật a!”. Nữ nhân áo vàng thở dài cảm thán.

Minh Tiến theo hai nữ nhân đi qua một con đường vòng vo, hai bên là sương mù mờ ảo. Hắn đã thả ra thần thức nhưng bị đánh bật lại. “Cũng không có gì là lạ, việc đề phòng này cũng là thường tình”. Hắn nhủ thầm, không chú tâm quan sát nữa mà chỉ thả ra giác quan đề phòng. Dọc đường đi, bốn người không hề gặp bất cứ một người nào khác, cứ như vậy cho tới khi qua một loạt các bậc thang làm từ đá xanh. Hai nữ nhân nọ khẽ vung tay, từ ống tay áo chui ra hai tấm lệnh bài màu đỏ lao vào màn sương mù phía trước. Lập tức một thông đạo mở ra, mơ hồ có thể nhìn thấy cảnh sắc bên trong. Đó là một tiểu đình nằm giữa một hồ sen rộng, trong hồ trồng vô số loại sen vô cùng đẹp mắt. Làn nước xanh biếc như ngọc điểm thêm những màu tươi tắn của sen khiến cho khung cảnh trở nên thơ mộng vô cùng. Như Như thì không giấu khỏi sự ngạc nhiên, kêu lên khe khẽ.

- Ngũ Sắc liên hoa!

Hai nữ nhân nọ nghe nàng nói vậy, trong ánh mắt lập tức xuất hiện vẻ phức tạp. Ngũ Sắc liên hoa này vốn là một loài linh dược cổ, ngoài nhân thể vốn gần như đã tuyệt diệt, rất hiếm gặp. Nay cô nàng này chỉ mới nhìn đã nhận biết, thật sự khiến cho hai nàng một phen chấn động. Tuy nhiên nhiệm vụ của họ chỉ là đưa hai người tới đây, nên cũng không tỏ vẻ gì, chỉ cung kính đi trước dẫn đường. Minh Tiến bất chợt cảm thấy có một nỗi sợ hãi mơ hồ, đột nhiên có cảm giác kinh khiếp chưa bao giờ trải qua, sau đó tiêu biến rất nhanh. Hắn cau mày, hướng thần thức thả ra mọi phía nhưng không hề thấy gì, trong lòng thầm tự nghi hoặc. “Cảm giác

bức bách vừa rồi không phải là giả,nhưng khi thả thần thức thì không thấy gì.Nơi này thuần chất chỉ là một cái hồ sen,thật là kì quái!” Như Như thấy hấn mặt đột nhiên biến sắc thì lo lắng,khẽ truyền âm.

- Ca ca,nơi này có gì không ổn sao?

- Muội vừa rồi có cảm thấy gì không?

- Không,muội thấy bình thường mà?Ca ca,chẳng lẽ nơi này lại có trận pháp cổ quái sao?

Như Như cũng phóng tầm mắt mà quan sát,nàng đương nhiên không thả ra thần thức vì tu vi của nàng so với hấn thì còn kém xa,hấn đã thử xem qua mà không phát hiện điều gì thì nàng sao có thể nhìn ra kia chứ?Hồi lâu cả hai cứ đứng phía ngoài tiểu đình,hai nữ nhân dần đường thấy vậy thì tươi cười,một người nói.

- Công tử,xin công tử cứ yên tâm.Nơi này rất gần linh mạch của Phụng Hoàng Cung chúng ta nên linh khí có chút ba động bất thường cũng không quá lạ.Sau này công tử thành người trong cung tự nhiên sẽ hiểu.Mời hai vị ngồi dùng trà!

Hai nữ nhân mau mắn đi mang trà tới, trên cái bàn đã nhỏ giữa hồ đã bày sẵn một cái khay gỗ màu đỏ,cạnh đó là một ấm trà còn đang bốc hơi nghi ngút,hơi trà thoang thoảng mùi hoa sen khiến cho người ta thật thư thái.Minh Tiến khẽ nhìn Như Như,chỉ thấy nàng ta gật gật đầu.Theo lịch duyệt giang hồ thì Huệ Tuệ có thể coi là một lão quái vật,tuy nhiên về phương diện thực vật,linh dược hay linh mạch thì y lại rất mù mờ.Phật tông chỉ coi trọng khổ tu,không quan tâm thế sự,thế nên về các phương diện khác có phần kém xa.Ngay cả với một tiểu bối Như Như cũng khi ko bì kịp,hấn chỉ cười,chậm rãi tiến vào tiểu đình,theo sau hấn là Như Như.Hai nữ nhân thần thái uyển chuyển,vươn tay rót trà sau đó lui ra phía ngoài.Minh Tiến khẽ nhấp một ngụm trà,thấy vô cùng thơm mát thì tinh thần cùng với giác quan thả lỏng đi mấy phần.Chỉ chú tâm vào thưởng trà,ánh mắt có chút hưng phấn.Hai người chậm rãi thưởng trà,cũng không hề để ý là hai nữ nhân nọ đang lén lút rời đi.

Cách đó không xa,trong một căn nhà tre đơn sơ.Có một đạo sĩ râu dài đang ngồi đả tọa,chợt lão mở mắt,sau đó thở dài cảm thán.

- Chà,thật nguy hiểm.Giác quan tiểu tử này quả thật nhạy bén hơn người,thiếu chút nữa ta đã bị hấn phát giác!

Đạo sĩ nọ chính là ca ca của nữ nhân áo vàng,tên gọi Hách Thông.Y cũng với nữ nhân áo vàng đều giữ cương vị hộ pháp của Phụng Hoàng Cung,năm xưa cả hai từng được cung chủ cứu mạng,cảm kích ơn sâu mà gia nhập môn phái.Tu vi hiện nay của y cũng là Nguyên Anh trung kỳ.Lão ta khẽ mở túi trữ vật,lôi ra bảy tám cái túi sủng vật mà dốc ra.Từ trong các túi đều có một đạo bạch quang trắng muốt xuất hiện,ánh bạch quang lóe lên rồi vụt tắt hiển hiện trên nền nhà cả thấy tám con tiểu bạch hồ.Con nào cũng có cặp mắt lúng liếc đầy mị hoặc,dáng điệu nhu thuận nhìn tới lão đạo sĩ,về mặt vô cùng cung kính.Một con có dáng vẻ là đầu đàn,hai cái đuôi trắng không ngừng ve vẩy hướng về đạo sĩ mà cất lời.

- Chủ nhân,người cần chúng ta làm gì đây?

- Các người tới Vọng Liên Đình,tại đây có một nam nhân cùng nữ nhân đang thưởng trà.Chỉ cần mị hoặc được nam nhân là đủ,đan dược này cho các người!

Lão đạo sĩ ném ra một cái lọ nhỏ màu trắng ngọc,Nhị vĩ hồ lập tức hóa thân thành một nữ nhân,đưa bàn tay trắng nõn khẽ đón lấy lọ ngọc.Dốc ra cả thấy tám viên dược hoàn màu xanh,khẽ đưa tới miệng những tiểu bạch hồ còn lại.Lập tức tất cả bạch hồ hóa thân thành các nữ nhân vô cùng xinh đẹp,dáng điệu phong tình vạn chủng,lập tức bái tạ rồi tất cả cùng nhau hóa thành những đạo ánh sáng nhiều màu mà rời đi.Căn nhà tre nọ trở lại yên tĩnh,Hách Thông lại tiếp tục đả tọa,nhưng lúc này trên tay lão đã xuất hiện năm cái trận kì,chúng lập lòe sáng.

32. Chương 32: Phá Trận (2)

Minh Tiến và Như Như lúc này vẫn chưa hề biết hai người đã lọt vào lần khảo thí thứ hai,vẫn thần nhiên thưởng trà.Trong cái khay nọ,có nhiều loại bánh mứt lạ mắt,mùi thơm dụ người khiến hấn tò mò nếm thử.

- Rất ngon!

Hắn gật gù, Như Như thấy thế thì cười khúc khích, vội giăng giải.

- Ca ca ngọc, đây toàn là bánh mứt thượng hạng, lại làm từ nguyên liệu cao cấp nên đương nhiên là ngon rồi. Ví như miếng mứt Lan Hoa này...

Nàng cứ như vậy miêu tả ra một lượt từ cách chế biến tới cách bảo quản của từng loại mứt khiến Minh Tiến được một phen mở rộng tầm mắt. Hắn vốn chỉ nghĩ rằng, hai cha con nàng chỉ giỏi về được vật, nhưng không ngờ về phương diện ẩm thực cũng là cao thủ. Minh Tiến không biết, Hiền Hiền phu nhân – mẹ của nàng chính là một trong tam đại đầu bếp của tu tiên giới. Thế nên Như Như qua bản Trù vị ký của mẫu thân mà biết rất nhiều món ăn, thậm chí là các món cực kì hiếm có cũng biết tới. Tuy chưa được nếm thử nhưng trong sách mẫu thân lưu lại có miêu tả rất rõ ràng, vì vậy để nhận diện món ăn với nàng là không khó. Mẫu thân nàng lại truyền lại, nhắn nhủ với con gái “Đường đi tới trái tim của nam nhân là qua cái bụng, vì vậy chỉ cần nấu nướng khiến y vui thích là đã chiếm được trái tim y rồi!” nên Như Như những năm qua ngoài đọc nhiều các ngọc giản về được vật, cũng không có bỏ bê Trù vị ký của mẫu thân nàng.

Như Như sau khi giăng giải một hồi, lại nhìn tới mặt Minh Tiến thì che miệng cười khúc khích. Nàng chỉ thấy nam nhân trước mặt nàng cứ ngây ngốc ra mà nhìn tới mấy cái bánh, sau đó lại nhìn tới nàng thì buồn cười vô cùng, tay ngọc khẽ che miệng mà cười. Minh Tiến nghe thế thì bưng tỉnh, nét mặt có thêm phần xấu hổ. Hắn cũng hơi bất ngờ vì chỉ là một miếng mứt mà công phu để làm ra cũng cầu kì như thế. Trước giờ hắn chỉ quan tâm ăn cho no bụng là được, cũng đâu để ý là nấu ăn cũng là một phương diện cần đầu tư nhiều tinh lực như vậy. Thầm cảm thán một hồi, hắn chậm chạp rót thêm trà vào cốc cho Như Như rồi rót ỉnh, phóng tầm mắt ra phía hồ sen. Như Như cũng y như hắn, nàng cũng bị vẻ đẹp của cái hồ thu hút, lặng lẽ mà ngắm nhìn.

Từ phía bụi hoa xa xa, tám đạo ánh sáng đã dừng lại, nhẹ nhàng thu hồi khí lực mà đáp xuống. Tám cặp mắt dò xét đều phóng tới cái tiểu đình nọ, sau đó tất cả đều thu hồi nhãn quang. Nữ tử áo đỏ nói.

- Các muội muội, đã nhìn rõ mục tiêu chưa?

Nữ tử áo vàng cười hì hì mà nói.

- Tỷ tỷ à, chỉ là một nam nhân thôi mà. Cho dù y có là tu tiên giả cấp cao cũng khó lòng thoát khỏi Mị công của chúng ta. Uống hồ hắc mới chỉ là một tên Trúc Cơ, chỉ cần hì hì hi...

Nàng ta khẽ vung tay, lập tức y phục màu vàng trở nên gần như trong suốt. Nổi bật lên làn da trắng ngần như tuyết, cái yếm màu vàng gắt gao ôm lấy cặp nhũ phong căng tràn sức sống. Ẩn hiện dưới lớp y phục, cái eo thon thon khẽ đung đưa. Trên khuôn mặt vô cùng thu hút ấy, cái miệng hồng hồng khẽ nhả ra cái lưỡi ươn ướt, liếm liếm trên môi. Nam nhân chỉ thấy cảnh này chắc chắn sẽ phát cuồng mà lao tới, trừ khi đó là kẻ già không còn khả năng hoặc là tiểu ấu nam. Nữ tử áo đỏ dường như đã quen nên cũng không phản ứng, nàng hé miệng phun ra một đám khí màu hồng tới phía tiểu đình, nét mặt có chút ngưng trọng.

- Các muội muội, vạn lần không nên khinh xuất, tránh bị tổn thương. Chúng ta đi!

Các nữ nhân còn lại đều gật đầu, lập tức sa y của tất cả biến đổi giống như nữ tử áo vàng. Nom người nào cũng một vẻ mị hoặc kinh người, trên mặt mỗi nàng lại mang một vẻ thu hút riêng. Bạch hồ vốn mị lực trời sinh, trong việc nam nữ lại có điểm hơn người nên thường bị đám tu tiên giả săn đón, tìm cách bắt về thu phục hoặc mua về làm tiểu thiếp. Song tu với Bạch hồ hoặc tu luyện thái âm bổ dương với chúng đều có lợi, hơn nữa thể chất Bạch hồ đặc thù, sau một thời gian có thể hồi phục. Không như nữ nhân nhân loại, do đó rất được các môn phái song tu, yêu tu coi trọng. Đã có lúc giá của xử nữ hồ lên tới cả vài chục vạn linh thạch. Tám tiểu hồ này là do Hách Thông cứu ra từ một hoa lâu nên cảm kích mà nhận y làm chủ, đã theo y ngót hai trăm năm.

Đám khí nọ bay tới gần phía tiểu đình rồi tản mát ra mà tiêu thất như chưa hề tồn tại. Minh Tiến cùng Như Như vẫn thản nhiên ngồi thưởng trà, đột nhiên Như Như che miệng ngáp, sau đó quay qua nói với hắn.

- Ca ca, muội thấy hơi mệt!

- Vậy muội ngủ một chút đi!

Minh Tiến cười mà nói, nàng đi chung với hắn, lại trải qua những lúc dốc sức vừa rồi, giờ cảm thấy mệt mỏi cũng là chuyện bình thường. Ngay cả bản thân hắn cũng có chút mệt mỏi, nơi đây lại thanh tĩnh mát mẻ như vậy, đã tọa một chút cũng tốt. Như Như cũng không có phản ứng gì mà gục ngủ ngay tại bàn, hắn cũng chỉ mỉm cười, nhẹ nhàng cởi trường bào khoác lên người nàng rồi chậm rãi về ghế của mình mà đã tọa. Thần thức cùng giác quan cơ hồ sau một hồi bình an thì thu hết lại, hắn không hề biết đang có tám bóng nữ nhân lơ mơ áp sát lấy hắn.

Trong căn nhà tre cách đó không xa, Hách Thông khẽ mỉm cười.

- Xem ra đám tiểu hồ đã hành động rồi!

Lão cũng không hề chậm trễ mà lẩm nhẩm một hồi chú quyết, tay khẽ khu động đám cờ lệnh nọ khiến chúng rung lên, ánh bạch quang dần dần sáng rực.

Phía ngoài tiểu đình, không gian dần dần biến đổi, thời tiết đang mang hơi lạnh của mùa đông đột nhiên biến đổi ra cảnh xuân sắc của mùa xuân. Đám hoa trong hồ lần lượt thi nhau nở, từ các bông hoa tỏa ra các làn sương đủ màu sắc, mang theo hương thơm khiến con người ta ngây ngất. Minh Tiến vốn đang đã tọa, ngửi thấy mùi thơm ấy thì trong đầu không khỏi dấy lên sự hiếu kỳ, mở mắt quan sát. Trước mắt hắn chỉ thấy toàn bộ hoa trong hồ đang đua nhau nở rộ, mùi hoa man mác ngây ngất lòng người. Hắn không khỏi ngạc nhiên, vội đứng dậy tiến sát ra thành tiểu đình để nhìn cho rõ. Đột nhiên mắt hắn giật giật, vội vã quay mặt vào phía trong.

Nơi hồ nước, bờ bên kia có bóng dáng ba thiếu nữ đang nô đùa, té nước lên nhau. Ba thiếu nữ này chỉ độ mười sáu mười bảy, họ đang nô đùa bên cạnh hồ, dường như không hề để ý bên tiểu đình đang có người. Cởi bỏ y phục bên ngoài, chỉ còn mặc một lớp sa y mỏng mà nhảy hẫng xuống hồ, đang cười đùa vui vẻ. Minh Tiến bất ngờ đến gần ra, nhưng lí trí vội vàng đưa y trở lại hiện thực. Vừa mới quay đầu lại thì hắn không khỏi giật mình tới cứng đờ người. Trước mắt hắn lúc này là năm nữ nhân vô cùng xinh đẹp vừa vịn tiến vào trong tiểu đình, cả năm nàng đều ăn mặc vô cùng “mát mẻ” khiến hắn cứ trợn mắt mà nhìn. Các nữ nhân này cũng không hề nói lời nào mà chỉ nhìn hắn rồi khúc khích cười, nữ nhân áo đỏ thì nhẹ nhàng tiến tới sát hắn. Minh Tiến đột nhiên ngửi thấy một mùi hương thơm ngát thì nhất thời như mê đi, đầu óc mụ mị không tự chủ mà ngồi phịch xuống thành tiểu đình. Đột nhiên trong đầu hắn lí trí bộc phát, vội vàng nhắm mắt hít một hơi dài, lẩm nhẩm đọc lại Vô Thần. Sau đó mở mắt ra mà vùng tay bái lễ nói.

- Các cô nương, nam nữ thụ thụ bất tương thân. Kính mong các cô nương rời đi cho, tránh gây tiếng xấu cho bản thân mình!

Nữ nhân áo đỏ vốn tưởng rằng chỉ với Tình được mà nàng tung ra đã có thể đắc thủ, nay lại thấy người này chỉ chốc lát mà thoát ra khỏi được vật thì cũng hơi bất ngờ. Nữ nhân áo xanh cười hi hi rồi nói.

- Công tử, nơi đây là nhà của chúng ta. Công tử nói vậy thì mấy tỷ muội chúng ta phải đi đâu đây?

- Ô, ra vậy. Thật sự xin lỗi, tại hạ xin được rời đi ngay!

Minh Tiến chấp tay nói, hắn nhẹ nhàng tới bên Như Như lay khẽ. Chung quy vẫn chỉ thấy nàng không có phản ứng thì thất kinh, vội vàng gơ tay thử. Chỉ thấy hơi thở đều đều như đang ngủ say thì thầm thở phào, định bụng bế nàng rời đi. Nữ nhân áo đỏ thấy vậy thì ánh mắt có chút khấn trương, khe khẽ liếc mắt nhìn nàng áo vàng, nữ nhân áo vàng thoáng gật đầu. Nàng là tiểu hồ trẻ tuổi nhất trong tám người, đương nhiên là người có sức hút nhất, vội vàng nghĩ ra một kế. Nàng ta ôm bụng rồi đột nhiên rên rỉ.

- Ui da... đau... đau quá!

Bốn người còn lại đương nhiên hiểu rõ đây là mưu kế, nên vội vàng chạy tới. Nữ nhân áo vàng rên rỉ, vẻ mặt vô cùng thống khổ, trên khuôn mặt mồ hôi vã ra, khóe mắt rơi lệ. Ba nữ nhân còn lại cũng từ bên kia hồ vội vã chạy tới gần, mái tóc ba nàng vẫn ướt nước, vội vã chen vào mấy người kia. Nữ nhân áo đỏ sợ hãi gọi.

- Tiểu muội, tiểu muội...

Những người khác trên mặt cũng đầy vẻ lo lắng, dường như đang tận tình với nàng áo vàng. Nhưng thật sự lại âm thầm quan sát nam nhân nọ, chỉ thấy hắn vẫn chỉ đứng đó thì không khỏi có điểm bất ngờ. Phàm là nam nhân, ai lại thấy nữ nhân gặp nạn mà không hề tỏ thái độ hay ra tay, uống hồ lại là mỹ nữ thì nhất định sẽ ra tay tương trợ. Nam nhân trên thế gian ai lại không có tính sĩ diện? Không có ước mơ một lần được ra

tay cứu mỹ nhân? Cho dù y không phải kẻ háo sắc nhưng nữ nhân gặp nạn cũng không thể làm ngơ, nào ngờ nam nhân này thì lại không như vậy khiến cho họ bất ngờ. Đột nhiên có hai người trong số họ vội vàng bám lấy tay hắn, cả hai thân thể kiêu diễm áp vào người hắn mà van vãn.

- Công tử, xin cứu giúp muội muội của ta...

- Công tử, van cầu người...

Hai cặp mắt đẹp nọ chợt có biến hóa, ánh bạch quang trong con ngươi chợt lóe lên rồi tan biến. Minh Tiến vốn đã phân tích tình hình, các cô nương này có thể tự do tới đây, hẳn là người của Phụng Hoàng Cung, cung chủ lại không thu nhận phạm nhân nên chắc chắn họ đều là tu tiên giả. Nếu vậy chắc hẳn có ý đồ gì đó, vì thế nên cũng không vội mà chỉ chậm chạp nhìn.

- Các vị cô nương đều là tu tiên giả, sao lại không biết cách cứu cô nương ấy?

- Chúng ta vì ham chơi, không có mang theo túi trữ vật. Nếu giờ quay lại nhà chắc không kịp mất. Nếu công tử không tin...

33. Chương 33: Phá Trận (3)

Nữ nhân áo đỏ giọng đầu u sầu nói, sau đó lần tay cởi bỏ lớp sa y như có như không bên ngoài, vẻ mặt ửng đỏ vô cùng ngượng ngịu. Nàng cố làm ra vẻ tay chân luống cuống, mặt cúi gằm ra chiều bối rối vô cùng. Các nữ nhân còn lại cũng nhao nhao làm theo nàng ta, chỉ trừ có cô nương áo vàng đang dựa lưng vào cột tiểu đình mà nhẩn nhé. Trước mắt Minh Tiến lúc này một khung cảnh xuân sắc diễm lệ hiển hiện, bảy nữ nhân trên thân chỉ mặc tiểu yếm cùng nội khôi đang đứng trước mặt hắn, vẻ mặt như xấu hổ cùng bối rối vô cùng. Trên người các nàng còn như ẩn hiện một mùi thơm thoang thoảng khiến cho hỏa khí bộc phát. Nhất thời hắn cũng không thể kiềm chế ý nghĩ đen tối, khẽ liếc mắt nhìn tới. Dù sao hắn cũng là nam nhân, lại không bệnh tật gì nên cũng không thể tránh khỏi có chút ý đồ ám muội. Ở thế giới của hắn, hắn vốn là kẻ tự ti, ít nói nên rất ít giao tiếp với mọi người, đặc biệt là nữ giới. Khi đi ngoài đường, cho dù thấy nữ nhân xinh đẹp tới đâu hắn cũng chỉ ngó lơ coi như chưa từng thấy qua. Không phải hắn có vấn đề mà vì hắn tự nhận thấy mình không bằng ai, không có điều kiện trèo cao với xa nên không hề chú tâm.

Minh Tiến ngẩng người ra nhìn, phải mất một lúc sau hắn mới che mắt, xua xua tay nói.

- Xin các cô nương mặc đồ lại, tại hạ xin cứu người. Nếu các cô không mặc thì ta khó mà chú tâm được!

Nữ nhân áo đỏ nghe thấy vậy thì cười thầm, khẽ mặc lại trang phục, sau đó vội vàng đỡ nữ nhân áo vàng tới gần cái ghế đá. Các nàng khác cũng lục tục kéo nhau đi theo, trên mặt ai cũng cố tạo ra vẻ áy náy cùng xấu hổ, mắt len lén nhìn hắn. Minh Tiến lại một lần nữa phải nhắm mắt mà nhắm lại Vô Thần.

Trong căn nhà tre, Hách Thông đột nhiên mở miệng cười. Hắn đánh ra một đạo lực vào mấy cây cờ, khiến nó nhất thời xoay chuyển vị trí rồi lập tức rung lên ông ông.

Nữ nhân áo vàng khẽ ngả người vào vai hắn, hơi thở dồn dập, ngắt quãng, vẻ mặt ánh lên sự thống khổ. Minh Tiến cau mày, vội vàng kéo bàn tay nàng mà bắt mạch, chỉ thấy mạch đập rất nhanh thì sợ hãi. Hắn chưa bao giờ thấy ai có nhịp mạch đập nhanh như vậy, tuy không thông thạo y lý nhưng ít ra các trạng thái cơ thể hắn cũng có thể nhận biết một phần, vì vậy mà cả kinh vô cùng. Hắn cố gắng hỏi nàng.

- Cô nương, giờ cô cảm thấy thế nào?

- Ta...ta...

Nữ nhân áo vàng thở ngắt quãng, tiếng nói tựa hồ như gió có thể thổi bay mất. Minh Tiến cau mày, cố gắng ghé sát tai vào miệng nàng, đột nhiên nữ nhân áo vàng như mất thăng bằng, người ngã ra như muốn ngã. Hắn thấy vậy thì vội vã ôm lấy nàng mà kéo lại, nữ nhân áo vàng nhân cơ hội đó mà vòng tay qua cổ hắn như để vịn lại, kì thực nàng cố tình để áp sát tới hắn. Nàng cố ôm cổ hắn, làm bộ dạng như đứng lên nhưng không có sức, cuối cùng ngã người mà ngồi an vị trong lòng hắn. Minh Tiến lúc này cũng không chú ý gì đến hành động của nàng ta, lúc này hắn chỉ thấy lo lắng cùng sợ hãi vô cùng. Chợt thấy môi nàng mấp máy như muốn nói thì ghé tai tới gần, chỉ nghe thấy một giọng nói vô cùng quyến rũ.

- Ta...ta muốn công tử!

Nói xong thì nàng ta đột ngột chồm lên, cặp môi hồng gắt gao áp tới môi hắn, cái lưỡi nhỏ ngo ngoáy bịt lấy miệng hắn, không cho hắn nói lời nào. Minh Tiến bất ngờ, không kịp phản ứng gì. Chỉ cảm thấy một mùi thơm ngọt từ miệng nàng truyền sang khiến cả người hắn như hòn than hừng hực, toàn thân bải hoải vô lực. Hắn vội vã nhắm mắt, nhắm lại Vô Thần, nhưng lại cảm thấy kinh tâm. Chân lực hoàn toàn như tiêu thất hết, chỉ cảm thấy dục hỏa trong máu càng lúc càng dâng lên mãnh liệt. Nữ nhân áo vàng ra tay là đắc thủ, không khỏi hưng phấn không thôi. Nàng khẽ cởi bỏ sa y bên ngoài, thân hình kiều diễm áp sát vào người hắn mà cọ sát, kêu gọi, miệng lại phát ra tiếng rên rỉ kích thích vô cùng. Những người còn lại cũng không hề kém, đều đưa môi lên hôn khắp mặt hắn, có người còn cắn tai hắn khiến Minh Tiến đột nhiên như bừng tỉnh, nhưng rất nhanh lại bị nữ nhân áo vàng hôn tới mức mụ mị. Ánh mắt Minh Tiến lúc này ánh lên vẻ phần nộ cũng ham muốn cùng cực, nội tâm điên cuồng đấu tranh.

Hách Thông qua tâm nhãn thấy cảnh này thì lắc đầu. “Xem ra tên tiểu tử này không khác gì đám công tử mọi năm, đều là háo sắc một dạng!”.

Cây ngọc phiến vốn nằm yên trên bàn lúc này đột nhiên phát sinh dị biến, nó tự động bay lên rồi hóa thân thành Hoàng Yến, cất lên tiếng kêu lãnh lót chói tai. Minh Tiến như bừng tỉnh, vội vàng giằng tay nữ nhân áo vàng ra khỏi ngực mình, lập tức thoái lui lại một quãng. Đám nữ nhân thì vẻ mặt vô cùng khó chịu nhìn tới Hoàng Yến đang đậu trên mái tiểu đình, Minh Tiến đột ngột cho tay vào túi trữ vật, lấy ra kiện càn sa và thanh băng kiếm. Hắc mặc càn sa lên mình, tay khẽ vỗ tới thân kiếm, lập tức một cơn Băng Long xuất hiện. Tầm càn sa nọ kim quang cũng trở nên đại thịnh, trông hắn lúc này vẻ mặt hoàn toàn nghiêm trang như một vị sư thứ thật, ánh mắt kiên định vô cùng. Minh Tiến dùng Thấu Tâm Thuật, liếc qua cả đám nữ nhân rồi đột ngột tụng niệm.

- A di đà phật, đám hồ ly các ngươi thật quá đáng. Giữa thanh thiên bạch nhật lại dám đột nhập Phụng Hoàng Cung náo loạn!

Lời hắn nói âm âm như tiếng chuông khiến đám nữ nhân xanh mặt. Vội vàng hóa thánh các đạo ánh sáng mà chạy đi tứ tán, hắc khu động Băng Long tách ra truy đuổi. Chỉ chốc lát là Băng Long trở lại, mang theo tám con tiểu bạch hồ bị đóng băng bốn chân, trong đó có một con đã đạt tới Nhị vĩ. Đột nhiên không gian một lần nữa biến đổi, đất trời trở nên u ám, mây đen cuộn cuộn kéo tới, sấm sét ầm ầm. Minh Tiến cười lên ha hả, dồn toàn lực vào băng kiếm, tung nó lên cao, tay bắt phật quyết. Hắn đã nhìn ra trận pháp này, cho rằng chúng có liên quan tới lũ bạch hồ đã cợt nhả mình thì nộ khí xung thiên, quyết tâm phá bỏ.

-Phật pháp vô biên, thiên địa đều tổ, xuất kiếm trừ ma, thế thiên hành đạo!

Băng kiếm ông ông gầm lên, dần dần trở lại thành hắc kiếm. Hắc kiếm sau khi hiện thân liền biến hóa ra chín thanh kiếm mang theo khí tức khác nhau. Lần này hoàn toàn khác với khi sử dụng tại Tinh Vũ Môn, kiếm trận lần này đã có một luồng kim quang mang theo dấu ấn phật tông mờ tỏ ẩn hiện bên ngoài mỗi thanh kiếm. Minh Tiến điên cuồng dồn lực, lập tức chín con Thiên Long hóa thân từ chín thanh kiếm lập tức gầm lên ông ông vô cùng phần nộ. Trên tay hắn đã xuất hiện một đài sen màu vàng, linh khí vô cùng tinh thuần, khẽ bắt quyết, đài sen nọ phát ra kim quang chói mắt.

-Phá!

Hắn gầm lên như cùng lúc với Thiên Long, cửu long điên cuồng lao về các phía, khí thế vô cùng uy mãnh khiến cho Phụng Hoàng Cung một phen nhốn nháo...

Mãn Hoa đường, Bạch Phụng cũng như mẫu của nàng và toàn bộ người trong điện đều biến sắc mặt, cảm thấy có một cỗ khí áp bá đạo đang phát tán phía bắc Phụng Hoàng Cung. Nơi Chính điện Phụng Hoàng, trên ghế đặt ở chính giữa điện có một nam nhân thân hình cao lớn đang tĩnh tọa, đột nhiên y đứng bất dậy, trong lòng cảm thấy có chút kì quái xen lẫn lo lắng, hướng mắt nhìn về phía bắc. Hầu như toàn bộ Phụng Hoàng Cung kể cả môn nhân và người đăng kí dự thí đều cảm nhận được phía bắc đang có một luồng uy áp kinh người.

Hách Thông vẻ mặt nhăn nhó khó coi vô cùng, điên cuồng trút chân lực vào trận kì, nhưng cũng chỉ duy trì thêm độ cận một cốc trà thì đám trận kì trên tay lão đột nhiên linh lực tiêu tán – pháp trận đã bị phá, lão

thở hồng hộc vẻ vô cùng mệt mỏi.Đột nhiên cảm ứng được điều gì,sắc mặt vô cùng khó coi mà vội vã phi thân về phía Vọng Liên Đình.

Minh Tiến lúc này đã phá xong trận pháp nọ,khí lực cũng hao tổn đi tới bảy thành.Hắn khẽ liếc mắt nhìn sang đám bạch hồ đang nằm dưới đất,trong lòng hiện lên sát ý.Đột nhiên cả sa kim quang đại thịnh như nhắc nhở,hắn nhất thời ngây ra rồi thu lại cả sa,nắm lấy chuỗi bằng kiếm mà vung tới.Phía xa có một thân ảnh đang lao tới,kêu lên kinh hãi.

- Xin hạ thủ lưu tình!

Minh Tiến đã vung kiếm lên mà chém,chỉ nghe thấy những thanh âm chói tai.Hách Thông vẻ mặt ngần ngại,sau dần dần chuyển qua cuồng nộ,vung tay công kích tới nam nhân cầm kiếm.Minh Tiến thấy vậy cũng không hề sợ hãi,vung tay tạo ra một bức tường bằng dày trước mặt,quyền nọ đánh vào khiến mặt bằng có chút rạn nứt khiến hắn kinh hãi.Hách Thông đang định ra tay lần thứ hai thì chợt nghe giọng nữ nhân quen tai.

- Chủ nhân,chúng ta ổn!

Lão nhìn qua,chỉ thấy tám tiểu bạch hồ nọ vẫn bình an,thân hình không mấy may có một vết thương,người vừa cất lời là Nhị tỷ hồ.Lão dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Minh Tiến,thì ra hắn ra tay là phá bỏ đi lớp bằng phách giam chân lũ bạch hồ.Hách Thông cảm thấy áy náy vô cùng,vội vàng bái một lễ rồi mới nói.

- Đa tạ công tử hạ thủ lưu tình!

- Đây là ải thứ hai,vậy phiền tiên bối cho ta tới ải thứ ba luôn đi!

Minh Tiến sắc mặt lãnh đạm,không thanh sắc nhân nhạ nói.Hắn đã trót tung ra Tru Ma kiếm trận,chắc chắn việc này kinh động không nhỏ tới Phụng Hoàng Cung.Chi bằng làm luôn cùng một lần cho gọn,tránh dây dưa lâu mà gây ra hậu hoạn.Hách Thông ấp úng nói.

- Việc này...việc này...ta không có quyền,ải thứ ba là do Cung chủ sắp xếp!

- Ta không cần tiên bối khai trận,chỉ cần đưa ta tới ngoài trận là đủ.Sau đó tiên bối có thể rời đi,mọi việc sẽ do ta tự lo liệu!

Hách Thông trên mặt lộ ra vẻ khó xử,cứ im lặng hồi lâu.Minh Tiến cũng không thúc ép,khẽ phất tay cho Hoàng Yến đậu lên vai Như Như mà riu rít kêu lên một hồi.Chỉ một lát sau,nàng vươn vai mà đứng lên,vẻ mặt tươi tắn như vừa được một giấc mộng đẹp.Không thấy Minh Tiến có mặt trong tiểu đình khiến Như Như hoảng hốt,vội nhìn ngó xung quanh.Tới khi thấy hắn đang đứng phía ngoài cách đó không xa thì thở phào một hơi,lại ngó thấy một lão đạo sĩ lạ mặt thì tò mò,đưa thần thức đảo qua.Như Như giật mình kinh hãi,chỉ cảm thấy lão đạo sĩ nọ linh lực cao thâm vô cùng,nàng vội vã chạy lại bên Minh Tiến.Nàng không dám nhìn tới mặt đạo sĩ kia,vội vàng nép sau lưng Minh Tiến.Cả ba nhất thời im lặng không nói gì,không khí càng lúc càng trầm mặc.

34. Chương 34: Qua ải

Lúc này đột nhiên cả ba người đều nhìn lên phía bắc,xa xa đang có một đạo lục quang đang xé gió lao tới.Minh Tiến trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút khẩn trương cũng bất ổn,hắn thả ra thần thức thì không khỏi kinh sợ - Nguyên Anh hậu kỳ!

Đạo lục quang nọ càng lúc càng bay tới gần tiểu đình,Minh Tiến cũng Như Như càng lúc càng cảm thấy một luồng uy áp lớn như thủy triều tràn tới,phủ lên không gian xung quanh tiểu đình.Như Như thân hình trở nên run rẩy,nàng dựa hẳn vào người hắn,hai chân như mềm nhũn.Minh Tiến thì âm thầm vận chân lực nên vẫn tạm thời có thể đứng vững.

Đạo lục quang hạ xuống dần,trong làn ánh sáng dần dần mờ nhạt xuất hiện một nam nhân thân hình cao lớn.Người này tuổi khoảng ngoài bốn mươi,nước da ngăm ngăm đỏ.Khuôn mặt chữ điền,cặp lông mày rậm cùng ánh mắt có thần,từ người y tỏa ra một luồng khí thế khó có thể miêu tả bằng lời.Y mặc một bộ y phục màu tím,thắt đai lưng bạch ngọc,nhẹ nhàng vẫy tay thu hồi phi hành có hình một cái khiên lớn vào túi trữ

vật. Bàn tay to bè khê vuốt lên chòm râu đen, ánh mắt hướng tới ba người phía trước. Hách Thông vội vàng cung kính cúi đầu.

- Thuộc hạ tham kiến môn chủ!

- Ủm, người này là người vừa phá trận sao, tả hộ pháp?

- Vâng, chính là y thừa môn chủ!

Hách Thông cung kính nói, ánh mắt hướng về phía Minh Tiến như chỉ dẫn. Minh Tiến thấy vậy cũng cung kính bái lễ.

- Tham kiến tiền bối!

Nam nhân mới tới dường như không hề để ý là hần vừa bái lễ, chỉ chăm chú quan sát hần. Lão vuốt vuốt chòm râu đen, chăm chú nhìn hần thật kĩ. “Chỉ là một thanh niên mới tu tập tới Trúc Cơ, sao lại có thể phá đi Huyền Ảnh Niên Trận kia chứ? Xem ra hoặc y có thân phận đặc thù hoặc có pháp bảo gì đó cổ quái!” Lão âm thầm suy nghĩ, đột nhiên ánh mắt đều tập trung tới thanh băng kiếm mà nam nhân nọ cầm trên tay. Ánh mắt trở nên ngưng trọng hơn khi nhìn tới chuôi kiếm, trong lòng chợt chấn động. “Kia không phải nội đan của cổ thú Thiên Long hay sao?” Lão lại nhìn sang phía nữ nhân đang dựa vào người nam nhân này, nhìn tới hỏa điều đang đậu trên vai nàng ta thì thốt lên.

- Hoàng Yến? Các người là thế nào với Lục Vô Danh?

Minh Tiến nhất thời ngẩn ra, chưa biết đáp ra sao. Như Như thì trong lòng lại có chấn động, hóa ra ngọc phiến này là của Lục Vô Danh hai trăm năm trước, y chỉ là một tán tu nhưng lại có thể tu tập tới Ngưng Phong trung kỳ, trở thành một huyền thoại trong giới tán tu. Trong cuộc chiến giành địa vị tại U Châu, y một mình đánh bại tám trong mười vị trưởng lão của Cửu Long Môn – môn phái danh bài hàng thứ năm trong cửu đại tông môn U Châu. Như Như vội truyền âm cho Minh Tiến, sau đó đứng cúi người mà bái lễ với nam nhân áo tím nọ.

- Tiền bối, tướng công tiểu bối là truyền nhân của Lục Vô Danh!

- Hần là truyền nhân của lão Lục sao? Ha ha ha, tốt... tốt lắm. Quả nhiên lão Lục này có con mắt tinh đời!

Nam nhân áo tím chợt cười lên vui vẻ, tiếng cười của lão xóa tan đi u ám nơi đây. Hách Thông cùng Minh Tiến thì thầm thử phào, trong lòng trút được một tảng đá ngàn cân. Như Như lại khê truyền âm với hần, sau đó hần chấp tay lễ phép hỏi.

- Xin hỏi tiền bối với gia sư là...?

Nam nhân áo tím cười tươi, bước tới vỗ vỗ vai hần về vô cùng thân mật, nói.

- Ta với lão Lục là bạn cũ, nhưng tính cách lão Lục cổ quái chắc người biết rồi, chắc hẳn y chưa từng nhắc gì qua về ta đúng không?

Minh Tiến gật gật đầu, trong lòng lại thở ra nhẹ nhõm. Thật sự thì hần có biết ai là Lục Vô Danh đâu, chẳng qua là làm theo lời Như Như mà thôi. Lúc đầu hần cứ lo người áo tím này với ngọc phiến có hiểu biết, chỉ sợ là cừu nhân thì hôm nay mạng nhỏ của hần và Như Như chắc xong. Rất nhanh hần cung kính nói.

- Tiền bối, vậy xin tiền bối đưa ra khảo thí thứ ba cho văn bối. Văn bối từng khẩn cầu vị tiền bối kia nhưng y nói không đủ quyền quyết!

Nam nhân áo tím vui vẻ cười mà nói.

- Không cần, không cần. Người là truyền nhân của lão Lục thì cũng coi như môn đồ của Bạch Thiết Hùng ta, không cần khảo thí nữa!

Minh Tiến nghe vậy thì thầm cảm thấy may mắn, không ngờ lần này lại thuận tiện như vậy. Nhưng trong lòng cũng lại đề cao cảnh giác thêm một lần, hần không biết tán tu họ Lục nọ có thật là bằng hữu với Bạch Thiết Hùng này hay không hay y đang mưu đồ gì đó. Lợi dụng hần mà moi thông tin hay tìm bảo vật mà tán tu họ Lục cất giấu. Việc này cần khẳng định thêm, theo truyện thì tu tiên giới vốn xảo trá vô cùng, đề phòng

vẫn là hơn hết.Nam nhân áo tím mặt mày tươi cười,vội kéo hấn vào tiểu đình,phất tay cho Hách Thông đi chuẩn bị trà.Bạch Thiết Hùng nhìn Minh Tiến mà ôn tồn nói.

- Dị linh căn bằng hệ,lại có thể tu tập tới Trúc Cơ sơ kỳ.Quả thật xưa nay hiếm có người đạt tới như người.Ồ,nữ nhân này cũng không kém a,thân mang Hỏa linh căn.Mà vừa rồi cô ta gọi người là tướng công,không lẽ người còn trẻ như vậy đã kết hôn rồi sao?

Minh Tiến nhìn qua Như Như,chỉ thấy nàng cúi đầu e thẹn thì cười nói.

- Tiền bối,nàng là người có hôn ước với ta.Chúng ta thành thân vốn chỉ là chuyện sớm muộn thôi!

- Chưa thành thân,vậy hả?Tốt...tốt...

Bạch Thiết Hùng khẽ gật gật đầu.Minh Tiến thì quay qua Như Như,ánh mắt đầy khó hiểu.Như Như cũng cùng lúc nhìn tới hấn cũng với ánh mắt như muốn dò hỏi.Cả hai nhất thời không hiểu tại sao lão tự nhiên lại nói thế,lại còn mang vẻ mặt như vui mừng vô cùng sau khi nghe Minh Tiến đáp.Hách Thông mang trà lên,sau đó lặng lẽ cáo lui.Bạch Thiết Hùng sau đó ngồi trò chuyện với Minh Tiến vô cùng sảng khoái,hấn cũng vờ như thoái mái đối đáp,kì thật trong lòng chỉ sợ những điều mình ba hoa về họ Lục nọ bại lộ.Khoảng một giờ sau mới sai người dẫn hai người tới khách phòng,lão đứng nhìn theo hai bóng người tới khi chúng chìm vào làn sương mù,sao đó quay lại phía hồ sen,hắng giọng.

- Phụng Nhi,người còn định lẩn trốn tới khi nào đây?Hấn đã đi rồi!

Từ trên một miếng lá sen chợt có sự rung động nhỏ,đám lá khẽ vẫy vẫy uốn éo rồi hóa thân thành một nữ nhân áo hồng.Khuôn mặt trắng ngần cùng cặp mắt ướt ướt như vừa khóc,nàng chính là Bạch Phụng – Con gái cưng của Bạch Thiết Hùng và cũng là đả chủ của Mãn Hoa đường.Khẽ chớp chớp cặp mắt nọ,nàng cười hì hì.Bạch Thiết Hùng thấy vậy trong lòng chợt cảm thấy có chút u sầu,nhưng rất nhanh tan biến.

- Phụng Nhi,con càng lớn càng giống mẫu thân con đấy.Ài...con thấy nam nhân đó thế nào?Hấn mang trong mình dị linh căn bằng hệ,lại đã tới Trúc Cơ sơ kỳ.Còn vị cô nương đi kèm kia có linh căn hỏa hệ,hai người đó có hôn ước nhưng chưa thành thân!

Bạch Phụng chỉ cúi đầu,hai má hồng lên,bẽn lẽn không đáp,Bạch Thiết Hùng thấy vậy thì chỉ cười mà nói tiếp.

- Phụng Nhi,hấn là truyền nhân của Lục Vô Danh,là một lão bằng hữu của ta.Như vậy danh phận với con cũng xem như môn đăng hộ đối,hấn với cô nương nọ chưa thành thân,vì vậy con chớ có lo sợ về thân phận.Con gái của Bạch Thiết Hùng ta đâu thể làm thiếp,nhất định phải là chính thất!

- Phụ thân,con không lo cái đó.Con chỉ lo...chỉ lo y có cô nương kia rồi...không để mất tới con thôi!

Bạch Phụng cúi đầu nói về sâu não,nàng đã ngắm Như Như hồi lâu,quả thật nàng ấy có điểm hơn nàng rất nhiều,không chỉ về nhan sắc mà còn cả về hình thể.Ngực cũng lớn hơn,eo cũng nhỏ hơn,da cũng trắng hơn khiến Bạch Phụng cảm thấy tự ti.Bạch Thiết Hùng thì mỉm cười mà mắng.

- Nha đầu này,người lại tự ti về hình thể hay sao?Người có cặp mắt của mẫu thân,sao không tận dụng nó?...

- Như Như,lần này muội và ta vạn lần phải luôn cảnh giác.Lão Bạch Thiết Hùng này tuy ngoài mặt thì đơn đả,nhưng trong thâm tâm chắc không phải vậy!

Như Như nghe hấn truyền âm,nàng đang đi phía sau vội bước nhanh hơn,cho tới khi đi song song với hấn thì mới hỏi nhỏ.

- Ca ca,muội quan sát nét mặt người này cảm xúc không phải là giả dối.Sao huynh lại nói vậy,có quá oan uổng cho người ta không?

- Muội ngốc lắm,nếu chỉ dựa vào mình lão thì ta có lẽ cũng tin.Nhưng chắc muội không nhận ra,có kẻ núp trong hồ sen theo dõi chúng ta!

Minh Tiến khẽ cười,hấn đã phát hiện ra ngay từ lúc hai người còn đang mãi đối đáp với Bạch Thiết Hùng.Như Như đang định hỏi thêm thì hấn đã khoát tay,vừa lúc ấy hai nữ nhân dẫn đường tung ra hai tấm lệnh phù màu vàng vào làn sương mù trước mặt.Chỉ thấy đám sương tách ra hai bên,để lộ ra một dãy nhà xây dựa lưng vào vách núi,các căn nhà nối với nhau bởi một loạt các cây cầu gỗ uốn lượn,nom rất đẹp mắt.Minh

Tiến đứng quan sát mà thầm thán phục,mỗi gian nhà này phải to gấp ba bốn lần nhà của hắn ở thế giới thực,mái ngói đỏ tươi,tường được làm hoàn toàn từ gỗ tạo nên một cảm giác ấm cúng.Hai người dẫn đường thấy vậy thì im lặng,lát sau mới tươi cười nói.

- Mời công tử cùng tiểu thư đi theo chúng ta!

Sau khi an trí cả hai trong một khách phòng lớn,hai nữ nhân dẫn đường cung kính thối lui.Minh Tiến lười nhác,lập tức quăng mình lên giường nằm,Như Như thì tò mò quan sát xung quanh.Quả thật khách phòng rất rộng,chia ra làm nhiều gian khác nhau.Toàn bộ đồ đạc đều được chế tác vô cùng tinh mỹ,có cả thư phòng và nơi tu luyện riêng,tất cả đều có cấm chế để tránh người ngoài quấy rầy.Như Như đi vòng quanh một hồi rồi mới trở lại gian phòng nơi Minh Tiến đang nằm,nàng cảm thán.

- Ca ca,nơi này quả thật rộng rãi vô cùng.Thậm chí còn lớn hơn cả sảnh đường của Gia viên chúng ta ở Độ Khẩu!

- Ủ,Phụng Hoàng Cung vốn chỉ là một tông môn cấp trung ở U Châu mà có thể bài trí một nơi tiếp khách xa hoa như thế này,tiềm lực không thể coi thường!

35. Chương 35: Tu Tập

Thật sự mà nói,tiềm lực linh thạch của Phụng Hoàng Cung cũng không phải là quá cao.Minh Tiến đã quên mất một điều là toàn bộ rừng thuộc dãy Phụng Hoàng này đều thuộc quyền chủ quản của Phụng Hoàng Cung.Nơi đây cỏ mộc cùng dị thảo nhiều vô cùng,các loại dược vật cổ quái đôi khi cũng xuất hiện.Phụng Hoàng Cung có thể trao đổi lấy linh thạch hoặc cái loại tài liệu,thể nên các gian khách phòng này trong mắt môn nhân Phụng Hoàng cũng chỉ là hạng hai hạng ba mà thôi.Còn muốn xa hoa thì phải tận mắt thấy Vọng Nguyệt Tháp,Phụng Hoàng Các và Phụng Hoàng chính Điện mới có thể thấy sự hào nhoáng và tinh mỹ.Có thể nói,trong tu tiên giới U Châu,nếu xếp hạng các tông môn có các công trình tinh mỹ và xa xỉ nhất thì Phụng Hoàng Cung đáng xếp hàng đầu.

Hai người trò chuyện thêm một lát rồi về phòng riêng mà nghỉ ngơi.Tối cuối chiều thì có một nữ nhân tới bên ngoài khách phòng,nói rằng Cung chủ muốn mời hai người lát nữa tới Chính điện dự yến.Minh Tiến ngoài mặt thì vui vẻ tiếp nhận,nhưng trong lòng lại càng lo lắng gấp bội.Giả sử nếu có ai đó trong yến tiệc mà quen thân với lão họ Lục kia,hỏi han hắn vài câu không phải là bị bại lộ hay sao?Nếu không đi thì lại càng khiến cho họ dễ nghi ngờ hắn có âm mưu bất chính. “Ai,thật là đau đầu!”.

Minh Tiến quay người vào trong,hỏi han và bàn luận cũng Như Như một hồi,sau đó cả hai đi tắm rửa thay y phục mới,ra ngoài đi theo nữ nhân nọ tới chính điện.Dường như ông trời rất hay trêu ngươi hắn,rốt cuộc thì cả bữa tiệc cũng chẳng có gì xảy ra cả.Yến tiệc này chỉ mời có năm vị Trưởng lão,thêm mấy Đầu đà thân tín của Phụng Hoàng Cung,ngoài ra thì có thêm Bạch tiểu thư cùng với bốn đệ tử trần truyền của Bạch Thiết Hùng mà thôi.Chủ yếu là lão ta thông báo với mọi người Minh Tiến là truyền nhân của lão Lục – bằng hữu của lão,nay hắn không có nơi nào để tu tập nên muốn mời hắn ở lại Phụng Hoàng Cung.Mấy vị trưởng lão ngoại trừ nữ nhân áo vàng ra thì đều gật gù chúc tụng,nàng ta thì chỉ cười thầm,khẽ liếc mắt nhìn về Bạch Phụng.Bạch Phụng chung quy cả bữa tiệc ngoại trừ lúc cha nàng giới thiệu nàng với Minh Tiến,thì chỉ đứng lên mỉm cười đáp lễ.Còn lại thì chỉ âm thầm quan sát hắn mà thôi,bốn đệ tử trần truyền trong đó có ba nam một nữ sớm đã nhận ra mưu tính của sư phụ,chỉ im lặng mà không có ý kiến gì nhiều.

Trong bốn người kia,Minh Tiến chỉ khoái nhất một nam nhân cao gầy tên gọi Vô Hoắc,cả bữa tiệc ngoại trừ lúc Bạch Thiết Hùng giới thiệu,sau đó y không hề nói thêm lời nào.Vô Hoắc này có tính cách trầm mặc khá tương đồng với hắn nên có điểm thích thú,về sau này y cùng hắn hợp thành một cặp ăn ý ở Phụng Hoàng Cung.Vô Hoắc thân là Nho tu như hai người đệ đệ,nhưng tính y lại ít nói vô cùng,cần lắm mới mở miệng.Hai kẻ còn lại thì văn thơ liên miên,mở miệng là ví này hô nọ khiến hắn thấy khó gần.Nữ nhân thì khá vui tính,nàng có vẻ rất nhanh thân thiết với Như Như.

Tiệc tan,mọi người về nghỉ,chuẩn bị cho buổi thông báo sáng hôm sau.

Sáng hôm sau,khoảng giờ mùi,Phụng Hoàng Cung lập một tế đàn lớn tại Cung môn.Người lên thông cáo chính là Hách Thông.Trong khảo thí lần này,Phụng Hoàng Cung thu nhận hơn một ngàn ba trăm người.Danh tộc môn hạ ngoài hắn còn có thêm hơn hai mươi người nữa,Tân tu môn hạ có gần tám trăm người,còn lại

là nữ nhân thu nhận vào Mãn Hoa đường.Sau khi thông cáo con số thống kê,Hách Thông cho bày ra hương án để cúng lễ cảm tạ trời đất.Sau khi hoàn tất một lô các hủ tục,lão mới cho người dán danh sách người trúng tuyển trên hai phiến đá lớn đặt hai bên Cung môn.Đám đông lại một phen nhao nhao chen nhau xem danh sách,Minh Tiến đứng trong hàng ngũ của Phụng Hoàng Cung không khỏi cười thầm. “Cái này có chút giống với hồi mình đi xem báo điểm thi đại học quá!”.

Bình Sơn trấn lại như mọi năm,chứng kiến sự lũ lượt rời đi.Kể hải lòng cũng có,người thất vọng cũng nhiều,tuy vậy cũng không có ít kẻ hưng phấn không thôi.So với lần khảo thí trước,họ đã có những tiến bộ vượt bậc.Kể từ sau hôm đó,Minh Tiến cùng Như Như ở lại Phụng Hoàng Cung.Không như các môn hạ mới thu nhận khác,Bạch Thiết Hùng lại coi hai người như khách quý,không đưa tới cùng chỗ với đám Danh tộc môn hạ kia mà cấp cho hai người hẳn một động phủ riêng biệt,trong động phủ còn có cả một linh mạch cấp trung,vô cùng thuận tiện cho việc tu tập.Thuận lợi ở đây là thuận lợi cho Như Như mà thôi,chứ hẳn thì cần gì mấy thứ phức tạp này,mỗi ngày chỉ cần đả tọa một lần là đủ.Nhưng gần đây,cơ thể hẳn lại phát sinh dị biến.

Trong Nội Hải,khí tức vô cùng vượng.Nhưng khi đưa chân khí lưu chuyển thì nó mơ hồ chỉ đưa được một phần rất nhỏ tới các vị trí huyện đạo trên cơ thể.Hắn cũng vô tình phát hiện ra rằng,mỗi khi hẳn đả tọa mà có chút cử động nhẹ nhàng thì chân khí lưu chuyển đột nhiên tăng lên thêm một phần,nhưng nếu chuyển động quá mạnh thì chân khí lại ngưng trệ khiến thân thể căng cứng rất khó chịu.Cuối cùng hẳn nghĩ ra một biện pháp thay cho việc đả tọa,đó là tập một bài quyền đơn giản để đưa chân khí dồi dào nhất có thể tới toàn bộ kinh mạch.Hắn bắt đầu tập một bài quyền dưỡng sinh của mấy cụ già mà sáng nào hẳn cũng thấy trên tivi – Thái Cực Quyền...

Hai tháng trôi qua rất nhanh,đông qua xuân tới.Cảnh vật trên dãy Phụng Hoàng đường như được tái sinh,tất cả đều mặc một bộ áo xanh mơn mẩn,phơi phới tràn đầy sức sống.Phía cửa động phủ trên một vách đá dựng đứng,nội đường Phụng Hoàng Cung.Có một nam nhân thân hình cao lớn,mập mạp đang chậm rãi múa may một bài quyền,hai bàn tay nhẹ nhàng di chuyển,bộ pháp cũng chậm rãi thay đổi.Chỉ cần là người tu tiên,chắc chắn sẽ nhìn ra trong hai bàn tay hẳn có một luồng khí tức vô cùng tinh thuần,dưới chân là một đồ hình thái cực được tạo ra bởi hai loại đá có màu đen trắng đối lập – hẳn là Minh Tiến.Hôm nay Minh Tiến mặc một bộ bạch y,hắn mãi mê tập luyện Thái Cực Quyền tới mức xuất thần.Hai bàn tay liên tục thay đổi tư thế,trên hai tay xuất hiện một luồng bạch quang nhàn nhạt,nó cùng với bộ bạch y khiến người đứng phía xa nếu nhìn về nơi này thì chỉ thấy một bóng trắng không ngừng lay động.

Hai tháng này,nhờ tìm ra cách tu tập mới,tu vi của hẳn đã thăng lên nhanh chóng tới Trúc Cơ trung kỳ.Tuy vậy bề ngoài hẳn vẫn chỉ hiện hiển mình là Trúc Cơ sơ kỳ mà thôi,Như Như thì nhờ có linh mạch cùng với đan dược thượng phẩm nên tu vi cũng có tiến triển nhanh,hiện tại cũng đã đạt tới Luyện Khí sơ kỳ đỉnh phong,chỉ cần cố gắng chút nữa là đạt tới Trung kỳ.Trong toàn bộ thời gian này,hầu như không có ai tới quấy rầy hẳn.Bạch Thiết Hùng đã ra thông báo hẳn là khách quý nên môn hạ không ai dám trái,chỉ duy nhất có Bạch Phụng là lâu lâu lại tới nhìn trộm hẳn một phen.Hôm nay cũng là một ngày như vậy.

Bạch Phụng hôm nay mặc một bộ y phục màu lam ngọc,mái tóc đen dài được búi gọn lên để lộ ra một khoảng da thịt trắng hồng phía sau gáy.Nàng khẽ núp sau một gốc cây lớn,thi triển Viễn thị mà nhìn lên phía vách núi,đột nhiên nét mặt ngưng trọng,khẽ nói một mình.

- Y là Trúc Cơ trung kỳ?Lẽ nào y vừa tiến giai?

Cũng may cho nàng là vì hẳn mãi mê tập luyện tới mức xuất thần,giác quan cùng thần thức không hề thả ra nên không biết có sự hiện diện của nàng,hắn cũng không hề dùng Hư Khí thuật che giấu tu vi nên mới bị nàng nhìn ra.Nếu không,chỉ e ngay cả cha nàng cũng khó lòng mà nhìn ra chân lực thật của hẳn.Bạch Phụng thâm sợ hãi,lại nghĩ về tu vi của mình thì thở dài,sau đó lại quyết tâm bèn quay người về Mãn Hoa đường,lập tức đả tọa tu tập.

Cứ khoảng hai tháng,nàng lại lén lên nhìn trộm hẳn một lần,mỗi lần nàng lại có sự kinh ngạc không thôi.Lần này đã là lần thứ năm nàng tới đây,giờ cũng đã cuối thu,cây cối trở nên vàng úa.Nàng quyết định chọn một bộ quần áo màu vàng để tiện ẩn mình trong tán cây bên dưới.Minh Tiến hôm nay mặc một bộ y phục màu lam,vẫn mãi mê đi quyền.Tám tháng qua mà nói với hẳn trôi qua cực kì nhanh,tu vi của hẳn cũng thăng tiến nhanh không kém.Hiện tại hẳn đã đạt tới Kết Đan sơ kỳ,trong Nội Hải mới xuất hiện một viên kim cầu cỡ bàn tay trẻ em,tỏa ra ánh kim quang ấm áp.Bao quanh kim đan nọ là các luồng linh khí đủ màu sắc,hình

thành một lớp áo giáp bảo vệ bên ngoài kim đan.Như Như trong tám tháng qua cũng có sự tăng tiến vượt bậc,Hỏa linh căn với linh mạch trong động phủ trùng hợp cùng là đồng hệ linh khí,thể nên nàng cũng đã bước được một nửa đường tiến vào cảnh giới Trúc Cơ – Luyện Khí hậu kỳ đỉnh phong.

Còn về Bạch Phụng mà nói,những tháng qua là những tháng buồn bực nhất của nàng.Cho dù phục dụng đan dược cùng với đả tọa bao lâu thì nàng cũng không thể nào đột phá bình cảnh.Nay lại thấy Minh Tiến,vừa liếc mắt nhìn tới tu vi của hắn thì kinh hãi,sau đó rất nhanh lại cảm thấy tủi thân vô cùng. “Y chỉ mới qua gần một năm đã đạt tới Kết Đan sơ kỳ,còn mình thì vẫn mãi chỉ là Trúc Cơ Hậu kỳ đỉnh phong thôi sao?”. Tới đây,Bạch Phụng không kiềm chế nổi mà âm ỨC bật lên tiếng khóc khe khẽ.Nàng cảm thấy tủi thân vô cùng,chỉ âm ỨC khóc thầm mà không hề suy nghĩ rằng,tại sao tốc độ tu tập của Minh Tiến lại thần tốc tới mức quái dị như vậy.Trong lịch sử U Châu,kể thần đồng nhất cũng mất tới hơn mười năm để tu luyện từ Trúc Cơ sơ kỳ đạt tới Kết Đan sơ kỳ.Còn Minh Tiến thì chỉ vẹn vẹn mất có vài tháng,nếu nói ra chuyện này chắc hẳn cả U Châu sẽ chỉ cười nhạo và cho đó là chuyện trà dư tửu hậu mà thôi.

Minh Tiến lúc này vừa đi xong lần quyền thứ bảy,cảm thấy khí lực trong Nội Hải đã được điều tiết.Chân lực của cảnh giới Kết Đan cũng đã được củng cố chắc chắn thì tạm dừng.Hắn đứng nhìn về chân trời,khe hít vào một hơi đầy khoan khoái,trong không khí mơ hồ cảm nhận được mùi ngai ngái của lá khô cùng với mùi thơm nhạt của nắng.Tán cây trước mặt hắn mới ngày nọ còn đang mang một bộ quần áo màu xanh tràn đầy sức sống,thì nay đã thay bằng một bộ quần áo vàng úa,mang theo dáng điệu già nua chập chạp.Đột nhiên sau lưng hắn có một bóng nữ nhân thướt ra đi ra,nàng vận một bộ bạch y,mái tóc mây được buộc gọn lại phía sau.

- Ca ca,huynh tiến giai lúc nào sao không báo với muội một câu?

Như Như mang vẻ mặt hờn dỗi cũng hoan hỉ nói,tám tháng vừa qua,nàng liên tục đả tọa trong động phủ.Chỉ thi thoảng mới tạm nghỉ lấy một hai giờ,trong những lúc ấy nàng muốn gặp hắn để thỏa sự nhung nhớ trong lòng.Nhưng khi ấy lại thấy hắn say mê luyện tập tới xuất thần thì chỉ đứng từ xa mà nhìn,mỉm cười âu yếm với hắn rồi lát sau lại quay vào động phủ tiếp tục đả tọa.Minh Tiến nghe có tiếng người nói thì giật mình,lâu nay hắn dường như đã quên mất việc thả ra thần thức và giác quan đề phòng,nhưng khi nhận ra là thanh âm của Như Như thì mỉm cười,quay lại kéo nàng vào lòng mà nói.

- Ta sợ làm phiền muội,mà không phải muội cũng đã tiến giai lên Trúc Cơ rồi đó sao?

36. Chương 36: Sắp Xếp

Như Như hai má hồng lên,như một con mèo nhu thuận nép vào trong vòng tay hắn.Nàng tiến giai thần tốc như vậy cùng là nhờ đan dược mà hắn đưa cho,phục dụng đan dược toàn thuộc dạng cực phẩm như vậy thì việc tiến giai đâu có gì quá khó,chỉ quan trọng là tư chất người dùng mà thôi.Mà nàng thì lại mang trong mình linh căn hỏa hệ.Như Như dùng ánh mắt cảm kích nhìn hắn.

- Cũng là nhờ đan dược của ca ca nên muội mới có thể tiến giai nhanh như vậy.Ca ca...

Như Như vươn tay kéo cổ hắn xuống,hai má càng đỏ ửng.Minh Tiến biết nàng đang định làm gì,hắn nhẹ nhàng hôn lên trán nàng rồi kéo chặt nàng vào lòng mình.Trên má Như Như rất nhanh rúng mây hồng đại thịnh,tim đập loạn liên hồi,nắng áp má vào ngực hắn, cảm nhận mùi hơi nam nhân mà tám tháng qua nàng không được trò chuyện.Đột nhiên Như Như vội vã đẩy ra khỏi vòng tay Minh Tiến,Minh Tiến thì ngẩn ra chưa hiểu thế nào,lại thấy Như Như nhảy xuống khỏi vách đá,phi thân tới phía tán cây trước mặt,nói.

- Bạch Tiểu thư,sao tiểu thư tới mà không hề lên tiếng.Tiểu thư làm như vậy không sợ bị hiểu lầm là theo dõi chúng ta sao?

Bạch Phụng vì mãi khóc,tới khi Như Như lên tiếng thì giật mình,định trốn chạy.Nào ngờ nàng còn chưa kịp xoay người thì Như Như đã xuất hiện trước mặt nàng,thì khẽ a lên một tiếng,vội vàng lùi lại.Như Như nhìn Bạch Phụng,nàng cảm thấy kì quái. “Tại sao Bạch tiểu thư lại ở đây?Hơn nữa sao nàng ta lại khóc,khóc vì cái gì,khóc vì ai?” Như Như tâm trí rất nhanh,tươi cười nói.

- Tiểu thư đã ghé thăm động phủ của chúng ta,vậy sao không vào trong uống trà đàm đạo.Muội đang muốn đi tìm tỷ,xin tỷ chỉ giáo cho vào kinh nghiệm đả phá bình cảnh đấy!

Như Như câu sau đã thay đổi cách xưng hô,nàng làm như vậy để gỡ thế bí cho Bạch Phụng.Bạch Phụng lên lau nước mắt,tươi cười nói.

- Nếu vậy tỷ không tới uống trà là thất lễ rồi!

Minh Tiến lúc này mới thả ra giác quan,quả nhiên phát hiện có người đang đứng đó thì thầm giật mình,vội vàng tự nhắc nhở mình phải luôn cảnh giác,không được quên thả ra giác quan.Hắn tự mắng mình bao lâu nay sơ xuất,lại thấy Bạch Phụng cùng với Như Như đang phi hành rất nhanh tới đây thì vội vàng thi triển Hư Khí thuật,để tu vi về lại Trúc Cơ sơ kỳ.Bạch Phụng lên tới nơi,thấy thế thì ai oán mà nói.

- Công tử đã tiến giai tới Kết Đan,sao lại còn cố ý hạ tu vi xuống Trúc Cơ.Xem ra công tử coi ta là người ngoài rồi!

Minh Tiến giật mình,lại thấy Như Như đang chớp mắt ra hiệu thì cười ha hả,mặt dày bông đùa vài câu.Bạch Phụng thấy vậy thì nét mặt phần nào bớt đi buồn tủi,ánh mắt chằm chú ngó hắn mà mỉm cười,hai má hồng lên một chút.Như Như thấy vậy thì trong lòng dấy lên chút ghen tuông. “Xem ra Bạch tiểu thư cũng có ý với ca ca nên mới tới nhìn lên,thật là...”

Thiên Hồng Tự,Xám Hối động phủ.Hư Ngôn vẫn đứng ngoài chờ đợi,dáng vẻ vô cùng lo lắng.Kể từ khi Hư Danh trở về từ Độ Khẩu,lão lập tức tới trình bày mọi việc với Hư Ngôn,đồng thời lập tức xin vào Xám Hối động tĩnh tọa.Từ đó cho tới nay không hề rời ra ngoài,công việc của y lại dồn lên cả cho Hư Tài.Cũng may Hư Tài trí lực hơn người,miễn cưỡng đảm nhiệm được cả hai trọng trách nên tạm thời trong tự vẫn bình yên.Động phủ đột nhiên mở cửa,một thân hình gầy gò mặc bộ cà sa xám bước ra,trên khuôn mặt nọ dường như nếp nhăn tăng lên không ít.Lão chấp tay.

- A di đà phật,đã để phương trượng sư huynh nhọc tâm rồi.Thật hổ thẹn,hổ thẹn!

-Không có gì,việc của sư thúc ta đã có cách,đệ mau về giúp Hư Tài đi.Ta sẽ rời tự vài ngày,mọi công việc mong hai đệ giúp cho!

- Phương trượng,không lẽ huynh định...

Đỉnh Vũ Phong,cách Thiên Hồng Tự hơn hai trăm dặm.Trông động phủ nọ đang xuất hiện một cảnh tượng kì quái vô cùng,một lão sư già đang cúi đầu khấu kiến một cô nương trẻ tuổi.Nàng ta thân vận một bộ bạch y cầu kì,trên vải còn thi thoảng điểm một vài điểm phấn hồng như cánh hóa đào.Các lão già trong tu tiên giới nếu nhìn thấy nữ nhân này cũng phải cung kính một bậc,đừng nhìn vào nhan sắc và tuổi tác mà coi thường,bà ta năm nay tính tuổi tác cũng đã ngoài tám trăm,tu vi cũng là Ngưng Phong hậu kỳ đỉnh phong.Danh tiếng có thể nói ngang hàng với Huệ Tuệ trong tu tiên giới,thiên hạ đệ nhất mỹ nhân một thời – Đào Hoa tiên tử Đào Nhược Hồng.

- Bái kiến tiên bối!

- Không cần nhiều lời,có chuyện gì cứ nói thẳng ra!

Đào Nhược hồng khẽ phát tay,Hư Ngôn biết tính người này khá bất thường nên cũng không dám nhiều lời,lập tức nói ra tất cả...

Đỉnh Vũ Phong quanh năm mây trắng bao phủ,trước nay hiếm có người qua lại.Nơi này núi non hiểm trở thêm với đường ra vào khó khăn nên hầu như hiếm có người qua lại.Năm hôm trước vừa có một đạo hoàng kim từ đỉnh núi xé gió bay về Thiên Hồng Tự,hôm nay lại đón tiếp một người mới đến.Người này là một nữ nhân khoảng mười tám mười chín tuổi,thân hình mỹ miều thuần tha,mặc một bộ y phục màu xanh,cưỡi trên một phi hành có hình dạng Hồ Điệp nhằm hướng đỉnh Vũ Phong mà lao tới.Khuôn mặt nàng lại dùng một miếng mặt nạ che đi một nửa,nhưng chỉ vậy cũng đã khiến cho khối kẻ mê mết.Cặp mắt phượng như thu thủy khẽ chớp động,mày ngài cao quý,đôi môi hồng như điểm tuyết trên khuôn mặt trắng hồng tuyệt mỹ của nàng.Mỗi cử động đều tỏa ra phong thái mị hoặc kinh người dù nàng không hề tu luyện mị thuật.Nàng là đệ tử chân truyền của Đào Nhược Hồng,mới được sư phụ truyền tin gọi từ ngoại hải trở về.

Phàm là nam nhân tu tiên giới,chỉ cần mô tả qua thì có ai không thể không nói ra tên nàng – Lam Thiên tiên tử Kỳ Dao,người đứng hàng thứ hai trong thập đại mỹ nhân tu tiên giới.Lúc này,Kỳ Dao khẽ cau mày,nhằm hướng đỉnh Vũ Phong mà bay đến.Trong lòng nàng có chút khẩn trương xem lần sơ hải.Đã lâu sư tôn không hề triệu gọi nàng,tính tình sư tôn khá cô độc,không thích có nhiều người.Nay lại vội vã đốc thúc nàng về

Vũ Phong gặp mình,xem ra là có chuyện không hay.Nghĩ vậy thì nàng lại càng khẩn trương,đạo tử quang càng đại thịnh mà lao về phía trước.

Kỳ Dao đứng bên ngoài làn mây trắng,trong lòng đang lưỡng lự định lấy ra truyền âm phù thì đột nhiên làn mây nọ phát sinh dị biến,chúng tự động tách ra thành một thông đạo.Cùng với đó là một giọng nữ nhân mê người truyền ra.

- Dao nhi,con mau vào đây.Ta chờ con đã lâu!

- Vâng,sư phụ!...

- Dao nhi,con đã hiểu chưa?

- Vâng,con hiểu.Nhưng sư phụ nói y với người không có quan hệ,tại sao người lại phái con đi giúp hần?

Đào Nhược Hồng nhẹ nhàng đứng dậy,khoan thai bước tới gần một gốc hoa đào lớn.Vươn bàn tay trắng ngần khẽ vuốt ve một cánh hoa đào,thần thờ hồi lâu rồi mới đáp.

- Y với ta không có quan hệ,nhưng sư tôn của hần thì có chút quan hệ!

Nghe tới đây thì Kỳ Dao lập tức hiểu phần nào ý tứ của sư phụ nàng.Năm xưa sư phụ nàng nổi danh U Châu không chỉ bởi tu vi đứng đầu trong giới nữ lưu mà còn vì nhan sắc chim sa cá lặn,ngiên nước khuynh thành của người.Có rất nhiều bang chủ,tông chủ các môn phái lớn có ý theo đuổi nhưng chung quy sư phụ vẫn không quan hoài,chỉ chuyên tâm vào tu luyện tiên đạo.Đào Hoa Cầm Trận cùng với pháp bảo Đào Hoa Phong Cầm của người nổi danh U Châu,xưa nay chưa từng lép vế dưới đám nam nhân tu tiên giới.Để tránh đám người si mê,bà tự đề ra một điều kiện là chỉ có những ai có thể phá Đào Hoa Cầm Trận hoặc đánh bại pháp bảo Đào Hoa Phong Cầm thì mới đủ tư cách để bà để mắt tới.Nghe được tin này lập tức vô số nam nhân hừng hực khí thế tìm sư phụ nàng tỷ thí,nhưng rốt cuộc thì chưa hề có ai có thể làm được việc này.

Năm đó Huệ Tuệ cũng chỉ là một tán tu,còn chưa hề xuất gia,tu vi cũng ngang hàng với sư phụ nàng – Nguyên Anh hậu kỳ viên mãn.Huệ Tuệ cũng chỉ một mực chuyên tâm nghiên cứu tiên pháp,không hề quan tâm tới bản thân,lão đã ngoài năm mươi,lại không hề tu tập qua trú nhan nên nét già dặn của thời gian in hằn trên khuôn mặt từng trải.Trong một lần mãi mê lĩnh ngộ một phần pháp quyết mà vô tình đi lạc vào Đào Hoa Cầm Trận sư phụ nàng đang thi triển,người vô cũng ngạc nhiên khi nam nhân lạ mặt này lại có thể đi qua ảo trận mà không hề vướng vào huyền hoặc,vẫn an nhiên đi qua như chốn không người.Sư phụ nàng tưởng rằng y cố tình phá trận,chắc hẳn có tu vi cao thâm hơn người nhưng khi nhìn ra thì cũng bất ngờ,Huệ Tuệ chỉ có tu vi ngang hàng với người thì ngạc nhiên.Lại càng kì quái hơn khi sau khi đi qua trận pháp,Huệ Tuệ vẫn một hướng đi thẳng mà không hề ngoảnh đầu lại nhìn tới người đang lập trận.

Đào Nhược Hồng kì quái vô cùng,vội vàng bám theo sau y.Nàng lại tìm ra nhiều cách để thử tính cách người này,nào là hóa thành thôn nữ bị thương,tu sĩ cấp thấp bị truy sát...Huệ Tuệ đều ra tay cứu giúp,nhưng xong là y bá biệt,không hề ngó tới nàng dù chỉ một chút.Thậm chí nàng ta đã dùng tới Mị Hồ thuật mà vẫn không mấy may làm y giao động,Đào Nhược Hồng thật sự vô cùng khâm phục nam nhân này,cứ bí mật bám theo y.Trong một lần theo sau hần,nàng vô tình đối mặt với một yêu thú Bạch Hồ hóa hình trung giai,Bạch Hồ nọ dù là hồ ly nhưng cũng mê mẩn trước sắc đẹp của nàng,quyết ý bắt nàng về làm thiếp.Đào Nhược Hồng xưa nay tính khí rất ghét bị ai ép buộc,lập tức động thủ.Bạch Hồ cứ cho rằng y có thể trong chớp lát chế ngự nữ nhân tộc này,nào ngờ lại bị đánh cho bán sống bán chết,nó dồn chút hơi tàn thi triển một Chú nguyên có tên Yêu Hóa chú.

Yêu Hóa chú là loại bí pháp nghịch thiên,dùng thân thể yêu thú làm vật dẫn,nguyên rủa người bị trúng sau một thời gian sẽ bị yêu hóa,mất đi trí nhớ mà trở thành yêu thú như vật dẫn.Đào Nhược Hồng dù dùng toàn lực tự loại bỏ cấm chú nhưng vô dụng,lúc này thì Huệ Tuệ xuất hiện.Y không tiếc tu vi,dốc toàn bộ chân lực để hóa giải,cuối cùng sau ba ngày ba đêm liên tục truyền chân lực,nàng ta đã thoát khỏi lời nguyên khủng khiếp ấy.Nhưng Huệ Tuệ cũng không khá hơn,toàn bộ tu vi đã bị phế bỏ,Nội Hải hoàn tàn nát vụn.Đào Nhược Hồng cảm kích cùng đau xót vô cùng,sau khi đưa Huệ Tuệ về động phủ liền không tiếc công sức tìm kiếm dược vật,thần đan để chữa trị,xong vô hiệu.Huệ Tuệ bảy giờ đã ngoài năm mươi,lại không còn khí tức tu tiên giả nên thân thể dần thoái hóa,phục dụng đan dược cũng chẳng thể kéo dài thọ nguyên lâu hơn,mà Đào Nhược Hồng thì đã sắp đạt tới Ngưng Phong kỳ,thọ nguyên có thể kéo dài hơn tám trăm năm.Đào Nhược Hồng cuối cùng quyết định tổ chức một hôn lễ với y cho trọn một kiếp tình,nhưng ngay

trong hôn lễ,có một vị sư già tới chúc mừng đã nói có thể cứu được Huệ Tuệ khiến nàng mừng rỡ không thôi.Nhưng sau khi nghe xong điều kiện thì lại thấy khó xử vô cùng,vị sư nọ nói nếu cho Huệ Tuệ theo lão tu tập phật môn,không những có thể hồi phục tu vi mà còn có thể tăng tiến,nhưng cả đời không được đụng tới sắc dục,bằng không thì thân thể tự bạo mà chết.Day dứt cùng với hy vọng khiến nàng gật đầu,cắn môi chấp thuận.

Từ đó Đào Nhược Hồng về ẩn cư tại Vũ Phong,cách Thiên Hồng Tự không xa,với mục đích thi thoảng có thể tới thăm Huệ Tuệ.Huệ Tuệ sau khi được đại sư nọ tặng cho Xá Lợi Tử thì lập tức hồi phục tu vi,lại vô cùng cảm kích ơn Đào Nhược Hồng nên vẫn thi thoảng tới Vũ Phong thăm nàng.Hai người có thể nói là như một cặp hồng nhan tri kỷ,có duyên nhưng vô phận.Huệ Tuệ vốn từ đầu là tu tiên chứ không hề có căn cốt phật môn,thế nên kiềm chế thực sự không bằng các lão cao tăng trong Thiên Hồng Tự.Đào Nhược Hồng lại là nữ nhân khuynh thành,nên khó có thể kìm lòng trước nàng,suýt nữa làm liều.Nhưng cuối cùng thì lão vẫn dừng lại được,vội quyết định rời đi để tránh tà tâm nổi lên.Tuy đi xa nhưng lâu ngày vẫn có thư từ hỏi thăm nhau.

37. Chương 37: Linh Căn Biến Dị

Đào Nhược Hồng từ ngày Huệ Tuệ để lại lá thư rồi rời đi thì tính nét thay đổi thất thường,không ai có thể dự đoán trước.Càng ngày càng thu mình sống trầm lặng,hầu như không hề rời khỏi Vũ Phong nữa bước.Trong lòng nàng chỉ có hình bóng của Huệ Tuệ mà thôi.Kỳ Dao là do nàng vô tình cứu được trong rừng,liền đem về nuôi nấng,nhận làm đệ tử nhưng tình thân như tử mẫu.

Đào Nhược Hồng khẽ phát tay,tung cho Kỳ Dao một tấm ngọc giản cùng một cái hộp gỗ màu đen thui,khẽ nói.

- Đây là ngọc giản có mô tả hình dáng y,vật trong cái hộp này có thể cứu giúp y một lần.Ta hy vọng Dao Nhi có thể giúp ta báo ân một lần,kiếp này ta chưa có cơ hội báo đáp Huệ Tuệ,nay để đệ tử của y nhận lễ cũng là thuận theo lẽ tự nhiên!...

Phụng Hoàng Cung,Như Như đã từ trong phòng mang ra một ấm trà thơm,nàng nhẹ nhàng rót ra ba cốc rồi mời mọi người cùng uống.Sau đó tranh thủ hỏi han Bạch Phụng về một số yếu quyết khi tu luyện,Minh Tiến ngồi cạnh thì chỉ im lặng uống trà mà không hề mở miệng lời nào.Có lẽ do một thời gian dài không ai nói chuyện nên hai người nói chuyện rất ăn ý,dường như không còn nhớ tới sự tồn tại của người thứ ba.Minh Tiến cũng không nói gì,lẳng lặng cầm cốc trà ra khỏi động phủ,ngồi trên phiến đá ngay trước cửa mà nhắm mắt xuất thần.Khi hân đã đi ra hân,lúc này Như Như mới nghiêm giọng nói.

- Tỷ tỷ,ta biết tỉ vì ca ca mà tới.Nơi đây chỉ có hai ta,có chuyện gì tỷ mau nói đi!

Bạch Phụng nét mặt chợt ửng đỏ,sau đó chậm rãi nói việc mình đã tọa mà đã hai năm nay không thể đã phá bình cảnh.Nhưng chưa kịp nói tới việc song tu thì Như Như đã ngắt lời.

- Tỷ tỷ,hay là để ca ca xem qua linh căn cho tỷ.Năm trước ca ca cũng có cách giúp cha muội đồng hóa Âm linh căn đấy!

Như Như nói đến đây,vẻ mặt ánh lên sự tự hào,mắt nàng hướng nhìn ra phía ngoài.Bạch Phụng thì kinh ngạc không thôi,nàng xưa nay chỉ nghe nói dùng Chí Dương quả để duy trì thọ mạng cho nam nhân có Âm linh căn mà thôi,chứ chưa ai nói tới chữa được Âm linh căn hay đồng hóa nó cả.Ánh mắt nghi hoặc nhìn Như Như,Như Như thì cười,nàng khẽ chạy ra ngoài,lát sau kéo tay Minh Tiến bước vào.Minh Tiến sau một hồi xem xét thì nét mặt vẫn trầm ngâm,hồi lâu không hề có dấu hiệu tiến triển.Bạch Phụng thấy vậy rầu rĩ nói.

- Đa tạ hai người quan tâm,Bạch Phụng vận số đã vậy.Có lẽ cả đời này ta chỉ có thể là một Trúc Cơ nhỏ nhoi mà thôi.Trừ khi...

Nàng ta ấp úng,Như Như thấy vậy thì hỏi dồn.

- Trừ khi thế nào?Tỷ mau nói rõ ra đi!

- Trừ khi...trừ khi tìm được một nam nhân thân cũng mang dị linh căn bằng hệ như ta,cùng ta song tu...

Bạch Phụng nói tới đây thì hai má đỏ bừng, len lén nhìn Minh Tiến rồi cúi đầu e thẹn. Như Như nghe vậy mặt lộ vẻ kì quái vô cùng, nàng chỉ nghe nói song tu có thể tăng tiến tu vi, nhưng Minh Tiến nói là chỉ khi đạt Nguyên Anh, song tu mới có lợi, bằng không thì chỉ hại thân. Nàng vội nói.

- Tỷ tỷ, tỷ giờ mới chỉ là Trúc Cơ. Mà song tu thì chỉ có từ Nguyên Anh trở lên mới đem lại chút lợi ích mà thôi!

- Cái này ta cũng biết... nhưng phụ thân có cho ta một bí kíp tên là Bồi Nguyên Long Phụng Công. Khi cả hai tu luyện bí kíp này thì song tu chỉ cần Trúc Cơ là được!

Minh Tiến đột nhiên nói.

- Bồi Nguyên Long Phụng Công là bí công của Yêu tu, Bạch tiểu thư là tu Tiên giả chứ đâu phải tu Yêu giả. Làm vậy chỉ giúp đột phá cảnh giới nhất thời, còn về sau này thì đả phá bình cảnh càng khó hơn mà thôi!

- Ca ca, rốt cuộc linh căn của Bạch tỷ thế nào mà ca ca im lặng hồi lâu vậy?

Như Như hỏi, Bạch Phụng sau khi nghe hắn nói thì ngẩn người ra, lại nghe Như Như lên tiếng thì nét mặt khẩn trương nhìn sang hắn. Minh Tiến né tránh ánh mắt hai người, chậm rãi nói.

- Ta không rõ Bạch tiểu thư là loại linh căn nào nữa, thật sự ta chưa từng thấy qua người nào có linh căn dạng này. Ngoài dị linh căn băng hệ còn có một phần nhỏ hỏa hệ. Mà hỏa hệ này lại là hỏa hệ không thuần tính, nó tương khắc với băng hệ nên tu vi không thể tăng tiến thêm. Đây có thể tạm gọi là một dạng linh căn biến dị!

- Công tử, vậy... vậy công tử có cách nào giúp ta loại bỏ phần linh căn hỏa hệ đó đi không?

Bạch Phụng run run hỏi, Minh Tiến thở dài mà đáp lời nàng.

- Bạch tiểu thư, về linh căn thì ta chịu bó tay. Nếu như là tu vi thì ta có thể giúp tiểu thư hủy đi rồi tu tập lại, nhưng với linh căn thì ta vô phương thay đổi, xin lỗi...

Bạch Phụng nét mặt tràn đầy u sầu chán nản, khẽ cúi mặt mà mân mê chén trà trong tay. Minh Tiến cũng trầm ngâm không nói gì, hắn đang cố lục trong trí nhớ của mình để tìm xem có cách nào thay đổi linh căn hay không. Từ này giờ Như Như vẫn ngồi yên nghe hai người trao đổi, lúc này mới đột nhiên lên tiếng.

- Để trừ đi hỏa linh căn kia thì không khó, chỉ e tìm kiếm vật dẫn thì khó khăn thôi!

Minh Tiến Nghe thế thì ngậy người ra, Bạch Phụng thì hoan hỷ vội nói.

- Muội muội, đó là vật gì? Chỉ cần nhiều linh thạch chắc chắc có thể tìm ra thôi!

- Tỷ tỷ à, đây là cách theo cổ phương của cha muội thôi. Đó là dùng Băng Phách thông linh để hấp thụ hàn khí, dập tắt hỏa linh căn, trong khi hấp thụ phải có một người cùng linh căn băng hệ hỗ trợ. Cách này tuy khiến người tu luyện chịu nhiều đau đớn nhưng đó là cách duy nhất!

Bạch Phụng mới đầu thì hoan hỉ, nhưng lát sau thì lại ỉu xiu như bánh đa ngâm nước. Băng Phách thông linh là vật có duyên mới thấy, cho dù là đi bạt ngàn cả phía Bắc Giao đảo ngoài ngoài hải, họa hoằn lắm mới có thể tìm thấy một vài miếng Băng Phách ngàn năm mà thôi. Như Như vội vàng an ủi Bạch Phụng, đột nhiên Minh Tiến cười lên ha hả. Tưởng là cần thứ gì, chứ đám Băng Phách này trong túi trữ vật của hắn có vô số. Huệ Tuệ trao cho hắn túi này, trong cũng có rất nhiều vật liệu tài nguyên cổ quái mà lão tăng thu thập được.

- Như Như, Bạch tiểu thư cần phục dụng bao nhiêu là đủ?

- Còn tùy phần linh căn hỏa hệ kia có dị tính thế nào, mà không lẽ... không lẽ ca ca có Băng Phách thông linh sao?

Minh Tiến gật gật đầu, lôi ra từ túi trữ vật một miếng băng to cỡ bàn tay người, thân băng phẳng phát một luồng ngũ sắc kì ảo, tỏa ra hàn khí mãnh liệt. Hắn hỏi.

- Như vậy đã đủ chưa?

- Oa, ca ca, huynh lấy đâu ra khối Băng Phách lớn như vậy?

Như Như ôm lấy mảnh băng nọ, chỉ cảm thấy một luồng hàn khí mãnh liệt lan ra thì vội ném trả hấn, xoa xoa hai tay vào nhau mà thổi hơi cho ấm lại. Bạch Phụng thì ánh mắt phức tạp, vừa kinh hỷ lại vừa sợ hãi, vừa bất ngờ lại vừa nghi hoặc. “Rốt cuộc nam nhân này là ai, sao lại có thứ bảo vật này trong người?”. Minh Tiến vẫn cười, khẽ đưa vào tay nàng mảnh băng nọ, tay hấn vô tình chạm vào bàn tay nàng. Tuy hấn không để ý nhưng Bạch Phụng lại vội vàng nhận lấy rồi rút nhanh tay lại, hai má nàng xuất hiện một rặng mây hồng, cặp mắt long lanh hướng tới mặt hấn mà chớp chớp. Minh Tiến như bị hút hồn vào cặp mắt ấy, hấn cứ ngẩn ra, Như Như thấy hai người vậy thì e hèm một tiếng, trong lòng lại cười thầm. Cả hai như bưng tỉnh, bối rối quay đi nhìn sang hướng khác.

- Vậy là vật dẫn đã có, giờ chỉ cần có người hộ pháp cho tỷ nữa là được!

Như Như cố làm giọng nghiêm nghị nói, trong lòng nghĩ lại cảnh lúc trước mà cười thầm. Nhưng rất nhanh sau đó lại bốc lên sự ghen tuông. “Bạch tỷ tỷ có cặp mắt thu hút nam nhân quá, giá như mình cũng có thì ca ca đâu có thể làm ngơ trước mặt mình a!”. Minh Tiến nghe Như Như có chủ ý vậy thì cười, Bạch Thiết Hùng đã cấp cho hấn và Như Như một lợi ích lớn, đây là lúc nên đáp lễ. Hấn hướng tới Bạch Phụng mà nói.

- Bạch tiểu thư, tiểu thư nên về chuẩn bị. Tại hạ tài mọn xin làm hộ pháp một phen!

Bạch Phụng nghe thấy hấn nói vậy thì vui vẻ vô cùng, bản thân nàng đang chưa biết lựa lời thế nào để mời hấn, nếu không khéo có thể bị coi là dùng quyền lợi áp bức. Nay thấy hấn tự nhận thì trong lòng cảm kích không thôi, vội vàng bái tạ. Minh Tiến thấy vậy thì ngẩn lại, chỉ thúc giục nàng mau chuẩn bị. Bạch Phụng vui vẻ chấp nhận, mau mắn cáo từ, trước lúc rời đi còn quay lại nói với hấn.

- Công tử từ nay đừng gọi ta là Bạch tiểu thư, cứ gọi là Bạch Phụng là được rồi!

Hai má ửng đỏ rồi mau chóng xuất ra phi hành mà rời đi, chờ bóng Bạch Phụng đi khuất rồi, Như Như mới đứng sau lưng hấn mà nói.

- Ai da, sau này ca ca gọi tỷ ấy là Bạch Phụng nha!

Giọng điệu ra vẻ giận dữ, lại cố ý ngân dài giọng trêu chọc. Minh Tiến cười xòa, quay lưng lại cười nói.

- Muội đang ghen đấy hả Như Như?

- Hứ, ai dám ghen. Tỷ ấy là con gái cưng của cung chủ một danh môn, muội nào có danh phận mà ghen kia chứ?

Như Như hai má phị ra, giọng điệu ủy khuất vô cùng. Minh Tiến nghe vậy thì lắc đầu, kéo nàng vào lòng, lại thủ thả.

- Danh vọng thì sao nào, ta không quan tâm. Bạch Phụng chỉ vì cảm kích ta hộ pháp mà thôi, ta với muội đã ngủ chung giường với nhau. Tình cảm của muội với ta lẽ nào ta không rõ?

- Hứ, chỉ giỏi nhớ những thứ xấu xa thôi! Ca ca đúng là sắc lang!

Như Như khẽ ôm lấy lưng hấn, giọng nói có vẻ như đang trách móc nhưng trong nội tâm lại thấy ấm áp vô cùng. Nàng biết hấn không biết ăn nói, có gì nói đấy nên cũng không trách hấn. So với những lời nói hoa mỹ khác, lời nói của hấn tuy thô vụng nhưng lại khiến cho trái tim nàng ấm áp lạ thường. Hai má nàng hồng lên, khẽ dụi đầu trong ngực hấn. Minh Tiến cảm thấy mùi thơm từ mái tóc Như Như phảng phất trong lòng mình, nhất thời thư giãn vô cùng, cứ ôm ghì lấy nàng mãi không thôi.

38. Chương 38: Khách Không Mời

Sau đó một tuần, Minh Tiến chính thức hộ pháp cho Bạch Phụng đảm tảo đi dị tính hỏa linh căn trong cơ thể. Liên tiếp ba tuần liền, hấn luôn luôn túc trực bên cạnh Bạch Phụng để đề phòng phát sinh dị biến. Trong thời gian đó, Như Như cũng không hề nghỉ ngơi mà chuyên tâm đảm tọa, nàng mới tiến giai lên Trúc Cơ, tu vi chưa bồi đắp chắc chắn nên phải đảm tọa nhiều hơn. Về phần Bạch Thiết Hùng, sau khi nghe nói Minh Tiến có cách làm tu vi con gái tăng tiến, lại đích thân làm hộ pháp cho nàng thì không khỏi cảm kích vô cùng, mang tặng phẩm tới tận động phủ của hấn mà cảm tạ. Như Như cũng không khách khí thay mặt hấn nhận lấy khiến lão vui vẻ vô cùng.

Hôm nay là ngày cuối cùng của tuần lễ thứ ba mà Như Như đã dự tính là Bạch Phụng sẽ hoàn toàn xóa bỏ được linh căn dị tính hỏa hệ. Nàng đã sớm rời khỏi động phủ tới nội điện Mãn Hoa đường chờ đợi Minh Tiến, nhưng mãi vẫn chưa thấy hai người đi ra thì đêm ra bốn chồn, nàng quyết định đi dạo quanh vùng núi Phụng Hoàng một chút cho thư thái, trước lúc chỉ còn vài ngày nữa là thời tiết hoàn toàn chuyển sang mùa đông. Như Như mang theo lệnh bài mà Bạch Thiết Hùng tặng cho, dễ dàng rời Phụng Hoàng Cung mà tiến vào dãy núi bên cạnh...

Vô Lệ là một tu tán tu, y bắt đầu tu tập từ năm lên mười. Do trong mình mang linh căn phong hệ nên hẳn được rất nhiều tông môn và gia tộc tu tiên tại Thiên An – vùng đất nằm sát trung tâm U Châu, nơi vừa lương thực của toàn bộ U Châu đại lục. Vô Lệ vốn từ nhỏ đã tính tình lì lợm, lại rất hay đánh nhau, coi đó như là một thứ tiêu khiển. Hẳn vì cái tính cách quái gở này nên ba bốn gia tộc thu nhận hẳn rồi sau đó lại trục xuất hẳn, hẳn cực kỳ bất mãn nên quyết trí tự mình tu tập mà báo thù. Cũng do có chút cơ duyên kỳ ngộ, vô tình có được bí công Tàng Phong Ảnh trong một lần giao tranh với tu tiên giả khác, Vô Lệ tiềm tu hơn ba mươi năm trời. Cuối cùng đại công cáo thành, hẳn quay lại các gia tộc nợ để trả thù. Tuy thân mới chỉ là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, nhưng Tàng Phong Ảnh lại quý quái vô cùng, có thể đem thân thể hẳn phân chia làm hai thân ảnh, giống nhau như đúc, ngay cả công kích cũng chỉ có tăng lên mà không hề yếu kém đi so với lúc bình thường. Vì vậy mà chỉ trong vòng một tuần trăng, lần lượt bốn gia tộc nợ ở Thiên An bị hẳn diệt sát sạch sẽ.

Sau khi cảm thấy đã hết kẻ đều báo thù, hẳn lang bạt khắp nơi, lấy chém giết làm thú vui qua ngày. Giới tán tu mỗi khi nghe thấy tên hẳn đều tỏ ra úy kỵ một phần, lại đặt cho hẳn cái danh xưng Sát Thần, tu vi của hẳn hiện tại đã đạt tới cảnh giới giả Anh. Hôm nay hẳn lang thang tới Bình Sơn trấn này, định bụng mò vào rừng bắt mấy con thỏ làm bữa rượu, vừa vận dụng đầu với đám người tuần tra của Phụng Hoàng Cung. Đám đệ tử cấp thấp này nhìn không ra tu vi của hẳn thì trong lòng thầm sợ hãi, một nam nhân dáng người thô lậu chấp tay nói.

- Tiền bối, chẳng hay người có việc gì mà lại xâm nhập vùng đất của Phụng Hoàng Cung chúng ta?
- Đất của các người? Hừ, ta thích đi đâu thì liên quan gì tới các người kia chứ? Không hồn thì xéo, đừng để ta ngứa mắt mà ra tay!

Vô Lệ nhàn nhạt nói, vốn xưa nay hẳn không để ý bất cứ tông môn nào vào trong mắt mình, cho dù là một trong cửu đại tông môn. Với hẳn, chỉ khi đánh bại được hẳn thì mới đủ tư cách nói chuyện. Đám đệ tử Phụng Hoàng Cung chợt ngậy ra, sau đó ai nấy mặt mày đều tỏ thái độ khó chịu. Phụng Hoàng Cung nơi Bình Sơn trấn này là tông môn đứng đầu, ngay cả mấy đại tông môn trong cửu đại tông môn cũng có phần nhượng bộ họ. Hôm nay lại gặp một tên tu sĩ không coi họ ra gì, lại còn cao giọng đuổi thì đều lấy làm khó chịu, nhao nhao đòi lên. Nam tử kia vội vàng trấn an, vẫn chấp tay lễ phép nói.

- Tiền bối chắc tiềm tu mới khai quan, quả thật đây là vùng đất của Phụng Hoàng Cung chúng ta. Nếu người không chê, xin theo chúng ta về nội cung sẽ có người giải đáp cho tiền bối tất cả!

Vô Lệ không nói gì thêm, khẽ vỗ túi trữ vật lấy ra hai thanh liêm lớn, trên thân song liêm có khắc vô số đồ hình kỳ quái, lưỡi liêm sáng bóng như gương. Đây là hai thanh binh khí gắn liền với thanh danh của y – Vũ Huyết Song Liêm. Song liêm này được chế tác từ Tinh Thụy Mộc ngàn năm, thân liêm vô cùng dẻo dai, đao kiếm khó bề đánh gãy, trên đó lại khảm nạm thêm vô số linh thạch trung cấp phong hệ khiến cho năng lực của Tàng Phong Ảnh lại càng lợi hại. Phần lưỡi liêm được đúc từ Bạch Ngân tinh luyện, có pha thêm một chút Hàn Huyền Thiết Mầu khiến nó trở nên sắc bén vô cùng, lại rất nhẹ. Lại được hẳn tốn hơn hai vạn tám trăm linh thạch đầu giá ở đầu giá hội, mua về linh hồn tiên thú Phong Dực khảm nạm thêm nên uy lực kinh người. Hẳn khẽ vung tay một cái, lập tức cái đầu nam tử nợ đã lìa khỏi cổ, trên mặt y còn chưa hiện lên nỗi sợ kinh ngạc. Thân hình thô lậu không đầu nợ lập tức máu huyết phun trào, đổ gục xuống như một cây gỗ mục. Đám người nợ thấy vậy thì kinh hãi, xong vì báo thù mà liều chết lao vào, hy vọng người trong nội cung nghe thấy giao tranh mà tới tiếp ứng.

- Châu châu đã xe!

Vô Lệ cười nhạt, hai tay thi triển vũ kỹ, liên tiếp có thêm hai người thân thể bị xé làm hai mà chết. Đám người nợ kinh hãi tới mặt trắng bệch, vội vã phân ly nhau chạy trốn. Hẳn chung quy vẫn chỉ cười nhạt, thân nhắm một hồi chú quyết, lập tức thân hình vận vận hóa ra làm hai người, lao theo truy sát.

Như Như đang đi dạo trong rừng,đột nhiên phía trước mắt có một nam tử chạy tới,nàng liếc mắt thấy nam tử này thân mặc y phục của Phụng Hoàng Cung,tu vi cũng đã đạt tới Luyện Khí trung kỳ thì ngạc nhiên.Nam tử nọ thấy trước mắt có một nữ nhân,lại thấy nàng mang lệnh bài nội môn Danh tộc đệ tử,tu vi cao hơn mình thì vội vàng hô lên.

- Đại tỷ,xin cứu mạng ta!

Theo sau nam tử là một bóng nhân ảnh nhỏ thó,khí tức âm lệ cùng sát ý nồng nặc khiến nàng kinh ngạc,vội vã tung ra ba tấm Địa Linh Phù thổ hệ che lấy thân hình nam tử này.Bóng nhân ảnh nọ vừa công kích vào ba tấm phù thì bị dội ngược lại,Như Như cũng rung động một phen,cảm thấy linh lực ba tấm phù nọ dường như đã hao hụt đi quá một nửa.Nhân ảnh nhỏ thó nọ hồi lâu vẫn đứng nhìn nàng,cặp mắt gườm gườm đầy sát ý,sau đó lao lên tiếp tục công kích.Như Như cũng không đứng nhìn,nàng lập tức tung ra Ngọc Phiến,Hoàng Yến thánh thốt hét lên rồi lao về phía bóng nhân ảnh nhỏ thó nọ.Nhân ảnh ánh mắt ngưng trọng,sau đó thì một màn kì quái phát sinh,y biến mất vô thanh vô âm.Hoàng Yến công kích vào khoảng không thì hét lên vẻ khó chịu,bay về đậu lên vai nàng.Như Như giật mình,vội vàng thả ra thần thức cùng giác quan tìm kiếm,vẫn không thấy gì thì lấy làm lạ.Nam tử kia thấy nguy hiểm đã qua thì mừng rỡ chấp tay cảm tạ.

- Đa tạ tỷ tỷ đã cứu giúp,xin nhận...của ...tiểu...

Giọng hần đột nhiên đứt đoạn,Như Như sắc mặt kinh hãi vô cùng.Nàng chỉ thấy sợ hãi tới mức mặt mày tái mét khi thân ảnh nhỏ thó kia đột nhiên xuất hiện sau lưng nam tử nọ mà ra tay.Chỉ thấy hai đạo hàn quang lóe lên,cổ nam tử nọ đã lìa khỏi thân,máu huyết phun ra tung tóe khắp mặt đất.Nhân ảnh nhỏ thó nọ lại đột nhiên biến mất,Như Như kinh hãi vội tung ra toàn bộ hơn hai mươi tấm Địa Linh Phù thổ hệ mà Minh Tiến tặng nàng lúc trước,mặt mày trở nên ngưng trọng vô cùng.Nàng đã nhìn ra tu vi nhân ảnh này còn cao hơn Minh Tiến nhiều nên không dám khinh xuất,Hoàng Yến trên vai hồng quang đại thịnh.

Phía nhân ảnh còn lại,sau khi diệt sát nốt mấy kẻ chạy trốn thì đứng yên một chỗ nhắm mắt,lát sau y mở mắt mà cười lên ha hả.

- Hơn hai mươi tấm Địa Linh Phù,xem ra con nhóc này cũng có chút tiềm lực.Ta lại có trò chơi rồi,ha ha ha...

Trong động phủ của Bạch Phụng,Minh Tiến vẫn đang lặng lẽ đứng hộ pháp cho nàng ta.Hắn vẫn thường xuyên dùng Thấu Tâm thuật quan sát Nội Hải của nàng,tới khi thấy hỏa linh căn nọ dần dần tiêu biến thì mới tạm an tâm.Ba tuần vừa qua,Bạch Phụng đã không ít lần bị linh hỏa nọ cản trở,hắn phải dốc sức bảo hộ nàng mới không xảy ra phát sinh nào.Nhìn lại Bạch Phụng lúc này khiến hắn thở dài cảm thán không thôi,nàng xanh xao tiêu tụy đi rất nhiều,Chứng tỏ lúc phục dụng Băng Phách thông linh chịu không ít thống khổ,Minh Tiến rất muốn cho nàng ta phục dụng Thiên Hoa Ngọc Hoàn nhưng Như Như đã dặn dò là trong thời gian này,tuyệt đối không được cho Bạch Phụng sử dụng đan dược,nếu không sẽ có hậu quả.Vì vậy mà hắn đành dương mắt nhìn nữ nhân trước mặt chịu đau đớn,chỉ có thể cố gắng dùng chân lực mình bảo hộ nàng...

Như Như mặt mày càng tái xanh khi hai thân ảnh nọ đồng thời xuất hiện trước mắt,nàng tròn mắt nhìn cả hai.Lấp bắp.

- Hai người...hai người...sinh đôi sao?

- Hắc hắc,tiểu nha đầu.Chúng ta đều là một người thôi!

Vô Lệ cười,hai cái miệng cùng đồng thời nói.Sau đó hắn khẽ bắt quyết,lập tức hai thân ảnh nhập lại chỉ còn một.Như Như thì sợ hãi đến phát run,nàng chưa từng nhìn thấy điều gì kì quái hơn nhân ảnh này.Vô Lệ thì cảm thấy thống khoái vô cùng,hắn khoái nhất nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của con mỗi khi sắp bị hắn giết,cười mà nói.

- Tiểu nha đầu,ta xem ngươi cũng chỉ là một con nhóc Trúc Cơ sơ kỳ nên có chút ưu đãi.Chi bằng ngươi tự sát,đỡ phiền ta ra tay.Một khi ta ra tay thì đừng nghĩ tới cái chết nhẹ nhàng.Hắc hắc...

- Hừ,tên sát nhân như ngươi đừng quá vọng tưởng.Ai chết đâu phải do ngươi quyết?Uống hồ cho dù ta táng mạng dưới tay ngươi,nhất định ca ca ta sẽ tới báo thù,sẽ phanh thây ngươi làm trăm ngàn mảnh!

Như Như tự trấn an mình, lớn tiếng nói. Nàng thừa biết tu vi kẻ trước mặt này cao thâm khó lường, ngay cả Minh Tiến nếu xuất hiện cũng chưa chắc đã hạ được hắn. Nàng biết dù Minh Tiến có nhiều phù chú cao cấp cùng pháp bảo thần bí, nhưng kẻ này có một công pháp quỷ dị vô cùng. Có thể vô thanh vô tức ẩn giấu tu vi cùng khí tức, thậm trí giác quan khó có thể cảm nhận được, nếu lâm trận sợ rằng Minh Tiến chỉ có thể nắm chắc không quá ba bốn phần. Vô Lệ nghe nói vậy, ánh mắt hắn ánh lên vẻ hiếu kỳ cùng háo hức, hỏi lại.

- Ca ca người tu vi cao lắm à? Có mạnh không?

- Đương nhiên cao hơn người, mạnh hơn người gấp mấy lần! Còn không mau chạy đi, nếu không ca ca ta đến người ngay cả muốn toàn mạng cũng khó chứ nói gì tới rồi đi!

-Ồ, nha đầu người làm ta thấy sợ quá! Ca ca người đáng sợ quá, chắc là đại cao thủ ha!

Vô Lệ đột nhiên làm mặt run sợ, kì thực lại hưng phấn vô cùng, hắn thêm khát đối đầu với kẻ mạnh để chứng minh mình. Nay nghe nữ nhân trước mặt nói vậy thì trào phúng nàng một phen, Như Như thấy vậy thì ngẩn ra, nhưng rất nhanh hiểu ra hắn làm trò. Vô Lệ cười nhạt.

- Đã thế thì ta phải bắt người làm con tin, mang ra làm mồi dụ hắn mới được. Tiếp chiêu đi nha đầu!...

39. Chương 39: Sát Thân Vô Lệ

Như Như tuy ở thế hạ phong nhưng cũng đâu cam tâm chịu trói, nàng liên tiếp khu động Hoàng Yển, dựa vào phòng ngự của hơn hai mươi tấm Địa Linh phù nọ mà miễn cưỡng thủ thế, hi vọng trong nội cung có ai nhận ra giao tranh mà tới ứng cứu. Nhưng có vẻ nàng không được như ý, Bạch Thiết Hùng cùng với các vị trưởng lão, hộ pháp đều đang tĩnh tọa trong thạch thất riêng...

Trong thạch thất của Bạch Phụng, lúc này nàng ta đang ở vào giai đoạn bồi hoàn, hỏa linh căn nọ đã được nàng ta tọa hóa tiêu tán hết. Minh Tiến vẫn đứng im lặng bên cạnh quan sát, chỉ thấy Nội Hải nàng đã xuất hiện một luồng bạch khí tinh thuần, không còn thấy sự hiện diện của hỏa khí thì mỉm cười gật đầu. Bạch Phụng đột nhiên mở mắt, lại thấy hắn đang nhìn mình mà mỉm cười thì nét mặt xấu hổ, hai má ửng đỏ nói.

- Công tử, sao lại cười ta?

- Không cười, là ta phải chúc mừng Bạch tiểu thư đã hoàn tất tọa hóa, đưa linh căn về đồng nhất bằng hệ!

Minh Tiến chấp tay bái lễ, Bạch Phụng nghe vậy trong lòng có chút vui vẻ, nhưng ngay sau đó lại cau mày giận rồi nói.

- Đã xin công tử đừng gọi ta là Bạch tiểu thư rồi kia mà? Ta năm nay mới hai mươi tuổi, công tử gọi vậy lẽ nào chê ta già lắm hay sao?

-Ồ, Bạch Phụng kém ta một tuổi, vậy gọi là Bạch Phụng muội muội đi!

Minh Tiến vội vàng chữa sai, cười cười mà nói. Bạch Phụng nghe vậy thì nét mặt hòa hoãn lại, nhu thuận gọi.

- Tiểu muội đa tạ ca ca suốt thời gian qua đã dốc tâm bảo hộ, thật sự không có gì để báo đáp. Xin ca ca nhận một lễ của muội!

Nói xong thì nàng cúi đầu định bái lễ, Minh Tiến vội xua tay, đỡ nàng dậy mà nói.

- Muội đã nhận ta làm ca ca, vậy ta cũng không nên chối. Xong tính ta rất ghét mấy cái lễ nghi này, muội mau đứng lên đi!

Bạch Phụng nghe hắn nói vậy thì nhẹ nhàng gật đầu, nàng không muốn hảo cảm vừa tạo ra với hắn chỉ vì một hành động cố chấp mà tan biến hết. Nhẹ nhàng vươn vai rồi đứng dậy, đột nhiên hai chân bủn rủn vô lực, chột khuỵu xuống. Minh Tiến thấy vậy vội vươn tay ra đỡ nàng, vừa khéo Bạch Phụng dựa luôn vào người hắn. Hai má nàng hồng lên, tim đập thình thịch như đánh trống, nàng cố gắng đứng dậy nhưng hai chân vô lực, đành dựa vào người Minh Tiến. Đây là lần đầu tiên nàng ở gần một nam nhân ngoài cha nàng, Bạch Phụng trong lòng bối rối cùng xấu hổ, cố gắng đứng dậy nhưng nàng càng cố lại càng áp sát vào người hắn hơn. Minh Tiến khẽ đặt tay lên lưng nàng, vận chuyển một luồng chân khí băng hệ qua, khẽ nói.

- Bạch Phụng muội, đứng yên một lát cho chân lực điều tiết toàn thân. Muội đã tọa lâu nên chân lực tập trung hết tại Nội Hải, thành ra tay chân trong một khoảng thời gian sẽ vô lực, không sao đâu!

- Đa tạ ca ca quan tâm!

Bạch Phụng khẽ khẽ đáp lại, nàng chỉ cảm thấy một luồng chân khí ấm áp đang truyền từ tay hắn vào Nội Hải, từ đó lan tỏa ra khắp các kinh mạch, thúc đẩy linh khí bản thân vận động. Nàng khẽ chuyển mình một chút, nép sát mặt vào ngực hắn mà dụi dụi, hít hà mùi hơi nam nhân nọ. Cảm thấy thư thái vô cùng, hai tay trong vô thức siết lấy lưng hắn. Minh Tiến thì chỉ cho rằng nàng ta sợ ngã nên cũng không nói lời nào, tập chung đưa chân lực kích thích chân khí trong người Bạch Phụng...

Hắc phong điên cuồng công kích vào lớp phòng ngự phía ngoài, Như Như chỉ cảm thấy linh lực của những tấm Địa Linh Phù dần dần mất đi liên kết với linh khí của nàng, dần dần từ một cái, rồi hai cái, càng lúc lại càng nhiều khiến nàng sợ hãi tột độ. Phía bên ngoài, Vô Lệ vẫn từ từ công phá từng chút, từng chút một. Hắn biết nếu ồ ạt công kích mà không xác định rõ mục tiêu thì hắn không thể công phá nổi thể liên thủ của hơn hai mươi tấm Địa Linh Phù này, vì thế hắn chậm rãi quan sát từng tấm, sau khi xác định được những tấm có linh khí suy giảm thì lập tức không chậm trễ lao tới công kích. Như vậy chừng tàn một nén nhang thì trước mặt Như Như chỉ còn lại có ba tấm Địa Linh Phù, linh khí chỉ còn tỏa ra một cách mờ nhạt, miễn cưỡng tạo ra được một tấm khiên linh khí màu nâu lơ lửng trước mặt nàng. Trong lòng nàng thì sợ hãi không thôi, hai chân dường như muốn nhũn ra. Địa Linh Phù tuy không phải là phù chú có lực phòng ngự cao nhất nhưng nếu đem cả hai mươi tấm tế xuất ra như nàng đang làm lúc này, cho dù là tu sĩ cấp Nguyên Anh cũng phải vất vả mới có thể công phá. Đằng này người nhỏ thó lại có thể suy tính, công kích những tấm phù linh khí suy yếu, chỉ một chiêu là phá hủy khiến người ta phải kinh ngạc bội phần.

Công kích mãnh liệt gấp nhiều lần uy lực bản thân, tốc độ xuất chiêu nhanh như gió, thần tốc, vũ loạn. Đó là những từ được miêu tả trong công pháp Tàng Phong Ảnh mà Vô Lệ đang tu luyện, tuy nhiên hiện tại hắn chỉ mới đạt đến cảnh giới tầng thứ tư mà thôi, mới chỉ có thể nhất thân sinh song thân. Nếu như hắn đã tu luyện tới tầng thứ năm, chỉ cần một chiêu công kích là toàn bộ đám Địa Linh Phù nọ cùng Như Như đã hoàn toàn tan biến rồi. Năm đó, vị tán tu tạo ra công pháp này vì bất mãn với các loại bùa chú cấp cao nên quyết ý sáng tạo một bộ pháp công kích nhanh hơn cả tốc độ truyền khí lực của người dùng phù chú, do đó có thể dễ dàng đánh bại đối thủ, phá hủy phù chú mà đối phương tung ra. Tàng Phong Ảnh này tuy uy lực lớn như vậy nhưng cũng không tránh khỏi nhược điểm, đó là tiêu hao chân lực cực kì nhanh, nếu không kịp thời bổ xung thì nó sẽ tự động lấy khí huyết người dùng để duy trì uy lực. Tán tu nọ vốn định nghiên cứu để khắc chế điều này, nhưng khi y chưa kịp hoàn thành thì bị cuốn vào cuộc chiến quyền lực của tu tiên giới, không may ngã xuống mà chưa kịp chỉnh sửa hay lưu lại hậu bút. Tàng Phong Ảnh nọ vì vậy mà lưu lạc, cho tới khi vô tình lọt vào tay Vô Lệ, thân hình nhỏ thó bấy giờ chính là hậu quả của một lần huyết chiến kéo dài. Kể từ sau lần đó hắn quyết tâm tăng cường linh được cùng khảm nạm thêm vô số linh thạch phong hệ lên thân liền, để phòng tình huống tương tự tái diễn.

Vô Lệ cười lên thích thú, hắn khoái trá nhìn tới khuôn mặt tại nhọt của nữ nhân bạch y trước mặt. Ba tấm phù nọ chỉ cần một lần hắn ra tay là tự động tiêu tán hết, lần này ra tay có lẽ là tốn thời gian nhất với hắn. Với thực lực của Vô Lệ, y có thể sớm hạ sát nữ nhân này lâu rồi, nhưng hết ba lần bảy lượt hắn cố tình nương tay, lại công kích tạo ra những luồng linh khí ba động mãnh liệt như để báo tin cho ca ca của nữ nhân này. “Lẽ nào mình ra tay còn chưa tạo ra uy áp khiến tên tiểu tử kia xuất hiện sao?” Vô Lệ mặt hơi mất hứng, cau mày suy nghĩ. Hắn âm thầm hấp thụ linh khí phong hệ trên thân song liên, một lần sơ xuất nên thân thể khiến hắn đau khổ đủ đường, vì thế hắn luôn tính toán một cách thận trọng. Sau đó cười mà quay ra nói.

- Nha đầu, xem ra ca ca ngươi sợ tới sun lại rồi. Sẽ không ra mặt đâu, để ta tiễn ngươi vậy!

-Ngươi...ca ca ta không...

Như Như vừa giận vừa thẹn tới mặt đỏ bừng lên, nàng liền tăng thêm linh khí truyền sang Hoàng Yến. Hoàng Yến dường như đồng cảm với nàng, nó hót lên lanh lảnh, toàn thân hỏa khí đại thịnh mà lao về phía Vô Lệ. Bên này Vô Lệ dường như không hề chú tâm tới thể công kích dững mánh nọ, thể công chỉ là từ một nha đầu Trúc Cơ khiến hắn không bận tâm, khẽ nhẹ nhàng điểm hai đầu song liên vào nhau mà lăm lăm một hồi chú ngữ kì quái. Song liên nọ chọt phong khí đại thịnh, các đường nét trạm trổ trên thân liền tỏa ra một làn hắc khí, chúng bao bọc lấy Vô Lệ như cố gắng đem hắn nuốt vào trong. Như Như nhìn thấy cảnh này thì

vội vã thu công, Vô Lệ thì chỉ nhe răng mà cười, làn hắc khí dần che kín thân thể hắn, chỉ còn hiện ra cặp mắt đầy sát ý cùng với hàm răng trắng ớn khiến cho người ta phải rùng mình.

- A, người ... người là ma tu?

Như Như hét lên đầy sợ hãi, nàng run run nhìn về phía đám khí đen nọ, chỉ thấy nó tụ lại thành một thân hình cao lớn, trên đầu là hai cái sừng tựa như sừng trâu, hai ánh mắt đỏ lòm như máu. Hắc nhân tạo từ làn hắc khí nọ hai tay cũng cầm một cặp song liên y như Vô Lệ, chỉ có chút khác biệt là trên thân liên toàn bộ đều là từ xương người mà thành. Vô Lệ vẫn giữ nét mặt cười lạnh, từ từ bước ra trước, hắn khẽ vươn vai một cái thì cái hắc nhân phía sau cũng vươn vai y như vậy. Vô Lệ vốn là tu tiên giả chứ không hề tu ma, hắc nhân phía sau chỉ là một chiêu thức cao cấp trong tầng thứ tư của Tầng Phong Ảnh mà thôi. Nó có tên gọi là Sát Ma Giáng, tuyệt chiêu đã làm nên cho hắn cái danh hiệu Sát Thần. Vô Lệ đột nhiên lao tới, song liên xuất ra một chiêu chém về phía Như Như, hắc nhân to lớn cũng không chậm trễ, xuất chiêu theo hắn. Như Như chỉ cảm thấy có một luồng cuồng phong như thủy triều lao tới thì khẽ bậm môi, tay bắt quyết. Hoàng Yển lập tức tan biến thành hàng trăm con hỏa điều nhỏ, nối đuôi nhau tạo thành một hỏa giáp che lấy thân hình nàng. “Ta không thể chết, không thể chết. Ta còn muốn gặp ca ca, ta muốn gặp huynh ấy!” Đó là ý niệm mãnh liệt hiện lên lúc này trong đầu nàng...

Minh Tiến khẽ đỡ Bạch Phụng đứng hẳn lên, bất giác thấy nàng cứ cố ý dựa vào người mình, hai bàn tay lại càng ôm chặt lấy lưng hắn hơn thì nhất thời không biết nên làm thế nào cho đúng. Hắn nói.

- Bạch Phụng muội muội, chân khí của muội đã hoàn toàn quán thông. Có thể buông tay ra được chứ?

- Không muốn buông!

Bạch Phụng càng xiết chặt tay hơn, ngen ngào nói. Minh Tiến vẫn chưa hiểu đầu đuôi ra sao, lại cố gắng nói, giọng van vãn.

- Bạch Phụng, muội mau buông tay ra. Nhỡ cha muội tới thì ta còn mặt mũi nào mà nhìn người nữa đây? Như vậy không phải ủy khuất uội sao?

Bạch Phụng im lặng. Xưa nay trong Phụng Hoàng Cung này, ngoài cha nàng thì mọi người với nàng đều nhất mực tôn kính. Nhưng thật sự nàng đều biết, mấy trưởng lão cùng các nam đệ tử các linh đường đều chỉ làm thế ngoài mặt mà thôi. Họ chỉ coi nàng là cái bóng của cha nàng, cho rằng nàng lên làm đường chủ Mãn Hoa đường cũng chỉ vì nàng là con gái cung chủ, chứ không phải vì nàng có năng lực thực sự. Điều này khiến nàng khổ tâm vô cùng, nay chỉ tới khi Minh Tiến xuất hiện thì nàng mới có cơ hội được tiến giai, được giải thoát khỏi bức tường tâm lý ấy. Lại nữa, trong suốt ba tuần vừa rồi, hắn lại chuyên tâm chuyên ý hộ pháp cho nàng, không dưới chục lần hắn ra tay tương trợ mà không hề tiếc nuối chân lực. Nếu đổi lại là một kẻ trong đám người kia, chắc hẳn nàng đã táng mạng lâu rồi. Bạch Phụng ngược mắt lên, cặp mắt long lanh ấy đã có hai hàng lệ, môi nàng khẽ mấp máy.

- Nếu vậy... nếu vậy thì cùng lắm là muội... muội gả cho ca ca là được!

40. Chương 40: Cuồng Nộ

Minh Tiến chấn động, hắn ngây ngốc nhìn nàng. Hắn mới chỉ giúp có một chút như vậy mà Bạch Phụng đã chủ động làm thế, thật sự khiến hắn ngây người ra. Hắn biết, tu tiên giới U Châu mang hơi hướng của xã hội phong kiến, nữ nhân vô cùng bị coi thường. Thân phận nữ tu so với nam tu còn thấp hơn một bậc, trừ khi nữ tu đó có cấp bậc cao hơn hay có năng lực khác người, còn không thì cho dù ngang hàng tu vi cũng không được coi trọng. Tu tiên giới tuy nói là coi trọng thực lực, nhưng hệ lụy trọng nam khinh nữ của phàm nhân vẫn còn đọng lại trong ý thức mỗi kẻ tu tiên. Nhưng những thứ hắn suy ra từ mấy bộ truyện cũng chỉ là một phần nhỏ, cho dù là tu tiên giả, nhưng nữ nhân vẫn luôn là nữ nhân. Các nàng cần một người để các nàng có thể dựa vào lòng y, cần một vòng tay ấm áp ôm lấy, cần một nam nhân vững trãi bảo bọc các nàng, cần một người sẻ chia, cảm thông và yêu thương các nàng. Nam nhân tu tiên giới thì dạng người như vậy gần như tuyệt diệt, trong đầu nam tu tiên giả lúc nào cũng chỉ có tranh đấu, cướp đoạt, linh thạch, tu vi... đâu còn chỗ cho nữ nhân? Mà nếu có cũng chỉ là háo sắc, tham dục hoặc dùng các nàng như những lô đỉnh để tu tập thái âm bổ dương, tới lúc không cần hoặc đã hết công dụng thì vứt bỏ... Than ôi, đau xót thay cho kiếp nữ nhi...!

Minh Tiến cảm thấy mềm lòng, nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho nàng. Hắn đứng im lặng trong thạch thất. Đột nhiên trong thâm tâm cảm thấy sợ hãi cùng kinh ngạc vô cùng, Minh Tiến vừa lơ mơ cảm nhận được khí tức suy tàn của Hoàng Yến đang phảng phất cách đó không xa. Hắn vội vàng gỡ tay Bạch Phụng ra khỏi lưng, lập tức thả ra thần thức. Bạch Phụng thấy hắn đột nhiên gay gắt thì sửng người, nhưng khi cảm nhận được thần thức hắn mãnh liệt lan ra thì im lặng, nhìn nét mặt căng thẳng của Minh Tiến đã khiến nàng đủ hiểu, đang có chuyện không hay xảy ra!

Bụi đất cũng dần dần tiêu tán, nơi khu rừng bên cạnh Phụng Hoàng Cung, có một nam nhân nhỏ thó, toàn thân mặc một bộ hắc y đang dùng tay không mà bóp vụn từng con hỏa điều nhỏ nhỏ. Đám hỏa điều này đang che chắn ột bạch y thiếu nữ, khuôn mặt nàng lúc này xanh xao, khóe môi còn đang rỉ máu, đã bất tỉnh. Vô Lệ trong mắt ánh lên tia kinh ngạc, đám hỏa điều này chẳng những còn có thể bảo toàn mạng cho nha đầu trước mặt mà còn đẩy ép một phần công kích của hắn lệch đi. Giờ thì chúng dù mất đi người truyền linh lực nhưng vẫn có thể tạo thành một khối cầu bao bọc lấy nữ nhân nọ. Hắn vươn tay bóp từng con một, lập tức từ ngọc phiến bay phía trong lại sinh ra một con để bù đắp lại chỗ thiếu khuyết. Vô Lệ khẽ cau mày, đột nhiên có một luồng thần thức âm âm tràn tới khiến hắn giật mình, lập tức sinh thần thức chống trả. Đám hỏa điều nọ thì có vẻ hưng phấn, rít lên không thôi.

- Lẽ nào là tên ca ca của nha đầu này? Tốt... tốt lắm... hắc hắc...

Vô Lệ cười âm trầm, hắn đã đợi rất lâu rồi.

Phía trong thạch thất, Minh Tiến mở mắt, vội vã thúc dục Bạch Phụng khai mở thạch thất để hắn ra ngoài.

- Ca ca, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?

- Như Như gặp chuyện rồi!

Minh Tiến vội vã nói, trong thanh âm tràn đầy sốt ruột cùng lo lắng. Ngay khi khai mở thạch thất, hắn đã vội dùng Di Động thuật mà rời đi, bỏ lại Bạch Phụng vẫn không ngừng gọi theo.

- Ca ca, chờ muội...

Minh Tiến dùng một hơi sáu lần Di Động thuật, tìm tới nơi có thần thức phản kháng. Hắn khẽ vỗ túi trữ vật, lấy ra hắc kiếm đang bằng hệ, giác quan cùng thần thức tuôn ra, chậm rãi tiến tới. Chỉ thấy trong khoảng đất trước mặt, Như Như đang bất tỉnh ở đó, ngọc phiến đang liên tiếp sinh ra hỏa điều bảo hộ nàng. Hắn khẽ vung tay để bằng kiếm lơ lửng hộ thân rồi vội vàng chạy tới. Khuôn mặt hắn lúc này thống khổ vạn phần, tha thiết gọi.

- Như Như, muội mau tỉnh lại đi... ca ca tới rồi đây... Như Như... ca ca tới rồi đây...

Hắn điên cuồng truyền chân lực sang cho nàng, giác quan cùng thần thức thu lại nhường chỗ cho sự tập trung thúc đẩy chân lực bản thân. Từ phía sau cũng đang có một đạo bạch quang lao về phía hắn, khi cách hắn chừng mười bước thì thu hồi phi hành, hiện ra là một nữ nhân bạch y khác, khuôn mặt có chút xanh xao, vội vàng chạy tới bên hai người. Bạch Phụng thấy Như Như như vậy thì hoảng hốt.

- Ca ca, Như Như... rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

- Như Như, muội ấy bị kẻ khác ám toán!

Minh Tiến đau đớn nói, vẫn không ngừng dùng chân lực cố gắng kích thích chân khí trong cơ thể Như Như vận chuyển. Bạch Phụng thấy mặt hắn nhăn nhó tới biến dị, trong lòng lại cảm thấy đau nhói lên, nàng nhẹ nhàng bắt mạch Như Như xem xét. Dù sao thì chính Như Như cũng là người đã bày cho nàng công pháp để trị đi hỏa linh khí trong Nội Hải, nàng vội nói.

- Ca ca, mau đỡ Như Như muội muội lên. Ca ca đừng truyền chân lực nữa, kéo Nội Hải cô ấy quá sức chịu đựng mà vỡ nát đấy!

Minh Tiến nghe vậy thì sợ hãi vô cùng, vội vã làm theo lời Bạch Phụng. Hắn chỉ thấy nàng khẽ dốc ra một viên đan được màu vàng, bóp nát rồi đưa lên mũi Như Như. Vô Lệ ẩn thân cách đó không xa cũng chợt rung mình, thốt lên khe khẽ.

- Khởi Tử Đan? Không thể nào!

Khởi Tử Đan là cổ đan hiếm có vô cùng,nó dùng những loại dược vật thông linh như Tuyết Sâm,Ngũ Sắc Liên Hoa cùng với Xích Hỏa đan – đan dược dùng cho lúc tiến giai lên Ngưng Phong kỳ,luyện hóa cùng với Ngọc Linh Thánh thủy sau bốn mươi chín ngày luyện mà thành.Khởi Tử Đan này có tác dụng cực kì thần diệu,có thể coi như gần bằng với Xá Lợi Tử,chỉ kém hơn là nó không thể khôi phục Nội Hải hay tạo ra linh căn cho phàm nhân mà thôi,còn cứu mạng thì không khó.Không may cho Vô Lệ,khi hắn thốt lên đã bị giác quan của Minh Tiến phát hiện,nhưng hiện tại cứu người là cần kíp nên hắn chưa ra tay.Từ ngón tay ngọc của Bạch Phụng,một luồng khí nhẹ nhàng từ viên hoàn bị bóp nát nọ dần dần chui vào mũi Như Như,độ cạn một chén trà thì viên hoàn đã hoàn toàn tiêu thất,Bạch Phụng khẽ lau mồ hôi trên trán mình,mỉm cười mà nói.

- Ca ca yên tâm,muội đã cho Như Như phục dụng Khởi Tử Đan.Chắc chắn không sao đâu!

- Ủm,đa tạ muội!Muội giúp ta chăm sóc Như Như,ta còn phải giải quyết chút việc!

Hắn tung ra bốn tấm Thiên Tinh Phù Kim hệ ra,chúng tạo thành một trái cầu kim sắc bao bọc hai nàng bên trong.Sau khi đã an bài ổn thỏa,Minh Tiến gầm lên đầy giận giữ.

- Thằng nào núp ở đó,ra đây!

Cùng với lời quát là vô số băng tiễn lao về phía tán cây trước mặt,lại nghe một tiếng ô kì quái.Một hắc ảnh vọt vờ rời khỏi thân cây trước khi cả trăm mũi băng tiễn ghim lên đó,hắc ảnh nọ chột chớp lên một hồi rồi hiện ra đối diện với Minh Tiến,đứng cách hắn chừng năm thước.Minh Tiến khòe mắt co giật,chỉ thấy hắc y trước mặt là một nam nhân,thân hình y nhỏ thó.Toàn thân che kín mít chỉ lộ ra hai con mắt đầy sát ý.Hắn hỏi.

- Người là ai?Tại sao lạm dám dẫm thương muội muội của ta?

- Hừ,phách lối nhỉ.Tu vi còn thấp hơn ta mấy bậc mà còn cao giọng,người là ca ca của nha đầu kia hả?

Vô Lệ vẫn nhàn nhạt nói.Minh Tiến khẽ xiết lấy chuôi kiếm,cười gằn nói.

- Không sai,ta là ca ca của nàng,tên Minh Tiến.Còn về tu vi ấy hả?Ha ha ha...tuy người hơn ta nhưng chưa chắc đã thắng được ta đâu.Ta đã cho người biết tên ta,vậy chắc là đủ để cho người báo án với Diêm Vương rồi chứ?

Minh Tiến vừa dứt lời đã khu động Băng Long lao tới,Vô Lệ thấy vậy trong mắt ánh lên hưng phấn. “Nguyên lại hắn cũng khá mạnh,tốt!” Y cười lên,tung ra song liềm xuất ra đạo phong đao ngăn cản thế tấn công của Băng Long,cười mà nói.

- Gan to,vậy ta cũng không hẹp hòi gì với người.Ta là Sát Thần Vô Lệ,nhớ cho kĩ để còn báo án với lão già Diêm Vương,hắc hắc.

- Gan ta không to đâu,người nên nhớ kĩ tên ta thì hơn!

Minh Tiến trào phúng nói,hai đạo phong đao nọ cùng với Băng Long đã đụng độ nhau.Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn,hàn khí cùng phong khí chèn ép nhau giữ dội,cuối cùng cả hai phải thối lui một bước.Trong mắt đều hiện lên vẻ ngạc nhiên cùng ngưng trọng. “ Đúng là một đối thủ đáng gờm!”.

“Ngang nhau sao?Không thể nào!” Bạch Phụng trong mắt hiện lên sự kinh ngạc.Minh Tiến chỉ là Kết Đan sơ kỳ,giao đấu với hắc nhân nọ là Kết Đan hậu kỳ đỉnh phong mà vẫn quân bình.Thật sự nàng nhất thời mù mờ không hiểu tại sao, sự thật thì nàng vẫn còn nhìn chưa thấu tu vi Vô Lệ,hắn thực sự đang ở cảnh giới giả Anh rồi.Minh Tiến sau chiêu đó thì sắc mặt thêm ngưng trọng,vội vàng thu hồi hắc kiếm về tay.Vô Lệ cũng ngưng thần quan sát,hắn hơi bất ngờ vì tên Kết Đan này có thể một chiêu mà ngang hàng với Phong Dực đao của mình,hắn cười mà nói.

- Hảo tiểu tử,xem ra cũng có chút bản lĩnh.Rất tiếc bấy nhiêu vẫn chưa đủ đối phó với ta đâu!

Minh Tiến bên này cũng không chịu kém,cười nhạt mà nói.

- Khua môi múa mép,xem ra ta nên tập trung hơn chứ không như vừa rồi.Coi thường người quá,ta sắp xuất chiêu đây!

Minh Tiến khẽ vuốt lên thân bằng kiếm, chỉ thấy nó óng ỏi lên biến ra màu xanh trắng, nội đan cũng biến đổi theo, tỏa ra một luồng phong khí nhàn nhạt. Sắc mặt Vô Lệ cùng Bạch Phụng phía xa chợt có chút ngưng trọng, trong ánh mắt lộ ra vẻ nghi ngờ cùng kì quái không thôi. Ý niệm trong đầu cả hai được Vô Lệ thoát ra.

- Pháp bảo song thuộc tính? Người là nội đường đệ tử của Lam Nguyệt Cung?

Minh Tiến thấy vậy thì cầm Phong kiếm lên, ngắm nhìn nó rồi thần nhiên lắc đầu. Ánh mắt chậm chậm lướt qua chỗ Vô Lệ đứng, nói.

- Rất tiếc, ta chỉ là một tán tu. Còn kiếm của ta ấy hả? Cứ từ từ rồi người sẽ biết!

Lập tức Phong Long hiện ra, nó gầm lên hướng mắt nhìn về đối thủ. Vô Lệ bên này cũng đã tung ra tiên thú Phong Dực. Một con quái diệu to lớn vụt xuất hiện, toàn thân nó là một bộ lông màu trắng muốt, cái mỏ cùng cặp móng vuốt sắc nhọn vô cùng. Đặc biệt nhất có lẽ là cái đuôi dài kiểu đuôi Phượng Hoàng. Phong Dực là linh hồn tiên thú cấp sáu, tương truyền tổ tiên là thánh thú Phượng Dực, đứng hàng thứ ba trong thánh thú. Chỉ xếp sau Phượng Hoàng và Khổng Tước mà thôi, có thể coi là Bách diệu thân vương.

Một điều một long hiện thân, gầm ghè nhìn nhau đầy sát ý. Chủ nhân của cả hai linh thú này cũng không hơn gì chúng, con người Vô Lệ dường như đỏ mặt lại, sát ý triền miên. Còn Minh Tiến cũng không hề kém cạnh, mắt vẫn lên những tia máu, khao khát trả thù.

41. Chương 41: Giao Thủ

Không gian tĩnh lặng, dường như gió cũng ngừng thổi, mây cũng ngừng trôi. Đám cây cối xung quanh không hề lay động, tất cả như chăm chú nhìn về nơi hai linh hồn tiên thú cùng với chủ nhân của chúng chuẩn bị quyết chiến.

Hai cặp mắt nhìn nhau rồi chớp một cái, lập tức đồng thời xuất lực cho hồn tiên thú. Minh Tiến cùng Vô Lệ thân hình không động, chỉ có hai linh hồn tiên thú lao vào nhau ầm ầm, đất cát cùng lá cây bị cuốn theo hai luồng cuồng phong ầm ầm lao tới nhau. Phong Long gầm lên đầy quyền uy, Phong Dực cũng không hề kém cạnh, hét lên những thanh âm cuồng bạo. Cả hai lao vào nhau, nhất thời đám lá cây cùng đất cát bị cuốn theo va vào nhau phát lên những âm thanh xào xạo, liên tiếp là những tiếng nổ bạo liệt khiến cho đám hỗn độn nọ bắn ra tung tóe. Đương trường mù mịt bụi cứ như thể đây là một hoang mạc và đang xảy ra một trận bão cát vậy.

Bạch Phụng ở trong lồng bảo vệ nọ nhất thời bị bụi mù che mắt, tuy không bị ảnh hưởng nhưng lại chẳng thể quan sát được gì. Lúc này đột nhiên cảm thấy Như Như gói đầu trên đùi mình khẽ cựa quậy, nghiêng người phun ra một ngụm máu đen lớn, mặt mày có chút sắc hồng thì vui mừng. Nàng khẽ lấy khăn tay lau miệng cho Như Như, lại kéo nàng ta ngồi cao lên, dựa hẳn vào lòng mình. Như Như vừa mở mắt đã thấy một thân hình bạch y trước mặt, lại mơ hồ cảm thấy cặp nhũ phong đang nhẹ nhàng phập phồng theo hơi thở mà cựa lên má mình thì ngạc nhiên. Mắt cố gắng chớp để nhìn cho rõ. Bạch Phụng ríu rít.

- Như muội, muội tỉnh lại rồi à? Thật là cảm tạ trời đất!

Như Như nghe thấy một giọng nói quen quen thì nhất thời chưa nghĩ ra là ai. Nàng cố chớp mắt thêm mấy lần nữa, tới khi tạm thời nhìn rõ khuôn mặt người đang đỡ mình thì ngạc nhiên hỏi.

- Là tỷ tỷ đây à?

- Ừ, là ta đây. Muội thấy trong người thế nào? Mau kiểm tra xem?

Như Như vội nhắm mắt, dùng Nội Thị thuật mà quan sát Nội Hải cùng toàn bộ kinh mạch. Thấy tất cả vẫn bình thường thì mới chậm rãi mở mắt, khẽ nói.

- Tất cả đều ổn cả, đa tạ tỷ tỷ cứu mạng!

Nàng ngược mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy một khoảng bụi đất màu nâu đỏ, không nhìn thấy bầu trời thì kinh sợ, vội ôm tay Bạch Phụng mà hoảng hốt.

- Tỷ tỷ, đây là đâu? Sao chúng ta lại ở đây?

- Đây vẫn là trong rừng phụ cận Phụng Hoàng Cung!

Bạch Phụng khẽ đáp lại, Như Như nghe thấy vậy thì kinh sợ, lắp bắp nói.

- Tỷ, chúng ta phải mau rời đi. Nơi này có một hắc y nhân, y rất đáng sợ!

- Muội đừng lo, hãy nghỉ ngơi đi. Ca ca đang trả thù uội rồi!

Bạch Phụng nói xong thì mắt khẽ hướng về phía trung tâm của đám bụi mù mà neho neho mắt nhìn. Như Như theo vô thức cũng nhìn theo, hai người chỉ thấy một cột bụi đất khổng lồ.

Phía trong này, cuồng phong gào thét không thôi, chỉ thấy Phong Dực cùng với Phong Long điên cuồng cắn xé, cào cấu nhau. Phía không xa, Minh Tiến cùng Vô Lệ sắc mặt đều ngưng trọng, y phục cả hai đều phần phật trong cơn gió lớn, không ngừng trút chân lực truyền sang cho tiên thú. Hai con tiên thú càng đánh càng hung hãn, dường như chúng không hề quan tâm tới các vết thương trên thân mình mà chỉ chú tâm hạ sát đối phương. Phong Dực thanh quang đại thịnh, Phong Long cũng không hề kém thế, gầm lên. Cả hai lao vào nhau như hai mũi tên bắn, không gian bỗng chốc im lặng như tờ rồi đột ngột run rẩy vì một tiếng nổ cực kì lớn. Các kiến trúc trong Phụng Hoàng Cung bỗng chốc lung lay dữ dội, nghiêng ngả không thôi, đám đệ tử dù đang phi hành cũng chợt cảm thấy một luồng gió dữ tràn qua như muốn đem họ đập ngã. Cả Bình Sơn trấn đều cảm nhận được sự rung chuyển này, đám tán tu thì xôn xao cho rằng có dị bảo xuất thế, những người tu vi cao hơn thì thầm giật mình, đây là uy áp phong hệ trong quyết chiến chứ làm gì có dị bảo nào xuất thế? Ngay cả cung chủ cùng các vị trưởng lão, hộ pháp của Phụng Hoàng Cung cũng cảm thấy trấn động này, động phủ của họ đương nhiên có cấm chế không gian, nhưng không loại bỏ được trấn động này khiến họ thấm thối lo ngại, cố gắng đẩy nhanh tốc độ tu luyện để xuất quan.

Bạch Phụng và Như Như vì nằm trong kim quang nọ nên không mấy ảnh hưởng, chỉ cảm thấy một trận rung động kinh người khiến cả hai sắc mặt khó coi vô cùng. Bụi đất dần dần lắng xuống, đã mờ mờ thấy hai bóng nhân ảnh đang sừng sững đứng đối đầu nhau. Một thân hình cao lớn y phục màu lam đang đứng đối mặt với một thân hình hắc y nhỏ thó. Sắc mặt cả hai đều có chút nhợt nhạt, qua lần giao thủ thứ hai, cả hai đã dốc tới năm sáu thành chân lực để ứng chiến. Vô Lệ vội lấy ra một viên dược hoàn ra nuốt vội, ánh mắt ngưng trọng nhìn Minh Tiến. Bên này Minh Tiến vẫn thản nhiên thu hắc kiếm về tay, không phục dụng một viên linh dược nào khiến cho hắn sợ hãi. “Lẽ nào tên tiểu tử này lại có chân lực thâm hậu như vậy?” Vô Lệ khóe mắt khẽ liếc Minh Tiến, trong lòng thầm sợ hãi. Hắn nào biết thể chất Minh Tiến đặc thù, đang trong chiến đấu thì phục dụng linh dược cũng vô dụng, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng mà thôi.

Minh Tiến lúc này ngoài mặt tuy thản nhiên quan sát, nhưng trong lòng lại có điểm lo lắng. Ban đầu chân lực hắn vốn chỉ còn lại bảy thành vì hộ pháp cho Bạch Phụng, lại truyền chân lực qua cho nàng ta và Như Như, vừa rồi lại tiêu thất mất năm do dồn qua cho Phong Long. Hiện tại chỉ còn lại hai phần khiến hắn thầm kêu không ổn. Lại thấy Vô Lệ phục dụng đan dược thì hắn cảm thấy nguy cơ thất thủ rất cao, đành nghĩ ra một kế làm liều. Cười lớn mà nói.

- Vô Lệ, hãy khoan phục dụng đan dược. Cứ như vậy chúng ta chẳng bao giờ phân thắng bại nổi đâu, chi bằng hai ta đánh ván bài sinh tử nhỉ? Người dám không?

- Hừ, ta quả thật quá coi thường ngươi, Minh Tiến à! Ván bài thế nào, người nói xem?

- Đa tạ, đa tạ. Ta muốn hai ta chỉ dùng một chiêu để phân thắng bại thôi, người tham dự chứ? Nhưng ta nghĩ cả hai nên hồi phục hết chân lực rồi xuất chiêu, như vậy là công bằng, không lại nói ta cạy thế bắt ép người. Ha ha ha...

- Hừ, mạnh miệng thật, ta chấp nhận. Chờ tới lúc ta lấy cái đầu ngươi xuống khỏi cổ xem ngươi tính sao!

Vô Lệ hiển nhiên là rất tự cao, hắn đời nào lại chịu nhịn một lời khiêu khích như vậy. Uống hồ hiện tại chân lực đã tổn hao qua nửa, cho dù đấu cũng khó lòng thủ thắng. Minh Tiến đưa ra điều kiện này khiến hắn động tâm, nhưng ngoài mặt vẫn làm cao, ra vẻ miễn cưỡng đồng ý. Minh Tiến thì thầm thở phào, vội vã đá tọa, phục dụng linh thạch để hồi phục, chờ khi Vô Lệ nhắm mắt đá tọa thì mới lấy ra Vạn Niên Linh Dịch dùng rồi sau đó bắt đầu tập thái cực quyền. Vạn Niên Linh Dịch quả không hổ danh chi vương thần đan, chỉ chốc lát đã hồi phục cho Minh Tiến cả mười phần chân lực, kết hợp thêm với Thái Cực Quyền thúc đẩy linh tính đi khắp các kinh mạch khiến cho hắn thân thể vô cùng sung sức, cảm giác giống như vừa được tắm mát sau ngày hè oi bức vậy.

Minh Tiến lúc này vẫn chăm chú nhìn về phía Vô Lệ, nét mặt có chút căng thẳng. “Người này tu vi cao hơn ta, hơn nữa công pháp lại có điểm cổ quái. Phong Dực nọ cùng với linh khí trên cặp song liêm tương đồng là phong hệ, bản thân y cũng là tu tiên giả có dị linh căn phong hệ, có phải vì vậy mà công kích của hắc đường như mạnh hơn thực lực bản thân gấp mấy lần?” Minh Tiến nhủ thầm. Nhất thời ngoài cách xuất ra Tru Ma kiếm trận thì có lẽ cũng không còn cách nào nhanh gọn để chấm dứt một trường quyết chiến này. Càng đánh lâu thì kẻ chịu thua thiệt chắc chắn chỉ có hắc. Cũng vừa vặn là hắc đã đạt tới tầng thứ hai của kiếm trận, cũng muốn thử uy lực của nó một phen.

Trong vòng bảo hộ, Bạch Phụng cùng Như Như nghe thấy hai người ước hẹn một chiêu phân thắng bại thì căng thẳng vô cùng, chỉ cần nhìn qua sự chênh lệch tu vi cũng khiến cho bất cứ ai đều sẽ cảm thấy chắc chắn Minh Tiến đại bại. Bạch Phụng cặp mắt thất thần hướng về phía Minh Tiến, sau đó khẽ lắc đầu thở dài. Như Như thì lại khác, tuy trên mặt nàng lộ ra vẻ ngưng trọng, nhưng trong lòng lại không hề có cảm giác lo lắng, nàng đã đi cùng hắc bao lâu, biết rất rõ tính hắc. Trừ khi dám chắc sẽ có đường lui thì hắc mới làm, bằng không thì sẽ không ngu ngốc vì chút sĩ diện mà táng mạng, lại quay sang nhìn Bạch Phụng mà nói.

- Tỷ tỷ, đừng quá lo lắng. Ca ca một khi nói ra bất cứ điều gì đều đã có sự tiên liệu hết cả!

- Muội đừng gặt ta... ca ca mới chỉ là Kết Đan sơ kỳ, còn kẻ kia... kẻ kia đã là Kết Đan hậu kỳ... ta... ta...

Bạch Phụng trong mắt đã dâng trào những giọt lệ, chúng lăn dài trên má nàng rồi rớt xuống má Như Như. Như Như khẽ vươn tay rút từ trong áo mình ra một chiếc khăn tay trắng, thấm đi nước mắt cho Bạch Phụng, mỉm cười.

- Hóa ra tỷ tỷ có tình ý với ca ca, lại còn nồng đậm như vậy. Muội đang ghen đây nha!

Xong thì làm mặt giận, Bạch Phụng nghe thấy vậy thì giật mình, lại nhìn thấy Như Như đang tỏ vẻ ghen tuông thì vội vã xua tay.

- Ta... ta không...

Hai má nàng ửng đỏ, vội vàng cúi gằm mặt đầy xấu hổ. Nàng không ngờ chỉ mới qua vài lời nói mà tiểu cô nương trong lòng nàng đã thấu hết tâm tư nàng. Như Như thấy Bạch Phụng e thẹn vậy thì thầm cười khúc khích, xem ra nàng đã đoán đúng tâm tư vị tỷ tỷ này rồi. Sau đó dường như lại nhớ ra điều gì, thở dài ủy khuất nói.

- Tỷ tỷ, muội hiểu mà, tỷ không phải nói nữa đâu. Nhưng nếu tỷ đến với ca ca... ôi, chúng ta đều chỉ có danh phận là thiếp thôi!

- Sao lại như vậy? Muội không phải chính thất hay sao?

Như Như lắc đầu, chậm rãi kể lại chuyện về hẹn ước của Minh Tiến và Liên Liên. Riêng chuyện nàng biết điều này trong hoàn cảnh nào thì hoàn toàn đem giấu biệt...

Vô Lệ mở mắt, đã thấy đối phương đứng đó nhìn mình thì trong lòng có chút giật mình. Nhưng ngay sau đó thì tự tin trở lại, Minh Tiến bên này thì cười nói.

- Đã xong chưa?

- Ta xong rồi, người nên lo che chắn cái đầu mình cho tốt đi!

- Ha ha ha, đa tạ hảo ý. Người cũng nên chuẩn bị cho hậu sự của mình đi!

Minh Tiến cười lên, Vô Lệ thấy vậy thì cũng không nói thêm lời nào nữa. “Tiểu tử thôi, lát nữa ta lấy đầu người xem người còn cười được không?”. Minh Tiến khẽ vung tay, kim cầu bao bọc hai nữ nhân lập tức thoái lui ra xa một quãng chừng hai chục trượng, kim quang bảo hộ đại thịnh. Sau đó hắc khẽ vỗ vào thân hắc kiếm, biến nó thành hắc kiếm ban đầu, tay nắm chặt chuôi kiếm nhìn về phía Vô Lệ.

Vô Lệ dường như cũng bất ngờ, lại thấy phong kiếm nọ trở thành một thanh hắc kiếm, lại không hề có linh khí thì lấy làm kì quái. Xưa này phàm là pháp bảo, nếu có khả năng thu liễm khí tức thì chỉ pháp bảo thuộc dạng phòng ngự mới có thể có. Thanh hắc kiếm kia lại cùng lúc có thể xuất ra công kích bằng hệ cùng phong hệ, lại có thể thu liễm khí linh thì quả thật lần đầu tiên hắc thấy qua. Ánh mắt sắc bén của Vô Lệ thì triển

Viễn Thị thuật nhìn lên hắc kiếm,một tia sét chợt nổ oanh vang lên trong đầu y. “Kia không phải là Hắc Thiên Huyền Kim Mẫu hay sao?”.Lần này thì Vô Lệ cảm thấy rung mình thật sự.

42. Chương 42: Sinh Tử Quyết Chiến

Nhưng đối thủ càng mạnh,pháp bảo uy lực càng lớn thì Vô Lệ lại càng thêm hưng phấn.Hắn hít vào một hơi đầy thống khoái,khẽ vung song liềm lên mà niệm một hồi chú quyết,thân thể quỷ dị và lập tức từ một hóa thành hai.Sau đó lại một hồi chú quyết nữa,chỉ thấy hắc khí như mây đen ùn ùn từ đầu kéo tới,bao bọc kín mít lấy hai thân ảnh nhỏ thó nọ.Chốc lát chỉ còn hai cặp mắt tràn đầy sát khí từ trong đám mây nọ lạnh lùng chiếu tới phía Minh Tiến.Hắn đã sử dụng tới chiêu thức mạnh nhất của Tầng Phong Ảnh tầng thứ bốn – Sát Ma Giáng!

Bên này,Minh Tiến sau khi thấy Vô Lệ hiển thị ra một loạt các chiêu thức cổ quái thì mặt dần dần đành lại.Hắn lại thấy hai bóng hắc y giống nhau y đúc đang bị đám mây hắc khí che phủ thì cảm thấy kì quái,vội thi triển Thấu Tâm thuật.Minh Tiến thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu lớn,hắn chỉ thấy một luồng sát khí cực kì khủng bố đang bao quanh lấy hai tên Sát Thân Vô Lệ phía bên kia,sát khí dường như đánh bật cả Thấu Tâm thuật khiến Minh Tiến trong miệng chợt trào lên một ngụm máu nóng,may sao hắn kiềm chế được.Minh Tiến cũng không hề quan sát nữa,chỉ chú tâm nhắm phạm ngôn,sau đó tung hắc kiếm mà tung niệm.

-Phật pháp vô biên,thiên địa đều tổ,xuất kiếm trừ ma,thể thiên hành đạo!

Hắc kiếm rung lên ông ông một hồi,lần lượt tách ra thành chín thanh kiếm,sau đó lại từ mỗi thanh mà tách ra thêm một thanh kiếm nữa.Tổng cộng có cả thảy mười tám thanh kiếm,mỗi thanh khí tức khác nhau,thậm chí có cả một thanh mang hắc linh khí.Bên ngoài mỗi thanh kiếm đều có những sợi dây màu hoàng kim liên tục chớp động,nếu đủ gần có thể nhận ra đó là các kim tự phạm âm,nơi nội đan chuôi kiếm,một đồ hình chữ “Vạn” đang chậm rãi xoay chuyển.Mười tám thanh kiếm - mười tám luồng linh khí khác nhau lơ lửng phía trên đầu Minh Tiến,uy áp không thể xem nhẹ.

Đây mới chỉ là tầng thứ hai trong chín tầng của Tru Ma kiếm trận,kiếm trận này đòi hỏi tu vi cũng như chân lực cực kì lớn,các tầng công pháp càng cao thì kiếm trong trận xuất hiện càng nhiều.Cao cấp nhất là cửu tầng,theo Huệ Tuệ mô tả thì có cả thảy chín chín tám mươi một thanh kiếm,mỗi thanh mang một loại khí tức khác nhau,khi công kích thì đối phương dù cường đại tới mấy cũng khó có thể thoát khỏi kiếm trận.Chỉ có điều,yêu cầu tu vi phải là Ngưng Phong hậu kỳ.

Vô Lệ cũng vừa vạn niệm chú xong,sau lưng hai hắc ảnh là hai hắc nhân đầu mang sừng cao lớn,hai tay cũng mang theo cốt liềm,cặp mắt chúng đỏ rực những máu.Hắn nhìn tới đám kiếm đang lơ lửng trên đầu đối phương,cảm thấy uy áp mãnh liệt.Nhưng lại càng phần khích cực độ,có lẽ còn hơn cả con nghiện đang dùng thuốc.Từng mạch máu giãn nở,tim trở nên đập nhanh hơn,trong đầu hiện lên cảm giác hưng phấn tột cùng.Hai cái miệng đồng thanh nói.

- Tốt,rất vừa ý ta.Tới đây nào!

Nói xong thì hai hắc y cùng hắc nhân điên cuồng lao tới,xuất ra một chiêu thức khá đơn giản,chỉ là song liềm chém ra tạo thành một đạo đao phong hình chữ X.Nhưng khi hắc nhân to lớn xuất chiêu,thì lại phát ra một luồng cực khí liên miên,lực đạo mãnh liệt.Cốt đao nọ như mang theo cả quỷ khóc,tiếng âm ma kêu rú khiến người ta choáng váng.Nhưng Minh Tiến là Phật tử,những âm ma này đối với hắn như không tồn tại,tay phải nắm Phật thủ,tay trái vươn cao khẽ vẫy một cái,đám kiếm nọ nhận lệnh lao theo bàn tay hắn như những mũi tên,kình phong rất mật.

- Sát!

Hắc đao khí âm lệ lao tới,phía bên này các kiếm tựa như những mũi thần tiễn phi vào,lập tức một hồi chấn động vang lên,các đạo công kích này đang cầm cự,giằng co nhau giữa không trung,tạm ở vào thế bất phân thắng bại.Sau một lúc thì lập tức những tiếng nổ ầm ầm vang lên rung chuyển toàn bộ khu vực lân cận,khí lực lan tỏa áp bức khiến Minh Tiến và Vô Lệ đều thoái lui một bước.Trong kim cầu,dù đã được Minh Tiến tăng thêm lực đạo hộ thân nhưng Như Như và Bạch Phụng đều cảm thấy khó thở,luồng khí lực giao tranh tỏa ra khiến cho kim cầu rung lên hồi lâu.Phía Phụng Hoàng Cung thì không thuận lợi chống đỡ như hai

nàng,có vô số kẻ cảm thấy uy áp quá lớn,không chống đỡ nổi đều học máu bất tỉnh,có kẻ cố gắng gượng thì thân hình run rẩy,mặt mày tái mét.Trong mật thất,các vị đầu não của Phụng Hoàng Cung lại càng khẩn trương hơn,cố gắng điên cuồng tăng tốc tu luyện để có thể sớm xuất quan.

Minh Tiến khoe miệng đột nhiên có một cảm giác bức bối,sau đó không tự chủ phun ra một ngụm máu lớn,lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn phần nào.Bên kia,Vô Lệ tuy tu vi cao hơn Minh Tiến nhưng cũng không khỏi trấn động tâm thần,khoẻ miệng đã rỉ máu,một hắc y nhân cùng hai hắc nhân đã vô thanh biến mất,hắn cảm thán.

- Quả thật ta đã quá coi thường ngươi,Minh Tiến ạ.Ngươi là kẻ đầu tiên khiến ta thống khoái như vậy,ha ha ha...

- Không dám,ngươi cũng quả là một kẻ cứng đầu,không chịu về âm phủ nha.Ha ha ha...

Hai người to đầy sáng khoái,nhưng trong lòng lại thầm mưu tính.Sau chiêu thức vừa rồi,cả hai lại càng thêm nể phục đối phương.Nếu bình thường chắc chắn là sẽ dừng tay,đàm đạo và có khi còn trở thành bằng hữu,nhưng đây là sinh tử chiến,ngươi không chết thì ta chết,thế nên cảm thán cũng bằng thừa.Lập tức tiến lại giao thủ,song liên cùng hắc kiếm tạo ra những tàn ảnh bao bọc lấy nhau,nhất thời trời đất bụi mù.

Hòa pháp lực thì tới đâu chiêu võ kỹ,hai người lao vào nhau,kiếm liên nối tiếp nhau vẽ nên những vòng tròn kìa quái.Cả hai đều là tu tiên giả,ngoài chiêu thức pháp lực thì võ kỹ quả thật không thể so sánh với cao thủ võ công nhân loại.Nhưng không vì thế mà các chiêu thức tấn công kém đi,Vô Lệ dựa vào một thân linh căn phong hệ cùng với cặp song liên,xuất ra chiêu thức thần tốc,bộ pháp quỷ dị khó nắm bắt.Minh Tiến thì lại dựa trên sự dung mãnh của hắc kiếm,nương theo bộ pháp của Thái Cực Quyền mà nhẹ nhàng di động.Nhất thời cả hai lại quân bình,vội dồn chân khí vào binh khí,cùng đối đầu nhau xuất chiêu,định một chiêu phân định sinh tử.Song liên cùng hắc kiếm chạm tới,lập tức chân lực hai bên giao tranh kịch liệt,Song liên lóe lên ánh thanh quang lạnh lẽo,Hắc kiếm cũng không hề kém cạnh,toàn thân toát lên ánh kim quang ảm áp.Cả hai nét mặt đều ngưng trọng,điên cuồng dồn lực sang.Nơi tiếp xúc của hai loại binh khí dần dần lùi ra xa,những chỗ cho hai luồng chân khí đang điên cuồng áp bức nhau,hình thành một trái cầu lớn cỡ trái bóng.Trong trái cầu kia,thanh quang cùng kim quang áp bức nhau,phân chia nó thành hai phần rõ nét.

Nét mặt Vô Lệ cùng Minh Tiến lúc này trở nên nhăn nhúm,mồ hôi chảy ròng ròng,cả hai đều cảm thấy chân lực đối phương càng lúc càng mãnh liệt truyền sang,vội tăng thêm chân lực đánh lại.Khối cầu càng lúc càng to,càng lúc càng tỏa ra chân khí mãnh liệt.Đột nhiên nó co rút lại rất nhanh rồi nổ ầm lên một tiếng bạo liệt,đẩy bắn cả hai bật ra xa,khí áp bùng nổ lan rộng.Kim cầu bảo hộ hai nữ nhân rung lên kịch liệt,kim quang đại thịnh nhằm chấn áp nhưng dường như không cự lại nổi,quang mang dầm ảm đạm.Bạch Phụng thấy vậy vội tung ra một cây Trâm Ngọc màu trắng,dồn chân lực vào.Lập tức Trâm Ngọc khê rung động,hóa thành một con Bống Phụng,lại thấy nàng lảo nhảo pháp chú.Bống Phụng lập tức hóa ra hàng trăm con bống điều nhỏ,tạo thành một khối cầu bao bọc lấy hai người.Như Như cũng không ngồi yên,Ngọc Phiến cũng tung ra,tế xuất hỏa điều bao bọc bên ngoài bống cầu của Bạch Phụng.Điều kì lạ là bống hệ với hỏa hệ vốn bài xích nhau,nay lại liên thủ mà không hề có dấu hiệu bài trừ khiến cho người ngoài nhìn vào sẽ ngỡ ngàng.Nhưng hai nàng lúc này nào còn có tâm trạng quan sát,chỉ chú tâm tự bảo hộ mình.

Khí áp lại lan xa,lần này thì cả Bình Sơn trấn đều cảm nhận được rõ nét.Hai lần trước chỉ cảm nhận dư chấn cùng một chút khí lực,lần này thì khí lực áp bức tràn tới khiến nhiều người kinh sợ,không kể là đang đi ngoài đường hay đang phi hành,lập tức dả tọa.

Khí áp đẩy bắn cả hai ra xa chừng mười trượng,Minh Tiến khi chân đạp được đất thì khụy xuống,phải lấy hắc kiếm chống mới tạm thời đứng vững,liên tiếp ho ra ba bốn ngụm máu lớn,sắc mặt nhợt nhạt,lưng áo đã ướt đầm mồ hôi.Vô Lệ cũng không khá hơn hẳn bao nhiêu,tuy miễn cưỡng đứng được nhưng cũng phun ra một ngụm máu lớn,hắn mặc hắc y nên có thể che đi khuôn mặt xanh xao của mình,nhưng cái lưng áo thấm đầm mồ hôi thì không thể che giấu.Hai cặp mắt gắt gao nhìn sang nhau,trong con ngươi đều ánh lên vẻ thán phục cùng chút sợ hãi.Minh Tiến ho khan một hồi,lau đi khoẻ miệng đỏ những máu mà gắng đứng lên.Phía bên này,Vô Lệ cũng phun ra một ngụm nước bọt rồi cũng vươn vai mà bước tới,khi còn cách nhau chừng hai ba trượng thì dừng lại.Hai ánh mắt chiếu tới,sau đó dường như tâm ý tương thông,khẽ chớp một cái.

Minh Tiến cầm mạnh hắc kiếm xuống đất,sau đó khẽ vươn vai,ngoái cổ thả lỏng người.Phía bên này,Vô Lệ

cũng đã thu lại song liềm vào túi trữ vật, hai cánh tay vung vẩy, lắc lắc cái thân. Cả hai sắp bước vào hiệp thứ ba, thì thổ quyền cước.

- Mời!

Vô Lệ lần đầu tiên lên tiếng trước, chắp tay theo kiểu con nhà võ. Minh Tiến cũng không thất lễ, chắp tay phụng bồi, tay trái vận phật thủ, tay phải nắm thành quyền thu về bên hông, chân khễ đưa về Mã bộ tấn thủ thế. Vô Lệ thì hai tay nắm thành quyền, tư thế hao hao giống các võ sĩ quyền anh, nhưng cổ tay lại hơi trức vào trong, phần nào lại giống Quyền Thái. Hai chân thì không theo một bộ pháp nào, chỉ khễ trùng xuống một chút. Minh Tiến thấy vậy trong mắt không khỏi có sự kì quái, quyền anh thiên về nắm đấm, Quyền Thái lại thiên về các chiêu đá, lên gối, đánh trở. Tư thế của Vô Lệ khiến hắn cảm thấy hơi run, vội xuất chiêu trước, tiên hạ thủ vi cường. Hắn hô lên.

- Tiếp chiêu!

43. Chương 43: Kết Cục

Vô Lệ khễ vươn mình, tránh né quyền công kích của Minh Tiến, xoay người đá một cú tới gáy hắn. Minh Tiến quả nhiên nhìn không lầm, Vô Lệ bản thân quyền cước đều thành thực nên đã sớm thủ thế, lắc người né tránh. Quyền cước cứ thế nối tiếp nhau, ta lui thì người tiến, ta tiến thì người lui. Khí ảnh màu hoàng kim và thanh quang cứ thế thay nhau tiến thoái, hiển nhiên là cả hai đều đã vận chân khí lên quyền cước. Vô Lệ xuất chiêu nhanh, mạnh lại liên tục thay đổi bộ vị khiến Minh Tiến nhất thời bị ép vào thế khó, hắn vốn khá to con nên xoay chuyển có phần chậm chạp. Mỗi lần bị trúng chiêu của Vô Lệ, tuy là có chân khí hộ thân nhưng cũng không khỏi có cảm giác đau râm ran ở nơi trúng chiêu. Vô Lệ thấy hắn luống cuống lại càng xuất chiêu nhanh hơn, chân lực dồn tới cũng mau hơn. Minh Tiến bí thế, vội vận dụng Thái Cực Quyền, hai tay đưa về dạng song chưởng, vận dụng yếu quyết lấy nhu thắng cương, mượn lực đả lực mà thủ thế. Quả nhiên lại chiếm chút thượng phong.

Minh Tiến lúc này dần dần thay thế thủ thành thế công, từng bước bức ép Vô Lệ thoái lui. Vô Lệ đang chiếm thượng phong, lúc này lại bị thua trước mấy chiêu ẻo lả của Minh Tiến thì sắc mặt trầm lại, dồn toàn bộ chân lực vào một quyền mà đánh thẳng ra trước mặt. Minh Tiến thấy vậy cũng dồn chân lực toàn thân lên nắm đấm tay phải, xuất ra một quyền, lại cố ý xoay tay ngược chiều kim đồng hồ nhằm gia tăng uy lực nắm đấm. Hai quyền vừa chạm nhau thì hai luồng chân khí lập tức công kích đối phương, tay áo y phục hắc y của Vô Lệ thì cứ đứng theo chiều hướng Minh Tiến xuất quyền mà xoáy tròn, nát vụn ra, để lộ ra một cánh tay gầy gò đen nhẻm. Minh Tiến cũng không khá hơn y, tay áo cũng như bị người ta xé rách, xác xơ tới tận vai. Lập tức cả hai vận nén chân lực, chỉ nghe bực một tiếng lớn, đều bị đẩy bật lại, hai chân để lại một vết sâu trên nền đất. Lập tức đều phun ra một ngụm máu lớn, Vô Lệ phun ra mạnh tới mức, cái khăn che mặt bị bật tung ra. Để lộ ra một khuôn mặt nam nhân thư sinh, tuy nhiên hàng lông mày lại mảnh và đôi mắt thì tràn đầy sát ý.

Minh Tiến cũng ộc ra một ngụm máu lớn, tay phải hắn run run, gân xanh nổi lên. Hắn khễ liếc mắt nhìn thì thấy tay mình vẫn còn nguyên thì thở phào, thầm kêu may mắn. Nếu không phải từ ngày phục dụng Xá Lợi Tử, bản thân tăng cường rất nhiều sức chịu đựng thì giờ này, có lẽ tay hắn đã bị trấn vụn hết xương. Vô Lệ thì âm trầm liếc Minh Tiến, sau đó lại liếc xuống tay mình, thấy các ống xương đều có vết rạn nứt thì thầm sợ hãi. Hắn bắt đầu cảm thấy đau đớn từ cánh tay truyền tới, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên. “Xem ra ta đã quá coi thường tên này”. Hắn nhủ thầm. Đột nhiên dị biến phát sinh.

Có cả bảy luồng linh khí đang điên cuồng xé gió lao tới đây, khiến lần đầu tiên Vô Lệ cảm thấy có chút khẩn trương cùng sợ hãi. “Là Nguyên Anh kỳ!” Hắn cau mày, quay sang Minh Tiến.

- Viện binh của người đã tới, xem ra trận này chúng ta nên dừng tại đây. Ta sẽ nhớ kĩ tên ngươi, Minh Tiến. Từ giờ phút này, ta và ngươi không đội trời chung! Ta sẽ còn gặp lại!

Sau đó thân hình đột nhiên mờ nhạt mà tiêu thất trước khi những luồng khí tức nọ hạ xuống. Bảy luồng quang mang tiêu tán để lộ ra là Bạch Thiết Hùng cùng hai hộ pháp và bốn trưởng lão. Cả bảy người đều kinh hãi quan sát đường trường, một vạt rừng đã bị đánh bay, cây cối ngã nghiêng. Nơi người áo lam đang đứng thì toàn bộ đều là một màu đất đỏ, lại lồi lõm xuống so với xung quanh, hiển nhiên đây là nơi phát sinh

chấn động.Như Như và Bạch Phụng đã vội vã rời khỏi kim cầu,tiến lên bái lễ với bảy người.Minh Tiến cũng quay người lại,từ xa bái lễ,mặt hắn lúc này trắng bệch,một bên tay áo tả rơi trông thật hoạc kê.Bạch Thiết Hùng lên tiếng.

- Có chuyện gì mà...

Chưa nói dứt lời thì nghe Bạch Phụng cùng Như Như hét lên kinh hoảng,chỉ thấy Minh Tiến đột nhiên từ mũi cùng miệng trào ra đầy máu.Hắn ngã người ra,lại sờ lên mũi một cách ngạc nhiên,sau đó lại dùng ánh mắt ấy nhìn về phía mấy người rồi đột nhiên bịch một tiếng,thân hình ngã sấp xuống hố đất.Như Như cùng Bạch Phụng nhào tới,hoảng hốt khóc lóc mà lay gọi.

- Ca ca,tỉnh lại đi ca ca...ca ca...

Minh Tiến lúc này đã được Như Như thay một bộ y phục trắng,an vị nằm yên trên giường đá phía trong động phủ.Nàng khẽ vuốt ve khuôn mặt trắng bệch ấy mà thút thút khóc,sau đó đột lên một cái đỉnh trầm rồi rời gót ra ngoài.Phía ngoài có một nam nhân áo tím đi lại không thôi,trên mấy cái ghế đã gần đó là một bạch y thiếu nữ đang gục vào lòng một nữ nhân áo vàng mà khóc thút thít.Thấy Như Như bước ra,Bạch Thiết Hùng vội vàng hỏi.

- Cô nương,công tử hiện nay sao rồi?

Như Như lén lau nước mắt,thở nhẹ nói.

- Ca ca ta hiện nay tạm thời không có gì nguy hiểm,chỉ là chân lực tiêu hao quá độ thêm với xuất lực quá mức mà bị nội thương.Tuy vậy cũng không có gì đáng ngại,chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là đủ!

Lão khẽ thở phào,gật gật đầu rồi vội vàng cáo từ.Lần này vội vã xuất quan do cảm thấy luồng khí tức áp bức kia có nguy cơ gây nguy hiểm cho bốn cung,giờ đã hiểu nguyên do,lại thấy Minh Tiến tạm ổn nên vội cáo từ,tiếp tục tu luyện.Bạch Phụng nghe vậy thì an lòng,nhưng vẫn thút thít khóc,Như Như thấy vậy,lại thấy nữ nhân áo vàng ôn nhu vỗ về Bạch Phụng thì cảm thấy tủi thân.Nàng thiếu thốn tình cảm của mẫu thân,nay lại thấy hai người kia như vậy thì không khỏi có chút u sầu.Hách Lan đương nhiên đã biết rõ về Như Như,cũng nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng mình,hai tay ôm lấy hai thiếu nữ khẽ vuốt tóc hai nàng mà thủ thủ.

- Hai nha đầu ngọc này,hắn đâu có chết đâu mà các ngươi khóc mãi vậy?Dành sức đó mà chăm sóc cho y kìa!...

Sau hôm đó,Bạch Phụng cũng dọn theo một chút đồ đạc,rời Mãn Hoa đường tới ở cùng Như Như trong động phủ của Minh Tiến để tiện chăm sóc cho hắn.Bạch Thiết Hùng cũng không nói gì,lão biết nữ nhi đã phải lòng tiểu tử đang bất tỉnh kia nên cũng không có hành động nào ngăn cản.Chỉ là thi thoảng mang được vật tới,nhờ nàng cho Minh Tiến phục dụng,qua nửa tháng mê man,cuối cùng hắn cũng tỉnh lại.

Minh Tiến mở mắt,hình ảnh đầu tiên đập vào mắt hắn là Như Như cùng Bạch Phụng đang ngồi ngủ gục bên giường đá,sắc mặt cả hai đều có điểm tiểu tụy đi khiến hắn đau lòng vô cùng.Vội nhẹ nhàng bế hai nàng lên giường,lại cẩn thận lấy tấm chăn da thú đắp lên cho hai nàng.Hắn ngồi ở mép giường,nhẹ nhàng cởi bỏ hài cho hai nữ nhân,sau đó nhẹ tay chạm vào gót ngọc mà truyền chân lực qua.Nửa tháng mê man,Nội Hải hắn phát sinh ra vô cùng nhiều chân khí,chúng bao bọc kín lấy kim đan trong nội hải.Minh Tiến chỉ mới khu động một chút mà chân lực đã trào ra cuộn cuộn khiến hắn giật mình,vội kim hãm lại vì sợ làm hai nàng thức giấc.Đang định rút tay lại thì hai thân ảnh thiếu nữ đang nằm vội lao tới ôm chặt lấy hắn mà khóc.

- Ca ca,cuối cùng ca ca cũng tỉnh rồi...

- Ca ca,huynh làm muội lo muốn chết.Bắt đền huynh đây...

Như Như cùng Bạch Phụng ủy khuất khóc mà nói,Minh Tiến khẽ thở dài,kéo hai nàng dựa vào vai mình,tay đặt lên lưng cả hai mà truyền chân lực,chậm rãi nói.

- Như Như,Bạch Phụng.Ta xin lỗi,là ta không tốt...

Hai nữ nhân nghe vậy thì sụt sịt một hồi.Như Như thì mạnh bạo lấy tay ôm lấy người hắn,Bạch Phụng thì rụt rè hơn,hai tay nàng ôm lấy cổ hắn.Một hồi lâu thì hai nàng đã thở đều đều,hiển nhiên đã chìm vào

giấc ngủ. Minh Tiến thấy vậy thì nhắm mắt dưỡng thần, hai tay vẫn không quên truyền khí lực sang cho hai nàng. Khoảng chừng một hai canh giờ, khi mà Nội Hải hai nàng sinh ra dấu hiệu cự tuyệt nhận chân lực, hắn mới thu công. Minh Tiến đỡ hai nàng lên giường, đắp chăn cẩn thận sau đó mới ra cửa động phủ. Phía ngoài đã lác đác có tuyết rơi, Minh Tiến khẽ ngước mắt nhìn. “Lại qua một năm nữa rồi!”. Hắn lặng lẽ ra nơi hay tu tập, chậm rãi luyện tập Thái Cực Quyền...

Tết Nguyên Tiêu, tuy là tu tiên giới đa phần thọ nguyên hơn người thường, xong tập tục cùng với lễ nghi cũng không hề bỏ bê mà còn xem trọng hơn. Trải qua những tháng tuyết rơi gần như phủ trắng toàn bộ dãy Phụng Hoàng, hôm nay có vẻ như thời tiết thuận lòng nhân, không hề tiếp tục buông xuống. Trong Phụng Hoàng Cung, lúc này các đệ tử nối đuôi nhau hối hả tới lui, người treo đèn lồng, kẻ dán câu đối, cũng có người bưng bê đi lại vô số các đồ vật chuẩn bị cho ngày tết. Thay vì một màu tuyết trắng ảm đạm, hôm nay Phụng Hoàng Cung đã thay sang một bộ áo mới, đèn lồng đỏ treo khắp mọi nơi. Từ ngoài cung môn rồi tới sâu trong nội cung, từ các thạch động của các đệ tử nội đường cho tới các gian phòng đơn giản của các ngoại môn đệ tử. Đầu đầu cũng là đèn lồng đỏ, là câu đối tất niên. Gió xuân vẫn lạnh vô cùng, xong ai ai trên mặt cũng tràn đầy vẻ ấm áp, tươi cười trò chuyện, trao nhau những bao lì xì nho nhỏ. Tết thì sẽ có bao lì xì, nhưng không giống ở phàm nhân, lì xì của tu tiên giới là một túi lụa đỏ, bên ngoài thêu những lời chúc bằng kim sa đẹp mắt. Đương nhiên, những vật phẩm này là do các nữ đệ tử Mãn Hoa đường tốn công làm ra, thường mang đổi lấy linh thạch. Tuy giá cũng khá cao nhưng có được những túi lì xì tinh xảo như vậy, hiển nhiên các nữ đệ tử này tốn hao không ít tinh lực, vì thế cũng không ai có vẻ không thoải mái.

Trên vách núi, trong thạch động. Minh Tiến vẫn lặng lẽ ngồi thưởng trà, mắt hắn chăm chú nhìn tới hai nữ nhân trước mặt. Như Như hôm nay mặc một bộ Hồng y, mái tóc đã được búi gọn lên cao để lộ ra nước da trắng hồng nơi gáy, trên đầu nàng chính là cây trâm mà Minh Tiến đã mua tặng nàng trước khi gia nhập Phụng Hoàng Cung. Như Như đang chăm chú nhìn theo đôi tay nhỏ nhắn của thiếu nữ áo vàng bên cạnh, Bạch Phụng ngồi bên cạnh nàng, mái tóc dài buông theo lưng, chỉ buộc cho gọn lại bằng một sợi Ngân tuyến, đôi tay nàng thoăn thoắt đưa những mũi kim thêu trên tấm lụa đỏ. Cùng lúc ấy, một đạo ánh sáng vàng vọt từ phía cửa động phủ của ba người bay vào bên trong. Minh Tiến khẽ vươn tay bắt lấy nó mà áp lên trán mình. Được một lát thì buông ra, tấm phù nọ bùng cháy rồi tan biến. Hắn khẽ đứng dậy, quay lưng đi ra phía cửa, Như Như vội nhìn hắn.

- Ca ca, huynh định đi đâu vậy?

Bạch Phụng nghe vậy cũng ngẩng đầu lên, đôi mắt nàng khẽ nhìn hắn mà chớp chớp như dò hỏi. Minh Tiến thấy vậy thì chỉ cười mà nói.

- Có một đệ tử nội đường truyền âm cần gặp ta, cũng chưa biết là có chuyện gì nữa!

- Vậy ca ca đi nhanh rồi về, muội với Bạch tỷ tranh thủ thêu nốt mấy cái túi lì xì này đã!

- Ừm, ta sẽ về ngay!

44. Chương 44: Tâm Tình

P phía ngoài động phủ, một nam tử râu quai nón đang cung kính đứng chờ, y chính là người đưa truyền âm phù vào trong động phủ. Động phủ này vốn Bạch Thiên Hùng đã ra nghiêm lệnh, phàm là đệ tử bốn cung thì không được phép tùy tiện tiến nhập nơi này. Lệnh ấy phát ra khiến cả đám đệ tử nội ngoại đều lấy làm hiếu kì, tự hỏi xem nơi này là nơi ở của vị cao nhân nào. Nam tử râu quai nón này phụng mệnh Bạch Thiết Hùng mà tới đây báo tin, tuy vậy hắn cũng cảm thấy khấn trương vô cùng. Hắn đã từng nghe bao nhiêu thêu dệt về con người thần bí đang tĩnh tọa nơi này, lại nữa nghe nói y là kẻ gây ra trận phong ba cách đây không lâu thì lại càng kinh sợ cực điểm, trong ánh mắt hiện lên sự lo âu cùng run rẩy.

Minh Tiến khẽ phất tay, trận pháp trấn cửa khẽ mở ra một thông đạo, hắn ung dung bước ra ngoài. Trước mặt hắn lúc này là một nam nhân chừng ngoài ba mươi, thân hình tầm thước, đặc biệt nhất là bộ râu quai nón trông rất bắt mắt. Y mặc một bộ quần áo màu lam, trên dây lưng có mang theo ngọc bội Nội đường đệ tử. Lại thấy y cung kính chấp tay nói.

- Kính chào tiền bối, cung chủ có lời muốn nhờ tại hạ chuyển tới người!

- Có việc gì cứ nói đi!

Minh Tiến nhàn nhạt đáp, hắn vốn không muốn bị làm phiền, chỉ thích yên tĩnh mà thôi. Bạch Thiết Hùng vì vậy nên mới ra nghiêm lệnh nọ, lần này lại là lão cho người đưa tin khiến hắn cảm thấy có chút không thoải mái. Nam nhân râu quai nón này cung kính chuyển lời, mắt thì lại len lén nhìn từ đầu tới chân Minh Tiến. Y chỉ thấy một nam nhân trẻ tuổi, thân hình cao lớn mặc hắc y, khuôn mặt rất nổi bình thường, trên mắt có một cặp khung tròn kì quái thì ngạc nhiên. Sau khi nhìn tới tu vi hắn thì giật mình, y chỉ cảm thấy hắc y nam nhân trẻ tuổi này tu vi cao hơn mình nhiều. Nam nhân râu quai nón mới chỉ đạt tới Trúc Cơ sơ kỳ, vì vậy cũng không dám dò xét mà chỉ chú tâm đưa tin. Minh Tiến gật gật đầu.

- Phiền người về báo lại với Cung chủ, nhất định ta sẽ tới!

- Vậy tiểu bối xin cáo lui!

Nam nhân râu quai nón mau mắn hành lễ rồi xuất ra phi hành vọt đi ngay. Minh Tiến cũng không nán lại làm gì, quay lưng bước vào trong, cười một mình. Nguyên lại là nam nhân râu xồm nọ dùng thần thức dò xét tu vi hắn, hắn liền thả ra thần thức đáp trả khiến y kinh hãi, vọt vờ đi ngay. Minh Tiến hiện tại cũng đã đạt tới Kết Đan trung kỳ, Như Như và Bạch Phụng thì một người đã Trúc Cơ hậu kỳ, một người vừa mới Kết Đan cách đây không lâu. Chỉ trong vòng chưa đầy hai tháng mà hắn đã giúp hai nàng liên tục tăng tiến tu vi, đan dược cực phẩm cùng với Như Lai Quyết phụ trợ khiến hai nữ nhân thăng tiến tu vi điên cuồng. Nhưng người bên ngoài thì không hề hay biết chuyện này, ngay cả Bạch Thiết Hùng cũng không thể ngờ đến ái nữ chỉ trong vòng chưa đầy hai tháng mà có thể Kết Đan, thậm chí đã là Kết Đan sơ kỳ đỉnh phong. Minh Tiến cũng đã cho Bạch Phụng biết rõ về bản thân mình, vì vậy nàng cũng không tiết lộ ra ngoài, chỉ chú tâm tu luyện, gặp vướng mắc thì lại tới nhờ hắn giúp. Dù sao cũng ở chung trong một động phủ, chẳng cần bước chân ra ngoài.

Minh Tiến bước vào trong động phủ, lặng lẽ ngồi lại chỗ cũ. Như Như lúc này đang chăm chú đưa từng mùi kim trên cái túi vải, vẻ mặt vô cùng thích thú, Bạch Phụng thì thoăn thoắt đưa tay. Nàng đã quá quen với việc thêu thùa này, từ năm nàng lên mười, Hách Liên Nhữ mẫu đã chỉ dạy cho nàng, vì thế mà nàng thao tác đã quen tay. Thậm chí nếu bị mất nàng cũng có thể thêu được, còn Như Như từ nhỏ thiếu đi mẫu thân, lại phải vật lộn cùng cha nàng kiếm linh thạch nuôi thân, sao có thời gian để làm những việc thế này? Bạch Phụng đưa nhanh mũi kim thêu thêm vài lần rồi dừng lại, nàng khẽ lấy ra một cây kéo nhỏ để cắt chỉ, sau đó nhìn ngắm cái túi lì xì một hồi rồi mỉm cười. Ngẩng đầu lên thì thấy Minh Tiến đang nhìn mình thì hai má hơi hồng lên, nhẹ nhàng hỏi.

- Ca ca, vừa rồi ai cần gấp ca ca vậy?

Minh Tiến hớp một ngụm trà, sau đó mới đáp.

- Là một Nội đường đệ tử, hắn chuyển lời mời từ cha muội. Mời chúng ta tối nay đến Phụng Hoàng chính điện dự yến. Còn dặn là phải đến sớm để cha muội thông báo về việc gì đó!

- Không biết là việc gì nhỉ?

Bạch Phụng lắc lắc đầu không hiểu, nét mặt trở nên đăm chiêu. Minh Tiến cũng không nói thêm câu nào, nhắm mắt đã tọa, chừng một nén nhang thì giật mình mở mắt bởi một tiếng kêu hoảng hốt.

- Á...!

Minh Tiến theo phản ứng, vội bật dậy quan sát xung quanh. Bạch Phụng đã về thạch phòng của nàng ta từ lúc nào, bên cạnh hắn chỉ còn Như Như đang ôm một ngón tay đưa lên miệng mút. Mắt ngân ngấn nước, cả thân người run run, Minh Tiến vội vàng đứng lên. Hắn chỉ cần nhìn sơ qua là biết Như Như đâm kim phải tay rồi, nhẹ nhàng tới bên nàng.

- Đưa tay cho ta xem nào!

Như Như ngẩng đầu lên nhìn, hai mắt đã có một giọt lệ chảy xuống má, nàng dùng ánh mắt đầy ai oán nhìn hắn nhưng rất nhanh lại biến thành ánh mắt xấu hổ. Hai má đỏ ửng lên mà cúi đầu, khẽ đưa bàn tay mình vào tay hắn. Minh Tiến khẽ nặn một chút ấu chảy ra thêm, việc này làm Như Như mặt nhất thời nhẩn lại. Kim thêu thời này không biết có sạch hay không, vì thế nên hắn phải cẩn thận tránh uốn ván. Tu tiên giả dù thọ nguyên và thể lực hơn người nhưng đôi khi vì quá chú quan nên vẫn có thể tử vong vì vài việc

lặng nhách, phòng còn hơn chùa. Lúc này Bạch Phụng nghe tiếng cũng đã từ thạch phòng của nàng mà bước ra, thấy Như Như bị vậy thì vội vàng lấy từ túi trữ vật ra một lọ Kim Sang, dốc một nhúm bột lên chỗ bị kim châm.

Như Như từ lúc đưa tay cho Minh Tiến thì vẫn im lặng cúi đầu, khi thấy Bạch Phụng xuất hiện thì càng cúi gằm hơn. Nàng đường đường là một thiếu nữ, vậy mà thêu thùa cũng chẳng xong, lại còn bị kim đâm trúng tay nữa. Nữ nhân xưa nay, dù không phải là kỳ nữ nhưng tối thiểu cũng phải biết nấu ăn, may vá, thêu thùa. Nay nàng tự thấy mình quá vụng về, lại nhìn tới Bạch Phụng lại càng tủi thân, dần dần bật ra tiếng khóc ai oán. Minh Tiến sao không hiểu điều này, còn Bạch Phụng thấy vậy thì lo lắng hỏi.

- Như Như, muội đau lắm à?

Như Như chỉ lắc đầu, nước mắt rơi mau hơn, chẳng mấy chốc mà khuôn mặt đẹp đã đầm nước mắt. Minh Tiến thở dài, khẽ kéo nàng vào lòng mình, vỗ về.

- Như Như ngốc à, huynh đâu có chê cười muội đâu mà muội lại tủi thân? Muội không biết thêu thùa, đây là khiếm khuyết do năm xưa mẫu thân mất sớm chứ không phải do bản thân muội. Ta có trách cứ hay coi thường muội đâu? Ngốc ạ, mau nín đi. Không lẽ lát nữa muội định mang bộ mặt mèo của mình cùng ta đi dự yến sao?

Như Như đang tấm tức khóc trong lòng hẩn, nghe hẩn nói thì dần nguôi ngoai, lại nghe tới câu cuối cùng thì bất thành linh cổ nên sụt sịt. Tay nàng khẽ nắm lại, đầm bùm bụp vào ngực hẩn.

- ...hức... Đáng ghét... không được trêu muội...

Bạch Phụng nghe hẩn nói thì hiểu rõ nguồn cơn, nàng biết Như Như muốn tự tay thêu một chiếc túi lì xì để tặng hẩn nên mới bày cách cho Như Như cùng làm với mình. Nàng cũng đâu ngờ việc này lại làm Như Như tủi thân như vậy, tuy cả hai cùng chăm sóc cho Minh Tiến trong một khoảng thời gian dài nhưng rất ít nói chuyện về bản thân mà chỉ nói chuyện về Minh Tiến mà thôi. Nàng im lặng đứng nhìn hai người trước mặt, môi khẽ bặm lại, hai mắt hơi hoe đỏ. Nàng cảm thấy mình như người thừa tại đây, cặp mắt nàng buồn bã khẽ nhìn tới: Như Như nhu thuận dựa đầu trong ngực hẩn, còn Minh Tiến thì nét mặt âu yếm khẽ vuốt tóc Như Như. Bạch Phụng cúi đầu, trong lòng dâng trào cảm giác cô đơn, ghen tỵ khó tả. Đương nhiên những hành động này dù chỉ chốc lát nhưng cũng không thoát khỏi mắt Minh Tiến, hẩn khẽ vươn một tay, bất thành linh kéo Bạch Phụng vào lòng mình.

Bạch Phụng bất ngờ, phản kháng giữ dội để vùng ra, khuôn mặt lại càng trở nên đỏ lựng. Như Như ở bên kia thấy vậy thì nhin cười, nàng biết tỷ tỷ này tuy thích Minh Tiến thật sự, xong lại không dám thổ lộ như nàng. Người ta đường đường là thiên kim tiểu thư, thế nên e thẹn và không dám bạo gan như mình cũng không lạ. Như Như khẽ vươn tay, ôm lấy eo Bạch Phụng mà kéo tới, Bạch Phụng cố vùng ra khỏi bàn tay hai người.

- Tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ thật sự ghét ca ca thế sao?

Như Như giọng rầu rĩ hỏi, theo quan sát của nàng và nhất là lời thổ lộ của Bạch Phụng từ lúc Minh Tiến đối đầu với Sát Thần Vô Lệ ở ngoài rừng. Nàng dám chắc tỷ tỷ rất yêu mến ca ca, rất mong muốn được y quan tâm như với mình, vì thế nên nàng cố gắng khiêu khích, giúp Bạch Phụng bỏ đi cái lớp vỏ bọc của sự ngượng ngịu. Bạch Phụng đỏ mặt nói.

- Ta...ta không có...ca ca,ta không có...không có...như lời Như Như nói...đâu...

Minh Tiến khẽ mỉm cười, hẩn vẫn nhớ cuộc nói chuyện nơi thạch thất dạo nọ. Đương nhiên là hẩn biết Bạch Phụng thật sự có cảm tình với mình, vì thế vô cùng cao hứng, bàn tay khẽ ôm lấy cái eo thon mà thủ thủ.

- Ngốc à, cả hai đều ngốc à. Nín hết đi nào, chẳng lẽ lát nữa ta phải mang theo hai cô nương mặt mèo đi dự yến sao?

- Đáng ghét!

Cả hai nàng gần như đồng thanh hô lên, đầm bùm bụp vào ngực hẩn. Cả hai đều vội vàng lấy tay áo chấm mắt mình, sau đó ngước lên nhìn hẩn. Như Như liêu lĩnh vươn tay kéo cổ hẩn xuống, môi nàng trùm lên môi hẩn mà hôn, lần này thì Minh Tiến không né tránh nữa, chủ động tiếp nhận. Chỉ cảm thấy một hương vị ngọt ngào

khó tả,một cảm giác bông bênh thư thái tựa như trong mộng.Hồi lâu sau mới chịu rời nhau,trên môi còn vương lại một sợi tơ màu trắng bạc.Bạch Phụng thấy vậy thì nhất thời ngây người,nhìn qua Như Như,nàng thấy Như Như khuôn mặt đỏ lựng đầy vẻ mê đắm,ôn nhu tựa lên ngực Minh Tiến mà nhìn nàng,ánh mắt như có vẻ khuyến khích.Bạch Phụng thấy vậy thì trong lòng đấu tranh không thôi,cuối cùng nàng cũng mạnh bạo ôm cổ hắn mà kéo xuống,làm y như cách mà Như Như vừa làm.Bạch Phụng cảm thấy một cảm giác ấm áp,cảm nhận được một dư vị lạ kỳ mà ngọt ngào vô cùng khiến nàng thích thú,hai cánh tay ghì chặt lấy hắn. “Thật là thoải mái a!” Bạch Phụng nhủ thầm,hồi lâu mới rời khỏi môi hắn,trên mặt đầy nét thẹn thùng cùng thích thú.Nàng né tránh ánh mắt của Như Như bên cạnh,dụi mặt vào ngực hắn để che đi khuôn mặt đang đỏ ửng.Minh Tiến khẽ nhìn hai người,ánh mắt thương yêu vô hạn.Với ánh mắt của hắn lúc này,chỉ cần là nữ nhân,nhìn vào ánh mắt ấm áp ấy chắc chắn còn cảm thụ được sự yêu thương gấp ngàn vạn lần những lời nói hoa mỹ...

45. Chương 45: Yên Tiệc

Phụng Hoàng chính điện,hôm này đã bày ra những dãy bàn tiệc nối nhau liên tiếp.Bàn gỗ phủ vải đỏ,ghế lót đệm nhung xen lẫn với hàng trăm cái đèn lồng đỏ được thắp và treo bên trong khiến không gian tràn ngập sắc hoan hỷ.Đám nữ đệ tử bung lên các món ăn vào ra không ngớt,đám nam đệ tử thì kẻ đi sắp xếp phân phó chỗ ngồi,người đi mang rượu bày lên từng bàn,tiếng cười nói râm ran.Tính ra hôm nay có hơn ngàn bàn tiệc,kéo dài ra đến tận bên ngoài sân của chính điện.Nơi sân rộng đã sớm được căng một mái vải lớn thành một cái lều,lại bố trí bàn ghế đầy đủ,bên trong treo đèn kết hoa cũng không kém gì bên trong chính điện.Hôm nay chính là yến tiệc mừng tết Nguyên Tiêu của Phụng Hoàng Cung,tất cả đệ tử cả tất cả các linh đường đều tụ họp hết cả về đây để dự tiệc.

Từng tốp,từng tốp người kéo nhau rờn rần đi qua các bậc cầu thang lên nơi mở tiệc,ai ai cũng vui vẻ,ai ai cũng hoan hỷ cười nói khiến không khí càng thêm tấp nập.Tiếng chào hỏi,tiếng chúc mừng rồi cả những tiếng gọi nhau ý ới biến tất cả thành một bản hợp tấu ồn ã – bản hợp tấu chuẩn bị chào đón ngày giao thời.Minh Tiến cùng hai nữ nhân cũng đang hòa vào trong dòng người này,hắn đã ẩn giấu tu vi chỉ còn là Trúc Cơ sơ kỳ nên không bị ai chú ý lắm,chỉ có cái khổ là Như Như và Bạch Phụng thì không biết Hư Khí thuật nên đám người nhất thời chỉ trở,bàn tán không thôi.Cứ như vậy mà đi tới phía ngoài khoảnh sân,Bạch Phụng đột nhiên chạy tới trước,ôm chặt lấy một nữ nhân áo vàng mà cười nói.

- Nhũ mẫu,con nhớ nhũ mẫu quá!

Hách Lan khẽ mỉm cười hoan hỷ,đưa tay vuốt tóc Bạch Phụng mà nói.

- Chà,tiểu thư ngọc của ta tăng tiến tu vi nhanh thật a.Đã đến Kết Đan sơ kỳ đỉnh phong rồi!

- Nhũ mẫu,con tăng tiến nhanh như vậy đều là nhờ ca ca cả thôi!

Minh Tiến và Như Như lúc này vừa vịn đi tới,cả hai cúi đầu bái lễ.

- Bái kiến tiền bối!

Hách Lan phát tay,một tay đỡ tay Như Như mà nói.

- Miễn lễ đi,đều là người nhà cả!

Ba nữ nhân sau đó trò chuyện hồi lâu,Minh Tiến không tiện đứng đó bèn lùi ra xa một quãng,quan sát tất cả mọi thứ xung quanh. “Đồng thật!” Hắn nhủ thầm,chỉ mới nhìn sơ qua,chỗ bàn tiệc trong cái khoảnh sân trước mặt đã lên tới hơn tám trăm bàn,người vào nườm nượp như đi hội.Nam nhân đều mặc nhưng bộ y phục mới,nữ nhân thì thay những bộ trang y đẹp mắt thay cho bộ môn phục hằng ngày,tất cả đều vui vẻ cười nói.Một lát sau thì sau lưng hắn vang lên tiếng nói.

- Ca ca,chúng ta vào Chính điện thôi!

- Bạch Phụng đi đâu rồi?

Minh Tiến quay lại hỏi,chỉ thấy Như Như đang đứng đó mà nhìn mình.Như Như nghe hỏi vậy thì lập tức thay đổi giọng,trách móc.

- Bạch tỷ tỷ đi cùng Hách Lan tiền bối rồi.Sao ca ca lúc nào cũng chỉ nghĩ tới Bạch tỷ tỷ mà không nghĩ tới muội?

Minh Tiến cười xòa,nguyên lại là Như Như ghen a.Hắn khê kéo nàng vào lòng,thì thầm vào tai Như Như một hồi rồi mới kéo tay nàng nhằm hướng Chính điện mà bước vào.Như Như lúc này hai má hồng lên,khuôn mặt xinh đẹp lại càng kiều diễm gấp bội,nàng mau mắn bước chân đi theo.Cả hai đi qua cái lều vải lớn nơi sân,đi lên thêm một dãy cầu thang nữa thì tới một khoảng sân nhỏ hơn.Hai bên là hai hàng nữ đệ tử xinh đẹp đang cầm đèn lồng đứng tươi cười đón chào,quanh hai người cũng có không ít khách tới.Đây đa phần là các môn hạ ưu tú hay các đầu lĩnh có chút chức sắc,các đường chủ các phân đường được mời tới.Đương nhiên là các trưởng lão hay hộ pháp thì không cần nhắc tới vì họ đã sớm ở đây phụ trách sắp xếp tiệc rồi.

Hách Thông tiến lên,tươi cười nói.

- Công tử đã đến rồi!

Minh Tiến cũng Như Như chấp tay bái lễ,Hách Thông thì chỉ mỉm cười,khê phát tay ột nữ nhân ra dẫn cả hai vào bàn tiệc.Khi nữ nhân này tới gần thì Minh Tiến giật mình,vội lùi lại một quãng.Hắn hoảng hốt nói.

- Là người sao?

Nữ nhân áo vàng nọ hiển nhiên là nhận ra hắn,cũng cung kính nói.

- Là tiểu nữ,đa tạ công tử ngày trước tha mạng!

Nàng chính là tiểu Bạch hồ áo vàng dạo nọ,lại nhớ lại chuyện xưa khiến nàng đỏ mặt bên lên,chỉ là xấu hổ nhưng mị lực lại phát huy mãnh liệt khiến cho không ít nam đệ tử mới tới phải liếc nhìn.Khuôn mặt họ đầy sắc ý,chỉ thiếu chảy nước miếng mà thôi.Như Như thì lông mày hơi cau lại,quả thật nữ nhân nọ quá mức mị hoặc,ngay cả nàng dù cũng là nữ nhân nhưng cũng bị thu hút không kém.Trong lòng lại dấy lên một cảm giác ghen tức ghen lời,bạch hồ dường như cũng đã nhìn ra,tươi cười nói.

- Cô nương xin đừng hiểu lầm,là công tử trước đây từng cứu mạng ta thôi.Nay chỉ là một bái lễ nhỏ để cảm tạ,nào có xứng!

Như Như nghe vậy tuy chưa hiểu rõ ý tứ bên trong nhưng lại phần nào thầm thở phào . “Hóa ra chỉ là cảm kích thôi,xem ra mình quá lo lắng rồi”.Minh Tiến thấy vậy thì cười xòa,kéo tay Như Như đi theo sau bạch hồ tới bàn tiệc.Đây là một bàn tiệc tròn ở chính vị trí trung tâm Chính điện,sắp mười hai cái ghế bọc gấm đỏ,bàn tiệc đã có chín người ngồi,là Bạch Thiết Hùng cùng với hai hộ pháp và sáu vị trưởng lão.Sau một hồi bái lễ,hắn cùng Như Như mới chậm rãi ngồi xuống. “Xem ra Cung chủ rất coi trọng hai người chúng ta,chỗ còn lại chắc chắn là của Bạch Phụng” Minh Tiến nủ thầm,hắn khê quan sát xung quanh.Quả nhiên ngay gần đó là bàn của bốn đệ tử chân truyền của Bạch Thiết Hùng cùng với hai trung niên nam nhân lạ mặt.Lại nghe Bạch Thiết Hùng quay sang Hách Lan hỏi.

- Phụng Nhi đâu?Ta tưởng nó đi cùng trưởng lão mà?

- Cung chủ,tiểu thư nói có chút việc,lát nữa sẽ trực tiếp tới tạ tội.

Bạch Thiết Hùng nghe vậy thì không nói gì nữa,quay sang phía Minh Tiến ôn tồn hỏi han.

- Minh Tiến,người đã đến Phụng Hoàng Cung chúng ta cũng đã gần một năm,vậy mà sao tu vi không hề tiến triển?Nếu có khúc mắc,cứ đến gặp ta,ta sẽ chỉ điểm!

Bạch Thiết Hùng tuy nói rất bình thường,nhưng thanh âm lão vốn oang oang nên hầu như cả đám người tới dự đều nghe được,họ ném tới Minh Tiến những ánh mắt khác nhau.Hâm mộ có,ngạc nhiên có,thậm chí ghen ghét cũng có. “Hắn chỉ là một tên Trúc Cơ mà thôi,sao lại được cung chủ ưu ái như vậy?” Đây là ý nghĩ xuất hiện rất nhanh trong đầu đám người dự tiệc,ngoại trừ Hách Lan ra.Minh Tiến cười mà cảm tạ.

- Đa tạ tiền bối,tại hạ hiện cũng chưa cảm thấy gì khó khăn cho lắm.Nếu có vướng mắc,nhất định sẽ xin tiền bối chỉ giáo!

Bạch Thiết Hùng Nghe vậy thì hài lòng,vuốt râu mà gật đầu.Lần này lão ời tất cả các vị chức sắc trong cung đến để thông báo một việc quan trọng,vì thế rất nhanh Chính điện đã tụ tập đầy đủ,Bạch Thiết Hùng cao hứng đứng dậy nói.

- Hôm nay,nhân dịp lễ Nguyên Tiêu.Ta muốn tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ,trước là để mừng thời khắc sắp giao thời.Sau là để cho toàn bộ môn hạ trong cung có một thời gian nghỉ ngơi,rũ bỏ phiền muộn năm cũ,chuẩn bị ột năm mới với những thăng tiến mới.Nào,mời cạn chén!

- Cạn!

Đám người nhất thời đồng thanh hô lên,sau đó đứng cả dậy mà cùng uống cạn chén.Minh Tiến cũng ép mình uống cạn chén rượu,tuy hắn không thích rượu nhưng cố uống để tránh làm mất không khí.Như Như bên cạnh cũng cố uống,hai má nàng giờ đây trở nên càng thêm đỏ ửng.Bạch Thiết Hùng lại nói tiếp.

- Các vị,hôm nay là lễ Nguyên Tiêu.Vì thế Mãn Hoa đường muốn góp vui bằng một số tiết mục nho nhỏ,mời các vị cùng thưởng thức!

Lão nói xong thì vỗ tay ba cái,lập tức tiếng đàn sáo nổi lên.Từ phía ngoài cửa có một dàn nữ tử xinh đẹp tiến vào,nhịp chân đều theo điệu nhạc.Họ đều là người có nhan sắc thiên kiều bá mị,nhắc tay,hạ chân cũng đủ để người ta si mê.Tiếng nhạc càng lúc càng dồn dập,tới khi đoàn nữ tới trung tâm Chính điện thì dừng lại.Nhạc lập tức im bật,chỉ còn tiếng tiêu ngân lên,lập tức đoàn nữ chụm lại,hai tay tung ra những dải lụa,những bàn tay người ngọc khẽ nắm,khẽ mở đều đặn.Nom xa như một khóm hoa đầy màu sắc đang rung rinh lay động.Tiêu vừa dừng thì tiếng đàn lại réo rắt,nỉ non,các bàn tay nọ lại uốn éo,thân hình chúng nữ di chuyển,dần dần tản rộng ra.Bất ngờ tiếng nhạc vui tươi lại vàng lên,chúng nữ lại múa lên những điệu bộ thanh thoát,tràn đầy sức sống.

Minh Tiến chỉ nhìn thoáng qua một cách thờ ơ,sau đó lại quay sang xung quanh,ánh mắt tìm kiếm Bạch Phụng.Qua một hồi lâu,tiếng nhạc dần chậm lại rồi im bật,quần nữ đã tách ra để lại một mình một nữ nhân áo đỏ,tay cầm trường kiếm đứng giữa chính điện.Nàng ta lại dùng vải đỏ che mặt khiến cho đám đông không kìm lòng được mà ồ lên một tiếng thích thú.Như Như kéo tay Minh Tiến,ngón tay nàng chỉ về phía nữ nhân nọ.Minh Tiến miễn cưỡng nhìn tới,lát sau thì giật mình đánh thót.Khí tức cùng tu vi kia quá quen thuộc,lẽ nào...lẽ nào là Bạch Phụng?

Bạch Phụng đứng giữa điện,tay nàng bắt đầu múa kiếm.Thi thoảng tiếng sáo cùng tiếng tiêu ngấm lên phụ họa cho nàng,dải lụa đỏ bên tay cũng đã bung ra,phất phơ theo từng nhịp múa.Nàng múa càng lúc càng nhanh,trên điện lúc này chỉ còn một khối cầu đỏ đang không ngừng di động theo điệu nhạc.Cuối cùng thì dừng lại ở một tư thế tuyệt đẹp,rất nhanh đám người vỗ tay không ngớt,ngay cả Bạch Thiết Hùng cũng vỗ tay mà nói.

- Hay,rất hay!Không ngờ Mãn Hoa đường lại có thể có một nữ đệ tử tư chất cùng tài ca vũ xuất chúng như vậy!Lát nữa sẽ trọng thưởng toàn bộ đệ tử Mãn Hoa đường!

Hách Lan chỉ mỉm cười,chắp tay bái tạ,chúng nữ cũng cúi đầu bái tạ.Minh Tiến thì mỉm cười,ngay cả con gái mình mà lão cũng không nhận ra,hắn lắc lắc đầu nhìn tới nữ nhân áo đỏ,chỉ thấy nàng ta cũng đang nhìn mình thì ngây người.Sau đó rất nhanh lại mỉm cười mà gật đầu đáp lại khiến nàng ta cúi đầu bên lên.Sau màn ca vũ là một loạt các màn văn thơ chúc tụng,rồi lại tới mấy màn họa thơ,họa tranh.Ba nam đệ tử chân truyền của Bạch Thiết Hùng là Nho tu,vì thế nên họ mới bày ra những tiết mục này.Cũng không có ít người ở đây am hiểu văn thư nên họ cũng được hoan nghênh nhiệt liệt.

46. Chương 46: Hôn Ước

Bạch Thiết Hùng lại hết lời khen ngợi,sau đó lại mời tất cả nâng cốc mấy lần nữa.Như Như vì quá gắng uống nên có vẻ hơi say,Minh Tiến phải vội vàng dùng chân lực thúc ép rượu cho nàng.Bản thân hắn cũng chỉ vờ uống mà thôi.Cuối cùng,khi mọi người đã nhập tiệc thì Bạch Thiết Hùng mới đứng lên nói lớn.

- Hôm nay,nhân có mọi người đông đủ.Ta muốn công bố một việc!

Lão xoay người lại,kéo Minh Tiến đứng dậy mà nói.

- Ta muốn thông báo với tất cả,việc hôn sự của ái nữ Bạch Phụng của ta với Minh Tiến công tử Y là đệ tử chân truyền của lão bằng hữu Lục Vô Danh của ta,các vị có ý kiến gì không?

Đám người nhất thời ồ lên, bán tán sau đó rất nhanh lại vỗ tay rào rào. Nhiều luồng thần thức đảo qua một lượt từ đầu tới chân Minh Tiến, sau đó rất nhanh thu về. Phàm là có chút chức sắc trong Phụng Hoàng Cung, ai lại không biết tình trạng tu tập của Bạch Phụng. Nay thấy cung chủ tìm được một nam nhân có linh căn bằng hệ, lại đã là Trúc Cơ thì vui mừng. Bạch Thiết Hùng thấy vậy thì cao hứng vô cùng, quay sang vỗ vai Minh Tiến, hân hỉ cúi đầu bái tạ. Đang định ngồi thì bỗng từ giữa điện, một giọng nam tử có vẻ ảo ảo vang lên.

- Khoan đã! Tại hạ có việc cần bẩm cáo với cung chủ!

Một nam tử thư sinh, khuôn mặt anh tuấn từ trong một bàn tiệc bước lên. Khi y đi qua đám nữ đệ tử, cố ý cười một nụ cười khiến các nàng mê mẩn. Một người cùng bàn khẽ cau mày, truyền âm với y.

- Huynh đệ, hôm nay là lễ Nguyên Tiêu. Huynh đệ đừng nên bẩm cáo gì thì hơn, đừng làm mất mặt Tung Sơn Đường chúng ta!

Y vẫn bỏ ngoài tai, sau khi tới gần chỗ bàn tiệc chính thì cùng kính dâng lên cho Bạch Thiết Hùng một bao thư. Bạch Thiết Hùng vốn đã cảm thấy có chút khó chịu, nét mặt xa xăm lại, nhận thư. Ai mà không thấy điều này kia chứ? Chỉ là một lát sau lão lại biến hóa, trên mặt hoan hỉ cười lớn mà nói.

- Ha ha ha... Lão mèo đen đó dạo này thế nào rồi?

- Đa tạ tiền bối, phụ thân vẫn khỏe mạnh. Mong tiền bối có dịp ghé thăm gia trang ở Hoàng Khúc!

Nguyên lai tên này là nhi tử của một lão bằng hữu của Bạch Thiết Hùng, tên gọi Miêu Hoắc Tử, biệt danh là mèo đen. Cũng là một tán tu đã đạt Nguyên Anh, hai lão năm xưa từng cùng nhau chung lưng đấu cật chiến đấu với ma thú nên có quen biết. Nam tử anh tuấn cười mà nói, Bạch Thiết Hùng gật gật đầu, lại nghe y nói.

- Tiền bối, tại hạ tới Phụng Hoàng Cung trước là xin theo học nghệ. Sau là xin mang sính lễ tới hỏi cưới tiểu thư, mong tiền bối thành toàn!

Miêu Thành cúi đầu bái lễ, khắp sảnh lúc này đều dùng ánh mắt kì quái nhìn hân, nữ nhân áo đỏ cũng khẽ cau mày. Hân anh tuấn thật, nhưng nàng cảm thấy không hề có hứng thú. Đám người nọ thì thầm nghĩ xem tên tiểu tử này có bị hâm không? Người ta vừa tuyên bố hôn sự, nay lại thò ra một kẻ cầu hôn, thật là quái dị. Bạch Thiết Hùng trên mặt thoáng nét khó xử nhìn sang phía Minh Tiến. Miêu Thành đương nhiên nhìn ra, cười nói.

- Vị huynh đệ này, ta tới cầu hôn không ngờ lại đứng lúc Cung chủ tác thành cho huynh, thật là ngại quá!

Nghe câu này nhất thời đương trường im bặt, trong bụng lại chửi thầm y. Minh Tiến vẫn không nói gì, nhìn vào mắt tuấn nam nọ, lát sau mới nói.

- Vậy huynh đệ có ý kiến gì cứ nói, ta xin lắng nghe!

- Hà hà, quả thật sảng khoái. Vậy ta xin nói, chúng ta đều là hai kẻ cầu hôn tiểu thư. Mà xưa nay trong việc phân định hơn thua thì dùng võ lực, trong việc hôn sự thì dùng sính lễ. Chi bằng cả hai chúng ta thi thố một chút, có được không?

Minh Tiến nhìn tuấn nam, hân lại lơ mơ liên tưởng tới một kẻ đáng ghét dạo trước, cười nhạt nói.

- Được, xin mời!

Miêu Thành nghe vậy thì mừng lắm, hân vốn mang theo gần như toàn bộ phần lớn gia sản cả đời của Miêu Hoắc Tử, lại nhìn thấy Minh Tiến mới chỉ Trúc Cơ sơ kỳ, hân thì đã Trung Kỳ rồi. Vì thế không mừng sao được? Hân chậm rãi nói.

- Hai chúng ta trước tiên thi sính lễ, ai nhiều hơn là thắng. Sau đó thi thố tu vi, vậy có được không?

Miêu Thành nhìn qua Minh Tiến, lại nhìn thấy y gật đầu. Bạch Thiết Hùng thấy vậy thì lâm vào thế khó xử, nhưng công khai thì không thể thiên vị mà phạt ý một lão bằng hữu nên cuối cùng gật đầu. Lão tự nhủ có thể Minh Tiến thua Miêu Thành về tu vi, nhưng về sính lễ thì lão nhất định trợ giúp. Miêu Thành thấy vậy thì cười nói.

- Hôm nay tại hạ tới mang theo chỉ một chút sính lễ mọn, mong cung chủ thu nhận!

Hắn lấy túi trữ vật, dốc ra một hồi. Từ bên trong cơ man là linh thạch đủ màu ào ào tuôn ra như nước, chẳng mấy chốc đã chất thành một đống lớn, Miêu Thành vẫn dốc thêm một lúc, sau đó mới nói tiếp.

- Đây là tám mươi vạn linh thạch, mong cung chủ kiểm tra qua!

Bạch Thiết Hùng cùng toàn bộ sủng cốt, tám mươi vạn không phải là một con số nhỏ, tuy Phụng Hoàng Cung thực lực không hề yếu kém nhưng nhất thời cũng không gom đủ số linh thạch nhiều như vậy. Miêu Thành thì đặc ý không thôi, y vốn là đứa con trai duy nhất trong sáu bà vợ của Miêu Hoắc Tử, vì vậy nên lần này đi đã được lão ang theo rất nhiều bảo vật cùng linh thạch. Bạch Thiết Hùng sau khi kiểm tra qua thì gật đầu, khẽ truyền âm có hai trưởng lão, lát sau mới quay sang Minh Tiến mà nói.

- Minh Tiến, người liệu có mang theo nhiều như vậy không? Nếu cần thì ta sẽ cho người qua động phủ lấy hộ!

Lão muốn ám chỉ ngầm là sẽ giúp đỡ, Miêu Thành cũng đã nhận ra, nhưng y vẫn còn con át chủ bài nên vẫn tươi cười. Minh Tiến cười nhạt, lắc lắc đầu.

- Cung chủ, tại hạ không có được nhiều như vị huynh đệ đây đâu. Chỉ có tám ngàn linh thạch thôi!

Trước ánh mắt kì quái của Bạch Thiết Hùng, cùng ánh mắt đầy vẻ kiêu ngạo của Miêu Thành, hắn chậm rãi xuất ra túi trữ vật, dốc ra một đống linh thạch nhỏ, chỉ bằng cỡ một góc của tám mươi vạn linh thạch kia. Nữ nhân áo đỏ vẫn im lặng nhìn Minh Tiến, nàng thừa biết y có những gì nên không hề run sợ hay lo lắng, chỉ chăm chú quan sát hành động của hắn mà thôi. Xong xuôi, Minh Tiến quay lại, đứng trước ánh mắt ngạc nhiên của Bạch Thiết Hùng cùng toàn bộ đám người và ánh mắt co rúm, kinh hãi của Miêu Thành, cười nói.

- Cung chủ, mời kiểm tra qua!

- Cao..cao giai linh thạch?!

Một trong sáu vị trưởng lão hô lên. Đám đông lại một phen ồn ào, bàn tán không thôi. Tám ngàn cao giai linh thạch, tuy so sánh về số lượng thì cũng bằng tám mươi vạn linh thạch thông thường. Nhưng về phẩm chất thì trân quý hơn vài bậc. Cao giai vốn khó cầu, nay lại thấy Minh Tiến xuất ra tám ngàn khối khiến cho tất cả nhất thời dùng ánh mắt mở mồm mà nhìn hắn. Bạch Thiết Hùng thì kinh ngạc nhìn hắn, nhất thời không nói thêm câu nào. Miêu Thành thì chửi thầm, vội lấy ra từ túi trữ vật thêm mấy vật nữa, cung kính dâng lên phía Bạch Thiết Hùng. Lão nhận lấy, trên mắt đột nhiên kinh nghi bất định.

- Đây là hai khối Hắc Huyền Thiết cùng với nội đan yêu thú Ngân Nha, cũng là một phần sinh lễ!

Miêu Thành cung kính nói, trong mắt rất nhanh lộ ra tia tiếu ý nhìn về phía Minh Tiến. Hắc Huyền Thiết vốn là kì trân khó gặp, rất được giới tu hành săn đón, giá một khối như nắm tay của hắn dù là trăm vạn linh thạch cũng khó có thể mua. Lại nữa, nội đan Ngân Nha là nội đan yêu thú phong hệ cấp tám, khảm nạm vào vũ khí thì không gì tuyệt hơn. Giá cả ước chừng cũng không dưới trăm vạn linh thạch. Trong Chính điện lại một phen ồn ào bàn thảo, Miêu Thành thì đặc ý, khẽ liếc sang Minh Tiến. Hắn đặc ý không lâu thì đám đông lại ồ lên, chỉ thấy trên tay Minh Tiến đã xuất hiện một khối băng ngũ sắc cùng một viên nội đan màu xanh nhạt. Minh Tiến đưa qua cho Bạch Thiết Hùng rồi nói.

- Một khối Băng Phách thông linh cùng với một viên nội đan của linh thú Chu Tước, mong cung chủ kiểm tra!

Băng Phách thông linh thì không cần phải nói lại nữa, nhưng nội đan linh thú Chu Tước thì quả thực hiếm có vô cùng. Chu Tước là thánh thú chỉ đứng sau Phụng Hoàng, ngày nay hầu như không còn thấy xuất hiện, vậy mà trong tay Minh Tiến lại có thì tất cả đều sủng cốt. Bạch Thiết Hùng kinh hỉ nhìn hắn, sau đó lại chăm chú nhìn tới hai thứ hắn vừa đưa. Sắc mặt hưng phấn của Miêu Thành lập tức tắt ngấm, hắn không ngờ nam nhân tầm thường này lại là một thế gia công tử. Tỷ thí lần này hắn đã thua rồi!

- Cung chủ, lần tỷ thí này ta xin tự nhận thua. Xin cung chủ cho hai chúng ta tới lần thi thứ hai!

Miêu Thành bái lễ nói, mặt thì tươi cười nhưng trong lòng lại thầm tính toán. Tỷ thí tu vi lần này, hắn nhất quyết đánh cho tên hắc y kia thân tàn ma dại, sau đó từ từ kiểm soát mà tìm cách tỉ thí nào mà hắn có lợi nhất để thi thố. Đám đông lại xì xào bàn tán không thôi, ai cũng nhìn ra chín phần là tuần nam nắm chắc, có kẻ tinh ý thì nhìn ra ngay âm mưu nham hiểm của Miêu Thành. Sáu trưởng lão cũng lập tức truyền âm cho

Bạch Thiết Hùng, nhưng chỉ thấy Bạch Thiết Hùng lắc đầu. Minh Tiến trước đó đã chấp nhận tỷ thí, vì thế lão không thể ngăn cản. Chỉ nói.

- Hai người đều là hậu bối của bằng hữu ta, vì thế lần này thi thố vừa tầm thì dừng, đừng nên gây ra đổ máu mà gây mất hòa khí!

Minh Tiến và Miêu Thành cúi đầu đáp lễ, sau đó tất cả lục tục kéo nhau ra ngoài cung môn. Vì tất cả sân đã trở thành nơi bày tiệc nên chỉ còn cung môn là đủ rộng để tỷ thí. Đám người đứng gọn vào cung môn, cũng không ít kẻ ngự phi hành mà bay lên quan sát. Miêu Thành sau khi tới nơi thì chấp tay, mặt tươi cười nói.

- Ta tu vi cao hơn huynh, xin nhường ba chiêu!

- Không cần đâu, ta nhường ngươi ba chiêu!

47. Chương 47: Thắng Bại

Minh Tiến cười mà nói, ngay từ lúc tên tuấn nam này lấy linh thạch ra để khiêu khích thì trong mắt hắn đã ánh lên chút bức bối rồi. “Có tiền thì sao hả? Có thì được quyền lấy tiền để người khác xuống ình dẫm lên chắc? Hừ! Đồ ăn bám mà cũng làm ra vẻ!” Minh Tiến chửi thề. Trước mắt hắn lại lơ mơ hiện ra hình ảnh một tên công tử bột điển trai, nhà giàu đang ôm một nữ nhân. Đuôi mắt hắn giật giật, vung tay xuất ra hắc kiếm, toàn bộ tu vi cùng thần thức liền khôi phục lại. Sắc mặt hắn lúc này lạnh lẽo vô cùng, chỉ còn ánh mắt như rực lửa đang nhìn tuấn nam trước mặt.

- Kết Đan trung kỳ đỉnh phong!

Bạch Thiết Hùng hô lên đầy kinh ngạc, cả đám người đều nhất thời ngẩn ra. Miêu Thành vừa cảm thấy uy áp cùng một luồng thần thức cường đại tràn tới thì vội vàng dùng thần thức chống đỡ. Nhưng chưa được bao lâu thì bị phá vỡ, chân hắn run rẩy, hơi thở đứt quãng, hô hấp một cách khó nhọc. Minh Tiến lúc này như phát điên, hô lên.

- Đứng dậy, lấy pháp bảo ra! Ta và ngươi sẽ giao đấu! Ngươi cho rằng cứ giàu có, nhiều tiền, là con thế gia mà muốn làm gì thì làm được sao? Đứng lên!

Minh Tiến lúc này như phát điên thật rồi, ánh mắt như tóe lửa nhìn Miêu Thành. Lúc này trong mắt hắn không phải là Miêu Thành, mà đó là khuôn mặt của tên công tử bột nọ, người mà hắn thấu hận tới xương tủy. Cũng có chút may mắn là Ma Khởi của hắn đã bị phế đi, bằng không lúc này có lẽ tuấn nam trước mặt đã chỉ còn là một đồng tro bụi.

- Thế nào, mau đứng lên đi chứ? Đứng lên!

Minh Tiến càng quát, càng tăng thêm sự tử hống, đám người xung quanh nhiều kẻ chịu không nổi vội vàng dẩu tẩu. Những người có tu vi cao hơn thì tai cũng có cảm giác ù ù. Miêu Thành lúc này hoàn toàn không chịu đựng nổi nữa, mặt hắn tái dại đi, khuỷu hắn xuống mặt cỏ. Tai hắn lúc này lung bùng chẳng còn nghe thấy gì nữa. Minh Tiến lại quát lên một hồi, càng quát lại càng lớn...

Trần Độ Khẩu, trong gia viên. Vũ Nham lắc lắc đầu thở dài u uất, chậm rãi nói.

- Không dám giấu đại sư, công tử ấy cùng tiểu nữ bỏ ta đi đã lâu. Thật sự ta không biết là y cùng tiểu nữ đi đâu nữa!

Trước mặt Vũ Nham lúc này là một vị sư già, bên cạnh là một thiếu nữ áo xanh đang ngồi. Khuôn mặt thiếu nữ này dù đã dùng kim sa che đi nhưng vẫn không giấu hết vẻ thanh tú. Là Lam Thiên Tiên tử Kỳ Dao cùng Trụ trì Thiên Hồng Tự Hư Ngôn. Vũ Nham chậm rãi nói, mắt âm thầm để ý tới nữ nhân áo xanh này. Lão biết thừa Minh Tiến thân là Sư thúc của Hư Danh, tuy nhiên không phải là tăng lữ. Thân phận vốn đã cao, nay lại thấy Hư Ngôn đưa theo một tuyệt thế giai nhân thì không khỏi cau mày. Sở nữ nhân này là do lão tăng giới thiệu cho hắn. “Nếu để cả hai gặp nhau thì Như Nhi của mình ra sao?”. Vì thế mà quyết định nói dối...

Rời khỏi gia trang, Hư Ngôn khẽ thở dài. Rốt cuộc là vị sư thúc này đã đi đâu? Kỳ Dao bên cạnh không khỏi có ấn tượng xấu với Minh Tiến, thân là nam nhân mang trong mình tư chất phật tông, mà lại rủ con gái người ta trốn đi theo mình. Nàng cảm thấy hắn quả là vô sỉ có một không hai, không hiểu thế nào mà Huệ

Tuệ lại nhận hần là đệ tử. Trong đầu nàng chợt xuất hiện một luồng nhiệt khí, nàng tốn công sức từ Ngoại hải trở về chỉ để tìm hần, vậy mà hần lại mang theo con gái nhà người ta trốn đi. Kỳ Dao cảm thấy bức tức vô cùng, chỉ mắng thầm hần đang chui rúc ở đâu thì mau mau thò mặt về đây để nàng đập ột trận mới hả giận. “Mặc kệ, chỉ cần hoàn thành ủy thác của sư tôn là đủ!” Kỳ Dao khẽ hít vào một hơi, quay sang Hư Ngôn mà nói.

- Đại sư rời tự cũng đã lâu. Nên về đi thôi, còn về Minh Tiến ta sẽ đi tìm hần!

- A di đà phật, vậy đành phải làm phiền Tiên tử nhọc sức một phen rồi!...

Cung môn Phụng Hoàng Cung, Minh Tiến lúc này đã dừng quất tháo. Hần đang ôm hai nữ nhân trong lòng, hắc kiếm đã vút qua một bên, trong lòng tụng niệm Vô Thân. Vốn là hần động nộ, đột nhiên nhớ lại chuyện cũ mà bộc phát ra sát ý. Quất tháo tới mức Miêu Thành ngã sấp mặt dưới đất, bọt mép sùi ra như lên cơn dại. Lúc này Như Như cùng thiếu nữ áo đỏ vội vàng lao tới, nhẹ nhàng khuyên nhủ hần, ôm lấy hần. Lúc ấy Minh Tiến mới giật mình hồi tỉnh lại.

Bạch Thiết Hùng thấy kết cục chuyển biến vậy cũng hết sức bất ngờ, sau lại nhận ra thiếu nữ áo đỏ chính là Bạch Phụng thì há hốc miệng, Kết Đan sơ kỳ!

Minh Tiến sau khi trở lại bình thường, hần nhìn qua Miêu Thành thì lắc lắc đầu. Lại nhìn qua Bạch Phụng, thở dài nói.

- Xin lỗi muội, đều tại ta gây ra cả!

Bạch Phụng nghe vậy thì hai má đỏ bừng lên, nàng cho rằng Minh Tiến vì không muốn mất nàng nên mới phát cuồng lên như vậy. Nàng nhu thuận nép vào ngực hần mà đáp.

- Không phải ca ca, là tại muội thôi!

- Ai nha, nói tóm lại là không tại ai cả, nhanh về ăn tiệc đi, muội đói rồi!

Như Như lên tiếng giúp phá tan đi không khí quái lạ lúc này, Minh Tiến nghe vậy thì phì cười, Bạch Phụng cũng khúc khích. Cả ba quay lại về chỗ Bạch Thiết hùng, Bạch Phụng bái lễ.

- Bạch Phụng khẩu kiến phụ thân!

- Phụng Nhi...con...con Kết Đan rồi sao?

- Vâng, đều là nhờ đan dược của huynh ấy cả!

Bạch Phụng khẽ nhìn Minh Tiến, ánh mắt tràn ngập nhu tình. Minh Tiến thấy vậy thì mỉm cười, khẽ nháy mắt với nàng một cái. Như Như ở một bên thấy tất cả, nhưng nàng không hề có cảm giác như trước mà chỉ cảm thấy rất vui vẻ, nhẹ nhàng nép vào bên cạnh Minh Tiến. Bạch Thiết Hùng cho người khiêng Miêu Thành vào trong trị thương rồi hô hào mọi người rời gót về Chính điện dự tiệc. Mừng cho Cung chủ có được rể quý...

Bạch Thiết Hùng đã chệnh choáng, lão vươn tay vỗ vỗ vai Minh Tiến và Bạch Phụng, lão nói.

- Hai người định bao giờ sinh cho ta một đứa cháu đây?

Bạch Phụng nghe cha nói vậy thì hai má đỏ lựng, vội nói.

- Cha, người say rồi, nên về nghỉ ngơi sớm đi! Để con đưa người về, ca ca giúp muội!

- Ta không say, để yên nào nha đầu này. Ta đang hỏi con rể ta kia mà? Thế nào, Minh Tiến? Hai người các người tính bao giờ cho ta đứa cháu đây?

Minh Tiến chỉ mỉm cười, hần khẽ lật tay mà bấm lên mạch môn nơi cổ tay lão, vận chân lực. Bạch Thiết Hùng chỉ cảm thấy hai mắt nặng trĩu, lát sau đã gục xuống bàn mà ngáy như sấm. Minh Tiến cùng với Hách Thông lại điu lão về phòng riêng, sau đó mới quay lại tiệc. Bạch Phụng và Như Như đang trêu đùa nhau việc gì đó, cười mãi không thôi. Hần đứng nhìn hai nàng, trong lòng cảm thấy ấm áp vô cùng. “Có Liên Liên ở đây nữa thì tốt quá!” Minh Tiến nhủ thầm. Hai mươi năm không hề có một mảnh tình vắt vai, tới khi mối tình đầu cũng chỉ là mối tình gameonline. Vậy mà từ ngày xuyên không tới U Châu này, hần liên tiếp gặp ba thiếu nữ xinh đẹp, các nàng lại chủ động làm quen với hần, không chê bai cái vẻ ngoài mập mạp khiến Minh Tiến cứ như đi trong mơ vậy. Tuy hần cảm thấy rất vui nhưng rất nhanh trong lòng lại tự dấy lên những câu hỏi

lớn. “Nếu như ta tìm ra cách trở về nhà,vậy còn các nàng ấy?Liệu các nàng ấy có dám từ bỏ mọi thứ để đi theo mình hay không?Mà nếu quay về đây,làm sao các nàng có thể cùng ở bên mình?Luật pháp đâu có cho phép?Nếu ở lại đây thì các nàng còn có thể như vậy,nhưng mình thì lại không biết gia đình mình sẽ ra sao?Mục đích ban đầu của mình là trở về nhà...”...

Hai tháng nữa lại trôi qua,chớp mắt đã bắt đầu bước vào mùa hạ.Ánh nắng phủ lên toàn bộ Phụng Hoàng Cung,cái không khí giá lạnh cùng với cây cối chỉ trơ trọi toàn cành khẳng khiu đã sớm thay bằng mùi thơm phức của nắng và xanh mướt của lá cây.Nắng càng ngày càng trở nên gay gắt khiến không khí trở nên khô nóng,nếu là bên ngoài,chắc hẳn con người ta chỉ muốn tìm một con sông mà nhảy xuống át.Nhưng vì Phụng Hoàng Cung một mặt dựa vào dãy Phụng Hoàng,mặt khác lại có rừng cây um tùm nên không khí rất mát mẻ.

Minh Tiến thông dong tảo bộ trên con đường nhỏ trở về động phủ của mình,trên đường đi hần gặp vô số đệ tử trong cung.Họ cúi chào hần rất lễ phép,hần chỉ chấp tay hoàn lễ,kể từ hôm Bạch Thiết Hùng thông báo hôn sự của Bạch Phụng và hần,trong lòng mọi người đều đã coi hần như thiếu chủ của Phụng Hoàng Cung.Minh Tiến cảm thấy được cái uy của thiếu chủ,nhưng hần không hề kiêu căng về điều đó.Vẫn giữ một tác phong như mọi khi,ít nói và trầm lặng.Bạch Thiết Hùng đã công bố,Minh Tiến ảnh hưởng tính kì quái của Lục Vô Danh,lão họ Lục này từng nổi danh vì tính tình kì quái ,vì thế nên họ cũng không lấy làm lạ sao hần ít nói nữa.Hần bước vào động phủ,nhẹ nhàng cố không gây tiếng động.Như Như lúc này đang dả phá bình cảnh để tăng cấp lên Kết Đan,nàng đã bế quan gần hai ngày nay rồi.Trong động phủ chỉ còn lại Bạch Phụng và hần trò chuyện.Hần thấy Bạch Phụng đang ngồi trên ghế,chăm chú may gì đó thì nhẹ nhàng tới bên cạnh.

- Hù!

- Á...!Đáng ghét!

Bạch Phụng chợt giật thót người,sau đó khi nhận ra là hần thì vội vàng thu vén thứ đang khâu giấu sau lưng.Sau đó nheo sườn hần mà nói.

- Ca ca đáng ghét,xem muội trị tội huynh đây!

- Ủi,đừng.Xin lỗi mà...a...a...bớ người ta,sát phu!

48. Chương 48: Học Nghệ

Bạch Phụng đang véo,nghe thấy hần nói vậy thì càng véo mạnh hơn.Sau đó mặc kệ Minh Tiến nhăn nhó,hứ một cái rồi bước về thạch phòng của nàng.Minh Tiến nén nhẹn đau,vội vàng kéo nàng lại.

- Ta xin lỗi mà,chỉ đùa chút mà nàng đã giận vậy rồi kìa.Không biết sau này rước nàng về rồi thì chắc ta bị nàng vác chổi đuổi đánh quá!

Bạch Phụng nghe thấy vậy thì phì cười,quay lại véo tai hần.Cười nói.

- Thế chàng tập chịu đau dần đi là vừa!...

- Nàng đã là tu sĩ Kết Đan,cũng đã đến lúc cần có một pháp bảo cho riêng mình rồi.Nàng đã nghĩ tới chuyện này chưa?Nếu cần nguyên liệu gì thì cứ nói với ta!

Minh Tiến ngồi uống trà,lặng lẽ nhìn Bạch Phụng ngồi may bên cạnh,hần chậm rãi hỏi.Bạch Phụng nghe thấy vậy thì dừng tay,hơi nhú nhú mày,sau đó nhìn hần mà nói.

- Thiếp có cây Băng Hoa trâm này rồi,đâu còn cần pháp bảo nào thêm nữa?

- Nó chỉ là một kiện cực phẩm linh khí mà thôi,sao có thể coi là pháp bảo?Như Như cũng vậy,cây Ngọc Phiến của ta cũng chỉ là một kiện linh khí thôi,có thể ứng phó với kẻ có tu vi thấp nhưng nếu gặp kẻ tu vi cao thì vô dụng.Tu tiên giới vốn xảo trá,dù nàng không gây sự nhưng rồi cũng sẽ có kẻ muốn gây sự với nàng.Ta chỉ muốn nữ nhân của ta ít nhất phải có năng lực đủ để tự bảo vệ mình cho tốt!

- Ừm,để thiếp đi hỏi cha đã!

- Không cần, chuyện này cứ để ta lo. Trong U Châu, có môn phái nào chuyên về chế luyện pháp bảo không?

Minh Tiến hỏi, Bạch Phụng suy nghĩ một lát rồi nói.

- Trong U Châu, nhắc đến pháp bảo thì có vô số tông môn có khả năng chế tạo, nhưng tốt nhất thì chỉ có đồ từ Thiên Xảo Cung, Bách Hoàn Đường và Hợp Hoan Cốc. Ngoài ra thì các tông môn khác cũng có những tài năng nhất định trong việc chế luyện này...

Ngoại trừ Thiên Xảo Cung, còn hai tông môn còn lại đều là một trong chín đại thế lực chi phối U Châu. Thiên Xảo Cung nếu để nói là một tông môn cũng không phải, một phường buôn cũng không đúng. Trong cung này cũng phân biệt ra các chức sắc như trong các tông môn tu tiên, cũng phân biệt ra nội ngoại đệ tử. Nhưng mục đích của họ lại không phải tu tiên hay bành trướng thực lực mà là làm sao để kiếm lượng linh thạch về tay mình nhiều nhất, do đó đa phần môn hạ chỉ chăm chút thực lực trong việc thu thập hoặc chế luyện mà thôi. Thiên Xảo Cung có thể coi như là một cái phường thị quy mô lớn, hầu như các loại tài liệu, phù chú, sủng vật đều có thể xuất hiện tại đây. Đương nhiên là trừ các thứ đồ cấp cao, các loại tài nguyên quý hiếm này không phải lúc nào cũng xuất hiện. Đây là tông môn có thể coi là đa dạng hàng đầu về nhân lực cũng như cách thức tu tiên. Người muốn nhập môn ư? Không vấn đề! Chỉ cần người chứng minh ra một năng lực mà mình làm tốt là được. Chúng ta không quan tâm người là tu tiên hệ phái nào, không cần biết người là người ra sao, chỉ cần biết sau một thời hạn nhất định ta sẽ tới lấy các chế phẩm của người đem bán. Lợi nhuận chia bảy – ba, thế là đủ.

Bách Hoàn Đường, tông môn đứng thứ hai trong cửu đại tông môn U Châu. Ngoài nhân lực cùng thực lực hùng hậu, tông môn này còn nổi danh với lĩnh vực chế luyện pháp bảo và phù chú. Phù chú tuy đơn giản mà uy lực mãnh liệt, pháp bảo tuy về ngoài tầm thường xong công kích thì kinh người. Bách Hoàn Đường được xây dựng trên một di chỉ của cổ tu sĩ, nghe tu chân giới đồn đại thì tông môn này đặc thủ không ít kì bảo cùng ngọc giản có lưu cách thức chế luyện các loại cổ bảo. Do đó thực lực đại tăng, chỉ trong vòng năm trăm năm từ một tông môn cấp trung mà đã vươn lên danh bài thứ hai trong cửu đại thế lực. Đặc biệt hơn nữa là tông môn này còn nắm giữ hai kiện pháp bảo được liệt danh trong U Châu thập đại chi bảo là Nhật Nguyệt Thương và Thanh Vân Tiêu.

Hợp Hoan Cốc cũng là một trong cửu đại thế lực, tuy vậy thì nó lại xếp gần cuối với danh bài thứ tám. Hợp Hoan Cốc nổi danh không chỉ bởi thực lực mà còn bởi cách tu luyện khá là đặc sắc của tông môn này, Hàng năm chỉ thu nhận nữ đệ tử, yêu cầu ngoài tư chất còn phải có nhan sắc cùng với tài nghệ riêng. Cứ năm năm một lần lại mở quan tuyển chọn nam đệ tử, yêu cầu ngoài linh căn còn đi kèm với các điều kiện y như tuyển nữ đệ tử hàng năm. Sau khi nhập cung có thể được sắp xếp thành các cặp song tu, cùng nhau tu luyện. Hợp Hoan Cốc có một bộ tâm pháp song tu rất kì diệu, chỉ cần nam nữ cùng tu tập thì khi xuất chiến lực công kích có thể tăng lên gấp hàng chục lần. Chỉ là yêu cầu lúc xuất chiến cả hai người đều phải ở bên nhau cùng xuất lực. Tông môn này cũng có một bí công lợi hại là Hoàn Xuân Công, chỉ truyền cho nữ đệ tử. Mỗi khi tiến giai thì chỉ cần tu tập công pháp này, bản thân nữ tử sẽ thu về lợi ích vô cùng. Cung chủ của Hợp Hoan Cốc cũng là một trong thập đại mỹ nhân – Hồng hoa Tiên tử Nam Cung Bạch Ngọc...

Bạch Phụng chậm rãi kể ra, sau đó lại trừng mắt liếc xéo Minh Tiến.

- Chàng muốn thì thiếp không ngăn cản, nhưng vạn lần không được tới Hợp Hoan Cốc!

- Hà hà, năng sợ ta mang về vài vị cô nương nữa hay sao?

Minh Tiến ánh mắt đầy ý trêu chọc nàng, Bạch Phụng thấy vậy thì phì cười, lắc đầu nói.

- Chàng có mang về nổi không mới là quan trọng, chỉ sợ chàng bị người ta mang đi thôi. Thiếp nghe nhũ mẫu nói, các nữ đệ tử Hợp Hoan Cốc đều được chỉ dạy một loại tình chú, chỉ cần nam nhân mà họ thuận mắt là sẽ ra tay. Lúc ấy trừ khi họ tự nguyện trừ đi chú thuật, bằng không thì nam nhân nọ cả đời chỉ si mê họ thôi, sẽ quên hết tất cả những người khác.

Minh Tiến nghe vậy không khỏi vã mồ hôi lạnh, như thế thì khác gì làm nô lệ. Cả đời chỉ biết tuân lệnh? “Thật là một tông môn tà đạo!” Hắn nhủ thầm. Hợp Hoan Cốc quả thật có loại chú thuật như vậy, nhưng không phải là tình chú mà chỉ là một chú pháp, hơn nữa nó cũng không đến mức ghê gớm như thế gian miêu tả. Kì thật nó chỉ là một chú pháp giúp nam nhân thanh tâm, không vướng vào mê loạn. Nếu tu vi nam cao hơn người nữ thì triển thì nó trở nên vô dụng. Phàm là song tu, nếu một trong hai bị phân tâm thì cả hai

đều có thể bị trọng thương, uống hồ trong cốc lại toàn các nữ đệ tử đều thuộc hàng xinh đẹp hiếm thấy. Nữ nhân thấy nam nhân anh tuấn còn có thể kim lòng chứ có nam nhân nào thấy nữ nhân thiên kiều bá mị mà nhin không ngắm lấy một lần? Trong đầu không sinh ra tà niệm? Ngoại trừ mấy vị sư sãi hoặc ấu nam ra, còn lại hầu như không thể.

Bạch Phụng thấy Minh Tiến cứ ngăn người ra thì khẽ cười, nàng quay vào thạch phòng của mình, lấy ra một bộ quần áo bằng lụa xám, đem ướm thử lên người hần. Bộ quần áo này do chính tay nàng tốn công làm ra, tới khi thấy vừa vặn thì không hỏi cảm thấy tự hào. Minh Tiến thấy nàng vậy thì chỉ đứng im, mặc nàng lôi mình làm ma-nơ-canh thử đồ. Bạch Phụng gật gật đầu.

- Xem ra thiếp ước lượng không sai biệt lắm, chàng mặc thấy thế nào?

Minh Tiến mỉm cười, không cần nhìn mà nói luôn.

- Thoải mái lắm, nàng lại một phen vất vả rồi, thật ngại quá!...

- Chàng phải bảo trọng đấy, thiếp với Như Như chờ chàng trở về!

- Ta nhớ rồi, nàng cứ yên tâm đi!

Minh Tiến đang đứng trên Trúc Ngọc mà vẫy tay về phía cửa động phủ, sau đó lam quang đại thịnh mà xé gió lao vun vút về hướng Nam, hần sau khi bàn tính với Bạch Phụng thì quyết định tới Thiên Xảo Cung một chuyến. Bạch Phụng đứng nhìn cho tới khi đạo lam quang nọ chỉ là một chấm sáng lơ lửng nơi chân trời thì mới lặng lẽ quay vào trong động phủ, hai mắt nàng vẫn còn vương lệ, trong tay ôm một phong thư. Nàng khẽ áp nó lên ngực, thì thào một mình.

- Chàng nhất định phải mau mau trở về, ta sẽ đợi chàng!..

Thiên Xảo cung nằm ở phía Nam U Châu, thuộc một trấn chấp trung có tên Trường Lộ. Trấn này có tên gọi kì quái như vậy do nó có địa hình khá đặc thù, đường đi vốn vòng vèo, quanh co. Vượt qua ba bốn dãy núi ới tới được một bình nguyên rộng rãi. Trường Lộ hôm nay tiếp nhận thêm hai tu sĩ mới, một người là một nam nhân cao gầy, thân mặc bạch y, khuôn mặt xanh xao như có bệnh. Người còn lại là một nam nhân mập mạp, mặc một bộ y phục vải thô màu lam, tóc y cần ngắn và trên sống mũi có một gọng tròn màu bạc. Hai người này đồng hành cùng nhau tiến vào Trường Lộ, chắc chắn khi nhìn thấy sẽ có kẻ không nhin nổi cười vì họ quá tương phản. Nhưng chắc chắn sẽ chẳng ai cười khi nhận ra nam nhân cao gầy đã là Kết Đan hậu kỳ, người mập mạp thì thấp hơn, mới chỉ là Trúc Cơ. Minh Tiến bái lễ.

- Đa tạ đại ca đã chiếu cố!

- Không có gì, nếu cần gì thì cứ tới khách điểm tìm ta. Chúng ta là huynh đệ, không nên khách sáo!

Nam nhân cao gầy khẽ lắc đầu, sau đó đáp lễ rồi rời đi. Nguyên là Minh Tiến trên đường tới đây đã sớm thay đổi trang phục, lại đổi sang dùng một phi hành linh khí tầm thường cùng với Hư Khí thuật giảm tu vi xuống Trúc Cơ. Sau đó tiếp tục đi thì không may bị yêu thú tấn công, chưa kịp đối phó thì nam nhân gầy gò này đã ra tay diệt sạch đám ma thú nọ. Minh Tiến cũng khá thích thú với gã này, hần rất cổ quái. Ở tu tiên giới mà nói, chỉ cần hơn một cấp tu vi tự nhiên là sẽ phải kính cẩn xưng hô là “Tiền bối”, còn gã gầy gò này thì lại khác, hần nói Minh Tiến chỉ tầm tuổi em gã, thế nên chỉ chấp nhận xưng hô huynh đệ mà thôi. Y cũng đang định đến Trường Lộ nên tháp tùng luôn Minh Tiến đi theo. Vừa rồi tới trấn, vì có việc gấp nên chia tay.

49. Chương 49: Di Chỉ

Trường Lộ trấn này chỉ là một trấn cấp trung, đương nhiên cũng không có gì quá khác biệt so với Bình Sơn cả, có lẽ chỉ là các cửa tiệm chế luyện trang bị, mua bán các loại tài nguyên, kì trân thì nhiều vô kể. Minh Tiến đi một vòng quanh các cửa tiệm chế luyện, hần cũng ngó nghiêng qua các tiệm trao đổi. Tuy vậy cũng chưa thấy có món đồ vật nào đáng để mua, cuối cùng quyết định thuê một phòng để nghỉ ngơi trước đã, sau đó rồi mới tính toán tiếp. Minh Tiến tìm một khách điểm hạng trung, nhìn ngắm một hồi như suy tính rồi mới bước vào trong. Gã tiểu nhị đang lúi húi lau bàn thấy vậy vội vã don đả chào mời.

- Khách quan, xin mời vào. Khách quan đã tới đây thì xin cứ yên tâm, Phù Lan khách điểm chúng ta tuy không phải là sang trọng nhất nhưng cũng không hề kém ai a!

Tiểu nhị nhanh nhẩu kéo ghế mời hấn ngồi,y mới chỉ là Luyện Khí kỳ nên rất mực cung kính.Minh Tiến chỉ gật đầu.Chờ cho gã rót xong trà mới nói.

- Vậy phiền người sắp xếp cho ta một phòng,ta định nghỉ lại mấy ngày!

- Được thôi,xin khách quan cứ từ từ thưởng trà.Để ta đi chuẩn bị phòng!

Tiểu nhị đơn đả nói,Minh Tiến cũng không hẹp hòi gì,vung tay ném cho hấn mấy viên linh thạch.Sau đó bí mật quan sát tất cả những người đang ngồi nơi đây,tu vi của hấn hiện tại chỉ là Trúc Cơ,vì thế không hề gây chú ý.Đột nhiên Minh Tiến dừng mắt ở một bàn phía xa,lắng tai nghe mấy kẻ nọ truyền âm với nhau.

- Lão đại,tin tức này của ta không nhầm đâu.Hôm trước ta nghe Mã lão bản nói ới biết,quả thật phía Bắc dãy Ung Sơn có một di chỉ cổ tu sĩ.Mã lão bản trong lúc truy bắt Hắc Ngưu vô ý tìm ra!

- Tam đệ,người có dám chắc không?Chỉ sợ là lão họ Mã đó đã tầm bảo hết rồi mà thôi!

- Hắc hắc,lão đại.Người coi thường ta quá đi,giờ này lão họ Mã đấy chắc hồn du địa phủ rồi!

Nam nhân lùn nọ khẽ vung ta ra hiệu,tráng hấn thấy vậy thì trong mắt thoáng vẻ ngạc nhiên,sau đó lại lắc đầu.

- Người hạ độc lão hả?

- Lão đại à,người nhân từ quá đi!Người còn nhớ năm xưa ai vũ nhục phụ mẫu mấy kẻ chúng ta tới chết không?Chính là tên họ Mã đó đấy!

- Cũng tốt,vậy thì bao giờ mấy người chúng ta khởi hành?

- Đêm nay,đi ban ngày sợ kinh động tới mấy tông môn ở đây.Uống hồ còn có cả đám Thiên Xảo Cung,chúng toàn là thiện xạ đoạt bảo,nên né chúng thì tốt hơn!

- Được,vậy thì chúng ta cạm chén.Tối nay sẽ bắt đầu!...

Minh Tiến rời đi được nửa ngày thì Như Như kết thúc bế quan,hiện tại nàng đã tiến giai lên Kết Đan sơ kỳ.Vừa ra khỏi động phủ,nàng chạy ngay tới thạch phòng của Minh Tiến,nhưng khi vào tới nơi thì toàn bộ trống không.Như Như vội vàng chạy sang thạch phòng của Bạch Phụng,nàng chỉ thấy Bạch Phụng đang ngồi thở dài u uất,vội vàng hỏi.

- Tỷ tỷ,ca ca đâu?Mà sao tỷ lại thế này?

- ...Ai...chàng ấy đi rồi...

- Đi đâu?Tỷ mau nói uội...tỷ nói đi...

Như Như nghe thấy vậy thì cuống quýt lên,Bạch Phụng thấy vậy thì khẽ cười,đưa ra một phong thư vẫn nguyên niêm phong cho Như Như.

- Chàng dặn khi nào muội xuất quan thì ta mới được mở lá thư này,muội đọc cho ta nghe đi...

- Tỷ tỷ à,chúng ta nên chuẩn bị đồ đạc thôi!

Như Như gấp lại lá thư nói,Bạch Phụng nghe vậy thì gật gù đầu.Lần này hai nàng tới Bạch Vu gia trang ở Cửu U một chuyến...

Minh Tiến sau khi nghe lõm được tin nọ thì hết sức vui mừng,quên khuấy đi việc mình đang cần tìm cách gia nhập Thiên Xảo Cung.Hấn gọi luôn một bữa cơm,gắng ăn cho thật no rồi lên phòng ngủ một giấc,chờ trời tối rồi tìm cách bám theo đám người nọ.

Đêm đã khuya,hầu hết các gian phòng trọ có người ở đều đã tắt đèn,ở gian dưới chỉ còn trưởng quỹ đang ngủ gà ngủ gật bên cái quầy thanh toán.Dưới ánh đèn leo lét,có bốn bóng người mặc hắc y nhẹ nhàng đẩy cửa sổ mà nhảy ra ngoài.Bốn hắc y nhân nọ dừng lại,phân tán vào bóng tối hồi lâu như đề phòng,sau đó lại tụ nhau lại,một người nói.

- Lão đại,người quá đa nghi rồi nha.Có ai đâu chứ?

Tráng hấn nọ khẽ gật gù đầu,sau đó phất tay nói.

-Chúng ta đi thôi!

Trong đêm, bốn bóng nhân ảnh lao đi không một tiếng động. Phía sau họ, cách một quãng là một bóng nhân ảnh to lớn, mặt mũi che kín cũng vô thanh vô tức bám theo. Minh Tiến lúc này đã thay ra mặc bộ hắc y hồi mới vào Tam Môn trấn, lại thi triển Hư Khí thuật mà tán đi khí tức bản thân, ấy vậy mà tráng hán nọ vẫn lơ mờ cảm nhận được thì hần hơi giật mình. Vội nâng cao cảnh giác, thả ra giác quan đề phòng ở mức cao nhất rồi mới bám theo bốn người. Bốn kẻ trước, một kẻ sau cứ thế âm thầm di chuyển trong đêm, bóng tối như là đồng minh, che chở cho cả năm hắc y này thuận lợi xuất hành mà không hề gặp bất cứ một sự ngăn cản nào, Minh Tiến lao theo bốn kẻ phía trước, trong đầu âm thầm ghi nhớ đường đi, hần đi theo lần này không phải vì tham lam đoạt bảo mà chỉ vì muốn tìm Phá Không Phù mà thôi. Nếu may mắn tìm thấy thì tốt, nếu không thì cũng coi như đi mở mang tầm mắt một phen.

Họ đi ngược hướng vào Trường Lộ trấn, sau đó tiến vào cánh rừng bên cạnh. Xuyên sâu vào khu rừng, đường đi cứ lắt léo, chốc chốc lại đổi hướng. Có lúc thì toàn cây bụi thấp, có lúc lại là một dãy đồi đá trồi lên, có lúc là những cây cổ thụ với gốc bị cây leo ôm lấy. Năm hắc y đều không ngần ngại mà phăm phăm lao tới, trong không gian chỉ thi thoảng nghe tiếng sói tru cùng tiếng côn trùng kêu ri ri, thi thoảng mới nghe thấy nhanh âm loạt soạt nho nhỏ do đám hắc y gây ra. Minh Tiến đương nhiên theo sát họ, và họ đã mở luôn đường cho hần nên hần chỉ cần nhẹ nhàng lách mình mà đi là đủ. Đi vòng vèo một hồi lâu, cuối cùng bốn gã tới một vách núi trơ trụi, nhìn thì chẳng có gì đặc biệt cả. Gã lùn dường như đã nhìn ra sự coi thường của hai gã bên cạnh, lại thấy tráng hán không nói gì thì cười cười. Hần bước lên một bước, khẽ nhún nhún mấy cái vào vách đá, lập tức một cánh cửa đá từ từ dịch sang một bên để lộ ra một thông đạo sáng mờ mờ.

Bàn tính một chút, họ lấy ra phù chú phòng ngự rồi cùng phi thân vào trong. Minh Tiến cũng không dám chậm trễ, mau mắn lách thân vào kịp trước khi cánh cửa đá tự động đóng lại. Bên ngoài lại một phen yên tĩnh, vách núi lại trở nên lạnh lặn như cũ, cứ như chưa hề phát sinh dị biến ở đây.

Minh Tiến cảm thấy bất ngờ, nơi hần đang đứng là đầu một thông đạo kéo sâu vào phía trong. Lối đi này không hề tối mà còn sáng rực một cách bất mắt, hần chăm chú quan sát, nhận thấy bên vách đá có những cục đá tròn cỡ bàn tay người, đang tỏa ra một luồng ánh sáng dịu dịu. “Hóa ra là sử dụng Dạ Minh Châu để làm đèn chiếu sáng” Hần sờ sờ tới mấy viên tròn tròn trên tường mà nhủ thầm. Đã vào tới nơi thì nên cẩn thận, vì thế Minh Tiến chậm rãi mà bước đi, hần không xuất ra phù chú vì sợ đám người đi trước nhận ra có kẻ theo đuôi, giác quan nâng lên tới mức tối đa. Hần cứ chậm chậm đi như thế, chững cạn một chén trà thì thông đạo trước mắt đột ngột phân chia ra làm ba hướng khác nhau, hướng nào cũng đều có ánh sáng chiếu rõ cả. Minh Tiến nhất thời im lặng lắng nghe, một lát sau thì cảm thấy kì quái vô cùng, không hề nghe thấy tiếng thở của đám hắc y kia dù ở bất cứ hướng nào. Hần cau mày, cuối cùng tung ra hai tấm Địa Linh phù thổ hệ, tay phải nắm hắc kiếm, chọn thông đạo đầu tiên mà tiến vào.

Thông đạo này khá dài, lại chênh chếch đi sâu xuống phía dưới, càng đi sâu xuống thì những viên Dạ Minh Châu lại càng phát sáng mạnh mẽ. Minh Tiến thả giác quan ra, tuy nhiên dọc đường cho tới lúc này vẫn không cảm nhận được gì nguy hiểm cả, ngay cả cảm cố thần thức cũng không hề có khiến hần ngạc nhiên. Theo truyện mà nói, phạm là di chỉ của cổ tu sĩ thì đều có cấm chế hoặc cơ quan lợi hại vô cùng, ấy vậy mà cái di chỉ này chưa hề có cấm chế nào khiến hần hơi bất ngờ, nhưng cũng không vì thế mà chủ quan. Vẫn một mực thả ra giác quan đề phòng. Lại đi thêm một đoạn nữa, cuối cùng tới một cánh cửa đá lớn, phía trên có một cái nắm đấm đồng cỡ cổ. Minh Tiến cho thần thức tràn ngập vào bên trong, chững năm phút thì thu hồi lại, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, quyết định cầm nắm cửa khẽ gõ nhẹ một cái. Cánh cửa đã chậm chậm mở ra khiến cho ai thấy cũng há hốc miệng.

Trong căn thạch phòng, các viên Dạ Minh Châu phát quang rực rỡ, chiếu sáng như ban ngày. Để lộ ra vô số các cái giá gỗ, thân gỗ màu đen thui, phía trên các tầng là vô số các ngọc giản, rương, hòm... thậm chí Minh Tiến còn nhận ra có cả một đồng linh thạch lớn trong góc phòng. Số linh thạch này chắc hẳn sẽ khiến cho bất cứ ai cũng điên cuồng lao đến, nhưng với hần thì không. Minh Tiến vượt lên thân kiếm, nó ông ông biết đổi thành một màu đồng nâu đỏ, nội đan thành một màu nâu – thổ hệ, lặng lặng cầm kiếm xuống nền thạch phòng. Qua chùng tàn một nén nhang, hần mở mắt, vận chân lực lên kiếm, từ thân kiếm có các luồng chân khí màu nâu như những con giun đất đang bò tới các cái giá. Quả nhiên âm âm mấy tiếng lớn, các loại cạm bẫy đều hiện rõ. Nào là đao từ trên trần, chông bật dưới tấm lót sàn, vô số kim châm cùng phi tiễn cắm đầy trên nền đất. Lờ mờ còn nhìn ra chúng có linh lực, nếu là kẻ khác vì tham mà vọng động, chỉ sợ cho dù có phù chú cao cấp cũng khó lòng thoát nổi. Hần vẫn chậm rãi kích động cho hết toàn bộ các cơ quan, sau khi tra xét

rõ ràng không còn cơ quan nào ẩn nữa mới thu lực,dùng hắc kiếm dọn dẹp hết các đồng ngôn ngành bấy rập,sau đó mới chậm rãi đi vào.

50. Chương 50: Tầm Bảo

Minh Tiến không đi tới chỗ đồng linh thạch mà đi tới chỗ có những cái ngọc giản đầu tiên.Tổng cộng cả thấy có bốn cái giá gỗ bày ngọc giản,mỗi giá gỗ chia làm ba tầng,mỗi tầng ngọc giản để bên trên lại có màu sắc khác nhau.Trên cùng ngọc giản có màu xanh ngọc bích,tầng kế tiếp có màu trắng,tầng dưới cùng có màu mã não vàng ố.Hắn khẽ vươn tay lấy đại một cái ngọc giản ở tầng trên cùng,áp lên trán dùng thần thức mà đảo qua.Đột nhiên mở mắt không kim nén được mà bật thốt.

- Pháp bảo!

Miếng ngọc giản mà Minh Tiến xem,bên trong là phương pháp chế luyện cùng các nguyên liệu,tài liệu cần thiết để có thể chế tạo.Pháp bảo sau khi chế tạo thì có uy lực ngang hàng với cổ bảo,lại không cần phải tốn hao sức lực mà huyết luyện như pháp bảo thông linh.Sau khi luyện thành chỉ cần cho người dùng trích huyết nhận chủ là đủ. “Bí lực chế tạo này quả thật khác xa hiện tại.Uy lực lại mạnh ngang hàng với cổ bảo,nếu có bị hủy thì cũng không ảnh hưởng tới chủ nhân đang dùng.Quả thật là hiếm có.” Hắn nhủ thầm,vui mừng cực độ.Phải biết rằng,tu tiên giới ngoài các cổ bảo có thể may mắn có được,còn đâu các pháp bảo do nhân sĩ tự tu luyện đều khiến họ vô cùng tổn hao tu vi,hơn nữa đa phần đều có thông linh một phần thần thức,từ đó mới có thể dễ dàng khu dụng.Việc làm này tuy có lợi nhưng nếu pháp bảo không may bị hủy,chắc chắn tâm thần người chế luyện cũng sẽ có ảnh hưởng.Nhẹ thì choáng váng,ngất xỉu do đau đớn,nặng thì có thể suy giảm tu vi,thậm chí có thể mất mạng.

Minh Tiến lại với tay xuống đồng ngọc giản màu trắng,áp lên đầu dùng thần thức xem qua.Lần này thì hắn cũng không ngạc nhiên nữa,vì đây là các công pháp tu luyện.Hiện tại Minh Tiến chỉ tu tập duy nhất theo Phạn Âm Chân Kinh mà Huệ Tuệ chân truyền,tâm pháp này cùng với bản thân hắn có thể biến hóa ra các dạng linh khí khác nhau nên hắn cũng không có ham mà học thêm nữa.Vì vậy hắn nhanh chóng bỏ qua rồi cúi xuống những ngọc giản màu vàng mã não.Quả nhiên đúng như dự đoán của hắn,tầng dưới cùng này là các bí phương chế luyện đan dược.Tu tiên giả,ngoài ba thứ pháp bảo,đan dược và công pháp thì còn gì quý giá hơn nữa đây?Minh Tiến xem nhanh qua một loạt các ngọc giản được phương,hắn bất chợt dừng lại ở một ngọc giản,bên trong nó có ghi: Bí Phương Tự Linh Đan.

Tự Linh Đan là cổ đan đã thất truyền,theo ngọc giản này thì chỉ cần phục dụng nó thì cho dù là tu tiên giả không có linh căn hay thậm chí là một phàm nhân cũng có thể xuất hiện linh căn.Hơn nữa ngoài tác dụng tạo ra linh căn,nó còn có tác dụng dịch căn tẩy tửy người dùng,nâng cao thần thức.Chỉ có một điều cấm kị là mỗi một người chỉ có thể phục dụng tối đa một lần,và trên hết là linh căn xuất hiện sẽ là ngẫu nhiên không thể dự đoán.Cách chế luyện cũng không quá khó khăn,các thành phần và tỷ lệ đều đã được nêu cụ thể.Minh Tiến xem tới đây thì cao hứng không thôi,hắn nghĩ tới Liên Liên,trong lòng trở nên vui vẻ vô cùng,nhanh nhẩu thu hết toàn bộ đám ngọc giản về túi trữ vật.Kế đó mới tiến tới mấy cái giá đặt rượu hòm,tò mò mở từng cái ra.Sau đó nhanh chóng thu hồi hết cả vào túi trữ vật,mấy cái rượu này có cả nguyên liệu luyện đan,có cả nguyên liệu chế tạo pháp bảo,thậm chí còn có cả một cái rượu cỡ bắp chân người,bên trong chắt ních toàn nội đan các loại.Cuối cùng thì hắn mới sờ tới đồng linh thạch.Hắn khẽ dùng thần thức đảo qua rồi thu hết cả vào túi.

Thu hoạch vô số bí phương,nguyên liệu và linh thạch khiến hắn thấy thỏa mãn,toàn bộ chỗ linh thạch hắn kiểm tra qua cũng lên tới hơn hai trăm vạn,một con số có thể nói là khủng bố nhưng với hắn thì chỉ là bình thường.Ngắm nghía hồi lâu xem có bỏ sót thứ gì hay không,khi nhìn lại chỉ còn toàn các giá gỗ trống không thì hắn mới ngược đường mà đi ra.Cũng may cho Minh Tiến là hắn đã có pháp bảo,vì thế cũng không chú ý gì tới những cái giá được làm từ Hắc Ngọc Mộc kia,nếu không,chỉ cần di chuyển chúng một chút là cơ quan sẽ kích hoạt,chôn vùi hắn vĩnh viễn trong này.Minh Tiến theo đường cũ mà trở ra,lại thận trọng thu liễm khí tức.Tới khi trở lại cái ngã ba nọ thì lại im lặng lắng nghe,vẫn không hề có một tiếng động nào khiến hắn hoài nghi.Liệu có hay không việc bốn gã nọ đã vướng bẫy mà chết rồi?Hắn lắc lắc đầu,chậm rãi tiến vào hướng thông đạo nằm chính giữa...

Kỳ Dao hiện đang nghỉ lại tại Như Ý khách điểm,nàng đặt một phòng yên tĩnh ở tầng cao nhất rồi đã

tọa.Nàng tới nghỉ lại tại đây phần cũng vì mệt mỏi vụ Minh Tiến,phần vì hiếu kì nữ chủ quản của Như Ý khách điểm này là nữ nhân.Nàng mơ hồ cảm thấy nữ trưởng quỹ này có một chút khí chất phật môn,trong khi công pháp của nữ nhân này lại là Nho tu.Vì thế vừa tới đây trước tiên là có chỗ nghỉ ngơi,sau là có thể chú tâm quan sát nữ nhân này một cách kĩ càng nhất.Và quả nhiên nàng không lầm,Kỳ Dao có thể thấy rõ ràng trong ánh mắt của Thúy Loan mơ hồ có một luồng khí tức phật môn nhàn nhạt,đường như là một loại phong ấn nào đó.Vì thế nàng đang ngồi đây tĩnh tọa,chờ Thúy Loan xuất hiện.

Lại nói về Thúy Loan,tình hình làm ăn của nàng dạo này có phần phát đạt hơn,vui hơn nữa là hôm qua vị nữ nhân mới tới nghỉ đã chấp nhận chỉ dạy cho nàng trong tâm pháp tu luyện.Thúy Loan đã tiếp nhiều tu tiên giả,nhưng chưa từng thấy ai có tu vi cao như nữ nhân này,vì thế vui vẻ cực độ.Nàng mau chóng sắp xếp mọi việc cho thật tốt rồi tới căn phòng kia.Thúy Loan khẽ gõ cửa.

- Tiền bối,Thúy Loan xin cầu kiến!

- Ừm,vào đi!

Kỳ Dao khẽ đáp lại với giọng giả già nua,nàng vẫn ngồi đả tọa trên giường,hai mắt nhắm nghiền.Tuy vậy nhưng nàng vẫn có thể quan sát rõ mồn một từng hành vi của Thúy Loan.Chờ cho Thúy Loan đóng cửa xong,nàng lại khẽ phát tay tung ra mấy tấm phù cách âm,lại nói.

- Cô nương mau ngồi xuống,nhắm mắt đả tọa.Ta sẽ xem qua căn cốt cô nương!

- Đa tạ tiền bối!

Thúy Loan mau mắn nhắm mắt,ngồi trên ghế mà đả tọa,Kỳ Dao lập tức mở mắt,khẽ đốt lên một cái đỉnh trầm rồi xuất ra một cây cổ cầm từ túi trữ vật.Cây cổ cầm này toàn thân một màu trắng tuyết,thân đàn có nhiều đồ hình họa tiết hoa mỹ,được trạm trổ tinh xảo.Các phiến cần dây đàn thì được làm từ những phiến bạch ngọc,sợi dây đàn thì lại thuần một màu lam,toàn thân nó tỏa ra một luồng hàn khí.Chỉ cần là tu tiên giả có chút lịch duyệt,chắc hẳn không ai không biết tên của nó – Lam Thiên Băng cầm – thứ pháp bảo gắn liền với sự nổi tiếng của Kỳ Dao.Nàng khẽ đặt tay lên trên đàn khiến nó lơ lửng trước mặt,miệng đọc một hồi pháp quyết.Lập tức lam quang đại thịnh, trên trán Kỳ Dao nơi mi tâm cũng xuất hiện một điểm chu sa đỏ,hai bàn tay ngọc bắt đầu chậm chậm gảy nên một khúc nhạc du dương – Thanh Tâm Khúc.Chỉ thấy Thúy Loan đột nhiên mở bừng mắt như giật mình,nhưng sau đó lại không hề có phản ứng mà đứng im như một bức tượng gỗ.Tiếng đàn nhàn dần,dần hình thành trong không gian phòng một bàn tay chân lực,nó lao về phía Thúy Loan,kéo từ trong mắt nàng ra một khối linh khí màu hoàng kim,chậm chậm bay về phía Kỳ Dao.

Kỳ Dao có chút khẩn trương,khẽ gảy lên vài nốt tinh tang nữa rồi dừng lại,tay nàng tiếp nhận khối linh khí nọ rồi mang thần thức tràn vào trong.Rất nhanh, trên mặt người ngọc đột nhiên ửng đỏ,mày ngài thanh tú hơi nhíu nhíu lại.Sau đó lại biến hóa ra ngạc nhiên,mày ngài nhướng lên cao,về mặt vô cùng khó hiểu.Chừng cạn một cốc trà thì mở mắt,cầm khối linh khí nọ trên tay,khẽ phát đưa nó trả về mắt Thúy Loan,tự nói một mình.

- Không đúng,không thể nào.Đó rõ ràng là y- Minh Tiến,vậy mà tại sao y lại có thể hồi phục lại tu vi vậy,không phải y đã bị phế rồi hay sao?Mình có nên quay lại nhà lão họ Vũ kia tra hỏi cho ra nhẽ không?Rõ ràng là có điều xảo trá ở đây!

Nàng cảm thấy bức mình,trong lòng dấm dấp Vũ Nham đã nói dối,nàng đang tức giận Minh Tiến giờ lại thành chuyển qua giận Vũ Nham.Nàng đang nghĩ xem có cách nào xử lão họ Vũ nói dối này thì đột nhiên trong đầu lại hiện ra cảnh Minh Tiến bán thân lô thể.Người ngọc hai má ửng hồng,đột nhiên hét lên,giọng điệu đầy bức bối

- Sắc Lang!Người dám để những hình ảnh đáng ghét ấy của người lọt vào mắt ta,để rồi xem lúc gặp người ta xử lý người ra sao!...

Trong thông đạo,Minh Tiến đột nhiên không thể kìm chế mình mà hắt xì hơi mấy cái liên,hắn dụi dụi mũi,sau đó vội vàng lắng tai nghe.Chỉ thấy trong thông đạo vang vọng tiếng hắt xì của mình thì tạm thời yên tâm,nắm chặt hắc kiếm mà bước tới,thông đạo lần này đi thẳng,đường như là ăn sâu vào lòng núi.Cũng không lâu sau,hắn dừng lại,trước mặt lơ mơ có một luồng linh khí ba động.Minh Tiến dùng hắc kiếm thăm dò,phía trước là đường cụt.Hắn khẽ cúi xuống nhìn cho thật kĩ,dưới ánh sáng của Dạ Minh Châu,hắn nhìn

khi lên nền đá phủ một lớp bụi dày, có lẽ mờ vài vết chân còn mới. “Phía dưới này phát ra linh khí ba động!” Minh Tiến nhủ thầm, khẽ thổi phù một cái. Ánh thanh quang đột nhiên bùng sáng khiến hắn giật mình, ngã ngửa ra sau rồi luống cuống lăn lúi lại. Minh Tiến một phen kinh hãi, cho rằng bốn kẻ kia vì mắc phải cơ quan này nên đã táng mạng, tung liên tiếp ra ba bốn tấm phù phòng ngự và hắc kiếm, sẵn sàng tiếp chiến. Nhưng thanh quang nọ vẫn không hề di động khiến hắn ngăn người, mò lại gần một chút hắn mới thở phào. “Chỉ là một cái truyền tống trận thôi!” Minh Tiến quan sát kỹ đồ hình, truyền tống trận này là loại cự ly xa, mà chỉ truyền tống một chiều, vì thế hắn không dại mà thả bước vào. Quay người đi ra ngã ba, tiến vào cái thông đạo cuối cùng. Lầm này thì con đường có chiều hướng đi cao lên trên.

Con đường này có lẽ là dài nhất trong ba thông đạo, Minh Tiến mau chân bước đã một lúc lâu mà vẫn thấy đường còn dài, đột nhiên mặt biến sắc, nhủ thầm “Có khi nào mình lạc vào huyền trận rồi không?” Minh Tiến sắc mặt trở nên khó coi, do hắn chủ quan nên không kiểm tra kỹ. Lúc này mới dùng thần thức thăm dò xung quanh, chỉ cảm thấy một không gian rất lớn trước mặt không xa, toàn bộ thần thức chạm tới đây thì bị đánh bật lại. Minh Tiến ngạc nhiên, vội chạy như bay về phía trước, quả nhiên chỉ thoáng chốc đã có một gian thạch phòng sáng rực mở ra trước mắt, gian thạch phòng này không hề có cửa, bên trong tỏa ra ánh sáng cùng chút khí tức yếu ớt. Hắn đánh liều bước vào.

Đập ngay vào mắt Minh Tiến là một bộ hài cốt đang đả tọa trên một cái bồ đoàn cũ kĩ. Thân bộ hài cốt mặc quần áo kiểu đạo nhân màu vàng, trên một tay còn cầm một cây phát trần. Sau lưng là một thanh trường kiếm, vỏ kiếm bằng gỗ đã mục nát, để lộ ra ánh thép lạnh như băng, tỏa ra hàn khí nhàn nhạt. Bên cạnh đấy là một cái tráp gỗ màu đỏ rực, phía trên có khắc một đồ hình thái cực kèm theo mấy chữ: “Tiêu Diêu Tự Tại”. Minh Tiến lẩm nhẩm lại mấy từ này, cố gắng từ trí thức mà Huệ Tuệ truyền lại mà tìm kiếm. Sau đó đột nhiên nhớ tới một đoạn thơ.

Đạo nhân áo vải, tiêu diêu tự tại.

Thân vận hoàng y, tay nắm phát trần.

Đằng vân, giá vũ, tiêu diêu tự tại.

Thử hỏi kiếp nhân, ai ham hóa thần?

“Lẽ nào đây là di cốt của Tiêu Diêu đạo nhân?” Minh Tiến trở nên trầm ngâm. Tiêu Diêu đạo nhân vốn đã thành danh trong tu tiên giới cách đây hơn ngàn năm, trong sử còn lưu lại không biết bao nhiêu văn tịch miêu tả sự thần thông của vị tu tiên giả này. Rất nhiều tông môn muốn lão về làm môn chủ, thậm trí có kẻ còn không tiếc công sức đi theo nài nỉ lão. Tuy vậy, vị Tiêu Diêu đạo nhân này chỉ phát tay cười xòa, ngâm lên mấy câu thơ trên mà bỏ đi. Về sau chỉ nghe một số tán tu tình cờ gặp mặt lão, lúc đó đạo nhân đã là Hóa Thần hậu kỳ rồi, các tông môn lại một phen đổ xô đi tìm kiếm nhưng vô dụng. Sau dần cũng không còn ai thấy mặt lão nữa, thậm chí đã có tin đồn lão đạo nhân đã phi thăng Linh giới. Nhìn bộ hài cốt trước mắt, Minh Tiến không khỏi thở dài cảm thán. “Thần thông tới đâu, uy vũ tới đâu rồi cũng có lúc chỉ là một bộ xương khô mà thôi!”

51. Chương 51: Cửu Vỹ Hồ

Hắn chấp tay vái liền mấy vái về phía bộ hài cốt, trong miệng lẩm nhẩm cầu khẩn. Dù sao Minh Tiến mò vào đây cũng đã là mạo phạm tới mộ phần người ta, lại lấy đi vô số vật phẩm của lão. Hắn vốn không tin vào ma quỷ, nhưng có thờ có thiêng, có kiêng có lành, cứ xin phép vong linh người chết để bản thân không có cảm giác tội lỗi. Trong lúc vái lạy, hắn vô tình nhìn thấy dưới cái bồ đoàn có một cái hố nhỏ khá lạ mắt, ngón tay trở của di cốt đang như chỉ tới nó. Nhìn thật kỹ thì nó trông giống như một cái tay nắm cửa, lại giống như một cái ổ khóa. Minh Tiến cau mày, dí sát mặt xuống nền đất mà thổi đi một lớp bụi. Quả nhiên đó là một cơ quan, nó được đặt ngay dưới cái bồ đoàn mà hài cốt đả tọa, nguyên là một cái nắm tay bằng một loại vật liệu gì đó màu xanh lét, không phải là đồng cũng không phải là ngọc thạch. Tay nắm này vô cùng tinh xảo, phía trên còn có vô số các họa tiết trạm trổ tinh vi, nếu không nhìn sát vào thì rất khó nhận ra.

Minh Tiến trầm ngâm hồi lâu, sắc mặt phân vân cùng khó xử. Hắn không biết nên quyết định thế nào cho phải, nếu như đây là một cánh cửa dẫn tới khu chứa bảo vật thì quả thật tốt. Nhưng nếu đây là một cái bẫy do lão đạo nhân này cố tình bày ra thì sao?

“Thật là đau đầu!” Minh Tiến ôm đầu lắc lắc, quan sát xung quanh một cách kĩ càng. Chỉ thấy đây là một thạch phòng khá lớn, nhưng bài trí lại vô cùng giản dị. Chỉ có một bộ bàn ghế đá, phía trên bày một bộ ấm trà cũ kĩ, trong góc phía sau là một giường đá thô sơ đã phủ một lớp bụi dày. Toàn bộ phần trần được ốp rất nhiều Dạ Minh Châu khiến cả gian phòng sáng rực. Minh Tiến vòng đi vòng lại một hồi, cuối cùng quyết định thử khai mở cơ quan nọ. Hắn đã quan sát rất kĩ xung quanh, lại thả ra giác quan để dò xét, tuy nhiên lại không hề thấy một chút cảm giác nguy hiểm nào. Hơn nữa trên đường vào đây thì đường hướng đi lên à đỉnh núi này thì không cao lắm, có thể miễn cưỡng công phá. Vì suy tính như vậy nên hắn quyết định kích hoạt cơ quan này.

Minh Tiến khẽ nắm lấy cái móc nọ, khẽ thử ấn xuống một chút. Không có phản ứng gì, vì vậy hắn kéo mạnh một cái, quả nhiên bên trong thạch phòng cơ quan bắt đầu hoạt động. Chỉ thấy trong thạch phòng rung lên ầm ầm, hắn kinh hãi vội thoái lui, tay nắm chặt hắc kiếm thủ thế, mắt ngưng trọng quan sát. Chỉ thấy hai cốt nọ đột ngột lùi lại một quãng, để lộ ra một cái hố tròn tối đen, trong hố hàn khí tỏa ra mãnh liệt, điên cuồng lan tỏa ra xung quanh. Minh Tiến đuôi mắt chợt giật giật “Xem ra lão đạo nhân này cũng không tốt lành gì, đây là một cái bẫy. Lão định dùng hàn khí để giết người đây mà!”. Hắn vọt lên thân hắc kiếm, lại một hồi ông ông rồi biến nó thành băng hệ, khu động nó trung hòa hàn khí từ trong hố phát ra. Mắt vẫn ngưng trọng quan sát về phía cái hố, sau đó là một tiếng hô lên kinh ngạc.

- Ô...đây...đây không phải Cửu Vũ Hồ sao?!

Minh Tiến không kìm chế nổi mà thốt lên, từ trong hố lúc này đã xuất hiện một khối băng trong suốt như pha lê, bên trong còn nhìn rõ một thân ảnh nữ nhân, nữ nhân này dường như không mặc y phục, chỉ có chín cái đuôi trắng muốt đang ôm trọn lấy thân thể. Minh Tiến đánh bạo đến gần, chỉ thấy nữ nhân này xinh đẹp tuyệt luân, mắt ngọc mây phượng, khuôn mặt tuy thanh tú mà không kém phần khí chất vương phi. Làn da trắng ngần không một tí vết, đôi môi đỏ hồng đầy thu hút, mái tóc đen nhánh buông thẳng sau lưng. Minh Tiến cứ ngây người ra nhìn, miệng hắn há hốc không sao khép lại được, ánh mắt cứ dán trên khuôn mặt tuyệt mỹ nọ. “Quả thật là một mỹ nhân tuyệt sắc nha!” Hắn nhủ thầm. Từ ngày tới đây, hắn đã gặp qua không biết bao nhiêu nữ nhân xinh đẹp, nhưng nếu so sánh thì dám chắc các nàng không nổi năm phần so với Cửu Vũ Hồ trước mắt lúc này, thậm chí cả Như Như hay Liên Liên cũng còn kém nàng ta hai bậc. Nhưng rất nhanh lí trí đã lôi hắn trở lại hiện thực, hít vào một hơi mà nhắm lại Vô Thần. Trong lúc này thì phiến băng phát sinh dị biến.

Băng dần dần xuất hiện những vết nứt, vang lên những tiếng lách tách khe khẽ, Cửu Vũ Hồ trong khối băng đuôi mắt hơi lay động rồi mở ra. Cặp mắt người ngọc khẽ chớp chớp vài cái, nhìn tới hắc y nhân đang nhắm mắt đứng phía trước mặt. Trên mặt nàng đột nhiên hiện lên sự mừng rỡ, khóe mắt rơi lệ, khẽ vung tay như ôm tới hắc y nhân trước mặt.

Choang! Băng bị phá tan khiến Minh Tiến giật mình, chỉ thấy trước mắt mình Cửu Vũ Hồ nọ đang dang tay tới ôm mình, mắt hắn khẽ giật định gọi hắc kiếm nhưng không kịp, rất nhanh cả thân người bị Cửu Vũ Hồ nọ đè xuống nền thạch phòng. Cửu Vũ Hồ trên mặt giàn dụa nước mắt, hấp tấp lột bỏ khăn che mặt của hắc y nhân nọ mà ghé mặt xuống, môi nàng trườn lên môi hắn. Minh Tiến ngây ra chưa kịp phản ứng thì đã cảm nhận được một đôi môi thơm ngát đang tấn công môi hắn, cơ hồ còn cảm thấy cái lưỡi của Cửu Vũ Hồ nọ đang găt gao quăn lấy lưỡi mình. Mũi hắn ngửi được một mùi hương thơm ngát từ hơi thở Cửu Vũ Hồ, trên má lại cảm nhận được những giọt nước mắt nóng hổi đang rơi trên mặt mình. Hắn cố dồn chút lí trí, đẩy thân Cửu Vũ Hồ ra khỏi mặt mình.

Cửu Vũ Hồ đang hôn hắn, chợt thấy hắn vươn tay đẩy ra thì bất giác ngăn người nhìn, tay nàng chống trên ngực hắn, hai mắt vẫn chăm chú nhìn. Nàng chỉ thấy hắc y nhân này là một nam nhân trẻ tuổi, khuôn mặt bình dị, mái tóc cắt ngắn, đặc biệt là có một cặp gọng tròn tròn màu bạc trên mắt. Cửu Vũ Hồ nhìn ngắm hồi lâu, chợt phát hiện ra ánh mắt hắc y đang nhìn nàng một cách ngây ngốc thì hai má chợt đỏ ửng, thẹn thùng cúi đầu. Minh Tiến đẩy được môi nàng rời khỏi môi mình thì thở phào, nhưng khi liếc mắt nhìn lại thì không khỏi suýt phun máu mũi. Trước mắt hắn là một khung cảnh xuân sắc mà chưa bao giờ hắn dám nghĩ tới, Cửu Vũ Hồ nọ toàn thân lồ lộ, chín cái đuôi trắng muốt đang khẽ lay động phía sau lưng nàng. Cái cổ cao trắng ngần, cặp nhũ phong câu hồn đoạt phách đang phập phồng nâng lên hạ xuống theo nhịp thở, hai đỉnh núi hồng phấn cứ nhấp nhô khiến mắt hắn như bị khóa chết ở đấy. Hắn lại khẽ liếc mắt nhìn tới cái eo thon, không tự chủ mà nuốt nước bọt ực một cái. Dù sao hắn cũng là xử nam, chưa từng trải nữ sắc nên sao có thể không nhìn? Minh Tiến cố nhắm mắt, lắc lắc đầu để trấn tĩnh nhưng dường như vô dụng, thân thể bắt

đầu nóng bừng,hạ thân bắt đầu có dấu hiệu ngọ nguậy.

Cửu Vỹ Hồ đang ngồi trên bụng hắn,cặp chân dài khế ép sát vào hai bên sườn.Nàng nhìn thấy khuôn mặt nam nhân này đang dần dần đỏ bừng,thân nhiệt tăng lên thì hai má càng đỏ ửng.Nàng mơ hồ cảm nhận được cái giống đực của hắn đang ngọ nguậy dưới hạ thân nàng thì cười khúc khích,gìong điệu phong tình vạn chủng vô cùng.

- Tướng công,để ta hầu hạ chàng nha. Hi hi hi...

Lại một lần nữa,khuôn mặt người ngọc lại tiến sát tới mặt hắn.Minh Tiến lúc này trong ánh mắt dường như đã dại đi vì dục vọng,hắn chỉ thấy ham muốn được thỏa mãn.Điên cuồng chiếm hữu môi Cửu Vỹ Hồ,lưỡi hắn chủ động cuốn lấy cái lưỡi nóng ẩm ngọt ngào ấy.Cửu Vỹ Hồ cũng không chịu kém,điên cuồng đáp trả,thân hình uốn éo cọ sát lên thân thể nam nhân trước mặt.Nàng vươn tay cởi bỏ hắc y,cho tới khi chạm tới da thịt thì mới dừng lại.Thân hình ngọc ngà ấy gắt gao cọ sát vào bộ ngực hắn.Minh Tiến lúc này đã rời khỏi cặp môi xinh đẹp,đang điên cuồng cắn tới tai Cửu Vỹ Hồ,Cửu Vỹ Hồ dường như bị đánh trúng chỗ yếu hại,miệng ngọc khê rên rỉ những thanh âm mê người,nàng cổ dướn người lên phía trước.Tay ngọc khê vượt ve bảo bối của nam nhân nọ khiến hắn cũng bắt đầu thở gấp,cả hai như hai con thú đã khát tình,chuẩn bị ái ân.Nhưng lúc này thì Nội Hải Minh Tiến đột nhiên bộc phát.Một luồng kim khí điên cuồng lao qua các kinh mạch,nó âm âm như sóng lớn trào tới khiến toàn thân hắn đau đớn,vội vã đẩy thân hình kiều diễm nọ ra,sau đó bật dậy lập tức đả tọa.

Cửu Vỹ Hồ đã hứng tình,nhưng đột nhiên nàng lại thấy sắc mặt nam nhân kia đại biến,tái xanh.Vội vã đẩy nàng ra thì chưa hiểu gì,lại thấy y vội vàng ngồi xuống đả tọa,trên thân thể gần như lửa thể ấy mồ hôi vã ra như tắm,trên đầu từng đám khói trắng không ngừng bốc lên thì ngậy người.Nhất thời trong thạch phòng lại im lặng như ban đầu.Minh Tiến đả tọa,lập tức điều áp toàn bộ chân lực trong cơ thể,hắn chỉ cảm thấy toàn thân như một trái bóng,Nội Hải không ngừng sản sinh và thúc đẩy chân lực đi tới các kinh mạch.Minh Tiến cắn răng,khê đứng dậy đi quyền.Hắn hiện tại không còn chú ý tới thân thể gần như lửa lò của mình nữa,chậm rãi dựa vào các thể Thái Cực Quyền để trung hòa chân lực.Chừng hơn một giờ sau mới thu công.

Việc đầu tiên là hắn chỉnh trang lại y phục,sau đó không quay người lại,từ trong túi trữ vật lấy ra một bộ quần áo,đưa cho Cửu Vỹ Hồ.Minh Tiến nói.

- Cô mặc vào đi!

Cửu Vỹ Hồ lặng lặng quan sát hắn đi quyền,lúc này thấy hắn đưa tới ình y phục thì cảm thấy ấm áp vô cùng,nhu thuận nói.

- Đa tạ tướng công!

Minh Tiến chờ đợi một lúc,sau đó mới chậm rãi quay lại.Lúc này toàn thân hắn lơ lửng những kí ngôn phạm âm.Hắn vì sợ không làm chủ được bản thân nên mới đề ra cách này,khẽ nhìn tới Cửu Vỹ Hồ.Cùng lúc ấy ánh mắt nàng ta cũng đang chiếu tới hắn,bốn mắt chạm nhau khiến cả hai trở nên lung túng.Minh Tiến vội vã tụng niệm.

- A di đà phật.Chuyện vừa rồi là do ta nhất thời không kiềm chế,xin cô tha thứ!

- Không sao đâu tướng công,chỉ tại thiếp quá vui mừng mà thôi!

Cửu Vỹ Hồ khẽ cúi đầu,vân vè tà áo.Minh Tiến im lặng,lát sau mới nói.

- Cửu Vỹ Hồ,tại sao cô lại bị nhốt trong đó.À... mà ta với cô không quen biết,sao lại gọi ta là tướng công?Ta tên Minh Tiến!

Cửu Vỹ Hồ chớp chớp cặp mắt,khẽ hướng về phía bộ hài cốt kia mà cúi đầu lạy chín lạy.Sau đó mới chậm rãi quay qua nhìn hắn,cuối cùng thở dài nói.

- Thiếp tên Ngân Nguyệt,thiếp không phải bị nhốt mà cố ý tự phong ấn mình trong băng.Chính dương phụ đã giúp thiếp phong ấn,còn về chuyện gọi chàng là tướng công thì chàng đừng la,đây là thiên ý...

52. Chương 52: Đồng Cảnh Ngộ

Cửu Vỹ Hồ khẽ vuốt vuốt mái tóc mình mà kể lại, ánh mắt nàng trở nên mờ mịt, xa xăm.

Nguyên Ngân Nguyệt vốn không phải là người của U Châu này, nàng khi mới sinh ra đã là người của Linh Giới. Mẹ nàng là một tiên hồ, cha nàng là một thần thú, bản thân nàng khi sinh ra đã có chín đuôi – Hồ Yêu chi vương, linh căn lại mang tư chất Huyền Hồ nên nàng rất được cha mẹ thương yêu. Trong một lần cùng gia đình đi chơi mà vô tình gặp một khe hở không gian, vì vô tình bị hút vào mà bị truyền tống tới U Châu này. Nàng từ đó lưu lạc khắp nơi, không biết bao nhiêu lần bị người ta truy bắt, không biết bao nhiêu lần suýt bị giết. Cuối cùng may mắn gặp được Tiêu Diêu đạo nhân, được lão thu nhận là nghĩa nữ. Tiêu Diêu đạo nhân vốn đã nhận định nàng không phải là người của thế giới này nên yêu cầu nàng không nên ra ngoài, còn lão thì cố gắng tìm kiếm các cách để có thể giúp nàng về nhà. Nhưng đã hơn trăm năm mà vẫn không có kết quả, cuối cùng khi lão cảm thấy thọ nguyên sắp cạn thì mới tiến hành bốc quả. Lão tiên đoán sau này sẽ có một nam nhân cùng là kẻ từ thế giới khác tới sẽ tìm tới đây, lại thấy hắn sẽ bảo vệ và yêu thương nàng nên mới yêu cầu phong ấn nàng lại trong băng phách. Ngân Nguyệt đương nhiên chấp nhận, vì hiện tại nàng cũng không đủ can đảm để nhìn nghĩa phụ tọa hóa. Cứ thế mà bây giờ đã trải qua hơn ngàn năm.

Minh Tiến giật mình, tiên đoán trước cả ngàn năm quả thật quá bá đạo. Ngân Nguyệt thấy hắn ngẩn ra thì mỉm cười, thân hình mỹ miều ngã vào lòng hắn, thở thê.

- Tướng công, chàng đưa thiếp đi theo nhé? Được không? Thiếp hứa sẽ luôn vâng lời chàng mà!

Hắn nghe nàng nói vậy cũng có chút mềm lòng, nhưng mà... Minh Tiến đột nhiên nhớ lại chuyện cũ, trong lòng lập tức băng giá, khẽ đẩy nữ nhân trong lòng mình ra. Hắn nhàn nhạt nói.

- Đi thôi, chúng ta rời khỏi đây!

Nói xong là hắn quay người đi luôn, Ngân Nguyệt cảm thấy hơi bất ngờ, neho neho mày phượng, tay vội bấm đốt, chân không chậm trễ đi theo sau hắn. Hai người một trước một sau cứ lặng lẽ đi ngược ra mà không trò chuyện thêm câu nào. Minh Tiến trong lòng lạnh như đá, hắn lại nhớ lại chuyện cũ, cười nhạt. Chỉ lẩm nhẩm thầm trong miệng hai chữ “hồ ly” mãi không thôi. Ngân Nguyệt đi theo phía sau, mặt không khỏi có chút u sầu, nàng đã biết tại sao đột nhiên nam nhân này lại lạnh nhạt với nàng. Tiêu Diêu đạo nhân vốn là tu tiên giả đã đạt Hóa Thần hậu kỳ, tuy vậy trời sinh lại thích thú với tướng số và bói toán, vì thế Ngân Nguyệt được thừa hưởng toàn bộ y bát của lão. Vừa rồi, nàng chỉ cần bấm ngón tay là có thể tìm ra ủy khuất trong lòng Minh Tiến. Hai người cứ như vậy mà đi, chừng tàn nén nhang thì ra khỏi vách núi. Ra tới nơi Minh Tiến hít vào bụng một hơi, sau đó khoan khoái thở ra, Ngân Nguyệt chung quy vẫn im lặng đứng sau lưng hắn.

Minh Tiến khẽ vuốt vuốt đuôi mắt mình, nhìn về phía chân trời đang dần hừng sáng. Ngân Nguyệt đứng sau bỗng nhiên nói.

- Tướng công, tam vỹ hồ tên Linh Lung phản bội chàng, đây là do nàng ta ham phú quý. Còn thiếp không như vậy! Tuy cùng là Hồ tộc nhưng cũng có người tốt kẻ xấu chứ, nhân loại đều cho rằng Hồ tộc chúng ta trời sinh thâm tính, lại đánh đồng tất cả là Yêu Hồ. Điều này hoàn toàn là sự sai lầm lớn, hơn nữa thiếp là Cửu Vỹ Thiên Hồ - Huyền Hồ chứ không phải Ma Hồ, mong chàng suy nghĩ lại!

Minh Tiến giật mình, mang ánh mắt nghi hoặc nhìn lại Ngân Nguyệt, hắn chỉ thấy nàng đang bặm môi, nhìn hắn bằng ánh mắt đầy trách móc. Trong lòng chợt cảm thấy thống khổ vô cùng, vội vã quay mặt đi, tránh cho Ngân Nguyệt nhìn thấy những giọt nước mắt đang lăn dài trên mặt hắn. Minh Tiến mỉm môi, cố không bật ra tiếng khóc. Tâm sự của hắn có ai hiểu hộ không? Mọi tình đầu tiên của hắn... Toàn thân hắn run run, cố ngẩng đầu lên nhìn về phía chân trời. Trong đầu ẩn hiện một bóng nữ nhân nhỏ nhắn, đang vui vẻ tươi cười với mình, Minh Tiến lắc lắc đầu.

- Người đó xa ta rồi... mãi mãi... mãi mãi... không thuộc về ta... nhưng ta... tại sao ta... tại sao?... Ta rất yêu... nhưng cũng... rất... rất hận!...

Ngân Nguyệt đã nhẹ nhàng bước tới cạnh hắn, nàng vung tay ngắt một nắm cỏ phía dưới chân Minh Tiến. Giơ lên trước mặt hắn, nhẹ nhàng nói.

- Trên đời này thiếu gì cỏ lạ? Sao cứ ngây ngô yêu mãi một cánh hoa thơm? Có ai không hiểu, hồng nhan xa, tương tư khổ? Nhưng đã là quá khứ thì nên để gió thổi mây trôi đi tướng công à! Ta sống vì hiện tại, sống

mà hướng đến tương lai chứ không phải vì quá khứ!

Minh Tiến lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn theo những lá cỏ mà Ngân Nguyệt thả ra, chúng theo gió mà cuốn đi. Trong lòng chợt cảm thấy thanh thản lạ lùng, vội lấy tay áo lau đi nước mắt. Ngân Nguyệt từ lúc nào đã nhẹ nhàng thấm nước mắt cho hắn, ánh mắt quan hoài nhìn tới. Minh Tiến cảm nhận được sự đồng cảm trong ánh mắt ấy, lòng được an ủi phần nào. Hắn cầm lấy cánh tay ấy mà kéo thân hình nàng vào lòng, Ngân Nguyệt hạnh phúc đón nhận sự âu yếm của hắn, hai tay nàng ôm chặt lấy lưng Minh Tiến, mặt dụi dụi vào ngực hắn mà hít hà. Minh Tiến cũng nhẹ nhàng ôm lấy eo nàng, im lặng ngửi mùi thơm từ mái tóc mỹ nhân trong vòng tay mình. Cả hai cứ đứng trên sườn núi, cùng nhau nhìn ngắm mặt trời đỏ rực dần dần xuất hiện phía xa xa...

Sau khi nhắc nhở Ngân Nguyệt thu hồi lại đuôi, Minh Tiến mới chậm rãi cùng nàng tản bộ về Trường Lộ trấn. Việc đầu tiên là đưa nàng đi mua vài bộ y phục. Ngân Nguyệt vốn đã đẹp, nên mặc y phục nào cũng đẹp cả, thậm chí cả mấy nữ nhân cùng nam nhân trong tiệm cũng phải bất giác ngáy ngốc khi nhìn thấy nàng. Trên đường cũng không khác lắm, ánh mắt đám nam nhân nhìn nàng như muốn lột sạch y phục nàng ra để nhìn vậy. Minh Tiến cau mày, thả ra toàn bộ thần thức mới miễn cưỡng đuổi đi phần nào, nhưng vẫn còn vô số kẻ háo sắc vẫn âm thầm bám theo. Ngân Nguyệt đã sớm phát hiện ra, vì vậy nàng cũng không hề thu liễm thực lực, thả ra luồng khí áp tu chân mãnh liệt. Ngay cả Minh Tiến cũng phải giật mình nghi hoặc nhìn nàng, còn Ngân Nguyệt thì cười hi hi, khẽ truyền âm với hắn.

- Tướng công yên tâm, thiếp mới chỉ xuất ra một phần nhỏ chân lực mà thôi. Không gây nguy hại cho ai đâu!

Mới một phần nhỏ mà như uy áp của mấy lão quái Nguyên Anh trung kỳ, ta ngất! Quả nhiên uy áp này khiến cho đám người bám theo biến sắc, vội vàng lùi mất sạch. Hai người về tới khách điểm, Minh Tiến gọi dọn một bữa cơm, sau khi cả hai ăn xong thì về phòng. Hắn đã sớm kêu tiểu nhị chuẩn bị ột thùng nước tắm lớn, vì thế rất nhanh tiểu nhị mang lên một cái thùng gỗ. Tiểu nhị sau khi nhìn thấy Ngân Nguyệt thì cười thầm, cho rằng hai vị này định tắm uyên ương. Do đó hắn đã đặc biệt chuẩn bị thùng nước lớn, Minh Tiến ném cho hắn mấy linh thạch nữa rồi mở cửa, khẽ nện bệ thùng gỗ vào.

Không như đám tiểu nhị ở dưới đang bàn nhau to nhỏ về vị nữ nhân tuyệt sắc kia sắp tắm uyên ương với khách quan mập mạp nọ, Minh Tiến lúc này đang đứng canh ngoài cửa phòng cho Ngân Nguyệt. Thùng nước này vốn là Ngân Nguyệt cần chứ đâu phải hắn cần, vì thế nên bê vào cho nàng ta rồi lập tức lui ra ngoài ngay. Trên đường về Trường Lộ, hai người đã tâm sự rất nhiều về bản thân mình, vì thế mà mất gần nửa ngày mới về tới khách điểm. Ngân Nguyệt vốn có ý hiến thân cho Minh Tiến, nhưng nàng lại nghe nói là hắn không thể làm chuyện nam nữ cho tới khi đạt Nguyên Anh kỳ. Và lại hắn không phai là kẻ háo sắc, chỉ khi nào cưới hỏi đàng hoàng thì mới dấn động tới chuyện kia. Nằm trong bồn nước ấm, Ngân Nguyệt khẽ thở dài u uất, tự nói một mình.

- Tướng công ngốc a tướng công ngốc... thiếp yêu chàng thật lòng mà...

Ở U Châu, nữ nhân một khi đã yêu một nam nhân nào đó thì ngoài vật ước hẹn, nàng ta sẵn sàng trao thân cho hắn, chính vì thế mà có rất nhiều vụ quất ngựa truy phong. Nữ nhân toàn chịu phần thiệt thòi, trinh tiết với nữ nhân U Châu mà nói, nó còn quan trọng hơn cả tính mạng. Vì thế kết cục của các câu truyện này là nữ nhân đi tu hoặc tự tận. Thật đúng là ngu ngốc hết nói, nữ nhân mù quáng không khác gì thời đại của Minh Tiến. Yêu nhau mới vài tuần, thế là âm thầm nhà nghỉ khách sạn thẳng tiến; sinh viên thì sống chung; thậm chí học sinh cấp hai cũng lôi nhau vào nhà nghỉ để... “thể hiện tình yêu”... Ôi, ta bó tay! Trong đầu giới trẻ ngày nay suy nghĩ ngắn quá, nông cạn quá... Tình yêu đâu phải thứ ăn sỏi mà nó phải được vun đắp, được tưới tẩm dần dần, chờ tới khi quả chín ngọt mới hái. Không phải tới lúc đầy mùi vị của hạnh phúc mới thất sự là hạnh phúc sao?... Có thể nói Minh Tiến là thứ động vật có trong sách đỏ, một trong số ít người thuộc thể hệ trẻ ngày nay còn mang được cái suy nghĩ cũ này...

Thu dọn xong xuôi, Minh Tiến chậm rãi ngồi uống trà, ánh mắt hắn mông lung nhìn về phía tấm ngọc giản màu vàng mã nào đặt trên bàn. Ngân Nguyệt thấy vậy thì nhẹ nhàng tới bên cạnh, tay ngọc vuốt vuốt qua bên ngoài ngọc giản, sau đó nói.

- Tướng công, chàng định luyện đan dược này cho Liên Liên cô nương đúng không?

Minh Tiến gật gật đầu, hắn đã kể cho Ngân Nguyệt nghe tất cả, lại thấy nàng không có phản ứng gì thì lấy làm lạ. Tới khi hỏi thì nàng chỉ mỉm cười, nói là nàng đã sớm biết tất cả, chỉ muốn thử lòng hắn mà thôi khiên

hắn suýt ngã ngựa.Đò hỏi sao nàng biết thì Ngân Nguyệt chỉ cười mà không đáp,hắn nói.

- Không sai,Liên Liên không có linh căn.Tu tập cao lắm chứ chỉ Trúc Cơ là cùng,được liệu cùng được phương ta đã có,chỉ khó cái là quanh đây không có bán lô đỉnh để luyện đan.Hơn nữa ta chưa từng luyện đan,chỉ sợ tám chín phần là thất bại,mà được liệu thì có vài vị sớm đã thất tung,tìm kiếm lại quả thật vô vọng!

Ngân Nguyệt làm ra vẻ đăm chiêu,hai tay chấp sau lưng đi đi lại lại,kì thật tay nàng đang bấm đốt liên hồi,lát sau mới tươi cười nói.

-Lô đỉnh thì thiếp có một cái Tử Hà Đỉnh đây,còn luyện đan thì quả thật thiếp không rành cho lắm!

53. Chương 53: Luyện Đan Thuật

Nàng khẽ vỗ nhẹ vào cái túi nhỏ xíu trên cổ,lấy ra một cái đỉnh luyện đan màu tím ngất.Xung quanh có các đồ hình kì quái,bốn bên sườn là bốn con rồng đang nhẹ nhàng múa vuốt như trực chui vào trong đỉnh.Cái đỉnh chỉ bé cỡ đầu người,xong tự thân lại phát ra linh khí khiến Minh Tiến nhất thời nhìn không chớp mắt,thử tìm tòi trong trí nhớ.Ngân Nguyệt thấy vậy thì chỉ mỉm cười.

Tử Hà Đỉnh này vốn là một kiện Thần Bảo,công hiệu luyện đan thành công nâng cao thêm hai phần.Hơn nữa tự thân vừa là pháp bảo công kích,vừa là pháp bảo phòng ngự đặc dụng.Nó được tạo thành từ Ngũ Sắc Chân Thiết luyện hóa với Ngũ Sắc Long Hỏa,sau bốn mươi chín ngày mới cho thêm Hắc Hà cùng với chút Huyền Thiết Hắc Ngân,lại luyện hóa công phu một phen nữa mới hoàn thành.Pháp bảo nếu luyện hóa đúng cách có thể làm cho công kích mạnh mẽ vô cùng,cổ bảo thì càng không phải nói.Còn thần bảo – pháp bảo được so ngang hàng với các thần khí của linh giới thì trên hai loại này một bậc lớn,không cần phải khổ tâm huyệt luyện như pháp bảo,không cần công lực ỏi có thể thi triển như cổ bảo,chỉ cần trích huyết nhận chủ là đủ.Có thể lập tức sử dụng,thậm chí ngay cả một tu sĩ gà quèn cấp Khai Quang sơ kỳ cũng có thể tung ra những chiêu thức kinh người.

Minh Tiến hai tay ngưng trọng cầm cái đỉnh lên quan sát,cặp mắt hiện lên tia hoan hỉ vô cùng,nhưng rất nhanh sau đó lại tắt ngấm.Về mặt hắn lúc này như nhẩn nhúm lại,bàn tay đặt trên mặt bàn gỗ khẽ gõ nhẹ.Ngân Nguyệt mới đây thấy hắn vui vẻ thì trong lòng nàng cũng rất hạnh phúc,nhưng ngay sau đó lại thấy Minh Tiến trở nên u sầu thì rất ngạc nhiên,vội hỏi.

- Tướng công,còn thiếu điều gì nữa sao?

- Để luyện Tự Linh Đan còn cần tới Bạch sắc Lân hỏa,trong ngọc giản này có ghi nó chỉ có ở ngoài Băng Giao đảo - Ngoại hải vực.Nếu đi ra tận Ngoại hải,ta sợ không đủ thời gian.Hơn nữa không gian chế đan được này lại không thể quá nóng hay quá lạnh,sẽ làm ảnh hưởng tới khả năng luyện thành.Ấy...thật là đau đầu!

Minh Tiến khẽ bóp bóp trán,hắn chưa bao giờ nghe qua thời tiết cũng có thể gây ảnh hưởng tới việc thành bại của luyện đan.Hắn cũng biết Tự Linh Đan này là một bí phương của cổ tu sĩ,nhưng không ngờ nó lại quái dị tới mức này.Năm xưa vị cổ tu nọ sáng tạo ra nó có thể dễ dàng luyện hóa ra vì Băng Giao đảo còn là một phần liên kết với đại lục,nhưng hiện tại là mấy ngàn năm sau,nó đã tách ra khỏi đại lục mà trôi dạt tận ngoài Ngoại hải.Ngân Nguyệt nghe vậy thì chỉ mỉm cười,nàng nhẹ nhàng tới phía sau lưng hắn,hai tay khẽ mát xa hai vai Minh Tiến.Lát sau mới nói.

- Bạch sắc Lân hỏa vốn là bạch hỏa do Hỏa Kỳ Lân khi tọa hóa sinh ra,nhiệt năng uy mãnh khác thường.Hơn nữa còn có tác dụng trừ oán khí,tiêu độc rất tốt.Thế nên dùng nó luyện đan thì không còn gì tốt hơn.Bản thân Kỳ Lân là thần thú hỏa hệ,nhưng tính cách nó lại thích nơi âm hàn nên mới chọn tọa hóa tại Băng Giao đảo.Đi xa không tiện,vậy sao tướng công không luyện đan tại đây luôn?

Minh Tiến cảm nhận được sự thoải mái vô cùng từ bàn tay Ngân Nguyệt,lại ngửi thấy hơi thở thơm ngát của nàng phía sau lưng truyền tới thì trong lòng khoan khoái,mặt đã giãn ra.Nghe thấy vậy thì lắc lắc đầu mà nói.

- Không thể,cho dù nơi đây có mạch địa hỏa nào tốt cùng không thể so sánh với Bạch sắc Lân hỏa.Nếu cố luyện thì chín phần là thất bại!

- Không phải tướng công cũng có bạch hỏa đó sao? Không những thế, nó còn là Thiên Long Chi hỏa. Mà Thiên Long thuộc Long tộc thần thú, danh bài còn cao hơn Hỏa Kỳ Lân. Như vậy còn cần gì đi Bằng Giao đảo nữa?

Minh Tiến nghe nói vậy thì ngạc nhiên “Minh vốn có bạch hỏa nào đâu?”. Nhưng sau đó rất nhanh hấn vỗ trán cái đét, đứng dậy cười lớn. Sau đó dường như quá vui mừng mà quay lại, kéo Ngân Nguyệt vào lòng, bàn tay hấn ôm xiết lấy mỹ nhân. Minh Tiến cười mà nói.

- Nàng không nhắc thì ta quên mất Hắc kiếm. Ha ha ha...

- Nha...nhẹ tay thôi...tướng công làm ta đau nha...!

Ngân Nguyệt yêu kiều rên rỉ, Minh Tiến nhất thời ngớ mặt, nhưng sau đó rất nhanh phát hiện hành vi của mình, trong lòng không khỏi tự sỉ vả. Vội vàng buông Ngân Nguyệt ra, Ngân Nguyệt thấy nét lúng túng trên mặt hấn thì cười hì hì, dựa vào lòng hấn mà thỏ thẻ.

- Tướng công, ta chỉ ra cách cho chàng. Giờ chàng phải thưởng cho ta nha!

- Được, nàng muốn thưởng gì đây?

- Hôn thiếp...

Lam Nguyệt Cốc, một trong cửu đại thế lực của tu tiên giới U Châu. Toàn bộ tông môn này nằm gọn trong một sơn cốc rộng lớn phía Tây Nam U Châu, ngoài rìa địa phận trấn Hồ Bi. Danh bài xếp hàng thứ ba, do đó nhân lực cũng như thực lực không phải bàn cãi nhiều. Phạm là người của Lam Nguyệt Cốc xuất cốc, ngoại trừ gặp các môn hạ của Phiêu Hoàng Tông hay Bách Hoàn Đường, hoặc là các vị tu tiên cấp cao. Còn không thì đệ tử môn hạ của Lam Nguyệt Cốc đều không coi vào mắt, nhiều kẻ bất mãn nhưng rốt cuộc cũng chỉ im lặng ngậm bồ hòn, người ta là môn hạ của tông môn đứng thứ ba toàn cõi U Châu, còn người là ai? Đám đệ tử kiêu ngạo như vậy cũng có lí do cả, ngoài Cốc chủ cùng ngũ đại đệ tử đã đạt tới Nguyên Anh, còn hơn hai mươi vị trưởng lão đang bế quan, tu vi đã đạt Ngưng Phong kỳ. Phía sau lưng có cái ô to như vậy, sao mà không kiêu căng phách lối được đây?

Môn cốc hôm nay do một đám đệ tử Trúc Cơ canh gác, đây là một trong số các nhóm tinh anh đệ tử, vì thế tính cách vô cùng kiêu ngạo. Tuy vậy lúc này lại đang khom lưng, cúi đầu một cách rất cung kính trước hai người vừa hạ xuống từ phi hành. Nam nhân trung niên đứng đầu nhóm tu sĩ này cung kính bái lễ.

- Tham kiến thiếu chủ, tiên tử!

- Ừm! Các người không cần đa lễ!

Bạch Thiên Trường khoát khoát tay, ống tay áo vàng hoa lệ khẽ phất phất. Đi bên cạnh hấn là một nữ nhân che mặt, sau lưng là một thanh kiếm được trạm trổ tinh xảo – Thiên Bằng kiếm – Một trong thập đại tu tiên giới chi bảo. Nàng nhìn tới đám người này, khe khẽ gật đầu. Sau đó hai người lập tức dùng chân lực lướt đi, tiến vào nội cốc. Nam nhân nọ khẽ thở dài, hít hít mùi hương thơm ngát còn lưu lại trong không khí. Một tên tu sĩ khác tiến tới, nhẹ vỗ vào vai y.

- Đại ca, huynh sao mà ngây người ra vậy?

- Ày, huynh đệ, ta không sao.

- Đại ca, có phải đại ca si mê tiên tử không vậy?

Nam nhân kia nghe nói vậy thì giật mình, lắc đầu đầy sợ hãi. Trong ánh mắt mơ hồ hiện lên nên si ngốc cùng thống khổ. Hấn quay đi, lát sau mới nói.

- Tuyết Liên tiên tử là môn hạ cưng của cốc chủ, thân phận thấp hèn như ta nào dám với đến. Không chỉ có tu vi à tiên tử còn có nhan sắc thiên kiều bá mị khiến cho chúng nam nhân chúng ta đều ngây ngốc. Nhưng mà cốc thì sao dám ngấm thiên nga mà vọng tưởng? Thôi, chúng ta nên chú tâm vào việc canh gác của mình thì hơn!...

Bạch Thiên Trường cùng Tuyết Liên nhanh chóng tiến sâu vào nội cốc, dọc đường đi chung quy chỉ có Bạch Thiên Trường cười nói với mọi người, còn Tuyết Liên hoàn toàn không mở miệng một câu. Hai người cứ thế tiến vào tới một khu trang viện nhỏ phía sau chính đường, cả hai tới một căn nhà gỗ đơn sơ, tiến vào.

- Đệ tử tham kiến sư phụ!

Đây là lần đầu tiên Tuyết Liên mở miệng,cả hai người đang hành lễ với một người gầy gò đang ngồi quay lưng lại phía họ.Lại nghe thấy một thanh âm trầm ấm đầy quyền uy.

- Thiên Trường,Tuyết Liên,hai con có chuyện gì thì mau nói ra,không nên quá quan tâm tới lễ lệ!

- Vâng,thưa sư phụ!Số là...

Người nọ sau khi nghe Bạch Thiên Trường miêu tả điều kì quái mà họ trải qua tại khu rừng hoang ngoại U Châu thì im lặng,sau đó khẽ phất tay một cái mà xoay người lại vẫn trong tứ thế ngồi thiền.Chỉ thấy một khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn,nhưng con mắt thì dường như phát ra tinh quang sắc bén.Râu cùng tóc lão đã bạc phơ như cước,lão nhân này mặc một bộ trường bào màu vàng y như Bạch Thiên Trường,khẽ vuốt chòm râu dài,lát sau mới nói.

- Tên Ma tu các con diệt sát sử đã sử dụng một loại cổ phù chú có tên Phá Không Phù.Tương truyền nó có thể tạo ra một thông đạo tới thế giới khác,các con sau đó có ở lại đó kiểm tra kĩ lưỡng không?

- Sư Phụ,con và sư tỷ đã liên tục giám sát một trăm dặm quanh đó liên tục hơn một năm vẫn không có biến dị nào phát sinh.Sau khi nhận được tín vật triệu hồi là lập tức khởi hành về cốc ngay!

Bạch Thiên Trường cung kính đáp,lão nhân hoàng y nọ gật gù đầu,phất tay ra hiệu cho hai người lui về nghỉ ngơi.Sau khi hai người thật sự đã rời khỏi trang viện mới lên tiếng hỏi.

- Ngô Lâm,rốt cuộc tinh tú hạ phạm con nói tới sẽ xuất hiện ở đâu?Lại nữa,trong quẻ nói người này nắm trong tay quyền lực của cả U Châu này,nếu không mau mau tìm ra y đưa về đây.Chỉ e Lam Nguyệt Cốc chúng ta sẽ bị cuốn vào một trường huyết vũ!

54. Chương 54: Tự Linh Đan

Từ phía sau nhà,một nam tử thư sinh,tuổi trạc tam tuần,thân mặc thô bào màu tro bước ra.Trên tay y là một cái lọ có vô số thẻ tre cắm vào cùng với kẹp bên nách là một cuộn tròn màu nâu đỏ không rõ chất liệu.Y là Ngô Hùng,là đại đệ tử của cốc chủ Lam Nguyệt Cốc – Vương Phác Thiên.Ngô Hùng tay vẫn không ngừng bấm đốt,lắc đầu nói.

- Sư phụ,xin thứ tội cho đệ tử bất tài.Nhưng quả thật không thể tính ra nơi tinh tú giáng hạ,lại nữa tinh tú này đều không hiển lộ ra là Thiên tinh hay Sát tinh.Vận khí vô cùng mù mờ khó nhận biết,thật không có cách nào kiểm chứng cho rõ ràng được!

Vương Phác Thiên gật gù đầu,xưa nay lão không lạ gì tài năng tiên đoán của đại đệ tử này,nay nghe hẳn nói vậy thì cũng không có gì trách cứ.Lão chỉ thở dài nói.

- Nếu vậy,ta chỉ lo không biết có cách nào tìm ra người này thôi!

- Sư phụ yên tâm,theo quẻ của đồ đệ thì Tuyết Liên muội muội có nhân duyên trời định với người này,chỉ là làm khó sư phụ khi phải từ chối hàng đồng lời đề nghị hỏi cưới muội muội từ các thế lực khác của U Châu mà thôi!

- Không sao,Tuyết Liên từ nhỏ ta đã coi như con gái,vì nó thì chút phiền nhỏ này có đáng gì?Hơn nữa người kia có thể giúp Lam Nguyệt Cốc thoát khỏi một trường huyết sát,y lại có nhân duyên trời định với Tuyết Liên.Ấu đây cũng là số phận tác thành uội muội người cũng như nhân mạng trong cốc chúng ta...

Trong khách điểm,toàn bộ căn phòng Minh Tiến thuê đã được bố trí trận pháp phòng ngự,Ngân Nguyệt đã nhanh chóng giúp hắc bầy trận,lại đứng bên cạnh phụ trợ hắc luyện đan.Lúc này hắc kiểm toàn thân đỏ rực,hỏa khí mãnh liệt,Minh Tiến khẽ bắt quyết khiến hắc kiểm rung lên ông ông rồi hóa thành một con hỏa long,nó mở miệng phun ra một làn bạch hỏa,bao phủ lấy toàn bộ cái đỉnh màu tím đang không ngừng xoay tròn trên không trung.Tử Hà Đỉnh càng lúc xoay càng nhanh,ánh tử quang càng lúc càng rực rỡ,bạch hỏa bên ngoài không ngừng từ miệng hỏa long phun tới khiến cái đỉnh dần dần rung lên,phát ra những tiếng ô ô kìa kìa.Ngân Nguyệt đứng cách đó không xa,cặp môi hồng khẽ mỉm cười,ánh mắt tán dương nhìn về phía Minh Tiến.Ngân Nguyệt bản thân vốn là một luyện đan đại sư,nhưng nàng lại không hề giúp đỡ hắc mà lại

vờ như không biết, kì thật là có lý do riêng của nàng. Ngân Nguyệt không muốn Minh Tiến quá ỷ lại, nàng biết rõ từ lúc hấn tới nơi này đã gặp quá nhiều điều thuận lợi mà chỉ có trong mơ những kẻ khác mới dám nghĩ tới. Vì thế quyết định giúp cho tính cách hấn trở nên cứng rắn hơn, quyết đoán cùng cẩn trọng hơn.

Tướng công của nàng dù không cần phải là kẻ cường đại nhưng ít nhất cũng phải là người vững trãi, dám đương đầu với thách thức, cẩn trọng nhưng cũng không kém phần liều lĩnh. Đó là người trong mơ nàng hằng mơ tưởng, vì thế mới quyết định để hấn tự làm, quả nhiên nàng không nhìn lầm người. Chỉ thấy hấn vô cùng cẩn trọng, thậm chí vô cùng kiên nhẫn để điều chỉnh từ một vài lá được vật hay một tia bạch hỏa cho đúng với nguyên mẫu trong ngọc giản. Ngân Nguyệt trong mắt ánh lên những tia hạnh phúc, nàng lúc này chỉ muốn lao vào lòng Minh Tiến mà làm nũng cho thỏa thích. Trong lòng lại âm thầm nhớ tới Nghĩa phụ, người đã tìm cho nàng một đẳng lang quân như ý nàng mong mỏi. Chừng tàn một nén nhang, trong đỉnh đã bay ra mùi thơm nhẹ nhẹ, Minh Tiến thấy vậy thì cao hứng vô cùng, xong không dám chủ quan, vẫn cẩn thận điều chỉnh bạch hỏa. Tử Hà Đỉnh càng lúc lại càng quay nhanh, tử quang chiếu rọi khắp phòng, thanh âm ô ô nọ càng lúc càng dồn dập.

Phía bên trong thì một phen âm ỉ nhưng bên ngoài thì hoàn toàn yên tĩnh, hiển nhiên là trận pháp Ngân Nguyệt bày ra đã phát huy tác dụng rất tốt. Cái này đương nhiên không cần bàn, bởi vì trận pháp nọ là Cổ trận của Linh giới – Vô Gian trận. Cái túi vải trên cổ Ngân Nguyệt nếu thoát nhìn thì người ngoài chỉ có thể nghĩ rằng đó là túi thơm hay một dạng trang sức mà thôi, nhưng kì thật đấy lại là túi trữ vật của nàng. Ngân Nguyệt lại là Huyền Hồ Nữ, vì thế mẫu thân và phụ thân nàng cho nàng rất nhiều món đồ quý, đều cất cả trong đó, lại dặn nàng luôn phải mang theo bên mình. Nhờ vậy mà Ngân Nguyệt khi lạc tới U Châu mới có thể nhiều lần an toàn thoát nạn. Cứ như vậy, rốt cuộc sau một canh giờ thì Minh Tiến thu công, Tử Hà Đỉnh đã trở lại trạng thái bình thường. Hấn chờ cho nó thật nguội mới mở ra xem, bên trong đỉnh có hơn mười viên Tụ Linh Đan đã hoàn thành. Minh Tiến dốc ra một cái lọ nhỏ, chỉ thấy một mùi thơm mát tinh thuần ngào ngạt lan tỏa trong phòng. Ngân Nguyệt tiến tới gần, nàng rút khăn tay lau đi cái mặt đầm mồ hôi của hấn, sau đó mới nhìn tới lọ đan dược nọ. Đột nhiên hô lên đầy kinh ngạc.

- Ô...tướng công...cái này...

Ngân Nguyệt dốc một viên đan dược cho vào lòng bàn tay, sau đó nhẹ nhàng nắm lấy nó mà đưa lên mắt nhìn. Tụ Linh Đan này hoàn toàn một màu xanh như ngọc, không hề có một tia tạp chất. Nàng lại đưa lên mũi ngửi ngửi, chỉ thấy một mùi thơm thuần khiết, có cảm giác như đang ngửi hoa thì cả người run run. Minh Tiến thấy vậy không khỏi ngạc nhiên, hấn hỏi.

- Đan dược này ta luyện chế sai hay sao?

- Không, tướng công...không sai đâu...chỉ là...chỉ là...tướng công có phải lần đầu tiên luyện đan không vậy?

Minh Tiến ngẩn ra, sau đó cười xòa.

- Lần đầu tiên mà, không thấy ta còn mượn nàng Tử Hà Đỉnh đó sao? Đan dược này ta luyện sai à?

Ngân Nguyệt lắc đầu, trút viên đan dược vào lọ, nàng lao tới ôm chầm lấy hấn mà run run nói.

- Không sai, mà chàng luyện ra cực phẩm đan dược. Trong Tụ Linh Đan chàng luyện không hề có một tia tạp chất nào khiến thiếp kinh hãi. Chưa từng có ai mới luyện đan lần đầu mà thành công tạo ra cực phẩm cả!

Minh Tiến cười mà lắc đầu.

- Chắc không phải do ta, mà là do dược phương kia quá mức chuẩn xác mà thôi. Ta chỉ làm theo lời trong đó thôi mà!...

Tam Môn trấn hôm nay tiếp nhận một cỗ xem song mã, theo sau là mười người hộ vệ mặc trang phục bạch y. Thanh thế không thể xem thường, kẻ có tu vi thấp thì vội vã tránh xa, người có tu vi cao hơn cũng không khỏi có chút giật mình. Toàn bộ những hộ vệ bạch y kia đều đã Kết Đan, họ đi thành hàng đều tắp tắp, uy thế khiến cho phân đông tán tu lai vãng nơi đây đều tránh né. Đoàn người đi tới một khách điểm, một trong mười hộ vệ nọ xuống ngựa, cung kính chạy tới bên cỗ xe, sau đó chạy vào trong khách điểm. lát sau mang ra mấy túi đồ lớn, một túi cung kính đưa vào trong xe, lại ghé vào nói vài câu rồi lên ngựa, nhằm hướng Cửu U mà đi tới.

Lão trưởng quý nghiêng đầu thò ra nhìn đoàn xe đi xa rồi, trong lòng cũng trở nên kích động. “Lẽ nào đây là viện binh cho Bạch Vu gia trang? Không ổn, ta phải báo ôn chủ!” Lão lập tức lôi ra một tấm truyền âm phù, thì thào một hồi rồi lập tức tung ra cho nó bay đi. Trên mặt rất nhanh hiện lên một tia tham lam cùng với hưng phấn.

Bạch Phụng ngồi trong xe ngựa cùng Như Như, hai nàng đang dùng vài món điểm tâm mà hộ vệ nọ đưa vào. Chỉ ăn qua loa sau đó cả hai ngồi uống trà, chiếc xe song mã này là do Bạch Thiết Hùng đặc chế riêng cho nàng nên dù đường xá có xấu tới đâu thì trong xe vẫn hoàn toàn không chút xóc. Như Như khẽ vén rèm cửa nhìn ra, chỉ thấy hai bên đường đã là những thân cây cao thì thở phào.

- Tỷ tỷ, chúng ta sắp tới nơi rồi!

- Ừm, muội có vẻ nóng lòng quá nhỉ? Như Như?

Như Như lắc đầu, cười nói.

- Tỷ làm như muội hay ghen lắm ấy. Chỉ là muội muốn nhìn tận mắt xem vị Liên Liên cô nương kia xinh đẹp tới mức nào mà ca ca lại viết thư nhờ hai chúng ta đưa cô nương ấy về Phụng Hoàng Cung thôi!

- Chắc chắn là xinh đẹp rồi!

Bạch Phụng cúi đầu buồn bã, Như Như nghe thấy vậy thì phì cười, lắc đầu nói.

- Tỷ à, ca ca không phải dạng háo sắc đâu nha! Lại đây, muội kể cho chuyện này...

Như Như nhìn ngó láo liên, sau đó ghé vào tai Bạch Phụng mà thì thào một hồi. Rất nhanh, nét mặt Bạch Phụng chuyển từ ngạc nhiên sang đỏ ửng, sau đó càng về sau càng cúi gằm xuống. Như Như thấy thế thì phì cười, hai má nàng cũng đang đỏ ửng khi nhớ lại chuyện cũ...

Bạch lão gia đang im lặng ngồi trong sảnh, khuôn mặt mập mạp của lão ngày trước giờ đã hốc hác đi nhiều, tuy vậy cái bụng phệ vẫn còn nguyên. Từ những tin tức mà đám môn nhân mới báo về, Giao Nộ Bang sắp dồn lực tấn công gia trang. Giao Nộ bang này mới thành lập cách đây không lâu, quy tụ toàn bộ các nhân tài trong việc cướp phá, chúng về lập sơn trại ngay vùng núi Cửu U này. Dần dần bành chướng, ép bức các thế lực tiểu gia tộc xung quanh, tuần trước Liên Vũ gia tộc – gia tộc liên thủ cùng với Bạch gia vừa bị Giao Nộ bang diệt sát. Hiện tại bang chủ Giao Nộ Bang vừa gửi một tối hậu thư cho Bạch gia trang, yêu cầu giao nộp Liên Liên, nếu không trong vòng bảy ngày sẽ san bằng Bạch gia trang. Lúc này chợt có gia nhân vào báo tin, Bạch lão gia nghe xong thì mặt mày hớn hở, vội vã gọi vợ và các con ra tiếp đón khách...

55. Chương 55: Biến Cố

Trường Lộ trấn, Minh Tiến và Ngân Nguyệt đang chậm rãi thưởng thức cơm tối, cả hai cười nói vui vẻ không thôi. Minh Tiến hôm nay sau khi Ngân Nguyệt năn nỉ mãi mới chấp nhận cùng nàng đối ẩm, hiện giờ hắn đang cầm cốc rượu trên tay, mặt đã hơi đỏ do hơi rượu mạnh. Ngân Nguyệt bên cạnh thì vẫn cười hì hì, tay rót rượu cho hắn.

- Ngân Nguyệt, ta không uống nữa đâu!

Minh Tiến lắc đầu nói, đặt cái chén xuống bàn sau đó lập tức dùng chân lực ép toàn bộ rượu ra khỏi cơ thể, lập tức nơi bàn tay trái xuất hiện một tia nước trong veo từ lỗ khẩu tiết ra. Rất nhanh sau đó, Minh Tiến mở mắt, trên mặt đã trở lại bình thường, hơi thở cũng không còn mùi rượu nữa. Ngân Nguyệt thấy vậy thì ai oán nói.

- Ta muốn hầu rượu chàng, vậy mà chàng... thật là... hứ!

Minh Tiến mỉm cười, cầm tay nàng mà nói.

- Ta không uống được, mà cũng không thích uống. Nó sẽ làm giảm giác quan, hơn nữa uống nhiều sẽ gây ra tâm thần bất ổn, hành xử không đúng mực. Không lẽ nàng muốn ta là một kẻ suốt ngày say, về nhà là hò hét, thậm chí còn bạo hành nàng?

Ngân Nguyệt nhất thời ngây ra, lát sau trên mặt xuất hiện một rặng mây hồng, mỉm cười nhìn hấn. Nàng nói.

- Ân, vậy thì ăn cơm, không uống nữa!

Ngân Nguyệt nhanh nhẩu gấp đồ ăn cho hấn, Minh Tiến vui vẻ nhận lấy sau đó cũng gấp lại cho nàng. Đám khách gần đó thấy hai người tình chàng ý thiếp như vậy cũng cảm thấy ghen tỵ vô cùng, chỉ hận sao tuyệt sắc giai nhân lại thích một tên nam nhân kì quái như vậy. Nhưng với uy áp mà Ngân Nguyệt đang thả ra thì lập tức tất cả gần như tan biến hết, tự nhủ thầm mình không nên lo chuyện bao đồng thiên hạ. Hoa có chủ thì đừng dại mà đập chấu cướp hoa, bởi vì đóa hoa này tuy đẹp rực rỡ nhưng lại đầy gai nhọn.

Sau bữa cơm, hai người trở về phòng. Minh Tiến vừa tắm xong, hấn đã thay vào bộ y phục lụa xám mà Bạch Phụng tự tay may cho hấn. Khẽ đẩy cánh cửa sổ, lập tức ánh trăng rằm bên ngoài tràn vào trong phòng. Minh Tiến khẽ phất tay thổi ngọn đèn dầu, căn phòng chợt tối nhưng sau đó lại như sáng lung linh dưới ánh trăng huyền ảo. Minh Tiến chấp tay sau lưng, mắt hướng lên ánh trăng tròn trên cao, lặng lẽ xuất thần. Ngân Nguyệt cũng đã tới bên cạnh từ lúc nào, mắt nàng cũng đang hướng tới vùng sáng huyền ảo ấy. Nhìn ánh trăng kia, Minh Tiến đột nhiên nhớ lại một nữ nhân áo vàng xinh đẹp, nữ nhân đầu tiên mà hấn gặp khi mới tới nơi này, bất giác trong lòng trào lên một cảm giác nhớ nhung khó tả. Ngân Nguyệt bên cạnh ngấm trắng, bất giác mắt người ngọc rơi lệ, giọt lệ ấy như một viên pha lê tuyệt sắc, mờ ảo lung linh dưới ánh trăng. Minh Tiến thở dài, quay sang nhìn thì thấy vậy, hấn vội vã lau đi những giọt nước mắt ấy, mỉm cười nói.

- Nàng làm sao vậy? Sao tự nhiên lại khóc? Có thể kể cho ta nghe được không?

- Thiếp nhớ lại hồi còn nhỏ ấy mà, thiếp thường hay được cha mẹ dắt đi chơi. Cũng là những đêm trăng tròn như đêm nay, mọi người mở tiệc rất vui...

Minh Tiến nhẹ nhàng lắc đầu, kéo nàng vào lòng. Trong lòng hấn giờ xuất hiện một cảm giác nao nao khó hiểu, có lúc thì u sầu nhớ tới cha mẹ, có lúc lại biến hóa ra hình bóng Liên Liên. Chợt một cơn gió thổi tới khiến Ngân Nguyệt hơi rung mình, nàng cố gắng dụi đầu vào ngực Minh Tiến, cố tìm chút ấm áp để xua đi cái cảm giác nhớ cha mẹ. Minh Tiến thấy vậy thì lại càng ôm chặt lấy nàng hơn, trong mắt mông lung một tia ấm áp. Ngân Nguyệt ngẩng lên, thấy ánh mắt hấn tha thiết nhìn nàng thì cũng dùng một ánh mắt nhu thuận mà đáp lại, bốn mắt cứ thế nhìn nhau dưới ánh trăng dịu dịu. Đang yên lặng thì cả hai người chợt cảm thấy có một luồng linh khí ba động đang mãnh liệt xuất hiện ngay sát bên. Minh Tiến vội vàng xuất ra hắc kiếm, thả thần thức ra thăm dò. Không hề cảm thấy có người lạ, hấn ngạc nhiên vội thấp đèn lên. Ngân Nguyệt lại dùng ánh mắt phức tạp mà nhìn hấn, sau đó chỉ vào túi trữ vật bên sườn hấn mà nói.

- Linh khí xuất phát từ trong này!

Minh Tiến ngậy người ra, hấn dốc toàn bộ túi trữ vật, trên sàn nhà lập tức có vô số linh thạch ào ào xuất hiện, sau đó là các loại hòm rương, ngọc giản, các loại nguyên liệu, bộ cà sa và ba cái rương đồng mà Huệ Tuệ đã tặng. Ngân Nguyệt đột nhiên tới cái rương đồng, nhẹ nhàng đặt riêng ra, sau đó vung tay kích hoạt Vô Gian trận. Nàng lại ra hiệu cho Minh Tiến cất hết các thứ kia về túi trữ vật, sau đó ánh mắt ngưng trọng nhìn tới cái rương. Minh Tiến lúc này cũng không khỏi lấy làm kì quái, dưới ánh mắt đầy tò mò của cả hai người, cái rương được Minh Tiến mở ra, bên trong là một cái túi sủng vật...

- Bạch lão gia, ngài có thể nói cụ thể cho tiểu nữ tại sao Giao Nộ bang lại có ý định tấn công gia trang? Nếu cần tiểu nữ có thể cho người về Phụng Hoàng Cung kêu gọi tiếp viện!

Bạch Phụng ngồi trong bàn tiệc nói, Bạch lão gia trên mặt lộ ra nét mừng rỡ nhưng rất nhanh sau đó lại ảm đạm. Thở dài, Liên Liên thấy vậy thì lắc đầu u oán nói.

- Bạch tiểu thư, là do Liên Liên gây ra cả...

Nàng chậm rãi kể ra mọi việc. Vốn là Liên Liên sau khi Minh Tiến rời đi thì tiến giai vô cùng nhanh chóng khiến cho toàn bộ Bạch gia trang kinh ngạc. Bạch Vu Thuần đương nhiên đã phần nào nhìn ra sự việc này có liên quan tới Minh Tiến, vì thế mới bí mật tiếp cận. Liên Liên đương nhiên không nói rõ là Minh Tiến đã giúp nàng những gì, nhưng nàng cũng thừa nhận là Minh Tiến đã giúp đỡ nên nàng mới có thể nhanh chóng tiến giai như vậy. Bạch Vu Thuần nghe vậy thì đoán chắc giữa hai người đã có một đoạn ản tình, vì thế cũng không có hỏi han gì thêm, âm thầm bàn bạc với cha mẹ mình. Việc Liên Liên chỉ trong bốn năm từ một tu

sĩ Khai Quang kỳ tiến giai lên Luyện Khí sơ kỳ nhanh chóng bị rò rỉ ra ngoài, các gia tộc xung quanh thấy vậy thì kinh ngạc vô cùng, nhiều lần cho người đến dò hỏi. Hơn nữa, Liên Liên lại là nữ nhân có nhan sắc hơn người, Bạch gia trang vì thế mà vô số lần tiếp nhận bái lễ cầu hôn. Đương nhiên là họ hoàn toàn chối bỏ, bởi vì Bạch gia đều biết rõ Minh Tiến, lại đã từng được hắn năm xưa trợ giúp nhiều. Nay họ bảo bọc nàng cũng chỉ là một chút bốn phận nhỏ. Cứ như vậy cho tới ngày đích thân bang chủ Giao Nộ bang cầu khiến, hắn mê mẩn vì sắc đẹp của Liên Liên bèn mặt dày cầu hôn. Bạch gia trước sức ép của Giao Nộ bang thì không có nói năng gì, còn Liên Liên trước mặt mọi người thần nhiên từ chối. Gã bang chủ cảm thấy mất mặt, liền hậm hực quay về, phát chiến thư. Liên Liên nói tới đây thì thở dài, môi nàng khẽ mím lại. Như Như thấy vậy trong lòng có chút xót xa, nàng nói.

- Tỷ tỷ...

- Bạch lão gia, nhân lực cùng thực lực Giao Nộ bang thế nào?

Như Như chưa kịp nói hết câu thì Bạch Phụng đã chen ngang, trên mặt nàng bừng bừng nhiệt khí cùng giận giữ. Bạch lão gia nghe vậy thì thở dài nói.

- Nhân lực thì không đông, chỉ vào khoảng hơn hai trăm người. Tu vi thực sự cao nhất chỉ là tên bang chủ Đoạn Hân – Trúc Cơ trung kỳ mà thôi. Nếu chỉ như vậy, Bạch gia chúng ta đương nhiên có thể miễn cưỡng thủ thắng, nhưng mà...

Nói tới đây thì lão ấp úng, vươn tay cầm chén rượu uống cạn như để lấy dũng khí, sau đó mới nói tiếp.

- Nhưng mà dưới tay đám thủ hạ có vô số các loại lang thú, mãnh sư, hùng sư yêu thú cấp hai, cấp ba. Đây mới là điều chúng ta lo ngại, yêu thú tuy cấp thấp nhưng đều là mãnh thú cả. Hơn nữa tên Đoạn Hân này không biết lấy đâu ra một kiện pháp bảo có uy lực cực kì quái dị tên gọi Điểm Ngân thương!

“Điểm Ngân Thương?” Bạch Phụng nghe xong có thoáng giật mình, kiện pháp bảo này năm xưa từng gây tiếng vang trong U Châu tỉ vũ. Nhưng nghe nói chủ nhân thực sự của nó đã tọa hóa, không biết sao mà tên Đoạn Hân kia lại có được? Hơn nữa, nhân lực chính của Giao Nộ bang là đám mãnh thú, xem ra lần này khó khăn rồi đây!

Bữa tiệc cứ như vậy trầm mặc trôi qua, phàm là người của Bạch gia trang thì sắc mặt đều u ám, còn Như Như và Bạch Phụng thì vẫn tỏ thái độ thần nhiên, nhưng trong lòng hai nàng không khỏi có chút lo lắng. Mãnh thú dù chỉ là cấp hai cấp ba nhưng thực lực so với tu tiên giả Linh Động cũng không thấp hơn, lại nữa chúng đều không sợ chết. Cái sự liều chết này mới là cái khó khăn chính, con người có ai không ham sống sợ chết? Bạch lão gia vẫn chậm chạp uống rượu, đột nhiên một gia nhân chạy vội vào dâng lên một lá thư, lão cầm lấy vội vã đọc. Sau đó khuôn mặt đỏ vì rượu dần dần nhợt nhạt. Lão lắc đầu.

- Hai vị tiểu thư khi tới đây đã bị Giao Nộ bang theo dõi rồi. Chúng vừa gửi huyết thư, hẹn chính Ngọ ngày mai quyết chiến!...

Mọi người nghe vậy thì không còn chút hứng thú nào mà ăn uống nữa, tiệc tan ngay sau đó. Như Như cùng Bạch Phụng đã vội vàng lôi Liên Liên rời đi. Hai nàng đang muốn hiểu hơn về vị chính thất ước hẹn của Minh Tiến. Tối đó, ba nữ nhân trò chuyện tới tận quá nửa đêm, hai người mới chịu để Liên Liên rời khỏi phòng mình. Về tới phòng, khẽ khép lại cánh cửa phía sau lưng, Liên Liên vuốt nhẹ mái tóc mây, tự nói một mình.

- Chàng vẫn còn nhớ tới ta... vẫn nhớ ta...

Nhìn Ngân Nguyệt ôm con mèo trắng vằn vện nọ trong lòng, Minh Tiến cảm thấy có chút kì quái. Con mèo vằn vện này ở trong túi sủng vật bao nhiêu ngày tháng mà hắn không hề cho ăn vẫn có thể sống. Năng lực sinh tồn quả là bá đạo, hắn lắc đầu nhìn Ngân Nguyệt thích thú xé từng miếng thịt gà đút cho con mèo nọ. Con mèo tham ăn cứ ngoao ngoao kêu lên, hai cái bàn chân ngắn cũng hươ hươ, ra vẻ như nó đói lắm. Minh Tiến thấy vậy chỉ phì cười, lặng lẽ uống trà, đột nhiên trong lòng trào lên một cảm giác sốt ruột. Trong bụng có cảm giác như bị thiêu đốt, bồn chồn lo lắng vô cùng, hắn đứng dậy đi đi lại lại trong phòng. Trong đầu hắn liên miên suy tính “Rốt cuộc là sắp có chuyện gì xảy ra nhỉ, sao tự nhiên ta lại có cái cảm giác khẩn trương cùng nóng lòng như thế này?” Ngân Nguyệt gần đó thấy lông mày hắn cau lại thì có cảm giác không tốt, nhẹ nhàng để con mèo nằm im trên đùi mình, sau đó đột nhiên bấm đốt tay. Sắc mặt càng lúc càng khẩn trương, nàng vội vã nói.

- Tướng công, Bạch gia gặp nguy! Chúng ta phải lập tức trở về đó ngay!

Minh Tiến nghe vậy thì cả kinh, lại thấy ánh mắt ngưng trọng của Ngân Nguyệt thì gật đầu. Hắn lập tức thu dọn đồ đạc, trả phòng sau đó xuất ra Trúc Ngọc, để Ngân Nguyệt dựa vào người mình rồi điên cuồng lao đi. Trong đêm tối chỉ thấy một tia lam quang sáng rực xé gió như sao sa, nhắm hướng Cửu U mà bay tới.

56. Chương 56: Bạch Hổ

Minh Tiến chỉ chú tâm toàn lực phi hành, cũng không để ý Ngân Nguyệt lúc này đang làm gì, chỉ thấy miệng ngọc phát ra những thanh âm rất nhỏ, còn con mèo trắng trong lòng nàng cũng ngao ngao như đáp lời. Minh Tiến đương nhiên có nghe cũng không hiểu, nhưng Ngân Nguyệt thì hoàn toàn hiểu rõ, trong miệng nàng lại khẽ mấp máy.

- Bạch Hổ muội muội, rốt cuộc tại sao ngươi lại xuất hiện ở U Châu này? Ở lại linh giới không phải tốt hơn sao?

Con mèo nhỏ trong lòng nàng ngao ngao đáp lại.

- Huyền Hồ tỷ tỷ, không chỉ có ta đâu. Cả tứ phương vệ nữ năm đó cũng bị khe hở không gian dịch chuyển tới đây!

- Không thể nào, cả Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ cũng bị đưa tới đây sao? Muội không đùa ta đấy chứ?

Ngân Nguyệt cả kinh, thân thể chợt run lên một cái. Minh Tiến đột nhiên thấy nàng run rẩy trong lòng mình, hắn dừng lại, lấy trong túi trữ vật một tấm áo choàng, vươn tay khoác lên người nàng.

- Ngân Nguyệt, lần này lại bắt nàng một phen chịu khổ cùng ta rồi!

- Đa tạ tướng công, thiếp không sao đâu. Cứu người là cần kíp, chàng mau đi đi!

Ngân Nguyệt nhu thuận đáp lại, Minh Tiến thấy vậy thì mỉm cười, hôn lên trán nàng rồi lại tiếp tục dồn chân lực vào Trúc Ngọc, xé gió lao tới. Ngân Nguyệt hai má ửng hồng, nàng khẽ tựa mình yên vị trong lòng hắn, con mèo nhỏ lại ngao ngao một hồi.

- Nha!...hai người...đáng ghét! Chờ ta có thể hoàn toàn khôi phục chân lực, lập tức hóa hình người cướp lại chàng ấy từ tay tỷ!

- Này nha Bạch Hổ, ta dù sao cũng gặp chàng trước muội nha. Vì thế ta dù là thiếp những vẫn hơn muội một bậc đấy! Còn nữa, chàng ấy không phải kẻ háo sắc đâu mà tứ phương vệ nữ các muội định dùng nhan sắc để mê hoặc!

Bạch Hổ không phục, ngao ngao đáp.

- Muội nói cho tỷ biết nha, tứ phương vệ nữ chúng ta không thèm dùng nhan sắc để mê nhân đâu nha! Hứ, ai lại không biết Huyền Hồ Nữ trời sinh phong tình, đáng điệu cùng nhan sắc đều tuyệt thế!...

Một Hồ một Hổ cứ thế nói chuyện suốt một đoạn đường dài. Minh Tiến thấy con mèo cứ ngao ngao mãi thì cho là nó bị lạnh, hắn khẽ nhắc Ngân Nguyệt che gió cho nó, sau đó vẫn tập trung mà lao đi. Con mèo nhỏ đột nhiên cắn vào ngón tay hắn khiến hắn giật mình, sau đó chỉ đưa ngón tay lên miệng mút, lắc lắc đầu.

- Con mèo này thật là nghịch ngợm, chờ xong việc coi ta xử lý ngươi sao!

Minh Tiến cười mà nói, con mèo dường như hiểu ý cũng ngao ngao một hồi. Minh Tiến nghe vậy thì cười xòa, không chú ý tới nó nữa. Ngân Nguyệt thì mày phượng hơi cau lại, vươn ngọc thủ cốc lên đầu nó.

- Ngươi là Bạch Hổ hay Sắc Hổ vậy, không ăn nói cho ra dáng thực nữ chút nào. Cái gì mà chờ ta ăn chàng? Sau này ta nhất định phải dạy bảo lại muội một phen mới được!

Bạch Hổ không đáp, từ cái miệng phun ra một giọt máu nhỏ, nó rớt trên cái ổ khóa ngọc trắng đeo trên cổ Bạch Hổ, lập tức một tia sáng kì quái lóe lên trên mặt cái ổ khóa rồi rất nhanh tiêu tán hết. Cùng lúc ấy, tại một đỉnh núi cao quanh năm đầy băng tuyết, một khu rừng với những thân cây cao vút, thẳng tắp; một

bờ biển cát trắng,nước xanh mênh mông kéo dài tới tận chân trời.Có ba giai nhân cũng đeo một ổ khóa ngọc trên cổ,các ổ khóa cùng lúc phát sáng.

Linh giới,tứ phương vệ nữ chính là tứ thánh thú có nhiệm vụ bảo vệ cửa ngõ ra vào linh giới.Chính tứ nữ này cũng là người thi hành độ thiên kiếp để các tu sĩ có thể hay không thể tiến nhập nơi đây.Vốn là năm đó sau khi Ngân Nguyệt mất tích,mẫu thân nàng vì quá đau lòng mà sinh bệnh,cha nàng thì lập tức phát động tìm kiếm.Tứ phương vệ nữ với Ngân Nguyệt giao tình không nhỏ,cũng tham gia tìm kiếm.Nào ngờ cả bốn nàng vừa đặt chân ra ngoài đã bị một khe hở không gian hút vào,Bạch Hổ vì vận dụng thần lực bảo hộ cả bốn người nên chân lực bản thân đại suy,khi từ khe hở không gian ra thì cả bốn đều bị đưa tới những nơi khác nhau.Bạch Hổ phần vì chân lực bản thân đại tổn hao,hơn nữa lại không thể hóa hình người nên đành ủy khuất lang thang khắp nơi.Cuối cùng bị một bầy dã lang bao vây tưởng như cái mạng nhỏ đã tận,không ngờ lại được Huệ Tuệ cứu giúp.Nàng chấp nhận sống trong túi sủng vật vì cần một không gian yên tĩnh để hồi phục thực lực.Vừa rồi vô tình cảm nhận được mùi hương quen thuộc của Huyền Hồ nên mới làm loạn đòi ra.

Lại nói về việc Bạch Hổ vừa gặp mặt đã “chăm” Minh Tiến,điều này Ngân Nguyệt cũng không cảm thấy có gì là lạ.Năm xưa khi bốn nàng này mới được chọn làm người kế vị chức danh tứ phương vệ nữ,đã có một vị trưởng lão từng tiên đoán,bốn nàng sẽ chung một chồng.Hơn nữa người này không phải là người linh giới,cũng không phải là kẻ tu chân.Chỉ biết người này với bốn nàng có chung duyên phận,vị trưởng lão này sau khi nói xong,lại tươi cười nhìn Ngân Nguyệt mà thì thầm vào tai nàng “Ngân Nguyệt tiểu thư,sau này mong tiểu thư chiếu cố cho họ!”. Lúc ấy đương nhiên Ngân Nguyệt không hề hiểu hàm ý trong lời nói này,bất quá giờ mới hiểu ra.Nàng hiểu,đương nhiên tứ phương vệ nữ cũng hiểu,các nàng tuy cách xa nhau nhưng ổ khóa ngọc nọ trên cổ chính là tâm ý tương linh.Vì vậy mà càng ngày càng trở nên thân thiết như chị em ruột,vừa rồi là cách mà Bạch Hổ thông báo cho ba người còn lại là nàng đã tìm được người trong lời tiên đoán của trưởng lão năm nào...

Trong khu rừng thuộc dãy Cửu U,có lão nhân trung niên đang bước thấp bước cao tiến vào trong.Lão nhân này là tiểu phu lâu năm ở Cửu U này,mọi người hay gán cho lão biệt danh là “ Lão Hủ”,sở dĩ có cái biệt danh này là do tính lão cực kỳ cổ hủ:uống rượu cũng chỉ chuyên một tiệm duy nhất,quần áo cũng mặc chỉ một dạng duy nhất,đường vào rừng cũng chỉ theo một hướng duy nhất...thậm chí ngay cả ngủ cũng chỉ một tư thế duy nhất mà thôi.Lão Hủ vốn không vợ không con,chỉ sống một mình trong căn nhà nhỏ lụp xụp ngoài bìa rừng,lão sống dựa vào củi kiếm trong núi mà mang bán hay đổi lấy lương thực.Lão Hủ hôm nay bước chân có vẻ siêu vẹo,đường như còn ảnh hưởng của hơi men tối hôm trước.Nguyên là hôm qua,lão vô tình dắc thủ một cây nhân sâm hơn ba trăm năm tuổi,đem bán được hơn một trăm linh thạch.Lão Hủ bèn rủ rê mấy người bạn tổ chức ăn mừng,họ uống tới tận nửa đêm mới chịu rời đi.Lão Hủ lúc này cảm thấy trong đầu vẫn còn lơ mơ,tìm một gốc cây mà ngồi tựa vào.

Từ xa,một trận rung động khiến lão giật mình,nhưng vì vẫn còn chút hơi men nên lão trở nên bạo gan hơn,tay nắm chặt cán rìu.Lão lẩm bẩm.

- Cái gì hay con gì tới ta cũng kệ xác!

Sự rung động càng lúc càng lớn,tiếng ầm ầm cùng với tiếng mãnh thú gầm gào từ xa vọng lại khiến cho lão giật mình.Sự gan dạ ảo nọ vụt tan biến sạch sẽ,vội vàng ba chân bốn cẳng ôm lấy một thân cây lớn mà cố sức leo lên.Sự sợ hãi dường như làm cho lão thêm sức mạnh,thoắt cái đã cách mặt đất hơn mười trượng,với khoảng cách này thì mọi ngày dù có treo tiền trên đó lão cũng không trèo nổi,ấy vậy mà lúc này lão lại đang chễm chệ trên một trạc cây lớn,phóng mắt nhìn xuống.Lão Hủ trong mắt chợt co rúm lại,ngây ngốc nhìn.

Chỉ thấy phía dưới cơ man nào là các loại mãnh thú,cọp beo hổ báo,chó sói,thậm chí có cả những con gấu to còn hơn căn nhà của lão ầm ầm chạy qua.Tiếng gầm hồng cùng bước chân của chúng khiến mặt đất cứ rung chuyển không thôi,ngay cả trên tán cây cũng bị lay động như gặp cuồng phong.Lão Hủ há hốc miệng,từ ngày sinh ra tới giờ,đây là lần đầu tiên lão thấy nhiều mãnh thú như vậy.Trước đây họa hoàn lắm lão mới gặp một con,ấy vậy mà bây giờ trong chốc lát đã gặp cả một đàn.Dần dần bụi đất bay lên mù mịt,phía sau đám thú cũng có hàng chục đạo phi hành đang xé gió lao theo.Bụi đất mù trời,hồi lâu sau khi toàn bộ đám nọ rời đi,mặt đất cơ man nào là vết chân thú cùng đám cây bụi nhỏ đã bị chúng dẫm nát bét.Lão Hủ vẫn im lặng ngồi yên trên trạc cây,tự lẩm nhẩm một hồi.

- Rượu của Nhạc lão càng ngày càng nặng a.Không ngờ ta uống từ hôm qua mà tới giờ vẫn say,lại còn nhìn

ra ảo giác nữa...

Bạch gia trang,toàn bộ nhân sĩ vốn đã biết tin nên tụ tập từ rất sớm.Trận quyết chiến này có ảnh hưởng tới sự tồn vong của Bạch gia trang,hơn nữa là tới sinh mạng mình.Vì thế không ai bảo ai mà tất cả đều mang theo sự khẩn trương cùng ngưng trọng,tự động tới sớm chờ phân phó.Bạch Phụng cùng Như Như cũng thức dậy từ sớm để chuẩn bị,đám bạch y hộ vệ cũng đã được nàng truyền âm,sớm đã có mặt đầy đủ cả.Như Như hôm nay đã thay ra một bộ y phục màu trắng,mái tóc dài búi gọn lên cao,được cài lại bằng một cây trâm bạc,trang phục dạng bó sát gọn gàng,nàng không muốn khi tham chiến mà quần áo rườm rà gây bất lợi,tay nàng đã cầm theo Ngọc Phiến.Bạch Phụng hôm nay đã mặc thêm một bộ bội giáp bên ngoài bộ hồng y,hay cổ tay,ngực có phiến giáp che chắn,sườn đeo trường kiếm.Trông nàng lúc này giống một vị nữ tướng đang chuẩn bị xuất chinh thảo phạt.Nàng đánh mắt nhìn một lượt mười bạch y hộ vệ rồi mới nói.

- Mọi người nghe rõ đây,hôm nay chúng ta sẽ xuất trận để bảo hộ Bạch gia trang này.Cũng là bảo hộ chính thất hôn phu của ta,cũng là đại tỷ của ta.Rất mong mọi người gắng hết sức!

- Tiểu Thư xin yên tâm,chúng ta xin dùng tính mạng đảm bảo!

Mọi nam nhân trung niên tu vi Kết Đan trung kỳ nghiêm nghị đáp.Lập tức đám người còn lại cũng đồng thanh hô lên.

- Xin dùng tính mạng bảo đảm!

Tiếng hô nọ vang lên khiến cho đám người của Bạch gia có chút giật mình,toàn bộ hộ vệ của Bạch Phụng đều đã kết đan cả,đương nhiên uy áp không nhỏ đối với đám người nọ.Bạch gia ngoài Liên Liên là Luyện Khí sơ kỳ ra,còn có Bạch Vu Thuần đã tới Linh Động Trung kỳ viên mãn và một số người nữa.Còn đâu đa phần là Khai Quang kỳ mà thôi.Nhân số tuy đông nhưng tu vi thì đều thấp cả,so với đám hộ vệ nọ đương nhiên là không bằng một góc.Nhưng ở Cửu U này mà nói,chỉ cần chút thực lực như vậy cũng được kính nể rồi.

Phía Bạch gia,đám người đã tập trung lại nơi sân,chờ người phân phó.Từ trên lầu,Bạch lão gia xuất hiện,hôm nay y đã thay ra một bộ y phục màu lam,bên sườn có đeo một thanh bội kiếm.Lão nhìn toàn bộ đám người phía dưới với một ánh mắt đầy cảm phục,khẽ giơ tay ra giấu yên lặng.

57. Chương 57: Dàn Trận

- Mọi người đã biết,hôm nay chúng ta sẽ có một trận quyết chiến sinh tử với Giao Nộ bang.Chúng ta là gia tộc đã truyền thừa ở Cửu U này hơn ba trăm năm,lẽ nào lại phải chịu khuất phục trước những kẻ mới đến đây?Thà rằng một lần liều mạng mà lưu danh thiên cổ,còn hơn chịu ủy khuất làm ngọn đèn leo lét cháy trong đêm!

Đám đông phía dưới nghe vậy,nhất thời kích động,hào khí bừng bừng.

- Đúng,đúng lắm.Cứ liều mạng với lũ Giao Nộ bang một phen!

- Phải,thà chết mà mang tiếng thơm còn hơn cúi đầu mà chịu nhục!

- Ta thề sống chết với Bạch gia trang!

Bạch lão gia nghe thấy vậy thì hài lòng,nhưng ngoài mặt vẫn nghiêm nghị,chờ cho đám đông tạm thời lắng xuống mới nói tiếp.

-Mọi người hãy nghe ta nói hết.Hôm nay,chiến đấu cùng chúng ta còn có mười hai vị cao thủ Kết Đan từ Bình Sơn trấn tới đây.Bọn họ đều là các hảo thủ của Phụng Hoàng Cung,vì vậy lần chiến đấu này mọi người nên gắng sức gấp mười.Đừng vì sợ hãi mà ảnh hưởng tới khí phách của Bạch gia trang chúng ta.Hãy chứng minh cho những vị hảo thủ kia biết,cũng là khẳng định cho đám Giao Nộ bang kia,Bạch gia trang chúng ta không phải là những kẻ ham sống sợ chết.Chúng ta có thể chết nhưng không bao giờ chịu ngừng chiến đấu!

Lão gào lên đầy hùng hồn,khuôn mặt dường như hực hực mà đỏ rần lên.Đám người phía dưới nghe thế thì kích động cực kì,đã có mười hai cao thủ Kết Đan kỳ hỗ trợ,lại thêm sự hậu thuẫn là họ tới từ Phụng Hoàng

Cung.Vì thế rất nhanh mắt ai nấy đều phùng phùng khí khái,tay nắm chặt vũ khí,ánh mắt như rực lửa.Bạch lão gia thấy vậy thì hài lòng,lão rút thanh bội kiếm bên sườn ra,hô lớn.

- Thẻ sống chết vì Bạch gia trang!

-Thẻ sống chết vì Bạch gia trang!

Đám người phía dưới hô lên,đu loại binh khí đao kiếm...đều giơ lên.Trong lòng họ lúc này sôi sục một luồng nhiệt khí,hùng tâm bộc phát.Bạch Phụng cách đây khá xa nhưng cũng cảm thấy luồng nhiệt khí ấy lan sang cả phía mình,trong lòng thầm tán dương Bạch lão trang chủ.Nàng nhìn sang phía Như Như,thấy nàng ấy cũng dùng một ánh mắt y hệt nhìn sang mình,sau đó cả hai cùng gật đầu một cái.Như Như thấy Liên Liên đang đi tới thì vội vàng lên tiếng.

- Đại tỷ!

- Đại tỷ!

Bạch Phụng nghe vậy cũng vội vàng quay lại bái lễ.Liên Liên khoát tay cười mà nói.

- Bạch tiểu thư đừng nên gọi như vậy,ta không dám nhận đâu.Cả Như Như cô nương nữa,tuổi ta so với Như Như thì đúng là hơn một chút,nhưng với Bạch tiểu thư thì kém hơn.Câu đại tỷ này phải để Liên Liên nói mới đúng!

- Nhưng mà...

Bạch Phụng đang định nói gì,đương nhiên Liên Liên hiểu rõ,nàng ngắt lời.

- Hay là như vậy đi,cứ trực tiếp gọi tên nhau là được rồi.Bạch tiểu thư gọi ta là Liên Liên là được.Còn Như Như thì gọi ta một tiếng tỷ tỷ là được rồi,đừng thêm chữ “Đại” vào làm gì!

- Ân!

Bạch Phụng gật gật đầu,dù sao theo lý mà nói thì Liên Liên chính là chính thất,nàng chỉ là thứ thê mà thôi.Gọi như trên cũng không quá sai biệt,nhưng như vậy lại làm nàng có chút mặc cảm và tự ti.Liên Liên đương nhiên sớm nhận ra nét mặt này,vì thế nhất quyết không chịu nhận,lại viện vào có mình ít tuổi hơn mà né tránh.Cứ như thế mặc cảm của nàng nhanh chóng tiêu thất,mà hảo cảm với Liên Liên trong mắt Bạch Phụng lại tăng thêm mấy phần.

Bạch lão gia sau một hồi khích động sĩ khí thành công thì hưng phấn hô lớn.

- Lập tức dàn trận,chuẩn bị quyết chiến với Giao Nộ bang!...

Đoạn Hân đứng ở một vùng bình nguyên ,hắn nheo nheo mắt thì triển Viễn thị thuật nhìn về phía trước.Quả nhiên có vô số bóng người đang nhanh chóng tiến tới đây,trên mặt hắn lập tức lộ vẻ sát ý.Trong đám người nọ quả nhiên có nhân dạng nam bạch y đã được thông báo từ trước. “Quả nhiên là lão Bạch trang chủ này có viện binh,nhưng bất quá chỉ là Kết Đan kỳ.Cùng một lúc đối đầu với đàn mãnh thú của Giao Nộ bang,chỉ e khó mà toàn mạng.Ha ha ha...” Đoạn Hân trong lòng cao hứng,khẽ mỉm cười đầy cao ngạo.Hắn liếc nhìn tới đám mãnh thú do thủ hạ thống lĩnh phía sau.Hơn năm mươi còn Hoàng Hổ cấp hai,mười hai con Thiết Hùng và Hắc Hùng cấp ba,còn lại lang sói cấp một hai.Tổng cộng cũng hơn hai trăm con mãnh thú,lại thêm nữa nhân lực Giao Nộ bang hôm nay huy động cơ hơn năm mươi ba hảo thủ đều trên Linh Động kỳ.Như vậy chắc chắn đủ đề bẹp nhân lực của Bạch gia trang.

Hai bên dàn quân,bàn về nhân số,đương nhiên Bạch gia trang gần như áp đảo.Hơn ba trăm người,nhưng nếu xét về thực lực lại yếu hơn đối phương.Tuy trước mắt ai ai cũng thấy rõ,nhưng trong lòng đều đang hùng hực hùng khí cũng với có chỗ dựa là mười hai vị hảo thủ Kết Đan kia.Vì thế không hề run sợ,tay đều nắm chặt binh khí chờ lệnh.Đoạn Hân liếc nhìn,cười nhạt,sau đó hắn tự mình bước lên chừng hai mươi bước,kiêu ngạo nói lớn.

- Liên Liên cô nương,tại hạ mong cô nương suy nghĩ cho thật kĩ.Đừng vì nông nổi mà tới cuối phải hối hận!

Liên Liên đã rẽ đám đông bước ra,phía sau nàng Như Như và Bạch Phụng cũng bước ra theo.Đám người Bạch gia trang nghe hắn nói những lời ấy thì đều cảm phần mà chửi rủa.Liên Liên trong mắt họ là thánh nữ của Bạch gia trang,lẽ nào lại đi làm thiếp ột tên mặt rỗ?Lập tức ồn ào cả lên,phía bên Giao Nộ bang

thấy bang chủ bị xúc phạm cũng nhao nhao chửi lại.Liên Liên khẽ cau mày,nàng quay người nhìn về phía đám người phía sau lưng,nghiêm giọng.

- Mọi người đừng làm ồn!

Đoạn Hân thấy vậy cũng giơ tay,ra hiệu cho bang chúng im lặng.Hắn vẫn ngạo nghễ đứng cười.

- Liên Liên,nàng đồng ý đi theo ta chứ.Ta bảo đảm sẽ không bỏ mặc nàng đâu,cũng sẽ cung phụng cho Bạch gia trang nhiều lợi ích.Nàng suy nghĩ cho kĩ đi!

Liên Liên chậm rãi lắc đầu,Bạch Phụng bên cạnh thì cười nhạt mà nói.

-Chỉ là một tên Trúc Cơ mặt rỗ mà đòi tèo cao.Cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga,nực cười!

Đám đông phía Bạch gia nghe vậy thì bùm miệng cười rộ lên,sắc mặt Đoạn Hân lúc này chợt xám xịt nhưng rất nhanh lại bình tĩnh như không,mắt khẽ liếc nhìn hai nữ nhân bên cạnh Liên Liên.Hắn thầm giật mình “Kết Đan!” Nhưng ngoài mặt vẫn không đổi sắc,lại thấy nhan sắc hai người đều là hàng mỹ nhân.Nàng áo trắng thì khuôn mặt thanh tú,nước da trắng ngần,nữ nhân áo hồng mặc bội giáp thì có cặp mắt uơn ướn thật mê hồn.Đoạn Hân không kiềm chế nổi mà nuốt nước bọt ực một tiếng,về mặt đầy sắc ý.Hắn vươn tay nhào tới,rất nhanh một tiếng hót lạnh lóe vang lên,một đạo hào quang vụt lướt qua mặt hắn,Đoạn Hân như tỉnh mộng,vội vã lấy ra một cây trường thương thân màu đỏ rực,mũi thương lại thuần một màu ngân sắc.Hắn gạt mũi thương đẩy đạo hào quang bật lại,lúc bấy giờ mới nhìn rõ đó là một con chim lửa,nó đang đậu trên vai nữ nhân áo trắng,ngó hắn với vẻ mặt đầy tức giận.Lại thấy bên nữ nhân bội giáp áo hồng,không rõ từ đâu đã xuất hiện một con băng điểu,hình dáng như một con chim bồ câu đang bay lượn quanh người nàng.

Đoạn Hân hơi chột dạ,lùi lại hai bước.Trong mắt sắc ý tiêu tan,âm trầm nhìn tới hai con chim nọ,lát sau hắn mới nói.

- Hoàng Yến và Hoàng Oanh?Hồn tiên thú?

Bạch Phụng và Như Như có chút giật mình,nhưng rất nhanh Bạch Phụng đã cất tiếng.

- Đã biết lợi hại,sao còn chưa chịu lui.Hay còn muốn chúng ta chỉ giáo?

Đoạn Hân cười ha hả.

- Chỉ là hai cái cực phẩm linh khí thôi mà.Ày,mỹ nhân,hay là hai người theo ta đi,ta sẽ tha cho toàn bộ Bạch gia trang.Lại chủ động bồi thường linh thạch,thế nào?

- Vô sỉ!

Như Như cau mày,Hoàng Yến rít lên,trong không trung lập tức hình thành hàng chục mũi hỏa tiễn,nhằm hướng Đoạn Hân mà lao tới,đồng thời hai người kéo Liên Liên lùi về phía sau.Như Như thấy một lần biến chiêu như vậy thì hài lòng,xem ra Đoạn Hân nọ linh đủ.Nhưng rất nhanh nét mặt nàng sững sốt,chỉ thấy hắn huy động trường thương,về thành một vòng tròn rồi từ đó vô số đạo ngân quang xuất ra,đánh tan những mũi hỏa tiễn.Bạch Phụng đã bước lên,nàng khẽ bắt quyết,Hoàng Oanh trên không lập tức to ra gấp mấy lần,há miệng phun ra vô số băng tiễn nhằm hướng Đoạn Hân mà lao tới.Đoạn Hân thấy vậy thì cười nhạt,cũng xuất ra một chiêu tương tự,băng tiễn cũng bị phá tan.Như Như khẽ liếc nhìn Bạch Phụng,gật đầu một cái.Lập tức Hoàng Yến cùng Hoàng Oanh song công,chính thể lao tới Đoạn Hân.

58. Chương 58: Hoan Lạc Đồ

Đoạn Hân vừa thấy chiêu song công này thì mặt đã mất đi nét tươi cười tất ngấm,vội vã vận chân lực,miệng đọc pháp quyết.Chỉ thấy cây trường thương rung lên u u,toàn thân linh khí tỏa ra mãnh liệt.Đoạn Hân cầm lấy nó,lập tức đâm liên tục về phía nhị điểu.Cũng không rõ là bao nhiêu mũi thương đã được hắn xuất ra,chỉ thấy vô số bóng ảnh cùng khí tức ào ào ập tới.Ầm một tiếng,cả ba đều thoái lui,Bạch Phụng và Như Như sắc mặt trở nên khó coi.Ngọc Phiến cùng với Băng Hoa Trâm đều đã có thương tổn,Liên Liên đã bước lên

trước hai người,tay nàng khê vươn ra để lộ cổ tay ngọc ngà có đeo một cái vòng Hồng Ngọc - Là một kiện cổ bảo,bên trong khảm nạm một phần hồn phách của Thủy Long mà trước đây Minh Tiến tặng,miệng lẩm nhẩm chú ngữ.

Vòng ngọc dần dần sáng lên,linh khí ba động vô cùng mạnh.Dần dần hình thành một cái bóng lơ mờ màu xanh trước mặt nàng.Cái bóng càng lúc càng lớn,linh khí ba động càng lúc càng mãnh liệt tỏa ra khiến toàn bộ hai bên im lặng.Bạch Phụng hô lên đầy kinh ngạc.

- Cổ bảo?!

Như Như nghe vậy thì ánh mắt ngạc nhiên nhìn tới Liên Liên,sau đó lại liếc tới Bạch Phụng,cái nhìn này của nàng như có ý dò hỏi sự khẳng định của Bạch Phụng,chỉ thấy nàng ấy khê gật đầu. “Liên Liên mới chỉ là Luyện Khí kỳ,sao đã có thể có cổ bảo trong tay?Nhất định là việc này liên quan tới Minh Tiến” Hai ánh mắt gặp nhau,sau đó dường như ánh lên chút ghen tuông nhưng rất nhanh tan biến,chỉ tập trung quan sát dị biến trước mặt.Chỉ thấy luồng linh khí nọ đã thành hình,một con Thủy long lớn đang há miệng mà gầm lên,nó bay lượn phía trên đầu Liên Liên mà nhìn về phía đám người Giao Nộ bang.

Đoạn Hân đứng đối diện,lại nghe thấy Bạch Phụng thốt lên thì giật mình,nhưng rất nhanh hấn lại nở nụ cười đầy tà ý.Cùng khu động trường thương nọ,đọc một hồi pháp quyết,chỉ thấy một luồng hàn khí cùng nhiệt khí song song xuất hiện,trường thương hóa thành một con quái đản hai đầu,một đỏ một xanh biếc – Dị đản Thủy Hỏa Điều.Dị đản này vốn là hậu duệ của ma đản Ô Nha và thần đản Chu Tước,vốn thường gọi là Ô Tước.Loại dị đản này không được xếp rõ vào hàng tiên thú hay ma thú vì chúng có rất nhiều loại khí chất khác nhau,có khí chất có thể coi như tiên thú,nhưng cũng có con lại có khí chất ma thú.Loài Ô Tước này thường ẩn mình trên núi cao giá lạnh hoặc những nơi quanh năm mây mù bao phủ,nơi hiểm có dấu chân người đặt tới.Ô tước thân giống quạ thông thường,xong đặc biệt nhất đó là phần đuôi phía sau có hình dáng như đuôi Chu Tước,dài gấp đôi chiều dài thân thể.Toàn thân thường là một màu trắng hoặc màu lam ngọc.Theo nhiều tài liệu truyền thừa,không phải lúc nào cũng có thể gặp Ô Tước dị tính,loại có song thủ lại càng khó gặp hơn.Cứ khoảng ngàn con thì may ra mới xuất hiện một vài con dị tính,tỉ lệ xuất hiện song thủ dị tính lại càng thấp tới thảm hại.

Song thủ điều nọ xuất hiện,lập tức mắt nó thao láo nhìn về phía Thủy long,ánh mắt tràn ngập sát ý.Lại thấy Đoạn Hân lấy từ trong túi trữ vật ra một xấp giấy xếp,tung lên.Cuộn giấy nọ mở ra thành một dải dài,phía trên là vô số các đồ hình màu mè,hắn lẩm nhẩm một hồi chú ngữ.Lập tức xấp giấy nọ như có linh tính,lập tức tỏa ra một màn sương hồng đầy mị hoặc,các kí tự cũng hoàn toàn là một màu hồng phấn,văng vẳng trong không gian có tiếng nhã nhạc du dương.Người đứng xa thì chỉ thấy một màn sương hồng dần dần xuất hiện,còn ba thiếu nữ đứng gần thì sắc mặt đều đỏ ửng đầy xấu hổ.Nguyên lại xấp giấy kia là một cuốn Xuân Cung Đồ,đương nhiên trên đó toàn vẽ các đồ hình nam nữ hoan ái.Đoạn Hân sau khi đọc xong chú ngữ thì khoe miệng cười đầy dâm tà “Hắc hắc,các mỹ nhân kia rồi cũng trở thành người của ta,rất nhanh thôi!”.Liên Liên khê lắc lắc đầu,lập tức vung tay cho Thủy long lao tới.Thấy vậy Đoạn Hân cũng vung tay,lập tức Song thủ điều nọ hót lên đầy cuồng nộ,vỗ cánh phi đến phía trước.

Chỉ thấy những thanh âm bạo liệt từ màn sương hồng phát ra,tiếng long ngâm cùng với dị đản thay phiên nhau cất lên không ngừng.Màn sương nọ càng lúc càng dày đặc,tạo thành một không gian riêng giữa hai đám người,dù có dùng Thấu Thị thuật cũng khó lòng nhìn xuyên qua.Phía trong đám sương,trận chiến giữa hai con thú càng lúc càng quyết liệt.Thủy long gầm lên,phun ra từng cầu nước mang theo uy thế mãnh liệt mà lao về phía Đoạn Hân.Đoạn Hân bên này cũng không hề tỏ ra kém cạnh,điều khiển dị đản từ hai đầu phun ra hai luồng linh lực phản kích.Thủy Hỏa xưa nay vốn có thuộc tính bất dung,khi xuất ra cùng lúc sẽ tự kìm hãm,triệt tiêu nhau.Nhưng lần này thì không như vậy,chỉ thấy hai luồng thủy khí cùng hỏa khí từ song thủ điều cuộn vào nhau thành một trái cầu, nó xoay tròn lao tới phía thủy cầu,sau đó bạo liệt nổ tung.Chỉ một quả cầu nho nhỏ đã chặn đứng một chiêu uy mãnh của Cổ Bảo.Như Như cùng Bạch Phụng cách đó không xa đều giật mình,cả hai đều biết,Liên Liên cho dù bản thân có thể khu dụng cổ bảo nhưng xem ra đó chỉ là miễn cưỡng.Vì vậy chắc chắn không thể nào chân chính xuất ra toàn bộ thực lực của cổ bảo nọ,hơn nữa nàng ta mới chỉ là Luyện Khí kỳ,chân lực không thể nào duy trì cổ bảo quá lâu.

Cổ Bảo trong hàng pháp bảo đương nhiên có vị thế không nhỏ,nhưng đặc tính của nó lại yêu cầu người dùng phải có một mức tu vi nhất định mới có thể hoàn toàn sử dụng được sức mạnh của nó.Vòng Hồng Ngọc này cũng là một kiện cổ bảo,đương nhiên nó cũng tuân theo quy tắc này,yêu cầu tu vi tối thiểu phải là Kết Đan

trung kỳ. Liền Liền thi triển tới lúc này cũng là tự ép bản thân quá mức mà thôi, hai nàng biết rõ điều đó, ánh mắt lo lắng nhìn tới bãi chiến trường. Đương nhiên Đoạn Hân cũng thừa biết những điều này, mà tu vi Liền Liền còn thấp hơn hẳn nên hẳn vô cũng tự tin, không tung hết thực lực mà chỉ cố kéo dài thời gian. Quả nhiên không sai biệt lắm, khoảng chừng cạn một tuần trà sắc mặt Liền Liền lập tức có biến đổi. Hơi thở dần trở nên gấp gáp, tuy vậy Thủy long nọ vẫn còn hiện hình khiến Đoạn Hân không khỏi một phen kinh ngạc.

Vòng Hồng Ngọc này đương nhiên không phải cổ bảo thông thường mà là một kiện cổ bảo dị tính, nắm xưa khi Nguyệt Nhi theo hầu Huệ Tuệ đã được lão tặng cho. Ngoài tư chất cổ bảo cũng với khảm nạm hồn phách Thủy long, nó còn có một đặc tính nữa đó là Thủy Long này không đơn thuần là hồn phách khảm nạm mà là một hồn phách cộng sinh. Do đó Thủy long này không cần chân lực từ người dùng mà vẫn có thể tự nhiên xuất hiện, dùng nguyên bản chân lực chính nó để phòng hộ người dùng. Hay đúng hơn là bảo vệ cái nhà cộng sinh của nó – Vòng Hồng Ngọc. Đoạn Hân khẽ cau mày, hẳn rõ ràng nhìn ra chân lực của Liền Liền càng lúc càng suy yếu, nhưng Thủy Long nọ vẫn không hề suy giảm khí phách, vẫn kiên cường bảo hộ cho nàng. Hắn cau mày suy nghĩ, lát sau lấy từ túi trữ vật ra một cái lọ nhỏ màu đen thui, mở nắp dốc vào trong không trung. Chỉ thấy từ đó một làn khói hồng lan tỏa, mùi thơm khiến cho người ta cảm thấy hưng phấn. Đoạn Hân trong mắt ánh lên vẻ tham lam, khẽ nhếch miệng cười một cách tà ác.

Như Như thấy vậy thì cả kinh, vội vã hô lên.

- Tỷ tỷ, cẩn thận. Hắn đang dùng độc được đấy!

Nói xong thì nhanh chân kéo Bạch Phụng nhảy lùi ra khỏi đám mây một quãng xa. Liền Liền nghe vậy thì thần thái có chút khẩn trương, muốn lập tức ly khai. Những rất nhanh sau đó lại tràn ngập một cảm giác thất vọng, chân lực của nàng hiện giờ gần như tiêu tán hết cả. Bên ngoài thì dị hiệu nọ liên tục công kích, Thủy long lúc này đang vào ở thể cầm cự, nàng muốn di chuyển cũng khó khăn, chỉ có thể nhẫn nại tạm thời bẻ khí. Đoạn Hân đứng đó nhìn mà trong lòng cười thầm, hẳn khẽ vung tay vỗ lên bộ Xuân Cung Đồ nọ, lập tức các đồ hình như phóng to ra trước mắt. Trong đám khói dần hiện lên những tuần nam mỹ nữ trong các tư thế giao hoan khiến người bên ngoài nhất thời há hốc cả miệng, mơ hồ còn có cả tiếng kêu rên khoái lạc mị nhân. Liền Liền nhắm mắt lại, nhưng những thanh âm hoan lạc ấy lại âm âm tràn tới nàng khiến nàng không tự chủ nổi, ôm đầu kêu.

- Không... không...

Đúng lúc ấy trong vô thức hít vào một ngụm không khí, đám khói hồng cứ thế thuận lợi xâm nhập vào người nàng. Đám bạch y hộ vệ thấy cảnh này không khỏi cau mày, chửi thầm “Một tên vô sỉ!”. Những nữ nhân trong hàng ngũ Bạch gia trang thì đều vội vã lùi ra sau một quãng xa, lập tức bẻ thanh đả tọa. Đột nhiên một trong mười bạch y hộ vệ nọ lên tiếng.

- Tiểu thư, Như Như cô nương. Hai người mau lùi lại, đây là Dâm trận, không tốt cho nữ nhân!

Hắn nổi xon thì khoát tay, lập tức cả đám người đều kéo hai nàng về phía sau. Vốn là đám bạch y này là những tinh anh của Phụng Hoàng Cung, vì thế thường xuyên ra ngoài lo truyền tin hay đón người. Đều là nam nhân cả, vì vậy không khỏi có phần háo sắc, trong những người này cũng không có ít kẻ đã từng tới các hoa lâu vui đùa. Ở U Châu, hoa lâu có thể coi là một môn bài cửa hiệu chân chính, thậm chí có không ít bang hội sống nhờ vào những hoa lâu này. Nữ nhân trong hoa lâu cũng có nhiều dạng: bán sắc, bán kỹ không bán sắc, thậm chí là chỉ đối ẩm với khách quan mà thôi. Kể nọ nhận ra vì y cũng là một tay chơi hoa lâu sừng sỏ, các hoa lâu này đều có một số cách lôi kéo khách quan đặc thù. Tỷ như cái trận khói hồng phía trước kia, khách làng chơi gọi nó là Hồng Hoàng trận, người trong nghề kinh doanh gọi nó là Dâm trận. Trận này thực chất chỉ là một kiện pháp khí Xuân Cung Đồ, nó có thể tạo ra trạng thái kích thích cho nam nữ hoan ái, tận hưởng lạc thú. Bạch Phụng cùng Như Như đương nhiên không thích hợp với những thứ này. Nhưng lần trận pháp lần này có phần cổ quái hơn những trận pháp hắn thấy, nhất thời đám người hai bên im lặng. Đám bạch y nọ đột nhiên rút kiếm ra, lao tới lần sương hồng phía trước.

Phía trong này, Liền Liền cảm thấy khó chịu vô cùng. Nàng cảm thấy bản thân dường như vô lực, ngay cả một cái nhấc tay cũng khiến nàng cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Hơi thở càng lúc càng nặng nề, Liền Liền cảm thấy không gian xung quanh nóng nực một cách kỳ quái, nàng chỉ muốn cởi bỏ tất cả y phục ảt. Nhưng rất nhanh lại lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt rõ đáng ghét của Đoạn Hân cùng nụ cười khả ố của hắn thì tâm thần trấn tĩnh lại một chút, vội vàng lập tức đả tọa. Phía bên trên đầu nàng, Thủy long nọ vẫn đang bảo hộ không

chút ngưng nghỉ,dị diệu nọ cũng không dừng công kích tới,tuy nhiên hồi lâu mà Thủy long vẫn an vị thủ hộ khiến Đoạn Hân nét mặt càng lúc càng sốt ruột. “Ta đã dùng tới Hắc Dương Phấn mà nàng ta vẫn có thể duy trì thể phòng ngự này,quả thật vô cùng kì quái”. Đoạn Hân vốn trước đây là một tay săn sủng thú lão luyện,nghe tay trái của y chính là săn tìm xử nữ Hồ.Nhưng do một lần cả phường săn gặp biến cố mà phải lẫn trốn tới đây,lại tụ tập các anh em cùng cảnh ngộ mà lập nên Giao Nộ bang.

Hắc Dương Phấn là cực phẩm xuân dược,đám người trong nghề gọi nó bằng cái tên “Xử Nữ Cũng Phát Cuồng”.Loại xuân dược này được chế tác từ dâm đan của yêu thú Hắc Dương.Hắc Dương là yêu thú cấp bốn,thân to lớn như trâu mộng nhưng có sừng như dê,toàn thân phủ một lớp lông dày,sừng vô cùng sắc bén.Chúng được những tay thợ săn gắn cho cái mác “Lực Sĩ”,cái mác này không đơn thuần là chỉ về thể lực của nó mà là ám chỉ tới khả năng giao hoan của giống Hắc Dương này,một lần giao hoan của chúng có thể kéo dài tới hai ba ngày liên tiếp.Hơn nữa trong cơ thể đám Hắc Dương đực có một bộ phận dâm khí là Hắc Phấn,chỉ cần con cái ngửi được hơi phần này do con đực tiết ra thì sẽ điên cuồng giao hoan không biết mệt mỏi,Hắc Dương Phấn chính là từ đây mà tinh chế ra.Hắc Dương Phấn,cùng cuộn Xuân Cung Đồ kia chính là hai vật phẩm chuyên dùng của Đoạn Hân để săn tìm xử nữ Hồ.

Xuân Cung Đồ kia quả không phải loại tầm thường đúng như suy nghĩ của bạch y hộ vệ,nó chính là một kiện đặc chế linh khí của Yêu tu có tên gọi Hoan Lạc Đồ.Ngoài các hình ảnh,thanh âm đầy tính khiêu khích,nó còn là một mê trận huyền hoặc nhân lực.Với những nữ nhân nhân loại thì nó có vẻ rất tà dâm,nhưng với xử nữ Hồ mà nói thì nó là thứ thu hút.Hồ tộc xưa nay nổi danh về tà mị cùng dâm ý,tuy vậy không phải tộc nhân nào của Hồ tộc cũng là những người có thiên phú về khoản này,vì thế thường có nhiều nữ hồ trốn ra khỏi bộ tộc mà len lỏi vào thế giới con người.Từ đó mà có thêm bao truyền thuyết liên quan đến hồ ly.Mà những điều này không phải là máu dâm trời sinh như dân gian hay nói về Hồ tộc mà đây là cách mà nữ Hồ tìm kiếm để nắm giữ nam Hồ,nữ Hồ kiều mị,nam Hồ anh tuấn.Hơn nữa nam hồ tính trời sinh phong lưu,vì thế một nam Hồ có thể có tới ba bốn nữ Hồ bên cạnh.Trong Hồ tộc mà nói,nhan sắc chỉ là phụ,nếu muốn giữ nam nhân thì phải giỏi trên phương diện gối chăn.Mà khoản này thì điển tịch Hồ tộc hầu như không có mà phải tới thế giới loài người,vì thế đa phần rời đi là xử nữ Hồ.Khi đang mải mê học tập trong Hoan Lạc Đồ này thì bị bắt.

59. Chương 59: Loạn Sát

Liên Liên càng lúc càng cảm thấy cơ thể nóng nực,hai tay nàng đặt trước ngực áo,nửa như muốn xé bung nó ra,nửa như muốn giữ thật chặt.Nội tâm đấu tranh không ngừng,bên tai nàng lại vang lên những thanh âm hoan ái,trước mắt lại là những cảnh tuần nam mỹ nữ giao hoan.Nàng là xử nữ,chưa từng trải qua gối chăn nên khó có thể kìm chế sự tò mò,len lén mở mắt ra nhìn.Liên Liên càng lúc càng cảm thấy thân thể như bị thiêu đốt,thêm nữa khung cảnh dâm mỹ trước mắt khiến thân thể nàng cảm thấy khó chịu vô cùng,như thể có hàng ngàn hàng vạn con bọ đang cắn xé.Nàng trong đầu lúc này chỉ toàn ý nghĩ muốn tận hưởng hoan ái nam nữ,hai tay không còn tự chủ mà tự động xoa nắn nhẹ nhàng lên cặp nhũ phong của mình,miệng rên rỉ những tiếng kiều mị.

Đoạn Hân chính lúc này đang đứng nhìn Liên Liên mà cười một cách khả ố “Xem ra mỹ nữ này đã động xuân ý rồi,chờ thêm một lúc cho nàng ngấm thuốc thì ta không cần bắt ép tự nàng cũng chủ động câu dẫn.Ha ha ha...”. Mười bạch y hộ vệ lao tới đám sương hồng,họ đều tung ra các phù chú phòng ngự,sau đó nhìn nhau gật đầu mà lao vào trong làn sương.Phía bên ngoài,Bạch Phụng tay nắm chặt nhìn về màn sương nọ,trong mắt hiện lên sự lo lắng.Không chỉ riêng nàng mà toàn bộ người của Bạch gia đều có chứng cảm giác ấy,Bạch Vu Thuần bước lên nói với Bạch lão gia.

- Phụ thân,chúng ta có nên tiếp ứng hay không?Dù sao cũng chỉ là một cái trận pháp thôi,cứ kháng nghị dùng công kích là có thể phá tan nó!

- Thuần nhi,dừng vọng động.Con không thấy mười vị cao thủ kia đã xâm nhập rồi sao?Hơn nữa đây không phải trận đồ thường mà là Dâm trận!

- Nhưng mà Liên Liên là người của Tiên ca,huynh ấy đã trợ giúp con rất nhiều,chúng ta nào có thể...

Bạch lão gia phất tay,sau đó cau mày nói.

- Điều này sao ta không biết? Nhưng làm gì cũng phải cẩn trọng, quan sát kĩ đi đã!

Trong làn sương, đám bạch y hộ vệ nhanh chóng chia nhau ra tìm kiếm. Họ chỉ thấy khắp nơi là mây mù, không rõ lối đi, bèn cất tiếng gọi.

- Liên Liên cô nương, cô đang ở phương vị nào? Liên Liên cô nương?

- Ta...ta...ừ...ừ...a...

Liên Liên nghe vậy thì cố gắng nói, nhưng rất nhanh lại bị xuân ý át đi, hai tay không ngừng chà sát lên nhũ phong mình mà rên rỉ. Nàng cảm thấy thân thể dường như không còn do mình làm chủ nữa vậy, nàng đang thêm khát, đang khao khát ái ân. Đám bạch y đương nhiên đã nghe ra, chỉ là trong làn sương này thanh âm ấy khó có thể xác định vị trí, bèn chia nhau tản ra tìm kiếm. Đoạn Hân đương nhiên nhìn ra điều này, thu hồi trường thương rồi cũng tiến nhập vào làn khói ấy. Trong sương hồng, đám bạch y hộ vệ đã tản ra mọi phía, tay nắm chặt trường kiếm. Nhìn từ phía bên ngoài, không gian khói hồng này chỉ độ vài trượng, ấy vậy mà họ đã đi hồi lâu mà vẫn chưa hết thì cả kinh. Đột nhiên một bạch y hô lên.

- Đội trưởng, ta tìm thấy Liên Liên cô nương rồi!

- Người ở hướng nào?

- Ta ở...

Câu trả lời dứt quãng, sau đó là thanh âm va chạm của binh khí cùng tiếng quát tháo. Hiển nhiên là có giao tranh, đám người nọ vội vã lần theo thanh âm nọ mà tới, tuy vậy đã đi hồi lâu cũng chưa thấy ai, chỉ mơ hồ có tiếng người quát tháo xa xa phía trước. Đoạn Hân lúc này đang giao tranh cũng với bạch y lên tiếng lúc trước, hần huy động trường thương tấn công liên tục lên các bộ vị yếu hại, bạch y nọ cũng không phải là tay vừa, kiếm ảnh loang loáng chống đỡ, có phần chiếm thượng phong. Y đã là Kết Đan, đương nhiên hơn Đoạn Hân mấy bậc, sao có thể chịu thua một tên mới Trúc Cơ? Đoạn Hân thì thâm kinh hãi, đây là lần đầu hần giao đấu với tu sĩ có tu vi cao hơn, vì thế không khỏi có chút khẩn trương. Lại thấy bạch y có cả phù chú phòng ngự nên ánh mắt đã có mấy phần sợ hãi, rất nhanh lợi dụng đám sương hồng mà quý dị tiêu thất. Bạch y nọ đương nhiên kinh nghiệm giao đấu cũng không hề kém, hần thấy Đoạn Hân đột ngột rút lui thì cảnh giác vô cùng, vội tăng cường thả thần thức đề phòng, vẫn đứng một bên chăm chú thủ hộ Liên Liên. Lại liên tiếp một hồi, dường như những bạch y khác cũng bị tấn công, tiếng giao thủ vang lên cùng tiếng quát tháo.

- Hần ở đây!...

- Đâu, ta không thấy?...A là hần...

- Các huynh đệ, mọi người nên cẩn thận...

Đoạn Hân nương tựa theo đám khói mà bất ngờ công kích, hần cho rằng tấn công bất ngờ sẽ chiếm lợi thế nhưng hần đã nhầm. Đám bạch y nọ kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, hơn nữa lại được Bạch Thiết Hùng đặc biệt huấn luyện nên sao có thể chịu thất thủ trước một tên Trúc Cơ? Đoạn Hân cau mày, khẽ lẩm nhẩm chú ngữ một hồi, sau đó đột nhiên đám khói hồng như dày đặc hơn, hồng quang ma mị nhàn nhạt phát sáng. Gần như ngay cùng một lúc, cả mười bạch y đều bị tấn công, họ hô lên báo hiệu cho đồng đội nhưng đáp lại chỉ là tiếng giao thủ, hiển nhiên đều đã bị tập kích. Như phía ngoài càng lúc càng cảm thấy bồn chồn, nàng kéo áo Bạch Phụng thì trào một hồi, sau đó dẫn mấy nữ đệ tử của Bạch gia trở lại Bạch gia trang. Bạch Phụng lúc này hô lên.

- Tất cả mọi người mau sử dụng phù chú phong hệ công kích đám sương kia!

- Mau, dùng phù chú phong hệ!

Bạch Vu Thuần nghe đã hiểu ý, lập tức hô lên. Đám người Bạch gia nối tiếp nhau xuất ra phù chú, các loại chân khí cùng chú ngữ phát ra, đều lao về phía đám sương hồng trước mặt. Các loại công kích phong hệ nối tiếp nhau lao tới đám sương hồng, phong đao, vũ kiếm...cứ thế nối tiếp nhau lao tới. Bạch Phụng lúc này chỉ đứng mà chăm chú quan sát, nàng trong tay không mang theo phù chú, cả Như Như cũng vậy nên chỉ bị động đứng nhìn màn công kích nọ. Phù chú mà đám người của Bạch gia sử dụng đa phần là phù chú cấp thấp, cũng có một hai cái cấp cao, tuy là cấp thấp nhưng không nên coi nhẹ. Cùng một lúc mà cả mấy chục tấm phù công kích tới, kể cả là phù chú cấp thấp nhất cũng không thể coi thường. Cuồng phong lập tức nổi lên, cây cối

gần đây bị thói nghiêng ngả cả,ngay cả đám người Giao Nộ bang cũng phải vất vả một phen,đám dã thú nọ thì gầm gừ không ngớt.Cuồng phong rất nhanh thổi bay hết làn sương nọ,đương trường lúc này hiện ra một quang cảnh không ai ngờ tới,chỉ thấy đám hộ vệ bạch y đang tự giao đấu lẫn nhau,trên người đều đã có nhiều vết thương tích.Bạch Phụng hô lên gọi họ,nhưng dường như không ai nghe thấy vẫn lao vào chém giết lẫn nhau.

Đoạn Hân thấy vậy thì cười nhạt,tay nắm chặt trường thương,mũi thương vẽ lên một vòng tròn lớn trước mặt hắn.Hắn khẽ động thân lao vào đám người,liên tiếp là các mũi thương bạc xuất ra,chúng miên man như lưu tinh loạn vũ công kích tới đám bạch y.Dường như những bạch y nọ không hề đề phòng,lập tức bị đâm trúng,đương trường nhất thời khiến cho tất cả đều không sao mở miệng nổi,Chỉ thấy trường thương nhấp nháy,máu huyết tung bay thật kinh hãi.Hơn nữa thứ khiến cho con người ta kinh tâm động phách không phải là ở chiêu thức của Đoạn Hân mà là ở cách thức giết người của hắn.Một tay Trúc Cơ có thể trước mặt hàng trăm người liên tục hạ sát mười tu sĩ Kết Đan,quả thật là một đòn tâm lý khủng bố.

Màn diệt sát máu me của Đoạn Hân khiến đám thủ hạ hò reo không ngớt,còn phía bên này,đám thủ hạ Bạch gia cũng một phen trấn động.Tâm lý nhiều người đã hoang mang,nếu không phải là Bạch Vu Thuần hết lời hứa trọng thưởng thì chỉ e họ đã chạy toán loạn cả rồi.Đoạn Hân cười ha hả,tay nắm trường thương,mũi trường thương máu còn đang nhỏ từng giọt từng giọt trên mặt cỏ mà đi lại gần phía Liên Liên.Hắn liếm môi.

- Mỹ nhân à,cổ chịu một lát,ta sẽ thành toàn cho nàng.Hắc hắc...

Chợt có một đạo ngân quang từ xa xé gió lao tới phía Đoạn Hân,hắn vội vã nhảy lùi về phía đám bang chúng,ánh mắt có chút hoang mang.Lại nhìn về phía ngân quang nọ,thấy đó là một thanh trường thương màu bạc,ngân quang không ngừng lan tỏa,thân thương còn đang rung rung.Đây là một thanh trường thương hoàn toàn một màu ngân sắc,trên thân có nhiều đồ hình cổ quái,nơi tiếp giáp giữa thân và mũi thương có vật gì đó tựa như đuôi cáo,màu trắng thuần khiết.Mũi thương cắm ngập vào đất,hiển nhiên là lực đạo vô cùng mạnh,Đoạn Hân am hiểu thương pháp,đương nhiên cũng có thể nhìn ra đây là cao thủ.Hắn vội vã cao giọng.

- Ai? Là ai đó,mau ra đây!

- Là ta.Hi hi hi...

Một giọng cười phong tình vạn chủng từ trên không vọng xuống,chỉ thấy một bóng đỏ nhảy xuống từ một vùng lam quang rực rỡ.Cả hai bên nhất thời ngây ngốc nhìn,không thể khép miệng lại.Bóng áo đỏ nọ chính là một nữ nhân tuyệt sắc,tà áo đỏ phấp phới trong gió cùng nhan sắc tuyệt luân của nữ nhân này khiến cho người ta liêng tưởng tới một vị tiên nữ giáng trần.Đoạn Hân nhìn bóng nữ nhân nọ tới mức ngây ngốc “Mỹ nhân à!Đại mỹ nhân à,sao hôm nay ta có phúc lớn như vậy?”.Hắn vội khẽ lấy tay áo chùi nước miếng đang chảy ra trên khóe miệng,làm bộ cao ngạo tiến tới phú nữ nhân áo đỏ,nói.

- Người là ai?

60. Chương 60: Huyền Hồ Thương Pháp

Ngân Nguyệt vẫn thản nhiên nhìn nam nhân trước mặt,trong mắt nàng ánh lên vẻ coi thường.Chỉ thấy nam nhân nọ có thân hình vạm vỡ,nhưng khuôn mặt thì rõ ràng chít cùng với ánh mắt đầy dâm tà khiến nàng cảm thấy khó chịu vô cùng,nét mặt nghiêm lại,rút cây trường thương dưới đất lên mà hướng về phía hắn.

- Thắng ta đi rồi hãy hỏi!

Đoạn Hân tuy hỏi nhưng mắt lại chăm chú nhìn vào khuôn mặt tuyệt mỹ kia,sau đó nhìn tới cặp nhũ phong câu hồn đoạt phách đang lẩn trốn dưới lớp hồng y ấy mà nuốt nước bọt,trong lòng âm thầm hô to.“Cực phẩm a,vưu vật hiếm có a!”Hắn cười đầy dâm ý,dường như đã quên mất cây trường thương nọ là do hồng y nữ nhân này ném tới,liếm liếm môi.Động tác này của hắn khiến Ngân Nguyệt cảm thấy khó chịu,cây

trường thương trong tay nàng lao tới.Đình một tiếng,Đoạn Hân lạnh lẽo dùng mũi thương gạt ra,tuy vậy hồ khẩu một phen chấn động.Hắn cảm thấy nữ hồng y này có võ kỹ cao thâm hơn mình nhiều,trong đầu xoay chuyển ý nghĩ không ngừng.Đoạn Hân lại vung tay xuất ra Hoan Lạc Đồ,lắm nhắm pháp quyết.Lần này thì hắn không kịp toại nguyện thì đã phát sinh dị biến.

Một đạo lôi điện đen ngòm từ phía trên không lao tới Hoan Lạc Đồ,thanh âm xé gió rít lên khiến Đoạn Hân kinh hãi vội thoái lui.Rất nhanh Hoan Lạc Đồ nọ bị chém ra làm hai,đạo hắc lôi hiện nguyên hình là một thanh trường kiếm,thân kiếm cắm sâu xuống nền đất chứng tỏ lực đạo ném đi vô cùng mạnh,cán kiếm vẫn rung lên phát ra những tiếng ông ông quỷ dị.Đoạn Hân thầm đổ mồ hôi,nếu nó không nhắm vào Hoan Lạc Đồ mà nhắm vào hắn thì khó lòng mà đỡ nổi.Phía bên này,lam quang trên không đã tan biến,dưới đất xuất là một nam nhân cao lớn,tóc ngắn mặc một bộ quần áo màu xám bằng lụa đang đứng chấp tay sau lưng,quay lưng về phía đoàn người Bạch gia.Bạch Phụng nhận ngay ra bộ y phục này,mừng rỡ chạy tới.

- Tướng công,là chàng sao?

Minh Tiến quay đầu lại,khẽ gật gật đầu nhằm hướng Bạch lão gia cùng Bạch Vu Thuần ý như chào hỏi,sau đó thì nhìn Bạch Phụng mà mỉm cười.

- Là ta đây,nàng vất vả một phen rồi!

- Không đâu mà!

Bạch Phụng chui vào lòng hắn mà thở thở,nhưng rất nhanh nàng cảm thấy trước mặt bao nhiêu người mà làm ra bộ dạng này thì không ổn.Lập tức cố nén vui mừng,như thuận đứng một bên mà ôm tay hắn.Nàng quan sát nữ nhân áo đỏ,lại nghe Minh Tiến nói.

- Ngân Nguyệt,cho nàng ba chiêu!

Nữ nhân áo đỏ quay lại,cười mà nói,gọng điệu vô cùng kiều mị.

- Ân,tướng công!

Bạch Phụng trong mắt đột nhiên bùng lên tia lửa ghen tuông,lại thấy nữ nhân trước mặt dung nhan tuyệt sắc,thân hình câu dẫn nam nhân thì trong lòng lại buồn rầu không tả,chỉ im lặng cúi đầu.Minh Tiến lúc này không để ý tới Ngân Nguyệt nữa,nhẹ nhàng ghé vào tai Bạch Phụng mà nói nhỏ.

- Nàng đang ghen đấy à?

- Hứ!Ai thèm ghen!...

Bạch Phụng ủy khuất nói,quả thực nàng thấy tự ti vô cùng.Như Như đã đẹp,nay Liên Liên lại còn đẹp hơn Như Như,giờ lại thấy Minh Tiến đưa theo một nữ nhân còn đẹp hơn cả Liên Liên nữa thì buồn vô hạn.Cuối cùng làm gì có chỗ ỳnh nữa.Cặp mắt đã đầy nước,từng giọt lệ ủy khuất lăn dài trên má,dần dần rơi xuống.Minh Tiến lắc lắc đầu “Sao nữ nhân hay khóc vậy nhỉ?” Hắn mỉm cười,kéo nàng vào lòng mình,môi trườn lên môi nàng.Bạch Phụng lúc đầu còn cố giãy dụa,nhưng chốc lát lại im lặng,mặc kệ hắn hôn mình.Minh Tiến ôm xiết lấy nàng,sau đó thì thâm vào tai.

- Đừng có ghen nữa mà,nàng đừng tự ti như thế này nữa.Tình cảm của nàng với ta ta rất rõ,có lẽ nào ta là hạng người xấu xa như vậy?

- Nhưng...nhưng mà...Như Như,Liên Liên...cả vị cô nương kia đều đẹp như vậy...chàng làm gì ..mà còn thời gian...quan tâm tới ta?...

Bạch Phụng nói giọng điệu đầy ủy khuất cùng thống khổ,thân thể nàng run lên từng chập như bị lạnh.Minh Tiến thấy vậy thì khẽ thở dài,sau đó ôn tồn nói.

- Bạch Phụng,Ngân Nguyệt là Cửu Vỹ Thiên Hồ - Huyền Hồ Nữ của Linh giới.Mà nàng thừa biết là Hồ nữ thì đều có nhan sắc mà,hơn nữa ta không phải kẻ quá coi trọng nhan sắc,cái ta quan trọng là nội tâm con người kia.Thâm tâm mới là quan trọng,còn nhan sắc cùng lắm chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài mà thôi.Tình cảm của nàng dành cho ta so với các nàng ấy đâu có thua kém?Mau nín đi nào!

Bạch Phụng nghe thấy vậy thì cảm thấy ấm áp vô cùng,cứ dụi đầu vào ngực hắn nhất quyết không chịu rời ra.Minh Tiến vẫn để yên,nhẹ nhàng vuốt lên tóc nàng an ủi,mắt vẫn nhìn về nơi giao tranh phía trước.Vốn

hắn đã chú ý quan sát Ngân Nguyệt xuất chiêu,hắn có thể thấy rõ rằng nàng đang nương tay rất nhiều với tên mặt rỗ nọ,vì thế không muốn kéo dài thêm.Lại thấy vẻ mặt khổ sở của Liên Liên gần đây,trong lòng lại càng sốt ruột.Tuy vậy lúc này hắn đang an ủi Bạch Phụng nên không tiện đẩy nàng ra,chỉ âm thầm quan sát.

Đoạn Hân trừng mắt,hắn lại nghe nam nhân cao to,đầu tóc kì quặc phía xa nói với nữ nhân áo đỏ này,cho nàng ta ba chiêu thì nóng mắt.Hắn hô lên đầy tức tối.

- Ba chiêu?Các ngươi coi thường ta quá đấy!

- Với ngươi ta chỉ cần một chiêu thôi!

Ngân Nguyệt trên mặt hiện lên vẻ băng lãnh,ánh mắt xuất hiện sát ý.Đoạn Hân cũng không chậm trễ,khu động trường thương lao tới.Mũi thương liên tiếp điểm lên vô số linh ảnh màu đồng,mang theo thế công mãnh liệt,các điểm ngân quang nọ như sao sa,liên tiếp ào ào tràn tới nữ hồng y.Đây là chiêu thức mãnh liệt nhất trong thương pháp hắn có,công kích còn có thêm cả sức mạnh uy mãnh của thú hồn bên trong.Cuồng phong ào ào tràn tới,khí thế uy mãnh cùng linh khí ba động khiến cho những kẻ đứng gần run rẩy.Hắn hô lên giận giữ.

- Ném thử chiêu Lưu Tinh Khai Hoa của ta đây!

- Tầm thường!

Ngân Nguyệt cười nhạt,tay cầm trường thương của nàng khẽ vẽ lên một vòng tròn trước mặt,rồi liền tiếp đâm ra chín thương.Chỉ là chín thương nhưng ai cũng thấy rõ nó uy mãnh hơn hàng loạt điểm thương của Đoạn Hân vừa rồi.Chỉ cần nghe tiếng gió rít cũng như tốc độ xuất chiêu thì ngay cả một người không hề biết võ kĩ cũng có thể dám chắc,Ngân Nguyệt cao tay hơn Đoạn Hân gấp mấy lần.Đoạn Hân rất nhanh cảm thấy một luồng kinh phong ào ào phá tan khí thế của hắn,lại thấy Ngân Nguyệt xuất chiêu xong thì thân nhiên quay đi,dường như không thèm để mắt tới mình thì tức giận,hô lên.

- Ngươi!...

Hắn rất nhanh cảm thấy một cảm giác quái lạ vừa xuất hiện,sau đó rất nhanh tan biến.Vội vã xem xét thấy thân thể vẫn bình thường,lập tức trong lòng cười to.Vênh mặt mà nói.

- Ha ha ha,ta cứ tưởng cao nhân thế nào.Hóa ra chỉ là hư chiêu,ha ha ha...

Ngân Nguyệt vẫn bước về phía Liên Liên,không quay đầu lại nhìn.Nàng cười nói.

- Kẻ tầm thường như ngươi sao có thể nhận biết tinh hoa trong Huyền Hồ thương pháp?

Đoạn Hân ngăn người ra,sau đó rất nhanh ngã gục xuống.Trên mặt vẫn còn sự kinh ngạc không thôi.Đám thủ hạ vội vã nhào tới,chỉ thấy trên thân thể hắn có chín cái lỗ,máu tươi từ đó không ngừng phun ra.Mi tâm,yết hầu,tim,bụng,hai khớp tay khớp chân đều bị chiêu nọ xuyên phá.Đám người Giao Nộ bang kinh hãi,bọn họ đều biết,thương pháp của Bang chủ thâm sâu,có thể coi vào hàng cao thủ,ấy vậy mà chỉ một chiêu đã bị hạ sát thì khiếp sợ,hơn nữa kẻ đánh bại y là một nữ nhân.Nhất thời đám bang chúng nhìn nhau,chưa ai dám ra quyết định gì.Phía bên này,vừa vặn Như Như quay lại,Nàng thấy Minh Tiến thì vui vẻ cực độ,ôm chầm lấy hắn mà cười.Minh Tiến chỉ gật gật đầu,sau đó cùng hai nàng tới chỗ Liên Liên.Minh Tiến dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Ngân Nguyệt khiến hai má nàng đỏ lên,sau đó hắn lại tới cái vòng bảo hộ nọ,khẽ vỗ lên đó một cái,lập tức nó tan biến.

Kiện cổ bảo này không phải trích huyết nhận chủ mà chỉ cần có đủ thực lực là có thể sử dụng.Vì thế hắn có thể dễ dàng thu hồi nó,phía trong Liên Liên quần áo đã xộc xệch,hai mắt nàng đỏ ngầu,khẽ liếc lên nhìn tới nam nhân nọ.Đột nhiên nàng lao tới,ôm chầm lấy Minh Tiến,môi nàng điên cuồng ngấu nghiến môi hắn,ánh mắt mờ dại đi.Hai bàn tay,móng tay cắm sâu vào lưng hắn,cặp chân dài quắp chặt lấy eo hắn,thân thể bắt đầu uốn éo di chuyển,miệng rên rĩ những thanh âm vô nghĩa.Minh Tiến cau mày,một mặt âm thầm vận dụng Vô Thần,mặt khác đưa tay lên khẽ đặt sau gáy nàng mà vận lực.Nhất thời Liên Liên buông lỏng tay,bất tỉnh.Như Như thấy vậy thì lắc đầu nói.

- Tên mặt rỗ này thật vô sỉ,hắn dùng xuân dược cùng với Xuân Cung Đồ để áp chế tỷ tử!

Nói tới đây thì hai má đỏ lên, liếc nhìn Bạch Phụng. Ngân Nguyệt thấy vậy thì che miệng cười hi hi, Minh Tiến bế Liên Liên lên, sau đó hướng tới phía Bạch gia mà đi tới. Từ phía sau bỗng vang lên tiếng hét giận dữ.

- Thả mãnh thú xuất trận!

61. Chương 61: Giải Được

Kể hô lên là một nam nhân, cương vị của hắn trong Giao Nộ bang là Trưởng lão. Lập tức đám thú nọ gầm gào đầy hưng phấn, móng vuốt cào lên nền đất xoàn xoạt. Minh Tiến cau mày, dùng ý niệm khu động hắc kiếm bật ngược lên, thi triển Tru Ma kiếm trận. Trận pháp còn chưa kịp sơ khai thì con mèo nọ từ trong lòng Ngân Nguyệt nhảy xuống đất, nó kêu lên một tiếng lớn.

- Ngaoooooooooooooo....!

Lập tức đám mãnh thú nọ đột nhiên kinh hãi, run rẩy phủ phục toàn bộ xuống. Ngay cả mấy con Hoàng Hồ cùng với mấy con Ma Hùng cũng run rẩy, quỳ phục toàn bộ xuống đất. Tiếng lủ người Giao Nộ Bang đầy giận giữ.

- Mẹ kiếp, lũ súc sinh này. Đứng dậy mau, ta là chủ nhân các ngươi, ta ra lệnh đứng dậy ngay!

Tru Ma kiếm trận đã thành hình, uy áp xuất hiện đè lên toàn bộ đương trường. Nam nhân nọ vẫn điên cuồng gào thét, chửi bới, đánh đập. Nhưng chung quy vẫn không có con thú nào đứng lên, mặc cho hắn vung roi vùn vút. Hai mươi bảy thanh kiếm khí tức khác nhau xuất hiện trong không trung – Minh Tiến đã đạt tầng thứ ba của Tru Ma kiếm trận. Khí áp cùng với linh khí ba động lan tỏa khiến cho không gian im phăng phắc, chỉ còn lại tiếng gào thét cùng tiếng roi quất chan chát của tên nọ. Hắn hiển nhiên là sợ quá hóa cuồng, đánh một con Hoàng Hồ tới tóe máu. Minh Tiến cau mày, khẽ chớp mắt một cái, lập tức một thanh kiếm nhằm hướng tên nọ lao tới, cắm ngập qua trước ngực y, sau đó biến toàn thân y thành một quả cầu lửa, bùng bùng cháy rụi giữa đám người Giao Nộ bang. Minh Tiến hít vào một hơi, vận sư tử hồng nói lớn. Truyện Mộng Tu Tiên Truyện Mộng Tu Tiên Truyện Mộng Tu Tiên

- Cho các ngươi một ngày, nếu không biến khỏi Cửu U này thì đừng trách ta đại khai sát giới!

Hai mươi sáu thanh kiếm còn lại hóa thành hai mươi sáu con Thiên Long, chúng gầm lên như để trợ uy cho lời nói của hắn. Sau đó rất nhanh tiêu thất mà nhập lại thành hắc kiếm, nó nhanh chóng bay về lơ lửng bên cạnh Minh Tiến. Đám người Giao Nộ bang nhìn nhau, sau đó vội vã rút lui. Bang chủ chết, trưởng lão cũng vong mạng, đám người nọ như rắn mất đầu, vội vã thúc dục mãnh thú chạy đi. Phía bên Bạch gia trang thấy vậy thì vui mừng, nhiều kẻ cao hứng hò hét ầm ĩ, thậm chí còn lao tới ôm nhau cười như điên vậy. Minh Tiến lúc này chẳng có tâm trạng nào mà vui vẻ cả, nhìn tới Liên Liên khuôn mặt đỏ rực, toàn thân nóng như lửa đang nằm trên tay mình thì mặc kệ tất cả, rẽ đám đông đang hò reo mà hướng về Bạch gia trang. Truyện Mộng Tu Tiên

Đã bốn năm trôi qua mà con đường nọ vẫn y nguyên như ngày đầu hắn mới tới, vì thế cũng không cần ai dẫn đường mà hắn vẫn có thể tới Bạch gia trang. Ba nữ nhân đi sau hắn, vẻ mặt vô cùng khẩn trương. Dọc đường đi, chỉ toàn là Minh Tiến hỏi chuyện các nàng chứ các nàng không hề nói chuyện một lời nào. Bạch Phụng cùng Như Như ánh mắt dò xét đều để cả trên người Ngân Nguyệt, Ngân Nguyệt đương nhiên là biết nhưng vẫn làm như không có gì, mau mắn bước theo hắn, bên cạnh nàng là con mèo trắng vẫn vận nọ đang lon ton chạy bên cạnh. Cả ba người đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã tới căn phòng năm nào Bạch lão gia cấp cho hắn, đẩy cửa vào trong, Minh Tiến đặt nàng lên giường. Như Như nhanh nhẩu tới gần, bắt đầu thăm bệnh. Minh Tiến liếc mắt nhìn quanh một lượt, thấy căn phòng vẫn y như cũ, dù không thấy ai ở những vẫn gọn gàng không một chút bụi bẩn thì ngạc nhiên. Lại nhớ tới những ngày đầu tiên tới đây, trong lòng không khỏi trầm xuống, im lặng không nói năng gì.

Minh Tiến đương nhiên không hề biết, căn phòng này tuy không ai ở nhưng bốn năm qua mỗi khi rảnh rỗi, Liên Liên vẫn tới đây dọn dẹp. Sau đó thường ngồi thừ ra đó hồi lâu rồi mới chịu rời đi, Bạch Vu Thuần biết ý nên căn dặn mọi người thi thoảng phụ giúp nàng dọn dẹp. Minh Tiến nén một hơi thở dài, quay lại nhìn về phía giường, chỉ thấy tay Như Như vẫn thoăn thoắt chăm chút, bắt mạch. Nhưng chung quy sắc mặt Liên Liên vẫn như vậy, có khác chỉ là hơi thở dường như chậm lại đôi chút. Hắn cau mày, lắc lắc đầu, quay ra hỏi.

- Ngân Nguyệt,lúc trước nàng thi triển bí pháp nào mà đám mãnh thú kia lại hoảng sợ tới vậy?

Minh Tiến đã quan sát,chỉ thấy sau tiếng ngao của con tiểu hổ này thì đám thú kia phủ phục hết cả.Hắn cho rằng con mèo này chỉ là che mắt thôi,thực sự Ngân Nguyệt mới là người ra tay.Tiểu bạch miêu nghe vậy đột nhiên ngao ngao mấy tiếng,dùng miệng cắn kéo cái vạt áo của hắn mà giằng co,có vẻ như rất tức giận.Bạch Phụng thấy vậy thì cau mày,định bụng bắt nó nhả ra,nàng vừa tới gần thì nó đã dừng lại,dùng ánh mắt long lanh nhìn nàng.Nhất thời bực dọc nộ tan biến,nàng khẽ bẻ nó lên mà nựng,con mèo nộ lại kêu lên gừ gừ đầy thích thú khi nàng vuốt vuốt cái đầu nó.Ngân Nguyệt lắc lắc đầu,nói.

- Không phải thiếp,công này hoàn toàn do nó đấy!

Nàng chỉ tay ấn vào trán con mèo nhỏ,sau đó mới hướng về Bạch Phụng mà nói.

- Muội trúng phải mê nhân của con tiểu hổ này rồi đấy!

Bạch Phụng khẽ a lên một tiếng,sau đó lắc lắc đầu.

- Không đúng a,muội thấy nó rất đáng yêu mà!

- Hi hi,tướng công xem kìa.

- Ngao,ngao...!

- Ấy,thôi được rồi con cọp cái.Tướng công,nó không phải mèo đâu,mà là Hổ vương chi vương – Tứ thánh thú Phi Thiên Bạch Hổ đấy!Lúc trước chính là bản thân nó dùng Vương khí mãnh thú làm đám thú kia sợ hãi chứ thiếp hoàn toàn không có dùng bí pháp nào đâu a!

“Hổ Vương chi vương!” Minh Tiến giật mình.Bạch Hổ là loại hổ được xếp vào hàng thánh thú,phẩm cấp chỉ đứng sau Thanh Long.Tương truyền nó là vua của rừng núi,thân ột trượng,mạnh hơn gấu,nhanh hơn báo gấm.Toàn thân màu trắng vằn đen,móng vuốt cứng sức mạnh vô cùng uy vũ.Bạch Hổ này sinh ra đã có khí chất vương giả,đời đời làm vua. Phi Thiên Bạch Hổ lại càng cao quý hơn,trong điển tịch có gì lại, Phi Thiên Bạch Hổ tới lúc trưởng thành thì mọc cánh sau lưng,có thể đằng vân giá vũ phi hành trên không.Minh Tiến chăm chú nhìn lại một hồi,bất quá chẳng thấy giống hổ mà chỉ thấy giống mèo mà thôi,họa chăng đặc biệt nhất là một chữ “Vương” được hình thành bằng những vệt lông trắng muốt trên trán nó.

Như Như lấy tay áo thấm đi những giọt mồ hôi đang lăn trên mặt,quay ra phía ngoài.Minh Tiến thấy vậy vội vàng mang tới cho nàng chén trà,chờ nàng uống xong mới hỏi.

- Như Như,rốt cuộc nàng ấy sao rồi?

Bỏ cái cốc xuống bàn,thở ra đầy vẻ mệt mỏi,Như Như đáp.

- Ca ca,tỷ tỷ ấy trúng xuân dược,nhưng muội đã dùng hầu hết các phương dược giải dược vẫn không trung hòa nổi dược tính.Hãy...chắc chỉ còn một cách thôi...

Nói tới đây,nàng lại liếc nhìn về phía trong giường nơi Liên Liên đang nằm,hai má đỏ lên ấp úng nói.

- Ca ca,chỉ còn một cách...là...là...ca ca cùng tỷ tỷ...cùng tỷ tỷ...động phòng a!...

- Không được,ta và nàng ấy đều chưa đạt tới Nguyên Anh.Hơn nữa đặc thù trong tâm pháp của ta muội biết rõ mà!

Minh Tiến lắc lắc đầu,Như Như thấy vậy thì thở dài nói.

- Ca ca,cái này sao muội không biết?Chỉ là ngoài cách nam nữ song tu,đưa nữ nhân tới cực lạc mà tự đào thải dược tính ra khỏi cơ thể thì không còn cách nào khác cả.Xin lỗi ca ca,muội thật vô dụng!...

Như Như nói tới đây thì nước mắt lưng tròng,rất nhanh xuất hiện hai hàng lệ.Minh Tiến lắc lắc đầu,kéo nàng vào lòng mà vỗ về an ủi.Trong lòng hắn lúc này ngổn ngang hỗn tạp,nếu làm thế thì có thể cứu được Liên Liên nhưng lại mãi mãi là một tên phạm nhân,nếu không cứu thì sau này Liên Liên sẽ mất hết thần trí,trở thành một người ngây ngốc.Minh Tiến thở dài,nội tâm đấu tranh không thôi.Bạch Phụng nghe nói vậy thì trên mặt thoáng ửng đỏ,nhưng rất nhanh sau đó lại im lặng,nét mặt đầy ưu tư nhìn vào trong giường.Ngân Nguyệt lúc này mới đột ngột lên tiếng. Truyện Mộng Tu Tiên Truyện Mộng Tu Tiên Truyện Mộng Tu Tiên

- Tướng công,thiếp có cách giải độc mà không làm ảnh hưởng tới tâm thân xử nữ của Liên Liên!

Minh Tiến nghe vậy thì cả mừng,hỏi dồn.

- Là cách nào,nàng mau nói cho ta nghe!

- Cách này là dùng đan dược tên gọi là Âm Dương Bồi Anh đan.Dan dược này vừa có thể giải xuân dược,vừa giúp nữ nhân thay đổi về nhan sắc.Chỉ là khi chế luyện có chút đặc thù,nếu không khéo léo mà chỉ sai một chút phân lượng sẽ phản tác dụng.Hơn nữa nó có chút tà môn...

Ngân Nguyệt nói tới đây thì ngập ngừng,Minh Tiến đã đứng dậy,tiến tới cạnh nàng mà van vỉ.

- Nàng cứ cho ta được phương,tà môn thể nào ta cũng chịu,chỉ cần cứu được Liên Liên thì dù ta chết c...ừm...ừm...

Vừa nói tới đây,Ngân Nguyệt đã vươn tay bịt miệng hắn,lắc lắc đầu.

- Không cho phép chàng nói tung tung.Dược phương chỉ riêng thiếp có,có điều là phải dùng máu huyết xử nam làm dẫn dược cùng phân dược!

- Được,cứ lấy của ta đi,chỉ là chút máu thôi không đáng ngại!

Minh Tiến khẳng khái vươn tay ra,vén ống tay lên.Hắn khi học ở trường,năm nào chả “được” lòi đi hiến máu nhân đạo,thân là lớp phó học tập,không gương mẫu sao được?Bất quá hiến nhiều thành quen,cũng không có cảm giác gì là sợ nữa,nay nghe vậy thì cảm thấy quá bình thường.Ngân Nguyệt thấy vậy thì mặt ánh lên nét ưu tư,sau đó mới nói. Truyện Mộng Tu Tiên

- Nhưng chàng còn phải tạo bạch hỏa cho thiếp luyện đan,liệu sức chàng...

- Yên tâm đi,ta khỏe hơn trâu,to hơn voi thế này thì chút máu có đáng gì chứ?

Minh Tiến vươn tay gồng lên,có ý khoe khoang chút cơ bắp.Ngân Nguyệt nghe vậy thì phì cười,cả Như Như cùng Bạch Phụng cũng không kìm chế nổi mà che miệng khúc khích.Bạch Phụng sau khi nghe nói đan dược nọ có thể giúp nữ nhân xinh đẹp hơn thì ánh mắt trở nên sáng ngời,nhưng khi nghe đến đoạn phải dùng máu huyết Minh Tiến làm phân dược cùng dẫn dược thì ánh mắt nhanh chóng co rút lại,lập tức im lặng.Nàng vừa rồi cười cũng chỉ là cười gượng mà thôi.Ngân Nguyệt sau đó đi chuẩn bị dược vật,tiện lợi là cái rương dược vật nọ vừa vặn có đủ các dược vật nàng cần.Lại bắt Minh Tiến đả tọa để chân lực đạt tốt nhất,sau đó yêu cầu tìm một căn phòng yên tĩnh để chuẩn bị luyện đan.Minh Tiến sau khi đả tọa thì đứng lên,khẽ ghé tai Bạch Phụng mà nói thầm. Truyện Mộng Tu Tiên

- Chờ luyện thành,nhất định có một khóa dành cho nàng!

Bạch Phụng nghe thấy vậy thì vui vẻ cực độ,vươn tay kéo cổ hắn xuống mà hôn,Minh Tiến cũng không cự tuyệt.Lại thấy Như Như đang đứng đấy cũng kéo nào vào lòng mà hôn lên má,sau đó nhìn vào phía giường mà nói.

- Phiền hai nàng chăm sóc Liên Liên giúp ta!

- Ân!

62. Chương 62: Âm Dương Bồi Anh Đan

Âm Dương Bồi Anh đan thực chất là một loại đan dược giúp cân bằng chân lực cơ thể,điều hòa âm dương chi khí.Ngoài ra còn có tác dụng dịch cân tẩy tử,tăng cường sự phát triển của cơ thể.Điều Ngân Nguyệt nhắc tới khi nói có thể giúp nữ nhân trở nên xinh đẹp hơn chính là hàm ý để cơ thể thiếu nữ phát triển như phụ nữ.Đương nhiên cơ thể thiếu nữ so với phụ nữ về vóc dáng cũng như các phương diện khác đều có sự khác biệt.Âm Dương Bồi Anh đan này chính là sử dụng máu xử nam bổ sung dương khí,kích thích cơ thể

thiếu nữ phát triển như nữ nhân thành thực. Nó cũng thay cho phương diện nam nữ giao hoan, âm dương hòa hợp nên có thể tự bài trừ được tính của xuân dục mà không làm xử nữ mất đi trinh tiết.

Minh Tiến lúc này đang tĩnh tọa trong phòng, ánh mắt chăm chú điều chỉnh Hỏa Long phun ra bạch hỏa tới Tử Hà Đỉnh nọ. Ngân Nguyệt cũng đan đứng cạnh đó, tay bắt quyết khiến cho cái nắp đỉnh bay lên, hút hết các loại dục vật mà nàng đã chuẩn bị vào trong. Sau đó bắt đầu đóng nắp đỉnh lại mà luyện hóa. Bàn tay phải của Minh Tiến lúc này đang duỗi thẳng, máu từ cổ tay không ngừng nhỏ giọt vào một cái bình ngọc trắng, từng giọt từng giọt. Tay trái vẫn bắt quyết, tập trung khu động Hỏa long, máu đầy lọ thì cũng là lúc Ngân Nguyệt bắt quyết, lẩm nhẩm một hồi chú ngữ. Chỉ thấy máu trong bình ngọc như có linh tính, bắn lên từng tia như những con giao long mà lao vào trong Tử Hà Đỉnh vẫn đang quay cuồng bên trong bạch hỏa. Ngay sau đó là một mùi thơm kì quái bốc ra, tựa như máu tanh lại tựa như kẹo ngọt vậy, kì quái khó tả.

Minh Tiến lúc này vẫn tập trung vào điều chỉnh bạch hỏa, khuôn mặt hắn đã có chút nhợt nhạt. Trên trán mồ hôi lấm tấm, thấm loang lổ cả một vạt lưng áo phía sau, phía bên cạnh Ngân Nguyệt cũng không kém hắn là bao, hơi thở nàng càng lúc càng trở nên ngưng trọng, toàn thân mồ hôi đã thấm ướt hết bộ hồng y, lờ mờ lộ ra những khoảng da thịt câu dẫn. Minh Tiến vội vã nhắm Vô Thần, tập trung vào việc điều chỉnh bạch hỏa. Một giờ, hai giờ... rồi nửa ngày, trong phòng vẫn hoàn toàn chưa có một dấu hiệu nào cho biết có người sắp tiến ra khiến Bạch Phụng cùng Như Như phía ngoài càng lúc càng thêm lo lắng. Hơn nữa gia nhân Bạch gia vừa tới báo có người cần gấp Minh Tiến gấp khiến hai nàng càng lúc càng khẩn trương...

Cũng không biết là trải qua bao nhiêu lâu, Tử Hà Đỉnh nọ chợt chao đảo như sắp rơi khiến hắn kinh hãi, vội vã liếc nhìn sang phía Ngân Nguyệt. Minh Tiến chỉ thấy mặt mày nàng nhợt nhạt, hai tay bắt quyết cứ run run từng hồi, đôi môi mấp máy đọc chú ngữ cứ như thể chỉ thở ra mà không thấy thanh âm. Hắn vội vàng dồn chân khí qua cánh tay trái để khu động bạch hỏa, tay phải vươn tới nắm lấy tay nàng mà truyền khí lực. Chỉ trong giây lát cặp mắt nàng khẽ liếc sang nhìn hắn, đầy ý cảm kích sau đó lại tập trung nhìn tới Tử Hà Đỉnh. Minh Tiến cùng lúc làm cả hai việc, tuy là có miễn cưỡng nhưng cũng vẫn có thể duy trì được. Cũng may là từ ngày phục dụng xá lợi tử, thể chất hắn trở nên mạnh mẽ hơn cùng với luồng kim khí trong Nội Hải liên tục xuất hiện càng lúc càng nhiều, vì thế mà có thể gắng gượng duy trì được. Nếu không, chỉ bằng việc mất máu cùng với tổn hao chân lực để tế xuất bạch hỏa và truyền chân lực cho Ngân Nguyệt cũng đủ làm tu vi hắn tự động tụt giai. Cứ như vậy kéo dài thêm chừng hai giờ nữa thì Ngân Nguyệt thu lại Tử Hà Đỉnh, nàng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Lúc này từ trong đỉnh bay ra hai viên dục đan cỡ ngón tay cái, có màu đỏ tươi như máu.

- Tướng công, thu chân lực lại được rồi!

Ngân Nguyệt quay sang mỉm cười với hắn, nàng lấy ra một cái lọ nhỏ rồi cho hai viên đan dục vào trong, đặt nắp lại. Minh Tiến hít vào một hơi, thu lại hắc kiếm vào túi trữ vật, sau đó lập tức đứng lên. Hắn chỉ thấy mặt chợt mũi tối sầm, trời đất một phen đảo lộn suýt nữa ngã xuống. Ngân Nguyệt thấy vậy đã lao tới ôm lấy lưng hắn từ phía sau, nàng nói với giọng ai oán.

- Tướng công, chàng vừa tổn hao rất nhiều chân lực, không đạ tọa mà lại tính đi đâu nữa?

Minh Tiến hít vào một hơi, lấy ra hai viên Thiên Hoa Ngọc Hoàn, đưa cho Ngân Nguyệt một viên, hắn dùng một viên rồi mới nói.

- Đi... mang thuốc... cho Liên Liên, chậm... phút nào không... tốt phút đó!

Ngân Nguyệt sau khi phục dụng Thiên Hoa Ngọc Hoàn thì trên mặt có chút hồng nhuận trở lại, nàng đỡ tay hắn rồi cả hai đẩy cửa bước ra. Như Như đã sớm quay về bên cạnh Liên Liên, lúc này chỉ còn Bạch Phụng đứng chờ bên ngoài, nàng nghe thấy tiếng mở cửa thì vui mừng vô cùng, quay đầu lại định bụng hỏi han một hồi. Nào ngờ thấy Ngân Nguyệt đang dìu Minh Tiến bước ra, lại thấy mặt hắn nhợt nhạt, hơi thở nặng nề thì thân hình run rẩy, vội vã nhào tới đỡ một bên tay hắn. Bạch Phụng sực sùi hỏi.

- Chàng...chàng...sao thế này?

Ngân Nguyệt đã lên tiếng trước.

- Tướng công vì tổn hao chân lực quá độ, thêm nữa lại tổn hao nhiều tinh huyết nên bản thân nhất thời suy yếu, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là hồi phục thôi. Mọii đừng quá lo, giờ chúng ta mau tới chỗ Liên Liên đã!

Bạch Phụng gật đầu, Minh Tiến thấy Ngân Nguyệt nhanh nhẩu đã nói hộ hẳn nên cũng không nói gì nữa, bước thấp bước cao để hai nàng đi. Tới căn phòng nơi Liên Liên đang nằm, Bạch Phụng mau mắn đẩy cửa vào, Như Như quay đầu lại nhìn, lại thấy Minh Tiến như vậy thì không kìm nổi ai oán, trên mặt nước mắt như mưa. Minh Tiến xua xua tay, lại khẽ nhìn Ngân Nguyệt mà gật đầu ra hiệu, Ngân Nguyệt cũng gật đầu đáp lại. Đoạn nàng nhờ Như Như kiếm cho hai chung rượu nhỏ mang tới, sau đó lại chích máu của hẳn nhỏ vào hai chung rượu, một cốc đưa cho Như Như nhờ nàng cho Liên Liên uống, một cốc đưa cho Bạch Phụng. Đây là thuốc dẫn, sau khi cho hai người dùng xong thì nàng mới lấy ra hai viên hoàn lúc trước cho hai người phục dụng. Âm Dương Bồi Anh đan quả nhiên là có tác dụng, rất nhanh trên mặt Liên Liên sắc đỏ biến mất, thân nhiệt cũng đã trở về trạng thái bình thường, hơi thở cũng trở nên chậm rãi. Bạch Phụng sau khi phục dụng đan dược cũng cảm thấy có chút biến hóa, đan dược hòa tan tản mát trong cơ thể nàng xuất hiện một luồng chân khí ấm áp, nàng cảm thấy thoải mái vô cùng, bất giác hai má hồng lên. Minh Tiến thấy vậy thì mỉm cười, hai mắt nhắm lại, gục ngã ngay trong phòng...

Bạch Vu Thuần đứng ngoài đại sảnh đi đi lại lại đã lâu, ánh mắt lo lắng hướng vào phía trong phòng Minh Tiến. Trong sảnh cũng có bốn người nữa, ngoài Bạch lão gia còn có thêm một lão nhân trung niên mặc một bộ trường bào màu trắng cùng với hai tráng hán mặc đồ da thú. Bốn người đang im lặng ngồi uống trà, Bạch lão gia thì trên mặt hoàn toàn không biểu lộ chút cảm xúc nào, chỉ có ba người kia là trên mặt hiện rõ vẻ bồn chồn cùng với lo lắng, hoang mang. Chợt thấy Bạch Vu Thuần cung kính chấp tay, khuôn mặt ba người nọ giãn ra đôi chút nhưng rất nhanh lại cau có, người mà Bạch Vu Thuần chào là Bạch Phụng cùng với Ngân Nguyệt. Bạch lão gia đứng lên chấp tay.

- Bạch Tiểu thư, Ngân Nguyệt cô nương!

Ngân Nguyệt cúi đầu đáp lễ, Bạch Phụng thì chỉ gật gật đầu. Lại nghe Bạch lão gia hỏi.

- Minh Tiến công tử đâu, sao ta không thấy công tử? Mấy vị này chờ công tử đã hơn một ngày rồi!

- Tướng công vừa luyện đan dược để giải độc cho Liên Liên tỷ, hiện tại đang nghỉ ngơi. Có việc gì cứ nói với ta là được!

Bạch Phụng nói, mắt lại nhìn tới ba người trước mặt. Chỉ thấy lão nhân trung niên dáng người gầy gò, khuôn mặt khắc khổ, ước chừng tuổi ngoài năm mươi. Hai tráng hán theo sau thì thân hình vạm vỡ, thân mặc quần áo da thú, xem ra giống những người huấn luyện thú. Lão nhân áo trắng chấp tay cung kính nói.

- Tại hạ Cáp Long, là người đại diện cho hơn một trăm anh em Giao Nộ bang tới đây cầu kiến Minh tiên bối. Mong tiểu thư cho phép gặp mặt người!

Nói xong thì cúi đầu bái một lễ thật sâu, Bạch Phụng nghe vậy thì lông mày nhướn lên, trong lòng nàng cảm thấy tức giận khôn tả. “Thì ra là đám người chết tiệt các ngươi, nếu không có các ngươi gây chuyện thì chàng ấy đâu có bị như bây giờ!”. Nghĩ vậy nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên đáp.

- Chàng ấy hiện đang nghỉ ngơi, có chuyện gì các vị cứ nói với ta là đủ. Ta sẽ truyền đạt lại!

Ba người nọ nhìn nhau rồi lại nhìn tới Bạch Phụng, ánh mắt đầy bối rối cùng lo sợ. Cáp Long cung kính nói.

- Nếu vậy thì tại hạ xin được nói. Mọi chuyện bắt đầu từ nửa năm trước...

Những năm trước, toàn bộ đám người Giao Nộ bang bây giờ hầu hết là các tay thợ săn trong các phường buôn sừng thú. Các phường săn mà họ tham gia đều có nguồn gốc từ trấn Nguyên Hà, một trấn cấp cao nằm ở phía Tây Nam U Châu. Họ chia nhau làm nhiều nhóm nhỏ, tấn mạn trong các cánh rừng U Châu để săn bắt sừng vật, ma thú cấp thấp mà bán lấy linh thạch. Mọi việc cứ thế thuận lợi trôi qua cho tới nửa năm trước, họ vô tình nhận được đơn đặt hàng của một tài chủ U Châu, yêu cầu họ tìm bắt một loại hàng hóa đặc biệt, lại trả giá vô cùng cao. Vì vậy không ít anh em chấp nhận, nào ngờ sau đó bị Hồ tộc gắt gao truy sát, ngay cả những anh em không tham gia cũng bị sát hại, thậm chí còn làm liên lụy tới cả mấy phường săn vô can lân cận. Đám người này phần vì trốn tránh sự truy lùng của Hồ tộc, phần vì trốn tránh sự điều tra của các tông môn gần đó mà theo Đoàn Hân trốn tới vùng Cửu U này...

- Khoan đã, món hàng đặc biệt các ngươi nói là gì?

Ngân Nguyệt đã cắt lời, trong khi đó Bạch Phụng vẫn đang trầm ngâm. “Rốt cuộc tại sao tự nhiên Hồ tộc lại truy sát một phường săn?”. Cáp Long khẽ liếc mắt nhìn hai gã tráng hán đứng sau, rồi thở dài run run

mà nói.

- Món hàng đó chính là...xử nữ Hồ!

63. Chương 63: Nguyên Ủy Giao Nộ Bang

- Cái gì?...Các người...các người dám...

Ngân Nguyệt ánh mắt lãnh khốc nhìn tới ba người nọ,sát khí cùng khí áp không kiêng dè ai mà bộc phát lan ra khiến cho tất cả đều cảm thấy bức bối khó thở.Ngay cả Bạch Phụng cũng run rẩy,nàng thật sự hoảng sợ vô cùng.Nàng chưa nhìn ra tu vi Ngân Nguyệt,nay lại cảm nhận khí áp tu chân cao vô cùng của nàng ta thì giật mình.Ngân Nguyệt lúc này bất chấp việc có bao nhiêu người ở đây,sau lưng nàng đã xuất hiện chín cái đuôi trắng muốt,trong tay đã xuất hiện cây ngân thương nọ,nàng lạnh giọng.

- Các người hôm nay đừng hòng thoát chết,cả đám người Giao Nộ bang còn lại nữa!

- Cửu Vỹ...cửu vỹ ma hồ...

Cáp Long lấp bắp,toàn thân run lấy bắp.Ngân Nguyệt thấy bộ dạng này thì cười nhạt,nói.

- Ta là Cửu Vỹ Thiên Hồ,là Huyền Hồ chứ không phải Ma Hồ!Nhưng cho dù ta không cùng huyết thống với những Hồ nhân kia nhưng ta vẫn thuộc về Hồ tộc,các người chuẩn bị đền tội đi!

Ngân Nguyệt thực sự giận dữ vô cùng,nàng nhớ lại năm xưa bị truy lùng phải trốn tránh khổ cực,lại nghe nói xử nữ hồ bị bắt đều được đem bán làm nô lệ khiến nàng càng bức tức hơn.Ngân quang trên thân thương càng lúc càng chói mắt,sắc mặt nàng càng lúc càng âm lệ đầy sát ý.Bạch Phụng ngây người nhìn tới chín cái đuôi nọ,lại nhớ lại lời Minh Tiến nói lúc trước thì giật mình.Nàng vốn cho rằng Minh Tiến chỉ nói đùa để an ủi,ai ngờ vị tỷ tỷ này lại là Cửu Vỹ Hồ thực sự.Nàng lấy lại bình tĩnh,vội vàng truyền âm với Ngân Nguyệt.

- Ngân Nguyệt tỷ,tỷ bình tĩnh lại có được không?Chúng ta cần bình tĩnh xem đám người này có điều gì muốn nói đã,muội không muốn tương công vừa hồi tỉnh đã phải giải quyết những việc này!

Ngân Nguyệt nghe nửa đầu câu nói của Bạch Phụng thì cho là nàng ta cố ý ngăn cản mình,nhưng khi nghe hết câu thì nhất thời lại tự nhủ thăm mình quá nóng vội.Lại nhớ tới lúc luyện đan Minh Tiến bất chấp cơ thể suy nhược vẫn cố truyền chân khí ình,hai má chột hồng lên,sát ý tiêu tan quá nửa.Nàng chậm rãi thu hồi ngân thương cùng cửu vỹ,nhẹ nhàng đứng phía sau Bạch Phụng.Lại để tay nàng ấy nắm lấy tay mình,ánh mắt vẫn đầy phần nộ nhìn về phía ba người nọ.Cáp Long sau khi ném trái uy áp ấy thì sợ hãi,ngay cả cầm cốc trà cũng run run,Bạch Phụng thấy vậy thì thở dài,hỏi.

- Rốt cuộc các người cần gì thì nói ra đi,đừng trách tỷ tỷ ta.Cũng tại các người tham lam mà thôi,sinh vật nào khi sinh ra trên đời cũng đều có sinh mệnh cả.Các người nhân tâm bất họ về bán thì thử hỏi,nếu như đổi lại Hồ tộc bắt con cái các người đem bán,xem các người có nổi giận hay không?

Lão nhân cùng với hai tráng hán nọ cúi đầu im lặng,trong sảnh nhất thời im lặng như tờ.Bạch lão gia vốn đã lui ra từ lâu,chỉ còn Bạch Vu Thuần đứng xa xa mà nhìn tới.Vừa rồi cả hai cha con họ Bạch đều đã ném thử uy áp cùng sát khí,vì vậy không khỏi một phen kinh hãi.Bạch Vu Thuần trong lòng lại càng bội phục “Tiền ca quả thật cao số a,có những vị nương tử xinh đẹp mà tu vi lại cao ngất trời nữa.Hầy.còn ta thì...!”.

Cáp Long sau hồi ủ rũ,cuối cùng cũng ngẩng lên nói.

- Tại hạ quả thật vô cùng hổ thẹn,các anh em trong bang cũng vậy.Chỉ vì chút linh thạch mà còn làm liên lụy tới hai phường sản lân cận,thật sự là điều chúng tại hạ không muốn.Vì thế mới kéo nhau lên Cửu U này,định bụng lập bang phái để tạm có chỗ nương thân,không ngờ Đoạn Hân lại...Ài,thật xin các vị tha tội!

Nói xong thì phủ phục xuống mà bái lạy,hai tráng hán phía sau cũng không chậm trễ làm theo.Ngân Nguyệt trong ánh mắt ánh lên sự khinh thường,miệng nàng khẽ nhếch lên châm biếm.Bạch Phụng thì lắc lắc đầu,gioe gió gặt bão mà thôi.Nhưng thấy một lão nhân gầy gò như vậy lạy lục,nàng thật sự không nỡ,vội nói.

- Các người đứng lên đi,có gì thì nói luôn,đừng dài dòng.Ta còn chuẩn bị phải bế quan!

- Điều này...điều này...chỉ là cầu xin Minh tiền bồi cho chúng tại hạ được ở lại Cửu U này,thật sự nếu rời nơi đây chúng tại hạ không biết có thể đi đâu nữa.Giao Nộ bang xin bồi thường linh thạch,lại xin Bạch gia thu nhận.Cầu xin hai vị chuyên lời cho Minh tiền bồi giúp cho!

Nói xong lại phủ phục dưới nền đại sảnh,Bạch Phụng cau mày trầm ngâm không nói,lúc đầu nàng nghĩ có thể tự quyết việc này,nhưng hiện tại nó lại lớn hơn nàng suy nghĩ nên do dự không dám quyết...

Lúc này,cách vùng Cửu U cả ngàn dặm về phía Nam,trong một cánh rừng nhỏ,có một căn nhà đơn sơ đang sáng đèn đuốc.Thoạt nhìn thì chỉ có thể nghĩ đây là một căn nhà nhỏ của một tiểu phu mà thôi.Ấy vậy mà bên ngoài có hơn chục người được trang bị đao thương canh phòng,lại có vô số hắc khuyển to lớn đang gầm gừ bên ngoài.Nơi cửa có hai tráng hán vạm vỡ,một tên đang cầm đuốc,tên còn lại ghé mắt nhìn vào trong căn nhà nọ,miệng chảy nước miếng ròn ròn.Tên đứng cạnh vô vô vai hấn.

- Lau cái miệng mày đi,đừng có nhìn làm gì.Cho dù mày làm cả đời cũng không có cơ hội đụng tới mấy con bé này đâu!

- Ấy,huynh à,mấy con nhỏ này ngon quá,đệ không thể không nhìn được!Chep chep...

Tên kia thấy vậy thì lắc đầu,cốc lên đầu tên đang nhòm trộm một cái rờ kêu.Mặc kệ y ôm đầu nhăn nhó,hắn nói.

- Đừng có mơ hão nữa đi,cho dù ngươi tới hoa lâu cũng không có đủ tiền mà chạm tới chân chúng đâu!Hừ!

Tên bị cốc xoa xoa đầu,rất nhanh ánh mắt biến đổi,hắn cười hí hí mà nói nhỏ.

- Này huynh,sao chúng ta không lôi hai con bé ra mà thưởng thức chứ?Dù sao cũng có ai kiểm tra đâu mà lo,được không huynh?He he he...

Lại bốp một tiếng to,tiếng động này khiến cho đám hắc cẩu đột nhiên sủa lên ầm ĩ một hồi.Tên cầm đuốc cau mày chữi.

- Mày muốn chết thì cứ việc,lát nữa Nhạc gia tới đây sẽ cho người kiểm tra.Mày muốn mất mạng thì cứ làm đi,nhưng trước hết bước qua xác tao đã!Phi!...

Những câu trao đổi bên ngoài rất nhanh được một nữ nhân trong bóng tối chú ý,chỉ thấy khuôn mặt nàng ta khẽ mỉm cười đầy quỷ dị.Thật ra trong phòng này là hơn hai mươi Hồ nữ,đám Hồ nữ này mới bị bắt không lâu bởi một phường săn tại đây.Qua ánh sáng lờ mờ từ các ngọn đuốc cháy sáng bên ngoài,lờ mờ có thể nhìn thấy các hồ nữ này đều có nhan sắc hơn người,da trắng môi hồng,ánh mắt long lanh mị nhãn.Họ đang tùm tùm lại một góc với nhau mà ử rử,chỉ duy nhất có nữ Hồ vừa rồi lắng nghe hai tên canh gác bên ngoài trò chuyện là ngồi một mình trong góc tối,lờ mờ chỉ thấy một cặp mắt đầy mị hoặc và toan tính,trong bóng tối cặp tai cáo trắng trên đầu khẽ động đậy nghe ngóng.

Lát sau,tiếng chó sủa lên một chặp,sau đó là tiếng đám người quát tháo lũ chó,cuối cùng là tiếng bước chân từ xa đang dần dần tiến tới nơi này.Đám Hồ nữ nghe thấy tiếng chó sủa thì sợ hãi vô cùng,Hồ nữ nọ đột nhiên hai tai dựng đứng lên,ngưng trọng lắng nghe.

- Lão gia!

Đám hộ vệ canh gác bên ngoài cung kính cúi đầu trước một nam nhân trung niên béo mập,theo sau hắn là một nữ nhân trẻ tuổi,nhan sắc cỡ thể coi vào hàng nhất lưu.Phía sau còn có năm sáu tên tráng hán cầm đao đi theo,có vẻ như là hộ vệ.Dưới ánh đuốc sáng rực,có thể thấy rõ nam nhân béo này mặc một bộ y phục lụa cao cấp,dáng vẻ như một vị tài chủ lắm tiền.Lão đưa bàn tay béo múp lên gãi gãi cằm,liếc nhìn kĩ căn nhà rồi nói.

- Không có sự việc gì phát sinh chứ?Lần này nhất quyết không thể để xảy ra như ở phường săn Nguyên Hà trước đây.Các người cần phải hết sức cẩn thận!

- Rõ,lão gia!

Đám người canh gác dạ ran,lão béo hài lòng gật gật đầu.Lão quay qua nữ nhân trẻ tuổi phía sau mà nói.

- Tú Nhận,vào kiểm tra đi.Phân ra Hồ Nữ và xử nữ Hồ riêng cho ta!

Nữ nhân phía sau sắc mặt chợt nhợt nhạt, nhưng rất nhanh vẫn cố mang ình khuôn mặt tươi cười tiến vào. Nàng trong lòng héo hắt, chậm chạp theo sau một tên hộ vệ cầm đuốc bước vào trong căn nhà. Tú Nhận nguyên cũng là một hồ nữ, nàng năm xưa sau khi tu luyện tới tiểu thành, có thể hóa hình người thì bí mật rời gia tộc mà xâm nhập nhân giới. Số phận đưa đẩy khiến nàng bị bắt, bị đem ra đấu giá, cuối cùng thì lọt vào tay lão béo họ Nhạc này. Nàng trên danh nghĩa là tiểu thiếp của lão, nhưng thật sự chỉ là một tình nô mà thôi, đêm đêm chịu sự dày vò xác thịt. Tuy có thể ăn sung mặc sướng nhưng nàng vẫn là một Hồ nữ, nào có thể bán đứng đồng tộc? Lão họ Nhạc này gần đây nhận ra lợi nhuận của việc buôn bán xử nữ Hồ nên dốc lòng muốn làm giàu, lập tức đưa tin tới nhiều phường săn, đặt mua “Hàng đặc biệt” này với giá cực cao. Lần này cũng là lần thứ sáu nàng đi cùng lão, và cũng là lần thứ sáu nàng phải làm công việc mà nàng cho là táng tận lương tâm này. Trong lòng nàng tuy không muốn, nhưng ngoài mặt luôn nhu thuận, đơn giản vì nàng đã kí Huyết Khế với lão, nếu không nghe theo thì chỉ có con đường chết mà thôi.

Lão béo thấy nàng đã vào trong căn nhà nhỏ thì khoe miệng cười lên đầy tham lam, ánh mắt lão lúc này như sáng rực những linh thạch. Họ Nhạc nhắm tính trong đầu, lần này đem ra đấu giá ít nhất cũng phải thu lời về hơn tám chín chục vạn linh thạch. Trong lòng lão càng lúc càng khẩn trương cùng sốt ruột. Lão chỉ mong sau Tú Nhận mau mau phân loại xong để lão lập tức đem tất cả tới đấu giá hội, biến đám Hồ nữ này thành hàng đồng linh thạch chui vào túi lão.

64. Chương 64: Hồ Tộc Báo Thù

Tú Nhận cầm theo một bó đuốc mà tiến vào trong căn nhà nhỏ, lập tức ánh sáng chiếu tỏ nơi đây. Chỉ thấy có những ánh mắt sợ sệt cùng với kinh hãi nhìn tới nàng, Tú Nhận nước mắt lưng tròng, nàng cầm bó đuốc lên vách tường rồi cúi xuống những hồ nữ nọ, hạ giọng nói.

- Các vị muội muội, ta xin lỗi. Nhưng nếu ta không làm việc này thì bản thân ta cũng mất mạng. Xin lỗi...

Đám Hồ nữ đương nhiên nhận ra nàng cũng là Hồ tộc, lại nghe thấy nàng nói như vậy thì không ai nói thêm lời nào, ủy khuất thở dài. Số mạng họ coi như đây đã tận, sau này không biết bị biến thành lô đỉnh hay thành tình nô nữa. Tất cả đều cúi đầu, trên những khuôn mặt xinh đẹp ấy nước mắt như mưa. Tú Nhận thở dài, nàng kéo từng Hồ nữ đứng lên, nhẹ nhàng an ủi rồi kiểm tra thân thể từng nàng, ai là xử nữ thì nàng dùng móng tay điểm lên cánh tay trái họ một cái. Lập tức nơi đó xuất hiện một vết ban đỏ - Thủ Cung Sa - tượng trưng cho xử nữ. Lần lượt, lần lượt từng người cho tới Hồ nữ ngồi một mình một góc, Tú Nhận khẽ thở dài nói.

- Muội muội, xin để ta làm đúng phận sự của mình. Chúng ta đã bị bắt thì cả đời chỉ làm nô lệ mà thôi. Ai...!

Nàng thở dài ai oán, hướng tới nữ Hồ nọ, chợt nữ Hồ nọ lên tiếng. Chất giọng mượt mà khiến ngay cả Tú Nhận cũng kinh tâm.

- Thân là Hồ tộc, sao không dám phản kháng? Không lẽ người đã bị bọn chúng ép kí Huyết Khế?

Tú Nhận không nói gì, chỉ gật gật đầu. Chợt nàng giật mình, nhìn thật kĩ nữ Hồ trước mặt. Chỉ thấy đó là một nữ Hồ có nhan sắc thuộc vào dạng hiếm có, vóc người kiều diễm. Nhất là cặp nhũ phong dưới lớp áo mỏng manh vươn lên ngạo nghễ, vươn cao như thách thức, cái eo nhỏ, kiêu đồn đầy đặn. Đặc biệt hơn cả đó là Hồ nữ này có một mái tóc trắng như tuyết, hoàn toàn nổi bật trên nước da trắng hồng. Theo mắt những người háo sắc mà nói thì đây là cực phẩm a, dạng mỹ nhân vóc dáng “Bình Hoa” hiếm gặp, chỗ cần lời thì lời, cần lôm thì lôm, ngực tấn công mông phòng thủ. Tú Nhận dường như không tin vào mắt mình, vội vã dụi mắt. Lại thấy nữ Hồ trước mặt đang búi lại mái tóc trắng như tuyết của nàng, để lộ ra hai cái tai cáo hồng hồng trên đầu, cái cổ cao trắng ngần, khuôn mặt kiều mị khôn tả, hai mắt to tròn long lanh như châu ngọc. Điểm trên khuôn mặt kiều mị ấy là cặp lông mày lá liễu thanh cao cũng đôi môi đỏ thắm. Tú Nhận lắc đầu.

- Muội muội có nhan sắc quả thật hơn người. Bất quá... bất quá... sau này số phận sẽ càng long đong hơn mà thôi...

- Số phận là do bản thân ta tự quyết, ai có quyền bắt ép? Người có muốn thoát khỏi Huyết Khế, trở về nhà không?

Hồ nữ sau khi búi tóc thì mỉm cười hỏi lại,lại uốn éo thân thể như thể khởi động vì đã nghỉ ngơi quá lâu.Chỉ mới thể mà mị lực đã toát ra liên miên,ngay cả những nữ Hồ khác bên cạnh cũng bị mị hoặc há hốc miệng mà nhìn tới,quả thật quá sức lợi hại.Tú Nhận thầm sợ hãi,lại nghe Hồ nữ nói vậy thì cúi đầu.

- Sao lại không?Ta rất muốn rời đi,nhưng mà...nhưng mà còn Huyết Khế?Chỉ cần lão họ Nhạc vung tay ám ngữ là ta đã mất mạng rồi!...

- Được,bổn hậu thành toàn cho người,sẽ đưa người về với gia tộc của mình!

“Bổn Hậu?” Tú Nhận cả kinh,ngay cả đám Hồ nữ bên cạnh cũng nhất thời giật mình im lặng.Lại thấy trước mặt một phen biến hóa,Hồ nữ tóc trắng khê lắc mình một cái,phía sau đã mọc ra chín cái đuôi trắng muốt,phẩy phẩy phía sau lưng.Nàng lúc này không mặc bộ y phục lúc trước mà toàn thân đã mặc phiến giáp màu tím,không rõ chất liệu là gì.Chỉ thấy từ chiến y trên thân nàng phát ra một làn khí màu xanh lá,tay cầm một cây cung lớn màu trắng,sau lưng đeo một bao đựng tên.Tú Nhận chỉ cảm thấy một luồng Hồ khí đặc trưng của Hồ tộc đang mãnh liệt lan tỏa ra xung quanh,ánh mắt càng lúc càng sợ hãi.Hồ nữ nọ sau khi hóa thân xong thì cười nhẹ,lấy từ trong áo một chiếc là màu bạc,đưa lên miệng thổi.

Phía bên ngoài đương nhiên không ai nghe thấy tiếng này,chỉ có đám hắc cẩu đột nhiên ư ử rồi im bất.Phủ phục im re dưới đất,bên trong thì các nàng đương nhiên nghe rõ mồn một,đây là một điệu nhạc như thúc dục binh lính.Hồ nữ nọ thổi xong thì khê vỗ vào túi trữ vật bên eo,tung ra mấy cây cung cùng với bao tên,nhỏ giọng nói.

- Các người chuẩn bị đi,tinh binh Hồ tộc sắp tới đây.Hãy phối hợp sao cho tốt!

Lão béo bên ngoài vẫn đang mãi mê bơi trong mộng tưởng ôm về hàng núi linh thạch nên cũng không chú ý thời gian lắm.Nếu hấn tinh ý ra một chút,sẽ cảm thấy Tú Nhận vào đó quá lâu.Hồ nữ,đặc biệt là xử nữ Hồ có tính cương liệt rất mạnh mẽ,nếu là nữ nhân thông thường vào kiểm tra,chắc chắn họ sẽ cắn lưỡi tự tận,vì thế mà lão mới đặc biệt để Tú Nhận làm công việc này.Lão đang bay bổng trên mây thì đột nhiên từ trong cánh rừng trước mặt,một tiếng tru cất lên đầy giận dữ,đám người cũng không hề chú ý cho lắm.Đây là khu nhà cạnh rừng rậm,có sói tru cũng là việc bình thường.Nhưng rất nhanh liền tiếp có hàng chục tiếng tru đáp lại,lại thấy mặt đất một hồi rung lên thì sắc mặt biến đổi.Lão béo họ Nhạc hò hét.

- Mau chuẩn bị cung tiễn,mang tất cả tên độc ra đây.Bằng mọi giá phải bảo vệ chuyển hàng này,sau đó ta sẽ trọng thưởng!

Đám tráng hán trở nên gấp rút,lập tức tên cùng cung được mang ra,ai đẩy mắt đều ngưng nhìn về phía trước.Rất nhanh,trong bóng tối xuất hiện hàng chục cặp mắt sáng quắc.Tiếng hò hét gào rú càng lúc càng tới gần,mặt đất như phát run,các cành cây lay động xào xạc như gặp gió dữ.Lão mập chạy về phía căn nhà,gõ cửa gấp gáp.

- Tú Nhận,người ở yên tr...

Chưa kịp nói hết câu thì cánh cửa đã mở ra,một mũi tên sáng trắng xé gió xuyên qua vai mà kéo theo cả lão bắn ngược ra,ghim thân lão trên một thân cây cách đó chừng hai mươi trượng.Mọi việc diễn ra quá nhanh tới mức lão không kịp kêu lên một tiếng,như một tia chớp lóe lên rồi tắt ngấm,tiếng rên rỉ trong đêm nghe thật rợn người.Tiếng hú giận giữ càng lúc càng áp sát,mơ hồ có thể nhìn ra những bóng người vạm vỡ,mang theo đại đao hoặc cung tiễn đang cười trên những con sói xám lao tới.Đám hộ vệ run rẩy,ai cũng lo cho tính mạng mình nên vội vã phát tiễn.Vút vút,từng loạt tên mang theo một màu xanh kì dị bắn ra từ tay đám hộ vệ lao tới đám người nọ.Lúc này,dưới ánh đuốc,hai bên đã có thể nhìn rõ mặt nhau.Đám hộ vệ run sợ,điên cuồng bắn tên.Chỉ thấy phía bên này là những Hồ nam thân hình vạm vỡ,toàn thân mặc chiến giáp,cười trên sói xám đang lao tới.Tên bay tới nơi thì họ vung đao lên gạt đi,chặt gãy hết cả,điên cuồng áp sát.Phía sau là những Nam hồ khác lặng lẽ kéo dây cung,nhắm thẳng vào đầu mục tiêu mà bắn.Một hồi gào thét phấn nộ cũng máu huyết tràn đất rất nhanh xuất hiện rồi cũng rất nhanh kết thúc,trả lại về yên tĩnh cho cánh rừng...

- Bẩm Vương Hậu,đã diệt sát toàn bộ đám nhân loại.Thỉnh mời người thân chinh kiểm tra qua!

Một nam Hồ cao lớn,thân mặc áo giáp màu đỏ rực cung kính chấp tay với Cửu Vỹ hồ tóc trắng,nàng ta khê gạt đầu bước ra ngoài.Theo sau là những Hồ nữ bị nhốt trong căn nhà nọ,đã có người cầm sẵn cung tên.Hồ Hậu lúi ra từ túi trữ vật một cái hộp nhỏ màu đen,phía trên trạm khắc những hình thù đẹp mắt,khê truyền

lực cho nó.Cái hộp nọ phát ra ánh ngân quang nhàn nhạt rồi từ từ bay lên,nó lơ lửng bên vai nàng,Cửu Vũ hồ nọ chậm rãi tới bên cạnh từng cái xác,cái hộp lại hé miệng,hút lấy một tia sáng từ bên trong cái xác nọ.Nàng ta đang thu thập linh hồn của những cái xác này,cuối cùng khi tới lão béo treo trên thân cây,nàng quay lại gọi.

- Tú Nhận,mau tới đây!

Tú Nhận tách khỏi đám Hồ nữ mà bước lên,thân hình nàng rung động.Chỉ thấy trên thân cây kia,lão béo họ Nhạc bị một mũi tên màu trắng muốt cắm xuyên qua vai,treo lơ lửng như những miếng thịt hun khói treo ở gác bếp,khuôn mặt lão nhợt nhạt,máu theo thân cây dần dần loang ra cả một mảng đất.Lão béo thấy nàng tới thì thều thào.

- Tú Nhận...tha...tha...cho ta...ta...ta sẽ...bồi hoàn...nhiều...nhiều...linh thạch...

- Tú Nhận,đây là cơ hội cho người hủy bỏ Huyết Khế đây!

Hồ Hậu cất tiếng,đặt vào tay thị cây cung của nàng,cung đã lắp tên sẵn.Tú Nhận nhất thời im lặng,nàng hồi tưởng lại kí ức.Những ngày tháng làm tình nô,bị lão dày vò chà đạp không thương tiếc lại hiện về...Lão họ Nhạc này là một kẻ cuồng dâm,không ngừng nghĩ ra đủ trò biến thái,thậm chí sau khi thỏa mãn còn cắn,cấu tới chảy máu.Trên thân thể nàng còn vô số vết tích...Tú Nhận trong mắt thoáng một tia mông lung,rất nhanh lộ ra sát ý,kéo tên.Phập,kết thúc đời một tên dâm tặc.

Hồ Hậu sau khi rút nốt hòn phách tên béo thì ra lệnh cho đám tinh binh đem hết xác chết vứt vào trong căn nhà,phóng hỏa rồi tất cả lập tức rời đi,hướng vào trong rừng mà tiến tới.Để lại một đám lửa lớn bốc cháy rừng rực trong đêm,soi rõ cả một khoảng rừng...

Bạch Phụng lắc lắc đầu nói.

- Việc này ta không dám quyết,phải chờ cho tướng công tỉnh lại đã rồi mới dám nói.Thật xin lỗi!

Cáp Long trên mặt biến sắc,vội vã nói,gọng điệu run rẩy ngắc ngứ.

- Như vậy...như vậy...chắc chúng ta chết hết rồi.Cầu xin...cầu xin hai vị phu nhân...nói với Minh tiền bối một lời...chứ tiền bối thấy...chúng ta không tuân mệnh...ra tay đại khai sát giới thì...

-Các người chết là đáng tội,hừ!

Ngân Nguyệt không thèm nhìn tới ba người kia mà nói,nàng cảm thấy bực bội vô cùng.Thật sự chỉ muốn ra tay diệt sát tất cả.Bạch Phụng thấy vậy khẽ bóp bóp tay nàng ra hiệu,tới lúc ấy Ngân Nguyệt mới chịu im lặng,nhưng ánh mắt vẫn tràn đầy sát ý.

65. Chương 65: Hồ Tộc Báo Thù

Tú Nhận cầm theo một bó đuốc mà tiến vào trong căn nhà nhỏ,lập tức ánh sáng chiếu tỏ nơi đây.Chỉ thấy có những ánh mắt sợ sệt cùng với kinh hãi nhìn tới nàng,Tú Nhận nước mắt lưng tròng,nàng cầm bó đuốc lên vách tường rồi cúi xuống những hồ nữ nọ,hạ giọng nói.

- Các vị muội muội,ta xin lỗi.Nhưng nếu ta không làm việc này thì bản thân ta cũng mất mạng.Xin lỗi...

Đám Hồ nữ đương nhiên nhận ra nàng cũng là Hồ tộc,lại nghe thấy nàng nói như vậy thì không ai nói thêm lời nào,ủy khuất thở dài.Số mạng họ coi như đến đây đã tận,sau này không biết bị biến thành lô đỉnh hay thành tình nô nữa.Tất cả đều cúi đầu,trên những khuôn mặt xinh đẹp ấy nước mắt như mưa.Tú Nhận thở dài,nàng kéo từng Hồ nữ đứng lên,nhe nhàng an ủi rồi kiểm tra thân thể từng nàng,ai là xử nữ thì nàng dùng móng tay điểm lên cánh tay trái họ một cái.Lập tức nơi đó xuất hiện một vết ban đỏ - Thủ Cung Sa - tượng trưng cho xử nữ.Lần lượt,lần lượt từng người cho tới Hồ nữ ngồi một mình một góc,Tú Nhận khẽ thở dài nói.

- Muội muội,xin để ta làm đúng phận sự của mình.Chúng ta đã bị bắt thì cả đời chỉ làm nô lệ mà thôi.Ai...!

Nàng thở dài ai oán,hướng tới nữ Hồ nọ,chợt nữ Hồ nọ lên tiếng.Chất giọng mượt mà khiến ngay cả Tú Nhận cũng kinh tâm.

- Thân là Hồ tộc,sao không dám phản kháng?Không lẽ ngươi đã bị bọn chúng ép kí Huyết Khế?

Tú Nhận không nói gì,chỉ gật gật đầu.Chợt nàng giật mình,nhìn thật kĩ nữ Hồ trước mặt.Chỉ thấy đó là một nữ Hồ có nhan sắc thuộc vào dạng hiếm có,vóc người kiều diễm.Nhất là cặp nhũ phong dưới lớp áo mỏng manh vươn lên ngạo nghễ,vuôn cao như thách thức,cái eo nhỏ ,kiều đồn đầy đặn.Đặc biệt hơn cả đó là Hồ nữ này có một mái tóc trắng như tuyết,hoàn toàn nổi bật trên nước da trắng hồng.Theo mắt những người háo sắc mà nói thì đây là cực phẩm a,dạng mỹ nhân vóc dáng “Bình Hoa” hiếm gặp,chỗ cần lời thì lời,cần lồm thì lồm,ngực tấn công mông phòng thủ.Tú Nhận dường như không tin vào mắt mình,vội vờ dụi mắt.Lại thấy nữ Hồ trước mặt đang búi lại mái tóc trắng như tuyết của nàng,để lộ ra hai cái tai cáo hồng hồng trên đầu,cái cổ cao trắng ngần,khuôn mặt kiều mị khôn tả,hai mắt to tròn long lanh như châu ngọc.Điểm trên khuôn mặt kiều mị ấy là cặp lông mày lá liễu thanh cao cũng đôi môi đỏ thắm.Tú Nhận lắc đầu.

- Muội muội có nhan sắc quả thật hơn người.Bất quá...bất quá...sau này số phận sẽ càng long đong hơn mà thôi...

- Số phận là do bản thân ta tự quyết,ai có quyền bắt ép?Ngươi có muốn thoát khỏi Huyết Khế,trở về nhà không?

Hồ nữ sau khi búi tóc thì mỉm cười hỏi lại,lại uốn éo thân thể như thể khởi động vì đã nghỉ ngơi quá lâu.Chỉ mới thể mà mị lực đã toát ra liên miên,ngay cả những nữ Hồ khác bên cạnh cũng bị mị hoặc há hốc miệng mà nhìn tới,quả thật quá sức lợi hại.Tú Nhận thầm sợ hãi,lại nghe Hồ nữ nói vậy thì cúi đầu.

- Sao lại không?Ta rất muốn rời đi,nhưng mà...nhưng mà còn Huyết Khế?Chỉ cần lão họ Nhạc vung tay ám ngữ là ta đã mất mạng rồi!...

- Được,bổn hậu thành toàn cho ngươi,sẽ đưa ngươi về với gia tộc của mình!

“Bổn Hậu?” Tú Nhận cả kinh,ngay cả đám Hồ nữ bên cạnh cũng nhất thời giật mình im lặng.Lại thấy trước mặt một phen biến hóa,Hồ nữ tóc trắng khẽ lắc mình một cái,phía sau đã mọc ra chín cái đuôi trắng muốt,phe phẩy phía sau lưng.Nàng lúc này không mặc bộ y phục lúc trước mà toàn thân đã mặc phiến giáp màu tím,không rõ chất liệu là gì.Chỉ thấy từ chiến y trên thân nàng phát ra một làn khí màu xanh lá,tay cầm một cây cung lớn màu trắng,sau lưng đeo một bao đựng tên.Tú Nhận chỉ cảm thấy một luồng Hồ khí đặc trưng của Hồ tộc đang mãnh liệt lan tỏa ra xung quanh,ánh mắt càng lúc càng sợ hãi.Hồ nữ nọ sau khi hóa thân xong thì cười nhẹ,lấy từ trong áo một chiếc là màu bạc,đưa lên miệng thổi.

Phía bên ngoài đương nhiên không ai nghe thấy tiếng này,chỉ có đám hắc cẩu đột nhiên ư ử rồi im bật.Phủ phục im re dưới đất,bên trong thì các nàng đương nhiên nghe rõ mồn một,đây là một điệu nhạc như thúc dục binh lính.Hồ nữ nọ thổi xong thì khẽ vỗ vào túi trữ vật bên eo,tung ra mấy cây cung cùng với bao tên,nhỏ giọng nói.

- Các người chuẩn bị đi,tinh binh Hồ tộc sắp tới đây.Hãy phối hợp sao cho tốt!

Lão béo bên ngoài vẫn đang mãi mê bơi trong mộng tưởng ôm về hàng núi linh thạch nên cũng không chú ý thời gian lắm.Nếu hấn tinh ý ra một chút,sẽ cảm thấy Tú Nhận vào đó quá lâu.Hồ nữ,đặc biệt là nữ Hồ có tính cương liệt rất mạnh mẽ,nếu là nữ nhân thông thường vào kiểm tra,chắc chắn họ sẽ cắn lưỡi tự tận,vì thế mà lão mới đặc biệt để Tú Nhận làm công việc này.Lão đang bay bổng trên mây thì đột nhiên từ trong cánh rừng trước mặt,một tiếng tru cất lên đầy giận dữ,đám người cũng không hề chú ý cho lắm.Đây là khu nhà cạnh rừng rậm,có sói tru cũng là việc bình thường.Nhưng rất nhanh liền tiếp có hàng chục tiếng tru đáp lại,lại thấy mặt đất một hồi rung lên thì sắc mặt biến đổi.Lão béo họ Nhạc hò hét.

- Mau chuẩn bị cung tiễn,mang tất cả tên độc ra đây.Bằng mọi giá phải bảo vệ chuyển hàng này,sau đó ta sẽ trọng thưởng!

Đám tráng hán trở nên gấp rút,lập tức tên cùng cung được mang ra,ai dấy mắt đều ngưng trọng nhìn về phía trước.Rất nhanh,trong bóng tối xuất hiện hàng chục cặp mắt sáng quắc.Tiếng hò hét gào rú càng lúc càng tới gần,mặt đất như phát run,các cành cây lay động xào xạc như gặp gió dữ.Lão mập chạy về phía căn nhà,gõ cửa gấp gáp.

- Tú Nhận,ngươi ở yên tr...

Chưa kịp nói hết câu thì cánh cửa đã mở ra, một mũi tên sáng trắng xé gió xuyên qua vai mà kéo theo cả lão bắn ngược ra, ghim thân lão trên một thân cây cách đó chừng hai mươi trượng. Mọi việc diễn ra quá nhanh tới mức lão không kịp kêu lên một tiếng, như một tia chớp lóe lên rồi tắt ngấm, tiếng rên rỉ trong đêm nghe thật rợn người. Tiếng hú giân giữ càng lúc càng áp sát, mơ hồ có thể nhìn ra những bóng người vạm vỡ, mang theo đại đao hoặc cung tiễn đang cười trên những con sói xám lao tới. Đám hộ vệ run rẩy, ai cũng lo cho tính mạng mình nên vội vã phát tiễn. Vút vút, từng loạt tên mang theo một màu xanh kì dị bắn ra từ tay đám hộ vệ lao tới đám người nọ. Lúc này, dưới ánh đuốc, hai bên đã có thể nhìn rõ mặt nhau. Đám hộ vệ run sợ, điên cuồng bắn tên. Chỉ thấy phía bên này là những Hồ nam thân hình vạm vỡ, toàn thân mặc chiến giáp, cười trên sói xám đang lao tới. Tên bay tới nơi thì họ vung đao lên gạt đi, chặt gãy hết cả, điên cuồng áp sát. Phía sau là những Nam hồ khác lặng lẽ kéo dây cung, nhắm thẳng vào đầu mục tiêu mà bắn. Một hồi gào thét phần nộ cũng máu huyết tràn đất rất nhanh xuất hiện rồi cũng rất nhanh kết thúc, trả lại về yên tĩnh cho cánh rừng...

- Bẩm Vương Hậu, đã diệt sát toàn bộ đám nhân loại. Thỉnh mời người thân chinh kiểm tra qua!

Một nam Hồ cao lớn, thân mặc áo giáp màu đỏ rực cung kính chấp tay với Cửu Vỹ hồ tóc trắng, nàng ta khẽ gạt đầu bước ra ngoài. Theo sau là những Hồ nữ bị nhốt trong căn nhà nọ, đã có người cầm sẵn cung tên. Hồ Hậu lúi ra từ túi trữ vật một cái hộp nhỏ màu đen, phía trên trạm khắc những hình thù đẹp mắt, khẽ truyền lực cho nó. Cái hộp nọ phát ra ánh ngân quang nhàn nhạt rồi từ từ bay lên, nó lơ lửng bên vai nàng, Cửu Vỹ hồ nọ chậm rãi tới bên cạnh từng cái xác, cái hộp lại hé miệng, hút lấy một tia sáng từ bên trong cái xác nọ. Nàng ta đang thu thập linh hồn của những cái xác này, cuối cùng khi tới lão béo treo trên thân cây, nàng quay lại gọi.

- Tú Nhận, mau tới đây!

Tú Nhận tách khỏi đám Hồ nữ mà bước lên, thân hình nàng rung động. Chỉ thấy trên thân cây kia, lão béo họ Nhạc bị một mũi tên màu trắng muốt cắm xuyên qua vai, treo lơ lửng như những miếng thịt hun khói treo ở gác bếp, khuôn mặt lão nhợt nhạt, máu theo thân cây dần dần loang ra cả một mảng đất. Lão béo thấy nàng tới thì thều thào.

- Tú Nhận...tha...tha...cho ta...ta...ta sẽ...bồi hoàn...nhiều...nhiều...linh thạch...

- Tú Nhận, đây là cơ hội cho ngươi hủy bỏ Huyết Khế đây!

Hồ Hậu cất tiếng, đặt vào tay thị cây cung của nàng, cung đã lắp tên sẵn. Tú Nhận nhất thời im lặng, nàng hồi tưởng lại kí ức. Những ngày tháng làm tình nô, bị lão dày vò chà đạp không thương tiếc lại hiện về... Lão họ Nhạc này là một kẻ cuồng dâm, không ngừng nghĩ ra đủ trò biến thái, thậm chí sau khi thỏa mãn còn cắn, cấu tới chảy máu. Trên thân thể nàng còn vô số vết tích... Tú Nhận trong mắt thoáng một tia mông lung, rất nhanh lộ ra sát ý, kéo tên. Phập, kết thúc đời một tên dâm tặc.

Hồ Hậu sau khi rút nốt hòn phách tên béo thì ra lệnh cho đám tinh binh đem hết xác chết vứt vào trong căn nhà, phóng hỏa rồi tất cả lập tức rời đi, hướng vào trong rừng mà tiến tới. Để lại một đám lửa lớn bốc cháy rừng rực trong đêm, soi rõ cả một khoảng rừng...

Bạch Phụng lắc lắc đầu nói.

- Việc này ta không dám quyết, phải chờ cho tướng công tỉnh lại đã rồi mới dám nói. Thật xin lỗi!

Cáp Long trên mặt biển sắc, vội vã nói, giọng điệu run rẩy ngắc ngứ.

- Như vậy...như vậy...chắc chúng ta chết hết rồi. Cầu xin...cầu xin hai vị phu nhân...nói với Minh tiên bối một lời...chứ tiên bối thấy...chúng ta không tuân mệnh...ra tay đại khai sát giới thì...

- Các người chết là đáng tội, hừ!

Ngân Nguyệt không thèm nhìn tới ba người kia mà nói, nàng cảm thấy bức bối vô cùng. Thật sự chỉ muốn ra tay diệt sát tất cả. Bạch Phụng thấy vậy khẽ bóp bóp tay nàng ra hiệu, tới lúc ấy Ngân Nguyệt mới chịu im lặng, nhưng ánh mắt vẫn tràn đầy sát ý.

66. Chương 66: Phần Uất

- Ủm!

Hắn khẽ gật đầu, Liên Liên thấy vậy thì mỉm cười. Phía trong Chính điện, cuộc trao đổi của đám người Phụng Hoàng Cung vẫn chưa chấm dứt, tranh luận vẫn diễn tiếp không thôi. Có người thì nói rằng hắn làm như vậy là rất đúng, nhưng cũng có kẻ nói hắn chỉ là thi hành khổ nhục kế mà thôi, lát nữa thể nào mà chẳng tìm cách ở lại. Tranh luận chỉ là truyền âm nhưng Minh Tiến đều có thể nghe thấy rõ tất cả, hắn cười nhạt, thu hồi lại giác quan, không chú tâm tới nữa. “Mặc xác các người nghĩ thế nào, chỉ có ta mới hiểu chính bản thân mình. Ta sống không thẹn với bản thân, không thẹn với cha mẹ đã nhọc công nuôi dạy, vậy là đủ!”

Đột nhiên tiếng trao đổi im bật, thay vào đó là các thanh âm cung kính.

- Cung chủ!

- Cung chủ!...

Bạch Thiết Hùng từ phía sau Chính điện đi tới, cả đám người vội vàng ngừng cuộc tranh luận, lập tức cung kính cúi chào. Lão khẽ nhìn ra, lại thấy có hai nam nhân đang phủ phục trên mặt nền Chính điện, sắc mặt cả hai đều nhợt nhạt, thần thái cổ quái vô cùng thì ngạc nhiên. Lại nhìn tới Minh Tiến đang đứng xa xa phía ngoài cửa thì không khỏi có chút khó hiểu, cất giọng gọi.

- Tế tử, người vào đây. Ta có điều cần hỏi con!

Minh Tiến nghe vậy thì thở dài, quay đầu chậm rãi đi vào trong điện. Trên mặt vẫn giữ nguyên sự cứng rắn, ánh mắt nãy lửa khé nhìn tới hai kẻ đang quỳ dưới nền Chính điện, sau đó mới cúi đầu thi lễ.

- Tham kiến tiền bối!

Liên Liên bên cạnh cũng nhẹ nhàng nhún người thi lễ, Bạch Thiết Hùng khẽ gật đầu, mắt chăm chú nhìn tới nữ nhân áo vàng đứng bên cạnh Minh Tiến. Lão thầm nhủ trong lòng “Vị cô nương này quả thật nhan sắc hơn người, xong tu vi lại thấp, dường như không hề có linh căn. Bạch Phụng nói rằng vị cô nương này đối với nó rất tốt, mà tình cảm với Minh Tiến cũng rất sâu đậm, xem ra khó có thể cho Phụng Nhi của ta thành chính thất được rồi!”. Bạch Thiết Hùng im lặng hồi lâu, Hách Thông cho rằng lão chưa biết chuyện xảy ra nên bí mật truyền âm.

- Cung chủ, thiếu chủ với...

Bạch Thiết Hùng ngắt lời.

- Hách Hộ pháp, chuyện này ta đã nghe Bạch Phụng nói qua, hãy cứ để ta chủ trì mọi việc!

- Vâng, cung chủ!

Lão quay sang hỏi.

- Tế tử, người nhất định muốn rời đi, ta cũng không có cơ nào lưu người lại. Xong người chỉ cần nhớ, cách cửa Phụng Hoàng Cung này lúc nào cũng mở rộng để chào đón người. Thân là nam nhi, không có hoài bão thì sao thành sự nghiệp?

- Đa tạ tiền bối chấp thuận. Còn điều nữa tiểu bối muốn cầu xin người.

- Là việc gì, người cứ nói. Còn nữa, ta đã hứa gả Bạch Phụng cho người, người không thể gọi ta một tiếng nhạc phụ sao?

Minh Tiến nghe vậy thì hơi ngần ngại, quả thật hắn không muốn xa Bạch Phụng, nhưng nếu hắn dung cách xưng hô này thì có khác gì ngang nhiên thừa nhận quyền thừa kế Phụng Hoàng Cung? Như vậy đám người trước mắt chắc chắn lại suy nghĩ ngả nghiêng, cơ hội tám chín phần là nghe theo lời hai gã nọ. Im lặng hồi lâu, hắn mới nói.

- Bạch Phụng là lá ngọc cành vàng, còn tiểu bối chỉ là một kẻ lang thang, may mắn gặp một chút kì ngộ mà thu lượm được chút lợi ích. Tiểu bối vốn là kẻ lang thang, nay đây mai đó, nếu để nàng phải vất vả bôn ba

bên ngoài cạnh mình thì tiểu bối không cam tâm.Vì vậy cầu xin người lưu lại Bạch Phụng ở nơi này,chờ tới khi tiểu bối mang kiệu hoa tới đón.Cầu xin tiền bối thành toàn!

Minh Tiến cúi đầu bái một bái lễ thật sâu,sau đó ngang nhiên đứng dậy quay người bước ra phía ngoài cửa.Bạch Phụng lúc này nức nở.

- Ta không cần,ta không quan tâm...Chàng đi đâu ta nhất định theo tới đó...nhất định ta không rời xa chàng dù là một bước...Bạch Phụng xưa nay chưa từng quan tâm tới việc chàng có bao nhiêu công danh,bao nhiêu tài phú...ta chỉ muốn ở bên chàng...cả đời bên chàng mà thôi...Còn những thứ khác ta không quan tâm...Tướng công...!

- Người...!

Bạch Thiết Hùng phần nộ hô lên,trước mắt bao nhiêu người mà nhi tử của lão lại nói những lời này thật không ra thể thống nào.Đành là mọi việc đều có nguyên do của nó,nhưng cứ vì có ấy mà làm càn thì quả thật làm lão mất mặt vô cùng.

Bạch Phụng vùng tay ra khỏi cách tay Hách Lan,mặc kệ đám người Phụng Hoàng Cung đang mắt tròn mắt dẹt nhìn tới.Khuôn mặt nàng lúc này đã đầy nước mắt,nàng chạy tới phía cửa Chính điện.Minh Tiến nghe thấy vậy trong lòng chợt trào lên cảm giác đau đớn khó kiềm chế,vội vã quay người chạy tới đón nàng.Mắt hần cũng đã rơm rớm,ôm Bạch Phụng trong lòng,hần có thể cảm nhận rõ sự run rẩy của nàng,nước mắt đã thấm ướt một phần áo của hần.Hần ôn tồn thủ thủ.

- Bạch Phụng,nàng có thể ở nghe lời ta một lần này không?

- Chuyện gì cũng có thể nghe nhưng chuyện chàng muốn bỏ thiếp lại thì không đâu...Thà là...thà là để cho thiếp chết trước mặt chàng,còn hơn là nghe chàng nói vậy!

Từ trong tay Bạch Phụng,không rõ khi nào đã xuất hiện một thanh trủy thủ sắc lạnh,nàng vùng tay định đâm vào ngực mình.Bạch Thiết Hùng thấy vậy thì hô lên thất thanh.

- Phụng Nhi,không được làm vậy!

Chính điện trong khoảnh khắc ấy như chết lặng,không gian như bị một chú pháp nào đó làm chậm lại mấy chục lần.Hàng chục cặp mắt kinh hãi nhìn theo ánh lam quang của thanh trủy thủ trên tay Bạch Phụng,tất cả gần như chết điếng người.Hách Lan hét lên đầy kinh hãi cùng bất lực,Liên Liên phía xa cũng hét lớn,dùng hết sức mà chạy tới.Khi thanh trủy thủ nọ gần như chạm vào người mình,Bạch Phụng chỉ cảm thấy có một luồng lực đạo mãnh liệt đánh bật hướng đâm của nàng.Phập!Tiếng chủy thủ bén ngọt đâm vào da thịt,cái thanh âm mà tất cả đều không muốn nghe đã vang lên,cơ hồ nó cứ vang mãi vang mãi.Trong khoảnh khắc ấy,Minh Tiến liều mạng dùng tay cầm chặt lấy lưỡi chủy thủ,lại dùng sức khiến nó đổi hướng,tự đâm vào ngực mình.Hần nhìn tới Bạch Phụng,khẽ lắc lắc đầu.Bạch Phụng run rẩy,trong mắt còn nguyên nét u sầu nay xuất hiện thêm sự kinh hãi,nàng không ngờ tới cơ sự này.

- Tại sao?...tại sao chàng lại tự hại mình như vậy?...tại sao lại ngăn cản ta...tại sao...?

Minh Tiến vẫn giữ chặt lưỡi trủy thủ,chính hần đã đưa tay nắm và đâm vào ngực mình.Hần nhất quyết không buông ra,sợ Bạch Phụng sẽ cố tự sát.Thanh trủy thủ đã đâm sâu vào ngực hần,Minh Tiến cảm thấy từng cơn,từng đợt cảm giác đau đớn đang dồn dập xuất hiện.Khuôn mặt hần hơi biến sắc,mồ hôi đã lấm tẩm nơi trán.Lại liếc mắt sang nhìn Bạch Phụng,bàn tay còn lại gỡ tay nàng ra khỏi chuôi trủy thủ.

- Ta là kẻ đáng chết,chứ không phải là nàng.Thà bản thân ta phải chịu đau đớn cùng giày vò còn hơn để người ta yêu phải chịu đau khổ.Được rồi,nếu như vậy thì chúng ta cùng đi!

Quay về hướng Bạch Thiết Hùng,hần cúi đầu bái lễ nói.

- Nhạc phụ,tể tử bắt tài xin cáo từ!

Minh Tiến khẽ mỉm cười,vươn tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt Bạch Phụng.Hần vẫn để nguyên tư thế nắm lưỡi trủy thủ nọ,xay người lại nắm tay nàng bước đi ra phía cửa.Liên Liên hoảng hốt,định rút cây trủy thủ ra nhưng hần lắc lắc đầu cản lại.Ba người chậm chậm bước ra tới cửa,để lại trong nền Chính điện từng vệt máu trước sự kinh hãi của toàn bộ đám người.Ra tới cửa cũng vừa lúc Như Như cùng Ngân Nguyệt phi

hành tới,cả hai kinh hãi khi thấy vết máu loang lổ trước ngực.Minh Tiến cố mở miệng cười,khẽ xuất ra phi hành.

- Chúng ta đi!

Hắn cắn môi,dùng chân lực khu động phi hành,Liên Liên đứng trước đỡ lấy hắn.Bạch Phụng cũng xuất ra một thanh phi kiếm bay sát bên cạnh Minh Tiến.Ngân Nguyệt nghe giọng nói cùng sắc mặt hắn thì cảm thấy lo lắng cho vết thương vô cùng,luôn miệng nhắc hắn phải chú ý.Nàng thừa biết nếu lúc này bất ngờ rút ra sẽ càng làm áu chảy nhiều hơn,vì thế lên tiếng ngăn cản Liên Liên cùng Bạch Phụng,Như Như mau mắn dốc chút Kim Sang được đổ lên chỗ vết thương nơi ngực cùng bàn tay trái,như vậy có thể nhất thời cầm máu.Ngân Nguyệt lần đầu tiên xuất ra phi hành của nàng,chỉ thấy đó là một chiếc lông ngỗng lớn trắng muốt,còn dài hơn cả Trúc Ngọc,nơi đầu phi hành này còn có khảm năm sáu viên đá đang tỏa ra ánh kim quang rực rỡ.Nhưng lúc này các nàng làm gì còn tâm trạng mà ngắm nữa,Như Như bước qua phi hành của Ngân Nguyệt,sau đó ba đạo ánh sáng : một lam,một lục,một trắng lần lượt lóe lên rồi lao vút về hướng nam.

Liên Liên nước mắt dàn dụa,nàng hỏi trong tiếng nấc nghẹn.

- Chàng...giờ,gì chúng ta...đi đâu...?

Minh Tiến nén đau,vẻ mặt cố làm ra vẻ như không có vấn đề gì,hắn gắng vươn tay phải lau đi nước mắt của nàng.Lúc này đau đớn không còn từng đợt nữa mà nó như sóng lớn,ầm ầm đổ về nơi vết thương.Minh Tiến chung quy vẫn cần rằng chịu đựng. “Đau đớn này có là gì khi mà người ta yêu thương,luôn bên cạnh ta đột nhiên rời bỏ ta?Đau đớn này có là gì khi mà người ta tin tưởng nhất lại phản bội ta?Có là gì khi mà người đó nói với ta yêu chỉ là phụ,điều kiện kinh tế mới là cái cần có để yêu?...Cũng đúng thôi,trong cái xã hội coi trọng tiền bạc - nơi mà từ đó ta tới đây mà nói.Yêu trên tình cảm, trên rung động của hai con tim...thực sự,kiểu yêu đầy đã chết lâu rồi.Muốn gì thì muốn,phải có tiền,phải có rất...rất nhiều tiền!”.

Hắn đột nhiên ha hả cười lớn,giọng cười đầy chua chát cùng uất hận.Hắn cảm thấy phần uất vô cùng,húng hắng ho khan một hồi,Trúc Ngọc chột rớt xuống một chút.Minh Tiến không tài nào áp chế được cơn ho này,cả thân hình hắn run rẩy,chột đẩy Liên Liên ra khỏi lòng mình về phía phi hành của Bạch Phụng.Minh Tiến ho lên một tiếng lớn,cảm chừng như cơn ho này có thể xé tan cổ họng hắn.Cổ họng hắn nóng ran,rồi lại có cảm giác ẩm ẩm ngọt ngọt.Rồi rất nhanh sau đó chỉ cảm thấy một cảm giác thư thái thanh tịnh vô cùng xuất hiện,gió vi vu thổi bên tai khiến hắn thấy cực kì thoải mái,chập chập nhắm mắt lại.Xung quanh bóng tối bao bọc lấy hắn vẫn là tiếng gió vi vu...

67. Chương 67: Minh Gia Trang

Minh Tiến lúc này đang nằm nguyên trên xe ngựa,con ngựa đi chậm chạp tới mức gần như rùa bò.Trước ngực hắn lúc này là những dải băng trắng,có một góc vẫn còn thấm chút máu đỏ.Cả bốn nữ nhân thần thái lo lắng đang im lặng vây quanh hắn,mắt ai cũng rơm rớm,họ chăm chú theo dõi từng hơi thở của hắn.Im lặng như vậy cho tới khi hơi thở Minh Tiến trở nên đều đặn dần,lúc bấy giờ Ngân Nguyệt mới thở phào.Như Như bên cạnh cũng không nén nổi cảm xúc,khẽ thở ra một hơi như trút được đi gánh nặng ngàn cân.Hai người nhìn về phía Liên Liên cùng Bạch Phụng,chỉ thấy Bạch Phụng cúi đầu thốn thụt trong lòng Liên Liên,cả người nàng run rẩy nức nở không thành tiếng.Liên Liên khe khẽ vỗ về,trên mặt nàng không khỏi hãi hùng nhớ lại quang cảnh lúc trước...

Minh Tiến đột nhiên đẩy nàng sang phi hành của Bạch Phụng,sau đó đạo lam quang của Trúc Ngọc dần dần ảm đạm,hạ thấp độ cao.Cứ mỗi tiếng ho của hắn thì nó lại hạ thấp hơn một chút,cuối cùng thì hắn phum ra một ngụm máu lớn thành một đám vân huyết.Lam quang trên Trúc Ngọc hoàn toàn tắt lịm,cả người cả phi hành như một mũi tên bắn đi hết đà,rơi nhanh xuống phía dưới.Như Như kinh hoảng hét lên,phía dưới là một dãy đá nhọn lồm chồm,rơi xuống chắc chắn chỉ có vong mạng.Bạch Phụng cuống quýt định lao xuống,mấy lần chao đảo tưởng như nàng cùng với nàng ta cũng ngã theo Minh Tiến.Nguyên lại là phi hành của Bạch Phụng xưa nay chưa từng chở hai người,vì thế có phần điều khiển chưa quen.Ngân Nguyệt nét mặt tái nhợt,từ trong túi vải nơi cổ lòi ra một cuộn dây màu hoàng kim,khẩn trương niệm chú.Chỉ thấy cuộn dây nọ ánh lên kim quang,tự đan thành một cái lưới rồi mau mắn phi xuống chụp được cả người cả phi hành.Chỉ chậm thêm vài khắc nữa chắc chắn là vong mạng.

Sau đó cả bốn người vào trấn, thuê tạm một phòng trọ để trị thương, sau đó mới thuê một cỗ xe ngựa, lại yêu cầu phu xe đánh chậm nhất có thể để tránh kinh động tới vết thương trên người Minh Tiến. Năm người cứ như vậy chậm chạp rời khỏi Bình Sơn. Dọc đường đi, cả bốn đều im lặng, tâm tư của họ đều đặt cả trên người Minh Tiến, xe ngựa chậm chạp đi, mất hai ngày mới hoàn toàn rời khỏi phạm vi Bình Sơn trấn, Như Như lúc này mới quay ra hỏi.

- Các tỷ, giờ chúng ta nên đi đâu đây? Ca ca nhất quyết không muốn ở lại Bình Sơn, giờ còn đang bị thương nữa!

Ngân Nguyệt gật đầu, lại nhìn sang phía bên này, Bạch Phụng vẫn còn đang mơ màng thiếp đi. Trên khuôn mặt vẫn còn nguyên dấu vết của nước mắt cùng với chút hốc hác, mấy ngày nay Ngân Nguyệt đều để ý. Nàng thấy Bạch Phụng hầu như không chớp mắt chút nào thì lo lắng, đã vài lần nhắc nhở nhưng chung quy Bạch Phụng chỉ cười buồn mà lắc đầu. Vừa rồi dường như quá mệt mỏi mà nàng ta mới thiếp đi. Liên Liên nhẹ nhàng kéo tấm chăn trùm lên người Bạch Phụng, sau đó nhìn sang hỏi.

- Ngân Nguyệt tỷ, tỷ tính thế nào? Giờ ở đây tỷ là lớn tuổi nhất a!

- Liên Liên, ta tuy lớn tuổi nhưng thông thạo về U Châu này thì không nắm rõ đâu. Theo lẽ thường mà nói, muội mới là lớn nhất nha, muội quyết định đi!

Liên Liên hai má thoáng hồng lên, nàng quay sang nhìn tới Minh Tiến đang mê man, nhẹ nhàng vươn tay nắm lấy tay hắn. Hồi lâu mới nói.

- Cách đây không quá xa chính là Hiếu Vân trấn, nơi này tuy không phải là một đại trấn nhưng cũng có ít nhiều thuận lợi. Hơn nữa lại có nhiều nguồn suối khoáng có tác dụng rất tốt với cơ thể, đưa chàng ấy tới đó có lẽ là tốt nhất. Nơi đó cũng không quá xa Bình Sơn trấn, như vậy Bạch Phụng có thể thường xuyên về thăm cha rồi!...

Cả ba người đều gật đầu tán thành, Ngân Nguyệt nói với xa phu đưa bọn họ về Hiếu Vân trấn. Đi thêm một ngày, xe ngựa ghé qua một tiểu trấn dọc đường, các nàng phân công Liên Liên ở lại xe chăm sóc Minh Tiến, còn mình thì đi mua lương thực cùng vài món đồ cần thiết cho các nàng. Liên Liên nhẹ nhàng vươn tay tới, lần lượt chậm chạp tháo từng lớp băng trên người Minh Tiến. Nàng sợ nếu quá mạnh tay sẽ ảnh hưởng tới vết thương, lần lượt, lần lượt từng lớp vải được tháo ra khiến tâm thần Liên Liên càng lúc càng trở nên hoảng hốt cùng xấu hổ. Đây là lần đầu tiên nàng đụng chạm da thịt của nam nhân, những lần trước vì có cả bốn người, lại là Như Như cùng Ngân Nguyệt động tay nên nàng cảm thấy bình thường. Còn lúc này chỉ có riêng nàng, lại là tự tay nàng chạm tới khiến nhất thời hai má đỏ như gấc. Tháo hết lớp băng cuối cùng, Liên Liên vươn tay lấy một chiếc khăn ướt, nhẹ nhàng lau trên miệng vết thương. Được vật cùng với máu khô dần dần được tẩy đi, lau tới lần thứ ba, Liên Liên trên mặt đại biến. Nàng dường như không còn tin vào mắt mình nữa, tay nàng run rẩy chạm tới vùng da thịt nọ, nhẹ nhàng ấn thử. Trong lòng rung động “Không thể nào... cái này... cái này...!”

Liên Liên kinh hãi dường như hóa ngây ngô, cứ ngẩn ra nhìn, nếu không phải có người gọi nàng thì chưa chắc nàng đã hồi tỉnh.

- Liên tỷ, Liên tỷ!

Như Như khê vén rèm xe mà gọi, nàng đang cao hứng vô cùng. Nguyên là ba người vào tiểu trấn, không những mua được dược vật trị thương, lương thực mà còn phát hiện ra tiểu trấn có bán nhiều tấm vải rất đẹp. Tiểu trấn này tuy không phải là thương trấn, nhưng mọi người đều tinh thông nghề làm vải lụa, vì thế mà cả ba đều rất cao hứng, định bụng quay về xe rủ cả Liên Liên đi. Ngân Nguyệt lúc này cũng nhẹ nhàng tiến vào, theo sau nàng ta mà Bạch Phụng tay ôm theo một bọc đồ lớn. Ngân Nguyệt thấy nét mặt Liên Liên cổ quái vô cùng, nhẹ nhàng cầm tay nàng mà nói.

- Liên Liên, Liên Liên. Muội sao vậy, cảm thấy không khỏe à?

- A!... Muội không... không sao. Mọi người nhìn đi!

Liên Liên giật mình, a lên một tiếng, ngón tay khê chỉ tới vết thương trên ngực Minh Tiến. Nó đã hoàn toàn lành lại, thậm chí ngay cả một vết sẹo cũng không có. Ngân Nguyệt sửng sốt, vươn tay sờ thử lên nơi trước đây là vết thương, cuối cùng không kìm chế mà ấn ấn thử. Trong lòng nàng kinh hãi không thôi. Bạch Phụng

thấy vậy cũng nhất thời im lặng,nàng tuy không hiểu y thuật nhưng cũng biết,vết thương như thế ít nhất cũng phải một hai tháng tĩnh dưỡng mới có thể hồi phục phần nào.Vậy mà mới chỉ qua ba ngày,vết thương nọ đã hoàn toàn biến mất,cứ như thể nó chưa từng xuất hiện vậy.Trong lòng nàng kinh nghi “Rốt cuộc là thế nào?Chẳng lẽ chàng ấy dùng huyền thuật để che mắt mọi người...Không đúng,chắc chắn là thật...lúc Như Như cùng Ngân Nguyệt rút trủy thủ ra,rõ ràng có rất nhiều máu...”.

Ba người chìm vào suy tư,chỉ duy nhất có Như Như vẫn không nói gì dù có chút giật mình.Nàng lơ mơ cho rằng chuyện phục dụng Xá Lợi Tử có liên quan tới việc này.Xá Lợi Tử trong kì thư được xếp vào hàng bảo vật chí bảo chí tôn,xong chưa có ai kiểm chứng được hết toàn bộ công năng của nó cả.Liên Liên nhìn qua phía Như Như,thấy nét mặt nàng ta vẫn bình thản thì cảm thấy lạ,sau đó rất nhanh nhận ra dường như Như Như có biết điều này.Nàng vội hỏi.

- Như muội,rốt cuộc chuyện này là sao?

- Như Như,muội nói cho tỳ nghe đi,có phải chàng ấy dùng huyền thuật giả bị thương hay không?

Bạch Phụng tiếp lời,Ngân Nguyệt nghe xong thì cau mày,lắc đầu.

- Phụng muội,không phải là huyền thuật đâu.Tướng công bị thương toàn bộ là thật chứ không phải chàng ấy cố tình vờ như bị thương.Điều này chỉ có thể giải thích là do thể chất chàng ấy quá đặc biệt mà thôi!

Như Như bị hai người chất vấn,nàng chỉ thở dài,sau đó mới chậm rãi kể lại việc Minh Tiến từng một lần bị phế tu vi,Nội Hải hoàn toàn vỡ vụn.Sau đó vì phục dụng Xá Lợi Tử mới có thể tu tập trở lại,nàng lại nói tiếp.

- Các tỳ,muội chỉ biết Xá Lợi Tử có khả năng hồi phục Nội Hải cùng khả năng tăng cường thần thức.Biến căn cơ người phục dụng trở thành Phật thể,tuy vậy muội cũng không dám chắc nó có ảnh hưởng tới tốc độ hồi phục thương thể của ca ca.Trong cổ thư chưa từng nhắc tới điều này!

Xá Lợi Tử - mấy từ này nói ra khiến Bạch Phụng cùng Liên Liên vô cùng kinh hãi,duy nhất có Ngân Nguyệt là không có tỏ thái độ gì,chỉ im lặng nhìn tới Minh Tiến.Cuối cùng cả bốn thống nhất lập tức lên đường tới Hiếu Vân trấn,bỏ qua việc mua sắm vài vóc ban đầu.

Thêm bốn ngày đường nữa,xe ngựa cuối cùng cũng đã tới Hiếu Vân trấn.Đây chỉ là một trấn cấp trung nhưng lại là nơi xuất phát của toàn bộ các tông môn Nho Tu của U Châu,vì thế nơi đây khá đông đúc.Người đi lại trên đường đa phần là các nho sinh,tay phe phẩy quạt.Cũng không thiếu các vị hiệp khách lưng đeo trường kiếm,hoặc là mang theo các loại binh khí khác nhưng chung quy khí chất nho sinh vẫn bộc lộ rõ nét.Nữ nhân nơi đây cũng khác hoàn toàn,họ đều mặc những bộ y phục màu sắc bắt mắt,tay cầm quạt giấy hoặc dùng kim sa che mặt.Đường xá Hiếu Vân trấn tuy không quá nhỏ nhưng lúc nào cũng tấp nập người qua lại,các Thi lâu,Trà lâu mọc lên san sát,kể ra người vào như hội.Cũng không có gì là quá lạ lẫm khi thi thoảng có người cao hứng bình thơ,tấu nhạc.Còn một điều khá đặc biệt nữa, ở Hiếu Vân trấn này chưa từng xảy ra một tranh đấu nào của các tu sĩ kể từ ngày thành trấn tới giờ.

Quy định trong trấn là chỉ dùng văn,không dùng võ.Kẻ nào vi phạm thì cả trấn truy sát không tha,ở Hiếu Vân này trọng văn khinh võ – tư tưởng đậm nét Nho Tu.Náo nhiệt là vậy,đông vui là vậy nhưng bốn nàng ngồi trên xe ngựa không cảm thấy hứng thú chút nào.Trên đường vào trấn,các nàng đã cho dừng xe để mua thêm được vật bồi bổ cho Minh Tiến,đám nam nhân thấy bốn nữ nhân nhan sắc tuyệt mỹ thì có kẻ nào làm ngơ cho được,rất cao hứng báii kiến.Tuy chỉ là báii kiến,lại dùng văn chương chứ không hề dùng lời trêu hoa ghẹo nguyệt,có thể nói là khá nhã nhặn nhưng vẫn khiến các nàng không thoải mái.Thậm chí Ngân Nguyệt thả ra luồng khí áp tu chân khủng bố của nàng ra rồi mà vẫn có một số kẻ gan lì theo đuôi các nàng,họ đều đã hỏi thăm và biết rõ ở đây không cho phép loạn đả,vì thế chấp nhận nín nhịn mà lên xe.Ngay cả khi lên xe đi rồi,vẫn có vô số kẻ bám đuôi không ngừng,vì thế Liên Liên quyết định tìm mua một trang viện chứ không ở khách điểm.Đương nhiên là nàng xuất ra linh thạch,lại để Ngân Nguyệt dùng khí áp tu chân cao giai để đứng ra mua nhà.Sau khi chủ nhà bàn giao giấy tờ thì các nàng đổi tên trang viện thành Minh Gia Trang,lập tức bề quan miến tiếp khách.

Minh Gia Trang xuất hiện cùng với bốn nữ chủ nhân xinh đẹp khiến cho đám tu sĩ như điên loạn lên,ngày nào cũng có hàng chục kẻ lê la ngồi ở các quán tửu lâu bên cạnh nhòm ngó tới.Họ háo hức chờ đợi được một lần nhìn thấy giai nhân mà những kẻ khác miêu tả.Không chỉ ban ngày,thậm chí cả chiều tối cũng không có

ít kẻ bám trụ nơi đây,lại không ít kẻ ngâm thơ xướng nhạc chỉ để có thể mong một lần được thấy mặt giai nhân.Tuy hiểu kì những không ai dám đột nhập vào Minh Gia Trang cả.Không phải vì họ không đủ khả năng mà vì tư tưởng Nho giáo đã ăn sâu vào đầu rồi.Có thể làm siêu lòng mỹ nhân bằng thực tài của mình còn hơn gấp vạn lần làm kẻ tiểu nhân nhìn trộm...

68. Chương 68: Thanh Khoáng Tuyền

Về phần Phụng Hoàng Cung,ngay sau khi Minh Tiến bị thương cùng các nàng rời đi.Bạch Thiết Hùng cùng với đám người đều im lặng hồi lâu.Cuối cùng thì lão thở dài.

- Ai!...Đúng là nữ nhân ngoại tộc...!

Lão liếc mắt nhìn tới hai kẻ vẫn còn đang chưa hết kinh hoàng dưới nền Chính điện kia,sau đó phất tay áo mà nói.

- Hai người về nói với lão mèo đen,Minh Tiến đã là con rể ta,hơn nữa hài tử của lão là đường đường chính chính khiêu chiến hần mà thua.Từ giờ đừng nên làm những cái việc không ra thể thống này nữa.Ta nể mặt bằng hữu mà tha cho các người,lập tức đi đi!...

Minh Gia Trang,Bạch Phụng đang ngồi cùng các nàng uống trà.Phía bên ngoài tường,những câu thơ điệu nhạc vẫn vãn lên nối nhau không ngắt.Nào là khen mỹ nhân nhan sắc tuyệt thế,nào là ca thán tại sao các nàng băng lãnh không chịu ra ngoài...vân vân và vân vân.Bạch Phụng bực mình ,nàng đập bàn đứng dậy.

- Quá thể lắm rồi,đám người này quả thật dai hơn đĩa.Dã hơn bốn ngày qua mà vẫn không ngừng lặp lại những cái bài thơ này.Đáng ghét!

Liên Liên bên cạnh mỉm cười,Như Như thấy vậy thì cười mà kéo tay Bạch Phụng ngồi xuống.Ngân Nguyệt lúc này đang vuốt ve tiểu hổ,thấy vậy cũng chỉ mỉm cười lắc đầu.Các nàng đương nhiên không ai thích những việc ngoài kia,nhưng quy định nơi đây không cho phép động thủ nên chỉ còn cách coi như không có.Mà thật sự bội phục đám người này,ngày nào cũng có sức mà thơ với ca,bất quá các nàng dù thông thạo văn thư nhưng cũng không đến mức biến thái như đám người bên ngoài.Ngân Nguyệt đứng dậy,cười mà nói.

- Kệ mấy kẻ đó đi,chúng ta đi tắm!

- Ân,tỷ,đi nào!

Như Như kéo tay Bạch Phụng còn đang bực bội đi theo nàng,cùng với Liên Liên theo sau Ngân Nguyệt đi vào sân sau.

Gia trang này khi các nàng mua đều chú trọng nhất vị thế của nó.Thứ nhất là ngay trong các phòng đều có linh mạch,thuận tiện cho việc tu tập;Thứ hai là địa hình,gia trang này nằm gần như một bán đảo độc lập,tách riêng ra khỏi Hiểu Vân trấn.Toàn bộ khuôn viên như một hòn đảo nhỏ giữa dòng Hoàng Cửu mệnh sông,ra vào đều chỉ thông qua một cây cầu gỗ lớn;Thứ ba và cũng là quan trọng nhất,đó là nơi đây có riêng một mạch khoáng nóng Thanh Khoáng Tuyền.

Thanh Khoáng Tuyền là loại suối khoáng nước nóng,quanh năm bốn mùa đều không biến đổi.Nước khoáng này có màu xanh như ngọc thạch,mùi thơm nhẹ dịu tựa như hoa nhài.Không những thế nó còn có khả năng phụ trợ hồi phục thương thế,làm đẹp da,đen tóc.Khoáng Thanh Tuyền cùng với các công dụng tuyệt diệu của nó khiến cho tu sĩ U Châu nhiều người tìm tới đây.Vì thế mà trong Hiểu Vân trấn,các khu tắm Thanh Khoáng Tuyền được mở ra cũng không hề kém so với những Thi lâu,Trà lâu.Thanh Khoáng Tuyền thậm chí còn trở thành một thương hiệu riêng.Các nữ nhân Hiểu Vân trấn khi ra ngoài,người khác cũng có thể nhận ngay ra các nàng là người Hiểu Vân trấn tới qua mùi thơm từ quần áo.Còn đối với những Nho tu,Thanh Khoáng Tuyền là thứ không thể thiếu khi họ mài mực,chuẩn bị hành văn viết chữ.

Hậu viện Minh Gia Trang,đi chéo về phía sau là một cánh rừng trúc um tùm,vào sâu hơn một chút là một cái hồ nước khá lớn,nước trong hồ toàn bộ xanh ngọc một màu,hơi nước ấm cũng với mùi thơm thoang thoảng lan tỏa khiến cho người ta thư thái.Tại đây,lúc này đang diễn ra một khung cảnh mà bất cứ tên nam nhân nào cũng thà chết mà nhìn trộm một lần bằng được – mỹ nữ tắm.Liên Liên,Như Như,Bạch Phụng và

Ngân Nguyệt đang ngâm mình dưới hồ nước khoáng. Ngân Nguyệt vốn định lôi theo Bạch Hổ nhưng nó chạy chối chết khiến cả bốn nàng cười khúc khích mãi không thôi.

Trong hồ nước, dưới làn hơi nước mờ ảo, bốn mỹ nhân đang nhắm mắt tận hưởng cảm giác được ngâm mình trong nước ấm. Đường như chịu tác động của Thanh Khoáng Tuyền, má ai cũng đỏ hồng vô cùng kiều mị. Ngân Nguyệt toàn thân lỏa thể, mái tóc đen đã được nàng búi lên cao để lộ ra cái cổ cao kiêu sa. Cặp nhũ phong câu hồn đoạt phách nửa chìm nửa nổi trong làn nước xanh ngọc khiến cho bất cứ nam nhân nào nhìn thấy cũng khó có thể kiềm chế phun máu mũi. Nàng vốn thân là người Linh Giới, vì vậy cũng không cầu kì như các nàng khác mà vô cùng thoải mái, cởi bỏ hết xiêm y xuống hồ. Nhưng ba người còn lại thì không vậy, cho dù là xuống tắm vẫn khoác bên ngoài một bộ sa y mỏng. Liên Liên đương nhiên vẫn là một bộ sa y màu vàng, nước làm ướt khiến tấm sa y nọ hoàn toàn dính sát vào cơ thể nàng, trong làn nước xanh ngọc nổi bật lên nước da trắng ngần đang hơi chuyển sang sắc hồng. Trên má hai lúm đồng tiền như ẩn hiện. Bộ ngực đầy sức sống mở mở ẩn hiện giữa lớp sa y mỏng manh và làn sương hơi thơm ngát. Tay nàng khẽ vươn tới vén lên tai những sợi tóc mai. Một khung cảnh thật mỹ lệ mê hồn.

Như Như đương nhiên cũng không hề kém cạnh, nàng đang mặc một bộ sa y màu trắng. Mái tóc cũng đã được búi cao từ sớm, nước da trắng hồng cùng cặp mắt đẹp đang lim dim tận hưởng. Nàng nhìn về phía Liên Liên, trong mắt ánh lên chút tự hào. Như Như từ đầu đã chăm chú nhìn tới thân thể Liên Liên mà so sánh với mình, nàng tự nhận thấy mình cũng không thua kém vị tỷ tỷ này là mấy, ngoại trừ ngực nàng có chút nhỏ hơn, còn đầu thì một chín một mười. “Ngân Nguyệt tỷ thì không cần so a, tỷ ấy là Huyền Hồ Nữ nha!” Như Như thầm nghĩ, nàng vươn người lên một chút, để lộ ra hai đỉnh núi phần hồng đầy dụ hoặc. Mờ ảo ẩn hiện dưới lớp sa y, lập lờ hiện hữu trên làn nước xanh đang bốc hơi trong hồ. Đường như nghĩ tới điều gì, Như Như đột nhiên lên tiếng.

- Ai da!... Các tỷ à, giá như có tướng công ở đây thì tốt a!

Ngân Nguyệt nghe vậy thì cười khúc khích, chính nàng cũng đang muốn Minh Tiến xuất hiện ở đây. Liên Liên vừa tưởng tượng ra tới việc Minh Tiến xuất hiện đã mặt đỏ bừng, gượng nói.

- Như Như, không ngờ... không ngờ... muội... muội lại háo sắc như vậy a...

- Uy, không có mà...

- Hi hi hi...

Bạch Phụng nghe ba nàng kia nói chuyện mà bản thân cũng cười tới run cả người. Nàng mặc một bộ sa y màu hồng, lúc này hai tay đang tự nâng nhũ phong mình mà ướm thử. “Quả nhiên có chút lớn hơn trước a!” Nàng nhủ thầm, nguyên là sau khi sử dụng Âm Dương Bồi Anh đan nàng mơ hồ cảm thấy cơ thể mình có sự biến hóa kì lạ. Nước da cũng trở nên trắng hơn trước, kiều đồn và đặc biệt là cặp nhũ phong mà nàng tự tỉ nạy xuất hiện biến hóa. Đường như mỗi ngày lớn thêm một chút khiến Bạch Phụng âm thầm vui sướng. Nay lại nhìn tới những người khác mà tự nhủ. “Ngân Nguyệt tỷ thì không tính nhưng với Như Như và Liên Liên thì chẳng mấy chốc mình có thể sánh ngang a. Chắc chắn chàng sẽ cưng chiều ta nha!” Bạch Phụng nghĩ tới đây thì không khỏi một cơn xấu hổ, vội vã trầm mình xuống nước, chỉ để lộ ra phần mũi trở lên mà phì phì thổi nước, hai má đỏ ửng...

Bạch Hổ ba chân bốn cẳng chạy vọt khỏi khu hồ nước, trong lòng thì rửa thắm không thôi. Nàng cảm thấy bức mình vô cùng, lại có thêm cả chút ghen tỵ. Hiện nay nếu để nàng xuống nước, nhất định sẽ phải hóa thân thành hình người, bằng không thì nàng có thể bị ốm ngay lập tức. Bạch Hổ tuy có thể chắt được liệt vào hạng uy mãnh, tuy vậy lại có cái đặc trưng kì lạ là nếu lông bị ngấm nước thì ngay lập tức bị ốm. Tại thời điểm này, để hóa thân với nàng cũng không quá khó. Bất quá nó có chỗ chưa hoàn chỉnh, sẽ vẫn còn đuôi, hai tay và hai chân cùng cặp tai hổ. Nhưng thật sự nàng cũng muốn được ngâm mình trong nước khoáng nóng, Bạch Hổ nghĩ tới đó mà thở dài, lững thững đi về phía dãy nhà giữa. Nhắm hướng phòng Minh Tiến đang nằm mà đi tới.

Phía ngoài cổng Minh Gia Trang, có một bóng trắng nhỏ bé, hướng ánh mắt đầy ý dò xét vào bên trong trang. Phía sau lưng nó đột nhiên có tiếng bước chân khiến bóng trắng giật mình, không suy nghĩ nhiều nữa mà lập tức nhảy vọt qua tường vào bên trong trang viện. Bóng trắng nọ nhẹ nhàng hạ xuống bên trong tường, nín thở lắng nghe, hồi lâu mới thở ra nhẹ nhẹ. Dưới ánh trăng đêm mờ mờ nhìn ra một con bạch hổ

đang đứng đó,cặp mắt vô cùng thận trọng nhìn tới nhìn lui.Bấy cái đuôi phía sau khẽ lay động,nó hướng cái mũi lên hít hít một hồi rồi nhẹ nhàng lao vút vào trong các dãy nhà phía trước.

Bạch Hổ tới phòng,nàng dùng đầu húc nhẹ cánh cửa mà đẩy nó vào trong,sau đó nhẹ nhàng bước vào.Phốc phốc hai cái,đã nhảy lên cái ghế kê cạnh giường rồi lên tới giường.Trên giường,Minh Tiến nằm đó như đang ngủ say,hơi thở đều đều nhưng có phần nặng nề.Bạch Hổ khẽ dụi đầu vào tay hắn,sau đó cuộn tròn người lại mà nép sát thân mình bên cạnh má hắn.Nàng đang định nhắm mắt thì đột nhiên cảm thấy một mùi lạ xuất hiện trong phòng,hao hao như mùi phấn sáp.Cái mùi này khác hoàn toàn so với túi thơm hay phấn sáp của bốn nữ nhân kia khiến nàng chú ý.

- Ngao...!

- Gừ gừ gừ...!

Từ phía góc nhà,một thanh âm gằm gừ nhẹ nhàng hướng tới giường.Trong bóng tối,một cặp mắt xanh lét đột nhiên xuất hiện,dần dần tiến tới cái giường.Bóng trắng lơ mơ không rõ hình thù này nhẹ nhàng nhảy phốc một cái lên giường,chăm chú nhìn Bạch Hổ rồi lại hướng tới người đang nằm.Tiếp theo đó là một hồi thanh âm ngao ngao cùng gừ gừ,chắc chỉ có Ngân Nguyệt mới hiểu nổi.

Bạch Hổ hỏi.

- Thất Vỹ Hồ,người sao lại đột nhập vào Minh Gia Trang?Chán sống rồi hay sao?

Bạch Hồ nọ thờ dài mà đáp.

- Ai!...Ta không muốn đâu,nhưng mà bên ngoài đang có kẻ truy đuổi...thật sự không biết trốn đi đâu nữa!

69. Chương 69: Thăm Dò

- Truy đuổi?Ai truy đuổi?...À,người không phải là xử nữ Hồ đấy chứ?Mà cũng không đúng nha,người đã tu tới Thất Vỹ,sao còn sợ đám phường săn nữa nhĩ?...

- Không phải là phường săn,mà là kẻ tử thù...

- Ấy da,sao người không yên phận trong tộc của mình đi.Đi ra ngoài làm gì...mà để giờ phải đi trốn như thế này?

Thất Vỹ Hồ thở dài ảo não,về mặt u sầu.

- Chính vì không muốn liên lụy cho tộc nhân mà ta mới rời đi.Cầu người cho ta trốn ở đây,chỉ cần lát nữa những kẻ kia rời đi ta lập tức rời đi ngay,không làm liên lụy tới người cùng chủ nhân người đâu.Van cầu người mà...!

Cặp mắt đen tròn thu hút ấy khẽ chớp chớp,xuất hiện những giọt lệ.Trong phòng tranh sáng tranh tối khiến cho nó trở nên lung linh huyền ảo,trong suốt như pha lê.Bạch Hổ nghe vậy thì khẽ gật đầu,nhưng ngay sau đó lại phản bác.

- Ta không phải là sủng thú!

- Thế người đó là gì với người?Nếu không liên quan thì để ta dùng chân lực hấp thu Dương khí của hắn đi,dù sao ta cũng đang bị thương cần bồi bổ lại chân lực.

Nói rồi định nhảy tới ngực Minh Tiến,Bạch Hổ nghe vậy thì gằm lên.

- Người mà động tới chàng ấy,ta lập tức xé xác người!

- Chàng?...Không lẽ người thích hắn?Hi hi hi...

Thất Vỹ Hồ thoáng giật mình,sau đó đột nhiên cười lên hi hi mà nhìn tới nam nhân nọ.Bạch Hổ cau giận lại gào lên.

- Người im miệng lại cho ta,nếu không ta lập tức đá người ra khỏi đây.Lại hô hào người tới bắt người ngay lập tức!

- Bằng vào sức người sao?Ồi,ta sợ quá.Hi hi hi...

Thất Vỹ Hồ khẽ rung mình,lập tức một lần tử quang chợt lóe lên.Lúc này một thanh y nữ nhân đã xuất hiện,nàng ta dùng khăn che mặt nên không rõ diện mục,chỉ thấy cặp mắt long lanh đầy mị hoặc.Bạch Hổ cau gợn,cũng khẽ xoay người một vòng,một lần quang mang ngân sắc chợt lóe lên.Lát sau để lộ ra một thiếu nữ trẻ tuổi.Nhìn chỉ khoảng mười lăm mười sáu,nàng ta đang vận một bộ áo lông thú trắng tinh.Khuôn mặt trái xoan cùng cặp mắt thanh tú,cặp lông mày cánh huyền cùng với đôi môi hồng phơn phớt đầy sức sống.Mái tóc đen búi gọn,để lộ ra hai cái tai hổ trên đầu,Bộ quần áo lông nọ chỉ che đi đôi nhũ phong căng tràn nhựa sống,kiểu đồn đầy đặn cùng cái lưng ong.Còn cặp chân dài cùng eo thon thì phơi bày một cách tinh mỹ khiến cho bất cứ ai nhìn thấy cũng phải chẹp miệng.Hai tay nàng lúc này là hai bàn tay hổ,móng vuốt mọc dài ra sắc lạnh đã chia thẳng tới yết hầu nữ nhân thanh y.Cái đuôi trắng phía sau hơi cong lên,nhẹ nhàng đung đưa.

Thất Vỹ Hồ chết đứng người,nàng không ngờ Bạch Hổ nọ lại là một sủng vật có thể hóa hình.Tuy sợ hãi cực độ,lại cảm nhận luồng khí áp vương thú đang không ngừng từ phía bạch y nữ nhân nọ tỏa ra nhưng nàng cũng không loạn.Rất nhanh biến đổi thái độ,cười hì hì mà nói.

- Ân,ta đùa chút thôi mà.Hi hi hi,xem người kia,thật sự thích hẳn tới mê muội nha!

- Ta thích thì sao,liên quan gì tới người chứ?

Bạch Hổ cao giọng đáp lại,Thất Vỹ Hồ nghe vậy thì cười hì hì,lại tiếp.

- Ân,là chuyện của người ta không dám xem vào.Nhưng mà người có biết,đám nhân loại vô cùng háo sắc không?Có cần ta chỉ điểm cho người vài bí kíp chốn khuê phòng để giữ chân hẳn không?Về các phương diện khác thì ta không dám nói,nhưng về việc này thì chắc chắn nữ Hồ tộc chúng ta hơn hẳn những kẻ khác nha!

Bạch Hổ nghe vậy thì hai má đỏ bừng,lắc đầu nguầy nguầy mà nói.

- Không cần,ta không cần.Ta sẽ tự mình chiếm lấy tình cảm từ chàng chứ không cần những thứ thủ thuật ấy!

Nàng nói tới đây thì bất giác thu lại móng vuốt,ánh mắt ngưng ngưng cùng quan hoài nhìn tới nam nhân nằm trên giường.Sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh giường,bàn tay hổ nọ thu hết móng vuốt lại,mân mê vuốt lên má Minh Tiến.Thấy Bạch Hổ si mê vuốt ve như vậy,Thất Vỹ Hồ chỉ im lặng cười thầm,kỳ thật nàng ta đâu có bị ai truy đuổi.Mục đích của nàng ta khi cố tình chạy vào Minh Gia Trang này chỉ mà thăm dò mục tiêu mà thôi – và lúc này nàng đã đạt được mục đích.Mục tiêu đó đang nằm hờm mê ngay trước mặt nàng.

Thất Vỹ Hồ ở lại chừng cạn một tuần trà thì lập tức hóa lại thân thú mà rời đi.Bạch Hổ khẽ khép lại cánh cửa,sau đó nhẹ nhàng bước vào trong phòng,nàng gối đầu lên ngực nam nhân nọ,khẽ vòng tay ôm lấy người hẳn.Bạch Hổ hai má hồng hồng,cứ nằm đó hồi lâu.Đột nhiên hai tai dựng đứng lên,nàng thấy những người kia sắp tới đây bèn vội vã ngồi bật dậy,liếc nhìn tới Minh Tiến rồi đánh bạo hôn trộm lên môi hẳn một cái,sau đó mau mắn hóa lại hình tiểu hổ,vờ cuộn người nằm bên cạnh tay hẳn.Trong lòng Bạch Hổ lúc này dâng lên một cảm giác hồi hộp cùng với thích thú,ngưng nghịu đan xen thật khó miêu tả cho rõ ràng...

Dãy Linh Sơn,cách Hiếu Vân hơn tám trăm dặm đường.Giờ đã là nửa đêm,ấy vậy mà trong một gian điện xa hoa vẫn còn sáng đèn,có hai người đang nói chuyện.

Vô Lệ trầm giọng nói.

- Tại sao người người phải đi thăm dò tin tức lại lâu như vậy?Thật là quá mức vô dụng,hừ!

Một giọng nữ nhân kiều mị,ngọt ngào đáp lại.

- Ai da...người thật nóng tính quá đi,tiểu muội muội của ta đi mới có ba bốn ngày mà người đã cuống quýt lên rồi kia.Thật là thiếu kiên nhẫn quá nha!

- Linh Trâm, người đừng nhiều lời. Vô Lệ ta chịu hợp tác với hồ ly người chỉ vì hiện tại ta cần một chỗ dưỡng thương mà thôi. Xong việc ai đi đường nấy, vì thế đừng nên dở Hồ Mị thuật ra với ta!

Vô Lệ nét mặt sa sầm nói, hần lúc này đang ngồi trên một cái ghế đá, nhắm mắt dưỡng thần. Phía đối diện là một thân hình nữ nhân đầy nóng bỏng, sa y mỏng manh như không mặc gì cả. Thân thể mỹ miều ấy đang nằm trên một trường kỷ bạch ngọc mà hướng nhìn tới phía Vô Lệ đang ngồi. Nàng ta khẽ uốn éo thân hình câu tâm dẫn hồn ấy, vươn tay rồi ngẩng cao đầu lên nhìn. Cười ngọt mà nói.

- Hi hi, ta đâu có Hồ Mị người đâu? Ta bản thân vốn có mị hoặc mà... Ai da, mỗi lưng quá nha... Vô Lệ, giúp ta một chút đi... đi mà... Dù sao ta với người cũng là liên thủ, giúp chút việc này cũng không được sao? Giúp rồi mai ta sẽ đưa người tới Huyết Trì tu luyện!

Vô Lệ khước mắt giật giật, nét mặt hần cố giãn ra một chút rồi chậm chạp bước tới trường kỷ, trong lòng nủ thầm. “Nhấn nhin, đây là vì cơ hội phục thù. Phải cố nhấn nhin!” Hần nhẹ nhàng tới ngồi cạnh mép trường kỷ, hai tay run run vươn tới tấm lưng ong trước mắt. Đột nhiên dừng lại, định đứng lên, hần nói.

- Người thân là Vương Hậu của Hồ tộc, chẳng lẽ không thể kiếm vài sủng nam Hồ hay sao mà còn phải nhờ ta?

- Ai da!... Ta không thích chúng, tên nào thấy ta cũng như muốn ăn tươi nuốt sống ta vậy, thật chán ghét a...! Trước giờ chỉ có người không nhìn ta như vậy, thế nên ta tin tưởng người. Ân, giúp ta đi mà... cầu người mà...!

Giọng nói ngọt ngào khiến Vô Lệ không tài nào trấn tĩnh nổi, hần lại nghĩ tới việc đánh bại Minh Tiến bèn quyết tâm. “Đành gắng chịu đựng một phen vậy!”. Bàn tay hần nhẹ nhàng xoa lên tấm lưng người ngọc, Linh Trâm tuy nằm sấp, mắt không nhìn thấy những biểu cảm trên nét mặt Vô Lệ nhưng nàng có thể đoán ra. Vì thế nhẹ nhàng dùng chân lực chấn nát hết sa y trên người, Vô Lệ kinh động thì lại nghe Linh Trâm nói.

- Giúp ta đi mà... mai ta sẽ đưa người tới Huyết Trì. Đây là ta tin tưởng người nha, chứ không phải có ý đồ gì khác đâu... đừng nghĩ bậy nha. Hồ nữ cũng có tiết hạnh của mình a!

Vô Lệ lắc lắc đầu, hần nghe Hồ nữ nói vậy cũng có chút yên lòng, nhắm mắt mà vươn tay tới, nhẹ nhàng xoa lên tấm lưng tuyệt mỹ ấy. Linh Trâm thì trong lòng cười thầm, nàng cảm nhận từng sợi lông tơ trên lưng thụ hưởng sự chăm sóc từ bàn tay săn chắc của Vô Lệ xoa tới khiến nàng thống khoái vô cùng. Không biết vô tình hay cố ý mà rên rỉ những thanh âm khe khẽ đầy mị nhĩ, thân thể nhẹ nhàng uốn éo theo bàn tay hần. Vô Lệ lúc này cũng cảm thấy dục hỏa trong người nhen nhóm bốc lên, hần cố ý dần lòng xuống “Chịu đựng nào, không được ngã vào vòng tay Hồ nữ này thêm lần nữa!”.

70. Chương 70: Tâm Khảm

Linh Trâm càng lúc càng kêu lớn hơn, thanh âm càng lúc càng đậm mị hơn. Tay nàng chủ động nắm lấy tay hần mà xoa trên lưng mình, lại chủ động dẫn dắt nó xoa sâu xuống, sâu xuống hơn nữa. Càng lúc Vô Lệ càng cảm thấy thân nhiệt mình càng bốc phát, mà Hồ nữ trước mặt cũng vậy, làn da thịt bạch ngọc càng lúc càng đỏ ửng. Mùi xạ hương trên người Linh Trâm càng lúc càng toát ra nồng đậm khiến Vô Lệ càng lúc càng cảm thấy bức bối cùng thêm khát. Đột nhiên Linh Trâm trở mình, toàn bộ tòa thiên nhiên bốc lửa ấy hiện hiện trước mắt khiến Vô Lệ há hốc cả miệng. Nàng vươn tay kéo người hần mà áp lên cặp nhũ phong đang muốn bốc cháy ấy, miệng rên rỉ.

- A...a...ta muốn...ta muốn người...cầu người mà... Vô Lệ...ta cần...cần...ừm ừm...

Vô Lệ dục hỏa công tâm, không còn kiềm chế nổi bản thân mình nữa. Hần vồ lấy Hồ nữ như một con thú vồ mồi, điên cuồng thưởng thức hai tòa núi lửa ấy. Linh Trâm thì vịn vào rên rỉ, hai tay không ngừng xoa bóp lưng hần, dần dần thoát hết y phục của Vô Lệ. Hần lúc này đã thành một con thú, một tay tấn công nhũ phong, một tay điên cuồng loạn động trên hạ thể Hồ nữ khiến nàng cứ nhấp nhồm như ngồi trên đồng

lửa.Cuối cùng thì hắc diên cuồng xâm nhập vào người nàng,Linh Trâm đột ngột bị công kích thì rên lên một tiếng đầy kiều mị,khuôn mặt thỏa mãn cùng dâm ý vô biên.

- A...nha...!

Vô Lệ diên cuồng chồm tới,nàng hào hứng tiếp nhận.Vô Lệ lúc này đã hiển hiện ra bản chất trời sinh của giống đực khi động dục,chỉ quan tâm tiến tới loạn động hạ thể Hồ nữ nọ,hắn không hề để ý rằng trên khuôn mặt mị hoặc mê người kia thoáng xuất hiện một nụ cười đầy nham hiểm,nơi mi tâm phát ra ánh quang mang đỏ rực – Dâm huyết ẩn - đang từng đợt từng đợt lóe sáng.Những thanh âm xuân sắc,khoái lạc ấy cứ thể lan ra khắp gian điện nọ,văng vẳng hòa cùng với tiếng công trùng rả rích trong đêm trăng ...

Những tia nắng sớm đỏ rực đang dần lan tỏa khắp dãy Linh Sơn,xa xa đâu đó vang lên những tiếng gà rừng gáy sáng.Tiếng chim riu rít gọi bầy,tiếng những bầy thú ồn ã gọi nhau...tất cả những điều ấy ở dãy Linh Sơn này cũng chẳng có gì là lạ.Nhưng sao hôm nay lại trở nên vô cùng lạ lẫm,vô cùng kì thú với nàng.Linh Trâm khẽ cựa mình mở mắt,trong lòng nàng cảm thấy thoải mái cùng hưng phấn vô cùng.Lại nhìn sang bên cạnh,thấy Vô Lệ vẫn nằm cạnh đó,một tay vẫn vươn ra đặt trên ngực mình.Trong lòng nàng chợt dâng lên một cảm giác khó tả,hai má trở nên đỏ ửng nhớ lại chuyện tối qua.Nàng và hắc diên cuồng ngụp lặn trong biển dục,diên cuồng chiếm hữu nhau cho tới gần sáng.Linh Trâm khe khẽ vươn tay chạm lên khuôn mặt thư sinh của Vô Lệ,trong lòng chợt có chút trùng xuống. “Ta đã từng ước mơ,chỉ cần một căn nhà nhỏ,một nam nhân yêu thương ta.Nếu ta có thể gặp hắn sớm hơn một chút,có lẽ đã không phải như bây giờ...Không đúng,gia tộc ta xưa nay luôn bị bức ép,lần này là cơ hội để chúng ta báo thù.Linh Trâm,người không bao giờ được mềm yếu.Vạn vạn lần không được mềm yếu!”.

Trong nháy mắt,sát ý vô biên lại diên cuồng xuất hiện trong mắt nàng,trong ánh mắt ấy lơ mơ ẩn hiện một kí ức kinh hoàng vô cùng...một biển lửa...tiếng la hét,van xin...tiếng cười độc ác...

Hơn ba mươi năm trước,Linh Sơn,trong một sơn cốc nhỏ phía Nam.Nơi đây là nơi cư ngụ của hơn sáu mươi nhân khẩu,họ đều là Hồ tộc thuộc dòng họ Hân.Họ Hân xưa nay chỉ là một gia tộc nho nhỏ,tu vi người cao nhất cũng chỉ đạt tới Ngũ Vỹ,gia tộc này chuyên về dược liệu cùng với y thuật nên dù chỉ là một tộc nhỏ những danh tiếng giữa Linh Sơn cũng không nhỏ chút nào.Bây giờ chủ gia tộc là Hân Ngữ An – cha đẻ của Linh Trâm bây giờ,Hân tộc vốn hiền lành,lại là những người có năng lực về y thuật nên các gia tộc khác đều nể trọng.Hân Ngữ An vốn hiền lành,xưa nay lại nổi danh là thần y nên có một lần được Hồ Vương triệu vào cung trị bệnh cho Hồ Hậu,Hồ Hậu lúc bấy giờ là một nữ Hồ thuộc gia tộc họ Nhan,tên gọi Nhan Hương.Bà là một hồ nữ nhan sắc thiên kiều bá mị,lại khéo ăn nói cùng xử sự khiến cho Hồ Vương vô cùng cưng chiều,bỏ quên hết cả chính sự,ngay cả đám cung phi khác cũng bỏ mặc,chỉ chăm chăm sủng ái Nhan Hương.Chính điều này khiến cho các gia tộc công hiến con gái khác hết sức bất bình,họ bèn lập ra một âm mưu thâm hiểm.Và cha nàng – Hân Ngữ An chính là cái chìa khóa cho âm mưu thâm độc ấy.

Vốn trong người Nhan Hương từ lâu đã bị người ta hạ độc,những loại độc này không hề phát tác mà cứ ẩn tàng trong cơ thể khiến cho nàng ta trở nên mệt mỏi,sức khỏe cũng có phần giảm sút.Cùng lúc đó thì nàng cũng đang mang thai nên không chú ý lắm,chỉ cho tới khi sắp sinh thì mới phát hiện ra cơ thể có sự bất thường.Vội vã triệu gọi các Hồ y khác,nhưng không ai có thể phát hiện ra nàng đang mắc bệnh nào.Đương nhiên họ đều cho rằng nàng vì sắp sinh nên luôn cảm thấy mệt mỏi,vì thế cũng chỉ kê ra vài phương thuốc dưỡng thai an thần mà thôi.Nhan Hương vốn không tin,vì thế cho gọi Hân Ngữ An vào khám bệnh.

Loại độc trong người nàng là dùng độc dược được lấy từ Thập Nhị Vỹ Băng Ngô Công trộn lẫn với máu huyết của Hồng Hoang Bích Uyển xà.Bích Uyển xà vốn đã là dị thú,nọc độc có linh tính.Ưống hồ lại còn là Hồng Hoang Bích Uyển xà – quái xà hiếm gặp,tương truyền đó là cực phẩm Bích Uyển xà tiên giai mà thành.Đương nhiên độc tính ẩn tàng lại càng lợi hại,một loại độc thuộc tính băng hàn,một loại thuộc tính hỏa hệ hồng hoang,cứ như vậy triệt tiêu lẫn nhau khiến cho người ngoài khó mà phát giác.Hơn nữa trong cơ thể thì chúng trung hòa lẫn nhau,chỉ gây ra một chút mệt mỏi,nếu không gặp yếu tố kích động thì tuyệt đối không phát tác.Thật không may,y thuật của Hân Ngữ An chính là chất xúc tác.Hay nói đúng hơn là cây Mộc Châm dùng để châm cứu của y chính là thứ kích phát độc tính.Hân Ngữ An vào cung hôm trước,hôm sau tin Hồ Hậu qua đời cùng đứa con chưa sinh đều đã chết lan ra.Hồ Vương như phát điên phát cuồng,giận giữ ra lệnh diệt sát toàn bộ Hân gia.Trong dãy Linh Sơn lần đầu tiên xuất hiện bạo biến,ai ai cũng cho rằng Hân gia nọ mưu sát Hồ Hậu,đều nhao nhao đòi tới diệt sát.Linh Sơn một phen sóng cuộn long trời...

Linh Trâm nhớ tới đây,khe thở dài đầy u oán.Nàng khẽ hất tay Vô Lệ ra khỏi ngực mình,mặc kệ hắn đang

nằm đó ngáy pho pho mà khoác áo rời đi.

- Vương Hậu!

- Vương Hậu!

Đám nữ tỳ bên ngoài thấy nàng bước ra thì cúi đầu bái lễ,Linh Trâm chỉ khẽ gật đầu,sai một tỳ nữ chuẩn bị nước ấm để nàng tắm...

Ngâm mình trong cái hồ lam ngọc được rải đầy các cánh hoa hồng,Linh Trâm khẽ vươn tay thâm nước lên mặt mình.Hơi nước ấm khiến nàng cảm thấy khoan khoái,nhẹ nhàng kì lạ thân thể.Sau đó thả người thư giãn,gối đầu lên một chiếc gối nhưng ở bờ hồ mà thả lỏng tâm thần.Nhớ lại lần đầu nàng gặp Vô Lệ...

Đoàn người sau khi diệt sát toàn bộ đám nhân loại nọ thì lập tức rời đi,nhằm hướng Linh Sơn mà trở về.Dọc đường đương nhiên là Linh Trâm cũng không đến mức quá cô quạnh,có Tú Nhận và các Hồ nữ khác cười nói nên dọc đường đi cả đoàn người cảm thấy rất thoải mái.Không như lúc nàng quyết định mang theo tinh binh đi giải cứu Hồ nữ,lúc ấy không khí thật sự căng thẳng vô cùng.Sáu trong tám Hồ trưởng lão đều phản đối ý nghĩ của nàng,họ nói rằng thân nàng là Hồ Hậu thì không nên tham dự vào những chuyện binh đao ấy,tốt nhất chỉ nên ở trong cung yên vị làm mẫu nghi thiên hạ.Hai bên căng thẳng tới cực điểm,nếu không phải bởi phạm hai bên trong Hoàng thất đều có vị thế,không khéo đã xảy ra huyết chiến một phen rồi.Linh Trâm đương nhiên biết điều này,vì thế dùng lời lẽ ngon ngọt dụ hoặc Hồ Vương chấp thuận,sau một đêm hoan ái điên cuồng,cuối cùng nàng đã có sự chấp thuận của Hồ Vương.Thật sự mà nói,Hồ Vương chấp thuận cũng là vì bản thân lão không đủ sức đáp ứng ham muốn ái ân của nàng.Lão tuy là Cửu Vĩ Hồ nhưng năm nay cũng đã ngoài bảy trăm tuổi rồi,lão cảm thấy thân thể không được khỏe nữa nên để nàng đi cũng là một cách thư giãn gân cốt mình.

Hồ Vương đương nhiên không hề biết một việc,thân thể lão càng lúc càng kém là do Linh Trâm gây ra.Năm xưa,khi nàng tự mình xin vào làm một a hoàn trong cung,nàng đã quyết tâm báo thù.Vì thế đã lén tu tập một bộ công pháp Hấp Tinh Bảo Quyết,do đó nàng có năng lực hấp thu tinh hoa chân lực từ kẻ khác mà không ai nhận ra được là mình đang bị rút đi chân nguyên.Sau đó lại một phen sắp xếp,đưa Hồ Vương vào bầy tình,Linh Trâm chấp nhận hi sinh trinh tiết bản thân làm mồi dụ.Năm đó nàng mới chỉ là một Nhị Vĩ Hồ,lần đầu giao hoan khiến nàng vô cùng đau đớn,điên cuồng phát tiết sự đau đớn ấy bằng cách dùng Hấp Tinh Bảo Quyết hấp thụ chân lực của Hồ Vương.Hồ Vương lúc giao hoan thì làm gì mà còn tâm tư chú ý chuyện khác,chỉ điên cuồng công kích tới.Trong phòng lúc ấy chỉ còn tiếng thở hổn hển,tiếng rên rỉ đau đớn xen lẫn khoái lạc vang lên.Hồ Nam vốn là những người có khả năng sinh hoạt nam nữ cực kì mãnh liệt,Hồ Vương vốn có thể giao hoan với cả chục nữ Hồ mà không biết mệt mỏi,nay với tiểu Hồ này lại không thể trụ quá hai canh giờ.Lão cảm thấy thống khoái vô cùng,nhìn lại xử nữ lạc hồng cùng với vết tích ái ân trên giường thì không khỏi đắc ý,nhẹ nhàng hỏi han một hồi rồi bế nàng về hậu cung,phong làm Vương Phi.Từ đó,dần dần Linh Trâm dần bước trên con đường quyền lực,tranh đoạt vị thế mà đỉnh cao quyền lực nhất là hiện tại,nàng đã trở thành Hồ Hậu.

Dọc đường cứ như vậy cười nói mà đi,cũng không hề xảy ra bất cứ cuộc đụng độ nào khiến cả đoàn người thực sự cảm thấy thoải mái vô cùng.Đoàn người cứ như vậy đi cho tới chiều tà,Linh Trâm quyết định dừng chân,lập lán nghỉ ngơi.Đối với nàng và các tinh binh thì đoạn đường này chẳng thấm tháp vào đâu,nhưng với các tiểu hồ nữ đi cùng thì không như vậy,ai ai dù tươi cười nhưng bước chân đã có chút hụt sức.Nàng nhìn tới bọn họ mà chỉ mỉm cười lắc lắc đầu,năm xưa nàng cũng từng là một tiểu Hồ ngây thơ như họ...năm xưa...năm xưa...

71. Chương 71: Âm Mưu

Các Hồ binh nhanh chóng dựng lán bạt,thật ra thì họ chỉ mang theo một bộ lán trại lớn cho Hồ Hậu dùng mà thôi.Còn họ thân đều là tráng sĩ Hồ tộc,ngủ ngoài trời là thói quen rồi.Nhìn ánh mắt ái ngại của đám Hồ nữ,nàng bật cười khanh khách,kéo tay bọn họ cùng vào trong lán.Đám tinh binh thì nhanh chóng chia nhau ra chắn thủ các nơi,hai ba người lập thành một nhóm,bắt đầu nhóm lửa.Hoàng hôn dần dần buông tấm màn đỏ ối lên toàn bộ khu rừng,như hòa cùng với ánh lửa hồng của đám tinh binh tạo ra.Thật yên bình,tĩnh lặng...

Đám Hồ nữ nhất nhất đòi nàng chỉ điểm về những khúc mắc chốn khuê phòng,Linh Trâm nghe vậy thì phì cười,sau đó cũng thì thầm to nhỏ với các nàng hồi lâu.Trong lán thì thoảng lại rộ lên những tiếng cười khúc khích,dần tinh binh bên ngoài tuy nghe ngóng nhưng cũng không dám lăm phiền.Trong lòng họ,vị Hồ Hậu này quả thật không hề kém Hồ Hậu Nhan Hương năm nào.Nàng ta cũng hòa ái,cũng rất thoải mái với đồng tộc.Việc lôi kéo cả đám Hồ nữ vào lán khiến họ cảm thấy bội phục nàng vô cùng,xưa nay tôn ti thứ bậc trong Hồ tộc phải nói là vô cùng nghiêm khắc,ấy vậy mà vị Hồ Hậu này lại xem như không khiến đám tinh binh càng lúc càng kính phục,càng lúc càng cảm thấy tự hào.Họ tự hào vì là những người được nàng đích thân thống lĩnh...

Trăng đã lên,trong khu rừng nọ dần dần yên tĩnh hơn.Không gian chỉ còn tiếng lép bép của những đồng lửa lớn hòa lẫn với tiếng côn trùng rả rích trong đêm,thì thoảng là những câu trao đổi nho nhỏ của đám tinh binh.Trong lán,những Hồ nữ kia đều đã say giấc,Linh Trâm nhìn tới họ mà mỉm cười.Cũng đúng thôi,liên tục di chuyển hơn một ngày khiến các nữ Hồ đều mệt mỏi,sức của họ đâu có thể so sánh với thể lực tinh binh và nàng được.Linh Trâm khẽ tháo bộ giáp trên người,cây cung cùng với bao tên cũng gác lại một góc,nàng vươn tay tháo bỏ cây trâm trên mái tóc,để nó buông xõa sau lưng,nhẹ nhàng bước ra khỏi lán.Đám tinh binh canh gác bên ngoài thấy động vội nhìn lại,sau đó cung kính cúi đầu.

- Vương H...

-Suyt!

Linh Trâm khẽ đưa ngón trỏ lên miệng ra dấu im lặng,đám tinh binh nhất thời hiểu ý,không nói gì thêm mà lập tức cúi đầu.Nàng chỉ khe khẽ mỉm cười,nhón chân bước đi về phía thác nước cách đó không xa.Mái tóc trắng tinh,khuôn mặt kiều mị,thân hình câu tâm dẫn phách ấy uyển chuyển rời đi.Dưới ánh trăng đêm,nàng lại càng thêm tuyệt mỹ,một vẻ mị hoặc bí ẩn cùng kiều sa khiến cho nhân tâm ngây ngốc.Đám tinh binh ai ai đều há miệng,chăm chú nhìn theo cái thân ảnh tuyệt mỹ ấy cho tới khi nó bị che khuất bởi tán cây rừng...

Vô Lệ uể oải nằm trên một cái chạc ba,hắn cảm thấy mệt mỏi vô cùng.Từ sau lần giao thủ thất bại với Minh Tiến tại dãy Phụng Hoàng,hắn thân thụ thương mà rời đi.Dọc đường không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà liên tiếp gặp mấy tông môn đang truy lùng hắn,trải qua quyết chiến liên miên,mấy lần gặp hiểm cảnh mới có thể chạy thoát.Hắn vươn cánh tay lên nhìn,dưới những tia sáng lơ mơ lọt qua tán lá,Vô Lệ cảm thấy một nỗi uất hận khó tả. “Minh Tiến,ta nhất định báo thù...nhất định ta sẽ báo thù...”.Vô Lệ cảm thấy đau đầu,hắn khẽ vươn vai tháo bỏ toàn bộ y phục,từ trạc cây nhảy ùm xuống hồ nước trước mặt.Nước mát khiến tâm thần hắn thư thái hơn,lập tức mặc kệ mọi thứ,nhắm mắt tận hưởng...

Linh Trâm đã tới cạnh hồ nước,phía xa xa là thác nước đang tung bọt trắng.Dưới ánh trăng đêm,thác nước lại càng thêm huyền ảo,từng đám bọt trắng này trở nên long lanh nhiều màu,ngân quang loang loáng.Linh Trâm khẽ vươn vai,dần dần cởi bỏ y phục bên ngoài,gấp gọn lại đặt lên một phiến đá.Thân hình người ngọc chậm rãi bước từng bước tới hồ nước.Làn nước mát lạnh dần dần ôm lấy thân thể nàng,tới đùi...tới bụng...tới cổ,lúc này nước trong hồ đã hoàn toàn ôm trọn lấy tấm thân mỹ miều ấy mà mát xa,mơn trớn.Linh Trâm khe khẽ cúi đầu,xoa mái tóc trắng dưới làn nước mát,nàng cảm thấy thư thái vô cùng,khe khẽ hát lên một khúc nhạc êm dịu trong đêm.

- Thiếp là Hồ ly ngàn năm tu luyện...tu luyện ngàn năm cô độc có ai hay?...Chỉ mong tìm được một kiếp chung tình...chỉ mong có thể bên chàng trọn đời trọn kiếp...

Tiếng hát du dương cất lên,dường như át đi cả tiếng ầm ào của thác nước.Thanh âm ấy như lan tỏa,luồn lách tới mọi ngõ ngách trong không gian,nó mơn trớn,ôm ấp toàn bộ khoảng không dưới ánh trăng mờ ảo...

Vô Lệ đang thả mình lập lờ trôi nổi trong làn nước mát,đột nhiên bị tiếng hát ấy đánh thức,hắn trong vô thức nhồm người lên nghe ngóng.Trong ánh trăng mờ ảo,Vô Lệ thấy cách chỗ hắn không xa có một bóng trắng thì hiểu kì,lẳng lẳng mò tới gần.Linh Trâm lúc này hoàn toàn không đề phòng,vì thế cũng không hề nhận biết có một bóng người đang âm thầm tiến tới,nàng vẫn đang cất giọng oanh vàng mà hát,hai tay không ngừng vuốt lên mái tóc trắng của mình.Vô Lệ chậm chạp tiến tới,cho tới khi hắn nhìn rõ ràng trước mặt mình là một nữ nhân thì khựng lại.Hắn cảm thấy choáng váng vô cùng,chỉ thấy nữ nhân trước mặt có một vóc dáng vô cùng kiều mị,khuôn mặt dưới ánh trăng đêm vô cùng thanh tú mị nhân.Nàng ta có một mái tóc trắng tinh,dưới ánh trăng mờ hồ nó có trở thành một màu ngân sắc lấp lánh.Vô Lệ đột nhiên nuốt nước bọt một cái khi nhìn tới cặp nhũ phong câu hồn của nàng vươn lên khỏi mặt nước,ánh mắt hắn như

đánh chết vào nơi ấy.Hắn dù trải qua nhiều phen huyết sát nhưng thân thể vẫn là xử nam,dưới sự khiêu khích như vậy nào có thể kiềm chế,Vô Lệ như một con thú hoang,ầm ầm lao tới.

Linh Trâm đang hát nên cũng không còn chú ý nữa,chỉ tới khi cảm nhận được một mùi lạ thì giật mình kinh hãi,chưa kịp kêu lên một tiếng đã bị một cái miệng chặn lại.Bị tấn công bất ngờ khiến nàng ngẩn người,đột nhiên trước ngực cảm thấy bị một bàn tay thô nhám vuốt ve thì thân thể không tự chủ mà vận vẹo.Sau đó lại đột ngột giật mình khi cảm nhận được một bàn tay đang không ngừng loạn động nơi hạ thể,nàng giãy dụa định thoát ra khỏi sự kiềm chế của kẻ lạ mặt,song thân thể dường như không còn tự chủ được nữa,miệng khe khẽ rên rỉ những thanh âm mê hồn.Vô Lệ chế ngự được nữ nhân thì hưng phấn vô cùng,hắn điên cuồng loạn động khiến nữ nhân như mềm nhũn ra,tiếng rên rỉ khiến hắn càng lúc càng phát cuồng,bế thốc nữ nhân nọ lên phiến đá,điên cuồng xâm nhập hạ thể nàng.Linh Trâm đột nhiên bị công kích thì toàn thân căng cứng,lưng ong cong cớn tiếp nhận xâm nhập,hai tay ôm cứng lấy thân thể nam nhân lạ mặt,nàng lúc này đầu óc trống rỗng,chỉ khẩn cầu mong muốn giao hoan.Nơi trần nàng,có một đốm lửa hồng đang phát quang nhàn nhạt – Dâm huyết ắn...

Nhớ lại tới đây,nàng không khỏi một phen đỏ mặt.Với Hồ nữ cùng Hồ tộc mà nói,việc hoan ái vốn chẳng có gì cần giấu diếm cả,Hồ tộc xưa nay không quá coi trọng nó,chỉ coi việc này như một lạc thú cần tận hưởng thôi.Các nữ Hồ đương nhiên có thể thảo luận cả ngày không chán,nhưng mà...Linh Trâm càng lúc càng cảm thấy mặt nóng ran,tối hôm đó nàng bị Vô Lệ cưỡng gian,ấy vậy mà nàng lại không hề phản kháng lấy một phần nhỏ.Đó là lần đầu tiên nàng cảm thấy hoàn toàn thỏa mãn,vừa tò mò lại vừa khoái hoạt.Nàng nhớ lại tối qua quần đảo với hắn,cái cảm giác ấy khiến nàng như mê đi,như say trong mộng...

Về lại trong điện,Linh Trâm đã thấy Vô Lệ nghiêm trang ngồi đó,ánh mắt nhìn nàng có chút hòa hoãn cùng xấu hổ,nàng thấy vậy thì cười hi hi,nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh hắn.Linh Trâm thấy mặt hắn có chút đỏ lên thì cười thầm,nhẹ nhàng ngồi vào trong lòng hắn mà thổ thổ.Giọng điệu đã thay đổi sang một tư thái khác.

- Chàng...đêm qua...khiếp thiếp muốn chết...hi hi hi...

Linh Trâm uốn éo thân thể,khe dựa vào ngực Vô Lệ.Vô Lệ nghe vậy thì trong lòng chợt cảm thấy xấu hổ cùng tự trách bản thân đã không kháng lại được dục vọng,nhưng thật sự hắn thấy thích thú vô cùng,ham muốn vô cùng.Linh Trâm lại nhẹ nhàng vươn tay kéo cổ hắn,hơi thở thơm ngát ấy nhẹ nhàng phả lên tai khiến Vô Lệ rung mình,Linh Trâm thì cười thầm,môi nàng áp sát tới môi hắn mà chiếm lấy.Vô Lệ lúc này cũng không gượng ép bản thân nữa,thả lỏng người hưởng thụ.Trong lòng hắn đã quyết rồi,cứ như vậy ân ái với Hồ nữ này,hắn vừa có thể lợi dụng nàng,vừa có thể thỏa mãn sự thèm khát của bản thân.Linh Trâm đột nhiên hô to một tiếng,hai má đỏ ửng nháy ra khỏi lòng hắn mà nói.

- Chàng...chàng thật là xấu quá...

Nàng ngồi trong lòng hắn,đã cảm nhận thấy hạ thể hắn đang không ngừng lớn lên thì ngạc nhiên vô cùng.Đêm qua hắn đã khiến cho nàng như chết đi sống lại,ấy vậy mà giờ vẫn còn sức đứng lên thì sợ hãi,sau đó rất nhanh chuyển sang một nụ cười bí hiểm.Cười dâm mị mà nói.

- Chàng tối qua hành hạ thiếp tới vậy còn chưa thỏa mãn sao?Hay là vậy đi...để thiếp gọi hai Xử Nữ hồ tới hầu chàng vậy...hi hi hi...

Linh Trâm mau chóng bước ra ngoài,lát sau đưa tới hai Hồ nữ,hai Hồ nữ này cũng thuộc dạng có nhan sắc,lại dạn dỏ.

- Đây là khách của bốn hậu,hai người phải tiếp đãi y chu đáo!

- Vâng,thưa Vương Hậu!

Hai nữ Hồ nọ cung kính đáp,sau đó liếc mắt tính tứ với Vô Lệ.Linh Trâm thì phì cười,quay người ra đóng cửa rồi lập tức rời đi,trong lòng không khỏi cười thầm. “Xem ra y đã bị dâm ý mê hoặc rồi,cũng tốt.Sau này có thể mượn tay y báo thù,tốt quá rồi...”.Nàng đột nhiên cười lên ha hả,quay đầu bước đi,bỏ mặc khung cảnh xuân sắc dâm mị bên trong điện...

Vô Lệ sau một hồi quần đảo với hai nữ Hồ,lúc này hắn yên lặng nằm suy tính.Mây mưa đã tan từ lâu,hai Hồ nữ nọ như hai con mèo nhỏ nhu thuận nép vào hai bên cánh tay hắn,má ai cũng hồng hồng đỏ hồng.Đây

là lần đầu tiên hai nàng ân ái,vậy mà bị nam nhân này công kích tới thân thể nhũn nhão ra như bùn,nhưng thật sự hai nàng cũng cảm thấy hưng phấn cực độ,trong lòng thầm cảm kích Hồ Hậu.Vô Lệ hai tay vẫn nhẹ nhàng vuốt ve đào tiên của hai Hồ nữ,trong lòng hẳn thì hiện lên những suy tính. “Ta cứ vờ như đã trúng Dâm Huyết ấn của Linh Trâm,rồi thừa cơ lợi dụng nàng ta mà thu về lợi ích.Hắc hắc...vừa khoái hoạt,lại vừa có nơi tu tập tốt...hắc hắc...Minh Tiến,lần tới ta sẽ rút gân lột da ngươi...”

72. Chương 72: Nỗi Lòng

Minh Tiến khẽ cự mình,từ từ mở mắt.Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt hẳn chính là một gian phòng xa lạ.Hắn cho rằng mình đang bị lừa mắt nên chớp chớp mắt hồi lâu mới tiếp tục nhìn,khung cảnh xung quanh vẫn vậy khiến Minh Tiến tò mò,định vươn vai đứng lên.Chợt hắn cảm thấy trước ngực nặng nặng,tay hắn lại đang sờ tới một vật gì đó mềm mềm,mịn mịn,dường như là lông thú thì ngạc nhiên,hơi cúi đầu xuống.Trên ngực hẳn là một mái tóc đen nhánh,được búi gọn lại bằng một cây trâm ngọc.Còn thứ mà hắn sờ tới kia dường như là một tấm lông thú trắng muốt.Minh Tiến cố gắng ngẩng đầu cao hơn một chút để quan sát,hắn mỉm cười.Tấm lông thú kia thực chất là chín cái đuôi lớn màu trắng,chúng ôm trọn lấy thân thể hắn như một tấm chăn lông vậy.Minh Tiến nhẹ nhàng nhòm dậy,khẽ vuốt lên mái tóc ấy mà cười nói.

- Ngân Nguyệt,dậy để ta dậy nào.Nàng không cần giả vờ ngủ đâu,ta biết thừa đấy!

- Ừ...để người ta ngủ mà...không muốn dậy...

Ngân Nguyệt nói với giọng ngái ngủ,sau đó dụi dụi vào ngực hắn mà nằm tiếp.Minh Tiến lắc lắc đầu,hắn đã dùng Thuật Tâm Thuật để quan sát nàng,vì thế nên chỉ cười mà nói tiếp.

- Nàng không cần giả vờ đâu,ta vừa dùng bí pháp quan sát tâm tư nàng rồi!Mau ngồi dậy nào!

- Hi hi hi...

Ngân Nguyệt chống tay lên ngực hắn mà nhòm dậy,ánh mắt xấu hổ nhìn tới hắn.Minh Tiến thì chung quy vẫn mỉm cười.Ngân Nguyệt thấy vậy thì hai má càng đỏ ửng,cúi đầu bên lên nói.

- Tướng công,cho thiếp nằm ngủ một lát nữa đi.Mãi mới có cơ hội được ở riêng với chàng một lần,chứ thường ngày...thường ngày mà thế này,chắc chắn...Ai!

Ngân Nguyệt đột nhiên thở dài khiến Minh Tiến hiểu kì,hắn vươn tay vuốt lên má nàng mà hỏi.

- Thường ngày thì sao?Không lẽ có chuyện ư?

- Ân!Nếu là thường ngày,thiếp chỉ sợ...chỉ sợ Bạch Phụng muội...xé thiếp ra làm gỏi thôi...

- Ha ha ha...

Minh Tiến cười lớn,Ngân Nguyệt mặt lại càng thêm đỏ ửng,hai tay mân mê vạt áo.Cười một hồi,Minh Tiến mới kiềm chế lại được,nhẹ nhàng hỏi.

- Thế hôm nay nàng không sợ sao?

Ngân Nguyệt nghe vậy thì ngẩng đầu,ánh mắt có chút hưng phấn cùng tự hào,nàng nói.

- Không sợ,hai ngày nay các muội ấy đều bắt đầu bẽ quan...hi hi hi...Thế nên...thế nên thiếp mới có gan tới đây chứ!

Sau đó thì dụi đầu gối lên ngực hắn,chuẩn bị tiếp tục ngủ.Minh Tiến nghe vậy thì thở phào “Nếu như mọi người có thể tĩnh tâm bẽ quan,chúng tớ nơi này vô cùng yên ổn,không có ai quấy rầy.Thật sự là một nơi ở lý tưởng”.Hắn xoay người một cái,lập tức ôm lấy khoeo chân cùng với lưng Ngân Nguyệt mà bế lên.Ngân Nguyệt bị bế bất ngờ thì giật mình sợ hãi,hai bàn tay người ngọc bám chặt lấy cổ hắn không buông,chín cái đuôi vẫn gắt gao cuốn lấy thân hắn.Minh Tiến bế nàng lên,khẽ vịn cạo cái cổ mình phát ra những tiếng rắc rắc nho nhỏ.Ngân Nguyệt sau phút giật mình thì thái độ lập tức biến đổi,u oán nói.

- Chàng thật là đáng ghét,tướng công à.Muốn ngủ một chút cũng...

Minh Tiến đã nhanh chóng bịt miệng nàng,Ngân Nguyệt hơi sững người rồi vươn tay ghì chặt lấy đầu hắn,lưỡi nàng quấn lấy lưỡi hắn mà công kích.Minh Tiến cảm nhận được cái hương vị ngọt ngào mà trước đây,trong di chỉ của Tiêu Diêu đạo nhân,lần đầu gặp nàng đã nếm qua.Nhất thời cả hai nhắm mắt lại,im lặng tận hưởng,hồi lâu Ngân Nguyệt mới chủ động đẩy hắn ra.Hai má nàng lúc này hoàn toàn một màu đỏ như gấc,thở hổn hển mà nói.

- Chàng...chàng...

Không nói hết câu,Ngân Nguyệt đã rúc mặt vào ngực hắn mà dụi dụi.Minh Tiến nhất thời cảm thấy ấm áp vô cùng,mạnh mẽ xiết lấy nàng.Ngân Nguyệt cũng vậy,hai bàn tay nàng găt gao ôm lấy cổ hắn.Cứ như vậy một hồi,cuối cùng Ngân Nguyệt chợt vươn tay vuốt ve má hắn,nhẹ nhàng nói.

- À,còn việc này nữa...chàng có khách đấy!

- Khách?Ai vậy?Ta ở U Châu có bạn bè gì đâu nhỉ?...Nam hay nữ nhân?

Minh Tiến cau mày,hắn ở U Châu này làm gì có bạn bè nào đâu.Hoạn hoàn lắm thì cũng chỉ có Bạch Vu Thuần tạm coi là bạn thôi.Lông mày cau lại,trong lòng cảm thấy có chút kì quái.Lại hỏi.

- Các nàng cũng thật quá chủ quan đấy nhé,nhờ đó là người xấu thì sao?Lần sau tuyệt đối không nên chủ quan như vậy,U Châu này không đơn giản chút nào đâu!

- Ai da...nhìn chàng kìa,sắp thành ông cụ tới nơi rồi...hi hi hi...Tướng công yên tâm nha,đây là một nữ nhân...

Ngân Nguyệt sau đó đột nhiên thở dài,làm ra bộ dạng u sầu,ủy khuất nói.

- Mà là một mỹ nhân a...rồi sau này chàng không chú ý tới thiếp nữa à xem...hức hức...

Khóe mắt đã có vài giọt lệ,Minh Tiến lắc lắc đầu,hắn để nàng đứng xuống,sau đó lấy tay áo thấm đi nước mắt,cười mà nói.

- Thật là vợ vãn,ta không có quen người nào ngoài bốn nàng đâu.Hơn nữa nàng coi ta là sắc lang như vậy hả?Hừ!

Minh Tiến đẩy nàng ra khỏi lòng mình,xoay người bước ra phía cửa.Thật sự trong lòng hắn cũng cảm thấy hiếu kì,vươn tay đẩy cửa ra ngoài.Một hơi gió nhẹ nhàng lao tới khiến hắn cảm thấy khoan khoái vô cùng,hít một hơi rồi chậm rãi ngắm nhìn xung quanh một hồi.Chỉ thấy đây là một dãy phòng dài,phía trước mặt là một dãy trúc xanh rì kéo dài theo chân bức tường thấp.Cách đó không xa là một tiểu đình ,bên trong là một bộ bàn đá màu đen.Lối đi là những phiến đá tự nhiên được sắp đặt một cách khéo léo,tạo thành một con đường nhỏ giữa hai bên bờ cỏ xanh tốt.Minh Tiến ngắm nhìn hồi lâu rồi gật gật đầu,cách bài trí này phải nói là vô cùng tinh mỹ.Không gian hoàn toàn là một màu xanh khiến cho nhãn quang cảm thấy thanh tịnh,thêm nữa là lối đi được sắp xếp một cách tinh xảo từ các phiến đá thô khiến cho người ta có cảm giác như mình đang lạc giữa một khu rừng trúc vậy.Kiểu kiến trúc này ở thế giới của hắn mà nói thì chỉ có các biệt thự đại gia mới có thể xuất hiện.Minh Tiến cảm thán một hồi,ngẩng đầu nhìn lên phía chân trời,phía xa xa toàn bộ là một màu ráng đỏ,hắn chợt cảm thấy trong lòng có chút cô quạnh,im lặng không nói gì.

Ngân Nguyệt nhẹ nhàng đứng phía sau hắn từ bao giờ,nàng cố gắng thở nhẹ,ánh mắt cũng chăm chú nhìn về phía chân trời đỏ ối phía xa.Đột nhiên nghe hắn nói.

- Ngân Nguyệt,nếu một ngày nào đó ta tìm được cách trở về bên cha mẹ ta.Liệu các nàng có thể bỏ lại tất cả đi cùng ta không?...

Minh Tiến đột nhiên hỏi ra một câu không hề hợp với hoàn cảnh,lát sau lại hắn lại thở dài,ngần ngừ nói tiếp.

- Thế giới của ta không hề có tu chân giả...không có các tộc người khác ngoài nhân tộc...Chúng ta sống trong một quần thể gọi là Quốc gia,sống theo một cái quy tắc chung là luật pháp...nhưng mà,tại nơi đó chúng ta có một luật.Nam nhân chỉ có thể lấy một người vợ mà thôi...Thật sự lúc này ta cảm thấy khó xử vô cùng,nếu ta rời đi,phụ bạc tình cảm của các nàng là bất nghĩa...nếu không trở về chăm sóc cha mẹ là bất hiếu...Ta...ta...

Ngân Nguyệt im lặng,nàng nhẹ nhàng ôm lấy một bên tay hắn mà nói.

- Tướng công, chàng đi đâu thiếp sẽ đi theo đó. Thiếp đã từng lập thệ rồi, nhất nhất cả đời này luôn ở bên chàng!

Minh Tiến trên mặt hiện lên vẻ cảm động, sau đó lại biến hóa thành một vẻ khó coi vô cùng, rầu rĩ nói.

- Nàng là Huyền Hồ Nữ, thọ nguyên cũng rất dài. Mà tại thế giới của chúng ta, thọ nguyên cũng chỉ bảy tám chục năm thôi. Khi trở về đó, ta cũng không còn là tu tiên giả nữa, chỉ là một phàm nhân... Hơn nữa, nếu tất cả các nàng cùng đi, vậy ta không thể cùng lúc cưới được tất cả các nàng. Mà Như Như còn cha mình, Bạch Phụng cũng vậy... Minh gia ta ở thế giới ấy cũng không phải nhà khá giả gì, chỉ là một bình dân. Ta không muốn thế... ta không muốn các nàng phải chịu ủy khuất như vậy...

Hắn quay sang, ánh mắt nghiêm trọng nhìn Ngân Nguyệt.

- Ta không muốn các nàng chịu ủy khuất như vậy, Ngân Nguyệt. Nàng là người thông tuệ nhất, có thể hiểu cho ta được không? Ta không muốn làm kẻ bất hiếu, nhưng nếu thế thì ta trở thành kẻ bất nghĩa. Không muốn làm kẻ bất nghĩa, nhưng vậy lại thành ra bất hiếu. Nàng hiểu không?

73. Chương 73: Cải Trang

Minh Tiến trên mặt đã cảm thấy cay cay, hắn vội vã ngược nhìn lên phía chân trời, trên má rất nhanh xuất hiện những giọt lệ. Ngân Nguyệt chung quy vẫn im lặng, nàng đương nhiên hiểu cái cảm giác này. Một bên là hiếu, một bên là tình. Khó bề vẹn toàn cả hai, hơn nữa không chỉ mình nàng mà hắn còn có ba nữ nhân nữa đều yêu hắn. Liên Liên, Như Như, Bạch Phụng, còn chưa tính tới Bạch Hồ cùng tam phương vệ nữ còn chưa gặp mặt. Nếu hắn ở lại, vậy thì hắn trở thành một kẻ bất hiếu; Nếu hắn rời đi, hắn là một kẻ phụ bạc bội tình. Nhất thời nàng cũng như hắn, im lặng, suy nghĩ tràn ngập trong mây mù. Hiếu – Tình hai bên đều nặng, nàng cảm thấy u sầu vô cùng. Thân nàng là Huyền Hồ Nữ, linh giới tôn xưng là cái túi khôn của thiên hạ. Ấy vậy mà lúc này cũng chỉ biết im lặng, nàng từ lâu đã biết không còn cách để trở về Linh Giới, vì thế đã sớm chấp nhận không còn cơ hội gặp mặt lại phụ mẫu. Nhưng Minh Tiến thì khác, hắn vẫn có cách để quay về nơi hắn tới.

Ngân Nguyệt nhẹ nhàng rút từ trong ống tay áo ra khăn tay của nàng, ngọc thủ vươn tới thấm đi nước mắt trên khuôn mặt đang nhăn nhúm ấy, sau đó nàng mới chậm rãi nói.

- Tướng công, Hiếu không thể bỏ, Tình cũng khó dứt. Bên nào cũng nặng cả, thiếp thật sự không có cách nào phân định giúp chàng đâu. Tốt nhất chàng nên phụng dưỡng phụ mẫu thật tốt...

Ngân Nguyệt nói, càng lúc giọng càng nhỏ lại. Minh Tiến thở dài, trong lòng càng lúc càng trở nên rối như tơ vò. “Trở về thì sao? Ta tiếp tục là một kẻ vô tích sự, tiếp tục tự tử. Nhưng về rồi thì ta có thể phụng dưỡng cha mẹ. Còn các nàng ở lại U Châu này thì sao? Có thể với Liên Liên, Như Như hay Bạch Phụng. Thời gian trôi đi các nàng ấy sẽ dần dần quên mình, có thể tìm một người thật tốt... còn Ngân Nguyệt... Không... không, Minh Tiến, mà không thể ích kỷ như vậy được. Mà thừa hiểu tâm ý các nàng dành ày, vậy mà mà có gan nhẫn tâm bỏ đi sao?...”

“Về”, “ở lại”. Hai từ đấy lúc này cứ thay phiên nhau đập từng nhát búa vào đầu hắn. Lúc đầu, mục tiêu tu luyện của hắn chỉ là có thể lập tức về nhà, ấy vậy mà khi gặp các nàng hắn lại không thể từ chối tình cảm, lại gặt đầu chấp nhận tình cảm ấy. Minh Tiến tự chửi rửa mình không thôi. Ngân Nguyệt nhìn hắn, sau đó khẽ nói.

- Nếu như chàng có thể đưa phụ mẫu chàng cùng tới U Châu này, như vậy là cách tốt nhất!

Minh Tiến nghe vậy, nhất thời hai mắt sáng lên, nắm tay nàng mà nói.

- Đúng rồi, tại sao ta lại ngốc như vậy nhỉ? Chỉ cần đưa cha mẹ ta tới đây là được. Ha ha ha... ta thật ngu dốt... ha ha ha...

Hắn cười lớn, bất giác nắm chặt lấy tay Ngân Nguyệt. Ngân Nguyệt tuy cảm thấy hai bàn tay thô ráp ấy nắm chặt tay nàng tới mức đau đớn, nhưng vẫn im lặng chịu đựng. Nàng biết rõ cái cảm giác u uất trong lòng hắn, vì thế chỉ bậm môi. Minh Tiến đột nhiên nhìn tới, lại đã thấy tay hắn xiết lấy hai bàn tay ngọc của

Ngân Nguyệt tới đỡ bưng thì giật mình,vội vã buông tay,cầm lấy hai bàn tay ấy mà xoa xoa vào nhau.Lại thấy trên mặt nàng đã xuất hiện những giọt lệ thì ân hận vô cùng,mắt hấn cũng rưng rưng,nói.

- Xin lỗi,Ngân Nguyệt,ta làm nàng đau lắm phải không?

- Không đau...không đau....

Ngân Nguyệt sụt sùi nói,nước mắt lăn dài trên má.Nàng ôm lấy lưng hấn mà thủ thủ trong tiếng nấc nghẹn ngào.

- Không đau chút nào đâu,tướng công ngốc ạ.Thiếp chỉ thấy vui...rất vui khi mà chàng coi trọng chúng ta như vậy...Xưa nay,nam nhân chỉ coi nữ nhân như món đồ,dùng chán có thể vứt bỏ...có thể tìm kiếm cái mới...Nhưng chàng thì khác...chàng không như họ...

Minh Tiến ôm xiết lấy thân ảnh ấy,thân hình hấn cũng có chút run rẩy.Khẽ thì thảo.

- Là ta không tốt...là ta sai rồi...là ta làm nàng phải khóc.Ngân Nguyệt...xin lỗi nàng!

Trong ánh chiều tà đỏ rực,có hai bóng nhân ảnh đứng đó,cùng nhau ngắm nhìn vầng thái dương đỏ rực đang dần dần khuất dạng phía chân trời...

Kỳ Dao lúc này đang ngồi trong một căn phòng ở phía Bắc gia trang,đây là nơi Liên Liên xấp xếp để nàng tạm thời nghỉ lại,chờ Minh Tiến hồi tỉnh thì nàng sẽ thực hiện ý nguyện của gia sư,sau đó lập tức rời đi.Kỳ Dao ngồi trầm ngâm hồi lâu,trong lòng nàng lúc này thật sự hỗn loạn vô cùng.Qua những cuộc trò chuyện,nàng cảm thấy bất ngờ về bốn nữ nhân nọ.Sự thật về Minh Tiến không hề như nàng tưởng tượng:Hắn không hề có bùa chú cưỡng bức các nàng ấy đi theo mình mà họ đều tự nguyện theo hấn.Hơn nữa,qua lời kể của các nàng thì tuy tu vi bên ngoài của hấn thấp nhưng thực lực chân chính thì không hề thấp chút nào khiến nàng cảm thấy khó tin.Lại nữa,lần này hấn bị thương cũng là vì không muốn một trong bốn nàng ấy bị thương tổn.Kỳ Dao lúc này cảm thấy mờ mịt vô cùng,thật sự nàng không biết nên cho Minh Tiến vào dạng người nào cho phù hợp nữa.Nàng khe khẽ thở dài,bàn tay ngọc vẫn đang mân mê cái chén trà,bên trong trà đã nguội ngắt từ bao giờ...

Kỳ Dao sau khi phát hiện đám người Minh Tiến thuê xe ngựa mà rời khỏi Phụng Hoàng Cung thì nàng cũng mau chóng trở phòng,lập tức bí mật bám theo.Dọc đường đi khiến nàng hết sức ngạc nhiên,xe ngựa đi vô cùng chậm,hơn nữa không hề thấy Minh Tiến xuất hiện một lần nào bên ngoài khiến nàng cảm thấy kì quái.Rất muốn tiếp cận cho rõ,phải tới khi xe ngựa dừng lại tại một tiểu trấn ven đường,lúc bấy giờ nàng mới có cơ hội tiếp cận.Kỳ Dao nhanh chóng cải trang thành một nữ thôn dân,bí mật tiếp cận xe ngựa.Nàng vừa khẽ kéo cái rèm xe lên,tức thời vội vã quay lưng chạy vụt vào một góc khuất.Lấy tay vỗ ngực,thở hổn hển,hai má đỏ hồng,ánh mắt hiện lên sự xấu hổ cùng tức giận vô cùng.Lại một lần nữa,nàng lại bắt gặp cảnh hấn đang bán thân lỏa thể,có một nữ nhân áo vàng đang lau người cho hấn.Kỳ Dao khẽ hít một hơi trấn tĩnh,nàng lui lại một quãng xa,tới một chỗ không người mà phát tiết giận giữ,dậm chân hét lên.

- Sắc lang...!Người là đại sắc lang...!...

Kỳ Dao ẩn thân,bí mật tiếp tục theo xe ngựa về phía Hiếu Vân.Cho dù nàng cảm thấy bức tức cùng cái giận tới mức nào thì ý nguyện của sư phụ nàng vẫn còn đó,và nàng còn chưa hoàn thành.Vì thế dù cảm thấy hận Minh Tiến vô cùng nhưng nàng vẫn cứ đi theo,lòng tự nhủ chỉ cần hoàn thành ý nguyện của sư phụ là lập tức quay trở về Ngoại hải ngay lập tức.Sau khi chứng kiến cảnh mấy vị nữ nhân kia bị đám tu sĩ Nho tu này bám theo sau như đĩa,Kỳ Dao cảm thấy chột dạ,vội vã quay lưng rời khỏi Hiếu Vân trấn...

Hiếu Vân trấn,trưa hôm sau đón tiếp một mỹ nam tử,khuôn mặt thanh tú,nước da bạch ngọc.Trên khuôn mặt nam tử ấy phảng phất có chút vẻ đẹp kiêu sa của nữ nhân,cặp mắt phượng như thu thủy,mày ngài cao quý,đôi môi hồng tựa như của một mỹ nữ.Nam nhân này thân mặc một bộ bạch y bằng lụa thượng hạng,thêm nữa trên tay là một cây quạt ngà vô cùng sang trọng.Ai ai cũng có thể nhìn ra,y là một công tử Nho tu có quyền thế.Tu vi hiện tại của y là Nguyên Anh sơ kỳ viên mãn.

Bạch y công tử này xuất hiện ngay lập tức khiến cho người ta chú ý,không chỉ nữ nhân mà nam nhân cũng phải ngẩng người ngắm nhìn tới y.Người ta thì thảo,bán tán,chỉ trở về phía bạch y công tử nọ khiến hấn có vẻ xấu hổ,hai má hơi hồng lên.Điều bộ này của hấn lại khiến cho người nhìn tới càng lúc càng như mê muội,nếu

không phải khí áp tu chân Nguyên Anh kỳ đang phảng phất toát ra từ người hắn,có lẽ họ đã cho rằng hắn là một nam Hồ hóa hình người.

- Thật anh tuấn nha...!

Một nữ nhân áo hồng thì thảo.

- Chắc chắc,tên này quả thật là một mỹ nam tử nha!

Một nam tử áo xám ngồi trên tầng hai một thi lâu,ghé mắt nhìn xuống.

- Công tử...ta muốn gả cho chàng...!

Một nữ nhân trẻ tuổi đứng trên lầu hết lớn,tung khăn tay ném về phía hắn.

Chung quy bạch y nam tử vẫn chỉ im lặng không nói,chậm rãi nhắm hướng Minh gia trang mà bước tới.Đột nhiên y cau mày,lùi lại phía sau một quãng,quạt Ngà trên tay xòe ra che trước mũi.Trước mặt hắn lúc này là một mỹ phụ áo đỏ,thân hình câu dẫn nam nhân.Bạch y nọ liếc mắt nhìn kĩ,chỉ thấy nữ nhân nọ tuổi chừng ngoài hai mươi lăm,tu vi là Kết Đan trung kỳ.Khuôn mặt trái xoan cùng cặp môi đỏ mọng vô cùng thu hút.Nàng ta mặc một bộ y phục màu đỏ,nơi cổ áo dường như cổ tình nới rộng,để lộ ra một phần cặp tuyết lê trắng muốt,mùi u hương lan tỏa nhẹ nhàng trong không gian.Nàng ta uyển chuyển tới gần y,nhún mình thì lễ.

-Bái kiến công tử!

Bạch y nam nhân khẽ khom lưng làm lễ,sau đó lách người định tránh né mà bước đi.Nữ nhân thấy vậy thì khẽ lắc người,cổ ý ngả về phía hắn.Bạch y nọ khẽ cau mày,nhưng cũng không thể làm ngơ,vương tay ra đỡ lấy.Đột nhiên y giật thót mình,trên mặt lại càng đỏ thêm.Nguyên lai là nữ nhân nọ vừa vịn ngã vào lòng hắn,một tay nàng cố ý lướt nhanh qua bộ phận nhạy cảm của y.Lại nữa,nàng ta cố ý kéo trễ cổ áo xuống,thậm chí lơ mơ có thể nhìn thấy hai đỉnh núi lửa ẩn hiện trong cái yếm trong suốt.Nữ nhân hơi thở thơm ngát khiến cho hắn càng đỏ mặt.Đột nhiên nét mặt y biến đổi,khóe miệng khẽ cười,y cố ý vươn tay xoa bóp lên kiêu đồn của nữ nhân,ánh mắt thì hau háu nhìn tới cặp núi lửa nọ.Nữ nhân bị hắn tập kích thì trong lòng vừa thích thú,vừa e thẹn.Miệng khẽ rên rỉ.

- Nha...!

74. Chương 74: Hí Lộng

Nàng ta cố ý dựa vào lòng hắn,thì thảo vào tai.

- Công tử,chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh tâm sự nha!

Bạch y nọ khẽ gật gật đầu,mặc cho nữ nhân áo đỏ hơn hớn nắm tay lôi đi.Hai người tiến vào một gian khách điểm,đóng sập cửa lại.Đám nữ nhân bên ngoài thì thì thảo ghen tỵ,đám nam nhân cũng không kém,chỉ chỏ về phía khách điểm nọ mà bàn tán.Một tên nam nhân nói.

- Ai,tên nam tử đẹp trai này số khổ rồi nha!

- Sao?Sao mà khổ?Mỹ nữ chủ động hiến thân kia mà?

- Mỹ nữ? Ha ha ha...ngươi chắc mới tới đây lần đầu hả?Thế thì nghe lão tử kể à biết đây này,nữ nhân đó là Yêu tu đấy.Hơn nữa dâm ý của ả thì vô cùng,ngươi mà không thỏa mãn ả coi chừng ả hấp thu hết nguyên lực của ngươi luôn!

- Chắc chắc...cho ta chết như tên tuấn nam nọ ta cũng cam lòng a...Cổ nhân có câu “Chết dưới gốc Mẩu Đơn,làm quỷ cũng phong lưu” a...

Nữ nhân náo động sau khi kéo bạch y nam tử vào phòng thì đóng cửa lại.Đột nhiên nàng ta cảm thấy tay chân bủn rủn,cả người vô lực mà thở dốc.Hóa ra bạch y phía sau đã vươn tay lột bỏ tấm áo,tiến tới xoa bóp cặp tuyết lê của nàng,hắn lại lấy tay mà kéo tới hai hạt đậu đỏ khiến toàn thân nàng bủn rủn,nhưng trong lòng lại cảm thấy hài lòng vô cùng.Vặn vẹo.

- ...A...nha...Công tử...đừng...a...a...

Bạch y nọ nhếch mép cười nhạt,càng lúc càng mạnh tay.Nữ tử áo đỏ càng lúc càng rên rỉ lớn hơn,hơi thở càng lúc càng trở nên trầm trọng,cả người nàng dần dần mềm nhũn như con chi chi.Hạ thể đã ướt đầm cả,nàng ta đột nhiên vùng dậy,lật người ấn nam tử kia ra nền phòng,tự tay thoát y sạch sẽ.Sau đó vươn tay dần dần lột bỏ từng lớp ý phục của bạch y nam tử,mắt nàng ta lúc này đã đỏ lên vì dục vọng.Đột nhiên nàng cảm thấy kì quái,cảm giác ngực nam nhân này lớn hơn những kẻ khác rất nhiều.Hiểu kì,khiến nàng ta nhanh tay hơn,cho tới khi chạm tới một cái yếm lụa màu xanh.Mắt nàng ta kinh ngạc,há hốc miệng mà nhìn tới.Nam nhân phía dưới cười nhạt,một giọng nữ nhân uyển chuyển mà đánh thép cất lên.

- Người sờ đủ chưa?

Kỳ Dao nhanh tay vung quạt Ngà,điểm mạnh một cái lên mi tâm nữ nhân đang lơ đãng trước mặt.Một tiếng hét lớn vang lên khiến cho đám người bên ngoài đều giật mình cả kinh.Lát sau lại thấy Bạch y nam tử nọ y phục chỉnh tề bước ra,xòe quạt thông dong rời khỏi khách điểm.Nam nhân tên nào tên nấy há hốc cả miệng,tên tuấn nam này đi lên đó chưa nổi tàn một cây nhang,lẽ nào...

- Hắn quả thật là dị nhân!

Một hắc y đeo kiếm nói.

- Cao thủ,cao thủ nha...!

Một tên khác nói,tức thì đám nam nhân đều nhìn tới bạch y nọ với ánh mắt mười phần hâm mộ.Thậm chí có nhiều kẻ đứng hẳn dậy mà chấp tay bái phục,hay giơ ngón cái lên mà tán thưởng.Đám nữ nhân nghe họ nói vậy thì hai má đỏ ửng hết lên,xong trong lòng lại cảm thấy hứng thú vô cùng.Gì mà nói chứ có một mỹ nam làm các nàng sung sướng tới mức phát điên mà phải hét lên như nữ nhân nọ thì dù có chết họ cũng muốn a.Họ đầu ngơ,trên căn phòng nọ nữ nhân đang lơ đãng ấy đã ngất xỉu,toàn bộ kí ức đều bị phong bế sạch sẽ.

Bạch y nọ vẫn chậm rãi bước về phía Minh gia trang,đám nữ nhân đi theo càng lúc càng nhiều.Tình cảnh này khiến đám nam nhân trong các thị lâu gần đó cảm thấy hiếu kì,cũng chăm chú ngó tới hắn.Bạch y nam tử nọ khẽ tung ra một tấm truyền âm phù,tung vào trong phía Minh gia trang.Lát sau,cánh cửa gỗ đỏ nặng nề mở ra.Phiía bên trong là bốn nữ nhân,dung mạo ai cũng như hoa như ngọc,các nàng khẽ khàng bái lễ rồi cả năm người bước vào trong sân.Cách cửa Minh gia trang lập tức đóng sập lại,đóng luôn cả sự mơ tưởng của đám nam nhân và nữ nhân phía sau.

- Ô!Nguyên lai y chính là Minh gia trang chủ nha!

Một Nho tu thân mặc lam y nói.Hắn lắc lắc đầu rồi quay người bỏ đi,đám nam nhân khác cũng vậy.Họ không ngờ bốn mỹ nữ xinh đẹp của Minh gia trang đều là phu nhân của tuấn nam nọ.Đám nữ nhân thì cũng ừ ừ,ai oán không thôi.Các nàng làm sao so bì được với bốn mỹ nữ kia?Tất cả lục tục rời đi,chẳng mấy chốc mà phía ngoài Minh gia trang trở nên heo hút,đám chủ quán thì chửi rửa thậm tên mỹ nam tử nọ.Về lúc nào không về,lại về đúng lúc này,hại họ mất đi sinh kế...

Minh Tiến và Ngân Nguyệt cứ đứng cạnh nhau hồi lâu,im lặng.Hắn đột nhiên nói.

- Ngân Nguyệt,nàng có thể giúp ta một việc được không?

- Là việc gì vậy?

Ngân Nguyệt ngược mắt lên nhìn hắn,Minh Tiến mỉm cười,hắn nói.

- Nàng có thể kiếm giúp ta một thùng nước ấm được không?Ta muốn đi tắm cho thoải mái.

Ngân Nguyệt nghe vậy thì cười hì hì,cái mũi khẽ hít hít sau đó đẩy hắn ra mà nói.

- Chàng hôi lắm,mau đi tắm đi!

Minh Tiến hơi ngẩn người,hắn khẽ nghiêng đầu ngửi thử vai áo.Chỉ cảm thấy mùi hương trầm trong phòng phảng phất,nhất thời nhìn sang Ngân Nguyệt với ánh mắt khó hiểu.Nhưng rất nhanh sau đó lại chợt nhớ ra một chuyện mà khoa học đã chứng minh,đó là mùi cơ thể bản thân thì bản thân thường rất khó nhận ra,chỉ có người ngoài thì có thể nhận ra một cách rõ ràng.Minh Tiến gãi gãi mũi “Thật là xấu hổ quá,hic hic...”.

Ngân Nguyệt nhìn tới nét mặt hắn thì phì cười, thật sự nàng cũng chỉ ngửi thấy mùi hương trầm trên người hắn mà thôi. Minh Tiến bản thân vốn đã phục dụng Xá Lợi Tử, đã có công hiệu dịch cân phật cốt, tẩy tủy thanh thân. Vì thế đương nhiên cơ thể không còn các chất cặn bã, không còn mùi cơ thể, thậm chí hắn còn mơ hồ tản ra một mùi trầm hương ấm áp. Đó là lí do tại sao các nữ nhân đều thích được hắn ôm trong lòng. Ngân Nguyệt vừa rồi nói ra câu đó cũng chỉ là trêu đùa hắn, nào ngờ thấy mặt hắn biến hóa như vậy thì cười thắm, rất nhanh đã có chủ ý. Nàng nói.

- Ân, chàng mau đi tắm đi. Trong gia trang này có một hồ Khoáng Thanh Tuyền, chàng không cần phải kiếm thùng nước nữa đâu!

- Ô, Khoáng Thanh Tuyền à?

Ngân Nguyệt gật gật đầu, kéo tay hắn rồi đi. Hai người từ gian nhà giữa tiến qua một đoạn hoa viên dài, sau đó quẹo trái. Đi theo con đường nhỏ được làm từ đá xanh mà tiến về phía hậu trang. Ngân Nguyệt dẫn hắn đi qua một cánh cổng gỗ, phía bên trong chính là hồ Khoáng Thanh Tuyền, hơi nước từng đợt, từng đợt bốc lên mang theo một mùi hương thanh mát khiến hắn khoan khoái, hít mãi không thôi. Ngân Nguyệt thấy vậy thì cười hì hì, thỏ thẻ.

- Chàng còn chưa xuống tắm đi? Hay là để thiếp kì lưng cho chàng nha!

Nói rồi nàng khẽ vươn ngọc thủ cởi đi dây lưng, sau đó chậm rãi cởi bỏ lớp y phục bên ngoài. Minh Tiến trợn mắt, lần đầu tiên hắn thấy một nữ nhân chủ động cởi bỏ y phục trước mặt, trong lòng không khỏi chút bối rối cùng mong chờ. Ngân Nguyệt giờ đã cởi hết y phục, chỉ còn lớp sa y mỏng manh ôm ấp lấy thân thể mỹ miều ấy. Mị nhân mê hồn trong cặp mắt nàng nhanh chóng liếc qua hắn, khẽ chớp chớp. Minh Tiến thật sự trấn động tâm thần, nhưng rất nhanh hắn nhớ lại tình cảnh đau đớn vô cùng khi không áp chế nổi dục vọng trước đây. Lập tức nhắm mắt lại, quay lưng về phía nàng, miệng lầm lầm lại “Vô Thần”. Ngân Nguyệt cười khẽ, nàng trút bỏ nốt lớp sa y, nhẹ nhàng ôm lấy lưng hắn, hơi thở thơm ngát phả vào tai Minh Tiến. Hắn thật sự run rẩy, phía sau lưng, dù cách qua mấy lớp áo nhưng hắn vẫn mơ hồ cảm nhận được sự ấm áp, mềm mại của ngực Ngân Nguyệt đang gắt gao ép vào lưng hắn. Thêm nữa là hơi thở của nàng từ phía sau phả tới khiến hắn ngậy ngậy không thôi. Minh Tiến chợt cắn răng kiềm chế bản thân, hắn thấy hai tay nàng đang dần vươn tới tiểu huynh đệ của hắn mà vượt ve. Hắn bậm môi tới mức nó tím ngắt, từ trên người lập tức xuất hiện vô số kí tự phạm âm, một hồi thanh âm tưng kình vang lên. Hai con người hắn lúc này hoàn toàn hóa thành một màu kim sắc, nhẹ nhàng gỡ tay nàng ra khỏi thân mình, cởi áo khoác đem choàng kín người nàng. Lại buộc thật chặt dây đai để nàng không thể cởi. Sau đó mới nói.

- Ngân Nguyệt, nàng mà còn làm thế này một lần nữa là ta sẽ lập tức rời bỏ nàng đấy!

75. Chương 75: Trùng Kích Kim Đan

Ngân Nguyệt tuy ngoài mặt có chút ai oán, nhưng trong lòng lại cảm thấy hài lòng vô cùng. Nàng cố ý làm như vậy để thử hắn mà thôi. Vị Kỳ Dao cô nương kia nhan sắc cũng thuộc dạng chim sa cá lặn, hơn nữa mị lực so với nàng mà nói thì chỉ có hơn chứ không có kém. Nàng chỉ sợ hắn không cưỡng lại nổi mị lực mà thôi, lúc này thì cảm thấy vui vẻ vô cùng. Dựa vào lòng hắn mà thỏ thẻ.

- Ân...thiếp chỉ muốn...chỉ muốn thử chàng một chút thôi mà. Vị nữ nhân kia...nhan sắc cùng mị lực so với thiếp chỉ có hơn chứ không kém...thiếp sợ...sợ...

- Ai...nàng thật là. Ta là hạng người háo sắc như thế sao?...Được rồi, nàng chuẩn bị một ít điểm tâm đi, lát nữa ta với nàng sẽ cùng đối ẩm.

- Ân!

Ngân Nguyệt mỉm cười, kéo cổ hắn hôn chụt một cái sau đó mau mắn rời đi. Minh Tiến cẩn thận nhìn theo cho tới khi bóng nàng đi khuất, lúc bấy giờ mới thở phào, cởi bỏ y phục, mang theo một cái khăn bông rồi nhảy xuống hồ nước nóng. Minh Tiến vốn không biết bơi, cũng may cái hồ này không quá sâu, nơi sâu nhất cũng chỉ ngang miệng hắn. Nước ấm khiến hắn cảm thấy khoan khoái vô cùng, nhắm mắt tận hưởng. Trong khoảnh khắc ấy, Nộ Hải hắn đột nhiên phát sinh dị biến, kim đan đột nhiên xuất hiện một vài vết nứt rạn

nhỏ, luồng kim khí bao quanh đột nhiên vận động nhanh một cách dị thường, dường như muốn bao bọc hàn gắn vết nứt ấy lại. Minh Tiến trong tiềm thức đột nhiên mừng rỡ hô lên.

- Kim đan xuất hiện vết nứt...ha ha ha...ta sắp có thể tiến giai lên Nguyên Anh kỳ rồi...

Hắn mở mắt, chọn một chỗ cao hơn, nhẹ nhàng ngồi xuống. Tấm khăn bông cuốn quanh eo, lập tức tiến vào đả tọa, phong bế toàn bộ giác quan, điều động chân lực công kích kim đan trong Nội Hải...

Kỳ Dao nhẹ nhàng mở cửa phòng, nàng mang theo một bộ y phục, nhắm hướng hồ Khoáng Thanh Tuyền mà đi tới. Lúc mới tới đây, nàng và bốn nữ nhân đã từng tắm chung một lần, cùng với đó là tranh thủ trò chuyện với các nàng kia. Duy chỉ có Ngân Nguyệt khá lãnh đạm, còn đầu Liên Liên, Như Như và Bạch Phụng thì trò chuyện với nàng rất hợp. Họ hỏi nàng về các bí cảnh lúc tiến giai, nàng đương nhiên cũng không hề giấu diếm, tận tình chỉ điểm. Hảo cảm tăng lên rất nhanh, chẳng mấy chốc mà các nàng coi nhau như tỷ muội ruột thịt. Đi qua gian bếp, chợt thấy Ngân Nguyệt đang bận rộn xào nấu, khuôn mặt trắng nay ứng hồng vì nhiệt hỏa càng làm ị lực phát ra liên miên. Kỳ Dao đứng lại nhìn, trông Ngân Nguyệt lúc này nom giống một người vợ hiền, đang chuẩn bị bữa cơm tối cho gia đình vậy. Kỳ Dao nghĩ tới đây, lại vô tình hiển hiện hình ảnh Minh Tiến trong đầu. Tức thì mọi cảm giác vui vẻ nọ đều tan biến sạch sẽ, nét mặt có chút bức bối. Nàng cất bước tiến vào trong khu hậu trang, khẽ cởi bỏ y phục, trên người chỉ còn lại bộ sa y mỏng manh màu xanh, nhẹ nhàng từng chút từng chút ngâm mình trong hồ.

Nàng khe khẽ vượt làn nước xanh ngọc ấy lên cơ thể mình, một cảm giác khoan khoái vô cùng khiến nàng nhắm mắt lại, im lặng tận hưởng. Khẽ vươn tay tháo bỏ cây trâm trên tóc, nàng để xỏa mái tóc dài xuống làn nước ấm. Kỳ Dao hơi vươn người lên một chút, cặp nhũ phong như mở ảo ảnh hiện trong làn nước xanh cũng hơi nước đang bốc lên thơm ngát, ngọc thủ khẽ đưa nước vượt lên mái tóc mây. Đơn giản chỉ là như vậy, nhưng dám cá rằng, mị lực của nàng lúc này có thể khiến cho đám nam nhân phát cuồng, thậm chí còn có thể lôi kéo đám sư sãi lập tức hoàn tục. Vẻ đẹp huyền bí của một trong thập đại mỹ nhân tu tiên giới chính là đây, đơn giản mà thu hút...

Minh Tiến điều động chân lực, dần dần lôi kéo hết đám kim khí bao bọc lấy kim đan trong Nội Hải vận chuyển trong kinh mạch toàn thân. Sau đó hắn dùng nó công kích ngược lại chính vào kim đan. Ầm ầm ầm mấy lần, kim đan chịu sự công kích của kim khí, các vết nứt dần dần hiện lên nhiều hơn. Tuy chúng chỉ mảnh như sợi chỉ nhưng cũng đủ để hắn hài lòng, liên tiếp điều động công kích. Các vết nứt càng lúc càng nhiều, quanh bề mặt kim đan hầu như chỗ nào cũng có vết nứt cả. Điều này khiến Minh Tiến càng lúc càng hưng phấn, điều động chân lực liên tiếp công kích kim đan.

Phía ngoài Minh gia trang, mọi người đều lơ mơ cảm nhận được sự lạ. Các luồng linh khí đủ loại đang dần dần tập trung bay về phía Minh gia trang. Hơn nữa, phía đó còn dần dần xuất hiện một đám mây âm u bao trùm một góc nhỏ của Minh gia trang. Sát khí từ đám mây nọ vô cùng khủng bố, giữa nền trời màu xám của chiều muộn đột nhiên xuất hiện một đám mây đen, không phải là sự lạ sao? Đám tu sĩ cấp thấp thì chỉ trở không thôi, xì xào bàn tán đủ thứ chuyện. Duy nhất chỉ có đám tu sĩ cao giai đương nhiên đã nhận ra, đây chính là thiên triệu kết Anh.

Phía trong Minh gia trang, Kỳ Dao vẫn mãi nhắm mắt tận hưởng làn nước. Nàng sớm đã thu lại giác quan nên không hề nhận ra sự lạ. Phía nhà bếp, Ngân Nguyệt lúc này tập trung toàn bộ tinh lực cho việc nấu nướng, làm gì còn thừa hơi sức mà chú ý bên ngoài. Chỉ duy nhất có ba người Liên Liên, Như Như và Bạch Phụng đang bế quan cảm nhận rõ nét một luồng khí tức mang theo sát ý nọ đang không ngừng phát tán, bành trướng. Luồng khí tức này khiến cả ba nàng trở nên gấp gáp, cố gắng thúc đẩy tốc độ bế quan.

Lúc này, bên ngoài cơ thể Minh Tiến phát sinh dị trạng. Từng đạo kim quang lan tỏa trong các mạch máu khiến cho toàn thân hắn như một cây đèn, ánh sáng vàng lập lòe lan tỏa. Làn nước khoáng xung quanh thân thể hắn đột ngột tăng nhiệt độ, bốc hơi nghi ngút. Toàn thân hắn lúc trắng bệch, lúc lại đỏ rực như con tôm luộc trông vô cùng kì quái. Phía trong Nội Hải, Minh Tiến không ngừng khu động kim khí công kích vào kim đan, từng đạo từng đạo như những mũi tên âm âm lao tới. Kim đan lúc này hoàn toàn bề mặt là vết rạn nứt, không có một chút nào là lành lặn. Phía trong vết nứt, một luồng bạch khí liên tiếp tản mát, dường như muốn thoát ra khỏi kim đan. Minh Tiến mừng rỡ tới phát run, hắn điên cuồng thúc đẩy chân lực dồn tới công kích, trong lòng nở hoa. “Cố lên... cố lên nào...gắng thêm một chút nữa, một chút nữa...”.

Kỳ Dao lúc này đột nhiên cảm thấy lạ, chỉ thấy nhiệt lượng trong khu vực nước trước mặt có phần cao hơn

nơi nàng đang tắm, vì thế nhẹ nhàng tiến tới. Nàng cảm thấy càng tiến lên thì nhiệt lượng càng lúc càng mạnh khiến nàng hiếu kì, thì triển Viễn Thị Thuật mà nhìn tới. Chỉ thấy phía trước cơ man toàn là sương khói cùng hơi nước mù mịt, phía bên trong còn lơ mờ có ánh kim quang lập lờ. Mây ngọc cau lại một chút “Rốt cuộc phía trước là thứ gì?”. Kỳ Dao quyết định dùng thần thức dò xét, đột nhiên nàng giật bắn mình, cảm nhận được ngay trên đầu nàng là một khối sắt khí khổng lồ, khẽ ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy một màu đen kịt. Kỳ Dao cau mày “Đây là thiên triệu kết Anh, có ai đó đang chuẩn bị kết Nguyên Anh sao?”. Vốn không muốn quấy rầy người nọ trong lúc y đang đả phá bình cảnh, nàng định bụng rời đi nhưng tính hiếu kì cùng tò mò lại nổi lên, nàng nhẹ nhàng tiến vào trong khu vực mù mịt phía trước.

Trong Nội Hải, kim đan đã xuất hiện những vết nứt lớn, rất nhiều bạch khí không ngừng vùng vẫy muốn thoát ra. Minh Tiến càng lúc càng tập trung công kích một cách điên cuồng, liên tiếp các đạo kim khí âm âm va đập tới mặt kim đan. Phía bên ngoài, Kỳ Dao đã tiến vào trong lớp sương nọ, dần dần áp sát tới nơi kim quang lập lờ. Nàng càng lúc càng nhón chân bước tới, đột nhiên dừng lại, ánh mắt kinh ngạc cùng với xấu hổ đan xen. Đường như không gian lúc ấy bị đóng băng... một khắc... hai khắc...

- Á...á...á...!

Một tiếng thét kinh thảm vang lên, Kỳ Dao lúc này khuôn mặt đỏ lựng, có vài phần xấu hổ xen lẫn cực kì phần nộ. Trước mặt nàng lúc này là một nam nhân xa lạ, y đang gần như lửa thể mà dả tọa trong một góc hồ. Kỳ Dao lúc này như bộc phát, lùi lại một quãng, hai tay bắt pháp quyết, miệng lầm nhảm chú ngữ. Lập tức từ phía sau lưng nàng, các luồng nước trong hồ tự động bắn lên cao, dần dần hình thành một thân ảnh nữ nhân. Nàng hét lên đầy giận dữ.

- Sắc lang, dám đột nhập vào đây...ta phải giết ngươi...

Thủy nữ phía sau nàng đột nhiên giơ cao chân, dẫm thật mạnh vào bóng nam nhân phía trước. Minh Tiến trong Nội Hải đang công kích kim đan, lúc này kim đan đã xuất hiện các vết nứt lớn nhiều hơn. Đột nhiên có cảm giác nguy hiểm, lập tức hồi phục giác quan. Chỉ thấy một bàn chân lớn đang đập xuống phía mình, nhất thời tức giận vô cùng, không cần suy xét gì thêm, lập tức vùng tay nhắm phạm âm. Một làn quang mang kim sắc xuất hiện, che chắn lấy toàn bộ người hắn. Uỳnh một tiếng, quang mang hơi rung lên một chút, Minh Tiến phía trong cảm thấy hơi chấn động, hẩn hủi thẳm. “Công kích thật là mạnh”.

Kỳ Dao xuất thủ, ngay chiều đầu đã bị nam nhân nọ ngăn cản, tức thì càng tức giận vô cùng. Hai tay lập tức bắt quyết, thủy nữ nọ đột nhiên biến thành vô số thủy tiễn, âm âm nhắm về phía quang mang kim sắc mà công kích. Nàng lúc này không còn kiêng kị gì nữa, dùng mười phần thực lực tấn công. Hàng loạt thủy tiễn cùng với khí tức Nguyên Anh mãnh liệt ào ào lao tới khiến Minh Tiến có chút giật mình, hẩn cau mày nhìn tới thân ảnh nữ nhân phía xa xa, trong lòng có chút khấn trương, tay bắt phạt thủ tụng niệm. Trước mặt kim khí dần dần hội tụ, kết thành một đồ hình chữ “Vạn” lớn. Minh Tiến khẽ phát tay, lập tức đồ hình nọ xoay tròn trong không trung, hình thành một tấm thuẫn lớn. Âm âm, âm âm, liên hồi những thanh âm va chạm vang lên, xung khí lan tỏa ra khắp Minh gia trang, len lỏi khắp nơi. Duy chỉ có khu bếp nơi Ngân Nguyệt vẫn đang hì hụi nấu nướng có trang bị Triệt Âm Phù nên không hề hay biết. Liên tiếp ba gian phòng phía nam cửa bị đẩy ra, có ba bóng thân ảnh một trắng, một vàng, một hồng lao ra, nhằm hướng hậu viên mà lao tới.

P phía bên ngoài cũng một phen nhốn nháo, chỉ thấy trong Minh gia trang ánh kim quang lập lờ lúc mờ lúc tỏ khiến cho đám người bàn tán không thôi. Các luồng xung khí lan ra khiến cho bọn họ hiếu kì, to nhỏ thảo luận. Thậm chí ngay cả Trưởng trấn Hiểu Vân cũng cảm thấy kì quái, lão lần mò tới mấy thi lâu bên ngoài Minh gia trang, tìm một chỗ thuận tiện mà quan sát.

Minh Tiến lúc này cũng cảm thấy bức bối vô cùng, ngoài mặt vẫn chống đỡ công kích, mặt khác thâm quan sát Nội Hải. Hắn chỉ thấy kim khí đang điên cuồng va lảnh những vết nứt trên kim đan, tức thì càng lúc càng tức giận. Nghiến răng đem kim thuẫn đẩy bật lại toàn bộ công kích. Kỳ Dao lúc này cảm thấy giật mình, hàng loạt thủy tiễn của nàng bị bắn ngược trở lại khiến nàng cả kinh. “Không thể nào...thực lực này...quá mạnh...”. Đột nhiên nàng nghe thấy một giọng quen thuộc, vội quay người lại.

76. Chương 76: Bạch Hồ Hiện Thân

- Kỳ Dao tỷ, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Như Như khê hỏi,mắt chăm chú quan sát về phía kim quang phát sáng.Liên Liên cùng Bạch Phụng bên cạnh cũng có chút khấn trương,nheo mắt mà nhìn.Kỳ Dao bực bội nói.

- Ta phát hiện một tên sắc lang mò vào trong hậu viên!

- Ân,để Liên Liên thử xem!

Liên Liên nói,nàng nhẹ nhàng tung mình xuống hồ nước,vừa vặn đứng trên mặt nước.Điều này khiến cho Kỳ Dao lập tức động tâm,chú ý quan sát bước chân Liên Liên.Liên Liên lúc này chỉ mới là tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ,nhưng hiện tại nhờ phục dụng Tụ Linh Đan,vừa vặn linh căn xuất hiện là thủy hệ.Thêm nữa nàng tu tập công pháp Thủy Liên Đăng mà Minh Tiến lưu lại khiến nàng có thể phiêu phiêu tự tại trên mặt nước như ở đất liền.Hai bàn tay khê bắt quyết.Lập tức nước từ trong hồ bắn lên hình thành một đài sen lớn màu xanh ngọc,nó xoay tròn trên mặt nước.

- Đi!

Liên Liên vung tay,đài sen nọ theo hướng tay nàng mà lao về phía kim quang nọ.Như Như cùng Bạch Phụng lúc này không hề ra tay,chỉ chăm chú đứng quan sát.Không phải vì các nàng cho rằng Liên Liên có đủ khả năng đánh bại kẻ đột nhập,Liên Liên mới chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ,Như Như cũng đã Kết Đan sơ kỳ viên mãn còn Bạch Phụng đã là Kết Đan trung kỳ.Cái chính là nơi này môi trường tương khắc với pháp quyết của cả hai người.Như Như là hỏa hệ,Bạch Phụng là băng hệ.Mà nơi này lại là thủy hệ,còn kèm thêm cả chút nhiệt hỏa.Nếu như hai nàng ra tay chắc chắn không thể phát huy hết khả năng của mình.

Minh Tiến lúc này vô cùng tức giận,chỉ có thể giương mắt nhìn kim đan dần dần hồi phục.Lại thấy một đạo thủy công đánh tới khiến hắn bộc phát tức giận,phật thủ vương ra,một bàn tay kim khí đánh bật lại thủy công lao tới.Bên ngoài Liên Liên trấn động,chỉ thấy thủy liên bị một bàn tay kim khí đánh nát.Như Như và Bạch Phụng mơ mơ hồ hồ nhìn tới,có cảm giác vô cùng quen mắt thì chăm chú quan sát.Minh Tiến sau khi đánh bật thủy công,phần nọ lao ra khỏi góc hồ,định một chiêu diệt sát,phật thủ đã sẵn sàng đưa ra,chân khí cuộn cuộn dồn nén trong tay.Đột nhiên ánh mắt đầy sát ý co rút,hắn thấy Liên Liên đứng đó thì vội chuyển hướng.Một chiêu đánh mạnh xuống hồ nước khiến nước bắn lên tung tóe,mượn phản lực mà nhảy lên bờ.Như Như với Bạch Phụng ở gần đó thì ngấm nghĩa một chút,sau đó vui mừng mà gọi.

- Ca ca...là ca ca đó sao?

- A...là chàng!

Hai nàng chạy tới bên hắn,Liên Liên nghe vậy thì cũng ngẩn ra mà nhìn.Ánh mắt nghi hoặc nhìn tới Kỳ Dao dưới hồ,Kỳ Dao cũng dùng ánh mắt y như vậy nhìn tới nàng.Minh Tiến lúc này với tay cầm lấy cái kính đang treo ở một cành trúc đeo vào,bấy giờ Liên Liên mới mừng rỡ chạy tới ôm chăm lấy hắn,nhưng rất nhanh cả ba nàng đều mặt ngọc đỏ ửng,lùi lại một quãng.Nguyên là hắn không mặc y phục gì,chỉ có mỗi cái khăn bông quấn quanh bụng a.

Minh Tiến lắc lắc cái cổ,làm ra vẻ mặt mỗi.Hắn khê liếc mắt tới Kỳ Dao dưới hồ,sao đó nhàn nhạt nói.

- Nếu cô muốn luận chân lực,trước tiên nên mặc lại y phục đi đã!

Kỳ Dao đang ngây ngốc nhìn hắn,sau đó lại nghe hắn nói thì giật mình nhìn xuống.Lập tức hai tay che ngực mà hét toáng lên.

- Á...á...á...!

Nàng trầm mình xuống nước,ánh mắt đầy thù hận cùng xấu hổ nhìn tới hắn.Đột nhiên tay phải với được một vật nặng nặng,tức thì hô lên.

- Minh Tiến,sắc lang...!

Vút,một vật đen ngòm từ tay nàng lao về phía hắn.Minh Tiến lúc này vừa vặn quay đi,không hề chú ý,chỉ khi nghe thấy tiếng hô lên của Bạch Phụng thì giật mình nhìn lại.Bốp!Một vật cứng rắn lao tới trán khiến hắn có chút choáng váng.Một cái chậu gỗ đang lăn lông lốc dưới đất,Minh Tiến một tay ôm đầu,người hơi loạn choạng.Hắn cảm thấy có chút nước nóng ấm đang chảy qua kẽ tay,là máu.

Liên Liên vội vã rút khăn tay,vươn tay ép lên trán hắn.Bạch Phụng ai oán trách móc Kỳ Dao.

- Kỳ Dao tử,sao tử lại làm như thế?Chàng ấy với tử chỉ là hiểu nhầm,sai tử lại còn ra tay như vậy?

Kỳ Dao lúc ấy ngăn người,nhưng rất nhanh hai tay ôm mặt,ủy khuất rưng rức khóc.

- Hấn...hấn...đã thấy toàn bộ...toàn bộ...ta...ta...sau này...ta...ta còn có thể...nhìn...nhìn mặt mũi ai nữa?...Ta...ta...

Nàng nước nở khóc lớn,Như Như vội tới bên mà an ủi vỗ về.Lại ra hiệu cho Bạch Phụng cùng Liên Liên,lập tức đưa Minh Tiến rời đi.Phía ngoài mấy thi lâu,khi nhìn thấy đám mây mang theo sát khí khủng bố đột ngột tan biến,nhiều người không khỏi ồ lên một tiếng đầy tiếc nuối.Riêng đám tu sĩ cao tăng thì chỉ lắc lắc đầu “Xem ra người này hỏa hầu còn chưa đủ!”.Ở mỗi giai tầng đột phá bình cảnh,mỗi tu sĩ lại có một lĩnh ngộ riêng.Có nhiều người cố gắng vài lần mới có thể tiến giai,nhưng cũng có một số người ngay lần đầu tiên đã vượt qua bình cảnh,việc này thường được các tu sĩ gắn liền với hỏa hầu và cảm nhận về lịch duyệt tu chân của từng người.

Trong sảnh,bên bàn trà.Có năm người đang ngồi im lặng,Kỳ Dao đang gục vào vai Như Như mà khóc thút thít.Bên đối diện,Bạch Phụng cùng Liên Liên đang lo lắng nhìn tới Minh Tiến.Hai nàng người dùng khăn ướt thấm vết thương,người rắc thuốc rồi băng bó lên trán hấn.Minh Tiến lúc này sắc mặt lạnh tanh,không lộ ra chút biểu tình nào,hấn nhắm mắt vờ như đang đả tọa.Thật sự trong lòng hấn lúc này bực bội vô cùng,chỉ cần thêm một chút nữa là hấn có thể đột phá giai tầng.Ấy vậy mà lại bị phá đám giữa chừng vì một nữ nhân lạ mặt,hơn nữa lại được vị nữ nhân này “hậu đãi” bằng một màn chậu bay “vô cùng đặc sắc”.Ở vào vị thế của hấn,có ai không sôi máu được chứ?Phải mấy lần vất vả nhắm lại “Vô Thần”,hấn mới tạm thời trấn tĩnh lại.Vừa vặn lúc này,Ngân Nguyệt mang điểm tâm từ nhà bếp đi lên,thấy trong sảnh đông người thì ngạc nhiên vô cùng.Nàng liếc mắt tới thì giật mình,tay run rẩy thiếu chút nữa là lật đổ cả cái khay gỗ đang bê.Bạch Phụng mau mắn tới đỡ tay cho nàng,Ngân Nguyệt nhào về phía Minh Tiến,mắt ngân ngấn nước hỏi.

- Chàng...chàng sao lại bị thương thế này...ai...là ai đã làm chàng bị thương?

Kỳ Dao lúc này đã ngừng khóc,lau sạch đi dấu vết nước mắt.Tuy vậy khóe mắt còn mọng đỏ thì không thể che giấu,lúc này nhìn tới nàng,dám cá rằng không ai không điên đảo.Cặp mắt ươn ướt cùng với phần hồng nơi má khiến từ khuôn mặt nàng,mị lực trong vô thức truyền ra liên miên bất tuyệt.Ngay cả Liên Liên cùng Như Như cũng nhìn tới ngẩn cả người.Minh Tiến nhìn tới Ngân Nguyệt,khẽ mỉm cười lắc đầu.

- Ta không sao đâu...lát nữa chờ ta đối ẩm cùng nàng!

Hấn vươn tay lau đi những giọt lệ nơi má Ngân Nguyệt,Kỳ Dao nhìn thấy vậy thì trong lòng cũng xuất hiện một chút cảm giác kì quái,trong lòng tự nhủ thầm. “Tên này...hấn có thể dụ dỗ với nữ nhân như vậy sao?...Không đúng,xưa nay nam nhân tu tiên giới chỉ dụ dỗ khi cần lợi dụng nữ nhân mà thôi.Làm gì có chuyện yêu thương thật lòng kia chứ?...Mà kể cả nếu là có thật,chắc chắn cũng không phải hấn!”.Nàng để mặc cho hai người kia tình tứ với nhau một hồi,trong mắt cảm thấy có chút khó chịu.Lạnh giọng nói.

- Hấn bị thương là do ta làm!

Ngân Nguyệt đang gục đầu trên vai hấn,nghe Kỳ Dao nói vậy thì đứng phắt dậy.Ánh mắt giận dữ liếc tới nàng,Ngân Nguyệt nói.

- Cô...

- Ngao...Cô thật đáng chết,dám làm chàng ấy bị thương!

Ngân Nguyệt chưa nói hết câu,Bạch Hổ từ một xó nào đó đột ngột lao lên.Trong sảnh một màn ngân quang chọi lóe sáng khiến tất cả đều che mắt.Lúc nhìn lại đã thấy một nữ nhân trẻ tuổi,toàn thân mặc y phục lông thú trắng tinh.Minh Tiến giật mình,giường như không tin nổi vào hình ảnh trước mắt,hấn đưa tay dụi mắt rồi mới nhìn tới.Chỉ thấy nữ nhân mới xuất hiện,tay đang cầm một thanh trủy thủ sắc lạnh đặt ngay trên vết hầu Kỳ Dao.Lại nghe một thanh âm ngọt ngào mà đầy giận dữ cất lên.

- Ta cứ tưởng cô là người tốt,nào ngờ cô lại tấn công chàng ấy như vậy.Mau tạ lỗi đi!

Bạch Hổ cất lời,nàng thật sự giận dữ vô cùng.Không còn nhớ tới việc mình đang bí mật chưa hóa thân nữa,lập tức hóa hình người mà hướng tới Kỳ Dao.Kỳ Dao lúc này ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên cùng phần nộ.Nàng làm gì sai kia chứ mà hét người này tới người khác cố ý trách móc nàng?Uống hờ là do hấn thay

đổi dung mạo,vì thế mà nàng không nhận ra mới ra tay chứ nàng đâu hề cố ý?Lúc này người cần được bảo vệ là nàng mới phải,nguyên tấm thân trinh bạch đã bị hắn nhìn thấy,nàng còn có thể gả được cho ai?Khóe mắt đã ứa lệ,cặp mắt thu thủy ấy khẽ chớp một cái,những dòng lệ nóng theo gò má hồng lăn đi.Ánh mắt lúc này tràn ngập sự ủy khuất khiến cho ngay cả Bạch Hổ cũng hơi trùn tay,duy nhất chỉ có Minh Tiến là không tỏ thái độ gì.Hắn lúc này đã vận “Vô Thần”,trong ánh mắt chỉ còn một chuỗi mờ lung vô định,nhìn mà như không nhìn,thấy mà như không thấy.

77. Chương 77: Hỏa Long Châu

- Bạch Hổ,muội không được vô lễ!

Ngân Nguyệt nói lớn,chính bản thân nàng lúc này trong lòng cũng có chút tức giận,tuy nhiên nàng cũng không hành động lỗ mãng như Bạch Hổ.Bạch Hổ nghe vậy thì ủy khuất thu lại trủy thủ,đem nó đặt vào bao nơi ống chân,nàng chạy tới phía Minh Tiến,nhảy vào lòng hắn mà thồn thức.Minh Tiến ngẩn người,tự nhiên có một nữ nhân lạ mặt nhảy vào lòng hắn mà khóc rưng rức khiến hắn cứ ngây ngốc nhìn nàng,theo bản năng đưa tay vỗ về.Bạch Hổ cảm nhận được bàn tay hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ trên lưng mình,nàng ngược mắt lên chăm chú nhìn hắn,chỉ thấy hắn đang mỉm cười thì bất giác hai má dâng lên một làn phấn hồng,dụi đầu vào ngực hắn mà trốn tránh ánh mắt ấy.Minh Tiến vừa nhìn thấy khuôn mặt ấy,trong lòng cũng có chút giật mình.Hắn chỉ thấy nữ nhân này chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi,khuôn mặt thanh tú toát ra một khí chất vương giả.Cặp lông mày dài cùng với hàng mi cong vút như tô điểm thêm cho cặp mắt to tròn,long lanh như hắc ngọc(Ngọc trai đen).Cặp mắt ấy lúc này đang ướt những nước mắt,thêm nữa là trên má còn ẩn hiện một làn phấn hồng khiến cho nàng ta có một vẻ thu hút đặc biệt.Nhất là đôi môi của nữ nhân trước mặt,nó có màu hồng cánh sen mà bất cứ nam nhân nào cũng có thể bị hút hồn khi nhìn tới.Bạch Hổ cứ mãi trốn tránh ánh mắt hắn,đường như quên hết không gian xung quanh.Nàng cảm thấy hạnh phúc vô cùng,yên lặng mặc hắn vỗ về.

Kỳ Dao ngược mắt nhìn tới tình cảnh ấy với sự nghi hoặc cao độ,nàng chưa từng nhìn thấy thiếu nữ này xuất hiện trong Minh gia trang kể từ ngày tới đây.Lại nhìn sang phía mấy nữ nhân còn lại,các nàng cũng có biểu tình nghi hoặc như nàng.Thậm trí trong ánh mắt Như Như cùng Bạch Phụng đang hừng hực bốc lên một ngọn lửa ghen tuông thì Kỳ Dao cảm thấy kỳ quái,nhủ thầm “Lẽ nào đây là tiểu thiếp của hắn giấu bên ngoài?...Đúng là tên vô sỉ!”.Kỳ Dao nắm chặt nắm tay,ánh mắt tóe lửa nhìn tới Minh Tiến.Liên Liên trong mắt vốn cũng có chút ghen tuông,nhưng rất nhanh lại ẩn đi.Nàng thừa biết,nàng chỉ là một trong những nữ nhân yêu hắn mà thôi.Sau khi hắn rời khỏi Bạch gia trang,có một lần nàng vô tình gặp một vị tán tu cao tuổi.Người này nhìn vào nàng sau đó chỉ nói một câu: “Số kiếp cô nương sẽ được lang quân thương yêu cả đời.Nhưng có lẽ sẽ ủy khuất một chút,vì cô không phải là nữ nhân duy nhất của y!”.Nhớ tới đây,nàng chỉ mỉm cười trong lòng “Ít ra chàng ấy yêu thương ta thật lòng chứ không như những tên nam nhân khác.Chỉ cần chàng ấy còn nhớ tới ta,còn quan tâm tới ta là đủ rồi!”.

Suy nghĩ của Liên Liên cũng gần như là suy nghĩ chung của toàn bộ nữ nhân U Châu này.Ở đây,nam nhân ba thê bảy thiếp là chuyện bình thường.Chuyện nữ nhân một mình độc chiếm một nam nhân là chuyện vô cùng hy hữu,vì vậy chỉ cần nam nhân nhớ tới mình,còn quan tâm yêu thương mình là các nàng đã quá mãn nguyện rồi.

Minh Tiến dễ dàng cảm nhận thấy bầu không khí khác thường cùng với ánh mắt đầy sát khí từ Bạch Phụng và Như Như,khê đẩy Bạch Hổ ra khỏi lòng mình nhưng nàng nhất quyết không chịu,cứ bám chặt lấy cổ hắn.Ngân Nguyệt đứng bên cạnh thì nhìn tới phía Kỳ Dao,hai bàn tay ngọc bí mật bấm đốt,sau đó khẽ mỉm cười “Tất cả đều chung một nhà a!”.Nàng đương nhiên có thể nhìn ra rõ ràng ánh mắt tóe lửa của ba nữ nhân trước mặt,vì thế cất lời.

- Bạch Hổ,muội trước tiên đứng lên đi đã.Đừng làm tướng công khó xử!

Ngân Nguyệt nhắc tới lần thứ hai,Bạch Hổ mới chịu đứng lên.Nàng xấu hổ,ngượng ngịu cúi đầu trước mấy nữ nhân,sau đó ấp úng nói.

- Muội...muội là Bạch Hổ...là...là người có hôn ước với chàng ấy...Muội...muội xin ra mắt các tỷ...

Nàng nói xong thì lập tức thi lễ,sau đó vụt chạy núp sau lưng Ngân Nguyệt,các nàng khác thì ánh mắt nghi hoặc nhìn tới Minh Tiến,ý như muốn tra khảo “Hôn ước nào?Chàng dám giấu chúng ta sao?”.Minh Tiến thấy vậy thì chỉ cười khỏ,hắn có biết đầu cua tai nheo thế nào đâu?Ngân Nguyệt phì cười,sau đó mới ôn tồn giải thích về chuyện lời phán của mấy vị trưởng lão với nàng và tứ phương vệ nữ.Nói tới đây,Kỳ Dao đột nhiên ngắt lời nàng.

- Ngân Nguyệt cô nương là Huyền Hồ của linh giới?Ta không tin,cô đang che giấu cho hắn mà thôi!

Ngân Nguyệt thấy vậy thì phì cười,ngay cả Liên Liên cũng mang ánh mắt nghi hoặc nhìn tới nàng.Ngân Nguyệt không nói thêm,chỉ khẽ rung người một cái,lập tức chín cái đuôi cáo trắng muốt xuất hiện phía sau lưng.Lần này nàng biến thân có chút khác,nơi mi tâm xuất hiện một dấu kim sa có hình dạng một ngọn lửa.Trong sảnh xuất hiện một luồng linh khí ba động khá đặc biệt,khác hoàn toàn so với khí tức tu chân và khí tức của các thú tộc khác.Minh Tiến ngẩn ra,hắn hướng tới dấu kim sa trên trán nàng mà hỏi.

- Ngân Nguyệt,cái này sao ta chưa thấy bao giờ?

- Hi hi,tướng công à.Đây gọi là Linh Nhân Ấn,chỉ có người của linh giới mới có thể có.Nó là dấu hiệu phân biệt của Huyền Hồ Nữ cùng với Hồ Nữ thông thường.Hồ nữ thông thường khi tu tập tới cửu vĩ nếu trên trán xuất hiện chu sa như thiếp cũng không thể coi là Huyền Hồ,vì thông thường đó là Dâm Huyết Ấn – Có màu đỏ tươi.Chàng đã hiểu chưa?...Chàng xem đây này!

Nói rồi nàng kéo tay Bạch Hổ tới gần,khẽ điểm lên trán nàng ta một cái.Tức thì nơi mi tâm Bạch Hổ cũng xuất hiện một dấu kim sa,chỉ có hình dạng là hơi khác một chút,nó có hình tựa như ba giọt nước đang rơi.

-Ai...thế là còn những ba người nữa nha!...ca ca sắp từ phạt tu chuyển thành sắc lang rồi...!

Như Như đột nhiên nói,cái thói quen nàng gọi hắn là “ca ca”,hắn gọi nàng là “muội” sớm đã in trong tiềm thức rồi.Vì thế cho dù quan hệ hai người lúc này đã khác nhưng kiểu xưng hô ấy vẫn không đổi.Liên Liên cùng Bạch Phụng phì cười,Bạch Hổ thì hai má đỏ lựng,nhất nhất núp sau lưng Ngân Nguyệt,duy chỉ có Kỳ Dao im lặng,trong lòng rối bời. “Liên Liên,Như Như,Bạch Phụng,Ngân Nguyệt và Bạch Hổ đã là năm người rồi,lại còn thêm ba nữ nhân nữa chưa xuất hiện...ta...ta phải làm thế nào bây giờ?”.Kỳ Dao cảm thấy bất an,vốn thân thể nàng đã bị Minh Tiến nhìn thấy tất cả,ngoài cách gả cho hắn thì quả thật không còn cách nào khác cả.Thậm chí nếu có móc mắt hắn ra thì nàng vẫn không còn mặt mũi mà nhìn ai.Kỳ Dao nắm chặt tay,hít một hơi sau đó mới dứt khoát nói.Ánh mắt đầy kiên định.

- Minh Tiến,ta có chuyện cần nói với người!

- Cô cứ nói đi,ở đây toàn người thân của ta,không có gì phải giấu diếm cả!

Minh Tiến nói,trong lòng có chút lo lắng,lại nhìn tới ánh mắt đầy nghiêm trọng của nàng ta thì cảm thấy không ổn.Nhưng câu tiếp theo lại khiến hắn thở phào.

- Cái này là tôn sư nhờ ta chuyển lại cho người,nhận lấy!

Kỳ Dao từ túi trữ vật tung ra cho hắn một cái hộp gỗ đen thui,không rõ làm từ loại gỗ nào.Minh Tiến nhân lấy cái hộp nọ,hắn cảm nhận được nó được làm từ gỗ,tuy vậy lại nặng dệ thường.Khẽ khàng mở nắp hộp,từ trong hộp gỗ,một luồng hồng quang lóe lên khiến tất cả ngây ngốc nhìn tới.Hắn mở lần từng lớp vải phủ trên vật nọ,cuối cùng thì nhìn rõ là một viên ngọc màu trắng tinh,tỏa ra một lớp sương hồng mờ ảo bao bọc bên ngoài.Ánh mắt Ngân Nguyệt có chút mờ mịt,sau đó kinh hỉ hô lên.

- Hỏa Long Châu!

Minh Tiến nhất thời giật bắn mình,Như Như cũng mang ánh mắt kinh dị liếc nhìn tới viên ngọc nọ.Phàm là người có chút lịch duyệt về y thuật,ai lại không biết qua Hỏa Long Châu?Tương truyền Hỏa Long Châu là do Hỏa Long khi tọa hóa mà thành,Hỏa Long vốn là thánh thú,đương nhiên uy lực trên phương diện pháp bảo là không cần bàn cãi nhiều.Tuy nhiên trong phương diện y dược cũng là một sinh vật ham mê thảo dược hàng đầu,nó thường thích thú ăn các loại linh thảo ngàn năm như Tuyết Linh Sâm,Bách Niên Liên,Thiên Niên Hà Thủ Ô,có tài liệu còn nói Hỏa Long thích uống nước Cam Lộ của Tiên giới.Thân mang Hỏa Hệ,xong nó lại thích nơi ở có thật nhiều thủy tính.Vì thế khi tọa hóa thường chọn đáy biển sâu,để kiếm được một viên Hỏa Long Châu này ngoài có duyên còn phải có thực lực kinh người.Hỏa Long Châu có thể coi ngang hàng,thậm chí vượt quá Xá Lợi Tử mà chiếm giữ danh bài hàng đầu.Nó không những có thể khởi

tử hồi sinh,cung cấp sức mạnh thần thức và hồi phục Nội Hải mà còn có thể tạo ra cho người dùng một loại vương khí mãnh liệt – Long Uy.Nhân loại thường đồn thổi,nếu có loại vương khí này thì khi phải đối chiến với ma thú hay phi thăng linh giới,chỉ cần thả ra Long Uy,lập tức có thể chiến thắng, phi thăng mà không cần trải qua khảo thí vượt ải.

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn tới nó,ngay cả Kỳ Dao cũng nhất thời ngây ngốc.Nàng không ngờ tới sự phụ lại cho hần một vật vô giá như vậy,sự phụ nàng rõ ràng xem trọng hần vô cùng.Nghĩ tới đây,nàng cảm thấy có chút yên lòng,nàng tin vào khả năng phán đoán của sự phụ,vì thế lại càng tăng thêm dũng khí khi đưa ra quyết định của mình.

78. Chương 78: Ta Gả Cho Người

Kỳ Dao nói.

- Minh Tiến,còn chuyện này nữa!

- Chuyện gì vậy?

Hần thờ ơ hỏi,ánh mắt vẫn chăm chú quan sát Hỏa Long Châu.Kỳ Dao trên mặt đỏ ửng,áp úng nói.

- Người...người là kẻ đã thấy...thấy...thân thể ta...vì thế...vì thế...ta muốn nói...Muốn nói...ta...ta gả cho người...!

- Ặc,cô nói cái gì?

Minh Tiến mắt tròn trĩnh,nhìn tới phía Kỳ Dao.Chỉ thấy nàng ta hai má đỏ ửng,cúi đầu.Sau đó rất nhanh ánh mắt cương quyết nhìn tới hần,hai má đỏ bừng trông vô cùng mỉa mai hoặc.Nàng chậm rãi nói một cách rành mạch.

- Người đã nhìn thấy thân thể ta...người phải chịu trách nhiệm với ta,ta gả cho người.Mấy ngày nữa theo ta về Vũ Phong gặp sư tôn,nhờ sư tôn sắp đặt hôn sự!

Lần này thì không chỉ Minh Tiến,Liên Liên,Như Như,Bạch Phụng và Bạch Hổ đều tròn mắt nhìn tới Kỳ Dao.Chỉ duy nhất có Ngân Nguyệt là cười hi hi,khom lưng chúc mừng.

- Hi hi hi,chúc mừng tương công nha.Kỳ Dao cô nương đã ngỏ lời,chàng không nên từ chối mà phụ lòng người ta nha,hi hi hi...

- Ngân Nguyệt...!

Năm cái miệng cùng lúc quát lớn tên nàng,Ngân Nguyệt thì che miệng mà khúc khích không thôi.Bạch Hổ thấy vậy thì cau mày,lập tức chui vào lòng Minh Tiến,nàng ngồi lên chân hần mà quay ra nhìn mọi người,nói lớn.

- Muội không chịu,chàng ấy là của muội,muội không cho chàng ấy đi đâu hết!

Nói rồi nàng vươn tay kéo cổ hần xuống,cặp môi hồng trôm lén môi hần mà hôn,nàng cắn nhẹ vào môi hần sao đó mới chịu rời ra.Dùng ánh mắt đầy thách thức nhìn về phía Kỳ Dao,các nàng khác cũng nhao nhao hét cả lên,vây kín lấy hần.Nhất quyết không muốn hần rời đi,Kỳ Dao thì thản nhiên uống trà,sau đó quay sang nói.

- Các cô muốn hần không thể tiến giai lên Nguyên Anh,vậy cứ tự nhiên đi...dù sao...dù sao...

Nàng nhớ lại lúc trước,hai má đỏ lên nói.

- Dù sao ta cũng là người phá hoại lúc hần tiến giai lên Nguyên Anh Kỳ.Về Vũ Phong chủ yếu là lợi cho hần mà thôi!

“Nguyên Anh Kỳ” Lời này nói ra khiến chúng nữ trong lòng hoãn hỉ không thôi.Minh Tiến có thể tăng tiến tu vi lên Nguyên Anh Kỳ,không phải như vậy các nàng đều có thể...Nghĩ tới đó,sắc mặt ai cũng đỏ ửng hết lên.Kỳ Dao nhìn các nàng thấy có chút kỳ quái,nhưng cũng chẳng hỏi han gì thêm,chỉ chậm rãi uống trà.Kì thật trong lòng nàng cũng rối tung rối mù lên a,lấy hần rồi còn phải hầu hạ hần nữa,nàng cảm thấy có chút hối hận. “Thôi,dù sao hần cũng thấy hết thân thể mình rồi...những cái khác chỉ là sớm muộn mà thôi...Chỉ

bằng lần này trên đường về Vũ Phong gắng hành hạ hấn cho thỏa mãn,sau này có thể biến hấn thành người hầu ỳnh a...!”.Trên mặt nàng xuất hiện một nụ cười ki quái...

- Muội nói thật đấy chứ?Hổ vương chi vương là tình nhân của hấn sao?

- Ân,tỷ tỷ.Không có sai chút nào đâu!

-Ai...Thôi được,muội về nghỉ ngơi đi!

Linh Trâm khoát khoát tay,chờ cho bóng nhân ảnh áo tím ấy khuất dạng thì thở dài,trong lòng trở nên mông lung.Nàng khẽ ấn nhẹ lên cái đầu hổ nơi ghe mình ngồi,lập tức một phiến đá ốp tường sau lưng tách ra,lộ ra một thông đạo lấp lóe hồng quang mà tiến vào.Dọc đường đi.Linh Trâm cảm thấy càng lúc càng khó suy tính.Nàng không ngờ rằng bên cạnh kẻ thù của Vô Lệ lại xuất hiện một Nữ Hổ vương chi vương có thể hóa hình.Từng bước chân chậm rãi,như cố ý kéo dài thời gian để suy tính,một hồi lâu theo con đường nọ,nàng tiến vào một cái hồ lớn,nơi Vô Lệ đang đã tọa bên trong.

Cái Hồ này nằm bí mật trong một hang động lớn,mặt hồ vô cùng quý dị.Nước trong hồ hoàn toàn một màu đỏ như máu tươi,thì thoảng còn có bọt nước nổi lên lục đục.Đây là cấm địa của Hồ tộc – Huyết Trì.Vô Lệ bán thân lôa thể đang đã tọa bên trong,hắn nghe tiếng bước chân thì mở mắt.

- Thế nào rồi,nàng có tin tức gì về hấn chưa?

- Có rồi,hắn đang bị trọng thương,hơn nữa đã mê man chưa hồi tỉnh lại.Nghe nói là do tự mình làm bản thân bị thương!

Linh Trâm mau mắn đáp,lại cố ý nâng nặng bệnh của kẻ kia.Nàng biết rõ ràng mình cần lợi dụng Vô Lệ trong một thời gian dài,vì thế kiếm cớ để kéo dài thời gian.Quả nhiên Vô Lệ nghe xong nét mặt đầy cau giận,vung tay đập mạnh khiến nước trong hồ bắn tung tóe,lầu bầu.

- Hừ,vậy đến bao giờ ta mới có thể cùng ngươi so tài đây Minh Tiến?

- Ai da...chàng đừng nóng vội mà.Cứ từ từ nha...được không?

Linh Trâm dùng giọng điệu nhu mì nói,lấy tay xoa xoa lên bộ ngực trần của Vô Lệ.Nơi mi tâm – Dâm Huyết Ấn lập lòe phát sáng,Vô Lệ bị nàng khiêu khích,dâm ý nổi lên lập tức đè nàng ra ngay bên cạnh bờ hồ,gây cuộc truy hoan.Trong Huyết trì tôn nghiêm,lúc này chỉ còn lại những thanh âm đầy dục vọng và khoái lạc vang đi...

Ngoài cổng Minh Gia Trang,hôm nay vừa vặn xuất hiện ba bóng người.Dẫn đầu là một lão già tóc đã bạc trắng,sau lưng lão là hai thanh niên khá anh tuấn,nhìn qua thì có thể đoán đây là một gia đình.Nhưng không,lão già tóc trắng nọ chính là Trưởng trấn Hiểu Vân – Lạc Diệp Vân.Còn hai thanh niên phía sau chính là hai đệ tử chân truyền của lão.Lạc Diệp Vân năm nay cũng đã ngoài bốn trăm,tu vi cũng đã đạt tới Nguyên Anh Trung Kỳ viên mãn.Lão có hình dáng như ông già bảy mươi cũng vì năm xưa quá mải mê tu tập,tới khi nhận ra mình đã già mới vội vã tu luyện Trúc Nhan Thuật.Hôm nay lão tới đây đơn giản là muốn thăm dò thực lực của Minh Gia Trang là chính,thăm dò xem ai là người tối hôm trước đã đột phá Nguyên Anh.Ở Hiểu Vân trấn này,tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng không quá hiếm gặp,nhưng một người vừa tới chưa được bao lâu mà đã tiến giai thì có phần làm lão hiếu kì.Lạc Diệp Vân khẽ cầm lên tay một tấm truyền âm phù,đưa lên miệng,sau đó tung vào trong Minh Gia Trang.

Minh Tiến lúc này đang ngồi ngay ngoài sảnh uống trà,cái tình huống mới phát sinh mà Kỳ Dao muốn hấn theo về Vũ Phong khiến hấn đau đầu khó tả.Cộng thêm nữa là chính nàng ta đã phá hoại cơ hội tiến giai của hấn khiến hấn thấy cực kì ức chế,thẳng thừng từ chối.Nhưng mà có điều hấn không ngờ,Kỳ Dao cũng cỏi trong mắt hấn đột nhiên biến hóa thành một con người khác,nàng u uất khóc lóc,quay người bỏ về phòng.Trong lúc hấn còn đang ngẩn ra,chưa biết nên làm thế nào thì Liên Liên,Như Như cùng Bạch Phụng,thậm chí ngay cả Bạch Hổ đều xúm lại mắng hấn.Rồi cả bốn nàng vội vã chạy theo sau Kỳ Dao.Hắn mang ánh mắt nghi hoặc nhìn tới Ngân Nguyệt,chỉ thấy nàng ta nhún vai tỏ vẻ không hiểu.

Minh Tiến đương nhiên biết,việc hấn nhìn thấy thân thể Kỳ Dao là không cần bàn cãi nữa,và nó đã xảy ra rồi.Hắn cũng biết,tuy tu tiên giới U Châu biệt lập hoàn toàn với Nhân giới,nhưng một bộ phận không nhỏ tu sĩ vẫn coi trọng cái lễ nghi từ nhân giới truyền tới. “Ai...thật đau đầu!”Hắn thở dài,đột nhiên từ phía ngoài cửa có một đốm lửa vàng vọt bay vào,Minh Tiến cau mày đón lấy,khẽ dùng thần thức đảo qua.Nét mặt

hắn trở nên khó coi vô cùng, trong lòng chửi thầm. “ Mẹ nó, đang bức muốn chết mà lại có kẻ tới quấy...ức chế...”. Tuy vậy, hắn vẫn cố điều chỉnh lại nét mặt, vung tay ném ra tấm truyền âm phù nọ. Chờ nó cháy thành tro rồi mới chỉnh trang, bước ra ngoài.

Lạc Diệp Vân cảm nhận được sự tan biến của tấm truyền âm phù, vì thế lão khẽ truyền âm với hai đệ tử phía sau.

- Bích Tôn, Hoàng Giải. Lát nữa hai người nên ít lời một chút, chúng ta chưa rõ về thân thể người này. Vạn nhất dùng kích động quá mức, ta cũng biết thừa hai người muốn được một lần nhìn mặt mấy vị phu nhân kia, xong người ta là hoa đã có chủ rồi, vì thế đừng nên mộng tưởng quá mức. Ta thân là trưởng trấn nhưng cũng không chắc chắn người kia vì nể mặt mà tiếp đón đâu!

79. Chương 79: Khách Tới

- Vâng, sư phụ!

Nam nhân mặc bạch y phía bên trái nói, y tên Hoàng Giải. Người mặc hoàng y phía bên phải thì phì cười, xòe cây quạt lớn, phía trên đề chỉ chít những chữ là chữ, hắn cười nói.

- Sư phụ, người đừng quá lo. Bích Tôn biết phải làm như thế nào!

Lạc Diệp Vân nghe vậy thì ngoài mặt gật gật đầu, xong trong lòng lại ca thán không thôi. Hai tên đệ tử chân truyền này lão vô cùng yêu quý, cả hai thân đều mang linh căn cùng với cơ trí hơn người. Những cũng vì thế mà lão không yên tâm, quá mức cơ trí thường có lúc vì nữ sắc mà bại lộ, cổ nhân đã dạy rồi. Quân tử khó vượt ải mỹ nhân. Lạc Diệp Vân chỉ còn nước thở dài “Tới đâu hay tới đó vậy!”.

Cánh cửa Minh Gia Trang nặng nề được đẩy ra, ba người bên ngoài ánh mắt tò mò chiếu tới. Chỉ thấy có một nam nhân thân hình cao lớn, mập mạp mặc một bộ y phục bằng lụa xám đang bước ra. Ánh mắt Lạc Diệp Vân có chút ngưng trọng, nhưng hai tên đệ tử phía sau ánh mắt lập tức tràn đầy thất vọng, trong lòng chửi rủa không thôi.

Minh Tiến khi tới cửa đã dùng giác quan nghe trộm được ba kẻ nọ đối đáp, hắn trong lòng cười nhạt. “Cứ tưởng Trưởng trấn thì thế nào, hóa ra là đi dung túng cho hai tên đồ đệ cứng soi mói nữ nhân nhà người khác. Hừ!”. Trong lòng hắn đã có chủ ý, vì thế dùng Hư Khí Thuật tiêu tán toàn bộ tu vi cùng khí tức tu chân mỗi bước ra ngoài.

Lạc Diệp Vân cung tay nói.

- Phiền quản gia cho chúng ta diện kiến Minh Trang chủ!

- Ta là Minh Trang chủ đây, không biết lão nhân gia có điều gì chỉ dạy?

Lập tức cả ba người đều giật mình, theo những lời đồn thổi, Minh Gia chủ là một tuấn nam, hơn nữa còn là một mỹ nam tử hiếm có. Vậy mà tên nam nhân mập mạp này nói hắn là trang chủ, quả là quá mức nực cười. Lạc Diệp Vân lòng đầy mâu thuẫn, cho rằng vị Trang chủ cố ý không tiếp khách. Vì thế cười mà nói.

- Quản gia không cần đưa cọt, phiền báo lại ta là Lạc Diệp Vân – Trưởng trấn Hiểu Vân xin cầu kiến!

Lão nhân mạnh mẽ Trưởng trấn Hiểu Vân, Minh Tiến khoe miệng hơi nhếch lên một chút, khuôn mặt thoáng có chút tiểu ý, nhưng rất nhanh lại biến hóa về vẻ mặt lãnh đạm như ban đầu. Hai tên đệ tử phía sau đương nhiên đã quan sát kỹ hắn, vì thế có thể nhận ra nụ cười đùa này. Bích Tôn gấp quạt, cau mày nói lớn.

- Mau vào báo với chủ nhân nhà người, chỉ cần y lời là đủ, chớ nên vòng vo. Chỉ là hạ nhân mà coi khinh người khác quá đấy!

- Bích Tôn, câm miệng lại cho ta!

Lạc Diệp Vân giận dữ quát lên, Bích Tôn nghe thấy vậy lập tức hừ một tiếng, sau đó nhìn sang hướng khác. Lạc Diệp Vân chỉ còn cách cười cầu hòa nhìn tới Minh Tiến, trong lòng thì mắng thầm. Cũng tại lão cứng chiều hần quá mức, giờ mới sinh sự thế này. Hoàng Giải phía bên cạnh vội vàng giải thể bí cho sự phụ, hần cười nói.

- Quân gia, phiền ngài thông báo giúp với Trang chủ. Đây là chút ít tiền trà, mong quân gia thu nhận!

Hần đưa ra một cái túi vải, để lộ ra trong đó khoảng hơn chục viên linh thạch. Thói đời thường tham tài, có ai không vì tiền tài mà dốc công dốc sức kia chứ? Chim chết vì mồi, người chết vì tiền, đời nào cũng có, và tu tiên giới cũng không hề có ngoại lệ. Minh Tiến cố nhịn cười, làm ra nét mặt nghiêm trang, hần lắc đầu mà nói.

- Ta đã nói rồi, ta chính là Minh Trang chủ. Ta tên Minh Tiến!

- Người...

Bích Tôn tức giận, gắt gỏng. Minh Tiến vốn thấy cái mặt hần đã cảm thấy đáng ghét rồi, lại thêm lần này nữa thì bức bối. Dùng toàn bộ thần thức không kiêng kị gì mà xuất ra toàn bộ, tuy vậy hần vẫn ẩn giấu tu vi của mình, tránh gây phiền phức không cần thiết. Ba người sắc mặt lập tức biến đổi, Lạc Diệp Vân thì sắc mặt chợt trắng bệch, sau đó thì trở lại bình thường. Còn Bích Tôn cùng Hoàng Giải thì sắc mặt tái mét, hai chân run run. Thần thức của hần vốn đã vượt quá cấp tu vi tới năm sáu lần, vì thế vô cùng cường đại. Thậm chí nó còn ảnh hưởng tới không ít người đang đi cách đó không xa, khiến cho đám người không khỏi liếc mắt nhìn tới phía xuất phát của luồng thần thức mãnh liệt nọ. Trên một thi lâu gần đó, một nam tử trên thân vận một bộ gấm y cầu kì khê nhưn mày nhìn tới. Y chính là Lâm Phong, thiếu chủ của Thiên Tinh Cung mà Minh Tiến đã có dịp gặp ở Tam Môn trấn. Lâm Phong lẩm bẩm.

- Luồng thần thức này quá mức cường đại!

Hần đứng hần dậy khỏi bàn trà, bước tới dùng Viễn Thị Thuật quan sát, trong lòng không khỏi giật mình đánh thót. “Kia không phải là vị tu sĩ Ngưng Phong Kỳ đạo nọ tại Tam Môn trấn hay sao?”. Lâm Phong cau mày, không ngờ lại gặp người này tại đây. Sau lần tầm đan ở Tam Môn trấn, hần trở về Thiên Tinh Cung và bẩm báo việc này với Cung chủ - sư phụ Nhật Nguyệt. Nhật Nguyệt nghe tin tức thời trầm ngâm, sau đó ra lệnh cho hần bằng mọi giá tìm kiếm vị tu sĩ phạt tu này. Với Nhật Nguyệt cùng như Thiên Tinh Cung mà nói, có cơ duyên tìm thấy một vị phạt tu Ngưng Phong Kỳ quả thật là vận số vô cùng lớn. Thêm nữa người này không xuống tóc, cũng có nghĩa là y có thể thoải mái chém giết mà không cần quan tâm tới giới luật; Cũng có nghĩa là lôi kéo hần dễ hơn so với lôi kéo một vị sư. Trước lúc để Lâm Phong đi, y đã nói.

- Phong Nhi, bằng mọi giá con phải lôi kéo được y về Thiên Tinh Cung. Linh thạch, pháp bảo, đan dược hay thậm chí là cả nữ nhân... bao nhiêu cũng chấp nhận. Con rõ chưa?

Lâm Phong sau khi nghe căn dặn lập tức ngày đêm không nghỉ, phi hành tới Tam Môn trấn tìm kiếm. Đáng tiếc là không có kết quả, hần uể oải ngao du, dần dần quên khuấy mất việc kia. Nào ngờ hôm nay lại đụng mặt.

Minh Tiến cười nhạt, nhìn tới hai tên nọ. Hần thu hồi lại thần thức, sau đó nói.

- Thế nào, vị “thượng nhân” áo vàng kia đã tin hay chưa?

Lạc Diệp Vân mồ hôi lấm tấm, trong lòng thầm kinh hãi. Luồng thần thức này chỉ sợ đã vượt quá tưởng tượng của hần. Lại không thấy biểu hiện tu vi của nam nhân trước mắt thì kinh nghi bất định, cho rằng vừa rồi không phải y kết Nguyên Anh mà là một trong mấy vị phụ nhân của y. Hai tên đệ tử của lão lúc này chân đã nhũn ra, phải gắng gượng lắm mới có thể đứng được, im lặng cúi đầu. Lạc Diệp Vân nói.

- Thật sự xin lỗi, là đồ đệ của ta nhất thời lỗ mãng gây hiểu nhầm. Mong Trang chủ thứ tội, quả thật trước đây nghe đồn đại là Minh Trang chủ là một mỹ nam, mà ngài thì...

- Ta thì quá tầm thường, phải không nào? Ha ha ha...

- Thật sự đắc tội quá nhiều rồi!

Nói xong thì lão vãi một vãi dài. Minh Tiến cũng không nhìn tới nữa, đột nhiên phía sau truyền tới một thanh âm đầy mỉa mai. Ngân Nguyệt tiến tới.

- Tướng công,ngoài đó có chuyện gì vậy?

Nàng đang mặc một bộ áo màu đỏ,ôm lấy tấm thân kiều mị khiến cho người ta bị mất hồn.Hai tên kia thấy vậy thì ánh mắt sáng lên,dùng tia tham lam chiếu tới.Minh Tiến cau mày,hừ lên một tiếng,Lạc Diệp Thuần cũng cau mày,truyền âm mắng chửi một hồi.Lúc này Ngân Nguyệt đã tới phía sau lưng Minh Tiến,nàng dùng ánh mắt tò mò đánh giá ba người trước mặt một hồi.Lạc Diệp Vân sau khi mắng mỏ hai tên đệ tử một hồi,sau đó mới quay sang bái lễ Ngân Nguyệt.Khi áp của nàng hiện nay ngang hàng với lão,vì thế lão không dám xem thường,lại truyền âm một hồi với hai tên đồ đệ.Lập tức hai tên mặt tiu nghỉu,chúng mới chỉ là Kết Đan Hậu Kỳ,sao dám mơ tưởng nữa?

Ngân Nguyệt sau khi nghe lão nói thì phì cười,để lộ ra hàm răng trắng mà nói.

- Chà,vậy có lẽ Trưởng trấn hiểu nhầm rồi.Đó là Ngũ phu nhân,nàng ấy mới từ bên nhà mẫu thân trở về.Chắc đọc đường sợ bị kẻ khác chú ý nên mới giả nam nhân mà thôi.Còn đây mới chính là Minh lão gia – Minh Tiến!

Ngân Nguyệt nói,sau đó lễ phép đứng nép sang một bên.Minh Tiến ghé tai nàng thì thảo gì đó,chỉ thấy nàng gật gật đầu rồi bước vào trong nội trang.Hắn quay ra nhìn tới ba người,lát sau mới nói.

- Cuối cùng thì trưởng trấn có việc gì cần tìm ta,cứ nói tại đây cũng được.Nếu vào trong nội trang...

Minh Tiến dùng ánh mắt khinh miệt nhìn tới Bích Tôn,sau đó mới nhìn tới Lạc Diệp Vân mà nói tiếp.

- ...chỉ e không tiện ấy vị công tử,nhất là vị “thượng nhân” đây!

80. Chương 80: Hộ Tổng

Có một truyện đương nhiên Minh Tiến không thể ngờ tới,cũng không thể nào tưởng tượng ra nổi.Đó là bài thơ hán “ mướn” trong sách cũ được lan truyền rất nhanh trong Hiếu Vân trấn.Thì lâu,Trà lâu nào cũng có kẻ bàn tán tới nó.Thậm chí có người hứng khởi mà ngâm thành khúc phổ,tiêu phổ mà ca xướng.Cũng phải,nó là một tác phẩm bất hủ có thật của lịch sử nước hán,một bài hịch trước lúc xung trận,thêm nữa là nó được cô đọng hết sức hoa mỹ chỉ trong bốn dòng thơ.Chỉ bốn dòng nhưng dụng ý cùng khí khái ngút trời,nhất thời làm người nghe - nhất là những kẻ kia tất ngấm ham muốn bất chính.Vì thế nó càng nhanh chóng được truyền đi.Duy chỉ có Lạc Diệp Vân cùng Bích Tôn là suốt ngày núp trong nhà,không hề bước ra ngoài nữa bước.Hoàng Giải khi được người khác hỏi thăm thì chỉ cười mà nói họ đang bế quan,nhưng người ngoài thì cười thầm,mắt mặt như thể không trốn tránh mới là lạ.Bích Tôn ở Hiếu Vân trấn này được liệt vào hàng Ngũ Nhân Kiệt,văn thơ của y được coi là hàng đầu,ấy vậy mà chỉ một đoạn thơ của Minh Trang chủ đã khiến hắn im bặt mà thối lui,đương nhiên là vô cùng mất mặt,thua ngay trên sân nhà.Bích Tôn cũng vốn không phải tay vừa,hắn khá kênh kiệu về tài năng của mình nên cũng không ít kẻ ghen ghét,chỉ là hắn có cái ô to là ông sư phụ Trưởng trấn mà thôi.Nay bị mất mặt,không ít kẻ cười thầm sung sướng.

Thêm một tuần nữa an bình trôi qua trong Minh Gia Trang,cuối cùng,dưới sức ép của các nàng cùng lời “động viên” của Ngân Nguyệt.Minh Tiến đành gật đầu chấp nhận theo Kỳ Dao về đỉnh Vũ Phong.Lúc này hắn đang đứng nơi sảnh,Liên Liên bên cạnh đang chỉnh trang lại y phục cho hắn,nàng vuốt đi vuốt lại cái nếp áo mấy lần,xong đó mới nhìn hắn mà cười,thì thảo vào tai hắn.

- Tướng công,lần này chàng đi sẽ chịu chút ủy khuất đấy,chàng gắng chịu đựng nha!

- Ủy khuất?Ủy...

Hắn chưa nói hết câu,đôi môi ấm áp của Liên Liên đã trùm kín môi hắn.Minh Tiến nhất thời ngây ra,sau đó kéo nàng vào lòng mình mà ôm xiết lấy tấm thân ngà ngọc ấy.Liên Liên sau đó ánh mắt có chút ướt át,dụi đầu vào ngực hắn mà im lặng.Đột nhiên nàng giật mình,đẩy hắn ra khi nghe thấy mấy thanh âm quen thuộc đang hướng tới nàng.

- Ai da...Liên Liên tỷ thật là...tranh thủ lúc chúng ta không có mặt mà ôm ấp ca ca nha!

Như Như cố gắng kéo dài giọng điệu mà trêu chọc,Bạch Phụng tiếp lời.

- Hầy...Tướng công,chàng thiên vị Liên tỷ quá đấy!

- Đúng a...Bạch tử nói đúng nha...Chàng phải chia đều chứ?

Bạch Hổ nói,nàng ta đã thay bộ đồ lông thú nọ bằng một bộ y phục màu phấn hồng,trông kiều mị khôn tả.Khẽ kéo kéo ống tay áo Ngân Nguyệt,Ngân Nguyệt cười hi hi,nói.

- Ta không ý kiến gì...nhưng mà chàng phải công bằng nha,không thì...hì hì,cứ coi chừng chúng ta đó...cho chàng biết tay...!

Minh Tiến gãi gãi mũi,nhìn tới Liên Liên mặt đỏ lựng thì phì cười,kéo nàng ta vào lòng sau đó hướng ra ngoài phía mấy nàng mà nói.

- Các nàng càng trêu Liên Liên nhiều,ta lại chỉ càng yêu nàng ấy nhiều hơn mà thôi!

Hắn lè lưỡi làm mặt quỷ,các nàng tức thì khúc khích mà tiến tới vây lấy hắn.Kỳ Dao lúc này cũng đã tới sảnh,nàng vẫn im lặng nhìn Minh Tiến cùng mấy nàng kia đang cười đùa,trong lòng lại dâng lên cơ man là những câu hỏi. “Sau này ta có thể hòa thuận như họ không?...ta có thể chia sẻ hắn với họ không?...ta có thể...?...ta có thể...?...”.

Minh Tiến với các nàng tíu tít một hồi,sau đó mới chịu để hắn cùng Kỳ Dao rời đi.Các nàng đương nhiên không bỏ qua việc dặn dò Kỳ Dao rồi,chúng nữ thì thầm to nhỏ với nhau,nhiều lúc còn liếc mắt nhìn tới hắn mà cười khúc khích.Kỳ Dao thì nhiều lúc bật cười,nhiều lúc hai má đỏ lên mà liếc nhìn tới hắn,cuối cùng cho tới khi các nàng dặn dò chán chê,mới chịu để hai người rời đi.Từ sảnh Minh Gia Trang,có hai đạo quang mang chợt lóe sáng,một tử sắc,một lam sắc theo nhau rời khỏi Gia trang,nhắm hướng Vũ Phong mà bay tới.

Trên một Thi lâu gần đó,có một nữ nhân kiều mị thân mặc một bộ y phục màu tím đứng dậy,nàng ta tung lên bàn mấy viên linh thạch rồi lập tức xuất ra một phi hành đạo cụ có hình dáng như cái mai rùa,lập tức lao đi.Một đạo hắc quang xuất hiện khiến cho nhiều người ngẩn ngơ mà nhìn theo...

- Vương Hậu,nhân loại nọ đã xuất trang.Hắn đi cùng với một nữ nhân về hướng Đông!

Một nam nhân tuấn tú khom lưng với nữ nhân đang khoác áo lông thú trắng muốt nọ.Nàng ta không hề quay đầu lại,chỉ khẽ phát tay.

- Chúng ta đi,phải thật cẩn trọng.Các người đã sắp xếp bầy như ta nói chưa?

- Đã chuẩn bị chu đáo,thưa Vương Hậu!

- Tốt,chúng ta đi!

Linh Trâm trên mặt thoáng hiện chút tiểu ý,dưới sự cung kính của mỹ nam nọ mà rời gót.Nàng quyết định ra tay thay cho Vô Lệ,thứ nhất là muốn tìm cách thu phục nữ Hổ Vương Chi vương nọ,thứ hai là để Vô Lệ không còn mục đích báo thù,dần dần bị Dâm Huyết trong cơ thể nàng truyền sang khổng chế.Gì mà nói chứ một con rối sát thủ chính là thứ nàng đang cần nhất,lúc này Vô Lệ chính là con át chủ bài để loại bỏ đi mấy tên đại thần đối nghịch...

Dọc đường đi,chung quy cả hai đều không trò chuyện câu nào,chỉ cầm cúi phi hành.Minh Tiến theo sau Kỳ Dao,trong lòng lại cảm thấy có chút lo lắng cùng kỳ quái.Trước lúc hắn đi,Liên Liên nói hắn sẽ chịu ủy khuất?Ngân Nguyệt thì nói hắn phải cẩn trọng,ngăn cản Kỳ Dao tới bất cứ vật nào quá mức thu hút?Minh Tiến gãi gãi đầu,thật sự hắn chưa hiểu ra ý nghĩa các lời nói này.

Hai người cứ thế một mạch phi hành về hướng Vũ Phong,dọc đường đi cũng đôi ba lần nghỉ lại ở các tiểu trấn dọc đường.Thật sự đối với cả hai mà nói,họ đều dư sức phi hành một mạch cho nhanh chóng với Vũ Phong.Nhưng mà Kỳ Dao đương nhiên không bỏ quên ý định của mình rồi,nàng cần không gian và địa điểm để có thể tiến hành cho Minh Tiến “ăn hành”.Trước lúc rời Minh Gia Trang,Kỳ Dao đã từng tới phòng riêng của Liên Liên đàm đạo,nàng đã hỏi ý kiến của Liên Liên.Đương nhiên theo lễ nghi,Liên Liên là chính thất,vì thế Kỳ Dao mới đến tìm nàng,cứ thế hai người trao đổi cho tới tận khuya mới về nghỉ.

Nguyên là Kỳ Dao gặp Liên Liên,trước là để tỏ rõ thái độ của mình về việc nàng nhất nhất muốn gả cho Minh Tiến,điều này không cần bàn cãi.Cái chính là nàng muốn thăm dò thái độ khi mà nàng đưa ra cái ý nghĩ muốn thử thách Minh Tiến trên đường về Vũ Phong.Tại gia tòng phụ,xuất giá tòng phu.Điều này há có nữ nhân nào nơi đây không hiểu?Lấy chồng thì phải theo chồng,phải phục vụ chồng,đấy là điều đương

nhien.Nhưng cách suy nghĩ của Kỳ Dao thì hoàn toàn khác biệt,nàng cho rằng nam nữ đều do cha mẹ sinh ra,nuôi nấng.Nữ nếu đủ năng lực cũng có thể làm việc của nam giới,vậy thì phân biệt thiên vị nam nhân làm gì?Tại sao nam nữ không được bình đẳng,tại sao nữ nhân nhất nhất cứ phải là phục vụ,hầu hạ nam nhân mới là chính đạo?Sao không thể để nam nhân phục vụ nữ nhân?Hoặc ít nhất phụ giúp các nàng những việc nhà?

Liên Liên là người hiểu ý người khác rất nhanh,và những cái mới mà Kỳ Dao nói ra khiến nàng cảm thấy hứng thú.Nàng chỉ phản đối việc nam nhân phục vụ nữ nhân mà thôi.Cũng phải,cái tiềm thức xưa cũ ấy ăn sâu vào trong từng nữ nhân nơi này rồi.Mà Liên Liên cảm thấy không thích thú với cái ý này của Kỳ Dao,cũng là có nguyên ủy của nó.Nếu như nàng là một nữ yêu tu hoặc một ma thú hóa hình,việc có cả đám nam nhân bên cạnh hầu hạ thì chẳng có vấn đề gì.Nhưng nàng là nữ nhân tu tiên giả,thêm nữa việc nam nhân phục vụ nữ nhân thường khiến người ta liên tưởng nhiều nhất tới nữ nhân dâm đẳng,tới Hồ Ly à nha.Nàng là thực nữ kia mà?Còn điều này nữa,nàng hiện tại chỉ yêu duy nhất Minh Tiến thôi,vì thế đương nhiên phản đối cái ý này rồi!

Trong lòng nghĩ vậy,nhưng ngoài mặt thì Liên Liên vẫn tươi cười mà gật đầu,nàng đã coi Kỳ Dao như chị em ruột,thêm nữa sau này các nàng đều có chung một tướng công.Vậy thì nên tranh thủ mà xiết chặt tình cảm chị em a,hòa thuận giữa các nàng chính là thứ mà Liên Liên lúc này đang mong muốn nha!

Thật ra,nếu như Kỳ Dao nói thẳng những suy nghĩ này với Minh Tiến,hắn đương nhiên hoan nghênh vô cùng.Nên nhớ,hắn tới từ một xã hội nam nữ bình quyền,đương nhiên sẽ vô cùng hào hứng tiếp nhận suy nghĩ của nàng mà không hề dị nghị gì thêm.Với tính cách của hắn mà nói,kể cả bắt hắn phục vụ hay làm các việc trong gia đình,hắn nhất định không từ chối.Với Minh Tiến,gia đình chính là nơi hắn coi trọng nhất,vun đắp,trợ giúp nhau được ít nào thì làm hắn vui vẻ hạnh phúc tới đó.Hắn coi trọng nữ nhân,coi trọng các nàng,coi trọng vợ và cũng là mẹ của các con hắn.Hắn sẵn sàng làm mọi thứ để các nàng vui vẻ,kể cả việc khó khăn mà hắn phải tốn công tốn sức mới có thể hoàn thành.Tính hắn là như vậy,khác hẳn với bề ngoài trầm lặng của bản thân mình.

81. Chương 81: Làm Thơ

- Người...người thật quá đáng!

Bích Tôn sau một phen ném trái đầu khổ,vừa mới bình tĩnh thì nghe Minh Tiến nói xoáy mình như vậy.Nhất thời động nộ,hắn dù sao cũng là đệ tử của Trưởng trấn,mà tên này mới chỉ là một người mới tới.Trong trấn lại không cho phép động thủ,vì thế hắn trở nên bạo gan,không hề kiêng kị gì cả.Minh Tiến cười nhạt,cái quy định cổ quái này hắn đã được Ngân Nguyệt nói qua rồi,vì thế cũng không có hứng thú gì thêm.Hắn nhìn cả ba mà nói.

- Ta quá đáng hay không?Hừ!...Các vị làm như trong sạch lắm nhỉ,một người thân là Trưởng trấn mà dung túng cho đồ đệ tới nhà ngắm vợ người khác,thế là trong sạch hay sao?Thử hỏi cả ba người các vị,nếu đó là vợ của một trong ba vị thì ba vị có cho phép kẻ lạ vào nội trang của mình hay không?Không cần cãi cớ,các người truyền âm những gì ta đều rõ cả!

Minh Tiến nhàn nhạt nói,dùng ánh mắt khinh miệt nhìn cả ba người.Đám người phía xa nghe vậy thì tỏ ra khinh bỉ vô cùng,dùng ánh mắt ghen ghét nhìn tới ba người.Bích Tôn cố gượng cười,hắn cố chữa thẹn.

- Đây là do ta tự nguyện,sư phụ không có tham gia.Người tới đây chủ yếu là muốn kết giao hảo hữu mà thôi.Hiểu Vân trấn có một khu vực dành riêng cho các tu sĩ cao tăng có thể họp mặt,trao đổi bí công,pháp bảo...Sư phụ lão nhân gia chỉ có ý tốt mà thôi!

Bích Tôn nói tới đây là đã nhận ý muốn nhìn mỹ nhân là do mình,hắn làm vậy lập tức đảo ngược tình cảnh xung quanh.Đám người xung quanh nghe vậy thì dần thay đổi ánh mắt,phàm là nam nhân,thấy mỹ nữ mà không thể ngắm một lần thì khó mà yên lòng.Hơn nữa đúng là khu vực dành cho tu sĩ cao tăng kia quả thật có thật.Đây là một mũi tên trúng hai đích,vừa giải nguy cho Lạc Diệp Vân,vừa minh bạch cho bản

thân mình. Bích Tôn bề ngoài mới chỉ ngoài hai mươi, đương nhiên những kẻ nọ sẽ cho là y huyết khí đang thịnh, hàng động có chút lỗ mãng cùng bông bột cũng khó tránh khỏi. Minh Tiến thấy hẳn chỉ một câu mà đảo ngược thế đồn ép của mình thì trong lòng có chút thán phục nhưng ngoài mặt vẫn nghiêm nghị nói.

- Nếu ý của Trưởng trấn như vậy, ta xin cảm tạ. Xong Minh Gia Trang xưa nay vốn không thiếu đồ, hơn nữa quy củ truyền đời của Minh Gia không cho phép giao du với người ngoài, thật thất kính!

Minh Tiến vươn tay vãi một vãi, sau đó quay lưng định vào lại nội trang. Bích Tôn cau mày, quả thật lần này hẳn tới mà trắng tay ư? Hẳn cái có, đột nhiên khuôn mặt biến đổi, tươi cười nói.

- Minh Trang chủ, xin dừng bước!

- Vị “thượng nhân” này còn gì cần chỉ dạy sao?

Minh Tiến nhàn nhạt nói, Bích Tôn nén giận, vẫn giữ một nụ cười vô thưởng vô phạt mà nói tiếp.

- Chắc hẳn Trang chủ cũng biết, Hiếu Vân trấn chúng ta có luật chỉ dùng văn không dùng võ, chỉ bằng xin giải quyết hiểu nhằm bằng đối thơ đi. Nếu như tại hạ thắng, xin Trang chủ cho phép diện kiến các vị phu nhân một lần, nếu như thua, tại hạ xin phép được tạ tội chín lạy!

Bích Tôn hùng hồn nói, đám nam nhân hiếu kì cũng đã bu lại, nghe thấy hẳn nói vậy thì đều ồn ào tán dương. Bản thân bọn họ đều muốn được tận mắt nhìn thấy mỹ nhân mà bao người đồn thổi a. Minh Tiến ngoài mặt không tỏ thái độ gì, chỉ là trong lòng thì chửi thầm không thôi. “Cái thằng chết dẫm này... không ngờ nó lại đồn mình một vố đau như thế!”. Minh Tiến là dân xây dựng, khối A, mà dân khối A thì mù mịt văn thơ, giỏi lắm thì hươ tay múa chân ra vài câu thơ con cóc mà thôi. Đấu kiểu này hẳn không thua mới lạ. Bích Tôn thì cười, tay tiêu sái xòe quạt mà nhìn tới Minh Tiến, tuy ngoài mặt không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng lại cười lớn. Bằng vào biểu hiện của nam nhân áo xám này, hẳn đám cá y không hề biết về văn thơ. Minh Tiến lâm vào thế bí, chưa biết tính sao, đột nhiên nghe một giọng nữ nhân từ nội trang vọng ra. Là Liên Liên, nàng nói.

- Tướng công, lần này để thiếp đi, chàng không cần phải đối đáp với y đâu!

Nàng rảo bước tiến ra ngoài, Bích Tôn thấy nàng thì không khỏi liếc mắt nhìn tới. Đám nam nhân bu quanh thì im bật, thần trí lúc này đều hướng về nữ nhân áo vàng đang bước ra. Minh Tiến thấy cảnh này tức thì hỏa khí phừng phừng, hẳn thật sự muốn móc mắt hết đám người trước mặt. Đột nhiên lại nhớ ra mấy câu thơ, lúc này cười nhạt nhìn Bích Tôn đang ngơ ngẩn, hẳn khoát tay cho Liên Liên đứng tại chỗ, sau đó ngâm nga.

“Nam quốc sơn hà, nam đế cư,

Tiết nhiên định phận, tại thiên thư.

Như hà nghịch lỗ, lai xâm phạm,

Nhữ đẳng hành khan, thủ bại hư.”

Đọc xong mấy câu thơ trên, hẳn quay mình bước vào trước những ánh mắt kinh nghi bất định của ba người cũng như đám nam nhân phía sau. Tới bên cạnh Liên Liên, dường như nhớ ra điều gì, hẳn quay lại nói.

- Vị “thượng nhân” kia không cần lạy chín lạy đâu. Ta với y không phải sư đồ, không dám nhận lễ. Cáo từ!

Sau đó nắm tay Liên Liên cùng nàng bước vào trong nội trang, bóng hai người chẳng mấy chốc mà tan biến giữa đám trúc xanh rì đang lao xao dưới những trận gió thu nhẹ thổi.

Bích Tôn ngăn người, lẩm nhẩm lại bốn câu thơ mà Minh Tiến vừa ngâm. Ánh mắt chợt lạnh lẽo, có chút sợ hãi liếc sang nhìn tới Lạc Diệp Thuần cùng với Hoàng Giải. Ý tứ trong thơ quá thâm thúy, mà cũng quá rõ ràng.

Minh Gia Trang chính là nằm ở phía Nam Hiếu Vân trấn, đã được mua bởi người của Minh gia, đương nhiên trong phạm vi đó hẳn chính là chủ, chính là bá vương. Việc hẳn mượn lời nói này được ghi chép lại ở “thiên thư” chính là cố ý nhắc nhở lại chủ quyền của hẳn trong đó. Hai câu thơ cuối thì lại càng thêm mãnh liệt, dùng hàm ý vừa khuyên răn, vừa đe nạt cảnh cáo. Cảnh cáo không chỉ với Bích Tôn mà còn là với tất cả đám người đang bu lại xung quanh. Nên nhớ một khi các người không làm phiền ta, ta cũng sẽ không

làm phiền các người. Những nếu như các người cố tình, thì chỉ cần đặt chân vào Minh Gia Trang một bước thôi, các người sẽ được “đón tiếp” một cách chu đáo.

Lạc Diệp Thuần tự tay đóng lại cánh cửa cho Minh Gia Trang, lắc đầu cùng hai tên đệ tử rời đi. Đám người thì tùm tùm lại với nhau mà thì thảo bàn tán, từ đó còn phân tích bài thơ của Minh Trang chủ ra làm vô số điều nữa, xôn xao một hồi. Tất cả đều không ngờ, vị trang chủ mập mạp này lại có tài văn thơ kinh người như vậy...

Minh Tiến lúc này bước vào trong sảnh, mấy nàng đều đã ở đó cả, đang ngồi uống trà. Duy chỉ có Bạch Hổ là tíu tít bên cạnh Như Như trò chuyện, có vẻ vô cùng tâm đầu ý hợp. Vốn hôm qua cả hai nàng trò chuyện tới tận khuya mới chịu đi ngủ mà. Liên Liên rảo bước, tới thì thảo với các nàng thuật lại việc bên ngoài, sau đó dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn tới Minh Tiến khiến hấn lúng túng. Quả thật có phải do hấn sáng tác ra mấy câu thơ đó đâu, chỉ là vừa may nhớ tới mà nói ra thôi. Đoạn thơ này đã được học từ những năm cấp hai, đương nhiên hấn nào có thể quên được. Chỉ là cũng quá trùng hợp, lấy ra dùng một chút lại thu lại lợi ích hơn cả mong muốn. “Xem ra số mình vẫn còn may mắn a!” Hấn nhủ thầm, gãi gãi mũi rồi ngồi xuống uống trà, kệ các nàng vây quanh mà hỏi han.

Duy nhất chỉ có Kỳ Dao là yên lặng ngồi một bên, trong lòng nàng lúc này cũng không khỏi rung động một trận. Nàng cho rằng hấn không có tài cán gì, vợ được mấy mỹ nữ chỉ là mèo mù vớ cá rán mà thôi, tới khi nghe lại mấy câu thơ mà Liên Liên nói lại thì giật mình. “Không ngờ trông hấn “ngơ ngơ” thế mà lại là người ẩn giấu tài văn thơ xuất chúng, quả thật không thể nhìn mặt mà nắm bắt nội tâm con người được.” Nàng nhủ thầm, dùng một ánh mắt mờ mờ hướng tới Minh Tiến.

Hấn nhìn các nàng vây quanh mình mà hỏi han, về mặt khâm phục nhìn tới thì lại càng cảm thấy xấu hổ hơn. Hấn chỉ là đi ra ngõ nhặt được tiền mà thôi, vì thế im lặng mà không đáp câu hỏi nào. Các nàng thì thay nhau ngâm nga mấy câu thơ ấy, nhất thời bàn tán một hồi. Ngân Nguyệt lợi dụng lúc mọi người đang mãi bàn tán, khẽ lách người tới phía sau lưng hấn, kéo cổ hấn mà hôn chụt một cái. Bạch Hổ nhanh mắt thấy vậy thì hô lên.

- A, Ngân Nguyệt tỷ tỷ ăn gian. Đám hôn trộm chàng ấy nha!

Ngân Nguyệt cười hì hì, chạy vòng quanh tránh né sự truy bắt của những người khác. Trong sảnh một phen cười đùa ồn ào, Kỳ Dao thấy vậy thì không kiềm chế nổi mà phì cười khúc khích, liếc mắt nhìn trộm Minh Tiến đang mỉm cười nhìn tới mấy nàng kia. Trong lòng nàng lúc này cảm thấy tự nhiên có chút ấm áp kì lạ, từ trước tới nay nàng luôn cô độc, nay thấy thế thì trong lòng cảm thấy mong muốn, khát khao mình là một phần trong bọn họ. Có chị có em, cười đùa vui vẻ, kỳ Dao nghĩ tới đây, lại nhớ là nàng sắp trở thành một phần trong họ thật thì hai má không khỏi đỏ lên thêm một chút. Nàng vẫn không quên việc mình đã quyết định trong thời gian tới, khi đưa hấn theo về Vũ Phong. Nàng sẽ hành hấn cho thỏa thích, vì vậy che miệng cười trộm, ánh mắt hưng phấn khẽ liếc tới mặt Minh Tiến.

82. Chương 82: Điềm Dữ

Kỳ Dao được sự hậu thuẫn của Liên Liên, bắt đầu thi triển thử thách của mình. Mỗi lần nghỉ đêm tại một trấn, nàng lại nghĩ ra những cách thử thách mà theo nàng, khó có tên nam nhân nào chịu đựng nổi. Đơn giản như đang đêm, nàng gõ cửa phòng hấn kêu thềm ăn đồ ngọt, đòi ăn chè a. Thế là hấn ba chân bốn cẳng chạy xuống bếp, bếp không có thì hấn mò đi kiếm. Tới khi mò về, nàng chỉ nhấp môi chút đỉnh rồi lắc đầu kêu nhạt, nỉ non bắt hấn nấu ỳnh ăn. Kỳ Dao tin chắc chắn hấn sẽ phát khùng lên rồi, có nam nhân nào chịu chui vào bếp đâu? Ấy vậy mà nàng chỉ còn nước tròn mắt nhìn tới khi thấy hấn hì hục thổi lửa, nấu chè cho nàng. Cầm chén chè còn nóng, hấn còn nhẹ nhàng thổi cho nguội rồi bón cho nàng nữa kia. Kỳ Dao cảm thấy mắt có chút ươn ướt, hấn chăm nàng cứ như chăm trẻ con a. Nàng có chút xúc động, nhưng mà nàng vẫn còn nhiều điều cần thử thách hấn lắm.

Tới một tiểu trấn khác, nàng cố tình dở thói Tiểu thư. Vào đủ các khách điếm, cái nào cũng chê bai, nào là

cái phòng xấu,cái giường bé,cái thảm không êm chân,cái cửa sổ bé quá...Minh Tiến chững quy im lặng,hắn dặn nàng ngồi chờ tại một quán trà,sau đó tất tả chạy đi.Chừng một canh giờ thì chạy về,dẫn nàng vào một trang viện.Kỳ Dao sau khi gạn hỏi kĩ càng,mới biết được hắn vì mình mà chạy đi tìm mua hẳn một cái trang viện,tới khi vào phòng mà hắn nói chuẩn bị cho nàng,Kỳ Dao cảm thấy cay cay mũi,nhưng vẫn cố làm ra vẻ như thường.Chăn lông cáo trắng không một sợi tạp,đệm bông vải lụa,gối nhung đỏ mềm mại...toàn là thứ làm nàng bất ngờ,căn phòng lại vô cùng rộng rãi,cửa sổ lớn,rèm cửa cũng được thay bằng một màu thiên thanh theo lời nói của nàng lúc trước.Giữa phòng còn là một cái đỉnh trầm đang tỏa hương thơm ngát.

Thời tiết lúc này mới chỉ vào cuối thu,chớm bước chân sang đông.Về đêm chỉ mới có chút cảm nhận se se lạnh,ấy vậy mà nàng vẫn cố tình bắt Minh Tiến phải “ủ ấm” giường cho nàng.Hắn vẫn như mọi khi,im lặng làm theo.Tối đó,khi nàng nằm trong tấm chăn mang theo mùi hương trầm thoang thoảng của thân thể hắn,hai má Kỳ Dao ửng hồng như đang ngồi bên bếp lửa.Nàng khẽ khàng đưa tấm chăn áp lên má,nhẹ nhàng cọ cọ vào đó,chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên những cảm giác ấm áp dị thường.Nàng cảm thấy mọi suy nghĩ về hắn của nàng trước đây sụp đổ hoàn toàn.Giờ đây,nàng chỉ còn nhìn thấy một nam nhân luôn trầm lặng,nhưng quan tâm tới nữ nhân,luôn chăm lo cho nữ nhân của mình.Tới lúc này,nàng đã phần nào cảm nhận được cái cảm giác hạnh phúc của các nữ nhân kia khi tình nguyện đi theo hắn.Có thể hắn không đẹp trai hay tuấn tú;cũng không có tu vi cao ngất trời hay quyền thế to lớn.Hắn đơn giản chỉ là có thể mang tới cho các nàng cảm giác ấm áp,cảm giác mình được nâng niu trân trọng như bảo vật,cảm giác được tình cảm mà hắn dành cho các nàng...Với nữ nhân,chỉ cần một nam nhân như vậy là đủ cho các nàng mãn nguyện lắm rồi...

Đỉnh Vũ Phong.

Đào Nhược Hồng lúc này đang ngồi yên lặng trước những tấm thẻ tre đang bày la liệt dưới nền đá,khuôn mặt ánh lên nét đăm chiêu vô bì.Cặp lông mày khẽ nâng lên rồi lại trùng xuống,ánh mắt đầy ngưng trọng nhìn tới đám thẻ tre đang la liệt kia.Những người Nho tu hoặc các tu sĩ từng được học qua thuật tướng số,chắc hẳn biết rõ bà ta đang làm gì – tất cả dưới đất chính là sáu mươi tư thẻ tre – sáu mươi tư quẻ bát quái.

Bàn tay trắng như ngọc của bà ta khẽ bấm đốt,thanh âm kêu mị vang lên trong thạch động tĩnh lặng.

- Ly Hỏa,mệnh Thủy tính Kim...không tốt,Dao Nhi sắp có chuyện không may!

Đào Nhược Hồng chợt thốt lên kinh hãi,nét mặt kinh nghi bất định ngược nhìn lên cây hoa đào trước mặt.Chỉ thấy một bông hoa đào duy nhất hôm trước còn đang khoe sắc hồng thắm,hôm nay tự nhiên đã tự rụng xuống.Cho dù cánh hoa ấy vẫn còn tươi nguyên,vẫn còn muốn vươn mình khoe sắc.Đào Nhược Hồng vội vã lui vào trong,bà chỉnh trang lại một chút rồi lập tức mở phong ấn động phủ.Từ đỉnh Vũ Phong đầy mây trắng,có một đạo Bạch quang rực rỡ xé gió lao về hướng Tây...

Kỳ Dao lúc này hoàn toàn thay đổi,thay đổi tới mức khiến cho tất cả chúng ta đều ngạc nhiên.Ấy là nàng lúc này đang như một chú mèo nhỏ,tựa vào lòng Minh Tiến mà nhìn tới – hai người họ đã đi chung trên một phi hành – Trúc Ngọc của Minh Tiến.Mấy ngày qua,cái tính cẩn trọng cùng ít nói của hắn đã khiến cho nàng dao động vô cùng,không biết từ lúc nào nàng lại chủ động tiếp cận hắn,nàng có cảm giác luôn luôn muốn dựa vào lòng hắn,luôn muốn được hắn ôm ấp.Minh Tiến lúc này cũng mới hiểu ra ý nghĩa câu nói mà Liên Liên trước lúc hắn đi đã nói nhỏ,nhưng dù nàng không dặn dò hắn cũng vẫn sẽ làm y như những ngày qua.Đối với hắn mà nói,nữ nhân chính là bảo ngọc.Mà bảo ngọc thì chỉ có thể nâng niu,trân trọng,dùng tính mạng mà bảo vệ chứ không thể quẳng đó để bụi phủ mờ.Ưống hồ,nữ nhân ấy là người sau này gả cho hắn,đương nhiên hắn lại càng trân trọng gấp bội,bảo ngọc lúc ấy đương nhiên là vô giá...

Kỳ Dao phía trước chợt vươn người ra một chút,Minh Tiến giật mình lôi kéo nàng ngược lại.Phải biết lúc này cả hai đang phi hành trên cao,có chút sơ sẩy nào thì hẳn ân hận cả đời.Kỳ Dao đương nhiên nhìn ra sự co rút đầy lo lắng trong ánh mắt hắn,điều đó làm lòng nàng ấm áp vô cùng,khẽ cười mà nói.

- Hạ thấp xuống một chút,phía dưới dường như có Trầm Hoàng!

Cách xưng hô của nàng đã thay đổi,không còn gọi tên,cũng không còn xưng hô “ngươi” “ta” nữa.Tuy chưa tới mức chàng chàng,thiếp thiếp nhưng điều đó cũng đã khiến Kỳ Dao đỏ mặt lên rồi.Nàng trước nay vốn tính băng lãnh,ấy vậy giờ lại chủ động tiếp cận nam nhân trước mặt khiến nàng không khỏi xấu hổ khôn nguôi.

Minh Tiến nghe tới Trầm Hoàng thì hơi ngẩn ra, vừa hạ thấp độ cao phi hành, vừa lục tìm trong trí nhớ. Trầm Hoàng là một loại hương liệu hiếm gặp, thường được các nữ nhân ưa thích, ưa ái dùng làm túi thơm hoặc chiết lấy tinh dầu để pha vào nước tắm. Trầm Hoàng không có nơi sinh trưởng cố định, có thể ngẫu nhiên bắt gặp tại vùng băng lãnh; cũng có khi xuất hiện tại những vùng cực hỏa; cũng có lúc có người tìm thấy nó tại những vùng sa mạc hoang vu... nhưng có một đặc điểm chung chính là chúng sinh trưởng trên những cây gỗ Trầm. Phi hành càng lúc càng hạ thấp, quả nhiên trong không gian tản mát một mùi thơm tinh thuần mỹ diệu, thật khiến cho người ta tham lam mà hít mãi không thôi. Kỳ Dao đương nhiên vui mừng khi ngửi mùi này, trên người sư phụ nàng cũng dùng túi thơm làm từ Trầm Hoàng nên nàng quá quen thuộc. Nàng cũng mong ước mình có một cái túi thơm như vậy, tuy nhiên dù dốc công ở Ngoại Hải tìm kiếm nàng cũng không thấy, giờ lại có thể may mắn gặp được, quả thật vui mừng vô cùng.

Hai người tiến dần vào một khu đất trống, trên cái thân cây khô trước mặt là một bông hoa lớn trong veo như thủy tinh đang tản mát hương thơm ngào ngạt. Cánh hoa thon dài tựa như cánh Loa Kèn, nhụy hoa bên trong lại thuần một màu đỏ rực, rủ xuống như hoa Phượng khiến Minh Tiến nhất thời không kiềm chế nổi tò mò mà ngấm nhìn. Nhưng trong lòng hắn đột nhiên bất an, nhớ tới lời Ngân Nguyệt : “Chàng ngàn vạn lần phải ngăn cản Kỳ Dao tiếp cận bất cứ thứ nào quá mức thu hút, nếu không ắt hẳn có hậu họa khôn lường!”. Minh Tiến liếc mắt nhìn xung quanh, sau đó không kiềm chế mà thả ra thần thức, nhanh chóng lan tỏa ra khắp xung quanh. Kỳ Dao thấy vậy thì có chút giật mình, nàng cảm nhận được từng luồng thần thức mãnh liệt từ phía Minh Tiến không ngừng lan tỏa ra xung quanh. Trong mắt có chút ái ngại “Thần thức y quả thực quá mạnh mẽ!”. Nhưng cũng chỉ là thoáng qua, mùi thơm ngát của Trầm Hoàng nhanh chóng chiếm lĩnh mọi tâm tư của nàng.

Cách đó không xa, có năm sáu bóng người đang ló nhô nấp sau một phiến đá lớn. Kẻ mang đao, người mang thương, cung ... đám người nọ cung kính đứng phía sau một nữ nhân thân vận bạch y. Linh Trâm cảm nhận được từng luồng khí áp đang dần tràn tới, nàng ta khẽ cau mày, bàn tay trắng nõn ấy vung lên, ném ra một viên châu ngọc màu đen thui. Miệng lẩm nhẩm chú ngữ, một làn quang mang đen đặc nhanh chóng bao bọc đám người vào trong, sau đó chìm dần vào trong nền đất, kịp thời biến mất trước lúc thần thức phía xa tràn qua nơi họ vừa đứng. Đứng trong hắc cầu, Linh Trâm không khỏi có chút khấn trương cùng lo lắng. Nàng nói.

- Không ngờ kẻ này lại có thần thức mãnh liệt như vậy. Hắn là một kẻ rất mạnh đấy!

- Vương Hậu yên tâm, cạnh Trầm Hoàng kia đã bố trí bẫy rập. Ta chỉ cần chế ngự nữ nhân đi theo y là chắc chắn chiếm được tiên cơ!

Một nam nhân cầm trường thương phía sau khẽ nói, Linh Trâm nghe vậy thì an lòng. Nhưng trong lòng có chút tiếc nuối. “Kẻ này mạnh mẽ như vậy, nếu lợi dụng được y mà biến y thành con rối như Vô Lệ không phải là tốt hơn việc diệt sát hắn sao? Lát nữa ta nên liều một phen vậy!”. Trên mặt nàng ta lộ ra một vẻ dâm mị vô cùng, khẽ liếm liếm môi.

Minh Tiến sau hồi lâu thăm dò, ngoài việc xuất hiện vài con thú nhỏ, còn lại hoàn toàn không thấy bóng người. Lúc đấy hắn mới tạm yên tâm, nhẹ nhàng tới gần bông Trầm Hoàng nọ. Kỳ Dao lúc này rút ra một cây trủy thủ, nàng khẽ khàng cắt lấy một mảnh cây khô khốc ấy lên, mang theo cả gốc bông Trầm Hoàng thơm ngát. Nàng đưa tới trước mặt hắn, để hắn ngấm ngía một hồi, đột nhiên chỉ cảm thấy toàn thân cứng ngắc, không thể mở miệng, thêm nữa giác quan đột nhiên cảnh báo nguy hiểm khiến nàng lo lắng dùng ánh mắt ra hiệu cho hắn.

Ầm ầm ầm!!! Ba đạo bạch quang va chạm với một đạo kim quang nơi cây khô nọ, Minh Tiến sớm đã nhận ra sự lạ trên khuôn mặt Kỳ Dao, vì thế đã dốc sẵn hắc kiếm thủ thế. Vừa vận chận đỡ ba đạo bạch quang kia đánh tới, Minh Tiến cau mày hô lên.

- Ai? Mau ra đây!

83. Chương 83: Cái Bẫy

Đáp lời hắn chỉ có một giọng cười khúc khích, thanh âm lạnh lạnh tựa như tiếng chuông bạc. Từ phía xa xuất hiện một nữ nhân kiều diễm, ẩn thân trong tấm áo lông thú trắng tinh không pha một sợi tạp. Minh Tiến hơi giật mình nhìn tới, trong lòng vội vã tụng niệm vô thần. Hắn đã nhìn thấy nơi mi tâm nữ nhân trước mặt

xuất hiện một dấu chu sa đỏ tươi – thứ mà Ngân Nguyệt mô tả là Dâm huyết Ấn. Chắc chắc nữ nhân trước mặt hẳn là một Cửu Vỹ Hồ.

- Ai da...chàng nóng tính quá nha...hi hi hi...

Linh Trâm che miệng cười, ánh mắt lúng liếng đưa đẩy nhìn về phía Minh Tiến. Trong ánh mắt mê hoặc nam nhân ấy, còn âm thầm ẩn chứa cả chút khiêu khích cùng với câu dẫn dụ tâm. Minh Tiến nhắm mắt, sau đó rất nhanh mở mắt ra, con ngươi hẳn hoàn toàn tràn ngập một màu kim sắc, hẳn nhàn nhạt mà nói.

- Cửu Vỹ Ma Hồ, không cần dùng Mị Hồ thuật với ta đâu. Mau trống giải trừ bùa chú cho nàng ấy, ta sẽ tha cho ngươi một đường sống!

Minh Tiến liếc nhìn tới Kỳ Dao, khẽ gật đầu trấn an nàng. Kỳ Dao đương nhiên chẳng thể nào mà an tâm nổi rồi, Hồ Ly khi đã tu tập đạt tới Cửu Vỹ đương nhiên thực lực không hề thấp. Thêm nữa bản thân lại mang mị hoặc hơn người, nàng chỉ lo Minh Tiến sẽ rơi vào bẫy mà thôi. Điều này không cần nàng nói mà ngay bản thân Minh Tiến cũng đã trấn động không ngừng, hẳn ở bên Ngân Nguyệt, đương nhiên hiểu sức mạnh của Cửu Vỹ Hồ còn cao hơn cả tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ. Nếu để hẳn đấu với Ngân Nguyệt, dám chắc chín phần là hẳn đại bại, hẳn vừa rồi nói cứng chỉ nhằm trấn an Kỳ Dao mà thôi. Linh Trâm vẫn cười đầy mỉa mai, nhẹ nhàng tới gần. Khi nàng ta cách hẳn chỉ khoảng năm bước chân, đột nhiên dừng lại. Nàng nói với giọng van vãn câu tâm dẫn phách.

- Ai...chàng thật là xấu nha, sao lại quan tâm tới nữ nhân xấu xí đó làm gì chứ?

Linh Trâm dùng ánh mắt kiêu kì hướng tới Kỳ Dao, Kỳ Dao trong lòng lúc này phát hỏa rồi, nếu không phải nàng đang trúng chú thuật thì chắc hẳn nàng đã liều mạng với con Hồ Ly chín đuôi này. Sau đó lại nhìn tới Minh Tiến, thân hình uốn éo đầy mỉa mai mà nói.

- Cũng được, thiếp có thể để cho cô ta rời đi...Nhưng chàng phải ở lại với ta, phải cùng ta tu luyện Hoan Lạc Đại Pháp...Ấn, vậy được chứ?

Linh Trâm trước con mắt ngỡ ngàng của hai người nọ, khẽ trút bỏ tấm áo khoác lông thú xuống dưới chân. Nàng ta lúc này mặc một bộ đồ không thể tối giản hơn được nữa, nơi cặp nhũ phong căng mọng ấy chỉ là một dây vải buộc lại sau lưng, hai đỉnh núi còn lơ lửng lơ lên sau lớp vải. Còn phần eo trở xuống thì chỉ che đi bằng một cái váy ngắn cùn cộn, mơ hồ nếu nàng ta nhấc chân lên ột chút là lộ ra tất cả. Ngay cả Kỳ Dao cũng bất ngờ, sau đó thì mặt đỏ ửng mà nhắm mắt lại không dám nhìn tới. Bộ y phục khiêu gợi nọ giúp Linh Trâm khoe ra toàn bộ những gì quyến rũ nhất của nàng, cặp đùi thon dài, cái eo thon nhỏ, kiêu đồn đầy đặn, cặp đào tiên căng mọng nhấp nhô. Làn da trắng ngần khiến ị hoặc đạt tới mức cực hạn. Nàng uyển chuyển bước tới gần Minh Tiến, dường như còn cố ý lắc eo khoe ra kiêu đồn mê hoặc. Minh Tiến trong mắt ánh kim quang đại thịnh, nhưng thân hình run rẩy không thôi, nơi trán mồ hôi đã chảy xuống từng giọt, từng giọt.

Linh Trâm bước tới gần, nhìn tới khuôn mặt Minh Tiến thì hi hi cười lên, dùng một ánh mắt lẳng lơ công kích tới sự kháng cự của hẳn. Trong lòng nàng cũng hơi ngạc nhiên: “Tên Minh Tiến này định lực cũng cao nha, chứ như nam nhân khác chắc hẳn đã lao vào mà ôm ấp mình rồi, quả là có chút thú vị!”. Nàng suy tính, cảm thấy càng lúc càng có hứng thú với tên nam nhân trước mặt, hứng thú thu phục càng lúc càng mạnh. Minh Tiến cắn răng, hẳn lập tức phong bế thính giác để tránh phân tâm, đồng thời truyền âm cho Kỳ Dao.

- Ngay khi tôi làm chúng mất tập trung, cô lập tức rời đi ngay. Chúng ta dù giáp công cũng không phải đối thủ của Cửu Vỹ Ma Hồ này!

Sau đó, hẳn nhìn tới Cửu Vỹ Hồ trước mặt, hạ giọng hỏi.

- Cô tên là gì? Mau thả bạn ta đi, ta chấp nhận theo cô!

- Ấn, được thôi!

Linh Trâm cười, phất tay một cái giải trừ chú pháp cho Kỳ Dao. Kỳ Dao lúc đó nhìn tới hai người bằng ánh mắt phức tạp, đưa tới Minh Tiến một cái nhìn lo âu, sau đó vội vã rời đi. Nàng thừa biết lúc này, cho dù nàng ở lại cũng khó có thể cùng hẳn giáp công mà thắng nổi Cửu Vỹ Hồ này. Nàng cảm thấy lo lắng cho hẳn, nhưng cũng tin hẳn vì hẳn mang thân phật tu, khó bị nữ Hồ này chi phối. Chờ cho ánh tử quang bay đi xa, lúc này

Minh Tiến mới thẳm thở phào, trong đầu tìm cách ứng phó với hồ nữ trước mặt. Linh Trâm thì đã lén truyền âm cho năm tên thủ hạ bám theo nữ nhân vừa rời đi, gặp địa hình thuận lợi lập tức giáp công, bao vây mà diệt sát. Linh Trâm áp toàn bộ tấm thân khiêu gợi ấy vào người hắn, hai tay ngọc ôm chặt lấy lưng hắn mà thủ thủ.

- Ta tên Linh Trâm...chàng mau ôm ta đi...hôn ta...

Minh Tiến vẫn bất động, trong lòng điên cuồng tăng cường khí pháp phạm âm. Thậm chí hắn đã phải vận dụng chân khí trong cơ thể thành những cây kim mà nhắm tới tim mình, nếu có bị mê hoặc thì lập tức vận dụng mà công kích, đau đớn khôn tả ấy sẽ giúp hắn tỉnh lại. Nhưng hắn cần thêm thời gian, hắn cần phải đánh lạc hướng nữ Hồ Ly này, vì thế tán đi khí tức mà liều lĩnh trườn lên môi nàng ta. Linh Trâm hơi bất ngờ, nhưng sau đó cho rằng mình đã mị hoặc được nam nhân này, vì thế ào hững đáp lại. Dâm huyết ẩn nơi trán dần lóe sáng nhàn nhạt.

“ Ba mươi giây...hai mươi...mười...tới lúc rồi!” Minh Tiến đếm ngược, từ trên tay không biết từ lúc nào đã xuất hiện khẩu súng đạo nọ, hắn đột nhiên nhẩy lùi lại mà nhắm tới Linh Trâm mà bóp cò. Uỳnh uỳnh uỳnh liên tiếp sáu tiếng, từ nòng súng liên tiếp sáu đạo hỏa đạn xuất hiện, gầm gào trong không trung rồi tụ lại thành một con hỏa long to lớn, mang theo khí áp khủng bố mà lao về phía Linh Trâm. Nàng ta thấy Minh Tiến thoát được mị thuật thì càng hứng chí, khễ lắc thân một cái. Toàn thân đã mặc một bộ phiến giáp màu xanh, trên tay cung đã căng lên, nhắm hướng hỏa long mà bắn tới.

Vút! Một đạo bạch quang xé gió lao tới hỏa long đang gầm gào, chỉ thấy bực một tiếng rất nhỏ, sau đó là Choang! - tiếng vỡ vụn tựa như pha lê bị đánh rơi. Minh Tiến lúc này không còn tin nổi vào mắt mình nữa, nhìn tới đám băng vụn tung tóe dưới đất mà há hốc miệng. Linh Trâm vẫn giữ nguyên nụ cười mê người ấy mà hướng tới hắn, tuy vậy trong lòng có chút tán dương Minh Tiến. “Chỉ mới là tu sĩ Kết Đan Hậu Kỳ mà đã có thực lực như vậy, quả thật là một nhân tài hiếm có!” Minh Tiến không thể ngờ nổi, hỏa long được tạo thành từ sáu viên đạn chân lực của Huệ Tuệ mà nữ Hồ Ly chỉ một băng tiễn đã khiến nó đóng băng mà tan vỡ, hắn lẩm bầm.

- Không thể...không thể nào...đây là nghịch thiên...

- Hi hi hi...chàng đã chịu thua ta chưa?

- Không bao giờ, tiếp chiêu đi!

Minh Tiến gào lên, lại bắn ra sáu viên đạn nữa, chỉ khác là lần này loại đạn đã được thay đổi sang băng hệ. Băng long lần này uy mãnh hơn Hỏa long lúc trước nhiều, vì hắn đã dồn thêm chân lực bản thân vào đó. Linh Trâm thấy vậy vẫn cười nhạt, bắn ra hai mũi tên, một mũi lao tới băng long, mũi còn lại lao tới Minh Tiến. Chỉ thấy một màn kinh tâm động phách nữa, khi mà mũi tên kia lao tới băng long, lập tức cuồng phong nổi lên kéo chúng lao ngược về phía Minh Tiến. Mũi tên thứ hai thì gắt gao lao thẳng vào mặt hắn, Minh Tiến vội vã đỡ gạt.

Bình một tiếng lớn, hắn đã gạt bay mũi tên. Nhưng tay hắn thì bị chấn động nặng nề, dường như xương đã bị rạn nứt khiến hắn buông rơi hắc kiếm. Bàn tay lúc ấy run rẩy, gân xanh nổi lên trong vô cùng kinh sợ. Cùng lúc ấy là băng long ầm ào lao ngược về phía hắn khiến hắn chỉ còn kịp tung ra hai tấm Thiên tinh phù kim hệ mà phòng ngự. Ầm ầm, oanh oanh những tiếng lớn đinh tai nhức óc, một màn bụi lạnh lẽo tràn ngập khắp không gian nơi đây. Linh Trâm vẫn giữ nguyên nét mặt, cười mà bước lên phía trước. Đám bụi dần dần tan biến, để lộ ra một thân ảnh nam nhân quần áo xác xơ rách nát. Toàn thân là chi chít các vết dài ngắn đang rỉ máu, cánh tay phải hoàn toàn biến thành một cây xương rồng, được cắm toàn bộ bằng băng. Tay trái, nơi vai có một miếng băng lớn găm xuyên qua, máu đang không ngừng rỉ ra nơi vết thương. Súng rơi dưới đất, túi trữ vật cũng bị văng ra cách đó không xa, Minh Tiến lần đầu tiên có cảm giác bất lực vô cùng, chỉ có thể giương mắt mà nhìn tử thần xinh đẹp đang từng bước, từng bước áp sát hắn...

84. Chương 84: Thất Tung

Trong lúc đó, Kỳ Dao cũng đang vất vả chống đỡ sự giáp công của năm tên nam nhân lạ mặt. Bọn chúng tấn công rất bài bản: Cung tiễn bắn từ xa, thương và đao thì áp sát tới gần khiến nàng luống cuống tay

chân,nhiều lúc đã gần như bị ép tới mức sinh tử.Càng lúc nàng càng bị dồn ép mãnh liệt,thân Lam Thiên Bằng Cẩm cũng xuất hiện nhiều vết rạn nứt do thương tổn.Đột nhiên tên thứ sáu không rõ từ đâu đó đột ngột xuất hiện,giương cung nhắm bắn vào hậu tâm nàng.Tiếng tên xé gió vút lên khiến nàng theo phản xạ nhìn tới,chỉ còn có thể chớp mắt một cái,tên tới quá nhanh.

Trong giây phút sinh tử như mảnh treo chuông ấy,đột nhiên trên không xuất hiện một luồng khí áp tu chân khiến nàng cảm thấy thân quen vô cùng,lại một thanh âm nữ nhân giận dữ quát lớn.

- Lũ súc sinh,muốn tìm chết?

Xung quanh Kỳ Dao đột nhiên xuất hiện một quang sáng màu vàng,nó tựa như một cơn gió xoáy bảo hộ nàng bên trong.Bang!!!Mũi tên nọ lao tới cơn gió xoáy ấy thì lập tức bật ra mà nát vụn,các tên còn lại đao kiếm lao tới đều là những tiếng bang bang liên tiếp.Đều bị đánh bật cả ra,giọng nói kia lại vang lên.

- Lũ súc sinh,ta sẽ thành toàn cho các ngươi về hoàng tuyền!

Không gian xung quanh chợt biến đổi,toàn bộ biến thành một khu rừng hoa đào tuyệt đẹp.Các cành hoa nhẹ nhàng đung đưa trong gió,trông thật tuyệt mỹ không bút nào tả hết.Đột nhiên một trận gió lớn thổi tới,kéo theo những cánh hoa đào nọ khỏi thân cây,hình thành những cột hoa lớn,sáu cột hoa nhắm tới sáu nam nhân nọ mà lao lên.Khi tới gần chúng thì như bộc phá,nổ tung mang theo khí áp mãnh liệt.Bùng bùng bùng liên tiếp,không gian bị xung động lan tỏa tới run rẩy,chỉ thấy sáu tên nọ toàn thân phun ra máu tươi,trở lại hình dáng bạch hồ.Trên xác đám bạch hồ nọ là vô số lỗ nhỏ,máu phun ra như muốn nhuộm đỏ toàn bộ lông trắng muốt của chúng.

- Dao nhi,con không sao chứ?

-Dạ,sư phụ,con ổn.Nhưng mà...

Kỳ Dao đã nhận ra sư phụ mình vừa trợ giúp,nàng cảm thấy thở phào.Đột nhiên cảm nhận được một luồng sát khí điên cuồng bành trướng phía sau thì nhả mặt,gấp gáp lắp bắp mà nói.

- Sư phụ...chàng ấy...tướng công của con...chàng ấy...

Nàng cắn răng xuất ra phi hành mà lao tới nơi đang không ngừng lan tỏa sát khí.Đào Nhược Hồng cũng không chậm trễ mà bám theo sau,cứu người là cần kíp,hỏi han để sau...

Linh Trâm kéo tên giơ trước mặt Minh Tiến,trên cây cung cùng mũi tên của nàng,có thể thấy rõ sát khí mãnh liệt đang không ngừng điên đảo lẫn lộn bao quanh.Nàng lạnh giọng hỏi.

- Minh Tiến,ta thật sự quý trọng chàng.Chàng chỉ cần nghe lời ta,chấp nhận đi theo ta.Ta đảm bảo sẽ luôn để chàng sống trong nhung lụa,quyền thế,khoái lạc...chàng cần gì ta đều đáp ứng,kể cả là thân thể của ta.Đây là lần cuối cùng ta nhắc lại đấy,ta không muốn một thiên tài như chàng phải chết quá sớm!

- Khụ khụ...Nhưng lựa?Quyền Thế?Khoái Lạc?...Ha ha ha...mấy thứ đó có thể mua được tình yêu,mua được trái tim nữ nhân sao?

Minh Tiến ho khan,hắn cười lớn mà hỏi,trong câu nói ẩn chứa sự chua chát cùng cực.Trong những giây phút sinh tử này,hắn chẳng còn lo sợ gì nữa cả,từng đợt từng đợt kí ức tràn về khiến hắn trở nên u sầu,nhưng cũng trở nên bình tĩnh và sáng suốt hơn.Linh Trâm không hiểu ý của hắn,cho rằng hắn đang hỏi mình thì giọng dịu lại một chút.Ánh mắt có một chút mong chờ.

- Đương nhiên,có tiền,có quyền muốn gì mà chẳng được kia chứ?Chàng chấp nhận sao?

Minh Tiến lại ho khan,ộc ra một ngụm máu nữa.Hắn cố nhổ ra một bãi nước bọt,sau đó hít một hơi mà nói.

- Không...cô nhầm rồi...ta tin,tình cảm không thể mua được bằng tiền bạc...tình cảm không thể mua được bằng phú quý hay danh vọng...đâu...

- Ha ha ha...chàng mê sảng đấy sao Minh Tiến?Có tiền là có tất cả,có quyền là có tất cả, trên đời này có thứ gì mạnh hơn hai thứ ấy sao?

Linh Trâm đột nhiên cười to,nàng cười cứ như thể hắn vừa kể cho nàng một câu chuyện tiểu lâm cực kì thú vị vậy.Cười tới nổi mà hai tay cầm cung tên run lên,sau đó nhìn hắn mà nói.

- Cơ hội cuối rồi, chọn lựa đi Minh Tiến!

Minh Tiến gắng ngẩng đầu lên nhìn, hần nhìn vào cặp mắt đầy mị lực của nữ Hồ Ly trước mặt mình, sau đó thở dài mà lắc đầu.

- Cô... cô rất giống cô ta... chỉ yêu tiền, yêu quyền mà thôi. Đối với cô hay với cô ta, chỉ có tiền mới là hạnh phúc... chỉ cần có tiền, có quyền... ha ha ha... ha ha ha...

Hắn vươn cao đầu, ngạo nghễ nhìn Linh Trâm mà cười lớn. Nàng ta cau mày, cho rằng hắn sỉ nhục mình, kéo căng dây tên hết cỡ, nhắm tới trán hắn, tay ngọc chạm rãi buông tên.

- Không...!

- Yêu Nghiệt, dừng tay!

Đã muộn, tất cả đã muộn. Trong khoảnh khắc ấy, Minh Tiến khoe miệng cười nhạt, nhìn thẳng tới mũi tên đang lao về phía mình, ánh mắt hần lúc này vô cùng kiên định. Hắn vẫn tin, sẽ tin và luôn luôn tin tưởng rằng: “Tình yêu không thể mua bán bằng tiền!... Ta xin lỗi Liên Liên, Như Như, Bạch Phụng, Ngân Nguyệt, Bạch Hồ và cả Kỳ Dao nữa. Hẹn kiếp sau lai sinh...” Hắn nhắm mắt lại, trong lòng trống rỗng, chỉ còn tiếng gió vù vù đang tới gần.

Một đạo quang mang từ mũi tên nọ phát sáng rực rỡ, mang theo hàn khí áp bức đánh thẳng vào người Minh Tiến, mạnh mẽ đẩy hắn đi như một hòn đá được bắn từ nã cao su. Trong chớp lát ấy, hắn không hề cảm thấy đau đớn, không hề cảm thấy hối hận. Hắn chỉ hận mình chưa thể báo hiếu, chưa thể đáp nghĩa. Xung quanh hắn chỉ là tiếng ù ù của gió và bóng tối đen đặc...

Kỳ Dao vừa tới nơi, nàng hét lên thảm thiết rồi ngất lịm. Đào Nhược Hồng vị đỡ nàng nên không kịp ra tay ngăn cản, chỉ thấy mũi băng tiễn kia âm âm lao tới nam nhân trọng thương nọ, sau đó nổ tung khiến không gian nhất thời mù mịt. Bà động nộ, để Kỳ Dao yên vị trên phi hành của mình, sau đó điên cuồng dùng Đào Hoa Phong Cầm công kích tới Hồ Ly phía dưới. Linh Trâm đương nhiên sớm nhận ra mình không phải là đối thủ của nữ nhân mới tới này, nàng ta vội vã né tránh, sau đó vờ như toàn lực tấn công Kỳ Dao. Đào Nhược Hồng đương nhiên phải thủ vệ nên lùi lại, Linh Trâm nhờ khoảnh khắc ấy mà quay lưng lập tức đào tẩu...

Một tuần sau, gõ cửa Minh Gia Trang là hai nữ nhân, dung mạo vô cùng mỹ miều. Một người chính là Kỳ Dao, người phía sau không ai khác chính là Đào Nhược Hồng. Cánh cửa chậm rãi mở ra, Ngân Nguyệt đứng đó nét mặt sớm đã u sầu. Kỳ Dao lao vào lòng nàng ta mà gào gào thảm thiết, trên tay nàng vẫn đang cầm ba vật: khẩu súng, túi trữ vật và hắc kiếm của Minh Tiến. Đào Nhược Hồng nhìn nét mặt Ngân Nguyệt sớm đã có cảm giác kì quái, nhưng lại thấy đám người bên ngoài nhòm ngó thì khó chịu vô cùng, khẽ nói.

- Mau vào trong đi đã rồi nói chuyện!...

- Không... ta không tin... muội đừng nói dối ta!

Liên Liên như phát điên, nàng cứ thế gào khóc mà lay động vai Kỳ Dao. Như Như và Bạch Phụng nghe xong tin thì lập tức ngất lịm, mê man. Bạch Hồ thì gục đầu trong một góc phòng mà thút thít, trong phòng lúc này là một không khí ai oán tang thương. Ngân Nguyệt chỉ im lặng, trên khuôn mặt đầy mị hoặc ấy khẽ xuất hiện hai hàng lệ. Nàng đã sớm có tiên đoán về việc này, đã dặn dò Minh Tiến nhất nhất không được để Kỳ Dao tới gần các vật gây thu hút. Ngân Nguyệt khe khẽ thở dài, trong lòng nàng lúc này cảm thấy đau đớn khôn tả. Nàng ước gì có thể gào khóc như những vị muội muội kia, gào khóc cho vơi bớt u sầu. Nhưng hiện giờ nàng là người lớn tuổi nhất, là bức vách tâm lý cho tất cả những nữ nhân trước mặt. Nếu nàng cũng gục ngã, như vậy chẳng phải là làm hại tới các muội muội sao?

Thời gian cứ thế chậm chạp trôi đi trong nội trang, thay vì không khí vui vẻ trước đây, toàn trang viện lúc này tràn ngập u ám cùng trầm lặng. Các nữ nhân khóc tới mức mắt ai cũng sưng mọng, thâm quầng. Khuôn mặt ai cũng nhợt nhạt, thường trực trên má là những giọt lệ nóng. Liên Liên không còn là chính mình nữa, nàng lúc này chỉ thơ thẩn một mình, đôi khi lẩm nhẩm rồi chợt òa khóc tím tím. Như Như cùng Bạch Hồ cũng không còn cười đùa, giờ cả hai đều trở nên âm trầm, né tránh tất cả. Bạch Phụng từ một cô nàng hoạt bát, nay cũng đột nhiên như một bà lão, suốt ngày đi đi lại lại như kẻ mất trí. Riêng Kỳ Dao, đã mấy ngày nay nàng vẫn ngồi yên một chỗ, trong lòng vẫn ôm ấp thanh hắc kiếm mà khóc thầm...

85. Chương 85: Miêu Nữ Công Chúa

Ngân Nguyệt biết, nếu tình trạng này kéo dài, sớm muộn các nàng đều sinh bệnh mất. Nàng chủ động tìm tới Đào Nhược Hồng, cũng không ngờ là Đào Nhược Hồng lại cũng đang muốn đi tìm nàng. Mấy ngày qua, khi nhìn tới những nữ nhân và đặc biệt là đệ tử cứng Kỳ Dao của mình, bà cảm thấy đau xót khôn tả. Hai người vừa đối mặt, dường như tâm ý tương thông. Ngân Nguyệt lập tức đưa tất cả nữ nhân tới sảnh, báo với các nàng có chuyện cần nói...

Trong sảnh, chỉ có Đào Nhược Hồng và Ngân Nguyệt ngồi đó nhìn nhau, trên bàn lúc này có hai bộ quẻ bát quái riêng biệt. Ngân Nguyệt dùng một bộ thẻ bạch ngọc, Đào Nhược Hồng dùng một bộ quẻ bằng trúc. Tiếng lách tách của việc di chuyển vị trí các thẻ cùng tiếng hai người nhìn nhau mà nói khiến cho người ta dù có nghe cũng chẳng hiểu gì cả.

- Phân Khảm Khu, Hỏa vị Bộ...

- Nhân sinh Quang, ý vị Địa...

Hồi lâu mới dừng tay, Ngân Nguyệt nhìn Đào Nhược Hồng; Đào Nhược Hồng cũng đang nhìn Ngân Nguyệt. Trên tay họ là một tấm thẻ, phía trên ghi ba chữ: “Lôi Hỏa Phong”. Cả hai như đồng thanh mà nói.

- Số mệnh chưa tận, ắt sẽ tái lai!...

Lại qua thêm một ngày nữa, sau khi nghe cả hai thuật lại thì các nàng dùng bộ mặt nửa tin nửa ngờ mà nhìn Ngân Nguyệt và Đào Nhược Hồng. Ngân Nguyệt lúc này cũng không hề giấu việc nàng có khả năng bốc quẻ, mà bản thân Đào Nhược Hồng khi nói tên ra cũng làm cho chúng nữ ngạc nhiên rồi. Một tu sĩ Ngưng Phong Hậu Kỳ há có thể nói dối? Vì thế tin tưởng dần dần tăng lên, dần dần đều tập trung vào bề quan tu luyện. Tại sao ấy hả? Vì Ngân Nguyệt và Đào Nhược Hồng đã nói: “Ngày y trở về chắc chắn ý đã là người ngoài Nguyên Anh, các người đều không muốn chính thức thành phu nhân của y hay sao?”. Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đi...

Lại nói về Minh Tiến, có lẽ Diêm Vương chê bai, chưa cho hắn đầu nhập địa phủ của mình. Sau khi nhận một mũi tên công kích cực mạnh của Linh Trâm, trong cái sát na ngắn ngủi ấy, toàn bộ kim khí trong Nội Hải hắn bộc phát ra bên ngoài. Chúng kịp thời đan xen nhau thành một tấm lưới che chắn lấy thân hình hắn, trước khi mũi tên mang theo kinh lực bằng hệ của Linh Trâm chạm tới. Luồng kinh khí mãnh liệt ấy tuy không thể trực tiếp giết chết hắn nhưng cũng đẩy hắn bay đi như một mũi tên, cũng để lại cho hắn thương tổn nặng nề, lập tức mê man. Cũng do số hắn có vẻ may mắn hơn người, nơi hắn rơi xuống là một con suối lớn, thêm nữa là đám băng găm trên thân thể hắn giúp cho hắn nổi lên trên mặt nước, theo dòng nước mà trôi đi...

Hai ngàn dặm về phương bắc, trong một khu rừng cổ thụ cao vút. Nơi đây đa phần là các loại cây thân thẳng, chúng như những mũi chông hướng đầu nhọn lên không trung. Có tiếng chó sủa ran lên một hồi, một giọng nữ nhân trong trẻo quá nhẹ.

- A Hoàng, mau về đây. Người qua đó sửa loạn gì vậy?

Phía sau một thân cây lớn, một nữ nhân đang khẽ nhón chân mà tiến về phía nơi có tiếng chó sủa ran. Nàng ta mặc một bộ áo lụa màu tím, nổi bật lên nước da nhợt nhạt, có lẽ do ít được ra ngoài. Nếu chỉ nhìn qua như vậy, chắc chắn ai cũng có thể nhận định đây là một vị tiểu thư đài các hay bị cấm cố trong khuê phòng rồi. Nhưng mà từ từ đã nhé, nhìn lên mặt nàng ta đi, xinh đúng không? Nhìn lên cao nữa đi, giữa cái bờm màu xanh ngọc là cái gì thế? Là một cặp tai, một đôi tai mèo màu trắng.

- Công chúa, chờ nô tỳ với!

Phía sau là tiếng gọi của một nữ nhân khác, kèm theo là thanh âm thở dốc đầy mệt mỏi. Nữ nhân này mặc một bộ quần áo màu trắng, trên đầu là cặp tai mèo nhưng nó lại có màu nâu đỏ. Nàng ta kéo váy túm lại để chạy cho nhanh, để lộ ra một cái đuôi đuôi đưa phía sau.

- Gâu gâu gâu...

- Cái con súc sinh này, làm ta chạy bỏ hơi tai. Có thứ gì mà người sửa loạn lên như vậy hả? ...Ồ...đây...đây là?...

Trước mặt nữ nhân áo tím lúc này là một thân hình nam nhân, y đang nằm thoi thóp bên cạnh bờ suối. Y nằm sấp nên nàng không nhìn rõ mục diện, chỉ thấy toàn thân, qua y phục rách nát có thể nhìn rõ cơ man là các vết thương, toàn bộ cánh tay phải cùng nơi vai trái có vô số miếng băng lớn cắm xuyên qua. Băng đang chậm chạp tan đi, chỉ có điều kì quái là các vết băng đâm lại không hề chảy máu, nơi các vết đâm da thịt lại khít lại khiến cho người ta rùng mình, liên tưởng tới một cây sương rỗng, tự bản thân nó mọc ra gai nhọn. Tình cảnh của nam nhân thoi thóp này khiến nàng có nhận định như vậy, nữ miêu phía sau lúc này vừa chạy tới, nhìn thấy thì a lên hốt hoảng lùi lại một bước. Nữ nhân áo tím cau mày, khẽ nói.

- Tiểu Hạ, mau về tìm người tới mang y về cung của ta!...

Minh Tiến lúc này đang nằm trên một cái giường lớn, cái giường vô cùng sang trọng, khảm nạm đủ loại đá quý. Toàn bộ các phiến băng đã được người khác rút ra, nơi cánh tay và vai đắp chỉ chít những dược vật. Gần đó là một cái đỉnh trầm đang bốc hơi nghi ngút. Phía bên ngoài, nữ miêu áo tím nọ đang ngồi trên một cái ghế được đặt chính giữa sảnh. Nàng ta khẽ nâng tay nhấp nhấp vài ngụm trà, đưa mắt nhìn tới bốn người già nua phía dưới. Nàng đưa mắt tới một lão miêu thấp bé, thân mặc hắc y mà hỏi.

- Mã Đại thúc, tên nhân loại đó thế nào rồi?

- Hiểu Nga, con cứ yên tâm. Thúc đã rút hết toàn bộ băng phiến ra khỏi thân thể y rồi. Số mệnh y xem ra cũng khá lớn, thương nặng như vậy mà còn duy trì được hơi thở. Chỉ có điều... có điều...

Lão miêu nọ ập ứng, một nữ lão miêu bên cạnh mặc bạch y cau mày, bà ta nói.

- Mã Đại, đệ làm sao mà cứ ập ứng thế? Có gì cứ nói ra đi, chúng ta đâu phải là người ngoài?

Hai lão miêu còn lại cũng gật gật đầu, ánh mắt chăm chú dán lên người lão miêu hắc y. Lão miêu hắc y cười khỏ.

- Đại tỷ, đệ không dám giấu... chỉ là... chỉ là tư chất nhân loại nọ quá sức kì quái. Cơ thể hắc cơ hồ khác với nhân loại thông thường, có thể hồi phục thương tổn vô cùng nhanh chóng. Thêm nữa hắc cơ có vẻ như là một tu sĩ Phật tông, tản mát trong Nội Hải, bao bọc kim đan chính là một luồng kim khí tinh thuần. Có lẽ hắc là một cao đồ của một tông phái Phật tông nào đó!

- Luồng kim khí? Phật tông?...

Nữ lão miêu bạch y cau mày, sau đó chợt cười đầy hoan hỷ. Hướng tới Hiểu Nga mà nói.

- Chúc mừng diệt nữ nhé, cung hỷ... cung hỷ a...

Hiểu Nga ngẩn người, cả ba người còn lại cũng dùng biểu cảm khó hiểu hướng tới nữ lão miêu bạch y. Bà ta cười phì, sau đó nói.

- Diệt nữ, không phải con muốn tiến giai lên Cửu tầng linh thú sao?

- Huyền cô cô, đúng là Hiểu Nga muốn tiến giai lên Cửu tầng linh thú. Nhưng công pháp của Hiểu Nga là ma thú, khó có thể an bình vượt bình cảnh để thành linh thú. Cô cô nói vậy là có ý gì?

Bạch y nữ lão miêu mỉm cười.

- Nhân loại kia không phải là thân Phật tông đó sao? Chỉ cần con cùng hắc song tu, mượn chân khí Phật môn trong cơ thể hắc mà làm vật kháng lại ma tính, như vậy không phải là có thể an nhàn vượt ải sao?

Mã Đại nghe xong thì xua xua tay, lão nói.

- Huyền tỷ, ngàn vạn... ngàn vạn lần không được đâu. Hắc là nhân loại, mà Hiểu Nga mà Miêu nữ tu ma. Nếu gần gũi chắc chắn y sẽ chết ngay lập tức, có gì mà cung hỷ kia chứ? Ai...

- Cái tên Mã Đại này, hằng ngày người tinh thông y lý, thêm nữa liệu chuyện như thần. Sao hôm nay tự nhiên ngu ngốc vậy? Không phải chỉ cần biến hắc thành yêu thú là được hay sao? Thôi, chuyện này để cho ta lo đi, ngày mai ta sẽ qua Hùng tộc một chuyến!

- Huyền cô cô, người định dùng Yêu Hóa chú với hắc sao?...

86. Chương 86: Kết Duyên

Trong sảnh đạo nọ,lúc này đã xuất hiện thêm một lão nhân già nua.Tuy râu tóc bạc trắng hết cả nhưng thân hình to lớn đầy cơ bắp khiến cho người ta nghi hoặc,có phải y đang giả trang hay không?Bạch y lão miêu nữ nọ chỉ tới Minh Tiến đang nằm trên cái phản được kê giữa sảnh mà nói.

- Phiên ngài vậy!

- Các người đảm bảo chắc chắn cho con cháu của ta chứ?

Lão nhân cơ bắp hỏi lại,bạch y nữ lão miêu gật đầu,Dùng ánh mắt chắc chắn như đinh đóng cột mà nhìn tới.Lão nhân cơ bắp thấy vậy thì gật gù,khẽ ngồi xuống bên cạnh cái phản mà lẩm nhẩm những thanh âm kì quái.

Nguyên lại lão già cơ bắp này chính là một Hùng yêu tu luyện tới Bát tầng,có thể hóa hình người.Vị Huyền cô cô nọ tốn công tới Hùng tộc cầu kiến,tìm kiếm những lão Hùng yêu sắp hết thọ nguyên để nhờ vả họ thi triển Yêu Hóa chú.Cuối cùng thì tìm được lão già này,chấp nhận cung cấp được vật cũng như tiền bạc để con cháu ba đời của lão có thể tiến lên tới Ngũ tầng.

Trên người lão hùng yêu và Minh Tiến lúc này đều xuất hiện một làn sương khói mờ ảo màu vàng yếu ớt.Từ thân thể lão,từng luồng,từng luồng hắc khí theo thất khiếu mà rót vào thất khiếu của hần.Thân thể lão rung lên,thân thể hần cũng run rẩy.Đột nhiên lão già quát to một tiếng,nội đan yêu thú từ miệng lão phun ra,nó chui tọt vào trong miệng Minh Tiến.Quang mang dần dần mờ nhạt rồi tắt ngấm,lão già cũng thở ra hồng hộc,cổ dùng chút hơi tàn nhìn lên Bạch y lão miêu nữ.

- Mong...mong ngươi...giữ...giữ lời...

Thân hình to lớn ấy ngã vật ra,dần dần hóa lại thành hình dáng một con gấu đen to lớn.Bạch y lão miêu nữ cho người khiêng xác gấu ra ngoài,nhìn tới Minh Tiến đang nằm đó mà thở phào.

- Cuối cùng cũng đã xong!...

Minh Tiến mơ màng cựa mình,hắn cảm thấy đau đầu khó tả.Hắn không nhớ gì,trong đầu kí ức chỉ là một vùng sáng trắng.Hắn cựa mình,gắng gượng ngồi dậy.Chỉ thấy mình đang nằm trong một căn phòng lớn,bài trí vô cùng tinh mỹ.Khắp nơi là bảo vật cùng ngọc ngà khiến hắn cứ ngây người ra mà nhìn.Hắn nhìn xuống hai bàn tay,rồi lại nhìn xuống dưới chân.Ngắn ngơ tới mức xuất thần,hắn chỉ cảm thấy hình như hắn đang muốn tìm lại gì đó,đang muốn đi đâu đó mà hắn không tài nào nhớ ra nổi.Hắn chỉ nhớ rằng có nhiều người đang chờ hắn,nhưng những người đó là ai thì hắn chịu.Bất lực,u ất dồn nén tâm trí khiến hắn như phát cuồng,điên đảo vô đầu bứt tóc. “Ta là ai?Tại sao ta lại ở đây?Ta đang muốn tìm kiếm một thứ gì đó,nhưng tại sao ta lại không nhớ đó là thứ gì?Ta chỉ nhớ có nhiều người đang chờ đợi ta về,nhưng rốt cục không nhớ đó là những ai?Ta...ta...”.

- Hùng lang,chàng tỉnh rồi à?

Một giọng nữ nhân xa lạ vang lên khiến hắn giật mình,ngước lên nhìn.Chỉ thấy cánh cửa phòng vừa mở ,nơi cửa có một nữ nhân mặc áo đỏ đang đứng đó mà mỉm cười với hắn.Hắn ngơ ngẩn hỏi.

- Cô,...cô gọi tôi à?

- Không gọi chàng thì gọi ai?

Giọng nữ nhân có vẻ hờn dỗi.Minh Tiến gãi gãi đầu,dùng ánh mắt mù mờ nhìn tới nàng ta.

- Ta là Hùng lang à?Sao ta không nhớ gì nhỉ?

- Chàng vì bảo vệ...bảo vệ người ta mà bị thương...chàng...

Nữ nhân áo đỏ khuôn mặt rơi lệ,xà vào lòng hắn mà nức nở.Minh Tiến đột nhiên thấy nàng ta khóc thì ngẩn ra,sau đó theo bản năng ôm lấy nàng mà vỗ về.Hắn không hề nhìn tới khuôn mặt nữ nhân nọ,chỉ dùng một ánh mắt mịt mờ hướng ra ngoài cửa nên không hề nhìn ra,trên khuôn mặt xinh đẹp kia xuất hiện một nụ cười đầy hoan hỷ.Hiểu Nga trong lòng cười lớn “Thành công rồi nha!”...

- Đi..chúng ta mau ra bãi đường.Mọi người đã chờ lâu rồi!

- Bái đường?Ai bái đường thế?

- Trời ạ,còn ai vào đây nữa?Đương nhiên là của thiếp với chàng rồi...chàng không nhớ sao?

Hiếu Nga vùng vằng,ngúng nguẩy nhìn hấn mà nói.Trông bộ dạng giận giữ của nàng kia,hai chân đậm đậm,hai má thì phị ra khiến hấn đột nhiên ngẩn ra nhìn.Mơ hồ,trong đầu đó của tiềm thức lại hiện về hình dáng ấy,không những một mà là hai người liền,chỉ là ngoài hai má phị ra kia,còn lại quần áo hay các bộ vị khác đều là một màu trắng xóa.Hiếu Nga nhìn vậy thì trong lòng giật thót,vội vàng đánh liều kéo cổ hấn xuống mà hôn chụt một cái lên má,nàng cười tươi như hoa mà nói.

- Thôi,đi nào!

Nàng kéo tay hấn mà đi,hai người cứ thế đi qua một đoạn hành lang dài,một bên là vách đá ột bên là rừng cây bị sương mù bao phủ.Lại vòng lại một quãng,họ đi qua một sơn cốc lớn,hai bên đường cơ man là trúc xanh mướt.Hấn lại thêm một lần nữa chấn động,hấn nhớ tới một nơi với vô số bóng trúc xanh,cũng nhiều như ở đây.Hiếu Nga thấy hấn đột nhiên dừng lại thì trong lòng lại cả kinh hơn.Qua lời của Mã Đại thúc,thân thể của nhân loại này vượt xa tu sĩ bình thường,vì vậy khi thi triển Yêu Hóa chú rất có thể có khả năng thất bại.Vì thế mà nàng khẩn trương hơn,mau mau lôi kéo hấn tới thành thân.Chỉ cần hấn là nam nhân của nàng,nàng lập tức có thể dùng năng lực của bản thân để áp bức trí nhớ của hấn.

Trong khoảng sân lát đá xanh rộng rãi ấy,đã có cơ man không biết bao nhiêu người đứng chờ hai người.Hấn chỉ thấy choáng ngợp,Hiếu Nga khi dẫn hấn tới nơi thì thầm ra hiệu cho tất cả.Vì thế mà mọi người ào ào tới chúc mừng,nhiều nam nhân vỗ vai hấn về tán dương,nữ nhân thì cười hi hi mà nhìn tới hấn,các nàng vây kín bên cạnh Hiếu Nga.Hấn được đám nam nhân nọ lôi đi,Hiếu Nga cũng được đám nữ nhân nọ kéo về một hướng khác.Hấn được đám nam nhân đẩy vào một căn phòng,bên trong đã có ba bốn nữ nhân trẻ tuổi đang chờ sẵn.Họ nhanh tay lột bỏ y phục hấn đang mặc,sau đó mặc lên cho hấn một bộ y phục mà đỏ tươi.Bộ y phục này quá sức cầu kì,khắp thân áo còn vô số họa tiết được thêu bằng kim tuyến khiến cho nó trở nên quyền quý vô cùng.Mấy nàng kia thì nhìn hấn mà cười hi hi,dùng ánh mắt câu dẫn mà nhìn tới hấn.Đây đương nhiên là các nữ tỳ thân tín của Hiếu Nga,vì thế các nàng này đều rõ mục đích của nàng ta rồi.Nhân lúc không có chủ nhân, tranh thủ câu dẫn dâm tâm của nam nhân loại này một chút.Sau này chắc chắn không khó kiếm lợi ích nha!

Trong một gian phòng khác,Hiếu Nga cũng đang thay ra một bộ y phục màu đỏ.Nó được thêu còn cầu kỳ hơn cả trang phục của Minh Tiến.Nàng đang vươn tay để một nữ tỳ gấp nếp lại cho áo cưới.Bạch y lão miêu nữ nọ tay đang bê một cái mũ phượng lớn,kim quang lấp lánh,lại còn gắn vô số trân châu bên trên.Bà ta cười nói.

- Cung hỷ diệt nữ nha!

Hiếu Nga cười hi hi,sau đó đột nhiên trầm ngâm nói.

- Huyền cô cô,có bao giờ Yêu Chú hóa không thể làm mất đi kí ức của kẻ bị trúng yêu chú không?

- Tại sao diệt nữ lại hỏi vậy?Theo ta biết thì chưa có ai thoát khỏi khổng chế kí ức của Yêu Hóa chú cả!

- Là vì lúc trước,y có những hành vi rất lạ.Hiếu Nga chỉ sợ y vẫn còn nhớ kí ức của mình thôi!

- Ai da,diệt nữ không nên lo lắng quá a.Sau đêm động phòng...hi hi hi...chỉ sợ cho dù hấn nhớ cũng không muốn rời khỏi diệt nữ nha!

- Huyền cô cô...

Hiếu Nga hai má đỏ lựng gọi,nàng dù là miêu nữ hóa hình nhưng bản thân vẫn là xử nữ,đương nhiên hiếu ý của vị cô cô này.Miêu nữ tuy không thể mị hoặc,phong tình như Hồ nữ,nhưng bù lại ở phương diện giao hoan cũng không hề kém hơn là bao.Thêm nữa thanh âm giao hoan của Miêu nữ ẩn chứa mị tâm vô cùng mãnh liệt,nam nhân chỉ nghe một lần thì lập tức ăn sâu trong tiềm thức.Sau đó như một con nghiện,chỉ có thể quanh quẩn bên Miêu nữ đó như một vật nuôi trung thành mà thôi...

Hấn và Hiếu Nga được dẫn trở lại khoảnh sân lớn nọ.Nơi đây đã bài trí nhiều bàn tiệc,chính giữa là hương án,phía trước là bốn cái ghế thái sư được trạm trổ tinh xảo.Bốn vị lão miêu đang ngồi ở đó,hai người đứng theo nghi thức lạy ba lạy...

Một loạt các nghi lễ loãng loãng phức tạp được tuần tự diễn ra: Dâng trà,dâng rượu,kính lão,kính phu thê,rượu giao bôi,nhận lì xì...v...v...Hắn lúc này tay trong tay với Hiểu Nga,cầm ly đi từng bàn chúc rượu.Mọi người ai ai cũng cố ý bắt ép hắn uống thật nhiều,càng nhiều càng tốt.Hắn đương nhiên chỉ biết nghe theo,bàn nào cũng uống,bàn nào cũng nhận ly rượu,thế nhưng hắn không say khiến Hiểu Nga kinh tâm,chú ý quan sát.Nàng chỉ thấy hắn uống rất nhiều,ấy vậy mà bao nhiêu rượu đều ồ ồ chảy ra từ cổ tay hắn thì cả kinh.Vội vã truyền âm cầu cứu Huyền cô cô,vị cô cô này cũng giật mình kinh hãi.Vội tới gần quan sát cho kĩ,bà ta gợi ý cho Hiểu Nga gọi lại chuyện cũ.Nàng làm theo nhưng không có kết quả,hắn vẫn chỉ cho hắn là Hùng lang,là tướng công của nàng và hôm nay là ngày thành thân của hai người.Cả hai chỉ nhìn nhau mà lắc đầu,họ đâu biết xưa nay hắn hiểm khi đụng vào rượu,mà uống xong thì thường dùng chân lực thúc ép nó ra khỏi cơ thể,bây giờ hắn làm vậy cũng là theo bản năng mà thôi.

87. Chương 87: Động Phòng

Trời đã về đêm,các bàn tiệc vẫn ồn ào cười nói không ngớt.Vô số cây nến lớn màu đỏ đã được thắp lên trên bàn tiệc,đám nam nữ kia vẫn đang chén tạc chén thù,hắn cũng vậy,cũng uống rồi lại tự động ép nó ra khỏi cơ thể.Bạch y lão miêu nữ cất lời.

- Các vị quan khách,bằng hữu.Đã về khuya,giờ nên để cho đôi uyên ương vui hoan cá nước.Không nên ép rượu mà hỏng ngày vui a!

- Đưa vào động phòng,đưa vào động phòng...!

Đám nam nhân ồ ồ hô lên đầy kích động,đám nữ nhân thì khúc khích đẩy vai nhau.Hiểu Nga mặt đỏ ửng liếc mắt nhìn tới hắn,chỉ thấy hắn ngẩn ngơ nhìn đám người xung quanh hô hào.Rất nhanh,vài người xách đèn lồng tới dẫn đường cho hai người,bỏ lại nơi tiệc tùng âm ỹ kia mà rời đi.Họ dẫn hai người tới một gian phòng lớn,tách riêng hoàn toàn với các khu nhà khác.Phía ngoài là vô số đèn lồng đỏ cùng với chữ hỷ được trưng ra,các nữ nhân dẫn đường đẩy cửa vào,sau đó cúi mình mời hai người.Hắn theo sau Hiểu Nga bước vào,chỉ thấy trong căn phòng lớn,trên cái bàn được đặt chiếu ngay cửa vào có vô số hoa quả,bánh mứt cùng một bình rượu và hai cái chén ngọc.Xa hơn một chút là hai cây nến lớn màu đỏ đang cháy rần rật,chiếu sáng chữ hỷ lớn được treo trên tường.Hắn ngó nghiêng xung quanh một hồi,chỉ thấy toàn bộ đều là một màu đỏ.Chăn đỏ,gối đỏ,mành liếp cũng là một màu đỏ,chậu nước nơi góc phòng cũng rải vô số cánh hoa hồng đỏ...hắn ngẩn ngơ mà cười.

Mấy nữ nhân dẫn đường nhanh chóng lui ra,khép cửa lại mà rời đi,dọc đường không khỏi bàn nhau khúc khích không ngớt.Trong phòng lúc này chỉ còn lại Hiểu Nga và hắn,nàng mỉm cười,uyển chuyển tới bàn rót ra hai chén rượu,cầm tới đặt vào tay hắn một chén.Mỉm cười mà nói.

- Hai ta uống rượu giao bôi,nhưng mà chàng cảm có được dùng bí thuật đẩy rượu đi đâu đấy nhé!

- Bí thuật?

Hắn ngây ngốc hỏi lại,Hiểu Nga thì phì cười,nàng nắm cổ tay hắn mà chỉ vào.

- Là cái cách chàng đẩy rượu ra cho khỏi say ấy.Rượu này là rượu giao bôi,chàng mà không thật tâm uống ta hận chàng cả đời!

Hắn gật gật đầu,hai người vòng qua tay nhau rồi cùng nâng chén lên uống cạn.Hắn ho lên dữ dội như bị sặc,Hiểu Nga thì cười thâm “Xem ra hắn rất nghe lời mình a!”.Hai người chậm rãi ngồi lại trên bàn,nàng lại ép hắn uống thêm hai chén nữa.Sắc mặt cả hai lúc này đều đỏ bừng,nói chuyện có chút khó khăn,hiển nhiên là trong rượu có pha thêm xuân dược.Hắn chỉ cảm thấy toàn thân phùng phùng,hạ thể u lên một cục vô cùng bí bách khó chịu.Hắn dùng ánh mắt cầu xin,van lơn hướng tới Hiểu Nga.Trong lòng hắn thực sự không hề có dâm ý,chỉ là hắn cho rằng vì Hiểu Nga ép hắn uống nên mới làm cho cơ thể hắn khó chịu như thế này,hắn đang cầu xin nàng để cho hắn bình thường trở lại.Còn Hiểu Nga lại ngược lại,nàng cho rằng hắn đang cầu khẩn được hoan ái nên má càng đỏ bừng hơn.Nàng chậm rãi tiến tới cạnh giường,nhẹ nhàng trút bỏ bộ quần áo cưới cầu kì,sau đó chui vào trong giường.Thủ thi gọi

- Hùng lang,mau tới đây với thiếp!

Hắn làm theo như một cái máy,tới bên ngoài giường.Theo hướng dẫn của nàng mà cởi bỏ đi bộ áo cưới rườm rà nọ.Lúc này hắn chỉ còn mặc một bộ áo lót màu trắng,Hiếu Nga trước ánh mắt tròn xoe kinh ngạc của hắn mà dần cởi bỏ lớp y phục thứ hai,ném vào một góc giường.Lúc này nàng chỉ còn mặc một lớp sa y mỏng manh màu xanh,thậm chí nàng còn không mặc yếm.Dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo của hai cây nến phía xa,một phong cảnh thanh sơn thủy tú hiển hiện trước mắt hắn.Đảm bảo là bất cứ tên nam nhân nào cũng liều mạng nhào tới.Hiểu Nga tuy không có nước da trắng,nhưng thân thể nàng cũng thuộc vào hàng vưu vật hiếm có a.Nhất là cặp đào tiên khiến cho đám nam nhân không khỏi nuốt bọt thêm thường,giờ thì tất cả ẩn ẩn hiện hiện phơi bày trước mắt hắn.Hai má nàng hồng ửng,dùng ánh mắt như xấu hổ mà như cầu dẫn liếc nhìn tới hắn.

Hắn vẫn cứ tròn mắt ra nhìn,như vậy nàng lại càng đỏ mặt hơn.Nhưng chợt nhớ ra hắn đã bị phế đi kí ức nên nàng lại cười bản thân mình,nàng nhẹ nhàng kéo tay hắn lên giường.Thật sự không phải Minh Tiến ngấm nàng tới mức ngơ ngẩn xuất thần,mà trong lúc ấy hắn lại lóe lên trong đầu một tia sáng.Hắn đã từng thấy một thân hình nữ nhân như vậy,có điều nàng ta không có ngực lớn như Hiếu Nga.Nàng ta cũng không dùng ánh mắt như Hiếu Nga mà lại dùng một ánh mắt xấu hổ xen lẫn giận dữ mà nhìn hắn. “Tại sao thế nhỉ?Mà người đó là ai?”.Hắn ngẩn ngơ hồi lâu,tay chân thì mặc Hiếu Nga dẫn dắt.

Hắn nằm đó,tay ôm lấy Hiếu Nga theo đúng lời nàng ta nói.Hiểu Nga thì nằm im lặng mà nghe tim mình đập thình thịch như hươu chạy,trong lòng lại hiện lên chút chán ghét cùng xấu hổ. “Hắn quên mất mọi thứ,như vậy lại là mình phải chủ động a!...”.Nàng leo lên người hắn,đánh liều trườn lên môi hắn mà hôn,hai tay nàng thoát y áo hắn.Hắn vẫn im lặng,mặc kệ nàng ta.Hiểu Nga dùng lưỡi mình cuốn lấy lưỡi hắn,như con rắn đang cuốn lấy con mồi.Đột nhiên nàng bị đẩy ngược lên bởi hai cánh tay lực lưỡng,lại thấy hắn đang chăm chú nhìn nàng thì hai má đỏ ửng thêm,khe khẽ thoát y.Hắn chợt rùng mình,hắn chợt hoa mắt,hắn chợt run rẩy,trong đầu hắn vừa có một tia sét lớn.Hiểu Nga thì lại cho rằng hắn đã hứng tình,nàng ta nhẹ nhàng vươn tay tới hạ thân đang gồ lên dưới bụng hắn.Hắn giật mình,hắn run rẩy mãnh liệt.Trong thâm tâm hắn đã thấy hình ảnh này,hắn thấy có một nữ nhân cũng làm thế với hắn,phía sau nàng ta là những cái đuôi trắng muốt.Nhưng hắn không thấy mặt nàng ta, “rốt cuộc đó là ai?...Ta muốn biết...ta muốn biết...”.Hắn định hét lớn,nhưng miệng hắn đã bị Hiếu Nga dùng miệng bít lại...

Bạch y lão miêu nữ đang ngồi uống trà,nơi sân kia tiệc vẫn chưa tàn.Đột nhiên bà ta có một cảm giác bất an,nhưng sau đó lại tự trấn an mình. “Chắc hôm nay hơi quá sức a!”...

Hiếu Nga toàn thân đã lỏa thể,nàng dùng một ánh mắt đầy nhiệt hỏa hướng tới hắn,hắn lúc này cũng cảm thấy thân thể như một que củi bùng cháy.Hiểu Nga liếm liếm môi,nàng dướn người lên mà áp chặt cặp đào tiên cực phẩm của nàng tới mặt hắn,miệng rên rỉ những thanh âm cầu khẩn.

- Hùng lang...chăm sóc chúng cho thiếp...

Hắn theo bản năng vươn tay tới,gắt gao cổ nạm bắt chúng trong tay mình.Chỉ thấy Hiếu Nga càng lúc càng rên rỉ lớn hơn,thanh âm như thiên ti vạn lữ lan tỏa trong đầu óc hắn khiến hắn như mê muội,dùng miệng mà áp tới.Đột nhiên,trong đầu hắn chợt xuất hiện dị biến.

Trong vùng kí ức hoàn toàn là một màu trắng xóa ấy,đột ngột xuất hiện một bóng người áo vàng già nua.Lão ta ngồi trên một cái đài sen lớn tỏa ra quang mang màu hoàng kim,khuôn mặt không rõ đang khóc hay đang cười.Lão dùng một ánh mắt nghiêm nghị nhìn tới hắn,tiếng nói như tiếng chuông đồng ngân lên.

- Tâm tĩnh tựa thủy,vô thanh vô âm!...

Phía ngoài,hắn vẫn điên cuồng công kích cặp đào tiên của Hiếu Nga,nhưng trong đầu thì một thân ảnh nữa của hắn xuất hiện,đang theo lời của người nọ mà đả tọa.Xung quanh hai người là hắc khí bao trùm,tuy nhiên không thể chạm tới.

- Sắc tức thị không,không tức thị sắc!...

- Phạn ngôn lưu chuyển,phá cấm trừ tà!...

- Tụng niệm chân nguyên,đảo nghịch thiên địa!...

- Kim khí quán thông,ngịch chuyển càn khôn!...

Cứ sau mỗi câu nói của người nọ, lớp quang mang bao bọc hai người lại càng sáng thêm lên. Hắc khí xung quanh dần dần bị đẩy bật lại, nhưng lớp hắc khí nọ cũng không chịu kém, liên tiếp công kích tới. Sự giao tranh ác liệt không thể tả xiết, hai luồng khí tức ấy cứ liên tiếp biến hóa ra thành vô số dạng thức đối đầu nhau: ma thú với thần thú; ma nhân với thần phật; quỷ hồn với tiên linh; đạo với thuật... cứ như vậy mà đối đầu, càng về sau càng mãnh liệt hơn trước. Phía ngoài thì không như vậy, chỉ là một màn xuân sắc nồng nhiệt. Hắc đã lật nạng xuống phía dưới, môi vẫn tham lam chiếm cứ hai cứ điểm trên ngực Hiểu Nga. Hiểu Nga thì càng lúc càng điên cuồng rên rỉ, hai chân quắp vào eo hắc mà ưỡn người lên, cầu khẩn giao hoan.

Người áo vàng nọ đột nhiên mở mắt, dùng ánh mắt uy nghiêm ấy chiếu thẳng vào mắt hắc. Hô lớn.

- Thanh tâm hoàn khí, nhập thần hóa phật!

Kim khí đại thịnh, lập tức như một cơn sóng cồn, cuồng nộ đẩy lui toàn bộ hắc khí. Ầm ầm, ầm ầm. Kim khí lan tỏa khắp cơ thể hắc, điên cuồng dồn ép hắc khí lại, cuối cùng dồn nén nó lại thành một khối hắc cầu lơ lửng ngay bên cạnh hai người. Cả hai như hòa nhập với nhau làm một, một phật thủ lập tức xuất ra đẩy bắn kim cầu bay ra ngoài.

Bên ngoài, hắc đang hùng hổ hôn lên khắp khuôn mặt Hiểu Nga, tay nàng ta thì đang nắm lấy căn nguyên của hắc mà hướng tới hạ thân của mình. Nàng nâng người lên một chút, khiêu khích hắc tiến tới. Đột nhiên thấy hắc hét lên đau đớn, buông thân thể nàng ra mà ôm lấy mặt mình. Qua kẽ tay hắc, từng dòng máu đen từ thất khiếu đang chảy ra thành dòng. Hiểu Nga còn chưa kịp kêu lên sợ hãi thì đã thấy một bàn tay kim quang lớn áp lên trán mình. Bình!!! Nàng ta lúc này chỉ còn là một vũng máu lớn. Hắc vươn tay lau đi máu tanh nơi mặt, hắc đã nhớ ra mình là ai, hắc là Minh Tiến!

88. Chương 88: Hùng Lệ

Minh Tiến động nộ, lập tức một chưởng hạ sát ngay nữ nhân trước mặt mình. Mặt hắc đánh lại. Giận dữ, cuồng nộ, oán hận, bức tức, mong muốn được trả thù... tất cả đều có thể hiện hiện trên mặt hắc. Hắc giận dữ vì nữ Miêu trước mặt thiếu chút nữa dụ hoặc hắc, khiến hắc suýt trở thành phế nhân; Hắc cuồng nộ vì bản thân không thể làm gì để cứu Kỳ Dao; Hắc oán hận vì tự thân mình không kiếm chế được nhục dục; Hắc mong muốn trả thù: Linh Trâm, Vô Lệ và tất cả những kẻ đã từng làm hắc đau khổ, nhất là tên công tử bột và nữ nhân phản bội hắc năm xưa. Minh Tiến trên mặt đột nhiên xuất hiện một nụ cười nhạt, trong con ngươi hắc, một bên hoàn toàn là một màu kim sắc, bên còn lại là một màu đỏ thẫm như máu. Hắc mặc lại quần áo, tới khi mặc cái áo thì cảm thấy vướng víu phía sau lưng, vội vàng tới cạnh tấm gương đồng mà soi xét. Hắc sững người, lưng hắc đang dần xuất hiện những mảng lông xám dày cộp.

“Ta đang bị thú hóa sao?” Hắc động nộ, vung tay đập thật mạnh một nhát lên cái bàn khiến nó nát bầy. Trong lòng hắc đột nhiên tàn ngập sát ý, hắc muốn huyết tẩy nơi này. Hắc cần vũ khí, tìm kiếm một hồi, hắc lục thấy một thanh kim loại màu bạc được cất cẩn thận trong một cái hộp được gắn phong ấn bên ngoài. Nó dài chừng một cánh tay người, được tạo nên từ một loại kim khoáng tỏa ra ánh ngân sắc, nơi thân còn trạm khắc vô số các ký tự kì quái. Nhìn nó có thể hao hao giống một con cá ngựa, cái đuôi quấn lại, lưng và bụng thì phình ra. Chỉ hơi khác biệt là nó thẳng chứ không cong cong như con cá ngựa hắc thấy trong mấy cửa tiệm cá cảnh, thêm nữa bên ngoài tỏa ra một luồng linh khí ba động khiến hắc thấy quen thuộc vô cùng. Minh Tiến mỉm cười, đẩy cửa tiến tới nơi sản lúc trước...

Hắc đứng đó, giữa cơ man không biết bao nhiêu là xác miêu nhân, máu tươi bốc lên trong đêm trăng tròn khiến không gian tản mát một dư vị đầy kinh dị. Minh Tiến nhìn sang hai tay mình, một tay vẫn đang cầm thanh kim loại nọ, tay kia đang tóm một cái đầu miêu nhân. Chính là lão nữ miêu bạch y nọ, hắc cười, ngẩng đầu lên mà cười một cách khoái trá, man rợ, hắc cười lớn, cười mãi không thôi. Trong đêm trăng tròn, tiếng cười nọ lan tỏa kèm theo mùi máu tanh khiến cho bất cứ sinh vật nào nghe thấy cũng dựng tóc gáy...

Minh Tiến mở mắt, ánh mặt trời đã lên cao, hắc vươn tay che mắt. Chợt sững người, hắc gào lên.

- Uôm ...uôm...hùm...

Nhìn đi,hắn lúc này toàn thân đã hóa thành một con đại hùng,một con gấu đen không thể sai lệch đi chút nào được.Minh Tiến đau khổ,hắn gào khóc,hắn đập phá,hắn lẫn lộn. “Tại sao?Tại sao kia chứ?Ta trở thành gấu,vậy làm sao các nàng nhận ra ta?Làm sao ta có thể tu luyện để mà trở về đây?Ta...ta...”.Từng tràng Uôm uôm hùm ầy lan đi trong không gian,nhiều đám thợ săn gần đó kinh hãi mà run rẩy.Họ đều là những tay thợ săn lão luyện,chưa từng run sợ trước cạp beo hổ báo,ây vậy mà lúc này không ngừng run rẩy.Sau này khi đám người nọ về tới tiểu trấn,kể lại thì tất cả đều thống nhất một điều.Tiếng rống của con gấu nọ mang theo một luồng khí áp mãnh liệt,nó cao thâm hơn bất cứ mãnh thú nào mà các thợ săn từng đụng độ tại đây.Có thể nó là một Kim hùng – vua của loài gấu,vì thế nên việc họ phát run cũng không quá lạ.

Minh Tiến sau một hồi vật vã,lúc này hắn đã tĩnh tâm ngồi lại.Chợt cảm giác được cái gì đó,hắn quay lại cố dùng tay nhặt lên.Trước mắt hắn là thanh kim loại nọ,có điều lúc này nó như bị tan chảy bởi một quả cầu màu xanh lục đang gần nơi mà trước đó là cái đầu cá ngựa.Từ trên tay hắn truyền tới một cảm giác lạnh lạnh,tựa như cô độc,tựa như giá lạnh của trời đông.Minh Tiến tâm tư có chút hòa hoãn lại,nhìn tới quả cầu nọ,chỉ thấy trong đó có một luồng sáng màu xanh lục nhu hòa xoay tròn,càng nhìn tới,hắn càng cảm thấy tâm tư thư thái hơn. “Dù sao cũng đã thành gấu rồi,hơn nữa sắp tới mùa đông.Chi bằng đi kiếm một nơi để tránh lạnh thì hơn!”.Minh Tiến cố gắng nắm lấy thanh kim loại nọ,nhưng bàn tay to bè với các ngón ngắn ngủi khiến hắn khó thực hiện điều đó.Cuối cùng,hắn hì hục mãi,dùng những mảnh vải rách buộc thành một sợi dây ôm quanh nó mà đeo lên cổ.Hắn vỗ về nó như một người bạn chí thân,lắm lũi hướng vào trong rừng mà bước đi...

Sâm Lâm trấn,một tiểu trấn nhỏ nhỏ nằm về phía bắc U Châu.Hôm nay là vừa tròn một tuần trải qua lễ Nguyên Tiêu,đa phần mọi người vẫn còn mê mải với việc ăn chơi,vui đùa chứ chưa hề động tay động chân tới công việc.Cũng phải thôi,xung quanh Sâm Lâm này toàn là rừng và núi đá cao chót vót,họ đâu có đất mà cày ruộng.Sâm Lâm trấn này toàn bộ mọi người đều là thợ săn.Lúc này nơi quán trà,tiểu nhị nhanh nhẩu chạy qua chạy lại mang rượu,mang thịt tới một cái bàn lớn,xung quanh là sáu bảy tráng hán vai u thịt bắp đang nhồm nhoàm nhai thịt,uống rượu.Một người mặc áo lông thú,nơi eo có dắt một thanh đao lớn uống một mạch hết bát rượu,khẽ khà nói.

- Các huynh đệ,không biết các người đã nghe tin tới Hùng Lệ chưa?

- Ô,là chuyện gì thế?

- Hùng Lệ à?Ta có nghe qua,huynh kể xem nào?

Người nọ cười khà khà,tợp một hụm rượu lớn mới nói tiếp.

- Ta cũng chỉ nghe đám phường săn Ninh Cát nói lại thôi,cách đây hai hôm,bọn họ vây công một con đại hùng ở phía đông dãy Kim Diên...

Phường săn Ninh Cát là một phường săn truyền đời tại Sâm Lâm,nó đã trải qua không dưới bảy đời.Truyền thống hàng năm của họ là sau lễ Nguyên Tiêu,tất cả các thanh niên phải tham gia một nghi thức đầu năm – Tân niên săn bắn.Nguồn gốc nghi thức này chính là rèn luyện khí chất cho những thanh niên mới,đồng thời cũng là săn bắt để tế lễ đầu năm.Người thợ săn vô cùng coi trọng thần rừng,đối với họ,thần rừng mạnh mẽ,cao quý hơn bất cứ vị thần thánh nào khác.Vì thế nghi lễ này mặt khác cũng là hình thức nghênh đón thần rừng,cầu xin một năm mới săn bắn được nhiều thuận lợi.Nhưng có vẻ năm nay,Ninh Cát không hề may mắn chút nào.Hơn ba mươi thanh niên đi vào dãy Kim Diên,lùng sục hai ngày mà vẫn không thấy một con thú nào,kể cả là một con sóc.Cả đám người vô cùng hoang mang,chợt có người phát hiện ra vết chân gấu khiến cả đám mừng rỡ,lập tức truy tung.

Cả đám người theo dấu chân tiến tới bao vây một hang núi lớn,phía bên trong còn lập lòe ánh lửa khiến họ kinh ngạc.Lẽ nào có người đã săn được con gấu này,giờ đang ngồi nướng thịt?Cả đám nhìn nhau hoang mang cực độ,cuối cùng có ba bốn người gan lớn lò dò tiến vào.Khi tiến vào tới nơi,bộ họ không khỏi kinh ngạc vì trước đồng lửa chính là...một con gấu xám to lớn.Nó ngồi đó,bàn tay to bè thì thoảng hất một mảnh củi vào trong đồng lửa.Bàn tay còn lại thì mân mê một vật gì màu xanh đang lũng lảng treo trên cổ.Mấy tên nọ tròn mắt,hết nhìn cảnh tượng chưa bao giờ họ có thể nghĩ ra,lại quay sang nhìn tới mặt nhau.Một trong mấy người đó còn vô ý làm rơi cả ngọn thương trong tay,thanh âm ngân vang trong cái hang khiến cả đám mặt xanh mét,định ba chân bốn cẳng chạy đi rồi.Nhưng một lần nữa khiến chúng kinh hãi hơn là con gấu xám nọ quay đầu lại,nhìn tới mấy tên đó mà thở dài,sau đó vẫn ngồi yên tại chỗ.Mà kì lạ hơn gấp bội,khi

cả ba tên quay ra,họ đều nhất nhất khẳng định con gấu đó đang khóc.Đám người vội vàng quay về phường săn,bẩm báo lại cho vị đầu lĩnh.Vị đầu lĩnh họ nghe vậy thì cả kinh,cho rằng đó chính là thần rừng,kéo tất cả già trẻ lớn bé tới cái hang họ bái lễ.Nhưng khi họ vào tới nơi,chỉ còn đám tro củi vẫn hồng,dưới mặt đất là mấy dòng chữ “đừng làm phiền ta” được khắc vung về dưới nền đá...

- Há há há...Lão Ngưu,lão cũng tin vào mấy cái chuyện tiểu lâm ấy à?Ta không tin... há há há...
- Hầy,lão Bảo kia.Không tin tùy người thôi,nói không chừng lát nữa mấy anh người gặp Hùng Lệ ấy nha!
- Hê hê,lão Ngưu người khỏi phải trù ẻo chúng ta,phải không Bảo ca?
- Đương nhiên,ba anh em Bảo – Thiên – Sơn chúng ta gặp hổ sát hổ,gặp gấu giết gấu,sợ gì chứ?Nào,uống đê,xong rồi ta cũng lên rừng thôi...

Rượu tan cũng đã là quá trưa,đám người họ lần lượt chia tay nhau.Riêng ba anh em nhà kia thì không về nhà,họ vác cung tên,dao thương cùng vô số các loại bẫy rập mà tiến vào rừng.Cả ba người đi trên tuyết trắng,lưu lại những dấu chân sâu hoắm trên mặt tuyết.Vốn nếu như là mọi năm,chắc chắn là cả ba sẽ về nhà mà ngủ,nhưng năm nay thì không.Vốn là phu nhân của người em út Tôn Sơn – Mạc Hồng sắp trở dạ,thế nên cả ba quyết định đi vào núi sớm hơn mọi năm,nếu có thể thì kiếm lấy một cái răng nanh mãnh thú làm bùa hộ mệnh cho đứa bé sắp ra đời.

Tôn Bảo là anh cả,y thân hình vạm vỡ,nổi bật với nước da đỏ như kẻ say rượu.Khuôn mặt y khá phương phi,bộ râu xồm khiến cho hắn trông già dặn hơn so với tuổi ba mươi của mình.Bên trái y là người thứ hai – Tôn Thiên.Tôn Thiên thì lại khá thấp bé,hắn thừa hưởng di truyền từ mẫu thân.Tuy vậy không nên nhìn vào vóc dáng ấy mà coi thường,Tôn Thiên có thể dùng tay không bẻ gãy cả sừng tê giác đấy.Người đi phía sau chính là Tôn Sơn,trong y chẳng giống một thợ săn mà chỉ giống một tên thư sinh yếu nhược,nhưng mà nhìn qua thể thôi,y chính là người tinh tường nhất trong cả ba người.Đặt bẫy,truy tung với y chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng có vẻ trời không cho ba người thỏa nguyện,họ đi cho tới khi trời bắt đầu tối mịt vẫn không gặp được con thú nào,dù là một con thú ăn cỏ hay lũ thú nhỏ bình thường.Tôn Thiên chẹp miệng.

- Đại ca,tam đệ.Chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi đi thôi,giờ này đám thú đều lần trốn hết cả rồi.Nghỉ ngơi rồi sáng mai tìm kiếm lại một phen,ta dám chắc chúng ta sẽ tìm thấy chúng!
- Vậy cũng được,phía trước có một tán cây lớn,chúng ta qua đó đi!

Tôn Bảo chỉ tay nói,sau đó hắn rẽ qua một lối khác mà đi kiếm củi.Ở lại ban đêm trong rừng cần nhất chính là có ánh lửa,có lửa thì thú dữ hay các loài độc thú khác đều tránh xa.Tôn Thiên cùng với Tôn Sơn theo hướng đại ca mình chỉ mà đi tới,chỉ thấy đó là một cái cây rộng lớn,lá nhỏ như những cây kim màu xanh thẫm.Phía trên tán cây rộng lớn ấy không biết cơ man bao nhiêu là tuyết trắng phủ kín.Tôn Thiên nhanh nhẹn leo lên cây mà rung cho đám tuyết rụng hết xuống,còn Tôn Sơn thì đi vòng quanh xem xét,sau đó đặt một số cái bẫy để tránh bị thú dữ lao vào.Tôn Bảo đã quay về,trên tay hắn là một bó củi lớn...

89. Chương 89: Bùa May

- Uống đi nào...cạn!
- Đệ kính đại ca,nhị ca một bát...cạn!
- Ha ha ha...

Tiếng ồn ào huyền ảo vang lên giữa khu rừng tĩnh mịch,xung quanh đồng lửa lớn là ba anh em họ Tôn đang chén tạc chén thù.Ánh lửa chiếu bóng cả ba như kéo dài ra xung quanh,chốc chốc lại nghiêng ngả.Lửa cháy trên những thanh củi,thì thoảng phát ra những tiếng lép bép.Phía trên đó là một cái nồi lớn đang sôi sùng sục,Tôn Thiên lấy từ trong cái bọc sau lưng ra mấy cái bát gỗ cùng dưa,muôi.Hắn cho thêm một chút gia vị vào nồi,sau đó múc một thìa nước vào mà nếm thử,với vẻ mặt cảm xúc vô cùng,hắn nói.

- Ngon tuyệt,chúng ta dùng bữa thôi!...

Đêm đã về khuya, tiếng cười cùng tiếng hát của ba gã vẫn vang lên không ngớt. Cái nồi nọ đã cạn sạch, hai cái túi da đựng rượu mang theo cũng đã cạn, cả ba đều chệnh choáng hơi men. Tôn Bảo lấy ra cái túi da rượu thứ ba, dốc ra bát mà cười nói.

- Tam đệ, lần này muội muội sinh hài tử, không biết người đã đặt tên cho nó chưa?

Tôn Sơn gãi gãi đầu, hần nói.

- Cũng chưa biết là nam hay nữ mà đại ca. Nếu là nam, Mạc Hồng và đệ định đặt là Phong, đại ý là có thể như gió lớn mà vùng vẫy giữa đời. Nếu là nữ thì đặt là Như Ý, đại ý là cả đời mọi việc đều xuôi sẻ, thuận lợi.

Tôn Thiên đang cầm bát rượu, nghe vậy thì vỗ đùi mà nói.

- Tên hay... tên hay, uống vì tiểu muội muội và hài tử sắp sinh...

- Cạn...!

Cái túi da thứ ba cũng đã vơi đi hơn nửa, cả ba vẫn cười nói không thôi. Chắc hẳn mọi người đang thấy họ chủ quan quá hả? Trong rừng nhiều mãnh thú mà ngang nhiên ngồi uống rượu như ở nhà? Hay là say quá hóa cuồng? Không phải đâu a, bọn họ làm vậy cũng là có lý do cả thôi, dám cá chả có con thú nào dám tiến vào quanh cái tán cây này đâu. Cái cây mà họ đang ngồi bên dưới có tên gọi Vương Thụ, là loài cây có sự sinh trưởng cũng như khả năng sinh tồn mãnh liệt nhất. Cho dù chỉ còn là một mầm rễ hay thân cây chết khô. Chỉ cần gặp mưa là nó lập tức có thể sống lại. Thêm nữa Vương Thụ này đúng như tên gọi của nó, toàn thân tiết ra một loại mùi đặc trưng, cơ hồ chín mười phần giống mùi vị khí áp của các loài thú bậc vương giả. Vì thế các loài thú khác hay thậm trí là cả sâu, bướm cũng tự động tránh xa. Nhưng mà hôm nay thì có vẻ cái truyền thừa đặc tính của Vương Thụ đã bị phá bỏ.

Một loạt tiếng lạo xạo phía xa truyền lại khiến cả ba người chú ý, tuy vậy ai ai cũng chệnh choáng nên chỉ phì cười. Tôn Bảo lên tiếng.

- Vị bằng hữu nào ở đó, nếu có rảnh xin mời vào đây làm vài bát rượu cho ấm người rồi hãy đi!

Tôn Thiên cười hà hà, Tôn Sơn thì đứng lên, tiến về phía phát ra thanh âm. Một lát sau thấy y quay lại, dặt tay theo một vị khách to lớn, khi đến gần thì chắc chắn khiến cho khối kẻ kinh sợ - một con gấu đen. Tôn Bảo hơi ngẩn ra, sau đó cười mà nói.

- Ô, hóa ra là Hùng huynh, mời ngồi mời ngồi!

Minh Tiến ngẩn người ra nhìn tới ba kẻ này, trong mắt tràn đầy sự hiếu kì cùng ngạc nhiên. “Họ không sợ mình hay sao? Không ai chạy đi à?”. Tôn Thiên lúc này đã bê tới một bát rượu, cười mà nói.

- Mời huynh uống với anh em ta một bát cho ấm người...

Sau đó ý giờ cao bát nói.

- Uống vì tiểu hài tử của tam đệ...

Minh Tiến sau ba bốn lượt rượu thì cũng đã hiểu rõ đám người này, và cũng hiểu rõ nguyên do họ tới đây. Hần cũng bắt đầu chen vào câu chuyện bằng những tiếng uôm uôm hùm của mình, cũng chẳng biết là họ có hiểu hần nói gì hay không nữa. Hần thềm được nói chuyện như thế này, suốt một thời gian dài qua, hần chỉ loanh quanh có một mình. Mà các loài thú khác kể cả hổ thấy hần cũng chạy bán sống bán chết khiến hần kì quái không thôi. Đương nhiên hần đâu biết rằng, bản thân hần không ngừng tản ra khí áp mãnh liệt, thêm nữa thú đàn nọ đang dần dung hợp với kim đan của hần trong Nội Hải, việc này khiến khí tức mãnh thú càng mạnh hơn, đám thú không chạy mới là lạ. Ba người, một gấu cứ thế nâng chén cho tới lúc say mềm, gục ngủ lúc nào không hay.

Sớm hôm sau, Tôn Sơn là người tỉnh dậy đầu tiên, y lại nhìn sang bên phải thấy đại ca và nhị ca đang ngáy pho pho thì phì cười. Nhưng sau khi nhìn sang bên trái thì giật thót mình. Hần thấy một con gấu xám lù lù ngồi đó, chăm chú nhìn hần. Tôn Sơn sợ hãi kinh điểm, vươn tay với thanh thương phía gốc cây. Chợt hần sững người khi con gấu nọ đột nhiên lắc lắc đầu, dùng một ánh mắt ôn hòa nhìn tới hần. Lại càng ngạc nhiên hơn nữa khi con gấu đứng dậy bằng hai chân, nó dùng bàn tay to bè cầm cúi về một cái gì đó trên mặt đất

sau đó quay lưng bỏ đi.Chờ tới khi nó mất dạng,Tôn Sơn với lau mồ hôi không biết khi nào đã chảy ròng ròng trên mặt,y lay gọi hai vị ca ca dậy.Sau đó cả ba tới chỗ nọ,chỉ thấy trên mặt đất có mấy chữ viết lớn.

- Chờ ta ở đây một chút.

Chừng một canh giờ sau,xa xa vọng lại tiếng gầm thê lương khiến cả ba kinh nghi bất định.Sau đó chừng một canh giờ nữa,một bóng đen to lớn vác theo một vật cũng to không kém nó màu vàng.Khi tới gần thì cả ba không khỏi thất sắc,chỉ thấy con gấu đen kia kéo theo một con hổ to lớn,nhằm hướng ba người mà đi tới.Tới gần,nó vút huých cái xác hổ nọ xuống đất,đưa tay vào miệng con hổ nọ.Rắc rắc...Hai cái răng nanh dài ngoằng của con hổ đã bị nó bẻ gãy,gấu đen đi tới trước mặt Tôn Sơn,đưa ra hai cái răng nanh,cái đầu gật gật dúi vào người hắn.Tôn Bảo và Tôn Thiên một bên cầm đao thủ thế,sẵn sàng kéo Tôn Sơn né tránh nếu con gấu này tấn công,nay lại thấy vậy thì im lặng.Họ đã từng nghe nói về linh thú có khả năng thông linh,có thể hiểu ý người.Nay lại thấy con gấu này như vậy thì không khỏi kinh dị.

Thấy Tôn Sơn vẫn ngây người ra,Minh Tiến uôm uôm hùm một hồi,sau đó cúi mình mà viết lên tuyết.

- Cái này dùng làm bùa may cho hài tử của huynh đệ,Tôn Sơn...

Tuyết Liên đang đứng đợi trước căn nhà đơn sơ nọ,nàng dùng một ánh mắt hiểu thuận nhìn tới lão già áo vàng đang chậm rãi tĩa cây,lại nghe lão nói.

- Liên Nhi,con định đi du ngoạn để phá bình cảnh lên Nguyên Anh Trung Kỳ đỉnh phong.Ta nói đúng chứ?

Lão già này chính là Vương Phác Thiên – Cốc chủ Lam Nguyệt Cốc.Tuyết Liên nghe vậy thì khẽ gật đầu,mới gần đây,nàng có cảm giác mình sắp vượt bình cảnh,tuy vậy qua bốn tháng dã tọa thì không hề thành công.Vì thế nàng tới để xin phép rời cốc một phen.Vương Phác Thiên nhìn tới nữ nhân trước mặt,lão cũng tán thành ý kiến cho nàng rời đi,vì vậy chỉ gật đầu rồi nói thêm.

- Liên Nhi,con qua chỗ đại sư huynh của con một chuyến đi,nhờ hắn bốc ột quẻ xem nên đi về phương nào cho phù hợp!

- Tuyết Liên đa tạ sư phụ!

Nàng cúi đầu bái lễ,sau đó mau mắn rời đi tới động phủ của Ngô Hùng.Phàm là đệ tử của cốc,mỗi khi xuất hành đều đến nhờ vả Ngô Hùng xem qua ột quẻ,coi như là nhờ y quân sư ột chút.Tuyết Liên cũng không phải ngoại lệ...

Từ môn cốc,một thân ảnh bạch y cười trên một đạo phi hành màu đỏ rực đang xé gió lao về hướng bắc.Là Tuyết Liên,nàng đi theo sự chỉ dẫn của đại sư huynh Ngô Hùng. “Muội cứ đi theo hướng bắc,chắc chắn sẽ gặp được quý nhân phù trợ!”...

Minh Gia Trang,Kỳ Dao đang đứng trước mắt Đào Nhược Hồng,dùng một ánh mắt cầu xin mà hướng tới bà ta.Đào Nhược Hồng khe khẽ thở dài.

- Dao nhi,con muốn ra ngoài du ngoạn để đột phá giai tầng lên Nguyên Anh Trung Kỳ,ta không ngăn cản.Nhưng con nhất nhất đòi mang theo Hắc kiếm để làm gì?Chẳng lẽ con muốn sử dụng nó hay sao?Tu luyện mà còn vẩn vương theo hình bóng nam nhân,không cần thận nó biến thành tâm ma mà làm hại tới con đấy!

Kỳ Dao vẫn im lặng,nàng cúi đầu vuốt ve hắc kiếm trong lòng.Suốt một thời gian dài,kể cả lúc đã tọa hay lúc ngủ,nàng cũng đặt nó bên cạnh mình.Điều này đã trở thành một thói quen mất rồi,khi nghe sư phụ mình nói vậy nàng cũng chỉ im lặng.Đào Nhược Hồng thấy vậy thì chỉ còn cách thở dài,trong mắt bà lại ánh lên những hình ảnh quá khứ của mình và Huệ Tuệ,bất giác hai má hồng lên.Lắc đầu nói.

- Dao nhi,tùy con vậy.Ta cũng không bắt ép,chỉ mong con cẩn trọng,tránh tổn hại tới bản thân...

Sâm Lâm trấn,hôm nay có thể nói là đông đúc cả trăm năm cũng chưa có một lần.Người ta thì thảo to nhỏ,chỉ trở bàn tán khi thấy có ba người thợ săn tiến vào trấn.Nếu vậy cũng chẳng có gì lạ,vì cả trấn này thì thiếu quái gì thợ săn?Cái quỷ quái ở đây là phía sau ba người là một con gấu xám to lớn,nó đi bằng hai chân và chậm chậm đi theo ba người.Không ít người cao tuổi nhìn tới mà kinh hãi,hô lên tại sau ba người kia không xích nó lại?Thậm chí có khối kẻ chạy vọt đi,sau đó mang về cơ man nào là xích đưa tới ba người.Ba anh em họ Tôn thì chỉ phì cười,lắc lắc đầu mà nói không cần.Đám nam thanh nữ tú thì chỉ trở

không ngớt, khối thiếu niên thì nhìn tới ba anh em họ Tôn bằng ánh mắt ngưỡng mộ, đám nữ nhân thì dùng ánh mắt sùng bái mà nhìn tới. Cả ba cùng con gấu nọ đi một mạch định bụng nhằm hướng Tôn gia mà đi tới, đột nhiên có một giọng già nua gọi giật họ lại.

- Tam tử Tôn gia, khoan đi, dừng bước cho ta hỏi đôi câu!

Tức thì ba người dừng bước, ngay cả con gấu cũng đứng lại. Dừng một ánh mắt kì quái mà hướng tới thanh âm già nua kia, chỉ thấy đó là một lão già nhỏ thó, râu tóc phất phơ. Tôn Bảo nhận ra lão, chấp tay cười mà nói.

- Siêu lão lão, người có việc gì cần chúng ta phụ sao?

Lão già nọ tên gọn Hàn Siêu, là trưởng lão của phường săn Ninh Cát. Lão húng hắng ho rồi nhìn tới con gấu xám nọ, ánh mắt nghi hoặc nói.

- Đại hùng... đại hùng này có phải chính là Hùng Lệ. Cách đây không lâu đám người mới của Ninh Cát chúng ta đã từng thấy, có phải không?

Ba anh em họ Tôn thì ngẩn ra, chưa biết lão hỏi thế này có ý gì. Lại giật mình kinh hãi hơn, khi nhìn thấy gấu xám cúi người tới gần lão già nọ, móng tay nó cào lên nền đá xanh của đường đi. Loạt xoạt một hồi, nó uôm uôm hùm lên mấy tiếng, đám người xung quanh thì kinh hãi, đều xúm xít cả lại. Không ai bảo ai đều dùng một ánh mắt kính trọng nhìn tới con gấu xám. Tôn Sơn tới gần, cúi xuống nhìn, chỉ thấy dưới đất là một dòng chữ: “ Chính là ta, ta chính là Hùng Lệ!”...

90. Chương 90: Sủng Thú

Hùng Lệ chính thức thành người nhà của Tôn gia, ba anh em họ Tôn còn đặc biệt sửa lại một căn phòng để dành riêng cho hắn. Họ phải phá cửa cũ, mở ra một cái cửa lớn để vừa với hắn. Thêm nữa các loại bàn, tủ, giường đều làm bằng đá cả. Nghĩ cũng phải, một con gấu xám “bé nhỏ” như hắn thì dùng đồ gỗ sẽ gãy sớm mà thôi. Được hai hôm sau thì Mạc Hồng sinh hài tử, là một đứa con trai khiến cả Tôn gia hoan hỷ không thôi, ở tiệc mừng. Tiệc mở ra, người tới đông như kiến. Họ tới chúc mừng hài tử Tôn Sơn thì ít, mà chủ yếu tò mò ngắm Hùng Lệ là nhiều. Tôn Sơn thì vui vẻ cực độ, cười tới ngoác cả miệng ra, bé nam hài mà đi tới đi lui trong sân. Hùng Lệ đương nhiên cũng đã ngó qua đứa trẻ, hắn gật gật đầu mà viết lên nền đá mấy chữ: “Linh căn Lôi hệ, sau này ắt hẳn là một nam tử cường đại”...

Sâm Lâm trấn, cái tin đồn về Hùng Lệ lan đi rất nhanh, thu hút không biết bao nhiêu là người hiếu kỳ đổ dồn về nơi đây. Tin đồn quả thật là một món khai vị đầy thú vị, khi tới mỗi một nơi, nó lại có những hương vị mới mẻ hoàn toàn. Các vị “đầu bếp” mang nó đi thì ra sức thêm mắm, dặm muối về Hùng Lệ khiến càng lúc càng đông người tò mò tới Sâm Lâm càng lúc càng đông. Tôn gia hay lớn hơn là cả Sâm Lâm trấn sinh kế đại thịnh, việc buôn bán trao đổi cực kì thuận lợi khiến cho cả trấn đều vui mừng tới phát điên. Thậm chí có nhiều vị cao niên còn cho rằng Hùng Lệ chính là thần, thần mang may mắn đến cho Sâm Lâm trấn này nên đề nghị lập đền thờ cho hắn. Hùng Lệ nghe tin này thì ngã ngựa, hắn còn sống sờ sờ đây mà đền thờ cái nỗi gì?...

Sâm Lâm trấn thì nổi danh vì Hùng Lệ, còn cách đây vài trăm dặm, trong giới ma thú cũng có một tin đồn nóng hổi. Đó là Bạch Miêu công chúa Hiểu Nga nhường lại toàn bộ trang viện của mình ột chi Hùng tộc rồi ẩn cư. Bạch Miêu tộc đương nhiên vị thế không nhỏ, nay lại tự động nhường lại cả trang viện ột chi Hùng tộc bé nhỏ khiến cho người ta không khỏi đặt ra nhiều dấu hỏi lớn. Đám con cháu Hùng tộc nọ khi được hỏi thì ai ai cũng hết ngời ca ngợi Bạch Miêu công chúa Hiểu Nga, ca ngợi ân đức của Bạch Miêu tộc. Dần dần rồi tin này cũng lắng dần xuống, lúc đấy đám con cháu Hùng tộc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nguyên ủy là vài người của chi Hùng tộc này tới đây chỉ để xin lại di cốt của tổ phụ, nào ngờ khi vào tới nơi thì chỉ thấy một trường máu huyết. Tất cả đều bị diệt sát không còn một ai, lại nhớ tới lúc trước khi tổ phụ cùng một miêu lão rời đi, có nhắc lại là sẽ cấp cho tất cả con cháu một lợi ích lớn. Lúc này tức tởm trở về gọi toàn bộ tộc nhân tới dọn dẹp, tìm kiếm di hài tổ phụ chôn cất chu đáo. Sau đó loan tin ra ngoài là Bạch Miêu công chúa tặng trang viện, loan tin rồi, tất cả tộc nhân đều lo sợ không thôi. Tổ phụ diệt sát toàn bộ Miêu tộc nơi này, nếu không may lộ ra thì tất cả khó toàn mạng. Vì thế mà tất cả đều phải làm ra bộ mặt cảm kích vô cùng, hết lời ca ngợi để che mắt thiên hạ.

Các tộc nhân sau khi tìm tòi các thủ bút của Miêu tộc, chợt phát hiện ra trong tầng hầm có cất giấu Long Nhân thì hí hửng vô cùng, nào ngờ khi tới nơi thì cửa đá đã tan hoang, Long Nhân cũng không hề thấy đâu. Tất cả tuy thất vọng, nhưng sau đó rất nhanh lại tự an ủi mình. Giờ này đã có một cơ ngơi lớn, sau này lo gì không thể phát triển thực lực?...

Lại nhắc tới Long Nhân, nó thực sự chính là một con mắt của Thần Long. Thần Long năm xưa khi quyết đấu sinh tử với Thiết Long, bị mù một con mắt. Trận huyết chiến ấy trong điển tịch muôn thú còn ghi lại rất rõ ràng. Cũng không biết trải qua bao nhiêu năm tháng, Thần Long và Thiết Long đánh nhau bất phân thắng bại. Cuối cùng cả hai đều tự bạo để tiêu diệt đối thủ, từ thân xác tàn của Thần Long lưu lại một con mắt, thân xác Thiết Long thì còn một đoạn xương sườn. Miêu Tộc năm xưa khi tới đây thì thu nhặt được cả hai vật, lại thấy hai vật này chỉ cần gân nhau là lập tức tỏa ra khí tức mãnh liệt như sóng chết đánh nhau. Vì thế bèn tách riêng ra, Long Nhân thì phong ấn cất dưới bí đạo, Long Cốt thì niêm phong lại cất nơi khác trong trang viên. Cả hai thứ này đều là chí bảo chí tôn trong thú giới, vì thế mà quyền lực Miêu tộc lên cao rất nhiều. Cứ thế cho tới ngày này, Bạch Miêu công chúa Hiểu Nga đột nhiên rời đi khiến cả thú giới kinh ngạc. Tuy vậy cũng không ai dám to gan tiến tới chiếm đoạt, năm xưa cũng có một bộ tộc Kim Sư cao ngạo định chiếm nơi này, nhưng khi tới nơi thì bị hai thần vật nọ đánh cho tơi tả. Trận đánh này chấn động toàn bộ thú giới, uy thế Miêu tộc càng được kính nể bội phần. Nếu như giờ này họ biết rằng hai cái thần vật đấy đang lũng lẳng trên cổ một con gấu xám cách xa đó cả vài trăm dặm, không biết họ nghĩ sao...

Những ngày lễ tết cuối cùng trôi qua rất nhanh, Sâm Lâm trấn lại trở lại với vẻ bình yên như mọi ngày. Chỉ có điều là trấn năm nay phồn vinh hơn nhiều, người ra kẻ vào tấp nập hơn đi hội. Trao đổi các loại da thú, trao đổi được vật... nhưng phần đông là xếp hàng mua vé tại cửa Tôn gia để có thể được tận mắt nhìn thấy Hùng Lệ. Kể ra mà buồn cười, hần đứng đó chơi đùa với mấy đứa trẻ Tôn gia trước ánh mắt của hàng trăm kẻ hiếu kì, giống sở thú quá ha. Nhìn tới đây, Hùng Lệ không khỏi bật cười uôm hùm lên mấy tiếng. Hần nhớ lại năm xưa bố mẹ hần khi thấy hần mập lên thì trêu đùa: “Minh Tiến, sau này con gắng ăn nhiều vào... không cần làm gì đâu, cứ ăn với ngủ thôi. Dần dần sau này chúng ta bắc rập bán vé...”. Cái kiểu thu vé này cũng chính là do hần chỉ cho ba anh em Tôn gia. Tôn gia xưa nay truyền đời là thợ săn, quanh năm tuy không lo cái ăn nhưng không tài nào khá giả lên nổi. Thêm nữa, hần biết để sửa gian phòng cũng như kiếm các đồ vật bằng đá tạc cho hần đã khiến cả nhà Tôn gia phải thất chi tiêu, vay mượn nhiều nơi. Vì thế hần mới đề nghị ba anh em Tôn gia bán vé, cứ mười linh thạch/1 người. Cứ như vậy dần dần kinh tế Tôn gia cũng dần dần khá lên, không còn phải thường xuyên vào rừng nữa. Mà đám khách tới cũng không thắc mắc gì nhiều, Tôn gia nuôi Hùng Lệ tốn bao nhiêu thịt thà, chỉ tốn mười linh thạch cũng không phải là đắt...

Thời gian cứ như vậy mà trôi đi, với Hùng Lệ, hơn một tháng qua quả thật là nhàm chán vô cùng. Hần chung quy chỉ có mỗi việc ăn, ngủ rồi lại chơi đùa với đám trẻ con nhà họ Tôn. Hần cảm thấy mình dần dần đang trở thành một con sủng thú đúng nghĩa. Hùng Lệ chán nản vô cùng, hần cũng đã không ít lần thử tu tập lại chân lực, tuy nhiên lần nào cũng thất bại thảm hại, thậm chí bản thân hần còn bị nội thương. Cứ mỗi lần hần cố sử dụng chút kim khí tản mạn trong cơ thể tập trung lại, công kích vào thú đan thì lập tức kim đan cạnh đó tự lực sinh ra kháng cự mãnh liệt, đẩy bật kim khí khiến nhiều khi hần học máu. Kim đan lúc này bị thú đan ăn mòn, chỉ còn lại một nửa. Nhìn Nội Hải hần lúc này, thú đan cùng kim đan hần như dính chặt vào nhau, hao hao giống mấy cái phân tử hóa học. Hùng Lệ trong lòng lúc này tràn ngập là bất lực và u oán, chỉ có thể gắng gượng, lấy việc chơi đùa với đám trẻ con làm thú vui. Đám trẻ con Tôn gia đương nhiên quý hần vô cùng, vô số lần giấu giấu diếm diếm mang tới cho hần mấy thanh kẹo hồ lô...

Khách tới xem cũng dần dần vãn bót, tuy vậy tiền tài dốc vào Tôn gia từ họ cũng đã làm cho Tôn gia trở nên bề thế gấp mấy lần trước khi hần tới. Ba anh em Tôn gia thì thoảng vì nhớ nghề mới phải mò vào rừng, còn đầu thì hầu như chỉ quanh quẩn ở nhà mà thôi. Người tới thưa dần, nhưng những con nhà quyền quý, tài chủ tới ngã giá mua bán Hùng Lệ thì không hề ít đi. Gì chứ một sủng thú thông linh, lại có nhân tính như hần thì có mơ cũng khó mà kiếm được. Vì thế đám người nọ không ít lần bám theo ba anh em nhà Tôn gia, năn nỉ, nịnh hót mong đạt được mục đích. Nhưng chung quy cả ba người đều cười mà lắc đầu, Tôn Sơn nói thẳng.

- Hùng Lệ là huynh đệ của ba chúng ta, không phải sủng thú. Các vị xin về cho!

Tiền tài không được, đương nhiên sẽ dần dần xuất hiện thêm cả quyền lực tới đây. Đã có ba bốn tiểu tông môn muốn mua Hùng Lệ về làm Trấn Môn thú, họ đe dọa kèm ngọt nhạt, nhưng chung quy Tôn gia từ chối. Tiền tài với họ giờ đây đâu là vấn đề như lúc xưa? Nhưng có điều họ không ngờ tới, đó là Hắc Ám Môn từ tận Hồ Lan trấn cách đó hơn hai trăm dặm đột ngột cầu kiến.

Hồ Lan trấn nằm về phía tây Sâm Lâm, nơi này khá sầm uất vì là nơi tập trung hầu hết các tán tu Yêu tu. Cứ năm mươi năm, tất cả các Yêu tu đều tụ họp về đây cử hội. Họ bầu ra một tông môn để làm đầu lãnh cho giới tán tu Yêu tu, có lẽ không may mắn cho Tôn gia, vì Hắc Ám Môn chính là tông môn mới được bầu lên. Nếu chỉ là một tiểu tông môn, đương nhiên Tôn gia sẽ không tới mức khấn trương như thế này, nhưng tông môn này lại là một tông môn cấp trung. Lại là tông môn đang nắm quyền điều động tán tu Yêu tu, vì thế đương nhiên vô cùng lo lắng...

- Tam Tôn gia chủ, ta muốn mua Hùng Lệ này về làm Trấn Sơn thú của Hắc Ám Môn chúng ta. Ta đảm bảo nó sẽ được đối đãi trọng hậu... Còn về giá cả, chúng ta từ từ thỏa thuận, đảm bảo các vị sẽ nhận được cái giá ưng ý... ha ha ha...

Một nam nhân thân mặc bạch y, tay ôm hai mỹ nhân bên cạnh nhìn tới ba anh em Tôn gia mà nói. Y khoảng ngoài hai mươi, đầu tóc chải chuốt bóng bẩy. Khuôn mặt khá anh tuấn nhưng lại phẳng phất mang theo sắc thái kì quái khiến người ta có cảm giác nổi gai ốc. Đặc biệt là đôi mắt, con ngươi của y thì thoảng lại biến từ màu đen sang một màu đỏ thẫm như máu. Y tên gọi Chấn Thiên, là con trai của bang chủ Hắc Ám Môn – Chấn Hoàng. Ba anh em họ Tôn nhìn nhau lưỡng lự, chưa biết đáp ra sao. Nếu quá mức cự tuyệt, chắc chắn một trường huyết sát đang đợi họ. Còn nếu chấp nhận, chẳng lẽ mình lại nhẫn tâm bán đi huynh đệ của mình. Tôn Bảo ấp úng lên tiếng.

- Chấn Thiên thiếu chủ... việc này... việc này...

- Không cần vội, các vị cứ bàn thảo nhau cho kĩ càng đi, ba ngày nữa ta sẽ tới!

Chấn Thiên ôm eo hai mỹ nữ mà tới gần Hùng Lệ, y dùng một ánh mắt chăm chú nhìn tới con gấu đang chơi đùa cùng mấy đứa trẻ, khẽ liếm môi mà cười đầy quỷ dị. Hắc Ám Môn là một tông môn Yêu tu, xu hướng tu luyện không khác nhiều so với hầu hết giới Yêu tu còn lại. Nhưng Chấn Thiên thì khác, hẳn không dùng nữ nhân làm lô đỉnh, cũng không dùng hồn phách mà luyện hóa, lại càng không dùng tới âm khí hay các bí pháp bắt chước yêu thú để tu luyện. Cái hắn cần chính là máu của yêu thú, càng là linh thú hay tiên thú thì càng tốt.

Năm xưa, tổ sư sáng lập tông môn trong một lần dạo chơi nơi hoang sơn, vô tình đắc thủ được bí công “Huyết Tịch”. Bí công này chỉ ra cách làm cho thân thể cường đại trong một thời gian ngắn hơn nhiều so với tu luyện như các trường phái Yêu tu khác. Đó là sử dụng máu huyết và linh hồn linh thú, tiên thú làm đạo cụ dẫn lực. Tổ sư họ lập tức bế quan, rất nhanh, hơn ba mươi năm sau xuất thế. Một phen đảo lộn trật tự của U Châu, thậm chí ngay cả Phiêu Hoàng Tông môn chủ và Thiên Hồng Tự phương trượng năm đó là Khánh An và Vi Khắc đại sư cũng chật vật khi đơn đấu với y. Tu vi lão đã đạt tới cảnh giới Ngưng Phong Hậu Kỳ, nhưng cuối cùng khi bị cả hai cao thủ họ giáp công, mới chịu thất thế mà đào tẩu. Y bị thương nặng, lại biết sẽ có nhiều kẻ lợi dụng lúc này mà chiếm bí công, vì thế bèn sai hậu nhân lập tức ly tán, mang theo “Huyết Tịch” mà chạy trốn. Sau đó lập tức tự bạo. Hậu nhân của y tuy có bí công trong tay, xong lại vì li tán khắp nơi, thêm nữa là linh thú và tiên thú đều lần lượt phi thăng linh giới hoặc tọa hóa hết cả. Một bộ phận nhỏ thì lẩn trốn khắp nơi, hoặc trở nên cường đại vô bì khiến họ chẳng tài nào phát huy bí tịch này hoàn toàn. Dần dần cũng như các tông môn khác, tìm kiếm nữ Hồ tu luyện thải âm bổ dương hoặc lần mò tu tập tâm pháp của Yêu thú. Cho tới đời cha của Chấn Thiên đã là hơn hai mươi đời, tưởng như “Huyết Tịch” đã hoàn toàn bị lãng quên. Không ngờ Chấn Thiên lại tìm thấy nó trong kho văn tự cũ, lại cũng vừa vặn nghe tin tới Hùng Lệ bèn tức tốc tới nơi đây.

91. Chương 91: Rời Tôn Gia

Hùng Lệ dùng mắt âm thầm đánh giá nam nhân trước mặt, lại thấy nụ cười của hắn thì đủ hiểu. Hắn vốn đã thi triển Thấu Tâm Thuật, vì thế ác ý của tên Yêu tu này cũng không có gì là lạ. Hùng Lệ khẽ đẩy mấy đứa bé lui lại, chậm rãi bước tới trước mặt Chấn Thiên, dùng móng tay viết lên nền đất.

- Người muốn ta làm Trấn Sơn thú cho người?

- Không sai!

Chấn Thiên trong mắt ánh lên vẻ lãnh khốc, thoảng chút rồi đổi ngay sang ánh mắt vui vẻ cực độ. Tuy vậy làm sao có thể qua được ánh mắt của Hùng Lệ, hắn viết tiếp.

- Người có thể cấp cho ta những gì?
- Ta có thể có người bất kì thứ gì người cần!

Chấn Thiên vui mừng cực độ, hắn nói như thể Hùng Lệ là một thượng khách vậy. Đúng là khẩu phật tâm xà. Hùng Lệ im lặng, ba người nhà Tôn gia cũng im lặng, tuy chỉ có Chấn Thiên là vui vẻ cực hạn. Cả mấy người đều biết, linh thú có thể thông linh tâm thức với loài người, thêm nữa trí tuệ vô cùng cao. Chắc chắn sẽ không bỏ qua lợi ích, vì vậy mà ba gã họ Tôn chỉ thăm thở dài. Đương nhiên họ cũng không ngăn cản, vì căn bản Hùng Lệ có phải sủng thú đâu? Nhưng mà thời gian qua, tất cả mọi người trong Tôn gia đều coi Hùng Lệ như là một thành viên trong gia đình mình rồi. Hai nữ nhân thì len lén sờ lên lông của Hùng Lệ, thấy hắn không phản ứng gì thì mạnh tay hơn. Hùng Lệ dùng ánh mắt đảo qua hai người, hắn cảm thấy có chút ngạc nhiên vì nữ nhân áo tím kia là một Hồ nữ, thêm nữa lại là Xử Nữ Hồ.

Sống trong một tông môn yêu tu mà còn có thể giữ thân xử nữ, quả thật là chuyện không tưởng, nhưng mà dấu chu sa nơi cánh tay kia không thể nào là giả được. Hùng Lệ đương nhiên không biết, nữ Hồ này được Chấn Thiên mua về trong giai đoạn tiến cấp lên tam vĩ, vì vậy y coi nàng ta như một món đồ cần “vỗ béo”, để dành chưa tới lúc dùng. Đột nhiên nữ nhân áo tím khê hé môi, từng hồi âm thanh rín rít chỉ có hắn nghe thấy được phát ra. Hùng Lệ thoáng ngẩn người, sau đó uôm uôm hừm lên một hồi. Cứ uôm uôm như vậy, chừng tàn một nén nhang, hắn viết.

- Bấy ngày nữa quay lại đây, cùng một cái giá cao trả cho Tôn gia, ta sẽ theo người về Hắc Ám Môn!...
- Hùng ca, huynh định làm gì vậy? Tại sao lại tự bán mình, bán đi tự do của mình?

Tôn Sơn bưng bưng giận dữ hỏi.

- Ta không muốn Tôn gia vì ta mà xảy ra chuyện!

Hùng Lệ chậm rãi vạch từng nét trên nền đá, hắn nhìn một lượt trên khuôn mặt từng người trong Tôn gia, sau đó mới cầm cúi viết tiếp.

- Ta biết, mọi người lâu nay coi ta như người thân, thật lòng ta cũng vô cùng hạnh phúc. Tuy vậy chó nên quên ta là một con đại hùng, mà xưa nay tại U Châu này, không có khái niệm người thân giữa thú và người. Nếu ta không đi, chắc chắn tên nọ sẽ nghĩ mọi người ngăn cản, tất sẽ có sát ý. Ta không phải kẻ tham giàu sang, phú quý, mong mọi người hiểu cho!

Hùng Lệ viết tới đây, trên nét chữ mờ được hắn dùng móng cào trên nền nhà, đã có đôi chỗ nhòe đi vì những giọt lệ...

- Hùng đại ca, cứ theo ta, ta có cách cứu ca khỏi trạng thái hóa thú như bây giờ!
- Người...!
- Hùng đại ca, ta biết ca vốn không phải là thú. Ca là người, xin ca hãy tin tưởng ta. Ta có cách giúp ca, xong xin ca cũng giúp ta thoát khỏi nơi này!

- ...

- ...

- Điều người nói có gì làm chứng? Xưa nay Hồ tộc vốn có tiếng lừa lọc cùng dâm tà, làm sao để ta tin người?
- Ca cứ yên tâm, ta có một tâm pháp có thể dần dần tẩy hóa Yêu chú trên người ca. Ta sẽ nói cho ca một nửa trước... Ngũ khí triều nguyên, toàn thân chính tập chân lực. Chú mục kích động khí, hóa giải thất khí ứ tâm... Đây là một nửa của tâm pháp, ca có thể thử luyện tập, hi vọng ca tin ta!...

Hùng Lệ im lặng, hắn đang nằm trong phòng mình mà im lặng suy nghĩ. Quả thật tâm pháp của Hồ nữ áo tím kia khiến hắn động tâm vô cùng, hắn đã thử tu tập qua, quả nhiên có chút tự thành. Hắn có thể khống chế được kim khí tách dần một phần kim đan ra khỏi thú đan, tuy vậy do thiếu khuyết nên chỉ có thể tách nó ra một quãng rồi không thể tiến xa hơn, đành trở mắt nhìn chúng sát nhập lại y như cũ. Hắn thở dài, nhắm mắt lại. “Xem ra đành liều một phen xem sao...”

Cứ như vậy, một cuộc mua bán nhanh gọn diễn ra. Chấn Thiên mang tới một cái giá khổng lồ, hai mươi tư vạn linh thạch, một con số đủ để Tôn gia sung túc tại Sâm Lâm cả đời. Toàn bộ Tôn gia nhận linh thạch, nhưng ánh mắt thì u uất nhìn tới Hùng Lệ. Nhất là mấy đứa bé, chúng chạy ào tới lao vào hấn mà gào khóc, Hùng Lệ cũng khóc, trên khuôn mặt gấu to bè ấy từng giọt lệ nóng tuôn rơi...

Ra khỏi phạm vi Sâm Lâm trấn, Chấn Thiên lập tức khoát tay ra hơn hai mươi tên thủ hạ mang xích sắt gông lấy tứ chi Hùng Lệ. Hùng Lệ dùng ánh mắt khó hiểu nhìn tới, thì hấn cười chống chế mà nói.

- Người đừng hiểu nhầm ý tốt của ta, ta chỉ muốn tránh những kẻ hiếu kì thôi!...

Đoàn người cứ thế đi một mạch, không nghỉ ngơi chút nào, nhằm thẳng hướng Hồ Lan trấn mà đi tới. Dọc đường đi mệt thì nghỉ ngơi, ăn uống xong lại tiếp tục lên đường. Cả đoàn đường dài, Hùng Lệ chỉ im lặng. Chấn Thiên cũng không chú ý lắm, chỉ cho rằng hấn nhớ đám người nhà họ Tôn, vì thế cũng chỉ dặn dò đám thủ hạ chăm sóc cẩn thận rồi bế nữ nhân bên cạnh mà rời đi tìm nơi yên tĩnh đảo phụng. Bạch Hồ áo tím nọ thì thi thoảng vẫn tới thăm hấn, truyện trò cùng hấn nên Hùng Lệ cũng phần nào bớt đi cảm giác cô độc. Chỉ có một điều lạ là, mỗi lần tiếp xúc với Hồ nữ này thì hấn lại lơ mơ cảm nhận được chút Hồ khí cao cấp hơn của nàng ta luôn lơ mơ xuất hiện bên cạnh. Càng tiếp xúc nhiều, hấn càng cảm nhận rõ ràng hơn, điều này khiến hấn cảm thấy mình cần cẩn trọng hơn nữa trước nữ Hồ này...

Đi liên tục một tuần, cuối cùng cánh cửa của Hồ Lan trấn đã hiện ra trước mắt. Chấn Thiên lúc này mới thở phào, khẽ nhìn tới Hùng Lệ đang bị xiềng xích. Hấn cau mày, sau đó khoát tay.

- Cởi xích!

Hấn xuống ngựa, vỗ vỗ vai Hùng Lệ mà nói.

- Hùng Lệ, đây là Hồ Lan trấn, là nhà của ta. Mong người cũng thoải mái khi ở đây, có điều lát nữa khi vào thành, người đành chịu ỷ khuất một chút vậy!

- Ủy khuất?

Hùng Lệ cúi đầu, vạch lên nền đất dưới chân hấn, Chấn Thiên cười ha hả mà nói.

- Ủ, ỷ khuất. Ta sẽ nói người là sủng vật của ta, không sao chứ?

Hùng Lệ lắc đầu, im lặng mà đứng lên vươn vai, ra vẻ mỗi một vô cùng. Chấn Thiên thấy vậy thì tiếp tục lên ngựa, dẫn dắt cả đoàn người mà tiến vào, đương nhiên Hùng Lệ đành phải ngoan ngoãn đi song song bên cạnh ngựa của hấn.

Hồ Lan trấn là một trấn cấp trung, tuy vậy dân cư nơi này lại đông đúc dị thường. Đường xá lúc nào cũng chen chúc toàn những người là người. Ai ai cũng có khí tức kì quái khiến Hùng Lệ cảm thấy khó chịu. Tuy vậy thì những kẻ khác thì dường như quá quen nên không có vấn đề gì, chỉ chăm chú vào việc dẫn hấn đi mà thôi. Đoàn người đi chậm chậm vào trấn, đám tán tu đương nhiên nhận ra Chấn Thiên, luôn miệng một câu thiếu chủ, hai câu thiếu chủ. Chấn Thiên cũng tỏ vẻ khiêm nhường, luôn tay bái lễ đáp lại. Đương nhiên Hùng Lệ đi bên cạnh y cũng được “tặng” nhiều ánh mắt dò xét, nhiều luồng thần thức đánh giá. Nhưng đa phần chỉ là lướt qua rất nhanh, sau đó lập tức tan biến. Cứ như vậy cho tới khi vào tới quảng trường nơi trung tâm trấn, cả đoàn người dừng lại, xuống ngựa. Họ cho ngựa vào trong một khu mã trường gần đó, sau đó lập tức đi bộ tiến sâu vào bên trong phía nam quảng trường.

Hùng Lệ dùng ánh mắt dò xét mà nhìn ngắm khắp nơi, Hồ Lan trấn này cũng không khác mấy trấn khác cho lắm. Chỉ khác là người đi lại đông đúc, phàm là nam nhân thì mặt đều có nét anh tuấn, tiêu sái nhưng lại toát ra khí tức vô cùng quý dị; Nữ nhân thì ai ai cũng ăn mặc “mát mẻ” vô cùng, cái gì cần khoe đều khoe ra hết, cặp mắt ai ai cũng lúng liếng, mị nhân như mây. Còn một điều đặc biệt hơn nữa, nơi này có vô số Hồ nữ xuất hiện: họ là tiểu thiếp theo sau nam nhân; họ là nữ chương quỹ; họ là người chào mời khách vào tiệm; thậm chí còn có cả một dãy phố chuyên trao đổi nữ Hồ... Hùng Lệ nhìn tới đây, ánh mắt có chút đau xót, làm lơ quay đi.

Cho dù là bất cứ sinh vật nào, chúng đều có linh hồn, đều có sinh mệnh. Ấy vậy mà nơi này chuyện trao đổi buôn bán khiến hấn sinh ra chán ghét vô cùng. Chấn Thiên để ý ánh mắt của Hùng Lệ, lại thấy hấn cứ nhìn tới mấy tiệm trao đổi nữ Hồ thì cười mà hỏi.

- Hùng Lệ, không lẽ người cũng muốn có nữ Hồ hầu hạ?

- Không hứng thú!

Hùng Lệ đột ngột cất tiếng khiến Chấn thiên cũng toàn bộ đám người ngạc nhiên, mắt mở to kinh ngạc cực độ nhìn tới hắn. Ngay cả bản thân hắn cũng thấy bất ngờ khi mình lại có thể nói được, sau đó rất nhanh nhớ lại việc tu tập chú quyết nọ của Hồ nữ áo tím. Hắn chỉ giật mình trong giây lát mà thôi, sau đó vẫn im lặng. Chấn Thiên thì trên mặt lộ ra nét kinh hỷ cực độ, hắn run giọng mà hỏi lại.

- Hùng Lệ... là người... người vừa nói đó hả?

Hùng Lệ cau mày, dùng ánh mắt khó chịu nhìn tới mặt Chấn Thiên, sau đó dùng cái giọng ồm ồm đặc trưng của gấu mà chậm rãi nói từng từ.

- Đúng, chính là ta!

Chấn Thiên thì mặc kệ ánh mắt khó chịu đó, hắn cười đến nỗi ngoác cả miệng ra không thể ngậm lại được. “Ta thật là có phúc a, há há há...”. Chấn Thiên nhủ thầm. Hắn đã từng tìm đọc trong cổ thư, nói về việc các loài thú cũng có thể tu tiên. Linh thú có thể trường thọ hơn ngàn năm, lòng trung không bao giờ đổi. Địa thú có thể sống hơn ba ngàn năm, có khả năng thông linh, hiểu ý người. Còn Tiên thú thì có thọ nguyên hơn năm ngàn năm, có thể tùy ý nói chuyện. Nếu có cơ duyên tiến hóa thì có thể thăng lên thành thần thú, bá chủ một phương trời. Nay hắn thấy Hùng Lệ có thể nói được, không phát điên vì vui mừng mới là lạ. Hùng Lệ hiện đang là Linh thú, tự nhiên cơ hội tiến cấp của hắn càng cao. Chấn Thiên vui vẻ khoát tay nói.

- Hùng Lệ, không cần giấu. Tối này về tới Hắc Ám Môn, ta sẽ cấp cho người vài nữ Hồ. Chúng ta mau đi thôi!...

92. Chương 92: Thiên Hoa Trấn

Cứ như vậy, Hùng Lệ theo đám người bình an tiến vào trong Hắc Ám Môn. Môn chủ đang bế quan, thế nên đương nhiên Chấn Thiên là người nắm quyền. Hắn mau mắn dẫn dò người tìm một căn phòng lớn cho Hùng Lệ, lại trực tiếp chọn ra bốn nữ Hồ phân phó tới hầu hạ hắn. Bốn nữ Hồ nọ khi vào phòng, nhìn thấy thân hình to lớn của “vị thượng khách” mà Chấn Thiên nói thì đều phát run, không ai bảo ai mà mồ hôi lạnh toát ra thấm ướt lưng áo. Các nàng ta tuy cũng là thú hóa hình người, nhưng mà “vị thượng khách” nọ thì “nhỏ bé” thế kia, các nàng sao mà hầu hạ cho nổi. Nghe tiếng mở cửa, Hùng Lệ quay lưng lại nhìn tới cửa, chỉ thấy bốn nữ Hồ đang đứng đó, dùng ánh mắt kinh sợ mà nhìn tới hắn thì lắc lắc đầu mà nói.

- Các người chuẩn bị cho ta một thùng nước lớn, ta muốn tắm rửa một chút!

Bốn nàng đột nhiên nghe thấy tiếng nói thì giật mình, nhưng rất nhanh sau đó vội vã rời đi chuẩn bị. Các nàng ở Hắc Ám Môn đã lâu, đương nhiên biết sự trừng phạt khủng khiếp của bản môn dành cho kẻ trái lệnh, vì vậy bầm bụng im lặng nghe lời. Chẳng một giờ sau, một nữ Hồ áo xanh đưa hắn tới một gian phòng lớn, bên trong là ba nữ Hồ kia. Các nàng đang đứng quanh một thùng nước lớn, nước bốc hơi nghi ngút. Hùng Lệ cũng chẳng hỏi thêm gì, chậm chạp bước vào trong, hắn đặt mình ngồi xuống thùng nước. Nước trước sức ép của cái thân hình to lớn ấy ép xuống thì ào ào tràn ra khỏi cái thùng. Bốn nữ Hồ thì mau mắn thoát hết y phục, khẽ khàng leo vào trong thùng nước. Có vẻ như các nàng ta đã quá quen với chuyện này, vì thế động tác hết sức thuần thục. Họ thay phiên nhau múc nước đổ lên người hắn. Hùng Lệ thì ngồi đó mà nhắm mắt lại, trong lòng tự nhẩm Vô Thần...

Thời gian cứ như vậy trôi đi, thoáng chốc đã hơn nửa tháng. Hùng Lệ ở tại Hắc Ám Môn có thể coi sung sướng hơn cả vua chúa ngày xưa: cơm bưng, nước rót, đi đâu cũng có người hộ tống... Hùng Lệ cũng không chú tâm lắm, chỉ chú ý tới việc cố gắng đả tọa bằng phần tâm pháp thiếu khuyết của nữ Hồ áo tím kia. Nửa tháng nay, không phải vì Chấn Thiên chưa có cơ hội ra tay với hắn mà vì Chấn Thiên cần đả tọa để tĩnh tâm.

“Huyết Tịch” căn bản cần thiết nhất là sự tập trung cao độ giữa thần thức và chân lực. Lợi dụng máu huyết có linh khí để phát động quá trình tẩy tủy phạt cốt, nâng cao tốc độ tu luyện gấp mấy chục lần. Hơn nữa, “Huyết Tịch” yêu cầu độ chính xác tuyệt đối trong cách thi hành, chỉ cần sai một chút là lập tức đi tong bao

công sức, đồng thời còn có thể bị cản trở vô cùng thảm hại. Y cần có sự tập trung cao độ, vì thế mà Hùng Lệ vẫn còn sống.

Hùng Lệ thì lại khác, hần vốn đã có chuẩn bị sẵn nên cũng không hề lo lắng quá mức. Thêm nữa là nữ Hồ áo tím nọ vẫn thường xuyên tới lui phòng hần, mỗi lần đến lại cho hần thêm một chút thông tin cũng như sơ đồ của Hắc Ám Môn. Đường rút đã được vạch ra sẵn, kế hoạch đã có vậy thì còn điều gì mà lo lắng? Vì thế thời gian qua hần chỉ hoàn toàn chú tâm vào việc đả tọa mà thôi, cũng không biết là do hần may mắn hay là tâm pháp nọ quá ư linh diệu, chỉ thấy cơ thể hần có những biến chuyển khiến cho khối kẻ kinh tâm. Toàn bộ lớp lông đen thui bên ngoài thân hần lúc này đã trở nên một màu trắng tinh như tuyết, các móng vuốt bằng sừng cứng màu nâu nay biến toàn bộ thành một màu ngân sắc. Trên thân hình to lớn ấy, lúc nào cũng mơ hồ ẩn hiện một luồng khí áp đặc biệt. Nó không giống khí áp vương thú, cũng không giống khí áp tu chân, chỉ biết nó làm cho đám Hồ nữ cùng với đám môn hạ Hắc Ám Môn mỗi lần cảm nhận thấy thì rùng mình sợ hãi. Đó chỉ là bề ngoài, còn bên trong Nội Hải thì biến hóa còn kì lạ hơn nữa.

Trong Nội Hải Hùng Lệ, lúc này kim đan và thú đan phân tách nhau ra hai khu riêng biệt. Cái kì quái nhất là trên kim đan bị khiếm khuyết nọ, bóng lão nhân gầy gò hôm nào đang lơ lửng bay trên nó mà đả tọa. Thi thoảng từ kim đan lại có vài ba luồng kim khí nhắm tới thú đan mà lao tới, chúng như những xúc tua lớn, ầm ầm đập vào bề mặt thú đan khiến nó bong ra những mảnh nhỏ. Những mảnh nhỏ này được những xúc tua nọ thu về phía trước mặt lão nhân kia, chỉ thấy kim khí từ kim đan cực thịnh bao kín lấy những mảnh nọ, luyện hóa nó từ màu đen thui trở thành một màu kim sắc, sau đó thu nhập vào kim đan. Mỗi lần như vậy chỉ là một chút, một chút rất nhỏ nhưng Hùng Lệ có thể cảm nhận được kim đan đang dần dần khôi phục, điều này làm hần vui tới phát khùng.

Tuy vui vẻ cực độ, xong hần cũng không bỏ qua sự cảnh giác. Hần biết Chấn Thiên vẫn cho người âm thầm theo dõi mình, vì thế ngoài mặt vẫn làm ra vẻ hưởng thụ để che mắt. Với hần lúc này mà nói, Chấn Thiên và âm mưu của y hần đã biết thừa, vì thế chẳng có gì phải lo lắng cả. Cái hần lo lắng lúc này chính là cái cảm giác quái lạ mỗi khi nữ Hồ áo tím tới gặp hần. Ngoài khí tức của bản thân nàng ta ra, hần còn lơ mơ cảm nhận được một luồng khí tức cường đại mập mờ xuất hiện. Đương nhiên, hần đã sớm nhận ra từ ngày còn ở Tôn gia, nhưng lúc ấy luồng khí tức này khá mờ nhạt. Nhưng tới lúc này, càng ngày nó càng mãnh liệt, cho dù hần đã nhiều lần cố ý dùng Thấu Tâm Thuật quan sát nàng ấy, nhưng càng lúc hần càng trở nên kinh nghi bất định: Nội tâm nàng ta hoàn toàn trống rỗng, cứ như thể nàng ta không hề có suy nghĩ gì của bản thân vậy...

Nữ Hồ áo tím lúc này đang ngâm mình trong một cái thùng gỗ lớn, nàng ta sớm đã cho đám Hồ nữ khác thoái lui nên chỉ còn lại một mình nàng. Khẽ khàng tháo nút một cái lọ ngọc tinh xảo để bên cạnh, nàng ta cười hi hi đầy nhu thuận mà nói.

- Chủ nhân, người thấy Minh Nhi làm việc tốt không nào?

Từ trong cái lọ, một luồng tử quang mờ mờ ảo ảo chui ra. Luồng tử quang tuy mờ nhạt, nhưng cũng có thể nhìn rõ là một cái hồn phách Hồ Ly có sáu đuôi. Lại nghe một giọng nam nhân đầy mỉa mỉ.

- Hắc hắc... Minh Nhi làm rất tốt... rất tốt... Chờ sau khi ta có thể đoạt xá con linh hùng đó, nhất định sẽ sủng ái Minh Nhi a...

Nữ Hồ nọ hai má đỏ ửng, dùng ánh mắt câu dẫn nhìn tới bóng nam Hồ nọ khiến hần thích thú cười không thôi. Làn tử quang chui hoàn toàn ra khỏi lọ ngọc, chui vào thùng nước mà mơn trớn khắp thân hình Hồ nữ nọ khiến nàng ta rên rỉ những thanh âm dụ hoặc mê hồn...

Hồn phách nọ là của một nam Hồ đạt tới Lục Vỹ, vốn hần là một tên hộ vệ trong chi Hồ tộc họ Kim. Năm xưa vì phản bội gia tộc, lại bắt cóc con gái tộc trưởng nên bị toàn bộ tộc nhân truy sát mà táng mạng. Tuy nhiên, cơ duyên xảo hợp là trước đó hần đã thi triển Ưc Linh Trí lên con gái tộc trưởng họ Kim. Mà nàng ta thì mang theo mình một kiện cổ bảo tên là Dương Thần Bình, vì thế hồn phách mới có thể tồn tại không bị tan biến mà âm mưu đoạt xác Hùng Lệ. Còn vị nữ nhân con gái Kim tộc nọ không ai khác chính là Minh Nhi. Thật sự Kim Minh vô cùng thấu hận tên nam nhân này, chính y đã bức hại tỷ tỷ Kim Hoa của nàng tới chết. Hôm đó thật sự nàng muốn tìm hần báo cừu, nào ngờ thiên ý không thuận lòng nhân, lại bị hần thi triển chú pháp mà xóa đi kí ức, biến nàng thành nô lệ. Nàng lúc này thật sự không còn là chính mình, trong tâm khảm nàng có thể nhìn thấy rõ những hành động của thân xác mình. Nàng nhìn mà âm thầm

đau khổ, chỉ biết cúi đầu rơi lệ. Đã nhiều lần nàng cố phá chú pháp, xong lực bất tòng tâm. Cho tới khi gặp Hùng Lệ, nàng nhiều lần cố gắng dùng chút trí lực để kích động hồn khí của Vô Diệp – tên nam Hồ nọ. Những mong ý chú ý mà cứu mình, nhưng dường như vô hiệu. Nàng tuyệt vọng, tuyệt vọng cùng cực...

Thiên Hoa trấn, chính tâm của toàn bộ U Châu. Nơi tụ hội của vô vàn các nhân sĩ, các tông môn từ nhỏ tới lớn, các trường phái tu tập đủ loại. Thiên Hoa trấn này có thể coi như thủ phủ toàn cõi U Châu, nơi đây là một đại thành thị vô cùng rộng lớn, xa hoa. Đường đi được lát bằng bạch ngọc, nhà lầu nào cũng cao lớn, mái son dát vàng, tường dát bạc. Sự xa hoa thậm chí còn thể hiện ngay cả trong từng chi tiết nhỏ nhất như hoa văn một cốc trà, đường nét trạm trổ trên một khung cửa sổ hay thậm chí là một cái chuông gió treo nơi ban công. Quy định nơi đây cũng vô cùng thú vị: Không được phi hành; không được cho xe ngựa tiến nhập trấn; không được tùy tiện phát ngôn thiếu văn hóa; không được gây sự; không được... rất rất nhiều thứ không được khiến cho ta có thể liên tưởng tới một trấn mẫu mực. Quan trọng hơn là, dù cho người tu vi thấp hay cao, tiền tài nhiều hay ít, tu pháp theo dạng nào... một khi nhập Thiên Hoa trấn phải luôn tuân theo những điều cấm của nơi đây. Người lo không biết rõ tất cả ấy hả? Đừng có lo, chỉ vào trấn là có người phát cho người ngọc giản hướng dẫn ngay. Vì thế, cũng không khó hiếm gặp những tu sĩ đủ loại môn phái, tông pháp, tuổi tác... một tay cầm ngọc giản, mắt ngó nghiêng nhìn ngắm khắp nơi. Người ta vì thế cũng có thể phân biệt ra ai là người mới tới rất dễ dàng, từ đó mà có sự chỉ dẫn cho thích hợp.

Kỳ Dao lặng lẽ xuống khỏi phi hành, nàng tiến nhập vào Thiên Hoa trấn ở cửa phía Bắc. Vào sau môn trấn, nàng nhìn xung quanh một lượt rồi lặng lẽ thở dài. “Đã mười năm rồi, cuối cùng mới được trở lại đây!”. Kỳ Dao chậm rãi bước trên con đường lớn, trong trí nhớ nàng lại hiển hiện lại những hình ảnh về mình hồi còn nhỏ, nghịch ngợm cũng với sư phụ Đào Nhược Hồng, mỗi nàng khẽ mỉm cười. Dọc đường đi, không ít người nhận ngay ra nàng, cũng không ít nữ nhân tới gần bái kiến. Kỳ Dao chỉ nhẹ nhàng bái tạ, sau đó cũng không truyện trò gì mà rời đi ngay. Đám nam nhân tuy biết danh tiếng nàng, lại vô cùng muốn bái kiến nhưng chỉ có thể đứng phía xa xa mà nhìn tới. Danh vọng của Thập đại Mỹ nhân U Châu này không hề nhỏ tại Thiên Hoa trấn, thêm nữa nơi đây vô cùng tôn trọng danh xưng, và cũng có một luật định dành riêng cho Thập đại Mỹ nhân là: Trừ khi là song tu đạo侣, hoặc huynh đệ tỷ muội đồng môn, hoặc là tôn sư, hoặc là phu thê ái thiếp, hoặc là tu sĩ nữ. Nam nhân không được phép quấy rầy nữ nhân dù là dưới bất kỳ hình thức nào. Nếu sai lập tức bị toàn bộ Thiên Hoa trấn truy sát!

Nàng cứ như vậy mà đi sâu vào trong trấn, tới trước một hồ sen lớn thì dừng bước. Kỳ Dao khẽ bước sang bên trái, nhằm hướng một trà lâu sang trọng mà bước tới.

Thu Thủy Trà Lâu là đại trà lâu lớn nhất, sang trọng nhất trấn Thiên Hoa này. Nơi đây cũng là nơi tụ hội nhiều nhất các nữ nhân tu luyện cầm âm, thanh nhạc. Thu Thủy lâu này được xây cao chín tầng, tầng nào cũng tường dát bạc, ngói son dát vàng. Nó cao nổi trội lên so với bất cứ nơi nào trong Thiên Hoa trấn, thêm nữa lại án ngữ một vị trí vô cùng đẹp – bên cạnh Thủy Tinh Hồ. Gọi là thủy tinh hồ vì toàn bộ bao quanh hồ sen này chính là làm bằng pha lê, thêm nữa sen trong hồ là giống Ngũ Ngân Liên – giống sen cánh trong suốt như Trầm Hoàng, có lẽ chỉ thua kém ở mùi thơm mà thôi. Quanh năm nước trong hồ toàn một màu xanh ngọc, lại thêm cả bờ hồ cùng với Ngũ Ngân Liên phản chiếu khiến có Thủy Tinh Hồ lại càng ảo diệu, tinh mỹ vô song, tựa như cảnh tiên bồng nơi thiên giới...

- A, thì ra là Kỳ Dao cô nương, mời vào!

Vị nữ nhân lớn tuổi đứng quây ngược lên nhìn nàng, dùng ánh mắt cung nghênh mà đối thoại. Kỳ Dao thấy vậy thì mỉm cười, nhẹ nhàng bái lễ mà đáp.

- Đã lâu không gặp, Thiên Hoa lão nương vẫn mạnh khỏe chứ?

Bonus chap tới: Đại chiến nhà bếp:013:

93. Chương 93: Trà Đàm (1)

- Hi hi, đa tạ cô nương. Bà già ta vẫn ổn cả...

Nữ nhân nọ che miệng cười mà nói, nàng thấy vậy cũng phì cười khúc khích. Vị Tiêu Hoa này vốn tính hay đùa, vì vậy nàng cũng không quá dè dặt. Tiêu Hoa năm nay cũng đã hơn năm trăm tuổi, tu vi cũng đã đạt tới Nguyên Anh Hậu Kỳ sơ giai. Tuy có tu luyện trí nhãn thuật, xong tính bà ta lại thích trang điểm và ăn mặc cho già dặn đi. Nếu không, chỉ cần thay đổi cách ăn mặc thì nhìn bên ngoài, thật sự không khác gì so với các vị cô nương mới ngoài hai mươi là mấy. Thậm trí nhan sắc còn có điểm nổi bật hơn. Lại nghe Tiêu Hoa nói.

- Kỳ Dao cô nương vẫn lên cửu lâu như cũ chứ? Văn dùng Hoa Nguyệt Trà chứ nhỉ?

Nàng khẽ gật đầu, phía trong mấy bàn gần đó, cũng không ít người ngoái đầu nhìn ra. Chẳng mấy khi người ta có dịp nhìn thấy một trong Thập đại Mỹ nhân của U Châu. Tiêu Hoa khẽ tung ra một tấm truyền âm ném lên trên, lát sau có một đạo truyền âm bay xuống, bà ta khẽ đón lấy rồi cau mày.

- Kỳ Dao cô nương, cửu lâu có người đang dùng trà rồi, cô nương xem...

- Là vị nào trên đó vậy?

Nàng hỏi, giọng có chút hiếu kỳ, phải biết rằng tầng thứ chín của Thu Thủy Lâu này chỉ chuyên dành cho Thập đại Mỹ nhân hoặc nữ trưởng môn các tông phái có danh tiếng trên U Châu mà thôi. Nam nhân dù cường đại hay danh tiếng lắm cũng chỉ có thể đặt chỗ tại tầng thứ tám. Nơi thanh tịnh và có cảnh đẹp như vậy thì nàng khó mà bỏ qua rồi. Tiêu Hoa thấy thế thì cười mà nói.

- Cũng là một vị tỷ muội của cô nương thôi. Tuyết Lăng tiên tử - Tuyết Liên!

Đám người gần đó nghe vậy thì ồ lên thích thú, không ngờ lại có thêm một vị trong mười vị mỹ nhân xuất hiện tại Thu Thủy Lâu. Tiếng thì thảo trao đổi lại rộ lên một hồi, còn Kỳ Dao thì mày ngài hơi cau lại. Nàng với vị tỷ muội nổi tiếng băng lãnh này vốn trái nghịch nhau một trời một vực. Nàng đôi khi ít nói, xong vẫn vui đùa với các vị khác. Còn vị Tuyết Lăng tiên tử này thì một mực lạnh như băng, nếu không phải là thi thoảng nàng ta mới mở miệng thì có lẽ không ít người cho rằng nàng ta cầm bầm sinh. Hiếu kì cùng với tò mò muốn nhìn xem nhan sắc sau mười năm của vị tỷ muội băng lãnh nọ có gì thay đổi không, nàng cười mà nói.

- Không sao, toàn là tỷ muội cả. Phiên Tiêu Hoa lão nương chuẩn bị cho ta một bình Hoa Nguyệt Trà, ta lên đó trước!

Nàng khẽ nhún mình, uyển chuyển tiến vào truyền tống trận. Một luồng quang mang bạch sắc lóe lên rồi tiêu tán, mang theo hình bóng nữ nhân áo xanh biến mất. Tiêu Hoa phát tay ấy tiểu nhị chuẩn bị trà, bà ta khẽ vươn tay gẩy gẩy bàn tính.

- Hừm... Xem ra ngày hội hoa cũng không còn bao xa nữa là tới, tám vị còn lại chắc chắn cũng sớm tới đây thôi...

Tuyết Liên đang im lặng ngồi xuất thần bên bàn trà, cách đó không xa là một cái đỉnh trầm bằng vàng đang không ngừng tỏa ra những làn khói trắng thơm ngát. Nàng im lặng, thanh Thiên Băng kiếm đã được tháo khỏi vai để trên bàn trà, cạnh đó là một ấm trà tinh xảo bằng Hoàng Ngọc, một cốc trà màu hổ phách đã được rót ra vẫn còn nghi ngút khói, tỏa ra một mùi thơm khiến cho người ta muốn hít mãi không thôi. Những ngón tay trắng nõn của nàng khẽ vuốt ve trên thân Thiên Băng kiếm, ngẩn ngơ tới xuất thần. Trong đầu nàng lúc này là những hình ảnh về đại sư huynh Ngô Hùng dặn dò trước lúc nàng rời đi.

- ...Tuyết Liên, muội đi về phương bắc, ắt có quý nhân phù trợ... Hừm, mà không... có khi muội còn gặp ý trung nhân của mình ở đó đấy...

Nói xong lại còn nháy nháy mắt trêu đùa nàng khiến nàng đỏ mặt không thôi. Tuyết Liên không rõ là sư huynh đang nói thật hay nói đùa nữa, nàng quả thật chưa nghĩ tới việc thành thân. Từ trước tới nay, chưa bao giờ nàng nghĩ tới việc này cả, giờ nghe đại sư huynh nói mới khiến nàng giật mình. Cái ý nghĩ này cứ thế mà chiếm lấy toàn bộ tâm trí nàng khiến nàng không sao thanh tâm mà dẩu tọa được. Tuyết Liên thở dài, thật sự nàng cũng muốn có một nam nhân thương yêu mình, nàng cũng là nữ nhân kia mà! Có điều bao nhiêu lời cầu hôn nàng đều không hài lòng: kẻ thì quá già, kẻ thì tuổi nam nhưng thực lực quá yếu, kẻ thì mong lấy nàng để củng cố vị thế... Cuối cùng thì nàng cũng có quyết định của mình. "Chỉ cần có nam nhân nào có thể chiến thắng Thiên Băng kiếm, ta sẵn sàng gả cho hắn!". Chỉ thế thôi sao, nghe dễ nhỉ? Nhưng

mà đừng quên Thiên Bằng kiếm đã nổi danh U Châu bao lâu nay, thêm nữa nó còn là một trong thập đại tu tiên giới chi bảo, danh tiếng không dưới Đào Hoa Phong cầm của Đào Nhược Hồng đâu...

Truyền tống trận nơi góc phòng chợt lóe lên, Tuyết Liên cau mày nhìn tới, dùng một ánh mắt như trách móc: “Ta đã nói là không muốn ai làm phiền kia mà?”. Kỳ Dao vừa lên tới nơi, đã được “đón tiếp” bằng ánh mắt ấy thì đã có chút bực mình, nhưng vẫn mỉm cười bái lễ.

- Là ta tự ý lên, mong tỷ đừng trách!

Tuyết Liên hơi ngẩn ra, sau đó nhìn thật kỹ nữ nhân áo xanh trước mặt. Nàng khẽ gật gật đầu, sau đó quay đi hướng khác, tay vẫn mãi mê vuốt ve Thiên Bằng kiếm. lát sau, tiểu nhị mang bàn trà lên, sắp xếp rồi cung kính đi xuống. Kỳ Dao lúc này cùng ngồi xuống một bên của sổ khác, bên cạnh nàng lúc này cũng có một bàn trà, chỉ khác là trà của nàng có một màu trắng tinh như sữa, hương hoa thoang thoảng lan đi trong không gian. Tay nàng lúc này không cầm cốc trà, mà nàng đang ôm lấy một thanh hắc kiếm, ngắm nó mà thở dài. Đột nhiên Tuyết Liên lên tiếng.

- Kỳ Dao muội muội, không lẽ muội bỏ tu luyện Lam thiên Bằng cầm để chuyển qua kiếm pháp sao?

Kỳ Dao thoáng giật mình, đây là lần đầu tiên vị tỷ tỷ băng lãnh này chủ động nói chuyện. Nàng ngẩn ra một lúc, lát sau mới lắc đầu.

- Tuyết Liên tỷ, kiếm này không phải của ta!

Tuyết Liên trầm ngâm không nói, mắt nàng chú ý quan sát nét mặt và cử chỉ của Kỳ Dao, sau đó lại chăm chú nhìn tới thanh kiếm trên tay nàng ta. Nàng vốn thiên bẩm thích thú với kiếm, lại có cơ duyên được giao cho Thiên Bằng kiếm, vì vậy mà thực lực đại tiến, tu tập nhanh kinh người. Bằng vào quan sát cử chỉ Kỳ Dao, nàng biết thanh kiếm nọ có liên quan rất lớn tới tâm tư nàng ấy. Thêm nữa là nàng cảm nhận rõ ràng sự buồn rầu cũng ai oán trong ánh mắt Kỳ Dao dù nàng ta đã cố gắng che giấu rất kỹ. Bằng giác quan của người dùng kiếm, nàng cũng có thể nhìn thấy thanh kiếm kia không hề tầm thường. Nó đang lan tỏa một loại khí tức trấn áp mà không thanh kiếm nào có thể có được, thậm chí ngay cả Thiên Bằng của nàng cũng phải thua kém. Hiếu kì nổi lên, nàng nhẹ nhàng tới gần Kỳ Dao mà nói.

- Có thể cho ta xem qua được chứ?

Kỳ Dao hơi lưỡng lự, sau đó cũng gật đầu mà đưa hắc kiếm tới. Tuyết Liên cầm lấy kiếm, chỉ cảm thấy một luồng nhiệt khí từ thanh kiếm truyền tới tay thì ngạc nhiên. “Xưa nay kiếm tốt thường chỉ có hàn khí, thanh kiếm này lẽ nào lại là một thanh phệ kiếm?”. Nhưng rất nhanh thu hồi ý nghĩ này, chỉ thấy lưỡi kiếm sắc bén vô cùng, thêm nữa khiến nàng kinh hãi mà thầm đổ mồ hôi trộm chính là thanh kiếm này hoàn toàn được làm từ Hắc Thiên Huyền Kim Mẫu – vật phẩm thể gian hiếm có vô song. Tuyết Liên nhìn thật kĩ thân kiếm, cùng với độ rộng chuôi kiếm, nàng dựa vào lịch duyệt về kiếm của mình mà nói.

- Thanh kiếm này là của nam nhân?

- Tỷ nói không sai... y là Minh Tiến... là người muội đã hứa gả cho y...

Kỳ Dao thở dài, chậm chạp nói, nói xong thì hai má lại hồng lên, sau đó rất nhanh lại thành nét mặt đầy u uất. Tuyết Liên giật mình “Như vậy Kỳ Dao cũng có ý trung nhân rồi, còn ta thì...”. Nàng cảm thấy buồn bã, khẽ thử vận lực múa kiếm trên tay. Chợt nàng kêu lên kinh hãi, vội vã ném kiếm xuống đất, trong lòng run rẩy không thôi.

Tuyết Liên chỉ cảm thấy một luồng lực khí mãnh liệt đánh bật chân lực nàng khỏi kiếm, loại khí lực này nàng chưa bao giờ bắt gặp, mặt mày tái nhợt. Kỳ Dao thấy vậy thì lắc đầu, nàng ôm lấy hắc kiếm về bỏ đoàn mà ngồi xuống, cũng không nhìn tới Tuyết Liên mà nói.

- Tỷ không dùng được nó đâu, Hắc kiếm này đã trích huyết nhận chủ với y rồi!

- Ra là như vậy!

Tuyết Liên thở dài, chậm chạp quay về chỗ ngồi. Nhưng chỉ được một lát, hiếu kì lại bùng lên. Nàng khẽ phất tay áo cho cái bàn áp sát vào bàn trà của Kỳ Dao, nàng cũng ngồi gần hơn mà hỏi.

- Y là người như thế nào? Muội có thể kể cho ta được không?

Kỳ Dao mỉm cười, trong mắt nàng thoáng xuất hiện những tia ấm áp, sau đó lại đột ngột thành u sầu, chậm chạp kể lại mọi việc...

- Muội đừng đùa ta nhé, làm gì có kẻ nào có thể cùng lúc điều khiển được nhiều loại chân lực như vậy được?

Tuyệt Liên cau mày nói, nàng chưa bao giờ nghe nói có nam nhân nào có thể điều khiển được nhiều loại pháp quyết khác nhau, quả thật như đùa. Kỳ Dao thấy vậy thì gay gắt hơn, nàng vốn đã buồn rầu, nay lại bị Tuyệt Liên kích động thì không khỏi nóng nảy, bực bội nói.

- Tuyệt Liên tỷ, ta không rảnh rỗi để bịa đặt đâu. Chuyện y chỉ mất hơn năm năm để tiến giai lên Kim Đan Hậu Kỳ đỉnh phong là có thật, tỷ không tin thì tùy!

94. Chương 94: Trà Đàm (2)

- Đương nhiên ta không tin rồi!

- Hừ, tỷ không tin cũng phải thôi. Chàng ấy không phải người của U Châu này!

Kỳ Dao gay gắt nói, sau đó quay mặt đi hướng khác, bàn tay nắm chặt lại, cánh mũi phập phồng tỏa ra nhiệt khí. Tuyệt Liên nghe vậy thì giật mình, nhưng rất nhanh lại cảm thấy kì quái, nàng cũng ngồi xuống im lặng hồi lâu để suy vấn mình. “Sư phụ đã từng nói, ngoài nhân loại U Châu vẫn còn vô số các tộc khác có thể tu luyện tiên đạo. Đó là thú tộc, hoặc một số nhỏ nhân loại sống ngoài Ngoại Hải. Nhưng mà thanh kiếm này thì không có chút khí áp thú nhân, cũng không ẩn chứa cực hàn chi khí đặc trưng của đám người Ngoại Hải. Có lẽ nào...?”. Tuyệt Liên cau mày, dùng ánh mắt kì quái nhìn tới Kỳ Dao, sau đó dè dặt nói.

- Muội... tên Minh Tiến đó... lẽ nào y là nam Hồ sao?

Tuyệt Liên nói tới đây thì cũng hơi sững lại, nàng cảm thấy điều mình nói ra có chút không ổn. Nhưng đúng theo sự suy luận của nàng, chỉ có nam Hồ hóa hình mới có thể không có khí tức thú nhân. Thêm nữa là nam Hồ rất anh tuấn, phong nhã nhạ, Kỳ Dao lại xinh đẹp như vậy, có lẽ nào nàng lại tự hứa gả ột tên nam nhân xấu xí? Kỳ Dao nghe xong câu này thiếu chút nữa ngã ngửa, nàng mặt đỏ rần lên, cổ trắn tỉnh mà giọng nói vẫn run run.

- Tỷ... tại sao lại...

Hồ Lan trấn, Chấn Thiên vừa rời khỏi động phủ, mặt mày y có chút trắng bệch, khuôn mặt anh tuấn dường như tiêu tụy đi không ít. Thế nhưng ánh mắt y lại sắc bén thêm vài phần, khí tức hần vốn đã quý dị nay càng ma quái hơn. Hần ngồi yên trong phòng, lặng lẽ nghe bốn Hồ nữ thuật lại toàn bộ sự việc có liên quan tới Hùng Lệ trong thời gian qua. Qua hồi lâu, hần gật gù hài lòng.

- Dẫn đường, ta tới thăm y một chuyến!

Hùng Lệ lúc này đang ngồi im lặng trong khoảnh sân nhỏ trước phòng hần, nhắm mắt mà xuất thần. Hiếm khi hần được yên tĩnh như lúc này, không bị bốn Hồ nữ kia quấy rầy. Hần hít vào một hơi khoan khoái, sau đó lập tức vận dụng tâm pháp khiếm khuyết kia để tu luyện. Nếu như là hằng ngày, chắc chắn vào giờ này hần không được thanh thoi như hôm nay. Các Hồ nữ kia thể nào cũng tíu tít theo hần, cho dù các nàng không làm gì, chỉ nhìn hần cũng khiến hần cảm thấy khó chịu. Hần biết các nàng cũng có nỗi khổ của mình, chỉ là làm theo nhiệm vụ được giao là phục thị hần, tuy vậy hần cũng không kém phần bực bội, chỉ là không nói ra mà thôi. Không chỉ lúc hần tắm, thậm trí ngay cả trong bữa ăn các nàng ta cũng cố ý ăn mặc thật câu dẫn để mị hoặc hần. Thậm chí ngay cả lúc hần thoái thác muốn nghỉ ngơi, các nàng ta cũng không tha, nhất nhất kéo nhau đòi phục thị hần ngủ. Hần mà không đồng ý thì mấy nàng ta lại dùng ánh mắt ủy khuất nhìn tới, sau đó là lệ rơi... Haizz, hần cuối cùng đành chấp nhận, nói các cô nàng lên giường “ủ chăn” trước, hần lên sau. Nói là như vậy, xong hần lại ngồi đó đả tọa, chả mấy chốc mà các cô nàng ngủ ngon lành. Hần lắc lắc đầu, khép cửa phòng lại rồi ra sân mà đả tọa...

- Hùng Lệ!

Một giọng nam nhân cất lên cắt đứt dòng suy tư của hần, Hùng Lệ mở mắt, ngoài cổ lại. Hần chỉ thấy Chấn Thiên đứng đó mà cười, khuôn mặt có chút nhợt nhạt nhưng cái khí tức kì quái của hần ta dường như mãnh liệt hơn những ngày đầu. Hùng Lệ đứng hần dậy, xoay người bước tới.

- Trông người có vẻ không được khỏe!

Hùng Lệ dùng cái giọng trầm của mình hướng tới y mà hỏi, Chấn Thiên cười xoa đầu phần khích.

- Hà hà... Ta ổn cả, người cứ yên tâm.... Ồ, người đã tiến cấp lên tiên thú rồi sao?

Hùng Lệ không đáp lời, dùng ánh mắt khó hiểu hướng tới Chấn Thiên. Chấn Thiên thấy vậy thì cho rằng Hùng Lệ đang ngạc nhiên tại sao mình biết về cấp bậc của thú nhân, vì thế y cười xoa mà nói.

- Đừng ngạc nhiên, ta may mắn có được một cỗ tịch, trong đó có nhắc tới các giai tầng của thú nhân tu tiên...

Theo “Huyết Tịch”, thú nhân khi tu luyện có thể chia ra làm hai giai đoạn. Giai đoạn thứ nhất chính là quá trình tu tập thông thường, bao gồm việc tiến cấp từ nhất giai tới cửu giai. Sau khi đã đạt tới cửu giai trở lên, thú nhân lúc này coi như đạt tới cảnh giới linh thú. Từ cảnh giới linh thú, thú nhân tu tập sẽ tiến vào giai tầng thứ hai, bao gồm địa thú, tiên thú và thần thú. Địa thú chính là cảnh giới đầu tiên của thú nhân khi chính thức bước vào con đường tu tiên, địa thú sau khi tu tập tiến giai lên tiên thú, thân thể lập tức có sự biến đổi lớn về mặt thể chất và khí tức. Thường là lông chuyển hóa sang màu trắng, móng vuốt chuyển hóa sang một màu ngân sắc. Còn khi đạt tới cảnh giới tối cao, trở thành thần thú thì lông chuyển hóa thành một màu hoàng kim, đồng thời móng vuốt cũng như vậy mà chuyển hóa theo. Lúc này thì thần thú chỉ cần chịu đựng được Cửu Lô Oanh Đỉnh của linh giới thì lập tức có thể phi thăng.

Hùng Lệ nghe xong thì gật đầu, thờ ơ nhìn đi nơi khác. Chấn Thiên thấy vậy thì trong mắt càng lúc càng xuất hiện nhiều tia nồng nhiệt, hần cười nói.

- Hùng Lệ, xem ra những ngày qua bốn nữ Hồ này hầu hạ người khá chu toàn. Có cần thay đổi người khác không?

Không hề quay đầu lại, Hùng Lệ lắc đầu. Chấn Thiên thấy vậy thì cho rằng y tiến cấp nhanh nhờ song tu với bốn nữ hồ này, vì thế trong lòng đã có chủ ý, hần nói.

- Đây là huyết khế của bốn nữ Hồ, ta giao cho người!...

Thu Thủy Trà Lâu, cửu tầng. Không gian lúc này tràn ngập mùi thuốc súng, hai bóng nữ nhân một áo trắng, một áo xanh đang nhìn nhau đầy sát khí. Thậm chí trên tay hai nàng, chuỗi kiếm đều đã được nắm chặt. Một bên là băng kiếm toát ra hàn khí liên miên, một bên là hắc kiếm tỏa ra một luồng khí tức ảm áp. Kỳ Dao cố gắng nhẹ nhàng.

- Tuyệt Liên tỷ, ta đã nói y không phải nam Hồ. Nếu tỷ còn cố ý diễu cợt tướng công của ta, đừng trách ta vô tình!

- Kỳ Dao muội, ta nói theo suy đoán của ta thôi. Nhân loại làm gì có ai có thể vẹn vẹn trong năm năm có thể tiến giai tới Kim Đan Hậu Kỳ? Ngoại trừ Hồ tộc tu tiên, còn lại đều không thể!

Tuyệt Liên nghiêm giọng nói, lời của sư phụ nàng lẽ nào lại sai? Kỳ Dao nghe tới đây thì không thể kiềm chế nổi nữa, bậm môi mà nói.

- Tỷ... được, vậy đừng trách ta vô tình!

Nàng vung tay, xuất ra Lam Thiên Băng Cầm, khẽ gảy lên một loạt các nốt tinh tang thánh thót. Tức thì chân lực hóa hình, luồng lam khí hóa thành một nữ nhân có vóc dáng y như nàng, bóng nhân ảnh đó cầm hắc kiếm mà lao tới Tuyệt Liên. Phía bên này, Tuyệt Liên cũng không hề nao núng, nàng dùng Thiên Băng kiếm đâm thẳng ra một chiêu. Chỉ nghe thấy hai thanh âm chát chúa vang lên, cả hai nàng đều thối lui một quãng. Trên cửu lâu lúc này xuất hiện thêm một nữ nhân nữa, trên tay nàng ta là hai thanh loan đao màu bạc đang không ngừng xoay tròn. Tuyệt Liên nhìn tới đây thì giật mình, nàng nhận ra cặp loan đao này, vội vã lên tiếng?

- Băng Hoàng Song Loan?

- Hà, hai vị muội muội thật nóng tính nha!

- Hợp Hoan Cốc Cung chủ - Hồng Hoa Tiên tử - Nam Cung Bạch Ngạc?

Kỳ Dao nghe Tuyết Liên nói lai lịch cặp loan đao thì cả kinh, không kìm nén được mà thốt lên. Cặp loan đao nọ được chế tác từ móng vuốt Phượng Hoàng, thân được chế tác từ Hàn Tinh Ngân thiết, được trạm trổ vô cùng tinh mỹ, thanh danh cũng không hề kém so với Thiên Bổng kiếm. Nữ nhân áo đỏ lúc này mới phì cười khúc khích, nàng khẽ tháo hồng sa che mặt, để lộ ra khuôn mặt trắng ngần, cặp mắt long lanh chiếu ánh thu ba nhìn tới cả hai nữ nhân mà cười nói.

- Phải, chính là ngu tử!

Nam Cung Bạch Ngọc nhìn ngắm cả hai nàng, sau đó gật gù mà nói.

- Chà, hai vị muội muội càng lúc càng xinh đẹp thêm nha, còn ta thì già mất rồi!

Nói tới đây thì dùng giọng điệu ủy khuất mà thở dài khiến hai nàng nhất thời quên đi sát ý. Đột nhiên Nam Cung Bạch Ngọc nhìn sang phía Tuyết Liên mà nói.

- Muội muội cùng đã tới tuổi gả chồng rồi a, hay là tới Hợp Hoan Cốc của ta chơi một chuyến đi. Trong cốc cũng có vài tuần nam đã đạt Kết Đan Hậu Kỳ, chắc chắn là hợp với muội đấy, Tuyết Liên!

- Đa tạ tỷ tỷ, muội không hứng thú với việc thành gia thất!

Tuyết Liên khăng khái cự tuyệt, Nam Cung Bạch Ngọc cũng không phạt ý, lại nhìn sang phía Kỳ Dao. Kỳ Dao chưa kịp lên tiếng thì Tuyết Liên đã ngắt lời.

- Nam Cung tỷ tỷ, cả Kỳ Dao cùng không cần đâu. Muội ấy có một sủng nam Hồ rồi!

- Tuyết Liên tỷ... ta đã nói với tỷ bao nhiêu lần là y không phải sủng Hồ kia mà...

Kỳ Dao vừa hạ hỏa đôi chút, nay lời này khiến nàng bùng lên tức giận không thôi. Nam Cung Bạch Ngọc nghe Tuyết Liên nói thì có chút hiểu kỳ, lại thấy Kỳ Dao khăng khăng nói tên nọ không phải là sủng Hồ khiến nàng kì quái hơn. Nàng hỏi Kỳ Dao.

- Muội muội, y có ở đây hay không? Có thể cho tỷ tỷ xem mặt một chút được không?

Kỳ Dao nghe vậy thì chột run rẩy, sau đó u uất im lặng, hồi lâu mới nói.

- Y vì tiểu muội mà ngăn cản một Ma Hồ Cửu Vỹ, tới nay thất tung còn chưa rõ ràng!

95. Chương 95: Trà Đàm (3)

- Kỳ Dao muội, ta thấy rất nghi ngờ nha. Có khi nào y cố tình làm như vậy để né tránh muội không? Hơn nữa, nếu không phải nam Hồ thì tại sao Cửu Vỹ Ma Hồ kia lại truy sát hai người?

Tuyết Liên lên tiếng, đoạn này Kỳ Dao nói ra khiến nàng càng lúc càng khẳng định phán đoán của mình là đúng. Vì vậy cất tiếng phản bác ngay. Kỳ Dao thì bốc hỏa, khuôn mặt đẹp nay bừng bừng nhiệt khí. Có khi đặt một quả trứng gà lên đầu nàng là nó chín ngay rồi. Nàng dùng một ánh mắt tóe lửa nhìn tới, tay xiết lấy Lam Thiên Bổng Cầm. Nam Cung Bạch Ngọc thấy không ổn, vội vã đứng chắn cả hai mà nói.

- Hai muội có gì bất tất thì nên dùng hữu lễ, tránh dùng vũ lực mà tổn thương hòa khí. Thiên Hoa trấn này có quy định nữ nhân dùng Tứ tài Cầm – Kỳ – Thi – Họa thay cho quyết đấu, hay là các muội làm như vậy có phải tốt hơn không?...

Cửu lâu, lúc này xuất hiện thêm một nữ nhân nữa. Là chương quỹ Tiêu Hoa, Tiêu Hoa lúc này đang ngồi yên lặng bên cạnh Nam Cung Bạch Ngọc mà nhìn tới phía trước. Chỉ thấy Kỳ Dao và Tuyết Liên đang im lặng ngồi đó, tập trung tới xuất thần lên bàn cờ được đặt trước mặt hai nàng. Nam Cung Bạch Ngọc vì không muốn hai nàng quyết đấu nên đành lợi dụng khuôn phép của Thiên Hoa trấn này mà bày ra việc thi thố Tứ tài, nàng lại gọi cả Tiêu Hoa lên làm trọng tài để tăng sự công bằng. Tiêu Hoa trưởng quỹ này tuy không phải kỳ nữ, xong lịch duyệt về mấy món này chắc chắn không hề thua kém ai. Chính bà ta là người chủ trì lễ hội hoa được tổ chức hàng năm tại đây.

Kỳ Dao khẽ vươn tay lấy thêm một quân cờ màu trắng trong cái hộp gỗ đặt bên cạnh, nàng xoay xoay nó trên mấy ngón tay rồi bất thần hạ xuống cái bàn cờ, nét mặt giãn ra một chút. Tuyết Liên phía bên này

thì trên trán mồ hôi lấm tấm, mày ngọc cau lại khi nhìn tới nước cờ vừa rồi của Kỳ Dao. Nàng khẽ thở dài, lắc đầu nói.

- Ta chịu thua!

Kỳ Dao thấy vậy thì không khỏi có chút tự kiêu, quay mình cười hì hì mà đứng lên vươn vai một cái. Như vậy là nàng đã thắng liên tiếp hai mục là Cầm và Kỳ, nàng bản thân tu tập cầm công, có lẽ nào lại thua tiêu công của Tuyết Liên? Thêm nữa trước nay ở Ngoại Hải, nàng thường hay ghé thăm một lão thái bà kì quái, thường xuyên đánh cờ với bà ta. Vì vậy mà sức cờ của nàng đâu có kém, nhờ vậy vừa rồi mà nàng chiến thắng. Tuy nhiên còn những hai hiệp nữa mới có thể phân định thắng bại, về văn thơ thì nàng không quá lo lắng, nhưng về họa thì nàng không có chút khiêu nào...

Hắc Ám Môn.

- Thiếu chủ có lời mời ngài, Hùng Lệ!

Một nữ hồ áo đỏ cung kính đẩy cửa vào phòng hắc mà báo tin. Hùng Lệ vẫn im lặng ngồi đó, nhắm mắt xuất thần. Bên cạnh hắc là bốn nữ Hồ đang dùng tấm thân nóng bỏng mà áp vào người hắc. Hắc nghe vậy thì mở mắt, khẽ gật đầu nói.

- Phiền người chờ ở ngoài một lát, ta sẽ ra sau!

Nữ Hồ truyền tin nghe vậy, lại thấy bốn nữ Hồ nọ khuôn mặt đỏ lựng mà nhìn tới bạch hùng kia thì che miệng nhin cười mà quay đi, nàng ta lại còn cẩn thận khép cửa lại cho hắc. Chờ cho nàng áo đỏ rời đi rồi, hắc vội vã thở phào. Còn bốn Hồ nữ kia thì nhìn nhau mà che miệng cười hì hì không thôi, một nàng nói.

- Hùng ca, thấy chúng ta phối hợp có giỏi không? Nàng kia còn tưởng Hùng ca và chúng ta đang... hì hì hì..

- Ấy, oan cho ta quá!

Hùng Lệ thở dài, hắc vươn người đứng lên. Vốn là sau khi Chấn Thiên giao cho hắc huyết khế của bốn nàng, hắc nhận nhưng sau đó lập tức hủy đi sau khi Chấn Thiên rời đi. Như vậy cả bốn Hồ nữ này đã tự do, nhưng để đào thoát khỏi Hắc Ám Môn không phải là điều đơn giản. Thêm nữa âm mưu của Chấn Thiên là sau khi dùng hết hồn phách và tinh huyết của hắc, y sẽ thu lại những Hồ nữ này. Vì thế nên y mới vung tay quá trán như vậy, Hùng Lệ sớm đã biết qua sự quan sát của bản thân và cả lời mách nước của Hồ nữ áo tím nên hắc cũng không vội vọng động. Hùng Lệ nhìn tới bốn Hồ nữ trước mặt, bí mật truyền âm.

- Cả bốn người chuẩn bị đi, có thể tối nay là lúc chúng ta đào tẩu!...

Cửu lâu, Thiên Hoa trấn.

Kỳ Dao lúc này đang im lặng mà nhìn tới bức họa Tuyết Liên mới họa xong, bên cạnh đó cũng là một loạt thơ mà nàng ấy vừa viết, trong lòng thầm kêu mình thua rồi. Tuyết Liên vốn yêu thích kiếm pháp, kiếm chiêu của nàng thì không chỉ tinh mỹ còn còn xảo diệu trong chiêu số. Nó được kết hợp từ thư pháp và kiếm quyết khiến mỗi lần nàng xuất kiếm thì chiêu thức thanh thoát, liên miên bất tuyệt tựa như nước chảy mây trôi. Vì thế một khi Tuyết Liên nhập tâm vào bút, coi nó như là kiếm thì nàng chắc chắn là người thua cuộc. Kỳ Dao thở dài.

- Muội thua!

- Như vậy là cả hai người đều đã có hai mục thắng nha!

Nam Cung Bạch Ngạc cười nói, Tiêu Hoa vẫn im lặng ngắm tới bức họa cùng bức thư pháp kia. Im lặng hồi lâu, bà ta mới nói.

- Hai vị cô nương mỗi người có một sở trường riêng, không ai thua kém ai. Ta nghĩ, có lẽ cần phải có một cuộc thi khác rồi!

- Là gì, xin Tiêu Hoa lão nương cứ nói!

Kỳ Dao khẳng khái lên tiếng, Tuyết Liên cũng dùng ánh mắt kiên quyết thay cho lời nói mà nhìn tới Tiêu Hoa. Bà ta thấy vậy thì đứng lên, tiến về truyền tống trận mà nói.

- Hai vị cô nương cứ từ từ, để ta xuống chuẩn bị một chút. Lát nữa mời cả ba người xuống tam lâu, ta sẽ tổ chức thi trù phòng!

“Trù Phòng”, hai tiếng này vang lên sau khi quang mang truyền tống lóe lên bao bọc lấy thân Tiêu Hoa rồi tan biến. Kỳ Dao cùng Tuyết Liên đều nhìn nhau mà cười, nhưng trong lòng lại trùng xuống. “Tại sao lại là thi nấu nướng?... Trời ạ...”. Nam Cung Bạch Ngạc thấy vậy thì không khỏi phì cười, nàng ta nâng chén trà lên miệng nhấp một ngụm nhỏ, sau đó nhắm mắt dưỡng thần. Trong lòng thì cười không thôi

“Sắp có một trường náo nhiệt a...”...

Tam lâu, nơi này hôm nay náo nhiệt lạ thường. Nguyên là việc hai trong thập đại mỹ nhân chuẩn bị thi đấu trù nghệ không biết do ai mà loan ra khắp Thiên Hoa trấn. Đám nam nữ nghe tin thì nô nức kéo nhau tới như chảy hội, không ai bảo ai mà đều rảo chân tìm kiếm chỗ ngồi tốt trên này. Hơn sáu trăm bàn không còn trống một chỗ nào, nhiều kẻ chậm chân tới sau thì đành ủy khuất, đứng vây quanh các góc phòng mong muốn có thể được quan sát cuộc thi tài năng năm có một này.

Phía trên sảnh chính đã sớm bày ra năm cái bàn lớn, Nam Cung Bạch Ngạc, Tuyết Liên, Kỳ Dao và một vị nữ nhân mặc hắc y che mặt bằng hắc sắc kim sa đang ngồi đó. Tiêu Hoa sau khi ra hiệu yên lặng, bà ta đứng lên mà nói.

- Thưa các vị, hôm nay chúng ta có mặt tại đây là để làm chứng cho cuộc thi trù nghệ giữa hai vị cô nương là Tuyết Lăng Tiên Tử Tuyết Liên và Lam Thiên Tiên Tử Kỳ Dao. Các vị tỷ muội ở đây, chắc chắn không ai không rõ tầm quan trọng của trù nghệ trong cuộc sống thường ngày, đặc biệt đối với các vị tỷ muội đã thành gia thất. Điều này càng trở nên quan trọng hơn, vì vậy mà Tiêu Hoa ta mạn phép đề ra mục này để tỉ thí, mong các vị là người làm chứng giúp cho!

Bà ta nói tới đây thì hơi cúi người, tức thì thanh âm vỗ tay tán thưởng rào rào vang lên từ khắp ngõ ngách của tam lâu. Sau khi chờ cho đám người lắng xuống, Tiêu Hoa mới nói tiếp.

- Nhưng để một mình Tiêu Hoa ta làm giám khảo thì sẽ có người nghĩ ta thiên vị, vì vậy có mặt tại đây là hai vị khách đặc biệt. Cũng là hai vị mỹ nhân trong thập đại mỹ nhân, đó là Hồng Hoa Tiên Tử Nam Cung Bạch Ngạc và Hắc Y Tiên Tử Vũ Vân!

Đám người nghe tới đây thì ồ lên không ngớt, nhiều ánh mắt dò xét nhìn tới bốn nữ nhân đang ngồi phía trên. Ngoài Nam Cung Bạch Ngạc thản nhiên tháo kim sa che mặt, dùng một nụ cười mê hồn mà đáp lại thì ba nàng còn lại dường như không quan tâm. Thậm chí nữ hắc y còn cau mày khó chịu trước những ánh mắt dò xét ấy. Đám nam nhân khi nhìn thấy nụ cười mỉa mai của Nam Cung Bạch Ngạc thì không ít kẻ huyết sáo như điên dại, dùng một ánh mắt si cuồng hướng tới mỹ nhân áo đỏ. Đám nữ nhân thì thì thào không ngớt, thì thoảng lại dùng ánh mắt bất thiện hướng tới nàng ta. Danh tiếng song tu của Hợp Hoan Cốc vốn đã vang sập U Châu, không ai không rõ. Lại thêm lời đồn đại về tình chú quý mị của nữ đệ tử Hợp Hoan Cốc khiến cho việc danh vọng Nam Cung Bạch Ngạc luôn đi kèm với tình chú yêu tà kia. Đường nhiên với nữ nhân không ai không có chút sợ hãi, ao ước hay thêm muốn được như nàng ta.

Vũ Vân cau mày, vì nàng không hề bỏ kim sa che mặt nên không ai thấy rõ khuôn mặt nàng ta. Vũ Vân lúc này đang nung nấu truyền âm.

- Vân lang, mau mau tới đưa thiếp đi, thật sự thiếp chán ghét nơi này lắm!

- Hì hì... nàng lúc đầu khăng khăng đòi tới đây, sao bây giờ lại muốn bỏ đi ngay vậy?

Một giọng nam nhân mềm mại, mơ hồ có chút gì đó yếu nhược của nữ nhân vang lên bên tai nàng khiến nàng đỏ mặt lên một chút, khẽ nói.

- Đây là... đây là người ta muốn đi hội hoa đăng. Lại vừa vặn biết tin hai muội muội Tuyết Liên và Kỳ Dao thi tài nơi đây nên thiếp mới tò mò nha...!

- Ừm, vậy chờ có kết quả đi, sau đó ta sẽ đưa nàng rời đi đi ngay!

- Vân lang, chàng đang ở đâu vậy?

- Nàng thử tìm ta xem!

96. Chương 96: Tỉ Thí Trù Phòng

Vũ Vân nhú nhú mày, dùng ánh mắt quan sát kĩ một lượt khắp tam lâu này. Cuối cùng nàng dừng ánh mắt tại một nam nhân đang ngồi ở góc phía đông lâu. Đó là một nam nhân khoảng ngoài ba mươi, nước da trắng một cách quý mị như nữ nhân, hắn ta mặc một bộ bạch y cầu kì, trên eo cuốn một sợi kim tuyến lớn cỡ ngón tay. Mái tóc dài mượt mà như của nữ nhân được y buộc gọn lại bằng một sợi dây vải trắng. Khuôn mặt anh tuấn, thu hút ánh nhìn. Thêm nữa đường như ý có tu luyện mị công, trong cặp mắt ấy toát lên cái nhìn vô cùng mị nhãn. Vũ Vân nhìn thấy y thì bất giác bên lên cúi đầu, dùng một ánh mắt nhu thuận mà nhìn tới hắn. Chắc chắn ở nơi này, không ai là không thể nói ra tên hắn. Hoàng Kim Xích Huyết – Vân Kiếm – tướng công của Hắc Y Tiên Tử Vũ Vân. Vân Kiếm khẽ gật gật đầu, dùng ánh mắt ám áp nhìn tới Vũ Vân. Bàn tay trắng như ngọc của hắn khẽ xoay nhẹ, tao nhã xòe cây quạt ngọc mà khẽ phe phẩy. Tay còn lại chậm rãi vươn tới chén trà, dùng các ngón tay trắng muốt mà tiêu sái cầm tới. Chỉ là như vậy mà không ít nữ nhân đã si ngốc nhìn tới hắn, còn đam mê hơn là cuộc tỉ thí sắp diễn ra ở đây.

Tiêu Hoa sau khi thông báo thì xoay người, hướng tới phía mấy cái bàn kia mà nói.

- Hai vị cô nương, mời theo ta tới trù phòng!

Tuyệt Liên cùng Kỳ Dao đứng dậy, uyển chuyển nổi bước theo sau Tiêu Hoa đi vào phía hậu tam lâu. Chắc đoạn này sẽ không ít người hỏi, tại sao lại không cho thi đấu công khai, không sợ tiêu cực sao? Xin thưa là U Châu không giống thế giới của chúng ta đâu nhé các bạn. Trù nghệ không phải có thể bày bán nhan nhản như các cửa tiệm bán sách nấu ăn như ở thế giới chúng ta đâu. Ở U Châu này, trù nghệ luôn là điểm đặc thù, mỗi nữ nhân lại có cách nấu của riêng mình. Mà đã là đặc thù, độc quyền thì ai lại đi công khai ra?

Phía ngoài, sau khi hai nàng rời đi thì ồn ào bàn tán không thôi. Tiếng trao đổi to nhỏ đủ cả, không khí càng lúc càng trở nên nóng gấp bội. Xen lẫn vào đó là tiếng người ta gọi trà, gọi điểm tâm cùng với tiếng đám tiểu nhị văng vẳng dạ dạ liên hồi. Ai ai cũng tỏ ra khá sốt ruột và hồi hộp. Nên nhớ, đây không phải là tỉ thí bình thường, hai nữ nhân này là một trong thập đại mỹ nhân của U Châu đấy. Nam Cung Bạch Ngạc thì không quá mức sốt ruột như vậy, nàng vẫn thản nhiên trò chuyện với Vũ Vân. Vũ Vân đương nhiên tiếp chuyện vui vẻ rồi, vì nếu không có Nam Cung Bạch Ngạc chỉ điểm cho nàng ta chuyện song tu, chắc hẳn còn mất rất nhiều thời gian để nàng ta cùng tướng công mình có thể tu luyện lên Nguyên Anh Hậu Kỳ.

Phía ngoài thì ồn ào, náo nhiệt đoán già đoán non như vậy, nhưng bên trong trù phòng thì hoàn toàn khác biệt. Lúc này, Tuyệt Liên Và Kỳ Dao đang đi đi lại lại không ngớt, trên trán ai cũng mồ hôi lấm tấm. Cái bàn gỗ lớn trước mặt hai nàng thì bày ngổn ngang đủ loại lọ, bình, liễn, âu... nằm la liệt với đủ mọi loại tư thế đứng nằm ngồi... Phía dưới mặt đất cũng long trọng không kém, là một bãi chiến trường với đủ các loại vật liệu rơi vãi tứ tung, xen lẫn là vô số mảnh vỡ của chén bát... Tiêu Hoa nhìn tới cảnh này mà lắc đầu, bà lắc đầu không phải vì tiếc những vật dụng bị hai vị cô nương này “lỡ tay” làm hỏng. Mà bà lắc đầu vì tự nhủ thầm “Hai vị cô nương này xem ra chưa đủ hỏa hầu để sơ nhập trù nghệ, sau này khó lòng yên bề gia thất a... Ai!...”. Cũng may là Tiêu Hoa sớm đã chú ý quan sát cách hai nàng này sử dụng các loại bát đĩa, biết là cả hai nàng đều vô cùng vụng về khoản trù nghệ. Vì vậy sớm đã kích hoạt Triệt Âm Phù của trù phòng, bằng không thì lúc này bên ngoài đã nghe thấy hết cả...

Qua nửa giờ, cuối cùng hai nàng đã bê khay đựng thành phẩm tới trước mặt Tiêu Hoa. Tuyệt Liên bê tới một cái khay gỗ, bên trên là một nồi chè Lan Hoa đang tỏa ra một mùi thơm – đáng. Nước chè thì không hề trong mà lại có một màu nâu đỏ như mật ong, thêm nữa là vỏ đậu xanh còn trôi nổi bên trên trông vô cùng “bất mắt”. Trên cái khay gỗ của Kỳ Dao thì khá hơn một chút, nàng ta nấu một nồi chè Tuyệt Ngự. Tuyệt Ngự chè màu trắng thì đúng rồi, mùi thơm mát thì đúng rồi, chỉ duy nhất viên nhân bánh ẩn trong chè thì lại có màu trắng ớn mà còn nổi “lềnh phềnh” lên trên mặt nữa, cũng không kém phần “bất mắt” so với chè Lan Hoa của Tuyệt Liên. Tiêu Hoa chỉ nhìn qua, sau đó lắc lắc đầu. Bằng vào tài trù nghệ của bà ta, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết hai nàng không hề giỏi việc nấu nướng, nếu không muốn nói thẳng là không biết một chút gì về công việc trù phòng. Tiêu Hoa thở dài nói.

- Hai vị cô nương, xem ra hai vị đều không có khiếu nấu nướng a! Sau này chắc chắn khó thành gia thất, thêm nữa nếu mang những thứ này ra ngoài thì chắc chắn sẽ làm mất hết danh tiếng của hai vị cô nương thôi!

Hai nàng len lén liếc mắt nhìn tới thành phẩm của nhau, lại nghe Tiêu Hoa nói vậy thì cúi đầu, không biết

làm sao cho hết xấu hổ. Cũng không thể hoàn toàn trách hai nàng được, vốn hai nàng đều chỉ chú tâm tu luyện, đâu có chú tâm tới mấy việc này. Nếu có ăn uống, thường là mua lương khô về mà thôi. Tu tiên giả vốn có thể đả tọa hấp thu tinh hoa trời đất, chẳng mấy khi cần động tới ăn uống, thế nên nữ nhân không biết nấu nướng như các nàng, ở U Châu này mà nói cũng không phải là hiếm gặp. Tiêu Hoa nhìn hai nàng mặt đỏ như trái gấc, phì cười, bà nói.

- Thôi, hay là như thế này đi... Hai vị cô nương mang cách nấu chỉ cho ta, ta sẽ là phụ bếp cho hai người!

Nói là như vậy, xong chính bản thân hai nàng là phụ bếp cho Tiêu Hoa thì đúng hơn. Nhìn bàn tay bà ta thoăn thoắt qua lại trên bếp mà hai nàng không ai bảo ai đều cúi gằm mặt. Tiêu Hoa cứ như vậy, thoăn thoắt làm, thoăn thoắt đưa tay, miệng thì không ngừng giảng giải cho các nàng hiểu sự quan trọng trong việc nấu nướng, đặc biệt là khi các nàng xuất giá, thành gia thất. Chừng nửa giờ nữa, bà ta đưa vào tay hai nàng hai lọ đường mật, cười vui mà nói.

- Nào, giờ tới lúc hai vị cô nương tự nếm ón chè của mình rồi đấy!...

Kết quả cuộc tỷ thí đương nhiên là hòa, hai nàng cũng không có tranh luận thắng thua gì thêm, ai cũng chủ động nhận kém khiến cuối cùng Nam Cung Bạch Ngọc kì quái, phải đứng lên công bố hòa. Nàng nếm chè cảm thấy cả hai đều rất vừa miệng, tại sao cứ khẳng khẳng một mực nhận mình là kém hơn? Nếu như nàng biết sự thật bên trong trù phòng, chắc chắn bỏ ra mà cười mất. Kết thúc tỷ thí, Vân Kiếm đứng lên tiến tới bên cạnh Vũ Vân, tươi cười bái lễ các nàng khác. Trong thập đại mỹ nhân, có ai không biết mặt y? vì thế nên cũng rất ăn ý đáp lễ trò truyện. Đám người thì dần dần tản đi, tam lâu vẫn bớt dần, đa phần chỉ còn lại vài nhóm nữ nhân nhỏ nhỏ đang đứng chờ mấy vị kia trò truyện xong, lập tức tới bái lễ. Lúc này thì từ chỗ truyền tống trận, một thanh âm ngọt ngào đầy dụ hoặc cất lên.

- A, hôm nay thật đông vui a. Kỳ Dao muội muội, Tuyết Liên muội muội... ô, có cả Bạch Ngọc tỷ và Vũ Vân tỷ nữa nha... uy, Vũ Vân tỷ mang theo cả Vân Kiếm ca ca đi cùng cơ à... thật là may mắn uội nha!

Vũ Vân cùng Nam Cung Bạch Ngọc giật mình quay lại, Vũ Vân ngạc nhiên thốt lên.

- Lạc Như Hoa?!...

- Người cần gặp ta?

Hùng Lệ hỏi, hần dùng ánh mắt nhật nhèo mà hướng tới khuôn mặt anh tuấn của Chấn Thiên. Y thấy Hùng Lệ như vậy thì mỉm cười, nhẹ nhàng rời bỏ đoàn mà bước tới cái giá gỗ phía xa, bưng ra một cái khay gỗ lớn. Y đưa ra trước mặt hần mà cười nói.

- Hùng Lệ, người là linh thú trấn sơn của Hắc Ám Môn chúng ta, vì vậy không thể để người không có chút mãnh lực nào trước đám người bên ngoài như hiện nay được. Trên khay này là hai kiện pháp bảo, ta muốn tặng cho người!

Y nói xong, đặt cái khay trước mặt Hùng Lệ rồi quay lưng đi, thông dong nói tiếp.

- Ta mong muốn linh thú trấn sơn phải uy mãnh, cường đại. Như vậy mới xứng đáng là hình ảnh đại diện cho Hắc Ám Môn của chúng ta!

Hùng Lệ cúi đầu, quan sát thật kĩ hai cái vòng trong cái khay gỗ nọ. Hần chỉ thấy nó tinh thuần một luồng khí tức thổ hệ thì cảnh giác, lập tức vận dụng kim khí dồn lên hai mắt. Hai mắt hần lúc này hoàn toàn tràn ngập một màu ngân sắc, cầm một cái vòng lên mà xem xét. Chỉ thấy hai cái vòng chạm trở vô cùng tinh xảo, hoa văn cầu kì tới mức hoa hết cả mắt người nhìn. Đây chỉ là cái đánh giá của kẻ không biết, còn dưới ánh mắt hần, lẫn trong đám hoa văn cầu kì nọ là những đường đỏ tươi kì quái. Chúng ngo ngoáy tựa như còn sống, lại còn phảng phất mùi máu huyết tanh tưởi vô cùng. Chấn Thiên lúc này đang quay lưng về phía Hùng Lệ nên y không nhìn rõ hần đang làm gì. Vả lại trong lòng hần lúc này đang đắc ý vô cùng, chỉ cần Hùng Lệ đeo cái vòng nọ vào là hần lập tức nhiếp hồn Hùng Lệ và đả tọa luyện “Huyết Tịch” ngay. Trong phòng chợt vang lên những thanh âm rín rít khe khẽ, nhưng chỉ có Hùng Lệ hiểu mà thôi. Hần cười nhật, đeo hai cái vòng vào tay, sau đó nói.

- Khá vừa vặn đấy, ta thích chúng!

Chấn Thiên quay đầu lại, nhìn tới đôi vòng đã yên vị trên tay Hùng Lệ thì cười ha hả. Hắn ngồi xuống bờ đoàn, chậm rãi nói.

- Đa tạ người, Hùng Lệ. Ta sắp được tiến giai ha ha ha...

Hắn dùng ánh mắt với con người đỏ rực như máu nhìn tới hùng lệ, nhe hàm răng trắng ớn ra mà cười lớn. Sau đó là một hồi chú quyết không rõ lời được hắn niệm ra, tức thì trên cặp vòng phát sinh biến hóa. Chỉ thấy nó tự động uốn éo, sau đó hóa thành hàng vạn hàng vạn sợi tơ máu tanh tưởi trói chặt lấy toàn thân Hùng Lệ, dần dần đan thành một cái kén bao bọc chặt lấy thân hình to lớn của Hùng Lệ. Không chút hoảng hốt, Hùng Lệ nhặt nhẻo hỏi.

- Người muốn làm gì ta?

- Làm gì?... Hà hà hà, ta muốn máu huyết, linh hồn cùng nhục thể người để tu luyện tiến giai ha ha ha... Có trách, thì trách số phận mình đi...

97. Chương 97: Đào Tẩu

Chấn Thiên cười lên như kẻ lên cơn dại, hắn cười tới nổi mà bọt mép văng tứ phía. Còn đâu hình tượng tiêu sái, anh tuấn thường ngày nữa? Giờ phút này thì hắn kệ xác, hắn đang vui mừng tới mức cực hạn rồi. Nhưng trong khoảnh khắc mừng rỡ điên cuồng ấy, Chấn Thiên không hề biết tử thần đang áp sát mình. Phía sau lưng hắn có một bóng trắng bé nhỏ đang âm thầm tiếp cận, thật chậm thật chậm, từng chút từng chút một. Một đạo tử quang bất ngờ lóe lên phía sau lưng Chấn Thiên, một thân ảnh áo tím đột ngột xuất hiện, sau đó là một tiếng rít sắc lạnh, một tiếng soạt và tiếng phập bén ngọt. Chấn Thiên ngẩn ra, chỉ kịp kêu hự một tiếng rồi liếc mắt xuống ngực mình. Nơi trái tim không biết từ khi nào đã trôi lên một lưỡi trủy thủ xanh lét, hắn chỉ kịp nhìn rồi sau đó ngã gục xuống, mắt vẫn trợn trừng. Minh Nhi đứng đó, nàng thở hổn hển, thân hình run run. Hùng Lệ lúc này tựa mình, hai tay mãnh liệt xé tung cái kén, tháo hai cái vòng tay mà quăng vào đồng lửa đang cháy rực gần đó. Lập tức lửa từ màu đỏ rực biến sang một màu xanh lét quỷ dị. Trong cái chập chờn, những thanh âm kì quái, tựa như gào thét thống khổ, tựa như chữ rửa ảm hờn vang ra rồi dần dần nhỏ đi, ngọn lửa cũng biến hóa thành một màu đỏ hồng như cũ. Hùng Lệ khẽ tiến tới gần Minh Nhi, hắn ôn tồn hỏi khẽ.

- Không sao chứ?

- Đa tạ ca quan tâm... chúng ta mau đi thôi!

Minh Nhi lắc lắc đầu, sau đó vội vã kéo tay hắn rời đi. Hùng Lệ đương nhiên cũng không quên bốn nữ Hồ trong phòng, quay về lôi kéo cả bốn nàng cùng trốn. Trong đêm trăng tròn, có năm bóng nữ nhân nhỏ bé cười trên lưng một con đại hùng to lớn vội vã theo đường thoát nước của Hắc Ám Môn bí mật rời đi...

Trên đường đi, Minh Nhi hoàn toàn khiến Hùng Lệ cùng với bốn nữ Hồ còn lại đều thẩn kinh sợ khả năng của nàng. Nên biết, nàng ta về Hắc Ám Môn này chưa được nửa tháng, ấy vậy mà mọi đường đi nước bước, các vị trí trạm canh nàng ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Càng kinh hãi hơn nữa chính là việc nàng ta có thể nắm rõ quy luật, giờ giấc thay phiên gác của tất cả các trạm gác này khiến hắn một phen tròn mắt. Trên đường đi, hắn nhắm tính ít nhất cũng phải qua hơn ba bốn chục điểm canh gác, ấy vậy mà Minh Nhi có thể nhớ rõ từng cái thì trí nhớ của nàng quả thật khiến cho nhiều kẻ khiếp đảm. Không chỉ Hùng Lệ, mà ngay cả bốn nữ Hồ đi cùng cũng dùng một ánh mắt ngạc nhiên lẫn với kì quái mà hướng tới Minh Nhi. Bốn nàng ở đây cũng hơn một năm, ấy vậy mà việc canh gác này hầu như không biết rõ chút nào. Vậy mà tiểu Hồ nữ áo tím này lại có thể tỏ tường khiến các nàng kinh ngạc, nếu không phải là chính tay một trong ba chị em nàng là người đón tiếp nữ Hồ áo tím này vào Hắc Ám Môn, chắc chắn các nàng đã cho rằng nữ Hồ này đã ở đây lâu năm hơn cả mình.

Cả sáu người an toàn vượt qua tất cả các trạm gác, sau đó theo lời chỉ dẫn của Minh Nhi mà nhắm về hướng nam, chạy thẳng một mạch. Cứ mãi miết như vậy cho tới khi trăng đã lặn, phía chân trời thấp thoáng có chút ánh sáng thì mới đi chậm lại. Hùng Lệ chậm chậm bước đi, trên lưng hắn là bốn tiểu bạch hồ đang im lặng nằm đó. Chỉ duy nhất có một Tam Vỹ Hồ thì đang đứng lên, ba cái đuôi ve vẩy mà rít lên những thanh âm khe khẽ. Nếu như Tam Vỹ Hồ này mà nằm xuống như các tiểu Hồ khác, chắc chắn sẽ khó có ai

nhận ra nổi trên lưng Hùng Lệ có gì. Vì toàn thân các tiểu bạch hồ như tàng hình, lẫn trốn thành một phần trên bộ lông trắng của Hùng Lệ.

Hùng Lệ theo lời của Minh Nhi, rẽ theo một lối mòn gỗ ghề, sau đó leo lên trên một vách đá. Quả nhiên thấy một cái hồ nước nho nhỏ giữa một vách đá treo leo. Cái hồ nhỏ này dường như là một khoảng núi đá bị nước mưa bào mòn, dần dần mà hình thành nên một lòng chảo. Nước trong hồ trong veo, hoàn toàn không có cá hay các loại sinh vật khác, nó phản chiếu màu xanh của đá khiến cho người ta cảm thấy mát thư giãn vô cùng. Tam Vỹ Hồ dùng cái mũi nhỏ nhắn hồng hồng húc húc vào mấy tiểu Hồ đang say sưa ngủ kia mấy cái, lập tức mấy tiểu Hồ nọ ngáp ngáp rồi mới nhìn xung quanh, ánh mắt dò xét. Sau đó cả năm bóng trắng bé nhỏ lao vọt vào trong hồ nước. Liên tiếp những làn quang mang tử sắc lóe lên, sau đó lộ ra những thân ảnh nữ nhân vô cùng mỹ mạo. Hùng Lệ thấy vậy thì vội vã định quay đầu đi, nào ngờ một trong bốn nữ Hồ đã nhanh tay nhảy vọt lên lưng hắn, áp tấm thân câu tâm dẫn phách lên lưng hắn, lại dùng một thanh âm ngọt ngào mà ghé tới tai hắn thì thào.

- Hùng ca... ca không định đi tắm sao? Cả một quãng đường dài rồi nha!

- Tiên Nhược, muội mau mau kéo hùng ca xuống đây!

- Hoa Hiên tỷ, cả Xuân Viên tỷ nữa mau tới giúp muội... Hùng ca nhất định muốn trốn a!

- Được, để ta!

- Hi hi hi...

Thật là cực chẳng đã, hắn đành theo bốn nàng bò vào hồ nước nọ. Đáng lẽ ra hắn có thể dứt khoát, khổ nổi các nàng lại cứ nhằm đuôi hắn mà kéo khiến toàn thân hắn bủn rủn, không sức nào kháng cự nổi, đành ngoan ngoãn nghe lời. Hùng Lệ lúc này đang ngâm mình trong làn nước, hai mắt nhắm nghiền mà tụng niệm Vô Thần. Mặc các nàng ta cười đùa, chọc ghẹo té nước lên người hắn. Minh Nhi đã sớm rời khỏi hồ nước, tìm một tảng đá bằng phẳng mà ngồi xuống đả tọa. Sau một hồi đi mệt mỏi như vậy, chắc chắn ai cũng cần nghỉ ngơi, vì thế cũng không chú ý tới nàng lắm. Lúc này, tuy Minh Nhi nhắm mắt nhưng lại đang trò chuyện với linh hồn Vô Diệp, nàng ý ới nói.

- Chủ nhân, tại sao người lại bảo ta chấp nhận cho bốn nữ Hồ kia đi cùng? Chẳng lẽ chủ nhân có ta còn chưa đủ hay sao?

- Hắc hắc... Minh Nhi ngoan... người thật là hiểu lòng ta đấy nha! Hắc hắc...

- Hừ, chủ nhân có ta còn chưa thỏa hay sao, tại sao lại cần bốn người kia nữa chứ?

- Ấy... Minh Nhi ngoan nghe ta nói này. Ta cần bốn nữ Hồ kia để tu luyện thái âm bổ dương thôi a, còn Minh Nhi là nữ nhân ta sủng ái nhất kia mà...

Minh Nhi bên ngoài hai má thoáng hồng lên, môi nàng khẽ mỉm cười đầy mỹ nhân. Vô Diệp thấy vậy thì cười hắc hắc một hồi, sau đó chui vào lại cái bình ngọc bên eo nàng ta. Nàng mở mắt lên, nhìn tới phía trong hồ. Hùng Lệ đang chậm chạp bò lên bờ, y lắc mình khiến nước bắn tung tóe, làm cho bốn nàng kia a lên một hồi, sau đó tiến về phía mình. Chờ y tới gần, nàng cười mà nói.

- Hùng ca, chúng ta nên nghỉ ngơi cho lại sức. Chờ trời tối rồi tiếp tục rời đi, không nên đi ban ngày để phòng có kẻ truy tung!

Hùng Lệ im lặng, hắn nhắm mắt vận dụng chân khí làm cho toàn thân khô lại. Sau đó mới mở mắt mà gật đầu, tùy tiện tìm một góc mà nằm cuộn người lại. Bốn Hồ nữ kia sau khi hong khô quần áo thì chạy lại phía hắn nằm, cả bốn đều ngả người vào thân hình của Hùng Lệ. Nữ Hồ áo xanh hướng tới Minh Nhi mà nói.

- Muội muội mau tới đây, gối đầu lên người Hùng ca còn thích hơn cả gối trên nệm nhung a!

Minh Nhi ánh mắt hiếu kỳ nhìn tới, nàng chậm rãi đứng lên bước chân về phía Hùng Lệ. Tay khẽ vuốt lên trên người y, nàng giết mình sau đó là hoan hỉ vô cùng. Trái ngược hoàn toàn với vẻ thô kệch của Hùng Lệ, lớp lông trắng trên người y lại mềm mại vô cùng, mềm hơn tơ, mịn hơn nhung lụa. Minh Nhi lại thấy mấy nàng ta cứ dụi mặt vào thân thể y, ra chiều vô cùng khoan khoái khiến nàng hiếu kỳ, cũng làm thử. Lần này thì nàng mừng rỡ không thôi, nguyên là toàn thân hắn tản mát một mùi trầm hương ấm áp khiến cho nàng

cảm thấy thoải mái cực kì. Đặc biệt hơn cả là khi gối đầu lên lớp lông dày đỏ, tưởng chừng như vô cùng nóng nực. Ấy vậy mà sự thật thì hoàn toàn ngược lại, chỉ cảm thấy thích thú cùng mát mẻ vô cùng. Minh Nhi chợt hai má đỏ lên, nàng nghĩ tới lúc Vô Diệp làm chủ thân thể này mà chân cứ lú lú cả lại. Không may cho nàng ta, dưới cặp mắt ti hí như đang ngủ của Hùng Lệ, ánh kim quang đột nhiên lóe sáng chiếu tới nàng.

Hùng Lệ trong lòng cảm thấy khó hiểu vô cùng, những gì hắn thấy trong mắt Minh Nhi lúc này là hai luồng tư tưởng đối lập lẫn nhau. Nửa như thống khổ, nửa lại như hoan hỉ cực độ; nửa như muốn kháng cự, nửa lại như muốn đầu hàng thuần phục... hắn tuy nhắm mắt nhưng trong đầu thì những suy nghĩ cứ chập chờn xuất hiện không ngớt. Hắn mở mắt, cố gắng ngoái nhìn tới phía Minh Nhi, hắn đặc biệt chú tâm tới cái luồng khí tức hồ tộc cao giai đang lơ mơ ẩn hiện quanh nàng. Minh Nhi vì nằm ôm ngay vị trí cổ hắn nên hắn không dám cử động mạnh, sợ nàng ta thức giấc. Hùng Lệ chỉ có cách cố gắng liếc mắt mà nhìn, không ngờ cái mũi hắn hơi cử động một chút đã chạm vào cái lọ ngọc bên sườn nàng ta. Một làn tử quang bất ngờ từ trong bình đẩy nắp bay ra khiến Hùng Lệ giật mình, vội vàng nhắm mắt vờ như đang ngủ. Làn tử quang nọ tò mò bay quanh hắn tựa như dò xét, hồi lâu thì tự động chui lại vào cái bình ngọc. Hùng Lệ mở mắt, đuôi mắt có chút híp lại, hắn đã nhìn ra âm mưu nham hiểm của linh hồn nam Hồ này...

Hắc Ám Môn, nơi phòng của Chấn Thiên, tiếng quát tháo xen lẫn tiếng mắng chửi cất lên không ngớt. Đám thuộc hạ cùng với những nữ Hồ thì rúm ró lại một chỗ, trên mặt ai cũng tái mét, run rẩy không thôi. Giữa phòng là một cặp nam nữ, nữ nhân thì đang ôm lấy thân thể đã lạnh ngắt của Chấn Thiên mà sụt sùi không thôi. Nam nhân dùng một ánh mắt đau khổ hướng tới nàng ta, lại dùng một ánh mắt căm giận mà đảo qua tất cả mọi người ở trong phòng. Nam nhân tuổi chạc tứ tuần, mặc một bộ y phục lụa xanh, thân hình cao lớn cơ bắp. Đặc biệt nhất là lão có làn da đỏ rực, cùng với cặp lông mày rậm và bộ râu đen nhánh dài tới bụng. Y là Chấn Hoàng, phụ thân của Chấn Thiên – tu vi đã đạt tới Nguyên Anh Hậu Kỳ. Còn nữ nhân đang ôm lấy thân thể Chấn Thiên kia chính là mẫu thân của hắn – Nhận Minh Liên. Bà ta nhìn bề ngoài chỉ khoảng hơn ba mươi, nhan sắc có thể nói là vô cùng mỹ nhân, thân hình uyển chuyển thướt tha. Nhận Minh Liên mặc một bộ y phục màu vàng, bộ y phục này được may khá cầu kì, không chỉ thu hút ánh nhìn mà còn nửa kín nửa hở khoe ra những khoảng da thịt câu dẫn. Thực lực cũng không thể coi thường – Nguyên Anh Hậu Kỳ viên mãn. Nhận Minh Liên ôm lấy thân thể con mình mà ai oán kêu khóc.

- Thiên Nhi... con đã làm nên tội tình gì... mà... mà giờ chúng ta... chúng ta... kẻ đầu bạc... tiền kẻ đầu xanh...
- Lũ vô dụng, tất cả các người là lũ vô dụng. Bao nhiêu người ở đây mà ngay việc có kẻ lạ mặt xâm nhập cũng không ai biết là sao? Ai là người phụ trách canh gác nội môn?

98. Chương 98: Truy Sát

Cả đám người lúm lút nhìn nhau, sau đó một nam nhân mặc hắc y run rẩy bước ra. Hắn quỳ phục dưới đất trước mặt Chấn Hoàng mà lắp bắp.

- Môn chủ... là... là thuộc hạ!

Vút một tiếng, không biết từ đâu mà trên tay Chấn Hoàng đã xuất hiện một thanh trường đao lớn. Lưỡi đao lấp lóe một làn quang mang đỏ rực, mơ hồ tỏa ra những luồng khí áp trấn nhiếp tâm linh, phảng phất trong không gian căn phòng mang theo một mùi tanh của máu và sát khí cùng cực, Lão dí sát vào cổ nam nhân đang quỳ dưới đất, gằn giọng.

- Người thật đáng chết!
- Chấn Hoàng, chàng thôi đi. Lúc này không phải là lúc dụng hình, chàng mau tìm cách báo thù cho Thiên Nhi của chúng ta! Ôi... Thiên Nhi bé nhỏ... Thiên Nhi...

Nhận Minh Liên đang sụt sùi ôm thi thể con mình, thấy Chấn Hoàng sắp sửa hạ sát nam nhân nọ thì lắc đầu mà nói, sau đó lại sụt sùi u uất một hồi. Chấn Hoàng nghe vậy thì hơn chùn tay, sau đó thu đao lại mà nhìn tới nam nhân mặt đang trắng bệch kia mà nói.

- Hôm đó có chuyện gì, người mau mau nói ra cho bằng hết... Bằng không... Hừ...!

Nam nhân đang phủ phục, y đã xác định chắc chắn mình táng mạng. Ấy vậy mà lại có thể sống thì vui mừng cực hạn, vội vã bái lạy Chấn Hoàng như tể sao. Phải biết, quy củ Hắc Ám Môn cực kì hà khắc, với bất cứ sai phạm nào, đặc biệt là việc không làm tròn nhiệm vụ là có thể bị giết bất cứ lúc nào. Nay lại được tha thì sao không mừng cho được, Chấn Hoàng thấy vậy khẽ hừ một tiếng, sau đó nói.

- Mau kể hết ra mọi chuyện cho ta, nếu người giấu diếm... Hừ, tất biết hậu quả!

- Vâng... Vâng, thuộc hạ xin kể hết. Hôm đó thiếu chủ sai người tới mời Hùng Lệ tới phòng mình, sau đó...

- Khoan đã, Hùng Lệ là ai?

- Bẩm Môn chủ, Hùng Lệ là một linh thú mà thiếu chủ mua về từ Sâm Lâm trấn mới nửa tháng trước!

Chấn Hoàng vuốt râu, lão khẽ gật đầu. Nam nhân nọ cứ như vậy kể hết ra một lượt. Chấn Hoàng thì im lặng lắng nghe, Nhạ Minh Liên thì chỉ im lặng nhìn tới hải tử trong tay mà bặm môi ai oán, nước mắt thành dòng.

-...Thiếu chủ sau đó đuổi tất cả chúng thuộc hạ ra ngoài, chỉ để lại người cùng với Hùng Lệ. Bẩm Môn chủ, thuộc hạ chỉ biết có như vậy thôi!

Nam nhân nọ cúi đầu bái lễ, sau đó vội vã lui xuống. Chấn Hoàng đã cầm mạnh lưỡi trường đao ngấp xuống nền phòng, lão vuốt vuốt râu mà cau mày. Chợt có một nữ Hồ chạy vào hoảng hốt, nàng ta phủ phục trước mặt Chấn Hoàng mà ấp úng.

- Bẩm Môn chủ, Kim Minh... Kim Minh cùng với bốn Hồ nữ khác... cũng... cũng mất tích!

Chấn Hoàng nghe vậy mắt lập tức trợn lên, lão vùng tay đập nát ngay một cái ghế gần đó, chửi rủa.

- Khốn kiếp! Nuôi ong tay áo, nuôi cáo trong nhà. Không ngờ mấy con súc sinh này lại liên kết với nhau ám hại Thiên Nhi!

- Chấn Hoàng, chàng nói như vậy... nói như vậy là sao?

Nhạ Minh Liên dùng một ánh nghi hoặc, vừa đau khổ lại vừa ai oán nhìn tới lão ta. Chấn Hoàng nhìn tới, tức thì mềm lòng, nhẹ nhàng nói.

- Ta đã xem qua thương thế chí mạng của Thiên Nhi, lại nói tới con linh thú tên Hùng Lệ kia thấy không hề hợp lý chút nào. Nàng chắc cũng biết rõ, phạm là Hùng tộc thì tuy công kích và phòng ngự mãnh liệt, xong xoay sở vô cùng chậm chạp. Mà vết trủy thủ này thì vô cùng bén ngọt, nhất kích tất sát. Vì thế mà ta nghi ngờ có kẻ tòng phạm với nó!

Chấn Hoàng nói xong, sau đó lập tức khoát tay ra lệnh. Lão ném ra một tấm lệnh bài đen thui, phía trên một mặt khắc một cái mặt quỷ đang nhe nanh lộ lưỡi trông thật đáng sợ, mặt sau có ám kí của Hắc Ám Môn xuống nền nhà. Giọng lão oang oang.

- Lập tức thông báo truy sát tới toàn bộ Hồ Lan trấn, truy tìm một linh hùng tên Hùng Lệ cùng với năm nữ hồ. Ai diệt sát được chúng, chỉ cần mang đầu tới Hắc Ám Môn, tự khắc lĩnh thưởng lớn!

Tin treo thưởng của Chấn Hoàng loan ra khiến cả Hồ Lan trấn bất ngờ, xong cũng sôi sục không ngớt. Không ít người nghe vậy thì cả mừng, vội vã chuẩn bị thành từng nhóm chuẩn bị truy tung. Hắc Ám Môn dù gì hiện tại cũng đang là bang hội nắm quyền huy động tán tu Yêu tu, đương nhiên phát lệnh không ai không nghe theo. Thêm nữa lại còn được trao thưởng lớn, vì vậy mà không ít kẻ hào hứng nhập cuộc, nhiều ánh quang mang của phi hành lóe lên trong Hồ Lan trấn mà tản ra tứ phía truy lùng.

Phía ngoài Hồ Lan trấn thì sôi động như ngày hội, còn bên trong Hắc Ám Môn thì im lặng tới đáng sợ. Nhạ Minh Liên lúc này đang mặc một bộ tang y, phủ phục đốt tiền giấy bên cạnh cái quan tài. Chấn Hoàng từ phía ngoài cửa bước vào, lúc này lão ta đã mặc một bộ lân giáp, ánh ngân quang lập lòe phát tán, bao quanh còn là những luồng quang mang ngân sắc lưu chuyển. Chấn Hoàng khẽ cầm một nén nhang, châm lửa sau đó cắm lên cái đỉnh đồng đang nghi ngút khói, lão nhìn tới cỗ quan tài mà thở dài, xoay người định bước đi. Nhạ Minh Liên gọi giật lại.

- Chấn Hoàng, chàng định đi đâu?

- Ta truy tìm Hùng Lệ, báo thù cho Thiên Nhi!

- Chàng cho ta đi cùng, ta muốn tự tay lấy máu chúng để trả hận cho Thiên Nhi!

Bà ta khẽ vung tay, lớp tang y lập tức bị trấn nát, lộ ra bên trong là một bộ bội giáp màu đen, bên sườn còn giắt một sợi nhuyễn tiên lớn màu hoàng kim. Chấn Hoàng nhìn tới bà ta, lại nhìn tới sợi nhuyễn tiên nọ thì khẽ lắc đầu.

- Minh Liên, nàng định dùng lại Kim Huyết Xà sao? Ta đã nói với nàng là không nên kia mà, nó sẽ làm hại tới bản thân nàng đấy!

- Ta không quan tâm, chỉ cần báo thù được cho Thiên Nhi, dù là mất mạng cũng đáng!

Chấn Hoàng mỉm cười, nhẹ nhàng kéo vợ mình vào lòng an ủi, sau đó thả tay.

- Nàng không cần đi, lúc này nàng cần phải thay ta quản lý Hắc Ám Môn. Còn việc truy tìm cứ để cho ta đi, ta nhất định bắt sống chúng về cho nàng tự tay xử lý, được chứ?

- Nhưng mà...

- Không nhưng gì cả, lẽ nào nàng không tin ta sao? Sống với nhau đã hơn hai trăm năm, lẽ nào ta thế nào nàng còn chưa rõ?...

- Chấn Hoàng, chàng phải bảo trọng, ta chờ!

Nhận Minh Liên im lặng nhìn theo bóng tướng công mình dần dần tan biến trong lớp bụi mù nơi cổng trấn Hồ Lan...

Hùng Lệ cùng với năm hồ nữ cứ ngày nghỉ đêm đi, liên tiếp thêm một ngày nữa. Lúc này ước chừng đã cách xa Hồ Lan trấn cỡ bốn năm trăm dặm, đã tạm an toàn nên di chuyển chậm lại. Dọc đường đi, mỗi lần nghỉ chân thì Minh Nhi lại truyền cho hắn thêm một đoạn khẩu quyết tu luyện. Hắn hỏi nàng tại sao không thể truyền thụ hết cùng lúc thì nàng chỉ cười mà đáp.

- Hùng ca, tâm pháp này không thể vội vã tu luyện. Nếu không nhất định sẽ bị cản trở vô cùng nghiêm trọng, không phải muội cố ý giấu diếm mà là muốn tốt cho ca thôi!

Hùng Lệ nghe thế cũng chỉ gật đầu, cứ mỗi ngày nghỉ ngơi là hắn tranh thủ tu luyện thêm một chút. Ngoài mặt thì vờ như chú tâm tu luyện, nhưng thật sự hắn lại bí mật quan sát Minh Nhi và cái linh hồn nam Hồ nọ. Lần trước, hắn đã nhìn ra âm mưu đoạt xá của tên nam Hồ, vì thế hắn không còn tâm trí nào mà tập trung cho tu luyện nữa, chỉ cảnh giác đề phòng hai người nọ bất ngờ ra tay. Hắn biết, đoạt xá là hình thức dùng hồn phách ăn hồn phách chủ thể, sau đó chiếm lấy thân thể thành của mình. Theo mấy quyển truyện, hắn cũng biết đoạt xá này cả một đời tu sĩ chỉ có thể làm một lần. Trừ khi là Nguyên Anh thoát thân mà đoạt xá, còn với tu sĩ cấp thấp thì không có cách nào đoạt xá tu tiên giả khác cả. Còn lần này lại là một cái linh hồn Hồ tộc, trong truyện chưa bao giờ đề cập ra vấn đề này nên hắn nhất thời càng lúc càng mờ mịt, càng lúc càng lo lắng. Chỉ chú tâm tu luyện để thần thức bản thân càng mạnh mẽ bao nhiêu, hắn càng có cơ hội tiêu diệt cái linh hồn nam Hồ kia bấy nhiêu. Về căn bản, hắn có thể ngay lập tức phá hủy cái bình ngọc, thêm nữa là có thể diệt sát ngay Minh Nhi. Xong hắn không hề làm như vậy, thứ nhất hắn là phật tu và hắn cũng không thích sát sinh vô tội; thứ hai là khi hắn vô tình quan sát Minh Nhi, lại thấy nàng ta có hai ý thức trái ngược thì hiểu kì muốn tìm hiểu; thứ ba là năm Hồ nữ kia luôn quanh quẩn trò truyện với Minh Nhi, như vậy hắn rất khó có cơ hội ra tay. Vì thế mà quyết định chờ cho hai kẻ nọ ra tay trước, lúc ấy mới bất ngờ xuất lực khiến bọn họ trở tay không kịp...

Cả sáu vốn tưởng đã được an toàn, nhưng không. Lúc này là cả trăm người đang truy lùng bọn họ khắp nơi, nhưng điều đó cũng không phải là nguy hiểm cho họ. Nguy hiểm chính là lúc này, chỉ cách phía sau họ khoảng hai trăm dặm, Chấn Hoàng đang cười trên một con Kim Mao Sư Vương mà truy tung theo. Sư Vương nọ từ từ chạy chậm dần, sau đó dùng cái mặt to bè dí sát nền đất mà hít hít, Chấn Hoàng thấy vậy thì vỗ vỗ lên đầu nó mà hỏi.

- A Bư, có dấu vết của bọn chúng sao?

Sư Vương ồm ồm lên một tiếng, nó dùng móng vuốt cào soàn soạt trên nền đất, ra chiều chờ lệnh. Chấn Hoàng thấy vậy thì nét mặt hiện lên sự hưng phấn. Lão vung tay ném ra từ túi trữ vật một miếng thịt

lớn, ném về trước mặt Sư Vương. Chờ cho nó ăn xong, lão mới cười lên đầy âm lệ. Một tay xiết chặt thân trường đao, tay nọ kéo mạnh dây cương mà nói.

- A Bư, đi nào. Ta nhất định kiếm thịt gấu cho ngươi ăn!

- Ủm hùm...!

Trong ánh sáng đỏ ối của chiều tà, nơi rừng cây bụi thấp, có một bóng thân ảnh ngân kim cùng với một bóng tọa kỵ vàng lao nhanh về phía trước, chẳng mấy chốc mất dạng dưới đám bụi mù...

99. Chương 99: Kiếm Hồn

- Hồ Mị Tiên Tử Lạc Như Hoa?

Tuyệt Liên cùng Kỳ Dao gần như đồng thanh thốt lên. Lạc Như Hoa vốn là một nữ Yêu tu, tu vi hiện nay cũng đã đạt tới cảnh giới Nguyên Anh Hậu Kỳ. Lạc Như Hoa vốn là nữ nhân có nhan sắc, lại chú tâm tu luyện theo yêu quyết của Hồ nữ nên năng lực mị hoặc lại càng lợi hại. Nếu không phải khí áp tu chân nhân tộc đang không ngừng tản mát, chắc chắn nhiều người đã không kim nén nổi mà thốt lên gọi nàng ta là một Nữ Hồ hóa hình người. Một thanh âm mị nhĩ vang lên, kèm theo tiếng cười phong tình vạn chủng vô cùng.

- Phải, chính là tỷ a. Hai muội muội khỏe chứ?

Một bóng nữ nhân lả lướt, thân mặc y phục màu phấn hồng đi vào, theo sau là một nam nhân vô cùng anh tuấn, trên mặt nam nhân này còn có chút gì đó khá yêu tà, mị hoặc. Đám nữ nhân túm tụm lại thì nhìn tới nam nhân kia không khỏi chớp mắt, dường như si cuồng. Vũ Văn cau mày mà nói.

- Nam nhân phía sau là sủng nam Hồ sao?

Lạc Như Hoa sau khi bái lễ tất cả, lại nghe Vũ Văn nói vậy thì cười tươi. Khẽ kéo bỏ kim sa hồng phấn trên mặt, đáp lại lời nàng bằng một nụ cười câu hồn.

- Ân, tỷ tỷ quả có con mắt tinh tường nha! Nại Hà, mau tới bái kiến mọi người đi!

Nàng ta khẽ phát tay, tuần nam nọ mau mắn bước tới cúi mình bái lễ. Lại dùng một ánh mắt nửa kì quái, nửa câu dẫn mị hoặc nhìn tới tất cả mọi người. Duy nhất chỉ có Nam Cung Bạch Ngạc là vẫn cười tươi như hoa, coi như không có việc gì. Còn Vũ Văn, Tuyệt Liên và cả Kỳ Dao không hẹn mà hai má đột nhiên ửng đỏ. Ngay cả bản thân các nàng cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy nữa. Nại Hà khẽ cười, lộ ra hàm răng với chiếc răng khểnh khiến tất cả mấy nữ nhân khác thì như hóa đá mà nhìn tới y. Đột nhiên Vân Kiếm cau mày, sợi kim tuyến không rõ từ lúc nào đã được vung ra, quật vào không trung đánh chất một tiếng đánh thép, cất giọng nghiêm túc.

- Nam Hồ vô sỉ, đừng có làm càn ở trước mặt Vân Kiếm ta!

Tức thì cả ba nàng giật mình, như vừa tỉnh lại sau cơn mê, sau đó mặt ai cũng phừng phừng tức giận nhìn tới Lạc Như Hoa, nàng ta thấy vậy thì cười hi hi, sau đó kéo kéo tay Nại Hà, để mặc hấn ôm ấp phía sau lưng mình mà cười nói.

- Mọi người thông cảm nha, Nại Hà mới được muội thu về chưa lâu, chưa kịp dạy bảo nghiêm túc a. Để tới nay muội muội thay mọi người trách phạt hấn... hi hi hi...

Sau đó thản nhiên kéo cổ hấn xuống mà hôn lên môi, rồi mới chịu đẩy hấn ra. Xung quanh, các nữ nhân khác cũng không hề nói gì, chỉ lẳng lặng quan sát. Lạc Như Hoa vốn là Yêu tu, vì vậy hành động phóng khoáng cũng chút không e dè gì cũng không làm ai ngạc nhiên. Chỉ là ngoại trừ bốn nữ nhân trong thập đại mỹ nhân, còn lại hầu hết tâm ý đều chú ý nhìn tới nam Hồ nọ. Ai ai cũng tự nhủ thầm: “Có một sủng nam tuần mỹ như vậy hầu hạ, không phải thực sự thích hơn cả tiên cảnh hay sao?”...

Tuyệt Liên tò mò nhìn tới hai người mới tới, lại liếc sang nhìn về phía Kỳ Dao. Cuối cùng không kiềm chế nổi, mới hỏi.

- Kỳ Dao muội, rốt cuộc sủng nam Hồ của muội có được anh tuấn như tên kia không? Thứ lỗi cho tỷ tỷ nói nhiều, nhưng mà biểu hiện của muội khiến ta rất tò mò nha!

- Tuyết Liên... tỷ... tỷ... ta đã nói y không phải là nam Hồ rồi kia mà?

Giọng nàng run run như sắp phát khóc vì uất ức, Lạc Như Hoa nghe thấy vậy thì hai mắt nhất thời sáng lên, lập tức bám lấy Kỳ Dao mà hỏi.

- Oa... không ngờ Kỳ Dao muội muội lại có một sủng nam Hồ nha... cho ta xem mặt y đi mà... đi mà muội muội...

- Nha... thật tức quá đi, muội đã nói y không phải là nam Hồ rồi kia mà?

Kỳ Dao phẫn uất, chân dầm dẫm lên nền tam lâu. Hai má nàng đỏ bừng vì nhiệt khí, cánh mũi phập phồng hít thở, nàng đã bức bối đến cực độ rồi. Lạc Như Hoa thấy vậy thì lại càng hỏi dồn một hồi khiến nàng tối tăm mặt mũi, mặc kệ Vũ Vân và Nam Cung Bạch Ngọc ngăn cản. Kỳ Dao quá mức bức bối, phong bế thánh giác. Đột nhiên tất cả giạt mình khi một giọng nam nhân bức bối nói lớn.

- Câm miệng, các người không được mặt sát chủ nhân ta!

Hắc kiếm trong vòng tay Kỳ Dao đột nhiên rung lên như giận dữ, hắc quang chói lòa sau đó lập tức tự động bay lên. Một làn thanh quang chói mắt lóe lên khiến tất cả vội vã che mắt. Sau đó là một luồng khí phách trấn nhiếp xuất hiện, lan tỏa xung quanh. Trong làn quang mang mãnh liệt đó, hắc kiếm chợt biến đổi, nó dần dần biến hóa thành một con hắc long, nhẹ nhàng bay lượn quanh thân thể Kỳ Dao, dùng một ánh mắt bức bối mà chiếu tới Lạc Như Hoa. Nại Hà sau khi bị ánh mắt ấy quét qua thì run rẩy, tự động hóa lại thành một con Tứ Vĩ Hồ, sợ hãi nhảy vào lòng nàng ta mà run rẩy không thôi. Xung quanh rất nhanh chú ý tới hắc long, lại nhìn tới Kỳ Dao. Ngay cả mấy nàng kia cùng với Vân Kiếm cũng dùng một ánh mắt kinh ngạc chiếu tới Kỳ Dao. Nàng bản thân nàng cũng bất ngờ, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn tới hắc long. Chỉ thấy hắc long nọ khá nhỏ bé, toàn thân một màu đen tuyền, duy nhất chỉ có hai con mắt là ánh kim quang cực thịnh. Toàn thân hắc long tỏa ra một luồng khí tức mãnh liệt, nửa như trấn áp, nửa như thanh tịnh khiến cho tất cả đều kì quái vô cùng. Kỳ Dao sau một hồi ngẩn nhìn nó, lúc này mới run run mà hỏi.

- Người... người là thú hồn của hắc kiếm sao?

- Kỳ Dao cô nương, ta không phải thú hồn. Ta chính là hắc kiếm, hắc kiếm cũng chính là ta. Đây là lần đầu ta xuất hiện, chắc hẳn đã làm người hoảng sợ, mong cô nương lượng thứ!

Hắc long nói, sau đó cúi đầu như ăn năn trước mặt nàng. Kỳ Dao nghe vậy thì nhất thời chưa biết nói sao, lại nghe thấy thanh âm nghi hoặc của nữ nhân cất lên, là Tuyết Liên.

- Người... người chính là... chính là Kiếm Hồn sao?

“Kiếm Hồn” lời này từ miệng Tuyết Liên thốt ra khiến tất cả kinh hãi, nhất là Vân Kiếm. Y trầm ngâm mà nói.

- Nếu đúng như lời muội nói, hắc long này là Kiếm Hồn. Vậy thì chắc hẳn chủ nhân của nó phải là một tông sư về kiếm đạo, thêm nữa chắc hẳn y không phải là nam Hồ. Kiếm Hồn chính là thần binh, tương truyền là vũ khí chỉ xuất hiện tại linh giới. Ta đã từng xem qua nhiều điển tịch, trong đó có nói sơ qua về các loại binh khí do các vị tông sư tự mình rèn luyện ra, thậm chí còn bỏ cả công sức, máu huyết, tâm tư dồn cả vào việc chế luyện. Nhưng tỷ lệ để xuất hiện thanh binh khí có hồn phách bản thân thì thấp vô cùng. Xưa nay chỉ có Kiếm vương – Hắc Nhã Quy và Thần Thương – Võ Cự Yên là có mà thôi!

-Thêm nữa, Kiếm Hồn không phải lúc nào cũng tùy tiện xuất hiện trước mặt kẻ khác, nó chỉ trung thành tuyệt đối với chủ nhân mình. Kiếm Hồn có tư duy bản thân thì lại càng hiếm có, gần như chưa từng có một ai có thể tạo ra. Ngay cả hai vị tiền bối nọ cũng chỉ tạo được ra Bạch Hắc Kiếm cùng với Lôi Long Thương có hồn phách thông thường mà thôi. Ta nói đúng chứ, Vân Kiếm huynh?

Người vừa cất lời là một nữ nhân mới đến, nàng ta mặc một bộ y phục lông cáo trắng tinh, váy áo lụa cũng là một màu trắng thuần khiết. Nước da trắng bóc tựa như trứng gà cùng với một khuôn mặt vô cùng thanh tú. Tay nàng ta khẽ vuốt vuốt lên đầu một con hổ vằn lớn bên cạnh, mỉm cười mà nói. Cách ăn mặc của nàng ta cùng với ánh mắt con hổ nọ của nàng khiến Lạc Như Hoa cảm thấy có chút khó chịu, đặc biệt là Nại Hà của nàng ta thì càng run rẩy không thôi. Bộ lông cáo kia không phải là cách trấn nhiếp sủng nam của nàng hay sao, vì vậy dùng một ánh mắt bất thiện hướng tới người mới tới mà nói.

- Quyên Quyên tỷ tỷ, tỷ càng ngày càng xinh đẹp nha!

Nữ nhân mới tới dường như không quan tâm tới ánh mắt của Lạc Như Hoa, tươi cười bá lể tất cả mọi người. Nàng ta là Đỗ Quyên Uyên – Bạch Nhận Tiên Tử, cũng là một trong thập đại mỹ nhân. Ngoài danh xưng Bạch Nhận, nhiều người còn gọi nàng bằng danh xưng Hồ Nhất Nương hay Thuần Thú Nữ Vương. Sở dĩ có những cái danh hiệu kì quái này chính là do sở thích săn bắn, thuần hóa thú của nàng. Gia đình Quyên Quyên vốn là thợ săn, vì thế ham thích săn bắn dường như đã được cha mẹ truyền vào trong máu của nàng từ nhỏ. Nhưng nàng không phải là một cường nhân như cha mình, mà nàng là một tu tiên giả, tu vi đã đạt tới Nguyên Anh Hậu Kỳ. Quyên Quyên sau khi bá lể xong, lại tới gần Kỳ Dao mà cười nói.

- Chúc mừng muội muội nha, xem ra muội muội cũng đã có ý trung nhân của mình rồi. Ai... chỉ có tỷ tỷ là không ai dám nhìn ngó a...!

Kỳ Dao hai má đỏ lên, cúi đầu im lặng, Quyên Quyên thấy vậy thì hi hi cười. Nam Cung Bạch Ngọc thấy vậy thì tranh thủ nói.

- Quyên Quyên muội muốn kiếm lang quân cũng không khó à nha, tới Hợp Hoan Cốc của ta đi, ta có...

Chưa nói hết câu thì Quyên Quyên đã lắc đầu, đoạn nói.

- Đa tạ tỷ, nhưng có nam nhân nào dám ngó tới muội khi mà mỗi ngày muội lại xắn tay áo cầm roi đi thuần dạy đám dã thú kia chứ? Mà chắc chàng nào muốn tới gần muội, chắc là phải trải qua thử một hôm huấn luyện của muội thì may ra muội mới để mắt nha!

Nam Cung Bạch Ngọc thè lưỡi, lắc đầu. “Đỗ Quyên Quyên này khùng bố như vậy, chàng nào dám rờ tới đây?”. Chợt như có chủ ý, mắt đảo lảo liên rồi nói.

- Ta thấy muội rất thích thú với chủ nhân của Kiếm Hồn kia, chi bằng... chi bằng... hi hi hi...

100. Chương 100: Cơ Sự

- Bạch Ngọc tỷ, có gì tỷ cứ nói sao lại ấp a ấp úng thế?

- À... ý ta là muội theo chân Kỳ Dao muội muội... chung chồng với muội ấy a... nam nhân nọ có thể tạo ra thần binh, theo lời Vân Kiếm huynh thì chắc chắn là đại tông sư nha. Như vậy với vài bài huấn luyện của muội, chắc chỉ là chuyện nhỏ a, hi hi...

- Ô... tỷ tỷ, sao lại...

Đỗ Quyên Quyên hai má đỏ lên, nàng quả thật có chút tò mò về ý trung nhân của Kỳ Dao, lại nghe nói vậy thì bất giác xấu hổ. Nam Cung Bạch Ngọc lại càng được thể, huých huých tay Kỳ Dao mà nói.

- Kìa, Kỳ Dao muội muội không nhận đi kìa... kiếm được một “thục nữ” như Quyên Quyên là phúc cho lang quân của muội đấy nha!

Lạc Như Hoa thấy cơ hội báo thù đã tới, vì vậy cũng quyết định hắt nước theo mưa, cười hi hi mà nói.

- Đúng a... lang quân của Kỳ Dao muội là một tông sư, như vậy cũng môn đăng hộ đối với Quyên Quyên tỷ nha!

Quyên Quyên mặt càng lúc càng đỏ lựng, Nại Hà nằm trong lòng Lạc Như Hoa thấy vậy thì khê cười, nó dùng ánh mắt như thôi miên nhìn tới nàng ta, khiến nàng ta càng lúc mặt càng đỏ lên, cúi đầu bối rối. Sùng thú của Quyên Quyên đã nhìn ra mị công của bạch hồ nọ, vì thế nó gầm lên một tiếng lớn cảnh cáo. Hắc long lúc này không chú tâm quan sát, lại thấy con hồ nọ gầm gừ đầy đe dọa, cho rằng nó đang hướng sự đe dọa tới Kỳ Dao, tức thời động nộ gầm lên.

- Con tiểu miêu này, dám múa rìu trước mắt thợ sao? Quỷ xuống cho ta!

Kèm theo lời nói là một luồng khí phách trấn nhiếp mãnh liệt. Con Hồ nọ cảm nhận thấy thì vội vã lùi lại, phủ phục dưới đất không dám ngẩng đầu lên. Nại Hà thì run rẩy, bốn cái đuôi che kín lấy toàn thân thành một quả cầu lông trắng, cho dù Lạc Như Hoa trấn an thế nào cũng không hề thuyên giảm sự sợ hãi. Quyên Quyên hơi cau mày, sau đó mới nói.

- Long Uy thật mãnh liệt. Kỳ Dao muội, có thể cho ta diện kiến lang quân của muội được không?

Kỳ Dao chưa kịp mở miệng thì hắc long đã cất lời trước, nó nói.

- Chủ nhân hiện tại đang tu tập bên ngoài, e là khó có thể gặp mặt. Xin cô nương đừng làm khó Kỳ Dao cô nương, ngay cả Kỳ Dao cô nương cũng không biết chính xác nơi chủ nhân đang tu luyện đâu!

-Ồ, nói như vậy thì người biết hay sao, Hắc Long?

Quyên Quyên thích thú hỏi, hắc long lắc đầu nói.

- Ta tên Hắc Cuồng Long chứ không phải Hắc Long. Ta có thể cảm nhận được khí tức của chủ nhân, xong vì quá xa nơi này nên không thể xác định vị trí. Thật xin lỗi!

Hắc Cuồng Long khẽ uốn mình một cái, thanh quang lại lóe sáng, trở lại thành hắc kiếm lơ lửng bay bên cạnh Kỳ Dao trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Nàng đang định ôm nó vào lòng thì hắc long lại đột nhiên xuất hiện, trước miệng nó ngậm một cái hộp gỗ màu đỏ. Khẽ nhả trên tay Kỳ Dao, sau đó mới nói.

- Ta thấy vật này trong túi trữ vật, tâm ý của chủ nhân trước lúc gặp nạn chính là mang tặng nó cho Kỳ Dao cô nương. Có lẽ lúc này chủ nhân đang rất nhớ cô nương, muốn đem nó tự tay nặng cho cô nương. Mong cô nương nhận lấy!

Nói xong thì gầm lên một tiếng, thanh quang chói mắt lóe lên rồi trở lại thành hắc kiếm, tự động bay nằm trên tay Kỳ Dao. Nàng khẽ run run mở nắp cái hộp, chỉ thấy một hương thơm thuần khiết lan tỏa ra khắp không gian, đột nhiên không thể kìm chế mà nước mắt như mưa. Mấy vị tỷ muội vội vàng tiến tới an ủi, người khẽ lấy khăn tay thấm nước mắt, người khẽ khuyên răn đôi lời. Ai ai cũng có thể nhìn ra, trong cái hộp đỏ ấy chính là một cây hoa Trầm Hoàng...

Đả tọa trong Huyết Trì, Vô Lệ nghe tin Linh Trâm nói lại mà trợn mắt, hấn nhấn mạnh lại từng chữ.

- Nàng nói cái gì? Hấn đã bị nàng hạ sát rồi? Ta không tin!

- Ai da, thiếp nói dối thì được gì nào? Chàng không tin thì nhìn đây này!

Linh Trâm lấy ra một viên pha lê tròn, sau đó đưa tới trước mặt Vô Lệ. Vô Lệ sắc mặt u ám nhìn tới mặt nàng, sau đó là nhìn vào trong viên pha lê nọ. Hồi lâu mới rời mắt ra, vẻ mặt hấn trầm ngâm vô định. “Minh Tiến à... Minh Tiến, người là đối thủ hiểm gặp của ta... ấy vậy mà... Hiện nay ta còn tu luyện vì cái gì đây nữa chứ?... Ta đạt Nguyên Anh cũng là lúc người bị kẻ khác diệt sát, mà kẻ đó không phải là ta...”. Vô Lệ khẽ nhìn tới Linh Trâm sau đó lại nhìn tới viên pha lê. Minh Tiến chính là mục tiêu để hấn cố gắng tu luyện, nay hấn sắp thành Nguyên Anh thì Minh Tiến đã chết rồi. Hấn vô cùng thất vọng, bóp nát viên pha lê rồi nằm luôn cạnh bên bờ hồ. Linh Trâm có thể đoán ra tâm tư hấn, vì vậy nũng nịu nói.

- Chàng lo không có ai cho chàng tỷ thí chứ gì? Hi hi hi, trên thế gian này đâu thiếu kẻ cường đại đâu chứ?

- Nhưng không có ai khiến ta có hứng thú như hấn cả!

Vô Lệ gất lên, giọng điệu có chút bức bối. Linh Trâm ngay lập tức vươn tay xoa xoa lên bộ ngực trần của hấn, giọng điệu ngọt ngào vô cùng.

- Vậy chàng cứ ở lại đây, ta sẽ tìm kiếm đối thủ cho chàng. Chỉ là có chút khó khăn thôi...

- Khó khăn?

- Ân, là mấy tên trưởng lão luôn chống đối thiếp. Mấy lão già ấy rất hay soi mói, vì vậy việc này sẽ rất tốn thời gian a!

- Hừ, diệt sát hết chúng là hết chuyện, cứ để đó cho ta!

- Ân...hi hi hi, thiếp yêu chàng nhất a...

Linh Trâm khẽ thoát y, sau đó áp tấm thân ngọc ngà ấy lên thân hình Vô Lệ. Nơi trán đâm huyết ấn lập lòe phát quang, Vô Lệ thấy vậy thì nuốt nước bọt, vội vã lật người, gây cuộc truy hoan. Huyết Trì vốn tôn nghiêm, nay lại trở thành nơi ột người một hồ điên loạn đảo phụng...

Phụng Hoàng Cung, chính điện.

Miêu Hoắc Tử đi đi lại lại trước chính điện, nét mặt có chút cau có khó gần. Lão ta chỉ giãn ra đôi chút khi một giọng nói ồm ồm vang lên.

- Lão mèo đen! Hà hà hà...

- Lão Hùng già chết tiệt này...!

Hai lão già ôm lấy nhau, vỗ vai nhau bồm bộp. Sau một hồi hỏi han, Bạch Thiết Hùng vui vẻ mời ngồi, lại sai mọi người mau đi dọn tiệc. Miêu Hoắc Tử thấy vậy xua xua tay nói.

- Thôi khỏi đi, ta tới đây là muốn xem mặt tể tử của lão đây!

Bạch Thiết Hùng ánh mắt có chút ái ngại, cho rằng lão mèo đen này hôm nay tới làm khó dễ Minh Tiến, vì vậy lão chặn ngay.

- Lão mèo đen, lão muốn gặp tể tử ta làm gì thế? Miêu Thành con lão thi đấu thua y, chẳng lẽ lão lấy thân phận chương bối tới làm khó dễ tể tử của ta sao? Mà Bạch Phụng cũng đi theo y rồi, lão đừng nên làm ầm lên mà mất thể diện trường bối!

- Ấy, cái lão hùng già này! Lão vẫn còn để bụng về hai tên Liêu Thăng và Cát Đột ngu xuẩn ấy ư? Đây là do chúng tự làm, ta không liên can, ta chỉ muốn gặp tể tử của lão để xem qua y thế nào thôi. Còn về Miêu Thành ấy hả, đừng nên nhắc tới nó nữa!

-Sao vậy?

- Thì sau khi thua, được người của lão già người đưa về tận nhà. Nó đâm ra chán nản, suốt ngày cầm mặt vào mấy hoa lâu... ai...

Bạch Thiết Hùng nghe vậy thì thở dài, âm thầm cảm thán ột Miêu Hoắc Tử cả đời danh vọng, vậy mà có một đứa con trai phế vật. Bàn tiệc được dọn ra, hai lão chén tạc chén thù cho tới tận khuya. Lúc này Bạch Thiết Hùng mới vỗ vai ông bạn già của mình, đoạn nói.

- Phụng Nhi gửi thư về, nói là nó hiện đang sống tại Minh Gia Trang ở Hiểu Vân, nếu lão muốn gặp mặt tể tử ta thì nên tới đó. Có điều... ta nhắc lão đây này... ngàn vạn, ngàn vạn lần cấm được dùng tôn bạc mà ép bức tể tử của Bạch gia ta...

Miêu Hoắc Tử nghiêng ngả cười cười, nhưng ánh mắt lại phát ra những tia quang mang sắc lạnh. “Cả đời ta chỉ có một đứa con trai, thù này không báo sao còn là cha được nữa đây?”...

101. Chương 101: Đoạt Xá

Đã là ngày thứ tư Hùng Lệ cùng năm nữ Hồ trốn khỏi Hắc Âm môn, họ cứ đêm đi ngày nghỉ liên tục như vậy thành thói quen. Tuy tốc độ có giảm đi nhiều so với những ngày đầu nhưng tất cả vẫn vô cùng cảnh giác.

Tối hôm đó, sau khi dùng lương khô. Họ tìm một cái vách núi đá làm nơi nghỉ chân, đây là lần đầu tiên cả sáu nghỉ ngơi vào ban đêm. Thêm nữa là quãng đường hôm nay mà họ vượt qua quả thật vô cùng khó đi, đường đi là vô số cây bụi gai sắc lẹm, đường bằng thì vách núi toàn những triền đá mấp mô. Nếu như Hùng Lệ không phá đi mở đường, chắc chắn tất cả sẽ tốn thêm rất nhiều thời gian nơi đây. Cho dù vậy, đường đi xấu cũng khiến họ càng thêm mệt mỏi nhưng cũng càng gắng sức hơn, bốn nữ Hồ nọ đã nằm lại bên cạnh đồng lửa mà ngủ ngon lành. Chỉ còn lại Hùng Lệ ngồi đối diện với nữ Hồ áo tím nọ.

Cả hai ngồi im lặng, thi thoảng hắt lại búng vào đồng lửa một cành củi, củi khô cháy rần rật thi thoảng vang lên những tiếng nổ lép lép. Minh Nhi chợt lên tiếng.

- Hùng ca, cho tới giờ muội đã truyền phần lớn tâm pháp của Phá Yêu Quyết cho ca rồi. Giờ tranh thủ yên tĩnh, chúng ta ra ngoài đi, muội sẽ đưa cho ca nốt phần còn lại!

- Tại đây luôn không được hay sao?

Hùng Lệ cố gắng nhỏ giọng hỏi, Minh Nhi thấy vậy thì phì cười, nàng nói.

- Ca không sợ làm mấy vị tỷ tỷ đó thức giấc sao? Cả ngày nay họ đã rất mệt mỏi rồi a!

Hắn liếc mắt nhìn tới bốn nữ Hồ kia, lại nhìn qua Minh Nhi. Trong lòng càng tăng thêm sự cảnh giác, giác quan của hắn đã có cảnh báo nguy hiểm ngay từ lúc trước khi hắn đi kiểm củi rồi. Tuy không có mắt phía sau lưng, nhưng hắn vẫn có thể thấy rõ Minh Nhi đang nhìn theo lưng hắn, lẽ lưỡi liềm liềm mỗi một cách quỷ dị vô cùng. Mấy ngày qua, hắn đã cố gắng điều tiết bản thân mình, cố gắng hình thành nên một linh hồn vững mạnh, vì thế mạnh dạn gặt đầu. Minh Nhi nhanh nhẩu kéo hắn rời khỏi vách núi.

Cả hai trèo lên cao hơn, cuối cùng leo tới một vĩa đá bằng phẳng. Hắn lập tức đã tọa, Minh Nhi thì ngồi xếp bằng trước mặt hắn, truyền khẩu quyết. Hùng Lệ im lặng, nhắm mắt như xuất thần, xung quanh bản thân kim quang mờ mờ ảo ảo ẩn hiện, mỗi hơi hắn dần toát ra, hình thành những màn sương khói lập lờ trôi nổi. Minh Nhi thấy vậy thì khóe miệng khe khẽ cười, vờ đưa tay thử trước mắt hắn, thấy không có phản ứng gì thì càng vui mừng cực hạn. Nàng khẽ mở cái lọ ngọc, lập tức một làn tử quang bay ra, lại nghe tiếng nam nhân cười đầy ma quái.

- Hắc hắc... Minh Nhi làm rất tốt a... lát nữa xong việc sẽ trọng thưởng a...

Làn tử quang sau đó mau mắn theo thất khướu mà xâm nhập vào người Hùng Lệ, Minh Nhi lúc này hai má ửng đỏ, đang mê mải với suy nghĩ khi được Vô Diệp ân sủng. Vì thế mà nàng ta không hề nhận ra, trên mặt Hùng Lệ chợt thoáng qua một nụ cười...

Vô Diệp cứ như vậy thuận lợi xâm nhập vào tiềm thức của Hùng Lệ, từ việc nhận biết Hùng Lệ không phải là linh thú cho tới việc chỉ đạo Minh Nhi truyền khẩu quyết Phá Yêu Quyết cho Hùng Lệ... Tất cả đều do một tay hắn mà ra, nếu không, chỉ với Minh Nhi cùng với giai tầng Tam Vỹ của nàng ta thì sao có thể có những khả năng này? Mà cũng phải nói, ngay cả Vô Diệp cũng khó nhận ra Hùng Lệ là nhân tộc bị trúng Hóa Yêu Quyết, nếu không phải năm xưa hắn có chút kì ngộ, ăn được một trái Thanh Nhãn, có lẽ cũng chẳng bao giờ nhìn ra nổi thân thể thật của Hùng Lệ.

Tiềm thức – Nội tâm – Linh hồn vốn là ba cánh cửa nối tiếp nhau, chỉ tới khi có khả năng công phá cả ba thì mới chính thức hoàn toàn chiếm dụng được thân thể kẻ khác. Vô Diệp lúc này thuận lợi tiến vào cửa đầu tiên, y cho rằng vì Hùng Lệ đang tập trung tu luyện Phá Yêu Quyết nên hai cửa đầu hoàn toàn bỏ ngõ. Làn tử quang nọ đột ngột lóe sáng mạnh mẽ, hóa thành thân hình một nam nhân khá anh tuấn, dáng người có chút nhu nhược tựa như một nhô sinh. Nhưng trên khuôn mặt tiêu sái ấy là một ánh mắt đầy thâm tà, Vô Diệp khẽ liếm liếm môi. Ánh mắt y hướng tới một bức tường đá phía trước, nơi trung tâm bức tường là một cánh cửa gỗ lớn màu đỏ, phía trên có các năm đốm bằng vàng vô cùng bắt mắt. Treo trên cao là một tấm biển đề mấy chữ lớn “ Tiềm Quan”.

Vô Diệp hưng phấn lao nhanh tới, trên mặt hiện lên sự đắc ý cùng cực. Rất nhanh hắn đã tiến sát tới cánh cửa mà không hề bắt gặp một sự kháng cự hay phòng vệ nào. Nếu đúng theo như cổ tịch, nơi đây thường có những kẻ canh gác vô cùng lợi hại. Sức mạnh của những kẻ canh gác phụ thuộc vào sự kiên quyết của tiềm thức được điều khiển bởi chủ nhân thân xác này. Chỉ cần có kẻ xâm nhập, lập tức bị vây đánh cho tới chết. Những tên canh gác này không thể chết, không thể bị đánh bại. Trừ khi bên ngoài thân chủ thể đang phải chịu đựng một sự áp bức vô cùng khiến chúng tự động rút lui để cố thủ tại ải thứ hai. Vô Diệp càng nghĩ lại thì càng cảm thấy hưng phấn vô cùng, không khỏi tự vênh mặt đắc ý. Nếu y không bấm bụng đưa ra khẩu quyết kia, sao có thể thuận lợi vào đây đến thế? Thêm nữa y chỉ là một cái linh hồn, đâu còn thân thể hay uy áp để mà áp bức Hùng Lệ từ bên ngoài? Vô Diệp cười lớn hơn.

- Hắc hắc... ta đúng là thiên tài... hắc hắc hắc...

Y vung tay đẩy ra cánh cửa lớn, chỉ đủ mở ra một khoảng trống cho thân mình vừa vọt lách vào. Rầm một tiếng lớn, cánh cửa tự động đóng sập lại sau lưng y, Vô Diệp trái lại không hề có chút hoang mang hay giật mình. Y thừa biết đây là phản ứng tự nhiên của tiềm thức, do đó mới cố ý chỉ hé cửa đủ ỉnh lách vào trong để tránh gây kích động tới hai cửa còn lại. Vô Diệp lúc này ánh mắt thoáng có chút ngáy ngốc, phóng tầm mắt ra xa mà ngắm nhìn không gian xung quanh.

Trái ngược hoàn toàn với Tiềm thức chỉ toàn là một màu trắng xóa, nơi đây lại là một thánh địa tuyệt mỹ vô song. Phía trên đầu là một không gian rộng lớn tựa như bầu trời đêm. Còn có thể nhìn rõ có một khối kim cầu tựa như mặt trăng đang tỏa ra ánh quang mang mát dịu. Cách đó không xa dường như là một mặt trăng khác, tuy nhiên mặt trăng này lại có một màu tro âm đạm, thì thoáng lại lấp lóe những tia kim

quang nổ lấp lóp trên bề mặt. Xung quanh cả hai là vô số các điểm sáng nhiều màu sắc đang không ngừng xoay chuyển bộ vị. Nhìn tới đây, Vô Diệp há miệng kinh ngạc không thôi, ánh mắt kinh dị khi nhìn tới vô số điểm sáng nọ. Y không kìm chế nổi mà thốt lên.

- Nhân loại này... hần... hần...

- Thật quái dị, đúng không?

- Đúng, quả thật quái dị vô cùng. Không ngờ y lại có nhiều linh căn tới như vậy!

- Ô, là như vậy sao?

Vô Diệp trong vô thức gật đầu, lại nói tiếp.

- Đương nhiên, ta đã có dịp nhìn qua nội tâm nhiều kẻ nhân loại... nhưng mà... nhưng mà chưa thấy ai có được như hần... Mà khoan... người là ai?!

Vô Diệp rất nhanh nhận ra điều kì quái, đây là trong nội tâm của Hùng Lệ, mà hiện tại hần ta đang bề quan. Vậy thì kẻ nói chuyện với y vừa rồi là ai? Lẽ nào là một kẻ đoạt xá khác? Lập tức tự chủ lùi lại một quãng, dùng ánh mắt dò xét đưa về phía trước. Chỉ thấy trước mặt mình là một thân ảnh nam nhân to lớn, thân mặc một bộ hắc y trùm kín đầu. Hần ta đang dường như không quan tâm tới y mà chỉ chú tâm nhìn lên phía trên khoảng không nọ. Hồi lâu không thấy hắc y nói gì khiến Vô Diệp càng thêm kì quái, cất tiếng.

- Rốt cuộc người là ai? Nếu định đoạt xá thân xác này thì đừng nên vọng tưởng nữa đi, ta sẽ là chủ của nó!

- Suyt!... Người thật là làm ta mất hứng ngắm Nội Hải quá đi!

Hắc y nhân vẫn đứng yên lặng một chỗ, mắt vẫn hướng lên à dùng tay ra hiệu về phía Vô Diệp. Điều này khiến Vô Diệp rung mình. “Có khi nào kẻ này âm mưu chiếm thân xác Hùng Lệ từ lâu, lợi dụng mình để đục nước béo cò hay không?...”. Vô Diệp im lặng, trong đầu các đối sách luân phiên hoán đổi – hần đang tìm đối sách thích hợp với hắc y nhân trước mặt mình.

Nội Hải – Nội tâm chính là hai thứ luôn luôn đi liền với nhau, trong nội tâm chính là nơi cư ngụ của Nội Hải; Các luồng chân lực sinh ra từ nội hải lại quay lại nuôi dưỡng nội tâm. Vì thế mà mới có khoảng không gian tuyệt mỹ này, Hùng Lệ nhìn lên trên, trong lòng không khỏi cảm thán. Hần trước giờ mới chỉ vào Nội Hải quan sát chứ chưa lần nào tiến sâu hơn vào nội tâm của chính mình, nay có dịp nhìn thấy thì cảm thán không thôi. Đột nhiên lại thấy Vô Diệp hỏi mình.

- Người cũng muốn đoạt xá hần, ta cũng muốn vậy. Nhưng ta không muốn nảy sinh huyết chiến trong này, nếu kinh động tới chủ thể, chắc chắn cả hai ta cùng không toàn phách. Ta có ý này... chúng ta... chúng ta sẽ làm một cuộc trao đổi nho nhỏ, được chứ?

- Trao đổi?

- Ừ, trao đổi. Chỉ cần người nhượng lại thân xác này cho ta đoạt xá, ta sẽ trao cho người những lợi ích lớn!

- Lợi ích à?... Người nói thử đi!

Hùng Lệ vờ làm như suy tính, tay khẽ sờ cằm mình mà vuốt vuốt. Vô Diệp thấy như vậy thì cả mừng, xem ra kẻ này cũng không khó để nói chuyện, y bèn cười cầu hòa mà nói.

- Phía ngoài ta còn có một xử nữ Hồ và bốn nữ Hồ, đều là cực phẩm cả. Nếu người nhượng lại thân xác này cho ta, ta sẽ trao đổi năm người họ với người!

Hùng Lệ vẫn im lặng, tay vẫn sờ cằm mình, im lặng không nói. Vô Diệp thấy vậy thì không thúc dục, hần biết dục tốc bất đạt, vì thế nên cũng im lặng. Cuối cùng hắc y nhân mới lên tiếng.

- Người cùng là Hồ tộc, sao lại dùng tộc nhân của mình để trao đổi? Thêm nữa sau này khi người đoạt xá rồi, liệu có còn nhớ lời này hay lại tìm ta mà diệt sát?

Vô Diệp nghe vậy thì cười to trong bụng, nhưng ngoài mặt thì không tỏ thái độ gì. Y chỉ cười mà nói.

- Nếu người không tin, ta có thể cùng người áp dụng Huyết Ngôn!

Huyết Ngôn là một hình thức chú pháp cũng tương tự như Huyết Khế, chỉ khác hơn một chút là nó dùng máu của cả hai người muốn lập làm chú dẫn. Thêm nữa Huyết Ngôn thường dùng để lập tín ước giữa hai người có cùng vị thế như nhau chứ không giống phân biệt vị thế chủ tớ, sủng thú hay sủng kỵ như Huyết Khế. Hùng Lệ đương nhiên cũng biết rõ điều này, hẳn cũng biết Huyết Ngôn chỉ có thể áp dụng khi hai thân thể kí nguyên, sao có thể áp dụng cho hai linh phách? Tuy vậy vẫn im lặng, lát sau mới cười nói.

- Hừm!... Vậy cũng được... nhưng mà...

- Có chuyện gì không ổn sao? Ta đã chấp nhận kí Huyết Ngôn với ngươi rồi kia mà?

102. Chương 102: Kẻ Theo Dõi

Vô Diệp trong mắt thoáng xuất hiện tia co rút, nhưng rất nhanh tiêu tán để tránh bị phát giác. Y trong lòng đang lo sợ kẻ này nhìn ra chiêu lừa của mình, nhưng sau đó lại thầm thở phào khi nghe hắc y nhân nọ nói.

- Ta không ý kiến, có điều chúng ta cần một nơi nào đó yên tĩnh để kí ước. Đó không phải nơi đây!

- Vậy ngươi muốn ở đâu?

- Đi qua Nội Quan, ta và ngươi cùng vào tới Linh Thành!

- Hả??? Vào tận Linh thành? Ngươi điên à? Không sợ cái chủ thể này tỉnh lại hay sao?

Vô Diệp giật mình, hẳn tròn mắt nhìn tới hắc y nhân nọ. Hắc y nhân thấy biểu tình của hắn thì phì cười mà nói.

- Không phải chủ thể đang bế quan tu luyện rồi hay sao? Ngươi sợ gì chứ? Ta đi trước!

Hắc y nhân sau đó bỏ mặc Vô Diệp, rảo bước tới phía bức tường, nơi có cánh cổng “Nội Quan”. Vô Diệp hơi cau mày rồi cũng vội vàng bước đi theo. Chỉ thấy bức tường thứ hai này toát lên một vẻ kiên cường vô cùng so với bức tường “Tiềm Quan” lúc trước. Dưới chân tường còn xuất hiện vô số hầm chông, trên tường là vô số cọc nhọn tua tủa đâm ra như lông nhím. Vô Diệp nhìn tới cũng không khỏi nuốt nước bọt một cái. Cả hai người khẽ hé cửa, bước vào phía trong “Nội Quan”.

Sau bức tường này, lại một lần nữa Vô Diệp kinh ngạc, sửng sốt. Hắn gần như không còn tin vào mắt mình nữa, trước mắt hắn lúc này là một cánh đồng hoa rộng lớn, trải dài xa tới tận chân trời. Hương hoa thơm mát, bướm lượn tung tăng khắp nơi khiến cho hắn nhất thời ngây ra. Cho tới khi hắc y nhân lên tiếng mới hồi tỉnh lại.

- Ngươi làm gì mà ngạc nhiên thế? Đi thôi, Linh Thành phía trước kia kìa!

Y theo hướng tay hắc y nhân mà phóng tầm mắt đi, quả nhiên thấy phía xa xa có một cung điện lớn, ánh kim quang đại thịnh. Vô Diệp không nói câu nào, sóng vai song song với hắc y nhân mà đi tới, trong lòng hắn thì hoan hỷ không thôi. “Nội tâm nhân loại này tinh mỹ như vậy, chứng tỏ thần thức cùng khả năng thấu hiểu tiên đạo của hắn vô cùng rộng mở. Nếu có được thân xác này, ta còn lo lắng gì tới việc không thể tu luyện thành Cửu Vĩ đây? Hắc hắc hắc...”. Vui mừng cực độ, y cũng không hề giấu diếm mà nói thẳng.

- Xem ra tên này có tư chất rất cao đây. Chắc chắn Linh Thành kia sẽ rất tráng lệ!

- Ta cũng không rõ, lát xem khắc biết!

Hắc y nhân nhàn nhạt nói, khuôn mặt được trùm kín bởi cái mũ nên không lộ ra bất cứ một nét cảm xúc nào, cả hai cứ như vậy đi thẳng tới phía Linh Thành...

Tại một góc khác, có hai thân ảnh đang dùng ánh mắt chăm chú mà chiếu tới cả hai người bọn họ. Hai thân ảnh này đều mang hắc y từ đầu đến chân, chỉ lộ ra cặp mắt sáng quắc. Kì quái hơn nữa là con người của cả hai kẻ đều như bị che đậy, một người màu lam, một người màu đỏ rực. Một giọng nam nhân cất lên.

- Cái tên nhân loại này, sao hắn có thể vô tâm mà cho kẻ khác tiến nhập vào bên trong Linh Thành như vậy nhỉ? Hắn không sợ âm mưu của con Bạch Hồ kia sao?

-Này! Chàng không được gọi như vậy. Nếu không có chủ nhân dùng máu mình phá đi chú nguyện, liệu cả hai chúng ta có thể rời đi như vậy không hả?

- Ấy... ta nói từ đầu rồi kia mà... là hắc tự nhiên lấy máu mình ra... Ái ái,đừng véo a a a...!

Hắc y nhân thần hình nhỏ bé hơn chột vung tay véo mạnh vào sườn hắc y bên cạnh khiến hắc la lên oai oái, sau đó hứ lên một tiếng, đoạn nói.

- Chàng thật là... không hiểu tại sao năm xưa ta lại nghe lời dụ ngọt của chàng mà theo chàng nữa... Hừ!

- Ai da... nàng bớt giận a, ta sai... ta sai a...

- Hừ, chàng chỉ được cái dẻo miệng thôi. Ta không tin!

Nữ hắc y lắc đầu, khoanh tay đứng nhìn về hướng khác. Nam hắc y thấy vậy thì vò đầu bứt tai, sau đó dường như hắc đã có chủ ý, bèn cười mà nói.

- Nếu nàng không tin, ta có thể lập lời thề! Ta thề trước linh phách của mình, nhận tên nhân loại kia làm chủ nhân của mình. Nếu trái lời, tất bị hình thiên tru sát!

Nam hắc y nọ thao thoa bất tuyệt, lại vươn tay tuyên thệ vô cùng trang nghiêm. Khuôn mặt nghiêm túc vô cùng của y lúc này, chắc chắn đủ làm cho tất cả những ai thấy hắc tuyên thệ cũng cảm thấy hắc cực kì thành tâm. Nhưng đừng nên nhầm, bề ngoài thì hùng hồn nhưng bên trong thì đối lập hoàn toàn. Hắc y cười trong bụng “Hà hà, ta chỉ nói chơi vậy thôi chứ ai ngu mà nhận tên nhân loại yếu xì này làm chủ nhân kia chứ? Hắc tự động dùng máu huyết bản thân để giải cấm chú cho ta. Là hắc tự nguyện, ta không có cưỡng ép nha!”.

Nữ hắc y nghe hắc hùng hồn như vậy nét mặt giãn ra đôi chút, nhưng rất nhanh cau lại, lại véo tai hắc mà nói.

- Chàng nha... Dám lừa ta sao? Hừ hừ, tuyên thệ mà không nêu ra tên mình, lại không nêu ra cả tên chủ nhân thì sao có thể hình thành tuyên ước chứ?

- Ái, đừng xoắn... đau a...

Nữ hắc y vung tay, hừ một cái,đoạn phi thân lao về phía Linh Thành. Nam hắc y thì ôm một bên tai mà xuýt xoa, lại thấy nữ hắc y bỏ đi thì vội vàng chạy theo túm tay, cười cầu hòa mà nói.

- Hì hì hì... là ta... là ta đùa một chút cho vui thôi mà... Nàng đừng giận nha, Phi Yến!

Nữ hắc y vùng vằng, sau cùng lại mặc kệ y ôm lấy mình. Nàng dùng một ánh mắt ủy khuất mà nhìn tới khiến y giật mình, vội vàng hạ giọng như van vỉ.

- O... Phi Yến, đừng có khóc mà... Ai... Đã hơn năm ngàn tuổi rồi nha, sao cứ như thiếu nữ mười bảy mười tám mà khóc lóc vậy trời?

Nữ nhân nghe vậy thì chột vùng vằng muốn rời khỏi vòng tay y, nam hắc y thấy vậy thì càng ôm lấy nàng ta chặt hơn, sau đó môi y trườn lên môi nàng. Cuối cùng, khi nữ nhân đã im lặng thì hắc ta mới cất lời.

- Được rồi, giờ nàng muốn ta làm gì, ta đều có thể làm cho nàng. Miễn là nàng không được khóc...

Sau đó y lại hạ giọng mà nói nhỏ.

- Khóc sẽ làm tăng nếp nhăn trên mặt nàng đó nha, Phi Yến!

- Chàng... chàng thật là...

Nữ hắc y dầm bùm bụp vào ngực y, y thì chỉ im lặng chịu đựng cơn tức giận này. Y đương nhiên biết rõ, cấm kị nhất chính là chê nữ nhân già, vì thế tốt nhất là im lặng, đau cũng cấm được kêu. Cuối cùng, sau một hồi đánh dầm bùm bụp ấy, nữ hắc y mới dừng tay. Nàng chậm rãi nói.

- Xích Nha, chàng nghe lời ta đi, chấp nhận chủ nhân đi mà. Con đường tương lai của chủ nhân chắc chắn sẽ rộng mở, chúng ta chắc chắn có cơ hội được li khai khỏi tàn cốt a!

- Ừm!

Nam hắc y khẽ nói một tiếng, nhưng trong lòng thì suy nghĩ trái ngược hoàn toàn. “Cái gì mà nhận hắc làm chủ kia chứ, ta đâu có yêu cầu hắc cứu ta đâu chứ? Đường đường một Thiết Long khí phách ngút trời như ta mà lại chịu hàng phục một tên nhân loại nhãi nhép ấy sao? ...”.

- Xích Nha, rốt cuộc chàng có chịu nghe lời ta nói không đây? Chàng đừng quên ta là Thần Long, có Long Nhân Chi Giới, có thể nhìn thấu tất cả mọi thứ trên đời đây!

Giọng nữ hắc y gay gắt bất ngờ vang lên khiến y giật mình, gãi gãi đầu chống chế.

- Nhưng mà... nhưng mà...

- Không có nhưng gì cả, chàng mau tuyên thệ đi!

-Ày, thôi được rồi... Ta, Thiết Long – Xích Nha. Xin thề trước linh phách của bản thân mình, dưới sự chứng giám của trời đất, nguyện xin nhận nhân loại tên Minh Tiến làm chủ nhân. Trọn đời trọn kiếp không bội phản, trung thành tận tụy. Nếu có chút gian trá, xin trời tru đất diệt, linh phách tan biến không thể lại sinh!

Nam hắc y giơ cao tay, nét mặt nghiêm trang tới cứng nhắc mà tuyên thệ. Nữ hắc y neho neho mắt nhìn tới nét mặt ấy, cuối cùng thở phào mà nở một nụ cười hài lòng. Nam nhân sau phút nghiêm trang thì cười hì hì mà nói.

- Đó, ta tuyên thệ rồi đây, vừa lòng nàng chưa?

Ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng lại chờ ánh mắt nữ hắc y rời khỏi thân hình mình, sau đó nhủ thầm. “Hừ, còn lâu nhé,ta chỉ tuyên thệ chơi thôi, hà hà hà...”

Phía bên ngoài, Minh Nhi vẫn đang chăm chú ngồi cạnh Hùng Lệ mà chờ đợi Vô Diệp. Bất chợt trên bầu trời không mây đen bỗng nhiên nổ oanh một tiếng sấm lớn, ánh chớp chiếu sáng xung quanh như ban ngày khiến nàng giật mình đánh thót. Trong lòng có một dự cảm không hay về lần đoạt xá này...

Phía trong Nội quan, Xích Nha chợt giật mình đánh thót, hắc lăm nhăm trong miệng.

- Không thể nào, có lẽ nào lại thế? Là thiên ý sao?...?

Vô Diệp cùng nam nhân nọ hiện đang đứng trước một bức tường lớn, được xây bằng một loại đá vô cùng kì quái, đang tỏa ra ánh kim quang nhàn nhạt. Bức tường này cao lớn hơn cả hai cửa trước, trên cao bố trí các tháp canh cũng các hàng rào bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt. Toàn bộ bức tường nọ chạy dài, bao bọc lấy một cung điện lớn bên trong. Vô Diệp cố gắng đưa mắt nhìn tới, chỉ thấy lầu son gác tía mờ ảo ẩn ẩn hiện hiện trong làn sương mù, thật khó trông thấy rõ nét. Hắc y bên cạnh thấy vậy thì khẽ cười, hắc nói.

- Vào tận nơi xem, không phải tốt hơn sao?

- Nhưng mà... nhưng mà rất nguy hiểm, người không sợ chết hay sao?

- Chết?... Ha ha ha... đã đi đoạt xá tức là cũng chết một lần rồi, người còn gì mà sợ nữa đây hả?

- Không phải là ta sợ chết mà không dám vào, ta chỉ sợ làm kinh động đến Linh Vệ trong thành, nếu thế thì chắc chắn nắm lấy chín phần là vong mạng a!

Vô Diệp lắc đầu mà nói, trong mắt hiện lên những trang cổ văn đã được đọc trước đây.

103. Chương 103: Mắc Bẫy

Linh Thành chính là nơi quan trọng nhất, cũng chính là nơi nghiêm mật được bảo vệ kĩ lưỡng nhất. Cho dù là một kẻ phạm nhân hay là một tu tiên giả, cho dù Linh Thành là một tòa lâu đài to lớn hay chỉ là một căn nhà lụp xụp cũng có Linh Vệ - những kẻ bảo vệ của linh hồn trần thế. Những Linh Vệ này không cần trải qua tu luyện ý chí, cũng không cần tu luyện thân pháp mới có. Mà tất cả chúng đều xuất hiện ngay từ khi sinh mệnh chủ thể bắt đầu. Linh Vệ không liên can gì tới linh hồn hay tiềm thức chủ thể cả, tiềm năng của Linh Vệ là vô cùng. Nếu đối đầu trực diện, chắc chắn sẽ hồn phi phách tán cho dù linh hồn kẻ muốn đoạt xá có cường hãn tới đâu đi chăng nữa. Vì thế đa phần đoạt xá đều là âm thầm né tránh Linh Vệ mà

tranh đoạt, nếu không may có bị nhận ra thì phải lập tức dùng linh hồn chủ thể mà áp bức Linh Vệ không manh động, lợi dụng điều này mà rời đi – cũng có nghĩa là đoạt xá thất bại. Nay hắc y này nói như vậy, không phải lôi cả hai vào chỗ chết hay sao?

Hắc y đương nhiên nhìn ra tâm tư Vô Diệp, lại thấy vậy thì cười nhạt, chỉ tay lên tường thành mà nói.

- Người nhìn đi, xem có ai thủ vệ trên đó hay không? Ta dám cá vào đó chẳng có kẻ nào ngăn cản đâu! Người cứ đứng đây mà nhìn nhé, ta vào đó đây, coi như lúc trước người chưa có nói gì với ta!

Hắc y cười lớn, đẩy cánh cửa mà bước vào trước, Vô Diệp trong mắt ánh lên sự hồi hận cùng tiếc nuối. “Đã tới tận đây, lẽ nào công cốc ra về? Liều một phen vậy!”. Nghĩ vậy hắc mau mắn lách thân trước khi cánh cửa Linh Thành do Hùng Lệ mở ra tự động đóng lại.

- Ta tưởng người sợ chết không dám tới đây chứ?

- Hừ, ta cần cái thân xác này, lẽ nào tay trắng rời đi?

- Ha ha ha, người nhìn đi, có ai ở đây không?

Hắc y vung tay cười mà nói, Vô Diệp thì phóng tầm mắt nhìn ra xung quanh. Đây là lần thứ hai hắc giật mình.

Chỉ thấy bên trong bức tường là một khung cảnh tuyệt mỹ thế gian khó có thể so bì. Nơi hắc đang đứng cùng hắc y nhân chính là một cây cầu đá lớn, dưới chân là một cái hồ sen lớn, trong hồ các loại sen đủ màu đang thi nhau khoe sắc. Xa hơn một chút là một con đường rộng, hai bên trồng không biết cơ man bao nhiêu loài kì hoa dị thảo. Có những thân cây lớn màu sắc như bạch ngọc, lá màu lam, hoa màu đỏ rực. Lại có những cây thấp màu đen, uốn éo nhiều tư thế kì lạ, khắp thân cây cơ man là hoa màu nâu. Hay như những thân cây rủ xuống tựa như các gốc liễu, xong lá lại hoàn toàn một màu ngân sắc. Đặc biệt nhất có lẽ là những cây thân leo bám trên các trạc cây lớn, chúng buông xuống những chùm rễ màu cam, trên đó là vô số cánh hoa trong suốt đang tỏa ra ánh ngũ sắc kì ảo. Nom như những tấm màn lụa được dát bằng pha lê đang buông xuống vậy. Cuối cùng, điểm chung duy nhất của tất cả chúng có lẽ chính là tất cả đều man mát tỏa ra một mùi thơm dịu dịu khiến cho người ta thư thái vô cùng.

Cả hai chậm rãi bước vào, dọc đường còn thấy xuất hiện vô số các bức tượng bạch ngọc vô cùng đẹp mắt, trạm trổ tinh xảo. Đây là các kí ức quan trọng đối với linh hồn, vì thế đương nhiên đều được sắp đặt vô cùng tinh mỹ. Chợt cả hai dừng lại, ánh mắt ngưng trọng khi nhìn tới một bức tượng bên tay trái, chỉ thấy nó hoàn toàn có một màu đỏ rực tựa như đang bị nung nóng, ngay bên cạnh nó là một bức tượng khác màu đen thui trông thật tương phản. Vô Diệp cau mày, tiến tới xem cho thật rõ. Chỉ thấy bức tượng màu đỏ nọ là một nữ nhân, dáng người nhỏ bé xinh đẹp, phía sau lưng có ba cái đuôi trắng muốt. Bức tượng đen ngay cạnh đó là một nam nhân, thân hình khá bình thường, chỉ có khuôn mặt vô cùng anh tuấn. Dưới chân bức tượng đen còn điêu khắc vô số những rương hòm cùng vàng bạc. Vô Diệp ngắm thật kĩ cả hai, chợt lơ mơ nhận ra dường như ánh mắt của hai bức tượng đang chiếu tới nhau. Nữ nhân thì ánh mắt có chút hoan hỷ vô cùng, nam nhân thì ánh mắt cười cợt, dường như lại đang chiếu tới Vô Diệp với cái nhìn đầy ngạo mạn.

Vô Diệp chợt cảm thấy nóng mắt, hắc tự nói nhỏ.

- Hừ, tên này là ai mà dám nhìn ta như vậy? Coi chừng ta tìm rồi diệt sát người!

- Tên này là kẻ xấu, ta dám chắc như vậy!

- Sao người biết?

- Sao ta lại không biết? Ta còn biết nữ nhân này vì hắc mà bỏ rơi chủ thể kia. Người là kẻ đoạt xá, chẳng lẽ không biết nhận xét kí ức của chủ thể sao?

Hắc y chậm chạp nói mà không hề nhìn tới hai bức tượng kia lấy một lần. Hắc im lặng rảo bước về phía trước, Vô Diệp nghe thấy vậy thì chỉ gật gù, sau đó nhanh chóng bước đi theo hắc y. Cả hai lại tiếp tục tiến tới, sau khi qua một đoạn dài với vô số bức tượng xung quanh, cuối cùng họ tới một khoảng sân lớn, phía xa chính là một cái cầu thang đang chìm trong mây mù, phía cuối cầu thang là những lầu son gác tía ẩn hiện giữa những làn mây trắng. Hai bên là hai thác nước lớn đang không ngừng ào ào đổ xuống. Vô Diệp

ngạc nhiên nhìn tới mấy pho tượng được bài trí hai bên, chỉ thấy chúng hoàn toàn một màu kim sắc, hào quang không ngừng lan tỏa. Không thể kiềm chế, hắn xoay người xem qua tất cả.

Vô Diệp dừng lại trước bức tượng được đặt chính giữa khoảnh sân, chỉ thấy đó là một cặp nam nữ trung niên. Nam nhân dáng người cao lớn, khuôn mặt hiền từ. Nữ nhân dáng người thấp hơn nam nhân một chút, đang tựa vào một bên vai nam nhân. Khuôn mặt nữ nhân này khiến hắn có chút cảm giác bà ta không được khỏe. Hắc y từ phía sau đã nhìn tới, sau đó nói.

- Đây là phụ thân và phụ mẫu của hắn!

- Ta cũng nghĩ vậy!

Vô Diệp đáp, ánh mắt nhanh chóng đảo qua sáu pho tượng được sắp đặt hai bên. Chỉ thấy đó là bốn nữ nhân nhân loại, nhan sắc các bức tượng thuộc hàng nhất lưu. Đuôi mắt hắn giật giật khi nhìn tới trong số sáu bức tượng, có hai bức là của nữ thú nhân. Một bức là của một Hồ nữ, bức còn lại khiến hắn kinh hãi cực độ - một nữ Cửu Vỹ Hồ.

Vô Diệp nhìn không chớp mắt, hết nhìn khuôn mặt lại nhìn tới chín cái đuôi, sau đó nuốt nước bọt mà nói.

- Ta không ngờ nữ nhân của chủ thể lại có cả một Cửu Vỹ Hồ!

-Ồ, người học cách phân tích nhanh đấy nhỉ, ta thấy mỗi chân rồi, ngồi xuống uống trà nhé!

Hắc y chậm rãi nói, hắn khẽ phất tay một cái. Không hiểu từ đâu đột nhiên xuất hiện một bàn trà lớn, kèm với đó là hai cái bồ đoàn. Vô Diệp giật mình, ánh mắt chợt có chút co rúm, lại thấy hắc y kia nói.

- Người đừng sợ, ta chỉ là học được một chút chú pháp, có thể tùy tiện sử dụng suy nghĩ của kẻ khác mà thôi!

- Có công pháp nào như vậy sao?

Vô Diệp hơi ngần ngại, ngồi xuống cái bồ đoàn, ánh mắt ngờ vực nhìn tới hắc y đang rót trà. Lại chỉ thấy cái miệng y cười, sau đó chậm rãi đưa cốc trà lên miệng mà nhấp một chút. Vô Diệp cũng cầm chén trà, xong lại ngần ngại không dám uống. Hắn thúc dục hắc y nhân.

- Nơi cần tới đã tới, giờ chúng ta mau kí Huyết Ngôn được chứ? Chủ thể tuy tu tập, nhưng không quá lâu đâu!

- Người cứ uống trà đi đã nào, vội vàng làm gì chứ hả?

- Tại sao lại không vội, không lẽ người cho rằng việc hai linh hồn thôn phệ lẫn nhau là dễ dàng lắm hay sao?

Vô Diệp nói lớn, giọng điệu đã có chút khó chịu, hắc y nhân thấy vậy thì khẽ cười, uống cạn cốc trà, buông chén đặt lên bàn, sau đó mới nói.

- Để ta trả lời người câu người hỏi trước đã, người muốn biết công pháp có thể sử dụng suy nghĩ của kẻ khác như ta sao? Dễ thôi, ghé tai vào đây...

Vô Diệp nghe vậy thì cả mừng, nhất thời lơ đi cảnh giác. Nếu hắc y nhân này thật sự truyền thụ cho hắn, không phải hắn đoạt xá càng thêm thuận lợi hay sao? Hắn hấp tấp nói.

- Như thế nào, có thể chỉ điểm cho ta không?

- Đơn giản ấy mà, ta nói cho người nghe này... thật sự không hề có công pháp nào như vậy cả... người bị lừa rồi!

Bốn chữ cuối hắc y cố ý nói thật chậm từng từ một, Vô Diệp nghe tới đây thì sắc mặt đại biến, lo lắng trong lòng của hắn lúc này đã thành sự thật. Hắc y trước mặt không phải là linh hồn một kẻ đoạt xá khác mà chính là linh hồn chủ thể, chính là Hùng Lệ. Y vội vàng thoái lui, định bụng chạy trốn nhưng không kịp. Chỉ thấy cảnh vật xung quanh nhất thời nhạt nhòa rồi tan biến tựa như huyền trận, xung quanh mờ ảo toàn bộ là một làn sương mù. Mà quỷ dị hơn cả là y không thể thoát ra khỏi chúng. Vô Diệp dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn tới Hùng Lệ đang thản nhiên ngồi uống trà cách đó không xa, lắp bắp nói.

- Người... người muốn làm gì ta?

- Không phải người muốn nhìn thấy Ngân Nguyệt của ta sao? Ta cho người toại nguyện!

Hùng Lệ khẽ búng tay tách một tiếng, từ phía sau lưng hắn xuất hiện một bóng nữ nhân áo đỏ đang rẽ làn sương khói mà đi tới. Hắn lại vung tay khiến cái bàn trà đang ngăn đột nhiên kéo dài ra, cạnh đó lại xuất hiện thêm một cái bồ đoàn nữa. Nữ nhân áo đỏ nọ nhẹ nhàng ngồi xuống cái bồ đoàn, chín cái đuôi phía sau khẽ đung đưa, ánh mắt chăm chú nhìn tới Vô Diệp. Nhưng y lúc này làm gì còn tâm trạng nữa, chỉ muốn đào tẩu cho thật nhanh, y vội và liên kết với Minh Nhi bên ngoài...

Phía bên ngoài, toàn thân Hùng Lệ chợt căng cứng rồi lại run rẩy, mồ hôi ướt đầm toàn bộ đám lông khiến chúng bết lại. Hơi thở hắn trầm trọng, chứng tỏ hắn đang tập trung cao độ. Minh Nhi thấy vậy thì chỉ biết im lặng nhìn tới, chợt cảm nhận được một tia ý thức ngắt đoạn từ đâu đó truyền tới mình.

- Minh Nhi... mau... mau... tìm... cách... tìm cách... cứu ta...

104. Chương 104: Trò Chơi

- Chủ nhân, Minh Nhi phải làm thế nào?

- Minh Nhi... Hùng Lệ... hắn... hiện giờ... hắn... ra sao...?

- Hắn toàn thân ướt đầm mồ hôi, sao vậy chủ nhân?

- Minh Nhi... mau... mau tìm cách... tìm cách... khiến y mất tập trung... khiến y...

- Là sao? Chủ nhân... chủ nhân...!

“Mình phải làm sao bây giờ?”. Minh Nhi dùng một ánh mắt mù mờ hướng tới Hùng Lệ...

- Người đã liên lạc chán với Minh Nhi chưa?

Hùng Lệ nhàn nhạt hỏi, lúc này hắn đang an nhàn ngồi đó, để Ngân Nguyệt nhẹ nhàng xoa bóp vai từ phía sau. Nhìn hắn lúc này quả thật giống một thiếu gia phong lưu vô cùng, dùng ánh mắt vô thường vô phạt nhìn tới Vô Diệp đang điên cuồng tìm cách thoát khỏi đám sương mù nọ. Vô Diệp dùng ánh mắt oán hận khẽ liếc hắn, sau đó lại điên cuồng tìm cách thoát đi. Nhưng càng lúc y lại càng thất vọng, thậm chí hắn đã lao thẳng về phía Hùng Lệ nhưng cũng vô dụng vì hắn lao tới là Hùng Lệ cùng nữ nhân biết mất và rồi lại xuất hiện lại ở hướng đối diện.

Hùng Lệ khước miệng hơi nhếch lên, hắn há miệng cắn một miếng táo từ bàn tay Ngân Nguyệt đưa tới. Ánh mắt thờ ơ nhìn tới Vô Diệp đang lồng lộn tìm cách đào thoát, có thể coi như Vô Diệp lúc này đã như một con khỉ làm xiếc bị nhốt vào lồng, khó có thể đào tẩu.

- Người... người muốn làm gì ta?

Vô Diệp đã dừng tay, đứng thờ dốc. Y biết có loạn động thế nào cũng không thể đào thoát, vì thế chỉ còn cách nhẫn nhịn chờ cơ hội. Đã vào tới Linh Thành, tức là đã vào tới thánh địa của chủ thể, một khi chủ thể không cho phép hay thậm chí là diệt sát y, y cũng chỉ có thể cam chịu. “Hùng Lệ tới lúc này chưa hạ sát mình, chứng tỏ là hắn có ý đồ khác”. Vô Diệp nhủ thầm, trong đầu bắt đầu hình thành những suy tính để có thể đào tẩu. Hùng Lệ vẫn ngồi đó, hắn cười mà nói.

- Người rất muốn bảo toàn linh phách mình đúng không?

- đương nhiên... hỏi thừa!

Vô Diệp bất mãn, miễn cưỡng đáp lại lời Hùng Lệ. Hùng Lệ thấy vậy thì cười ha hả, khẽ búng tay tách một cái, tức thì cả hai xuất hiện trên bức tường cao của Linh Thành. Vây lấy Vô Diệp lúc này là mười nam nhân to lớn, che mặt kín mít. Trên tay mỗi người là một khẩu AK-47 gắn lưỡi lê sắc lạnh, ánh mắt chăm chú “chăm sóc” Vô Diệp. Y dù không biết rõ những nam nhân này đang cầm thứ binh khí gì, lại thấy quần áo y phục của họ vô cùng kì quái. Các cái mũ tựa như cắt đôi trái dừa đội lên đầu cũng là một dạng, che mặt kín mít chỉ lộ ra cặp mắt lạnh tanh đầy sát ý. Y phục là những vệt màu loang lổ xanh trắng, trước ngực cơ man bao nhiêu là khoanh vuông vuông tựa như những cái túi. Phía quần cũng y như vậy, cũng có vô số cái khoanh vuông vuông. Sau lưng tất cả đều là một cái túi lo lớn, có dây đeo ở cả hai vai, phía trên

gắn vô số những thứ linh kính. Hắn chỉ có thể nhận ra trong đó có dây thừng, một con dao lớn, còn lại thì toàn những thứ hình thù cổ quái chưa vào giờ được thấy qua. Vô Diệp nhìn tới con dao thì khẽ nuốt nước bọt cái ực, lại nhìn thật kĩ thứ vũ khí đám này cầm.

“Gậy cũng chẳng phải gậy, kiếm cũng không phải kiếm... Đầu gậy vật nhọn xem ra giống cây thương... Cũng không đúng, thương sao lại ngắn như vậy...?”. Vô Diệp cau mày, chợt nghe thấy Hùng Lệ phì cười mà nói.

- Đừng suy nghĩ nữa, thứ này chỉ có ở thế giới của ta mà thôi!

- Vậy... vậy chúng là Linh Vệ của người sao?

- Có thể coi là như vậy, còn thứ “đồ chơi” người đang thấy... chúng gọi là súng!

Một trong mười nam nhân nọ tung khẩu AK tới tay Hùng Lệ, Vô Diệp thấy hắn lại búng tay tách một cái, tức thì có một đàn chim không rõ từ đâu thả ra đang bay vút lên bầu trời. Lại thấy Hùng Lệ một tay nắm phần thân nhánh lồi ra của thứ nọ, phần thân to dùng thì kê lên vai, neho neho mắt lại như đang chăm chú quan sát.

Bằng!!! Một thanh âm nổ ran chợt vang lên khiến Vô Diệp có chút sợ hãi, ánh mắt càng lúc càng co rút lại. Chỉ thấy Hùng Lệ tay khẽ động một cái, tức thời cái thứ gọi là “súng” này khẽ lửa, phun ra một tia nóng đỏ lao tới phía đàn chim. Lập tức một tiếng quác thảm thiết vang lên, sau đó là một con rơi xuống như điều đứt dây. Khẽ vút lại khẩu súng nọ, Hùng Lệ phui phui tay mà nói.

- Sao?... cũng hay đấy chứ?

Vô Diệp im lặng, trong lòng rung động không thôi, lại nghe thấy Hùng Lệ đột nhiên hỏi.

- Người đã đặt chú nguyện lên Minh Nhi đúng không?

- Sao... sao người...

- Đừng giật mình, ta đã nghi ngờ lâu rồi! Mau nói ra cách giải chú nguyện, ta sẽ cho người một con đường rời đi!

Vô Diệp đang lo âu, giờ nghe vậy thì nhớ tới trong tay mình vẫn còn một tấm bài chuẩn, vì thế mà trong đầu thì suy tính đủ thứ, nhưng ngoài mặt thì lại làm ra vẻ cúi đầu suy ngẫm điều kiện mà Hùng Lệ đưa ra. Hùng Lệ thấy vậy cũng không chú ý nhìn nữa, đảo mắt đi hướng khác, trong lòng lại nhủ thầm. “Dù sao hắn cũng đang bị mình chế trụ, chắc chắn hắn không dám nói bừa đâu!”. Nhưng chính sự chủ quan này lại khiến Hùng Lệ sau đó một phen vất vả. Hắn không thể ngờ rằng, cho dù đã dồn ép được Vô Diệp vào đường cụt nhưng bản tính thâm độc của y chẳng bao giờ thay đổi cả - Vô độc bất trượng phu.

- Được, ta sẽ đưa ra cách giải chú nguyện, chỉ cần...

Vô Diệp cứ như vậy nói ra trơn tru, không hề đứt đoạn khiến Hùng Lệ yên lòng, sau cùng lại nghe y nói.

- ...sau đó chỉ cần thả tọa để đào thải chú được là được!

- Tốt, ta sẽ thử luôn. Người ở lại đây, nếu có ý đào tẩu thì coi chừng những anh bạn này biến người thành cái tổ ong!

Hùng Lệ khoát tay, lập tức mười nam nhân giương súng chiếu thẳng vào đầu Vô Diệp đang đứng ở giữa, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng. Vô Diệp đương nhiên e ngại thứ “đồ chơi” này của Hùng Lệ, vì thế mà đành im lặng, ánh mắt liếc nhìn sang phía thân ảnh hắc y nhân dần dần tiêu tán, trong lòng thì cười lớn không thôi...

- Chủ nhân thật sợ ý quá, không sợ tên nam Hồ kia chạy trốn hay sao?

- Ày, Phi Yến... Nàng không nên lo quá xa a... Nàng thấy thứ “đồ chơi” kia rồi chứ, nếu là bản thân ta, chắc cũng khó lòng chống đỡ nổi...

Minh Nhi bên ngoài đang đi đi lại lại, chợt thấy Hùng Lệ tựa mình, mở mắt. Lại nghe hắn gọi.

- Minh Nhi, mau lại đây!

- Chủ nhân... chủ nhân, là người sao... người làm ta sợ...

Nàng tấm tức khóc lớn, chợt cảm thấy lưng mình bị chế trụ toàn thân vô lực thì cả kinh, miệng lắp bắp.

- Chủ nhân, sao lại... sao lại...

- Minh Nhi, ta biết bản thể cô còn đang ở trong tiềm thức, ta là Hùng Lệ, ta đã ép Vô Diệp khai ra cách giải chú nguyện. Nhưng sẽ có chút mạo phạm thân thể, mong cô lượng thứ!

Hùng Lệ cẩn trọng nói, sau đó quan sát thật kĩ nét mặt Minh Nhi. Chỉ thấy nàng ta run rẩy đầy sợ hãi, đột nhiên ánh mắt cực kì kiên định, nhìn tới hắn mà gật đầu, nhưng chỉ thoáng qua rất nhanh là lại trở về khuôn mặt run sợ như cũ. Hắn thấy vậy thì gật đầu, dùng móng vuốt khê điểm lên mi tâm nàng, sau đó lần xuống điểm vào Ưc Tâm nơi chính giữa ngực, cuối cùng hắn nhìn xuống bụng nàng, khê vươn tay gạt lớp y phục để tìm rốn. Theo đúng lời Vô Diệp mà điểm vào huyệt Hội Âm cách rốn hai đốt ngón tay. Ánh mắt hắn lúc này hoàn toàn một màu kim sắc, toàn thân lơ lửng kí ngón phạn âm, miệng hiển nhiên là đã nhắm đọc Vô Thần.

Rất nhanh Minh Nhi nét mặt đầy thống khổ, hộc ra một ngụm máu đen rồi thở dốc. Hùng Lệ thấy vậy thì lùi lại một quãng, tránh làm nàng ta khó xử. Chợt thấy nàng ngồi dậy, khom lưng hướng tới hắn mà quỳ lạy.

- Kim Minh đa tạ Hùng ca, mong Hùng ca nhận của Kim Minh này một lạy!

- Thôi khỏi đi, giờ cô nương cần lập tức đả tọa để trục xuất chú được còn sót!

Hùng Lệ đỡ ngay, không cho nàng ta hoàn thành bái lễ. Sau khi nhìn tới Kim Minh an tọa thì hắn mới gật gật đầu, nhắm mắt trở lại Linh Thành. Vô Diệp thấy Hùng Lệ đã quay trở lại thì nét mặt có phần vui mừng cực độ. “Xem ra kịch hay còn chưa có bắt đầu a, hắc hắc...”. Hắn sốt sáng hỏi.

- Có thể để ta đi được chưa? Ta đã đáp ứng người, giờ người nên giữ lời chứ?

- Đương nhiên là ta sẽ giữ lời!

Hùng Lệ chậm rãi nói, lại búng tay tách một cái. Lúc này sau lưng hắn đã xuất hiện một cái ghế tựa lớn, cạnh đó là một cái bàn nhỏ với vô số đồ ăn thức uống đủ màu sắc. Hắn vươn tay với lấy một cốc nước cam, đưa lên miệng uống một hớp rồi không nhìn Vô Diệp mà nói.

- Ta nói ta luôn giữ lời, nhưng để người có thể rời khỏi đây cũng không dễ đâu!

- Người... người... nhân loại các người đúng là lũ vô sỉ!

Vô Diệp không kìm chế nổi mà thốt lên đầy bức bối, dùng ánh mắt cao cao tại thượng mà nhìn tới Hùng Lệ sau đó xoay mặt qua hướng khác mà phun một bãi nước bọt. Hùng Lệ khê liếc mắt, sau đó thì chỉ cười nhạt.

- Ta còn chưa nói hết cơ mà. Hừm... xem nào... người dùng loại binh khí nào?

Vô Diệp chung quy vẫn im lặng, không thèm nhìn tới chỗ Hùng Lệ đang nằm. Hùng Lệ thấy vậy thì cười nhạt, ngả lưng vào ghế dựa, tìm một tư thế nằm cho thật thoải mái rồi mới nói tiếp.

- Nay, ta đang cấp cho người binh khí để người có thể an toàn rời đi đấy nhé!

- Nếu thế... nếu thế ta muốn có thứ đồ chơi của người!

105. Chương 105: Zombie

Nghe Hùng Lệ nói xong, ánh mắt Vô Diệp chợt sáng lên, vừa rồi y đã được nhìn thấy uy lực của thứ gọi là “súng” nọ, đương nhiên cho rằng nó vô cùng lợi hại. Y muốn tranh thủ thử qua, nếu có thể thì cố gắng ghi nhớ các chi tiết để sau khi thoát đi, có thể tái tạo lại. “Nếu có nó ở bên ngoài, lo gì kẻ thù cường đại?”. Nghĩ tới đó, Vô Diệp ánh mắt đầy hưng phấn nhìn tới Hùng Lệ, Hùng Lệ thấy y như vậy thì cũng chỉ cười nhạt, lại hỏi.

- Người có biết dùng chúng không?

- Ta đã nhìn qua người dùng rồi... Chỉ cần cầm cái nhánh đó, mà bóp vào cái mảnh bé xíu là nó tự động khạc lửa a!

Tay y làm động tác bắt chước y như lúc Hùng Lệ thử súng, trên mặt lộ ra nét háo hức như trẻ con sắp được cho kẹo. Hùng Lệ thấy vậy thì mỉm cười mà đứng lên, lại gần y mà vỗ vai.

- Chắc chắc, xem ra người cần huấn luyện lại cho thật kĩ. Nhìn xuống phía dưới đi, người cần vượt qua tất cả chúng đây!

Vô Diệp theo cánh tay Hùng Lệ chỉ, phóng tầm mắt về phía bên ngoài Linh Thành. Chỉ thấy cơ man bao nhiêu là bóng người đang đi đi lại lại, miệng rên rỉ những tiếng ô a trầm thấp. Trang phục đám người này không khác mấy so với mười Linh Vệ nơi đây, chỉ là có phần rách nát tả tơi như vừa ở nơi hỗn chiến về. Trên mặt, con người chuyển thành một vùng xanh lét đầy quỷ dị, nổi bật lên trên những vết thương đang lở loét khắp cơ thể. Điều quái dị hơn cả chính là ngoài phần lớn những kẻ này, còn có vô số những kẻ thân mặc một bộ giáp đen thui, thân ảnh lúc ẩn lúc hiện; Lại có những kẻ trên tay còn cầm theo những cành củi dài, thi thoảng đưa lên mắt nhắm y như kiểu của Hùng Lệ khiến Vô Diệp giật mình. Y chỉ tới những “thanh củi” dài nọ mà hướng tới phía Hùng Lệ, dùng ánh mắt mờ mịt mà hỏi.

- Đó cũng là “súng” sao?

- Không sai, chúng cũng là súng. Chúng được gọi là sniper – Súng bắn tỉa, loại đồ chơi có uy lực mạnh và tầm bắn cũng như sự chính xác rất cao! Hãy nhìn cho hết đi đã, sau đó hãy hỏi!

Hùng Lệ cười cười mà nói, Vô Diệp nghe vậy thì hơi cau mày, phóng tầm mắt đi xa hơn. Chợt ánh mắt co rúm lại đầy kinh hãi. Trước mắt hắn lúc này là những thân hình cao lớn, toàn bộ thân hình cao lớn ấy nổi bật lên giữa cơ man những bóng người bình thường khác. Tên khổng lồ này toàn thân đỏ rực như máu, các thớ cơ bắp lộ lộ nổi lên những tia gân guốc cứ như thể hắn bị ai đó lột da vậy. Điều kinh khiếp nhất chính là nơi bàn tay của hắn ta là một cặp vuốt lớn, ánh quang mang sắc lạnh khiến Vô Diệp hơi lạnh gáy. Chợt kẻ nọ quay lưng lại, lại một lần nữa Vô Diệp choáng váng – trên lưng kẻ nọ là vô số các mũi nhọn lớn, tua tủa chiếu về hai bên tựa như lông nhím. Khuôn mặt cũng lớn hơn những kẻ khác, trên miệng là những cái răng sắc trắng ớn, con người hoàn toàn một màu thanh sắc.

Cách đó không xa, cũng là một thân ảnh khổng lồ khác, dường như nó còn cơ bắp hơn cả kẻ khổng lồ màu đỏ nọ. Tuy vậy toàn thân kẻ này là một màu xanh lá, khắp thân loang lổ những chấm vàng, các gai nhọn mọc ra tua tủa nơi cánh tay, vai và đặc biệt là sống lưng. Trên mặt đặc biệt nhất có lẽ là ánh mắt vô thần cùng con người màu xanh lá, miệng được che lại bằng một dải hắc tuyến. Hai bàn tay kẻ này to bè, móng vuốt sắc lẹm, xem ra so sánh với mấy con đại hùng cũng còn lớn hơn mấy lần. Vô Diệp nhìn tới đây, lại dường như tưởng ra cảnh mình bị kẻ khổng lồ màu xanh lè này tóm được... Trán y vã mồ hôi, vội vàng quan sát tiếp.

Qua hai lớp tường nữa, ánh mắt Vô Diệp lại càng ngưng trọng với thứ mà mình vừa nhìn thấy. Đó là một thân ảnh nữ nhân, toàn thân mặc một bộ áo váy màu đỏ như máu. Thân hình nữ nhân này quả là quá sức kiều diễm: Bộ ngực đầy đặn, đôi chân thon dài đủ khiến bất cứ kẻ nào mắt hồn. Chỉ có điều là, nữ nhân này cũng không phải là con người. Trên khuôn mặt kiều mị ấy, đôi con ngươi lóe lên một màu đỏ kì quái. Phía sau đầu là vô số các xúc tua tựa như những con tiểu xà màu đỏ đang không ngừng đảo qua đảo lại; Kinh hãi nhất chính là bàn tay thon dài của nàng ta, trên các ngón tay đều gắn vô số tiểu đao dài. Thi thoảng nàng ta hươ tay, chúng chạm vào nhau vang lên những tiếng lanh canh sắc lạnh.

Vô Diệp nuốt nước bọt cái ực, sau đó dùng ánh mắt nửa như oán hận, nửa như van lơn nhìn tới Hùng Lệ. Chợt ánh mắt ấy biến đổi khi thấy Hùng Lệ đang dùng một ánh mắt như thôi thúc mình nhìn tiếp, Vô Diệp cảm thấy như có một luồng điện lạnh chạy dọc sống lưng, không nóng mà mồ hôi toát ra như tắm. Y lại quan sát thật kĩ một lần nữa, lần này thì không kim chế nổi mà kêu lên một tiếng đầy kinh sợ.

Trước mắt y lúc này là một thân hình vô cùng to lớn, thậm chí lớn gấp ba bốn lần tên khổng lồ xanh là lúc trước y thấy. Toàn thân nó là một màu xanh quỷ dị, tựa như mốc meo mà không phải mốc meo, tựa như đồng rỉ mà không phải đồng rỉ. Cái thân hình to lớn ấy bán thân lơ lửng, khuôn mặt chỉ có cái miệng to khủng khiếp cùng với cái lưỡi dài ngoằng, lè ra trần nhớp tằm can. “Nó không có mắt!”. Vô Diệp nhủ thầm, quan sát thật kĩ cái thân hình to lớn ấy. Đúng là nó không hề có mắt, trên đầu ngoài cái miệng rộng cùng cái lưỡi thông lòng chiếm quá nửa, y không hề thấy con người đâu. Chợt lại nghe thấy những tiếng âm âm

lục cục phía sau khiến y chú ý, sau đó rất nhanh ánh mắt đầy co rút. Chỉ thấy bên cạnh đó là một khối cầu to lớn, tựa như là một trái trùy đang được thân hình nọ kéo lê phía sau, để lại một rãnh sâu trên mặt đất...

- Thế nào, có gì cần hỏi ta nữa không?

Hùng Lệ cười, nhìn tới Vô Diệp mà hỏi, chỉ thấy toàn thân hắn đang run lên thì cười thầm, tuy vậy không hề lộ ra chút cảm xúc nào, hắn vẫn giữ nguyên một bộ mặt vô thường vô phật nhìn tới. Vô Diệp hồi lâu mới trấn tĩnh lại được, run giọng.

- Người... người...

- Người yên tâm đi, ta sẽ trang bị cho người đầy đủ cả... Hừm, xem nào...

Hùng Lệ búng tay tách một tiếng, trên người Vô Diệp lúc này đã mặc một bộ trang phục y như mấy nam nhân kia, chỉ khác là nó có chút nhỏ hơn mà thôi. Trước mặt y lúc này là vài cái thùng gỗ lớn, bên trong cơ man là các loại “đồ chơi” đủ mọi hình dạng. Hùng Lệ trước ánh mắt thất thần của Vô Diệp thì cười xòa, vươn tay cầm lấy một khẩu súng trong cái thùng, giơ lên trước mặt Vô Diệp mà giới thiệu.

- Đây là súng bắn tỉa Barret M82A1 – Được mệnh danh là “Lưỡi Hái Tử Thần”, nó là...

- Đây là súng máy Gatling M134 – Được mệnh danh là “Vua Chiến Trường”, nó là...

- Đây là shotgun MR37 – Steakout, uy lực phá hủy cực mạnh. Cái này là shotgun Remington 870...

- Đây là súng lục Mauser M1890...

Cứ như vậy mà giới thiệu từng loại trước ánh mắt thất thần của Vô Diệp, cạnh hắn là một cái bàn dài được Hùng Lệ tạo ra để bày các loại súng. Cứ như vậy một hồi lâu, cuối cùng Hùng Lệ cũng giới thiệu xong tất cả, hắn cười cười mà vỗ vai Vô Diệp.

- Người yên tâm, chỉ cần bắn trúng điểm yếu thì bọn chúng chắc chắn sẽ chết thôi!

- Người... Hừ, chúng không phải đều do người tạo ra hết hay sao?

Vô Diệp hướng ánh mắt tức giận nhìn tới, Hùng Lệ thấy vậy thì chỉ cười mà lắc đầu, hắn khẽ nhún vai nói.

- Chúng không phải là Linh Vệ hay thủ vệ của ta, ngay cả ta nếu ra ngoài chúng cũng tấn công ta thôi!

- Ta không tin!

- Được, vậy thì thử một chút nhé, cho người chứng kiến tận mắt!

Hùng Lệ chợt khoát tay, lập tức tất cả xuất hiện ngay giữa đám người nọ. Chúng lập tức ồ lên đầy hứng phấn, ồ ồ kêu gọi nhau ào ào lao tới. Mười Linh Vệ ngay lập tức lên đạn rồi bắn liên tiếp, xác người cứ thế nối nhau ngã xuống như những thân lúa đổ gục dưới lưỡi liềm sắc. Trong tiếng súng nổ ran cùng với tiếng ồ ồ ào ào của đám người nọ, Hùng Lệ cố gắng nói to.

- Giờ người đã tin ta chưa?

Vô Diệp ánh mắt đầy co rút, hắn đã thấy cái bóng kẻ khổng lồ màu đỏ nọ đang ô ô chạy tới, vì thế mà cuống quýt.

- Ta tin, ta tin. Mau trở vào trong Linh Thành!

Hùng Lệ gật đầu, búng tay một cái. Lập tức tất cả lại trở lại vị trí cũ trên tường cao của Linh Thành, Vô Diệp nhìn lại chỗ mình vừa xuất hiện, chỉ thấy xác người tụ thành một đồng theo dạng vòng tròn bên ngoài chỗ họ đứng. Lại thêm cả tên khổng lồ màu đỏ nọ đang tru lên những tiếng giận dữ, dường như y đang bức bối vô cùng vì con mồi biến mất. Đám người nọ ồ ồ hồi lâu rồi lại tản ra, tiếp tục đi đi lại lại không biết mệt mỏi. Vô Diệp nói.

- Rốt cuộc chúng là thứ gì... ta thấy chúng giống những cái xác chết chứ không phải là con người!

- Đúng, chúng là những xác chết. Ta gọi chúng là Zombie! Giờ người cần thứ nào để ta cung cấp đạn?

- Ta cần tất cả chúng!

Vô Diệp ánh mắt dứt khoát, nhìn tới tất cả các vũ khí trên bàn mà nói. Hiện giờ, nếu muốn thoát thì hẳn cần tất cả các loại đồ chơi này, may ra có thể đối đầu với cái đám xác chết đông cả vạn phía ngoài thành kia...

Kim Minh đã tọa, rất nhanh cảm thấy được chú đã tiêu tán hết. Nàng mau mắn mở mắt, lại nhìn thấy Hùng Lệ đang đã tọa thì im lặng nhìn tới, trong lòng tràn ngập ý cảm kích. Nàng biết lúc này Vô Diệp đang bị Hùng Lệ tạm thời giam cầm trong Linh Thành, nhưng chắc chắn sẽ không giam giữ nổi quá lâu. Vì vậy mà nàng đã có chủ ý, nhẹ nhàng lôi bình ngọc bên sườn ra đặt trước mặt. Miệng khe khẽ tụng niệm chú ngữ, chỉ thấy cái bình như có linh tính, dần dần phát ra ánh thanh quang rồi tự động bay lên trên không, sau đó đột ngột tiêu thất. Kim Minh nhìn tới đây, ánh mắt có chút thả lỏng thở dài một hơi. Nàng tìm một phiến đá lớn gần đó, ngả lưng vào ngồi nghỉ. Ánh mắt vẫn chăm chú nhìn tới phía Hùng Lệ...

Vận dụng năng lực tưởng tượng tại Linh Thành chính là thứ khiến cho chủ thể tiêu hao thể lực cùng chân lực nhiều nhất. Để tạo ra bất cứ cảnh sắc hay vật dụng nào trong Linh Thành, ngoại trừ những thứ cố định như nhà cửa, khuôn viên, cây cối... thường vô cùng tổn hao sức lực. Đầu tiên là phải điều động Tiềm Thức xác nhận vật đó là có thực, sau đó tới Nội Tâm thêm vào các khả năng của đồ vật đó, cuối cùng mới có thể xuất hiện tại Linh Thành. Chuỗi này là một thể thống nhất với tất cả các sự vật, vì thế nên việc Hùng Lệ tạo ra lúc này với kẻ khác mà nói quả thật là nằm mơ giữa ban ngày. Vô số zombie, quái vật, xạ thủ, vũ khí, trang bị... như hiện tại, quả thật rất khó có thể có người thứ hai làm ra được như hắn. Họ chẳng cũng chỉ có mấy lão quái Hóa Thần Kỳ mà thôi, khó là vậy, lại thêm sự tưởng tượng sao cho cụ thể nữa cũng khiến cho chủ thể vô cùng tổn hao chân lực bản thân. Nhưng Hùng Lệ có thần thức mãnh liệt hơn những kẻ khác, lại nữa những thứ này hắn cứ án theo trí nhớ về game bắn súng nọ mà tạo ra, vì thế giảm bớt đi phần nào sự căng thẳng khi phải tạo ra một lượng lớn sự vật như vậy. Tuy nhiên, sự hao tổn thể lực của hắn cũng không hề giảm đi chút nào.

Kim Minh vừa ngồi chưa được bao lâu, nàng chợt cảm nhận được một cảm giác kì quái xuất hiện trong cơ thể mình, lại cho rằng được vật còn sót nên vội vã đã tọa. Nào ngờ càng đã tọa thì nhiệt khí trong cơ thể lại càng tăng tiến theo cấp số nhân. Kim Minh như rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, nàng cảm thấy toàn thân nóng nực vô cùng, không thể tự chủ mà tự giải khai y phục. Nàng không biết cái cảm giác kì quái này là gì, chỉ cảm thấy mình đang thiếu thốn một thứ gì đó, theo bản năng đưa tay lên tự xoa nắn lấy nhũ phong của mình, hơi thở càng lúc càng trầm trọng, ánh mắt càng lúc càng đỏ lên như lửa...

106. Chương 106: Trò Chơi Bỏ Dỡ

- Người cứ đi đi, ta sẽ ở phía trên tiếp tế cho người. Người cần gì cứ hô!

Hùng Lệ lúc này đang ngồi chễm chệ trên một cái trục trắng lớn, hắn vác một cái loa đưa lên miệng mà oang oang hướng tới Vô Diệp. Vô Diệp hơi cau mày, hắn hiện tại đang đứng phía trước cánh cổng của Linh Thành, tay đang cầm theo một khẩu súng máy FN M249. Y ngược lên mà nhìn tới Hùng Lệ đang lơ lửng ngồi trong bụng con chim sắt mà hắn gọi là trục thẳng, lại liếc mắt về phía tường cao của Linh Thành. Nơi đó vừa xuất hiện một đoàn nữ nhân, quần áo vô cùng lạ mắt, tay đang cầm những cục gì đó xù xù đầy màu sắc sắc sỡ mà múa may, miệng thì hô lên.

- Cố lên, cố lên...!

Không biết là do bản năng hay là y nhìn mà bắt chước mấy Linh Vệ bên cạnh Hùng Lệ, y làm ra một động tác vô cùng kinh điển. Tựa như các Rambo hay Commando thường làm trước lúc sắp vào trận chiến. Đó là nhổ phì một bãi nước bọt, túm một nắm đất mà xoa xoa vào tay, dùng ánh mắt coi thường hướng tới phía xa xa, sau đó sách súng lên vai, tiêu sái mà bước tới. Họ chẳng, chỉ là nếu hắn cơ bắp một chút, thêm cả cái cảnh hắn hô lên câu “Ok, lets go!” là có khi hắn hoàn toàn trở thành một rambo như trong phim Mỹ thực thụ.

Vô Diệp bắt đầu xiết cò súng, từng tràng súng nổ ran kèm theo tiếng những cái xác biết đi nọ ngã gục trước mặt hắn thành một đồng lớn, nom xa như một khu boongke đang được xây dở...

- Đổi cho ta súng khác, ta cần súng có tám cái lỗ!

Vô Diệp hô lớn, tay vẫn không ngừng xiết cò nhắm tới những thân ảnh đang ô a lao về phía mình. Hùng Lệ phía trên nghe vậy thì phì cười, hắn coi như việc này chỉ là một màn game mà thôi, vì vậy cũng chẳng hẹp hòi gì mà ném cho y một khẩu Gatling M134. Vô Diệp đón lấy, ánh mắt tràn ngập sát ý mà siết cò, từng luồng tia lửa ào ào chiếu tới những thân ảnh đang ô a tràn tới. Từng loạt ngã rạp, đổ rạp trước những loạt lửa ấy, tựa như những thân lúa đổ rạp khi bị cắt khỏi gốc rễ. Vô Diệp dường như quên mất mình đang ở đâu, y hưng phấn gào thét và chửi rủa. Chợt có một thanh âm khiến y chú ý quan sát, đó là tên khổng lồ với cặp vuốt dài đang ô ô chạy tới. Vô Diệp ánh mắt có chút ngưng trọng, nhằm hướng súng thẳng thối phía đó mà bắn. Từng đạo từng đạo tia lửa lao tới, găm chi chít lên thân thể to lớn màu đỏ nọ, ấy vậy mà nó vẫn không hề giảm tốc lại khiến y càng lúc càng khẩn trương hơn, không kiềm chế nổi mà có chút run tay. Thân ảnh nọ càng lúc càng lao tới gần, Vô Diệp càng lúc càng kinh hãi cực độ. Vừa vận đạn cũng hết, hắn bắt lực rút cây súng lục ra nhắm tới đầu tên khổng lồ mà bắn.

Bang, bang, bang!!! Dường như chẳng có chút ăn thua khiến Vô Diệp rùng mình, hai chân dường như không nghe theo lời điều chỉnh của bản thân để có thể chạy đi nữa, chúng như mọc rễ ở mặt đất vậy. Kẻ khổng lồ nọ áp sát dần, y chỉ cảm thấy bất lực, đã định buông tay. Chợt Ừnh một tiếng lớn, một tiếng nổ lớn phía trên không trung vang lên, một cái vỏ đạn lớn cỡ hai ngón tay người từ trên cao rớt xuống mặt đất, kèm theo đó là một tiếng huých nặng nề - Cái thân hình nọ đã ngã sấp ngay trước mặt Vô Diệp, từ thân thể trào ra thứ huyết dịch màu xanh tanh tưởi. Vô Diệp ngược đầu lên không, chỉ thấy Hùng Lệ đang ngồi trên trục thẳng, tay cầm một khẩu M82A1 thân trạm trổ cầu kì thì ngẩn ra, y chỉ hồi tỉnh khi nghe thấy giọng ồm ồm vang lên phía trên.

- Mau nạp đạn đi, chúng còn rất nhiều đấy!...

Kim Minh lúc này không còn tự kiềm chế được bản thân mình nữa. Ba cái đuôi trắng muốt nhất thời tự động hiện ra. Trên mặt nàg, ánh mắt lúc thì đỏ rực như lửa, lúc lại lạnh lẽo như băng. Trong vô thức, nàg lột bỏ hết y phục, chỉ còn chừa lại nội khố cùng cái yếm đào, dùng ánh mắt thèm khát xen lẫn bất lực nhìn tới Hùng Lệ, chậm chạp tiến tới. Biểu lộ bên ngoài của nàg lúc này kì quái, tương phản vô cùng. Có lúc thì bước tới, ánh mắt đầy ý khát khao, miệng rên rỉ ê a những thanh âm mị nhi; Lại có lúc vội vã quay đầu, tự bặm môi mà thì thào gì đó một mình. Hiển nhiên lúc này nàg ta đang đấu tranh tư tưởng rất mãnh liệt...

Vô Diệp vẫn đang mãi mê xiết cò súng, nhưng trong lòng lại hoang mang cực độ. “Ta đã lừa cho hắn ta kích thích vào dâm huyết của Kim Minh. Tại sao giờ vẫn chưa thấy có phản ứng gì xảy ra? Có lẽ nào hắn đã nhìn ra manh mối của mình?...”. Vô Diệp càng lúc càng cảm thấy bồn chồn, vì thế vài lần sợ ý đã cho đám zombie tiếp cận mình mà cào cấu. Nếu không phải Hùng Lệ phía trên bắn yểm trợ, chắc chắn lúc này hắn thành miếng mồi ngon rồi...

Đấu tranh điên cuồng một hồi khiến Kim Minh thở dốc một cách nặng nhọc, toàn thân ướt đầm mồ hôi, dần lộ ra những khoảng da thịt câu dẫn. Cơ thể nàg ta không có cách nào so sánh với Linh Trâm hay Ngân Nguyệt, vóc dáng nàg cũng nhỏ bé hơn, tuy nhiên vì là Hồ nữ nên mị lực cũng không hề kém cạnh. Mỗi Hồ nữ sẽ có một điểm thu hút riêng, vì vậy mà Hồ nữ thường được săn đón một cách gắt gao bởi đám tu sĩ nhân loại. Thậm chí ngay cả các thú tộc khác cũng chẳng ngoại lệ, Hồ nữ chính là những tiểu thiếp mà bọn chúng ưa thích.

Kim Minh tự vật lộn với bản thân, cuối cùng thì nàg thở dốc mà buông lời. Thân thể như ma đưa lối, quỷ dẫn đường áp sát tới thân hình to lớn của Hùng Lệ. Ánh mắt nàg lúc này là một mớ hỗn tạp của ham muốn và kháng cự, của quý mị và đau đớn. Kim Minh không còn tự chủ nổi nữa, khê nhả ra cái lưỡi mà liếm, mà hôn lên mặt to bè của Hùng Lệ. Hai tay nàg thì bầu lấy cổ hắn, cố sức mà ghì xuống. Tưởng như nàg muốn lấy ngực mình để đè nát khuôn mặt của Hùng Lệ vậy...

Hùng Lệ đang ngồi trên trục thẳng, chợt cảm thấy có một chút kì quái. Không biết từ đâu lại truyền tới cho hắn một cảm giác bất an, liếc mắt nhìn tới phía Ngân Nguyệt đang điều khiển trục thẳng mà bỏ quên việc yểm trợ cho Vô Diệp phía dưới. Chợt hắn lấy làm cả kinh khi hình ảnh Ngân Nguyệt dần dần tiêu biến, chiếc trục thẳng không có ai điều khiển lập tức chao đảo rồi xoay tròn mà rơi thẳng xuống phía dưới. Ầm!!! Bụi đất mù mịt, Hùng Lệ hơi choáng váng, hắn ôm đầu lồm cồm chui ra khỏi cái máy bay. Đám zombie thì ô ô lên đầy thống khoái, ầm ầm nhào tới phía hắn. Vô Diệp thấy cảnh này thì mừng rỡ vô cùng, điên cuồng bắn giết để mở ra một con đường inh đào tẩu.

Hùng Lệ còn đang choáng váng, khi đỡ hơn một chút thì đã thấy đám zombie áp sát mình rồi khiến hắn giật mình. Nhưng rất nhanh khẽ búng tay một cái, lập tức mười nam nhân lúc trước xuất hiện, trên tay ai cũng là một khẩu Gatling M134. Họ đứng thành một vòng tròn bao bọc hắn ở phía trong mà hộ vệ. Lại mất thêm một lúc nữa, Hùng Lệ mới hoàn toàn tỉnh táo lại, giữa cái đồng hồ hỗn loạn cơ man bao nhiêu là xác chết cùng vỏ đạn và tiếng gầm ầm ầm của những khẩu súng. Hắn đứng đó, chợt nhớ tới Vô Diệp, vội vã nhìn sang. Chỉ thấy y cũng đang điên cuồng bắn giết, có điều y vừa bắn vừa tiến thẳng lên phía trước thì giật mình. “Có lẽ nào hắn ta đang định lợi dụng chuyện này để đào tẩu?”. Hùng Lệ có chút mất bình tĩnh, suy nghĩ có sự không tập trung, lập tức nơi này phát sinh biến hóa. Chỉ thấy khung cảnh biến đổi rất nhanh, lập tức hóa thành một khoảng sân rộng lớn, chính giữa là con zombie khổng lồ - cửa cuối cùng mà hắn sắp đặt. Cạnh đó là đủ các loại zombie khác, có cả nữ zombie áo đỏ, tên khổng lồ xanh, khổng lồ đỏ cùng vô số đám zombie thường đang hú lên từng chập như hưng phấn vô cùng. Sau tiếng ề a trầm thấp của tên zombie khổng lồ nọ, tất cả bọn chúng lao về phía hắn.

Mười nam nhân nọ tay vẫn xiết cò súng, ánh mắt không hề có một chút lay động nào trước đàn zombie trước mặt. Súng vẫn cứ đều đều khạc lửa, từng lượt từng lượt tia lửa đỏ quét tới khiến đám zombie nọ có chút sững lại, thân hình lũ zombie thường thì ngã rạp từng loạt như những con ki bowling bị đốn ngã. Nhưng không vì thế mà chúng lùi bước, vẫn ề a dẫm đạp lên nhau mà lao tới. Duy nhất chỉ có đám zombie xanh đỏ cùng zombie nữ kia thì có chút chậm lại, dường như đang suy tính điều gì đó. Vô Diệp lúc này đang lẩn vào một xó, thi thoảng mới có vài zombie đi lạc mới lao vào phía y. Thi thoảng y mới cần xiết cò súng, xong mắt lại ngưng trọng nhìn về phía đám người Hùng Lệ trước dòng lũ zombie đang ào ào lao tới hắn. Vô Diệp ánh mắt có chút ngưng trọng, sau đó lại chăm chú quan sát phía xa. Chỉ thấy sau lưng con zombie khổng lồ nọ dường như là một cánh cửa, tuy nó có chút lạ mắt nhưng y vẫn dám chắc đó chính là cánh cửa để đào tẩu.

Trong đầu y lúc này là trăm phương ngàn kế để có thể lập tức đào thoát, vì vậy nên dường như quên mất đám zombie nọ đang lao tới phía mình. Chừng cạn một chén trà, y đột nhiên cười lên đầy quỷ dị, vung tay rút chốt một quả lựu đạn cay mà ném ra khoảng sân, sau đó mau mắn rút tiếp ném tới phía Hùng Lệ. Cứ mỗi một quả, y lại ném một quả khiến khoảng sân trong chốc lát lập tức mù mịt khói, sau đó mau chóng tìm một góc khuất, nín thở nhắm mắt để chờ thời cơ. Quả nhiên như y tiên liệu, đám zombie đầu lĩnh nọ thấy vậy lập tức ề a dầy tặc giận, bắt đầu lao tới phía Hùng Lệ cùng mười nam nhân nọ...

Kim Minh lúc này đang trực tiếp thể hiện thú tính của giống cái khi động tình. Nàng ôm ấp, hôn hít, gát gao ôm lấy thân hình to lớn của Hùng Lệ. Mắt nàng lúc này đỏ ngầu như máu, ngay cả ba cái đuôi dường như cũng chịu kích thích cực độ, chúng xù ra, to lớn lạ thường. Gát gao quấn lấy lưng Hùng Lệ như những con đĩa đói thấy máu ngon. Hơi thở càng lúc càng trầm trọng, nàng cảm thấy thiếu thốn, thêm khát, cực kì thêm khát... Kim Minh vội vàng áp chặt ngực mình vào mặt Hùng Lệ, miệng rên rỉ những thanh âm mị mĩ vô cùng. Tay nàng lần mò, tìm kiếm dưới hạ thân hắn, vuốt ve, mơn trớn... Trong đêm tối, tiếng rên rỉ vang đi khiến cho bất cứ kẻ nào nghe thấy cũng cảm thấy cơ thể đột nhiên nóng bừng, không thể kiềm chế nội dục vọng...

Hùng Lệ bên trong cảm thấy đau đầu khôn tả, hai mắt hoa đi dường như không còn tập trung nổi suy nghĩ của mình nữa. Tất cả khung cảnh xung quanh đột ngột tan biến hết, trở lại là một cánh đồng hoa bát ngát. Vô Diệp thấy vậy thì cả mừng, vội vã hóa thành một làn tử quang mà lao về phía cánh cửa nọ. Hùng Lệ tự tát vào mặt mình những mong có chút tỉnh táo, chợt thấy tử quang nọ đang điên cuồng lao tới phía cánh cửa thì cáu giận cực độ. Đưa súng lên nhắm, lại một lần nữa mắt hắn hoa lên, không thể nào tập trung nổi, tới khi nhìn lại thì tử quang đã hoàn toàn biến mất, hắn bực bội trở lại thực thân.

Vừa mới trở lại, điều đầu tiên đập vào mắt hắn chính là cặp nhũ phong của Kim Minh đang áp chặt lên mặt, thêm nữa lại cảm thấy một bàn tay nhỏ nhắn đang vuốt ve căn nguyên của mình thì cả kinh. Chợt phía xa xuất hiện tiếng cười đầy thâm ý, là giọng của Vô Diệp.

- Hắc hắc... ngươi tưởng có thể giam ta mãi hay sao?... Hắc hắc hắc...
- Vô Diệp, tên khốn!
- Hắc hắc... khốn? Ta cho ngươi thưởng thức tư vị xử nữ Hồ... khốn gì đây?...
- Ngươi...!

Hùng Lệ chợt giật mình khi nhìn thấy khuôn mặt Kim Minh, nàng ta lúc này mặt đỏ lên như kẻ say, nhưng trong mắt lại đầy sự thống khổ, nước mắt như mưa. Giọng nàng thì thảo trong tiếng nấc nghẹn và rên rỉ.

- Hùng ca... ca... muối... muối nóng... Muối... muối biết ca không cố ý... là... là do tên Vô Diệp... nhưng mà... nhưng mà muối muốn... ca... cầu giúp muối...

- Kìa... Hùng Lệ, mau giúp nàng ta đi chứ... Mà thôi, ta không có hứng thú xem kẻ khác ân ái, ta lánh đi vậy. Hắc hắc hắc...

Vô Diệp nói, sau đó tử quang chợt lóe định rời đi, nào ngờ từ trên không xuất hiện một vòng sáng lớn màu lam ngọc chụp thẳng vào hắn. Trong không trung nhất thời vang lên tiếng kêu thảm thiết của Vô Diệp, át đi cả thanh âm ứat át của Kim Minh.

- A... a... a... a... Không ,đừng luyện phách ta... không...

Góp ý xin mời qua đây a, đa tạ! tangthuvie/forum/showthread.php?t=89021

107. Chương 107: Bọ Ngựa Bắt Ve

Tử quang đã hoàn toàn bị cái vòng sáng màu lam ngọc nọ thôn phệ, sau đó vòng sáng dần dần thu nhỏ lại, hiện nguyên hình là cái bình ngọc mà Kim Minh niệm chú lúc trước, ngay ngắn nằm trên nền đất. Kim Minh nhờ tiếng hét thảm của y mà có chút thanh tỉnh, nàng nói.

- Vô Diệp, đây là cái giá dành cho kẻ đã làm hại đại tỷ của ta!

- Kim Minh, cô không sao chứ, mau buông ta ra!

Hùng Lệ nghe thấy Kim Minh dường như đã tỉnh táo thì nói, nào ngờ chỉ một lát là nàng ta lại như cũ. Lại nghe nàng ta nói.

- Ca ca... muối... muối không chịu được nữa đâu... ca ca... muối... Lần đầu tiên của muối... ca... muối nóng lắm... cầu xin ca ca đáp ứng... Muối... ca... ca cứ coi như... muối lấy thân báo ơn đi...

- Không được, ta không thể làm như vậy!

Hùng Lệ khẳng khái nói, lập tức vận dụng Vô Thần cùng nhắm phạm âm. Con người hắn toàn một màu kim sắc, quanh thân mình lập tức lơ lửng kí ngón phạm âm. Nhưng dường như điều này với Kim Minh là vô dụng, chỉ thấy nàng ta dường như điên cuồng hơn. Nơi mi tâm xuất hiện một dấu ấn đỏ như ngọn lửa, nhưng lại tỏa ra ánh ngân quang nhàn nhạt. Hùng Lệ vô tình đưa mắt tới thì kinh ngạc, sau đó lập tức phạm ngón tắt ngấm, cho dù hắn có cố gắng bao nhiêu cũng không thể vận dụng phạm âm thì kinh hãi. Lại nhìn tới ánh mắt Kim Minh, ánh mắt nàng ta lúc này tựa như thiên ti vạn lữ; có lúc lại tựa như vực sâu bí hiểm; có lúc lại thanh mát tựa như biển rộng mênh mang... Hắn không còn tự chủ nổi mình nữa, toàn thân đã nóng bừng nhưng vẫn cố gắng chịu đựng. Lại nghe thanh âm đầy mỉa mai của Kim Minh truyền tới.

- Ca ca... làm ơn đi ca... muối không thể chịu được nữa... Lần đầu của muối... lần đầu dành cho ca... chỉ... chỉ cầu ca ca đừng bỏ rơi muối... ca ca...

Hùng Lệ im lặng, mắt hắn lúc này đã đỏ ngầu như máu, thú tính nổi lên. Dường như không quan tâm tới lời nói của nàng ta mà chồm tới, khuôn mặt to bè rúc vào giữa cặp đào tiên...

- Xích Nha, Hồ nữ kia... hồ nữ kia lẽ nào lại là...

- Đúng đấy Phi Yến, Hồ nữ kia chính là Ngân Hồ - Tiên Hồ chuyển thế!

- Chàng mau mau tìm cách giúp chủ nhân đi!

- Ày, nàng không thấy chủ nhân đang sắp hưởng phúc sao? Sao lại phá hoại kia chứ?

- Cái gì mà hưởng phúc? Chàng có muốn chết không hả? Hừ hừ...

- Ấy, thôi được. Nhưng nàng cũng phải giúp ta một phen, dù sao kia cũng là một Hồ nữ, lại là Ngân Hồ, ta sợ ta cũng không thoát nổi Tiên mị của nàng ta!

- Ân!...

Lúc này, trên mặt Hùng Lệ chợt phát sinh dị biến. Con ngươi lập tức như bị xé dọc, một bên là màu đỏ rực như lửa, một bên là màu xanh tĩnh lặng tựa như nước biển. Dị biến phát sinh khiến Hùng Lệ lập tức ngừng tay, còn Kim Minh thì vẫn rên rỉ không thôi, bầu chặt lấy thân hình Hùng Lệ như thể nếu bỏ hẳn ra nàng sẽ chết. Chợt Hùng Lệ hơi cúi đầu, bế bổng thân hình nàng lên, sau đó ánh mắt nọ chiếu thẳng tới mắt nàng. Kim Minh nhất thời cảm thấy buồn ngủ vô cùng, mắt cố gắng nhìn tới rồi sau đó lập tức dần dần nhắm lại, hơi thở cũng đã phần nào điều hòa dần. Hùng Lệ nhẹ nhàng tìm tới y phục, mặc lại cho nàng ta sau đó định bụng bế về hang. Chợt một giọng nữ nhân phát ra từ miệng Hùng Lệ.

- Chủ nhân, khoan hãy đi đã!

- Chủ nhân mệt rồi, nàng định không cho người nghỉ hay sao?

Xích Nha lên tiếng, Hùng Lệ vốn trong lúc trước đã được hai người trợ lực, vì vậy không khỏi cảm kích. Lại nữa là tâm ý tương thông, cả hai người đều sống trong Linh Thành của hắc thể nên không cần hỏi han nhiều cũng đã hiểu họ là ai. Vì vậy hắc thể cũng không giạt mình khi cả hai gọi hắc thể là chủ nhân.

- Có chuyện gì sao?

Hùng Lệ lên tiếng, Phi Yến nói.

- Phía sau có kẻ nhìn lên!

- Ha ha ha... không ngờ hai người hoan ái lại có thể chú ý tới xung quanh như vậy... thật đáng ngưỡng mộ... ngưỡng mộ...

Một giọng nam nhân bất ngờ cất lên phía sau lưng, loạt soạt một hồi, từ trong đám cây nhảy ra một thân hình nam nhân cao lớn, thân mặc ngân giáp, tay cầm đại đao cưỡi trên một con Sư Vương lớn. Hùng Lệ khẽ để Kim Minh dựa vào một vách đá phẳng, sau đó chậm chậm quay lại nhìn cho thật kĩ. Chỉ cảm thấy một luồng sát khí liên miên từ kẻ nọ toát ra, thêm nữa khuôn mặt dường như đang bùng bùng nhiệt khí khiến hắc thể hiếu kỳ, hỏi.

- Người là ai?

- Hừ! Là ai không quan trọng. Người đường đường thân là Tiên Thú, vậy mà lại đam mê dâm sắc, cấu kết với Hồ nữ bức hại nhân loại. Thử hỏi người có xứng làm Tiên Thú hay không?

Hùng Lệ đã dùng tới Thấu Tâm Thuật, nhìn qua một hồi rồi mới cười nhạt nói.

- Tiên thú thì sao, người cho rằng ta không được tìm kiếm kho báu sao? Hay là ta phải nhường hết cho người, để người thu hết Nguyên Âm Xử Nữ cùng với tu luyện Song tu – Ta nói đúng chứ, Hắc Âm Môn môn chủ Chấn Hoàng? Người cho rằng ta làm như vậy là vô sỉ, vậy người tự xem lại mình đi!

- Người năm mươi bảy đã cưỡng bức nữ nhân một gia tộc tu tiên quyền thế, sau đó nhờ cha mẹ dùng tiền tài nên mới yên thân. Từ sau đó, không biết có bao nhiêu nữ nhân bị người làm hại để tu luyện. Có cần ta đọc ra giúp không nhỉ? Xem nào... hừm... nào là Diệp Chi, Nhan Ly, A Hoài... rồi còn có cả... Khổng Trâm...

Một giọng nữ nhân từ miệng Hùng Lệ cất lên một tràng dài, thanh âm đầy điệu cợt hướng tới Chấn Hoàng khiến y cả kinh, ngẩn người ra. Sau đó đột nhiên quát lớn đầy hăm dọa.

- Câm miệng! Khá khen cho người điều tra kĩ thân thể của ta, như vậy càng có lí do để cho ta diệt sát người!

Sư Vương dường như cũng góp vốn cùng Chấn Hoàng, gầm lên như thị uy. Hùng Lệ hơi cau mày, lại bí mật nói chuyện trong nội tâm với cả hai người.

- Phi Yến, sao người lại biết rõ về hắc thể như vậy? Chọc giận hắc thể lúc này đâu phải là việc hay? Chân lực ta đã giảm sút quá bảy phần, đầu chắc chắn đại bại!

- Chủ nhân, người cứ yên tâm đi. Phi Yến vốn là Thần Long, trời sinh Long Nhân Chi Giới – có thể thông thiên thấu địa, việc nhìn ra thân thể của hắc thể ra cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi!

Xích Nha tiếp lời.

- Chủ nhân, nếu người mệt thì cứ nghỉ ngơi, cho ta mượn thân thể người là đủ!...

Chấn Hoàng tay nắm chặt thân trường đao, hướng về phía Hùng Lệ mà cười gằn, nói.

- Thế nào, run sợ tới nuốt phải lưỡi rồi hả?

- Câm miệng đi, tên nhân loại không biết trời cao đất dày là gì kia. Không cần chủ nhân ra tay, ta ra tay là đủ rồi!

Giọng Xích Nha Vang lên, thân hình Hùng Lệ chậm rãi bước tới. Chỉ thấy con người hần lúc này hoàn toàn một màu đỏ rực như lửa, cả hai bên đầu là màu đỏ, hơn nữa còn bị chẻ đôi. Từ mắt phát ra ánh hồng quang quỷ dị, tản mát một loại tư vị trần nhiep. Chợt Hùng Lệ hú lên một hồi, thân thể lập tức có vô số hồng quang như những sợi tơ bao bọc kín lấy hần, quang mang chói mắt, linh khí hỗn loạn hình thành một cái kén lớn. Chấn Hoàng có chút ngưng trọng, nheo mắt nhìn tới. Chỉ thấy đột nhiên hồng quang cực thịnh, sau đó một luồng khí tức kì quái xuất hiện. Thân ảnh Hùng Lệ có sự biến đổi cực hạn khiến y trong mắt ánh lên tia sợ hãi.

Hùng Lệ lúc này vẫn là thân hình bạch hừng to lớn nọ, nhưng trên khuôn mặt cùng toàn thân có sự biến đổi khiến cho Chấn Hoàng một phen kinh tâm. Trên khuôn mặt to bè ấy, nơi trán không rõ từ đâu xuất hiện hai nhánh sừng nhỏ nhú lên, nom như những cái sừng của đám hươu non vậy. Lại nữa, trên hai bên mép đã thành linh xuất hiện hai sợi râu dài màu sắc hoàng kim, dưới ánh trăng phản chiếu tạo thành một làn quang mang ngân sắc. Toàn bộ thân thể thay vì lớp lông trắng, nay biến hóa thành những lớp vảy dày, kim quang nhàn nhạt xuất hiện. Móng vuốt dài ra, sắc lạnh. Điều khiến Chấn Hoàng kinh hãi nhất chính là trong mắt Hùng Lệ, đôi con người tràn ngập một màu hồng sắc bị chẻ dọc, hai cái răng nanh mọc dài ra trông quỷ dị vô cùng. Chấn Hoàng dường như không tin vào mắt mình, lại nữa Sư Vương hần cười không ngừng run rẩy khiến hần cả kinh, lắp bắp.

- Hùng Lệ... người... lẽ nào Hùng Lệ người chỉ là một Kí Thân?...

Kí Thân có thể hiểu nghĩa như kí sinh hay cộng sinh một dạng, tức là thân thể chủ thể chỉ là nơi kẻ khác kí gửi linh phách. Tình trạng hiện nay của Hùng Lệ cùng với nhị long cũng có thể coi là gần như vậy, chỉ khác là linh phách nhị long không xâm chiếm quyền điều động thân thể Hùng Lệ mà thôi.

Xích Nha thấy vậy thì cười nhạt, hú lên một hồi dài khiến Sư Vương nọ run rẩy, lăn ra nền đá mà bất tỉnh. Chấn Hoàng càng lúc càng thêm sợ hãi, theo lịch duyệt của lão mà nói, chắc chắn Hùng Lệ này chỉ là một kẻ nô bộc cho người đang đứng trước mặt lão. Thêm nữa, dựa vào những đặc dị trạng của Hùng Lệ lúc này, lão dám chắc mười mươi là nó có liên quan tới Long tộc.

Long tộc vốn cũng là thú tộc, tuy vậy thì thường rất hiếm gặp do Long tộc trời sinh thể chất cũng năng lực cường đại, thêm vào nữa là khả năng truyền thừa rất thấp nên dần dần bị suy tàn. Thêm một phần nữa, là Long nhân thường tu tập rất nhanh tới đại thành để phi thăng, do đó số Long nhân còn lại tại U Châu là vô cùng hiếm gặp. Trải qua mấy ngàn năm, trong cổ thư cũng chỉ lưu lại có một vài điển tích về việc tu sĩ nhân loại có cơ duyên gặp mặt Long nhân. Lại nữa, Long tộc là thượng đẳng thú tộc, là kẻ trời sinh thông tuệ, thấu thiên triệt địa, đối với con người cũng không có ác cảm. Vì thế nếu có cơ duyên gặp mặt một Long nhân, đây phải nói là phúc mấy đời mới đúng. Chấn Hoàng vì thế mà nhanh chóng thay đổi sắc mặt, cung kính kính mà bái lễ.

- Chấn Hoàng thất lễ, mong Long nhân lượng thứ!

Lão cung kính bái lễ, trên mặt lộ ra vẻ sung bái cùng cực, lại cúi đầu thật sâu để chứng tỏ sự thành tâm. Xích Nha thấy vậy thì cười nhạt.

- Không phải người muốn diệt sát ta để báo thù cho con trai hay sao? Sao giờ lại cung kính như vậy?

- Trước đó là do ta không có mắt mà mạo phạm, mong Long nhân thứ tội!

- Hừ, ác tâm của người ta còn lạ hay sao? Xích Nha, chàng không nên nhiều lời với y, cứ diệt sát là xong chuyện!

Phi Yến đột nhiên cất lời khiến Chấn Hoàng một phen cả kinh. Nhưng y cũng là kẻ lão luyện trong giao tiếp, vì thế nên cũng không quá hoảng hốt, vẫn giữ một mực cung kính nói.

-Ồ... thất lễ, thất lễ... Không ngờ lại có cả Long nữ ở đây... Thật sự thất lễ...

Lão nói xong thì khom lưng mà vái dài, tuy vậy trong đầu lại có toan tính khác.

“Thường thì Kí Thân chỉ có thể dùng ột linh phách mà thôi, trên thân thể Hùng Lệ lại có những hai linh phách. Chắc hẳn năng lực tự nhiên là ức chế, áp bức lẫn nhau nên không thể cường đại, xem ra nếu mình gắng công kích, ắt có thể chiếm được thượng phong!”. Chấn Hoàng trong đầu nhẩm tính, sau đó khẽ miệng khẽ cười. Gì mà nói chứ với linh phách Long tộc, cho dù là binh khí hay pháp bảo có nó để khảm nạm cũng đủ khiến cho kẻ khác trấn động chứ chưa cần nói tới uy lực chúng ra sao. Lại nữa Hùng Lệ là Tiên thú, đương nhiên cốt nhục cùng linh phách cũng không hề thấp kém. “Quả là một món lời to, ha ha ha...”.

Góp ý xin mời qua đây a, đa tạ!

tangthuvie/forum/showthread.php?t=89021

108. Chương 108: Động Thủ

Trong lòng thì vậy, nhưng ngoài mặt lão vẫn làm ra thái độ nhũn nhặn, cam chịu. Thật sự không may cho lão, ấy là Phi Yến đã sớm nhìn ra tâm kế của lão, nàng cười nhạt mà nói.

- Xích Nha, chàng diệt sát hần càng sớm càng tốt. Chàng biết không... xem nào... hừm... Hần đang âm mưu diệt sát chủ nhân, thu dụng hồn phách của chủ nhân và của hai ta để khảm nạm pháp bảo đấy!

- Ha ha ha, hần dám sao?... Chấn Hoàng, gan người thật to đấy, tiếp chiêu!

Xích Nha cười lớn, lắc người một cái, lập tức động thủ. Chấn Hoàng thì cả kinh, ánh mắt co rúm cả lại. Lão thật sự bất ngờ khi những gì mình vừa mới tưởng tượng ra trong đầu lại bị giọng nữ nhân kia nói toạc ra. Lại thấy những móng vuốt sắc lạnh nọ đang nhắm tới mình thì vội lùi lại một bước, hươ đao lên đỡ gạt. Chỉ nghe thấy đình một tiếng, Chấn Hoàng đã bị đẩy lui lại một quãng, trên nền đất lưu lại hai hàng dấu chân bị kéo lê. Xích Nha đứng đó, ánh mắt có chút khinh thường hướng tới Chấn Hoàng, hai bàn tay khẽ nắm lại phát lên những thanh âm răng rắc.

Chấn Hoàng thì sau một hồi sợ hãi, trên mặt lại hiện ra nét cười đầy quỷ dị. Lão chậm rãi thu đao, chỉ thấy trên thân đao có năm vết móng vuốt rạch tới, làm lưỡi đao vệt đi một chút. “Quả nhiên là như vậy, hồn phách Long nhân này không quá cường đại. Xem ra cứ dốc sức, chắc chắn thu về lợi lớn”. Chấn Hoàng đứng thẳng người lại, lão nhổ ra một ngụm nước bọt sau đó lắc lắc cái cổ, tựa như đang khởi động sau đó rất nhanh thân ảnh mờ mờ ảo ảo biến mất.

- Xích Nha, phía sau!

Phi Yến hô lên, Xích Nha nghe vậy thì không hề xoay lưng lại, chỉ khẽ cúi đầu về phía trước. Chỉ cảm thấy một luồng cuồng phong ào ạt lướt qua sát phía lưng mình, không khỏi tự nhủ thâm mình quá khinh địch. Hần khẽ trườn người xuống, sau đó bằng một động tác vô cùng tinh mỉ xoay tròn một vòng, dùng móng vuốt mà đâm thẳng tới yết hầu Chấn Hoàng. Động tác quá mức nhanh nhẹn này của Hùng Lệ khiến lão cả kinh, vội vã nhảy lùi lại, trên trán không nóng mà mồ hôi đã toát ra ướt đầm. Lão nhủ thầm: “Nguy hiểm thật...”.

Vốn Chấn Hoàng cho rằng, một khi Long nhân nọ sử dụng thân xác Hùng Lệ chắc chắn sẽ có sự bất tiện trong giao đấu. Thứ nhất là Hùng Lệ vừa trải qua một màn hoan ái với nữ Hồ nọ, chắc chắn sức lực đã tổn hao nhiều. Thứ hai là hùng tộc thân thể to lớn, tuy công kích cường hãn nhưng khả năng linh hoạt lại vô cùng hạn chế. Thứ ba là trong thân xác Hùng Lệ có tới hai linh phách Long tộc, chắc chắn chúng sẽ tự áp chế lẫn nhau, không thể phát huy được hết thực lực. Nhưng xem ra, lão lần này đã nhìn nhầm, nhất là sau sát chiêu nọ. Thân hình Hùng Lệ to lớn là vậy, ấy vậy mà chỉ trong nháy mắt đã né thoát một chiêu đánh

từ phía sau lưng của lão, thêm nữa lại có thể làm ra một động tác tinh mỹ, nhanh nhẹn tới như vậy để đáp chiêu khiến lão suýt nữa ném trái đặng.

Xích Nha sau chiêu phản đòn nọ thì sắc mặt lập tức thay đổi, thay vì vẻ cười cợt lúc ban đầu thì lúc này mặt y đã trở nên nghiêm trang, dùng ánh mắt chăm chú nhìn tới đối phương. Y cũng đã tự mình nhìn rõ Chấn Hoàng là một đối thủ đáng gờm, vì vậy ánh mắt lập tức ngưng trọng. Trong con người dường như xuất hiện thêm cả những tia cuồng nhiệt, chiến ý lan tỏa ra liên miên bất tuyệt.

Thiết Long trong long tộc mà nói vốn là chủng tộc hiếu chiến nhất, là một long chi cường hãn nhất, trời sinh làm chiến binh. Thiết Long khi mới sinh bản thân đã mang thần lực kinh thiên, lại trải qua rèn luyện khiến bản tính hiếu chiến càng bộc phát mạnh mẽ. Xích Nha cũng không khác là mấy, chỉ là vì y theo đuổi Phi Yến nên đành tự kiềm chế bản thân, tránh làm mất hình tượng của mình trước mặt nàng. Phi Yến là chi Thần Long, Thần Long tính cách lại trái ngược lại với chi Thiết Long, Thần Long xưa nay tính tình vô cùng hòa hoãn, chỉ chú trọng tu luyện, tránh thị phi. Thần Long trời sinh bản tính thích truy tìm được vật, thảo mộc... thế nên Thần Long cũng có danh xưng khác là Được Long. Chuyện một Thiết Long theo đuổi một Thần Long phải nói là chuyện vô cùng hi hữu ở Long tộc, thậm chí cả hai chi tộc này cũng không hề ưa nhau. Một bên hiếu chiến, một bên chỉ thích yên bình. Vì thế mà khi tin này loan ra khiến cả Long Tộc chấn động, lập tức cả Xích Nha cùng với Phi Yến được trưởng chi tộc gọi về, một phen giáo huấn những mong cải biến cả hai. Nào ai biết hai người nọ tình ý sâu đậm, đã sớm thuộc về nhau. Vì thế một phen này phí công: Hề Xích Nha bị cấm cố, tức thì Phi Yến tìm cách trốn tới tâm tình; Ngược lại khi Phi Yến bị quản thúc thì Xích Nha lại một phen mờ mẫn tới gặp...

Cứ như vậy cho tới ngày cả hai bị phát hiện, lúc này thì cả hai còn đang chung giường khiến tất cả những người truy tìm của cả hai chi tộc im bật. Đầu tiên là khẩu chiến, sau đó là một phen huyết chiến của cả hai chi tộc. Xích Nha lợi dụng hỗn loạn, bí mật ôm Phi Yến rời đi, nào ngờ hành động này của y bị một Thiết Long trưởng lão nhìn thấy, lập tức bám đuôi. Chờ cho cả hai tới nơi mà bây giờ là lãnh địa của Bạch Miêu gia tộc thì bất ngờ xuất hiện, hạ chú nguyên. Vị trưởng lão này hạ chú nguyên khiến cho cả hai phải tự lao vào tranh đấu, chém giết lẫn nhau vì chỉ có một người được sống. Cuối cùng, để chọn vẹn ân tình, cả hai quyết định tự bạo để mãi mãi được bên nhau...

Xích Nha một khi đã dùng ánh mắt này, chứng tỏ chiến ý đã bộc phát. Chỉ thấy quang mang chợt lóe lên, thân hình to lớn của Hùng Lệ đột nhiên tiêu thất ngay trước mắt khiến Chấn Hoàng cả kinh. Nhưng kinh nghiệm tham chiến của lão cũng không tệ, phản ứng rất nhanh hươu đao đỡ gạt phía sau. Chỉ nghe thấy đình một tiếng lớn, lão lại bị đẩy đi một quãng. Từ phía sau lưng lão, Hùng Lệ không biết đã xuất hiện từ khi nào, một trảo vỗ tới. Xích Nha thấy phản ứng của Chấn Hoàng khá nhanh nhạy, y cảm thấy rất hứng thú bèn cười ha hả đầy phấn khích mà nói.

- Ha ha ha... tốt, rất tốt... Người xem ra cũng là một kẻ thiện chiến đấy, đã lâu rồi ta chưa được động tay chân để giãn gân cốt... ha ha ha...

Tiếng cười còn chưa dứt, thân ảnh đã chớp động biến mất. Chấn Hoàng nét mặt lập tức ngưng trọng, nơi tai hơi nhúc nhích lắng nghe. Vút! Soạt! Đình!!!!. Những thanh âm giao chiến liên tiếp vang lên, chỉ thấy hai bóng ngân sắc lao vào nhau tựa như cuồng phong bạo vũ. Xung khí khiến những tán lá gần đó ngã nghiêng, kêu lên xào xạc. Dưới đất cũng không khác là mấy, đất đá bay tứ tung rào rào từng hồi. Phía bên trong, Xích Nha cùng Chấn Hoàng đang ăn miếng trả miếng, công thủ liên miên như nước chảy mây trôi, nhịp nhàng mà không kém phần uy lực. Chiêu thức xuất ra đều là sát chiêu, đều nhằm áp bức đối phương tới tử cảnh. Chấn Hoàng càng đánh càng cảm thấy có chút lo sợ, dần dần lão đang bị dồn ép vào thế hạ phong. “Xem ra không dốc sức một phen thì khó lòng mà thủ thắng!”. Lão nhủ thầm, lập tức dồn sức vào một loạt đao pháp, nhất thời bức áp Hùng Lệ phải lùi lại, sau đó lão múa đao che kín khắp các bộ vị, miệng lẩm nhẩm chú ngữ.

-Xích Nha, chàng mau dồn ép hắn, đừng để hắn dùng xong chú ngữ!

- Được!

Thân thể Hùng Lệ chợt nhảy lên cao, hú lên một hồi lạnh lẽo. Một trảo thủ lập tức ngân quang đại thịnh mà chụp tới phía Chấn Hoàng...

- Kỳ Dao, Kỳ Dao...!

- Ân, tỷ gọi gì muội vậy?

Kỳ Dao chợt giật mình, nàng dùng một ánh mắt đầy ngỡ ngàng nhìn sang phía bên cạnh. Quyên Quyên đứng đó khẽ mỉm cười, bạch sắc kim sa trên mặt nàng khẽ rung động, sau đó nói.

- Muội muội nên tập trung vào cho buổi lễ nha!

Kỳ Dao giật mình, nàng nhìn tới tay mười vị tỷ muội bên cạnh, thấy hoa đăng của họ đều đã không còn trong tay. Nàng lại nhìn tới phía dưới, chỉ thấy cơ man không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn tới mình thì bất giác có chút xấu hổ. Nàng vội vã thả tay khỏi hoa đăng của mình, để nó từ từ bay lên trên không trung, ánh mắt u sầu nhìn tới hoa đăng đang càng lúc càng bay cao, miệng ngọc khẽ thì thầm một mình.

- Giờ chàng đang ở đâu... Minh Tiến... ta nhớ chàng!...

Sau hoa đăng của nàng là hàng ngàn hàng vạn hoa đăng của những người tới sự lễ lần lượt được thả ra, chúng bay lên không trung tựa như những ngôi sao đang di chuyển vị trí. Khắp nơi trong Thiên Hoa trấn, những chiếc hoa đăng lần lượt nối đuôi nhau bay lên trên không trung. Những hoa đăng nhiều màu sắc nối tiếp nhau lung linh tỏa ánh sáng khiến chúng như một màu đêm tuyệt sắc cho bức tranh cảnh đêm trăng sáng. Chờ cho tất cả hoa đăng đã bay cao, Tiêu Hoa đứng đó nói lớn.

- Mau nổi nhạc, Hội Hoa chính thức bắt đầu!...

Một trảo của Xích Nha chụp tới, uy lực vô cùng, ấy vậy mà lần này là lần đầu tiên y ngạc nhiên. Chỉ thấy trảo thủ của mình bị đánh bật lại, trước mặt y lúc này là Chấn Hoàng – một Chấn Hoàng hoàn toàn khác lúc trước. Toàn thân lão lúc này cơ bắp nổi lên thật đáng sợ, da dẻ lão biến thành một màu đỏ rực như máu, ngân giáp phía bên ngoài dường như không chịu đựng nổi sự bành trướng của cơ bắp mà nhiều chỗ đã bị bực ra, rơi rớt xuống nền đất. Nhất là nơi hai cánh tay và trước ngực, các thớ cơ nổi lên cuộn cuộn. Chấn Hoàng khẽ vươn tay giật nốt mảnh ngân giáp còn vương lại nơi ngực, để lộ hoàn toàn một bộ ngực trần vô cùng rắn chắc. Lão lại khẽ vuốt vuốt tới bộ râu dài, sau đó hất nó ra phía sau lưng. Trên tay lão, thanh trường đao nọ dường như vừa được lôi từ trong lò rèn ra, lưỡi đao đỏ rực thì thoảng bắn ra những tia lửa lòe xòe. Xích Nha thấy vậy thì cười lớn.

- Ha ha ha... Tốt, ta thích!

Thân hình Hùng Lệ ánh hồng quang đại thịnh, chỉ thấy các phiến vảy xuất hiện ngầy cả trên đầu Hùng Lệ, chỉ để lộ ra đôi mắt. Còn lại, thậm chí là cả cặp sừng hay hai cái râu cũng đã xuất hiện ngăn phiến bao bọc. Tựa như mặc chiến giáp cũng là một dạng. Chấn Hoàng thấy vậy thì khẽ cười, lão có thể cảm nhận được uy áp của Hùng Lệ càng lúc càng lớn, tuy nhiên bản thân lão cũng đã dùng tới chú quyết cường thân, vì vậy cũng chẳng quá lo lắng, cười mà nói.

- Nào... tới đây đi!

Uỳnh uỳnh, ầm ầm...! Đó là những thanh âm liên tục xuất hiện lúc này, Xích Nha và Chiến Hoàng thoảng chốc đã trao đổi với nhau ngoài hai chục hiệp mà không ai chiếm thế thượng phong cả. Bất cứ công kích nào của Xích Nha lên thân thể màu đỏ rực của Chiến Hoàng đều vô dụng, và ngược lại. Đao phong của Chiến Hoàng khi chạm tới bộ chiến giáp bằng phiến vảy ngân sắc nọ đều không gây ra một chút thương tổn nào. Trường đao với ánh quang mang đỏ rực như dung nham vun vút qua lại mang theo sát ý vô biên. Cặp Ngân trảo của Hùng Lệ cũng không hề kém cạnh, ngân quang loang loáng tựa như thiểm điện mang theo chiến ý ngút trời... Cứ như vậy, lại qua thêm vài chục chiêu nữa, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh. Chấn Hoàng cảm thấy bất ngờ: “Lẽ nào suy đoán của mình là sai lầm? Dường như càng đánh y càng mạnh chứ không hề giảm sút? Lẽ nào thể chất Hùng Lệ này có thể sánh ngang với Long nhân?”. Nghĩ tới đây, lão không khỏi rung mình một cái, động tác chợt chậm đi một chút. Xích Nha chớp ngay thời cơ, lập tức song trảo đánh thẳng vào giữa ngực Chấn Hoàng, bức ép y lùi lại một quãng.

109. Chương 109: Thiếu Huyết

Chiêu này của Xích Nha dồn thêm cả chân lực của Hùng Lệ vào nên uy lực đại tăng, chỉ thấy Chấn Hoàng lùi lại, khoe miệng đã có chút rỉ máu. Xích Nha cười hà hà nói.

- Có thể chứ... ta tưởng người có thân thể kim thương bất hoại... hà hà hà...

Chấn Hoàng vì một chút mất tập trung, lập tức thụ thương. Lão thấy vậy thì hơi cau mày, lôi từ bên sườn ra một cái hộp nhỏ màu đen. Trong hộp là một viên đan được to cỡ ngón tay cái, có màu đỏ như máu. Lão khẽ thở dài, sau đó bỏ tọt nó vào miệng nhai. Lập tức trên người toàn thân có sự biến đổi kinh hãi, chỉ thấy hỏa khí từ thân thể lão phân tán ra xung quanh. Nhiệt hỏa mạnh tới mức đám cây cỏ gần đó lập tức héo rũ rồi bùng bùng bốc cháy. Thân thể Chấn Thiên lúc này dường như hoàn toàn được làm từ lửa. Ngọn lửa lan sang cả thanh đao khiến nó cháy bùng bùng, tuy nhiên, điều quái dị nhất có lẽ là râu tóc của lão lại không hề bị ảnh hưởng dù là một sợi.

Xích Nha thấy vậy thì ánh mắt càng lúc càng thêm những tia cuồng nhiệt, dòng máu cuồng chiến của y dường như đang bộc phát cực độ. Y không kìm chế nổi, khẽ bóp khớp tay răng rắc. Phi Yến thấy vậy thì khẽ nói.

- Xích Nha, chàng đừng nên quá ham chiến. Thân thể chủ nhân lúc trước đã trải qua nhiều hao tổn thể lực!

- Ủm, ta nhớ!

Xích Nha đáp, nhưng thật sự chỉ là đáp lấy lệ mà thôi, chứ chiến ý của hắn đã thiêu đốt tất cả rồi. “Thể lực không đủ thì có làm sao chứ? Chỉ cần thắng kẻ kia, đánh bại kẻ kia là đủ rồi!”.

Chấn Thiên chợt hét lên một tiếng lớn, hai tay cầm đại đao nhảy lên cao, nhằm thẳng hướng đầu Hùng Lệ mà chém xuống. Chỉ thấy những tàn lửa phía sau dường như hóa hình, tạo thành một dải lụa lửa dài chiếu sáng vách đá. Xích Nha phía dưới cũng không hề nao núng, hú lên một tiếng lớn, trên thân thể Hùng Lệ hồng quang cực thịnh. Quang mang dường như dồn tụ lại trên hai bàn tay Hùng Lệ, sắc sáng thể đón nhận chiêu nọ của Chấn Hoàng. Thân hình to lớn ấy khẽ nhún, lập tức như một mũi tên rời dây cung mà bắn lên, lao thẳng tới hướng đại đao của Chấn Thiên chém xuống.

Va chạm trong yên lặng... một giây... hai giây... mười giây... Vẫn im lặng, cứ như thể cả hai đang diễn một vở kịch vậy. Cả hai vẫn lơ lửng trên không, dường như nín thở, gió dường như cũng im lặng, côn trùng cũng ngừng kêu, tất cả dường như đều chăm chú chờ đợi kết quả.

Ầm!!! Một luồng xung khí điên cuồng lan tỏa ra xung quanh, chỉ thấy hai luồng lực đạo lúc này mới thành thể giao tranh. Một bên là lưỡi đại đao hỏa khí hùng hực, một bên là song trảo ngân quang lóe mắt. Hai luồng ánh sáng cứ lao vào nhau, lấn át nhau, thôn phệ nhau, hấp thụ nhau... Ánh mắt cả hai đều có sự ngưng trọng, sau đó đều híp hết cả lại. Hiển nhiên cả hai đang tập trung chân lực cao độ. Thời gian chậm chạp trôi đi, cuộc chiến chân lực nọ vẫn dai dẳng không thôi. Hồng quang cùng Ngân quang vẫn tranh dành nhau từng chút một. Chợt thấy trên mắt Hùng Lệ biến đổi, một bên mắt trái con người hóa sang màu lam. Lập tức thủ trảo ngân quang cực thịnh, khẽ hất mạnh lên một cái. Ầm ầm ầm đẩy lui cả hai lại một quãng, Chấn Hoàng loạn choạng phun ra một ngụm máu lớn, thoái lui một quãng xa mới có thể trụ lại. Lão hải cầm đại đao xuống lằm đằm tựa mới có thể đứng lên.

Phía bên này, Hùng Lệ cũng chẳng khá hơn là mấy. Liên tiếp phun ra hai ngụm máu lớn, hai trảo thủ Ngân quang đã ảm đạm đi nhiều. Xích Nha khẽ giờ lên, chỉ thấy cả hai đang run run, dường như đã chịu đựng tới cực hạn. Phi Yến lập tức mắng.

- Đã nói mà chàng không thềm nghe ta cơ. Chủ nhân đối phó với linh pháp nam Hồ nọ đã tiêu hao thể lực rất nhiều rồi, chàng lại cứ ham đánh nhau. Thật là... hừ...

Xích Nha bị mắng thì xấu hổ, gãi gãi đầu. Cái tật háu chiến này là truyền thừa huyết thống của Thiết Long rồi, thật khó kiềm chế nổi. Y cười gượng mà nói.

- Ta... nương tử à, ta...Chủ nhân, xin lỗi a... tật này khó sửa quá...

- Không sao, người nghỉ ngơi đi!

Hùng Lệ nói, sau đó lấy lại quyền điều khiển thân thể. Lập tức bên ngoài ngân quang tan biến, hồng quang cũng tiêu thất hết. Thân thể Hùng Lệ đã trở lại nguyên hình là một con Bạch hùng, Chấn Hoàng nhìn thấy thì cả mừng, vội vã dồn chân lực vận lực đứng lên, lão cười ha hả mà nói.

- Ha ha ha... Xem ra ta thắng rồi... ha ha...

- Người mơ hơi sớm đấy!

Hùng Lệ cau mày nói, giọng nói trầm trầm của hắn cất lên khiến Chấn Hoàng có chút ngẩn người. Lão dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn tới.

- Người ... người là Hùng Lệ?

- Đúng, là ta!

- Không đúng, người chỉ là một Kí Thân, đáng lẽ hồn phách phải bị hấp thụ hết rồi chứ?

- Muốn biết sao? Tới đây đi, tên già háo sắc!

Hùng Lệ nói, lại làm ra động tác giơ bàn tay phải lên mà dựng ngón giữa, khê khều khều trước mặt Chấn Hoàng. Đột nhiên Xích Nha cất tiếng.

- Chủ nhân, cái này là gì vậy?

Hùng Lệ phì cười, hắn nói.

- Cái này là hành động khiêu khích, người thấy nó giống cái gì nào?

- Chủ nhân, ta chịu a!

Phi Yến nói, Xích Nha thì gãi gãi đầu, lát sau mới nói.

- Chủ nhân, không lẽ... không lẽ là ám chỉ thứ đó.. đó... khục khục...

Nói tới đây thì bụm miệng mà cười, Hùng Lệ thấy vậy cũng phì cười, gật gật đầu. Duy chỉ có Phi Yến thì nhăn nhó, ỉ ôi ỉ ôi.

- Rốt cuộc hai người đang nói về cái gì vậy? Sao lại cứ úp úp mở mở thế?

- Ày, nương tử à, ghé tai vào đây...

- Nha!... Các người... các người bại hoại...!

- Ha ha ha...

Hùng Lệ cùng Xích Nha cất tiếng cười to, Chấn Hoàng tuy không hiểu, lại thấy đột nhiên Hùng Lệ cười thì khó chịu. Lão tập trung chân lực, dồn tới đại đao mà lao tới, miệng ô ô thét lớn.

- Ném chiêu Khai Sơn Lập Địa của ta đây!

Lão dồn sức, bật lên không thật cao. Lại một lần nữa dải lụa lửa kia xuất hiện, không gian lại tràn ngập nhiệt khí. Chấn Hoàng dồn hết sức vào chiêu này, định mượn cả lực rơi để tăng thêm sát lực cho chiêu thức của mình. Khi lão còn đang lơ lửng phía trên cao thì dưới đất, Hùng Lệ đang làm một động tác kì quái.

Hùng Lệ chậm chậm đưa tay ngang mặt, tựa như đang vuốt ve một thứ gì đó vô hình. Lập tức ánh lam quang quỷ dị lóe lên phía cổ, nơi có dây vải đeo lưng lẳng vật nọ đột nhiên tiêu thất. Sau đó quỷ dị từ đầu đó tụ lại trước bàn tay của Hùng Lệ, lúc này lam quang biến mất, thay vào đó là một màu đỏ, hồng quang đại phát. Nơi Long nhãn lúc trước có màu lam, nay đột ngột biến đổi thành một màu đỏ tươi. Phần cốt long phía dưới thì biến đổi từ một màu ngân sắc hóa thành một màu đen quỷ dị, trên thân những đồ hình kí tự kì quái dần dần bị lấp đầy. Hồng quang càng lúc càng thịnh, chỉ thấy trong long nhãn lúc này là một luồng ánh sáng đỏ rực ầm ập, nó đang xoay trong theo một quỹ đạo nhất định, nom như một thiên hà cũng là một dạng. Phần thân hắc y nọ được hồng quang bao phủ, dần dần từ một màu đen thui biến đổi lại thành một màu ngân sắc như ban đầu, chỉ khác là nó không cong mà thẳng đứng, các đồ hình trước đó đều đã biến mất.

- Chủ nhân, người định làm gì với di cốt của chúng ta vậy? Nếu người hủy nó, chúng ta sẽ tan biến hết a!

Phi Yến lo lắng nói, Xích Nha thấy vậy thì cản lại, lắc lắc đầu.

- Phi Yến, nàng nhìn cho thật kĩ đi, cũng đừng nên làm chủ nhân mất tập trung!

Một hồi biến hóa này khiến Chấn Hoàng trong mắt ánh lên sự ngưng trọng, vội nhảy ngược lại thủ thế. Lão không phải là kẻ ham chiến, vì vậy không ngu tới mức đâm đầu vào thứ mình chưa nắm chắc. Phía bên này, vật nọ trên tay Hùng Lệ lại một phen biến hóa nữa. Chỉ thấy một luồng kim quang từ tay hắn truyền tới vật nọ, lập tức nó hút ngay vào trong mình. Long nhãn lập tức có sự biến đổi lần thứ hai, luồng ánh sáng đỏ bên trong lập tức hòa trộn với kim khí, dần dần biến thành một màu xanh lam. Còn nơi thân ngân sắc nọ, kim quang như chui vào từng ngách trên thân thể nó, phát ra những tiếng lắc rắc khe khẽ.

- Chủ nhân... lẽ nào... lẽ nào người định luyện hóa di cốt chúng ta sao?

- Không sai, ta ngắt hẳn liên hệ của linh pháp hai người với di cốt. Luyện hóa nó thành pháp bảo một phen. Còn hai người cứ yên tâm ở lại trong Linh Thành của ta đi!

Hùng Lệ đáp, hắn cắn lưỡi phun ra một hùm tinh huyết vào nó. Tức thì máu huyết chạm tới vật nọ thì xì xì sủi lên quỳ dị trước khi tẩn mát lẫn vào bên trong. Lập tức một luồng khí tức trấn áp đột ngột từ vật này lan tỏa ra xung quanh khiến Chấn Hoàng cả kinh, lại nghe thấy Hùng Lệ đối đáp công khai với nhị pháp chơn Long trong cơ thể thì kinh sợ. Lão run lên, tay nắm thật chặt cán đao thủ thế.

Vật nọ lúc này đã không còn tiếng xì xì nữa, thay vào đó là một ánh lam quang nhàn nhạt tỏa ra xung quanh. Hùng Lệ khẽ nắm lấy phần thân dài, dùng tay gắng uốn nắn một hồi, sau đó mới thả ra mà nói.

- Ai... rất tiếc thế gọi mi là Phệ Hồn... mi không phải là Phệ Hồn của Quỷ Lệ... Mặc dù mi rất giống... Phệ Hồn là sự dung hợp của Nhiếp Hồn Bổng và Phệ Huyết Châu... Người lại là dung hợp của Long Nhân và Long Cốt... không gọi giống thế được... Mà gọi là Cốt Nhân thì chẳng hay chút nào...

Hắn lắc lắc đầu, lát sau mới nói tiếp.

- Ấy, gọi mi là Thiết Huyết vậy!

Vật nọ rung lên một hồi, tựa như thông linh với Hùng Lệ. Nơi Long Nhân, lập tức xuất hiện vô số tia máu nhỏ li ti đang không ngừng điên cuồng đảo lộn bên cạnh luồng thanh quang dịu mắt. Hùng Lệ khẽ mỉm cười, vỗ vỗ lên thân Thiết Huyết rồi nắm lấy nó, hướng tới Chấn Hoàng mà nói.

- Ta tới đây!

Hùng Lệ hú lên một tiếng, lách mình lao về phía Chấn Hoàng, trên tay phải là Thiết Huyết đang không ngừng bộc phát lam quang. Những câu nói lúc trước của hắn đã khiến cho y một phen kinh hãi. “Long Nhân, Long Cốt?... Tên Hùng Lệ này quả thật là kẻ cường mãnh hay là một tên điên thích hù dọa người khác?... Tại sao y lại có thể có những thứ nguyên liệu cổ quái như vậy? Thêm nữa, giờ là lúc tham chiến, sao tự dưng lại đi tốn tinh lực chế phục pháp bảo?... Lẽ nào... lẽ nào y có quỷ kế gì đó?”. Chấn Hoàng nhủ thầm, trong mắt bất ngờ xuất hiện những tia kì quái. Lão lại nhìn thấy thể công kích của Hùng Lệ, lại thêm một lần nữa ánh mắt lại có sự cảnh giác cao độ.

110. Chương 110: Uyên Ương Đồng Mệnh?

Chỉ thấy Hùng Lệ cầm Thiết Huyết nọ tựa hồ như cầm một cây pháp trượng, mà cũng không đúng, có lẽ giống như cầm đoản kiếm hay trủy thủ thì đúng hơn, một chiêu đơn giản là chém ngang hướng tới phía Chấn Hoàng. Lão thấy vậy thì vội lùi lại một bước, vung đao đỡ gạt. Boong – thanh âm kim loại giao thoa ngân lên lạnh lạnh, chỉ thấy đại đao nọ lưỡi lửa bắn tung tóe, tựa như thanh đao mới được rút từ lò rèn ra, được thợ rèn dùng búa đe đập tới cũng là một dạng. Thiết Huyết thì lóe lên một làn quang mang màu lam lan đi trong không gian. Những tia lửa nọ cùng với lam quang dường như cũng xung kích lẫn nhau, nơi giao thoa phát ra những thanh âm lép bép cùng những vệt ánh sáng bất chợt lóe lên. Hùng Lệ trong lòng có chút hơi bất ngờ, nhủ thầm: “Không ngờ Thiết Huyết lại có thể đối chọi lại được với thanh đao sắc bén của lão già háo sắc này”. Chấn Hoàng bên này cũng kinh ngạc nhìn tới Thiết Huyết, trên mặt có chút sợ hãi xuất hiện. “Cái thứ pháp bảo cổ quái này rốt cuộc là thứ gì? Tại sao lại có thể đối đầu được với Xích Long Đao của mình?... Có lẽ nào, những điều y nói lúc trước hoàn toàn là sự thật?”.

Cả hai đều ngẩn ra trong giây lát, nhưng rồi rất nhanh lại lao tới giáp chiến. Chỉ thấy một hồi lam quang cùng hồng quang liên tiếp thay thế nhau lóe lên trong màn đêm. Những thanh âm bình bình, chan chát cứ thế tiếp diễn hồi lâu, dần dần nhịp độ trận đấu cũng chậm dần lại. Chấn Hoàng nơi trán mồ hôi đã lấm

tắm, trên thân thể lão, hỏa diễm nọ đang dần dần mờ nhạt. Ngay cả tắm thân cơ bắp màu đỏ như máu nọ cũng đang có chút co rút, da thịt lão đang dần dần biến đổi lại như ban đầu. Phía bên này, Hùng Lệ cũng không khá khẩm gì hơn cho lắm. Toàn thân hần lúc này đã ướt đầm mồ hôi như vừa ở hồ nước chui lên, hơi thở cùng khí lực công kích có sự suy yếu rõ rệt. Thậm chí có thể nhìn ra hai bàn tay hần đang không ngừng run rẩy, tưởng chừng như Thiết Huyết nằm trong tay hần có thể bị rơi bất cứ lúc nào. Hai kẻ đều đang dần đuối sức, chỉ duy nhất có binh khí của cả hai thì ngược lại: Xích Long Dao của Chấn Hoàng lúc này đã chuyển từ một màu đỏ sẫm nung đang dần dần biến thành một màu hoàng kim. Thiết Huyết dường như cũng không chịu kém, ánh lam quang nơi Long nhãn lúc này cũng đã hơi chuyển sang một màu cam, các đường huyết mạch bên trong dường như đã khuếch đại không ngừng.... Thanh âm giao tranh vẫn không ngừng lan đi...

Boong!!! Thiết Huyết và Xích Long Dao lại một lần nữa lao vào nhau, cả hai luồng sáng màu cam và màu hoàng kim cùng lóe lên. Xung khí tuy không còn sự uy mãnh như lúc đầu tuy nhiên sát ý thì vẫn không đổi.Ầm một tiếng, cả hai lại thoái lui. Nhưng lần này có vẻ là lần thoái lui dài nhất từ trước tới giờ, chỉ thấy Chấn Hoàng phải cầm Xích Long Dao xuống đất mới có thể trụ lại; Còn bên này, Hùng Lệ cũng không khá khẩm gì hơn khi mà hần phải cúi người dùng móng vuốt cầm xuống nền đá để hãm lại sức ép của xung khí. Hần loạng choạng đứng lên, đột nhiên cảm giác hai mắt như lóa đi, trong phút chốc chỉ là một màu tối đen thì kinh hãi, vội vã tập trung trấn tĩnh thần. Lúc này cơ hồ chân lực trong cơ thể chỉ còn lại một phần mười, hần lại vội vàng vận dụng chân lực để điều tiết khiến cho cơ thể vượt quá sức chịu đựng. Hùng Lệ đột ngột ho ra một búng máu lớn, cả thân hình to lớn ấy có chút lảo đảo như kẻ say. Chấn Hoàng thấy vậy thì cả mừng, mặc dù lúc này lão vẫn chưa hoàn toàn có thể cử động lại được, xong ít nhất hiện tại lão vẫn chưa dùng hết sát chiêu. Nét mặt ấy đột ngột xuất hiện một nụ cười đầy hàn ý, chiếu về phía Hùng Lệ.

Hùng Lệ dùng tay lau đi vết máu trên miệng, hần dùng ánh mắt đầy phức tạp liếc sang phía Chấn Hoàng. Thấy lão vẫn chưa có dấu hiệu gì có thể tiếp tục giao thủ thì khẽ thở nhẹ, lùi lại tới gần chỗ Kim Minh mà hần để nạng tựa vào đó. Hần dùng một ánh mắt chăm chú nhìn tới nạng, cho tới khi nghe thấy tiếng thở đều đều như đang ngủ thì mới tạm yên tâm, chậm chạp bước về phía Chấn Hoàng. Vì hần đang chú ý tới Kim Minh nên không hề quan sát thấy dị tượng của Thiết Huyết, chỉ thấy ánh sáng màu cam nọ chợt lóe lên, hình thành những xúc tu tựa như tay của lũ bạch tuộc. Những xúc tu màu cam này chỉ mảnh như sợi chỉ, chúng lần mò vươn tới đám tinh huyết mà Hùng Lệ vừa phun ra, tham lam quấn lấy chúng. Chỉ thấy những xúc tu nhỏ bé ấy dần dần chuyển sang một màu huyết sắc đặc trưng, phần máu huyết nọ trên mặt đất dần dần bị hấp thụ hết, nơi mặt nền chỗ trước đây là đám máu huyết thì nay khô cong, cứ như thể chưa có bất cứ thứ gì xuất hiện tại đây. Những xúc tu nọ sau khi hấp thụ hết thì lập tức quay trở về trong Thiết Huyết, Long Nhãn lúc này đã hóa ra một màu đỏ như máu, bên trong luồng hồng khí không ngừng vận động một cách điên cuồng, hồng quang không ngừng phát tán.

Chấn Hoàng nhìn thấy cơ sự này thì ánh mắt xuất hiện những tia hiếu kỳ cùng sợ hãi. “Thứ gọi là Thiết Huyết này... lẽ nào... lẽ nào có năng lực thôn phệ máu huyết?... Không được, vạn nhất không được áp sát... Nếu như vậy... ta đã có cách”. Nghĩ là làm, lão lại thấy Hùng Lệ đang chậm chạp tiến tới thì gắng đứng dậy, miệng lầm nhảm một hồi chú ngữ, thân thể lập tức biến hóa về nguyên trạng ban đầu, thậm chí cả hỏa diễm trên người cũng tự động tiêu thất. Chấn Hoàng hít sâu vào một hơi, tung Xích Long Dao lên, miệng ngâm chú ngữ. Xích Long Dao được tung lên, lập tức lơ lửng trên không trung phát ra ánh kim quang nhàn nhạt. Hùng Lệ cũng nhận ra khí tức bất thường của thanh đao này từ lúc trước, vì thế cũng không quá ngạc nhiên khi nó là một kiện pháp bảo. “Như vậy cũng tốt, dù sao khí lực để động thủ cũng không còn nhiều nữa”. Hần nhủ thầm, giơ Thiết Huyết lên trước mặt, khẽ dùng ý niệm điều khiển. Vì đây là lần đầu hần liều mạng chế luyện pháp bảo, thêm nữa cũng chưa nghĩ ra chú ngữ hay minh văn nào để điều khiển, vì thế chỉ có thể sử dụng ý niệm cùng thần thức bản thân mà điều khiển Thiết Huyết. Thêm một lần nữa, hần lại không thể kiềm chế mà phun ra một ngụm máu lớn. Lần này thì máu huyết trực tiếp phun thẳng vào Thiết Huyết, chỉ thấy nó bất chợt rung lên một hồi, sau đó là những thanh âm xèo xèo tựa như sôi sục xuất hiện, Thiết Huyết lại một lần nữa phát sinh dị trạng.

Hùng Lệ lúc này mắt hoa lên, chỉ cảm thấy đầu óc có chút choáng váng. Hần chỉ lơ mơ nhìn thấy Thiết Huyết đang không ngừng tỏa ra linh lực kì dị, còn đầu thì không nhìn rõ nó là biến hóa gì. Nhưng bên này, Chấn Hoàng không khỏi há hốc miệng, ánh mắt xuất hiện những tia quái dị. Thiết Huyết lập tức hấp thụ toàn bộ máu huyết của Hùng Lệ vào bên trong nó. Phần Long Nhãn lúc này hoàn toàn biến đổi thành một màu đỏ rực, tản mạn xuất hiện khí tức âm lệ. Phần Cốt Long dường như cũng không hề kém cạnh là mấy,

một màu ngân sắc lúc này lập tức xỉn đi, biến đổi thành một màu hắc sắc. Sau đó là một màn kinh hãi hơn cả, chỉ thấy Thiết Huyết đột ngột tự bay lên, lơ lửng bên cạnh Hùng Lệ. Long Nhân lúc này hừng hực cháy một ngọn lửa đỏ kì quái, màu sắc so với màu máu cũng không khác là mấy; Long Cốt cũng phát sinh dị trạng, xuất hiện một ngọn lửa màu đen thui, cực kì tương phản với ngọn lửa nơi Long Nhân. Thiết Huyết lúc này tựa như có sinh mệnh riêng của mình, nó bay vòng quanh thân hình Hùng Lệ như để dò xét. Ánh hồng quang cùng hắc quang chiếu tới tất cả các bộ phận trên cơ thể Hùng Lệ, không bỏ sót một chỗ dù chỉ là nhỏ nhất. Sau vài vòng bay lượn như vậy, nó lại bay về lơ lửng phía trên vai phải Hùng Lệ, không ngừng nhấp nhô.

Chấn Hoàng sau vài phút ngẩn người, rất nhanh bỏ qua dị trạng, trong lòng nhủ thầm. “Chỉ cần diệt sát hắc, sau này thời gian nghiên cứu còn rất dài!”. Lão khẽ nhếch mép, tập trung vào chú ngữ. Chỉ thấy Xích Long Dao chợt phát ra ánh kim quang chói mắt, dưới quang ảnh mờ mờ xuất hiện một con rồng đang nhe nanh múa vuốt thật uy vũ. Khí tức cùng sát khí không ngừng bành trướng, Chấn Hoàng ánh mắt đầy âm lệ, khẽ phát tay.

- Đi!

Xích Nha cùng Phi Yến quan sát mọi việc từ bên trong Linh Thành, không khỏi kinh ngạc mà a lên một tiếng. Sự biến hóa khi Hùng Lệ luyện hóa linh cốt của họ khiến cả hai đều dùng một ánh mắt mờ mờ mà quan sát, trong lòng thì không ngừng tự vấn mình. Lúc này nếu có thể, chắc chắn cả hai sẽ dùng hết sức lực mà hỏi han Hùng Lệ cho kì hiểu được dị trạng này mới thôi, chỉ là Hùng Lệ đã luyện hóa linh cốt bọn họ, vì vậy mà mối liên hệ thần thức cùng linh lực lập tức biến mất. Lúc này, nếu muốn hỏi han gì thì chỉ có thể chờ Hùng Lệ quay vào trong Linh Thành mà thôi.

Khi Hùng Lệ đình thần lại, cũng là lúc Xích Long Dao của Chấn Hoàng gầm gào lao tới. Hùng Lệ cau mày, lại nữa khi hắn quan sát quỹ đạo của Xích Long Dao, hắn một phen hoảng hốt. Theo hướng mà nó bay tới thì không phải là nhắm vào hắn, vậy chỉ có thể là nhắm tới... Hùng Lệ trên mặt thất kinh, vội vã hô lên.

- Kim Minh!

Hắn gắng vươn người, cố gắng nắm bắt Thiết Huyết mà lao tới đón đánh. Nhưng lúc này chân hắn như đeo chì, nặng cả ngàn cân không thể nhúc nhích nổi. Hùng Lệ ánh mắt đầy sát ý, lại nữa tràn ngập sự uất hận cùng bất lực nhìn tới Xích Long Dao đang điên cuồng gầm gào lao về phía Kim Minh. Kinh phong mãnh liệt đã hồi thúc Kim Minh bừng tỉnh, nàng ngơ ngác nhìn tới Hùng Lệ, sau đó lại nhìn tới bản thân mình. Nàng chỉ thấy y phục của nàng xộc xệch không chỉnh tề, thêm nữa gần đó có chút máu đỏ xuất hiện thì ngẩn người. Nhưng rất nhanh nhớ lại những gì mình đã nói, bèn đỏ mặt mà bên lên nhìn tới hắn. Chợt giật mình khi tiếng hét của Hùng Lệ vang lên, kèm với đó là ánh mắt kì quái của hắn khiến nàng chợt dạ, khẽ nhìn ra xa hơn. Chỉ thấy một thanh đại đao màu hoàng kim đang nhắm tới thì kinh hãi, vội vã đứng dậy định né tránh. Nhưng nàng lúc này dường như vô lực, một luồng chân khí kì quái đang giam giữ nàng tại chỗ, chỉ có thể bất lực nhìn tới thanh đao nọ đang lao tới gần.

Chấn Hoàng lúc này đang hớn hờ vô cùng, lão cười ha hả.

- Ha ha ha... Hùng Lệ, ngươi yên tâm, ta sẽ thành toàn cho hai người làm đồng mệnh duyên ương... ha ha ha...

Kim Minh nghe thấy vậy thì bất giác cảm thấy xấu hổ, nàng hướng nhìn tới Hùng Lệ, ánh mắt nhu thuận vô cùng. Tựa như nói : “Thiếp đi trước, hẹn tương phùng cùng chàng nơi cửu tuyền!” cũng là một dạng, sau đó khẽ nhắm mắt an phận, đón nhận tử thần đang lao tới. Nói thì rất dài, nhưng mọi việc chỉ diễn ra trong chớp mắt mà thôi. Khi Chấn Hoàng còn chưa cười hết cơn, thì dị biến một lần nữa phát sinh.

Hùng Lệ nhìn tới Kim Minh, lại nhìn thấy ánh mắt nhu thuận, thiết tha của nàng thì cảm thấy tâm phé như bị cào xé. “Nàng đã coi ta là nam nhân của nàng, lẽ nào ta lại chỉ có thể bất lực nhìn nàng bị kẻ khác ám toán? Không! Minh Tiên ta không thể là kẻ yếu nhược, không thể là kẻ hèn kém ngay cả những người yêu quý ta cũng không thể bảo vệ! Ta hận, ta hận...!” Hùng Lệ trong mắt như bùng lên ngọn lửa nhiệt khí. Cái cảm giác uất hận cùng bất lực lại một lần nữa xuất hiện. Nó giống như cảm giác lúc bị lừa gạt tại Bạch Miêu gia tộc, thêm nữa nó còn mang theo sự thống khổ cùng giận dữ cùng cực.

“Ta muốn giết... ta muốn giết hắn... ta muốn thấy máu huyết hắn tung bay... ta muốn moi tim, xé thịt hắn...!”. Ánh mắt Hùng Lệ đột nhiên chuyển biến, hai con ngươi hoàn toàn biến thành một màu đỏ như máu. Hắn

lúc này chỉ còn lại sát ý, chỉ còn mong muốn giết chóc. Phía trên vai, Thiết Huyết đột ngột biến mất...

- Hôm nay mọi người vất vả rồi, nên đi nghỉ sớm a!

Tiêu Hoa khẽ cười mà nói, bà ta hướng tới mười nữ nhân trong cửu lâu đang ngồi uống trà. Chỉ duy nhất có Kỳ Dao là đang ngẩn ngơ tới xuất thần, cặp mắt nàng đang mông lung nhìn về nơi xa xăm nào đó. Thập nữ lần lượt chào nhau, sau đó lần lượt tiến vào truyền tống trận mà rời đi, về phòng riêng nghỉ ngơi. Các nàng đương nhiên đã nhận ra Kỳ Dao đang có tâm sự, vì vậy không hề quấy rầy mà chỉ yên lặng rời đi. Cửu lâu vắng lặng, chỉ còn lại Kỳ Dao ngồi đó thất thần. Phía giữa gian phòng, chỉ còn lại một cái bấc đèn lớn bằng đồng đen đang không ngừng cháy sáng, thi thoảng phát ra những thanh âm lép lép. Bấc đèn này cũng chỉ duy nhất có một cái, nó cũng giống như nàng lúc này, chỉ cô độc có một mình. Kỳ Dao nhìn tới nó, nàng lại nghĩ tới mình rồi u uất thở dài, tay ngọc khẽ nâng chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ. Chợt quang mang truyền tống trận lóe lên, một bạch y nữ tử xuất hiện, là Đỗ Quyên Quyên.

111. Chương 111: Sát Khí

Quyên Quyên cố gắng nhẹ chân, không gây ra một thanh âm nào mà tiến tới gần phía Kỳ Dao, nàng suýt nữa là tim nhảy ra khỏi lồng ngực khi nghe thấy Kỳ Dao bắt ngữ nói.

- Quyên tỷ, tỷ làm gì mà lén lén lút lút như vậy? Đã khuya rồi a, tỷ nên nghỉ ngơi đi!

- A ... nha!... Muội làm ta hết hồn!

Quyên Quyên khẽ vỗ vỗ ngực, nàng hít một hơi để trấn định tâm thần, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện với Kỳ Dao. Kỳ Dao khẽ nâng tay rót ra một chén trà, mỉm cười nói.

- Trà nguội mất rồi, tỷ thông cảm nha!

- Hi hi, không sao, trà nguội cũng có cái hay của trà nguội a.

Nàng cười mà đáp lại, nhận lấy chén trà từ tay Kỳ Dao mà nhấp một ngụm nhỏ. Đặt chén xuống bàn, nàng mới hỏi.

- Hôm nay tâm trạng muội có vẻ không ổn. Nếu có tâm sự gì, có thể tâm sự cùng tỷ được không?

Nàng nhìn tới cái hộp chứa Trầm Hoàng được đặt ngay ngắn trên bàn, ánh mắt có chút ngưng trọng, sau đó hỏi.

- Có lẽ nào là muội đang nhớ tới lang quân của mình?

Kỳ Dao nghe thấy vậy thì khe khẽ gật đầu, nàng thở dài. Quyên Quyên thấy vậy thì nắm lấy tay Kỳ Dao, hỏi tiếp.

- Có thể kể cho ta nghe chuyện của hai người được không?

- Ân, có thể. Chuyện rất dài đấy tỷ à...

Kỳ Dao lại nhấp thêm một ngụm trà, sau đó dần dần kể lại chuyện của nàng và Minh Tiến. Nàng kể tất cả, không hề giấu diếm một chút nào. Trong thập nữ, có lẽ chỉ có Quyên Quyên là thân cận với nàng nhất, vì vậy nàng có thể thoải mái nói ra tất cả. Từ việc đang tu tập thì sư phụ gọi về từ Ngoại Hải, sau đó tới việc nàng bí mật theo dõi hắn, thậm chí là cả ý nghĩ “hiểu nhầm nho nhỏ” của nàng với hắn cũng không hề giấu chút nào mà nói ra tất cả. Rồi tới việc nàng hai lần thấy hắn bán thân lửa thể, sau đó tới việc nàng giả nam trang tiến vào Hiểu Vân trấn; Thậm chí cả việc ở hồ Khoáng Thanh Tuyền cũng được nàng kể ra. Cuối cùng là tới ý định biến hắn thành “nô lệ” của nàng và việc vì sao hắn thất tung cũng kể ra nốt.

Quyên Quyên im lặng lắng nghe, nhiều lúc thì bật cười khúc khích, nhiều lúc thì nàng lại im lặng suy tư... Cho tới đoạn thử thách của Kỳ Dao, và cuối cùng là đoạn Minh Tiến liều mạng để Kỳ Dao rời đi thì nàng chỉ khe khẽ thở dài. Kỳ Dao nghe vậy thì cũng chỉ im lặng, dường như nhớ ra điều gì, nàng chợt nói.

- Quyên tỷ, nếu tỷ quả thật muốn gả cho chàng ấy, có lẽ tỷ nên cùng muội tới Minh Gia Trang một chuyến. Việc này thật sự muội không tự quyết được.

- Ô... sao muội... sao muội lại... Nhưng mà muội nói thế là sao? Lẽ nào muội không phải chính thất?

Quyên Quyên nghe Kỳ Dao nói vậy thì hai má thoáng ửng đỏ, nhưng nàng cũng không loạn lập tức hỏi lại. Kỳ Dao thấy nét mặt ngượng ngùng của Quyên Quyên thì phì cười, nàng nói.

- Không, muội không phải chính thất. Nếu theo thứ bậc, muội chỉ là lục thiếp thôi!

Sau đó bắt chợt thở dài.

- ...mà cũng không phải là người cuối cùng...

- Muội nói như vậy là sao? Lẽ nào... lẽ nào y thực sự tiêu sái, anh tuấn tới mức nữ nhân theo đuổi nhiều như vậy a?

Kỳ Dao khẽ lắc đầu.

- Chàng ấy không hề anh tuấn, không hề tiêu sái, thậm chí còn ngược lại. Chàng ấy chỉ là một người bình thường, nếu không nói là thân hình mập mạp không hề có sức thu hút nữ nhân.

- Vậy thì tại sao chứ? Tại sao lại có nhiều nữ nhân theo đuổi y như vậy? Không lẽ tu vi của y rất cao? Hay là tiền tài vô số?

Quyên Quyên hỏi, trong mắt nàng hiện lên vẻ mù mờ. Kỳ Dao chậm rãi nhấp thêm một ngụm trà nữa, sau đó mới nói.

- Tu vi không cao, thậm chí còn thấp hơn cả muội. Chỉ là... chỉ là...

Nàng ngắc ngứ, sau đó khe khẽ thở dài, nói.

- ...chỉ là... Muội không biết miêu tả nó thế nào nữa, chỉ có thể nói là chàng ấy rất khác với nam nhân ở U Châu chúng ta... rất khác a...

Kỳ Dao nói tới đây thì chợt thở dài, sau đó lại im lặng. Quyên Quyên nghe xong thì hơi cau mày, nàng cảm thấy mù mờ vô cùng. “Rốt cuộc thì nam nhân tên Minh Tiến này là người như thế nào? Tại sao ngay cả Dao muội vốn không thích gặp mặt nam nhân cũng vì y mà u sầu?... Thật khiến ta tò mò...”. Hai người cứ như vậy mà im lặng hồi lâu, cuối cùng thì Quyên Quyên là người mở lời trước.

- Thôi, để tới xong Hội Hoa, tỷ sẽ tới đó một chuyến... Còn bây giờ... ần, bây giờ muội cũng đi nghỉ sớm đi nha. Mai chúng ta còn cần dậy sớm để chuẩn bị lễ Phúc Hoa nữa!

- ần, muội nhớ rồi!

Kỳ Dao mỉm cười gật đầu, nàng khẽ đứng dậy khỏi cái bồ đoàn. Thu lại hộp gỗ cùng hắc kiếm mà chậm rãi tiếp gót Quyên Quyên tiến vào truyền tống trận.

Lễ hội Phúc Hoa chính là đại lễ mỗi mười năm được tổ chức một lần. Thập mỹ nhân sẽ được chia ra làm năm cặp, ngẫu nhiên xuất hiện tại các cổng trấn rồi tiến dần vào trung tâm trấn. Trên đường đi, các nàng được hộ tống bởi mười nam hài, mười nữ hài được tuyển chọn tựa như các thị đồng cùng ngọc nữ đi theo hầu hạ. Các tiểu hài đồng này đi trước hai nàng mà tung ra những cánh hoa đủ màu sắc dẫn đường, các nàng đi phía sau, một nàng sẽ ôm một cái bình muối lớn, một nàng ôm một lọ ngọc lớn bên trong là nước thơm. Hai nàng sẽ vung ra nước thơm cùng muối khắp đường coi như là đang ban phúc phát lộc. Đương nhiên là tất cả mọi người trong trấn sẽ đứng hai bên nghênh đón, nhận cánh hoa, nước thơm và muối hạt ném tới. Họ coi đó như là nhận phúc, thậm chí còn nhặt những cánh hoa rơi trên người mình để vào một cái túi lụa đỏ, coi như là bùa may. Ai có số cánh hoa càng nhiều, đương nhiên sẽ càng may mắn. Chỉ là họ không bao giờ nhặt những cánh hoa rơi vãi dưới đường mà chỉ nhặt những cánh hoa trên người, vì mọi người đều cho rằng phúc trời ban cho bao nhiêu thì nhận bấy nhiêu, không nên tham lam những thứ không phải ban ần...

Chấn Hoàng kinh hãi, lão học ra một ngụm máu lớn, thân hình lão đảo như kẻ say. Ánh mắt co rút khi nhìn tới ánh mắt đỏ ngầu đầy sát ý của Hùng Lệ, lại liếc tới Xích Long Dao bị trấn nát thành ba mảnh đang ngập sâu dưới nền đá. Lại thêm một lần nữa không thể tìm hãm mà ộc ra một búng máu tươi...

Khi Xích Long Dao chỉ còn cách Kim Minh chưa đầy năm bước chân, chợt trên không xuất hiện một luồng lực đạo to lớn, khí lực trấn nhiếp lao xuống đón đánh nó. Chấn Hoàng chỉ còn biết trơ mắt nhìn tới vật khổng lồ nọ chặn ngang đường tiến của Xích Long Dao khiến nọ bị bật ngược lại. Lão cả kinh, lùi lại để quan sát, đuôi mắt chợt nheo lại, không lạnh mà vã mồ hôi. Lão nhủ thầm “Kia không phải... không phải là Thiết Huyết hay sao?...”.

Thiết Huyết đột ngột tiêu thất, nhưng rất nhanh sau đó xuất hiện đánh bật ra một chiêu của Chấn Hoàng. Điều khiển lão kinh hãi lúc này, chính là Thiết Huyết đã biến hóa ra to gấp cả trăm lần lúc ban đầu. Trên thân thể nó, hắc điểm cùng huyết điểm không ngừng bùng bùng bốc lên. Bỗng nó lại một lần nữa tiêu thất khiến lão cả kinh, vội vã khu động Xích Long Dao nhắm tới phía Hùng Lệ mà công kích. Lão sợ rằng Thiết Huyết nọ đang nhắm tới mình, vì vậy muốn đánh lạc hướng nó. Quả nhiên lão dự tính không sai biệt mấy. Chỉ thấy một lần nữa nó xuất hiện, lần này thì lao xuống tựa như sao sa, đánh thẳng vào Xích Long Dao đang gầm gào nhằm về Hùng Lệ. Chỉ ầm một tiếng lớn, Chấn Hoàng cảm thấy đầu đau như búa bổ, hộc máu. Liên kết thần thức với Xích Long Dao hoàn toàn bị phá vỡ, hiển nhiên là nó đã bị Thiết Huyết phá hủy. Thiết Huyết sau chiêu nọ thì dần thu nhỏ lại về ban đầu, lại tự động bay về lơ lửng trên vai Hùng Lệ. Bỏ lại một cái hố sâu, trong đó là ba mảnh vụn của Xích Long Dao nửa bị ép sâu xuống nền đá.

Kim Minh vốn đã nhắm mắt chờ đợi cái chết, nào ngờ lại không cảm thấy gì cả. Nàng ngạc nhiên mở mắt ra, chỉ thấy Hùng Lệ vẫn im lặng đứng đó. Còn phía bên kia, Chấn Hoàng thì hộc máu run rẩy. Nàng kinh ngạc cực độ, không thốt nổi ra câu nào, dùng một ánh mắt mù mờ mà hướng tới hắn. Hùng Lệ chợt cười lớn, tiếng cười của hắn lúc này có chút gì đó âm lệ, tà ác vô cùng, dường như ẩn chứa một dạng khí phách khiến cho người khác rùng mình kinh sợ. Ngay cả Kim Minh cũng có thể cảm thấy điều này, lại nghe hắn gầm lên, hướng về phía Chấn Hoàng mà chậm chạp tiến tới.

- Ta giết... ta giết ngươi...

Chấn hoàng nhìn thấy bộ dạng này của Hùng Lệ, tức thì tâm can đột ngột chấn động, ánh mắt co rút kinh hãi cực độ, lắp bắp.

- Ngươi... ngươi... tâm ma bạo khởi...

Lão cuống cuống tung ra những tấm Nhân linh phù phòng ngự, miệng nhắm chú quyết. Lập tức vô số lớp chân khí thuần được hình thành, bao bọc lão ở bên trong. Nhìn Hùng Lệ lúc này xem, đôi mắt đỏ rực những máu, khuôn mặt hung lệ tới cực điểm – đây là biểu hiện thường có khi tâm ma bạo khởi. Có điều là Chấn Hoàng đã nhầm trong nhận định của mình. Hùng Lệ quả thật có tâm ma, không những thế còn là Ma Khởi. Chỉ may mắn cho lão hơn một chút là nó đã sớm bị phế đi rồi, nếu không giờ này lão ta chắc chắn đã trở thành một đám khói. Còn hành động lúc này của Hùng Lệ, chẳng qua chỉ là sát ý do hắn tự tạo ra mà thôi: uất ức, phẫn nộ, bất lực, điên cuồng... tất cả đã xây dựng lên cho hắn sát khí này, một phản xạ có điều kiện. Từng lớp, từng lớp phòng ngự của Chấn Hoàng bị Hùng Lệ dùng Thiết Huyết công phá... chỉ còn lại hai lớp quang mang ngân sắc khiến lão run rẩy không thôi, ánh mắt bất lực nhìn tới Hùng Lệ với khuôn mặt đầy sát khí đang tiến tới.

Kim Minh trong mắt ánh lên sự sợ hãi cực hạn, nàng cho dù không đối mặt với ánh mắt của Hùng Lệ nhưng cảm quan cũng có thể nhận ra sát ý của hắn lúc này. Lại nghe thấy Chấn Hoàng nói tới tâm ma thì cả kinh. Nàng cũng là thú nhân tu tiên, đương nhiên hiểu rõ tâm ma bạo khởi sẽ có hậu họa như thế nào, vì vậy cố gắng đứng lên mà gọi lớn.

- Hùng ca... hùng ca... ca đừng tay lại đi, đừng để tâm ma chiếm quyền chủ động thân thể...

- Kẻ nào dám động tới những người thân của ta... kẻ đó phải chết...

Hùng Lệ nói, chân vẫn chậm chậm bước tới gần Chấn Hoàng. Kim Minh nghe hắn nói thế thì giật mình, nhủ thầm. “Người thân?... ca ấy coi mình là người thân...”. Nàng nghĩ tới đây, lại nhìn tới y phục thì bên lên cúi đầu. Xong suy nghĩ ấy thoáng qua rất nhanh, nàng ngẩng đầu lên, đoạn nói tiếp.

- Hùng ca... muội biết tình cảm của ca... Nhưng ca đừng để tâm ma chiếm lĩnh, ca sẽ tự bạo mà chết mất... Muội... muội không muốn... không muốn mất ca...

112. Chương 112: Chim Sẻ Xuất Hiện

Nàng nói, thanh âm run rẩy, mắt đã nhạt nhòa vì lệ nóng. Nhưng Hùng Lệ thì vẫn y như cũ, vẫn chậm chậm tiến tới phía trước. Sát ý vẫn điên cuồng lan tỏa, Chấn Hoàng lại càng run rẩy hơn, lớp quang mang thủ hộ chỉ còn lại một lớp cuối cùng. Ánh mắt lão bất lực nhìn tới, chợt nhắm mắt nhủ thầm. “Nương tử, xin lỗi nàng!”. Chợt có một thanh âm là lạ vang lên khiến lão kinh hãi, vội vã mở mắt. Hình ảnh trước mắt khiến lão cả kinh, chỉ thấy Hùng Lệ đang đứng đó, Thiết Huyết giờ cao tựa như cây trùy đang nhằm hướng lão mà bổ xuống. Nhưng kì lạ là Hùng Lệ lại đang đứng im như hóa đá. Lão cả mừng, rút trong ống tay ra thanh trủy thủ, định bụng đâm vào tim Hùng Lệ. Chợt trong đầu vang lên những thanh âm nỉ non réo rắt, sát ý đột ngột tiêu biến. Lão chỉ thấy hai mắt nặng trĩu, không tự chủ mà ngã gục xuống bất tỉnh. Trong không gian, tiếng tiêu lại thánh thót ngân lên một hồi, Hùng Lệ con người dần dần chuyển về trạng thái bình thường, Thiết Huyết cũng bớt đi hỏa diễm. Một hồi lâu sau, thân hình to lớn ấy cũng đổ gục xuống đất bất tỉnh.

Kim Minh ngạc nhiên, nghe tiếng tiêu thì cả mừng, vội vã nói.

- Nhiep Hồn tiêu?... Là Lam cô cô đứng không?... Con là Kim Minh đây!

- Ân, là ta... Tiểu thư làm ta đi tìm vất vả quá!

Từ trên một cây cao, có bóng một nữ nhân áo đen khẽ nhảy xuống, là một Ngũ Vỹ Hồ. Bóng đen này không để cho Kim Minh nói thêm, đã chặn lời trước.

- Đừng hỏi han gì, lập tức mau chóng rời khỏi nơi đây thôi...

Hai người mau chóng đưa Hùng Lệ về cái hang nọ, lúc này phía chân trời đã có chút tia sáng. Bốn Hồ nữ nọ đều thần sắc lo lắng, lại thấy có hai bóng nữ nhân cùng Hùng Lệ đi vào thì sợ hãi. Nhưng rất nhanh là nét mặt biến đổi ra sắc thái kinh dị nhìn tới, họ chỉ thấy Hùng Lệ toàn thân vô lực, hơi thở nặng nề được cả hai kéo lên trên một cái cạm lớn làm từ những sợi dây leo kết lại. Thêm nữa là nữ nhân áo đen sắc mặt có chút băng lãnh, tựa như là đang giận dữ chuyện gì đó vậy. Lại liếc tới quần áo Kim Minh thì cả kinh. Chỉ thấy y phục nàng ta xộc xệch không chỉnh tề, nơi y phục còn có chút máu. “Có lẽ nào... có lẽ nào hai người họ đã... bị nữ tiên bối này bắt gặp?...”.

Dường như ông trời chiều theo ý các nàng, chỉ thấy hành động tiếp theo của nữ nhân áo đen khiến các nàng cho rằng nhận định của mình là hoàn toàn chính xác. Nữ nhân áo đen sau khi điều hòa hơi thở, trong tay lập tức xuất hiện một thanh trủy thủ, lẳng lặng kề sát vào cổ Hùng Lệ, định bụng ra tay ngay. Kim Minh nhìn thấy thì cả kinh, vội vã hô lên.

- Lam cô cô, cô cô định làm gì huynh ấy vậy?

- Hẳn là người cướp đi trinh tiết của tiểu thư, ta làm thế có gì là sai chứ?

Nữ nhân áo đen nói, ánh mắt đầy sát ý hướng tới Hùng Lệ đang nằm lù lù một đồng dưới nền đá. Kim Minh nghe vậy, hai má có thoáng phớt hồng nhưng rất nhanh lại lắc lắc đầu, nàng nói.

- Lam cô cô, huynh ấy không có... không có làm hại con... Là con... là con tự nguyện hiến thân a. Nếu cô cô không tin, con có thể thử!

Nói xong, nàng giơ tay lên, trịnh trọng định tuyên thệ. Chợt ánh mắt nữ nhân áo đen cau lại, sau đó đột ngột nắm lấy cổ tay nàng mà hỏi.

- Tiểu thư, cô vẫn là xử nữ?... Lẽ nào ta trách nhầm tên này?... Vậy máu trên áo tiểu thư ở đâu ra? Tiểu thư bị thương sao?

Kim Minh nghe thấy vậy thì ngạc nhiên, nàng lại giật mình khi nhìn thấy trên cánh tay mình, dấu chu sa đỏ vẫn chưa biến mất. Nữ nhân áo đen thì cau mày, lôi kéo nàng vào một góc, chỉ dặn lại với bốn hồ nữ kia một câu.

- Các cô chăm sóc cho hắn đi!...

- Thì ra là như vậy!...

Nữ nhân áo đen thở phào một hơi, ánh mắt có chút áy náy khi nhìn tới Hùng Lệ đang nằm mê man phía trước mặt. Nàng khẽ lắc lắc đầu “Thiếu chút nữa là ta thành kẻ lấy oán báo ân a!...”. Kim Minh khẽ ném một cành củi vào đồng lửa, ánh mắt đầy ý quan hoài nhìn về phía Hùng Lệ. Bốn Hồ nữ nọ đang im lặng ngồi cạnh nàng, lại nghe nàng kể ra hung hiểm mà hai người đã gặp thì ánh mắt tràn đầy sợ hãi, sau đó lại lóe lên những tia buồn bã vì không thể giúp gì cho hai người. Đường như nhớ ra việc gì, Kim Minh vội hỏi.

- Cô cô, giờ tên Chấn Hoàng kia chắc chắn đã tỉnh lại rồi. Mà dấu vết chúng ta tạo ra trên đường không có xóa đi a. Nhỡ hắn ta tìm tới đây thì sao?

Bốn Hồ nữ nọ nghe vậy thì cả kinh, trong mắt lộ ra tia sợ hãi. Không ai bảo ai đều chú tâm hướng tới nữ nhân áo đen mà chờ đợi câu trả lời. Nữ nhân áo đen chỉ khẽ cười, nàng ta lấy một cành củi, khều khều cho đồng lửa cháy bùng lên, đoạn đáp.

- Tiểu thư yên tâm, cho dù tỉnh lại cũng chưa chắc đã đủ khí lực để lần theo chúng ta. Lúc giao đấu với vị Hùng Lệ kia, y đã tiêu hao hầu hết chân lực rồi. Cho dù có phục dụng Vạn Niên Linh Dịch cũng không thể hồi phục lại ngay a!

- Ân!

Kim Minh khẽ gật đầu, nàng nhồm dậy, tiến lại chỗ Hùng Lệ. Chỉ thấy thân hình hắc pháp phòng lên xuống, hiển nhiên là đang ngủ say. Nàng khẽ vươn tay vuốt lên đám lông trên lưng hắc, trên mặt khẽ hồng lên. Một lúc lâu sau, nàng mới quay trở lại bên cạnh năm người mà ngồi xuống. Nữ nhân áo đen lúc này mới hỏi.

- Tiểu thư, người thực sự thích Tiên thú tên Hùng Lệ kia?

Kim Minh vô thức gật đầu, sau đó lại đột ngột lắc đầu, nàng dùng một ánh mắt mù mờ hướng tới nữ nhân áo đen mà đáp.

- Cô cô, con cũng không biết nữa... Con cảm thấy rất thích ở gần Hùng ca a, ở gần huynh ấy ...con cảm thấy rất thoải mái a...

- Tiểu thư có chắc chắn y là người tốt?

- Con dùng tính mạng đảm bảo huynh ấy là người tốt. Từ lần đầu tiên con gặp, cho tới lúc con diệt sát tên Chấn Thiên, rồi cả những lúc bình thường nữa. Tuy huynh ấy ít nói, lại có vẻ gì

113. Chương 113: Lễ Phúc Hoa

Sáng sớm, khi ánh dương còn đang lấp ló nơi chân trời, Thiên Hoa trấn dường như đã vượt vai thức giấc. Người lớn gọi đám trẻ con, các vị lão niên hô hào con cái... Ai ai cũng khẩn trương, ai ai cũng vui vẻ. Họ mau chóng thay ra những bộ y phục đẹp nhất, nhanh chân tiến ra phía đường lớn, chuẩn bị tham dự lễ Phúc Hoa.

Khi mặt trời chiếu tia nắng vàng rực đầu tiên của mình lên trấn Thiên Hoa, lập tức từ trung tâm trấn vang lên chín tiếng chuông lớn. Thanh âm nọ vang vọng đi trong không gian, như len lỏi vào khắp ngõ ngách, gõ cửa từng nhà, kêu gọi từng người mau mau khẩn trương tới vì lễ Phúc Hoa chính thức bắt đầu. Lập tức từ bốn phía trấn môn, tiếng nhã nhạc nổi lên. Một đoàn nam nhân mặc y phục đỏ, trên tay là đủ thứ nhạc cụ cầu kỳ đang bước theo điệu nhạc mà tiến vào trong trấn, sau họ là bốn năm nữ nhân thân mặc ca phục đang múa những điệu múa uyển chuyển, thanh thoát. Tiếng nhã nhạc sau một hồi vui tươi, bỗng dưng lập tức đổi sang giai điệu trang nghiêm. Hai dãy người đông đúc bên đường lập tức vỗ tay rào rào, không ít nam nhân còn huyết sáo điên cuồng. Điều này làm cho vài vị cao niên cảm thấy khó chịu, có không ít nam nhân bị nhắc nhở vì thái độ bất kính này. Cũng không trách phạt, chỉ là nhắc nhở vì tất cả đám người nọ đều là những kẻ lần đầu mới tới Thiên Hoa trấn dự hội.

Từ cả bốn trấn môn, cùng lúc tiến vào hai hàng nam nữ, thân vận trang phục như tiểu đồng. Nam hài mặc y phục màu trắng, tóc để trái đào. Nữ hài mặc một bộ y phục màu xanh ngọc, tóc buộc gọn lại phía sau bằng một sợi dây kim tuyến. Hai hàng nam nữ hài tử này khuôn mặt đều thập phần xinh đẹp đáng yêu. Chúng tung ra những cánh hoa đủ loại lên hai hàng người đứng ven đường, miệng thường trực là những nụ cười tươi rói. Kế đến là hai hàng nữ nhân, trên vai là những thanh trường kiếm. Đoàn nữ nhân này toàn thân mặc bạch y, sau lưng còn có ý đặt hai dải lụa trắng tung bay. Đây theo truyền thống được gọi là đội vệ nữ kiếm, thủ hộ thập nữ. Để được lựa chọn vào đội ngũ này cần phải trải qua những thử thách vô cùng khó khăn: Đầu tiên là tra xét gia phả, ba đời không được có kẻ gây thị phi; Sau đó là đến kiểm tra nhan sắc, cách ứng xử, đối đáp... Sau một hồi như vậy, họ còn cần trải qua những đánh giá của các vị lão thành, và đương nhiên họ đều phải là nữ.

Được lọt vào đội tiểu đồng đối với tiểu hài tử, hay được lọt vào đội vệ nữ kiếm đối với các thiếu nữ được coi như có phúc phận vô cùng. Vì sau này họ luôn được tất cả mọi người trong trấn có sự chiếu cố đặc biệt, coi họ như là người của thiên giới. Vì vậy mà cuộc tuyển chọn này trở thành một cuộc ganh đua cực kỳ gay gắt. Riêng năm nay mà nói, để lựa chọn ra những tiểu hài và nữ nhân tham gia lễ Phúc Hoa đã khiến cho những vị đứng đầu trấn một phen hao tổn tinh huyết. Số người đăng kí đông gấp ba bốn lần hằng năm khiến cuộc tuyển lựa phải mở ra từ trước đó bốn tháng.

Kế tiếp chính là hai nữ nhân áo đỏ, trên tay hai nàng là hai chiếc chiêng lớn. Cứ đi khoảng mười bước, họ lại điểm một tiếng. Cheng!!! Ngay khi thanh âm đầu tiên được điểm lên, lập tức nhã nhạc dừng lại, hàng loạt người hai bên đường đều khom tay cúi đầu. Hai nữ nhân này đánh tiếng thứ hai rồi thứ ba, lập tức hàng dài người đều cung kính cúi đầu bái lễ. Nhị nữ này là truyền tin nữ, họ báo hiệu các thập nữ xuất hiện. Đồng thời cùng một lúc, từ bốn phía trấn môn có các cặp nữ nhân tiến vào – họ chính là các nữ nhân trong thập đại mỹ nữ. Các nàng hôm nay toàn thân vận y phục trắng vô cùng cầu kì, dải áo phía sau còn điểm thêm hai dải lụa bạch đang bay lượn trong gió. Đương nhiên không hề mang kim sa mà hoàn toàn để lộ ra diện mạo thật. Các cặp nữ nhân này, người bên trái tay phải ôm một thanh Ngọc Như Ý, tay trái cầm một cành liễu mà không ngừng chấm vào bình ngọc chứa nước thơm đang bay bên cạnh, vẩy tới hai bên. Nàng phía bên phải thì tay trái ôm Ngọc Như Ý, tay phải khẽ phát tung ra những hạt muối trắng tới hai bên. Dung mạo các nàng được trang điểm vô cùng thanh thoát, cộng thêm với mị hoặc trời sinh khiến cho không ít nam nhân tò mò, cổ liếc mắt tới mà nhìn lén. Ánh mắt kẻ nào kẻ nấy đều như si như dại mà hướng tới các nàng. Lại nữa, mỗi bước chân các nàng lại vận lực, khiến cho đám cánh hoa lập tức bay lên, quay tròn bên ngoài bộ vị của mình khiến cho các nàng không khác gì thiên nữ giáng thế là mấy, thật sự mỹ diệu vô song.

Nơi tế đài, trung tâm trấn, Nam Cung Bạch Ngọc cùng với Lạc Như Hoa đang đứng đó, hai người hôm nay cũng vận y phục trắng đồng dạng với tám người còn lại. Hai nàng đứng phía trước một cái đỉnh đồng lớn màu sắc hoàng kim, kim quang lan tỏa phía sau khiến cho bất cứ ai nhìn tới cũng sẽ cho rằng đó là kim quang tỏa ra từ vẻ đẹp của hai nàng. Cách hai nàng một quãng, lùi xuống phía dưới là hai hàng nữ nhân áo vàng, trên tay ôm những khay gỗ sơn son thiếp vàng, phía trên là những thẻ nhang được điểm cầu kì bởi vàng bạc, dù chưa được đốt lên nhưng mùi hương trầm đã ngào ngạt lan tỏa.

Nam Cung Bạch Ngọc khẽ ghé tai Lạc Như Hoa, hỏi nhỏ.

- Hồ Mị muội, muội năm nay sao không lựa chọn đi ban phúc mà lại chọn đứng tại tế đài cùng ta?

Lạc Như Hoa ánh mắt khẽ đảo mấy vòng, sau đó mà cười đáp.

- Ân, muội chán cảnh bị đám nam nhân soi mói rồi!

- A, ta thì nghĩ khác à nha. Muội thân là Hồ Mị tiên tử, có lẽ nào lại không thích được đám nam nhân đó sùng bái?

Lạc Như Hoa nghe vậy thì cười hì hì, nàng lắc lắc đầu.

- Muội đương nhiên thích, bất quá... bất quá phụ thân cũng mẫu thân muốn muội sau lần này phải mang về một nam nhân ưng ý a. Mẫu thân muội muốn có cháu bé rồi...

Nàng nói tới đây thì giọng nhỏ dần, hai má chợt dâng lên phần hồng. Nam Cung Bạch Ngọc cả kinh, ánh mắt có chút ngây ngốc mà nhìn tới Lạc Như Hoa. Phải nói thêm cho rõ, danh tiếng Hồ Mị tiên tử luôn gắn

liền với bản lãnh Yêu tu của nàng. Đã là Yêu tu, không tu luyện theo công pháp Yêu thú thì cũng dựa vào tu luyện Thái Bổ mà tịnh tiến tu vi. Đã là như vậy, đương nhiên mị công tương đối cao, nào còn có cảm giác xấu hổ. Uống hồ nàng còn có sủng nam Hồ à nha. Lần này là lần đầu tiên nàng thấy vị Hồ Mị muội này để lộ ra cảm xúc này. Lạc Như Hoa liếc mắt tới nàng, lập tức minh bạch suy nghĩ ấy bèn cười mà nói.

- Tỷ à, tỷ thử xem cho thật kĩ đây là nam Hồ hay nữ Hồ nha. Lại nữa, xem cho kĩ chân khí của muội đi!

Từ ống tay áo nàng, Nại Hà khẽ thò đầu ra, nó mau mắn nhảy phắt sang bên lòng Nam Cung Bạch Ngạc. Nàng vuốt ve lên tấm thân nó, sau đó nhẹ nhàng nắm đuôi nó mà tra xét, lát sau thì cả kinh nói.

- Nha... sao lại là nữ Hồ? Rõ ràng... rõ ràng lúc đó muội... muội ôm hôn một nam nhân kia mà?

- Hi hi hi... tỷ xem xét kĩ cả chân lực của muội đi a!

Nam Cung Bạch Ngạc lại nheo nheo mắt đẹp mà nhìn kĩ, chợt trên mặt xuất hiện nét kinh ngạc, nàng dụi dụi mắt mấy lần, sau đó mơ mơ hồ hồ mà nói.

- Cái này... cái này là khí tức tu tiên giả a! Không đúng... rõ ràng muội muội tản mát khí tức Hồ tộc a, có lẽ nào muội không phải Yêu tu?

- Ân, muội có phải Yêu tu đâu? Mọi thứ chỉ để che mắt phụ thân muội thôi... Còn Hồ khí, muội có là vì mẫu thân muội là Hồ nhân a...

Lạc Như Hoa khẽ cười, thì thào kể lại mọi việc. Nàng vốn không có hứng thú tu luyện Yêu pháp, cũng không hứng thú với việc tu tập Thái Bổ. Vì thế mà lảng lạng bí mật tìm một công pháp tu tiên mà tu luyện, lại tìm kiếm một nữ Hồ, cải trang thành nam sủng để che mắt phụ thân nàng. Cũng bởi vì phụ thân nàng là một Yêu tu, thêm nữa vô cùng cố chấp, bắt ép nàng theo con đường tu yêu giả nên nàng đành bí mật chống đối. Việc truyền ra nàng là Yêu tu từ lúc nàng lọt vào một trong Thập đại mỹ nhân tu tiên giới cũng là do nàng cố ý truyền ra để vừa lòng phụ thân mà thôi. Nào ngờ chính nó đã khiến nàng không tài nào tìm kiếm được ỉn một nam nhân chân chính.

Phía Nam trấn môn, Quyên Quyên cùng Kỳ Dao đang tiến hành ban phúc. Thường trực trên môi nàng ta là nụ cười khả ái, lay động nhân tâm. Duy chỉ có Kỳ Dao là không hề mỉm cười, chỉ lảng lạng làm công việc của mình. Phía Đông trấn môn, cũng có một người dùng nét mặt lạnh lùng ấy mà bày ra, đấy chính là Tuyết Liên. Thậm chí nét mặt của nàng ta còn lơ mờ tỏa ra hàn khí bức nhân khiến Vũ Văn bên cạnh vội vã truyền âm.

- Muội muội, cười lên một chút chứ? Hoặc không được thì đừng nên để vẻ mặt đó nha!...

- Người tra đã tra xét kĩ cho ta chưa? Hạ Vũ?

Đứng trên một tam lâu khách điểm, một nam nhân thân vận bạch y lụa trắng, đai lưng thanh sắc dùng một nét mặt hiêu kì nói. Ánh mắt nam nhân này thì hưng phấn liếc tới phía đoàn người đang đi phía dưới đường lớn, dùng Viễn Thị Thuật mà quan sát. Chỉ thấy nam nhân này khoảng chừng mười chín hai mươi, trên mặt không có vẻ gì thật sự thu hút cho lắm, ngũ quan cũng khá bình thường ngoại trừ giọng nói của y lại mang tới sự mị nhĩ vô cùng. Một nam nhân mặc lam y phía sau y, dáng vẻ như là nô bộc cung kính khom lưng đáp.

- Thiếu gia, đã tra xét kĩ. Nơi tể đàn là Hồ Mị Tiên Tử - Lạc Như Hoa cùng với Hồng Hoa Tiên Tử - Nam Cung Bạch Ngạc. Phía Đông môn là Tuyết Lăng Tiên Tử - Tuyết Liên cùng Hắc Y Tiên Tử - Vũ Văn. Tây Môn là Bạch Hoa Tiên Tử - Kiều Hồng Loan cùng Tử Vũ Tiên Tử - Hạ Bình Nhạn. Phía Nam Môn là Bạch Nhạn Tiên Tử - Đỗ Quyên Quyên cùng Lam Thiên Tiên Tử - Kỳ Dao. Phía Bắc Môn là Thiên Xảo Tiên Tử - Diệp Vũ Chi và Băng Tâm Tiên Tử - Tuyết Nhan Ly!

Nam nhân nghe vậy thì gật gù, mắt vẫn không dùng Viễn thị thuật mà nhìn tới phía xa. Lát sau, y mới nói.

- Không tính Lạc Như Hoa cùng với Nam Cung Bạch Ngạc. Bỏ qua Tuyết Liên, Kiều Hồng Loan, Hạ Bình Nhạn, Diệp Vũ Chi, Tuyết Nhan Ly. Mấy nàng này đều là môn hạ của một trong Cửu đại tông môn U Châu. Vũ Văn thì đã có lang quân, Đỗ Quyên Quyên thì nổi danh múa roi rồi... như vậy mục tiêu của ta chỉ còn lại Kỳ Dao mà thôi!

114. Chương 114: Mưu Đồ Của Lâm Thiên Hạ

- Thiếu gia, liệu... liệu người có quá... quá vọng tưởng hay không? Gia tộc chúng ta so với U Châu chỉ là một tiểu gia tộc, thêm nữa bối phận của vị Lâm Thiên Tiên Tử này còn hơn hẳn mấy nữ nhân còn lại – Cô ta là đệ tử cưng của tiền nhiệm Thập đại mỹ nhân – Đào Hoa Tiên Tử Đào Nhược Hồng a!

Người nam bọc phía sau ngậy ra, dùng ánh mắt kì quái nhìn tới bạch y nam nhân. Chỉ thấy hắn khẽ hừ một cái, nói.

- Hừ! Người lo sợ cái gì? Ít ra nàng ta không vướng danh vọng của một tông môn nào. Thêm nữa hà hà hà...

Hắn đột nhiên cười đầy khoái trá, hưng phấn mà nói.

- Ta bình sinh vốn có chất giọng mỉa mai hoặc nữ nhân. Nữ nhân vốn thích được rót mật vào tai, chỉ cần ta khéo léo một chút, liệu có nàng nào không gục ngã? Ha ha ha...

Nói xong y lại càng cười lớn hơn, chỉ có nam bọc kia thì im lặng mà thở dài, nhủ thầm.

“Thiếu gia xưa nay luôn ỉnh là trên hết, lại nữa thường xuyên được cưng chiều quá mức. Chưa từng lịch duyệt nhưng lại luôn tự đại, luôn ỉnh là đúng... Hầy!... Ta không nói gì thêm nữa, cho thiếu gia một bài học đi...”

- Hùng ca, Hùng ca... dậy, dậy nhanh a!

Kim Minh lay lay tấm thân to thù lù của Hùng Lệ, cất tiếng gọi. Hành động này của nàng khiến bốn Hồ nữ nọ đang gối lên người hắn cũng bị lay tỉnh, một nàng ngái ngủ mắt nhắm mắt mở nói.

- Muội muội a... Còn sớm mà?

- Sớm gì nữa chứ? Còn không mau chóng chuẩn bị lên đường?

Nữ tử áo đen đi từ phía ngoài cửa hang vào, trên tay nàng ta là ba con thỏ rừng cùng một bọc trái cây. Bốn Hồ nữ nghe thấy giọng điệu nghiêm khắc ấy thì hơi sững người, sau đó lục tục kéo nhau tiến ra khỏi hang. Kim Minh thì chỉ chú tâm tới Hùng Lệ, nàng lại tiếp tục lay gọi hắn.

- Hùng ca, dậy a!

Hồi lâu cũng không thấy hắn có phản ứng, vẫn là đều đều thở ra như đang say ngủ. Kim Minh dùng ánh mắt kì quái hướng tới vị nữ nhân áo đen. Tối qua, vị cô cô này của nàng đã nói là chỉ làm cho Hùng Lệ ngủ say một giấc tới sáng, nhưng giờ đã là sáng rồi mà dù nàng lay gọi ra sao vẫn không thể gọi tỉnh hắn. Nữ tử áo đen thấy vậy thì kì quái vô cùng, khẽ vẫy tay cho Kim Minh tới chuẩn bị đồ ăn sáng sau đó chậm chậm bước tới gần Hùng Lệ. Nàng khẽ dùng một ngón tay mà chọc vào bên sườn hắn, vẫn không hề có phản ứng khiến nàng thật sự ngây người. Cuối cùng rút ra trủy thủ, định bụng chích máu ở bàn tay, khiến hắn đau mà tỉnh lại. Chợt chỉ thấy một luồng cuồng phong xẹt qua trước mặt, cây trủy thủ nọ bị đánh bật vào một xó. Nơi yết hầu nàng, có một vật sắc lạnh đang chĩa sát vào. Một thanh âm trầm trầm vang lên.

- Người là ai, định mưu đồ gì?

Hùng Lệ kì thực vốn đã tỉnh từ lúc Kim Minh lay gọi, xong hắn lơ mơ cảm nhận được một luồng khí tức lạ lẫm. Lo sợ rằng tất cả đang bị kẻ lạ mặt này chế trụ, vì vậy cố ý vờ như đang ngủ say mà chờ đợi. Quả nhiên hắn tính toán không sai biệt mấy, chờ luồng khí tức nọ tiến tới gần thì bất thần vươn người ra tay chế trụ. Lúc này trên cổ nữ nhân áo đen chính là một bàn tay của hắn, móng vuốt nhắm thẳng tới yết hầu nàng ta. Hắn lại vận dụng thần thức, lập tức Thiết Huyết từ chỗ đóng lửa gần nơi Kim Minh chuẩn bị bữa sáng tự động bay tới bên vai hắn, huyết điểm cùng hắc điểm bùng phát mang theo một luồng khí áp trấn nhiếp ào ào hướng tới nữ nhân áo đen. Kim Minh thấy tình cảnh ấy thì buông rơi đồ ăn, nàng mau mắn chạy tới bên cạnh hai người mà nói.

- Hùng ca, thả cô cô của muội ra đi. Lam cô cô là người tốt a, huynh mau thả cô cô ra đi!

Hắn liếc mắt nhìn qua Kim Minh, lại dùng Thấu Tâm Thuật kiểm tra xem nàng có bị cấm chú nào không. Khi chắc chắn không có việc gì thì mới gạt đầu, thu hồi lại thể công, Thiết Huyết cũng lập tức trở lại bình

thường, trở lại thành một thanh đen thui không thanh sắc. Kim Minh bị hấn nhìn thì hai má đỏ lựng lên, bên lên cúi đầu không nói. Chỉ duy nhất có nữ nhân áo đen thì sắc mặt có sự biến hóa cực độ, nàng ta dùng ánh mắt mang theo những tia phức tạp nhìn tới Hùng Lệ. Cả ba im lặng cho tới khi bốn Hồ nữ kia trở vào hang, lại thấy Hùng Lệ đã tỉnh tức thì vui vẻ vây lấy hấn mà hỏi han một hồi. Hấn thì chỉ im lặng, thì thoảng lại gật gật đầu...

- Người thật sự là con người?

Nữ nhân áo đen lần đầu tiên chủ động lên tiếng, nàng hướng tới Hùng Lệ mà hỏi. Hùng Lệ thấy vậy thì im lặng, khẽ gật gật đầu. Nàng ta lại hỏi tiếp.

- Tại sao người lại bị Hùng tộc hạ Hóa Yêu Chú? Ta nghe Kim Minh nói người là Phật tu, không lẽ người lạm sát Hùng tộc? Phật tu các người vốn kiêng sát sinh, lẽ nào?...

Hùng Lệ nghe tới đây thì thoảng cau mày, Kim Minh thấy sắc mặt hấn đột ngột biến hóa thì cả kinh, nàng vội vàng nói chen vào.

- Lam cô cô, cô cô đừng làm khó Hùng ca được không? Ai cũng có bí mật của riêng mình a!

Hùng Lệ nghe nàng nói vậy thì khẽ cười, hấn quẳng cái lõi trái táo vào đồng lửa, vụn vụn các khớp xương răng rắc, một hồi dường như khoan khoái, hấn mới chậm chạp nói.

- Ta không có gì bí mật cả, ta thực sự vốn là con người. Còn việc vì sao bị Hùng Tộc chú nguyện, chuyện này kể ra sẽ rất dài.

Nữ nhân áo đen nghe thấy thế thì khe khẽ gật đầu, nàng đứng lên mà nói.

- Ân, vậy trên đường trở về Linh Sơn, hy vọng người có thể kể ra tường tận... Nếu như người cảm thấy có thể kể hết.

Nàng dừng lại một chút, sau đó nói ra về sau. Kim Minh cùng bốn nữ Hồ nghe thấy thế thì ánh mắt lập tức sáng rực, tò mò nhìn về phía Hùng Lệ. Hấn thấy vậy thì phì cười, thông thả đáp.

- Được thôi, cũng coi như là dọc đường kể chuyện cho bớt mệt!...

Thiên Hoa Trấn.

Đoàn người cứ như vậy diễu qua các con đường lớn, sau đó tập trung tại tế đàn. Thập nữ dàn hàng ngang, nhận nhang từ cái tráp sơn son thiết vàng trên tay mười nữ nhân áo vàng. Lại chờ cho các nàng ta dùng hỏa tập châm lửa, chỉ trong chốc lát, từng làn khói trầm màu trắng uyển chuyển lan tỏa ra xung quanh, mang theo một khí tức trang nghiêm vô cùng. Đám người đứng phía xa lập tức im phăng phắc, ánh mắt chăm chú nhìn về phía thập nữ.

Các nàng chấp tay, khẽ cúi đầu trước cái kim đỉnh nọ mà thì thào cầu khẩn một hồi. Không gian lúc này tĩnh lặng vô cùng, thậm chí còn có thể nghe thấy cả tiếng một con ong vỗ cánh, một chồi non khẽ mở mắt vươn lên. Không ai bảo ai, tất cả mọi người đều chấp tay, cùng hướng tới cái kim đỉnh nọ mà thành tâm cầu khẩn. Ngay cả dãy bàn phủ lụa đỏ cách đó không xa, có mười vị nam nhân đang ngồi. Họ đa phần tuổi tác đã quá ngũ tuần, chân lực tàn mất khiến cho không ít người kinh hãi. Trong mười người, có một nhà sư râu cùng lông mày bạc trắng, khuôn mặt khắc khổ đang nắm tràng hạt, tay bắt phật quyết mà lẩm nhẩm cầu khẩn. Các vị khác cũng không khác biệt là mấy, tất cả ai ai cũng chấp tay, thành kính khẩn vái. Có thể nhìn ra ngay vị sư nọ chính là Hư Ngôn – Phương Trượng Thiên Hồng Tự; Vị lão đạo áo vàng không ai khác chính là cốc chủ Lam Nguyệt Cốc – Vương Phác Thiên. Như vậy, đây chính là trưởng môn của mười thế lực đứng đầu tu chân giới U Châu.

Mọi người chỉ chú tâm cầu khẩn, duy nhất có hai người trong số họ thì lại khác, ngoài mặt cũng làm ra động tác cầu khẩn trang nghiêm, nhưng thực sự thì lại đang truyền âm thì thào với nhau. Một nam nhân thân mặc lam y, phục sức cầu kì hoa lệ, trên tay vô số những nhẫn ngọc làm ra động tác chấp tay, nhưng miệng thì bí mật truyền âm với một lão nhân lam y khác. Lão nhân này thân hình nhỏ bé, dáng người quắc thước nghiêm nghị. Có thể coi như là một vị lão tiên bối đức cao vọng trọng, nhưng đừng có nhầm bởi vẻ bề ngoài đó. Mặc dù quả thật khuôn mặt lão trông vô cùng nghiêm nghị, tàn mất một chút khí chất lão

niên khiến cho người ngoài nhìn tới dễ sinh ra cảm giác sùng kính. Bản chất thật sự, lão chính là Trưởng môn Băng Ngọc Cung – tông môn danh bài thứ ba trong Cửu đại thế lực.

Băng Ngọc Cung dù là một tông môn Yêu - Ma tu kết hợp, lại thường xuyên sử dụng máu huyết cùng các ma chú quỷ dị để tu luyện. Vốn Băng Ngọc Cung trước đây chỉ là một tông môn cấp trung, vị thế vô cùng thấp bé. Nhưng sau đó, nhờ sự sáng suốt khi liên minh với bốn tông môn khác mà danh khí dần dần đại thịnh. Trong cuộc chiến tranh giành địa vị ở U Châu, chính lão già lam y này là người dẫn dắt lực lượng nhân sĩ của Băng Ngọc Cung tham ra chém giết, uy danh đỉnh đỉnh. Trận chiến này khiến cho lão trở thành một bức tượng anh hùng bằng xương bằng thịt trong mắt mọi chúng đệ tử Băng Ngọc Cung; cũng khiến toàn cõi U Châu một phen chấn động lưu truyền vô số điển tích về lão – Lão Hỏa Hồ Ly - Lâm Thiên Hạ. Ngay cả cái tên của lão cũng nghe ra khí phách ngút trời, cộng thêm sự tích nọ khiến Băng Ngọc Cung càng lúc càng đại thịnh, kẻ đầu nhập tông môn vô số khiến cho tông môn này trở nên vô cùng cường đại, dần chiếm tới danh bài thứ ba.

- Lâm huynh, lần này huynh đã nhắm được mỹ nữ nào chưa?

Người tay đeo toàn nhân là nhẵn khê truyền âm, y chính là môn chủ Nhạn Huyết Đường – tông môn danh bài thứ bảy trong Cửu đại thế lực. Tên gọi Tiểu Vong Hồn, được tu chân giới gán cho bí danh Nhất Tiểu Đoạt Mạng. Giang hồ đồn đại, một khi Tiểu Vong Hồn ra tay, đối thủ chỉ cần nhìn thấy lão nhếch mép cười là lập tức biết mình số mạng đã tận. Tiểu Vong Hồn vừa cười vừa hướng tới Lâm Thiên Hạ mà hỏi, trong mắt ánh lên chút nét gian tà cùng cười cợt.

Toàn cõi U Châu này, có ai không rõ Lâm Thiên Hạ mặt phật tâm lang? Tuy mặt ngoài thì nghiêm trang, nhưng phải vào tận hang mới nhìn rõ bộ mặt sói. Lâm Thiên Hạ vốn là Yêu tu tu tập Thái Bối, đương nhiên nữ nhân lão bắt về có vô số, không chỉ nữ nhân mà cả nữ Hồ cũng không ít. Trong thạch động của lão, ít nhất lúc nào cũng có không dưới ba trăm nữ nhân, so với hậu cung hoàng đế cũng chỉ là thua kém về số lượng, còn về nhan sắc thì không tài nào thua kém, thậm chí còn vượt trội hơn. Chỉ có điều, rất ít ai có cơ duyên nhìn tận mắt, đa phần là chỉ nghe người ta đồn đại. Tiểu Vong Hồn có lẽ là kẻ đầu tiên được lão tận tay dắt vào thạch động của mình.

115. Chương 115: Mưu Đồ Nham Hiểm

Lâm Thiên Hạ cười nhẹ, buông ra một câu cụt lủn.

- Kỳ Dao!

- Ấy... Lão huynh chớ đại dụng ồ kiến lửa nha. Lâm Thiên Tiên Tử - Kỳ Dao là đệ tử cưng của Đào Hoa Tiên Tử - Đào Nhược Hồng đấy!

Tiểu Vong Hồn nét mặt có chút biến sắc, nhưng rất nhanh lại về lại vẻ trang nghiêm như đang cầu khẩn. Lâm Thiên Hạ nghe vậy thì cười nhạt, lắc đầu.

- Không phải ta cần, ta chỉ muốn cô nương này về làm dâu họ Lâm chúng ta thôi. Ta có đứa cháu trai tên Tiểu Dao, chắc lão đệ còn nhớ chứ?

- Ý lão huynh là... Mà khoan, có phải là cậu nhóc mười tuổi đạo nọ ở thạch động của lão huynh phải không? Y mới mười tuổi, mà lại một mình cùng bốn Hồ nữ Tam Vỹ diện long đảo phụng...

Tiểu Vong Hồn càng nói càng nhỏ giọng, thanh âm cuối cùng thì lí nhí như thể sợ bị Lâm Thiên Hạ nọ trách mắng. Lâm Thiên Hạ nghe thấy vậy thì phì cười, lão nói.

- Đúng, chính là tiểu quỷ đó. Nó được di truyền cái tính háo sắc từ lão Hạ ta đấy, hà hà hà.

Lâm Thiên Hạ cười đầy vẻ tự hào, mắt híp hết cả lại. Lão không nhìn thấy vẻ mặt đầy chán nản của Tiểu Vong Hồn, Tiểu Vong Hồn nghe xong thì im lặng, tự nhủ một mình. “Có mà thừa hưởng cái thói đa dâm háo sắc thì có, vậy mà cũng tự hào. Ấy... cũng thật khâm phục lão này thật, bỏ bao nhiêu công sức săn lùng mỹ nhân khắp nơi đem về làm ngựa cưỡi... Ai... Thiên hạ rồi lại xuất hiện thêm một đại dâm lang a...”. Tiểu Vong Hồn lắc lắc đầu, lát sau mới nói.

- Lão huynh, chuyện này ta không quản. Nhưng còn minh ước của chúng ta...

- Lão đệ cứ yên tâm, chờ sau khi ta lo xong hôn sự cho đích tôn, lập tức tiến hành tụ họp chuẩn bị xuất quân. Lần này nhất định U Châu phải do chúng ta làm chủ!

Lâm Thiên Hạ khẽ xiết chặt bàn tay, ánh mắt lơ mơ phát ra tia quang mang huyết sắc. Tiểu Vong Hồn thấy vậy thì chỉ im lặng, lát sau lại tò mò hỏi.

- Lão huynh, thứ lỗi cho ta hỏi nhiều. Nhưng mà việc hôn sự kia... Lâm Thiên Tiên Tử này là do một tay Đào Nhược Hồng nuôi nấng, nếu như lão huynh đưa lễ tới chẳng phải lập tức bị bà ta từ chối hay sao mà lão huynh tự tin như vậy?

- Ấy, thì mẹ ta cũng chỉ là sư phụ, đâu có quyền quyết thay phụ mẫu thân sinh?

- Ý lão huynh là... không lẽ huynh có trong tay phụ mẫu thân sinh của Lâm Thiên Tiên Tử?

- Ta không!

Lâm Thiên Hạ khẳng khái nói, xong sau đó lại cười khà khà nham hiểm nói.

- Nhưng ta may mắn mới đắc thủ hai kiện Phụ Huyết mặt nạ. Chỉ cần tìm kẻ thế thân giả làm phụ mẫu, sau đó thúc ép. Tới đó còn gì cần lo tới việc nhận hay không nhận lễ? Hà hà hà...

Tiểu Vong Hồn cả kinh. Mặt Nạ Phụ Huyết là kiện pháp khí hiếm có, khi sử dụng lập tức có thể thay đổi dung mạo, giọng nói, thậm chí là cả cử chỉ và tính cách. Điểm đặc sắc nhất chính là Phụ Huyết mặt nạ này chỉ cần chút máu huyết kẻ cần giả dạng, sau đó dùng chú ngôn mà thi hành hoán dạng. Tự nó có khả năng thay đổi khuôn mặt cùng huyết mạch sao cho đồng nhất với huyết mạch của tinh huyết được trích vào đó ban đầu. Cho dù là dùng Tử Mẫu Định Huyết thử cũng hoàn toàn hòa hợp về huyết thống, không hề sai lệch dù một chút. Tiểu Vong Hồn khẽ rung mình “Quả biệt danh của lão ta chẳng ngoa... Hỏa Hồ Ly...”. Lâm Thiên Hạ nói xong, ánh mắt có chút quang mang nóng rực chiếu tới phía tể đàn, nơi thập nữ vẫn đang nghiêm trang cúng bái. Trong lòng nhủ thầm: “Tiêu Dao à, nhất định ta sẽ mang về được Lâm Thiên Tiên Tử cho con làm ngựa cưỡi!”.

Lâm Thiên Hạ trong bụng thật muốn cười to để phát tiết sự cao hứng, có điều lão không hề chú ý, cách đó không xa đang có một hắc y nhân gắt gao dùng ánh mắt bức bối chiếu tới lão. Y khẽ lẩm nhẩm.

- Hừ! Người cứ chờ đó!...

Hùng Lệ lúc này chậm rãi bước theo sau hắc y nữ nhân, cả ba đã rời khỏi hang núi nọ, theo sự chỉ dẫn của hắc y mà lên đường tìm về Linh Sơn. Trong lòng hắn vẫn là có chút lo lắng kèm theo chút bức bối, trong đầu mông lung nhớ lại Cửu Vĩ Hồ tên Linh Trâm, ánh mắt chợt phát ra những tia quang mang lạnh lẽo. Hắn vừa đi vừa nghĩ lại, trong lòng lại trào lên một cảm giác cảm hận thấu xương tủy. Thiết Huyết được Kim Minh đặt trên lưng hắn nhận được cảm ứng, tức thì nó rung động kịch liệt rồi bay lên. Hắc điểm cùng Huyết điểm lập tức bùng phát, lan tỏa sát khí khiến cho Kim Minh cùng bốn nữ Hồ trên lưng hắn đột ngột nổi da gà, lông trắng dựng đứng hết cả lên. Thậm chí ngay cả nữ hắc y đang đi phía trước cũng giật mình, vội vã quay lại. Nàng ta hướng tới Hùng Lệ với ánh mắt đầy ý dò xét.

- Có chuyện gì vậy?

Nữ hắc y hỏi khiến Hùng Lệ đang chìm trong suy tư chợt thanh tỉnh lại, hắn lại để ý thấy Thiết Huyết đang không ngừng bay lượn bên cạnh mà tỏa ra sát khí thì hơi ngẩn người, sau đó khẽ thở dài, nhắm lại Vô Thần. Qua một hồi, Thiết Huyết cuối cùng lại bay về trên lưng hắn, trở lại thành một thanh đen thui bất động, lúc ấy Hùng Lệ mới cười mà nói.

- Không có gì, chỉ là nhất thời nhớ lại một chuyện khiến ta có chút bức bối thôi!

Hắc y nữ nhân nghe vậy thì thở dài, quay đầu tiếp tục dẫn đường. Kim Minh cùng bốn nữ Hồ nọ vẫn theo thói quen, hóa hình thành Bạch Hồ, lười nhác ngồi trên lưng hắn. Tam Vĩ Hồ nghe vậy thì khẽ đảo cặp mắt lung liếng của mình, sau đó mới hỏi.

- Hùng ca, rốt cuộc đó là chuyện gì, có thể...

Chưa nói hết câu, nữ nhân hắc y đã ném lại một câu khiến nàng lập tức im bật.

- Tiểu Thư, chuyện không phải của mình, không nên can thiệp!

Kim Minh đang tò mò, đại biểu cho cả bốn Hồ nữ nọ dò hỏi, ai ngờ chưa hết câu đã bị vị Lam cô cô này chặt đứt. Điều này khiến nàng nhất thời cụt hứng, vẻ mặt có chút bất mãn nhìn tới hắc y nữ nhân. Tuy vậy rồi cũng rất nhanh qua đi cảm giác ấy, nàng đương nhiên cũng hiểu lý lẽ này. Thêm nữa, vị Lam cô cô này chăm sóc hai tỷ muội nàng từ nhỏ, vì vậy vô cùng kính ngưỡng, có lẽ chỉ xếp sau mẫu thân mà thôi.

Lại là im lặng, họ cứ như vậy bước đi hồi lâu, không khí có chút gì đó dường như gượng ép và vô cùng nặng nề. Năm Bạch Hồ trên lưng Hùng Lệ đều im lặng, khác hẳn mọi ngày khiến Hùng Lệ cảm thấy có chút tịch mịch. Nhưng là vì có vị nữ hắc y nên hẳn không tiện gọi chuyện, vì vậy chỉ có thể im lặng mà đi theo nàng ta. Hắc y nữ nhân dường như cũng cảm nhận được bầu không khí trầm trọng lúc này, nét mặt có chút bất nhẫn. Nàng ta vẫn đi, nhưng miệng ngọc đã mở lời.

- Hùng Lệ, trước đây ngươi đã đáp ứng kể lại chuyện của mình. Giờ đây đường xa tịch mịch, kể chuyện cũng là một cách để đường xa ngắn lại a!

- Ân, đúng rồi đó Hùng ca, ca mau mau kể đi!

Bốn nữ Hồ còn lại cũng nhao nhao lên một hồi, đồng tình với lời Kim Minh vừa nói. Hùng Lệ nghe vậy thì khẽ cười, cất giọng ồm ồm đặc trưng của mình mà nói.

- Vậy cũng được. Chà, bắt đầu từ đâu đây nhỉ? Xem nào... Đúng rồi, đó là lúc ta hộ tống một nữ nhân tìm tới một bông Trầm Hoàng...

Hắn cứ như vậy một mạch kể ra. Từ việc quyết đấu với Linh Trâm, tới việc bị đả bại mà lưu lạc, rồi tới việc mình gặp Bạch Miêu công chúa và bị trúng chú nguyên. Sau đó lại tới màn lừa gạt làm lễ bái đường... tất cả đều lần lượt kể ra. Năm Bạch hồ trên lưng hắn tức thì im lặng lắng nghe, ánh mắt lơ đãng nhìn vào quang cảnh xung quanh, trong lòng thì ngầm tưởng tượng ra khung cảnh hắn kể lại. Chỉ duy nhất nữ hắc y phía trước khi nghe thấy tên Linh Trâm thì chợt giật mình, trong mắt mang theo một vẻ co rút cực hạn. Toàn thân nàng ta run rẩy, tuy đi trước mà vẫn len lén nhìn về phía Hùng Lệ mà ngầm đánh giá y, trong lòng một phen kinh hãi. “Có lẽ nào tên này đối đầu với Vương Hậu?... Thật đáng nghi, những đề mà nói tới Cửu Vĩ Hồ, thêm nữa có tên Linh Trâm thì ngoài Vương Hậu ra còn ai có thể?... Trước nay, từng nghe một số ít trưởng lão bàn tán về việc Vương Hậu có cất giấu nam nhân nhân loại. Không ngờ nay lại được gặp mặt một trong số những kẻ bị bà ta bắt gặp, thu phục không thành thì diệt sát... Ấy...”. Nàng khe khẽ thở dài, lắc lắc đầu mà tiếp tục bước đi.

Kim Minh chăm chú lắng nghe hắn nói, trong lòng liên tục biến hóa không ngớt. Nàng cảm thấy thật sự bất ngờ trước việc có một nữ Cửu Vĩ Hồ lại đi quyết rũ nam nhân nhân loại, không được thì diệt sát. Cửu Vĩ là cực hạn giai tầng, để vương cấp của Hồ tộc, đương nhiên tu vi tinh thâm, cũng chẳng cần phải tu tập thuật Thái Bổ nữa. Nhưng theo lời Hùng Lệ mà nói lại là muốn thu thập y làm nam sủng? Bất quá Kim Minh không suy nghĩ quá sâu, chỉ khe khẽ thở nhẹ. Căn bản chuyện của cao tầng Hồ tộc, nàng không có khả năng quan tâm. Cho dù là phụ thân nàng chính là Thủ lĩnh Hộ vệ cấm binh trong Hoàng cung, nhưng những chuyện như vậy cũng không tới lượt phụ thân nàng. Phụ thân nàng là người tu vi cao nhất gia tộc, cũng chỉ mấp mé ngưỡng tu tập đạt Thất Vỹ, còn kia là Cửu Vỹ nữ hồ nha.

Chợt như nhớ ra điều gì, nàng ngắt lời hắn.

- Hùng ca, nữ nhân huynh hộ tống nọ là nương tử của ca?... Rốt cục tên của ca gọi là gì?

Hùng Lệ nghe vậy hơi ngẩn ra, hồi lâu mới thở dài đáp lời nàng.

- Cũng có thể coi là như vậy, nàng ấy là người hứa gả cho ta. Còn tên ta...

Hắn cau mày, trầm mặc một hồi mới nói tiếp.

- Ta tên Minh Tiến!

116. Chương 116: Dầm Hồ

- Vậy từ giờ ta gọi ca như vậy được không?

Kim Minh hỏi lại, ánh mắt nàng có chút háo hức. Hắn thấy vậy thì phì cười. Lại nữa, bốn Hồ nữ kia thấy vậy cũng nhao nhao lên một hồi khiến hắn chỉ cười mà gật đầu. Nữ hắc y thì ánh mắt vẫn lâm vào trầm tư nên không hề để ý tới, chỉ chăm chăm dẫn đường. Kim Minh thấy vậy thì cao hứng, nàng gọi.

- Tiến ca, Tiến ca... hi hi hi...

Linh Sơn, Hậu cung, Vương Hậu đại diện.

Linh Trâm ngồi trên phụng ỷ, trên mặt thoảng vẻ bồn chồn cùng lo lắng. Vốn là nàng vừa mị hoặc Vô Lệ đi diệt sát một Trưởng lão chống đối, bất quá đã nửa ngày mà chưa thấy hắn trở lại khiến nàng lo lắng, sợ rằng sự việc không được như ý. Linh Trâm nét mặt trầm tư như vậy, đám thủ hạ tự nhiên biết không nên quấy rầy, đều lẳng lẳng lui lại một quãng xa. Chợt một thanh âm của A Tú, tì nữ của nàng cất lên khiến nàng giật mình, thoát khỏi nét trầm tư.

- Đông phi Hoàng Tử Hạ Phi xin cầu kiến Vương Hậu!

- Cho y vào!

Nàng khẽ phát tay, sau đó chỉnh lại tư thế, tạo ra một vẻ nghiêm trang của bậc mẫu nghi thiên hạ. Chẳng mấy chốc, theo sau một tỳ nữ áo hồng là một nam nhân bạch y tiến vào. Tỳ nữ nọ khẽ nhún mình bái lễ, sau đó cáo lui. Nam nhân bạch y thì vội vã quỳ lạy.

- Nhi tử Hạ Phi khấu kiến Vương Hậu nương nương!

- Miễn lễ, hoàng tử mau đứng lên!

Linh Trâm khẽ phát tay áo, nam tử thấy vậy thì nhẹ nhàng bái tạ sau đó chậm rãi đứng lên. Động tác của y vô cùng thanh thoát, lại ẩn ẩn mị lực nam Hồ, bất quá, với nàng chỉ là múa rìu qua mắt thợ. Hạ Phi khẽ cười, ánh mắt có chút dò xét hướng tới Linh Trâm, trong mắt phảng phất ba phần thưởng thức. Nàng hơi cau mày, ngắm nam nhân trước mặt, thần thái vẫn thần nhiên nhưng trong lòng lại có chút dậy sóng.

Hạ Phi vốn là con trai của Đông Phi – Nhạn Tổ Tổ, nữ nhân của Nhạn tộc tiền cử. Vốn trước đó là sủng nữ của Hồ Vương chỉ sau Vương Hậu Nhan hương, nhưng từ sau khi Linh Trâm được tiến cung, lập tức sa sút hạng trong lòng Hồ Vương. Chỉ là vì may mắn có thai sinh hạ Hạ Phi nên ngôi vị không bị lung lay, bằng không đã sớm bị xếp xuống hàng nữ nhân thất sủng. Vốn hai bên đều khinh nhau, thế thành như nước với lửa, bất dung bất hòa. Hôm nay Hạ Phi lại tự nhiên tới đây, chắc chắn có ẩn ý, nàng vì vậy không hề ôn tồn, vẫn giữ thái độ đạo mạo của bậc tiền nhân mà hỏi.

- Không hiểu hôm nay hoàng tử có nhã hứng gì mà lại tới thăm ta?

Hạ Phi nghe vậy thoảng chút giật mình, nhưng là ánh mắt có chút thất thố nọ lập tức giảm đi. Hắn gãi gãi đầu mà nói.

- Nhi tử bất hiếu, bao lâu nay không thể tới bái kiến người, thật sự có tội vô cùng!

Nói xong lập tức quỳ xuống, dập đầu tạ tội. Linh Trâm cau mày, ngọc thể rời khỏi phụng ỷ bước xuống, đỡ lấy tay hắn.

- Không cần đã lễ, bất quá... Bản cung dạo này cũng có chút chuyện bận, khiến người không thể tới bái kiến. Điều này cũng khó thể trách người!

Hạ Phi thân thể run run, khóe mắt đỏ lên như sắp khóc vì xúc động. Linh Trâm thấy vậy thì cười cười, dùng tay xoa xoa đầu hắn tỏ ý tha lỗi. Nàng ngờ đâu đầu hắn có khóe, chẳng qua đỏ mắt vì dục vọng mà thôi. Vốn từ ngày nàng nhập cung, Hạ Phi nọ dù chỉ mới là một tiểu hồ nhưng đã mê đắm nàng. Không biết bao nhiêu lần hắn âm mưu quỷ kế xem lên nàng và Hồ Vương ân ái, lại không tiếc công sức tìm kiếm, mua chuộc thân tín để có thể nhìn lên nàng tắm sau đó về cung của mình mà lấy cung nữ để phát tiết, lòng thâm mưu tượng ra đó là nàng. Hôm nay lại được đích thị tay ngọc vỗ về, ngửi mùi u hương tỏa mát từ thân thể nàng khiến hắn không đỏ mắt mới là lạ. Linh Trâm đương nhiên không biết việc này, nàng bất quá cũng chỉ đề phòng hắn theo âm mưu của Tổ Tổ gây bất lợi ỉnh mà thôi.

Hạ Phi gật gật đầu, nàng thấy vậy thì mỉm cười, xoay lưng tiến về phụng ỷ. Quay đầu ngồi xuống, bắt giác gặp ánh mắt nóng như lửa của y hướng tới mình, theo phản xạ hai má đỏ lên, kiều mị khôn tả. Mị nhân

như thiên ti vạn lữ liên miên bất tuyệt trào ra khiến Hạ Phi bất giác ngây ngốc, hân ngấm nàng tới mức nước dãi chảy ròng ròng mà không hề biết. Linh Trâm lúc này dường như đã minh bạch “Hắn là vì si mê mình mà tới!”. Nàng liền thả ra một nụ cười phong tình vạn chủng, khẽ chỉnh trang lại y phục. Kì thật là cố ý để y phục nửa kín nửa hở, mờ ảo hiện ra cặp đào tiên trước mắt Hạ Phi, lập tức mặt Hạ Phi đỏ rần lên như kẻ say, không kiềm chế nổi mà phun ra máu mũi. Linh Trâm thấy vậy thì phi thường hài lòng, khẽ cười khúc khích. Tiếng cường lạnh lạnh như tiếng chuông bạc nhất thời làm Hạ Phi thanh tỉnh. Hắn phát hiện mình thất thố, vội vàng sửa sang lại thái độ, mặt vẫn đỏ rần, lan tới tận mang tai. Hắn cúi đầu im lặng, trong lòng thoáng lên sự sợ hãi.

- Hoàng tử, có hay không từng động qua Xử Nữ Hồ?

Linh Trâm đột ngột hỏi khiến hắn giật mình, nhưng rất nhanh run run đáp lại.

- Quả thật, quả thật... nhi tử chưa có dám, vì mẫu thân căn dặn khi chưa đạt Ngũ Vỹ, tuyệt không được đụng chạm nữ nhân. Vì thế nhất thời mạo phạm người, mong người thứ tội!

Nói xong, hắn lại phủ phục xuống đất, thân hình có chút run rẩy. Linh Trâm nghe vậy thì hài lòng “Xử nam a, Nguyên dương đại bổ a!”. Nàng khẽ liếm liếm môi, cười lên thật quý dị. Nàng nào đâu hay biết, Hạ Phi này năm mười một tuổi đã không còn là xử nam. Lại nữa, Tổ Tổ cũng không hề cảm đoán con mình giao hoan cùng nữ Hồ. Hạ Phi cúi đầu, trong lòng lại run lên từng chập vì sợ bị phát hiện. Chợt ngửi thấy một mùi u hương thơm ngát, bất giác ngẩng lên. Đã thấy Linh Trâm đứng đó, dùng ánh mắt kì quái nhìn tới thì càng run rẩy. Chợt nghe nàng hướng ra phía ngoài mà nói.

- A Tú, lát nữa Đường Lang Vương Vô Lệ về tới, người lập tức đưa y về Nghị phòng nghỉ ngơi dưỡng thần. Ta còn cần hàn huyên cùng hoàng tử!

- Nô tỳ xin vâng!

A Tú cúi đầu, sau đó đi ra ngoài. Linh Trâm khẽ cười, mị nhãn đưa đẩy nhìn tới Hạ Phi.

- Đi theo ta!

Hạ Phi nhất thời trên mặt hiện ra vẻ ngây ngốc, như một cái máy hướng theo lệnh mà làm việc. Cả hai vòng ra sau phụng ỷ, theo ngạch nhỏ tiến tới một khoảng sân rộng, sau đó qua một hoa viên, theo một mái hiên dài mà bước tới. Cuối cùng rẽ qua một thạch môn, nơi đây là một hồ nước nóng lớn. Hạ Phi nửa mừng nửa lo mà gấp gáp hỏi.

- Vương Hậu, cái này... cái này... ta...

- Lần đầu tiên của hoàng tử, như vậy giao cho ta đi!

Linh Trâm cười mị hoặc nói, thanh âm ngọt như mật hướng tới Hạ Phi. Chẳng biết từ lúc nào nàng ta đã thoát y, để lộ ra một tấm thân ngọc ngà kiều mị. Hạ Phi thất kinh, lại không tự chủ nổi mà phun máu mũi. Linh Trâm thấy vậy thì khẽ cười, hồ hồ mị mị mà nói.

- Mau thoát y phục, tới đây... Để bổn cung dạy người một chút... Ân, mau mau tới đây, làm một nam nhân chân chính a!

Nàng trắm mình vào hồ nước nóng, Hạ Phi thấy vậy thì như kẻ ăn thuốc phiện, kích thích cực độ. Hắn tự tay xé bỏ y phục mà nhảy xuống hồ, tuy vậy vẫn còn kiêng kị chưa dám động tay. Linh Trâm thì lại hiểu nhầm rằng hắn còn chưa biết làm gì, bèn cười cười mà áp tấm thân kiều mị nọ tới thân thể hắn, tay vuốt ve căn nguyên của hắn. Động tác này của nàng khiến Hạ Phi toàn thân run rẩy, hắn chưa bao giờ dám tưởng chuyện này là sự thật. Linh Trâm trong lòng cũng thất kinh, khẽ nhủ thầm. “Hắn thật là lớn a, so với Vô Lệ thậm chí còn lớn hơn...”. Lập tức hai má đỏ lên, cực hạn xạ hương bộc phát. Cửu Vỹ xuất hiện, Dâm Huyết Ấn hồng quang rực tán.

Hạ Phi đang run rẩy, lại càng run rẩy hơn khi cảm nhận được một sự thống khoái, ầm ập vô bì. Linh Trâm đang ngồi lên người hắn, đưa căn nguyên hắn vào trong cơ thể nàng, hắn theo bản năng nâng người lên khiến nàng ta bất ngờ, kiều mị kêu lên. Thanh âm có ba phần đau đớn, bảy phần khoái lạc.

- A... nha... Thật lớn a...!

Tiếp theo sau đó là những thanh âm khoái lạc, rên rỉ truyền đi từ hồ nước...

Không sai biệt là mấy, sau khi Linh Trâm cùng Hạ Phi rời đi, Vô Lệ về tới Vương Hậu cung. Hắn nghe lời nhắn của A Tú, tức thì gật đầu rồi theo nàng về Nghị phòng. Tại đây, A Tú đã để sẵn hai nữ Hồ đạo nọ để hầu hạ hắn. Thấy Vô Lệ, lập tức nhị nữ ánh mắt sáng lên, lao vào lòng hắn mà nũng nịu. Tay chân các nàng không hề yên vị mà lại lần mò trên cơ thể hắn. Vô Lệ thấy vậy thì phì cười, không kiêng dè gì đem hai nàng lập tức thoát y phục, cùng hắn một phen diên long đảo phụng.

Kì thực hôm nay hắn vô cùng cao hứng, chẳng những diệt sát được tên Trưởng lão nọ, lại còn có thể đối đầu với ba nhi tử của lão già nọ. Ba tên này đều một thân cao thủ, như vậy hắn càng thống khoái gấp bội, lập tức tham chiến. Đương nhiên là hắn đại thắng trở về. Vô Lệ hiện tại được gọi là Đường Lang Vương (Vua bọ ngựa), đây là cố ý sắp xếp của Linh Trâm. Hắn tu tập tại Huyết Trì, lực lượng đã sớm tăng lên Nguyên Anh Sơ Kỳ viên mãn, sắp đột phá đỉnh phong. Thêm nữa, tu tập tại đây khiến hắn tự thân toát ra một bộ phận yêu khí. Vì để đảm bảo an toàn cũng như bí mật, Linh Trâm cho công bố hắn là Đường Lang Vương do nàng mời về làm trợ thủ. Điều này Hồ Vương cũng không có chút nghi ngờ hay phản đối...

Thiên Hoa trấn, Kỳ Dao trên mặt sớm hiện ra nét cổ quái, cau mày nhìn tới bức thư đang đặt trên bàn. Nàng cảm thấy chuyện này mơ hồ vô cùng, những trong lòng lại ẩn chứa những tia hoan hỉ vô song. Chợt như quyết tâm, nàng nắm chặt tay mà bước vào truyền tống trận nơi góc Cửu lâu, miệng lầm nhảm.

- Mẫu thân, Phụ thân... Dao nhi tới tìm hai người!

117. Chương 117: Hung Hiểm

Kỳ Dao bí mật rời đi, đương nhiên không ai hay biết, trên đường cũng là vô số người bái lễ, nàng cũng chỉ nhìn lướt qua rồi gật đầu mà rảo bước. Hành động này của nàng đương nhiên không lọt qua hai cặp mắt. Một là của Lâm Thiên Hạ, một là của bạch y công tử nọ.

- Hà hà, cá đã cắn câu!

- Hừm, đây đúng là cơ hội trời ban!...

Kỳ Dao xuất trấn từ phía cửa Bắc, gấp rút phi hành tới bìa rừng, nơi trong thư nói là phụ mẫu thất lạc đang muốn tìm kiếm nàng. Kỳ Dao ánh mắt có chút mong chờ, lại mang thêm những tia sốt ruột. Nàng vốn biết bản thân từ nhỏ được sư phụ nuôi nấng, chưa từng được gặp mặt cha mẹ. Nhưng lúc này đột ngột xuất hiện một tia hi vọng khiến nàng mừng rỡ không thôi. Không cần suy xét gì thêm mà lập tức tới đây.

Chợt có một đạo hồng quang đang xé gió lao tới khiến tâm tình nàng kích động, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy chán ghét vô cùng. Chỉ thấy trên phi hành nọ là một nam nhân bạch y, dáng người thanh thoát, y nhảy xuống, cúi đầu bái lễ.

- Phúc Anh bái kiến cô nương!

- Người là kẻ viết thư?

Kỳ Dao ánh mắt hiện lên những tia phẫn nộ, tay nắm chặt, hai má đỏ bừng. Phúc Anh lại nghĩ là nàng xấu hổ, bất giác cười cười mà nói.

- Thật không phải...

Chưa nói hết câu, chợt một tiếng nam nhân già nua hướng tới y mà quát.

- Hồn dân, dám giữa đường quấy nhiễu nữ nhân!

Chỉ thấy vô số đạo hắc ảnh chụp về phía nam nhân bạch y, trong gió còn phảng phất mùi máu tanh cùng sát khí. Phúc Anh chỉ kịp kêu lên một tiếng thê lương, lập tức đã hóa thành xương trắng trong những đạo hắc ảnh, sau đó thì xương trắng cũng tiêu biến hết cả. Kỳ Dao thấy vậy thì nét mặt ngưng trọng, lập tức lấy ra Lam Thiên Băng Cầm thủ thế. Chợt một thân ảnh xuất hiện khiến nàng cả kinh, ngây người ra. Chỉ thấy người vừa ra chiều là một lão nhân râu tóc bạc phơ, nét mặt vô cùng trang nghiêm. Tầm mắt từ y là một luồng khí tức như một vị lão tiền bối đức cao vọng trọng. Tâm tình nàng lúc ấy mới nhẹ nhàng thả lỏng đi phần nào, nàng hỏi.

- Tiền bối là?...

- Cô nương, trước hết có hai người này cần gặp cô!

Lão già trực tiếp ngăn lại, khẽ phát tay. Từ phía sau xuất hiện một cặp nam nữ trung niên, nữ nhân điệu bộ thập phần ôn nhu, khuôn mặt có nét kiều mị không khác Kỳ Dao là mấy, nam nhân bên cạnh thì nét mặt đầy ý nghiêm nghị. Nhưng rất nhanh cả hai trên mặt biến hóa, nước mắt như mưa, run run mà nói.

- Dao nhi, Dao nhi... chúng ta là phụ mẫu của con... Con có biết chúng ta mất bao nhiêu năm trời để tìm kiếm con không?

- Phụ mẫu?

Kỳ Dao thốt lên, nhưng nàng không quá vô vập. Lập tức lấy tửu thủ trích máu từ một ngón tay mà giơ lên, cặp nam nữ nọ nhất thời minh bạch ý định dùng Tử Mẫu Định Huyết để thử. Vì vậy cũng không chậm trễ, lập tức rút ra tửu thủ hướng tới tay mình, bất quá, dường như có chút xúc động lại rạch một vết dài. Kỳ Dao trong mắt lập tức ánh lên vẻ đau xót, nhưng cũng không vội vã vụng động. Nàng nhắm mắt lại, lẩm nhẩm chú ngữ. Chỉ thấy một hồi quang mang rạo rực lấy ba người, sau đó rút ra vài giọt máu huyết mà lơ lửng bay lên trên không. Cả bốn cặp mắt đều ngưng trọng nhìn tới.

Tử Mẫu Định Huyết là loại phép thử thông dụng tại U Châu, nó có độ chính xác tuyệt đối. Thường được dùng để kiểm tra huyết thống giữa cha mẹ và con cái; giữa các chi gia tộc; đây cũng là cách thông dụng để các vị tiền bối tìm kiếm các hậu nhân thất lạc lâu năm bên ngoài.

Kỳ Dao khẽ mở mắt, chỉ thấy quang mang kia từng bước từng bước ép các giọt máu lại gần nhau, sau đó chúng xoay tròn, càng lúc càng nhanh. Cuối cùng thì chậm lại, trên không chỉ còn một giọt máu lớn duy nhất màu đỏ tươi – chứng minh nàng có cùng huyết thống với hai người nọ. Kỳ Dao toàn thân run rẩy, nước mắt như mưa hướng tới cặp nam nữ, khóc lóc.

- Phụ thân... mẫu thân...!

Đáng lẽ ra phải là một cảnh cảm động, khóc lóc bù ngùi, nhưng rất nhanh nàng cảm thấy toàn thân vô lực, hai mắt nặng trĩu mà nhắm lại. Cặp nam nữ nọ thì cười đầy quỷ dị, lão già nọ bất chợt từ lúc nào đã chế trụ nàng, miệng cười ha hả.

- Ha ha ha... nha đầu ngốc. Giờ ngươi về hưởng phúc Lâm gia ta đi, ha ha ha...

Cả bốn định rời đi, lập tức trên không trung xuất hiện một nam hắc y, mũ trùm kín đầu chỉ lộ ra cái miệng. Việc này khiến cả đám ngưng trọng, lão già khẽ đưa Kỳ Dao đang mê man tới tay hai người kia, gần giọng.

- Ngươi là ai lão phu không cần biết, khôn hồn thì biến ngay. Đừng cản trở việc tốt của lão phu! Nếu không, chớ trách lão phu vô tình!

Lập tức trên miệng hắc y nọ khẽ cười, sau đó là trong đầu cả ba vang lên những thanh âm đánh thép.

- Ngươi là ai mà dám giữa thanh thiên bạch nhật bắt nữ tử? Còn nữa, ngươi đừng quá tự cao!

Lâm Thiên Hạ thoáng giật mình, nhưng sau đó lại mỉm cười đầy quỷ dị. Lão rút từ bên sườn ra một cái bình khí, âm khí cùng sát khí quỷ dị lập tức trào ra, cười trào phúng.

- Hà hà, tiểu tử, ngươi chuẩn bị hậu sự đi!

Lại là thanh âm trong đầu lúc trước lại vang lên.

- Lừa gạt nữ nhân, lại âm mưu dùng mặt nạ Phụ Huyết để chế trụ, vô sỉ! Ngươi nên lo mình trước đi!

Lâm Thiên Hạ cả kinh, ánh mắt có điểm co rút. Nhưng rất nhanh lại cười lên âm lạnh vô cùng, sau đó nói.

- Cứ cho là ngươi biết đi, diệt sát ngươi là hết hậu họa!

Lão liếm liếm môi, lập tức vận lực. Lập tức vật nọ cầm trên tay vang lên những thanh âm lách cách khô khốc. Thứ lão cầm chính là thành danh pháp pháo Bạch Cốt Tiên, nó có hình dáng chuỗi như một thanh kiếm. Nhưng không có lưỡi kiếm mà ở phần này là ba dải dây dài, hiển nhiên là các đốt xương nhỏ được

nổi với nhau mà tạo thành. Oán khí cùng âm khí ào ào tràn ra tứ phía, thậm chí cả cặp nam nữ phía sau cũng sợ hãi tới run rẩy trước luồng oán khí ấy.

Bạch Cốt Tiên này vốn Lâm Thiên Hạ một phen tổn công chế luyện. Đầu tiên thu thập đủ 999 tiểu hài mới sinh, sau đó nhốt vào hầm bỏ đói tới chết. Tiểu hài khóc tới đói lả mà chết, đương nhiên oán khí ít hơn trưởng thành nhân, xong lại không hề có mục tiêu oán hận. Vì thế nên có thể tùy thời sử dụng, sau đó lão tổn công một phen luyện hóa, lấy ở mỗi di cốt một đốt xương cụt. Lại dùng hồn phách chúng mà tế luyện, sau một phen công phu thì hình thành nên Bạch Cốt Tiên này. Nó có thể vừa thu lại thành đoàn kiếm, dài ra thành nhuyễn tiên.

Lâm Thiên Hạ lẩm nhẩm chú ngữ, chỉ thấy Bạch Cốt Tiên nọ ẩn ẩn một làn hắc khí. Lão khẽ liếc mắt nhìn tới người áo đen, lập tức động thủ...

Quyên Quyên lên Cửu lâu, không nhìn thấy Kỳ Dao đâu bèn quay lưng đi xuống. Bất giác nàng nhìn thấy phong thư nọ trên bàn, không kiềm chế nổi tò mò mở ra đọc, rất nhanh sau đó sắc mặt đại biến đổi. Về chuyện của Kỳ Dao, nàng đã sớm được diện kiến Đào Nhược Hồng nên biết thừa đây là ngụy thư. Phụ mẫu Kỳ Dao vốn đã tử nạn trong hỗn chiến, chính tay Đào Nhược Hồng chôn cất di thể của họ. “Lẽ nào Dao muội chưa được Hồng tiên bồi kể cho nghe việc này?... Không tốt!”. Quyên Quyên cau mày, lập tức xuất ra phi hành mà lao tới địa phương viết trong thư.

Ngay từ phía xa, nàng đã cảm thấy có những luồng xung lực nổi tiếp lan tới khiến nàng càng ngưng trọng, gia tăng tốc độ phi hành. Từ phía mình, nàng nhìn thấy trên không có một hắc y nhân đang giao đấu với một lão già áo trắng, lão già nọ trông vẻ tiên phong đạo cốt vô cùng. Dưới mặt đất là một cặp nam nữ, dường như chế trụ Kỳ Dao trên tay. Quyên Quyên cau mày, lập tức từ đai lưng xuất ra một cây roi lớn, thân ánh lên một màu kim sắc mà niệm chú. Lập tức kim quang đại thịnh, lao tới cặp nữ nhân nọ.

Lâm Thiên Hạ cau mày, cảm nhận một luồng khí tức mới cấp tốc lao tới thì gắng đánh mạnh ra một chiêu, sau đó hô lên.

- Hai người mau diệt sát kẻ mới tới!

Cặp nam nữ nọ lập tức gạt đầu, để Kỳ Dao dựa vào một tảng đá lớn rồi rút binh khí nghênh chiến. Bất quá, hai kẻ này mới chỉ là Kết Đan Kỳ, còn Quyên Quyên đã là Nguyên Anh Trung Kỳ, vì thế rất nhanh bị nàng đánh bại. Lâm Thiên Hạ giằng co hồi lâu, lập tức nóng nảy sử dụng sát chiêu. Y nắm lấy Bạch Cốt Tiên, sau đó niệm chú. Lập tức hắc khí cực thịnh, uy áp lan tỏa khiến ngay cả Quyên Quyên mặt mày tái nhợt. Lâm Thiên Hạ quyết tâm dồn toàn bộ chân lực ra chiêu, mong diệt sát kẻ này, sau đó có thể rời đi mà không ai hay chuyện. Từ lúc giao thủ tới giờ, đã trải qua hơn năm mươi thức mà chung quy hắc y nhân chỉ một tay phá giải hết khiến lão kinh tâm. “Hà, tiểu tử, xem lần này ngươi né tránh sao!”. Lão hô lên một tiếng, bổ thẳng Bạch Cốt Tiên tới phía hắc y nhân. Bạch Cốt Tiên lúc này như hóa hình thành một thanh đại cự kiếm, toàn thân đen thui, tản mát những luồng oán khí cùng máu huyết lao tới. Khóe miệng hắc y nhếch lên, tự nhiên không hề chống cự. Lâm Thiên Hạ cho rằng hắc y bị uy áp bức bách, nhất thời không thể di chuyển thì cả mừng, lập tức cười ha hả. Quyên Quyên thấy vậy thì hô lên một tiếng đầy kinh hãi.

- Cẩn thận!...

Sau đó thì mặt nàng tái nhợt, chỉ thấy hắc cự kiếm nọ xuyên thấu thân thể hắc y nhân, còn lão già áo trắng thì trên mặt vô cùng đắc ý, cười ha hả.

- Ha ha ha... oắt con, dám xem thường lão gia ta à!

Quyên Quyên nhìn vào khí tức và pháp bảo, trong mắt ánh lên sự khinh bỉ vô bì. “Là một tên ma tu!”. Chính nàng lúc này xiết chặt cây roi, quát mạnh một chiêu tới lão già áo trắng. Lão già khẽ động thân, lập tức chuyển hướng giờ thân hắc y làm lá chắn. Nhất thời luồng ánh sáng nọ thu lại, hiển nhiên là Quyên Quyên không nhẫn tâm đánh lên thân xác hắc y nhân kia. Lâm Thiên Hạ chợt cau mày, lão nghi ngờ nói.

- Kim Giao? Người là Bạch Nhạn Tiên Tử - Đồ Quyên Quyên?

Quyên Quyên nghe vậy thì thoáng giật mình, sau đó lạnh giọng.

- Đúng, chính Quyên Quyên ta đây! Ô, trông ngươi rất quen nha...

118. Chương 118: Kẻ Mạo Danh

Lâm Thiên Hạ nghe thế thì chột dạ, sau đó định bụng rút Bạch Cốt Tiên đào tẩu vì sợ bị nhận ra. Nhưng lão không tài nào rút lại được thì cả kinh, nhìn lại thấy tay hắc y nọ đang nắm chặt cán Bạch Cốt Tiên, trong đầu lão lại vang lên thanh âm đánh thép nọ.

- Muốn chạy sao?

Hành động sau đó khiến cả Quyên Quyên và Lâm Thiên Hạ cả kinh, đó là một nắm đấm rất mạnh đánh thẳng vào mặt lão già nọ khiến lão loạng choạng thối lui, tay ôm mặt đang bê bết máu. Quyên Quyên lại càng cả kinh gấp bội, nàng vốn tưởng nam nhân nọ chết rồi, nào ngờ hắn vẫn sống khiến nàng càng thêm kinh dị. Lâm Thiên Hạ ôm mặt đau đớn, lại thấy một phen dị biến khiến lão hoảng hốt thét lên.

- Không, người không được làm thế... Không!...

Chỉ thấy toàn thân hắc y nhân bốc lên một ngọn lửa hoàng kim, ánh kim quang chói lọi như thiêu đốt thân thể chính mình. Thanh hắc cự kiếm nọ cắm trên thân thể hắn run rẩy kịch liệt, bên này là lão già áo trắng ôm đầu gào thét, lẫn lộn, bên kia là Quyên Quyên ngẩng ngốc nhìn tới. Chỉ thấy Kim hỏa nọ bùng bùng bốc lên cao, cự kiếm nọ đột ngột chuyển hóa từ một màu đen sang một màu trong suốt, vô số điểm sáng theo đó bay lên trên trời. Dù là ban ngày nhưng quang cảnh ấy thực sự mỹ diệu vô cùng khiến Quyên Quyên ngẩng ngốc mà ngắm nhìn. Lâm Thiên Hạ thì ôm đầu lẫn lộn, đương nhiên Bạch Cốt Tiên này là bản mạng pháp bảo của lão, giờ bị hủy bỏ nên thần thức cản trở vô cùng khổ sở.

Chừng cạn chén trà, toàn bộ điểm sáng nọ đã tiêu tán, kim hỏa nọ đã ngừng lại. Chỉ thấy vô số mảnh xương ồ ạt tứ tung rơi xuống đất, hóa thành tro bụi mà tiêu tán. Lâm Thiên Hạ vẻ mặt đầy thống khổ, không kiềm chế nổi mà phun ra một ngụm máu tươi. Quyên Quyên vốn đã biết đây là hiệu ứng cản trở khi bản mạng pháp bảo bị hủy, nàng bạo gan tới gần quan sát, những mong nhận định ra lão già nọ. Nhưng khuôn mặt lão ta lúc này đầy máu me khiến nàng khó có thể nhìn rõ mục diện. Chợt thấy lão già nọ quăng một trái cầu xanh về phía cả hai, trong đầu nàng lại xuất hiện một thanh âm nam nhân đánh thép.

- Mau lùi lại, độc dược!

Nàng cả kinh, vội vã thoái lui. Chỉ thấy nam nhân nọ đã từ lúc nào chắn trước mặt nàng, Kim diễm kia lại một lần nữa bùng cháy, thiêu đốt đám khói đen từ trái cầu nọ. Chỉ là lúc chúng tiêu thất hết, lão già nọ đã biến mất tăm. Quyên Quyên nhún mình thi lễ, cung kính nói.

- Đa tạ công tử tương trợ!

Nàng gọi hắc y này là công tử, cũng bởi vì phỏng đoán qua thanh âm của y. Thêm nữa với chút khuôn mặt lộ ra, nàng dám chắc y còn rất trẻ tuổi. Hắc y nọ khẽ gật đầu, tiến tới bế lấy Kỳ Dao mà đứng lên. Quyên Quyên trên mặt cả kinh, vội vã nói.

- Công tử, nam nữ thụ thụ bất tương thân. Như thế này... thế này không được!

Lại một hồi thanh âm xuất hiện trong đầu nàng.

- Nàng ấy là người hứa gả cho ta, vậy có được không? Cô nương?

- Công tử... công tử lẽ nào... lẽ nào lại là...

Hắc y nhân dường như đoán trước được lời nàng nói, gật gật đầu.

- Ta tên Minh Tiến!

Quyên Quyên nghe vậy nhất thời cả kinh, sau đó vội vàng dẫn đường để hắn vào Thu Thủy lâu. Trên đường, vô số nam nhân ánh mắt đầy lửa giận khi liếc tới một trong thập nữ đang bị nam hắc y lạ mặt bế. Không ít kẻ chặn đường, vin vào điều luật mà gây sự. Quyên Quyên chưa kịp giải thích thì sự lạ đã phát sinh, chỉ cảm thấy một luồng thần thức cùng khí áp cường đại lan ra tứ phía khiến tất cả những kẻ xung quanh kinh tâm động phách, run rẩy mà cúp đuôi chạy đi. Nàng cũng cảm thấy nghi hoặc cực hạn, lại không nhìn thấu tu vi của hắc y nhân khiến nàng càng lúc càng tò mò. Bất quá, lúc này chăm sóc cho Kỳ Dao mới là quan trọng, vì thế vội bước đi mau.

Vào tới Thu Thủy trà lâu, khách nhân cũng đồng dạng giật mình khi nhìn tới sự lạ, nhưng không ai dám lên tiếng. Quyên Quyên một mạch đưa hắc y mang Kỳ Dao tới phòng nghỉ, để hắc nhệ nhàng đặt Kỳ Dao lên giường sau đó bắt mạch, hồi lâu mới thở phào.

- Công tử yên tâm, chỉ là ngắt thôi, không có gì đáng ngại!

Chợt tiếng gõ cửa phòng vang lên, Quyên Quyên mau mắn bước ra ngoài, lại thấy Tiêu Hoa đang đứng đó, nét mặt trầm trọng. Bà ta nói.

- Quyên Quyên cô nương, cả Kỳ Dao cô nương nữa, mau tới Khách Phòng nghỉ sự!

- Tiêu Hoa lão lão à, Kỳ Dao vừa bị kẻ khác hãm hại. May có Minh Tiến công tử đây ra tay tương trợ, giờ phiền lão lão chăm nom muội ấy, để ta và công tử tới Khách Phòng!

Kim Hoa ánh mắt chiếu tới hắc y nhân, hắc y nhân khẽ gật gật đầu. Quyên Quyên đắp lại tấm chăn cho Kỳ Dao, sau đó rảo bước đi tới Khách Phòng. Tiêu Hoa chờ họ đi khỏi, ánh mắt sáng lên đôi chút, tự nói một mình.

- Ân, rất có khí phách nam nhân. Thảo nào mà hai vị Lam Thiên và Tuyết Lăng lại tranh cãi về y!...

Khách phòng, khi hai người tiến tới bên ngoài, bên trong đã vang lên những thanh âm đầy phần nộ.

- Lâm huynh, rốt cuộc là kẻ nào mà lại có thể ngang ngược như vậy chứ?

Tiểu Vong Hồn mặt mũi đỏ gay như gà chọi nói lớn, ánh mắt đều đặt cả trên người Lâm Thiên Hạ. Lúc này lão đang được một đệ tử của mình trị thương. Phía bên trái gian phòng, chính là tám nữ nhân trong thập nữ, nét mặt có chút ngưng trọng. Bên phải là các vị trưởng môn, mặt ai nấy đều biến hóa vô cùng, ánh mắt nửa thiện nửa tà nhìn tới Lâm Thiên Hạ. Duy nhất chỉ có Hư Ngôn là im lặng, tay khẽ lần tràng hạt. Quyên Quyên mau mắn đẩy cửa bước vào, theo sau nàng chính là hắc y nhân. Lâm Thiên Hạ mặt mày co rúm, hoảng hốt.

- Là hắc... là... chính là hắc!

Tiểu Vong Hồn nghe vậy thì cả kinh, sau đó chuyển thành giận dữ, một quyền đánh tới người hắc y nhân mà hét lớn.

- Cuồng đồ, nhận trừng phạt đi!

Bực! Quyền thủ của Tiểu Vong Hồn bị hắc y nhân bắt được. Nhưng gắng tay của hắc y nhân vì xung lực của quyền này lập tức bị chấn nát, lộ ra một bàn tay với những móng vuốt ngân sắc, trên mu bàn tay là vô số những phiến vảy màu xanh đồng rỉ. Tất cả lại nghe thấy thanh âm nam nhân sắc bén vang lên trong đầu.

- Tặc tử, ngươi lẩn trốn cũng nhanh đấy!

Cả hai bên phòng, chưa ai hiểu đầu đuôi mọi việc ra sao, nay lại thấy bàn tay nọ thì cả kinh. Quyên Quyên thì ngăn ra, nhưng sau đó lại hướng tới hai bàn mà nói.

- Đây là Minh Tiến công tử, là vị hôn phu đính ước của Lam Thiên Tiên Tử - Kỳ Dao!

Tức thì cả hai bên im lặng, sắc mặt Tiểu Vong Hồn trở nên nhợt nhạt, mồ hôi lấm tấm nơi trán. Hắc muốn dấy ra mà không tài nào rút tay về được, tựa như tay hắc y nhân này là một cái kim thép vậy. Lại nhìn thấy những phiến vảy thì kinh hãi, lắp bắp.

- Hắc... hắc... Long nhân!

Từ này vừa thốt ra, lại như giáng mạnh một đòn nữa lên tất cả mọi người. Lâm Thiên Hạ sắc mặt xám ngoét, không tự chủ mà run rẩy. Hư Ngôn lúc này đột ngột mở mắt, tiến tới phía trước hắc y cung kính bái lễ.

- A di đà phạt! Đệ tử Hư Ngôn bái kiến sư thúc!

Câu này là một đòn thứ ba giáng tới, không ít vị ở đây say xắm mặt mày. Như vậy, về địa vị hắc y nhân này còn cao hơn tất cả một bậc. Hắc y nhân khẽ hướng tới Hư Ngôn gật đầu đáp lễ, sau đó xoắn tay rắc

một cái, lập tức bẻ gãy cánh tay của Tiểu Vong Hồn, lẳng hẳng ngã dúm dụi. Từ trong ngực, hắc y nhân lòi ra một viên pha lê, hướng tới phía bàn các trưởng môn. Thanh âm nọ lại vang lên.

- Mọi việc các vị nên xem qua rồi tự hiểu lấy. Bản thân ta đã đạt cực hạn lý hồn xuất thể, giờ phải lập tức trở về nguyên thân, cáo từ!

Hư Ngôn thần sắc kinh dị, sau đó vội vàng hỏi.

- Sư thúc, người hiện đang tĩnh tọa ở đâu?

- Ta hiện đang dưỡng thương, bất quá chưa rõ là nơi nào...

Thanh âm dần dần nhỏ đi, thân ảnh hắc y nọ dần dần tiêu tán rồi biến mất không một dấu vết. Tựa như mọi chuyện chưa từng tồn tại, chưa từng xảy ra bất cứ sự việc nào. Phía bên phải, lập tức một trung niên râu dài, thân vận hồng y cầm lấy viên pha lê nọ mà xem xét, lát sau ánh mắt trừng trừng nhìn tới Lâm Thiên Hạ cùng Tiểu Vong Hồn mà nghiêng rằng.

- Giải cho hai tên các người! Hừ!

- Nhật Nguyệt huynh, rốt cục là điều gì?

Vương Phác Thiên nhăn mày hỏi, Nhật Nguyệt – Thiên Tinh Cung – cung chủ ném ra viên pha lê về phía y, bực bội nói.

- Thiên Huỳnh, huynh tự xem đi!

Nguyệt Nguyệt nói xong, lập tức râu tóc như dựng đứng hết cả lên, hiển nhiên là vô cùng phẫn nộ. Ánh mắt tựa như có ngàn lưỡi đao sắc chiếu tới hai kẻ nọ. Vương Phác Thiên vừa xem xong, lập tức cũng dừng dừng nổi giận lôi đình. Cứ như vậy lần lượt tất cả đều xem qua hết, sau đó ánh mắt ai cũng như lửa liếc tới hai kẻ bị thương nọ. Thậm chí cả các vị nữ nhân cũng dùng ánh mắt khinh bỉ mà nhìn tới Lâm Thiên Hạ và Tiểu Vong Hồn. Cuối cùng, bên phải có một người đứng lên. Y là một nam nhân trung niên, thân vận bạch y cầu kì, trước ngực áo có huy kí một chiếc lá liễu – Môn chủ Đệ nhất tông môn U Châu – Phiêu Hoàng Tông – Trương Dạ Nguyên.

119. Chương 119: Chuyện Phiếm

Trương Dạ Nguyên nét mặt âm trầm, nhìn tới hai kẻ nọ mà nói. Thanh âm của lão tuy không cao, không thấp nhưng ai nghe cũng thấy tai mình ong ong khó chịu.

- Bằng Ngọc Cung câu kết với Nhạn Huyết Đường, âm mưu khởi sự gây ra huyết chiến. Thêm nữa, âm mưu bắt cóc Lam Thiên Tiên Tử, tội này khó tránh một phen thanh lý môn hộ!

Nói tới đây, mắt lão long lên những tia lửa, nói tiếp.

- Quyền đệ nhất môn U Châu, ta tuyên bố Lâm Thiên Hạ - Giết! Tiểu Vong Hồn - Giết! Toàn bộ hai tông môn này tự nội bộ thanh lý môn hạ, tự do bầu trưởng môn. Thất đại tông môn không được can dự. Còn nữa, lập tức giải cứu toàn bộ nữ nhân bị bắt cóc tại thạch thất, truy lùng Lâm Tiểu Dao cùng bè đảng của hắn, diệt sát không tha!

Lời vừa nói xong, lão tung ra một tấm lệnh bài, trên đó khắc hình chín con rồng chín màu sắc khác nhau, là tượng trưng cho lệnh bài thủ lĩnh của cửu đại tông môn. Mặt sau là những kí tự được khắc chìm : “Quyền Thủ lãnh liên minh Cửu đại tông môn!”. Lập tức các vị ngồi đó, ngoài trừ duy nhất Hư Ngôn đang tụng niệm, còn đều quỳ cả xuống mà tiếp lệnh. Lập tức các vị môn chủ, trưởng môn cho gọi đệ tử truyền tin đi.

Trương Dạ Nguyên thấy mọi người đều khấn trương, đương nhiên vô cùng vừa ý. Lão lại hướng tới phía Hư Ngôn mà chấp tay, cung kính nói.

- May nhờ có sư thúc của đại sư mà chúng ta mới hay biết chuyện này. Thật sự cảm tạ vô cùng. Nếu không, chỉ e U Châu lại một phen máu huyết đầm đất!

- A di đà phật, thiện tai, thiện tai!

Hư Danh khẽ tụng phật ngôn, sau đó im lặng. Đoạn hội thoại của Hắc y nhân và lão đương nhiên tất cả đều nghe rõ, vì vậy chỉ có thể bái tạ lão tăng mà thôi...

Mệnh lệnh của Thủ lĩnh Cửu đại tông môn rất nhanh được truyền đi khắp cõi U Châu. Tin này truyền ra, lập tức có vô số tông môn tiến hành điều tra, sàng lọc môn hạ đệ tử. Lần này thông tin báo về cho Trương Dạ Nguyên khiến lão còn một phen kinh hồn táng đờm. Ngoại trừ Thiên Hồng Tự và Hợp Hoan Cốc, còn lại trong tám tông môn kia đều có một bộ phận những kẻ nội gián của Băng Ngọc Cung cài vào. Nhiều thì vài trăm người, ít thì cũng bốn năm mươi người, thậm trí có không ít kẻ có chức vị đầu lĩnh các phân đường. Thêm nữa, các tông môn trung cấp và ngay cả các tiểu tông môn cũng không phải ngoại lệ, hầu như ở đâu cũng điều tra ra thân thể của những kẻ trà trộn vào. U Châu một phen nhốn nháo gà bay chó chạy, thanh lý môn hộ không nơi nào không diễn ra. Tình cảnh này khiến Trương Dạ Nguyên cùng với những trưởng môn còn lại đều không khỏi đổ mồ hôi trộm, ai ai cũng thở phào kêu thầm may mắn. “Nếu như không có nam nhân tên Minh Tiến kia, có lẽ chắc chắn kẻ bị diệt sát lúc này không phải là lũ phản đồ mà có thể chính là bản thân bọn họ”.

Mệnh lệnh truyền đi, cũng cùng lúc rò rỉ tin đồn về người khám phá ra âm mưu nham hiểm này khiến khắp nơi bàn tán xôn xao, thậm trí nó dần trở thành câu chuyện chính ở những buổi tụ họp của tu chân giả U Châu. Không từ một giai tầng nào, tâm pháp, phân hệ tu luyện nào. Đâu đâu cũng nhắc tới sự việc này, câu hỏi thường trực lúc này là : “Này, người biết ai là người đã khám phá ra âm mưu của Lâm Thiên Hạ không?...”. Mặc dù nó chỉ chỉ ra thông tin một cách chung chung nhưng cũng khiến vô số người cảm thấy hứng thú. Chung quy lại chỉ biết đó là một nam nhân mặc hắc y, thân thủ cùng tu vi đều ẩn tàng không rõ. Đặc biệt nhất chính là y là một Long nhân, hơn nữa y có danh phận rất cao trong Thiên Hồng Tự. Thông tin thì chung chung như vậy, nhưng tam sao thất bản, qua miệng mỗi kẻ thì lại biến hóa ra một kiểu cách khác nhau. Từ dung mạo tới tu vi, từ năng lực tới kiểu cách ăn mặc cũng biến hóa ra đủ kiểu. Thậm chí không ít kẻ ở thi lâu, trà lâu hay tửu quán vỗ ngực xưng ta là bạn hắc y nọ; Lại nữa, trong tu tiên giới dần dần có một mốt mặc hắc y, mũ trùm đầu bắt trước người nọ...

Khách Phòng sau đó lập tức giải tán, Lâm Thiên Hạ cùng Tiểu Vong Hồn lập tức được hai đại đệ tử của Trương Dạ Nguyên áp tải rời đi. Các vị trưởng môn cũng mau mắn cáo từ, ai ai cũng gấp rút trở về thanh lọc môn hạ. Ở lại Thiên Hoa trấn chỉ còn lại Hư Ngôn đại sư cùng với thập nữ mà thôi. Hư Ngôn cũng nhanh chóng cáo từ về phòng riêng, Kiều Hồng Loan, Hạ Bình Nhạn, Điệp Vũ Chi, Tuyết Nhan Ly cũng lập tức bái lễ, theo sư phụ trở về. Lúc này Khách Phòng chỉ còn lại có năm nữ nhân với nhau. Ánh mắt ai cũng hiện lên vẻ mờ mịt, im lặng suy tư về sự việc vừa diễn ra ngay trước mắt, không ai bảo ai mà đều cùng hướng ánh mắt tới phía Quyên Quyên khiến nàng ta hai má đỏ lên, ấp úng hỏi.

- A... Mọi người... mọi người sao lại nhìn ta như vậy?

Nam Cung Bạch Ngọc đảo đảo ánh mắt, sau đó thần bí nói.

- Muội muội, mau mau khai hết ra cho ta!

- Ân? Mà khai gì a?

Quyên Quyên vẫn ngẩn ra, nàng chưa rõ dụng ý của Nam Cung Bạch Ngọc. Vũ Văn thấy vậy thì cười hì hì, nắm tay nàng mà nói.

- Quyên muội, ý của Bạch Ngọc tỷ là muốn muội cung khai ra thông tin về nam nhân tên Minh Tiến kia a!

- Phải đó, mau cung khai a! Muội gặp y ở đâu, trong hoàn cảnh nào, quen nhau lâu chưa...? Mau cung khai hết ra nha!

Lạc Như Hoa chồm tới, ánh mắt có chút nóng nảy tựa như đang ghen tuông. Tuyết Liên nhìn thấy vậy thì hơi cau mày, chỉ im lặng mà hướng ánh mắt tò mò tới Quyên Quyên. Quyên Quyên nghe thấy vậy thì nhất thời ngó nghiêng tới phía Lạc Như Hoa, sau đó khẽ cười hì hì mà đáp.

- Tại sao muội phải cung khai chứ? Nam nhân nọ đâu phải là nam nhân của tỷ đâu mà tỷ lại làm như nữ nhân đang ghen tuông thế?

- Ô, muội...ta...ta...

Quyên Quyên nói vậy khiến Như Hoa ấp úng, hai má đỏ rần lên. Nam Cung Bạch Ngọc cùng Vũ Vân thấy vậy thì phì cười, dùng ánh mắt đầy trêu chọc mà nhìn tới Như Hoa. Tuyết Liên thì trong mắt ánh lên những tia quang mang kì quái mà chiếu tới, trong lòng lại nổi sóng. Nàng nhớ tới hắc kiếm mà Kỳ Dao hay ôm trong tay, trong lòng lại dâng lên cảm giác tiếc nuối chưa thể một lần so tài với nam nhân tên Minh Tiến nọ. Lập tức trong Khách Phòng yên tĩnh lại, hồi lâu Nam Cung Bạch Ngọc mới lên tiếng.

- Ai, nam nhân này thật là kì quái a...

Nàng nói ra câu này, tứ nữ tức thì đều gật đầu. Nam Cung Bạch Ngọc chợt như nhớ ra điều gì, lập tức trên mặt lộ ra vẻ thần thần bí bí mà nói nhỏ.

- Mà các muội đã biết tin gì chưa?

Lập tức tứ nữ ánh mắt ngưng trọng mà nhìn tới nàng, Nam Cung Bạch Ngọc thấy vậy thì làm hiệu nói thầm, để các nàng ghé tai vào gần chỗ mình, sau đó thì thảo một hồi. Như Hoa nghe câu đầu tiên tức thì nhảy dựng lên, lùi lại một quãng, thần sắc xấu hổ ngượng nghịu vô cùng. Các nữ nhân còn lại nghe xong thì sắc mặt ngưng trọng, sau đó dùng một bộ mặt nghiêm trọng như thể một bà mẹ vợ đang đáng giá con dâu tương lai, đứng lên đi vòng vòng quanh người Như Hoa. Thậm chí Nam Cung Bạch Ngọc còn giả bộ vuốt vuốt râu, trầm giọng, gật gật gù mà nói.

- Ân, lần này Hoa Nhi tới Thiên Hoa trấn, nhất định phải mang về một nam nhân ưng ý để ta xem mặt a. Hừm hừm!

- Nha!... Bạch Ngọc tỷ đáng ghét!...

Như Hoa nghe thấy vậy thì hai má đỏ lên, không rõ là tức giận hay xấu hổ nữa. Lập tức hai tay hướng tới Nam Cung Bạch Ngọc mà truy đuổi. Chúng nữ thấy vậy thì phì cười, Khách Phòng lại một hồi khúc khích không thôi. Ngay cả Tuyết Liên lúc này cũng cười tới run hết cả người. Rượt đuổi một hồi khiến Như Hoa hai má đỏ hồng, nàng thở phì phì mà hướng tới Nam Cung Bạch Ngọc.

- Ha... Tỷ... tỷ... cứ chờ đó... Muội... muội nhất định... nhất định phải đánh... đánh cho tỷ một trận...

Nam Cung Bạch Ngọc lúc này cũng đang thờ dốc, nghe vậy thì lập tức cười xòa mà nói.

- Ân, ta chờ a!

Nói xong thì lè lưỡi làm mặt quỷ. Vũ Vân thấy vậy thì khẽ cười, sau đó hướng tới Như Hoa mà nói.

- Thôi a, tỷ xin hai người a. Mà phải rồi, như vậy là Như Hoa và Kỳ Dao đã có ý chung nhân của mình, vậy không biết Quyên Quyên muội, Tuyết Liên muội và Bạch Ngọc tỷ thì sao đây?

Như Hoa nghe thấy câu này, tức thì ánh mắt sáng lên hướng tới Nam Cung Bạch Ngọc tung đòn sát thủ.

- Ân, Bạch Ngọc tỷ bao giờ mới có ý chung nhân đây a? Cả Quyên Quyên và Tuyết Liên nữa?

Quyên Quyên nghe thế thì phì cười, nàng nhấp một ngụm trà rồi mới thông thả đáp.

- Chờ tới Minh Gia Trang ở Hiếu Vân chơi một chuyến, sau đó mới tính tới việc này. Với cả, nam nhân nào qua nổi thử thách của Kim Giao này đã!

Nàng nói, vỗ vỗ nhẹ vào sợi roi quấn quanh eo mình. Tuyết Liên Nghe vậy thì nét mặt lập tức trở nên có chút băng lãnh, khẽ cười lạnh.

- Chỉ cần nam nhân nào có thể thắng được Thiên Băng Kiếm, ta lập tức tự nguyện làm vợ y!

Như Hoa nghe vậy thì khẽ lè lưỡi mà lắc đầu, ánh mắt lại chiếu tới phía Nam Cung Bạch Ngọc. Nam Cung Bạch Ngọc thấy vậy thì phì cười, khẽ lắc đầu buồn bã mà nói.

- Mọi nam nhân đều sợ danh vọng của ta, lại sợ những lời đồn thổi nên không ai dám tới gần. Chỉ dám đứng xa nhìn a, có lẽ ta chỉ có thể ở vậy thôi!

Nàng nói tới đây thì khẽ thở dài, không khí tức thì trầm xuống. Vũ Vân đưa tay ra nắm nắm tay nàng, lát sau dường như nhớ ra điều gì, nàng cười mà nói.

- Mau qua thăm Kỳ Dao muội muội đã, chuyện này tính sau đi!...

120. Chương 120: Báo Ân

Hùng Lệ cùng mấy Hồ nữ đi đã được một quãng dài, lúc này đã là ban trưa, mặt trời đã lên giữa đỉnh đầu. Nữ hắc y thấy vậy thì khẽ phất tay ra hiệu mọi người nghỉ ngơi một lát. Hùng Lệ thấy vậy thì uể oải tìm một phiến đá lớn dưới tán cây mà nằm xuống, hắc gơ bàn tay lên bóp bóp miệng, thở dài đầy vẻ mệt mỏi. Thật sự cho tới lúc này hắc nói hơi nhiều, vì thế mà cơ miệng cảm giác như muốn rụng ra. Năm tiểu Hồ đã mau mắn nhảy xuống, những làn tử quang lóe lên lộ ra những thân ảnh nữ nhân kiều mị. Các nàng khẽ vươn vai, làm ra các tư thế như để giãn gân cốt. Hùng Lệ thấy vậy thì lắc đầu. “Cả nửa ngày, các nàng nằm trên lưng mình, có phải đi đâu mà cần giãn gân cốt thế kia chứ?”.

Một Hồ nữ vô tình liếc tới hắc, lại thấy ánh mắt u oán của hắc tức thì phì cười, nàng nói.

- Hùng ca, ca mỗi thì để muội đắp bóp cho nha!

Hùng Lệ còn chưa kịp đáp, Hồ nữ nọ đã mau mắn nhảy lên lưng hắc. Hai bàn tay thon nhỏ khe khẽ ấn lên tấm lưng to bè nọ, các ngón tay nhẹ nhàng xoa ấn khiến hắc cảm thấy khoan khoái, nằm im thưởng thức. Nữ nhân hắc y nhìn tới thì khẽ cười, sau đó phân công các nàng khác đi kiếm nước rửa tay chân ắt, bỏ lại Hồ nữ nọ đang xoa bóp cho Hùng Lệ. Chẳng mấy chốc mà chỉ còn lại Hùng Lệ và nữ Hồ nọ, hắc đang nhắm mắt tận hưởng, vì vậy mà không hề chú tâm cảnh giác, buông lỏng bản thân. Chợt cảm giác thấy tai mình bị người ta kéo liền mở mắt, cau mày nói.

- Tiên Nhược, muội làm gì vậy?

Nữ Hồ tên Tiên Nhược lúc này đang nằm ngay trước mặt hắc, một tay nàng kê làm gối, tay còn lại đang mân mê tai hắc. Nghe thấy hắc hỏi thì nàng phì cười, khẽ liếc mắt nhìn tới hắc sau đó chậm rãi nói.

- Hùng ca, cảm ơn huynh!

- Cảm ơn? Vì cái gì chứ?

Hùng Lệ cau mày, dùng ánh mắt kì quái mà nhìn tới nàng ta. Tiên Nhược hai má lại càng hồng lên, mị lực tỏa mát, nàng khẽ chớp mắt, sau đó mới đáp.

- Cảm ơn ca vì đã mang cả bốn tỷ muội chúng ta đi cùng. Nếu không thì giờ này chắc cả bốn tỷ muội chúng ta vẫn đang là nô dịch trong Hắc Ám Môn!

- Hầy... Tưởng việc gì, những cái đó muội nên cảm ơn Kim Minh ấy.

Hắc thở phì ra, lắc lắc đầu. Tiên Nhược thấy thái độ ấy của hắc thì hai má càng lúc càng hồng thêm, nàng bạo dạn vươn tay ôm lấy khuôn mặt to bè của hắc, sau đó không kiêng kị gì mà áp môi hôn lên đó. Hùng Lệ một phen giật mình, hắc theo phản xạ đột ngột nhom người tránh né. Tiên Nhược thấy vậy thì ai oán nói.

- Hùng ca, chẳng lẽ... chẳng lẽ một chút tâm ý của muội, ca cũng cự tuyệt sao?... Có lẽ nào, ca... ca chê muội là ngọc nát hoa tàn...?

Nói tới đây, mắt nàng rơi lệ đầy ắp khuất, hai tay bụm mặt mà rưng rức khóc. Hùng Lệ thấy vậy thì thở dài, hắc chậm chạp vươn tay tới bên má nàng, nhẹ nhàng vuốt ve. Động tác vô cùng cẩn trọng, cứ như thể trước mắt là một vật quý rất dễ vỡ vậy. Hắc làm vậy vốn là có lý do cả, hiện tại hắc đang trong cơ thể bạch hùng, động tay chân một chút là lực đạo vô cùng mãnh liệt, hắc sợ làm tổn thương nàng. Hùng Lệ sau đó chậm chạp nói.

- Mau nín đi, ta... ta không có nghĩ như vậy?

- Vậy tại sao ca né tránh muội?

Tiên Nhược ngẩng đầu lên nhìn hắc, ánh mắt đầy ai oán cùng trách móc, nàng gặt bàn tay hắc ra khiến hắc ngẩn ra một hồi lâu. Hùng Lệ thấy nàng phản ứng mạnh như vậy, hắc chỉ còn biết thở dài mà thu tay về, sau đó đáp.

- Ta biết muối muốn gì, thậm chí biết cả ba vị tỷ tỷ của muối cũng mong muốn như vậy. Nhưng ta là Phật tu, kiêng kỵ nữ sắc. Thêm nữa ta tu tập một loại tâm pháp đặc biệt, nếu phát sinh truyện nam nữ, lập tức ta sẽ trở thành phàm nhân. Tiên Nhược, ta xin lỗi!

Tiên Nhược nghe vậy thì khẽ mỉm cười, gạt nước mắt mà hóa lại hình Bạch hồ, khẽ khàng rúc vào bên cạnh mặt hắc mà dụi dụi, Nhị Vỹ biến hóa ra to hơn, quần lấy thân hình hắc. Một hồi lâu, nàng mới nói.

- Vậy tại sao ca với Kim Minh muối lại có thể.. có thể phát sinh?

Hùng Lệ nghe vậy thì giật mình, trợn mắt mà nói.

- Ta? Với Kim Minh? Tuyệt không có!

Tiên Nhược nghe hắc nói thì lén mỉm cười, sau đó lại thở dài u uất.

- Ai... ca không cần giấu a, nhìn ánh mắt hai người là biết hết à nha!

- Không có, tuyệt nhiên không có. Nếu không tin, ta có thể thề trước tâm ma của mình!

Hắc định vùng dậy, hiểu nhầm này thực sự khiến hắc bức bối vô cùng. Hắc đang mãi mê theo đuổi ý nghĩ đó, đương nhiên không nhìn ra nét ranh mãnh cùng vui mừng trên mặt Tiên Nhược. Nàng này giờ chỉ mong chờ có như vậy, nàng đã sắp đặt tất cả. Hùng Lệ vừa vận nhồm lên, lập tức nàng lách thân xuống phía dưới thân hình hắc, tử quang lóe lên biến lại thành hình người. Hai tay nàng gắt gao ôm lấy cổ hắc mà thì thào.

- Muội tin mà, ca... muối cầu xin ca a...

Hùng Lệ lúc này mới giật mình, lại thấy Tiên Nhược từ lúc nào đã nằm yên vị dưới thân thể hắc, cả hai đang bày ra một tư thế vô cùng ám muội. Chỉ thấy mị nhãn nàng ta đưa đẩy, Nhị Vỹ phía sau không ngừng đong đưa như thôi miên hắc, nhất thời ngẩn ra. Tiên Nhược thì khẽ khàng vươn tay tới căn nguyên hắc mà vuốt ve, miệng rên rỉ những thanh âm mị nhĩ. Nàng cảm nhận được thân nhiệt hắc càng lúc càng tăng, căn nguyên dưới bàn tay điều luyện của nàng không ngừng lớn lên thì vui mừng vô cùng. Nhưng chỉ trong chớp lát thì lại thất vọng. Thân nhiệt Hùng Lệ nhanh chóng trở lại bình thường, ngay cả căn nguyên cũng lập tức thu hồi trở về trạng thái ban đầu. Chỉ thấy đột ngột quanh nàng xuất hiện một luồng kim khí, thêm nữa một dạng khí tức trang nghiêm lẫn át cả ý muốn của nàng khiến nàng nhất thời ngầy ra. Tiên Nhược khẽ liếc mắt nhìn lên, chỉ thấy con người hắc biến đổi ra hoàn toàn một màu kim sắc. Hùng Lệ khẽ ngồi lên, miệng lẩm nhẩm một hồi chú ngữ. Nàng đang ôm cổ hắc, vì vậy mà cũng theo hắc ngồi lên, nhẹ nhàng vừa vận tựa vào lòng hắc. Hùng Lệ lúc này mới nói.

- Ta hiểu tình cảm của muối, nhưng đừng nên dùng cách này!

- Vậy phải thế nào? Phải dùng cách nào ca mới chịu tiếp nhận bốn tỷ muối chúng ta?

Hùng Lệ nghe vậy thì chỉ im lặng, khe khẽ thở dài. Tiên Nhược lại tiếp lời.

- Bốn tỷ muối chúng ta không cần danh phận, thậm chí chỉ cần là nha hoàn cũng được. Chỉ mong được báo đáp ca mà thôi!

Mắt nàng khi nói tới đây đã rưng rưng, Hùng Lệ thấy vậy thì lại càng thở dài, sau đó lắc lắc đầu mà đáp.

- Nếu muốn báo đáp, vậy đừng dùng cách này. Ta biết đây không phải ý nguyện của các muối, chỉ là các muối vì sống lâu giữa những kẻ Yêu tu nên tâm tư ngoài cách hiến thân không còn cách nào khác để báo đáp mà thôi!

Hắc ngừng một chút, sau đó nói tiếp.

- Muội muốn báo đáp ta, như vậy còn nhiều cách khác. Đó là muối và các tỷ tỷ của mình sống vui vẻ, tìm được hạnh phúc cho bản thân mình. Các muối sống vui vẻ, như vậy ta cũng thấy vui vẻ. Đó là cách báo đáp tốt nhất rồi!

Hắc dùng ánh mắt ảm áp chiếu tới khuôn mặt của Tiên Nhược khiến nàng bất giác hai má đỏ lên, sau đó khe khẽ gạt đầu. Năm người còn lại quay về, lại thấy tư thế Hùng Lệ và Tiên Nhược như vậy thì mỗi người lại có tâm tư riêng. Nữ hắc y thì cau mày, nhưng không nói gì; ba vị tỷ muội của Tiên Nhược thì khẽ cười; Kim Minh thì chợt cảm thấy mặt nóng rực lên, bức bối liếc tới. Tiên Nhược nhìn qua Kim Minh, đã đoán

ngay ra tâm tư của nàng ta, vì vậy mau mắn kéo tay nàng cùng với ba tỷ muội rời đi. Nữ hắc y hỏi thì đáp là đi tìm hồ nước để tắm cho thoải mái. Nữ hắc y thấy vậy thì chỉ khẽ gật đầu, nàng ta im lặng chờ cả năm đi khỏi, bấy giờ mới hướng tới Hùng Lệ, nghiêm giọng.

- Người thân là Phật tu, tại sao lại háo sắc như vậy? Xem ra ta nhìn nhầm người rồi!

Hùng Lệ nghe vậy thì phì cười, việc này khiến cho nữ hắc y càng thêm cau có. Hắn thấy vậy thì ôn tồn nói.

- Ta không như người nghĩ, ta và Tiên Nhược chưa phát sinh gì cả! Quả thật là nàng ta có ý muốn đi theo ta, nhưng ta từ chối. Chỉ vậy thôi!

Nữ hắc y nghe vậy thì nét mặt khẽ dần ra một chút, lén thở phào. Nhưng sau đó lại nghiêm giọng mà nói.

- Ta không cần biết người có bao nhiêu thâm thiếp, bao nhiêu nữ nhân. Nhưng nếu người dám khinh khi tiểu thư... Hừ! Ta lập tức... thiến người!

- Sặc!

Hùng Lệ trợn mắt nhìn tới nữ hắc y, ánh mắt có chút sợ hãi. Nữ hắc y thấy biểu hiện giật mình của hắn thì trong bụng thầm cười, ngoài mặt lại lạnh lùng đi nấu ăn. Hùng Lệ lắc lắc đầu “Bà cô này bá đạo quá nha. Ai lấy phải bà này chắc chết!”...

- Ân, muội đã hiểu chưa?

Tiên Nhược cùng ba tỷ tỷ đang ngồi trên bờ suối, trao đổi với Kim Minh về truyện vừa xảy ra. Kim Minh sau một hồi nghe, lúc này biết mình đã hiểu nhầm mới khẽ khẽ thở phào. Nàng tuy là Tam Vỹ Hồ thật, nhưng chuyện nam nữ cùng cách dụ hoặc so với bốn vị tỷ tỷ Nhị Vỹ này quả thật thua kém rất nhiều. Nàng lúc này trong lòng thoải mái, mỉm cười nói.

- Ân, đi tắm a!

Lúc cả năm trở lại, hắc y nữ nhân đang nướng một con heo rừng lớn. Hùng Lệ đang ngồi lù lù đó như một đồng đá vô dụng mà nhìn tới. Quả thật, hắn cũng muốn được săn thú hoặc hái lượm, nhưng thực sự lực bất tòng tâm. Khí tức kì quái cùng với thân thể chập chập khiến cho hắn chưa kịp tới gần thì đám thú đã chạy mất tăm, hái trái cây thì vừa cầm lấy đã bị hắn bóp nát. Hùng Lệ nhìn tới, khe khẽ thở dài u uất “Ta thật vô dụng quá!”.

Ăn xong, tất cả nghỉ ngơi thêm độ nửa canh giờ, sau đó lại tiếp tục lên đường, nhằm hướng Linh Sơn mà tiến tới...

121. Chương 121: Suy Luận

Cánh cửa phòng nghỉ của Kỳ Dao được đẩy ra, năm thân ảnh nữ nhân tiến vào. Kỳ Dao lúc này đang ngồi tựa vào thành giường, đang húp từng thìa cháo do Tiêu Hoa đưa tới miệng. Nét mặt nàng có chút nhợt nhạt, lại mang thêm cả vẻ phẫn nộ cùng chút ai oán. Quyên Quyên thấy vậy thì lắc đầu mà thở dài, Nam Cung Bạch Ngọc, Như Hoa, Vũ Văn cùng Tuyết Liên nhất thời đều im lặng. Chờ cho Tiêu Hoa bón hết chén cháo, các nàng mới tìm ghế ngồi xuống bên cạnh giường. Tiêu Hoa khẽ cười nói.

- Kỳ Dao cô nương không sao đâu. Chỉ là giận tại sao lang quân không tới thăm hỏi mà thôi. Hì hì hì...

- Tiêu Hoa lão lão!

Kỳ Dao đột ngột kêu lên đầy ủy khuất, Tiêu Hoa liếc mắt tới năm nữ nhân kia mà cười hì hì, nháy mắt, sau đó khép cửa mà rời đi. Quyên Quyên thấy vậy thì cười, sau đó nói.

- Muội thật sự giận y như vậy sao?

Kỳ Dao im lặng bậm môi, sau đó hồi lâu khẽ thở dài mà gật đầu. Nam Cung Bạch Ngọc nắm tay nàng, sau đó nhẹ nhàng nói.

- Muội đừng suy nghĩ nhiều a, thật sự y không hề có mặt tại đây đâu!

- A? Thế hắc y nhân kia là ai? Sao lại... sao lại...

Kỳ Dao trên mặt hiện lên những tia hốt hoảng, trên mặt lộ ra nét kinh hãi cực độ. Vũ Văn thấy vậy thì mỉm cười, nhẹ nhàng tiến tới ngồi bên giường mà nói.

- Đó là y, nhưng cũng không phải là y!

Kỳ Dao nghe vậy thì hoang mang cực độ, ánh mắt như bị một lớp sương mù che phủ, không thấy rõ đường đi. Tuyết Liên lúc này mới lên tiếng.

- Xin lỗi, trước đây đã hiểu nhầm lang quân của muội. Còn Vũ Văn tỷ nói không sai đâu, bản thân ta cũng không rõ chú pháp của nam nhân nọ là gì, chỉ biết sau khi y theo Quyên Quyên tỷ tới Khách Phòng, lập tức lát sau thân thể tự động tiêu tán. Lại còn nhắc tới cái gì “ly hồn xuất thể” và “nguyên thân”. Hư Ngôn đại sư còn bái kiến y là sư thúc, hỏi y ở đâu thì y chỉ nói là đang dưỡng thương, cũng không biết nơi đây là nơi nào cả!

Sau đó nàng lại nói tiếp.

- Dao muội, muội biết rõ thân thể y chứ?

Kỳ Dao nghe vậy thì khê thở phào, sau đó gật đầu. Tuyết Liên nghe vậy thì ánh mắt tức thời sáng lên, hỏi tiếp.

- Muội biết y là sư thúc của Phương trượng Thiên Hồng Tự?

Lại gật gật đầu.

- Muội biết y là Long nhân?

Kỳ Dao nghe tới đây nhất thời giật mình, sau đó hỏi lại.

- Long nhân?...

Hiếu Vân trấn, Minh Gia Trang.

Nơi sảnh, chỉ còn có ba người là Ngân Nguyệt, Bạch Hổ cùng Đào Nhược Hồng đang im lặng ngồi uống trà. Liên Liên, Như Như, Bạch Phụng lúc này đều đang bế quan. Hiện tại Liên Liên cũng đã đạt tới cảnh giới Trúc Cơ Hậu Kỳ viên mãn, đang quá bộ qua bậc đỉnh phong, chuẩn bị có thể Kết Đan. Như Như thì vừa mới lên Kết Đan Sơ Kỳ không lâu, hiện đang cần tĩnh tọa để hoàn chỉnh chân lực. Còn Bạch Phụng lúc này đã là Kết Đan Trung Kỳ viên mãn, ngấp nghé bước tới ngưỡng đỉnh phong. Đan dược Minh Tiến để lại rất nhiều, thêm nữa lại có Đào Nhược Hồng thường xuyên chỉ điểm khiến các nàng tu tập càng lúc càng thần tốc. Trước đây mà nói, vì Minh Tiến thật sự không có nhiều kinh nghiệm để chỉ điểm, vậy nên các nàng tu tập rất chậm. Nhưng nay thì khác, có hẳn một vị tiên bối Ngưng Phong Kỳ chỉ điểm, các nàng như cá gặp biển lớn, lập tức tăng tiến điên cuồng. Đào Nhược Hồng sau khi quan sát cả ba, cũng chỉ có thể lắc đầu sợ hãi thẩn. Bà chưa từng thấy qua ai mà cơ thể có những tổ chất hoàn mỹ như vậy để tu luyện, thêm nữa đan dược nhiều như nước, lại toàn là cực phẩm cả. Bà nghĩ tới đây mà thở dài, buồn ình ngày xưa không được kì ngộ như các nữ nhân này. Hơn hết, đó là đệ tử cưng của mình chưa được hưởng những điều nọ thì Minh Tiến đã thất tung...

Đào Nhược Hồng tay vẫn cầm chén trà, nhưng trong lòng lại chìm vào trầm tư. Bạch Hổ lúc này khê kéo tay Ngân Nguyệt mà truyền âm.

- Ngân Nguyệt tỷ tỷ, bao giờ chàng ấy mới trở về đây?

Ngân Nguyệt hạ chén trà xuống bàn, nhìn sang phía Bạch Hổ. Chỉ thấy nàng ta dường như có chút hốc hác, ánh mắt đầy nét u sầu thì mỉm cười, sau đó mới đáp.

- Muội cứ bình tĩnh a, điều này thì tỷ không thể đoán trước. Có điều, lúc này chàng ấy đang cần thời gian để hồi phục. Muội yên tâm, ráng tập làm thực nữ đi a. Chàng ấy rất nhanh sẽ trở về... rất nhanh thôi...!

Nàng nói tới đây, trong lòng lại dồn dập ào về những kí ức của mình và Minh Tiến, ánh mắt trở nên xa xăm. Bạch Hổ bên cạnh khê dựa vào vai nàng, ánh mắt cũng có chút mong lung, rất nhanh sau đó hai má hồng lên. Đại sảnh cứ như vậy yên tĩnh vô cùng, chợt một tiếng hót lạnh lớt khiến cả ba người giật mình, không ai bảo ai mà cùng hướng lên trên không. Chỉ thấy có một bóng tiểu điều trắng muốt đang bay vòng tròn,

miệng hót lên những thanh âm thanh thoát. Đào Nhược Hồng nheo nheo mắt, sau đó làm động tác giờ tay lên. Lập tức tiểu diệu nọ phi nhanh xuống, nhẹ nhàng đậu trên tay bà ta.

Bạch Hổ chăm chú nhìn tới tiểu bạch diệu nọ, chỉ thấy toàn thân nó là một màu trắng tuyết. Ngoại trừ nơi hai đầu cánh có một điểm đen, tiểu diệu thân hình thon dài, cái mỏ màu vàng trông rất đáng yêu. Lại thấy Đào Nhược Hồng lấy ra từ dưới chân nó một ống tròn được bít lại bằng sáp đen. Bà ta cau mày, khẽ dùng móng tay cạo bỏ lớp sáp rồi mở ra. Đó là một cuộn vải dài màu trắng, phía trên là vô số những kí tự bé xíu. Bạch Hổ khẽ giờ tay ra trước mặt con tiểu bạch diệu nọ, miệng rừ rừ những thanh âm khe khẽ. Bạch diệu nọ kêu lên chích chích mấy tiếng, sau đó nhảy từ lòng bàn tay Đào Nhược Hồng qua tay nàng. Ngân Nguyệt nhìn nét mặt kì quái của Đào Nhược Hồng thì lấy làm lạ, vội hỏi.

- Đào tiên bối, có việc gì vậy? Sao tự nhiên lại có Bạch Yến truyền tin?

Đào Nhược Hồng thu lại mảnh vải nọ, tự nó lập tức bốc cháy hóa thành tro bụi. Lại hướng tới phía Ngân Nguyệt mà nói.

- Đừng gọi ta là tiên bối, cô còn hơn cả tuổi của ta đấy!

Ngân Nguyệt nghe thấy vậy thì cười, sau đó đáp.

- Tuổi tác là thế, nhưng về danh phận thì Ngân Nguyệt cũng chỉ ngang hàng với Kỳ Dao muội mà thôi. Tiên bối hà tất phải câu nệ như vậy?... Ai ,rốt cuộc thì có chuyện gì xảy ra?

Đào Nhược Hồng nghe vậy thì im lặng, lại lâm vào trầm tư. Ngân Nguyệt phải nhắc lại hai lần, thậm chí Bạch Hổ phải khẽ lay lay người mới làm bà ta hồi tỉnh. Đào Nhược Hồng thở dài nói.

- Băng Ngọc Cung âm mưu nổi loạn, Kỳ Dao bị Lâm Thiên Hạ âm mưu chế phục. May mắn là có một hắc y xuất hiện giải cứu, cũng là vạch mặt luôn âm mưu thâm độc nọ của y. Hắc y này lại nói y tên Minh Tiến!

Điều này nói ra khiến Ngân Nguyệt giật mình, nét mặt lập tức lâm vào trầm tư, hai tay bấm đốt liên hồi. Bạch Hổ nghe thấy nhắc tới tên Minh Tiến thì vội vàng tung Bạch Yến lên trên không, sau đó hướng tới Đào Nhược Hồng mà vỗ vập hỏi han.

- Tiên bối, tiên bối nói chàng ấy xuất hiện a? Chàng ấy giờ ở đâu? Ra sao rồi?... Còn nữa, tại sao chàng ấy lại có mặt bên cạnh Kỳ Dao tỷ chứ?... Tiên bối, trả lời ta đi a...

Đào Nhược Hồng thờ dài, lắc lắc đầu mà hướng tới phía Ngân Nguyệt. Ngân Nguyệt hiểu ý, khẽ kéo tay Bạch Hổ mà đáp.

- Không phải chàng ấy đâu, chỉ là một kẻ mạo danh mà thôi!

Bạch Hổ đang cảm thấy sốt sắng, nay nghe vậy thì lập tức tiu nghỉu, im lặng không nói thêm lời nào. Đào Nhược Hồng thấy vậy thì lắc lắc đầu, vươn tay vuốt tóc nàng ta, sau đó nhìn tới Ngân Nguyệt mà hỏi.

- Rốt cuộc kẻ này là ai? Có âm mưu gì?... Tại sao lại phải giả mạo là Minh Tiến kia chứ? Theo lời cô nói, y là nhân loại nhưng hắc y nhân này là Long nhân. Rốt cuộc là thế nào?

Đại sảnh lại lâm vào im lặng, chợt có một đạo truyền âm phù bay vào trong nội trang. Đào Nhược Hồng khẽ vươn tay tóm lấy nó, sau khi xem qua thì thả ra mà hỏi.

- Ngân Nguyệt, Minh Tiến có quen ai tên là Miêu Hoắc Tử hay không?

Ngân Nguyệt nghe vậy thì mày ngài hơi cau lại, sau đó mới từ từ đáp.

- Miêu Hoắc Tử?... À,tiểu nữ nhớ ra rồi. Đó là cha ruột của tên Miêu Thành, người mà Như muội nói là cố ý tranh đoạt Bạch Phụng với chàng ấy cách đây không lâu. Nhưng y là kẻ bại trận... A, có khi nào vì tên Miêu Thành đó... nên cha hắn mới tới đây không?

- Hừ, tranh đấu thua thì lấy bối phận ra cưỡng từ đoạt lý sao? Cô cứ để cho ta lo đi!

Đào Nhược Hồng ánh mắt có chút lửa giận, đứng lên xoay người ra phía ngoài cửa. Phía bên ngoài, Miêu Hoắc Tử đang đứng đó, phía sau lão là hơn mười nam nhân thân vận lam y, trên tay ai cũng đã cầm sẵn binh khí, sắc mặt lạnh như băng. Lại nghe lão nói.

- Các người chú ý nghe cho rõ. Lát nữa có nam nhân nào tiến ra, lập tức diệt sát cho ta. Xong việc sẽ trọng thưởng!

- Dạ!

Đám người dạ ran khiến cho không ít người gần đó cả kinh mà tránh xa. Mười tên này đều là tu sĩ đạt tới Kết Đan Trung Kỳ, y phục và binh khí đồng nhất, hiển nhiên cùng thuộc về một tông môn. Mười nam nhân này vốn không phải là môn hạ của Miêu Hoắc Tử mà là môn hạ của một tông môn cấp trung – Du Long Môn.

122. Chương 122: Hộ Trang

Du Long Môn là một tông môn cấp trung, tổng đàn đặt tại Lý Nghê trấn, một trấn thuộc vùng núi Hoàng Kiển phía đông nam U Châu. Tông môn này không phải quá lớn, xong cách quản lý lại vô cùng đặc biệt khiến cho không ít kẻ ưa thích mà tới gia nhập hay nhờ vả. Chẳng có gì là không thể mua được, đó là tôn chỉ của Du Long Môn. Người muốn giết người? Đưa linh thạch ra và nói tên kẻ cần giết. Người muốn kẻ áp tải hàng? Cứ đưa linh thạch ra, ta sẽ bố trí cho người người. Người muốn võ sĩ hộ vệ? Đưa linh thạch ra, sẽ có ngay. Người muốn gì, ta đều có thể cung cấp. Chỉ cần người giao ra linh thạch là thành giao. Tông môn này so với lính đánh thuê ở thời của Minh Tiên không khác là mấy, đưa tiền rồi giao nhiệm vụ, họ sẽ tự điều động nhân lực để hoàn thành cho người. Yêu cầu càng cao, linh thạch đương nhiên càng cần nhiều. Thế nên, dù không thật sự là một tông môn có thực lực nhưng Du Long Môn vẫn được vô số người ưa thích. Linh thạch thì tu chân giới U Châu này có kẻ nào là không yêu thích đây?

Cánh cửa gỗ lớn của Minh Gia Trang dần dần được mở ra, ánh mắt của mười nam nhân nọ lập tức ngưng trọng, tay xiết chặt binh khí, chuẩn bị lao lên chém giết. Nhưng thậm chí là thân ảnh người phía trong cánh cửa còn chưa kịp hiện ra, một thanh âm tràn đầy uy nghiêm đã lao thẳng tới tai khiến cả bọn sợ hãi mà buông tay khỏi binh khí.

- Hồn láo, tất cả bỏ binh khí xuống!

Miêu Hoắc Tử cũng thoáng giật mình, lão nghiêng người ngó sang phía bên trái. Chỉ thấy có một đội ngũ nhân mã đang chạy nhanh tới, toàn thân họ mặc y phục màu trắng. Điều khiến lão kinh hãi hơn nữa là huy kí trên ngực áo họ – Một chiếc là Liễu – môn hạ của Phiêu Hoàng Tông.

Người đi đầu vội nhảy xuống ngựa, lập tức hơn hai mươi bạch y phía sau đồng loạt làm theo, họ rút ra binh khí vây đám người phía bên ngoài cổng trang lại. Miêu Hoắc Tử đuôi mắt giật giật, lão cau mày định hỏi thì đã nghe thấy một thanh âm nữ nhân mềm mại cất lên.

- Có chuyện gì ở đây vậy?

Từ phía cửa, Đào Nhược Hồng khoan thai bước ra ngoài. Bà nhìn tới đám người cùng với lão già nhỏ thó nọ. Lại liếc mắt tới đám bạch y nhân đang vây lấy bọn kia mà nói, trong ánh mắt hiện lên vẻ khó hiểu. Lập tức một nam bạch y che mặt liền thu binh khí, hướng tới bà ta cung kính bái lễ.

- Tiểu bối Thiên Sinh Nhã tham kiến Đào tiên bối!

- Sinh Nhã? Người có phải đệ tử thứ năm của Trương Dạ Nguyên?

Đào Nhược Hồng khẽ mỉm cười hỏi, nam bạch y nọ thấy vậy thì cung kính đáp.

- Tiên bối nhân lực tinh tường, quả thật chính là tiểu bối. Tiểu bối phụng mệnh tôn sư tới đây để bảo vệ Minh Gia Trang, mong tiên bối thứ lỗi cho sự chậm trễ này!

Nói xong, y khom lưng thật sâu để cáo lỗi. Miêu Hoắc Tử nghe thấy cái tên Thiên Sinh Nhã thì giật mình, lão nhíu mày. “Đây lẽ nào là Ngũ đại đệ tử của Phiêu Hoàng Tông? Tại sao y lại tới đây? Lại còn nói cái gì mà phụng mệnh sư tôn?... Khoan đã, dựa vào lời đối đáp của nữ nhân này... Họ Đào... Lẽ nào... lẽ nào...”. Miêu Hoắc Tử cảm thấy choáng váng, hít vào mũi một hơi thật sâu rồi mới cung kính hướng tới nữ nhân phía cửa kia mà hỏi.

- Xin hỏi, có phải tiên bối chính là... Đào Hoa Tiên Tử - Đào Nhược Hồng?

Đào Nhược Hồng nhìn thái độ của lão già kia thì mỉm cười, gật đầu. Miêu Hoắc Tử lại giật mình đánh thót, run run hỏi tiếp.

- Vậy... vậy tên Minh Tiến... À không, công tử Minh Tiến là...

Lão chưa nói hết câu, Đào Nhược Hồng đã cảm thấy có chút khó chịu. Lại nữa, lão cứ ấp a ấp úng khiến bà cảm thấy rất ách cảm. Cứ như cách nói của lão ta thì người ngoài nghe rất dễ suy luận ra bà và Minh Tiến có sự mờ昧. Vì thế ngắt lời mà nói.

- Y là hôn phu của đệ tử Kỳ Dao của ta, Miêu Hoắc Tử ngươi có việc gì cần gặp y sao?

- Có.. à mà không, không... không có gì...

- Hừ, con trai ngươi thách đấu y bị y đánh bại. Giờ ngươi lại muốn dùng bao nhiêu người đây giúp công, diệt sát để báo thù chứ gì? Ta đâu có lạ gì ngươi đâu? Danh tiếng Miêu Hoắc Tử nuông chiều ái tử để nó thành phá gia chi tử sớm đã lan truyền trong U Châu này lâu rồi!

Đào Nhược Hồng nói ra lời này khiến lão lập tức im bặt, cùng lúc ấy là Lạc Diệp Vân vội vàng cùng Bích Tôn và Hoàng Giải chạy tới. Họ lại dẫn thêm cả mấy chục người nữa khiến sắc mặt Miêu Hoắc Tử càng lúc càng xám xịt lại. Lạc Diệp Vân cung kính bái lễ Đào Nhược Hồng, lại quay qua bái lễ cả Sinh Nhã. Sinh Nhã cúi đầu đáp lễ, sau đó đưa ra cho lão ta một phong thư còn nguyên dấu niêm phong. Lạc Diệp Vân run run mở ra, sau đó xem qua rồi cung kính hướng tới Sinh Nhã mà nói.

- Sinh Nhã công tử theo lời minh chủ tới đây, vậy xin để ta sắp xếp chỗ nghỉ cho công tử. Còn đám người này, xin để chúng ta xử lý theo Trấn quy!...

- Oa... mỗi quá đi!

Một tiểu Bạch Hồ nằm trên lưng Hùng Lệ uể oải mà nói, lại thấy uốn éo vặn vẹo thân thể một hồi. Các Bạch Hồ khác thì hoặc ngáp ngắn ngáp dài; hoặc lấy đầu rúc kín vào trong đuôi mà ngủ; hoặc đang say giấc mà chống bốn chân lên trời mà đập đập. Duy nhất chỉ có Tam Vỹ Hồ là đang thức, nghiêm trang ngồi im trên lưng Hùng Lệ mà nhìn về phía trước. Đi trước hần chính là hắc y nọ, vẫn rảo bước mà tiến lên. Tam Vỹ Hồ hỏi.

- Lam cô cô, bao giờ thì mới về tới Linh Sơn?

Nữ hắc y quay đầu lại, khẽ cười mà nói.

- Tiểu thư cũng là từ Linh Sơn mà rời đi, chẳng lẽ tiểu thư không biết đường xa bao nhiêu?

Tam Vỹ Hồ lắc lắc đầu, đoạn đáp.

- Con không biết. Hơn nữa con đi theo quan đạo, chứ đâu có đi bằng đường rừng thế này?

Nữ hắc y nghe vậy thì gật gù, chân vẫn không ngừng rảo bước mà đi tới. Hùng Lệ đột ngột há miệng, ngáp một cái rõ to khiến nàng ta giật mình quay đầu lại,

thậm chí cả Tam Vỹ Hồ nọ cũng cúi đầu hướng tới phía mặt hần mà ngó. Hắc y nữ nhân hỏi.

- Hùng Lệ, ngươi mệt rồi sao?

- Không mệt, chỉ là cảm thấy nhàm chán quá thôi!

Hần đáp, sau đó lại ngoác miệng ngáp thêm hai cái nữa. Tam Vỹ Hồ thấy thế thì phì cười khúc khích, ba cái đuôi vể vẩy phía sau như để phụ họa. Hần ngáp xong, sau đó khẽ liếc mắt nhìn lên lưng mình mà nói.

- Có lẽ mấy vị kia làm lây truyền virus buồn ngủ cho ta!

- Vi – rút? Là gì thế Tiến ca?

Tam Vỹ Hồ tròn mắt mà hỏi. Hùng Lệ hơi ngần ra, sau đó cười xòa mà nói.

- À, đại khái nó giống như là dịch bệnh ấy!

- Dịch bệnh? Nó là cái gì? Có ăn được không?

Hùng Lệ nghe xong câu hỏi này mà ho sặc lên một hồi, nước mắt nước mũi ràn rụa. Trong lòng thì cười tới mức run rẩy, Tam Vỹ Hồ kia thấy hần vậy thì ánh mắt lo lắng mà chiếu tới, sau đó Tam Vỹ phía sau đột ngột hóa dài ra, quần lầy cổ hần như một chiếc khăn lớn. Nữ nhân áo đen nghe thấy vậy cũng phì cười, lắc đầu mà nói.

- Tiểu thư, dịch bệnh là một loại bệnh có thể lây lan rất nhanh trong một thời gian ngắn. Nó không phải là loại bánh trái hay đồ ăn gì khác đâu! Lần này tiểu thư về nhà nhớ xem thêm ngọc giản về nhân giới đi nhé!

- Ân!

Tam Vỹ Hồ gật đầu đáp lời, sau đó lại là im lặng. Chợt nàng cất tiếng.

- Tiến ca, hát uội nghe đi!

- Ặc, ta hát á?

Tam Vỹ Hồ gật đầu, ánh mắt mong chờ nhìn tới hần. Hùng Lệ thấy vậy thì cười khổ mà đáp.

- Không sợ hay sao? Ta mà hát thì chỉ sợ tất cả mọi người bịt tai lại cho đỡ đau thôi!

- Không sợ! Muội không sợ, hát đi Tiến ca... hát đi mà...

Cứ mỗi câu “đi mà” nàng lại tăng mị thanh lên một chút, thậm chí là một trong ba cái đuôi nọ đã rời khỏi cổ hần mà nhắm tới cái mẩu đuôi ngắn ngủn của hần, nhẹ nhẹ quần lầy. Hùng Lệ giật mình, toàn thân run lên, hần cố gắng vững bước mà nói.

- A... đừng có tóm đuôi ta!

- Ca không hát, muội sẽ tăng thêm lực đạo đấy nhé!

Hắc y nữ nhân phía trước nghe vậy thì mím môi mà cười. Cuối cùng thì hần đầu hàng, hắng giọng bắt đầu hát.

- Ngày tháng trôi, kí ức xưa quay lại... Giờ, trôi đi theo ngàn mây gió... Người có hay, anh vẫn đợi anh vẫn chờ... Chờ đã theo hoàng hôn...

Thanh âm trầm trầm ấy cứ thế vang đi trong cánh rừng tĩnh mịch, dưới ánh chiều tà đỏ rực khiến cho bài hát hần đang hát trở nên hợp cảnh vô cùng. Giọng hát dù đã cố ý nhỏ giọng của hần đã khiến cả bốn Hồ nữ nọ tỉnh lại, Tam Vỹ Hồ thì im lặng nhắm mắt lắng nghe, ba cái đuôi sớm đã thu về mà lắc lư phía sau. Hùng Lệ cứ như vậy, vừa hát vừa đi tới...

Hồ Lan trấn, Hắc Âm Môn.

Chấn Hoàng đang nằm trên một cái ghế lớn ở giữa phòng, trên mặt lão hiện lên những nét phờ phạc cùng thần sắc kinh nghi bất định khiến cho ai nhìn tới cũng đều tràn ngập cảm giác kì quái. Lão im lặng, hồi lâu lại len lén thở dài đầy bất lực. Từ phía sân có tiếng bước chân đều đều vang lên, hiển nhiên là có người đang tiến tới. Chấn Hoàng khẽ cựa mình, cố làm ra một tư thế khỏe mạnh, điều chỉnh lại nét mặt một chút rồi yên lặng chờ đợi. Quả nhiên không bao lâu, có một bóng nữ nhân thân vận hoàng y bước vào. Lão thấy người này thì thở phào, trượt hần người xuống cái ghế mà nằm. Nữ hoàng y này không ai khác chính là phu nhân Nhạn Minh Liên.

Nhạn Minh Liên nhẹ nhàng bước vào phòng, trên tay bà ta là một cái bát đang bốc khói nghi ngút. Đặt cái bát lên bàn, lại lấy thêm hai cái gối kê vào lưng Chấn Hoàng, sau đó bà chậm rãi lấy một chiếc muỗng nhỏ khẽ khuấy đều nước trong bát. Tức thời một mùi thơm thơm, đắng đắng của dược vật bốc lên, lan tỏa ra xung quanh. Bà ta nói.

- Tướng công, uống thuốc a!

Nói rồi từng thìa thuốc được thổi nguội, sau đó nhẹ nhàng đưa tới miệng Chấn Hoàng. Cứ như vậy, một hồi rồi lão cũng uống hết bát thuốc. Nhạn Minh Liên định đứng dậy, mang bát rời đi. Chấn Hoàng thấy vậy thì cau mày, vội kéo tay bà lại mà nói.

- Nàng ở đây, ta cần nói chuyện một chút với nàng!

123. Chương 123: Chia Tay

Nhận Minh Liên khẽ gật gật đầu, sau đó nhẹ nhàng đặt cái bát lên trên bàn rồi ngồi vào bên cạnh mép cái ghế nọ. Chấn Hoàng hít vào một hơi, sau đó rầu rĩ nói.

- Xin lỗi nàng, thù của Thiên Nhi... thật sự... thật sự ta không ... ưm...

Lão chưa nói hết câu, Nhận Minh Liên đã mau mắn bịt miệng lão lại. Bà lắc đầu, ánh mắt chiếu ra khoảng sân trước mặt, nơi ánh chiều tà đỏ rực đang lan tỏa mà thở dài. Hồi lâu mới nói.

- Thiếp biết chàng muốn làm gì, nhưng đừng nên như vậy. Thật không ngờ là Hùng Lệ nọ lại chỉ là một Kí thân, mà lại là Kí thân của Long nhân. Điều này không thể trách chàng được, nếu có trách, cũng là trách ông trời không có mắt mà thôi. Ai...

Chấn Hoàng nghe thấy vậy thì cũng thở dài, nhẹ nhàng kéo phu nhân của mình dựa vào lòng, bàn tay to lớn ấy khẽ khàng vuốt nhẹ lên cánh tay Nhận Minh Liên như an ủi vỗ về. Nhận Minh Liên ánh mắt đã có vài giọt lệ, nó chảy xuống thấm vào áo của Chấn Hoàng khiến lão lắc đầu, ôn tồn nói.

- Liên Nhi, nàng đừng khóc được không? Nàng khóc cũng được gì nữa đâu kia chứ? Thù hận với Long nhân sao chúng ta có thể báo đây? Mau nín đi!

Nhận Minh Liên đưa khăn tay lên thấm nước mắt, sụt sịt một hồi. Bà trầm ngâm một lúc rồi mới nói.

- Tướng công, Thiên nhi là nhi tử độc nhất của cả hai ta. Nay nó đi rồi thì chỉ lo lắng nhất cho huyết mạch Chấn gia mà thôi. Thiếp không muốn chàng thành bất hiếu... Hay là vậy đi, để vài bữa nữa thiếp tìm cho chàng vài vị cô nương ưng ý, để tùy chàng chọn lấy một người mà cưới về làm thiếp. Hy vọng... hy vọng còn có người nối dõi cho Chấn gia!

Nhận Minh Liên nói những lời này mà thân hình run run, Chấn Hoàng ôm vợ mình trong tay đương nhiên cảm nhận rõ điều này. Lão chỉ cười, khẽ dùng tay nâng cằm vợ mình lên nhìn mà lắc đầu.

- Ta không muốn, ta chỉ cần nàng thôi, Liên nhi. Chỉ cần chúng ta cố gắng, nhất định ông trời sẽ không đoạn tình đâu.

- Ân!...

Thiên Hoa trấn, Thu Thủy Trà lâu, cửu lâu.

Quyên Quyên, Kỳ Dao, Nam Cung Bạch Ngạc, Lạc Như Hoa, Tuyết Liên đang ngồi dùng cơm chiều. Cả năm người ngồi ăn chung một bàn. Sau những việc xảy ra đã khiến các nàng cõi mở hơn, không hề tồn tại khoảng cách như trước đây nữa. Việc Lạc Như Hoa là tu tiên giả cùng với việc của Kỳ Dao đã khiến tất cả mọi người xích lại gần nhau, không còn sự xa lánh hay im lặng nữa. Tuyết Liên đã mở lòng nhiều hơn, cười nói nhiều hơn. Tuy vậy, bữa cơm chiều nay lại đang vô cùng tĩnh mịch, ai ai cũng theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Sau khi tiểu nhị dọn bàn, đã lập tức có một tiểu nhị khác bưng khay trà lên. Mỗi người ở đây yêu thích một loại nên tiểu nhị đã đặc biệt lưu tâm. Thậm chí ngay cả kiểu cách ẩm trà cùng cốc trà cũng được phân biệt ra những loại khác nhau. Trên cửu lâu, những mùi hương trà khác nhau nay bốc lên, hòa quyện vào nhau thành một hương vị thật khó miêu tả cho trọn vẹn. Chỉ có thể nói tóm tắt bằng mấy từ “rất đặc biệt”.

Lễ Phúc Hoa năm nay ngắn hơn mọi năm hai ngày, do sự việc kinh thiên nọ xảy ra nên thời gian bế lễ được đẩy lên nhanh hơn. Thêm nữa, năm trong số mười người của thập nữ đã sớm theo sư môn về thanh lọc môn hộ, vì thế mà năm nay các nàng không cần làm lễ dâng hoa. Kỳ Dao nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, sau đó đặt xuống bàn, trên mặt là một vẻ u tịch khó tả. Ánh mắt mông lung mà nhìn ra phía xa xa. Quyên Quyên đang cầm một cốc trà làm bằng hồng ngọc, nàng khẽ xoay xoay nó trên tay, vẻ như đang chăm chú quan sát nhưng thật sự thì tâm ý đang lơ lửng tận đâu chẳng ai rõ. Tuyết Liên thì đặt Thiên Băng Kiếm lên bàn, khẽ đưa ngón tay mà vuốt ve, nhưng tâm ý cũng đang phiêu phiêu nơi khác. Nam Cung Bạch Ngạc thì hay tay ngưng trọng ôm chén chà, thì thoảng lại nâng lên mũi ngửi, tựa như vô cùng tiếc nuối khi phải uống nó. Lạc Như Hoa bế Nại Hà trong lòng, nhẹ nhàng mà vuốt ve lên tấm thân mềm mại của nó. Cả năm người cứ im lặng hồi lâu, cuối cùng thì Nam Cung Bạch Ngạc là người lên tiếng trước.

- Năm nay thật là nhiều việc rắc rối nha!

Nàng thở ra mà cảm thán, Quyên Quyên thì khẽ gật gật đầu, nàng nhấp thêm một ngụm trà nữa mà hướng tới mọi người, hỏi.

- Xong việc rồi, mọi người giờ định đi đâu đây?

- Còn đi đâu nữa đây Quyên muội? Ta lại về Hợp Hoan Cốc thôi!

Nam Cung Bạch Ngạc thở dài. Lạc Như Hoa nghe thấy vậy thì im lặng, một lúc sau mới nói.

- Ta chưa biết nữa, nếu... nếu không mang nam nhân nào về... chắc ta sẽ khổ về nhà luôn quá...

Nam Cung Bạch Ngạc nghe thấy thế thì cả mừng, vội vã nói.

- Vậy thì muội tới Hợp Hoan Cốc chơi một chuyến đi, chứ ta ở đó một mình cũng cảm thấy tịch mịch lắm a! Đi mà muội!

Nàng ta dùng ánh mắt cầu khẩn mà hướng tới, Lạc Như Hoa khẽ cười, sau đó thì gật đầu. Tuyết Liên thì đưa lại Thiên Bằng Kiếm vào vỏ, sau đó đặt cạnh bàn mà nói.

- Muội tiếp tục đi lịch duyệt, hy vọng có thể tiến giai Trung Kỳ!

- Muội... muội về Hiếu Vân trấn, về Minh Gia Trang... chờ chàng ấy!

Kỳ Dao nói ngắt quãng, thân hình có chút run rẩy. Tuyết Liên ngồi cạnh thấy vậy vỗ vỗ vai nàng, để nàng ta tựa vào vai mình. Thấy tình cảnh Kỳ Dao như vậy, chúng nữ ánh mắt nhìn nhau đầy ái ngại. Sau buổi trò chuyện lúc trước, các nàng đã minh bạch phần nào về Minh Tiến. Chỉ có điều là ngay cả bản thân Kỳ Dao, dù là gả cho Minh Tiến nhưng cũng không hoàn toàn nắm rõ được lai lịch hẳn khiến các nàng đều tò mò. Lại nữa, việc hẳn ta công khai hiển hiện ra chân tướng Long nhân khiến các nàng đều động tâm, trong lòng tràn ngập sự hiếu kì.

Long nhân vốn rất hiếm gặp, nay lại công khai xuất hiện không khiến mọi người đoán già đoán non một phen. Không những thế, Long nhân này lại là hôn phu của một trong thập đại mỹ nhân khiến cho tin tức lại càng nhanh hơn. Người ta hiếu kì vì Long tộc vốn có thiên bẩm tu luyện, chẳng mấy chốc mà phi thăng, vậy thì cần nữ nhân làm gì? Hay độc địa hơn kiểu như suy luận sau: Nam hồ lấy nữ nhân nhân loại thì sinh ra hồ ly; Nữ Hồ lấy nam nhân nhân loại thì sinh ra nhân tộc; vậy Long nhân lấy nữ nhân tộc thì sinh ra cái gì? Trùng? Rồng? hay là con lai? Bán long nhân?... Long nhân trước nay luôn độc lai độc bộ, lại nữa vô cùng thông tuệ hơn người, tại sao lại yêu một nữ nhân nhân loại? Đó là suy nghĩ của phần lớn U Châu lúc này.

Quyên Quyên thì cảm thấy thú vị vô cùng, nàng đã thuần hóa qua không biết bao nhiêu là mãnh thú. Trải qua không biết bao nhiêu loại khí phách cùng áp lực thú nhân cường mãnh. Tuy vậy chưa có nếm trải qua khí chất Long tộc bao giờ, điều này khiến nàng như bị trúng thuốc kích thích khi nghĩ tới.

Nam Cung Bạch Ngạc thì trong đầu xoay chuyển ý nghĩ khác. Song tu với nhân loại hay Hồ tộc thì điển tịch ghi rất nhiều, nhưng với Long nhân thì sao? Hợp Hoan Cốc vốn thiên về song tu công pháp, vì thế điều này khiến nàng tò mò, định bụng chờ Kỳ Dao và nam nhân tên Minh Tiến nọ động phòng mới dò hỏi.

Tuyết Liên thì lại nghĩ tới Hắc Kiếm, lại thêm cả Kiếm Hồn. Nàng trước giờ luôn cho rằng Thiên Bằng Kiếm là mạnh nhất, là hoàn hảo nhất. Nhưng lại không tài nào ngờ rằng Thiên Bằng Kiếm của mình lại không hề có kiếm phách – Kiếm Hồn. Nàng đam mê kiếm, vì vậy nhất định phải tìm cách lĩnh giáo Minh Tiến một phen.

Lạc Như Hoa thì nghĩ tới hắc y nhân nọ, oai phong đánh gục Tiểu Vong Hồn. Nàng cảm thấy ghen tỵ với Kỳ Dao, lại cảm thấy tự ti vô cùng. Nàng chỉ mong sao có thể gặp được một nam nhân như hắc y nọ. Thậm chí là nàng từng có ý nghĩ tới Minh Gia Trang cùng Kỳ Dao kia, nhưng mà vừa rồi đã nhận lời Nam Cung Bạch Ngạc nên nàng chỉ đành giấu ý nghĩ đó trong lòng.

Hồi lâu, Quyên Quyên mới nói, câu nói này của nàng khiến tất cả chúng nữ đều hiện lên vẻ mặt hoan hỷ không thôi.

- Ân, như vậy chúng ta ai về nơi tu luyện của người ấy... Kỳ Dao muội, khi nào tướng công muội về tới Minh Gia Trang, muội nhớ gửi tin để chúng ta tới xem mặt một chuyến!...

Hai ngày sau, chúng nữ lần lượt bái tạ nhau rồi rời Thiên Hoa trấn, riêng Kỳ Dao đã được Trương Dạ Nguyên đặc biệt an bài ột đại lượng nhân mã cùng xe ngựa hộ tống về tận Hiếu Vân trấn. Qua chuyện vừa rồi, lão cảm thấy thật sự áy náy vô cùng. Bản thân là quyền đứng đầu tu tiên giới U Châu mà một sự việc kinh thiên động địa như vậy lão không hề hay biết. Thêm nữa còn liên lụy tới cả một trong thập mỹ nhân, việc này làm danh vọng của lão giảm đi rất nhiều. Trương Dạ Nguyên lúc này chỉ còn biết thở dài, thậm chí cảm kích vị hắc y nhân tên Minh Tiến nọ. Vì nếu không có y, lúc này có lẽ lão đã mất mạng chứ không phải chỉ mất chút danh vọng như bây giờ. Danh vọng, lòng tin cùng sự phục thù có thể dần dần khôi phục, nhưng mạng người thì không a!

Mặc cho Kỳ Dao từ chối, lão nhất nhất bắt nàng phải tuân lời. Thậm chí còn dùng quyền đứng đầu Cửu đại tông môn mà bức ép nàng, cuối cùng nàng đành thở dài mà chấp nhận. Kỳ Dao đương nhiên biết ý nghĩ của lão, nhưng trước nay nàng chưa bao giờ phải phụ thuộc vào bất cứ ai, lần này lại được chú trọng như vậy khiến nàng cảm thấy có chút bất mãn. Nhưng bất mãn rồi cũng rất nhanh trôi qua, nàng đành chấp nhận sự sắp xếp này, yên lặng ngồi trong xe ngựa, tay ôm hắc kiếm nhắm mắt xuất thần...

124. Chương 124: Hiếu Vân Nội

Việc Minh Gia Trang được đích thân đệ tử thân tín của Phiêu Hoàng Tông đứng ra làm bảo vệ đã khiến cho toàn bộ Hiếu Vân trấn một phen nhốn nhác. Tin gà tin vịt nổi lên nhiều như lá rụng mùa thu, Thi lâu Trà lâu nào cũng có kẻ bàn tán đến, thảo luận sôi nổi không kém gì tin tức về nam hắc y lúc trước. Các đệ tử Phiêu Hoàng Tông tuy gọi là hộ vệ trang viện nhưng họ kì thật chỉ chú tâm cảnh giới từ xa, tuyệt không hề lộ mặt lấy một lần. Trừ khi có hiệu lệnh của Thiên Sinh Nhã hoặc có biến, lúc đó họ mới được phép xuất hiện.

Giờ đã là tháng năm, thời tiết đang dần dần nghiêng sang tiết mùa hạ. Nắng đã dần dần thay cho khung cảnh mưa phùn ẩm đạm trước đây, cây cối nhờ vậy mà càng lúc càng vươn mình phát triển. Không gian lúc này dường như tràn ngập bởi ánh vàng của nắng, màu xanh của những cây hoa đang vươn mình. Tuyết đã sớm tan đi, đôi khi để lại trên nền đường hay bên những gốc cây những vũng nước nhỏ. Mùa hạ tới, Hiếu Vân trấn lại trở nên nhộn nhịp vô bì, ngựa xe ra vào như nước. Các thi lâu, trà lâu cũng đã sớm thay đổi màn nhung che gió lạnh bằng màn trúc đơn sơ. Nơi nào cũng đang nhộn nhịp chỉnh trang, sửa chữa những nơi bị hỏng hay đã cũ, chuẩn bị tiếp đón khách nhân. Chỉ còn hơn một tháng nữa là tới ngày hội riêng của Hiếu Vân trấn – Thi Họa.

Thi Họa là hội thi hằng năm được tổ chức tại Hiếu Vân trấn, cái tên lễ hội này chỉ cần nghe qua ai ai cũng biết nó là gì rồi. Thi, họa – nét đặc trưng của tầng lớp Nho tu. Vốn trước đây, nó chỉ dành cho các tu sĩ cao tầng, các bậc cao danh vọng. Nhưng sau vì càng lúc nó càng thu hút các Nho tu tập trung khiến cho các vị lão niên tại Hiếu Vân trấn quyết định mở rộng ra thành một lễ hội lớn, ai ai cũng có thể tham gia. “Thiên Hoa trấn có lễ Phúc Hoa vang danh khắp chốn, vậy tại sao Hiếu Vân trấn ta không thể có một lễ hội đầy danh vọng như vậy?”. Đó là lí do mà Thi Họa ra đời.

Phần thưởng cho hội này cũng mỗi năm một khác, nhưng vẫn chung chung ở những khoản đại khái như giấy, mực, bút, nghiên, thư pháp... Mỗi một lần tổ chức lễ lại do một vị trưởng lão khác nhau đứng ra. Vì thế có những năm phần thưởng còn có thêm cả công pháp, pháp bảo, đan dược. Đương nhiên là không thể thiếu đi linh thạch rồi, thiếu thứ quan trọng ấy thì làm gì còn là hội? Vào thời điểm này, vui thích nhất có lẽ là những cửa hiệu chuyên bán giấy, bút, mực. Người ra người vào vô cùng tấp nập, sinh kế đại thịnh. Các cửa hàng này bình thường đa phần bày bán các loại giấy thơm, các loại mực thơm thông dụng của U Châu. Tuy nhiên tới mùa lễ hội, họ bày bán những loại giấy mực cao tầng hơn, thậm chí một vài nơi còn xuất hiện cả cực phẩm giấy như : Tuyết Hoa, Ngưng Nguyệt... hay các loại mực quý hiếm như Ô Sào, Thiên Tru... Đương nhiên, giá là không hề thấp. Tuy vậy lúc này thì chẳng ai cò kè gì cả, đối với Nho tu mà nói. Giấy, mực là cái đại diện cho chính danh dự của họ. Với các Nho tu, chỉ cần nhìn tới thổi mực, chạm vào tờ giấy là đủ biết con người và tính cách họ ra sao rồi.

Nam nhân thì tất bật nghiên giấy như vậy, các nữ nhân đương nhiên không ai chịu kém phần. Tuy vậy, có

rất ít các vị nữ nhân tham gia thi họa. Lễ Thi Họa tới với họ chỉ mang mục đích lớn nhất là kiếm một nam nhân ưng ý, hay ít nhất tìm được những bằng hữu tri kỷ. Điều này là mong muốn lớn nhất của họ, thậm chí nó với họ còn quan trọng hơn cả những thứ phần thưởng khiến bao kẻ nô nức tới đây kia. Thế nên nơi đông nữ nhấ nhất ở Hiếu Vân lúc này chính là những tiệm may và tiệm bán vải vóc. Nữ nhân ở Hiếu Vân này đa phần gần như có chung một lối sống, một lối suy nghĩ. Nên đương nhiên nhiều lúc người ta thấy các nàng thì chỉ cảm thấy mờ nhạt, chung chung, ai cũng giống như ai. Trừ khi có tài năng văn thơ xuất chúng, hoặc nhan sắc hơn người, hoặc có chút danh vọng. Nếu không các nàng đều như nhau cả, chẳng hề có chút nào riêng do mình tạo ra. Nói thế cũng phải, giới Nho tu vốn trọng tài năng mà thôi.

Kỳ Dao về tới Hiếu Vân trấn cùng đoàn nhân mã khiến cho cả trấn lập tức xì xào bàn tán không thôi. Không ít người lạ mới tới đã nhận ra nàng, vì vậy dùng ánh mắt vừa kính nể, vừa thèm muốn mà nhìn tới. Tuy vậy, cũng chẳng có ai dám cả gan lao đầu vào chỗ chết cả. Người có đêm được kia có bao nhiêu người không? Họ là ai? Muốn chết thì cứ việc!

Kỳ Dao khẽ vén rèm xe, nhìn ra phía ngoài. Nàng chỉ thấy trên đường chỗ nào cũng chật ních những người qua lại, hoặc phe phẩy quạt đầy tiêu sái, hoặc đang cầm trong tay những nghiên mực, cuộn giấy mà túm tùm trao đổi với nhau. Kỳ Dao lắc lắc đầu, lại nhớ lại tình cảnh dạo trước của mấy nữ nhân kia thì không khỏi giật mình, vội vã buông rèm lại. Nàng nhẩm tính : “Hôm nay đã là ngày mười ba tháng năm, như vậy chẳng mấy mà Hiếu Vân này mở lễ Thi Họa... Ai... đã hơn nửa năm rồi... Minh Tiến, chàng đang ở đâu?...”...

- Hắt xì!

- Tiến ca, ca bị cảm rồi à? Mà không đúng nha, giờ đã vào hạ, sao có thể bị cảm lạnh nhỉ?

Kim Minh trầm ngâm nói, nàng lúc này đang ngồi đối diện hần mà dùng bữa. Bọn họ đã đi liên tiếp hơn năm ngày đường rừng, sáng đi, đêm nghỉ nhằm hướng tới Linh Sơn mà đi. Dọc đường không có bất cứ chuyện gì xảy ra khiến tất cả đều vô cùng thoải mái. Chỉ duy nhất có nữ hắc y nọ thì thái độ vẫn lạnh nhạt vô cùng với hần. Bốn Hồ nữ kia đang ngồi bên cạnh nghe nàng nói vậy thì cười phì, lắc đầu mà nói.

- Muội muội, không phải ca ấy bị cảm đâu. Chắc có ai đó đang nhắc tới ca ấy mà thôi. Hi hi hi.

- A, Sao các tỷ biết hay vậy? Không lẽ các tỷ học thuật bói toán của con người sao?

Kim Minh nghe thấy vậy thì nổi lòng hiếu kỳ, đứng dậy khỏi chỗ của mình mà tiến tới bên cạnh bốn nữ Hồ nọ. Cả năm lại lú lú rú rú to nhỏ một hồi, sau đó thì đứng dậy mà cùng nhau rời đi. Cạnh đồng lửa nọ chỉ còn lại hần với hắc y nữ nhân nọ, Hùng Lệ lắc đầu thở ra, hần đang định quay đầu tìm một chỗ đặt lưng, chợt nghe thấy tiếng của nữ hắc y gọi giật lại.

- Người ngồi lại đây, ta có chút chuyện muốn dặn dò ngươi!

Hần quay lại, dùng ánh mắt ngạc nhiên hướng tới nữ hắc y. Từ trước tới giờ, nữ hắc y này chỉ thi thoảng mới xen vào câu chuyện của hần và các Hồ nữ, chưa từng chủ động bắt chuyện với hần. Hùng Lệ hỏi.

- Có việc gì sao?

- Ân, đúng là có việc. Việc này liên quan tới tiểu thư.

- Ai, tha ta đi. Ta biết là ngươi muốn...

Hần vươn hai ngón tay, cố làm thành hình tượng cái kéo đang cắt, sau đó nói tiếp.

- ...nếu như ta khi dễ Kim Minh. Ta cũng nói thẳng luôn, ở nhà ta đã có ít nhất sáu vị hôn thê rồi... mà sau này cũng còn có thể có thêm nữa. Ta nghĩ Kim Minh chỉ đơn thuần cảm kích ta thôi, ngươi đừng nghĩ như vậy!

Nữ hắc y cau mày, ánh mắt kì quái hướng tới phía Hùng Lệ. Lại trực tiếp chiếu thẳng tới ánh mắt hần như dò xét. Hùng Lệ đương nhiên nói thật, vì thế hần thần nhiên đón nhận ánh mắt ấy. Một lát sau, nữ hắc y mới thu hồi lại tia nhìn nọ, sau đó mới chậm rãi thở dài mà nói.

- Minh Tiến, ta không đùa ngươi. Tiểu thư từ nhỏ ngoài tộc trưởng ra, chỉ có ta là tiểu thư quán quýt nhất. Ta lạ gì tính khí của cô ấy... Ta cũng nói luôn cho ngươi biết, chỉ cần đi thêm nửa ngày nữa là có thể gặp ần đạo để tiến vào Linh Sơn rồi!

Hùng Lệ chưa kịp mở lời, nữ hắc y đã nói tiếp.

- Những gì ta nói lúc trước hoàn toàn là thật, không phải lời bông đùa đâu!

Hùng Lệ nghe vậy thì im lặng, hắc cảm thấy rất khó xử. Ở Hiểu Vân, trong Minh Gia Trang đã có những sáu nữ nhân rồi, lại cả sau này còn ba người nữa mà hắc chưa biết mặt. Tổng cộng là chín người, hắc có phải là ngựa giống đâu chứ? Nhiều vị phu nhân cũng tốt, lại nữa là các nàng đều là xinh đẹp hơn người. Như vậy có nam nhân nào không hãnh diện? Dù là vậy nhưng hắc sợ cái viễn cảnh các nàng vì hắc mà xô sát, gây hấn với nhau như trong mấy bộ phim trên truyền hình. Bà cả âm thầm đầu đá bà hai.... Điều này làm hắc im lặng, hồi lâu không nói. Nữ hắc y cũng không nói gì, chỉ khẽ ném thêm mấy cành củi vào đồng lửa. Hai người cứ như vậy một lúc lâu, không gian chỉ còn những tiếng thở nhè nhẹ, tiếng củi cháy nổ lép bép. Hai người, mỗi người lâm vào một vị diện trầm tư riêng. Bóng của cả hai theo ánh lửa trải dài ra, ngả nghiêng trên nền đá.

Kim Minh cùng bốn Hồ nữ nọ nép bên ngoài cửa hang, nàng bặm môi tới mức chảy máu, định vùng vằng bỏ đi khi nghe những lời vừa rồi của Hùng Lệ. Nhưng các Hồ nữ lại nhất nhất nói nàng ở lại, Tiên Nhược khẽ thì thầm vào tai nàng.

- Muội muội, đừng vội vàng. Muội hãy ở lại nghe cho hết đi đã, ta tin chắc chắn ca ấy có cảm tình với muội, nhưng lại sợ muội lâm vào cảnh khó xử thôi. Muội đã nghe ca ấy nói rồi đấy, ca ấy có những sáu nữ nhân có hôn ước, lại không thẳng thắn cự tuyệt hay chấp nhận muội chắc chắn có lý do riêng!

- Lý do gì chứ? Tỷ không cần an ủi ta...

Kim Minh run run nói, trên mặt đã ứa khuất xuất hiện những giọt lệ. Tiên Nhược khẽ mỉm cười, rút khăn tay thấm rồi mới nói.

- Muội à, có thể muội lịch duyệt nhân giới chưa đủ nên cảm thấy khó hiểu. Nhưng thật sự ca ấy làm thế vì sợ ứa khuất uội mà thôi. Ca ấy sợ khi muội tới đó, có thể các nữ nhân kia đổ kị, tìm cách hành hạ muội à. Muội có thấy nam nhân nào thấy mỹ nữ mà lại có thể cư xử bình thân như ca ấy không? Hơn nữa, khi một nam nhân yêu thích, muốn theo đuổi một nữ nhân. Chẳng kể ngu nào đại gì lại nói ra rằng ở nhà ta đã có hôn phu cả!

Hùng Lệ lắc lắc cái cổ, làm ra vẻ mỗi mệ mà nói.

- Có việc gì thì nói luôn đi, ta buồn ngủ rồi!

Nói xong, hắc làm một cái ngáp rõ to. Nữ hắc y thấy vậy thì khẽ cười, lắc lắc đầu mà nói.

- Ân, sắp tới chúng ta sẽ tiến vào Linh Sơn. Đặc biệt khi về Kim gia, người nhất định đừng làm mất mặt tiểu thư. Tiểu thư tại Linh Sơn có vô số nam Hồ thể gia theo đuổi, vì vậy người nên cẩn thận!

125. Chương 125: Ân Đạo

Chợt ánh mắt nữ hắc y thanh quang lóe lên, hướng nhìn ra ngoài cửa hang, sau đó lại dùng truyền âm mà nói với Hùng Lệ.

- Tiểu thư cùng bốn Hồ nữ đang ở phía ngoài nghe trộm, vì thế ta không thể công khai nói chuyện với người. đành chỉ còn cách truyền âm như thế này thôi!

Hùng Lệ khẽ gật gật đầu, bí mật truyền âm lại.

- Ta đã sớm nhận ra lâu rồi, có chuyện gì thì mau nói đi!

- Ai... cũng không có gì. Chỉ là ta không thể xuất hiện trong Kim gia để bảo vệ tiểu thư, việc này cảm phiền người rồi!

- Hơ, người là quản gia, tại sao lại không thể xuất hiện trong Kim gia? Không lẽ người bị đuổi rồi?

Nữ hắc y nghe vậy hơi cau mày, nhưng lát sau lại như cũ, truyền âm tiếp.

- Ta là quản gia, những đã sớm tự xin rời đi. Người chỉ cần nhớ cho thật kĩ điều này. Kim tộc trưởng lúc này không phải là mẫu thân thật sự của tiểu thư. Hiện tại đó chỉ là kẻ giả mạo. Ta cũng chỉ có thể nói như vậy, mong người sẽ bảo vệ tiểu thư chu đáo!

Truyền âm thì như vậy, nhưng bên ngoài thì lại nói lớn.

- Minh Tiến, tiểu thư thật tâm yêu mến người, người đừng nên phụ lòng của cô ấy. Ta chỉ nói như vậy thôi, mau đi nghỉ đi!

Hùng Lệ đang trầm tư suy nghĩ lời truyền âm, cũng không để ý gì tới mà gật đầu. Sau đó đột ngột ngẩng ra, chưa nghe thấy lời bên ngoài nên hỏi lại.

- A... ta, ta...!

- Ta cái gì nữa hả? Tiểu thư, người mau vào đây đi, hần đã chấp nhận tình cảm của tiểu thư rồi đấy!

Nữ hắc y nói lớn, tức thì Kim Minh chạy vụt vào từ phía ngoài, nàng như một con sóc mau lẹ nhảy vào lòng hần, vương tay ôm lấy cổ hần mà áp má vào đó. Bốn nữ Hồ đi phía sau thấy vậy thì đẩy vai nhau, cười hì hì tiến tới khiến Kim Minh má càng đỏ ửng, rúc mặt né tránh những ánh mắt của những người xung quanh. Tiên Nhược thấy thế thì cười hì hì mà nói.

- Cung hỷ Tiến ca a, cung hỷ muội muội a!

- Ân, muội muội à, cung hỷ muội nha!

Kim Minh đang rúc mặt vào bộ lông trắng của Hùng Lệ, nghe thấy mọi người nói vậy thì cảm kích vô cùng. Nàng bên lên đứng lên, hướng tới nữ hắc y mà bái tạ.

- Lam cô cô, xin nhận của con một lễ!

Nữ hắc y cười xòa, đỡ tay mà nói.

- Tiểu thư, ta là phận tôi tớ, đây là bổn phận mà thôi...

Hôm sau, đám người theo sự chỉ dẫn của nữ hắc y tiếp tục xuyên rừng mà đi, quả không sai biệt mấy, chỉ chừng một giờ sau đã đi tới một con đường nhỏ. Bất quá đây chỉ là một con đường mòn, ở giữa lối đi chỉ rộng cỡ hai người song song đi cùng là chật. Hai bên lơ thơ những bụi cỏ rậm, phía xa xa thì mơ hồ ẩn ẩn hiện hiện trong làn sương mù trắng, toát ra một vẻ kì quái khôn tả. Giờ đã là cuối tháng năm, nắng hạ cũng đã bắt đầu dần trở nên gay gắt, mang theo nhiệt lượng ném xuống không ít. Vậy tại sao phía trước không khí lại có thể dư thừa hơi nước để hình thành sương mù? Kim Minh thấy đường nhỏ thì khê thở dài, nàng làm ra động tác vươn vai định bước tới. Chợt Hùng Lệ vươn tay ngăn cản nàng lại.

- Đứng, phía trước là huyễn trận!

Hần đã lơ mơ cảm nhận được những luồng linh khí ba động bất thường phía xa, lại suy nghĩ tới sự quỷ dị của làn sương nọ thì lập tức dồn chân lực lên mắt. Quả nhiên phía trước cách đó chừng một trăm bước chân là vô số cạm bẫy, cách đó không xa là cơ man bóng nhân ảnh mặc chiến giáp đang mai phục. Nữ hắc y nhìn tới hần, ánh mắt có chút tán thưởng, nàng ta khê ném tới phía trước một viên đá màu đen. Lập tức một màn biến hóa khiến cho Kim Minh cùng bốn Hồ nữ đều không kiểm chế nổi mà a lên một tiếng.

Chỉ thấy con đường nhỏ nọ đột ngột vặn vẹo trong không gian, sau đó uốn éo một cách đầy quỷ dị. Đầu tiên là sương mù dần dần ào ào lao tới phía họ, sau đó là những thanh âm ào ào xuất hiện. Cuối cùng thì một cơn gió lớn ào qua, thổi bay đi tất cả, hiện lộ trước mắt mọi người là một con đường lớn, cỡ chừng hai cỗ xe song mã có thể song song đi lọt. Thêm nữa, trên mặt đất là một dải dài những dây hãm chông. Chúng kéo dài sang cả hai bên thông đạo cho tới khi mất hút phía xa. Dây hào này sâu ít nhất phải ba bốn mét, phía dưới là vô số lưỡi kiếm sắc lạnh chống lên tua tủa, thậm chí còn không ít xương cốt cùng máu huyết vung vãi khiến cho người ta nhìn tới không thể kiềm chế mà hít vào một hơi lạnh. Kim Minh nhìn tới thì kinh sợ, vội vàng nắm lấy bàn tay to bè của Hùng Lệ mà xiết lấy. Bốn nữ Hồ kia cùng đồng dạng giật mình, vội vã thoái lui đứng sau lưng hần.

Nữ hắc y thấy vậy thì khê cười, ôn tồn giải thích.

- Đây là ảo đạo để tiến vào Linh Sơn, cái này lập ra cũng để tránh những kẻ ngoại lai tới quấy rầy thôi.

Nói tới đây, nữ hắc y ánh mắt xuất hiện chút băng lãnh, lạnh lẽo nói.

- ...Nhất là đám nhân loại!

Hùng Lệ vẫn im lặng, lại nghe giọng điệu này của nữ hắc y thì hắn cảm thấy đầu hơi tê tê, hít vào một hơi rồi thở ra đầy nặng nề. Mấy người theo nữ hắc y nọ chậm chậm tiến tới gần dãy hào chông nọ, lập tức có vô số Hồ binh từ phía cánh rừng hai bên tiến ra. Nhìn ai trên người cũng mặc bội giáp, lưng đeo cung cùng bao tên, trên tay kẻ thương người đại đao tiến ra. Sát khí lan tỏa mãnh liệt, lại nữa những Hồ binh này bội giáp lại quần vô số những lá cây cùng rong rêu, trên những khuôn mặt ánh tuấn ấy cũng đồng dạng bôi lên những thứ màu xanh đỏ. Hùng Lệ nhìn tới đây, hắn thật sự cảm thấy khâm phục vô cùng. Trong đầu lại mừng tượng tới những chiến sĩ đặc công của nước mình, những Hồ binh này nếu so sánh, chỉ có thể là kém về phần vũ khí chứ không hề kém về phương diện nguy trang.

Một nam Hồ thân vận ngân giáp từ phía sau tiến lên, Hùng Lệ ánh mắt chăm chú nhìn tới y. Chỉ thấy nam hồ này toàn thân cao lớn, tản mạn một luồng khí tức dũng mãnh tựa như mãnh hổ. Lại nữa nhìn tới cặp song đao y cầm trên tay thì không rét mà hơi luống cuống, nuốt một ngụm nước bọt. “Chắc chắn đây là thủ vệ tướng lĩnh, khí thế thật sự khiến cho người ta sợ tới phát run”. Kim Minh đứng bên cạnh, đồng dạng với nàng là bốn Hồ nữ kia cũng run rẩy, lại nhìn tới cặp song đao nọ, lưỡi đao chỉ sợ còn lớn hơn thân thể các nàng. Nam Hồ nọ ánh mắt đầy hàn khí, quét qua một lượt đám người, sau đó dùng Thú ngữ mà hỏi.

- Người phía trước là ai?

Thanh âm không nóng không lạnh, nhưng lại mang theo một luồng khí tức trấn nhiếp. Lời này y nói ra khiến Kim Minh cùng bốn Hồ nữ nọ run rẩy mà bịt tai. Thân hình mặc dù đang ở nhân dạng, xong đuôi và tai thì không thể tự kiểm chế mà xuất hiện trở lại. Nam Hồ nọ muốn một câu lập uy, lại chỉ thấy đám người kia ngoài năm tiểu Hồ nữ run rẩy thì không ai tỏ thái độ gì thì hơi ngạc nhiên. Y là thủ quan đầu lĩnh, tu tập đã tới Tứ Vỹ, khí lực cùng chiến lực bản thân không hề thấp. Nay thấy vậy thì ánh mắt không khỏi có chút tán thưởng. Nữ hắc y khẽ cười nhạt, lập tức cặp tai trắng cùng Ngũ Vỹ xuất hiện phía sau, nàng ta ném về phía trước một tấm kim bài, nói.

- Kim Gia tiểu thư Kim Minh cùng bằng hữu. thỉnh lấp cầu mở đường tiến vào Linh Sơn!

“Kim Gia” hai tiếng này nói ra khiến đám binh sĩ hơi giật mình, ngay cả nam Hồ nọ cũng thoáng hiện lên mặt nét sợ hãi. Linh Sơn bên trong có mười đại gia tộc lớn: Viên – Nhạn – Khiêm – Vương – Dụng – Hoa – Lý – Bảo – Thiên – Kim. Mười đại gia tộc, quyền lực cùng với nhân lực được coi là đông đảo nhất trong Linh Sơn. Kim gia mặc dù xếp chót bảng trong mười đại gia tộc, là gia tộc về phần uy quyền trong Vương thất cùng với nhân số coi là nhỏ nhất. Nhưng Kim gia lại là gia tộc nắm giữ vị thế đặc biệt nhất, không thể thay đổi. Kim gia tộc trưởng tướng công – Hạ Yển Nhai là Hộ Quốc Vệ Tướng, nắm giữ trong tay phần lớn binh lực của Linh Sơn. Đích thân Hạ Yển Nhai còn là đội trưởng Hộ Vệ Vương Cung, trực tiếp bảo vệ bên cạnh Hồ Vương.

Ở Linh Sơn vốn gia tộc coi trọng truyền thừa cho nữ nhân, theo chế độ mẫu hệ, vì thế đứng đầu dù là một tiểu gia tộc hay là đại gia tộc cũng đều là nữ nhân. Thêm nữa con cái khi sinh ra đều là theo họ của mẹ chứ không theo họ của cha như nhân tộc. Mặc dù truyền thống là như vậy, nhưng dưới nữ trưởng tộc vẫn có những vị nam trưởng lão phụ trách can gián mọi chuyện. Dần dần về sau này, cho dù Linh Sơn dần biến đổi theo xu hướng trọng nam khinh nữ truyền tới từ nhân tộc nhưng cổ tục này vẫn không hề bãi bỏ.

Nam Hồ nọ nhận lấy kim bài, đưa lên mắt xem xét hồi lâu. Chỉ thấy kim bài nọ toàn thân làm từ vàng ròng, nó có dạng một hình tròn, viền ngoài được khắc vô số hoa văn tinh mỹ. Bên trong được chạm chìm mấy chữ lớn : “Linh Sơn nhân – Kim Gia”. Mặt bên kia lại chạm nổi hình một thanh chiến đao, trên chiến đao là một đóa hoa cúc đang nở. Nam Hồ xem xét cẩn thận, y là thủ vệ đầu lĩnh. Với nhiệm vụ bảo vệ bí mật Linh Sơn không dám lơ là, lát sau mới ném trả kim bài, hô lớn.

- Thông qua, lấp cầu!

Sau lời nói của y, lập tức có tám Nam Hồ lực lưỡng mang tới mười tấm khiên lớn hình chữ nhật, chỉ nghe thấy một hồi rầm rầm, lách cách. Mười tấm khiên nọ được sắp thành một mảnh lớn, mỗi bên năm tấm, chia là hai hàng. Lại thấy thêm hai kẻ khác mang tới dây xích, móc vào hai đầu của tấm ván lớn nọ, mười tên chậm rãi xiết chặt lấy dây xích nọ mà từ từ thả xuống hào chông, hình thành một cái cầu. Nữ hắc y khẽ

khoát tay, ý bảo mấy nữ nhân sang trước, sau đó là tới nàng, cuối cùng mới tới Hùng Lệ. Chỉ có điều là ngay khi Hùng Lệ định bước chân lên, tên nam Hồ nọ đột ngột khoát tay, lập tức mười tên Hồ binh nọ kéo mạnh, cất cái cầu lên ngay trước mặt hắn đặt bước chân đầu tiên lên đó. Nữ hắc y thấy vậy vội nói.

- Thủ vệ quan tướng, người làm thế này có ý gì?

126. Chương 126: Vương Quy

Nam Hồ khẽ cười, nhưng trên mặt lập tức hiện ra một cỗ nghiêm túc, khẳng khái nói.

- Linh Sơn là cấm địa của Hồ tộc, không thể cho ngoại nhân gia nhập. Cho dù Hồ tộc cùng Hùng tộc vốn có giao hảo, xong đây là lệnh từ Vương Hậu, xin thứ tội!

Hắn chấp tay hướng tới nữ hắc y cung kính. Nữ hắc y cau mày, Kim Minh nghe vậy thì vội hỏi.

- Thật sự không thể vào?

- Có thể, nhưng là...

Nam Hồ ánh mắt cơ hồ chiếu tới thân hình Kim Minh, ánh mắt mang theo chút thưởng lãm. Nữ hắc y thấy vậy thì cau mày, kéo Kim Minh đứng ra phía sau lưng mình, nghiêm giọng nói.

- Vô lễ, tiểu thư đã được Vương Hậu sắc phong Quận Chúa, người như vậy dám có thái độ vô lễ sao?

Nói xong lại lôi ra một tấm kim bài, tấm kim bài này cũng đồng dạng là hình tròn, chỉ khác một mặt khắc mấy chữ: “Kim Minh – Ban sắc Quận Chúa”. Mặt kia vẽ một hình Bạch Hồ Cửu Vĩ, thần thái nghiêm trang ngẩng cao đầu. Nam Hồ nọ thấy vậy lập tức biến sắc, cả đám lính trước sau đồng nhất quỳ xuống bái kiến, đồng thanh hô lên.

- Tham kiến Quận Chúa!

Nữ hắc y cười nhạt, sau đó nói.

- Người đang nói dối, mau nói cho hết đi!

Nam Hồ nọ len lén thở ra một hơi, sau đó vẫn cung kính quỳ mà nói.

- Vị Hùng tộc kia có thể qua, nhưng y là phải tự mình vượt qua hào chông, tuyệt không được trợ giúp!

Kim Minh khẽ nhíu mày, nhìn tới Hùng Lệ, lại nhìn tới cái hào chông. Nó rộng dễ tới hơn mười trượng, thêm nữa là Hùng Lệ thân hình to lớn như vậy, cử động có chút chậm chạp, khó có khả năng nhảy qua. Ánh mắt lo lắng nhìn về phía Hùng Lệ, sau đó ánh mắt biến đổi ra cầu khẩn nữ hắc y. Nàng chỉ thấy nữ hắc y lắc đầu, ra vẻ bất lực thì cả người run run.

Hùng Lệ bên này nghe nói vậy thì lấy làm kì quái, hắn cau mày. “Hào chông này vừa sâu vừa dài, lại nữa là bên trong đầy chông sắc bén. Thật sự là khó ...”. Hắn thở ra, ngồi xuống nhắm mắt xuất thần. Kim Minh thấy vậy thì nhất thời cuống quýt lên, định gọi nhưng nữ hắc y ngăn lại, thì thào.

- Tiểu thư, chút khó khăn này y không thể tự vượt qua, sao có thể xứng cho tiểu thư tin tưởng?

- Nhưng mà... nhưng mà... Tiến ca...

- Ta hiểu, tiểu thư cứ yên tâm đi. Tiểu thư thật sự chưa nhìn ra hết năng lực của y đâu!

Linh Thành, nội tâm Hùng Lệ. Lúc này Minh Tiến đang ngồi đó, trước mặt là Xích Nha cùng với Phi Yến, cả hai ngồi đối diện với hắn mà im lặng. Sắc mặt Minh Tiến lúc này là cau có cực điểm. Nếu là bình thường, hắn thừa sức vượt qua cái hào này, nhưng hiện tại hắn mang theo một cái thân xác nặng nề của một con đại hùng. Trọng lượng cùng sự vụng về chậm chạp trong thao tác có thể khiến hắn lập tức táng mạng. Xích Nha cùng Phi Yến nhìn nét mặt, lại nữa Phi Yến đã nhìn ra suy tư của hắn, vì vậy cười mà nói.

- Chủ nhân, chuyện này không khó, để chúng ta trợ giúp người...

Hùng Lệ bên này chợt nhắm mắt ngồi im, bên kia Kim Minh cùng các nữ Hồ đều là đứng ngồi không yên, duy nhất chỉ có nữ hắc y thì lại tỏ ra khá bình thản, trong lòng nhủ thầm. “Minh Tiên, người mau mau chứng minh khả năng của mình đi. Chứng minh ta có thể tin tưởng người đi...”.

Chợt tất cả đều giật mình, ánh mắt ngưng trọng nhìn tới bên kia hào chông. Chỉ thấy Hùng Lệ phát sinh đại biến, toàn thân hồng quang không ngừng phát tán. Thiết Huyết đường như cũng hưởng ứng, từ tay Kim Minh bay sang tụ hội với hắn. Hồng quang càng lúc càng rực rỡ, tạo thành một cái kén bọc kín lấy Hùng Lệ. Hồng quang chói mắt, không ít Hồ binh vội vã che mắt, chỉ còn một số ít tu luyện cao hơn thì miễn cưỡng nhìn tới. Trong kén một màn kinh tâm phát sinh, chỉ thấy đại Bạch Hùng nọ giơ hai tay lên trước mặt, xiết chặt thành nắm đấm. Hồng quang nọ như được y hấp thụ, lập tức móng vuốt biến đổi thành một màu ngân sắc dài ra, sau đó lớp lông trắng được một lớp phiến vảy ngân sắc che đậy. Lân phiến nọ mọc ra một cách nhanh chóng, dần dần từ bàn tay tới cổ tay, cánh tay, thân người... Hùng Lệ đột ngột gầm lên một tiếng lớn, trên mặt hắn nơi trán xuất hiện thêm hai nhánh sừng, đồng thời hai cái răng nanh cùng với cặp râu dài xuất hiện. Điều khiến tất cả sợ hãi chính là con người của đại Bạch Hùng nọ như bị xé đôi, thêm nữa chia ra hai loại sắc thái khác biệt, một bên màu lam thanh bình, một bên màu đỏ dữ tợn.

Biến thân này khiến cho không ít người kinh dị nhìn tới, nữ hắc y thì khẽ gật đầu, mỉm cười đầy thỏa mãn. Sau đó là một luồng khí tức trấn nhiếp lập tức ào ào lan tới khiến cho tất cả không ngừng run rẩy. Thân hình Hùng Lệ chậm rãi nhún chân, phiêu phiêu tựa nước chảy mây trôi nhảy qua cái hào chông nọ, nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt đám Hồ binh cùng với đồng bọn. Hắn liếc mắt nhìn tới nam Hồ nọ, khẽ hừ một tiếng sau đó quay sang mọi người nói.

- Đi thôi!

Sau đó theo nữ hắc y mau chóng tiến vào quan đạo. Nam Hồ nọ như chết đứng hồi lâu, sau khi bóng những kẻ nọ khuất bóng, hắn mới run rẩy mà quỵ xuống. Đám bộ hạ thấy vậy thì vội vã hỏi thăm, lại đỡ tay hắn dậy hỏi han. Nam Hồ nọ chỉ lắc đầu, lẩm nhẩm.

- Hắn... hắn... bán Long...

Hùng Lệ sau khi cùng tất cả rời đi, hắn vẫn chưa cởi bỏ hình thức lân phiến nọ khiến các Hồ nữ cùng Kim Minh đều cảm thấy kì quái. Nhưng cái chính là những lân phiến nọ quá mức cứng rắn, các nàng dù biến lại Bạch Hồ những cũng không cảm thấy thoải mái khi nằm trên nơi cứng nhắc ấy. Tiên Nhược lên tiếng trước tiên.

- Tiến ca, ca giải trừ hóa thân chiến giáp đi a!

- Đúng a, ca bỏ chiến giáp đi!

Kim Minh phụ họa, Hùng Lệ thấy vậy thì phì cười. Hắn lại ngồi xuống nhắm mắt xuất thần, một hồi lâu những phiến vảy nọ tự động rớt hết xuống đất, hóa thành từng làn quang mang màu hồng mà tiêu tán. Hắn trở lại thành Bạch Hùng như trước, khẽ cười sau đó lại lững thững đi theo nữ hắc y. Các Hồ nữ cùng Kim Minh là vô cùng thích thú, miệng rít lên những thanh âm đầy khoan khoái, nhảy tót lên lưng hắn. Nữ hắc y khẽ cười, vội bước đi nhanh hơn...

Hiếu Vân trấn, Minh Gia trang, đại sảnh.

Kỳ Dao đang im lặng ngồi giữa bàn, xung quanh nàng là tất cả các nữ nhân khác: Liên Liên, Như Như, Bạch Phụng, Ngân Nguyệt, Bạch Hổ cùng với Đào Nhược Hồng. Đào Nhược Hồng lúc này nhắm mắt xuất thần, các nữ nhân khác thì ánh mắt mơ màng nghe lời kể của Kỳ Dao. Tin tức về Minh Tiên đã sớm được Ngân Nguyệt thông báo tới tất cả các nàng, thêm nữa là Kỳ Dao sắp về tới Minh Gia Trang khiến các nàng đều gấp rút bỏ dở bữa tiệc, xuất quan ra ngoài.

- ...Àn, tất cả là như vậy!

Kỳ Dao nói, khẽ thở dài một tiếng đầy u oán. Liên Liên bên cạnh khẽ nắm tay nàng, gật đầu. Ngân Nguyệt lúc này mới nói lại kể kia là giả mạo, điều này khiến Kỳ Dao mặt mày biến sắc. Một nam nhân lạ mặt tự dung ôm ấp nàng... sỉ nhục, sỉ nhục a... Ngân Nguyệt thấy nét mặt Kỳ Dao, ánh mắt liếc tới Liên Liên. Liên Liên theo vai về là chính thất, đương nhiên lời nói có uy hơn nàng nhiều. Liên Liên khẽ gật đầu, đoạn nói.

- Dao muội, không cần lo lắng. Kẻ đó vốn không phải là con người, chỉ là một chú pháp mà thôi, muội đừng quá lo lắng!

- Thôi, mọi chuyện coi như không có đi. Giờ tắt cả trở về phòng riêng tu tập đi, sau này hạn chế rời ra ngoài là được!

Đào Nhược Hồng vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, lúc này chợt mở mắt nói. Bà làm việc này vốn là nhất tiến hạ song điều. Thứ nhất là mau chóng giúp các nàng tập trung tu luyện để mau chóng tiến giai, đặc biệt là với Kỳ Dao. Thứ hai là né đi lời nhờ vả của giới cao tăng tu sĩ, muốn các nữ nhân của Minh Gia Trang đứng ra dẫn Thi Họa hội. Đào Nhược Hồng đã được nghe kể về cuộc đối đáp của Minh Tiến và Bích Tôn cùng Lạc Diệp Vân, bà đương nhiên là chán ghét vô cùng những kẻ này, vì thế hảo cảm với Minh Tiến càng lúc càng tăng thêm...

Trong Trường trấn sảnh, Lạc Diệp Thuần ngồi nơi chính giữa, đứng sau lưng lão là Bích Tôn cùng Hoàng Giải. Sắc mặt lão lúc này cau có, sau đó lại chuyển qua thống khổ. Phía dưới, phân biệt hai bên trái phải là sáu người ngồi, trong đó có năm nam một nữ. Những người này thần thái vô cùng nghiêm trang, phẳng phát tản mát một cổ khí tức khiến cho người ta tôn kính. Lạc Diệp Vân thở dài nói.

- Xin lỗi Doãn huynh, ta bắt tài không thể tới Minh Gia Trang lần nữa mà cầu kiến đâu!

Nữ nhân trong sáu người nọ khẽ cau mày, âm nhu nói.

- Thật sự không thể sao?

Lạc Diệp Vân đau khổ lắc đầu, ánh mắt nhìn tới nữ nhân nọ có chút van lơn.

- Hoàng Nhan tỷ, thật sự xin lỗi a!

Nữ nhân nọ cau có, im lặng không nói. Lão già ngồi phía bên ngoài nhìn thấy tình cảnh ấy, chỉ là lắc đầu thở dài. Cuối cùng khoát tay mà đứng lên, đoạn nói.

- Nhan muội, không thể thì đừng cố cầu!

Đoạn lão hướng tới phía Lạc Diệp Vân mà bái lễ, nói.

- Đa tạ Trường trấn chiếu cố. Việc mời được hay không mời được những vị kia thật sự là chỉ có thể tùy duyên, không có khả năng bắt ép. Lễ Thi Họa năm nay như vậy để cho Hoàng gia ta làm chủ, mong Trường trấn có thể trở giúp một tay!

Nói xong, lập tức vung tay bái lễ, năm người còn lại cũng đồng thời bái lễ, sau đó mau chóng xoay lưng rời đi. Lạc Diệp Vân vội vàng đứng ra tiễn, chờ cho những người nọ hoàn toàn khuất bóng khỏi cửa, lão mới quay vào thở dài, nét mặt biến hóa sang tức tối, chửi thầm.

- Sáu con hồ ly, đã biết Minh Gia Trang có Đào Hoa Tiên Tử, lại nữa kiêu kị Phiêu Hoàng Tông. không dám bái kiến lại lấy quyền tổ chức lễ hội để ép ta. Hừ! Các người tự coi mình cao quý lắm hay sao? Nếu không phải Nho Lão Hội nể mặt gia phụ các người mà giao cho việc tổ chức lễ hội năm nay, các người liệu có gan dám vênh váo như thế?...

Hùng Lệ cùng sáu Hồ nữ nọ đi nhanh trên con đường lớn, họ vượt qua hai trạm kiểm soát nữa sau đó mới được đi qua một đường hầm tối om. Đường hầm này khá rộng rãi, ước chừng có thể ột cỗ xe ngựa đi còn rộng. Hai bên là hai hàng đuốc sáng rực, cứ cách nhau một khoảng hai mươi bước chân sẽ có một Hồ binh nghiêm trang đứng đó, tay nắm trường thương, lưng đeo cung tên trông vô cùng uy nghiêm. Cả đám người cứ như vậy bước đi, chừng tàn một cây nhang thì phía xa xa le lói xuất hiện một vùng sáng trắng. Nữ hắc y thấy vùng sáng nọ thì cười, khẽ nói.

- Rất cuộc rồi cũng về tới nơi!

Tất cả vội bước đi nhanh tới, thêm một quãng nữa, ánh sáng chói lòa khiến mọi người vội vã vờn tay che mắt. Phải mất một lúc mới dần thích nghi, Hùng Lệ buông tầm mắt ra xa mà ngắm nhìn. Chỉ thấy xa xa trước mắt là một tòa thành lớn, con đường trước mắt hoàn toàn được lát từ những tảng đá xanh, hai bên là những hàng cổ thụ cùng với lơ thơ vài ngôi nhà tranh đơn sơ. Những thanh âm ồn ã từ xa thì thoảng theo

gió lao về phía đám người. Nữ hắc y lúc này mới thở phào, lại yêu cầu tất cả các nữ Hồ cùng Kim Minh hóa hình nhân dạng, sau đó mới nói.

- Tiểu thư, ta chỉ có thể dẫn đường tới đây. Còn lại tiểu thư phải tự lo liệu rồi!

Nói xong, nữ hắc y nhét vào tay Kim Minh tấm lệnh bài Quận Chúa, sau đó lại mỉm cười mà nói tiếp.

- Có lệnh bài này, tiểu thư cùng các nữ Hồ có thể vào thành một cách dễ dàng. Chỉ có điều, tiểu thư nên chú ý tới thân phận của Tiên công tử. Tốt nhất nên tùy tình huống mà xử trí cho thích hợp, đừng để thủ quan Hồ binh gây khó dễ. Ta còn có việc bên ngoài, nếu cần tiểu thư có thể tìm ta ở bắc Linh Sơn thành!

Nữ hắc y khẽ cúi đầu, sau đó tử quang chợt lóe lên, thoáng chốc chỉ còn thấy phía xa xa là một bóng trắng lơ mơ lao đi phía trước. Kim Minh tay nắm chặt lệnh bài, khẽ thở dài. Nàng hít vào một hơi, sau đó mỉm cười hướng tới Hùng Lệ và bốn nữ Hồ mà nói.

- Chúng ta vào thành thôi!

Nàng dẫn đầu, đi bên cạnh nàng là Hùng Lệ, bốn nữ Hồ đi ở phía sau. Với lệnh bài Quận Chúa, nàng cùng họ có thể dễ dàng nhập thành mà không gặp bất cứ trở ngại nào. Đám thủ thành thì cung kính bái lễ nàng, duy chỉ là Hùng Lệ lại một lần nữa bị đám thủ vệ khó dễ. Kim Minh cảm thấy bực bội, nói lớn.

- Đây là súng vật của ta!

Chỉ tới khi nàng nói tới câu ấy, đám thủ vệ mới giật mình sợ hãi, ánh mắt đầy kì quái hướng tới Hùng Lệ, sau đó mới cho hắn nhập thành. Kim Minh lúc này hai má đỏ bừng, không biết là do giận dữ hay xấu hổ nữa. Tất cả vào được trong thành, bốn nữ Hồ kia dừng lại, chấp tay hướng tới Kim Minh và Hùng Lệ mà nói.

- Đa tạ Kim muội cùng Tiên ca tương trợ, giờ chúng ta muốn trở về tìm kiếm phụ mẫu cùng thân thích. Nếu có duyên, ắt sẽ còn gặp lại!

Kim Minh thấy vậy thì cười tươi, nàng nói.

- Ân, các tỷ có dịp cứ tới Kim gia, muội sẽ chờ!

127. Chương 127: Tiên Nhập Linh Sơn

Bốn nữ Hồ gật gù đầu, sau đó ánh mắt đều chiếu tới phía Hùng Lệ, trong mắt ánh lên những tia tiếu nuôi cùng chút u sầu. Tiên Nhược đánh bạo hôn lên mũi hắn, sau đó gạt nước mắt theo ba vị tỷ tỷ mà rời đi. Hùng Lệ cũng chỉ im lặng mà thở dài, nhìn cho tới khi bốn bóng nhân ảnh nọ hòa vào dòng người phía xa. Kim Minh thấy vậy thì im lặng, len lén thở phào, lát sau nàng mới nói.

- Tiên ca, về Kim gia thôi!

Hùng Lệ khẽ gật đầu, một Hùng một Hồ song song đi cạnh nhau trên phố.

Nói về Linh Sơn thành này, tập nập, nhộn nhịp không khác gì thành trì của nhân tộc, chỉ khác một chút về kiểu cách ăn mặc cùng với khí tức nơi đây mà thôi. Trên đường đi, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt gặp các Hồ nhân, đủ kiểu khuôn mặt, khí chất. Nam Hồ anh tuấn, uy vũ, cao lớn, nhỏ bé... Nữ Hồ kiều mị, nhí nhảnh, kiều sa... Thậm chí đôi khi còn gặp các tiểu hồ, chúng hoặc là chạy túm tụm một nhóm để chơi đùa, hò hét đuổi nhau; Hoặc là được dắt đi bởi một cặp nam nữ Hồ; Hoặc là hóa thân thú mà chạy đuổi nhau vòng vòng... Nơi đây không chỉ có Bạch Hồ, Hùng Lệ đã nhiều lần nhìn thấy cả những Hồ nhân có đuôi và tai màu hồng, màu cam, thậm chí còn có một số ít có màu xám hoặc là lốm đốm những khoang xám.

Y phục của Hồ nhân cũng khá thoải mái, khác hẳn với nhân tộc. Ngoài những nam Hồ anh tuấn thường ăn mặc theo kiểu thư sinh của nhân tộc, còn lại các nam Hồ khác thường là ở trần hoặc mặc một bộ quần áo đơn giản. Nữ Hồ cũng rất ít người mặc y phục nhân tộc, đa phần họ mặc một bộ quần áo màu trắng. Áo thường là loại cộc tay, màu trắng hoặc màu hồng, váy ngắn cùng màu. Thêm nữa là bộ y phục này dường như được làm từ một loại vải khá mỏng, lơ mơ có thể nhìn thấy cả nội y. Hồ nữ vốn đầy mị hoặc, thân hình kiều mị, những kiểu y phục nọ lại càng tôn thêm lên nét đẹp mê hồn. Thậm chí còn có một số chiếc váy có

ý xẻ hai bên sườn lên gần sát tới eo, cố ý khoe ra làn da trắng nơi chân đầy khiêu khích. Nếu có tên sắc lang nhân loại nào lọt vào Linh Sơn này, chỉ e cũng sẽ sớm chết bởi thiếu máu vì phun máu mũi.

Kim Minh lúc này đang vắt vẻo ngồi xếp chéo chân trên lưng Hùng Lệ, nàng khẽ cười mà nói chuyện với hắn. Vốn là Kim Minh cùng với hắn tiến vào, trên đường đã thu hút vô số ánh mắt mà nhìn tới cả hai. Điều này khiến hắn cảm thấy có chút khó chịu, nhưng hắn cũng biết hiện tại đây là nơi nào, vì thế chỉ biết nhẫn nhịn trong lòng. Kim Minh đương nhiên đã sớm nhìn ra, vì thế nàng nhảy lên lưng hắn mà ngồi. Điều này khiến cho đám người dần dần không chú ý lắm nữa – Chỉ là một con thú cười Bạch Hùng thôi mà.

Người lớn là vậy, nhưng có không ít đám trẻ con thì lại vô cùng dai, chúng dường như rất thích thú với Bạch Hùng mà nữ Hồ tỷ tỷ kia cười. Chạy theo tíu tít phía sau, ánh mắt đầy hiếu kỳ cùng tò mò. Kim Minh thấy vậy cũng chỉ cười hì hì, đặc biệt là khi những tiểu Hồ nọ nọ nịnh nọt nàng.

- Xinh đẹp tỷ tỷ, cho đệ lên đó với!

- Xinh đẹp tỷ tỷ, đệ cũng muốn!

- Tỷ tỷ, kệ mấy thằng con trai này, uội ngồi lên đó với!...

Những câu nói này khiến hắn không thể kìm chế nổi, phá lên mà cười. Tiếng cười của hắn âm vang khiến cho hầu như đám người xung quanh bị thu hút mà nhìn tới. Duy chỉ có đám tiểu Hồ nọ thì thích thú vô cùng, miệng liên tục nói.

- A, đại Bạch Hùng này biết nói a!

- Ha, hay quá a. Bạch Hùng biết nói chuyện a!...

Kim Minh dường như quên mất mình đã là một Hồ nữ lớn, tính cách trẻ con lại bộc phát. Nàng hóa lại thành Tam Vỹ Hồ, ngồi trên lưng hắn mà rít lên mấy tiếng. Đám tiểu hồ nọ nghe thấy tức thì vui mừng, hóa hết thành tiểu Bạch Hồ hướng lưng hắn mà phốc phốc nhảy lên. Chỉ là có vài tiểu Bạch Hồ cố mãi mà không nhảy lên tới nơi, chỉ có thể đi lèo đèo bên cạnh, dùng ánh mắt ủy khuất nhìn tới Kim Minh. Nàng phì cười, khẽ nhảy xuống dùng miệng ngoặm gáy mấy tiểu Hồ nọ mà thả lên lưng hắn. Trên lưng Hùng Lệ lúc này là hơn mười tiểu Hồ, chúng đang thi nhau nhảy nhót, miệng rít lên những thanh âm đầy khoan khoái. Cảnh tượng này khiến cho những người hai bên đường phải phì cười khúc khích, cả một đoạn phố ồn ào lúc này được thay thế bằng từng tràng cười lớn, đầy vui vẻ.

Cứ như vậy cho tới khi rẽ vào một con phố khác, đi tới trước một môn quan lớn. Hai bên môn quan bày hai bức tượng cừu vĩ lớn bằng ngọc thạch, môn quan này gồm bốn cánh cổng lớn, chất gỗ màu đen, nắm tay màu vàng, cạnh đó là hai Hồ binh, thân mặc kim giáp đứng nghiêm canh gác. Đám tiểu Hồ đương nhiên biết đây là đâu, vì thế nhảy hết xuống mà hô hào nhau chạy đi. Lúc này trên lưng hắn Kim Minh nhảy xuống, lại hóa thân lại thành nhân thân, hướng tới Hùng Lệ mà nói.

- Tiến ca, ủy khuất cho ca rồi!

- Không có gì!

Hắn đáp, vươn người đứng lên, khẽ vận người phát ra những thanh âm răng rắc. Hành động của hắn lúc này làm hai Hồ binh kia ánh mắt có chút kinh dị. Nhìn hắn lúc trước trông rất bình thường, ấy vậy mà khi đứng lên thì cao lớn vô cùng, lại kinh ngạc hơn chính là bên cạnh Bạch Hùng kia chính là một nữ Hồ Tam Vỹ. Hai Hồ binh nọ không ai bảo ai mà nét mặt đều đành lại, tay nắm chặt trường thương.

Hùng Lệ nhìn tới cánh cửa, lại nhìn tới một cái bảng làm từ vàng nguyên chất treo trên cửa. Hắn chỉ thấy duy nhất một kí tự trạm nổi “Kim”. Dọc đường, hắn cũng đã chú ý quan sát tới chữ viết nơi này. Thật sự mà nói, nó khá giống với U Châu, chỉ là biến đổi đi một chút. Vì vậy chỉ cần quan sát kĩ là có thể dễ dàng nhận ra. Hắn hướng tới Kim Minh mà hỏi.

- Đây là nhà muội?

- Ân, đi vào thôi ca!

Kim Minh thân mật kéo tay hắn tiến tới phía môn quan, hai Hồ binh nọ lập tức bước lên, một trong hai tên nói.

- Hai người các người là ai, đây là Kim gia, không phải nơi chơi đùa. Mau mau rời đi!

Kim Minh thấy vậy thì chỉ cười, giơ kim bài ra mà nói.

- Ta là Kim Minh, vậy được chứ?

Hai tên nọ thấy kim bài, lập tức phủ phục mà tung hô.

- Tham kiến Quận Chúa!

Kim Minh khẽ gật đầu, sau đó định bụng lôi kéo Hùng Lệ tiến vào. Chợt hai binh sĩ nọ vươn tay ngăn cản Hùng Lệ, việc này của họ khiến nàng cau mày, hỏi.

- Đây là sao?

- Quận Chúa thứ tội, đây là lệnh của Kim tộc trưởng. Bất cứ ai lạ mặt nếu không được sự cho phép của tộc trưởng thì không được phép vào trong nội trang!

- Hây... Từ khi nào mẫu thân lại có lệnh này a?... Thôi được rồi, phiền hai người vào thông báo với mẫu thân của ta một tiếng. Báo là Kim Minh cùng bằng hữu mới về tới. Lại nữa, vị bằng hữu này là người bảo hộ ta bình an về tới đây. Mau đi đi!

Nàng thở ra, nói. Lập tức hai tên nọ có một tên đẩy cửa nhỏ tiến vào trong. Tên còn lại vẫn nhất nhất ngăn cản Hùng Lệ phía ngoài...

- ...Hừm... Nói như vậy, chính vị Bạch Hùng này là người bảo vệ cho con về tới Linh Sơn an toàn?

Một thanh âm nữ nhân đầy mỉa mai vang lên. Nữ nhân này mặc một bộ y phục màu đỏ tươi, đang yên vị nơi chính giữa gian phòng, dùng ánh mắt thưởng lãm mà nhìn tới Hùng Lệ đang ngồi phía đối diện. Hắn lúc này đang ngồi trên một tấm bồ đoàn lớn, lưng hướng ra phía cửa, ánh mắt có chút nghiêm trang nhìn lên phía trên.

Vốn là Hồ binh nọ sau khi báo tin, lập tức nhận được lệnh đưa cả hai vào đại sảnh. Lại nhận thêm một lệnh nữa, đó là lập tức treo lên đèn lồng đỏ bên ngoài gia môn. Tin tức Kim nhị tiểu thư an toàn trở về Kim gia nhanh chóng truyền ra ngoài.

Kim Minh nghe nữ nhân áo đỏ nói, ánh mắt nàng khẽ nhìn tới phía Hùng Lệ, hai má phớt hồng lên. Sau đó quay lại nhìn tới nữ nhân kia mà đáp.

- Ân, mẫu thân. Tiến ca chính là người bảo hộ con về tới Linh Sơn!

Hùng Lệ từ đầu vốn chỉ im lặng, để cho hai người nọ tự đối đáp. Hắn cũng biết mẫu tử xa nhau lâu ngày, ắt hẳn có nhiều chuyện để nói, vì thế nên chỉ im lặng uống trà. Nhưng cái hắn không ngờ tới, đó là mẫu thân của Kim Minh này dường như có chút thần thái chán ghét nàng, thậm chí khi nàng lao tới định ôm thì bà ta cản lại, còn mắng nàng không biết lễ phép. Hùng Lệ ánh mắt có chút ngưng trọng, trong lòng lại nhớ tới lời vị hắc y kia nói, nhất thời cảm thấy mù mờ. Vì vậy len lén dùng Thấu Tâm Thuật quan sát một phen, chỉ là sự việc vô cùng kì quái. Nội tâm nữ nhân trước mặt hắn lúc này hoàn toàn mù mờ một mảnh sương mù, cùng với Kim Minh trước đây khi bị Vô Diệp chế trụ thật không khác là mấy.

Nữ nhân áo đỏ thì lại nghĩ khác, cho rằng hắn đang mê mẩn nhan sắc của mình thì khẽ cười. Nhưng trên mặt bà ta dùng kim sa che đi, chỉ lộ ra cặp mắt phong tình vô hạn nên không ai thấy nụ cười này. “Hừm, háo sắc dễ dụ...!”. Nữ nhân áo đỏ tăng mỉa mai lên mắt, trong thoáng chốc cặp mắt trang nghiêm của vị Kim tộc trưởng biến hóa ra ươn ướt, con ngươi xuất hiện những tia long lanh, tinh quang câu dẫn nhân tâm. Đột nhiên lại hít vào một hơi, sau đó thở mạnh ra. Dường như đang biểu lộ sắc thái hoảng hốt khi nghe Kim Minh kể lại việc Bạch Hùng phía dưới giải cứu mình. Nhưng kì thực lại đang cố ý dẫn dụ ánh mắt Bạch Hùng nọ tới ngực mình. Ngũ Vỹ phía sau không ngừng đóng đưa, lay động.

Hùng Lệ nhìn tới cảnh này, trong lòng càng tăng thêm cảnh giác. Hắn cố ý nhắm mắt lại, né tránh sự khiêu khích ấy. Quả thật nữ Hồ áo đỏ thật sự có dáng người vô cùng đầy đặn, so với Ngân Nguyệt hay Liên Liên cũng xấp xỉ ngang phần. Nếu so sánh với Kim Minh, chỉ có hơn chứ không có kém. Nữ nhân thành thực bao giờ cũng có chút kích thích nam nhân hơn là thiếu nữ.

Kim tộc trưởng thấy hần nhắm mắt lại thì trong lòng dấy lên chút buồn bực, nhưng rất nhanh lại suy luận theo chiều hướng khác. Bà qua lời kể cùng giọng điệu của Kim Minh, đã tám chín phần đoán Bạch Hùng này và Kim Minh thật sự có cảm tình với nhau. “Hần biết ta là mẫu thân của Kim Minh, vì thế nên không dám tiến tới. Hì hì hì, nếu hẳn thật sự biết ta chỉ là cô của Kim Minh, không biết sẽ ra sao a?...”. Cười thầm một hồi, Kim tộc trưởng thu hồi mị nhãn, bà khẽ cười mà nói.

- Ân, như vậy cảm tạ công tử chiếu cố cho Minh Nhi nhà ta!

128. Chương 128: Hỷ Sự

Bà ta đứng dậy, khẽ làm ra tư thế bái lễ. Hùng Lệ thấy vậy thì cả kinh, vội đứng lên bước tới ngăn lại, hẳn nói.

- Chỉ là đồng cảnh ngộ mà giúp nhau, tộc trưởng không nên làm thế này!

Kim tộc trưởng khẽ gật gật đầu, cũng không cưỡng ép mà quay lại chỗ của mình ngồi xuống. Kim Minh nhu thuận đứng một bên đấm bóp, nàng khẽ cười hì hì. Kim tộc trưởng thấy thế thì khẽ đổi ánh mắt, trịnh trọng nhìn tới nàng mà hỏi.

- Minh Nhi, rốt cuộc là có việc gì cần nói? Con cứ nói, nếu được, mẫu thân sẽ đáp ứng!

- A, mẫu thân... Không có gì đâu mẫu thân, chỉ là... chỉ là chuyện con với Tiến ca...

Nàng nói chưa hết câu, từ ngoài xa đã truyền tới một thanh âm nam nhân trong trẻo, hướng phía đại sảnh mà nói lớn.

- Viên Chính xin bái kiến Kim tộc trưởng!

Theo sau thanh âm đó là một bóng nhân ảnh bạch y bước vào, Kim tộc trưởng cùng Kim Minh sắc mặt có chút ngưng trọng mà nhìn tới. Hùng Lệ lúc này đang ngồi giữa sảnh, hẳn mở mắt quan sát kẻ mới tới. Chỉ thấy đó là một nam Hồ Tam Vỹ, thân mặc một bộ y phục nho sinh bạch y, chất vải là lụa thượng hạng. Vì nam Hồ này đang đứng song song với hẳn nên hẳn không nhìn rõ mục diện, lại nữa một bên tóc mai trắng tinh như tuyết che đi khuôn mặt. Hần nhất thời ngưng trọng khi nhìn thấy bên sườn nam Hồ nọ là một thanh trủy thủ.

Nếu là trủy thủ thông thường, có lẽ hẳn đã chẳng thềm để mắt tới. Chỉ là thanh trủy thủ này không ngừng tản mát ra bạch khí, thêm nữa khí tức vô cùng kì quái khiến hẳn chú tâm quan sát, âm thầm đánh giá. Nam nhân nọ dường như không quan tâm sự có mặt của Hùng Lệ giữa sảnh, chấp tay hướng tới Kim tộc trưởng mà bái lễ.

- Viên Chính bái kiến Kim tộc trưởng!

Nói xong lại cúi đầu thật sâu, sau đó hướng ánh mắt tới Kim Minh mà mỉm cười, ánh mắt chứa đựng sự hưng phấn vô hạn. Kim Minh nhìn tới nam Hồ này, tức thì mặt ngọc hiện lên những nét bực bội. Nàng hướng tới mẫu thân mình, i ôi nói.

- Mẫu thân, cầu người thành toàn cho con một việc a!

- Viên công tử, không biết công tử tới đây có việc gì?

Kim tộc trưởng nói, ánh mắt quan sát thần thái nam Hồ mới tới. Chỉ thấy trên mặt y thập phần hưng phấn, ánh mắt thì thoảng lại liếc tới Kim Minh. Viên Chính nghe vậy tức thời cúi đầu, sau đó cung kính nói.

- Viên Chính nhận được tin Kim muội trở về bình an, liền tức tốc tới đây chúc mừng. Sau đó là muốn cầu Kim tộc trưởng một hỷ sự!

- Hỷ sự?

Viên Chính gật đầu, cung kính nói.

- Viên Chính là muốn cầu hôn Kim muội, mong Kim tộc trưởng thành toàn!

Kim tộc trưởng nghe vậy thì im lặng, không hề lộ ra chút cảm xúc nào là giật mình hay bất ngờ cả. Kim Minh nghe tới đó, lông mày lại càng cau lại, nàng hướng tới mẫu thân mà nói.

- Mẫu thân, người đã hứa sẽ làm cho con một việc theo ý con. Giờ là lúc người nên làm nha!

- Được rồi, nha đầu. Con muốn mẫu thân làm việc gì đây?

Kim tộc trưởng khẽ cốc lên trán nàng, sau đó chậm rãi nói. Lời này của bà ta khiến Viên Chính giật thót “Lẽ nào định cự tuyệt lời cầu thân của ta? Hừ, các người cứ liệu đi. Kim gia chỉ là hàng chót, trong khi đó Viên gia ta đứng hàng đệ nhất. Từ chối? Hừ, không biết lượng sức!”. Viên Chính khẽ cười lạnh trong lòng, hắn có đại tộc đứng sau, vì thế thản nhiên đứng đó. Kim Minh liếc mắt thấy khuôn mặt đắc ý của Viên Chính, nàng càng cảm thấy bực bội, nói lớn.

- Mẫu thân, con muốn gả cho Tiến ca!

Lời này nàng nói ra, cũng không hề làm cho Kim tộc trưởng giật mình hay tỏ bất cứ thái độ nào. Duy nhất chỉ có Hùng Lệ là giật mình nhìn lên, cùng với đó là ánh mắt kinh nghi bất định của Viên Chính. “Tiến ca?... Kể nào? Kể nào dám tranh dành Kim Minh với ta...?”. Viên Chính ánh mắt lập tức bộc phát lửa giận, khẽ xiết chặt nắm tay thật chặt. Sau đó hít sâu một hơi, y cố trấn tĩnh mà hỏi.

- Kim tộc trưởng, không hiểu vị tên Tiến đó là ai?

Kim tộc trưởng khẽ cười, bàn tay hướng lên chỉ tới Hùng Lệ ngay bên cạnh y, nói.

- Vị Bạch Hùng công tử ngay cạnh người đó!

Viên Chính dường như tai bị ù đi, ánh mắt mông lung liếc sang nhìn tới bên phải mình. Chỉ thấy có một Bạch Hùng to lớn đang ngồi đó, im lặng uống trà, dường như không hề quan tâm tới mọi sự xung quanh. “Thế này là thế nào?... Đường đường là Bạch Hồ, sao lại đòi lấy Bạch Hùng a?... Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp... Ta nhất định giết người!...”. Viên Chính trong nội tâm là chửi rủa không ngừng, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ nhã nhặn, hướng tới Hùng Lệ cung tay.

- Viên Chính bái kiến!

- Hùng Lệ bái kiến Viên công tử!

Hắn xoay người, cung tay bái lễ, giọng điệu trầm ổn đặc trưng của Hùng tộc. Sau đó thì xoay người lại, không chú ý gì hơn mà cầm lấy chén trà đưa lên miệng. Cứ như thế, mọi việc xung quanh hắn chỉ là phụ, lúc này thưởng thức chén trà kia mới là chính đạo vậy. Viên Chính trong lòng hít vào một ngụm khí lạnh, hắn đã nhìn thấy những móng vuốt ngân sắc nơi bàn tay của Bạch Hùng. “Thì ra đã qua cửa ải, tiến giai tới Tiên Thú... Hừ, bất quá chưa biết ai hơn ai đâu!”.

Kim Minh thấy nét mặt cổ quái của Viên Chính thì buồn cười vô cùng, xong lại cố nín nhịn. Kim tộc trưởng thì nhìn tới, ánh mắt lại lóe lên những tia cười cợt cùng ranh mãnh. Bà ta cười mà nói.

- Viên công tử, ta quả thật trước đây đã từng hứa với Minh Nhi thành toàn cho nó một việc theo ý muốn. Nhất ngôn cửu đỉnh. Ai... Bất quá, hôm nay công tử lại tới cầu thân. Phận mẫu thân như ta chỉ còn một mụn con gái, không thể xê đôi. Nếu như là trước đây...

Bà ta nói tới đây, khe khẽ thở ra đầy u uất. Hiển nhiên là đang ám chỉ tới đại tỷ của Kim Minh – Kim Hoa – đã táng mạng dưới tay Vô Diệp. Đại sảnh lúc này lập tức im lặng, trên mặt Kim Minh cũng là mang một nét buồn thê lương, từng đợt từng đợt hồi ức vui đùa cùng tỷ tỷ tràn về trong nàng. Một hồi lâu, bà ta mới nói tiếp.

- Nhưng hiện tại ta chỉ còn Minh Nhi, mà nữ nhi thì chỉ có thể gả được ột người thôi!

Bà ta nói tới đây, hiển nhiên là đẩy quyền quyết định tới cho hai kẻ phía dưới, mặc họ tự định ra cách tranh đoạt. Viên Chính trên mặt hiện lên chút nóng nảy, trong đầu thì suy nghĩ không ngừng ra các kế sách. Ngược lại, Hùng Lệ thì im lặng ngồi uống trà, nhắm mắt dưỡng thần. Kim tộc trưởng nhìn tới, ánh mắt đánh giá cả hai, liền thiên về phía Hùng Lệ hơn. Không đơn thuần chỉ là thích thú việc có thể câu dẫn hắn, cái quan trọng mà bà ta coi trọng Hùng Lệ chính là sự điềm tĩnh của hắn. Người điềm tĩnh, ít nói bao giờ cũng có những hành động táo bạo, chính xác khiến cho không ít kẻ nhận ra phải cúi đầu bái phục. Nếu

sau này hẳn thành con rể bà, lại nữa bà ta có thể lợi dụng biến hẳn thành kẻ tâm phúc phục vụ ưu đồ của mình. Vậy còn có gì tuyệt hơn? Nhưng Viên gia danh vọng cực thịnh... Nghĩ tới đó, Kim tộc trưởng trong lòng lạnh lẽo như băng, kẻ hai kẻ nợ tự định đoạt.

Viên Chính càng lúc càng lâm vào trầm tư, với hẳn mà nói, việc Kim Minh lựa chọn Bạch Hùng nợ khiến hẳn tức giận khôn tả. Xong, cái chính là Bạch Hùng kia đã là Tiên thú, hẳn chưa nắm chắc năng lực thật của Bạch Hùng nên không ngu ngốc vọng động. Lại nữa, Kim Minh thích Bạch Hùng kia, nếu như hẳn lựa chọn dùng tiền tài hay quyền thế để thi thố, mặc dù chắc thắng nhưng sẽ để lại Kim Minh trong lòng xuất hiện nhiều ác cảm. Viên Chính muốn chân chính thu phục được cả thân thể lẫn tâm khảm Kim Minh kia. Việc này khiến hẳn lâm vào trầm tư, khẽ vươn tay chấp ra sau lưng, chợt chạm tới cặp trủy thủ nợ, tức thì ánh mắt lóe lên những tia băng lãnh đầy sát ý. Y cười mà nói.

- Kim tộc trưởng, nếu tộc trưởng khó chọn lựa, vậy xin để theo quy định giải quyết mâu thuẫn của Linh Sơn đi!

Viên Chính hướng tới phía trên nói, sau đó cười mà hướng tới Hùng Lệ.

- Hùng huynh, vậy hai ta ước hẹn nửa tháng nữa gặp nhau tại Sinh Tử Trường, một phen phân định cao thấp. Hùng huynh thấy sao?

Hùng Lệ nhìn tới Viên Chính, lại âm thầm dùng Thấu Tâm Thuật Quan sát, lát sau hẳn gật đầu. Viên Chính thấy vậy thì vui vẻ cực độ, bái lễ rồi mau chóng rời đi. Tâm tư của y, Hùng Lệ sớm đã nhìn ra cả, vì vậy cũng không quá lo lắng, hẳn nhủ thầm. “Tên nam Hồ này quả thật vô cùng si mê Kim Minh, xem ra lần này một phen vất vả rồi đây!”. Thái độ của Viên Chính đều được Kim Minh cùng mẫu thân nàng thu hết vào trong mắt, tuy vậy nàng cũng không có thái độ sợ hãi hay lo lắng cho lắm. Việc hẳn giao thủ cùng Chấn Hoàng, và gần đây nhất là việc hẳn hóa chiến giáp mà vượt qua hào chông đã làm cho nàng cảm thấy yên tâm vô cùng. Duy nhất chỉ có Kim tộc trưởng trên mặt lâm vào vẻ trầm ngâm, suy tư. Bà biết tính cách Viên Chính, lại nữa là Viên Chính vô cùng si mê Kim Minh. Lại nghe hẳn ta nói sẽ quyết đấu tại Sinh Tử Trường khiến bà cảm thấy kì quái khó tả.

Viên Chính hiện tại mới chỉ là Tam Vỹ Bạch Hồ, mà Hùng Lệ kia lại đã là Tiên thú. Dựa vào đẳng cấp tu luyện, ai thắng cũng không cần bàn nhiều. Nay lại thấy Viên Chính chủ động thách chiến khiến bà nhất thời mù mờ, mảy mảy cau lại. Kim Minh thấy vậy thì cho là mẫu thân nàng đang lo lắng cho sự việc sắp tới, vì thế trấn an.

- Mẫu thân, đừng lo lắng nha. Tiến ca tu vi không hề thấp đâu a!

- Nha đầu này, ngươi làm như ta chưa nhìn ra công tử ấy đã tiến cấp tới Tiên Thú vậy!

Kim tộc trưởng khẽ gắt, giọng điệu có chút gay gắt hướng tới Kim Minh mà nói. Hùng Lệ trong mắt lúc này chợt lóe lên chút tinh quang, sau đó lại mờ mờ ẩn đi. Kim Minh thì cho rằng mẫu thân vì quá lo lắng nên sinh bực bội, vì thế chỉ cười mà không có nói lại lời nào. Kim tộc trưởng lại âm thầm quan sát Hùng Lệ. Hùng Lệ chung quy vẫn im lặng, hẳn biết chắc tiếp theo thể nào hẳn cũng bị tay chân của Kim tộc trưởng giám sát, vì thế cố làm ra vẻ tự nhiên, hướng tới Kim Minh mà nói.

- Kim Minh, muội đưa lại cho ta Thiết Huyết!

Kim Minh khẽ gật đầu, rút ra từ túi trữ vật Thiết Huyết tung tới cho hẳn. Thiết Huyết bay tới gần, Hùng Lệ không hề tóm lấy mà lại dùng thần thức khu dụng, tức thì hắc diễm cùng huyết diễm bùng bùng bốc lên. Trong sảnh rất nhanh xuất hiện một luồng khí áp mãnh liệt, hẳn lại hướng tới Kim tộc trưởng mà nói.

- Tộc trưởng xin cứ yên tâm, ta có thể nắm chắc phần thắng!

Khí áp nợ khiến cho Kim tộc trưởng giật mình, xong cũng âm thầm vui mừng cực độ. “Rất mạnh, rất mạnh a... Sau này tất hữu dụng...!”. Bà ta khẽ khoát tay, lại nói với Kim Minh.

- Được rồi, nha đầu, con đi sắp xếp chỗ nghỉ cho công tử. Giờ còn nhiều việc, chờ tới tối nay chúng ta sẽ hàn huyên sau!

Kim Minh nghe vậy thì vui vẻ bái tạ, sau đó mau mắn kéo hẳn rời khỏi sảnh, nhằm hướng hậu viện mà đi vào. Kim tộc trưởng sắc mặt trầm ngâm, hồi lâu mới hô lên.

- Người đâu?!

Một nữ tỳ chạy vào, mau mắn phủ phục dưới đất. Kim tộc trưởng vươn tay bóp bóp trán, sau đó nói với nữ tỳ đang phủ phục phía dưới.

- Sau khi tiểu thư an vị chỗ nghỉ cho vị Bạch Hùng kia, người lập tức mời thợ may tới may đo cho y vài bộ y phục. Dù không thể hóa hình nhưng dù sao y cũng là khách của Kim Gia ta, không thể cứ để y như vậy được!...

129. Chương 129: Chuẩn Bị

Việc thách đấu của Viên Chính và Hùng Lệ rất nhanh lan đi khắp Linh Sơn, thêm nữa là do cả những hạ nhân trong Kim gia và Viên gia đồn ra khiến cho khắp nơi, khắp chốn đều thông tỏ. Mười lăm ngày nữa là quyết chiến tại Sinh Tử Trường, để dành lấy thiên kim tiểu thư của Kim gia – Kim Minh. Thông tin này xuất hiện, làm cho rất nhiều người ngạc nhiên. Đầu tiên là Bạch Hùng đạo nọ không phải là thú cưỡi; Thứ hai là Viên gia mưu đồ thôn tóm quyền lực của Kim gia. Câu chuyện này nhất thời trở thành chuyện của miệng tại Linh Sơn này, thậm chí là trong Vương Cung cũng không ít người chú ý. Thậm chí, ngay tại những ngôi làng nhỏ xung quanh Linh Sơn thành, trẻ con cũng là biết rõ việc này. Nữ hắc y đạo nọ nhận được tin này thì hơi cau mày, lắc đầu.

- Tên gốc này, làm lớn chuyện như vậy không hề có lợi chút nào!...

Thật sự không phải Hùng Lệ muốn làm lớn chuyện, mà chính là đám người Kim gia và Viên gia cố ý tung tin. Thứ nhất là nhằm tạo ra một trường kịch tính thi đấu tại Sinh Tử Trường, từ đó mà nhận đặt cá cược; Thứ hai chính là quảng bá cho danh vọng của gia tộc mình, tạo danh tiếng cho lớp hậu bối. Cụ thể ở đây là danh vọng cho Viên Chính và Kim Minh, còn Hùng Lệ? Trong mắt cả hai chỉ là con tốt thí mà thôi.

Kim Minh sau khi sắp xếp nơi nghỉ ngơi cho Hùng Lệ, nàng mau mắn rời đi. Chỉ để lại một nữ Hồ giúp hắc y đạo nọ dọn dẹp. Hùng Lệ sau đó cũng tìm cách đuổi khéo nữ Hồ nọ, hắc y đạo nọ đóng cửa, lập tức đã tọa xuất thần, trở vào trong Linh Thành của bản thân mà luyện tập.

Trong Linh Thành, Xích Nha cùng Phi Yến nghe hắc y đạo kể lại thì mỗi người một sắc mặt khác nhau. Xích Nha thì nắm tay răng rắc, vui vẻ cực độ, lại hận không thể rời ra ngoài mà quan sát chiến đấu. Phi Yến thì nét mặt trầm ngâm, kinh nghi bất định, đặc biệt là lúc Hùng Lệ nói tới cặp trử thủ nọ. Xích Nha thì vô cùng hào hứng, cười mà nói.

- Chủ nhân, như thế thì người nên luyện tập dần dần đi. Để ta huấn luyện, đảm bảo người thắng chắc!

Xích Nha vỗ vỗ ngực, cười hắc hắc mà nói, Hùng Lệ thấy vậy thì gật gật đầu. Theo ý Xích Nha bày ra võ trường trong Linh Thành, trực tiếp lãnh ngộ chỉ giáo của Xích Nha...

Cửa phòng hắc y đạo chợt đẩy ra, chỉ thấy có một lão Hồ bước vào, theo sau lão là một vị nữ Hồ trẻ tuổi. Hai người lại thấy Hùng Lệ ngồi im thì cho rằng hắc y đạo đang ngủ, nhẹ nhàng dùng thước dây đo đạc một hồi, sau đó ghi chép cẩn thận một phen rồi rời đi. Lão Hồ nọ trên đường vừa đi vừa tính toán, cuối cùng thì thở ra một hơi. Tiểu Hồ nữ kia thấy vậy thì hỏi.

- Bà bà, sao người lại thở dài như vậy? Hay là người quên mất số đo? Chúng ta quay lại đó nha?

- Ta không có quên, tiểu nha đầu!

Lão Hồ nọ khẽ gật, nhưng ánh mắt lại thập phần cưng chiều tiểu Hồ nữ nọ, cả hai người một già một trẻ cứ như vậy hướng qua phòng Kim Minh...

Sinh Tử Trường, đây là tên gọi nơi đấu trường của Linh Sơn. Xích mịch, gút mắc, tranh chấp, oán hận... không thể giải quyết thì lên đây giải quyết, dùng sức mạnh giải quyết. Nơi này thực sự so với đấu trường của các võ sĩ giác đấu La Mã ngày xưa cũng không khác là mấy, chỉ có điều bất cứ ai cũng có thể ra vào xem chứ không giới hạn là mua vui cho đám quý tộc. Sinh Tử Trường cũng không đơn thuần là sân tỷ thí, nó còn là một sân huấn luyện, tìm kiếm võ sĩ hay binh sĩ cho các gia tộc hay cao hơn là Vương Cung. Nhưng là sự kiện này mỗi năm chỉ có vài ngày, sau đó là lại để không. Vì thế mà vài Đại gia tộc quyết định xin

phép Hồ Vương cho phép mở ra thách đấu. Trước nhất là giải quyết những mâu thuẫn cá nhân cùng với giải trí của dân, thứ hai là vừa dùng nó như cách tìm kiếm võ sĩ, thứ ba nữa là mở cá cược, kiếm lời.

Sinh Tử Trường này không chỉ có đám nam nhân nhiệt huyết, sĩ diện muốn lên giải quyết bằng vũ lực. Nơi đây cũng có không ít nữ nhân tiến lên để giải quyết mâu thuẫn, thường là họ lên đây khi không thống nhất về nam nhân hoặc tranh cãi về con cái. Không ít trường hợp là tranh dành ân sủng của phu quân hay người tình. Đôi khi lên sân có thể là một vị phu nhân tranh đấu với tiểu thiếp. Sinh Tử Trường này cũng chỉ có bốn quy định chính là: Một khi tiến lên là đã chấp nhận bị thương mà không có bồi thường. Nếu đã bước lên mà không tranh đấu thì nhất định sẽ bị phạt nặng. Quyết đấu chỉ dừng khi có kẻ chịu thua hoặc đã tử vong. Tất cả những người tới xem đều không được phép can thiệp, nếu không sẽ bị trục xuất khỏi Linh Sơn thành.

Tới Sinh Tử Trường xem kẻ khác đấu đá, đó dần dần thành một thói quen của Hồ nhân nơi đây. Bất kể khi nào, hoặc là đang bận việc gì, chỉ cần có tin có kẻ quyết đấu là họ liền kéo về tập trung tại đây. Có thể là không quan tâm tới cuộc chiến, nhưng là đi ngắm vài nam Hồ hay nữ Hồ thuận mắt cũng rất tốt mà.

Lần này tin tức truyền đi khiến cho trong Linh Sơn sôi sục không thôi, người người nhà nhà bàn tán. Căn bản là trước đây, đơn thuần chỉ là Hồ nhân đấu với nhau, nhưng lần này lại là Hùng tộc cùng Hồ nhân tranh tài, kết cục quả thật khó đoán. Nhưng hứng thú nhất là những kẻ cầm quyền tại Sinh Tử Trường, họ cho hạ nhân đi khắp nơi rêu rao, kích thích dân chúng cá cược. Đám này là cao hứng vô cùng “Sắp có một lượng lớn tài phú chui tới trử vật nha, ha ha ha...!”

Ngay cả trong Vương Cung, cũng có không ít người bàn tán về việc này, thậm chí còn sôi nổi hỏi han đặt cược một phen. Thậm chí ngay cả Hồ Vương cũng có hứng thú, lên triều thường là hỏi han về vụ thi thố lạ người nọ hơn là lo toan các việc khác. Vương Hậu thì không có để ý gì tới, lại thấy vậy thì trong lòng lại càng cười lớn. “Sự việc âm ỹ này rất tốt để che mắt cái chết của hai tên trưởng lão!”. Lại nữa, vì Linh Trâm sắp đột phá lên đỉnh phong Cửu Vỹ, rất cần chân lực để tu luyện nên nàng ta thường là cố ý làm lơ, chủ động câu dẫn Hồ Vương tới hậu cung mà hưởng lạc...

Trong một đại sảnh sang trọng, so sánh với Kim gia chỉ có hơn chứ không kém. Viên Chính đang im lặng ngồi đó, nét mặt nghiêm trang hướng tới một cặp nam nữ Hồ đang ngồi chính giữa sảnh mà cung kính bái lễ.

- Phụ thân, mẫu thân!

Nữ Hồ nọ khẽ cười, bà nói.

- Miễn lễ a, Chính Nhi, con nói cho ta biết rốt cuộc việc ở Sinh Tử Trường kia là như thế nào?

Viên Chính gật đầu, thuật lại không sót một cảnh nào. Kể từ lúc hắn nghe tin Kim Minh trở về, cho tới lúc vào bái kiến Kim tộc trưởng, lời yêu cầu của Kim Minh... tất cả đều kể ra. Duy nhất chỉ có việc hắn thấy Hùng Lệ có móng vuốt ngân sắc thì không hề dă động tới. Cặp nam nữ Hồ sau khi nghe xong thì mỗi người lại biến hóa ra một nét mặt khác nhau, nữ Hồ thì lông mày hơi cau lại, trên mặt mang theo bộ dáng suy tư. Nam Hồ nọ thì trên mặt hơi biến sắc, nhưng rất nhanh sau đó lại là vẻ cười cợt, tựa như đã nắm chắc sự thắng bại của con mình trong tay, lão nói.

- Chính Nhi, có hay không để ta trợ giúp một chút?

Viên Chính vốn thông minh, nghe thấy phụ thân nói vậy thì lắc đầu. Hắn căn bản muốn đường đường chính chính chiến thắng Hùng Lệ dựa vào bản thân chứ không cần ai trợ giúp. Vì thế nghiêm giọng mà nói.

- Phụ thân, con không cần. Nhưng nếu như phụ thân có thể tìm kiếm cho con một nơi yên tĩnh để tu luyện, như vậy đã quá tốt rồi!

- Ừm, như vậy để lát nữa ta tiến cung, lập tức hướng Vương Hậu xin cho con được tiến nhập Huyết Trì!

Nam Hồ già già cầm, trầm ổn mà nói. Nữ Hồ lúc này mới lên tiếng, trên mặt vẫn đầy âu lo.

- Chính Nhi, thực lực Hùng tộc kia thế nào?... Chính Nhi, con ngàn vạn lần phải cẩn trọng. Hùng tộc vốn cường mãnh vô cùng, nếu là quá bất lợi thì nên biết tiến thoái hợp lý a. Con là độc nhất hài tử của chúng ta, ta không thể để con tự tìm tới nguy hiểm được!

Nói tới đây,giọng đã xuất hiện chút run rẩy. Nam Hồ thấy vậy thì cau mày, gắt lên.

- Hùng tộc thì sao chứ?... Chính Nhi, ta ủng hộ con. Hồ tộc chúng ta xưa nay đều là trưởng thành trên chiến trường, không trải qua tranh đấu sinh tử sao có thể đại thành sự nghiệp?

- Chính Nhi biết tự cân nhắc, mẫu thân xin yên lòng. Với cả mẫu thân chắc chưa quên con còn Ngưng Nguyệt Phi Tuyệt chứ?...

Hùng Lệ tĩnh tọa như vậy cho tới chiều muộn, đám người của Kim gia thấy vậy thì không tiện làm phiền, chỉ nguyên trạng thông báo lại cho tộc trưởng. Kim tộc trưởng trên mặt có chút hiếu kì, tự thân bí mật tiến tới phòng của Hùng Lệ, len lén nhìn vào. Chỉ thấy Hùng Lệ căn bản im lặng tĩnh tọa, hơi thở trầm nặng, dường như vô cùng mệt mỏi thì hơi cau mày, sau đó vội vàng lui đi. Vừa vặn là phía hành lang Kim Minh đang đi tới, nàng thấy mẫu thân thì vui vẻ, đang định cười nói thì bị bà cản lại, nhỏ giọng.

- Hùng công tử đang tĩnh tọa, nha đầu con chó làm phiền. Lát nữa ta sẽ sai mấy nha hoàn để ý quan sát, nếu y dừng thì lập tức mang đồ ăn tới tận nơi cho y. Con cũng đừng có quấy quả công tử ấy tu luyện, Sinh Tử Trường quyết chiến cùng với Viên công tử không phải trò chơi đâu!...

Linh Thành của Hùng Lệ.

Minh Tiến lúc này đang trực tiếp đấu tay đôi với Xích Nha, cả hai người là đang không ngừng vung binh khí lao tới nhau. Vun vút, chan chát những thanh âm chói chói. Từng lượt từng chùm tia lửa tóe ra xung quang nơi binh khí giao tranh. Minh Tiến lúc này mồ hôi đầm đìa, ướt đầm toàn bộ y phục như vừa dính mưa. Ngược lại, bên này Xích Nha thì thần nhàn khí định, cứ y như thể y đang đi tản bộ vậy. Trên mặt không hề biểu hiện ra một chút mệt mỏi nào, thậm chí ánh mắt thường trực là những tia cười cợt mà nhắm tới hắn.

- Mạnh nữa lên,đánh mạnh nữa... nhanh nữa lên, bước chân nhanh lên... chậm... quá chậm... vô dụng...

Minh Tiến lúc này dường như thở ra bằng tai, chợt nghe thấy Xích Nha nói như vậy, đồng thời thấy y một phen biến hóa, thân hình thu nhỏ thành một dáng người nhân loại, dáng dấp nhỏ bé, khuôn mặt anh tuấn hướng tới hắn mà nở nụ cười đầy ý khinh khi, coi thường.

- Người chỉ là rác rưởi mà thôi!

Nam nhân loại nọ nói, sau đó là cười cợt một tiếng lớn. Minh Tiến trong mắt lúc này bắt đầu biến hóa, con ngươi hằn lên những tia máu đỏ, cánh tay nắm chặt trường kiếm tới mức nó đỏ lừ lên, các mạch máu xanh nổi lên vô cùng kinh dị. Trong đầu hắn lúc này căn bản là tức giận, phẫn nộ, hét lên một tiếng lớn đầy sát ý. Trời đất bên trong cũng lập tức u ám, sấm sét gầm gào, đương nhiên đây là linh thành của hắn, phản ánh ý thức của hắn nên mới có sự biến hóa trùng hợp như vậy. Nam nhân nhỏ bé nọ lại càng cười lớn hơn, miệng nói.

- Hà hà, tốt... tốt... Đây mới là chiến ý, tới đây nào!

130. Chương 130: Huấn Luyện

Nói rồi y cũng nắm chặt song liêm mà thủ thế, Minh Tiến tung người nhảy lên cao, hai bàn tay vận dụng chân lực dồn lên trường kiếm khiến nó dần dần phát ra ánh kim quang, nhằm thẳng tới đầu nam nhân nọ mà bổ xuống, miệng hắn gầm lên.

- Tên khốn, chết đi!

Nam nhân phía dưới cũng không chịu kém thế, hú lên lanh lảnh, múa song liêm lao lên. Từ phía dưới đất, vô số đạo quang mang màu vàng đeo bám theo song liêm mà lao tới phía Minh Tiến, quang mang trên song liêm càng lúc càng mạnh, tựa như một cơn gió xoáy ầm ầm chiếu thẳng tới mặt hắn. Ầm ầm ầm, chỉ thấy hai người lao vào nhau, mặt đối mặt, binh khí đối binh khí. Kim quang cùng những đạo quang mang màu

vàng điên cuồng va đập vào nhau, hình thành những thanh âm trầm thấp gầm gừ như sấm nổ. Thế trên không nọ tạm thời cân bằng, bất phân thắng bại, cả hai là lơ lửng trên không đấu chân lực.

Nam nhân nọ đối mặt với uy áp kinh người của Minh Tiến, trên mặt không hề hiển thị nửa điểm sợ hãi mà lại cười cười như không, đồng thời nói thêm một câu đầy ý khiêu khích.

- Chỉ có thể thôi sao? Đúng là thứ rác rưởi của dòng họ Minh, ha ha ha...

Tiếng cười văng vẳng vang lên, nam nhân nọ nói xong, ánh mắt đều tia diều cọt hướng tới Minh Tiến. Minh Tiến lúc này phần nộ cùng cực, hần cảm thấy vô cùng tức giận. Trong đầu hắn lúc này căn bản không hề còn ý thức hay Vô Thần nữa, chỉ còn lại tràn ngập một thứ trong đầu. Đó là mong muốn diệt sát, mong muốn chém giết, mong muốn phanh thây xé xác nam nhân trước mặt mình. Con người hắn biến thành một màu đỏ rực như máu, hơi thở cùng khí tức đồng dạng biến đổi thành âm lệ cực điểm. Biến đổi này của hắn khiến nam nhân nọ khế cười, y vốn cũng đã dự đoán trước, vì thế vẫn giữ nguyên một nét mặt khinh khinh mà nhìn tới. Minh Tiến chợt hét lên một tiếng, lập tức kim quang bao bên ngoài trường kiếm đại thịnh, đồng thời phía trên bầu trời cũng xuất hiện vô số những tia lôi điện đánh tới phía hắn.

Nam nhân nhỏ bé sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng, từ thân thể xuất hiện vô số sợi tơ chân lực màu đỏ, đan thành một tấm lưới lớn che chở thân thể y ở bên trong. Từng đạo lôi điện ầm ầm lao xuống, nhắm thẳng vào người Minh Tiến mà đánh tới. Một đạo, hai đạo... cứ như vậy liên tiếp bổ thẳng vào thân hình Minh Tiến. Nếu là bình thường, có lẽ hắn đã là một cây củi cháy đen. Nhưng ở đây thì không, cứ sau mỗi đạo lôi điện, thân thể hắn mơ hồ lại càng xuất hiện thêm chân lực. Khắp thân thể hắn lúc này đều là lôi điện lẹt xẹt, thậm chí cả trong con người cũng có những đạo tinh lôi bắn ra tứ tung. Nó dần dần đốt cháy hết màu đỏ nọ trong con người hắn, sau đó mạnh mẽ bộc phát biến con người hắn thành một màu thanh sắc. Minh Tiến lúc này hưng phấn mà gầm lên.

- Tên khốn kiếp, chết đi!

Cùng với tiếng hét của hắn là chín đạo lôi điện đánh xuống, đồng thời cùng kim quang từ trường kiếm bổ mạnh một nhát tới nam nhân nọ. Nam nhân nọ cũng không hề chậm chạp, song liêm hươ lên, ánh quang mang màu vàng nọ lại càng bộc phát mãnh liệt, đón đánh chiêu này.

Phi Yến đứng cách đó một quãng xa, ánh mắt trầm ngâm mà nhìn tới hai kẻ đang giao thủ, trong mắt hiện lên những tia lo lắng cùng nghi ngại. Chợt trong không gian bất ngờ tiêu thất hết các luồng chân lực tản mát khiến nàng kinh nghi bất định, lại nhìn tới hai kẻ nọ vẫn dính lấy nhau trên không trung, con người không kiềm chế nổi mà tự bốc phát lam hỏa. Chỉ thấy rất nhanh từ nơi giao tranh xuất hiện một luồng khí tức xung động ầm ầm lan ra, sau đó là một trái cầu kim sắc dần dần lớn lên, bao bọc cả hai vào bên trong rồi càng lúc lại càng lớn. Cuối cùng thì ầm một tiếng lớn, rung chuyển cả đất trời, chỉ thấy kim cầu nọ bộc phát, ánh kim quang chói mắt lan tỏa ra xung quanh với tốc độ kinh khủng, xung lực cùng sức ép lan ra khiến Phi Yến cau mày, trong lòng thâm kinh hãi cực điểm.

Lại nhớ rằng, nàng là Thần Long, có long tức thủ vệ nên các luồng khí tức chấn nhiếp đối với nàng căn bản là vô dụng. Nhưng mà lần này thì khác hoàn toàn, nàng chỉ cảm thấy xung khí này không chỉ trấn nhiếp, nó còn có một loại năng lực khiến cho nàng nhất thời có cảm giác sợ hãi cực độ, tay chân vô lực khó mà di chuyển nổi. Kim quang lan ra tới đâu, mặt đất đất đá cùng dạng là bị cuốn theo tới đó, kim quang càng lúc càng lan tỏa nhanh, dường như muốn tham lam thôn phệ tất cả mọi thứ trên đường đi của nó. Tình cảnh này, nếu so sánh với ở thế giới thực mà Minh Tiến tới đây, có lẽ chỉ hơn chứ không hề kém vụn của một trái bom nguyên tử.

Một màn kinh người qua đi, không gian nơi này dần dần im ắng lại. Phi Yến không kiềm chế nổi lo lắng, lập tức tìm tới nơi trước đây là sân tập của Minh Tiến và Xích Nha. Dọc đường đi, nàng vô cùng hải hùng khi nhìn tới mọi thứ trên đường đi của kim khí nọ đều bị nó quét sạch, không còn một chút dấu vết nào là chúng đã từng tồn tại. Càng tới gần nơi sân đấu lúc trước, mặt đất lại càng thảm hại hơn gấp bội, dường như nghiêng vát về một bên. Phi Yến thấy vậy lại càng lo lắng, vội phi lên à quan sát, nàng bay lên, nhìn xuống. Chợt đuôi mắt giật giật, vươn tay che miệng mà không thốt lên nổi lời nào.

Chỉ thấy nơi từng là sân đấu nọ, nay là lõm xuống một cái lòng chảo lớn, bán kính có lẽ phải gấp ba bốn lần sân lúc trước. Điều kinh dị hơn cả, chính là trong cái hố đó nam nhân nhỏ bé cùng với Minh Tiến vẫn y

nguyên như lúc trên không đổi mặt, giữ nguyên một tư thế giao tranh. Phi Yến lại càng thêm khẩn trương, lao tới phía dưới.

Phía trong lòng chảo nọ, Minh Tiến cùng nam nhân nhỏ bé vẫn giữ nguyên thế phân tranh, nhưng kì quái là không còn cảm nhận được chân lực xuất hiện. Cả hai thân ảnh đồng dạng như hóa thành tượng đá, chỉ khác là hơi thở vẫn đều đặn xuất hiện. Chợt vang lên những tiếng răng rắc. Choang!!! Thanh âm kim loại vỡ vụn vang lên, chỉ thấy trường kiếm và song liên nọ lập tức nát vụn ra thành vô số mảnh nhỏ. Chuôi kiếm cùng thân liên làm bằng gỗ, trực tiếp bị một cơn gió thổi qua mà bay đi như cát bụi. Nam nhân nhỏ bé nọ cùng với Minh Tiến miệng phun ra một ngụm máu lớn, loạng choạng ngã bệt xuống nền đất phía sau. Một làn bạch quang lóe lên, trực tiếp hóa lại thành Xích Nha. Xích Nha trên mặt hơi tái xanh, lại hướng tới Minh Tiến mà cười nói.

- Đánh tốt... đánh tốt a...

Hùng Lệ trở về thân thể, hắt đột ngột hít vào một hơi, không kiềm chế nổi mà phun ra một ngụm máu. Cánh cửa phòng của hắn mau mắn mở ra, một nữ Hồ chạy vội vào hướng ánh mắt lo lắng nhìn tới hắn mà hỏi han.

- Công tử, người không sao chứ? Để ta đi gọi lang y!

- Không sao, ta ổn!

Hùng Lệ húng hắng ho lên một chập, khẽ nói. Hắn ngược mắt nhìn lên nữ Hồ nọ, sau đó hỏi.

- Cô là ai?

- Tiểu nữ là a hoàn được tộc trưởng phân phó phục dịch công tử.

Hùng Lệ nghe vậy thì khẽ gật gật đầu, đứng lên. Sau đó lại nhìn tới đám chăn gối mà mình phun máu lên, khẽ lau khô miệng mà xấu hổ nói.

- Cái này... cái này làm phiền cô dọn dẹp rồi!

- Hì hì, không sao, công tử cứ để tiểu nữ. Công tử nên nghỉ ngơi a, tiểu nữ dọn dẹp xong sẽ lập tức mang bữa tối tới cho người!

Nữ Hồ nọ cười hì hì, mau mắn cuốn chăn nệm lại, ôm lấy mà rời đi. Chợt như nhớ ra điều gì, nàng ta lại quay lại hướng tới hắn mà hỏi.

- Không biết công tử dùng bữa có uống rượu không?

Hùng Lệ nghe vậy thì lắc đầu, hắn cười mà nói.

- Ta không biết uống rượu!

Nữ Hồ nọ nghe vậy thì bụm miệng mà cười, sau đó lui người quay lưng mang chăn nệm rời đi. Hùng Lệ khẽ bước ra ngoài, hướng khoảng sân nhỏ trước mặt mà nhìn tới, lại nhìn lên ánh trăng khuyết đang tỏa ra ánh sáng mát dịu xuống dưới mà ngắm nhìn, trong lòng chợt có cảm giác u sầu khó tả...

Giờ đã là nửa đêm, không gian vô cùng tĩnh lặng. Tại phía Tây hậu viên Kim gia, có một bóng nhân ảnh mặc áo tím đang ôm trong tay một bọc lớn, chân bước nhanh theo hành lang nhắm phía gian phòng lớn mà bước tới. Kim Minh tay ôm cái gối nhưng, ánh mắt tràn đầy vui thích mau mắn bước tới, nàng khẽ đẩy cửa gian phòng lớn, sau đó lách người vào. Chợt từ bên trong, một giọng nữ nhân vang lên khe khẽ.

- Ai?

- Mẫu thân, là con a. Kim Minh a!

- Ấy, nha đầu này. Nửa đêm rồi sao không về phòng mình nghỉ ngơi, lại mò tới phòng của ta làm gì?

Kim Minh không đáp, chỉ khẽ cười hì hì, nàng mau mắn chui tọt vào trong cái giường lớn. Xấp đặt gối xong xuôi, nàng liền nằm xuống, rúc đầu vào ngực nữ nhân mặc sa y đỏ đang nằm đó, dụi dụi đầu như thể là trẻ con thêm sữa. Kim tộc trưởng thấy vậy thì khẽ cười, mặc kệ Kim Minh làm nũng, bà vươn tay khẽ xoa xoa lên lưng nàng. Chợt Kim Minh dừng lại, ngược mắt nhìn lên, dùng một ánh mắt nghi hoặc mà hỏi.

- Mẫu thân, dường như... dường như là ngực người... ngực người có chút lớn hơn trước à nha!

Kim tộc trưởng trên mặt vẫn là cười cười, nhưng trong lòng lại giật mình đánh thót. Không nóng mà bất giác toát mồ hôi, xạ nữ hương lan tỏa nhẹ nhàng. Kim Minh nghĩ thấy vậy thì nét mặt lại càng kì quái, nói tiếp.

- Nha... mẫu thân, xạ hương của người cũng hơi có chút biến hóa nha!

Kim tộc trưởng ngoài mặt khẽ cười mà lắc lắc đầu, trong lòng lúc này thì hoàn toàn đối lập, run rẩy không thôi. Bà vươn tay, cốc lên trán nàng mà mắng.

- Nha đầu, người lâu ngày đi không về, lại còn dám nói thân thể ta có biến hóa. Hừ!... phụ thân người lâu nay có ghé về đâu...!

Bà nói tới đây, len lén thở dài u ám. Kim Minh nghe vậy thì thoáng đỏ mặt, sau đó biến hóa ra cười hì hì mà nói.

- Không biết nha, con vẫn cứ thích ngủ cùng mẫu thân nhất!

131. Chương 131: An Bài

Kim tộc trưởng cười, Ngũ Vỹ phía sau nhè nhè dựng đưa, tựa như vỗ về lên người nàng. Bà trầm ngâm một lúc, sau đó bắt đầu hỏi về hành trình trở về của Kim Minh. Kim Minh thì chậm rãi kể lại mọi việc, nhiều lúc kể tới đoạn hung hiểm, nàng không khỏi sợ hãi mà run rẩy không thôi. Kim tộc trưởng những lúc ấy là khe khẽ động viên, vỗ về khiến nàng bình tâm, tiếp tục kể chuyện. Cứ như vậy Kim Minh lần lượt kể lại tất cả, cho tới đoạn hắc y nữ nhân cùng bốn Hồ nữ nọ hiểu nhầm Hùng Lệ thì khẽ phì cười khúc khích. Kim tộc trưởng cũng cười, nhưng trong lòng lại xuất hiện sát ý. “Hừ, không ngờ Hoàng Tú ta đuổi đi lại bí mật tìm kiếm Kim Minh, đưa tới cửa Linh Sơn thành rồi né tránh. Phải mau mau tìm cách thủ tiêu mụ ta thì đại sự mới không còn kẻ nào ngăn cản!”.

Kim tộc trưởng đột nhiên hỏi.

- Nha đầu, vị Hùng Lệ nọ thân thể ra sao?...

- Công tử, mời dùng bữa a!

Nữ Hồ nọ bê vào một mâm cơm, bày biện trước mặt Hùng Lệ, sau đó là lùi ra ngoài bước đi. Lát sau trở lại, trên tay là vai bộ y phục mới, đặt xuống bên cạnh giường của hắn, sau đó ngồi im lặng một bên quan sát. Hắn cảm thấy có hút mắt tự nhiên, hương tới nàng ta rủ cùng dùng cơm nhưng nữ Hồ nọ chỉ lắc đầu, nói mình đã dùng bữa rồi. Hùng Lệ ăn bị người khác nhìn gó, lấy vậy làm không thoải mái, chỉ ăn qua loa sau đó buông đũa. Nữ Hồ nọ mau mắn dọn đi, lát sau bê lên một ấm trà, hắn nhìn thấy vậy thì lắc đầu, nói đã muốn uống trà sẽ là khó ngủ. Nữ Hồ nọ nghe vậy thì gật đầu, lại một phen vui vẻ rời đi. Hùng Lệ ngáp mấy cái, tự mình tiến tới chén nộm, định bụng nằm xuống. Nữ hồ nọ lại đẩy cửa vào, thấy vậy thì khẽ nói.

- Công tử, thỉnh người mặc y phục đã. Tộc trưởng nói công tử dù chưa thể hóa hình người, nhưng tốt nhất nên mặc y phục cho nghiêm trang. Hậu viện kim gia ta bảy phần là nữ nhân, công tử cứ để vậy e không có tiện!

Nữ Hồ nói tới đây thì hai má thoáng hồng lên, sau đó tự động bước tới, giúp hắn mặc y phục. Hiện tại là chỉ giúp hắn mặc một bộ đồ lót bằng màu trắng, vì đi ngủ mặc nhiều y phục sẽ khiến thân thể có chút khó chịu. Hùng Lệ im lặng để nàng ta phụ giúp mặc đồ, sau đó lười nhác để nàng ta đắp chăn lên người mình. Hắn hồi lâu là cứ xoay qua xoay lại, từ lúc thành đại hùng, hắn có bao giờ mặc y phục đâu? Vì thế nên cảm giác rất không thoải mái, cứ xoay qua xoay lại. Nữ Hồ nọ thấy vậy, cặp mắt khẽ nhíu nhíu lại, sau đó thở ra đầy oán khí, xoay người khẽ khép cửa rồi đi. Một lát sau lại tiến vào, trên tay nàng là chăn cùng gối.

Hùng Lệ đang vắn vẹo, chợt nghĩ thấy một mùi thơm là lạ thì giật mình ngược lên, chỉ thấy nữ Hồ nọ đang xấp xếp chăn gối ngay bên cạnh hắn, lại nữa nàng đang tự tay trút bỏ toàn bộ y phục. Một tấm xuân cảnh

hiển hiện trước mắt khiến hắn giật mình, vội vã quay đầu đi. Nữ Hồ nọ sau khi thoát hết y phục, nàng nhẹ nhàng chui vào trong chăn của hắn, áp thân mình lên người hắn, miệng thấp giọng, khẽ thì thào.

- Công tử, chăn không có người ử sẽ rất lạnh. Để tiểu nữ ử chăn cho công tử... nhưng mà... nhưng mà...

Nữ Hồ nọ áp a áp úng một hồi, nàng ta chủ động trèo qua người hắn, tiến tới bên kia mà rúc vào lòng hắn, sau đó giọng nói biến hóa, giọng nói cùng thân hình đều run rẩy.

- ...Nhưng là tiểu nữ là lần đầu a... cầu công tử... cầu công tử nhẹ nhàng...

Hùng Lệ lẩm nhẩm lại Vô Thần, hắn định bụng cự mình, nhưng lại cảm thấy có chút thất thố, hắn chợt cau mày, cảm thấy phía ngoài đang có kẻ theo dõi thì thấy kì lạ. Thêm nữa Hồ nữ này không hề cố ý khiêu khích, chỉ là im lặng nằm trong lòng hắn khiến hắn cảm thấy kì quái, nhẹ nhàng hạ giọng hỏi.

- Cái này... cái này là tộc trưởng giao cho cô sao?

Nữ Hồ nọ nghe hắn hỏi, ngược mắt lên nhìn hắn mà gật đầu, lại đáp.

- Ân, đây là phúc phận của tiểu nữ. Cầu công tử thu nhận... nếu không...

Nàng ta nhỏ giọng lại, hơi nghển cổ lên mà nhìn ra phía ngoài, sau đó thần thần bí bí mà nói.

- Nếu không, tiểu nữ chắc chắn là bị phạt! Không những thế, cha mẹ tiểu nữ chắc chắn cũng bị liên lụy!

Hùng Lệ gật đầu, sau đó im lặng mà xoay người, vươn tay lấy y phục đưa cho nàng, khẽ cười mà nói.

- Mặc y phục vào đi, sau đó ta sẽ giúp cô gạt kẻ đang ở bên ngoài kia!

Hắn nói xong thì khẽ cười, Hồ nữ nọ ánh mắt cảm kích nhìn tới hắn, sau đó mau mắn mặc lại y phục. Lại để hắn thì thào một hồi vào tai khiến má nàng ta đỏ ửng, xong vẫn vui vẻ gật đầu lia lịa. Hùng Lệ khẽ cười, lập tức vận Phạn Âm Chân Kinh, phong bế giác quan. Mà Hồ nữ nọ thì chủ động ngồi lên lưng hắn, miệng nhỏ bắt đầu thở gấp rồi rên rĩ những thanh âm xuân sắc.

- A... nha... cầu công tử nhẹ tay nha...

- Ừm... a... Á...!

Một tiếng hét đau đớn vang lên trong phòng, sau đó là những hồi thanh âm xuân tình kèm theo tiếng thở dốc. Dưới ánh sáng từ bắc đèn, bóng nữ nhân nọ nhấp nhô trên một thân hình to lớn phía dưới chiếu lên cửa sổ. Phía bên ngoài khẽ xuất hiện một tiếng thở nhẹ, ánh mắt nhìn tới bóng chiếu trên cửa sổ, tai nghe tới những thanh âm nọ thì quay lưng rời đi. Dưới ánh trăng, có thể nhìn ra đó chính là lão Hồ lúc trước đo y phục cho Hùng Lệ...

Trong phòng của Kim tộc trưởng, Kim Minh đã tiến vào giấc mộng đẹp, duy chỉ có Kim tộc trưởng là vẫn thức, ánh mắt có chút lo lắng cùng chờ đợi. Chợt cặp tai trắng trên đầu vểnh lên, một hồi những thanh âm rín rít vang lên. Kim tộc trưởng thoáng cau mày, sau đó lại cười nhẹ, bà ta lẩm bẩm một mình.

- Hừm, đại dam hùng... Bất quá vậy cũng tốt, ta càng dễ lợi dụng y...

Sáng hôm sau, Hùng Lệ khẽ mở mắt, hắn cảm thấy trên lưng nặng nề, khẽ xoay đầu ngó lên. Chỉ thấy nữ Hồ nọ đang mơ màng thiếp đi, trên mắt có chút thâm quầng, dường như cả đêm không được ngon giấc. Hùng Lệ khẽ cười nhẹ, sau đó nhắm mắt nằm im, hắn biết hôm qua liên tục có kẻ thay phiên nhau giám sát hai người, nữ Hồ nọ vì giả bộ nên tổn hao sức lực rất nhiều. Tới lúc này, nàng ta mới thiếp đi chưa được một canh giờ. Hắn im lặng, nhắm mắt xuất thần, không bao lâu sau, cửa phòng hắn được đẩy ra, kèm theo một thanh âm nữ nhân vọng vào.

- Công tử, thỉnh dậy dùng bữa sáng!

Một nữ Hồ áo lam tiến vào, nàng nhìn tới khung cảnh nọ thì giật mình, lùi lại một quãng. Nữ Hồ nằm trên lưng Hùng Lệ khẽ ưm một tiếng, sau đó nheo nheo đôi mắt mà nhìn tới nữ Hồ áo lam kia, nàng nói với giọng ngái ngủ.

- Tỷ tỷ, để ta ngủ thêm một lát nữa đi, tối qua ta ngủ không có ngon a!

Như để phụ họa, Hùng Lệ cũng ngoảnh đầu nhìn tới, lại cố ý làm cho ánh mắt có chút lơ đãng mệt mỏi. Nữ Hồ áo lam thấy vậy thì khẽ gật gật đầu, nhắc hai người cứ nghỉ ngơi, sau đó đóng cửa phòng lại mà rời đi. Nữ Hồ lại tiếp tục nằm xuống lưng hắn, khẽ dụi dụi má vào lớp lông trắng của Hùng Lệ mà nhắm mắt, chẳng mấy chốc đã thở đều, tiến vào giấc ngủ. Hùng Lệ im lặng, nhắm mắt tiếp tục tiến vào Linh Thành tập luyện cùng Xích Nha.

Một hồi sau, lại một lần nữa cánh cửa phòng Hùng Lệ được mở ra, lần này không phải nữ Hồ áo lam lúc trước mà là một nữ Hồ áo xanh. Nàng ta nhẹ nhàng bưng tới hai cái bát, trong bát tản mát mùi thơm thơm hắc hắc. Nữ Hồ áo xanh nhỏ giọng gọi.

- Công tử, Tiểu Xảo, hai người dậy uống canh sâm để hồi phục sức lực. Cái này là tộc trưởng cho người nấu mang tới nha!

Hùng Lệ khẽ mở mắt, thân hình khẽ động. Tiểu Xảo trên lưng hắn vì vậy cũng đã tỉnh lại, nàng chậm chạp leo xuống khỏi lưng hắn, hai tay dụi dụi mắt. Hùng Lệ vươn hẳn người dậy, sau đó khẽ vận vẹo cơ thể khiến nó phát ra những thanh âm răng rắc. Hắn tự tay cầm lấy một bát canh, đưa lên miệng. Chỉ thấy trong đó là một nhánh sâm màu trắng hồng, đang tỏa ra mùi thơm ngào ngạt thì giật mình. “Tuyệt Sâm?”. Sau đó đưa lên miệng mà uống cạn, lại ăn luôn cả cây sâm nọ. Nữ Hồ áo xanh thì đỡ tay Tiểu Xảo, giúp nàng ta chỉnh trang lại y phục sau đó chậm rãi bón canh sâm cho nàng. Chờ cho tới khi Tiểu Xảo uống xong, nàng ta khẽ ghé tai nói nhỏ mấy câu, sau đó cung kính dọn dẹp mà rời đi. Tiểu Xảo nhất thời nhăn mặt, Hùng Lệ thấy vậy thì nhỏ giọng hỏi.

- Sao vậy?

- Giờ tiểu nữ phải tới trình diện tộc trưởng. Nhưng là... nhưng là tối qua thật sự không có phát sinh, chỉ e tộc trưởng phát hiện ra giả dối!

Tiểu Xảo trên mặt có chút đỏ khi nhắc lại chuyện tối qua, sau đó rất nhanh biến hóa ra sợ hãi. Hùng Lệ thấy vậy thì thở dài, khẽ ghé tai nàng nói nhỏ vài câu. Tiểu Xảo nhất thời ánh mắt sáng lên, gật đầu sau đó giúp hắn mặc y phục tươm tất rồi rời đi. Dọc đường, trong đầu nàng hầu như chỉ chú tâm làm sao để dáng đi của mình có sự biến hóa như là đã từng chung chăn với Hùng Lệ...

- Tiểu Xảo bái kiến tộc trưởng!

Tiểu Xảo khẽ cúi đầu, cung kính hướng tới phía chính sảnh mà nói. Kim tộc trưởng ánh mắt có chút khoan khoái, lại nhìn thấy dáng đi có chút khó khăn của nàng ta mà mỉm cười, bà nói.

- Lần đầu tự nhiên là như vậy, sau đó sẽ khác!

Tiểu Xảo nghe vậy thì khẽ gật đầu, hai má lại càng thêm đỏ ửng. Kim tộc trưởng thấy vậy thì bước xuống khỏi chỗ ngồi, chậm rãi đi tới nắm tay nàng, kéo tới hai cái ghế nơi dãy ghế đặt song song ở sảnh, nhỏ giọng thì thào.

- Tiểu Xảo, ta hỏi thật, ngươi không được phép dấu diếm đâu đấy!

Tiểu Xảo khẽ cúi đầu gật nhẹ, Kim tộc trưởng thấy vậy thì cười cười, ép nàng ngồi xuống một chiếc ghế, sau đó ngồi qua cái bên cạnh mà hỏi.

- Hôm qua quả thật phát sinh chuyện giữa ngươi và Hùng công tử. Cái này ta không muốn nhắc, nhưng tại sao hôm nay thần sắc ngươi có chút tiêu tụy như vậy... Không lẽ... không lẽ các ngươi thật cứ như vậy cho tới rạng sáng?

Tiểu Xảo trong mắt thoáng ánh lên vẻ tức giận, nhưng sau đó ẩn đi, im lặng mà gật đầu. Nàng còn cố ý nói thêm.

- Ân, Hùng công tử... công tử... đó... đó... rất lâu a...

Nói xong lại càng cúi gằm mặt hơn, Kim tộc trưởng nghe vậy thì cười cười, lại vỗ về an ủi nàng một hồi, sau đó mới nói.

- Cái này ngươi chịu khổ rồi, nhưng hồi sau sẽ thấy thoải mái. Ngươi có công rất lớn, sau này ta tất có báo đáp. Hay là như vậy đi, lát nữa xuống hậu viện, đưa hai vị tỷ tỷ của ngươi cùng tới hầu hạ Hùng công tử...

Ân, cái này là giúp giảm áp lực cho người nha!

132. Chương 132: Viên Gia Lập Mưu

Tiểu Xảo nghe tới đây thì a lên một tiếng kinh hãi, xong lại thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Kim tộc trưởng đang nhìn tới nàng thì chỉ biết cúi đầu. Nàng khe khẽ thở dài, hành động này khiến Kim tộc trưởng hơi cau mày, bà ta lại nói thêm.

- Tiểu Xảo, đây là lợi ích lớn nha. Hùng công tử sau này chính là người nhà họ Kim chúng ta, ta làm vậy là để cho các tỷ tỷ của người cùng người hưởng phúc đấy. Minh Nhi của ta là chính thất, các người là thiếp a!...

Trong phòng mình, Hùng Lệ vẫn im lặng ngồi đó, trong tay hắn lúc này là một cuộn lụa màu xám, bên trong chỉ chit những chữ là chữ. Tiểu Xảo thì ngồi phía đối diện, ánh mắt có chút thất thần, thi thoảng nàng lại thở dài. Hùng Lệ rời mắt khỏi cuộn lụa, hắn nhìn tới nàng mà hỏi.

- Sao vậy? Có việc gì sao?

- Công tử... Ai, thật là...

Tiểu Xảo đáp lời, sau đó lại dừng lại mà thở dài. Hùng Lệ lấy làm hiếu kì, sau đó nghiêm mặt mà hỏi.

- Tiểu Xảo, rốt cuộc là có việc gì vậy? Không thể nói cho ta nghe sao?

Nàng ngần ngừ một hồi, hồi sau mới đáp.

- Kim tộc trưởng muốn cả hai tỷ tỷ của tiểu nữ tới phục thị công tử, tiểu nữ cũng biết công tử đang giúp tiểu nữ, nhưng mà... nhưng mà... hai vị tỷ tỷ của tiểu nữ bên ngoài sớm đã có ý trung nhân. Việc này nếu đồn đại ra ngoài thì không tốt chút nào cả!

Hùng Lệ nghe vậy thì giật mình, vội vã hỏi thăm lý do. Tiểu Xảo cứ như vậy đem mọi việc kể hết ra cho hắn, sau đó lại trầm ngâm mà thở dài. Hùng Lệ trên mặt không khỏi hiện lên vẻ khó chịu, một lát sau hắn nói.

- Giúp ta chỉnh trang y phục, ta tới gặp tộc trưởng một chuyến!...

Trong sảnh, Kim tộc trưởng đang ung dung uống trà, cạnh đó là lão Hồ tới hôm qua đã theo dõi hai người Hùng Lệ và Tiểu Xảo. Cả hai đang to nhỏ bàn bạc, chợt có giọng nam nhân trầm trầm bay vào.

- Hùng Lệ bái kiến Kim tộc trưởng!

Kim tộc trưởng nghe tới đây thì giật mình, ánh mắt có chút hiếu kì. Bà ta mau mắn phất tay cho lão Hồ nọ rời đi theo phía đường nằm sau hậu sảnh, lại bày đặt lại một tư thế trang nghiêm, chờ đợi hắn tiến vào. Hùng Lệ lúc này đã mặc y phục, hắn chậm chậm tiến vào trong sảnh, theo sau hắn là Tiểu Xảo, nàng ta cố ý nép sát vào tay hắn mà đi tới. Kim tộc trưởng lúc này ánh mắt có chút hòa hoãn, cười mà hỏi.

- Không biết Hùng công tử có việc gì mà lại tới cầu kiến ta sớm như vậy?

“Sớm á? Gần trưa rồi đó bà!” Hắn nhủ thầm, nhưng ngoài mặt vẫn giữ thái độ tôn trọng, cúi đầu bái lễ, sau đó nói.

- Ta tới muốn cầu xin một việc, đó là về hai vị tỷ tỷ của Tiểu Xảo...

Hắn nhìn tới kim tộc trưởng, dò xét ánh mắt bà ta, sau đó mới lại nói rõ ra nguyên do. Lại nói mình không muốn phá hoại nhân duyên người khác, lấy cớ đó mà từ chối. Kim tộc trưởng nét mặt có chút đành lại, nhưng sau đó lại hòa hoãn khuyên giải. Nói là ngoài hai nữ nhân đó thì thật sự không có mấy ai có nhan sắc như hai người, bà ta nói không muốn để hắn mất hứng mộng xuân.

Trong sảnh nhất thời tranh luận nổ ra, hai người trong mắt và trên mặt tuy là hòa hoãn, ngọt nhạt khéo léo đối đáp. Nhưng là trong lòng lại chửi to, mắng nhiếc không thôi. Phía ngoài sảnh, nơi góc cửa sớm đã có một cặp mắt len lén nhìn vào bên trong, lại thấy sự việc như vậy thì cặp mắt nọ ánh lên nét cười cười. Sau đó từ góc cửa xuất hiện một nam hồ, thân mặc y phục màu xám mau mắn rời đi...

- Người nói thật chứ? Kim tộc trưởng và tên bạch hùng đó đang tranh luận về việc nữ nhân phục vụ y sao?

- Vâng, chính mắt thuộc hạ thấy, chính tai thuộc hạ nghe hai người đó lớn tiếng trong sảnh Kim gia mà!

Nam Hồ áo xám nói, y đang cung kính đứng trước một cặp nam nữ Hồ. Phía sau cặp nam nữ Hồ này là một bức hoành phi lớn, thiêu một chữ Viên bằng kim tuyến. Nam Hồ khẽ cau mày, nữ hồ bên cạnh thì phất tay cho kẻ nọ lui ra, sau đó nét mặt có chút kì quái hướng tới nam Hồ.

- Tướng công, đây là thật sao?

- Nàng nghe hết cả rồi đấy, chính ta cũng cảm thấy bất ngờ đây! Xưa nay chưa bao giờ Kim Xuân có hành động lấy xử nữ Hồ thiết đãi khách cả, thậm chí kể cả là những người có thân phận Hoàng tộc. Thật là kì quái... kì quái...

Nam Hồ vuốt râu, rơi vào suy tư. Nữ Hồ bên cạnh cũng cau mày, im lặng không nói thêm câu nào. Họ chính là phụ thân, phụ mẫu của Viên Chính, Viên gia tộc trưởng. Nữ Hồ thấy nét mặt trầm ngâm của nam Hồ, bà ta lắc lắc đầu, sau đó nói.

- Ham sắc, ham dâm thì dù có là Tiên Thú cũng không có tư cách giao thủ với Chính Nhi. Thiếp nghĩ, Kim tộc trưởng làm ra việc này chính là vô cùng coi trọng tên Bạch Hùng này, muốn lôi kéo y ở lại một phen, chắc chắn đang âm mưu gì đó!

- Ta cùng nghĩ vậy, nhưng Chính Nhi mới chỉ là Tam Vỹ Hồ, Bạch Hùng nọ đã là Tiên Thú. Chính Nhi thách đấu y đã là quá mức coi thường y rồi, nó lại không muốn hai chúng ta phụ trợ, muốn tự mình đánh bại Bạch Hùng nọ kia. Hay... thật là đứa cứng đầu a!

Nam Hồ thở dài, nữ hồ thấy vậy thì phì cười, đứng lên rời đi, bà ta nói.

- Chuyện này để thiếp lo đi, thiếp tới hậu viện chọn lấy ba xử nữ Hồ đưa qua đó. Hì hì hì, đó là cách trợ giúp Chính Nhi rồi!

Nam Hồ nghe vậy ánh mắt lập tức sáng quắc, sau đó là cười lạnh. “Hừ, Tiên Thú thì sao chứ? Một đêm như vậy ngủ ba bốn nữ Hồ... hà hà hà... Đừng nói Tiên Thú, thậm trí dù là Thần Thú cũng lao lực thôi...!”.

Kim gia, đại sảnh.

Hùng Lệ và Tiểu Xảo đã rời đi từ lâu, trong sảnh lúc này chỉ còn lại Kim tộc trưởng nét mặt căng cứng đầy bức bối, các ngón tay khẽ nâng lên rồi hạ xuống, gõ lên cái tay vịn gỗ khiến trong sảnh vang lên những tiếng lộp cộp khe khẽ. Lúc này thì Kim Minh bước vào, nàng ta cười cười mà chạy tới, tiến sát tới bên cạnh Kim tộc trưởng.

- Mẫu thân!

Nàng cất giọng gọi, nhưng chung quy Kim tộc trưởng không hề hồi đáp, ánh mắt cũng chẳng hề lay động lấy nửa điểm. Kim Minh thấy thế thì thoáng trầm ngâm, sau đó vừa gọi vừa dùng tay lay nhẹ tay Kim tộc trưởng thêm lần nữa.

- Mẫu thân, mẫu thân!

- Hửm?

Kim tộc trưởng thoáng giật mình đánh thót, sau đó nhìn thấy Kim Minh đứng đó thì thở phào, lại hít vào một hơi thật sâu, lấy lại nét mặt tươi cười mà hỏi.

- Nha đầu, ta đang bận suy nghĩ một việc quan trọng, người thật là... Ai, có chuyện gì mau nói xem nào?

Kim Minh hơi ngẩn ra, trước giờ nàng chưa bao giờ nhìn thấy mẫu thân mình có thái độ và lời nói lạ như thế này, nhất thời cứ tròn mắt mà nhìn tới. Kim tộc trưởng thấy ánh mắt kì quái của nàng cũng hơi chột dạ, nhưng ngoài mặt thì vẫn giữ nguyên không chút thay đổi. Ngũ Vỹ phía sau khẽ phe phẩy một lát, sau đó lại xếp lại như cũ. Bà ta cười, bẹo má nàng mà nói.

- Nha đầu, con sao vậy? Thấy ta lạ lắm à?... Ừm, có chút khác thật... Cái này chính là vì con đó, nha đầu ngốc!

- Vì con?!

Kim Minh thốt lên, hai mắt hiện lên những tia nghi hoặc cùng hiếu kì mà hướng tới, Kim tộc trưởng thấy vậy thì lại càng cười lớn, cố gắng át đi nội tâm bản thân. Phải một lúc sau, khi Kim Minh không chịu nổi sự tò mò, kéo tay bà ta mà lắc lắc một hồi, bà mới chịu dừng lại.

- Mẫu thân, không đùa a. Người mau nói cho con biết đi... mẫu thân...!

- Ấy, được rồi... được rồi... tiểu nha đầu, đừng không nhẽ nữa đi. Người sắp xuất giá rồi còn cố tình không nhẽ ta thì được gì? Để dành mà không nhẽ lang quân của mình ấy!

- Mẫu thân...!

Kim Minh đỏ mặt nói, sau đó lại len lén cúi đầu mà mân mê cái đuôi đang cuốn quanh eo mình. Kim tộc trưởng thấy vậy thì phì cười, trong lòng lại là thở phào kêu may mắn. Bà ta đứng dậy, chậm rãi bước ra phía hiên, Kim Minh thấy vậy thì vội vã bước theo, lại cố ý bám chặt lấy tay Kim tộc trưởng.

- Mẫu thân...!

- Được rồi, được rồi... Nha đầu, buông tay ta ra nào... Ta đang tính tới hôn sự của người và Hùng Lệ công tử, nhưng là có chuyện khiến ta thấy có chút khó xử!

- Là chuyện gì thế, mẫu thân?

Kim tộc trưởng khẽ thở dài, trên mặt cố làm ra vẻ ưu tư, lát sau mới nói.

- Là Hùng Lệ công tử đã phát sinh chuyện hoan ái với Tiểu Xảo!

Nói tới đây thì bà ta thở dài, Kim Minh nghe thấy vậy thì chỉ biết há miệng, tròn mắt mà nhìn tới bà. Kim tộc trưởng lúc này trong lòng cười lớn, nhưng ngoài mặt lại nói với giọng đầy ý than vãn.

- Ta cũng mới biết, sáng nay ta gọi Tiểu Xảo tới, vốn định nhờ gọi Hùng Lệ công tử dậy dùng bữa. Nhưng nhất thời lại thấy cước bộ nàng ta có chút khó khăn, gạn hỏi mãi Tiểu Xảo mới chịu nói ra như vậy... Ai, cô nam quả nữ như lửa gần rơm... Tiểu Xảo quả thật cũng có mị lực cơ... có trách cũng là trách ta không biết sắp xếp a!

Nói rồi lại thở dài, Kim Minh nghe thấy vậy thì lông mày nhướn lên, nàng vội vàng chạy vụt đi, nhằm hướng phòng Hùng Lệ mà chạy tới. Trên mặt nàng lúc này là tức giận xen lẫn những giọt nước mắt ủy khuất lăn dài trên má. Chứng kiến tình cảnh này, Kim tộc trưởng trong lòng càng cười lớn hết cỡ. “Hà hà... tiểu nha đầu, mi là cốt nhục của đại tỷ, cũng là cái gai trong mắt ta... Ta sẽ dần dần báo thù... dần dần sẽ làm cho người đau đớn, cho người héo úa như ta đã từng trải... Đại tỷ à, tỷ không gánh nổi tội, vậy thì để ái nữ của tỷ gánh thay đi... ha ha ha...”.

- Tiến... ca...!

Kim Minh lớn tiếng gọi, giọng nói mang theo tiếng nấc nghẹn đầy ảm ức vang lên ngoài phòng Hùng Lệ, Tiểu Xảo nghe thấy có tiếng nữ nhân bên ngoài thì hiếu kì, đẩy cửa bước ra. Nàng thấy tiểu thư Kim Minh đang đứng đó, mặt đỏ bừng, nước mắt lưng tròng thì cả kinh, vội vàng phủ phục xuống mà nói.

- Tiểu thư, Tiểu Xảo xin bái kiến!

- Mau đưa ta vào gặp Tiến ca!

Kim Minh hít vào một hơi, cố kìm nén cảm xúc, run giọng mà nói, Tiểu Xảo nghe vậy thì vội vã dẫn đường. Phía trong phòng, Hùng Lệ vẫn đang im lặng đả tọa, tập luyện trong Linh Thành cùng Xích Nha. Việc tập luyện này đòi hỏi hẳn phải tập trung cao độ, vì vậy tất cả các giác quan đều bị phong bế. Kim Minh vừa bước vào, thấy hẳn vẫn im lặng thì không kìm nén nổi, nước mắt đã rơi, sà vào lòng hẳn mà khóc lớn.

- Tiến ca... sao ca lại thế?... Tại sao ca... ca lại cùng Tiểu Xảo... Tiến ca, mau nói uội biết đi...!

- Tiểu thư, Hùng công tử đang đả tọa, người làm vậy có thể khiến công tử tẩu hỏa nhập ma a!

- Tránh ra, ta phải hỏi rõ ca ấy... hỏi cho rõ ràng... Tại sao lại không quan tâm tới ta...!

Kim Minh gạt tay Tiểu Xảo, phản nộ nói. Tiểu Xảo thấy vậy chợt im lặng, hồi lâu mới nói.

- Tiểu thư, chỉ là hiểu nhầm thôi. Thật sự giữa Hùng công tử và nô tỳ... thật sự không có gì nha!

Nàng nói xong , vội vã quỳ xuống đất mà cúi đầu sát sàn. Kim Minh thấy điệu bộ này thì lại càng bức bối, oán hận, nàng vung tay đâm tới ngực hấn mà khóc lớn.

- Ca ca... trả lời muội đi ca ca...!

Hùng Lệ đột ngột mở mắt, con ngươi hấn trong thoáng chốc đột ngột biến thành một màu trắng đục như kẻ mù, nhưng rất nhanh lại tiêu biến. Lại thấy Kim Minh đang gào khóc, đánh lên người mình thì giật mình, im lặng chẳng nói được chữ nào. Kim Minh thấy vậy thì lại càng khóc lớn hơn, đòi hấn giải thích. Nhưng sau đó lại là một khung cảnh khiến nàng lập tức im bật, ngay cả Tiểu Xảo cũng giật mình mà nhìn tới. Hùng Lệ thất khướt đều rỉ máu, con ngươi lại hóa thành màu trắng đục lúc trước, hộc ra một ngụm máu lớn, ngã vật ra nền nhà mà bất tỉnh...

133. Chương 133: Linh Thủy

- Cái gì? Hấn bị mù?!

Viên Chính đột ngột mở to mắt, giọng điệu có chút kinh hãi cùng khó chịu. Y hiện tại cố gắng dụng tâm tu luyện trong Huyết Trì để chờ ngày quyết đấu, không ngờ lại nhận được tin tức này khiến y cảm thấy khó tin vô cùng. Nhưng điều này là do chính phụ thân y nói, sao có thể sai?

- Chính Nhi, ta hiểu con nghĩ thế nào, nhưng mà...

Mẫu thân Viên Chính đang định khuyên nhủ, chợt y ngắt lời.

- Mẫu thân, con phải đường đường chính chính đả bại hấn trên Sinh Tử Trường chứ không phải làm kẻ hèn hạ mà lợi dụng thời cơ để thủ thắng. Người đừng nên khuyên can nữa, ý con đã quyết rồi!

Viên Chính khăng khái đáp, mẫu thân y nghe vậy thì chỉ im lặng thở dài, phụ thân y thì vuốt râu mà cười, xoay người ghé tới tai vợ mình mà nói nhỏ.

- Nàng đưa Xử Nữ Hồ qua đó, tốt nhất nên mang thêm hai giọt Linh Thủy.

- Nhưng mà...!

- Đừng suy nghĩ nhiều, lâu nay Chính Nhi tự mình tu luyện, thăng tiến cực kì chậm chạp. Không phải lúc nào cũng tập trung tinh lực như bây giờ, nàng đừng nên ngăn cản quyết tâm của Chính Nhi!...

- Viên phu nhân cầu kiến!

Từ phía ngoài sảnh đường Kim gia vang lên thanh âm thông báo, Kim tộc trưởng đang nhắm mắt dưỡng thần trên chính y, nghe vậy thì choàng tỉnh, trên mặt hiện ra những nét kì quái. Bà ta trong lòng càng lúc càng cảm thấy bức bối. Hùng Lệ thì bị mù, Kim Minh thì ngay sau đó tự giam mình trong khuê phòng, những sự việc này khiến bao nhiêu công lao sắp đặt của bà ta chỉ trong chốc lát vỡ nát hoàn toàn. Mọi thứ đều phải tính toán lại khiến bà ta cảm thấy đau đầu khôn tả. Kim tộc trưởng hít vào một hơi, chỉnh trang y phục rồi bước ra nghênh đón.

- Viên phu nhân!

- Kim tộc trưởng!

Hai người bái lễ, sau đó dìu tay nhau vào sảnh. Chủ khách sau khi an tọa, liền lập tức có tỳ nữ dâng trà rồi cung kính lùi đi. Trong sảnh lúc này chỉ còn hai người, Viên phu nhân nói thẳng ngay vào việc chính khiến Kim tộc trưởng hơi sững người.

- Kim tử, ta không nói nhiều lời. Ta tới đây trước là để thăm vị Hùng công tử nọ, thứ hai là muốn đưa vài nữ Hồ tới phục thị y. Xin tử đừng nghĩ quá sâu xa, đây đơn thuần là ý của Chính Nhi nhà ta, nó muốn đường đường chính chính quyết đấu với vị Hùng công tử kia!

Kim tộc trưởng thoáng cau mày, sau đó chậm rãi đáp.

- Muội đã nói vậy, ta đương nhiên không dám dị nghị. Chỉ là... Ày, chỉ là Hùng công tử hiện giờ hai mắt...

- Việc này Viên gia đều rõ, đây là hai giọt Linh Thủy!

Viên phu nhân đưa ra một cái lọ ngọc màu hồng, sau đó lại hướng ra ngoài mà gọi.

- Cung Huyền, Thiệu Lan, Mai Nguyệt, các người mau vào đây bái kiến Kim tộc trưởng!...

Tiểu Xảo đứng phía ngoài sảnh, nghe lõm được cuộc nói chuyện nọ thì cả mừng, nàng vội chạy về phía khuê phòng Kim Minh. Tiểu Xảo dường như vì quá vui mừng nên quên mất lễ nghi, tự đẩy cửa bước vào trong phòng Kim Minh. Kim Minh lúc này đang ngồi ở trên giường, cặp mắt đỏ hoe, thâm quầng. Tiểu Xảo thấy vậy thì ái ngại, nhẹ chân bước tới mà nói nhỏ.

- Tiểu thư...

Kim Minh khẽ ngẩng đầu lên, nhìn thấy đó là Tiểu Xảo thì lông mày hơi cau lại, nhưng rất nhanh lại giãn ra mà thờ dãi. Tiểu Xảo thấy Kim Minh không nói gì, nàng ta bạo gan tiến tới thêm một bước, ghé vào tai mà thì thầm một hồi. Kim Minh nghe xong trên mặt lộ ra vẻ khó chịu, nhưng chỉ lát sau biến hóa thành vui sướng vô hạn, nắm tay lôi theo Tiểu Xảo mà rời phòng mình.

Khi hai người tới nơi, đã thấy cửa phòng hắt mở toang. Có ba bốn nha hoàn đang đứng cúi đầu bên ngoài khiến cả hai kinh ngạc, chân bước nhanh hơn. Khi vào tới trong phòng, hình tượng đầu tiên đập vào mắt hai người chính là Kim tộc trưởng cùng một vị nữ Hồ thân vận hoàng y đang đứng ngay phía cửa, ánh mắt ngưng trọng nhìn vào phía bên trong phòng. Lúc này, Hùng Lệ đang được ba nữ Hồ xinh đẹp đỡ dậy, một trong ba nàng đang cố gắng hé mí mắt hắt lên. Lại nghe thấy nữ hoàng y thúc dục.

- Mai Nguyệt, mau nhỏ Linh Thủy vào mắt Hùng công tử. Chớ nên chần chừ, ảnh hưởng tới đại sự!

Người đang nói chính là Viên phu nhân, lúc này bà ta ánh mắt có chút bức bối khi nhìn tới ba nữ Hồ nọ đang chật vật đỡ con gấu trắng kia. Kim Minh và Tiểu Xảo tiến vào, thấy cảnh này thì ngạc nhiên vô cùng. Kim tộc trưởng cùng với Viên phu nhân nghe có tiếng bước chân thì quay đầu lại. Kim tộc trưởng đã dặn dò không cho phép ai quấy rầy, nay vừa quay ra nhìn đã thấy Kim Minh và Tiểu Xảo bước tới gần mình thì không khỏi cau mày, nói.

- Minh Nhi, Tiểu Xảo. Ta đã có nghiêm lệnh không cho ai quấy rầy việc chữa trị cho Hùng Lệ công tử kia mà?

Tiểu Xảo nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, vội thụt lùi đứng sau lưng Kim Minh. Kim Minh nghe vậy thì cười hì hì, nàng bước tới ôm tay lấy Kim tộc trưởng mà nũng nịu.

- Mẫu thân, đây là do con cố ý vào nha. Người không nên trách phạt a. Con là... con là quan tâm tới... tới tương công của con chứ bộ!

Nàng ngắc ngứ, hai má bắt giắc hồng lên. Kim tộc trưởng nghe vậy thì lắc đầu. Viên phu nhân thì âm thầm đánh giá Kim Minh, lại nghe thấy nàng nói vậy thì âm thầm thở dài.

“Ày... Kim tiểu thư quả thật xinh đẹp, thảo nào mà Chính Nhi cứ nhất nhất đòi muốn cưới nàng ta... Chính Nhi ngốc nghếch a, con nào biết nàng ta trong tâm tưởng chỉ có con Bạch Hùng này?”. Kim tộc trưởng khẽ cốc nhẹ lên đầu nàng, lại nói.

- Nha đầu ngốc, còn không mau bái kiến Viên Phu nhân!

- Kim Minh bái kiến Viên phu nhân, đa tạ phu nhân đã tặng Linh Thủy!

Kim Minh khom người bái lễ, giọng điệu thập phần cảm kích. Viên phu nhân thấy vậy thì khẽ cười mà gạt đầu, sau đó lại khoát tay làm ra điệu bộ không có gì. Bà hướng tới phía trong phòng, nơi ba nữ Hồ nọ đang chật vật, cố gắng mở mí mắt hắt mà nhỏ thuốc. Thấy cả ba vẫn đang loay hoay thì cau mày, Kim tộc trưởng thấy vậy thì khẽ đưa mắt nhìn tới Tiểu Xảo mà nói.

- Tiểu Xảo, mau tới phụ họ một tay đi. Sau này người cùng với họ là tỷ muội. Gắng sức mà hầu hạ Hùng Lệ công tử cho tốt!

Bà ta lại quay sang, hướng tới Viên phu nhân mà nói.

- Đây là Tiểu Xảo, là thiếp thân nha hoàn của Hùng công tử!

Viên phu nhân nghe vậy thì gật đầu, lại khen Kim tộc trưởng có mắt chọn lựa nữ nhân. Kim tộc trưởng ngoài mặt cười vui, nhưng trong lòng lại thấy khoái trá hơn cả lời khen nọ. Bà ta đương nhiên đã nhìn ra sự ủy khuất của Kim Minh khi nghe bà nói. “Ha ha ha... nha đầu, đây mới chỉ là mở màn mà thôi. Sau này người sẽ còn được nếm trải nhiều thứ đau đớn hơn nữa... Ha ha ha...”.

Tiểu Xảo vừa bước tới, nàng làm ra một động tác không ai ngờ nổi, đó là vòng tay ôm lấy cổ hần, ghé miệng tới mặt hần, động tác của nàng ta không khác gì đang ôm hôn hần. Chỉ thấy Hùng Lệ đột ngột mở mắt, xong con người hần lúc này hoàn toàn là một màu trắng đục. Ba nữ Hồ nọ thấy thế thì cả kinh, nhưng sau đó nhanh tay nhỏ Linh Thủy vào hai mắt hần, sau đó lùi lại một quãng. Thấy cảnh tượng này, Kim tộc trưởng, Viên phu nhân, và ngay cả Kim Minh cũng cau mày. Nàng chỉ cảm thấy bức bối, xong vẫn im lặng. Kim tộc trưởng cùng Viên phu nhân thì trong lòng thầm quát to “Đại dâm hùng!”.

Linh Thủy vừa rời lọ ngọc, một quầng sáng trắng khê lóe lên, theo giọt nước nọ rơi vào mắt Hùng Lệ. Hần khê nhắm mắt lại, để Tiểu Xảo cùng ba nữ hồ nọ đặt hần nằm xuống giường. Tất cả mọi người đều ngưng trọng nhìn tới hần, ánh mắt có chút hiếu kì cùng chờ mong.

Linh Thủy là thánh thủy của Hồ tộc, tương truyền công dụng vô cùng kì diệu. Nữ nhân nếu được tắm bằng Linh Thủy thì da dẻ trở nên trắng hồng, không bao giờ xuất hiện lão hóa. Thậm chí cơ thể còn tản mát một mùi hương thơm ngát hơn hoa. Nếu gội đầu bằng Linh Thủy, tóc lập tức trở nên đen nhánh, suông dài, mượt mà tuyệt mỹ như suối mây. Một khi nữ nhân xoa tóc, lập tức thu hút vô số các loài bướm tới bay lượn xung quanh. Nếu rửa mắt bằng Linh Thủy, dù là kẻ mù bẩm sinh cũng có thể nhìn, người thường nếu được nhỏ thì thị lực vô cùng linh mẫn. Hai điều trên vốn chỉ là đồn miệng, chưa có ai có thể kiểm chứng điều này. Căn bản do Nhữ Thạch Linh ở Viên Gia mỗi năm chỉ chảy ra có bốn năm giọt, đến bao giờ mới đủ gội đầu? Uống hồ là tắm? Việc dùng Linh Thủy chữa mắt đã một vài lần xuất hiện trong cung, lần chữa trị cho Hùng Lệ là lần đầu tiên Linh Thủy xuất hiện công khai.

Chỉ trong chốc lát, trên mắt hần ánh bạch quang bùng sáng dưới mi mắt. Ánh bạch quang nọ càng lúc càng rực rỡ, dần dần phát tán thành vô số tia sáng chạy vòng vòng trong con người. Tuy hần đã nhắm mắt nhưng người ngoài vẫn có thể nhìn rõ chúng. Hùng Lệ lúc này cảm thấy trong mắt như có hai hòn than đang bốc cháy, nóng rát cùng ngứa ngáy khó chịu vô cùng. Nhưng lúc vừa rồi đã nghe Tiểu Xảo bí mật truyền âm, nói đó là linh dược nên vẫn cố gắng chịu đựng. Phía bên ngoài, Kim tộc trưởng, Kim Minh, Viên phu nhân, Tiểu Xảo cùng ba nữ Hồ nọ ánh mắt đều có chút ngưng trọng nhìn tới. Chỉ thấy ánh bạch quang nọ càng lúc lại càng di chuyển nhanh hơn, sau đó là mờ dần rồi tắt ngấm. Lại thấy từ khóe mắt Bạch hùng nọ chảy ra một dòng huyết dịch màu đen pha lẫn chút đỏ thì khê hít vào một hơi. Tiểu Xảo nhanh tay rút khăn tay ra lau chúng, sau đó dùng giọng điệu vô cùng nhu thuận, nhẹ nhàng gọi.

- Công tử... công tử, người thử mở mắt ra nhìn Tiểu Xảo đi!

Trên mặt nàng đã xuất hiện vài giọt lệ, Hùng Lệ khê mở mắt, để lộ ra con ngươi màu đen mà nhìn tới. Hần cười nhẹ, vươn bàn tay to lù ập lên má nàng.

- Nín đi nào!

Sau đó hần hướng ánh mắt tới vị nữ hồ áo vàng, cung kính nói.

- Đa tạ Viên phu nhân đã cho linh dược!

- Không nên khách sáo, chỉ mong công tử đừng để Chính Nhi nhà ta thất vọng!...

Tối đó, Hùng Lệ được Kim tộc trưởng đưa tới rất nhiều dược vật cùng món ăn, nói là để tắm bổ cho hần mau hồi phục. Hùng Lệ chỉ khê cười cảm tạ, sau đó từ chối, lấy lí do mình cần đi tọa nên trả hết về. Lúc này trong phòng chỉ còn có hần và Tiểu Xảo, ba nữ Hồ nọ sau khi dùng cơm với hần đã rời đi tắm rửa. Các nàng đều nhớ lời dặn của Viên phu nhân, tuy cảm thấy có chút bức bối nhưng không dám phản kháng, chỉ có thể im lặng chấp nhận. Trong đầu ba nàng lúc này chỉ vồn vện có mấy dòng chữ: “Ta đã được tuyển vào Viên gia, được sắp xếp vào những nữ nhân cho thiếu gia lựa chọn hầu hạ hàng đêm. Nhưng nay lại bị đưa tới ột con gấu, thà là phục thị một nam Hồ xấu xí còn hơn là phục thị một con gấu. Ta là Tam Vỹ Hồ, vẫn

thân xử nữ, sao lần đầu tiên lại thuộc về một con gấu kia chứ?...”. Nhưng nhiệm vụ là nhiệm vụ, lời của Viên phu nhân không phải trò đùa. Vì thế các nàng chỉ có một cách là làm theo, nếu không thì ngay cả tính mạng của gia đình các nàng cũng gặp nguy hiểm.

Tiểu Xảo giúp hẩn thay y phục, sau đó cúi húi dọn dẹp phòng. Chợt cánh cửa phòng được đẩy vào, Kim Minh đang đứng đó. Tiểu Xảo thấy vậy thì định bụng cúi chào, xong lại nghe thấy tiếng Kim Minh truyền âm.

- Dừng lên tiếng!

Tiểu Xảo thoáng ngây ra, sau đó lại gật gật đầu. Hùng Lệ lúc này khá mệt mỏi, sớm thu lại giác quan cùng thần thức, nghe thấy tiếng mở cửa thì khẽ hỏi.

- Tiểu Xảo, là ai vậy?

- Không có ai đâu, tiểu nữ mở cửa một chút cho thay đổi không khí mà thôi!

Sau đó ánh mắt có chút kì quái hướng tới Kim Minh, lại nghe thấy nàng ta nói.

- Tiểu Xảo... tối nay... tối nay có thể để ta... để ta ở lại với Tiến ca... Có được không?

Kim Minh run run mà truyền âm, thanh âm càng lúc càng nhỏ dần, càng run rẩy. Tiểu Xảo thoáng giật mình, nhưng sau đó khẽ cười, rón rén bước chân mà đi ra, lại truyền âm đáp lời.

- Hi hi... Tiểu thư cứ an tâm a. Tiểu Xảo sẽ ở bên ngoài canh chừng cho hai người. Hi hi hi...

Nàng nói xong thì khẽ nháy mắt, sau đó mau mắn bước ra, khép cửa lại. Hùng Lệ nghe thấy tiếng đóng cửa thì nói.

- Tiểu Xảo, giúp ta trải chăn đi, ta muốn đi nghỉ sớm!

c

134. Chương 134: Tình Ý

Kim Minh nghe thấy vậy thì nhất thời giật mình, nàng không hiểu theo đúng nghĩa lời hẩn nói, lại cho rằng hẩn đang yêu cầu hầu hạ. Hai má nhất thời đỏ lên, hơi thở có chút dồn dập. Hùng Lệ đang nhắm mắt, nghe thấy vậy thì cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng mắt hẩn lúc này đã sớm riu lại, vì thế lười nhác không mở mắt nhìn mà nói.

- Tiểu Xảo, mệt thì cứ đi nghỉ đi, mặc kệ ta cũng được!

- Không...!

Kim Minh cố gắng biến giọng, run run mà nói. Nàng nhẹ nhàng tới đóng chăn gối, bỏ ra khỏi nếp gấp mà trải thật phẳng. Sau đó lại lên nhìn hẩn, thấy hai mắt hẩn vẫn nhắm nghiền thì khẽ bặm môi, gật đầu như đã quyết ý. Nàng khẽ trút bỏ y phục, sau đó trút bỏ nốt lớp sa y mỏng manh. Tấm thân kiều mị ấy khoác lên mình tấm chăn, sau đó chậm chạp tiến tới, từ từ nằm xuống bên cạnh Hùng Lệ, một tay choàng qua, kéo chăn đắp lên người hẩn. Kim Minh lúc đầu còn cảm thấy ngượng nghịu, nhưng lát sau thì nàng mạnh bạo chui vào trong lòng hẩn, áp mặt lên khuôn mặt hẩn mà hôn.

Hùng Lệ hơi giật mình, hành động này của hẩn khiến nàng dừng lại. Hẩn thấy vậy thì lắc đầu mà nói.

- Tiểu Xảo, đừng trêu đùa ta nữa. Mau mặc lại y phục đi!

Đáp lại hẩn không có thanh âm nào mà chỉ có hành động, hẩn cảm thấy một tấm thân thể ấm áp đang gắt gao quấn chặt lấy thân thể hẩn, cái miệng nhỏ đang hôn lên mũi, lên miệng hẩn một cách chậm chạp. Hẩn cảm nhận được một bàn tay mềm mại, ấm áp đang vuốt ve căn nguyên của mình thì cả kinh. Vội đẩy ra mà mở mắt, giọng điệu có chút cáu gắt.

- Ta đã nói là không đùa kia mà!

Nhưng ngay khi hắn mở mắt, hình ảnh đầu tiên hắn thấy chính là khuôn mặt của Kim Minh chứ không phải Tiểu Xảo. Điều này khiến tay hắn đang đẩy ra chợt khựng lại, Kim Minh thấy vậy thì hai má càng đỏ ửng, nàng hôn hắn, tay bám xiết lấy cổ hắn mà nói.

- Tiến ca, muội... muội muốn là người của ca!

Nói rồi nàng điên cuồng tấn công hắn, Tam Vỹ phía sau hóa lớn, lay động đẩy bật cả tấm chắn ra khỏi hai người. Để lộ ra một thân hình thiếu nữ kiều mị đang như quắp chặt lấy một thân Bạch hùng to lớn. Hùng Lệ thoáng ngẩn người, nhưng sau đó lại nhắm mắt mà nhắm lại Vô Thần, lát sau hắn đột ngột mở mắt mà ngồi lên, thân mình lơ lửng những kí ngôn phạm âm. Ánh mắt hắn lúc này hoàn toàn một màu kim sắc, bên trong trống rỗng vô định. Dường như trong nó không hề tồn tại hình ảnh một tấm thân thiếu nữ kiều mị đang gắt gao quăn chặt lấy hắn, Tam Vỹ lúc này đang điên cuồng xiết lấy thân thể hắn mà vuốt ve, mơn trớn.

Kim Minh đột nhiên có cảm giác khác lạ, cảm thấy có thứ gì đó kì quái đang áp chế mình, nàng nên ngược lên nhìn. Khi nhìn thấy ánh mắt vô hồn nọ thì trên mặt nàng chợt trào ra nước mắt, rưng rức khóc mà nói.

- Tiến ca... ca chê muội sao? Hay... hay tại muội không có kĩ xảo gối chần như Tiểu Xảo?... Tại sao ca lại...

Hùng Lệ vươn tay, kéo tấm chắn lên quăn lấy người nàng, sau đó mới lắc đầu mà nói.

- Ta không chê muội, nhưng ta có lý do của riêng mình, muội mau mặc lại y phục đi!

- Tại sao?

Kim Minh ủy khuất hỏi, trên đôi mắt ấy đã ngân ngấn nước mắt. Hùng Lệ thấy vậy thì thở ra, hắn thở dài mà đáp.

- Ta xin lỗi muội!

- Muội không biết, ca phải giải thích rõ. Tại sao ca với Tiểu Xảo thì được, nhưng với muội thì ca lại từ chối? Muội mấy ngày nay đã tìm hiểu vô số những tài liệu về hoan lạc trong các pho sách của Hoàng gia. Chắc hẳn kĩ xảo của muội hơn hẳn Tiểu Xảo!

Kim Minh nói, trên mặt lại càng đỏ không rõ do xấu hổ hay tức giận, nước mắt đã lăn chã rơi trên má, nàng dùng ánh mắt đầy thất vọng cùng u oán nhìn tới hắn. Hùng Lệ vội vã tăng thêm kim tự phạm âm. Phải biết rằng, lúc này mị hoặc của Kim Minh đã đạt tới cảnh giới cực hạn của Tam Vỹ Hồ, thêm nữa Huyết Ấn nơi mi tâm nàng đang lấp lóe ngân quang. Mị công của Ngân Hồ so với Huyền Hồ cũng là ngang ngửa, một chín một mười. Mị lực này lại không hề phụ thuộc vào cấp bậc tu luyện, cũng may là Kim Minh thật sự chưa biết cách khai mở tiềm lực, bằng không thì dù hắn có Vô Thần hay tụng niệm phạm âm thể nào đi chăng nữa thì cũng sẽ sớm giờ tay xin hàng. Hùng Lệ đã sớm được Xích Nha và Phi Yến nhắc nhở, vì thế không dám khinh xuất.

Hắn khẽ đưa tay lên vuốt má nàng, sau đó nhẹ nhàng hỏi.

- Muội sẽ không hối hận khi ta đã có hôn ước với người khác?

- Không!

- Muội sẽ không hối hận khi biết ta đã có rất nhiều hôn ước với nữ nhân, thậm chí các nàng ta đều vô cùng xinh đẹp?

- Không hối hận!

Kim Minh ngẩng đầu lên, gạt nước mắt, nghiêm giọng mà đáp. Hùng Lệ khẽ mỉm cười, hắn nói tiếp.

- Muội sẽ không hối hận, khi ta vẫn còn có thể có thêm những nữ nhân nữa?

Hùng Lệ thoáng ấp úng, lát sau mới dè dặt nói.

- Ta còn ba vị nữ nhân có hôn ước, xong chưa từng biết mặt họ.

- Muội không hối hận, ngày trước nếu không có ca ra tay cứu. Sợ là lúc này muội không còn tồn tại nữa rồi... Muội không hối hận, vì muội... muội thật sự... thật sự rất thích ca. Tiến ca!

Kim Minh nói, nàng dụi đầu vào ngực hắn, hai tay xiết chặt lấy thân hình to bè nọ. Hùng Lệ khẽ vươn tay vuốt ve lên má nàng, sau đó nói tiếp.

- Vậy thì ta nói gì, muội cũng nghe theo, đúng không?

- Ừm!

Kim Minh khẳng định, ngược mắt lên nhìn hắn mà nói. Hùng Lệ thấy vậy thì gật đầu.

- Vậy ta muốn muội mặc lại y phục, sau đó về phòng mình để nghỉ ngơi, được không?

Kim Minh nghe vậy thì khe khẽ gật đầu, nhưng chưa kịp đứng lên, cánh cửa phòng lại đã được đẩy ra, tiếp theo đó là ba thanh âm nữ nhân cùng a lên hoảng hốt.

Phía ngoài cửa phòng Cung Huyền, Thiệu Lan, Mai Nguyệt đang đứng đó, trên mặt hiện lên sự kinh ngạc cùng hoang mang cực độ. Cả ba đang nhìn thấy một Hồ nữ lỏa thể đang ngồi gọn trong lòng Hùng Lệ, nữ Hồ này không ai khác lại chính là Kim gia Nhị tiểu thư – Kim Minh. Hắn nhất thời ngẩn ra, không biết nói gì. Kim Minh thấy ba nữ Hồ nọ thì thoáng giật mình, sau đó lại nhớ mình đang không hề mặc y phục thì sợ hãi, cuống cuống kéo chăn che lấy thân thể. Cung Huyền, Thiệu Lan, Mai Nguyệt tròn mắt nhìn nhau, sau đó kéo cửa lại, tiến vào trong phòng. Cả ba nàng lúc này đều mặc những tấm sa y mỏng manh, hiển nhiên là đang định tới ngủ cùng Hùng Lệ như nhiệm vụ mà Viên phu nhân giao phó. Kim Minh thấy ba người đóng cửa vào thì khẽ thở phào, nhưng sau đó thì nàng lại giật mình kinh hãi. Chỉ thấy cả ba nữ Hồ tự động trút bỏ sa y, nhẹ nhàng tiến tới gần hai người. Cung Huyền nũng nịu nói.

- Tiểu thư, người không nên độc chiếm Hùng công tử nha! Tốt nhất là để chúng tiểu nữ giúp một tay a!

Thiệu Lan và Mai Nguyệt đã vòng ra phía sau lưng hắn, áp thân mình lên lưng hắn, hai tay nhẹ nhàng xoa bóp, vuốt ve hai vai Hùng Lệ. Nghe Cung Huyền nói vậy thì cũng hưởng ứng, hai cặp đào tiên không ngừng cọ sát lên lưng hắn. Kim Minh vẫn chưa biết phải nói thế nào, lại đã thấy Cung Huyền nhanh nhẹn lao tới, dùng đôi môi của mình mà áp tới mặt Hùng Lệ, miệng khẽ van vãn.

- Hùng công tử, xin để ba tỷ muội chúng ta phục thị công tử đêm nay!

Hùng Lệ kinh hãi, vội gia tăng phạm âm, sau đó vươn tay, lắc người cố gắng né tránh những thế tấn công kia của ba nữ Hồ. Ba nàng kia thấy vậy thì cười khúc khích, lũ lượt trêu đùa, những tấm thân vệ nữ nọ khẽ uốn éo câu dẫn hắn. Một màn này khiến Kim Minh một phen tròn mắt, khe cuống chăn che kín thân thể, rồi vội vã lui vào một góc mà ngồi nhìn. Nàng chỉ thấy hắn đã đứng lên, một phen né đông tránh tây, tránh đụng chạm tới ba nữ Hồ nọ. Nhưng dù thế nào hắn cũng không thoát nổi, thoáng chốc lại bị một trong ba người chạm tới. Hoặc là bị họ hôn, hoặc là bị họ ôm lấy.

Hùng Lệ cau có cực hạn, nhưng hắn thật sự không dám động tay. Hắn không bao giờ động tay với nữ nhân. Vì thế chỉ còn cách né tránh, sau đó lựa lời mà khuyên giải, những mong ngăn cản được ý định của ba nàng. Nhưng sự thật thì hắn đang thua, đang thua bởi ba nữ Hồ. Thân hình to lớn, hành động chậm chạp. Thêm nữa không dám mạnh tay vì sợ đã thương người đã khiến hắn thảm bại cực hạn. Cho dù hắn cố gắng thế nào thì cũng liên tục bị các nàng dụ hoặc, cố ý đưa vào bẫy: Hoặc là bị các nàng bám lấy mà hôn, hoặc là bị các nàng câu dẫn ánh mắt hắn tới thân thể mình. Cung Huyền, Thiệu Lan, Mai Nguyệt Tam Vỹ đều đã xuất hiện, hóa lớn. Chúng dài ra như những sợi vải bông trắng, không ngừng di động mà múa lên. Có lúc, những chiếc đuôi ấy biến thành dây trói tay quần chân Hùng Lệ; Cũng có lúc biến thành những dải lụa che đi cơ thể của các nàng, chúng như một cái bẫy lật, sẽ bật ra bất cứ lúc nào khi Hùng Lệ nhìn tới.

Hùng Lệ trong lòng lại càng luống cuống, hắn cố gắng né tránh, cố gắng nhắm mắt nhưng vô hiệu. Hắn không thể vận Vô Thần vì không thể tập trung tụng niệm khi đang tránh né các nàng ta. Cũng không thể đủ thời gian vận lực phong bế tính giác hay phong bế giác quan. Vì lúc đó, các nàng kia sẽ rên rỉ những thanh âm đầy mê mị, khêu gợi. Hắn vừa mới hồi phục, thêm nữa toàn bộ thời gian trong ngày liên tục tập luyện với Xích Nha nên thể lực vốn đã giảm đi rất nhiều. Dù cố sức phong bế thính giác nhưng vô hiệu. Đã không ít lần, hắn không tránh né kịp những chiêu thức của ba nàng ta, không ít lần bị ôm hôn hoặc dẫn dụ nhìn tới những cặp đào tiên cùng với hạ thể các nàng. Hắn càng lúc càng run rẩy, càng lúc càng sợ hãi

nhưng đầu đó trong cơ thể lại bùng lên ngọn lửa ham muốn. Nhưng lí trí cũng rất nhanh cũng đánh thức hần, hần không muốn biến thành phạm nhân. Kim Minh đứng bên ngoài cũng cảm thấy điều này, nhưng bản thân nàng lúc này cũng đang lỏa thể như những nữ Hồ kia. Cho dù nàng là Kim Nhị tiểu thư cũng có tư cách gì nói họ? Tất cả đều là nữ Hồ muốn được một nam Hùng sủng ái mà thôi.

Cả hai đang luống cuống, chợt bên ngoài vang lên tiếng nữ nhân. Là Tiểu Xảo.

- Hùng Công tử, Kim Nhị tiểu thư. Tộc trưởng ời hai người tới sảnh!

Hùng Lệ đang loay hoay, nghe vậy thì trong lòng cả mừng, hần nén sự run rẩy, nói.

- Được, ta tới ngay!

Ba Hồ nữ nọ nghe vậy thì hơi cau mày, điều này làm họ mất hứng vô cùng. Vốn là họ không thích Hùng Lệ, nhưng vô tình lại bắt gặp Kim Nhị tiểu thư và hần chung đụng. Lại nữa hần ta một phen né tránh khiến các nàng cảm thấy có hứng thú, tính trẻ con thích nô đùa trời đây, quyết tâm thắng hần một phen. Nhưng đây là lệnh của Kim tộc trưởng, vì thế cả ba chỉ có thể im lặng. Giúp hần và Kim Minh mặc lại y phục, sau đó để hai người rời đi. Thiệu Lan khé khép cửa lại, nhìn Cung Huyền cùng với Mai Nguyệt mà nói.

- Thật là mất hứng!

Hùng Lệ cùng Kim Minh vội vội vàng vàng bước ra khỏi phòng, cố gắng né tránh ánh mắt ba nữ Hồ bên trong. Tiểu Xảo đứng yên lặng bên ngoài, trên mặt hai má thoáng đỏ lên một chút, nàng ta mau mắn đi trước dẫn đường.

Hùng Lệ cùng Kim Minh đều yên lặng, cúi đầu không nói năng gì. Không gian nhất thời trở nên bí ẩn, tĩnh lặng khó tả. Hai người trong lòng lại càng luống cuống, thêm cả xấu hổ cùng chút cảm thán. Cả hai dường như đã hóa thành hai cỗ máy, chỉ chăm chăm bước đi theo sự dẫn đường của Tiểu Xảo. Cứ như vậy, họ đi theo Tiểu Xảo, nhưng đi hồi lâu vẫn chưa tới sảnh, lại nữa đường đi lúc này có chút không đúng. Kim Minh hơi cau mày, hít vào một hơi để lấy lại bình tĩnh mà hỏi.

- Tiểu Xảo, sao lại dẫn chúng ta về hậu gia? Không phải mẫu thân ta triệu kiến cả hai chúng ta sao?

135. Chương 135: Âm Toán

Lười đánh máy... lười đánh máy... ai có thuốc chữa bệnh lười không cho Tiến xin

Chap này có vẻ Minh Tiến viết hơi phóng tay == Mong mọi người ném cho ít gạch xây nhà tình thương.

Kim Minh nói, khi nàng nói tới hai chữ “chúng ta” thì má đỏ ửng, cúi gằm mặt. Tiểu Xảo đột nhiên dừng lại, thân hình nàng ta run run lên từng chập. Hành động này của nàng ta khiến Hùng Lệ ngạc nhiên, khẽ vươn tay kéo vai nàng ta lại. Chỉ thấy Tiểu Xảo đứng đó, lấy hai tay bụm miệng nhin cười, mặt nàng đỏ lên do sự nín nhịn. Kim Minh khẽ kéo một bàn tay nàng ta ra, sau đó hỏi.

- Sao lại...?

- Hi hi hi, hai người... hi hi hi...

Nàng chưa kịp nói hết câu, Tiểu Xảo bị nàng lôi tay ra thì không kiềm chế nổi mà phì cười thành chuỗi, thanh âm khúc khích vang đi khiến cả Hùng Lệ và Kim Minh nhất thời mặt đỏ lên như trái gấc. Hùng Lệ có may mắn hơn một chút, đó là có đám lông dày che đi phần lớn biểu lộ cảm xúc trên mặt mình. Nhưng Kim Minh thì không, khuôn mặt nàng lúc này đã đỏ lên tới tận mang tai, thậm chí cặp tai cáo màu trắng phía trên đầu kia dường như cũng đã chuyển sang màu hồng. Nàng vươn tay, nắm lấy một cái đuôi phía sau mà đưa lên che kín mặt, chỉ lộ ra đôi mắt. Tiểu Xảo thấy vậy thì cố nhịn lại, nàng ho khan mấy tiếng rồi mới nói.

- Tiểu thư, Tiểu Xảo đã nói là sẽ canh chừng cho hai người rồi mà. Kim tộc trưởng không hề truyền gọi hai người a!

Kim Minh nghe vậy thì khẽ thở phào, Hùng Lệ bên cạnh cũng không kiềm chế nổi mà thở ra một tiếng thật dài. Tiểu Xảo nghe vậy thì cho là hần đang nuối tiếc, vì thế nháy nháy mắt với Kim Minh mà nói.

- Tiểu thư, người và Hùng công tử... hi hi, hay là tới tạm phòng riêng của Tiểu Xảo đi!

- Không, ta...!

Cả Kim Minh và Hùng Lệ đều lên tiếng cùng một lúc, sau đó cả hai lại cùng im lặng. Hắn vươn tay gãi gãi đầu, Kim Minh thì thẹn thùng, lấy đuôi mà phe phẩy trước mặt, chốc chốc lại liếc nhìn hắn. Kim Minh ngăm hắn hồi lâu, bất gặp ánh mắt hắn đang nhìn nàng thì khẽ ngoảnh mặt né tránh. Sau đó nàng nói.

- Tiến ca, muội về phòng nghỉ ngơi trước!

Nói dứt lời, nàng ta lập tức xoay lưng vội vã rời đi, bỏ lại Tiểu Xảo đang ngẩn ra. Nàng ta thấy Kim Minh rời đi, tức thì quay sang hỏi hắn.

- Hùng công tử, sao người lại để tiểu thư rời đi? Giấc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng a!

Hùng Lệ lắc đầu, hắn chậm chạp nói.

- Là ta muốn nàng ấy về phòng mình nghỉ ngơi!

- Nha...! Không lẽ... không lẽ công tử định tới nay... tới nay đại chiến với ba Tam Hồ nữ kia?

Hùng Lệ nghe vậy thì lắc đầu, hắn giờ thật sự không dám quay về phòng mình. Đột nhiên lại thấy Tiểu Xảo lao vào lòng mình thì ngẩn ra, nhưng rất nhanh sau đó đã nhận ra có một cặp mắt đang chăm chú theo dõi mình từ phía vườn cây. Tiểu Xảo quả thật vô cùng nhanh nhẹn, đã cứu hắn một bàn. Hùng Lệ thấy vậy thì khẽ cười, cố ý nói với giọng ồm ồm.

- Không, phải nói là đại chiến với bốn người đó!

Nói xong thì cười lên đầy ý dâm tà, bẻ bóng Tiểu Xảo mà trở về phòng.

Cánh cửa phòng hắn mở ra, ba nữ Hồ nọ thoáng ngẩn người, lại thấy Hùng Lệ đang bế Tiểu Xảo thì giật mình. Tiểu Xảo khẽ nói nhỏ mấy câu vào tai hắn, sau đó đóng cửa lại. Cung Huyền, Thiệu Lan, Mai Nguyệt thấy hành động này thì thoáng ngạc nhiên, nhưng sau đó thì trên mặt thoáng hiện lên vẻ sững sốt cùng u uất. Chỉ thấy Tiểu Xảo nhanh tay giúp hắn cởi bớt y phục, lại chuẩn bị chăn gối đem bày ra. Cung Huyền ngạc nhiên, nàng ta tò mò tới gần hắn, định bụng hỏi han một hồi. Nhưng chưa kịp mở miệng thì đã thấy hắn khẽ ôm lấy nàng mà kéo xuống tấm nệm. Nàng đang định vùng dậy thì lại nghe hắn nói.

- Không phải vừa rồi nàng dám trêu đùa ta sao? Giờ ta bắt nàng chịu phạt, hà hà hà!

Câu nói đầy ẩn ý rời miệng hắn khiến nàng bất giác nằm im, nhưng sau đó là một trận nhiệt khí lan tỏa trên mặt Cung Huyền khiến hai má nàng ta đỏ lên. Lần lượt kể đó đó là cả Thiệu Lan và Mai Nguyệt cũng bị hắn kéo xuống. Dưới vòng tay hắn lúc này là ba nữ Hồ, má ai cũng đỏ lên vô cùng mị hoặc. Hùng Lệ trên mặt lộ ra một nụ cười rất sỗ Khanh, hắn cố ý đưa mặt gần sát tới ngực các nàng mà hít thở, phả từng luồng hơi nóng tới thân thể các nàng. Hành động này của hắn khiến Cung Huyền, Thiệu Lan, Mai Nguyệt đều càng cảm thấy hiếu kỳ, nhưng sau đó chính bản thân các nàng lại cảm thấy gấp rút cùng xấu hổ hơn, theo bản năng lấy tay che đi ngực mình. Hùng Lệ thấy vậy thì lại càng cười đều, hắn nheo nheo mắt mà nói.

- Hà hà, ba mỹ nhân. Ai bồi tiếp ta trước đây?

Hắn nheo mắt mà nói, ánh mắt của hắn lúc này sắc như dao cạo, lần lượt lướt qua cả ba người. Ánh mắt lúc này như muốn lột trần cả ba nàng ra mà ngăm ngía vậy, các nàng len lén nhìn hắn, sau đó lại né tránh ánh mắt nọ. Tiểu Xảo đột nhiên chen vào, ủy khuất nói.

- Công tử, người bỏ tiểu nữ qua một bên rồi nha...

Nàng ta hai tay che mặt mà nói, thân hình có chút run rẩy. Hùng Lệ thấy vậy thì dừng lại, hắn kéo Tiểu Xảo tới mà nói.

- Xảo Nhi ngốc, ta thích Xảo Nhi nhất kia mà!

- Không tin, công tử có mới nới cũ, không tin!

Tiểu Xảo lắc đầu nguầy nguậy mà nói, Hùng Lệ khẽ kéo nốt nàng ta xuống, an ủi.

- Ta không thể mà, Xảo Nhi ngoan...

Nói rồi, hắc cố ý đưa khuôn mặt to bè của mình hướng tới ngực Tiểu Xảo. Khi tới gần, hắc đột nhiên khựng lại, sau đó cười tà mà nói.

- Hà hà, cả bốn người cứ ở đó chờ ta đi. Ta đi giải quyết vài sự rồi về ngay, cấm có chạy đấy nhé!

Nói xong, hắc cố ý đứng thẳng, ưỡn bụng mà bước đi. Cố ý khoe ra nơi hạ thân đang căng phồng một bọc lớn, đẩy cửa mà bước ra ngoài. Cung Huyền, Thiệu Lan, Mai Nguyệt nhìn thấy cảnh này thì hai má đỏ lên, vội né tránh cảnh nọ. Tiểu Xảo thì vội vã che mắt, cảnh này làm hắc càng cười lớn, đóng cửa rồi đi. Chờ cho tiếng bước chân xa dần, Cung Huyền, Thiệu Lan, Mai Nguyệt mới dám nhìn nhau, sau đó ba cặp mắt đồng nhất đều hướng tới Tiểu Xảo. Và thế là Tiểu Xảo đáng thương được tra tấn bằng một màn các câu hỏi về Hùng Lệ, mà mọi thứ xung quanh đều liên quan tới khả năng trên giường của Hùng Lệ.

Hùng Lệ bước ra, nhằm hướng nhà vệ sinh mà đi tới. Trong lòng hắc đang cười lạnh không thôi, ba nữ Hồ kia định dùng thân thể câu dẫn hắc, thì nay hắc lấy độc trị độc, dùng chính chiêu này đáp lễ các nàng một phen. Hùng Lệ vừa cười, vừa bước về phía cuối hành lang. Cảm giác thống khoái khi đáp trả những chiêu công kích lúc trước của ba nữ Hồ khiến hắc nhất thời bỏ quên sự cảnh giác. Thi thoảng lăm băm những điều gì đó khe khẽ, sau đó lại tự cười một mình. Hành động này của hắc khiến cho bóng nhân ảnh đi theo cảm thấy vô cùng kì quặc.

Xả ra một cách thỏa mái, hắc chỉnh lại y phục rồi hướng trở về phòng mình. Trong đầu hắc lúc này là cơ man những suy tính đáp lễ ba nữ Hồ kia, Hùng Lệ khe cười một mình, rảo bước nhanh hơn. Hắc không hề chú ý cảnh giác, vì thế không hề nhận ra có một bóng hắc y đang dần dần áp sát mình. Dưới ánh đèn mờ từ khu vườn chiếu tới, có thể nhận ra thân hình hắc y nhân này đầy đặn, lả lướt – là một nữ nhân. Nữ hắc y theo sát hắc như hình với bóng, cho tới khi Hùng Lệ sắp tới chỗ ngoặt ở hành lang thì nàng ta khẩn trương hơn, vung tay tới phía Hùng Lệ.

“Thời cơ đến!” Nữ hắc y nhủ thầm, trên tay nàng lúc này có một vật mảnh mai, nhỏ bé, ước chừng chỉ cỡ hai đốt ngón tay. Với thứ này thì sao có thể ám sát đây? Nhưng không, chỉ thấy dưới tấm khăn bịt mặt, môi nữ hắc y khe khẽ rung động, lập tức vật nọ lóe lên một chút quang mang sắc lạnh. Sau đó nó như một tia chớp, lao tới gáy Hùng Lệ.

Hùng Lệ vẫn đang mải mê suy tính đáp lễ, vì thế không hề nhận ra sự hiện diện của nữ hắc y nọ. Chỉ tới khi hắc cảm thấy nơi gáy đau nhói lên một cái, đồng thời phía sau lưng có tiếng thở phào thì giật mình, theo bản năng quay đầu lại, một bàn tay vươn ra chụp lấy kẻ phía sau. Nhưng cái hắc chụp phải là một vật ẩm ẩm, mềm mềm. Thêm nữa lại là một giọng nữ nhân a lên khe khẽ, thanh âm vừa giật mình, vừa tức giận. Hắc vội vã xoay người.

Hùng Lệ thoáng ngây ngốc, trước mặt hắc lúc này là một nữ hắc y, và tay hắc đang túm tới chính là một bên đào tiên của nàng ta. Hắc vội vàng nhắm mắt, lăm lăm Vô Thần, chợt nghe nữ hắc y run giọng mà nói.

- Người.... người mau buông tay...!

Hùng Lệ giật mình, vội vã buông tay. Hắc đột nhiên cúi đầu, không biết phải nói sao để giải thích. Nhưng sau đó rất nhanh lý trí bình tĩnh, hắc nói.

- Người là ai? Sao lại cố tình đột nhập vào Kim gia?

Nữ Hắc y trên mặt dường như đỏ lên lên một chút, sau đó nàng ta hít vào một hơi, cười lạnh.

- Đừng hỏi nhiều, mau đi theo ta!

- Ta không đi!

Hùng Lệ trầm giọng nói, nhưng chợt cảm thấy sợ hãi. Tuy trong đầu hắc không muốn đi, nhưng bằng một cách nào đó, thân thể hắc tự động đi theo nữ hắc y nọ. Hắc kinh hãi cực độ, đang định gào thét, hắc sợ rằng mình đã trúng chú nguyện nào đó rồi. Hùng Lệ gắng sức cố lấy lại quyền điều khiển thân thể nhưng vô dụng, thân hình của hắc vẫn bước đi. Hùng Lệ khuôn mặt lúc này cau có cực độ, hắc định hô hào lên, để người Kim gia tới ứng cứu. Chợt nghe thấy tiếng nữ hắc y cười.

- Im miệng, cho tới khi ta cho người nói, người mới được nói!

Tức thì quai hàm hắn cứng ngắc, một thanh âm cũng không thể thốt ra. Hùng Lệ kinh hãi cực độ “Rốt cuộc đây là loại chú nguyên nào? Tại sao ta lại không thể ra lệnh cho bản thân mình?”. Hắn vội vã định xuất thần, tiến nhập linh thành trong cơ thể, nhưng rồi lại một phen kinh hãi hơn nữa. Nơi môn quan, chỗ nào cũng có vô số song sắt kiên cố chặn lấy. Thậm chí ngay trên tường thành cũng là vô số thanh sắt sắc lạnh chìa ra. Hắn cố sức tìm cách luồn lách, tìm chỗ sơ hở để tiến nhập. Nhưng tất cả đều vô dụng, cứ mỗi lần hắn tìm ra một chỗ có thể leo lên thì những thanh sắt nọ lại tự động mọc ra che kín nơi đó, cứ như thể chúng là những cơ thể sống vậy. Hắn cố gắng hồi lâu, cuối cùng đành buông tay, trở lại nguyên thân. Lúc này hắn đang ở trong một căn phòng nhỏ, mùi hương hoa nhàn nhạt lan tỏa xen lẫn với hơi nước nghi ngút. Đây là phòng tắm.

Nữ hắc y dường như không thấy sự tồn tại của Hùng Lệ, nàng ta thần thiên cõi bỏ y phục, sau đó trằm mình trong hồ nước nóng trước mặt. Hùng Lệ thấy cảnh này thì vội vã tụng niệm Vô Thần, hai mắt nhắm lại. Hắn lúc này thực sự kinh sợ, cảm thấy chân lực toàn thân bị phong bế hoàn toàn, vì thế chỉ còn cách dùng định lực của mình để chống lại những ý nghĩ đen tối trong đầu. Chợt nữ hắc y lúc trước, nay đang lỏa thể trong hồ quay đầu lại, nhìn tới hắn mà cười nói.

- Ta lẽ nào xấu hơn cả Kim Minh sao, mà ngươi phải nhắm mắt như vậy? Mở mắt ra đi!

Hùng Lệ dù cố gắng cũng không thể nhắm mắt lâu thêm nữa, hai mắt mở lớn nhìn tới. Chỉ thấy nữ Hồ nọ khuôn mặt cực kì giống Kim tộc trưởng, xong dường như lại trẻ hơn thì ngạc nhiên, môi hắn khẽ động nhẹ như muốn nói điều gì. Nữ Hồ nọ cười cười, nói.

- Được rồi, ta cho ngươi nói!

- Ngươi là Kim Hoa? Là đại tỷ của Kim Minh? Tại sao ngươi lại làm thế này với ta, nếu Kim tộc trưởng biết được thì chắc chắn ngươi không được yên thân đâu!

136. Chương 136: Mua Chuộc

Hùng Lệ nói ra một tràng, thanh âm tương đối lớn. Với mức âm lượng này, bất cứ ai cũng có thể nghe thấy lời hắn trong phạm vi mười lăm trượng. Nữ Hồ vẫn thần nhiên nhìn hắn, Ngũ Vỹ phía sau khẽ vươn lên khỏi mặt nước, uốn éo lác lác qua lại. Nàng chờ cho hắn nói hết, lúc này mới nhẹ nhàng đáp.

- Ai!... Ngươi to tiếng quá đấy, Minh Tiến!

- Ngươi...!

Hùng Lệ nhất thời im lặng, không thốt ra được câu nào. Mắt tròn tròn đầy kinh ngạc mà nhìn tới Hồ nữ trước mặt mình. Nàng ta thấy vậy thì khẽ cười, nói tiếp.

- Minh Tiến công tử, ngươi thật là không biết lễ nghi gì nha. Thân là phật tu, lại nửa đêm mò tới phòng tắm nữ nhân làm gì chứ?... Mà ta không phải Kim Hoa!

Câu nói cuối, giọng điệu nàng ta biến đổi. Hùng Lệ nghe thấy vậy thì kinh hãi, lắp bắp.

- Ngươi... bà... bà là Kim tộc trưởng...!

Hùng Lệ kinh ngạc, há hốc miệng mà nhìn tới. Chỉ thấy nữ Hồ này dường như rất trẻ tuổi, nếu không phải nghe giọng nói nọ thì hẳn chẳng bao giờ nghĩ đó là mẫu thân của Kim Minh. Hành động này của hắn khiến Kim tộc trưởng khẽ cười, Ngũ Vỹ khẽ ôm ấp, cuốn lấy thân thể nàng ta. Sau đó chập chập bước lên khỏi hồ nước, nàng ta bước tới gần hắn, khẽ ngồi xuống bên cạnh mà cười nói.

- Ngạc nhiên lắm sao? Hi hi hi...

Giọng nữ nhân trong trẻo cất lên, Hùng Lệ trong mắt càng lúc càng mù mờ khó hiểu. Ánh mắt như ngây ngốc mà nhìn tới, nữ Hồ thấy thế thì cười nhẹ, thân hình uyển chuyển bước tới bên giá áo, với tay lấy một

bộ y phục. Đứng quay lưng về phía hắn, Ngũ Vỹ thản nhiên cởi ra khỏi thân thể, phô bày một tấm lưng trần đầy gợi cảm. Hùng Lệ thấy vậy thì cau mày, nhìn sang hướng khác. Kim tộc trưởng tuy không nhìn lại nhưng vẫn nhận ra, cười mỉa hoặc mà nói.

- Không phải Minh Tiến công tử rất thích ngắm ta sao? Sao giờ lại phải né tránh như vậy? Là vì Kim Minh sao?

Bà vừa nói, tay vẫn chậm rãi mặc y phục. Hùng Lệ nghe vậy thì cau mày, hắn lại nhớ tới nữ Hồ tên Linh Trâm, lập tức trên mặt hiện ra đầy vẻ phẫn nộ, chỉ hừ một tiếng. Kim tộc trưởng sau khi mặc xong y phục thì xoay người lại, nhìn nét mặt cau có của hắn thì khẽ cười.

- Rốt cuộc là vì lý do gì mà người lại đưa ta tới đây?

- Ai nha! Minh Tiến, người thật nóng nảy nha... Ừm, hãy thử nghĩ thế này nhé, nếu bây giờ ta la lên là người đột nhập phòng tắm của ta... Hi hi hi... Kim Minh sẽ tới đây, mọi người trong Kim gia sẽ tới đây... Hi hi, chắc người biết tiếp theo sẽ thế nào chứ? Ta tin chắc người là kẻ thông minh a!

Kim tộc trưởng nói, bà ta vẫn thản nhiên vuốt lại mái tóc mình. Hùng Lệ nghe vậy thì giật mình, trong lòng không khỏi một cơn lạnh thấu xương cốt. “Nếu bây giờ như vậy, chắc chắn không chỉ Kim Minh mà tất cả đều coi khinh ta. Kim tộc trưởng đã coi ta như rể, nhưng con rể nửa đêm mò tới phòng tắm mẹ vợ chỉ có kẻ loạn luân, biến thái... Ta không thể nào trối cãi, tình huống bây giờ quả thật người ngoài không ai dám lên tiếng phản bác cả!”. Hắn im lặng, sau đó chỉ có thể cúi đầu mà thở dài. Kim tộc trưởng vẫn thản nhiên như chưa có chuyện gì, lát sau mới khoát tay.

- Im lặng, mau đi theo ta!

Hắn đành chấp nhận im lặng đi theo bà ta, trong lòng càng lúc càng cảm thấy sợ hãi cùng lo lắng. Hắn hiện tại không biết âm mưu của bà ta là gì, mà bà ta cũng chưa hiển lộ ra bất cứ thông tin nào để hắn có được một chút suy luận. Đầu thì suy nghĩ, nhưng chân vẫn đều đặn bước đi như một cỗ máy đã được lập trình. Hắn càng cố gắng suy nghĩ, tìm tòi thì càng lúc càng cảm thấy rối bời cùng bất lực. Chợt dừng lại trước một căn phòng lớn, Kim tộc trưởng đẩy cửa ra, nhìn hắn mà nói.

- Vào đi!

Hắn bước vào phòng, bà ta bước theo sau. Trong phòng lúc này đã có sẵn một vị lão Hồ đang đứng, lão Hồ nọ thấy bà ta tiến vào thì lập tức cung kính cúi đầu, sau đó ánh mắt lướt nhanh qua Hùng Lệ. Cuối cùng, cúi đầu bẩm báo.

- Chủ nhân, mọi việc đều theo lời người, sắp đặt xong xuôi cả rồi!

- Tốt, ra ngoài canh chừng cho ta, bất luận là ai cũng không cho phép tiến vào. Ta cần đàm đạo với Hùng công tử tối nay!

Câu cuối của bà ta được nói ra với một giọng điệu kiêu mị, nhu thuận cùng khiêu khích tột cùng. Lão Hồ nọ nghe vậy thì gật đầu, lập tức lùi ra mà rời đi. Kim tộc trưởng lại bắt hắn ngồi xuống giường, sau đó mới cười ngọt mà nói.

- Minh Tiến, người là nhân loại nên chắc là hiểu rõ tình thế bất lợi của mình lúc này rồi chứ?

- Đừng nhiều lời, muốn gì mau nói đi!

Hắn sắc giọng, hừ một tiếng rồi quay mặt đi hướng khác. Kim tộc trưởng vẫn giữ thái độ như trước, khẽ cười mà nói tiếp.

- Người... Thôi được, vậy ta hỏi người điều này, mong người trả lời thành thật. Người thấy ta thế nào? Có đẹp hơn Kim Minh không?

Bà ta nói, thân hình lả lướt ấy khẽ xoay một vòng trước mặt hắn. Hùng Lệ mặc dù đang bị chế trụ, lại không muốn đáp lời bà ta. Nhưng thật sự hắn phải công nhận bà ta khá đẹp, nếu so với Ngân Nguyệt hay Kỳ Dao thì khó có thể ngang hàng, nhưng nếu so với Kim Minh thì hắn dám chắc là hơn một bậc. Không những về hình thể, mà về phong thái Kim tộc trưởng cũng có nét thu hút hơn Kim Minh. Nếu như Kim Minh là một Ngân Hồ Tam Vỹ, thu hút nam nhân ở nét ngây thơ của thiếu nữ thì Kim tộc trưởng lại ngược

lại. Bà ta toát ra một khí chất nữ nhân vững trãi, từng trải nhưng không hề phong tình mà lại có chút nghiêm trang của bậc nghĩa nữ. Hấn im lặng, Kim tộc trưởng lại tiếp.

- Người rất muốn có được ta phải không? Rất muốn cùng ta chung giường phải không?

Hùng Lệ nghe vậy thì trợn mắt, ngẩng lên dùng cái nhìn kì quái mà hướng tới bà ta. Kim tộc trưởng thì chỉ cười nhẹ, trút bỏ y phục, chỉ để lại bộ sa y mỏng manh màu đỏ mà nói.

- Mau trả lời ta đi, ta đẹp hơn Kim Minh chứ?... Còn nữa, hãy bỏ qua những tục lệ của nhân loại đi, đây là Linh Sơn... Mau đáp lời ta đi chứ Minh Tiến?... Chỉ cần người muốn, ta sẽ chiều theo ý người. Thân thể ta, lần đầu tiên của ta cũng sẽ giao cho người...!

Bà ta nói, trên má khê hồng lên liếc tới nhìn hấn. Hùng Lệ nghe thấy vậy thì giật mình, sau đó cười nhạt mà đáp lời.

- Hóa ra vị hắc y đạo nọ nói đúng, người không phải là Kim tộc trưởng, người chỉ là một kẻ giả mạo mà thôi!

- Hi hi hi, đúng a. Ta không phải Kim Xuân, ta là Kim Oanh. Là muội muội của Kim Xuân, và cũng là cô của Kim Minh!

Hùng Lệ khê cười nhạt, hấn không nhìn tới nữa, chỉ nhắm mắt im lặng, mặc kệ thân hình nữ nhân trước mặt. Mặc dù hấn là xử nam, lại nữa thân hình Kim Oanh trước mắt quả thật cực kì thu hút nhưng hấn vẫn nhắm mắt mặc kệ. Trong lòng hấn lúc này là sự phần nộ xen lẫn sự xem thường. “ Hừ, coi ta là ai kia chứ?”. Hấn có tự trọng của mình, hấn có bản lãnh của mình, lẽ nào hấn lại đầu hàng trước một nữ hờ, cúi đầu chịu làm nô bộc? Kim Oanh thấy hành động của hấn thì vẫn tươi cười, trút bỏ nốt y phục mà tiến tới bên cạnh hấn, khê thì thảo vào tai.

- Người thật sự không có ham muốn sắc dục sao?... Thật sự người tu hành tới cảnh giới vô ngã sao? Hi hi hi, ta không tin a!

Hơi thở thơm ngát phả trên má khiến mặt hấn hơi đỏ lên, nhưng sau đó lại cố gắng tự nhắm lại tâm pháp Phạm Âm Chân Kinh. Cho dù lúc này hoàn toàn vô năng khởi động chân khí bản thân, nhưng đây là những bộ kinh Phật, mà kinh Phật thì thường dài lê thê. Để tụng niệm một bộ cho hoàn chỉnh cũng ít nhất mất độ hơn một canh giờ. Hấn muốn dùng nó để phân tán tư tưởng, cố gắng không bị Kim Oanh câu dẫn. Kim Oanh khê vươn tay tới, vuốt ve, xoa lên thân thể hấn, xoa lên vai, lên mặt hấn. Nhưng hồi lâu không thấy hấn có phản ứng gì thì ngạc nhiên, sau đó khê cười nhẹ, Ngũ Vỹ hóa lớn. Từ thân thể nàng ta, một mùi hương thơm bất ngờ xuất hiện, lan tỏa ra khắp gian phòng. Đây là xạ hương, là đặc trưng của mỗi Hồ nữ. Nàng ta lại đặc biệt cố ý đưa một đuôi tới trước mặt hấn mà khê phe phẩy, cố ý đưa xạ hương tới mũi Hùng Lệ.

Hùng Lệ tuy lúc này đã ngồi im lặng mà chủ động nhắm lại Phạm Âm Chân Kinh, chợt ngửi thấy một mùi thơm nồng quyến rũ đang không ngừng tiến tới trước mũi thì cau mày, phì ra một hơi thật mạnh. Sau đó lại càng tăng tốc độ nhắm kinh thêm. Kim Oanh làm một hồi lâu, không thấy hấn có hành động gì khác sau khi thở mạnh một hơi thì càng lúc càng cảm thấy thích thú. Nàng lần lượt đưa tất cả đuôi tới trước mặt hấn, cố ý để xạ hương phát tán cực hạn, miệng thì ngọt ngào mà nói.

- Minh Tiến... Mau mở mắt a, mở mắt nhìn ta a...

Hấn không tự chủ nổi, cặp mắt lại tự động mở ra mặc cho hấn cố ngăn cản. Trước mặt hấn lúc này là tấm thân trần không che đậy của Kim Oanh, tất cả từ cặp nhũ phong cùng với hai điểm hồng hồng cho tới hạ thân với nơi bí hiểm nọ... tất cả đều đập thẳng vào mặt hấn. Tuy hấn có nhiều điểm ngộ với nữ nhân, nhưng chưa một lần nào hấn quan sát gần như lúc này. Hùng Lệ lúc này không kiềm chế nổi, mũi hấn nóng ran. Bực một tiếng khe khẽ, hấn chảy máu cam, theo bản năng vươn tay lau đi. Kim Oanh thấy vậy thì cười hi hi, thân hình nọ khê bước tới trước mặt hấn.

- Hi hi... vậy mà người cứ trốn tránh ta nha, xem phản ứng của mình kia!

Lát sau, lại thay đổi thanh âm, giọng Kim Oanh lúc này dường như biến thành rên rỉ van nài, nàng nói.

- Minh Tiến, người đừng nên cố gắng làm gì nha. Trời sinh ra hai giống đực – cái là có ý nghĩa riêng của nó. Nam nữ hoan ái cũng là điều tự nhiên của đất trời, cũng như trên trời có nhật nguyệt, không gian có âm

dương. Tại sao lại cứ phải gắng gượng bỏ đi lạc thú như vậy kia chứ? Gì mà đắc đạo thành phật? Không phải là từ bỏ đi lạc thú lớn nhất của cuộc sống sao?

- Đừng nói nhiều, ta không muốn!

Hùng Lệ nói lớn, tuy vậy thanh âm có chút run run. Trong cơ thể hắn lúc này không biết từ đâu xuất hiện nhen nhóm một đốm lửa - đốm lửa của dục vọng. Hắn vẫn đang cố gắng, vẫn đang đè nén nó xuống bằng chính tiềm thức cùng ý trí bản thân. Hắn nghĩ tới những việc hắn uất hận, những việc làm hắn căm giận, căm thù để át đi những ý nghĩ đầy dục vọng ấy. Trên thân thể, những đám lông dần dần ẩm ướt, từ đó lan tỏa ra một mùi trầm hương ấm áp. Hắn đang vã mồ hôi, hắn đang vã mồ hôi để khống chế chính tâm tư của bản thân mình. Từ trước tới nay, hắn hoàn toàn ỷ lại vào chân lực để khống chế bản thân, vì thế đây là lần đầu tiên hắn tự khống chế nó bằng chính khả năng của mình.

Kim Oanh trong mắt ánh lên những tia kinh ngạc, sau đó khẽ hít hít mùi trầm hương nọ. Nàng ta a lên thích thú cùng ngạc nhiên.

- Nha!... Không ngờ người cũng có xạ hương nha...!

Sau đó cười hì hì, tiến tới sát hắn mà ngồi xuống. Nàng ta quyết định dùng sát chiêu, một chiêu duy nhất để hạ gục hắn. Tay khẽ vươn tới căn nguyên của hắn mà vuốt ve, điều này khiến hắn giật mình, vội vã né tránh nhưng vô dụng khi nàng ta dùng cả hai tay mà công kích. Hùng Lệ kinh hãi, lắp bắp.

- Mau... mau buông tay ra khỏi đó! Có gì từ từ nói chuyện!

Hắn cuống lên rồi, đành chấp nhận đàm phán. Mặc dù ý thức hắn không muốn, lí trí hắn không muốn nhưng tiểu huynh đệ của hắn thì lại phản bội chính hắn, nó không ngừng lớn lên dưới hai bàn tay mềm mại của Kim Oanh. Kim Oanh khẽ cười, một tay thu lại nhưng tay kia vẫn đang vuốt ve, nàng nói.

- Ừm, người cũng biết điều a... Thôi, ta nói thẳng, ta sẵn sàng đáp ứng người mọi việc, nhưng để người ở bên cạnh Kim Minh cả đời thì không!... Ấy, bình tĩnh nghe ta nói hết đã, ừm... Ta muốn trả thù Kim Minh, vì thế không thể để nó ở bên cạnh người cả đời được. Nhưng người yên tâm, ta sẽ giúp người có được lần đầu tiên của nó... Nhưng là sau đó, người phải xa nó, bù lại, ta sẽ thuộc về người, cả thể xác lẫn tâm hồn!

- Trả thù? Kim Minh đã làm gì mà bà lại muốn trả thù?

Hắn thoáng sững người, vội hỏi. Chợt thấy hạ thân đau nhói, tay Kim Oanh xiết chặt lấy tiểu huynh đệ của hắn. Hùng Lệ đau đớn kêu lên đầy thống khổ, lúc này Kim Oanh mới giật mình, nàng ta vuốt ve an ủi.

- A, ta xin lỗi, nhất thời kích động a... Kim Minh thì không, những mẫu thân nó thì có... Nợ mẹ chưa trả hết, con cái phải chịu thay. Nếu là con trai, ta lập tức thiến hắn, để cả đời hắn đau khổ. Nếu như là con gái, ta sẽ cho nó ném trái đu đủ những thứ cay đắng của cuộc đời này!

Kim Oanh nghiêng răng mà nói, sau đó hướng tới hắn mà hỏi.

- Thế nào, người đồng ý chứ? Ta không những xinh đẹp hơn nó, mà chắc chắn về kĩ xảo gói chần thì ta biết rất nhiều nha. Đảm bảo sau này người không bao giờ thấy nhàm chán a, hơn nữa, ta cũng là xử nữ a!

Nói tới đây thì má thoáng hồng lên, nhưng sau đó lại tình tứ liếc mắt nhìn tới mặt hắn, chờ đợi câu trả lời. Bàn tay nọ vẫn không quên nhiệm vụ, hắn lúc này cảm thấy hơi thở mình càng lúc càng nặng nề, thân thể càng lúc càng nóng lên. Cho dù hắn cố áp chế thể nào cũng vô dụng, đang chưa biết trả lời ra sao. Lại nữa tay Kim Oanh càng lúc càng nhanh khiến hắn càng lúc càng thở gấp.

- Ta... ta...

Cánh cửa phòng đột ngột mở ra, lão Hồ nọ chạy vội vào. Thấy khung cảnh nọ thì khẽ khựng lại giây lát, nhưng sau đó lại gấp gáp cúi đầu mà nói.

- Chủ nhân, Viên gia có biến!...

137. Chương 137: Ngoài Dự Tính

Hiện hồn về, sau đó lại phiêu phiêu

~~Kim Oanh giật mình, vội rời tay mà tới gần lão Hồ nọ, chỉ thấy lão Hồ ghé tai nàng mà thì thầm một hồi. Trên mặt cả hai lập tức biến đổi, lúc xanh lúc trắng thật kì quái. Sau đó sắc mặt lập tức đánh lại, bà ta nhìn tới hắn, lại nhìn về phía lão Hồ mà lạnh giọng.

- Đưa Kim Minh tới giếng cổ!...

Hậu viện Kim gia, một xó nào đó trong khu hậu viện rộng tới cả chục héc-ta này. Kim Oanh đứng đó, sắc mặt tràn đầy hưng phấn. Đứng phía sau lưng bà ta, Hùng Lệ im lặng như một tảng đá lớn, hắn đã bị cấm mở miệng. Chỉ còn đôi mắt khe nhìn xung quanh, dưới ánh sáng mờ mờ của chiếc đèn lồng mà lão Hồ nọ đang cầm, hắn có thể quan sát nơi đây một cách hạn chế. Chỉ thấy đây là một giải đất trống, dưới đất cơ man là lá khô rụng xuống thành một lớp dày, cách đó không xa là vài thân cây khẳng khiu, trơ lại những cành khô. Nhìn về phía bên trái, chênh chếch một chút sẽ thấy có một miệng giếng lớn xây bằng đá xanh, xung quanh cỏ dại úa vàng.

Từ phía xa xa bỗng vang lên những thanh âm nữ nhân, sau đó lại có cả những tiếng lạo xạo bước trên nền lá khô. Kim Oanh đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy vậy thì lông mày nhướn lên, khẽ cười đầy khoái trá.

Từ phía tây, có hai bóng đèn lồng đang dần dần tiến tới nơi đây. Lại có tiếng nữ nhân hỏi.

- Hai tỷ, rốt cuộc là có việc gì mà mẫu thân lại gọi muội tới đây?

“ Là Kim Minh!” Hắn giật mình, định hét lên cảnh báo nhưng vô dụng, hắn lúc này nào có thể nói? Lại nghe thấy tiếng nữ nhân khác vang lên.

- Xin lỗi tiểu thư, chúng ta cũng không được rõ!

Tiếng lạo xạo càng lúc càng lớn, sau một hồi thì ba bóng nữ nhân xuất hiện trước mặt ba người bên này. Kim Minh thấy mẫu thân nàng, lại thấy cả Hùng Lệ đang đứng phía sau thì vui vẻ định chạy tới. Hùng Lệ cố gắng dùng ánh mắt ra hiệu cho nàng, nhưng dường như nàng không hề nhìn thấy. Đúng thôi, căn bản là nàng chỉ thấy hắn chứ không thể thấy được ánh mắt đầy lo lắng của hắn lúc này. Chiếc đèn lồng duy nhất do lão Hồ nọ nắm giữ đã được hạ xuống gần chân Kim Oanh.

- Giữ lấy nó!

Kim Oanh lạnh giọng, lập tức hai nữ Hồ phía sau bước tới, buông đèn dưới đất mà bắt tới hai cánh tay Kim Minh, xoắn ngược lại mà chế trụ nàng. Kim Minh thấy vậy thì cả kinh, định né tránh nhưng động tác của nàng lại quá chậm chạp, rất nhanh bị chế trụ. Nàng ngạc nhiên, sau đó sợ hãi nói.

- Mẫu thân...!

- Câm miệng, ta không phải là Kim Xuân, ta không phải là con tiện nhân mẫu thân ngươi!

Kim Oanh gay gắt nói, giọng điệu lập tức trở về lại chính mình khiến Kim Minh thoáng ngẩn người, nàng run run hỏi.

- Mẫu thân... Không đúng, ngươi không phải là mẫu thân, thanh âm mẫu thân không phải như vậy. Ngươi là ai?

Kim Oanh ha hả cười lớn, gơ ngón cái đầy vẻ tán thưởng hướng tới nàng.

- Giỏi, ha ha ha... Đúng, ta không phải Kim Xuân, không phải mẫu thân ngươi. Ta là Kim Oanh, là muội muội của mẫu thân ngươi!

Kim Minh giật mình, nhất thời ngây ngốc nhìn tới. Lại một phen kinh hãi khi nữ Hồ trước mặt lấy khăn tay lau đi lớp trang điểm, để lộ ra mục diện thật. Chỉ thấy khuôn mặt quả nhiên trẻ hơn mẫu thân nàng rất nhiều, thêm nữa nơi đuôi mắt nữ Hồ này có một nốt ruồi nhỏ. Nàng run rẩy, trong lòng lại nhớ tới lời mẫu thân. “Minh Nhi, con còn một người cô tên gọi Kim Oanh. Nàng ta rất xinh đẹp, nhưng cũng vô cùng độc kị. Nếu con vô tình gặp mặt thì tốt nhất nên tránh đi, đừng nên tới gần nàng ta...”. Kim Minh mơ hồ nhớ

lại, lại nhớ sau khi mẫu thân nói xong thì thường xuyên thở dài, lẩm nhẩm những câu nói rất nhỏ. Nàng lúc đó cũng chỉ nghe loáng thoáng được một vài từ: “Bạch Phỉ Thúy”, “Mộng La hồ”. “Nhai ca”...

Kim Oanh khẽ cười, nhìn tới vẻ mặt u u mê mê của Kim Minh mà nói.

- Thế nào? Mà thôi... giờ không phải lúc ngạc nhiên, nghe ta nói đây!

Hùng Lệ phía sau chợt cảm nhận được sát khí vô hình từ người Kim Oanh tỏa ra, hẩn nhất thời kinh hãi, nhưng sau đó lại càng khấn trương, cố gắng kháng lại những sợi xích vô hình đang giam giữ lấy hẩn. “Không được, ta không thể để Kim Minh gặp nguy hiểm, ta không thể...”. Hẩn nhắm mắt lại, trong lòng lập tức bùng bùng bốc lên ngọn lửa chính khí, hẩn gồng tay, gồng chân tới mức căng cứng, trong ánh mắt như xuất hiện những tia lửa. Hẩn mơ hồ cảm nhận xung quanh mình là vô số những sợi xích sắt, chúng buộc tay buộc chân hẩn như những con rối, hẩn cần phá bỏ, hẩn muốn phá bỏ chúng. Hẩn không muốn Kim Minh bị thương tổn, hẩn không muốn làm kẻ vô dụng, chỉ có thể đứng nhìn người ta làm hại nàng. Hai bàn tay nắm chặt lại, hẩn mặc kệ hậu quả, mặc kệ hoàn cảnh. “Không có chân lực thì sao chứ? Không phải tu tiên giả thì có sao chứ? Ta thà chết chứ không thể để những người mình yêu quý gặp nguy hiểm!”. Trong mắt hẩn lại hiện ra tình cảnh của Kỳ Dao, hẩn uất hận, hẩn căm phẫn chính mình. Nếu như trước đây, hẩn vì ích kỷ, vì sợ hãi, vì e ngại mà không dám liều mạng giải cứu Liên Liên. Thì bây giờ, hẩn cảm thấy mình thật sự khốn kiếp, thật sự đáng phỉ nhổ. Các nàng ấy đều một lòng vì hẩn, sẵn sàng chết vì hẩn, vậy mà hẩn lại chỉ ích kỷ, lại chỉ suy nghĩ riêng cho bản thân mình. “Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp!!!”.

Hẩn gầm lên, trong khoảnh khắc ấy hẩn cảm thấy đau đớn vô cùng, nhưng lại cảm thấy có một mắt xích đã bị phá vỡ. Hẩn cả mừng, dồn hết ý trí của mình, liều mạng gồng lên. Hẩn phải làm được, hẩn sẽ làm được.

Khục! Một thanh âm lạ lẫm vang lên khiến tất cả đều thoáng giật mình, sau đó ánh mắt lập tức hướng tới nơi phát ra thanh âm kia. Kim Minh cùng Kim Oanh mắt đều tròn tròn đầy kinh hãi, chỉ thấy Hùng Lệ phun ra một ngụm máu lớn, tay chân hẩn run rẩy kịch liệt, lại nghe hẩn nói.

- Kim... Kim Minh, muội... muội mau chạy... để ta... ta... cản đường!

Hẩn từng bước, từng bước chậm chạp bước lên phía trước. Mỗi bước chân, mỗi động tác vung tay là thân thể hẩn lại run lên từng chập, hai hàm răng cắn chặt vào nhau, nơi trán, lông đã bết lại những mồ hôi. Kim Oanh rất nhanh hồi tỉnh, quát lớn.

- Đứng lại!

Hùng Lệ thân hình to lớn ấy chợt khựng lại, nhưng sau đó lại gồng gượng bước đi. Mỗi bước chân của hẩn đóng lên nền đất những vết sâu hoắm. Kim Oanh càng lúc càng kích động, lại hét.

- Ta nói người đứng lại, mau đứng lại!

- Dừng... hòng...!

Hẩn nói, vẫn bước lên phía trước. Nhưng bước chân của hẩn lúc này không đơn thuần là run rẩy nữa. Từ các móng vuốt, máu bắt đầu rỉ ra, để lại trong hố những đám máu. Ban đầu chúng rất ít, nhưng càng về sau lại càng nhiều. Hùng Lệ vẫn gồng gượng bước tới, lại cố gắng lấy hơi mà quát.

- Hai người... mau bỏ muội ấy... ra!

Hai nữ Hồ đang chế trụ Kim Minh hơi run run tay, vội vã kéo nàng ta lùi lại. Kim Minh trên mặt lúc này đã thay biểu cảm, vẻ mặt mờ mờ đã thay bằng vẻ đau đớn cùng thống khổ, nàng khóc mà nói.

- Tiến ca... ca đừng đi thêm nữa, ca đang... đang bị thương kìa!

- Ta... không sao...

- Oanh cô, người đã làm gì ca ấy? Tại sao người lại làm hại ca ấy tới mức như vậy? Con đã làm gì để người trút giận lên ca ấy như vậy chứ?

Nàng vừa khóc, vừa hướng tới Kim Oanh mà nói, giọng điệu run rẩy cùng van nài. Kim Oanh thấy vậy thì trong mắt ánh lên những tia lạnh lùng, ngửa mặt lên trời mà cười một cách khoái trá.

- Ha ha ha... Người, và cả hắc nữa... không ai có thù oán với ta. Có trách, thì chỉ trách hắc ngu ngốc không biết nhận lấy lợi ích mà thôi. Cả người cũng vậy, có trách... thì hãy trách mẫu thân mình ấy. Ha ha ha!

Kim Oanh cười càng lúc càng lớn, thanh âm càng lúc càng thống khoái. Tiếng cười ấy vang đi trong không gian cùng với tiếng nước nở của Kim Minh, mùi tanh của máu và hơi thở phì phò đầy mệt nhọc của Hùng Lệ. Kim Oanh hồi lâu mới dừng lại, lôi ra từ cổ tay một mảnh xương nhỏ, có hình dáng như một bộ xương khô tí hon, lạnh lẽo nói.

- Minh Tiến, quay lại, bằng không đừng trách ta!

Chưa dứt lời, chợt Hùng Lệ kêu lên một tiếng đau đớn. Chỉ thấy cánh tay trái của hắc đột nhiên bị một thế lực vô hình vặn ngược lại. Rắc! Tay hắc bị uốn quặt ra sau. Rắc, rắc, rắc những tiếng ròn tan kế tiếp, chỉ thấy tay hắc bị xoắn vặn lại y như cây quấy đường thường được bán ở những quán nước ven đường. Đau đớn khiến hắc lập tức khụy xuống, thở dốc, miệng rên rỉ những thanh âm thống khổ, bên tay trái đã lủng lẳng buông thõng, dần dần sưng vù lên. Kim Minh nhìn thấy cảnh tượng ấy, mặt lập tức tái xanh. Nàng vội vã quay đầu nhìn ra hướng khác, hai nữ Hồ đang chế trụ nàng cũng không khỏi rùng mình.

Ngoại trừ Kim Oanh và lão Hồ bên này ra, tất cả đều né tránh nhìn tới sự việc ấy. Kim Oanh khẽ cười, bỏ tay khỏi cánh tay của bộ xương nhỏ nọ. Chỉ thấy nó cũng đã bị vặn nát y như cánh tay của Hùng Lệ lúc này, cười mà nói.

- Dám phản kháng sao? Nực cười. Người đá trúng Khiển Cốt Thuật của ta, làm sao có thể thoát khỏi sự khống chế của ta kia chứ? Mau quay lại đây, tên nô lệ của ta!

Kim Oanh nói, lập tức bộ xương nhỏ trên tay nàng ta sáng lên, tự thân phát ra những tia sáng lạnh lẽo rùng rợn. Hùng Lệ lập tức đứng lên, như một cái máy nhanh chân bước trở lại phía. Kim Oanh trên mặt lúc này hiện lên vẻ hài lòng, khẽ gật gật đầu. Nhưng chưa đắc ý được bao lâu, chỉ thấy lão Hồ nọ hét lên, đẩy lùi nàng lại phía sau.

- Chủ nhân, nguy... hiểm...

Phập! Sau lưng lão Hồ lúc này đã xuất hiện năm móng tay ngân sắc. Điều này khiến Kim Oanh nhất thời sợ hãi tới ngẩn người, trong thoáng chốc tất cả đều im lặng nhìn tới. Chỉ thấy tay phải Hùng Lệ đã cắm ngập từ phía trước ngực lão Hồ ra tới tận phía sau lưng lão, máu tươi không ngừng phun trào ra từ cả hai phía, nó nhuộm đỏ một phần đám lông trắng nơi tay hắc, phần còn lại ngấm ra khắp vạt áo lão Hồ kia. Lão Hồ nọ khẽ thều thào.

- Chủ... nhân, nô... tài vô dụng... không thể... tiếp tục... hầu hạ... Kính... kính người... bảo trọng...

Thanh âm càng lúc càng nhỏ dần, sự việc này khiến cho Kim Oanh ngây người, đứng im như pho tượng. Hùng Lệ nhận thấy thời cơ hiếm có, tức thì vung tay ném cái xác nọ ra một bên, lao nhanh tới. Miệng hắc gào thét.

- Người đi theo lão ta đi, cả hai chết cùng nhau sẽ không cô quạnh!

Kim Oanh vẫn ngẩn ra, tưởng như nàng vẫn chưa thoát khỏi cơn sốc nọ. Chỉ thấy vẻ mặt nàng ta vẫn vậy, nhưng bàn tay thì túm lấy hai cẳng chân của bộ xương nhỏ mà khẽ vặn. Rắc rắc rắc, một hồi thanh âm kéo dài vang lên, thân thể Hùng Lệ đột ngột gục xuống, khi chỉ cách nàng ta có vài bước chân. Hai chân hắc tức thì xoắn vặn lại như cánh tay trái, Hùng Lệ đau đớn tru lên một tiếng lớn, bàn tay nọ thay vì vỗ tới Kim Oanh thì nay cào soàn soạt trên nền đất phát tiết đau đớn. Kim Minh thấy vậy thì nước mắt khóc lớn, nàng vùng vẫy ra khỏi hai nữ Hồ, chạy tới trước mặt Kim Oanh mà quỳ lạy.

- Oanh cô, con cầu xin người tha cho ca ấy. Người muốn làm gì, con đều tự nguyện nghe theo người!

Nàng dập đầu lia lịa mà nói, Kim Oanh thấy vậy thì khẽ cười nhạt.

- Phải như vậy thì tốt hơn không?

Lại liếc tới Hùng Lệ, cười nhạt.

- Người vô dụng rồi!

Nói xong thì vung tay ném bộ xương nhỏ nọ vào cái giếng trước mặt, lập tức có một lực lượng khổng lồ nhấc bổng thân hình Hùng Lệ lên, ném thẳng vào trong miệng giếng. Hắn trong lúc nguy cấp, bàn tay phải với móng vuốt đầy những máu và bùn đất lập tức cắm mạnh vào vách giếng, ngập tới tận nửa bàn tay. Những tảng đá vụn rơi xuống giếng khiến nước trong đó vang động, đẩy lên những thanh âm rào rào, ồm ồm. Kim Minh thoáng ngẩn ra, sau đó gào khóc định lao tới, nhưng hai nữ Hồ nọ nhanh tay hơn, lại chế trụ lấy nàng. Kim Oanh cười nhạt mà nói.

- Không phải người đã đáp ứng nghe theo ta sao? Hắn lúc này không còn cần thiết nữa!

138. Chương 138: Cái Kết

Kim Minh lúc này vẻ mặt vô cảm, nước mắt FMt cũng đWã ngừng rơi. Nàng giờY trông giống một con búp bê sống hơn là một con ngườiJeni, ánh mắtYt lúc này không còn một chút cảJm xúc nào, hơi thở ngắDmt quãng không đqàu. Kim Oanh thấtKYHy vậy thì cuộcWi đuuầUjey thống khoái, sau đWQó mới nói tiếp.

- Ta đqBã đqBua thư tới Vương Hậu, nói muốn đDmếW người tiến cung, chỉGM vậy thôi. Đương nhiên người biết nên cư xử ra sao cho đJcnúng lễ chứW, tấnit cảD nhân mạMWGng trong Kim gia đJcnều phụ thuộc vào người!...

Hùng Lệ lơ lửng trong miệng giếng, hắmsln nghe thắniy táqBt cảFp, lạNpi nghe thấImNy Kim Minh im lặng thì vô cùng sợ hãi. CảJcnn rằng, tập trung mọi sứTXc lực bảJn thân. Không biết do may mấuuUn hay là do hắYn tự ám thịD inh. ChiuuU với một bàn tay phẫuTWi cắNpm vào vách giếng, hắdn bật đFược cảlJZ thân thểKYH to lớn ấUjey lao lên khỏi miệng giếng. HắHYn đXã từng xem qua nhữDng tài liệu khoa học, chúng nói về nhữjFMng khảo năng phi thườWlng của một ngườiJeni. Trong nhữqBng tính huống nguy cắHmHp, sứCc mạcWnh hay bắFgut cúmJ phương diện nào đDấGMy của con ngườiImNi đWQều bộc phát ra cực hạgdn. ĐiểFDn hình như trong kháng chiến chống MiFD, có một nữsDk dân quân chỉHY nặng chưa đmCầNpy 45Kg có thể vác đjqFược một hòm đejYamsln nặng tới 50Kg. Thậm chí ngay bảWn thân nữi dân quân nọ cũng không hề biết, chỉWl là sau trận đlJZánh, mọi ngườiqgui kẻImN lạXxi thì bà ta mới giết mình. Sau đDó ít lâu, đmCầ từng có nhữqang đdoàn chuyên gia nghiên cứlJZu đmslă gặp bà, yêu cầuYKu bà diễn lạYgdi nhưng không tài nào làm đWược. Ngay cảqB bảqan thân hắejYn cũng không biết là vì sao, nhưng lúc này hắHmHn không quan tâm, không cầnMWGn thiết phắWi quan tâm. HắjFMn lúc này chỉZsl quan tâm tới Kim Minh, tới sự an toàn của nàng ấTXy.

Từ miệng giếng, một bóng trắJng to lớn lao vút lên khiến táut cảkX đCầu giết mình, Kim Minh thì khề ngược nhìn lên, sau đWQó ánh mắYgdt có chút mừng rỡ. Nhưng ánh mắUjet ấYnDy chẳng hiện ra đsDkược bao lâu thì lạFDi thay bởi sự kinh hãi cực đqBộ, nàng run run nói.

- Kim Trùy Lãng Vân?!

Chỉn thấtJy Kim Oanh khề búng ngườiWli phi lên, từ cổ tay xuấqat ra một trái trùy chỉYD nhỏ cỡ cốc trà, đsDkược buộc một dẫnJi lụa trắTWng mà ném tới. Trái trùy nhỏ nọ đDột nhiên sáng rực, ánh kim quang chói mắqBt, dắWi lụa nọ đườejYng như cũng không kém, ánh bạFDch quang không ngừng lắqup lánh. Chúng lao tới phía Hùng Lệ, hắnin theo bảHYn năng dùng hết sứdoc chém xuống.

Bục! Hực! Khung cảnJnh lúc này hoàn toàn trái ngược với suy nghĩKYH của hắYKn, Hùng Lệ chỉD cảUjem thấtZsIy một cú đHmHắYDm cực mạDmnh giáng thẳng vào ngực hắZsln, đpánh bay hắCn lạYDi một quãng, đpểFp lạYnDi trên mặt đKYHầuTWt một vết máu dài, đpắYy bắWln hắCn đqBi như một viên đYá bịsDk ném. RắJc, rắCc, rắMWGm! Thân hình hắJn quãng đHYi đsYKón ngã mắpy thân cây, sau đsYKó khựng lạcWi khi chạYDm vào một tảXng đFguá lớn, tắgdn đFguá trên mình lắJc rắjFMc nhữsDkng thanh âm rắDkn nứDt. Kim Oanh từ từ hạn xuống, nhìn kim Minh bằMWGng ánh mắut tán thưởng.

- Khá lắXm, quảX không hổ danh con gái của HạFgu Yểnin Nhai - Hộ Quốc Vệ Tướng. Có đFDủ nhãn lực nhìn ra một trong thập tam kì bắsDko!

Lạuui hướng tới Hùng Lệ.

- Không ngờFp tên phê nhân người lạYi sống dai đNpén như vậy, chết đMWGi!

- Oanh Cô, con thề sẽ nghe lờiuuUi người, cầnHmHu xin ngườiqlui hạp thủ lưu tình,tha cho Tiến ca...

Nàng nói chưa hết câu, chỉDm thấImNy Kim trùy Lăng Vân một lầmsln nữDka lóe sáng, nó bay tới, dắWi lựa trấFMng như mảnh xà quấImNn chặt lấJcny Hùng Lệ, sau đUjeó mạYDnh mẽ kéo hắmsln nhấNpc bổng lên, ném lạqai về phía cái giếng. Hùng Lệ lúc này toàn thân đJcnau đcWón tê dặFMi, bắt lực, chỉgd có thểDk hét lớn.

- Kim Minh, muội đmCùng nghe theo lờiWQi bà ta. Muội hãy tự sống theo cách của mình, nếu đĐược, hãy tìm tới Minh Gia Trang ở HiếHYu Vân, sẽ có ngườiCì giúp muội...!

Chũm!!! Một thanh âm trầDmm thấWQp vang lên, nước bắYKn tung tóe tới tận miệng giếng, sau đYgdó là nhữqang thanh âm ụp oạJp... cuối cùng thì im lặng. Kim Oanh cườqlui nhạgdt, đUjeoạjFMn xoay ngườiqlai rờdoi đKYHi, chỉFD đuTWếZsI lạjFMi một câu.

- Canh gác cho cặjFMn thận, đWlừng đZsLếY nó trốn đnii!

Đi đsDkược thêm một quãng, nàng ta lạDi lấsYKm bắjFMm. “Muốn tìm tu chân giảnJ cứZsIu viện sao?... Hừ! Đừng có mơ!”...

Thân hình to lớn của hấYnDn chìm dầmCn, chìm dầWQn xuống dưới nước. Nước lạXnh tràn vào mũi,vào tai khiến hắmcN như thanh tícWnh đuôi chít, theo bắWln nặng cổ hít vào chút không khí. Nhưng quanh hắmsln đgquên là nước lạKYHnh chứmsl đsYKáu phắmsli không khí, nhữCng luồng nước lạqBnh như băng ấHYy tràn vào phổi, vào trong thân thể hấNpn khiến hấYn cổ gắWlng giấy dựa... nhưng,tấJcnt cặp đĐều vô dụng. HấFpn chỉJcn có thểuu gắjqFng sứDc trong chốc lát rồi đNpờW ngườiFpi ra, chấlJZp nhận số phận.

“ Ta sắgdp chết ư?... Ta sấYnDp chết...”. Lúc này, trong đgdầniui hắWn chỉDk vền vền có mắCy chữYD này. Đây không phấFpi là lầYnDn đsDkầniui tiên hắqan ném trắDki cái hương vịDm đYúsYKng trước lưỡi hái tử thắmsln. HấImNn không còn sợ hãi, không còn run rắZsly nữjqFa. Thay vào đjqFó, lúc này hắXn cầom thấUjey hết sứDkc bình thườGMng, hết sứZsIc tífpnh lặng. Trên môi hấJn hiện lên một nụ cườWQi cay đejYấDng.

“Ông trờYi,người có mắmcCt hay không?” Không gian xung quanh dầHYn dầkXn trở nên mông lung, mơ hồ với hấFDn, mắWQt hấHmHn nặng trĩjqFu, dầNpn dầImNn khép lạCi. Hình ấuTWnh cuối cùng mà hắnin nhìn thắnjy đó đó là một vùng sáng lớn, một vùng sáng màu lam phía xa xa...

Trong Linh Thành của Hùng Lệ, trái ngược hoàn toàn với vẻ mặt phứYc tạp của hấHYn, Xích Nha và Phi Yển ánh mắHmHt lầmslp lắnh nhữXng tinh quang vui sướng, hai ngườiNpi lập tứuuUc hóa lạdoi hình dáng long thân, sau đó hóa thành hai đsDkặo quang mang mà vượt qua ba cửa ấYi nội tâm của hấjFMn. Hai đgdặKYHo ánh sáng, một đỏ, một lam như cá chép vượt vũ môn, ầMWGm ầZsIm ào ào bay ra khỏi hai mắNpt hấKYHn. Chúng dầHYn dầqan xoay tròn, càng lúc càng nhanh trong làn nước lạlJZnh ấqBy như vùng vẫy thỏa thích, như một kẻ lạUjec trong sa mạcXc tìm thắoy một ốc đYgdầuTWo có nước mà nhắejYy vào. Một hồi lâu, hai đuuUặkXo ánh sáng nọ mới dừng lạFDi, như đDang tìm kiếm đđiều gì, sau đnJó bay tới mà quấWQn quanh lấWy Hùng Lệ, kéo hắWn lao thật sâu xuống dưới đWlấDmy giếng, nơi có luồng lam sắejYc mớDk ầHmHo đHYang lập lòe phát sáng...

Viên gia hậu viện.

Viên tộc trưởng cùng phu nhân lúc này sắpc mặt nhợt nhạNpt vô cùng. Viên tộc trưởng thì không ngừng đUjei đcWi lạjqFi lạqBi, trên mặt lông mày nheo lạejYi, thắgdn thái căng thẳng, chốc chốc lạHYi thở dài. Viên phu nhân thì sụt sùi khóc thầuum, hồi lâu lạJi hướng nhìn tới gian phòng đFDang đZsIống kín cửa bên cặFgunh, ánh mắZsIt đDmau đpón nhìn nhữZsIng bóng ngườiFMi phấHYn chiếu trên nền cửa...

Viên Chính tập trung tu tập trong Huyết Trì, với mục tiêu đKYHánh bạTXi Hùng Lệ, y đuuUầ có nhữCng bước tiến lớn. Từ một Tam Vỹ Hồ đJcnột phá cảXnh giới, thắg cáHmHp lên TứV Vỹ. Điều đgdặ biệt khiến hấYn hài lòng hơn cắgd là hắJn đlJZầ đnJầuuUt tới mứcWc mới trong việc tâm – khí hợp nhấWQt với cặp trứu thủ Ngưng Nguyệt Phi Tuyết.

Về Ngưng Nguyệt Phi Tuyết, cặp trủy thủ này chính là một trong thập tam kì báZsIo của Linh Sơn. Cũng tương tự như thập đgquaJi chi báJeno của U Châu, thập tam kì báFpo của Linh Sơn cũng không hề kém cạkXnh. Tuy chưa từng giao đDmăCu qua, nhưng với uy lực kinh ngườiJi của nó thì cũng đoã khiến ngườiBi ta cho nó xếp ngang hàng. Ngưng Nguyệt Phi Tuyết danh bài thứcW chín, là một cặp song trủy thủ. Dương trủy – Ngưng Nguyệt, Âm trủy – Phi Tuyết. Mỗi khi rờJeni vỏ thì Ngưng Nguyệt luôn toát ra ánh kim quang rực rỡ, quang nhiệt mạYgdnh mẽ khiến ngườiWi ta đuTWặt cho nó cái tên này. Phi Tuyết thì trái ngược, khi rờNpi vỏ thì hàn khí mãnh liệt, không khí phẩuTWng phẩHmHt xuẩJJzt hiện nhữTXng bông tuyết rơi xung quanh, cực kì mỹ lệ.

Viên Chính đHYang vô cùng cao hứdnng, Ngưng Nguyệt Phi Tuyết tùy ý rờgqui vỏ, ánh kim quang cùng thanh quang trong phút chốc hiện ra rực rỡ. HấJcnn vô cùng cao hứDng, TứUje Vỹ khê xuẩDkt hiện. Tay phảo nấYKm chuôi Ngưng Nguyệt, tay trái nấFMm chuôi Phi Tuyết, Viên Chính đjFMứKYHng giữWla Huyết Trì, im lặng nhấjqFm mắDt xuẩYgdt thầFDn, cảJm nhận từng luồng chân lực từ cơ thểDk mình truyền tới chúng. Y đđột nhiên mở mắImNt, quát to một tiếng, gior song trủy thủ trước mặt thủ thế, sau đjqFó song trủy thủ cùng xuẩqat chiêu. Chấa sau tiếng quát ấjFMy, Ngưng Nguyệt Phi Tuyết đGMồng thờHYi phát quanh mãnh liệt, từng luồng từng luồng nhiệt khí cùng hàn khí ầqam ào tụ lạUjei trên lưỡi trủy thủ. Chúng tích tụ càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày đsYKặc. Nếu ai nhìn thấy Viên Chính lúc này, chấZslc hẳn sẽ cho rằngq hấWn đoang cầUjem một cặp song kiếm chứjqF không phẩkXi là một cặp trủy thủ. Khi chém ra, lập tứXc có hai đsYKaDo đDao phong với hai luồng khí tứWQc trái ngược cùng lúc xuẩgdtt hiện, ầuum ào lao về phía trước. ĐasYKo phía trước tựa như một quảkXng lửa đCỏ rực, nhiệt khí bùng mãnh lan tỏa, thậm trí còn đqBếjFM lậDki trên mặt nước của Huyết Trì một dảiHYi lửa dài bùng bùng bốc cháy hồi lâu. Đaoo thứFp hai thì thanh quang rực rỡ, hàn khí ầm ầJJzm lan tỏa, khi lao đgđi còn đJểKYH lạXi một dảijqFi dài phía sau nhữDmng bông tuyết rơi ,mặt Huyết Trì cũng xuẩCt hiện một đCườYng băng đuTWá dài.

Ầm ầCm! Hai đNpạHYo đHmHao phong nọ lao vào vách đJá ở một góc Huyết Trì, lập tứWc đYDánh lôm một mắCng tườJcng đmslá lớn. Trên vách đTXá, vẫn còn một vết lửa đCang bùng bùng cháy, một vết băng đuá dài vẫn đuTWang không ngừng tỏa ra hàn quang. Viên Chính nhìn thấHYy cảYDnh này thì ánh mắHYt vui sướng cực hạImNn, nhắniy lên mà hú lên một tiếng đFguầoy thống khoái. Chợt từ phía xa xa truyền đHmHén một luồng sát khí mãnh liệt khiến hấGMn giật mình, vội quay đDmắpu lạCi nói lớn.

- Ai?!

Vô Lệ đKYHầ tới Huyết Trì từ lâu, nhưng y tò mò về TứU Vỹ Hồ này vô cùng nên lắg lắg đcWúrong nhìn, không hề quắgdý quắmsl hấDn tu luyện. ChỉY tới khi thấuTWy hấDmn xuẩkXt ra một thế công mãnh liệt như vậy thì cảFpm thấImNy vô cùng hứsYKng thú, chính thứYDc xuẩHYt hiện ra oai, dùng sát khí bắjFMn thân đYgđểjY kiểXm tra. Vô Lệ chỉuTW thấFDy Viên Chính đjFMứGMng đWló, thân hình không mắqBy may run rắjFMy trước sát khí của mình thì cườuii đejYầUjei quỹ dịFD.

- HấXc hấWQc... khá tốt, khá tốt...!

- Người là ai, sao lạImNi dám đuUột nhập Huyết Trì tôn nghiêm?

Viên Chính cau mày nói, chỉuuU thấWy nam nhân nhỏ thó phía xa xa chỉHmH cườYDi một cách kì quái thì cau mày hỏi lạDi. Vô Lệ cườsDki một hồi lớn hơn, đmsliều này khiến Viên Chính cau mày, Ngưng Nguyệt Phi Tuyết như nhắImNy múa trên tay hắdn, TứYnD Vỹ phía sau đkXă hóa lớn, nhẹ nhàng phe phẩYy phía sau lưng. HấDn lạJJzi nói.

- Người là ai? Nếu không muốn chết thì mau rờDmi khỏi đMWGây! Nếu không đFguờng trách ta hạC thủ không lưu tình!

- HấjFMc hấJcnc... Có chí khí... HấDkc hầuuc, tiếgquu tử họ Viên người quắgd nhiên cao ngắgquo, đTXểY lão tổ tông ta dạydý báZsIo người biết lễ phép một phen!

Vô Lệ cườUjei lớn, Vũ Huyết Song Liêm đJJZă đWược xuẩKYHt ra. Viên Chính thấHYy cảImNnh này thì lông mày cau lạFDi, Ngưng Nguyệt Phi Tuyết ánh quang mang đTXặjYi thịqanh, thủ thế...

Và cái gì tới cũng đDmă tới, tối hôm đYnDó, Viên Chính đTXược đgdưa về Viên gia bắjYng chính xe ngựa của Vương Hậu. Viên tộc trưởng cùng phu nhân vội vã báỉ kiến, cho rằngDng Vương Hậu tới thăm. Nhưng

chỉmsl tới khi xa giá mở rèm, laoi thấejYy nhi tử mình một thân đFDầqay máu huyết thì sợ hãi, bấJcnt chấqgup lễ nghi mà tiến tới đưTWư về hậu viện. Viên phu nhân thì ngắXt xỉUjeu ngay tạCi chỗ, một nữqgu Hồ áo tím đuuƯư tới cho Viên tộc trưởng một phong thư, lạHYi sai ngườFgui bê vào một cái rương nhỏ, bên trong rương là cơ man nhữDng được vật quý hiếm, sau đImNó cáo từ.

Vô Lệ trong Huyết Trì đmslánh hạqB Viên Chính, việc này khiến Linh Trâm không khỏi trong lòng khó chĩFguu. Nàng vội vàng tới ĐuờcWng Tháp – nơi đYgdược xây dựng riêng cho Đuờong Lang Vương Vô Lệ. Đám lính canh gác bên ngoài thấniy nàng tới thì vội vã cung kính thi lễ, Linh Trâm chỉYgd khoát tay cho qua, sau đgdó nhanh chóng tiến vào trong. Nàng nhanh chóng tiến tới lầniu hai, chĩqF vừa mới đưTWặt chân lên hành lang, nàng đYã có thểYK nghe rõ tiếng cườDmi đJùa xen lẫn tiếng rên rĩYD đTXầgy dục vọng của nữdo nhân từ gian phòng phía trước. Linh Trâm cau mày, tiến tới gầImNn cửa, nữqF Hồ áo tím phía sau hấDkng giọng.

- Vương Hậu giá lâm!

TứFĐc thì trong phòng nhấJt thòai vang lên thanh âm nữJcn nhân sợ hãi, có cắqgu tiếng lầu bầu của Vô Lệ. lát sau, cánh cửa phòng đImNước mở ra, ngườGmi tiến ra mở cửa là hai nữdo Hồ trước đWQây Linh Trâm đnJã ban cho Vô Lệ. Hai nàng ta thấYDy nàng thì cung kính cúi đYnDầdu, Linh Trâm im lặng không nói, chỉdo âm thầXm đHmHánh giá. ChĩNp thấsYKy hai nữsYK Hồ kia trên mặt dâng lên cơ man pháFgun hồng, tấdon mát quanh thân thểgd là mùi xạjFM hương xen lẫn mùi phấZsIn son. Linh Trâm khề cườJi nhậCt, nàng đgdã nhận ra trong phòng lúc này đHYang có việc gì, vì thế chĩJZ cườJeni mà hỏi.

- ĐuờHYng Lang Vương đDâu?

- BấYDm Vương Hậu, đưTWang nghỉD ngơi bên trong!

Một trong hai nàng ta nói, giọng đqaiệu có chút run run. Linh Trâm hơi cau mày, nhìn thật kĩuuU hai nàng một hồi rồi mới nói với nữD Hồ áo tím.

- Muội tới tấjFMm cung của ta, cắFgup cho hai nàng ta được vật bồi bổ cơ thểImN. Được rồi, các người lui cẩD đWli, ta có chuyện gấJp cầqan bàn với y!

Nàng khoát tay, hai nữC Hồ nọ vội vàng bấi lạejYy ta ơn, sau đóo theo nữcW Hồ áo tím lập tứImNc rờYgdi đZsli. Linh Trâm nhìn tới hai thân ẩDnh nọ thì khề thở dài. “Ai... các người chĩWu ủy khuấDkt nhiều rồi. Sau này xong việc lớn ,ta nhấYnDt đDịJZnh sẽ trọng thưởng.”. Nàng bước vào, rẽ vào phía trong giườYnDng, chĩsYK thấpy Vô Lệ đUjeang nửa nằXm nửa ngồi trên đHYó, quầFDn áo và y phục xộc xệch. Trên tay hấmsln lúc này là một vò rượu lớn, hấHmHn đqBang nhấmCp từng ngậm từng ngậm. Chợt Vô Lệ dừng tay, ngắkXng mặt lên nhìn, hồi lâu mới cườKYHi khả khả mà buông bình rượu.

- Ai, ta đjqFang nhớ người... hấJZc hấYDc...

139. Chương 139

140. Chương 140: Tính Kế Lâu Dài

Thâu tóm Hoa Hạ

- Bá Ôn thúc, vị ca ca này thật kì quái nha! Thân thể bị thương tới mức này, ấy vậy mà vẫn còn có thể cười hay sao chứ?

Một giọng trẻ con cất lên, ngay sau đó là tiếng nam nhân khề cười mà đáp.

- Tiểu Sương, không nên nói thế. Vị ca ca này phải vô cùng nghị lực mới có thể sống sót khi thân thể bị tàn phế như vậy. Chắc chắn nghị lực bản thân vô cùng tốt, con nên học hỏi chứ đừng nên chê bai người khác!

- Ân, Bá Ôn thúc, con hiểu!

Nữ hài tử khẽ gật gật đầu, sau đó ù chạy ra ngoài. Để lại nam nhân tên Bá Ôn nọ lại trong phòng cùng với Minh Tiến.

Hắn lúc này đang nằm trên một cái giường trúc, toàn bộ thân thể quần băng kín mít, chỉ để lộ ra cái miệng cùng hai mắt đang nhắm nghiền. Hơi thở hắn lúc này trầm nặng, khó khăn. Nam nhân nọ thấy vậy thì hơi cau mày, đặt tay lên cổ tay quần đầy băng trắng ấy mà bắt mạch, nhắm mắt hồi lâu rồi mới mở mắt ra, thở dài.

- Đã hơn một tháng mà vẫn chưa hồi tỉnh, đây liệu có phải chân mệnh thiên tử thực sự hay chỉ là một cái chân mệnh sớm hiện chóng tàn?

Nam nhân khẽ lắc đầu, sau đó nhắm mắt xuất thần. Chợt phía bên ngoài vang lên một thanh âm nam nhân the thé, cao vút hướng vào bên trong.

- Lưu đại nhân, người có nhà không?

Nam nhân nọ cau mày, đắp chăn cẩn thận lên người Minh Tiến, sau đó xoay người bước ra ngoài. Chỉ thấy ngoài cổng có bốn người nam nhân, người đi đầu mặc y phục nho sinh. Y khoảng chừng ngoài ba mươi, lông mày rậm, nét mặt vuông vức, vững trãi. Cặp mắt sắc lạnh có thần, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết không phải người bình thường. Bên trái y chính là một nam nhân khác mặc áo nô bộc, thân hình nam nhân này tựa hồ như đã quen thói khúm núm, khuôn mặt nhợt nhạt trắng bệch, nổi lên một bộ dạng mặt dơi tai chuột. Hai người phía sau khá lực lưỡng, thân mặc thô y màu xám. Nhìn ai cũng lưng gấu thân hùm, sau lưng đeo đại đao đường như là hộ vệ.

Nam nhân mặc áo nô bộc thấy Bá Ôn bước ra thì lập tức cười nói.

- Lưu đại nhân, ta đưa...

Giọng điệu the thé cất lên, Bá Ôn không để y nói hết câu, đã chặn ngay.

- Hoa công công, ta vốn là một thường dân. Cầu ngài đừng dùng cách xưng hô này!

- Bá Ôn, ngươi vẫn khỏe chứ?

Nam nhân thân mặc y phục nho sinh nói, chất giọng khá nặng, trầm thấp đầy quyền uy. Trên mặt y lúc này lộ ra một cỗ thần sắc lúng túng, hai tay khẽ nắm chặt cây quạt ngà mà xiết lấy. Bá Ôn nhìn thấy hành động này thì cười nhạt, khẽ gật đầu không đáp. Giọng của Hoa công công lại the thé cất lên.

- Lưu Bá Ôn, ngươi thật vô lễ. Trước mặt Hoàng...

- Hoa Vinh, đây là truyện của ta và Bá Ôn, ngươi không cần xen vào!

Nam nhân nho sinh khoát tay nói, tức thì Hoa Vinh im lặng, cúi đầu lùi lại. Cùng hai hộ vệ lùi lại mười bước, cung kính đứng phía xa. Bá Ôn vẫn không mảy may thay đổi sắc mặt, nam nhân thư sinh thấy vậy thì lại càng luống cuống, y khẽ nói.

- Ta... ta tới để thăm mộ Quyên Thủy... Ai... đã mười năm rồi...!

Y nói xong thì thở dài, trên mặt Bá Ôn lập tức thay đổi, sắc mặt trở nên đỏ bừng như kẻ say. Vươn tay chỉ thẳng tới trước mặt nam nhân mặc nho y mà phát tiết giận giữ.

- Nguyên Chương, ngươi cút... cút ngay cho ta... Ngươi có tư cách gì mà tới đây đòi thăm viếng? Chính ngươi đã bức ép nàng ấy tới tử lộ, vậy mà ngươi còn dám vác mặt tới đây sao?... Cút, cút ngay cho ta!

Bá Ôn hét lớn, mắt long lên những tia lửa hận thù hướng về phía nam nhân mặc nho y. Ba kẻ phía ngoài nghe vậy thì cau mày, nhưng nam nhân nho y đã có chỉ dụ, vì thế chỉ có thể im lặng đứng nhìn. Nam nhân nho y nghe thấy vậy thì thoáng run rẩy, sau đó hít vào một hơi mà nói.

- Ta biết ngươi yêu nàng... nhưng ta cũng yêu nàng ấy...

- Câm miệng, ngươi còn dám nói thế sao? Lúc ngươi định cưỡng bức nàng ấy, sao ngươi không tính đến lúc này? Yêu?... Ha ha ha, ta phỉ nhổ vào cái từ đó của ngươi!... Phì!

Bá Ôn mặt càng lúc càng đỏ, phun thẳng một ngụm nước bọt vào mặt Nguyên Chương. Ba kẻ phía xa đều a lên phần nộ, định bụng lao tới. Nguyên Chương giơ tay cản họ lại, sau đó lấy ống tay lau mặt, y nói.

- Nguyên Chương ta nói đều là thật lòng, Bá Ôn ngươi không tin hay sao? Năm đó ta quả thực vì quá si mê, lại nghe lời ngu thần xúi dục nên mới làm ra như vậy. Mười năm nay, trong lòng ta không lúc nào thanh thản!

Nói xong, y thở dài. Bá Ôn nghe thấy vậy thì cười nhạt, đột nhiên ho lên mấy tiếng, sau đó khạc ra một búng máu tươi. Thân hình y có chút run rẩy, Nguyên Chương thấy vậy thì sắc mặt lo lắng, định tiến tới gần.

- Dừng!

Bá Ôn xua tay mà nói, sau đó dùng ống tay áo mà lau máu, nghiêm giọng nói.

- Nguyên Chương, nể tình ta và ngươi từng là bằng hữu, ta khuyên ngươi nên về đi. Ngươi nói ngươi không yên ổn, vậy tại sao trong trận Vũ Doanh lại mang Hoàng Hậu man tộc về nhập vào hậu cung? Trong trận Nguyên Hà tại sao lại bắt con gái Hạng Tiến về làm phi? Hừ, ngươi chỉ là một kẻ giả dối mà thôi!

Nguyên Chương mặt dần dần đỏ lên, càng lúc càng đỏ, y dường như đã hết nhẫn nại mà quát lên.

- Ta là Chân mệnh thiên tử, là con của trời. Là Hoàng đế vĩ đại nhất của cả Hoa Hạ này, ta muốn gì người có quyền cản ta sao? Chính ngươi nói ta là Chân mệnh thiên tử, chính ngươi nói ra điều đó đẩy Lưu Bá Ôn!

Bá Ôn khê sững người, nhưng sau đó chỉ quay lưng đi vào trong, để lại một câu cười cay đắng.

- Có lẽ lúc đó ta nhầm... lúc đó ta bói nhầm... ha ha ha...

Tiếng cười chua chát ấy khiến Nguyên Chương sắc mặt khê biến, nhưng sau đó lại giúp y bình tĩnh lại. Nguyên Chương khê thở dài, phất tay gọi mấy kẻ kia, nói.

- Hồi cung!...

U Châu, Hiếu Văn trấn, Minh Gia Trang.

Đào Nhượng Hồng trên mặt thần thái ngưng trọng, bà khê đảo mắt nhìn tới tất cả các nữ nhân một lượt. Sau đó lại đưa mắt nhìn tới một đồng những rương hòm lễ vật đủ loại được chất thành đồng lớn trước sảnh. Đám rương hòm này cơ man là lựa là gấm vóc, được vật, đan thư, nguyên tài liệu... Hiếm có cũng có, cổ quái cũng có. Bên cạnh đó là vô số các bái thiếp bọc lụa vàng, đang xếp thành một chồng cao tới nửa trượng. Bà khê lắc đầu, vươn tay nhấp một ngụm trà, sau đó mới nói.

- Mọi người, nếu cứ để tình huống này tiếp diễn, chỉ e không hề thuận tiện về sau này, đặc biệt là việc tu luyện của các cô. Các tông môn của U Châu từ lớn tới nhỏ liên tiếp cho người bái kiến, lại đưa lễ vật cùng vải vóc nói là vì ngưỡng mộ Minh Tiến, muốn kết giao. Kỳ thực chỉ là che mắt, mục đích chính lại là muốn Minh Tiến tới gia nhập tông môn của họ, giúp họ dương danh U Châu.

Đào Nhượng Hồng dừng lại một chút, lát sau mới tiếp.

- Các cô đều là những người trẻ tuổi, lịch duyệt tu tiên giới khác nhau, vì thế có cách suy nghĩ trái ngược với ta. Cái đó là tự nhiên. Nếu như là truyện khác, ta nhất định không can dự, nhưng vì sau này Minh Tiến cũng là lang quân của Dao Nhi, nên ta phải nói để tránh sau này một phen hối không kịp!

- Đào tiên bói, mong người chỉ điểm. Chúng tiểu nữ xin nghe!

Liên Liên đứng lên, cúi đầu bái lễ. Lập tức Như Như, Ngân Nguyệt, Bạch Phụng, Bạch Hổ và ngay cả Kỳ Dao cũng đứng lên, cúi đầu bái lễ. Hành động này của các nàng làm Đào Nhượng Hồng ánh mắt có chút tán thưởng, bắt ép các nàng ngồi xuống, bà mới nói tiếp.

- Minh Tiến thân là Phật tu, nhưng lại không phải người xuất gia. Thêm nữa, sự hiện diện của Hắc Cuồng Long...

Bà nói tới đây, khê lừ mắt liếc tới hắc kiếm đặt trên bàn. Hắc kiếm dường như có linh tính, khê run lên rồi lập tức hóa thành hắc long. Hắc long khê cúi đầu, ừ ừ nói.

- Ta không cố ý mà!

- Sự hiện diện của Hắc Cuồng Long cùng với sự mạo nhận của y đã làm cho các tông môn chú ý tới Minh Tiến. Thêm nữa, Minh Tiến trên danh nghĩa là sư thúc của Phương trưởng Thiên Hồng Tự. Có thể tùy ý điều động nhân lực trong tự, vì điều này mà các tông môn khắp U Châu càng thêm sôi sục... Hậu quả là đây!

Đào Nhược Hồng nghiêm giọng nói, chỉ tới đồng đồ cùng bái thiếp chất đồng trước mặt. Hắc Cuồng Long dường như quá xấu hổ, lập tức hóa lại thành hắc kiếm trên bàn. Đào Nhược Hồng hừ nhẹ, sau đó chậm rãi nói tiếp.

- Các cô nương... ngay cả con nữa, Dao Nhi... Thời gian gần đây, các cô nương đều vì vương bận và lo lắng truyện này nên không thể tập trung cho tu luyện, đúng không?

Đào Nhược Hồng nghiêm giọng nói, lập tức các nàng kia len lén nhìn nhau, sau đó gần như cùng một lúc mà gật đầu. Đào Nhược Hồng thấy vậy thì khẽ cười, sau đó ôn tồn nói.

- Thân là nữ nhân, lo cho lang quân mình cũng là một bổn phận. Ta cũng là nữ nhân, đương nhiên biết rõ việc này, vì thế ta không có quyền trách cứ. Nhưng ta chỉ lo lắng một việc, đó là sẽ càng lúc càng có nhiều lễ vật cùng bái thiếp sẽ được đưa tới Minh Gia Trang này. Sự việc sẽ càng lúc càng rối ren gấp bội!

- Vậy thì phải làm sao bây giờ?

Như Như sốt sắng hỏi, Ngân Nguyệt thì khẽ cau mày. Tình huống này quả thật khiến nàng cảm thấy khó giải quyết. Nếu như đơn thuần từ chối, chắc chắn đám người nọ sẽ cho rằng lễ vật như thế chưa đủ hậu, chưa đủ sức hút nên sẽ càng tăng cường lễ vật lên, thậm chí là cướp giật của kẻ khác. Nếu như thẳng thừng từ chối, sẽ khiến cho nhiều kẻ phật ý gây ra thù hận, việc Minh Tiến sau này xuất hành ắt sẽ có kẻ cố ý âm thầm gây khó khăn.

Đào Nhược Hồng nhìn nét mặt khẩn trương của các nàng, trong lòng khẽ gật gù. Bà nói.

- Ta đã có cách!

- Là cách gì vậy, người chỉ cho ta đi!

Bạch Hổ sốt ruột, chạy tới bên cạnh Đào Nhược Hồng mà lắc lắc tay bà. Đào Nhược Hồng khẽ xoa đầu nàng, sau đó mới nói.

- Chúng ta cần để Minh Tiến xuất hiện, công cáo không thích ràng buộc với bất cứ tông môn nào. Nếu quá căng thẳng, có thể thông báo lập riêng ra một tông môn!

- Nhưng chàng ấy hiện không có ở đây, hơn nữa hành tung của chàng ấy giờ chúng ta không ai biết rõ... Kể cả là Ngân Nguyệt tỷ tỷ!

Bạch Phụng bồn chồn nói, Liên Liên cũng khẽ gật đầu đồng tình. Kỳ Dao nghe vậy thì thoáng cau mày, sau đó thẳng thắn đáp.

- Hắc Cuồng Long...

Vốn các nàng cảm thấy mùi mờ về hắc y nhân đã cứu Kỳ Dao, chẳng ai ngờ rằng chính nàng ta lại vô tình phát hiện ra Hắc Cuồng Long. Đào Nhược Hồng nghe đệ tử của mình nói vậy thì gật đầu, ánh mắt nhìn nàng đầy tán thưởng, nói tiếp.

- Ta tính toán rồi, khoảng lập xuân sang năm, chúng ta sẽ lập đàn thông cáo. Trong khoảng thời gian ấy, nếu như Minh Tiến trở về được là điều tốt, còn không thì cứ theo ý đó mà làm. Ngay bây giờ, ta sẽ nhờ Trương Dạ Nguyên truyền cáo...

Linh Sơn, Kim gia.

Trước đại môn của Kim gia, Kim Minh lúc này đang đứng trước mặt Kim tộc trưởng – Kim Oanh mà chấp chịch cúi đầu lạy ba lạy, nàng đang chuẩn bị tiến cung. Kim Oanh trên mặt nước mắt lưng tròng, khẽ vỗ về an ủi nàng vài câu rồi đích thân đưa lên xe. Cỗ xe chậm rãi rời đi, Kim tộc trưởng nước mắt lã chã... thật là một hồi mẫu tử quyến luyến. Có kẻ nào nhìn thấy mà không khỏi thở dài cảm thán? Có nữ nhân

nào nhìn thấy lại không sụt sùi rơi đi vài giọt lệ? Nhưng thật sự có ai biết, sau những giọt nước mắt giả tạo ấy lại là một nụ cười ngoác tới tận mang tai?

141. Chương 141: Hồi Tỉnh

Kim Minh nhập cung, lại trải qua vô số những lễ nghi phức tạp. Cho tới lúc lên điện, dù là đối mặt với phụ thân mình, nàng cũng im lặng không nói nửa lời. Linh Trâm như đã hứa trước với Vô Lệ, lập tức hướng Hồ Vương xin ban hôn ước cho Kim Minh và Vô Lệ. Hồ Vương nghe nàng giảng giải một hồi, mặc dù là có chút không cam tâm nhưng đành gật đầu chấp thuận. Linh Trâm thì cao hứng vô cùng, ánh mắt toát lên sự vui vẻ cực độ. “Bớt đi một thể lực tranh dành hậu cung, thêm một kẻ giúp giảm bớt áp lực ái ân của hai nữ Hồ kia với Vô Lệ. Chẳng phải là vẹn cả đôi đường hay sao?”...

Kim Minh lúc này đang ngồi yên lặng trong một gian phòng lớn, nơi đây là lầu ba của Đường Thập. Nàng khẽ thở dài đầy u uất, sau đó đột nhiên lấy từ trong ống tay áo của mình một viên hoàn đan màu đỏ như máu. Nàng tự đưa tới miệng mình, khẽ thì thào.

- Tiến ca... muội tới với huynh đây, xin hãy chờ muội!

Vô Lệ đang cao hứng vô cùng, rời yến tiệc chúc mừng mà rời về Đường Thập. Nhưng lúc lên đến nơi, hắn chỉ kịp hô lên một tiếng đầy kinh hãi. Chỉ thấy Kim Minh nằm đó, toàn thân trắng toát, lạnh lẽo như băng...

Sớm hôm sau, thông cáo Kim Minh lâm trọng bệnh qua đời khiến cả Linh Sơn bàng hoàng. Những nô bộc, những lão Hồ quen thân với nàng đều u uất, ảo não lắc đầu. Họ nhớ tới một vị tiểu thư vui vẻ, hoạt bát, hay giúp người đạo nào nay đã trở thành người cõi khác. Tin tức tới tai Viên gia, nhưng vì không để Viên Chính bị kích động, tất cả đều được lệnh im lặng. Kim Gia ngay lập tức treo đèn lồng trắng, toàn gia không ai không u sầu, có lẽ chỉ duy nhất có Kim Oanh cùng với vài kẻ thân tín là im lặng. Ngoài mặt tạo ra vẻ u sầu, nhưng trong lòng thì cười nhạt. “Hừ, tự sát sao... Người còn quá may mắn đấy” Kim Oanh nhủ thầm.

Hồ Vương ban quốc tang, lại cho người đem di thể Kim Minh ướp lại trong Băng Phách. Bảy ngày sau sẽ đưa về Kim Gia lo hậu sự...

Minh Tiến hé mắt, khung cảnh xung quanh hắn lúc này quả thật quá lờ mờ. Hắn khẽ vươn tay lên dụi mắt, vẫn vậy. Nhưng hắn chợt giật mình, a lên một tiếng đau đớn. Hắn cảm thấy toàn thân, nơi nào cũng đang truyền tới những cảm giác đau đớn kịch liệt. Ngoại trừ cánh tay phải còn tương đối lạnh lặn, tay trái, hai chân, thân thể... đâu đâu cũng là những cơn đau đớn truyền về. Hắn gắng gở bàn tay phải lên vuốt mặt, chỉ cảm thấy mặt mình cũng được bó bởi những lớp vải thì ngạc nhiên. Lại thêm một lần nữa giật mình, hắn nhìn thật kĩ bàn tay phải của mình, trên cánh tay ấy cơ man là những vết sẹo, nhiều chỗ vẫn đang rỉ máu. Nhưng những thứ đó không làm hắn quan tâm, hắn quan tâm tới thứ khác kia. Minh Tiến giờ lên cánh tay phải, tự lẩm bầm.

- Ta... ta đã thoát khỏi chú nguyên rồi?

- Bá Ôn thúc, ca ca kia tỉnh lại rồi!

Một thanh âm bé gái vui vẻ hét lên khiến hắn giật mình, hắn cố gắng nghiêng đầu qua, chỉ thấy có một bóng trắng lờ mờ đang chạy vụt từ chỗ hắn ra phía xa. Hắn chỉ lờ mờ thấy thế, sau đó bực bội mà buột miệng.

- Khỉ thật... Minh Tiến, không có kính thì quả mày thật vô dụng!

Có tiếng chân người trầm ồm bước vào, Minh Tiến thoáng giật mình, cố gắng nhìn. Chỉ thấy một bóng người mặc đồ màu xám trắng bước vào, lại nghe một giọng nói nghiêm trang, thanh âm pha lẫn chút vui mừng.

- Đứng cử động mạnh, tiểu huynh đệ. Toàn thân ngươi đang bị thương, cử động ắt sẽ đau đớn vô cùng!

Sau đó bóng xám nọ khẽ cầm cổ tay hắn, hồi lâu mới buông xuống, hỏi.

- Tiểu huynh đệ, ngươi giờ thấy sao?

- Ta muốn kính cận, ta giờ nhìn thứ gì cũng mờ mờ cả!

Minh Tiến buột miệng, sau đó lập tức im bật. Đây là chỗ nào, liệu có ai biết về thứ gọi là kính cận ngoài hắc kìa chứ? Nhưng trái với suy nghĩ của hắn, bóng xám nọ dường như đang gật đầu, vội vàng bước ra, lát sau đưa tới cho hắn hai vật. Một vật chính là Thiết Huyết, vật còn lại chính là một cái hộp gỗ màu đỏ. Minh Tiến cố gắng dùng tay phải và miệng để mở cái hộp, cầm lấy thứ trong hộp mà giơ lên trước mặt, hắn lập tức mỉm cười. Nhanh tay mở gong rồi đeo lên mặt, đây chính là cặp kính cận của hắn, cặp kính mà lúc hóa thân thành Bạch Hùng ở Bạch Miêu trang, hắn đã quăng đi đâu chẳng rõ.

Bá Ôn thấy nam nhân bị thương nọ cười lên đầy vui vẻ, lập tức trong lòng lão thở phào một hơi. Nguyên là Bá Ôn trong một lần đi hái thuốc, vô tình nhìn thấy trên bầu trời mây đen vần vũ một góc nhỏ, lồi điện ì ùng. Sau đó từ trong đám mây nọ, có ba đạo ánh sáng lao xuống phía rừng cây trước mặt. Bá Ôn vốn là một người tinh thạo thuật chiêm tinh, vì thế không khỏi hiếu kỳ mà tiến tới. Theo những gì đã được đọc, nếu như là thiên tinh giáng, tức thì nơi đó phải có dị trạng phát ra sức ép mãnh liệt, nhưng lần này thì không.

Bá Ôn cứ theo hướng nọ mà đi, sau một hồi vất vả, cuối cùng cũng đã tới gần nơi thiên sa nọ. Nhưng Bá Ôn lại thêm một phen kinh hãi, lần này không hề thấy bụi đất, hố lõm đâu cả mà chỉ thấy phiến trước mặt có ba đạo ánh sáng, một xanh lục, một đỏ, một hoàng kim đang lập lòe phát sáng. Điều này khiến Bá Ôn càng lúc càng kinh ngạc, liều mạng tới gần. Cho tới khi thấy rõ mọi việc thì không khỏi kinh hãi. Chỉ thấy trong ba đạo ánh sáng nọ là ba thân ảnh nhân dạng, màu đỏ và hoàng kim là nam nhân, màu xanh lục là nữ nhân. Nam nhân trong luồng sáng màu hoàng kim dường như đang nằm trong một bọc vải lớn.

Xích Nha và Phi Yến im lặng đứng đó, khẽ nhìn tới Bá Ôn phía trước mặt lộ ra ý đề phòng. Phi Yến nheo mày, lập tức trên mắt thanh quang đại thịnh mà chiếu tới Bá Ôn. Nhìn tới ánh mắt ấy, Bá Ôn trong lòng run sợ cực hạn, muốn đi nhưng chân khôn tài nào bước đi nổi. Ánh mắt nọ như lưỡi dao, mò, khoét, đào bới xem xét nội tâm y. Hồi lâu mới dừng lại, Xích Nha nhìn qua Phi Yến, thấy nàng ta gật gật đầu thì cũng gật nhẹ, hướng tới Bá Ôn mà nói, thanh âm âm âm như sấm gào khiến Bá Ôn run lên vì sợ hãi.

- Nhân loại, chúng ta là Long nhân, chúng ta cần người tương trợ. Sau này ắt có hồi đáp!

- Tương... tương trợ?

Bá Ôn run rẩy đáp lại, hô hấp gấp gáp khó khăn. Phi Yến khẽ cười, đạo ánh sáng quanh thân hình hai người vụt tan biến, để lộ ra một cặp nam nữ tuổi trẻ. Nam thì uy vũ, dũng mãnh; Nữ thì kiều mị, thướt tha. Phi Yến khẽ cười, nói tiếp.

- Chúng ta cần người trợ giúp, sau này có ước nguyện gì, chúng ta đều dốc lòng báo đáp!

- Bất cứ điều gì?

- Đúng vậy, bất cứ điều gì!

Xích Nha khẳng định, Bá Ôn thoáng giật mình, sau đó lại lắc đầu, tự lẩm bẫm một mình.

- Điều ta muốn là nghịch thiên ý, các người dù là Long Thần cũng không thể làm được!

Xích Nha và Phi Yến không chú tâm, chỉ cho rằng Bá Ôn đang tự suy tính thì im lặng. Bá Ôn lát sau mới đáp, cung kính ôm quyền bái.

- Ta không cần gì cả, nếu hai vị Long Thần cần gì, tự nhiên ta sẽ dốc lòng làm cho kì được!

- Không có gì to tát cả, chỉ cần chiếu cố giúp chủ nhân chúng ta!

Phi Yến nói, sau đó lại tiếp.

- Chúng ta sắp phải trở về Linh Giới, vì vậy mong người giúp đỡ chủ nhân. Sau này có yêu cầu gì cứ nhắm hướng tây nam, thấp hương cầu khẩn. Tự khắc ứng nghiệm!

Nói xong thì cả hai vội cung kính quỳ xuống, bái lạy nam nhân trong đạo ánh sáng hoàng kim một bái, Xích Nha tới gần Bá Ôn, đưa ra hai vật. Một vật chính là Thiết Huyết, vật kia là một cái hộp gỗ màu đỏ, nói.

- Phiên người sau khi chủ nhân tỉnh lại thì giao lại cho người. Trong này đã lưu lại ngôn ý của ta, giờ đã chậm trễ, cáo biệt!

Xích Nha bái một bái, Phi Yến cũng nhún mình thi lễ. Bá Ôn vội vàng đáp lễ, khi ngẩng đầu lên chỉ thấy phía trên cao có hai con rồng đang bay lên, rẽ mây đen mà tiến vào. Một con rồng toàn thân đỏ rực những lửa, một con khác thì toàn thân phiến vảy màu lục, tỏa ra ánh thanh quang. Ngay khi cả hai chui vào mây đen, lập tức sấm gầm vang trời, ì ùng hồi lâu rồi tan biến...

Bá Ôn lúc này nói lại, Minh Tiến nghe vậy thì gật đầu, đưa Thiết Huyết áp tới trán.

“Chủ nhân, khi người đọc tới những dòng này thì ta và Phi Yến đã tiến về Vô Gian Giới của Linh Giới, vĩnh viễn không thể trở lại thế gian. Ân nghĩa chủ nhân đã giải cứu chúng ta, cho chúng ta nơi cư ngụ thật không lẽ nào bồi đáp cho đủ. Giếng nước người vô tình ngã vào chính là Vô Gian thủy – liều được vật giải đi chú nguyện cho cả hai chúng ta. Đây là phúc trong họa của ta và Phi Yến, nhưng cũng may mắn là chúng ta kịp thời hồi phục lại toàn bộ năng lực, mau mắn dùng chân lực bản thân mở ra một thông đạo để cứu chủ nhân. Đây chỉ là một chút báo đáp nhỏ, mong chủ nhân đừng nên nặng lòng vì nó. Hai chúng ta trở về Vô Gian Giới, vì thời gian quá gấp gáp nên chẳng thể tìm những kì trân dị bảo đủ để báo đáp ơn sâu. Chỉ có thể để lại một chút ít năng lực của mình, mong chủ nhân hạ cố thu nhận lấy. Xích Nha ta để lại trong người chủ nhân một phần long huyết của Thiết Long, chỉ cần một phần này cũng đủ để chủ nhân có thân thể cường hãn, đao thương thông thường khó có thể xâm phạm, ngay cả độc dược cũng vậy. Xong, với Phi Yến, năng ấy chỉ có bản lãnh về y dược, mà kiến thức đó thì quá mức khổng lồ, không thể truyền thụ lại trong một quãng thời gian ngắn ngủi. Vì thế năng ấy để lại Thần Long Lãnh Thủy, chính là khả năng thông thiên triệt địa của Thần Long. Nhưng là không biết chủ nhân có thể truyền thừa được bao nhiêu, cái này còn tùy thuộc vào cơ duyên của người. Mong người sớm phi thăng, chúng ta có thể tái ngộ tại Linh Giới, để Xích Nha ta và Phi Yến gặp mặt bái tạ. Xích Nha lãnh bút.”

Minh Tiến im lặng, nhắm mắt mà đọc ngôn ý của Xích Nha. Đương nhiên với hai người bên ngoài, ngoại trừ Bá Ôn thoáng trầm ngâm, còn đầu Tiểu Sương thì tò mò vô cùng, ánh mắt chăm chú nhìn tới vị ca ca toàn thân băng bó nọ. Tiểu cô nương chị hận không thể tháo sạch băng vải, tận mắt nhìn xem rốt cuộc người này là kẻ kì quái tới mức nào.

Tiểu Sương trong lòng tuy nghĩ vậy, nhưng rất nhanh hai má đỏ lên, “Bá Ôn thúc thường hay nói Nam nữ thụ thụ bất tương thân. Ta vừa rồi suy nghĩ quả thật ám muội nha!”. Chợt nàng giật mình kinh hãi, ngay cả Bá Ôn cũng giật mình, mắt mở to nhìn tới. Chỉ thấy trên bàn tay phải, nơi mu bàn tay của kẻ trên giường đột ngột phát sinh hiện tượng kì quái.

Trên cánh tay Minh Tiến, bất ngờ bốc lên một đám lửa đỏ rực, trên đôi mắt đang nhắm kia thì còn kinh hãi hơn. Chỉ thấy hần khê mở mắt, con người lập tức biến thành một màu xanh lục, trong con người như lưu chuyển hàng chục tia quang mang rực rỡ. Điều khiến cả hai người kinh sợ, đó chính là sau đó con người hần như bị chế độ, trông y như mất rấn.

Tiểu Sương hốt hoảng hét lên.

- Á... Rắn thành tinh...!

Sau đó lặn ra ngất xỉu, Bá Ôn quay người lại, đỡ tiểu cô nương nọ ngồi vào trên ghế trúc, dựa lưng vào tường. Sau đó lại quay lại nhìn tới Minh Tiến, nhưng dị trạng lúc này hoàn toàn biến mất. Chỉ thấy con người hần lại hóa thành màu đen như cũ, có khác, chỉ là nơi mu bàn tay phải đã sớm xuất hiện một vết bớt màu đỏ hồng.

Minh Tiến mở mắt, khê nhìn xung quanh, cảm thấy ánh mắt của mình có gì đó vô cùng khác lạ. Lại nhìn tới nam nhân cùng vị tiểu cô nương nọ, sau đó hần khê cau mày mà nói.

- Đây là Hoa Hạ?

Bá Ôn thoáng sửng người, sau đó vội vàng gật đầu. Lại thấy hần nói.

- Người tên gọi Lưu Bá Ôn?

142. Chương 142: Biến Hóa

Bá Ôn lại một lần nữa cảm thấy ánh mắt hắn cũng đồng dạng với nữ nhân đạo nọ, cũng mang cuộc xằng đào bới trong nội tâm mình thì sợ hãi. Nhưng sau đó lại cảm thấy có chút không đúng, dường như người này không có năng lực mạnh như vị cô nương kia. Nếu như với nữ nhân đạo nọ, toàn bộ nội tâm lão đều bị người ta mổ xẻ để quan sát. Nhưng với nam nhân trước mặt, hắn dường như chỉ dạo qua bên ngoài, không hề xâm phạm những nơi sâu kín của y. Bá Ôn thoáng thở phào, nhủ thầm. “Xem ra y quả thật là chân long thiên tử, dù ít dù nhiều cũng mang theo năng lực truyền thừa. Trời cao có mắt a!”.

Bá Ôn đang mải mê suy nghĩ, chợt giật mình khi nghe thấy tiếng hét của Tiểu Sương. Tiểu cô nương vừa tỉnh lại, mở mắt, đã thấy nam nhân toàn thân bọc vải nọ nhìn mình thì cả kinh. Nàng ta cho rằng hắn là Xà tinh hóa thành, thêm nữa những câu truyện Xà tinh ăn thịt người nàng đã được nghe nhiều nên sợ hãi mà phản ứng. Minh Tiến nhìn lướt qua vị tiểu cô nương nọ, sau đó cau mày mà nói.

- Điếc tai quá, ta không phải là Xà Tinh... Hơn nữa... hừ hừ! Một tiểu quỷ nhỏ bé như cô ta ăn không bỏ dính răng!

- Ai là tiểu quỷ? Ta lớn rồi à nha!... Ta đã mười hai tuổi mười tháng rồi, thêm hai tháng nữa là có thể gả cho người ta rồi nha!

Tiểu Sương tính trẻ con bộc phát, cáu giận mà nói. Nói xong thì hứ lên một tiếng, làm điệu bộ hất tóc giống các vị cô nương thành thực trong thôn nàng hay nhìn, xoay người bước ra ngoài. Bá Ôn thấy vậy thì chỉ cười mà lắc đầu, lại hướng tới hắn. Lão chưa kịp mở miệng thì đã thấy Minh Tiến nói trước.

- Ta tên Minh Tiến, ta không phải người Hoa Hạ!

Hắn thoáng trầm ngâm, sau đó mới nói tiếp.

- Phiền Bá Ôn thúc giúp đưa ta ra ngoài sân, ta cần sớm hồi phục thân thể, chứ để thế này thì khó chịu quá!

Minh Tiến nói, dùng luôn ngôn ngữ mà tiểu cô nương nọ vừa dùng. Hắn đã quan sát kỹ Bá Ôn, chỉ thấy ông ta tuổi tác khoảng ngoài bốn mươi, thân hình mảnh khảnh. Khuôn mặt dường như vì sóng gió mà xanh xám, trên trán nhiều nếp nhăn trước tuổi. Đặc biệt nhất, có lẽ là cặp mắt tinh anh, phẳng phất như phát ra những tia thấu hiểu lòng kẻ khác và bộ râu đuôi ngựa lốm đốm những sợi bạc. Bá Ôn nghe thế thì gật đầu, gọi Tiểu Sương vào phụ giúp một tay. Tiểu Sương tuy trên mặt đầy ý không muốn, nhưng lời của Bá Ôn nói thì nàng không dám cãi lấy nửa chữ. Minh Tiến nằm trên giường tre, ánh mắt ái ngại nhìn tới hai người nọ một hồi đàm địa, không khỏi cảm thấy xấu hổ vì cân nặng của mình. Hắn vận chân lực bản thân, cố gắng dùng công pháp khinh thân để giảm nhẹ trọng lượng. Tuy bản thân hắn lúc này tứ chi đều thương tổn, chân khí một số nơi bị cắt đứt mối liên kết. Nhưng dù sao cũng làm cơ thể nhẹ đi một phần, nhờ vậy mà cả hai có thể dễ dàng lôi cái giường đi nhanh hơn.

Ngoài trời, giờ đã bắt đầu nửa đêm. Trăng đã lên cao, tròn xoe, tỏa ra thứ ánh sáng mát dịu. Chiều tỏ hai bóng người đang thở hổn hển vì gắng sức, Minh Tiến thầm cảm kích, khẽ nói.

- Thật xấu hổ, làm phiền hai người quá!

- ...Ha... Người... người nặng như heo vậy á... Hai bốn cô nương... bốn cô nương... ha... hô...

Tiểu Sương phản pháo, nàng muốn cố ý đáp lễ lúc trước hắn dọa nạt nàng. Nàng là ai kia chứ? Nàng là Tiểu Sương, là cháu của Lưu Bá Ôn. Nàng tự hào vì vẻ đẹp của mình, mặc dù chưa đủ tuổi gả chồng nhưng đã có vô số nam nhân nhòm ngó. Tiểu Sương đúng là đẹp, rất đẹp, kiểu đẹp của một tiểu thư khuê các. Thêm nữa, nàng là cháu của Tể Tướng Lưu Bá Ôn, nhân vật nổi danh nhất kinh thành về đây ở ẩn. Danh vọng như vậy, nhan sắc như vậy có kẻ nào không ham? Nàng vốn tự tin về mình vô cùng, nhưng khi gặp Minh Tiến thì sự tự tin ấy tắt ngấm. Nàng thấy hắn ta cũng nhìn nàng, nhưng nhìn với một ánh mắt thờ ơ, như có như không... Tiểu Sương thở gấp, hít lấy hít để không khí như hụt hơi, dường như nàng đang cố gắng trút giận qua việc hít thở vậy.

Tiểu Sương đương nhiên không biết Minh Tiến tới từ đâu và lịch duyệt của hắn thế nào. Nàng đương nhiên không biết, bên cạnh hắn có vô số nữ nhân xinh đẹp, thậm chí còn có cả một Cửu Vĩ Hồ phong tình vạn chủng, nhan sắc tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành. Một tiểu cô nương như nàng thật sự chưa đủ để làm hắn mấy may chú ý. Thêm nữa hắn thân là phật tu, đương nhiên độ tĩnh tâm vô động hơn hẳn những kẻ tầm thường ở nơi này.

Bá Ôn sau một thoáng điều tức, hơi thở đã trở lại bình thường. Y hướng tới Minh Tiến mà hỏi.

- Minh công tử, người định làm gì ở đây?

- Bá Ôn thúc, đừng gọi công tử. Gọi ta Minh Tiến là được rồi... Còn ở đây, đương nhiên là muốn hồi phục thân thể!

Hắn nói, sau đó gắng ngẩng đầu lên, trên đôi mắt ánh lục quang xuất hiện, con ngươi lại xê đôi mà nhìn ngó khắp nơi. Điều này khiến Tiểu Sương giật mình, vội vã chạy núp sau lưng Bá Ôn, sau đó mới dám hé đầu ngó tới.

Minh Tiến sau khi chắc chắn xung quanh không có người, tức thì cố vận chân lực, để thân thể có thể cử động đôi chút. Hai chân và tay trái hắn đã tàn phế, vì thế không khỏi vận chuyển chân khí bị ứ tắc. Điều này khiến hắn cau mày, vận chuyển chân khí càng lúc càng mạnh, càng nhanh hơn, trong miệng thì nhẩm tới Phạm Âm Chân Kinh. Trong thân thể hắn, bắt đầu xuất hiện các điểm vàng lấp lánh ánh kim, chúng nhấp nháy, chớp tắt cứ như thể là đom đóm mùa hè. Càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày đặc hơn. Chứng kiến cảnh này, Bá Ôn lông mày khẽ cau lại, trầm ngâm không nói. Tiểu Sương thì lại càng tò mò, mắt mở to để quan sát dị trạng trước mặt.

Dần dần, các đốm sáng nọ nhiều lên, dày đặc hơn, đặc biệt là ở những nơi thương tổn thì lại càng nhiều. Xung quanh thân thể hắn lúc này là vô số kí ngôn phạm âm, chúng đan thành từng chuỗi, từng chuỗi như dây xích. Luân phiên vận chuyển xung quanh, tạo thành một lồng cầu lớn bao bọc lấy thân thể khắp nơi là vải trắng ấy. Ánh kim quang càng lúc càng rực rỡ, càng lúc càng phát sáng khiến không gian xung quanh như ban ngày, hình thành một cột sáng hoàng kim chiếu thẳng lên bầu trời...

Giờ đã là nửa đêm, tất cả mọi người đã sớm đi vào giấc ngủ, vậy nên chẳng mấy ai biết đến sự việc này. Nhưng trong hoàng cung, cách đó mấy trăm dặm, lại đang có người đứng im lặng, ánh mắt mông lung nhìn tới luồng kim quang nọ. Người này đứng trong một tiểu đình, thân vận hoàng bào thêu hình rồng đạp mây trắng, thần thái đầy quyền uy, tuy vậy lúc này sắc mặt y lại có chút nhợt nhạt, tự lẩm bầm một mình.

- Kim quang phương nam, có lẽ nào... là Lưu Bá Ôn?...

Minh Tiến lúc này ở trong trái kim cầu nọ liên tục điều động chân khí, từ đan điền rất nhanh xuất hiện một điểm sáng cực thịnh, nó len lỏi chạy tới vai rồi chui tới mu bàn tay phải. Lập tức nơi vết bớt nọ đỏ rực những lửa, sau đó lửa nhanh chóng lan ra toàn thân. Kì lạ là dù ngọn lửa này cháy hừng hực nhưng lại không hề thiêu cháy đám vải trắng trên người hắn. Trong trái cầu kim sắc, thân hình hắn biến thành một cây đuốc đỏ rực, bùng bùng bốc cháy. Điều này khiến cho Bá Ôn vốn trầm ổn, lúc này cũng không kiềm chế nổi mà a lên một tiếng kinh sợ. Còn Tiểu Sương, vốn đã há hốc miệng nhỏ vì ngạc nhiên, nay chỉ có thể dùng ánh mắt đầy rung động cùng sợ hãi để biểu lộ cảm xúc của mình.

Minh Tiến chủ động tiến vào nội tâm, tiến vào Linh Thành của bản thân. Hắn lướt rất nhanh qua ba quan môn, sau đó tiến nhập nội thành. Chỉ thấy tất cả mọi cảnh vật đang không ngừng tỏa ra kim khí thì vui mừng, thậm trí hắn còn bất ngờ nhận ra trên đầu hắn lúc này là một đám mây đỏ rực, tiếng sấm ì ùng hồi lâu không dứt. Sau đó là mưa, một cơn mưa với nước có màu đỏ tươi như máu. Khung cảnh kinh dị như vậy, nhưng hắn đứng trong mưa lại cảm thấy thoải mái vô cùng, cảm giác như thân thể được thanh tẩy, tràn đầy khí lực, sung mãn vô cùng.

Phía ngoài, hỏa diễm nọ đột ngột tiêu thất, sau đó từng luồng từng luồng hồng quang len lỏi khắp thân thể hắn, phát ra những luồng quang mang đỏ rực. Bá Ôn và Tiểu Sương dù không phải tu tiên giả nhưng cũng có thể nhìn rõ luồng hồng khí nọ vận động. Lại thêm một dị biến nữa khiến cả hai kinh ngạc tới ngẩn người. Chỉ thấy hai bàn tay, hai bàn chân nọ lớp băng trắng chợt vỡ vụn. Xương cốt bên trong dường như có linh tính, vận vẹo những thanh âm răng rắc rợn người, hồng quang bắn ra tung tóe. Để lộ ra hai bàn tay và nơi chân móng vuốt kim sắc, tiếp giáp đó là vô số đám phiến vảy màu bạc. Cứ như vậy, mỗi đoạn vải

bị nát vụn thì thanh âm răng rắc của xương cốt nọ lại vang lên, sau đó lớp vảy bạc nọ lại mọc ra thay thế, dần dần cho tới khi chỉ còn lại nơi khuôn mặt. Bá Ôn lúc này trong miệng lẩm nhẩm những thanh âm cảm thán đầy bí hiểm. Tiểu Sương thì chỉ có thể ngây ngốc đứng xem. Lại thêm một lần dị biến nữa ,lần này khiến cả hai kinh ngạc , không tự chủ mà lui lại mấy bước.

Trên khuôn mặt đầu băng trắng ấy, đột nhiên băng trắng vỡ nát, bay tứ tung, để lộ ra một khuôn mặt đầy những vết sẹo ngang dọc. Nhưng sau đó mái tóc đen nọ lại hóa thành một màu bạc, các phiến vảy nọ như bao lấy xung quanh. Nơi trán chừa ra hai khoảng nhỏ, lúc này nhú lên hai nhánh sừng, ngân quang chói mắt. Trên mặt, đôi mắt nọ như hóa ra to hơn, con ngươi xẻ dọc, mắt hấn lúc này hoàn toàn biến hóa thành một màu ngân sắc. Sống mũi chột nhô cao, lỗ mũi giãn nở ra, hóa lớn. Bên cạnh mọc ra hai sợi râu dài tới tận thắt lưng. Xương hàm chột nhô cao, răng nanh mọc dài ra, thò ra sắc lạnh. Sau lưng xuất hiện một cái đuôi dài, nhẹ nhàng ve vẩy. Thân thể ấy chột chớp mắt, đưa hai cánh tay bắt chéo trước mặt, sau đó vung ra như thể đang muốn xé rách một vật nào đó, giữa mặt lên trời gầm lớn.

- Graoooo...!

Tiếng gầm ngân lên, trên trời như có hưởng ứng mà sấm sét ì ầm phụ họa. Một lát sau, hấn từ từ hạ xuống đất, khẽ chớp chớp mắt nhìn tới bản thân, lại tự nhủ thầm. “Thật là quái dị!”.

Hấn nhìn tới hai người, lại liếc mắt tới tiểu cô nương nọ, khoe miệng hấn khẽ cười. Minh Tiến khoát tay, vẫy vẫy về hướng Tiểu Sương.

- Tiểu cô nương, ta đang đói bụng đây. Xem ra ăn người cũng không tệ, nhưng lát nữa chắc hấn phải đi bắt thêm kẻ khác!

Tiểu Sương nghe vậy thoáng run rẩy, khuyu xuống đất, sợ hãi mà đáp.

- A... dừng, đừng ăn thịt ta... trong xóm còn có Lạc Lạc tỷ, trên kia đồi còn có Hoàn Kha tỷ... Người... người tới ăn thịt họ đi, đừng có lại đây ăn thịt ta...

Nàng run rẩy nói xong, tức thì òa lên khóc tảm tức. Minh Tiến thấy vậy thì cười lớn, sau đó nhìn qua Bá Ôn. Chỉ thấy y sắc mặt có chút cau có, hấn gãi gãi đầu. “Xem ra mình đùa hơi quá trớn rồi!”. Bá Ôn khẽ cúi xuống, vỗ về an ủi Tiểu Sương.

- Sương Nhi ngoan, nếu y dám sờ tới một cọng tóc của con, thúc sẽ bẻ răng lột da rút gân y ngay lập tức!

Tiểu cô nương nghe vậy thì khẽ gật đầu, sau đó chạy vụt vào nhà trong. Bá Ôn nhìn theo, cho tới khi tiểu cô nương khuất bóng, sau đó mới cau mày nói với hấn.

- Minh Tiến, có điều này người nên biết. Tiểu Sương thân mang mị cốt, ta đã cố gắng dùng được vật kìm hãm phát tác được hơn mười năm, người đừng nên trêu đùa khiến Tiểu Sương xúc động, như vậy không tốt đâu!

Hồi lâu,y khẽ thở dài, sau đó nói.

- Ta dám chắc, người là tu chân giả, chắc chắn cũng biết ít nhiều về nữ nhân mang trong mình mị cốt... Năm xưa Trụ Vương vì Đắc Kỷ có mị cốt mà trầm luân nhục dục, nước mất nhà tan... Ta không muốn Hoa Hạ lặp lại lịch sử thêm lần nữa... đặc biệt là không muốn Tiểu Sương tới bên cạnh hấn...

Bá Ôn nói, thanh âm càng lúc càng trầm xuống. Hồi lâu y im lặng, cuối cùng nhìn tới hấn mà nói.

- Người thế nào cứ để nguyên trạng thái hóa thân này sao? Mau trở về với nhân dạng đi!

Hấn gật gật đầu, thở nhẹ một hơi, lập tức tất cả biến hóa thành một làn sương bạc mịn mù rồi tiêu thất. Chợt một cơn gió đêm thổi tới, Minh Tiến rùng mình, theo bản năng vung tay che lấy hạ bộ. Hấn lúc này lỏa thể không một mảnh vải che thân, điều này khiến Bá Ôn không kiềm chế nổi mà phá lên cười.

- Ha ha ha... thôi, vào nhà. Để ta tìm y phục cho người!...

143. Chương 143: Mị Cốt

Sắc nữ xuất hiện

Nữ nhân mang mị cốt, thật sự hẳn cũng có chút hiểu biết qua loa. Chỉ biết nữ nhân này ngoài nhan sắc hơn người, bản thân tự mang mùi hương thơm quyến rũ nam nhân, họ còn là những người cực kì mẫn cảm, khả năng phán đoán vô cùng tinh tường. Nhắc tay, hạ chân... dù chỉ là một động tác nhỏ cũng khiến cho kẻ nhìn thấy hồn điên phách đảo. Các môn phái yêu tu, hay thậm chí là Cửu Vĩ Hồ cũng khó có thể có được mị hoặc như vậy, mị cốt chính là thiên phú trời ban. Nhưng nữ nhân mang trong mình mị cốt cũng thập phần thống khổ, họ gần như không tự chủ được bản thân mình, đặc biệt là những khi mị cốt bộc phát. Nói chung, gặp nữ nhân mang mị cốt là cực kì nguy hiểm với nam nhân. Trừ khi làm các nàng có thai, để mẫu tính dần dần trung hòa mị cốt; hoặc nam nhân có năng lực ân ái mạnh mẽ, đủ đáp ứng các nàng. Còn không thì hiếm có kẻ thỏa mãn các nàng, các nàng vì vậy mà biến thành nữ nhân dâm đãng, đi khắp nơi chỉ để cầu hoan. Tuy vậy, tỉ lệ để nữ nhân xuất hiện mị cốt không đủ để đếm trên đầu ngón tay. Nhưng một khi có, lại nữa là lọt vào tay các bậc đế vương. Chắc chắn vương triều đó sẽ mau chóng thoái trào.

Điều này do Vũ Nham những lúc rảnh hay lôi cổ tịch ra cho hắn đọc, bằng không chắc chắn hẳn chỉ cười mà cho rằng: “Nữ nhân mang mị cốt kì thực là nữ nhân có bộ khung xương đẹp mà thôi, chắc là như vậy!”.

Minh Tiến lúc này đã mặc một bộ y phục vải thô, nước vải có phần sần bạc. Bá Ôn thấy vậy thì cười đầy ái ngại.

- Hầy, mặc tạm a. Sáng mai ta sẽ đưa ngươi qua tiệm may của Nhu bà, giờ cũng không còn sớm nữa, mau đi nghỉ thôi!

Minh Tiến cũng chỉ cười, hẳn kì thật cũng chẳng quan tâm việc ăn mặc cho lắm. Miễn là không vướng víu, bất tiện hay hở hang là được. Bá Ôn cười, sau đó xoay người bước ra ngoài, hắn nhìn theo cho tới khi thân ảnh y đi khuất, lúc bấy giờ mới cầm lấy Thiết Huyết. Thiết Huyết nhận được chân lực truyền sang, tức thì run run lên từng hồi, tựa như đang vô cùng vui sướng khi gặp lại Minh Tiến. Hắc diễm cùng hỏa diễm lại bùng bùng cháy, Thiết Huyết tựa như một đứa nhóc, vui vẻ bay vòng vòng quanh thân thể hắn. Minh Tiến nhìn tới nó thì khẽ cười, lặng lẽ nhắm mắt xuất thần.

Cũng không biết là đã trải qua bao lâu, chợt một thanh âm hoảng hốt vang lên khiến hắn giật mình, choàng mở mắt. Lúc này trời đã sáng, Thiết Huyết vẫn đang tiếp tục chu trình của mình, vẫn lượn lơ qua lại bên cạnh hắn. Minh Tiến nhìn ra phía cửa, chỉ thấy Tiểu Sương đang đứng đó, tiểu cô nương đang lấy tay che đi cái miệng đang há hốc đầy ngạc nhiên của mình. Khi thấy hắn mở mắt, lại nhìn tới mình, Tiểu Sương luống cuống nói.

- Cái kia... cái kia... lửa ma chơi a...!

Thanh âm run rẩy, ngón tay chỉ tới Thiết Huyết đang lơ lửng cạnh Minh Tiến. Hắn hơi sững ra, sau đó bất giác cười lớn, điều này khiến hai má Tiểu Sương dần đỏ lên. Hắn cười mà nói.

- Ha ha ha... tiểu cô nương. Cái này của ta gọi là pháp bảo... tên nó là Thiết Huyết. Chứ nó không phải lửa ma chơi. Ha ha ha...

Tiểu Sương ánh mắt ngờ vực nhìn tới hắn, sau đó bạo gan tiến tới gần hắn thêm một bước. Hành động này là nàng lấy hết sức bình sinh mà làm. Vốn tối hôm qua, sau khi bị hắn dọa ăn thịt, nàng cả đêm mê những ác mộng. Sáng hôm nay, lại nghe lời Bá Ôn thúc mà vào gọi hắn dậy, trong lòng nàng vốn đã cực kì kinh hãi. Nào ngờ vừa bước vào đã thấy quanh hắn lơ lửng một thanh lửa ma chơi, không kiểm chế nổi là thất thanh hét lên.

Tiểu Sương nhìn tới Thiết Huyết đang lơ lửng bên vai hắn, nàng tò mò hỏi.

- Có thật... có thật không phải lửa ma chơi không?... Ta nghe mấy thẩm trong thôn kể, lửa ma chơi xuất hiện sẽ đi cướp xác đoạt hồn để sống lại a...

- Hầy, đã nói không phải là không phải kia mà!

Minh Tiến lắc đầu mà nói, tay hắn nắm lấy Thiết Huyết. Lập tức huyết diễm cùng hắc diễm nọ càng lúc càng bộc phát dữ dội, hắn nói tiếp.

- Đó, ta có sao đâu? Thật là vợ vẩn!

- Nhưng là... nhưng là ta sợ a...

Tiểu Sương hơi ngần ngừ, một lúc lâu ngẫm nghĩ mới nói được tiếp.

- Cho ta cầm thử nha, được không?

- Này, tiểu cô nương, nói chuyện sao mà kì cục quá đi. Chẳng có lẽ phép chút nào hết cả!

Hắn nghiêm giọng nói, trong lòng lại tính trêu nàng ta một phen. Tiểu Sương sau khi nghe vậy thì thoáng sững người, sau đó hai má đỏ lên, thở ra phì phì mà nói.

- Ai nói ta không phải thực nữ, nói năng vô phép? Là ngươi không nói tên mình, sao ta phải nói kia chứ? Hừ!

Minh Tiến cảm thấy trêu chọc nàng ta quả thật rất vui, vì thế mà quên bém mất lời dặn dò của Bá Ôn tối hôm qua. Hắn cười cười, sau đó nói.

- Ủ, ta sai. Được rồi... Hừm, ta là Minh Tiến. Vậy đã đủ chưa?

- Hừ, vậy mà cũng kêu ta nói năng không lễ phép, chính ngươi mới là kẻ không biết lễ phép thì có... Nghe đây, bốn cô nương tên là Lưu Sương, người gốc Thanh Điền này. Ta từ nhỏ mất đi phụ mẫu, sau đó theo Bá Ôn thúc lưu lạc khắp nơi. Giờ ta cùng Bá Ôn thúc trở về Thanh Điền này, từ quan ở ẩn!

Tiểu Sương nói, đoạn sau hơi ngập ngừng, sau đó thoáng im lặng. Minh Tiến đã vận Thấu Tâm Thuật, đương nhiên biết Tiểu Sương đang buồn vì chuyện của mình, hắn khẽ cười mà giờ ra Thiệt Huyết.

- Này, ươn!

Tiểu Sương e dè nhìn hắn, sau đó nhanh tay định đoạt lấy. Nào ngờ đầu hắn còn nhanh tay hơn, đã thu tay lại trước. Tiểu Sương thấy vậy thì dậm dậm chân đầy bức tức, nhưng sau đó mắt nàng lại long lanh lên. Tiểu Sương quyết định dùng sát chiêu với hắn – nước mắt. Quả nhiên nhìn thấy nàng như vậy, Minh Tiến ngần người ra, nhưng sau đó rất nhanh đưa Thiệt Huyết tới trước mặt nàng ta.

- Cầm lấy đi, đừng dùng nước mắt đánh lừa ta, ta có thể nhìn thấu nội tâm ngươi đấy!

Tiểu Sương nghe vậy lại càng mau nước mắt hơn, từ trước tới giờ, nàng chưa thấy có ai qua nổi chiêu thức này của mình. Thậm chí ngay cả Bá Ôn thúc cũng phải đầu hàng, nhưng lần này thì nàng hơi sững người. Chỉ thấy mắt hắn lập tức xuất hiện thanh quang, con ngươi bị xé dọc mà nhìn tới mình thì thoáng giật mình, vội vàng nắm lấy Thiệt Huyết mà quay lưng lại. Minh Tiến khẽ cười, sau đó vận vẹo cổ cùng toàn thân, khiến cơ thể phát ra những thanh âm răng rắc.

Tiểu Sương ôm lấy Thiệt Huyết, nàng chỉ thấy nó nhẹ vô cùng, thậm chí ngọn lửa màu máu đỏ nọ không hề làm bỏng tay nàng thì ngạc nhiên. Chơi đùa một hồi, tới khi quay lại thì đã thấy hắn ngồi xếp bằng ngay ngắn trên giường, nhắm mắt im lặng. Tiểu Sương tò mò, lấy tay chọt chọt thử vào tay hắn, không có phản ứng. Nàng lại càng bạo gan hơn, chọt tới sườn hắn, hắn vẫn im lặng. Điều này khiến nàng cảm thấy hiếu kì không thôi. Nếu như Tiểu Sương là tu tiên giả, chắc chắn nàng chẳng hề lạ gì những hình tượng đả tọa này, nhưng nàng không phải là tu tiên giả.

Minh Tiến sớm phong bế giác quan, tiến vào Linh Thành nghỉ ngơi. Vì thế, cho dù Tiểu Sương có véo cả ngàn lần, thậm chí cù hắn cũng chẳng phản ứng. Nàng tò mò, khẽ để Thiệt Huyết xuống một bên, cởi hài bước lên giường, hai bàn tay nhỏ nhắn khẽ vạch mi mắt hắn lên... một bên, rồi cả hai bên. Nàng chỉ cảm thấy thú vị vô cùng, nhìn tới hai con ngươi lam sắc không hề cử động một cách chăm chú. “Nha... Tối qua vì hai người mà ta toàn gặp ác mộng a, ta sẽ trừng phạt ngươi!”. Nhưng chỉ một lúc sau lại biến đổi. “Bá Ôn thúc nói, đôi mắt vốn khó chữa nhất, kể cả dùng mắt kẻ khác ghép vào thì cơ hội nhìn lại được cũng chỉ có một thành. Nếu làm như vậy, hắn bị mù... lại bắt đền ta cả đời nuôi hắn thì sao?...”. Nàng nghĩ tới đây thì hai má hồng lên, nhớ tới câu truyện của mấy vị tỷ tỷ cố ý sắp đặt mình gả cho chồng giàu. “Chỉ cần lừa được y ôm mình, sau đó hô hoán y hủy hoại danh tiết mình, bắt đền y cả đời. Đương nhiên người ta vì mặt mũi sẽ chấp nhận mình ngay a!”.

Tiểu Sương thoáng cười nhẹ, nhưng sau đó giật mình kêu thầm không ổn. Nam nữ thụ thụ bất tương thân, đây không phải là nàng đang leo lên giường cùng hắn sao? Thoáng kinh hãi, nhưng sau đó nàng lại chăm chú nhìn tới mắt hắn, quan sát dị biến. Trong con ngươi Minh Tiến lúc này lập tức trở về bình thường, nhưng trong đó lại có ba tia sáng không ngừng quay tròn, tựa như đang đuổi nhau. Một hoàng kim, một

đỏ, một lam đang nối đuôi nhau luân chuyển. Tiểu Sương chăm chú nhìn tới, đột nhiên cảm giác trong thân thể mình cũng đang có thứ gì đó luân chuyển, vận động. Nàng cảm thấy thân thể mình dường như đang có biến hóa thì khẽ giơ tay lên nhìn, nước da của nàng lúc này dần chuyển từ màu trắng sang màu hồng phấn, tản mát bốc ra một mùi hương thơm ngát. Tiểu Sương cảm thấy thân thể chợt vô lực, ngã vào lòng nam nhân nọ, tay nàng như ma đưa lối, quỹ dẫn đường ôm lấy hắn, vuốt ve, mơn trớn. Có thứ gì đó trong nàng đang thức dậy, đang hồi thức nàng nhìn tới khuôn mặt hắn. Tiểu Sương cố gắng đứng lên, cặp mắt nàng lúc này biến hóa ra ươn ướt như vừa khóc, mị lực liên miên bất tuyệt. Qua sự phản chiếu của mắt Minh Tiến, nàng thấy rõ trên mặt mình càng lúc càng hồng thêm, môi cũng càng lúc càng đỏ mọng. Bất giác nhào tới mặt hắn, đặt lên môi hắn một nụ hôn.

Sự đụng chạm da thịt khiến thân thể Tiểu Sương thoáng run lên, nhưng sau đó là khoái cảm ngất trời. Tiểu Sương lúc này dường như không phải cô nhóc mới chưa đầy mười ba nữa, phong thái của nàng lúc này hoàn toàn là một nữ nhân thành thực. Nàng ôm , nàng hôn ,nàng cắn lên vai hắn, hai bàn tay không ngừng vuốt ve, giựt tóc nơi gáy hắn.

Minh Tiến choàng tỉnh, lại thấy những hành động này của Tiểu Sương thì giật mình. Lại nhìn tới mị nhân mê hồn nọ, trong lòng không khỏi một trận lửa dục bộc phát. Nhưng rất nhanh lý trí tự vận động, kích thích chân lực bản thân. Minh Tiến hồi tỉnh, vội vàng tụng niệm Phật Âm Chân Kinh, con người lập tức biến thành màu kim sắc, quanh thân các kí ngôn nối tiếp nhau xuất hiện. Nhưng dường như nó vô dụng với Tiểu Sương, chỉ thấy nàng ta hơi chậm lại một chút, sau đó rời khỏi người hắn. Lần này thì tiểu cô nương lại chủ động ra tay với thân thể chính mình. Nàng cởi dây lưng, khẽ kéo hai vai áo để lộ ra đôi vai trần trắng hồng, tự nghiêng má mà cọ cựa vào đó mà rên rỉ. Ánh mắt câu dẫn, lưỡi nhỏ khẽ liếm láp môi mà nhìn tới hắn. Minh Tiến cau có cực hạn, hắn biết mị cốt bằng một cách nào đó đã thức tỉnh rồi. Hắn vội vã tụng niệm Như Lai Quyết, lập tức sau lưng dần dần xuất hiện thân ảnh của Phật Như Lai đang tọa thiền, quanh hắn còn lơ lửng những luồng quang mang kim sắc của một đài sen lớn. Hai tay lập tức xuất hiện Phật thủ, hắn chấp tay trước ngực, kim quang càng lúc càng rực rỡ. Phật thủ còn chưa thành hình, chợt hắn cảm thấy một mùi thơm ngát áp sát tới, sau đó là một cảm giác đau nhói nơi cổ. Hắn kêu lên đau đớn.

- A...!

144. Chương 144: Huyết Ký

Bá Ôn đang khệ nệ bê những nia thuốc lớn bên ngoài, nghe thấy vậy thì vội vàng bỏ lại đồng dược vật, chạy vội vào trong buồng. Tới nơi, y giật mình kinh hãi khi nhìn thấy cảnh tượng trên giường lúc này. Chỉ thấy Minh Tiến đang ngồi theo tư thế thiền, quanh thân thể là vô số các kí tự kim sắc. Sau lưng hắn còn lơ lửng hồ xuất hiện hình ảnh của Phật Như Lai, trên mặt lúc này đầy nét đau đớn, mắt nhắm tịt lại. Tiểu Sương đang hai tay bầu chặt lấy cổ hắn, miệng nhỏ cắn vào cổ hắn tới chảy máu. Bá Ôn kinh hãi, vội vã gọi.

- Tiểu Sương, mau dừng lại... Minh Tiến, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Minh Tiến mở mắt nhìn tới, chỉ thều thào không ra hơi, căn bản yết hầu hắn đã bị Tiểu Sương nắm chặt. Tiểu Sương thì ngược lại, cười khanh khách, ngã vào trong lòng hắn, nhìn ra mà nói.

- Ô, Bá Ôn thúc, không có chuyện gì đâu nha. Chỉ là người tổn công kiểm chế ta, giờ ta đã thoát khỏi kiểm chế. Hi hi hi...

Thanh âm lạnh lạnh, ngân vang trong gian phòng. Bá Ôn thoáng cau mày, sau đó từ trong ngực lấy ra một tấm gương bát quái, chiếu tới Tiểu Sương mà quát.

- Thiên sinh mị cốt, ngươi không sợ ta có bát quái kính sao? Mau mau ngủ yên đi!

- Hừ, ta xuất hiện lần này là muốn lựa chọn người phù hợp nha ,không hề phá hoại gì. Bát quái kính của Bá Ôn thúc làm gì được ta chứ?

Khẽ liếm láp máu nơi cổ Minh Tiến, nàng quay ra mà nói.

- Ta đã tìm thấy một cỗ Phật thể, lại đã ném trải máu huyết của y. Nếu như sau này Bá Ôn thúc không chịu gả ta cho y, lúc đó đừng trách ta đoạn nghĩa vô tình!

Tiểu Sương khẽ cười lạnh, sau đó đột ngột lăn ra bất tỉnh. Minh Tiến lúc này mới thu công, cố gắng hướng tới Bá Ôn mà thều thào.

- Bá Ôn thúc... ta... cái này... ta...

Không nói được hết câu, hần chợt phun ra một ngụm máu lớn, sau đó cũng ngã ra bất tỉnh. Bá Ôn nhìn tới cảnh này, trong lòng càng cau có. Bé Tiểu Sương rời đi, lại lau dọn một phen. Cuối cùng lão thở dài đầy u ám.

- Nghiệt duyên, nghiệt duyên!... Không ngờ mị cốt lại có thể dùng máu huyết chân long để đánh dấu... Xem ra, ngày tàn của Hoa Hạ sắp tới rồi!...

Minh Tiến khẽ mở mắt, hần giật mình ngồi dậy, vội vã sờ tới cổ. Chỉ thấy quanh cổ là một dải vải trắng bó chặt lại, nơi cổ thì thoảng vẫn đau nhói lên, nhớ tới chuyện cũ mà giật mình. Hần bước xuống giường, xỏ giày bước ra ngoài. Chợt hần giật mình, phía bên ngoài chốc chốc lại vang lên hơi thở mạnh đầy đau đớn, thanh âm là của Tiểu Sương. Hần vội vàng bước ra, chỉ thấy Tiểu Sương đang ngồi giữa phòng, Bá Ôn đang cúi húi cạnh đó, tay thoăn thoắt châm từng cây kim vào các huyết đạo sau gáy. Y lúc này áo cũng đang ướt đầm mồ hôi, hơi thở trầm trọng. Cắm xong cây kim thứ chín, y đang thở phào nhẹ nhõm thì Tiểu Sương hét lên một tiếng, lập tức đâm kim nọ tự động bị đẩy hết ra khỏi gáy nàng ta. Lại nghe nàng nói.

- Bá Ôn thúc, thả Tiểu Sương ra đi...

- Không được, ta phải áp chế được mị cốt của con đã!

Bá Ôn nhăn nhó nói, ánh mắt thập phần đau đớn khi nhìn tới nàng. Chợt y kinh hãi, lùi lại một quãng xa. Cho tới khi định phải hần thì y mới giật mình, quay đầu nhìn lại. Minh Tiến khẽ ra dấu im lặng, sau đó chăm chú nhìn tới Tiểu Sương giữa phòng. Lúc này hần mới nhìn rõ ràng, Tiểu Sương đang bị trói chặt vào một cái ghế thái sư lớn, dường như là do Bá Ôn làm. Nhưng giờ đây nàng ta đột ngột đứng thẳng lên, dây trói đã đứt bung ra. Kinh hãi hơn cả chính là cái ghế lớn nọ, nơi hai bên tay vịn trói nàng lúc này đã nát như bột. Tiểu Sương vươn tay vuốt vuốt lại mái tóc, cười nhẹ mà nói.

- Bá Ôn thúc, ta đã nói là ta không phá phách kia mà. Sao thúc cứ phải gắng sức áp chế ta như vậy? Ta là Thiên sinh mị cốt, Tiểu Sương cũng chính là ta. Tại sao không thể để ta trở về nguyên trạng?

Bá Ôn run run khi nhìn tới cảnh nọ, lại nghe giọng điệu phong tình vạn chủng kia hướng tới mình thì lắc đầu.

- Giọng điệu kia... đâu phải là của Tiểu Sương?... Ta không phải muốn làm hại con, ta chỉ muốn con không lâm vào oan nghiệt... Không để Hoa Hạ này tới bước diệt vong...!

- Hi hi... Bá Ôn thúc, người lo xa quá rồi đấy. Ta đã tìm ra một phật thể, một nam nhân mang trong mình Long Huyết... Lê nào còn thêm để ý đến tên Chu Nguyên Chương nọ?

Tiểu Sương cười đầy mỉa mai mà nói, chung quy không hề quay đầu lại lấy một chút. Bá Ôn nghe vậy thì lại càng run rẩy, sau đó nói.

- Chính thể... Chính vì thế mà ta mới ngăn cản con... Bởi vì y chính là Chân Long, là Chân Mệnh Thiên Tử!

- Hi hi hi... Bá Ôn thúc à, người nhầm rồi... Chàng ấy tuy có Long Huyết thật, nhưng chẳng phải Thiên Tử gì đó đâu. Ý con đã quyết rồi, con sau này nhất định gả cho chàng ấy!

Tiểu Sương khẽ xoay người, hướng tới Bá Ôn đang đứng phía sau nàng mà nói. Thân thể nàng ta lúc này phỉm hồng, hương thơm ngào ngạt. Chợt hai má càng đỏ ửng, nàng đã nhìn thấy hần đang đứng đó. Minh Tiến thoảng cau mày, dùng ánh mắt mờ mờ mà nhìn tới, trong lòng lại nhủ thầm. "Cái gì mà gả ỉnh?... Hơ, ta không thích tiểu yêu tinh này!". Tiểu Sương ngó tới hần, sau đó khẽ cười mà đáp.

- Hi hi... Chàng không thích những tiểu cô nương, thậm chí thân hình này không đủ để cho chàng động tâm, ta nói đúng chứ? Bên cạnh chàng đã có không ít nữ nhân xinh đẹp, vì vậy nên chàng cảm thấy chán ghét ta đúng không?

Minh Tiến thoảng giật mình, chưa kịp phản ứng gì đã thấy Tiểu Sương tiến tới trước mặt hần. Hần giật mình, lùi lại, vô tình ngã phịch xuống chiếc ghế lớn phía sau. Nàng lại càng cười lớn, sau đó vươn người,

dùng hai bàn tay nhỏ bé áp lên má hần, nhìn sát tới mắt hần mà nói.

- Hừm... Ta đoán không sai mà, chàng đã có nhiều nữ nhân như vậy rồi a!... Được rồi, vậy chờ ta vài năm nữa, để xem chàng có dám làm ngơ trước ta không!

Tiểu Sương nói, hơi thở thơm ngát đầy khiêu khích ấy phả tới mặt hần khiến hần chợt run rẩy, gạt tay đẩy nàng ta ra. Tiểu Sương thấy hần phản ứng vậy thì che miệng cười khúc khích, sau đó ngồi hần lên đùi hần, mặt áp mặt hần mà nói.

- Chàng quả nhiên khác những kẻ khác nha, gần nhiều mỹ nhân như vậy mà vẫn còn thủ thân như ngọc, thật khiến ta khâm phục... Được rồi, chờ vài năm nữa, chàng nhất định sẽ thay đổi ánh mắt khi nhìn tới ta... Sau đó, dù chàng có né tránh, ta cũng nhất định cưỡng gian chàng, biến chàng thành của riêng mình!

Tiểu Sương ánh mắt đưa đẩy, nói, sau đó chòm đôi môi nhỏ bé ấy lên môi hần. Minh Tiến mắt vẫn tròn tròn, nhưng sau đó lập tức vận Phạn Âm Chân Kinh, bao quanh hần là những chuỗi kim tự lập lờ. Môi nàng rời môi hần, Tiểu Sương lập tức hai mắt tràn đầy mệt mỏi, tựa vào lòng hần mà nói.

- Ta giờ cảm thấy rất mệt, chàng hãy để cho ta ngủ ngon một chút, được không?

Sau đó khẽ nhắm mắt, lập tức thân thể Tiểu Sương biến trở lại thành màu trắng ngọc như trước. Nàng gối đầu lên ngực hần, hơi thở trở nên đều đặn dần. Minh Tiến từ từ thu lại chân lực, lại liếc nhìn tới Bá Ôn. Chỉ thấy y khẽ lắc đầu, sau đó quay lưng đi ra ngoài, chỉ để lại một câu thở dài u uất.

- Tiểu Sương đã chọn người, người nên chăm sóc tốt cho nó!...

Trong một hoa viên lớn, ngồi bên cạnh một cái bàn đá ngọc tinh xảo. Nguyên Chương lặng lẽ vuốt ve một thanh kiếm đang được đặt trong một cái hộp gỗ, trong hộp lót gấm đỏ đủ chứng tỏ thanh kiếm này không hề tầm thường chút nào. Y nâng lên, sau đó rút kiếm ra khỏi vỏ. Chỉ thấy một luồng sáng xanh sắc lạnh chợt lóe lên, thanh quang cùng hàn khí lập tức ào ào lan tỏa khiến cho vài cung nữ cùng thái giám đứng hầu đều nhất thời sợ hãi, không ai bảo ai mà tự động thoái lui thêm một bước. Duy nhất có một vị thái giám cao gầy, mặc một bộ y phục màu tím, thêu trí cầu kì hơn đứng bên cạnh y là vẫn còn yên vị. Thậm chí trong mắt người này còn lộ ra đầy vẻ kích động, chợt nghe Nguyên Chương hỏi.

- Vậy còn món đồ kia đâu, Hoa Vinh?

Y vừa nói, vừa múa kiếm một lượt. Thanh quang dưới ánh nắng hè loang loáng chớp lên, Hoa Vinh nghe tới lời Nguyên Chương thì giật mình, sau đó vội vàng quỳ phục xuống mà cúi đầu, nói.

- Xin Hoàng thượng trách phạt, vật kia hiện vẫn đang trong nội viện của Đông Xưởng...

Nói tới đây, Hoa Vinh ngược đầu nhìn lên. Chợt cảm nhận một luồng sáng xanh cùng hàn khí kề sát ngay cổ mình. Thì ra Nguyên Chương không biết từ lúc nào đã xoay người, đưa kiếm áp sát cổ hần. Hoa Vinh nuốt vào một ngụm nước bọt, hồi lâu mới đáp, giọng điệu run rẩy.

- Bẩm hoàng thượng, Đồ Long Đao là thiên hạ danh khí... bề ngoài đương nhiên chạm khắc vô cùng tinh xảo. Các thợ giỏi của Đông Xưởng hiện tại mới chỉ sao chép lại được bảy phần... Xin hoàng thượng thứ tội!

Nói xong, y lại phủ phục dưới đất mà bái lạy. Nguyên Chương nghe xong thì hơi cau mày, sau đó thu kiếm về. Nói tới Đồ Long Đao, đương nhiên sẽ nhớ tới một thứ danh khí song hành. Thứ đó, hiện đang nằm trên tay y - Ý Thiên Kiếm. Nguyên Chương khẽ cảm thán, sau đó mới rút kiếm vào bao, khẽ khàng đặt lại vào trong hộp gỗ. Hoa Vinh vẫn yên vị quỳ tại chỗ, Nguyên Chương nhìn tới thì lắc đầu thở dài, khoát tay.

- Đứng lên đi, ta xá tội!

Sau đó y nhấp một ngụm trà, cuối cùng mới nói.

- Ý Thiên – Đồ Long đương nhiên danh khí không nhỏ, thêm nữa để chắc chắn kẻ sách “Thay mặt đổi đào” không bị phát giác, cần thận là điều tốt!

- Đa tạ hoàng thượng, hoàng thượng anh minh!

Hoa Vinh khúm núm, thần sắc mười phần nịnh nọt nói. Nguyên Chương cười nhạt.

- Hoa Vinh, người theo hầu ta đã lâu, đừng nên vỗ mông ngựa thế nữa... À, việc ta giao cho, đã tìm ra tin tức gì chưa?

- Khỏi bẩm hoàng thượng, theo chỉ dụ của người, nô tài đã lựa chọn ba trăm Cẩm Y Vệ tinh anh nhất Đông Xưởng. Hiện tất cả đang đi dò la tin tức, chắc chắn sẽ sớm có tin hồi báo.

- Phái thêm một số người tinh nhuệ, âm thầm quan sát Lưu Bá Ôn, có điều gì bất thường thì lập tức báo lại cho ta!

Hoa Vinh nghe vậy thì hơi sững người, sau đó thận trọng hỏi lại.

- Hoàng thượng, người làm như vậy... Dù từ quan, nhưng danh vọng của Lưu đại nhân đương nhiên không nhỏ. Nhỡ chuyện này bị đám giang hồ chú ý, vậy không phải gây thêm phiền phức cho người hay sao?

Nguyên Chương khẽ cười, sau đó mới nói.

- Bọn chúng thì sao chứ? Trong tay ta không phải đã có Ý Thiên Kiếm và Đồ Long Dao hay sao? Có trong tay hai danh khí này, liệu có kẻ nào dám không cúi đầu? Mà lúc này chắc chắn chúng đang rối loạn lên vì thất lạc hai danh khí, nhất là đám người Cái Bang... Đâu còn thời gian mà lo bao đồng?

Hoa Vinh nghe xong khẽ cúi đầu, lập tức bái một lễ rồi lui đi.

Hoa Vinh nét mặt trầm ngâm, theo đường hậu hoa viên mà đi. Dọc đường y đi tới, các cung nữ, thái giám khác nhìn thấy y đều nhất mực cung kính cúi chào, sau đó mau mau né tránh sang một bên nhường lối. Họ đều có thể nhìn rõ nét mặt thâm trầm của y, thêm nữa y dường như không hề chú tâm tới những người chào hỏi – thái độ khác hoàn toàn với mọi ngày. Không ai bảo ai đều lặng đi, trong lòng thầm nhủ “Chắc y đang có việc không vui!”. Hoa Vinh cứ như vậy đi thẳng một mạch, sau khi rời khỏi hậu hoa viên thì tiếp tục đi dọc theo một con đường lớn, hai bên là hai bức tường đá xanh cao tới năm sáu trượng – nơi đây chính là cấm thành. Sau đó lại quẹo trái, theo hướng đó mà đi tới. Y vẫn trầm ngâm không nói, rảo bước đi như kẻ mộng du nếu như không bị đánh thức bởi hai thanh âm nam nhân uy vũ.

- Tham kiến Hoa công công!

Hoa Vinh có chút giật mình, nhìn tới phía trước. Y khẽ gật gù đầu, sau đó phất tay rảo bước tiến vào trong trước ánh mắt cung kính của hai kẻ nọ. Nơi đây là một đại môn lớn, cửa cao tới hơn bốn trượng, mái đá trạm trổ tinh xảo. Dọc hai bên là bốn bức tượng đá sừng sững, tạc hình bốn vị tướng đang đứng trang nghiêm cầm trường đao canh gác. Để tới gần được cánh cửa nọ phải đi qua ba hai mươi bảy bậc thang, ba nhịp nghỉ. Đứng cạnh cổng là hai nam nhân trẻ, thân mặc y phục màu xám, đai lưng màu đỏ, đầu đội mũ vải rộng vành màu đen. Cả hai đang đứng nghiêm trang, một tay chống sườn, một tay đặt lên chuôi đao đeo phía sau hông. Hoa Vinh tiến lên thêm vài bước, sau đó dừng lại mà nhìn lên phía trên cánh cổng, nhìn tới tấm biển lớn sơn lam dát vàng được treo ngay chính giữa. Trong tấm biển nọ là hai chữ lớn, nét bút thập phần cương mãnh – “Xưởng Vệ”...

- Đại ca!

145. Chương 145: Xưởng Vệ

Một nam nhân thân tầm thước, thân mặc y phục không khác gì hai người đứng gác bên ngoài, ngoại trừ nơi mũ vải đen có đính một miếng huy kí bằng vàng tiến tới phía Hoa Vinh mà bái lễ. Y thấy vậy thì khẽ cười, xua xua tay mà nói.

- Ở đây có người ngoài, Tòng đệ đừng nên xưng hô thế này!

Thanh âm y lúc này khác hoàn toàn, không hề the thé hay ẻo ọt như các thái giám khác mà lại thập phần cương khí, uy mãnh chẳng khác gì một nam nhân bình thường. Nam nhân nọ khẽ cười, phất tay gọi trà sau đó cung kính ngồi sang một bên. Cả hai chờ cho nữ hầu mang trà tới, bày biện xong xuôi sau đó cho tất cả lui xuống. Hoa Vinh lúc này nét mặt mới giãn ra đôi chút, nhấp một ngụm trà, y hỏi.

- Tòng đệ, Đồ Long đao đã chế tác lại tới đâu rồi?

- Đại ca, đã được tám thành rồi. Chỉ cần một vài ngày nữa là có thể hoàn thành!

- Ừm... Tốt lắm!

Y nói, mắt lim dim suy tư. Hoa Tùng thấy vậy thì cảm thấy ngạc nhiên, rụt rè hỏi.

- Đại ca... có phải... có phải là có sự việc gì không thuận... đúng không?

Hoa Vinh lắc đầu, lại nhấp thêm một ngụm trà, sau đó mới thở ra đầy nhẹ nhõm mà nói.

- Hoàng thượng chỉ dụ cho ta lựa thêm một số tinh anh, bí mật đưa tới giám sát Lưu đại nhân...

Câu này y nói ra khiến Hoa Tùng giật bắn người, chén trà trên tay rơi cả xuống đất, vỡ tan. Thanh âm đổ vỡ truyền ra khiến không ít Cẩm Y Vệ đứng gác bên ngoài đều toát mồ hôi lạnh, thân hình thoáng có chút run rẩy. Trong Xưởng Vệ này, không ai không biết Thống lãnh Cẩm Y Vệ - Hoa Tùng là em trai của Hoa Vinh - đệ nhất thái giám được thánh thượng ân sủng. Vì thế mà quyền lực Cẩm Y Vệ càng lúc càng lớn, như hổ mọc thêm cánh. Đã từng có nhiều lần Cẩm Y Vệ hành sự lấn át nhiều quan lại, các vị này tổ cáo lên thánh thượng yêu cầu xử phạt. Ấy vậy mà Hoa Vinh chỉ cần rí tai một hai câu, lập tức chuyện có thành không ngay. Tất cả đều chưa ai thấy Hoa Vinh nổi giận bao giờ, nhưng lần này, chỉ nghe thanh âm đổ vỡ kia, không kể nào là không khỏi cảm thấy rét run trong dạ.

Trái ngược với suy nghĩ của những kẻ bên ngoài, bên trong phòng lại hoàn toàn trái ngược. Hoa Vinh vẫn thản nhiên đặt chén trà xuống bàn, sau đó nói.

- Ta hiểu suy nghĩ của đệ, nhưng đây là chỉ dụ, ta chỉ có thể tuân theo mà thôi. Chúng ta là phận bề tôi, thế nên trung thành nên đặt lên hàng đầu. Lát nữa đệ chọn ra hai mươi kẻ giỏi nhất trong toàn bộ Cẩm Y Vệ đang có mặt trong Xưởng, bí mật phân phó nhiệm vụ này đi!

Hoa Tùng gật đầu, ngồi xuống ghế, nét mặt càng lúc lại càng trở nên cau có. “Lần trước vừa cử đi hơn ba trăm tinh anh, giờ trong Xưởng còn lại đa phần đều là những kẻ có khiếm khuyết. Mà lần này lại là bí mật giám sát Lưu Bá Ôn - đệ nhất công thần, nếu không khéo mà bại lộ, quả thật chỉ còn nước lấy đầu tạ tội...”. Hoa Vinh khẽ nhìn sang, sau đó lắc đầu.

- Tùng đệ, lẽ nào trong Xưởng chúng ta không còn tinh anh nữa hay sao?

- Đại ca, quả thật đệ không dám giấu diếm. Lần trước cử ra ba trăm người - ba trăm tinh anh này là những kẻ hoàn mỹ nhất, vô khiếm khuyết, võ công cao nhất đi thu thập tin tức rồi. Lúc này trong Xưởng dù còn hơn sáu ngàn người, tuy đông nhưng đa phần đều là có chút khiếm khuyết. Hoặc là có năng lực, nhưng võ công không cao; hoặc là có võ công cao, nhưng năng lực lại có khiếm khuyết. Thật sự lần này là nhiệm vụ quan trọng, hơn nữa lại là theo dõi Lưu đại nhân. Nếu không tốt mà để bại lộ, vừa làm mất uy danh Xưởng Vệ, hơn nữa lại làm mất mặt cả thánh thượng. Thậm chí còn có thể kích động đám nhân sĩ võ lâm, không chừng chúng còn tập trung bàn mưu tập kích người của ta. Như vậy chẳng là lợi bất cập hại sao?

Hoa Tùng nói, Hoa Vinh nét mặt thoáng trầm ngâm, sau đó dường như nhớ ra điều gì, nét mặt thoáng một nụ cười. Y nói.

- Tùng đệ, không phải trong Xưởng còn có Ô Nha đó sao? Tốt nhất đệ nên để họ nhận nhiệm vụ này!

Hoa Tùng trong mắt chợt lóe lên tia vui mừng, nhưng sau đó lại cau mày nói.

- Ô Nha ty toàn là nữ nhân, thêm nữa họ ngoài năng lực, võ công thì nhan sắc cũng thuộc hàng hiếm thấy. Nếu bây giờ xuất hiện nhiều nữ nhân xinh đẹp, ngày ngày qua lại trước nhà của Lưu đại nhân. Như vậy không phải giấu đầu hở đuôi sao? Hơn nữa khí hậu Thanh Điền xưa nay vốn khá khắc nghiệt, da dẻ nữ nhân vốn ít người trắng. Ô Nha ty thì ngược lại, nước da ai cũng trắng bóc như trứng gà, Lưu đại nhân vốn thần cơ diệu toán, lẽ nào lại không nhìn ra?

Hoa Vinh lại lâm vào trầm tư. Ngoài Ô Nha, quả thật không còn người nào khiến y thật sự yên tâm giao nhiệm vụ này. Nhưng những điều Hoa Tùng nói hoàn toàn có lý, vì thế mà y cảm thấy khó dần xếp. Trong phòng lại tĩnh lặng, chỉ còn hơi thở trầm nặng của hai người. Cuối cùng, Hoa Vinh đứng lên, chấp tay sau lưng mà đi đi lại lại quanh phòng. Chợt y dừng lại, khẽ nở một nụ cười đắc ý, nói.

- Tùng đệ, đệ cứ tung tin là thánh thượng sắp tuyển nữ nhân tiến cung. Sau đó sắp xếp thân phận cho Ô Nha ty là những người trốn tiến cung, việc chỉ dụ để ta lo!...

Không bao lâu sau, từ kinh thành truyền tin, thông cáo thánh chỉ tuyển nữ nhân nhập cung tới tất cả các thành thị của Hoa Hạ. Nhận được tin này, không ít gia đình giàu sang có nữ nhân mừng rỡ không thôi. Nếu con gái được tiến cung, may mắn được làm cung nữ hầu hạ thánh thượng. Hay may mắn hơn nữa là sinh hạ hài tử cho thánh thượng, như vậy không phải là một bước lên tiên hay sao? Nhưng không phải ai cũng nghĩ như họ, một bộ phận khác cảm thấy không hề thích thú, thậm trí tìm cách tránh mặt, bố trí cho con gái rời khỏi nhà, nương tựa nơi khác. Họ đa phần là các gia đình bình dân, nho gia, hoặc là con gái đã có người đính ước. Hoa Tùng lợi dụng điều này, bố trí cho hai mươi nữ Ô Nha vào vai các nữ nhân trốn tránh cuộc tuyển chọn.

Bá Ôn sau khi nghe tin tức này thì cau mày, lại thấy nhiều gia đình cùng xe cộ lũ lượt kéo về Thanh Điền khiến y không khỏi lắc đầu. Vốn thường, cho dù các gia đình này có chạy đến chân trời góc bể cũng vẫn không thoát nổi. Nhưng Thanh Điền này lại là nơi y cáo quan về ở ẩn, thêm nữa Nguyên Chương thường tránh động chạm đến thôn này nên càng lúc người kéo tới càng đông. Người mới tới, sau khi gặp thôn trưởng mua đất, cất nhà tạm, xong sau đó việc đầu tiên là đến bái kiến y, cầu xin y che chở. Bá Ôn đương nhiên gật đầu chấp thuận, phần vì tính cách thương người. Phần khác vì y cũng cảm thấy phản cảm với hành động lần này của Nguyên Chương. “Cách đây năm năm, không phải đã tuyển thêm hơn hai ngàn nữ nhân mới nhập cung sao? Thêm nữa, Mã Hoàng Hậu cũng là người có nhan sắc, tính tình vốn khắt khe. Lần này tuyển nữ nhân nhập cung, chắc chắn không ít nữ nhân sẽ bị sát hại bởi Mã Hoàng Hậu!”

Bá Ôn thở dài trong bụng, tuy vậy ngoài mặt vẫn tươi cười tiếp chuyện những người tới cầu kiến. Người tới, người đi lũ lượt như đi hội khiến Tiểu Sương chạy đi chạy lại như con thoi, bưng trà, dọn trà. Minh Tiến đương nhiên cũng không rảnh rỗi, hần lúc này đang cúi húi đun nước sôi dưới bếp. Hiện giờ, hần đang vào vai một vị đệ tử của Lưu Bá Ôn, vì vậy công việc nhà đương nhiên hần phải gánh vác thay sư phụ. Minh Tiến cũng chẳng cảm thấy có gì khó chịu, làm việc như bây giờ cũng chẳng ảnh hưởng gì tới hần. Thậm chí, hần còn cảm thấy thoải mái hơn những ngày đầu tới đây. Suốt ngày hần bị Bá Ôn ép ở trong nhà, không cho động tay động chân bất cứ việc gì. Thậm chí là lúc ăn cơm cũng có một mâm riêng, lúc ngủ cũng là Tiểu Sương một tay xấp xếp chăn chiếu. Cuối cùng, cũng nhân cơ hội vị lão nhân quản lý thôn Thanh Điền tới chơi. Hần cố ý lộ mặt, lại tự nhận là đệ tử của Lưu Bá Ôn ở xa tới. Hần dùng kế này thành công ép Bá Ôn cho hần làm việc nhà, thêm nữa hần có thể công khai đi lại bên ngoài mà không bị ai dòm ngó.

Kế sách tuy thành công, nhưng cũng đem lại cho hần những phiền toái không nhỏ. Điển hình nhất là việc các gia đình có nữ nhân ở Thanh Điền đều cố ý tìm cách đưa con gái tới ra mắt hần. Thường ngày là như vậy, nhưng tới chiều tối, hần lại phải né tránh một thứ khủng khiếp hơn đó là Tiểu Sương.

Tiểu Sương từ ngày Mị Cốt phát tác, cho tới nay thì tính cách nàng dường như đã hoàn toàn đồng nhất với nó. Với mọi người, nàng vẫn là Tiểu Sương ngây thơ, nghịch ngợm. Nhưng đằng sau cái vẻ ngây thơ đó, mỗi lúc chỉ có mặt nàng với hần thì nàng như quay ngoắt ba trăm sáu mươi độ. Trở lại giọng nói cũng như cách ứng đối của nữ nhân thành thực. Có thể nói, dường như niềm vui của Tiểu Sương lúc này không phải là vui đùa hay mua sắm cùng các vị tỷ tỷ như trước nữa mà là săn đón, tìm cách trêu chọc Minh Tiến.

Bất cứ ở đâu, bất cứ lúc nào Minh Tiến cũng luôn phải thận trọng, luôn ngó trước ngó sau trước khi định làm bất cứ một việc gì. Vì thường thường, Tiểu Sương sẽ bất ngờ xuất hiện từ một góc nào đó, sẽ lao vào hần với khuôn mặt đầy mỉa ý cùng với những hành động mà chẳng nữ nhân nào dám nghĩ là sẽ thể hiện nó trước mặt một nam nhân. Đơn cử như hôm hần đi gánh nước ngoài suối, hần đương nhiên đã rất cảnh giác rồi nhưng vì không biết đường nên vẫn phải để nàng dẫn đi. Hần đang múc nước thì nghe một tiếng kêu lớn, sau đó là tiếng sặc nước. Minh Tiến ba chân bốn cẳng bỏ lại hai cái ang nước, chạy ngược lên phía trên. Hần không thấy nàng đâu, chỉ thấy giữa chỗ suối sâu kia thì thoáng nổi lên chút bọt khí. Minh Tiến giật mình, mặc dù không biết bơi nhưng cũng liều mạng lao xuống, cuối cùng sau một hồi chơi với, hần cũng đưa được Tiểu Sương lên bờ. Hần vừa vuốt mặt, vừa cố gắng xoa bóp tay chân cho nàng ta. Nhưng vẫn vô dụng, ghé tai tới miệng nàng thì không hề nghe thấy tiếng thở. Cuối cùng hần đánh liều, dùng hai bàn tay đè lên nhau mà nhấn mạnh lên ngực Tiểu Sương, miệng áp vào miệng nàng mà hà hơi thổi ngạt. Chính lúc ấy thì Tiểu Sương mở mắt, nàng vươn đầu hôn chặt lấy miệng hần, sau đó cười tà mà nói.

- Tay chàng đang làm gì đó?... A... bố người ta, có người sàm sỡ nữ nhân a...!

Tiếng kêu hoảng hốt vang lên khiến hần ngã ngửa người, luống cuống thoái lui, cũng may nơi đây hiếm người qua lại, vì vậy không có ai chạy tới. Tiểu Sương thì ngồi lên, khẽ vuốt nước trên quần áo cùng tóc,

sau đó nhìn hần mà nhảy nhảy mắt...

Lại một lần khác, lần này là hần đang ngâm mình trong bồn tắm, nhắm mắt tận hưởng nước ấm thì chợt thấy bộ quần áo của hần vắt sẵn trên tấm bình phong gỗ bị người khác lấy đi mất. Hần hoảng hốt, vội vàng đứng dậy mà chạy ra nhưng chẳng thấy ai, thậm trí quần áo cũng không thấy đâu. Minh Tiến gãi gãi đầu, đang định quay vào thì đã thấy Tiểu Sương đứng đó, trên tay là bộ y phục hần vắt trên bình phong lúc trước, mặt hiện lên vẻ xấu hổ. Nàng cười hì hì đầy sắc ý rồi quay mặt đi hướng khác.

- Chàng... mặc đồ vào...a...!...

Minh Tiến nhìn trước ngó sau một hồi, hần cẩn thận quan sát thật kỹ xung quanh, sau đó mới từ từ rót nước từ cái ấm đồng vào ba cái bình trà đặt sẵn trong bếp. Một hồi lâu không thấy Tiểu Sương, cũng không thấy ai xuống bếp. Thêm nữa, người ra vào ngoài phía cổng vẫn không ngớt khiến hần cảm thấy lạ, bèn xách hai ấm trà lên, nhằm hướng phòng khách mà bước tới. Từ xa, hần đã nghe thấy giọng trầm của Bá Ôn, kèm theo đó là những tràng khúc khích của Tiểu Sương. Tò mò, hần bước vào trong. Chỉ thấy Bá Ôn đang tươi cười nói chuyện gì đó cùng với sáu bảy vị lão nhân, Tiểu Sương thì đang cùng vài thiếu nữ trẻ tuổi, đứng túm tụm trong góc phòng mà thì thào to nhỏ gì đó. Minh Tiến bước vào, lập tức có vài người ngừng nói chuyện, câu chuyện của những thiếu nữ kia cũng lập tức ngừng lại, tất cả mọi ánh mắt đều chiếu tới hần. Minh Tiến thoáng sững người nhưng sau đó mau chóng ứng phó.

- Sư phụ, đệ tử mang trà tới!

- Ủm, mau mau rót trà!

Bá Ôn khẽ gật đầu nói, sau đó lại đưa mắt nhìn xung quanh một lượt. Lão nhận thấy hầu như mọi người đều chăm chú nhìn tới Minh Tiến với ánh mắt cảnh giác thì khẽ cười, chờ cho hần rót hết trà một lượt rồi mới chậm rãi giới thiệu.

- Các vị thân hữu, đây là Minh Tiến, là đệ tử của Bá Ôn ta. Y vốn là kẻ có ham mê với y dược, được ta trước đây thu nhận tại Nam Kinh!

146. Chương 146: Tranh Đoạt

Lời y nói ra, lập tức giải tỏa hết sự nghi ngờ của đám người nọ. Nhiều người cố gắng quan sát hần thật kỹ, nhằm có đánh giá sơ bộ về tài năng của hần. Họ chỉ thấy một nam nhân to lớn, thân hình mập mạp, trên mắt đeo một vật kì quái màu bạc. Nói về nam nhân này, từ tướng mạo tới thân hình chắc chắn chỉ thích hợp với quân đội, xông pha nơi chiến trường chứ chẳng hề thấy ở hần một chút thành tựu y dược. Nhưng đây là lời từ miệng Lưu Bá Ôn, có ai dám không tin? Minh Tiến khẽ cười, chăm chú rót trà, sau đó định quay người bước đi. Chợt một vị lão nhân ngồi bên trái khẽ nói.

- Minh Tiến, khoan hãy đi!

Hần hơi sững lại, nhưng sau đó cố làm ra một vẻ mặt cung kính, quay đầu lại. Vị lão nhân kia khoảng ngoài năm mươi tuổi, thân mặc một bộ trường bào màu đen. Khuôn mặt vuông chữ điền, hàng lông mày rậm, ánh mắt có thần. Đặc biệt nhất, chính là bộ râu ba chòm được cắt tỉa cầu kì trông rất đẹp mắt. Vị lão nhân nọ dường như chờ đợi hần quan sát mình cho thật kỹ, sau đó mới mỉm cười mà hỏi.

- Ta trông vóc dáng người không giống với kẻ học y thuật, mà không chỉ riêng ta, mấy vị ngồi đây chắc hẳn đều cùng ý kiến với ta!

Minh Tiến khẽ cười, sau đó cung kính nói.

- Tiền bối, con người nào có thể phán đoán chỉ qua vẻ bề ngoài? Nếu nói như tiền bối, vậy cứ dáng người cao lớn thì nhất định phải là người theo quân ngũ? Dáng người mập mạp thì thành đồ tể? Dáng người gầy gò thì nhất định là tiểu nhị? Thứ lỗi cho tiểu bối nói thẳng, nếu muốn biết về một người, đừng nên đánh giá qua vẻ bề ngoài!

Dừng một chút, hần nói tiếp.

- Xin các tiền bối thứ cho tội vô lễ, nhưng tiểu bối xin nói thẳng thế này. Cái thân xác, cái hình thể bề ngoài đơn giản chỉ là một cái vỏ mà thôi. Còn cái bên trong, cái nội tâm và tính cách mới là cái đáng để đánh giá một con người. Thử hỏi các tiền bối, các vị thích một trái cam bề ngoài bóng bẩy, nhưng bên trong đã hỏng rồi. Hay là một trái cam, mặt ngoài tuy sứt sẹo, khiếm khuyết nhưng trong lòng ngọt mát ngon thơm?

Minh Tiến nói xong, khẽ cúi đầu bái một lễ. Mấy người trong phòng khách lập tức im lặng, ánh mắt lập tức ngưng trọng chiếu tới hần. Đám thiếu nữ nọ thì ánh mắt chợt co rút, sau đó biến đổi qua sự khâm phục. Riêng Tiểu Sương thì khẽ che miệng cười, dùng một ánh mắt ướm át mà nhìn tới khiến cho hần chợt rùng mình. Minh Tiến khẽ cúi đầu.

- Các vị cứ đàm đạo, tiểu bối xin lui!

Hần bái một bái, định bụng lui ra. Chợt có một vị lão nhân ngồi bên phải vỗ tay mấy tiếng, các lão khác thì khẽ gật gật đầu. Hần khẽ nhìn tới, chỉ thấy người vừa vỗ tay là một lão nhân thân mặc thô y màu xám, khuôn mặt cùng dáng người khá nhỏ bé. Đặc biệt nhất có lẽ chính là việc nơi đuôi mắt lão ta có một nốt ruồi. Lão nhân đó cười, sau đó nói.

- Nói hay lắm, tiểu tử này nói rất hay... Nhưng ta thì chỉ thích trái cam bề ngoài bóng bẩy, trong lòng ngọt mát ngon thơm thôi. Ha ha ha...!

Lời nói này khiến mấy lão nhân cùng cười lớn, Bá Ôn cũng cười theo. Các thiếu nữ kia lại được một phen to nhỏ, Minh Tiến nghe vậy thì khẽ cười, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra thái độ cung kính, đứng im tại chỗ. Một người khác đứng lên khỏi ghế, bước tới gần hần. Minh Tiến cũng đứng thẳng người, thản nhiên đón nhận ánh mắt quan sát của người này. Chỉ thấy đây là một nam nhân còn khá trẻ, chỉ khoảng ngoài bốn mươi, thân mặc một bộ gấm hoa màu lam cầu kì, trên tay có ba bốn chiếc nhẫn vàng lớn. Khuôn mặt người này khá phúc hậu, đuôi lông mày hướng lên trên, cái mũi hơi khoằm. Y nuôi một bộ râu trông khá lạ mắt, ở chính giữa thì màu đen, nhưng lệch dần về hai bên lại có vài sợi bạc trắng. Nam nhân này đi qua, đi lại ngắm nghía hần một hồi. Thi thoảng lại vuốt vuốt râu, cứ như thể đang định giá một món đồ đem bán. Hồi lâu, y mới quay về phía Bá Ôn mà hỏi.

- Bá Ôn huynh, xin hỏi gia cảnh vị đệ tử này của huynh thế nào? Y sinh ngày nào? Cầm tinh giáp nào?

Bá Ôn nghe vậy thì hơi sững người, nhưng sau đó hỏi lại.

- Thang Hòa nói vậy là có ý gì? Không lẽ muốn dùng tuổi y để xem tướng sao? Từ bao giờ mà Thang Hòa lại biết xem tướng số vậy?

Thang Hòa nghe vậy thì lắc đầu mà cười lớn.

- Ha ha ha... Thang Hòa sao dám múa rìu qua mắt Bá Ôn huynh đây? Thang Hòa xưa nay chỉ biết tính toán chi tiêu, đâu có thạo cái thuật tướng số ấy? Chẳng qua...

Thang Hòa cười cười, nhìn tới Minh Tiến một cái, sau đó mới quay ra phía Bá Ôn mà nói tiếp.

- Chẳng qua là đệ thiếu một đứa con trai!

Bá Ôn nghe xong thì vuốt vuốt râu, mấy người gần đó nghe vậy thì ào ào lên nói.

- Thang Hòa huynh, không lẽ chỉ mình huynh thiếu con trai sao? Ta cũng thiếu đấy! Đồng Vy, mau tới đây!

- Thang Hòa, đệ đừng có tham lam nhé. Ta cũng thiếu, thậm trí là thiếu hần hai người con trai đấy nhé. Nhạc Hoa, Nhạc Yển, hai đứa mau ra đây ra mắt mọi người!

Hai người khác nói, một người khoảng ngoài năm mươi, thân hình mập mạp. Người còn lại thì cao gầy, mặc một bộ lụa màu tro, tay cầm một cái tẩu đồng trạm trổ tinh xảo. Lập tức, từ phía góc phòng có ba thiếu nữ tiến ra, sau đó mau mắn đứng phía sau hai người. Người mập mạp đứng dậy, khẽ đẩy thiếu nữ áo lụa vàng phía sau ra giữa phòng, giọng ô ô nói.

- Đây là Đồng Vy, là con gái của lão Đồng ta. Đồng Vy, con mau bái lễ Lưu đại nhân cùng các vị ở đây!

- Đồng Vy bái kiến Lưu đại nhân, bái kiến các vị tiền bối!

Thiếu nữ áo vàng khê khàng cúi đầu bái lễ, giọng oanh vàng nhỏ nhẹ dễ nghe cất lên. Nàng bái lễ xong, lập tức lui về phía sau lưng người mập mập. Lúc này, người cao gầy mới cười mà nói.

- Chà, quả thật Đồng huynh có phúc lớn à nha. Sinh hạ được một vị tiểu cô nương xinh đẹp như vậy. Nhưng ta cũng không kém đâu!

Y chỉ nói tới đó, hai thiếu nữ khác đã nhanh nhẹn bước ra, một người áo lam, một người áo hồng khê bái lễ.

- Nhạc Hoa, Nhạc Yến bái kiến Lưu đại nhân cùng các vị tiền bối!

Thang Hòa lắc lắc đầu, làm ra vẻ u sầu, đoạn y nói.

- Hai người thật là... Định tranh dành với ta sao? Được, ta sẽ đấu cùng với hai người tới cùng!

Nói xong, y quay sang vỗ vỗ vai Minh Tiến, đoạn nói.

- Ủy khuất cho người rồi, Minh Tiến. Nhưng người yên tâm, tiểu nữ Thang Uyên nhà ta cũng không hề thua kém nhan sắc của ba vị cô nương đây đâu. Người về làm rể Thang Gia đi, sau này giúp ta cai quản thương đoàn của họ Thang!

Người mập mập cùng cao gầy kia nghe vậy thì bĩu môi, sau đó nói.

- Thang huynh, huynh đừng dùng hoàng kim để dụ dỗ nhân tâm nhé. Minh Tiến, về làm rể Đồng Gia ta đi, Đồng Gia ta xưa nay chuyên về y thuật, chắc chắn sẽ làm cho người công danh đại tiến!

- Hầy, Nhạc Gia ta không có hoàng kim, cũng chẳng có cơ ngơi vật như Đồng Gia. Nhưng người yên tâm, Minh Tiến. Nhạc Gia ta chỉ có vài vạn mẫu đồi chè, như vậy làm quà cưới chắc cũng đủ a!...

Trong phòng khách, lập tức nổ ra cuộc tranh luận của ba người. Chỉ duy nhất lão nhân đầu tiên hỏi hẩn là im lặng, cùng với Bá Ôn uống trà xem tranh đấu. Minh Tiến thì bị lôi vào giữa ba gia tộc ấy, bị lôi đi kéo lại như đá một trái bóng. Từ đầu tới giờ, hẩn thực sự đang gò ép mình quá mức, lúc này lại bị đá qua đá lại như vậy, hẩn sớm đã mất nhẫn nại. Nhưng vì một mặt, hẩn nhận mình là đệ tử của Lưu Bá Ôn; mặt khác, hẩn cũng hiểu sơ qua lễ nghi ở đây nên ngoài mặt vẫn cung kính im lặng, tự nhắm lại Vô Thần.

Tiểu Sương đứng trong góc phòng, nhìn thấy tình cảnh ấy thì cảm thấy buồn cười vô cùng. Nàng thích thú quan sát ba người nọ, nhưng tới khi nhìn thấy ánh mắt tò mò của ba thiếu nữ nàng mới quen kia, nhất là ánh mắt cả ba đang nhìn tới Minh Tiến thì trong đầu nàng lập tức xuất hiện nhiệt khí. Tiểu Sương nhẹ nhàng bước ra giữa sảnh, nàng kéo kéo tay Minh Tiến, ý ra hiệu cho hẩn lùi lại. Sau đó, trước sự ngạc nhiên của ba người, nàng đứng trước mặt hẩn, nhẹ nhàng bái lễ rồi nói.

- Ba vị tiền bối, theo tiểu nữ thì cả ba vị không cần tranh nhau nữa. Minh Tiến... chàng ấy là người đã đính ước với tiểu nữ!

Tiểu Sương ấp úng nói, hai má thoáng hồng lên. Đặc biệt lại càng đỏ ửng khi nhìn thấy ánh mắt kì quái cùng ngạc nhiên của ba người nọ. Minh Tiến đồng thời cũng nhận được ba ánh mắt trách móc của cả ba người, hẩn chỉ biết cười khổ, hướng ánh mắt cầu cứu tới phía Bá Ôn. Bá Ôn lúc này mới đứng lên, chấp tay bái lễ hướng tới mấy người mà nói.

- Các vị huynh đệ, xin cho ta nói vài lời...

147. Chương 147: Biệt Tài

Và y bắt đầu nói, đại khái là bịa ra truyện về gặp mặt Minh Tiến, sau đó là cha mẹ Tiểu Sương đã đính ước Minh Tiến với nàng từ nhỏ... Cứ như vậy mà tuần tự kể ra, không chút vấp vấp. Lại nói Minh Tiến là cô nhi, không cha không mẹ, vì vậy xin cả ba người đừng tranh dành nữa. Ba người nọ nghe xong thì im lặng, không nói thêm lời nào. Họ đều biết tài hoa cùng con mắt nhìn người của Lưu Bá Ôn, thật sự muốn kết thông gia với y nhưng ngặt nỗi không có con trai. Nay thấy Minh Tiến thì vui mừng hơn bất được vàng, ngờ đâu lại ra cơ sự này? Thêm nữa, Hoa Hạ này xưa nay vô cùng tôn trọng lễ nghi, dù không cần môn

đăng hộ đối nhưng ít nhất cả hai bên phải có phụ mẫu sinh thành thì mới có thể đưa lễ, sau đó kết thông gia. Đành rằng là Minh Tiến không có phụ mẫu sinh thành, Lưu Bá Ôn thân là sư phụ, có quyền quyết định thay. Nhưng họ cũng biết thân thế Tiểu Sương, cũng biết gia cảnh của nàng nên không dám ép duyên. Điều quan trọng hơn hết, chính là các thiếu nữ là đương kim tiểu thư của ba gia tộc có danh tiếng lớn, lễ nào lại đi làm thiếp?

Bá Ôn nói xong, lại luôn miệng tạ lỗi khiến ba người họ chỉ cười mà lắc đầu. Chợt, từ bên ngoài bước vào một lão già, lập tức câu chuyện họ được gác lại. Bá Ôn bước tới, đỡ tay người họ mà ân cần hỏi han.

- Tiên lão, có việc gì mà giờ này lão không nghỉ ngơi, lại lặn lội tới đây làm gì? Bệnh đau đầu lại tái phát sao?

Lão già họ Khê lắc đầu, chậm rãi nói.

- Lưu đại nhân, lão Tiên ta tới đây cũng chỉ là muốn nhờ đại nhân chút việc, chứ không phải vô cớ quấy quả đâu!

Bá Ôn lắc đầu, cười mà nói.

- Không quấy quả, không quấy quả!

Sau đó dùng mắt ra hiệu cho Minh Tiến, hắn đương nhiên hiểu ý, bê lại chỗ lão già họ một cái ghế, nhẹ nhàng đỡ lão ngồi xuống. Tiểu Sương nhanh nhẹn mang tới một cốc trà. Lão già họ nhấp một ngụm trà, sau đó nói.

- Lưu đại nhân, việc trong kinh thành ban bố chiếu chỉ, chắc đại nhân không lạ?

- Không lạ!

Bá Ôn thở dài lắc đầu, lão già lại tiếp.

- Thôn ta gần đây càng lúc càng nhận thêm nhiều người tới, chắc đại nhân cũng hiểu nguyên do chứ?... Vậy ta không dài dòng nữa, họ muốn xin ở lại thôn ta, ta muốn nhờ đại nhân sắp xếp cho họ. Chứ... cái thôn già này...

- Tiên lão, lão cứ yên tâm. Tạm thời cứ để họ nghỉ lại ở những nhà lân cận, sáng mai ta sẽ có an bài!...

Sau khi Tiên lão cáo từ, bốn vị họ cùng con gái đều lần lượt cáo từ. Ánh mắt của ba người họ vẫn đầy tiếc nuối và ẩn ý nhìn tới Minh Tiến. Hắn đánh cố ý làm lơ như không nhìn thấy, theo Bá Ôn lùi vào phòng khách. Sau một hồi dọn dẹp, Bá Ôn nhìn tới Tiểu Sương cùng hắn mà nói.

- Đã muộn rồi, hai người mau về phòng mình nghỉ ngơi đi. Mai sẽ là một ngày bận rộn đấy!

Tiểu Sương nhẹ nhàng gật đầu, tranh thủ liếc mắt nhìn tới Minh Tiến một cái, sau đó mới chịu rời đi. Hắn lúc này chỉ đứng cười, chờ cho tiểu cô nương đi rồi mới thở phào một cái. Bá Ôn khẽ cười, đoạn vươn tay lấy một cuộn da lớn ở phía trên giá sách bằng tre đặt bên phải phòng khách. Khẽ thổi đi bụi bên ngoài, lại trải nó ra cái bàn lớn. Vừa làm, y vừa hướng tới hắn mà hỏi.

- Sao rồi? Mấy ngày nay mệt mỏi vì những trò tinh quái của Tiểu Sương lắm sao?

- Mệt, mệt hơn là chết!

Minh Tiến buột miệng nói, sau đó chợt im lặng, cảm thấy mình nói hơi quá đà. Bá Ôn thì mắt vẫn nhìn vào trong tấm da thú họ, không hề nhìn tới hắn mà nói tiếp.

- Điều này cũng là bình thường thôi, Mị Cốt nếu như đồng hóa cùng Tiểu Sương lúc nó trưởng thành thì hành động sẽ khác, ít nhất sẽ không tới mức này. Đây là lý do tại sao ta dùng được vật kiểm chế Mị Cốt phát tác, chỉ có điều...

Y chợt ngừng lại, sau đó khẽ thở dài mà tiếp.

- ...Chỉ có điều là Mị Cốt không biết vì sao lại phát tác sớm như vậy. Ta cũng không biết tại sao lại như vậy nữa!

Minh Tiến khẽ gật đầu, ngay cả hắn cũng không biết chính vì hắn mà Mị Cốt nọ bộc phát thì liệu còn ai biết? Bá Ôn lúc này mặc dù mắt vẫn đang chăm chú nhìn tới tấm da thú kia, xong trong lòng lại cảm thấy có nhiều nghi vấn. Y có đọc qua nhiều kinh thư, đương nhiên có biết qua một vài giai thoại về Phật Thể. “Phật thể đa phần chỉ thích hợp cho những người tu hành, là một thể trạng chỉ phù hợp với phật môn. Nhưng Minh Tiến mặc dù là người tu luyện phật pháp, song lại chưa rõ hắn sau này có định quy y hay không? Thêm nữa hắn là chân long...”. Bá Ôn dừng lại, quay người tới giá sách, lấy xuống một quyển sách bìa màu xanh, khẽ chìm vào suy tư.

Minh Tiến vì tò mò, đã tiến tới gần cái bàn lớn. Hắn nhìn tới tấm da nọ, lập tức thông suốt tất cả, đây là bản đồ của Thanh Điền. Và Bá Ôn chính là đang sắp xếp chỗ cho những người mới tới kia. Minh Tiến khẽ xoay tấm da nọ vài lần, sau khi hình dung được địa hình, hắn bắt đầu liên tưởng tới những thứ mình đã được học trước đây, ngón tay khẽ vẽ lên tấm da nọ những đường nét vô hình mà chỉ có hắn mới hiểu.

Minh Tiến học giám sát, đương nhiên tất cả các phương diện của ngành xây dựng hắn đều nắm rõ trong tay. Việc bố trí này với hắn quả thật không khó, nhất là các ngôi nhà ở đây đa phần là nhà một tầng. Điều này khiến việc bố trí lại càng trở nên dễ dàng hơn. Địa thế hài hòa, thuận lợi cho việc đi lại, mua bán...v...v thêm cả chút phong thủy... Minh Tiến dường như chìm đắm trong cái thế giới suy tư ấy của riêng hắn, quên tất cả mọi thứ xung quanh.

Bá Ôn khẽ ngẩng đầu lên, việc sắp xếp với y quả thật không khó, nhưng cái khó ở đây chính là việc quy mô của Thanh Điền càng lúc càng phình to hơn. Một phần vì chính bản thân y, một phần khác vì Thanh Điền này là nơi duy nhất được ban chiếu chỉ miễn lệnh. Nếu như nó càng lúc càng trở nên đông đúc, đương nhiên quy mô Thanh Điền sẽ càng lúc càng mở rộng thêm. Từ một thôn trở thành một tiểu trấn, trung trấn rồi đại trấn... thậm chí thành hẳn một thành. Lúc đó chắc chắn tên Nguyên Chương nọ sẽ nổi tính đa nghi, cho rằng y âm mưu tạo phản mà khởi binh. Như vậy là làm vạ lây cho bao nhiêu bách tính vô tội... Bá Ôn cau mày, khẽ thở dài. “Mặc dù Nguyên Chương xuất thân thấp hèn, cực kì căm ghét cái ác, nhưng bản thân lại đa nghi vô cùng. Hắn có thể ban hành Đại Minh Luật, xử tử bè đang tham nhũng của Hồ Duy Dung thẳng tay nhưng lại không thể không nghi ngờ những vị quan thanh liêm khác. Vẫn bí mật ra lệnh cho Xưởng Vệ giám sát. Thậm chí, trong hậu cung,ngoại trừ Mã Hoàng Hậu, còn lại tất cả cung phi hắn đều có ý nghi ngờ...”.

Bá Ôn thoáng trầm tư, sau đó chậm rãi đi tới phía cái bàn lớn. Chợt y dừng lại, lông mày hơi cau lại khi nhìn tới Minh Tiến cùng với những hành động kì lạ cùng những lời thì thầm khe khẽ của hắn. Y nhẹ nhàng tới gần, ánh mắt ngưng trọng nhìn tới ngón tay hắn...

Linh Sơn, Kim Gia.

Toàn bộ Kim Gia lúc này mặc đồ trắng, ai ai cũng cố gắng đi lại thật nhẹ nhàng, dường như tất cả đều né tránh nhìn vào mặt nhau. Toàn bộ đèn lồng đỏ bên ngoài đã được hạ xuống, thay lên bằng những chiếc đèn lồng trắng. Toàn bộ đang chuẩn bị cho tang lễ của Nhị tiểu thư Kim Minh, bảy ngày nữa sẽ được đưa về Kim Gia...

Minh Tiến gật gù, hắn khẽ cười một cách thoải mái mà ngẩng lên. Thiếu chút nữa thì ngã ngửa khi thấy Bá Ôn đã lù lù đứng cạnh hắn từ bao giờ, hắn khẽ thở phào, sau đó đang định mở miệng thì Bá Ôn đã cắt lời trước.

- Người đã có cách sắp xếp rồi, vậy việc ngày mai giao cho người vậy. Giờ cũng đã muộn, mau đi nghỉ sớm đi. Mai sẽ là một ngày bận rộn đấy!

Minh Tiến nghe vậy thì khẽ gật đầu, hắn cũng không tiện nán lại mà cáo từ rồi quay người rời đi, bỏ lại Bá Ôn ở đó. Chờ cho bóng hắn đi khuất, y mới thở dài cảm thán.

- Kỳ tài, kỳ tài...

Đương nhiên những thứ mà Minh Tiến vạch ra trên tấm da nọ, có chỗ y hiểu, có chỗ y mù mờ. Nhưng Bá Ôn cũng nhận ra Minh Tiến chính đang sắp xếp vị trí cho những người mới tới đây. Là người tinh thông nhiều mặt, người đòi cho y cái biệt tài thần cơ diệu toán, đương nhiên Bá Ôn không phải kẻ tầm thường. Cách sắp xếp của Minh Tiến khiến lão thâm khâm phục, nó không những thuận tiện về mọi mặt, thậm chí ngay cả phương diện về phong thủy cũng hài hòa khiến y càng lúc càng tấm tắc trong lòng. Không biết,

nếu như y biết rằng những kiến thức này ở thời đại của hắn là đại trà, ai cũng có thể học được thì sẽ sốc tới nhường nào?...

Hôm sau, Bá Ôn nhường lại việc sắp xếp cho Minh Tiến, y chỉ là người đứng quan sát phía sau. Với danh phận là đệ tử của Lưu Bá Ôn, Minh Tiến dễ dàng có được lòng tin của mọi người mới tới, để tùy ý hắn bố trí. Minh Tiến lúc này dường như biến thành một con người khác, máu nghề nghiệp bộc phát khiến hắn càng lúc càng nhập tâm vào công việc sắp xếp. Hắn chỉ mải mê với công việc của mình, thậm chí không hề để ý những thiếu nữ xinh đẹp mới tới đều đang chăm chú nhìn tới hắn, thậm chí một vài người còn đang cố ý thu hút ánh mắt của hắn.

Việc sắp xếp đương nhiên không phải chỉ một ngày là xong, suốt một tháng liền, cứ sáng sớm là hắn tới khu đất kia, tất bật phụ giúp hoặc chỉ điểm các vị trí cho những người thợ xây, hoặc là kiểm tra qua vị trí cũng như kết cấu các gian nhà... Những kiến thức hắn học được quả là mới mẻ với mọi người ở đây, nhưng vì danh tiếng của Lưu Bá Ôn nên hắn được mọi người nhất mực tin tưởng, tùy ý hắn sắp đặt. Lại qua thêm một tháng nữa, mọi việc đã dần tiến vào ổn định. Hơn bốn mươi gian nhà mới đã được xây cất xong xuôi, được sắp xếp một cách hài hòa với quang cảnh chung của Thanh Điền. Cho tới lúc này, những người mới tới mới hoàn toàn khâm phục hắn. Ban đầu, họ chỉ đơn thuần là nể phục danh tiếng Lưu Bá Ôn. Nhưng tới lúc này, khi bản thân họ sử dụng nhà thì mới nhận thấy những ý kiến của Minh Tiến là vô cùng chính xác. Không biết từ miệng ai mà họ đồn đại ra hắn thừa kế thuật phong thủy của Bá Ôn...

148. Chương 148: Tứ Bán Tiên

Hoàng cung, ngự hoa viên.

Nguyên Chương ngồi đó, trên mặt không biểu lộ ra chút thần sắc nào, trên tay y là một cuộn lụa nhỏ với chỉ chút những chữ. Cạnh đó là Hoa Vinh, y đang ôm trong tay một con chim bồ câu trắng, nơi chân vẫn buộc một cái ống trúc nhỏ. Nguyên Chương khẽ bỏ tấm lụa nọ lên bàn, y đứng dậy, chắp tay sau lưng mà lững thững rời khỏi tiểu đình. Hoa Vinh lập tức cung kính đi theo hầu phía sau. Cả hai chậm rãi bước tới dãy hoa Mẫu Đơn, Nguyên Chương chợt dừng lại, khẽ nâng tay chạm tới một bông mẫu đơn.

- Hoa Vinh, người thấy tên đệ tử của Lưu Bá Ôn kia thế nào?

- Bẩm hoàng thượng, theo những gì mà Ô Nha ty báo cáo về, người này quả thật không thể xem thường. Chỉ mới ngoài hai mươi mà đã kế thừa được toàn bộ thuật phong thủy của Lưu đại nhân, đây là nhân tài trong nhân tài!

Hoa Vinh cung kính nói, giọng điệu hoàn toàn thật thà, không một chút giả tạo hay tăng bốc. Nguyên Chương nghe vậy thì khẽ gật đầu, sau đó lại nói.

- Theo ngươi, kẻ này có khi nào là kẻ thù của ta không? Ta dám chắc Bá Ôn vẫn hận ta về Quyên Thủy...

Y nói tới đó, đột ngột thở dài. Hoa Vinh biết ý y, im lặng một hồi, sau cùng mới đáp.

- Bẩm hoàng thượng, hiện tại chưa thể biết trước được người này cuối cùng chọn theo ai. Chỉ bằng ta tìm cách dụ dỗ y, lôi kéo y theo chúng ta. Chim chết vì mồi, người chết vì tiền. Có kẻ nào sinh ra cưỡng nổi hai thứ này?

- Cũng đúng!... À, Ô Nha ở đó có bao nhiêu người?

- Bẩm hoàng thượng, có tất cả hai mươi người!

- Nhan sắc thế nào?

- Bẩm hoàng thượng, tất cả họ đều có thể coi là kỳ nữ!

- Tốt, vậy hãy truyền chỉ dụ cho họ. Bằng mọi cách phải tìm cách tiếp cận, thăm dò tên đệ tử này. Nếu được, hãy dùng nhan sắc mà quyến rũ hắn, biến hắn thành người của chúng ta. Nếu không được, hãy biến hắn làm quỷ dưới gốc Mẫu Đơn!...

Nguyên Chương nói, tay khẽ nắm chặt lại, bóp nát một bông hoa Mẫu Đơn. Hoa Vinh nhìn thấy hành động ấy thì cảm thấy lạnh gáy, cung kính cáo lui rời đi. Nguyên Chương một mình đi dạo, trong đầu y lúc này cơ man là toan tính. Chợt y giật mình, nhìn lên không trung, trong lòng kinh sợ cực độ. Chỉ thấy phía trên không là bốn người đạo sĩ, thân mặc đạo bào màu xanh, một tay bắt quyết, một tay cầm phát trần. Bốn người ngự trên bốn thanh phi kiếm. Nguyên Chương nhìn tới cả bốn một lượt, lông mày cau lại như đang lục tìm gì đó trong trí nhớ. Vị đạo sĩ nhỏ bé đứng bên trái khẽ cười, vuốt chòm râu bạc như cước mà nói.

- Trùng Bát tiểu tử, không phải quên ta rồi đấy chứ? Nhớ lại đi nào, cách đây nhiều năm, ở Chung Ly, Hào Châu. Chúng ta đã cứu mạng ngươi một lần, lại tiên đoán cho ngươi một quả đó!

Nguyên Chương chợt giật mình, cái tên Trùng Bát là tên hồi nhỏ, đã lâu không còn dùng tới. Vị đạo sĩ này lại có thể nói ra khiến y giật mình, không khỏi run run mà hỏi lại.

- Bốn người, bốn người các ngươi là ai? Đây... đây là hoàng cung, ta là chân mệnh thiên tử... các người, các người không được dở trò ma quỷ ở đây!

- Ma quỷ?... Ha ha ha...

Hai người đạo sĩ đứng bên phải cười ha hả, làm ra điệu bộ rất khoái trá mà cười. Vị đạo sĩ gầy gò nọ lắc lắc đầu, đoạn nói.

- Tên Trùng Bát này... Ta nói thật nhé, ta có thể đưa ngươi lên làm hoàng đế, cũng có thể dễ dàng đem kẻ khác lên thay ngươi!

- Lão tứ, không nên nói nhiều. Có lẽ đã lâu, kí ức hồi nhỏ hắn đã quên mất rồi!

Vị đạo sĩ cao lớn nói, tay khẽ cầm phát trần phẩy một cái. Lập tức một luồng sáng trắng theo đó lao tới phía Nguyên Chương khiến y kinh sợ, nhưng toàn thân như có kẻ trói lại, không thể di động. Đạo ánh sáng nọ lao tới, nhằm thẳng tới trán y. Sau đó là im lặng. Chợt Nguyên Chương vội vã quỳ phục xuống đất, lay ba lay, sau đó cung kính nói.

- Nguyên Chương thất lễ, mong bốn vị tiên nhân thứ tội. Không biết bốn vị có điều gì chỉ dạy?

Đạo sĩ cao lớn kia khẽ gật gù đầu, sau đó khẽ vuốt râu, phất tay một cái. Lập tức cả người Nguyên Chương được một bàn tay vô hình đỡ đứng lên. Đạo sĩ gầy gò lúc này mới nói.

- Trùng Bát, chúng ta không muốn làm khó ngươi. Chỉ là xin xây một cái đạo quán mà thôi. Những năm qua, chúng ta chu du khắp nơi, nay cũng đã mệt mỏi, muốn xin một nơi để tĩnh tâm tu luyện tiên đạo!

- Không dám, vậy các vị cần xây đạo quán ở đâu? Nguyên Chương ngượng ngùng...!

Thanh Điền.

Một trong các căn nhà mới được xây, có một thiếu nữ nhẹ nhàng rút ra một cuộn vải lụa từ chân con chim bồ câu trắng. Nàng ta thận trọng mở nó ra, sau đó khẽ nhìn tới bốn thiếu nữ bên cạnh mình một cái, cuối cùng chăm chú đọc tới miếng vải. Hồi lâu, nàng mới rời tay khỏi tấm vải nọ, ánh mắt dường như biến hóa ra vài tia hoang mang lo lắng. Thiếu nữ áo xanh ngồi cạnh nàng thấy vậy thì ngạc nhiên, nhỏ giọng hỏi.

- Đại tỷ, trong cung truyền ra mệnh lệnh thế nào mà tỷ lại thất thần như vậy?

Thiếu nữ áo vàng nghe vậy thì lắc đầu, thở dài đốt cuộn vải nọ, chờ cho nó cháy hết thì mới quay ra, nhìn cả bốn người còn lại mà nói.

- Thánh thượng có chỉ dụ, Ô Nha ty bằng mọi giá phải tiếp cận tên đệ tử của Lưu Bá Ôn!...

-Vậy thì đâu có gì khó? Sao đại tỷ lại phải lo lắng như vậy?

Thiếu nữ áo lục ngồi cạnh nói, lập tức hai người còn lại cũng gật đầu phụ họa. Thiếu nữ áo vàng khẽ cười, lắc đầu mà nói.

- Không chỉ đơn thuần như vậy, người còn ra mật lệnh bằng mọi giá tìm cách lôi kéo tên nọ về phe chúng ta. Thậm chí ra lệnh cho Ô Nha ty dùng nữ sắc!...

Thiếu nữ áo vàng khẽ thở ra, sau đó nói.

- Ta biết, trong tất cả các tỷ muội của Ô Nha ty, không ít tỷ muội đã có ý trung nhân. Nhưng nhiệm vụ lần này không thể không chấp hành, nhưng nếu vậy thì khả năng các tỷ muội đều chịu thiệt thòi, sau đó là ý trung nhân rời bỏ. Vì vậy ta mới cảm thấy khó khăn!

- Đại tỷ...

- Đại tỷ...

Những thiếu nữ khác nét mặt thoáng chút khó xử, sau đó thì im lặng. Họ đương nhiên không thể kháng chỉ, nhưng nếu làm như vậy thì ý trung nhân chắc chắn sẽ ruồng bỏ họ. Ở Hoa Hạ này, với nữ nhân còn gì quý giá hơn là trinh tiết? Tất cả nhất thời im lặng, không khí trùng xuống. Thiếu nữ áo vàng khẽ thở dài, sau đó hướng tới cả bốn mà nói.

- Ta nhất định không làm liên lụy tới các muội. Các muội mau đi truyền mật chỉ, sau đó tập hợp những vị tỷ muội chưa có ý trung nhân tới gặp ta!...

Tối hôm đó, trong căn nhà nhỏ xuất hiện nhiều thiếu nữ hơn, tổng cộng có tất cả bảy người. Thiếu nữ áo vàng khẽ nhìn qua một lượt, sau đó mới nói.

- Các vị muội muội, lần này ta triệu tập mọi người cũng là vì nhiệm vụ được giao. Nhiệm vụ này được đích thân thánh thượng chỉ dụ cho Ô Nha ty chúng ta!

Nàng ngừng một chút, sau đó thở dài mà nói.

- Nhiệm vụ lần này là bí mật tiếp cận tên đệ tử của Lưu Bá Ôn, sau đó dùng nữ sắc ràng buộc hắn theo chúng ta... Ta biết, nhiệm vụ này ngay cả bản thân ta cũng không muốn chứ chưa nói tới các muội. Nhưng đây là thánh chỉ, chúng ta là bề tôi, chỉ có thể tận tụy vâng lệnh. Vì vậy hôm nay ta chỉ triệu tập những tỷ muội chưa có ý trung nhân, ở đây có tỷ muội nào cảm thấy không thể tiếp nhận nhiệm vụ, hãy bước ra một bên!

Thiếu nữ áo vàng nói, giọng điệu vô cùng thành khẩn. Hồi lâu, cuối cùng cũng có hai thiếu nữ khác bước sang một bên, thiếu nữ áo vàng khẽ thở dài.

- Tiểu Hy, Tiểu Tuyết. Hai muội chắc là vì gia cảnh mà rút lui phải không? Ta biết, hai muội đều là con nhà thế gia, chắc chắn sẽ khó lòng tiếp nhận nhiệm vụ này. Thôi được, vậy hai người trở về đi, nếu cần trợ giúp bên ngoài, ta sẽ nhắn tin tới!

Hai thiếu nữ kia khẽ gật đầu, sau đó khép cửa rời đi. Bốn người còn lại đứng đó, im lặng. Thiếu nữ áo vàng khẽ thở ra u ất, sau đó chậm chạp nói.

- Các muội cũng như ta, đều là cô nhi từ nhỏ, nhiệm vụ lần này quả thật chúng ta mất mát quá lớn. Nhưng mất mát rồi cuối cùng sẽ có báo đáp... Ta muốn hỏi một việc, các muội thấy tên Minh Tiến đó thế nào? Đầu tiên là muội đi, Tiểu Hoa!

Thiếu nữ áo vàng hướng ánh mắt đến một nàng áo hồng. Nghe vậy, nàng ta hai má thoáng hồng, sau đó cười mà nói.

- Muội thấy hắn trông khá thô kệch, nhưng thật sự tài phong thủy của hắn không thể xem thường!

- Muội thấy hắn dường như không quan tâm tới nữ sắc, những ngày trước muội và Oanh tỷ cố ý nhìn hắn, vậy mà hắn cứ thờ ơ như không ấy!

- Đúng như lời Uyển muội nói, muội cũng thấy hắn khá thờ ơ với nữ sắc!

Hai thiếu nữ nói, một người áo tím, một người áo lục nói. Thiếu nữ thứ tư lúc này vẫn im lặng, điều này khiến cho thiếu nữ áo vàng cau mày, nàng hỏi.

- Còn muội, muội thấy sao? Tiểu Ý?

- Các tỷ, muội có nghe nói Thang Hòa, Đồng Khánh và Nhạc Từ đều muốn gả con gái cho y. Thậm chí treo lễ rất hậu hĩnh mà y đều từ chối... nghe đồn, y có hôn ước từ nhỏ với Lưu Sương!

- Là vậy sao?

Thiếu nữ áo vàng cau mày, lập tức tất cả lâm vào trầm tư. Một là Minh Tiến là phận đệ tử, bằng vào thái độ của hắn hiện tại với Bá Ôn, quả thật khó lòng lôi kéo hắn. Hai là hắn có hôn ước với Lưu Sương, như vậy là có thêm một mối ràng buộc vững chắc để hắn không thể phản bội. Nếu bây giờ muốn lôi kéo hắn, chỉ e nữ sắc cũng vô dụng mà còn gây hiệu quả ngược lại, đó là các nàng đều bị nhầm tưởng rằng cố tình theo phe hắn. Ba là, các nàng là người mới tới. Nếu cứ như vậy tiếp cận hắn, chắc chắn sẽ làm cho Lưu Bá Ôn nảy sinh ngờ vực. Vốn nam nhân ở Thanh Điền này không hề thiếu, thêm nữa hắn bề ngoài rất tầm thường, nhiều nữ nhân xinh đẹp cùng lúc theo đuổi, như vậy không phải dễ bại lộ sao? Thêm nữa người ta sẽ cho rằng, họ đều là những nữ nhân ham danh tiếng, việc đi lại thăm dò tin tức sau này càng khó khăn hơn. Bốn là, trong tất cả các tỷ muội ở đây, chẳng có ai có chút cảm tình với hắn cả. Đành rằng nhiệm vụ đòi hỏi họ phải hi sinh thân thể, xong sau đó đương nhiên phải bắt hắn chịu trách nhiệm. Nhưng dù sao sống với một người mà mình có cảm tình còn hơn là sống với một kẻ vô cảm chứ?

Thiếu nữ áo vàng im lặng, sau đó hướng ánh mắt lướt qua cả bốn nàng còn lại. Cuối cùng mới nói.

- Các muội, ta hiểu tâm ý của các muội. Nhiệm vụ lần này không thể hoàn thành trong ngày một ngày hai. Từ giờ trở đi, chúng ta một mặt cố tiếp cận hắn một cách bí mật. Mặt khác bí mật làm thân với Lưu Sương, từ đó cố gắng tìm hiểu nhược điểm của hắn, như vậy sau này mới tiện ra tay. Các muội rõ cả rồi chứ?...

149. Chương 149: Thánh Chỉ

Cộp cộp cộp... Tiếng vó ngựa gấp gáp lao về hướng Thanh Điền. Trên bốn con tuấn mã màu đen, có ba binh sĩ thân mặc chiến giáp, lưng đeo chiến đao. Người còn lại mặc một bộ y phục màu xanh lục, dường như là một thái giám. Cả bốn phóng như bay, tiếng vó ngựa vang tới từ xa cùng tiếng quát tháo tránh đường của ba tên binh sĩ nọ khiến mọi người đang đi lại trên con đường nhỏ đều vội vã tránh né...

- Lưu đại nhân, Lưu đại nhân... Mọi việc không ổn rồi!

Một nam nhân trung niên vội vã chạy thẳng vào khách phòng, nơi đó hắn, Tiểu Sương cùng Bá Ôn đang ngồi dùng bữa. Dường như quá lo lắng, nam nhân trung niên nọ bỏ qua hết tất cả, chạy tới trước mặt Bá Ôn mà quỳ lạy.

- Lưu đại nhân, mọi việc không ổn rồi. Cầu mong đại nhân cứu tiểu nữ nhà ta, van cầu ngài!

- Lão bá, hãy đứng lên đã. Có gì từ từ nói, mọi việc đều có cách giải quyết cả!

Bá Ôn đứng dậy, khẽ đỡ tay nam nhân nọ đứng lên, Minh Tiến nhanh nhẹn kéo cái ghế của hắn tới phía sau người này, Tiểu Sương thì nhanh nhẩu mang tới một cốc trà. Nam nhân nọ hít vội vài ngụm trà, sau đó gấp gáp nói.

- Lưu đại nhân, Tiểu Quang nhà ta trên đường đi chặt củi, vô tình gặp bốn vị sai nha hỏi thăm đường vào tới Thanh Điền. Tiểu Quang cố ý lừa cho họ đi đường vòng, sau đó một mạch về đầu báo tin cho ta. Nó còn nói bốn người nọ nhắc tới lệnh tiến cung cùng với tên ngài, vì vậy mà ta cấp tốc tới đây báo tin!

Bá Ôn thoáng cau mày, Thanh Điền này đã bao lâu nay miễn tiếp chiếu chỉ, vậy mà lần này lại có kẻ đến, có lẽ nào Nguyên Chương lại đang có mưu đồ gì đó? Đoạn lập tức quay sang phía Tiểu Sương cùng Minh Tiến, trên mặt đầy khấn trương mà nói.

- Cả hai lập tức đưa tất cả các thiếu nữ trong thôn trốn đi, mọi việc còn lại để ta lo liệu. Mau đi đi!

Thanh Điền một phen nhốn nháo, Minh Tiến cùng Tiểu Sương nhanh chóng tới gõ cửa tất cả các nhà trong thôn, thông báo với họ tin khẩn, đồng thời bảo họ lập tức lui về phía trong rừng để trốn đám sai nha nọ.

Trong thôn lúc này dường như chạy loạn, vô số thiếu nữ mặt mày hốt hải, lo lắng chạy qua gọi nhau cùng trốn đi. Trong lúc này, năm thiếu nữ dạo nọ vẫn thản nhiên ở trong phòng. Thiếu nữ áo vàng khẽ cười.

- Cuối cùng cũng đã có cơ hội, các muội trước tiên mau chóng rời đi, mọi việc còn lại để cho ta!

Bốn nàng kia khẽ gật đầu, mau mắn rời đi, hòa vào dòng nữ nhân đang chạy trốn. Thiếu nữ áo vàng thì ngược lại, nàng thản nhiên cởi bỏ y phục, nhảy vào bồn nước tắm...

Minh Tiến cùng Tiểu Sương mau chóng dẫn những thiếu nữ nọ chạy về phía cánh rừng. Nơi này là nơi Bá Ôn thường cùng hần đi hái thuốc, do đó mà hần đã sớm quen thuộc. Dẫn tất cả lên trên một mỏm núi, sau đó đưa vào một thạch động lớn. Đây là nơi Bá Ôn thường dùng làm nơi nghỉ chân mỗi chuyến đi tìm dược vật. Minh Tiến khẽ liếc mắt nhìn quanh, trong thạch động lúc này có khoảng hơn bốn mươi nữ nhân, trên mặt ai cũng lộ ra vẻ lo lắng, bồn chồn cực hạn. Chợt có một người lên tiếng, một thiếu nữ áo hồng, gương mặt khả ái bất ngờ gọi.

- Nga tử, Nga tử...

- Có người chưa đi sao?

Minh Tiến ánh mắt chiếu tới thiếu nữ áo hồng nọ, ánh mắt hần dường như làm nàng ta xấu hổ, hai má hồng lên. Một hồi lâu, nàng ta mới ấp úng nói.

- Công tử, còn thiếu tỷ tỷ của ta. Lúc người cùng Tiểu Sương muội tới báo tin, tỷ tỷ ấy dường như đang chuẩn bị tắm trong phòng riêng của mình!

- Cô nương ở gian nhà nào?

- Gian đầu tiên, phía Bắc!

Minh Tiến khẽ gật đầu trấn an, sau đó thân hình hần chợt động, thân ảnh lóe sáng một cái rồi mờ dần mà biến mất. Những nữ nhân thuộc Ô Nha ty khi nhìn tới đều không ai bảo ai mà len lén nhìn nhau, họ đều không ngờ nam nhân này lại là một cao thủ võ công. Thông tin thu thập trước đây quả thật vô cùng khiếm khuyết, tất cả đều âm thầm lo lắng cho vị đại tỷ Trưởng ty. Hành động này của hần khiến tất cả các thiếu nữ bên trong thạch động đều kêu lên một tiếng sợ hãi, chỉ duy nhất có vài người là khẽ thốt.

- Cao thủ... cao thủ võ công a...!

Minh Tiến trong lúc này cảm thấy sốt ruột, hần vì thế không kiên trì gì mà dùng ngay tới Di Động Thuật rời đi. Đây là tình huống khẩn cấp, nếu không phải vì vậy thì chần chừ hần chẳng bao giờ hiển lộ khả năng của bản thân mình. Tiểu Sương thì khẽ nheo nheo mắt, nhìn tới bóng thân ảnh chớp ẩn chớp hiện phía xa xa, trong lòng càng cảm thấy thú vị. “Sau lần này, nhất định phải trừ chọc chàng ta một phen mới được!”...

Phía ngoài cổng thôn, bốn con tuần mã đã được ghìm cương lại. Bốn người nọ xuống ngựa, khẽ phải phải đi áo quần bám bụi đường mà tiến vào. Buộc ngựa tại một gốc cây khô, cả bốn đang định tiến vào sâu hơn thì giật mình. Chỉ thấy một đoàn người từ trong thôn tiến ra, đi đầu là một lão nhân già nua, bên cạnh đó là một nam nhân trung niên, thân vận nho y màu xám. Bốn người này đương nhiên nhận ra đây là ai, lập tức nét mặt thay đổi, cố nặn ra nụ cười hướng tới người kia.

- Lưu đại nhân!

- Không dám, Bá Ôn đã từ quan, xin đừng dùng danh xưng ấy để gọi. Không biết mấy vị Nội Cung Thị Vệ cùng với vị Công Công này có việc gì mà phải lặn lội tới Thanh Điền xa xôi này?

Bá Ôn nói, ánh mắt khẽ lướt nhanh trên y phục những kẻ mới đến. Y đương nhiên có thể nhận ra chiến giáp của Nội Cung Thị Vệ, còn tên thái giám nọ, qua y phục dường như là một thái giám mang hàm thất phẩm. Tên thái giám nọ khẽ cười, sau đó cung kính bái lễ nói.

- Lưu đại nhân khách sáo rồi!... Lưu Bá Ôn cùng toàn bộ dân chúng tiếp chỉ!

Câu sau, giọng điệu y đã hoàn toàn thay đổi. Ngoại trừ Lưu Bá Ôn, còn lại dân chúng đều quỳ rạp cả xuống. Vốn Bá Ôn đã được chính Nguyên Chương ban cho được miễn quỳ khi tiếp chiếu chỉ. Tên thái giám nọ khẽ háng giọng, sau đó cất lên chất giọng the thé đặc trưng.

- Phụng Thiên Thừa Vận, hoàng đế chiếu rằng. Trẫm thường nghe nói, có nhiều đoàn người đổ dồn về Thanh Điền. Quan lại địa phương có tấu chương dâng lên, nói đó là đa phần các nhà có nữ nhân trốn tránh tiến cung. Nhưng một số quan lại khác trong triều, lại dâng tấu nói rằng những vị kia cố ý gây bất lợi cho Bá Ôn mà dựng chuyện, đề nghị trẫm xử phạt. Nay để minh bạch, trẫm dùng một trăm thị vệ đưa tới tận nơi xem xét, nếu như tấu chương kia là sai, nhất định phải xử phạt nặng. Việc này chắc chắn Bá Ôn không bằng lòng, nhưng trẫm không muốn kẻ ở ngoài cố ý đổ lên cho Bá Ôn cái danh phản đồ. Vì thế chỉ còn cách mạo muội dùng người, lấy sự thật để đối lại điều giả dối. Mong Bá Ôn hiểu cho trẫm. Khâm Thử!

Đám người nghe xong thì ai nấy đều cảm thấy lo lắng không thôi, lén lút nhìn nhau. Duy nhất Bá Ôn là vẫn không tỏ thái độ gì, chỉ cung kính khom tay.

- Lưu Bá Ôn tiếp chỉ!

Sau đó cung kính đưa hai tay nhận lấy chiếu chỉ từ tay tên thái giám nọ. Vị nọ sau khi giao lại chiếu chỉ, khẽ cười mà nói.

- Một trăm Thị Vệ phải một hai canh giờ nữa mới tới nơi. Chi bằng lúc này phiên Lưu đại nhân cho chúng ta xem xét qua hộ tịch của Thanh Điền, để lát nữa khi kiểm tra tránh gây ra phiền toái cho người dân bản địa!...

Minh Tiến lúc này đang ngồi chễm trệ trên một trạc cây lớn, ánh mắt chăm chú quan sát mọi sự việc bên trong Thanh Điền. Chợt đôi mắt hần lóe lên ánh ngân quang, con người xê dịch mà nhìn tới phía xa. Chỉ thấy nơi ấy, bụi đất tung mùt mù. Minh Tiến cau mày, hần nhìn thấy có một đại đội nhân mã đang phi nước đại lao nhanh tới đây. Trong lòng càng khẩn trương hơn, hần nhảy xuống, nhằm hướng những căn nhà mới xây mà chạy nhanh tới.

Trái với thần thái lo lắng của mọi người dân Thanh Điền, thiếu nữ áo vàng nọ vẫn thản nhiên ngâm mình trong bồn nước ấm. Trong đầu nàng lúc này xuất hiện cơ man là các kế sách, các hành động nhằm đối phó với việc tên đệ tử của Lưu Bá Ôn sắp tới đây tìm nàng. “Theo thông tin thu thập được, y là kẻ không biết võ công. Nếu vậy lát nữa ta sẽ cố gắng kéo dài thời gian, chờ cho đám người kia vào tới nơi lục soát. Lúc ấy, y không có võ công, chắc chắn sẽ tính cách đưa ta đem ẩn núp ngay trong nhà. Ta lại nhân cơ hội đó vờ như bất tỉnh... Hừm, trong nhà chỉ có chiếc tủ lớn là có thể đủ chỗ cho cả hai ẩn nấp... Ta sẽ treo sẵn huy bài Ô Nha ngoài cánh cửa...”. Nàng tính toán tới đó, trong lòng đã phần nào bớt đi sự lo lắng, nhẹ nhàng vươn tay dùng khăn lụa áp nước vuốt ve lên thân thể. Khẽ ngả đầu tựa vào bồn nước, lại lấy khăn bông nút vào hai lỗ tai, nàng thoải mái ngả người vào thành bồn, nhắm mắt chờ đợi con mồi lọt lưới...

Minh Tiến trước tiên không tìm trực tiếp tới căn nhà phía bắc nọ, hần trước tiên chạy về nhà Bá Ôn. Hần tính toán rằng, lúc đám người nọ bắt đầu lục soát, mọi thứ nhộn nhạo mới là thời điểm tốt để ra tay. Thêm nữa, hiện tại ba tên lính nọ vẫn đang chậm chạp lượn lờ xung quanh các ngôi nhà của thôn. Mặc dù với những kẻ này, hần có thể xử lý một cách dễ dàng nhưng nếu làm như vậy sẽ gây ra sự nghi ngờ. Đặc biệt là khi đám lính kia tới nơi, sự mất tích của một, hai hay cả ba tên lính chắc chắn sẽ làm cho chúng truy tìm. Như vậy, thạch động kia rất có nguy cơ bị bại lộ. Nghĩ là làm, hần lững thững trở về nhà của Bá Ôn. Những người khác khi thấy hần đều tỏ ra khá bồn chồn, hần khẽ ra dấu im lặng, gật gật đầu. Sau đó len vào đám người đang đứng tùm tùm trước phòng khách của Bá Ôn mà nhìn vào. Chỉ thấy ở bên trong, lão già tên Tiên nọ cùng với Bá Ôn và một người nữa mặc y phục màu lam đang cầm cúi vào mấy cuốn sách lớn màu xám.

Qua chừng một giờ đồng hồ, phía bên ngoài thôn lại vang lên những tiếng vó ngựa lộp cộp. Tiếng người quát tháo cùng tiếng ngựa hí vang lên khiến ọi người đang chăm chú phía bên trong phòng đều giật mình nhìn ra. Tên thái giám nọ nghe thấy vậy thì khẽ cười, tay cầm một quyển sổ mà đứng lên, mau chân bước ra ngoài. Bá Ôn đỡ Tiên lão đi theo, khi đi qua mặt Minh Tiến, y để lại cho hần một cái nhìn đầy lo lắng. Minh Tiến khẽ gật gật đầu, hòa vào đoàn người tiến ra phía ngoài thôn.

Phía ngoài thôn lúc này đã có một đại đội nhân mã đứng đó, họ xếp hàng chỉnh tề, ai ai cũng mặc chiến giáp, đeo chiến đao sáng loáng. Tên thái giám nọ the thé cất lời, sau đó phân chia ra từng tốp mười người, lần lượt xuống ngựa mà tỏa đi khám xét. “Thời cơ tới!” Minh Tiến nhủ thầm, khẽ tách khỏi đoàn người bí mật tiến về gian nhà mới xây phía bắc.

150. Chương 150: Lục Soát

Lần khám xét này, có thể nói là lần khám xét khó chịu nhất với đám thị vệ. Xưa nay, khám xét thường là lao vào lục mò, đập phá tan hoang mọi thứ. Còn riêng đặc biệt với Thanh Điền, đám thị vệ nọ lại vô cùng nhẹ nhàng, thậm chí còn cẩn trọng tới mọi thứ dù là nhỏ nhất. Nếu như trước đây, khám xét một cái bình hoa, cái chậu sứ thì thường chúng đập vỡ, đập đổ cho nhanh. Còn giờ đây, ba bốn tên lại nhẹ nhàng nâng niu, nhẹ nhàng hạ xuống kiểm tra rồi lại cẩn thận bê lên. Đây là chỉ dụ, vì vậy không có kẻ nào dám trái. Bởi cách khám xét “đặc biệt” như vậy, thời gian để khám xét xong một ngôi nhà cũng là khá lâu. Nhưng vì tên thái giám nọ sớm đã tra xét hộ tịch, vì thế đã khoanh vùng được các du dân mới tới nên cũng không lo lắng về thời gian...

- Nga cô nương, Nga cô nương!...

Tiếng gọi cửa cùng với tiếng đập cửa khe khẽ truyền vào, thiếu nữ nọ chợt mở mắt, trên môi nở một nụ cười nhẹ. Nàng ta khẽ nút lại hai tai, sau đó vẫn thản nhiên ngâm mình trong thùng nước.

- Nga cô nương!...

Minh Tiến khẽ đập cửa, đây là lần thứ ba hắn cất tiếng mà vẫn không có ai trả lời. Hắn cau mày, khẽ vỗ nhẹ lên trên sông của một cái, lập tức rắc rắc mấy tiếng, then cài cửa bên trong đã bị hắn dùng chân khí chấn gãy. Minh Tiến cẩn thận nhìn ngó xung quanh, sau khi chắc chắn chưa có ai thì nhẹ nhàng đẩy cửa mà tiến vào trong phòng.

Thanh âm của gỗ gãy vỡ vọng vào khiến thiếu nữ nọ giật mình, nàng vốn bản thân có võ công, thính lực cực kì tinh tường nên nhận ra ngay đây là thanh âm từ phía cửa. Với nàng, cho dù là bị tai thì nàng vẫn có thể cảm nhận được thanh âm trong phạm vi hai mươi bước. Nàng những tưởng, với cái then cài cửa bằng gỗ lim nọ, ít nhất có thể kìm chân hắn một thời gian, nào ngờ chỉ chốc lát đã thấy then cài cửa bị bẻ gãy. Nàng hơi giật mình, nhưng vì trong lòng đã có tính toán sẵn nên vẫn thản nhiên chờ đợi.

Minh Tiến bước vào trong nhà, sau đó nhẹ nhàng khép cửa lại. Hắn lại hạ giọng, gọi thêm mấy lần nữa mà không có ai trả lời. Hắn hơi sững người, nhưng sau đó vẫn cẩn thận tìm kiếm, đầu tiên là phòng khách...

Trong thạch động trên sườn núi, các thiếu nữ đang lo lắng ngồi co ro ôm lấy nhau. Thân hình ai cũng có chút run rẩy, khuôn mặt nhợt nhạt. Các nữ nhân của Ô Nha ty cũng không ngoại lệ, nhưng họ không hề lo lắng về việc bị phát hiện, họ chỉ lo lắng cho vị đại tỷ Trưởng ty mà thôi. Chợt thiếu nữ lúc trước lên tiếng với Minh Tiến nghĩ ra một kế, nàng khẽ bước tới phía Tiểu Sương, ánh mắt ướm át run giọng hỏi.

- Tiểu muội, liệu... liệu công tử ấy có đưa được tỷ tỷ của ta tới đây an toàn không?

- Tỷ tỷ cứ yên tâm, chàng ấy nhất định làm được. Không phải vừa rồi, mọi người đều đã chứng kiến khinh công xuất thần nhập hóa của chàng ta đó sao?

Tiểu Sương khẽ cười mà nói, giọng điệu thập phần tự hào thích thú. Thiếu nữ khẽ lấy khăn tay lau nước mắt, nhẹ nhàng tựa vào vai nàng mà tấm tức khóc. Tiểu Sương thấy vậy thì khẽ thở dài, vỗ về. Trong lúc ấy, một thiếu nữ khác trong thạch động bí mật lên ra ngoài.

Ra khỏi thạch động, đi xa một quãng. Lập tức thiếu nữ nọ thân pháp cùng cước bộ thay đổi hẳn, một thân hồng y loang loáng lao đi nhanh như cắt. Nàng tìm đường tới gần gian phòng phía bắc, mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm một thân cây lớn để tiện quan sát. Sau khi đã chọn được ưng ý, nàng khẽ kéo váy lên tới bắp chân. Nơi bắp chân trắng ngần ấy, có một cái túi lớn màu đen được may ôm sát lấy. Nàng khẽ giật nó ra, từ đó lộ ra một sợi dây xích bé nhỏ màu đen tuyền. Một đầu là một quả trùy nhỏ bằng nắm tay người, một đầu là ba cái vuốt khoằm, tựa như ba ngón tay sắc lạnh. Khẽ túm một bên váy mà buộc lại cho gọn, thiếu nữ áo hồng vung tay ném phần vuốt sắt nọ tới phía cành cây trên cao, sau đó bằng một tư thế tuyệt đẹp, nàng ta khẽ nhún mình, mượn lực kéo của dây xích mà nhảy lên trên cành cây.

Đứng từ trên cao, nàng có thể quan sát tất cả. Đám thị vệ nọ lúc này mới đang lục soát dãy nhà phía tây. “Chậm quá!”. Nàng nhủ thầm, ống tay áo bên phải được mau mắn kéo lên, trên cánh tay trắng nõn nà ấy

buộc một cái hộp gỗ màu nâu. Nàng ta khê bấm vào hai bên sườn cái hộp, lập tức các mảnh gỗ bên ngoài đều văng đi, lộ ra một cây nỏ nhỏ đã được căng dây sẵn. Thiếu nữ áo hồng khê rút từ trong ngực áo ra một mũi tên, lắp vào nỏ nhắm tới gian nhà của vị Trưởng ty đại tể mà bắn tới. Vút, phục! Mũi tên nọ xé gió lao tới, cắm thẳng lên cánh cửa của gian nhà. Từ thân tên bật ra một lá cờ nhỏ có hình một con chim ba chân màu đen. Nàng sau khi làm xong việc, khê tháo cây nỏ mà vút đi, im lặng chờ đợi...

- Nga cô nương!

Minh Tiến gọi, hẳn đã tìm hết các gian phòng, chỉ trừ có nơi phòng bếp. Lúc này đang chậm chậm tiến vào, vừa đi hẳn vừa lắng tai nghe ngóng từ phía bên ngoài. Trong phòng, thiếu nữ nọ cũng đang im lặng lắng nghe tiếng chân hẳn. Trong lòng nàng lúc này cảm thấy hơi xấu hổ, cùng với đó là chút bồn chồn.

Nàng đương nhiên là hoàng hoa khuê nữ, lần này lại cố ý phơi bày thân thể trước mặt một nam nhân, điều này khiến nàng cảm thấy xấu hổ không thôi. Cho dù nàng là Trưởng ty Ô Nha, từ nhỏ đã được huấn luyện chém giết để hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng lần này là lần đầu tiên nàng phải dùng tới nhan sắc để chiêu dụ kẻ khác. Mặc dù, trong Xưởng Vệ ai ai cũng khen nữ nhân Ô Nha nhan sắc chim sa cá lặn, xong nàng vẫn cảm thấy lo lắng không thôi. Nhất là sau khi biết cái tin ba đại gia tộc muốn gả con gái cho hẳn mà hẳn thân nhiên từ chối. “ Trong kinh thành, Đồng Vy, Thang Uyên, Nhạc Hoa, Nhạc Yến đều được đám nam nhân đồn thổi là kỳ nữ, nhan sắc hiếm có. Ấy vậy mà tên Minh Tiến này lại thân nhiên từ chối. Thậm chí Oanh muội cùng Uyển muội cố ý nhìn hẳn, vậy mà hẳn còn không thèm liếc qua... Mà thân hình ta thì không được như hai muội ấy... Ai...!”. Nàng tự nhủ thầm, vô tình khê nâng người lên một chút, thanh âm của nước chợt vang lên.

Minh Tiến đang lắng tai, nghe thấy thanh âm ấy thì cả mừng, hạ giọng gọi.

- Nga cô nương, ta là Minh Tiến. Hiện tại có quan binh đến truy lùng các nữ nhân trốn tiến cung, mong cô nương mau mau rời đi cùng ta!

Thiếu nữ nọ tự mắng thầm mình quá bất cẩn, nhưng nàng đã có kế sách, vì vậy vẫn im lặng.

- Nga cô nương, cô mau mặc y phục đi. Đám quan binh kia sắp tới đây rồi!

Minh Tiến lại cất lời, sau đó lại lắng tai nghe. Đáp lại hẳn chỉ có tiếng nước va chạm nhẹ nhàng, kèm theo đó, từ phía ngoài tiếng bước chân đang dồn dập tiến gần tới đây.

Phía trên cây, thiếu nữ áo hồng khê thở phào. “Cuối cùng thì cũng đã tới!”. Chỉ thấy đám lính đã nhận ra cây cờ hiệu nọ, một tên nhanh nhẩu bẻ xuống mà giấu đi, sau đó vờ gõ cửa thật to mà lớn tiếng gọi.

-Có ai ở nhà không? Chúng ta là sai nha, mau mở cửa để tra xét!

Thanh âm vỗ cửa càng lúc càng dồn dập, Minh Tiến cau mày, bất đắc dĩ dùng chân lực phá then của mà tiến vào phòng bếp. Hẳn mau mắn đóng cửa lại, tiến tới sát tấm bình phong mà gọi lớn.

- Nga cô nương, quân lính tới, mau mặc y phục rồi đi theo ta!

- A... người, người tại sao lại vào được đây...!

Thanh âm nữ nhân hoảng hốt kêu lên, kèm theo đó là tiếng nước văng ào ào tràn khỏi thùng. Cùng lúc này, phía ngoài cửa vang lên tiếng quát.

- Không có người, phá cửa vào lục soát cho ta!

Minh Tiến lúc này cau mày, không kiêng kị gì mà nhanh chóng nhắm Phạn Âm Chân Kinh. Mặt khác khê vươn tay hất tấm bình phong qua một bên, hẳn mặc kệ lúc này thiếu nữ kia đang lỏa thể, tay người ngọc vẫn đang sợ hãi che đi cặp đào tiên và nơi thần bí nọ. Hẳn khê đem bộ sa y nàng vắt trên bình phong khoác lên người nàng, sau đó mau chóng kéo tay nàng rời đi. Thiếu nữ kinh sợ, không kịp hô lên một tiếng đã bị hẳn bịt miệng lại, gất nhỏ.

- Im lặng!

Hẳn mau chóng kéo tay nàng bước ra, chợt giật mình khi thấy có ba bốn tên lính đang tiến tới đây. Không suy nghĩ nhiều, hẳn ôm lấy thiếu nữ rồi búng người nhảy lên phần xà gỗ. Hai tay hai chân hẳn vươn ra như chữ “thiên” bám lấy xà gỗ, để thiếu nữ nọ nằm ngay trong lòng mình. Vừa vịn nhảy lên, cửa phòng lập tức

bị ba tên binh sĩ nhảy vào trong khám xét. Những tên binh sĩ này cẩn thận khám xét mọi nơi một cách kĩ càng. Thậm chí, những âu những liễn đựng gia vị nấu ăn cũng được cũng cẩn thận nâng lên từng cái mà kiểm tra, cứ như thể sợ ở đây có mật thất.

Minh Tiến nghiêng đầu liếc xuống, thấy đám này kiểm tra kĩ lưỡng như vậy không khỏi chửi thầm. Hắn quay đầu lên, chỉ thấy thiếu nữ nọ đang lấy tay che miệng, ánh mắt thập phần sợ hãi mà nhìn tới phía dưới. Minh Tiến khẽ dùng ánh mắt ra hiệu, lại gật gật đầu trấn an nàng ta. Thiếu nữ thì dùng một ánh mắt cảm kích nhìn lại hắn. Chợt thân hình nàng ta run lên từng hồi, hai mắt ngân ngấn nước, ánh mắt khẽ liếc sang bên trái, kinh sợ cực độ. Minh Tiến nhìn sang, sau đó cũng giật mình đánh thót. Chỉ thấy bên xà gồ, không biết từ đâu xuất hiện một con rắn, nó đang thò đầu thè lưỡi mà phì phì hướng tới hai người. Thiếu nữ toàn thân run rẩy, bặm môi nín nhịn sự kinh sợ. Cái run rẩy từ người nàng ta truyền sang người hắn, mồ hôi cùng hơi thở thơm ngát thay nhau phủ tới mặt khiến bất giác hắn đỏ mặt lên. Thiếu nữ thì dần dần lách người qua một bên, né tránh con rắn nọ. Minh Tiến không biết con rắn kia là loại nào, nhưng nếu cứ để thế này thì chắc chắn sẽ có nguy cơ cả hai bị bại lộ. Vì thiếu nữ kia được hắn vội vã kéo đi, thân thể cùng tóc vẫn ướt nước. Nếu nàng ta cứ né dần sang một bên, không may chỉ cần một giọt nước rơi xuống chắc chắn cả hai đều bại lộ. Trước giờ vì nàng ta nằm trên người hắn, toàn bộ nước đều thấm vào y phục hắn.

Minh Tiến cau mày, vươn cổ lên ghé vào tai nàng ta mà thì thào.

- Bám chặt lấy cổ ta!

Thiếu nữ thân hình chợt dừng lại, hai má đỏ ửng sau đó khe khẽ gật đầu. Hai bàn tay bấu chặt lấy cổ hắn, đôi chân thon dài quắp chặt lấy eo hắn. Nàng ta lại né mặt sang một bên, dường như né tránh nhìn tới mặt hắn. Minh Tiến lúc này chỉ lo cả hai bại lộ, hắn chỉ chú tâm tới đây nên không hề để ý tới tình cảnh của mình. Lập tức khe vung tay phải bỏ ra khỏi xà gồ, thu lại rồi bất thành mình lao tới phía con rắn. Vút! Bàn tay hắn đã tóm tới đầu con rắn, từ từ xiết lại mang theo những thanh âm lắc rắc. Thân hình con rắn từ từ buông lỏng khỏi xà gồ, sau đó buông thõng xuống. Minh Tiến khẽ nhìn xuống dưới, mấy tên binh sĩ nọ vẫn đang mãi mê lật âu lật lọ mà không hề chú ý gì tới hai người. Hắn nhẹ nhàng thở phào, khẽ thì thào.

- Được rồi, ta đã giết con rắn. Cô nương đành chịu khó một lát vậy, bọn chúng rời đi ta lập tức đưa cô thoát khỏi đây!

Thiếu nữ khẽ quay mặt lại, khuôn mặt đỏ ửng nhìn tới hắn mà gật nhẹ. Mặc dù bề ngoài xấu hổ như vậy, nhưng trong nội tâm nàng ta lại cảm thấy nam nhân này quả thật khiến nàng bất ngờ. “Không ngờ y lại biết võ công, mà lại còn là cao thủ như vậy. Tại sao ta lại không nhận ra chứ?...”. Nàng khẽ thở dài, sau đó đột ngột nảy ra một ý nghĩ. “Ta thân cận với hắn như vậy mà hắn không hề nổi sắc tâm, chiếm tiện nghi. Kẻ này... xem ra rất khó mua chuộc...”. Nàng nghĩ tới đây, hai má càng lúc càng thêm đỏ. Nàng ta khẽ cựa mình, cố ý để bộ sa y ẩm ướt nọ cọ sát lên thân thể hắn, lại cố ý ngẩng đầu lên, làm bộ dạng như đang nhìn xuống phía dưới. Nhưng kì thật, nàng đang cố dụ hoặc ánh mắt hắn tới thân thể của mình.

Minh Tiến thấy nàng ta cử động như vậy thì cảm thấy ngạc nhiên, khẽ quay lại mà nói khẽ.

- Cô nương, đừng cử động!

- Nhưng mà... nhưng mà... ta thấy lạnh...!

151. Chương 151: Yêu Quái

Thiếu nữ đỏ mặt nói, sau đó khẽ khàng ôm chặt lấy người hắn. Minh Tiến khẽ gật nhẹ, tay phải nhẹ nhàng đặt lên lưng nàng ta, vận chân lực. Thiếu nữ chỉ cảm thấy một luồng khí nóng truyền từ tay hắn tới toàn thân mình, cho rằng hắn đang truyền nội lực cho nàng để chống lạnh. Nàng đâu biết rằng đây là chân lực chứ không phải nội lực, vì vậy cũng không hề vận công thu nhận mà chỉ để mặc cho luồng khí ấy lan đi khắp thân thể. Phải biết rằng, chân lực và nội lực tuy bề ngoài hao hao giống nhau, xong công năng cùng với uy lực lại khác nhau một trời một vực. Công lực chỉ cần chuyên cần luyện tập, tự khắc sẽ có; Còn chân lực, trừ khi là kẻ có cơ duyên tu luyện, bằng không thì cả đời cũng chẳng bao giờ có nổi. Trong võ lâm, họa hoàn

lắm chỉ có vài vị cao thủ cao niên mới may mắn có thể tu luyện ra một chút chân lực. Thêm nữa, chân lực thường xuyên tự vận động trong cơ thể, từ từ dịch cân phạt cốt, tăng cường tuổi thọ. Đó là lí do tại sao các vị cao thủ cao niên lại có thể có thọ nguyên hơn hẳn bao nhiêu kẻ khác. Còn nội lực nếu không tu tập, sau một thời gian tự khắc tiêu biến.

Cuối cùng thì ba tên lính nọ cũng đã bước ra ngoài, Minh Tiến khẽ thở phào, nhẹ nhàng ôm thiếu nữ nhảy xuống. Đường như nhớ ra điều gì, hắn vội vàng cởi áo ngoài, xoay lưng lại mà đưa cho thiếu nữ.

- Mặc vào đi!

Thiếu nữ khẽ vươn tay nhận lấy, tay nàng còn cố ý mơn trớn lên cánh tay hắn. Minh Tiến hơi sững người, nhưng cũng chỉ cho đó là vô tình nên không chú ý tới nữa. Chờ cho nàng ta khoác lên người, sau đó mới khẽ bước ra phía ngoài mà nhìn ngó. Chỉ thấy đám lính nọ không hề rút ra mà lại chễm chệ ngồi ở phòng khách, án ngữ ngay lối ra vào. Minh Tiến cau mày, chợt cảm nhận được một thân hình ấm áp đang áp lấy lưng mình thì quay lại. Thiếu nữ đang đứng đó, hai má đang đỏ bừng nhìn tới hắn, nàng khẽ hỏi.

- Công tử, sao chúng ta chưa rời khỏi đây?

Hắn lắc lắc đầu, chỉ tay là phía ngoài. Thiếu nữ khẽ nhướn người nhìn ra, sau đó vội vàng rút đầu lại, rúc trong lòng hắn mà run rẩy không thôi. Minh Tiến khẽ thở dài, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên tấm lưng ong của nàng, sau đó cả hai lui vào trong phòng bếp mà đóng cửa lại...

Thiếu nữ áo hồng đứng trên cây, thấy đám lính đã tiến vào trong thì khẽ cười nhẹ, nàng nhẹ nhàng đu xuống khỏi thân cây, vứt lại những binh khí kia vào một bụi rậm rồi mau chóng trở lại thạch động nọ. Nhẹ nhàng trở vào trong, nàng khẽ nháy mắt ra hiệu cho thiếu nữ đang gục đầu vào vai Tiểu Sương, thiếu nữ kia khẽ gật đầu, sục sùi trở lại chỗ mọi người. Thiếu nữ áo hồng khẽ gật đầu mà hướng tới tất cả các nữ nhân của Ô Nha ty...

Minh Tiến lúc này đang đi đi lại lại trong phòng, lông mày hắn hơi cau lại. Thiếu nữ thì im lặng ngồi bên cạnh cái thùng nước tắm, ánh mắt chăm chú nhìn tới hắn như chờ đợi. Hắn thấy vậy thì lắc đầu, cuối cùng dường như không còn cách nào khác, hắn quay sang nói.

- Chúng ta không thể cạy mái mà đi, như vậy sẽ tạo ra tiếng động, rất dễ bị phát hiện... Thôi được, ta có cách rời đi, xong đành mạo phạm cô nương một chút vậy!

Nói rồi, hắn thần nhiên bế nàng lên, thiếu nữ khẽ a một tiếng nhỏ, sau đó hai tay ôm chặt lấy cổ hắn. Minh Tiến hít một hơi, chuẩn bị vận dụng Di Động Thuật, hắn nói.

- Ta sẽ dùng khinh công rời đi, cô nương hãy chuẩn bị hít sâu, sau đó nhắm mắt lại nín thở. Khi nào ta nói mở mắt thì hãy mở... Nào... một... hai... ba...!

Thiếu nữ khẽ gật đầu, sau đó hít một hơi thật sâu rồi nhắm mắt lại. Nàng chỉ nghe thấy tiếng đập cửa, sau đó là tiếng gió ù ù. Nàng len lén mở mắt ra nhìn, chỉ thấy cảnh vật xung quanh lúc mờ lúc tỏ. Nàng có cảm giác mình đang lướt đi rất nhanh, thậm chí nàng còn nhìn rõ mình đang lướt ngang qua mặt đám thị vệ đang ngồi ngay trong nhà, sau đó là đám lính đang mở cửa từng nhà ở bên ngoài, tên thái giám cùng đám người dân... sau cùng là một màu xanh của lá. Lúc này, chợt nghe thấy giọng hắn nói.

- Được rồi, mở mắt ra được rồi!

Nàng khẽ thở ra, cổ ý thở mạnh như bị ngạt. Hắn thấy vậy thì khẽ vỗ vỗ lưng nàng, sau đó thúc dục nàng rảo bước. Thiếu nữ trong đầu đã có tính toán, cổ ý khuỵu xuống. Nơi này hiện chưa cách xa những gian nhà kia là bao nhiêu, Minh Tiến vì vậy mà cảm thấy vẫn không an toàn, cuối cùng chấp nhận công nàng rời đi. Dọc đường, hắn đương nhiên không dùng tới chân lực, vì thế cứ chậm chậm mà đi. Thiếu nữ nọ thì thì thoảng cứ hỏi han hắn một vài câu nhưng hắn cũng chỉ trả lời qua loa cho xong chuyện. Cho tới khi leo lên tới thạch động, các nữ nhân kia thấy vậy thì vội chạy tới đón hai người, họ đỡ thiếu nữ kia vào trong. Tiểu Sương thì nhẹ nhàng tiến tới gần hắn, ghé sườn hắn một cái rồi đau, hạ giọng.

- Chàng làm gì mà người ta mặt xanh mét thế kia? Có hay không tranh thủ lợi dụng cơ hội nha?!

Minh Tiến tuy đau, nhưng chỉ hừ một tiếng mà không nói câu nào, lập tức đã tọa tại chỗ. Tiểu Sương thấy hắn vậy thì khẽ cười nhẹ, tiến tới hỏi han người mới được hắn mang về đây. Nàng biết, bằng vào tính cách

của hắn, chắc chắn truyện đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra, nhưng nàng vẫn muốn trêu đùa hắn tới khi hắn cúi mới dừng tay.

Y phục hắn vốn bị thân hình ướt át của thiếu nữ nọ làm ảm xì hết cả, khó chịu vô cùng. Hắn vì thế lập tức đả tọa, dùng chân lực tự làm khô y phục. Từ thân hình hắn, từng luồng hơi ảm bốc lên khiến các thiếu nữ đều kinh ngạc nhìn tới, sau đó là khâm phục vô cùng. Ai ai cũng cho rằng hắn ẩn giấu võ công siêu phàm, vì thế mọi tâm tư đều để cả trên người hắn...

Đám thị vệ nọ vì lực soát một cách cẩn thận từng chút một nên thời gian khám xét kéo dài cho tới tận quá chiều. Trong thạch động không có ai dự tính mang theo lương thực, vì thế lại một lần nữa Minh Tiến phải rời đi. Nhưng lần này hắn không dám mò về trong thôn mà lại mò vào rừng, tìm tới các loại hoa quả rừng mà mang về thạch động.

Vốn đám lính nọ sau khi canh gác căn phòng được chỉ điểm nọ, lại khám xét qua ba bốn lần mà không thấy gì thì cảm thấy kì quái. Tất cả đều lo sợ bản thân mình đã làm không đúng với mật chỉ của hoàng đế, vì thế chia làm hai bộ phận. Một tấn mác canh gác khắp các gian nhà, phần còn lại thì canh gác chặt nhà Bá Ôn cùng với kiểm soát gắt gao người ra vào thôn.

Minh Tiến đi vào sâu trong khu rừng gần đó, tìm kiếm các loại trái cây rừng mà mang về. Trong thời gian qua, hắn cũng tò mò đọc các cuốn sách của Bá Ôn, trong đó cũng có một số cuốn về thực vật. Vì thế hắn có đủ kiến thức để nhận biết được loại trái nào có thể ăn, trái nào có độc. Cũng may mắn là giờ là giữa mùa hạ, hoa trái trong rừng đang vào thời điểm chín rộ nên hắn có thể thu về rất nhiều. Mang đồ ăn về tới, hắn nhẹ nhàng đưa tới cho Tiểu Sương phân phát ọi người, sau đó lại từ từ tiến ra phía ngoài thạch động, ánh mắt chăm chú nhìn về phía trong thôn.

Tiểu Sương mau mắn đưa hoa trái tới ọi người, nàng khê an ủi họ. Nhìn tới khuôn mặt các nữ nhân, ai ai cũng lo lắng cùng bồn chồn. Thậm chí một số người không kìm chế nổi bản thân mà sụt sùi không thôi, nàng cảm thấy thật khổ sở thay cho bọn họ. “Rốt cuộc nữ nhân là gì?... Lẽ nào chỉ là một món đồ cho nam nhân mặc sức chơi đùa sao?... Hoàng đế thì sao chứ? Chỉ là một tên nam nhân háo sắc...!”. Tiểu Sương nét mặt thoáng trầm ngâm, lâm vào suy tư của riêng mình. Vị cô nương được Minh Tiến đưa về thì lại khác, trên mặt tuy lộ ra vẻ lo lắng nhưng lại phảng phất một chút gì đó khó chịu, bức bối. Chợt nàng ta đứng dậy, nhẹ nhàng cầm theo một chùm nho mà Minh Tiến vừa mang về, nhón chân tiến tới phía sau hắn.

- Công tử!...

Nàng khê hạ giọng mà gọi, hắn vẫn đứng đó im lặng. Điều này khiến nàng ngạc nhiên, càng lúc càng tò mò mà nhón chân bước tới. Cho tới khi đứng ngang hàng với hắn, nàng khê khàng chợt vươn người ra nhìn tới trước mặt hắn. Chợt trong thạch động vang lên tiếng hét kinh hãi, tiếng hét này từ phía ngoài vang tới khiến các thiếu nữ có mặt phía trong hang đều giật mình, ai ai cũng co rúm hết cả lại. Ngay cả Tiểu Sương đang chìm vào suy tư cũng giật mình mà ngoái đầu nhìn tới. Chỉ thấy thiếu nữ kia ngã ngồi xuống đất, khuôn mặt tái xanh, ánh mắt run rẩy cực hạn nhìn tới Minh Tiến. Tay nàng run rẩy mà chỉ tới hắn.

- Yêu... yêu quái...!

Minh Tiến quay lại, hắn thoáng chút giật mình, sau đó khê cúi người xuống định bụng đỡ nàng ta đứng dậy. Vốn hắn đang dùng Viễn Thị Thuật mà nhìn tới trong thôn, vì quá tập trung nên dường như hắn bỏ quên cảnh giác, để nàng ta tới gần lúc nào mà không hay biết. Thiếu nữ khi nhìn tới hai mắt hắn, đặc biệt là hai con ngươi bị xé dọc như mắt rắn thì kinh hãi cực độ, không kiềm chế nổi mà phải hét lên. Giờ lại thấy hắn đang giơ tay, hướng về phía nàng thì lại càng sợ hãi, luống cuống nhích người lùi về phía sau. Nàng tuy bản thân là Trưởng ty Ô Nha, một ty được đánh giá là tinh nhuệ trong Xưởng Vệ, từng trải qua không biết bao nhiêu trận huyết đấu, xác người cùng máu me nàng đều cảm thấy bình thường. Nhưng lần này thì nàng sợ hãi, sợ hãi cực độ.

Tiểu Sương cùng vài thiếu nữ đã vội chạy tới, các nàng đỡ nàng ta lên, sau đó đều dùng một ánh mắt khó hiểu nhìn tới hắn. Tiểu Sương thì ngạc nhiên, sau đó khê nắm tay nàng kia mà hỏi.

- Tỷ tỷ, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

- A... Hắn, hắn là yêu quái...!

Tiểu Sương nghe câu này thì lập tức hiểu ra, nàng khẽ liếc ánh mắt đầy trách móc nhìn tới Minh Tiến. Sau đó khẽ quay lại mà nói.

- Tỷ tỷ, tỷ bình tĩnh lại nha... kể lại uội nghe mọi việc xem nào?

- Ta, ta chỉ định tới mời hần... mời hần ăn chút hoa quả... Nào ngờ, vừa nhìn tới mặt hần... thì mặt hần... hần... hần có đôi mắt của rắn a...!

Thiếu nữ run rẩy nói, sau đó nước nở òa khóc. Tiếng khóc của nàng bất chợt vang lên khiến toàn bộ các thiếu nữ khác đều tò mò mà tiến tới. Một nàng khác đứng bên cạnh Tiểu Sương nghe thấy vậy thì ngạc nhiên, nhưng sau đó lại đổi ánh mắt thành ai oán nhìn tới hần mà hỏi.

- Công tử, rốt cuộc người đã làm gì mà để tỷ tỷ của ta sợ hãi như vậy? Giờ là lúc nào mà công tử còn rảnh rỗi để đùa nghịch đây?

Minh Tiến chưa kịp mở miệng đáp lời, đã có một người khác nói tiếp.

- Công tử, chúng ta không biết công tử vừa làm gì, nhưng cầu công tử sau đây đừng như vậy nữa. Ở đây, các tỷ muội chúng ta đã đủ lo lắng và mệt mỏi lắm rồi. Cầu công tử đừng đùa như vậy nữa!

152. Chương 152: Lệ

Hần im lặng, cau mày. Tiểu Sương cũng thoáng bất ngờ, nàng cũng chưa biết nên nói sao. Hai người kia nói ra, lập tức ánh mắt các thiếu nữ khác dường như đều đang chăm chú chiếu tới hần với những tia mắt hình cây kim, cứ như thể muốn chọc hần thủng ra hàng trăm lỗ vậy. Minh Tiến cảm thấy bức bối vô cùng, vô tình xiết chặt tay phải lại. Lập tức trên vết bớt nọ hỏa diễm bùng bùng xuất hiện, trên mặt hần lúc này con người lại biến hóa ra một màu ngân sắc, xẻ dọc. Một màn này khiến tất cả thiếu nữ ở đây đều kinh hãi, không ai bảo ai mà đều tự động lùi lại. Tất cả đều cảm thấy kinh hãi cực độ, tay chân đều run rẩy. Ngay cả các thiếu nữ của Ô Nha ty cũng không phải ngoại lệ.

Hần liếc mắt nhìn qua một lượt, nhìn tới những ánh mắt kinh ngạc kèm theo sợ hãi, sau đó khẽ cười mà nói.

- Các cô nói ta là yêu quái, nếu ta là yêu quái thì các cô đã sớm chui vào bụng ta hết từ lâu rồi!

Hần nhìn tới thiếu nữ lúc trước, trên mặt ngân quang càng lúc càng sáng, hần khẽ cười mà nói.

- Nga cô nương, trong lúc ta luyện công thì đừng nên tới làm phiền. Đây là tâm pháp truyền đời của họ Minh, ta không phải yêu quái đâu!

Hần nói, sau đó lặng lẽ quay người yên vị lại chỗ lúc trước. Minh Tiến lúc này mặc bọn họ suy nghĩ ra sao, hần cũng đã hết cách rồi. Còn lại để tự họ suy luận lấy thôi. Nghĩ vậy, hần lại im lặng nhắm mắt xuất thần.

Hành động vừa rồi của hần khiến tất cả mọi người ngoại trừ Tiểu Sương đều cảm thấy kinh ngạc, thậm chí ngay cả với những thiếu nữ thuộc Ô Nha. Ở Hoa Hạ này, kể biết võ công không hề thiếu, cao thủ võ công cũng không phải hiếm gặp, có thể bắt gặp họ ở bất kì đâu, bất kì tửu quán hay trà quán nào. Các chiêu thức thành danh, các vị võ công cao cường được đồn thổi đã trở thành ước mơ cho không biết bao nhiêu thiếu niên. Thậm chí những câu chuyện ghi chép lại về các vị nam nhân cao thủ cũng trở thành cuốn sách gối đầu giường của vô số thiếu nữ... Nhưng đây là lần đầu tiên các nàng được nhìn tận mắt, được chứng kiến thật một cao thủ võ công, mà cao thủ võ công này lại có một bộ pháp tu luyện nội công vô cùng kì quái. Thậm chí ngay cả với Ô Nha ty, dù trước đây họ đã từng đối đầu với nhiều đối thủ, nhiều loại võ công nhưng chưa lần nào họ lại được nhìn thấy một bộ nội công kì quái như vậy. Nội công thông thường, khi tu luyện chỉ có thể tăng cường nội lực chứ chưa có nội công nào có khả năng biến đổi hình dáng bên ngoài của kẻ tu luyện – chỉ trừ khi kẻ đó bị tẩu hỏa nhập ma mà điên loạn...

Mọi việc nhất thời lắng xuống, nhưng những nữ nhân lúc này lại nhìn tới Minh Tiến bằng một ánh mắt hoàn toàn khác lạ. Trước đây, họ khâm phục hần một phần vì tài năng của hần, phần nữa là hần là đệ tử của Lưu Bá Ôn danh tiếng. Nhưng giờ đây, họ lại vừa biết thêm hần là một cao thủ, tu luyện một loại

nội công gia truyền quái lạ. Điều này khiến các nàng càng lúc càng tò mò cùng thích thú, thì thảo bàn tán không thôi...

Đám thị vệ nọ lục soát, tra xét cho tới tận chiều tà, không tìm kiếm thấy gì nên đều lên ngựa rời đi. Tên thái giám nọ khẽ khàng cúi đầu.

- Lưu đại nhân, đã đắc tội!

Đám người ngựa rời đi, bỏ lại sau lưng từng đám bụi mù. Dân chúng thì ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, hướng tới Bá Ôn mà chấp tay bái lễ đa tạ. Y chỉ khẽ lắc đầu, luôn miệng nói mình đã làm liên lụy tới mọi người...

Sau đó, Minh Tiến đưa tất cả các thiếu nữ về lại trong thôn. Các nàng ta hoặc là nhào tới cha mẹ, hoặc là cúi đầu bái tạ Bá Ôn, Tiểu Sương. Họ đều len lén tìm đưa mắt tìm kiếm Minh Tiến, nhưng tuyệt nhiên không nhìn thấy hắn đâu. Bá Ôn cùng Tiểu Sương thì liên tiếp lắc đầu, luôn tay đáp lễ. Cuối cùng, ai về nhà nấy, Bá Ôn cùng Tiểu Sương cũng mau chóng trở lại nhà mình. Bước vào phòng khách, cả hai đã dừng lại khi thấy Minh Tiến đang ngồi im lặng trong đó, trên mặt hiện rõ ra nét mệt mỏi. Bá Ôn khẽ kéo tay Tiểu Sương, ra dấu im lặng, sau đó lại thì thảo gì đó vào tai nàng rồi theo đường vòng phía ngoài vườn mà tiến vào phòng mình ở phía sau.

Tiểu Sương lặng lẽ gạt đầu, sau đó đi xuống bếp. Dưới đó đã có một nồi cháo gà thơm nức đang được đun trên bếp. Nàng nhẹ nhàng múc ra một chén cháo, sau đó đặt trên cái khay gỗ cho bớt nóng rồi bê lên phòng khách. Lên tới nơi, hắn vẫn ngồi đó, im lặng xuất thần. Nàng nhẹ nhàng nhón chân bước vào, đặt nhẹ cái khay lên bàn rồi quay ra. Lần thứ hai quay lại, trên tay nàng đã có một chiếc khăn ướt. Tiểu Sương nhẹ nhàng vươn tay lau trên mặt hắn, nước mát khiến Minh Tiến khẽ rung mình, từ từ mở mắt. Sau khi nhận ra đó là Tiểu Sương thì khẽ thở phào, Tiểu Sương thấy hắn đang nhìn tới thì hai má thoáng hồng lên, sau đó đột nhiên cười hi hi mà nói.

- Chàng hôm nay quá chủ quan nhé, để vị tỷ tỷ tên Nga kia thấy được đôi mắt đặc biệt của chàng. Cũng may là chàng nhanh trí, nói đó là nội công gia truyền, nếu không thì...

Tiểu Sương nói, tới đoạn này thì chỉ tiếp tục cười. Hắn thấy vậy thì khẽ gạt.

- Ủm... đúng là ta quá chủ quan, sau này cần chú ý hơn mới được!

- Thôi, ở đây có chén cháo gà. Chàng mau ăn đi cho nóng, cả ngày nay đã vất vả rồi!

Minh Tiến nhìn tới chén cháo, lắc đầu mà đẩy lại vào tay nàng, đoạn hắn nói.

- Tiểu Sương, muối ăn đi, cứ kệ ta. Ta không cảm thấy đói!

Tiểu Sương đang cười, nghe thấy câu hắn nói thì sắc mặt lập tức sụ lên. Ai oán nhìn hắn mà nói.

- Muội?... Ai là muối của chàng?... Hừ, người ta sau này nhất định gả cho chàng, chàng không thể thay đổi cách xưng hô được sao?

- Không đúng sao? Ít tuổi hơn ta thì gọi muội không đúng à? Hay ta phải gọi là tiểu muội muội?

Minh Tiến nói, Tiểu Sương nghe thấy vậy thì càng ai oán hơn. Đột nhiên sắc mặt thay đổi, tròng giọng ủy khuất mà nói.

- Ta biết mà... chàng... chàng chỉ thích những nữ nhân thành thực, không có chú ý tới ta... Cứ nhìn nét mặt chàng hôm nay, nhất là lúc chàng đưa vị tỷ tỷ tên Nga nọ tới thạch động... Chàng công người ta... thân thể đầy đặn như vậy mới làm cho chàng để ý đúng không?...

Nàng đột nhiên nhảy vào lòng hắn, rưng rức khóc mà nói.

- Tất cả là tại ta... do ta ngực chưa lớn, hông chưa lớn như người ta... là tại ta chưa lớn a...

Tiểu Sương nức nở nói, thanh âm ai oán run rẩy khiến hắn thoáng sững người. “Tiểu cô nương này thật là kì quái, ngày thường thì chăm chăm trêu chọc mình mà cười khoái chí, giờ lại có thể thần nhiên khóc rưng rức... Hầy...!”. Hắn nhủ thầm, thở dài mà nói.

- Nín đi nào...

- Không nín, chàng là người xấu, là sắc lang...

- Ủ, ta là người xấu, là sắc lang nín đi nào!

Hắn khẽ thở dài mà đáp, trong lòng không biết từ đâu lại hiện lên hình ảnh của Kim Minh. Ánh mắt lo lắng, khuôn mặt thấm đẫm nước mắt... tất cả đều hiện rõ mồn một trước mắt hắn. Khuôn mặt hắn khẽ co rúm lại, từ hốc mắt chảy ra vài giọt lệ nóng. Hắn khẽ bặm môi, hướng ánh mắt đau khổ ấy nhìn ra phía sân, nơi ánh mặt trời đỏ ối đang từ từ le lói biến mất.

Tiểu Sương ngược mặt lên nhìn hắn, chợt có vài giọt lệ từ trên má hắn rơi lên khuôn mặt khả ái của nàng. Trong thoáng chốc, nàng ngừng khóc, im lặng nhìn tới hắn. Đây là lần thứ hai, nàng nhìn thấy nước mắt của một nam nhân. Nam nhân Hoa Hạ, đặc biệt là những người theo nho giáo đều tôn trọng câu nói “Quân tử dầu rơi không rơi lệ”. Nhưng bản thân nàng lại hai lần được chứng kiến nước mắt của nam nhân. Lần đầu tiên, đó chính là lúc Bá Ôn thúc khóc tang bên cạnh mộ Quyên Thủy tẩu; Lần thứ hai, chính là lúc này. Nàng im lặng, cảm nhận nỗi đau đắng nghet, chua chát, bất lực tới cùng cực trong những giọt nước nóng ẩm ấy. “Nam nhân thà chết không rơi lệ... Nhưng một khi nam nhân rơi lệ, những giọt lệ ấy mang theo nỗi u uất, cùng cực mà không thứ nào có thể so sánh nổi... Tại sao nam nhân lại như vậy?... Tại sao không như nữ nhân chúng ta, lúc nào cần khóc thì khóc, cần cười thì cười?... Tại sao lại không thể thể hiện cảm xúc bản thân, lẽ nào kìm nén tất cả chỉ vì một câu nam nhân phải cứng rắn?...”.

Nàng im lặng, hồi lâu chợt đặt bàn tay trắng ngần đặt lên má hắn, sau đó nhắm mắt lại.

Cũng không rõ qua bao lâu, Minh Tiến khẽ thở dài đẩy u uất, hắn vươn ống tay áo lau đi nước mắt trên mặt mình, miệng lại lầm bầm.

- Tại sao lại khóc? Mày là một nam nhân, một thằng con trai kia mà. Nín đi, bằng mọi giá phải tìm cách trở về Linh Sơn... Cho dù...

Hắn nói tới đó thì im lặng, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau, thanh âm phát ra chỉ còn là những tiếng phào phào của gió thổi qua kẽ răng. Tiểu Sương khẽ mở mắt, nàng nhẹ nhàng hỏi.

- Vị cô nương Kim Minh nọ rất quan trọng với chàng sao?

Hắn nghe vậy thoáng giật mình, nhưng sau đó lại khẽ gật đầu. Tiểu Sương lại hỏi.

- Vậy còn ta?... Ta... có quan trọng với chàng không? Nếu như ta là cô ấy? Mà cô ấy cũng đâu phải người, cô ấy là một Bạch Hồ Ly mà?

- Đối với ta, những người đối tốt với ta, quan tâm tới ta đều quan trọng cả. Thà rằng ta chịu đau đớn, ta chịu dày vò còn hơn để mọi người bị tổn thương. Mọi người thân, với ta mà nói họ còn quan trọng hơn chính tính mạng của ta!

Hắn nói, giọng điệu trở nên trầm xuống, khẽ nghiến răng mà nói tiếp.

- Với những người đối tốt với ta, ta luôn luôn tôn trọng, luôn luôn làm mọi việc vì họ trong khả năng có thể. Còn đối với những kẻ lừa lọc, gian dối với ta... Hừ, chúng rồi sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu!

Minh Tiến gay gắt nói, Tiểu Sương khẽ gật nhẹ, sau đó bàn tay nọ khẽ vươn tới cổ hắn, nàng áp má vào ngực hắn, hồi lâu mới nói tiếp.

- Chúng ta đều là nữ nhân thôi mà, tại sao chàng lại phải vì một nữ nhân... Mà không, cô nương nọ đâu phải con người? Tại sao chàng lại vì một nữ Bạch Hồ Ly mà lại phải đau đớn tới vậy? Không phải đều chỉ là nữ nhân hay sao? Mất một người vẫn có thể tìm kiếm vô số người khác kia mà? Nam nhân đại trượng phu, vì một nữ tử mà suy sụp, không phải làm cho thiên hạ chê cười sao?

Minh Tiến nghe xong thì đứng bật dậy, đẩy nàng ta ra khỏi người mình, gay gắt nói.

- Nữ nhân thì sao? Hồ Ly thì sao? Không phải tất cả đều có sinh mệnh hay sao? Tại sao các người lại coi nữ nhân như một món đồ, tùy ý thay thế? Các người bình sinh coi thường nữ nhân, còn ta thì không, ta tôn trọng họ... Với ta, cho dù kẻ khác đánh đổi mọi thứ quý giá để lấy các nàng ấy, ta phải nhả vào... Còn hỏi tại sao ấy hả? Nàng ấy đối tốt với ta, thậm chí hi sinh tính mạng vì ta, ta là một kẻ khốn kiếp tới mức dễ dàng quên đi nàng ta để tìm kiếm người mới như vậy sao? Thế khác nào kẻ cầm thú, không bằng súc sinh?

Ta đã nói, ai đối tốt với ta, ta nhất định toàn tâm toàn ý đối tốt lại. Cho dù nàng ấy không phải con người, nhưng hành động của nàng ấy liệu có mấy kẻ mang mác con người kia làm được?!

Tiểu Sương thoáng run rẩy, sau đó thân hình biến hóa. Nước da trở thành một màu hồng phấn, từ cơ thể một mùi thơm ngát lan ra. Nàng nhẹ nhàng ôm lấy ngực hắn, bàn tay nhỏ bé kia khẽ vuốt ve lên lưng hắn để trấn an, sau đó mới ngẩng đầu nhìn hắn mà trang trọng nói.

- Thiếp xin lỗi, là thiếp muốn thử lòng chàng mà thôi... Thiếp giờ đã hiểu lòng chàng, vì vậy toàn tâm toàn ý mong chàng thu nhận ta, được chứ?... Minh Tiến... chàng đồng ý đi mà...!

Minh Tiến sau phút chốc bộc phát đã từ từ nguôi ngoai đôi chút, hắn nhìn tới ánh mắt long lanh mịn hoặc của Tiểu Sương, khẽ cười nhẹ sau đó im lặng. Hắn hít vào một hơi thật sâu, tự nhẩm lại Vô Thần, cuối cùng mở mắt ra, nhìn tới Tiểu Sương mà nói, giọng điệu pha chút trêu chọc.

- Muội ấy hả? Gắng ăn nhiều cho lớn nhanh đi, sau này xét sau. Ít nhất thì cũng phải ngang bằng với vị Nga cô nương kia á!

- Hừ... đúng là sắc lang!...

- Đại tỷ...!

153. Chương 153: Những Kẻ Lưu Lạc

Trong căn phòng phía Bắc, hai mươi thiếu nữ Ô Nha đã tập trung lại, họ vây quanh cái bàn mà cất tiếng gọi. Vị cô nương tên Nga vẫn im lặng ngồi đó, ánh mắt có chút kì quái, thất thần. Lại một hồi gọi nữa, lúc này nàng ta mới giật mình nhìn tới, sau đó khẽ vuốt ngực thở phào.

- Đại tỷ, tỷ làm sao vậy? Lẽ nào trong cung lại đưa ra mật chỉ mới sao?

Thiếu nữ áo hồng khẽ hỏi, bàn tay nắm lấy tay nàng ta mà lắc lắc. Nàng khẽ lắc đầu, thở dài mà nói.

- Không có... Chỉ là ta không ngờ nổi, tên Minh Tiến tưởng chừng như không biết võ công nọ lại là một cao thủ nội công. Thêm nữa, nội công gia truyền của y quả thật quá mức kì quái, tà đạo. Hôm nay lúc cứu ta, mặc dù ta đã cố ý khơi gợi lòng háo sắc của y nhưng y chẳng hề mảy may động tâm. Có lẽ nào do bộ nội công gia truyền nọ?

- Đại tỷ, theo muội có lẽ không phải vậy!

Một người khác nói, vị Nga cô nương nghe vậy thì thoáng ngạc nhiên, sau đó quay sang hỏi.

- Là vì sao? Hoàn muội có thể chỉ điểm cho ta được không?

- Đại tỷ, chắc tỷ biết võ công hay nội công đa phần đều phụ thuộc tính cách của người luyện chứ không xây dựng nên tính cách cho người luyện?

- Ta biết!

- Võ công thiên hạ đa dạng, nội công thiên hạ biến ảo đa đoan. Nhưng để tu tập mà làm thay đổi tính cách một con người chắc chắn không thể, trừ khi kẻ đó tẩu hỏa nhập ma. Hơn nữa, muội qua thăm dò tiếp cận Tiểu Sương, được biết tên Minh Tiến này khá thích thú khi xem các cuốn sách về dược vật, y thuật, đặc biệt là với kinh Phật. Vì thế, muội trộm nghĩ có khi nào y là cao đồ tục gia của Thiếu Lâm Tự? Bởi xưa nay thường nghe nói, Thiếu Lâm Tự chú trọng tu tâm dưỡng tính, cắt đứt thất tình lục dục!

Lời này nói ra, lập tức nhiều thiếu nữ cũng gật đầu tán thành. Vị Nga cô nương thì lại lâm vào trầm ngâm, sau đó mới nói.

- Tạm thời ta sẽ không tiếp cận với y. Tiểu Hồng, Tiểu Ý, Tiểu Oanh, ba muội cố gắng tiếp cận với y. Làm sao tăng hảo cảm với y càng nhiều càng tốt, còn Tiểu Vũ, muội với ta ngày mai sẽ lên núi tìm dược vật, ta tính điều chế Âm Dương Khởi một phen...

Hoàng cung, ngự thư phòng.

Ngự thư phòng lúc này đang được bày tiệc, ngồi trên long ỷ là Nguyên Chương, hai bên trái phải chính là bốn vị đạo sĩ nọ. Năm người đang trò chuyện rất vui vẻ, Nguyên Chương khẽ cười, cung kính nói.

- Tứ đạo trưởng, hôm nay mời các vị nán lại dùng bữa thế này, có gì thất thổ xin được lượng thứ. Nguyên Chương biết bốn vị đều là bán tiên, vốn sớm thoát ly món ăn thế tục. Nhưng hôm nay vẫn cố tình mời tới dự yến, thật lấy làm hổ thẹn!

- Không có gì, đừng nên khách sao như vậy!

Vị đạo sĩ gầy gò nói, sau đó khẽ nhìn sang ba người còn lại. Vị đạo sĩ thân hình to lớn cười mà nói.

- Trùng Bát, đồ ăn ngon, nhưng tiệc là rượu không ngon!

- Ô, sao lại có thể thế được? Đây là loại rượu đặc chế của hoàng cung, hương vị đảm bảo thế gian độc nhất vô nhị. Tại sao các vị lại nói vậy?

Hai vị đạo sĩ ngồi bên phía trái cười ha hả, sau đó rút ra một cái túi lụa nhỏ màu vàng, từ túi lôi ra một bình hồ lô lớn. Động tác này của y khiến đám thái giám đang đứng hầu đều trợn mắt kinh sợ. Căn bản vì cái túi rất bé nhỏ, vậy mà lại có thể lôi từ đó ra một cái bình hồ lô to như vậy, quả thật thần kì.

Nguyên Chương cũng sửng người khi thấy hành động này, y không kiềm chế nổi dùng một ánh mắt tò mò, tham lam nhìn tới. Ánh mắt này đương nhiên cả bốn đạo sĩ nọ đều thấy, xong họ đều lơ đi. Hồ lô được đưa tới tay vị đạo sĩ to cao, đạo sĩ này khẽ đỡ lấy, sau đó lắc lắc cái bình mà nói.

- Đây là tiên tử của chúng ta, tên gọi là Tiêu Dao Trường Xuân Tửu, là vật phẩm hiếm có trên thế gian. Hôm nay tái ngộ Trùng Bát, coi như có duyên, đem rượu ra thay lời chúc vậy!

Y lắc lắc bình, sau đó khẽ hươ tay trên không, lập tức một luồng gió cuốn lấy cái cốc vàng của Nguyên Chương tới tay y. Đạo sĩ hất bỏ rượu trong đó, sau đó rót rượu từ hồ lô ra. Chỉ thấy một mùi thơm thơm, hắc hắc lan tỏa. Màu rượu thì có màu xanh đen nhưng tuyệt nhiên trong veo như ngọc thạch. Nguyên Chương khẽ hít hít, sau đó đưa ngón cái lên mà tán thưởng. Đạo sĩ khẽ cười, phất tay trả lại cái chén cho hắn, sau đó nói.

- Nào, Trùng Bát, uống thử xem!

Nguyên Chương không khách khí, lập tức cầm chén uống cạn. Y chỉ cảm thấy một mùi cay cay, đắng đắng tràn vào trong tâm phế. Sau đó, rất nhanh cả người cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng, lâng lâng như đang bay bổng trên mây. Y khẽ nhắm mắt lại, ngả đầu tựa vào long ỷ. Lúc này hồn như thoát khỏi xác, phiêu bạt đến nơi vô định, Nguyên Chương cảm thấy mình như đang bay lượn giữa mây, có lúc lại phi thân truy đuổi tiên hạc. Thậm chí còn đang bám đuổi theo vô số các tiên nữ đang cười khúc khích mà lướt mây phía trước... Toàn bộ biểu hiện này của y khiến cho bốn người kia rất hài lòng, im lặng chờ đợi. Phải mất một hồi lâu sau, y mới từ từ mở mắt, sau đó cung kính hướng tới cả bốn mà nói.

- Quả không hổ danh tiên tử, bội phục, bội phục!

Bốn đạo sĩ khẽ cười, Nguyên Chương càng lúc càng hưng phấn, khẽ vẫy tay gọi ca vũ tiến vào. Cả năm người chén tạc chén thù, bàn thảo đủ chuyện trên trời dưới biển. Khi đã ngà ngà say, đạo sĩ gầy gò mới khoát tay hướng tới Nguyên Chương mà nói nhỏ.

- Trước khi tới đây, chúng ta có gặp vài người quen cũ của người đây, Trùng Bát!

- Ai vậy?

- À, là tên Vô Kỵ!

Nguyên Chương nghe xong thoáng giật mình, tưởng như bay hết cả men rượu. Y tròn mắt nhìn tới vị đạo sĩ gầy gò, dường như muốn xem thấu toàn bộ thân thể người này xem y có nói dối hay không. Nguyên Chương đương nhiên vẫn còn nhớ rõ, Trương Vô Kỵ một mình dùng võ công cái thế tiến hẳn vào tới tận long ỷ mà đe nạt mình. Sáu ngàn cấm quân không ngăn nổi một người đơn độc tiến vào, mặc dù đã cấm không cho bất cứ kẻ nào tiết lộ ra ngoài, xong ngay cả bản thân Nguyên Chương nhớ lại đều rùng mình kinh sợ. Vị đạo sĩ gầy gò kia nhìn tới y, chỉ cười nhẹ mà nói tiếp.

- Trùng Bát, ngươi yên tâm, chúng ta đã thuyết phục hẳn giúp ngươi rồi!

- Phải... phải, còn mượn của hẳn một cái lô đỉnh nữa... ha ha ha...

Hai đạo sĩ ngồi bên trái nói, sau đó cùng nhau cười lớn đầy khoái trá, ánh mắt tràn ngập hưng phấn và sắc ý. Đạo sĩ thân hình cao lớn thì im lặng, ánh mắt đều đặt vào đoàn ca nữ phía dưới. Nguyên Chương bắt gặp ánh mắt này, lập tức trong đầu nảy sinh ra ý nghĩ nịnh nọt. Phần vì Vô Kỵ đã được bốn người này khuyên giải, phần vì trong lòng hẳn lúc này lâng lâng như đang phiêu du trên mây, y cười mà nói.

- Vị đạo trưởng này xem ra rất thích xem ca vũ? Hay là vậy đi, để ta tặng đoàn ca vũ này cho người, ý đạo trưởng thế nào?

-Ồ... ta...

Vị đạo sĩ gầy gò đã nhanh nhẩu xen vào, y nói.

- Trùng Bát, đại ca của ta vốn kiêu lời, ngươi đừng nên làm khó!

Sau đó nhìn thoáng qua dàn ca vũ một lượt, cuối cùng mới quay lại nói tiếp.

- Trùng Bát, chúng ta đều đã là bán tiên. Thất tình nhục dục đều không có, chỉ là muốn có người kế vị tu luyện tâm pháp tu đạo. Thêm nữa, cùng vừa vặn nhìn thấy có một vài nữ ca cơ có tuệ căn tu luyện mà thôi. Ngươi đừng hiểu nhầm đại ca ta!...

Yến Cung.

Nơi đây xưa nay chỉ dành cho sứ giả các nước lớn, khi đi sứ tới Hoa Hạ này thì nghỉ lại. Theo thông lệ mà nói, Yến cung chỉ có thể ở được trong một ngày đầu, khi mà nội cung thái giám chưa sắp xếp được chỗ ở cố định cho sứ đoàn. Lúc này, đích thân Nguyên Chương dẫn đường đưa bốn vị đạo sĩ nọ tới tận cửa. Y còn không ngừng quát gọi thị vệ canh gác cẩn thận, đồng thời tự tay tuyển chọn các cung nữ để phục thị những vị đạo sĩ này. Bốn vị đạo sĩ chung quy chỉ cười, không hề cự tuyệt.

- Tứ vị đạo trưởng, giờ đã khuya, xin đi nghỉ sớm. Ngày mai, Nguyên Chương lại tới xin hầu rượu!

Nguyên Chương cung kính khom tay mà nói, bốn người nọ chỉ khẽ gật đầu, sau đó xoay người tiến vào trong...

Đêm đã về khuya, hầu hết các gian phòng trong cung đều đã hạ bậc đèn, chỉ để lại một tia sáng mờ mờ ảo ảo. Yến Cung cũng không khác là mấy, các gian phòng đều đã hạ bậc đèn. Xung quanh, chỉ còn ánh sáng từ những chậu lửa lớn cùng những bó đuốc của đám thị vệ đang đứng canh gác. Trăng đã lên cao, tỏa ánh sáng mát dịu xuống mặt đất, dường như cố gắng dát bạc lên từng chiếc lá cây, từng mảnh ngói nhà, thậm trí là cả những chiếc đèn lồng treo bên hiên đã được tắt. Trên nóc Yến Cung, bốn bóng người im lặng đứng đó, tà áo phất phơ lay động trong những cơn gió đêm mát rượi. Họ đứng đó, im lặng, cứ như thể họ chỉ là những bức tượng đá, chỉ là những tiểu cảnh phụ họa cho khung cảnh đêm hè. Hồi lâu, chợt có người lên tiếng khe khẽ, thanh âm chỉ vo ve như tiếng muỗi kêu.

- Chúng ta đã tới đây quá lâu rồi!

Một bóng người cao lớn, là vị đạo sĩ đã rót rượu cho Nguyên Chương trong bữa tiệc khẽ quay người lại mà nói. Trên khuôn mặt chữ điền ấy, bộ râu dài trắng tinh khẽ phất phơ, trông u sầu khó thể nói lên lời. Một thân ảnh gầy gò khẽ bước tới, vỗ vỗ vai y mà nói.

- Đại ca, nếu không phải ngày đó do đệ tham tìm kiếm bảo tàng, chắc chắn giờ này chúng ta vẫn đang ở U Châu. Sẽ không phải lang thang phiêu bạt như thế này... Đại ca, huynh nên học bí pháp yêu tu này như bọn đệ đi. Thọ nguyên của chúng ta vốn thực sự đã hết từ lâu rồi, nhưng không gian nơi đây lại khá đặc biệt nên chúng ta vẫn còn tồn tại...

- Phải đấy đại ca, nếu không có bí pháp yêu tu này, chỉ e lúc này bọn đệ đã thành đồng xương khô hết cả rồi, đâu có thể an toàn tiến giai tới Kết Đan Hậu Kỳ đỉnh phong?... Đại ca, đại ca giờ vẫn cứ ở lại Kết Đan Hậu Kỳ, nếu không mau chóng tu luyện, chắc chắn một khi thọ nguyên cạn, đại ca sẽ phải hối tiếc đấy...

Một người khác nói, người thứ tư đứng dậy, tiến tới bên cạnh vị đạo sĩ nọ mà ngồi xuống, y khẽ thở dài rồi nói.

- Đại ca, lão tứ, lão tam nói đều có lý cả đấy, huynh hãy nghe lời chúng ta một lần đi!
 - Nhưng ta... không được, ta không muốn. Nếu tu luyện bí pháp này, quanh năm suốt tháng đều phải đi hấp thu nguyên âm xử nữ... Ta là tu tiên giả, ta... ta không làm vậy được!
- Người cao lớn nói, y khẽ phất tay áo mà xoay người hướng nhìn ra phía xa. Người gầy gò thấy y như vậy thì lắc đầu, sau đó bước tới mà ôn tồn nói.
- Đại ca, chúng ta đã lạc tới đây hơn sáu trăm năm rồi. Nếu như huynh không chịu, chẳng lẽ bao công sức lâu nay chúng ta tìm kiếm cách trở về là vô nghĩa sao? Tính ra, thọ nguyên của huynh cũng chỉ còn có hai năm nữa, trong khi ngày chúng ta tính toán là bảy năm... bảy năm đấy đại ca à... Nếu đại ca không muốn về, không muốn trở lại U Châu để được một lần thấp nhang cho cha mẹ... vậy bọn ta cũng không về nữa!
 - Không, ta sẽ kiên trì tìm kiếm linh mạch, tự mình tu luyện mà tiến giai!
- Nam nhân cao lớn dứt khoát nói, thanh âm mang đầy hào khí. Những người còn lại thì nhìn nhau mà lắc đầu, một người sau cùng lại đứng lên mà nói.
- Đại ca... lão đại, huynh cùng chúng ta chẳng phải đã tìm kiếm khắp nơi rồi đấy sao? Thậm chí ngay cả các lăng tẩm, được đám vua chúa coi là có long mạch chúng ta cũng đã tới, nhưng làm gì có một chút gì gọi là linh khí? Chẳng lẽ đại ca bất hiểu tới mức, không muốn quay về để thấp hương lên mộ cha mẹ dù có cơ hội sao?

154. Chương 154: Tiêu Dao Tửu

- Ta... Thôi được, ta nghe lời các đệ!
- Nam nhân cao lớn khẽ thở dài nói, quay lại cầm lấy miếng ngọc giản nọ rồi nhẹ nhàng phi thân về phòng mình. Y bỏ lại ba kẻ kia ngồi trên mái, người gầy gò lắc đầu mà nói.
- Ai... lão đại thật cố chấp!
 - Tứ đệ, người yên tâm đi. Luyện nhiều rồi, đại ca sẽ cảm thấy hứng thú ngay thôi. Có nam nhân nào lại đi từ chối việc tìm thú vui trên thân thể nữ nhân kia chứ?... Thôi, mau về đã tọa đi, chúng ta cách đây không lâu vừa mới dùng bí pháp để tu luyện trên người nữ nhân họ Triệu. Hấp thụ nội công của cô ta chuyển thành chân lực bản thân không phải chuyện một sớm một chiều.
- Nam nhân nọ khẽ nói, người bên cạnh y nghe vậy thì lắc đầu đầy vẻ tiếc nuối.
- Thật đáng tiếc, một lô đỉnh tốt như vậy lại không chịu an phận, tự tận... Ai... đáng tiếc!
- Cả ba người trong lòng mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng, nói thêm vài câu rồi ai lại trở về phòng người nấy, trả lại sự tĩnh lặng tuyệt đối cho đêm trắng sáng...

Thanh Điện.

Sáng sớm, khi phía đông chân trời mới chỉ le lói chút ánh sáng, thì thoảng đâu đó vang lên những tiếng gáy sớm của đám gà rừng. Hầu như tất cả các gian nhà trong Thanh Điện đều đã sáng đèn, những tiếng cười nhẹ, tiếng trêu đùa đâu đó lại vang lên, báo hiệu một ngày mới lại sắp bắt đầu.

Minh Tiến khẽ mở mắt, hần bước chân xuống giường khỏi tư thế ngồi đã tọa. Khẽ vươn vai vài cái, hần xỏ giày rồi rảo bước ra ngoài. Minh Tiến khẽ uốn éo tại chỗ, làm ra vài động tác thư giãn, sau đó bắt đầu tập Thái Cực Quyền. Hai tháng nay, hần đã hình thành cái thói quen chỉ có ở những cụ già này. Nếu như trước đây, chỉ khi nào cần điều hòa chân lực thì hần mới tập đến, còn không thì đều bỏ qua. Nhưng từ ngày đến nơi này, hần quá nhàn rồi nên chẳng biết phải làm gì để giết thời gian rảnh lúc sáng sớm, vì vậy mà nảy ra cái ý tập luyện Thái Cực Quyền. Minh Tiến đã minh bạch, Hoa Hạ này phần nào giống với mấy quyển truyện kiếm hiệp. Tuy nhiên, hần chẳng mấy khi hứng thú với thể loại này nên chẳng thể phân biệt nổi cái

thời này là thời nào. Chỉ đại khái biết sơ sơ qua bát đại tông môn tên là gì, còn đâu các loại võ công chính tông hay võ công chốn phái là gì thì hẳn mù tịt.

Bá Ôn đương nhiên nhận ra bài quyền này, vì vậy hay hỏi han hẳn về những việc của đạo gia. Khổ một nỗi, hẳn có biết mù tịt gì đâu, chỉ gật đầu ậm ừ qua loa cho xong chuyện. Dần dần y thấy chán, cũng lảng dần đi, không nói truyện về việc này với hẳn nữa.

Minh Tiến khẽ lắc lắc đầu, không nghĩ ngợi gì nữa mà hoàn toàn tập trung cho bài quyền. Hẳn dồn chân lực, vận chuyển chân khí từ kim đan dần dần tới tất cả các bộ vị trên cơ thể. Người đi qua nếu chú ý quan sát, có thể nhìn thấy nhiều điểm sáng vàng đang không ngừng di chuyển trên cánh tay đã được vén ống tay áo lên sát nách. Hai bàn tay hẳn lúc này lơ mờ tỏa ra một làn sương màu trắng bạc, cứ mỗi một động tác nâng lên hạ xuống, nó lại để lại một vệt sáng mờ mờ trông rất đẹp mắt.

Cách đó không xa, một thân ảnh nữ nhân mặc áo hồng đang len lén nhìn tới hẳn. Nàng ta tên Tiểu Ý, cũng là một thiếu nữ thuộc Ô Nha ty. Tiểu Ý len lén quan sát hẳn hồi lâu, sau đó trong lòng càng lúc càng cảm thấy mù mờ, nàng chạy vội về căn nhà phía bắc thôn. Đẩy cửa bước vào, sau đó mau chóng đóng cửa lại rồi nhanh như cắt tiến vào gian trong. Nơi này lúc này cũng đang có sáu bảy nữ nhân khác đang có mặt, họ đều đang xắn cao váy áo, ra sức xuất chiêu mà luyện tập. Hoặc là vung ám khí, hoặc là múa chiến đao hoặc là múa quyền cước... Tiểu Ý khẽ né tránh, tiến về phía góc phòng, nơi vị đại tỷ kia đang tập luyện.

Vị cô nương tên Nga nọ lúc này cũng không khác những nữ nhân khác là mấy, nàng ta cũng buộc tay áo tới tận vai, váy áo đều được buộc cho gọn lại. Lúc này, nàng đang trong tư thế đứng thẳng người, một chân đứng vuông góc sát vào tường, chân còn lại được nâng lên cao qua đầu. Hai chân nàng lúc này hình thành một đường song song với bức tường, hai cánh tay người ngọc vươn lên, chạm tới mũi bàn chân đang giơ cao quá đầu. Tiểu Ý gọi.

- Đại tỷ!

- Tiểu Ý đó à?... Muội từ giờ cứ gọi ta là Nguyệt Nga đi, nếu không ra ngoài sẽ gây bại lộ thân thể mất!

- Vâng, Nga tỷ, muội có tin này...

Tiểu Ý bước tới, khẽ ghé tai vào tai Nguyệt Nga mà thì thào. Nguyệt Nga trên mặt thoáng hiện lên nét sững sốt, sau đó dùng ánh mắt nghi ngờ mà hỏi lại.

- Muội chắc chắn đó là Thái Cực Quyền chứ?... Không ổn, xem ra người này thân thể không hề tầm thường. Vừa là tục gia đệ tử của Thiếu Lâm, lại biết tu luyện Thái Cực Quyền của Võ Đang... Rốt cuộc, y là ai?

- Muội dám chắc mà, Nga tỷ. Tỷ quên ai là người đã bí mật xâm nhập núi Võ Đang, bí mật sắp xếp mọi việc, gây ra một loạt náo loạn chia rẽ bọn họ hay sao? Là muội làm đó... Gần nửa năm muội ở trên đó làm một nữ môn ngoại đệ tử, thì thoáng dọn dẹp chính điện cũng từng nhìn thấy đám đệ tử Võ Đang luyện tập. Chắc chắn không thể lầm lẫn được a...!

Tin tức nhanh chóng đưa về tới hoàng cung, Hoa Vinh vừa nhận được tin đã sốt sắng lập tức tiến cung. Vừa sáng sớm đã bị đánh thức, Nguyên Chương vừa nằm trên giường vừa ngáp, uể oải nhìn tới Hoa Vinh mà hỏi.

- Có chuyện gì vậy? Tại sao sáng sớm mà đã làm phiền ta như vậy rồi hả? Tối qua ta dự yến muộn...

- Xin hoàng thượng xá tội, nhưng đây là việc cấp bách, cần bẩm báo ngay để người định đoạt!

- Hầy... thôi được rồi, trước tiên giúp ta mặc y phục đã, có gì nói sau!...

Bên trong thượng thư phòng, Nguyên Chương im lặng ngồi trên long ỷ. Trên mặt y lúc này làm ra một bộ dạng vô cùng kì quái, chốc chốc nắm tay khẽ co lại rồi duỗi ra, lông mày cau lại, hơi thở có chút dồn dập. Y quay qua nhìn tới Hoa Vinh, hỏi.

- Tin này mới tới sáng nay sao?

- Vâng, thưa hoàng thượng!

Nguyên Chương khẽ khẽ gật đầu, ánh mắt lại hiện lên một vẻ mông lung bất định. “Tên đệ tử của Bá Ôn không ngờ thân thể lại phức tạp như vậy. Vừa là tục gia đệ tử của Thiếu Lâm, lại vừa là môn hạ của núi Võ

Đang... Thật là kì quái, không phải trước đây Thiếu Lâm và Võ Đang ganh đua nhau về danh vọng giang hồ lắm hay sao? Lẽ nào cả hai đại phái lại có thể cùng chỉ điểm ột tên đệ tử?...”. Y nghĩ thầm, chợt cảm thấy đầu đầu khó tả, khẽ nâng tay lên trán mà xoa xoa nhẹ hai bên thái dương mình. Hoa Vinh thấy hành động này thì giật mình, khẽ hỏi.

- Hoàng thượng, để nô tài đi gọi ngự y!

- Không cần!

Nguyên Chương xua xua tay ngăn lại, y khẽ đứng lên, đi lại vài vòng trong ngự thư phòng. Trong đầu miên man không biết bao nhiêu là ý nghĩ, chợt trong cơ thể dâng lên một cảm giác thêm muốn khó tả. Lưỡi cảm thấy khô đắng, cơ thể bải hoải vô lực... tất cả những điều ấy bất thần xuất hiện ngăn cản hết mọi suy tư của y. Nguyên Chương khẽ xoay người về long ý mà ngồi xuống, trên mặt y lúc này dường như có chút run rẩy. “Ta bị sao vậy nhỉ?... Ta đang thêm khát, thêm khát một thứ gì đó... À, đúng rồi... là Tiều Dao Trường Sinh Tửu, rượu của tiên nhân quả nhiên bất phàm!”. Nguyên Chương khẽ mở mắt, hướng tới Hoa Vinh mà nói.

- Hoa Vinh, trước tiên thu hồi hết toàn bộ số Cẩm Y Vệ đã phái đi thăm dò lúc trước về Xưởng Vệ, cả Ô Nha cũng gọi về luôn. Mọi việc khác ta đã có cách... À, mau chuẩn bị yến, ta sẽ tới Yến Cung một phen!...

Yến Cung, từ sáng sớm, bốn vị đạo sĩ nọ đã thức dậy. Cả bốn lúc này đang đứng trước khoảng sân rộng lát đá cẩm thạch của Yến Cung mà luyện tập, bộ pháp của họ trông vô cùng kì quái nhưng đám thị vệ không ai dám mở miệng hỏi lấy một lời. Họ đều đã nhận nghiêm lệnh không được làm phiền cả bốn người. Vị đạo sĩ gầy gò hướng ánh mắt tươi cười tới vị cao lớn, khẽ hỏi.

- Lão đại, tối qua thoát mái chứ? Hắc hắc...

Vị đạo sĩ cao lớn nọ chỉ khẽ gật đầu, trên mặt không khỏi xuất hiện chút đỏ. Vốn tối qua y bắt đầu tu luyện bí công yêu tu nọ, bí công này khi tu luyện đòi hỏi phải có một lò đỉnh để trực tiếp hấp luyện âm khí. Vì vậy, ba người nọ tối qua bí mật đột nhập hậu cung, bắt mang về một nữ nhân nhan sắc hiếm có cho y tu luyện. Tối qua cũng là lần đầu tiên vị đạo sĩ cao lớn này động tới nữ sắc, thêm nữa bí công nọ dường như càng kích thích thú tính trong người khiến y như kẻ cuồng sắc, ra sức dày vò lên thân thể nữ nhân nọ cho tới gần sáng. Tối lúc ấy, vị đạo sĩ gầy gò lại xuất hiện, khẽ bế nữ nhân đang hôn mê kia mang trả lại hậu cung. Với hành động thần không biết, quỷ không hay ấy của y, cho dù nữ nhân kia tỉnh lại chắc chắn cũng chỉ có thể cho rằng mình đang mơ một giấc mộng xuân.

Đạo sĩ cao lớn sau một hồi tập luyện thì khẽ ngồi xuống, tiến vào tư thế đả tọa. Sau buổi tối điên cuồng diễm sắc tối qua, trong cơ thể y lúc này xuất hiện thêm một luồng khí tức kì lạ. Nó hoàn toàn không tương đồng với khí tức tu chân của y, nhưng lại thoải mái hòa nhập vào kim đan cùng nội hải. Luồng khí tức này chính là Âm khí mà bí công yêu tu kia mang lại. Nhắm mắt tọa thiền, đạo sĩ cao lớn dường như cảm thấy khá vui vẻ. Với tốc độ tu tập như đêm hôm qua, chẳng mấy chốc mà y có thể tiến cấp tới Kết Đan Hậu Kỳ đỉnh phong, thậm chí còn có thể kết Nguyên Anh. Đang mơ màng mộng tưởng, chợt có một thanh âm nam nhân cất lên khiến y choàng mở mắt. Chỉ thấy một thị vệ đã tiến tới gần bốn người, cung kính khom tay mà nói.

- Bốn vị đạo trưởng, hoàng thượng có lời mời các vị trở lại Yến Cung dự yến!

Bốn người khẽ nhìn nhau, sau đó hướng tới thị vệ nọ mà gật đầu, ra hiệu đã hiểu. Chờ cho thị vệ đi một quãng xa, người gầy gò mới khẽ cười lạnh mà nói.

- Xem ra Tiều Dao Trường Sinh Tửu bắt đầu có tác dụng rồi!...

Cả bốn trở về Yến Cung, Nguyên Chương vui vẻ tiếp đón ngay từ ngoài cửa, mau mắn kéo họ nhập bàn tiệc. Bốn vị đạo sĩ cũng không khách sáo, vui vẻ ngồi xuống, Nguyên Chương thấy thế thì hoan hỷ vô cùng, liên tục chúc rượu... Rượu đã ba tuần, các món sơn hào hải vị cũng đã được bưng lên đủ. Nguyên Chương lúc này mới rụt rè nhắc đến Tiều Dao Trường Sinh Tửu nọ, bốn người kia thấy vậy thì cười, sau đó cũng rót ra cho y một cốc. Điều này làm cho Nguyên Chương kích động còn hơn được mỹ nhân, luôn miệng đa tạ rồi khẽ đưa lên môi mà nhấp từng ngụm nhỏ một. Về mặt y lúc này dường như hưng phấn hơn, luôn miệng cười nói không thôi. Bốn đạo sĩ nhìn tới vẻ mặt thận trọng, thậm trí tiếc nuối khi nhấp từng ngụm nhỏ rượu của Nguyên Chương thì khẽ cười, sau đó hứa với hần sẽ cố gắng làm ra cho hần một vài bình Tiều Dao

Trường Sinh Tửu. Nguyên Chương nghe vậy thì vui mừng cực độ, không e dè gì mà uống cạn chén rượu nọ, sau đó lại luôn miệng đã tạ bốn người.

Suốt bữa tiệc, chung quy năm người bản luận linh tinh đủ thứ truyện. Từ việc biên ải cho tới việc hậu cung, từ việc trị nước cho tới việc trong nội bộ hoàng tộc... Nguyên Chương dường như quá hưng phấn mà nói ra tất cả, chẳng hề giấu diếm chút nào trước cả bốn người còn lại. Điều này khiến Hoa Vinh không khỏi trợn tròn mắt sợ hãi, mấy lần cố ý can gián nhưng đều bị bỏ lơ. Bốn đạo sĩ thì chỉ khẽ vuốt râu mà cười, ánh mắt đều chăm chú nhìn tới đoàn ca vũ phía dưới sân. Nguyên Chương khẽ nhấp thêm một ngụm rượu nữa, sau đó nhìn tới cả bốn mà nói.

- Bốn vị đạo trưởng, Nguyên Chương đã cho khởi công xây dựng đạo quán cho bốn vị rồi, lại mạn phép đặt tên là Tứ Tiên Sơn, mong bốn vị không phật ý!

- Tứ Tiên Sơn?... Tên hay, tên hay...

Đạo sĩ gầy gò gật gù nói, đoạn y giơ ngón cái lên ra vẻ tán thưởng. Nguyên Chương càng lúc càng cười nhiều, đột nhiên y dừng lại mà hỏi.

- Vậy bốn đạo trưởng đã có người hộ vệ chưa? Hay đệ tử chẳng hạn?

Bốn đạo sĩ khẽ nhìn nhau, người cao lớn lắc đầu mà nói.

- Chúng ta xưa nay lấy ngao du tứ phương làm thú vui, chưa từng nhận đệ tử. Mà cũng chẳng cần gì tới người hộ vệ, chúng ta đâu phải là người trong võ lâm?

Nguyên Chương nghe vậy thì thoáng gật đầu, nhưng sau đó lại phản bác.

- Không được, cho dù không là người giang hồ võ lâm thì Tứ Tiên Sơn cũng cần có thủ vệ chứ? Ít nhất phải có đủ để bảo vệ cho bốn vị, thứ hai nữa là để cho giới giang hồ biết tới danh tiếng bốn vị đạo trưởng! Thôi, lát nữa ta sẽ phái ba ngàn trong tổng số sáu ngàn Cẩm Y Vệ tinh nhuệ nhất tới cho bốn vị tùy ý sắp đặt, lại sẽ mang Ô Nha ty tới làm thiếp thân hộ vệ. Đây là tâm ý, mong bốn vị nhận cho!

Hoa Vinh nghe thấy vậy thì sững sốt, khẽ hạ giọng.

- Hoàng thượng, việc này...

155. Chương 155: Tứ Tiên Sơn

- Hoa Vinh, lệnh của ta kẻ nào dám trái, mau đi thi hành đi. Dám trái lệnh, chém không tha!...

Hoa Vinh rời khỏi bữa tiệc, trong lòng cảm thấy nặng trĩu cùng bức bối khó tả. Ba ngàn người, một nửa thực lực của Xưởng Vệ lại rơi tới tay bốn tên mũi trâu lạ hoắc, thêm nữa lại còn mất cả Ô Nha ty. Những người này, một tay y và sư đệ Hoa Tùng tốn bao tâm huyết mới đào tạo được, nhất là Ô Nha ty. Nay chỉ một câu nói mà y mất đi một nửa tinh anh, thêm nữa lại còn mất đi cả những tinh anh thu thập tin tức tình báo. Như vậy thử hỏi, có kẻ nào không cảm thấy cáu gắt được đây?

Vua không nói chơi, lập tức toàn bộ nữ nhân Ô Nha ty được rút về khỏi Thanh Điện. Ba trăm Cẩm Y Vệ tinh anh cũng được lệnh gấp rút trở về Xưởng Vệ chờ lệnh. Hoa Vinh đương nhiên dù lòng đau như cắt nhưng cũng không thể kháng chỉ, đành chọn ra ba ngàn người đưa tới; Ô Nha ty thì chọn ra chín người, cũng đưa cả tới cho bốn người kia. Y mặc dù rất bức bối nhưng vẫn cắn răng làm theo, trước khi đi còn dặn dò tất cả cố gắng chịu khổ một thời gian, có cơ hội nhất định sẽ đưa tất cả trở lại Xưởng Vệ. Hoa Vinh biết, làm bạn với vua như làm bạn với hổ, vì thế dù có tiếc tới đâu cũng không dám chậm trễ mà đưa người tới. Bốn đạo sĩ thì đặc biệt hài lòng, hài lòng nhất khi nhìn tới chín người của Ô Nha ty. Họ đưa ra lễ cắt máu thề trung thành với chín người nọ, nhưng kì thật lại âm thầm lấy máu cả chín người để lập huyết khế mà khống chế. Với cả bốn người, chín nữ nhân nọ võ công khá cao, nếu biến thành lô đỉnh thì quá mức phí phạm. Chi bằng biến cả chín người thành những kẻ nô dịch hộ vệ, chưa tới lúc cần thì giấu kín coi như lá bài tẩy cuối cùng.

Việc xây dựng Tứ Tiên Sơn nhanh chóng lan ra trong Hoa Hạ, không chỉ giới giang hồ, thậm chí ngay cả bá tánh bình dân cũng thi nhau bàn tán không thôi. Nhất là thông tin hoàng đế ban cho bốn người nọ ba ngàn Cẩm Y Vệ làm hộ vệ. Bất đại môn phái vì tin này mà cũng sốt sắng tụ họp, bàn thảo nhau về thân phận bí ẩn của bốn kẻ tự xưng là tứ bán tiên kia... Bá Ôn đương nhiên biết tin này, khi nhận được tin y chỉ lắc đầu mà không hề nói gì. Vốn từ lâu, y đã không còn được trọng dụng nữa rồi, can gián mà có ích gì?

Công việc xây dựng kéo dài liên tiếp hơn bốn năm, Nguyên Chương đặc biệt mở quốc khố, mặc sự ngăn cản của triều thần và hậu cung để cung cấp tiền bạc cho việc xây dựng. Việc xây dựng này quy tụ gần như toàn bộ thợ giỏi của Hoa Hạ tập trung về, sự việc có một không hai này khiến khắp Hoa Hạ đều nhốn nháo. Không biết từ đâu mà truyền ra lời đồn thổi, nói Tứ Tiên Sơn được xây dựng còn nguy nga hơn cả hoàng cung.

Sự việc không chỉ dừng lại ở mức ấy, sự ưu ái còn được thể hiện ở ngay hôm khánh thành Tứ Tiên Sơn. Đích thân Nguyên Chương cùng triều thần, hậu phi tới tham dự, thậm chí để nâng cao danh vọng cho bốn người, y còn ban bố lệnh xuống ngựa, bắt quần thần cùng hậu phi leo hơn hai ngàn bậc thang đá để lên tới chính điện. Sự việc này được lưu lại trong lịch sử Hoa Hạ như một minh chứng hùng hồn cho việc Chu Nguyên Chương mộ ái đạo nho. Bốn kẻ nọ cũng đáp lễ bằng việc tặng cho y một cái thuy hiệu thật kêu, cái thuy hiệu này khiến Nguyên Chương vô cùng tâm đắc - Khai thiên Hành đạo Triệu kỉ Lập cực Đại thánh Chí thần Nhân văn Nghĩa vũ Tuấn đức Thành công Cao hoàng đế!

Tứ Tiên Sơn mới ra mắt đã nhận được cái ưu ái lớn như vậy, vì thế thanh danh càng lúc càng vang xa. Không ít kẻ từ xa ngàn dặm cũng lục tục kéo tới thấp hương cầu đạo. Bốn đạo sĩ nọ cũng không hề ngớt, nhân cơ hội đó mà ra tay cứu chữa ột số người bệnh tật kinh niên trở nên khỏi hẳn; Lại bày ra một vạc đồng lớn chứa nước, nói đó là nước Cam Lộ ban phúc. Nhiều kẻ uống vào, lập tức có cảm giác phi thường khỏe mạnh, xung sức, vì thế thanh danh của Tứ bán tiên càng lúc càng vang xa. Thứ nước này, đương nhiên có cùng thành phần tương tự với thứ Tiêu Dao Trường Xuân Tửu. Tứ Tiên Sơn danh tiếng đồn xa, kẻ tới thấp hương cầu khẩn không ngớt. Mặc dù bốn đạo sĩ nọ luôn miệng nói không nhận tài lợi, những người tới có ai không hiểu nơi đây chỉ nhận lễ bằng Kim Nguyên Bảo? Nhưng vì thứ nước Cam Lộ kia, họ sẵn sàng bỏ qua cái giá ngăm đắt đỏ của nó.

Nhộn nhịp, đông vui là vậy nhưng dường như nơi đây chỉ xuất hiện những kẻ hoặc giàu có, hoặc có danh vọng. Còn đâu, bá tánh bình dân – những người cần nơi gửi lòng thành kính thì chẳng hề thấy bóng một ai. Với nhiều người, vài đỉnh bạc vụn kiếm còn khó, nói chi đến Kim Nguyên Bảo để đặt lễ? Thêm nữa, từ ngày Tứ Tiên Sơn xuất hiện, trong kinh thành thi thoảng lại xuất hiện những vụ mất tích bí hiểm. Toàn bộ những người mất tích đều là nữ nhân, phần lớn là các thiếu nữ. Các bố đầu, quan lại điều tra đều đi vào bế tắc vì không có lấy một chút manh mối. Lúc ấy, Tứ Tiên Sơn đột ngột đứng lên nhận trách nhiệm truy lùng, sai người truy tung, sau đó đưa tới vài tên nam nhân nói là thủ phạm. Quả nhiên, sau sự kiện đó danh vọng Tứ Tiên Sơn trong lòng giang hồ cùng nhân dân được nâng lên cao hơn một bậc. Kinh thành không còn xuất hiện tình trạng mất tích nữ nhân nữa, nhưng có ai biết, các khu vực lân cận lại liên tục có nữ nhân thất tung?...

Bốn năm qua, Minh Tiến vẫn ở cùng Bá Ôn và Tiểu Sương. Hắn đã hình thành một thói quen khá cứng nhắc, đó là cứ sáng dậy thì tập Thái Cực Quyền, sau đó là tự mình dọn dẹp phòng rồi phụ giúp Tiểu Sương nấu bữa sáng. Sau bữa sáng, hoặc là lên núi tìm dược vật cùng Bá Ôn, hoặc là lui vào thư phòng đọc sách. Chiều thì hắn phụ việc chế củi, nhóm lò; hoặc là giúp sơ chế các loại dược vật. Bốn năm qua mà nói, với hắn là một cuộc sống nhàn nhã tới mức buồn chán. Hắn đã thuộc lòng hết toàn bộ kho sách của Bá Ôn, thậm trí cuốn nào, trang nào có bị rách bị mờ chỗ nào hắn cũng có thể nhớ rõ. Về phương diện tu luyện, gần đây hắn cảm thấy nội hải dường như có biến chuyển, nhưng biến chuyển này quá nhỏ khiến hắn chẳng mấy xem trọng.

Bốn năm, Bá Ôn trên đầu mái tóc đã sớm xuất hiện một vài sợi bạc, thậm trí ngay cả trên bộ râu của y cũng có. Thân hình y vẫn vậy, dầu trên trán nếp nhăn dường như tăng thêm một chút. Tiểu Sương thì ngược lại, từ một cô nhóc tinh nghịch đã sớm trở thành một thiếu nữ đứng nghiêm. Khuôn mặt khả ái năm xưa nay lại càng trở nên xinh đẹp gấp bội, ngực nở, eo thon, kiều đồn đầy đặn... nói tóm lại nàng là một mỹ nhân đúng nghĩa khiến nhiều kẻ thêm khát, thậm chí ngay cả hắn nhiều khi cũng phải ngơ ngẩn mất một lúc mà nhìn tới. Nhưng dường như cái tính cách trêu chọc trước đây vẫn y như cũ, thậm trí còn có phần quái ác hơn. Một tâm thân thiếu nữ đầy đặn bao giờ cũng là đòn sát thương nặng hơn so với cô nhóc năm

nào. Rất nhiều nam nhân nhìn tới nàng đều tỏ ra thèm thuồng, nhưng chẳng ai có gan tới cầu thân. Đơn giản vì thân thể của thúc thúc nàng – Lưu Bá Ôn.

Minh Tiến qua bốn năm, nhờ chăm chỉ leo trèo núi nên thân hình cũng có chút gọn gàng hơn trước. Đã qua bốn năm mà khuôn mặt hắn vẫn vậy, thậm chí chẳng có gì thay đổi ngoài mái tóc dài như của nữ nhân. Lúc này, hắn đang ngồi im lặng để Tiểu Sương giúp búi tóc. Hắn vốn thích tóc ngắn như trước đây, tóc dài khiến hắn cảm thấy khó chịu, nhất là lúc tắm gội. Nhưng ngay khi nghĩ ý muốn cắt thì Bá Ôn cùng Tiểu Sương đều phản đối. Bá Ôn thì nói để tóc dài khiến hắn dễ hòa nhập hơn với mọi người, Tiểu Sương thì bảo nàng thích hắn để tóc dài. Minh Tiến chỉ có thể lắc đầu “Nhập gia đình phải tùy tục vậy!”...

- Chàng thấy thế nào? Đã ổn chưa?

Tiểu Sương khẽ cười mà nói, vươn tay giơ chiếc gương đồng ra trước mặt hắn. Không biết nàng vô tình hay cố ý mà áp sát cặp đào tiên căng mọng ấy vào gáy và vai hắn khiến hắn cảm thấy giật mình, khẽ né tránh mà gật đầu. Tiểu Sương thì cười hì hì, ánh mắt chiếu tới hắn mang theo vài tia mỉa mai, nàng nói.

- Tại sao chàng cứ cố né tránh thiếp nhỉ? Năm xưa, chàng không thích tiểu quý như thiếp. Giờ người ta lớn rồi nha, chàng xem... Thiếp đâu có kém vị Nga cô nương dạo trước đâu?

Nói rồi, khẽ xoay một vòng trước mặt hắn. Minh Tiến nhìn tới, nhưng trong lòng lại âm thầm nhắm tới Vô Thân. Tiểu Sương quả thật rất đẹp, nhưng hắn cũng không vì thế mà quên đi ý nguyện tìm cách trở lại U Châu, tới Linh Sơn tìm Kim Minh. Nàng dừng lại, thoáng nhìn tới ánh mắt đầy kim quang của hắn thì ngạc nhiên, sau đó phụng phịu mà nói.

- Tại sao chàng lại cứ sợ ta như vậy nhỉ? Ta có ăn thịt chàng đâu kia chứ? Dạo trước, chỉ có chàng dọa ăn thịt ta chứ ta đâu có dọa chàng?... Mà giờ...

Tiểu Sương khẽ cười, nàng ôm lấy người hắn, đầu rúc vào lòng hắn mà khẽ nói. Thanh âm đầy mỉa mai.

- ...Mà giờ, thiếp không sợ a... Thiếp chờ chàng tới ăn thịt a!...

Tháng tám, Tứ Tiên Sơn gửi hồng thiệp khắp giang hồ bốn phương, nói muốn tổ chức lễ ra mắt trước vô lâm đồng đạo vào ngày rằm. Giới giang hồ vì vậy mà cảm thấy tò mò vô cùng, nhiều người tụ họp thành từng tập lớn mà lui tới. Thậm chí, trưởng môn của bát đại môn phái cũng nhận được hồng thiệp kính mời. Bát đại tông môn, bát đại cột trụ vô lâm Hoa Hạ mặc dù miễn cưỡng, xong vì bộ mặt môn phái, đều lục tục khởi hành tới dự tiệc.

Tứ Tiên Sơn, nơi chính sảnh. Bốn vị đạo sĩ nọ đang đứng chấp tay xem xét những thuộc hạ gấp rút chuẩn bị yến tiệc. Sau lưng họ là chín nữ nhân, chín nữ nhân này mặc đạo bào màu thiên thanh, mái tóc đen nhánh đều được búi lên một cách gọn gàng. Trên mặt các nữ nhân này thần sắc đều vô cùng cổ quái, tựa như không cam tâm hay uất ức vô cùng. Chín nàng đương nhiên chính là chín người của Ô Nha ty lúc trước. Bốn đạo sĩ nhìn khắp nơi, lại phóng tầm mắt xuống dưới tận chân núi. Khẽ gật đầu, vị đạo sĩ cao lớn nọ nhìn tới ba người còn lại mà gật đầu. Trông thần thái y lúc này có phần tiên cốt hơn xưa, xong trong ánh mắt ấy, thi thoảng lại xuất hiện những tia âm tà cổ quái. Nếu không quan sát kỹ thì khó có thể nhận ra. Những tia kì quái này không chỉ có y, mà ba người còn lại cũng đều có.

Cả bốn người cũng đã công bố danh tính khắp vô lâm. Người cao lớn – lão đại tên gọi Viễn Sơn; hai người kế tiếp là lão nhị - Công Tôn Tuyên, lão tam – Tùng Văn; người gầy gò nhỏ bé là lão tứ - Khước Chính. Danh xưng là Tứ Bán Tiên, nhưng nhiều tông môn hoặc người giang hồ thấy cách xa hoa của Tứ Tiên Sơn thì lại đặt cho họ một cái biệt danh khác – Tứ Ưng Khuyển hay Tứ Bán Cẩu. Trong giới vô lâm mà nói, đa phần họ tôn trọng việc hành hiệp trượng nghĩa, tiêu dao tự tại. Việc Tứ Bán Tiên bám gấu áo hoàng đế khiến họ đều cảm thấy khinh thường...

Ngày mười hai tháng tám, chỉ còn hai ngày nữa là tới thời gian khai tiệc tại Tứ Tiên Sơn. Nơi đây lập tức cho dừng việc người tới bái lễ để tập trung hoàn toàn cho việc trọng đại trong vài ngày tới. Tứ Bán Tiên vì muốn hoàn toàn tự chủ trong việc chi tiêu cho yến tiệc, cũng không muốn bị những khách mời nói họ là những kẻ bám gấu áo hoàng đế, vì thế đã nghĩ ra một cách để kiếm tiền. Tứ Bán Tiên cho chia nhỏ toàn bộ số Cẩm Y Vệ kia – lúc này đã đổi tên thành Hộ Vệ Tứ Tiên Sơn – thành từng nhóm nhỏ khoảng mười người. Họ gọi đây là một chi, mười chi thành một đoàn, mười đoàn thành một doanh. Lại đặt ra vị trí quản lý: người đứng đầu một chi gọi là Trưởng Chi, đứng đầu đội là Trưởng Đoàn, đứng đầu một Doanh là

Trường Doanh. Riêng đoàn và doanh thì đặt thêm ra hai vị trí phó và một vị trí tham mưu. Chia nhỏ như vậy không nhằm mục đích thuận tiện cho quản lý, họ chia ra như vậy nhằm có cơ để bán chác những vị trí đầu lĩnh kia. Đương nhiên, kẻ nào bỏ tiền ra mua cũng đều có lợi ích cả. Cơ bản nhất chính là được cung cấp Cam Lộ miễn phí và có quyền thay mặt Tứ Tiên Sơn khi hành động trên giang hồ.

Tin này được truyền ra, lập tức có vô số kẻ quyền thế, thương phú tìm tới Tứ Tiên Sơn mà ngã giá mua bán. Mặc dù vốn đều biết chỉ mua được chút hư danh, đội hộ vệ nọ vẫn thuộc quyền quản lý của Tứ Bán Tiên nhưng vẫn có rất nhiều kẻ lao vào tranh dành nhau. Thứ họ cần không phải là cái danh hão, mà họ cần chính là thứ nước Cam Lộ kia. Nhiều người sau lần đầu được nếm thử, sau đó khi trở về đều cảm thấy thêm thường, cảm thấy thân thể rã rời mỗi mệt, thậm chí là ngứa ngáy khắp người không thôi. Họ thêm cái cảm giác lâng lâng, cái cảm giác bay bổng tới chín tầng trời sau khi được uống thứ tiên được nọ. Giang hồ mặc dù nảy ra nhiều nghi vấn, lại nhiều lần có người cố ý vào dò la tìm kiếm, xong hầu như đều vô dụng. Những kẻ bạo gan tiến vào đều chẳng bao giờ thấy quay ra, điều này khiến bát đại môn phái càng lúc càng cảnh giác...

Ngày mười ba tháng tám, mọi việc chuẩn bị cho yến tiệc đều đã được hoàn thành. Tứ Tiên Sơn còn đặc biệt tuyển mộ một lượng lớn các thiếu nữ trong kinh thành, những thiếu nữ này sẽ là những người dẫn đường cho quan khách, lại đặc biệt mượn cả các đầu bếp hoàng cung để nấu yến. Nguyên Chương nghe tới sự việc này thì khá thích thú, nhưng trong lòng y vẫn e ngại giới võ lâm, vì thế chỉ cười mà cáo lỗi với lời mời của bốn người.

156. Chương 156: Nam Kinh

Tứ Tiên Sơn lúc này đã bài trí hoàn tất tất cả mọi việc, từ đội ngũ canh gác, dẫn đường cho tới các bàn tiệc, cách sắp xếp chỗ ngồi... Dọc suốt hơn hai ngàn bậc thang đá dẫn đường lên chính điện, cứ cách mười bậc lại xuất hiện bốn người, hai nam hai nữ. Nam thân mặc đạo bào màu trắng, lưng đeo chiến đao đứng im lặng canh gác. Nữ thì y phục màu lam, tay cầm đèn lồng đỏ đứng tươi cười dẫn đường. Cách năm mươi bậc lại có hai đỉnh đồng đang được đốt trầm hương, khói trắng mờ ảo lan tỏa khiến cho không gian càng lúc càng có vẻ tiên ảo, huyền bí. Khách sau khi lên tới sân lớn, lập tức sẽ có một đội ngũ nữ nhân tiến tới dẫn đường, họ sẽ theo sự sắp đặt trước, đưa khách tới bàn tiệc. Các loại nguyên vật liệu, thực phẩm và rượu ngon cũng đang lũ lượt được mang đến tập trung dưới chân núi. Chính Tứ Bán Tiên là người trực tiếp thu nhận và mang những vật dụng này tới nhà bếp phía trên. Đám người ngựa đều cực kì kính sợ khi nhìn thấy bao nhiêu món đồ vật, rượu, thực phẩm cứ như vậy chui vào nằm gọn trong một cái túi lụa chỉ to hơn tay người có một chút – Việc này ngoài tiên nhân, e khó có ai làm được...

Ngày mười lăm tháng tám, yến tiệc diễn ra đúng như kế hoạch. Tứ Bán Tiên trước mặt hơn năm ngàn quan khách, khê khàng bá lễ. Sau đó Viên Sơn thay mặt cả bốn, xin ra mắt giới giang hồ. Đồng thời, cả bốn nêu cao tinh thần truy cầu nho đạo, không muốn liên quan tới võ lâm thế tục. Lại nói Tứ Tiên Sơn sẵn sàng cung cấp tài vật, nhân lực nếu như võ lâm cần đến. Khách tới đa phần đều khá hài lòng, cơm ngon rượu ngon có ai không cao hứng? Chỉ duy nhất có bát đại tông môn là không tỏ thái độ gì, thậm chí ăn uống rất ít, dường như sợ bị trúng độc. Tiệc rượu diễn ra liên tiếp hai ngày, sau đó mới kết thúc. Đám nhân sĩ thì hỉ hả vô cùng, luôn miệng nói sau này Tứ Tiên Sơn cần gì, họ sẽ tới giúp mà không nề hà. Tứ Bán Tiên nghe vậy đều mặt ngoài tỏ thái độ vô cùng cảm kích mà bất tá, lại tự thân đi bộ xuống dưới chân núi mà tiễn khách. Sau đó một tuần, Tứ Tiên Sơn lại trở lại nếp sống thường ngày, tiếp mở cổng đón kẻ cầu đạo tới thắp hương bá lễ. Trong số hơn một ngàn nữ nhân được tuyển lúc trước, phần lớn đều được trả công hậu hĩnh rồi sớm rời đi. Chỉ duy nhất có khoảng hơn hai mươi người được lưu lại, lại có hơn trăm kim nguyên bảo gửi về tận nhà họ. Tứ Tiên Sơn chỉ gửi kèm một lá thư, nói họ thu nhận các nữ nhân này làm môn hạ...

Thu qua, đông tới. Thấm thoát giờ đã là tháng mười một, khắp nơi đều trải đầy một màu tuyết trắng. Không gian nơi nơi đều lạnh tới cắt da cắt thịt, người ta đều hạn chế ra ngoài, cầm củi mà đi để mau trở về với bếp sưởi trong nhà. Trong tiết trời giá lạnh đấy, bất cứ thứ gì cũng đều lạnh ngắt, chỉ duy nhất có giới võ lâm là lại đang nóng hừng hực, rò rỉ thông tin về trường môn bát đại phái thất tung...

Thanh Điền, nhà của Lưu Bá Ôn.

Trong phòng khách, một chậu đồng lớn than hồng được đặt giữa phòng. Nhiệt lượng từ những thanh than củi đỏ rực tỏa ra khiến không gian giảm đi phần nào cái rét tê tái bên ngoài. Bá Ôn ngồi trên một cái ghế thái sư ngay chính giữa phòng, y lúc này đang cầm một cuốn sách cũ, ánh mắt chăm chú chậm rãi lướt trên trang sách. Tiểu Sương ngồi ở một cái ghế khác phía bên phải, nàng lúc này đang cúi húi chăm chú tới một miếng vải màu trắng, tay ngọc thoăn thoắt đưa kim. Phía bên trái, Minh Tiến đang ngồi trực tiếp trên một miếng vải thô đặt dưới nền nhà, hắn đang trong tư thế đả tọa, nhắm mắt xuất thần. Chợt một cơn gió lớn thổi ào tới, lật bung cả then của khung cửa sổ. Tiểu Sương đã buông tay, nàng nhanh nhẩu đứng dậy tiến tới cài lại cánh cửa cho thật chặt. Khẽ xoa xoa hai tay vào nhau mà thổi hơi cho ấm, nàng khẽ kéo cao cổ chiếc áo lông, ánh mắt ngọt ngào nhìn tới Minh Tiến đang ngồi đả tọa. Tiểu Sương nhẹ nhàng nhón chân tiến tới, tay nàng khe khẽ gạt đi vài bông tuyết vừa lọt vào bám lên tóc hắn. Sau đó khẽ cười mỉm một mình, nàng quay lại tiếp tục chăm chú tới miếng vải nọ. Hành động này đương nhiên không qua nổi mắt Bá Ôn, tuy vậy y cũng không nói gì, ánh mắt lại tập trung vào cuốn sách trên tay.

Tuyết rơi, gió rét căm căm. Thời tiết mùa đông khiến con người đều cảm thấy lười biếng, suốt ngày chỉ thích chui trong chăn ấm. Tuyết rơi dày, đường lên núi trơn trượt khiến Minh Tiến và Bá Ôn không tài nào lên rừng để hái dược vật. Mặc dù, trong thời tiết giá lạnh này xuất hiện một số loại dược vật quanh năm hiếm có, xong cả hai không vì thế mà vọng động. Sơ sẩy một chút có khi phải trả giá bằng tính mạng. Thật sự mà nói, việc đi lại với hắn chỉ là truyện nhỏ, nhưng Tiểu Sương nhất định không cho hắn đi, nhất nhất bắt hắn phải ở trong nhà. Minh Tiến vì thế đành chịu, ở trong nhà mà đả tọa.

Thời tiết càng lúc càng rét hơn, tuyết càng lúc càng rơi dày và nặng hạt. Ngoài đường, nếu đi ra ngoài, tuyết đã ngập cao hơn đầu gối. Thanh Điền là một thôn cận cực, vì vậy mùa đông nào cũng đều vô cùng lạnh giá. Người dân Thanh Điền đã hình thành một thói quen, đó là tích trữ lương thực ngay từ đầu tháng sáu, tháng bảy. Vì thế, những tháng mùa đông này, chẳng có ai cần ra khỏi nhà cả. Nhìn từ trên cao, Thanh Điền lúc này có lẽ giống với cảnh trong quả cầu pha lê tuyết. Khắp nơi cơ man là tuyết trắng, thi thoảng lại thấy ánh sáng vàng vọt truyền ra từ một khung cửa sổ, gần đó là những luồng khói xám từ một cái ống tre lớn cắm xuyên qua mái nhà.

Tuyết cứ như vậy rơi suốt tháng mười một, phải tận giữa tháng mười hai mới ngớt đi phần nào. Không gian bên ngoài tuy có chút ánh nắng, xong vẫn rét vô cùng. Lúc này, Minh Tiến và Tiểu Sương đang đứng ngoài cửa nhà Lưu Bá Ôn. Minh Tiến lúc này đang mặc một cái áo bông lớn màu xám, chân đi giày da thú cao tới tận bắp chân, đầu để trần. Tiểu Sương cũng đang khoác trên người một tấm áo lông cáo trắng tinh, chân cũng đi một đôi giày lông thú trắng muốt – dường như là cùng bộ với tấm áo nọ. Bá Ôn lúc này đang đứng trong mái hiên, ánh mắt chiếu tới hai người, mười phần quan tâm. Y nói.

- Tiểu Sương, lần này lên Nam Kinh nhất định phải cẩn thận. Nam Kinh tuy phồn hoa, xong nguy hiểm cũng đầy rẫy. Chỉ mua những thứ cần thiết, xong việc thì nên rời đi, tránh để kẻ khác vì sắc tâm mà chú ý tới. Con rõ chứ?

Tiểu Sương khẽ gật đầu, lại nghe y nói tiếp.

- Minh Tiến, lần này ngươi tới Nam Kinh là lần đầu, vì thế không khỏi có chút tò mò. Nhưng nên nhớ một điều, ngươi còn phải bảo hộ Tiểu Sương bên cạnh nữa. Đừng vì mải mê văn cảnh mà quên mất cháu ta. Đây là chút lộ phí, cầm lấy mà đi đường!

Bá Ôn nói, sau đó dúi vào tay Minh Tiến một cái tay nải hành lí. Hắn khẽ gật đầu, nhìn tới Bá Ôn mà đáp.

- Bá Ôn thúc cứ yên tâm, ta đã nhớ!

Bá Ôn khẽ nhìn hai người, sau đó khoát tay.

- Mau đi đi, đừng để đoàn người của lão Hoàng chờ đợi!

Tiểu Sương khẽ bái lễ, sau đó cùng Minh Tiến rời khỏi nhà mà tiến ra ngoài đường lớn. Ngoài đường lớn, lúc này đã đỗ sẵn năm sáu chiếc xe ngựa chở than củi. Thanh Điền thôn còn có một nghề tay trái là làm than củi, đặc biệt đắt khách về mùa đông. Do than nơi đây hoàn toàn khác với than củi thông thường, khi đốt sưởi thì đặc biệt tỏa nhiều nhiệt, đồng thời lại có mùi thơm nên rất được các nhà quyền quý ưa thích.

Hai người tiến tới phía chiếc xe cuối cùng, một lão nhân khoảng ngoài sáu mươi, trên người lúc này đội một cái mũ rộng vành, khoác bên ngoài một cái áo lông đã cũ nhìn thấy hai người thì khẽ cười.

- Minh công tử, Lưu cô nương!

Minh Tiến và Tiểu Sương mỉm cười đáp lễ, hỏi han trò chuyện một hồi. Cuối cùng, lão nhân nọ hướng tới căn nhà lớn bên cạnh mà nói to.

- Người đã tới đủ, khởi hành thôi!...

Đoàn người chậm rãi đi, nhưng tiếng vó ngựa chạm nền đất vang lên những thanh âm lục cục lạ tai. Vốn toàn bộ mấy cỗ xe, ngựa đều được bọc móng bằng nhung nhằm tránh trơn trượt, vì thế mới có âm thanh kì lạ nọ. Minh Tiến và Tiểu Sương ngồi cạnh lão nhân nọ, trên chiếc xe ngựa cuối cùng. Dọc đường đi, chỉ duy nhất Tiểu Sương là thích thú trò chuyện với lão nhân, còn Minh Tiến thì phần lớn im lặng, ánh mắt hẩn chú tâm hướng tới xung quanh. Khắp nơi đều là tuyết trắng, cành cây cũng bị tuyết phủ kín, có cảm tưởng như cành cây nọ được làm ra từ tuyết. Xe ngựa nhiều lúc phải dừng lại để kiểm tra chân ngựa, đồng thời kiểm tra đường đi. Tuyết phủ dày trên mặt đất khiến đoàn người nhiều lúc không nhận ra đường đi, phải trực tiếp đi xuống dò đường.

Xe ngựa đi khá chậm chạp, phần vì chở nặng, một phần vì cẩn trọng. Đoàn người ngày đi, đêm đốt lửa nghỉ tạm dọc đường. Cứ đi như vậy cho tới ba ngày mới gặp được một thôn làng nhỏ, nghỉ lại một đêm rồi tiếp tục đi. Cứ đi như vậy, theo dự tính của lão nhân nọ, họ phải mất tám ngày mới tới được Nam Kinh. Đoàn người đi theo đường lớn, sau đó trực tiếp đi qua một con sông đã đóng băng. Có lúc lại theo lối mòn mà tiến qua rừng, cuối cùng, sau khi đi qua một đoạn đèo khúc khuỷu, một con đường lớn đã xuất hiện trước mắt họ. Vị lão nhân hào hứng hô lên.

- Nam Kinh kia rồi!

Minh Tiến đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy vậy thì thoáng giật mình mà mở mắt. Tiểu Sương đang ngã vào vai hắn mà mơ màng cũng đã dụi dụi mắt mà nhìn tới. Chỉ thấy phía xa xa, một bức tường cao trải dài cả dặm đang uy nghi sừng sững đứng đó. Tiểu Sương thì hào hứng vô cùng, nằng khê kéo tay hắn mà chỉ tới khung cảnh phía xa. Hành động này của nàng khiến lão nhân nọ cười xoa mà nói.

- Lưu tiểu thư, đây chỉ mới là bề ngoài thành thôi. Muốn xem phần hoa, phải vào tận bên trong kia!

Đã nhìn thấy bức tường của Nam Kinh, đoàn người vô cùng cao hứng, thúc ngựa tiếp tục lên đường. Chợt từ trong bìa rừng, có một thân ảnh hắc y lướt nhanh qua, chặn đầu đoàn xe ngựa. Lão nhân khê cau mày, sau đó hô mọi người dừng lại, lão khê xuống khỏi xe ngựa tiến tới phía hắc y nọ, cung kính hỏi.

- Vị quan gia này, sao lại chặn đường chúng ta vậy?

- Các người tới Nam Kinh đúng không?

Lão nhân thoáng sững người, sau đó lập tức thay đổi thái độ mà nói.

- Dạ... phải phải, đại vương nói đúng lắm ạ... Đây là chút tấm lòng, mong đại vương nhận giúp cho ạ!

Minh Tiến ngồi cạnh Tiểu Sương, tuy cách đó một quãng khá xa nhưng hắn vẫn có thể nghe rõ cuộc trò chuyện. Lập tức ánh mắt đầy cảnh giác nhìn tới xung quanh, quả nhiên cách đó không xa vẫn còn bầy bóng người đang ẩn nấp sau các thân cây lớn. Hắn nhẹ nhàng lấy từ trong ngực ra Thiết Huyết, nhỏ giọng nói với Tiểu Sương.

- Mọi người yên ở đây, cầm lấy Thiết Huyết, nó sẽ bảo vệ mọi người!

Nói rồi, hắn lặng lẽ xuống xe ngựa, chậm rãi tiến tới.

- Đại vương, chúng ta là đám dân đen nhỏ nhoi, cầu ngài cho qua ạ. Sau khi bán được xe than này, nhất định qua đây hậu tạ. Đây là chút lòng thành, mong ngài nhận lấy!

- Không lấy!

157. Chương 157: Đồng Hành

Hắc y gần giọng mà nói, hất tay ném vung túi bạc trước sự kinh ngạc của đám phu xe và lão nhân nọ. Minh Tiến thân hình đã động, chớp một cái đã lướt tới chắn trước mặt lão nhân, bàn tay nọ khê vung ra, liên tiếp chụp lấy các nén bạc vụn bay ra từ cái túi. Hành động này khiến hắc y thoáng sững người, y chỉ thấy nam nhân trẻ tuổi trước mặt tay cứ vung lên, tạt ra vô số bóng ảnh mờ mờ thì kinh hãi. Không tự chủ mà thối lui lại một bước. Trước sự kinh ngạc của lão nhân và hắc y, Minh Tiến khê gói lại đồng bạc, dúm lại vào tay lão nhân, sau đó lớn tiếng nói.

- Bầy vị nữa đang trốn quanh đây, xin mời lộ mặt đi!

Hắn nói, thanh âm vận chút Sư Tử Hồng nên âm âm vang vang. Điều này khiến tai mọi người cảm thấy ù lên một lúc, đám ngựa thì gõ móng xuống nền đất lộp bộp một hồi. Lão nhân thoáng giật mình, sau đó lùi về bên cạnh Tiểu Sương. Tất cả mọi người, ngoại trừ Minh Tiến và hắc y kia đều giật mình. Quả nhiên có bầy hắc y khác từ từ tiến ra khỏi cánh rừng. Bầy cặp mắt đều chăm chú chiếu tới nam nhân trẻ tuổi mặc áo lông thú nọ, trong mắt hiện lên vài tia hoang mang sợ hãi. Hắc y lên tiếng.

- Không biết trong giang hồ, danh tính vị huynh đài này xưng hô ra sao?

- Giang hồ? Ta mới tới đây lần đầu!

Minh Tiến ngạc nhiên hỏi, ánh mắt quét xung quanh một lượt, trên mắt ánh ngân quang chợt lóe sau đó lại nhanh chóng tiêu biến. Dị trạng này khiến hắc y kia thoáng rung mình, trên mắt khê rung động. Không chỉ riêng y, cả bầy người nọ cũng đồng dạng cảm thấy sợ hãi. Vút! Một thanh côn dài đã được ném tới cho hắc y trước mặt hắn, đồng thời thân ảnh bầy người kia như một cơn gió ào ào vây lấy hắn bên trong. Hắc y chặn đường lúc này nghiêm giọng, hỏi.

- Rốt cuộc các hạ là ai? Có liên quan gì tới Tứ Bán Cầu của Tứ Tiên Sơn?

- Tứ Bán Cầu?

Minh Tiến cau mày hỏi lại, Tiểu Sương thấy đám người đột nhiên vây hắn lại thì sợ hãi, nàng run run mà nói.

- Chàng... chàng cẩn thận...!

Minh Tiến khê ngoái đầu lại, gạt nhẹ, sau đó hướng tới hắc y mà nói.

- Ta nói rồi, đây là lần đầu tiên ta tới Nam Kinh này. Còn Tứ Bán Cầu với Tiên Sơn gì gì đấy, ta không biết!

Hắc y nọ ánh mắt nghi hoặc, lông mày khê cau lại. Một người khác đứng phía sau đã lên tiếng, thanh âm khàn khàn.

- Lời người nói có gì kiểm chứng?

- Muốn kiểm chứng, vậy các người muốn kiểm chứng ra sao? Muốn động thủ hả?

Minh Tiến trên mặt đầy tiểu ý, cười ,xoay người hướng về phía kẻ vừa nói. Chỉ thấy đó là một nam nhân cao lớn, thân hình vạm vỡ không thể che dấu sau lớp hắc y. Khuôn mặt vuông vức, cặp lông mày rậm, ánh mắt dường như phát ra ánh tinh quang. Hắc y cơ bắp nọ mặt dần dần đỏ lên khi nhìn tới hắn, môi y dưới tâm vấp bật mặt hơi rung động.

- Tiếp chiêu đi!

Giọng y giận dữ quát lớn, kèm theo đó là một thanh côn lao thẳng tới mặt Minh Tiến. Minh Tiến vẫn giữ nguyên nét mặt đầy tiểu ý nọ, khê vẫn dụng Thái Cực Quyền, thân hình khê nghiêng đi, tránh được chiêu nọ. Hắc y cơ bắp không hề trùn tay ngạc nhiên, lại khê hất đầu côn đập sang ngang. Tiếng rít gió của cây côn vang lên sắc lạnh, Minh Tiến khê lùi lại nửa bước, thi triển mã bộ tấn mà ngã người đổ về phía sau, lại né thêm một chiêu thứ hai. Hắc Y cơ bắp mặt lúc này phừng phừng tức giận, thu côn lập tức nhắm đánh hai chân của Minh Tiến. Minh Tiến nhìn tới chiêu thức nọ thì khê cười, lập tức nhún mình, lộn một vòng trên không né tránh. Nơi lúc trước hắn đứng, lúc này trên mặt đất đã xuất hiện hai cái hố lớn. Hắc y cơ bắp

gầm lên, lao nhanh tới, thanh côn đen thui nọ nhằm thẳng ngực Minh Tiến mà lao đến. Đang ở trên không chưa chạm đất, không có điểm tựa để xoay chuyển bộ vị mà tránh né. Minh Tiến đành phải vận chân lực, đón đỡ sát chiêu nọ. Bực một tiếng lớn, đầu cây côn đâm thẳng vào lòng bàn tay hắc.

Hành động cùng lời nói của hắc y vạm vỡ nọ khiến bảy người còn lại chưa kịp phản ứng. Lại thấy thế đón đánh của Minh Tiến thì chỉ biết ngẩng đầu lên nhìn tới, chợt ánh mắt cả tám đều kinh hãi. Chỉ sau chốc bất động, bàn tay phải của nam nhân trẻ tuổi nọ đã khê động, trên tay xuất hiện một luồng khí màu trắng bạc. Bàn tay và đầu cây côn nọ như dính vào với nhau, tay động, côn động. Ngay cả hắc y vạm vỡ cũng giật mình, cố gắng ghìm lại nhưng không được, y lập tức vận công, xuống tấn nhằm giữ chặt thân côn. Chỉ thấy hai bàn chân y tạo thành một điểm lõm dưới nền đất, hiển nhiên và vận dụng Thiên Căn Trụ mà đứng. Nhưng cho dù vậy, thanh côn nọ vẫn được nam nhân trẻ tuổi dẫn dắt.

Minh Tiến lúc này một tay đặt sau lưng, một tay vận dụng đúng yếu quyết của Thái Cực Quyền mà di động tay. Hắc khê kéo rồi đẩy mạnh một cái, vận dụng chân lực mà xuất chiêu. Chỉ thấy bực một tiếng nữa, hắc y vạm vỡ nọ cả người bị đẩy lùi trên mặt đất, hai chân tạo thành hai vệt đất dài. Luồng khí bạc nọ còn lao thẳng tới thân người y, mạnh mẽ xé tan bộ hắc y bên ngoài, lộ ra một bộ tăng y màu xám bên trong. Trên cổ hắc y lúc này còn một chuỗi tràng hạt lớn, hạt tràng có lẽ phải to bằng ba bốn ngón tay. Cái mũ đội đầu cũng bị văng đi, để lộ ra một cái đầu trọc lóc, phía trên còn có tám chấm tàn hương. Đây là hắc cũng vẫn giữ ý, bằng không với luồng chân lực bản thân, hắc thừa sức biến cây côn nọ thành một mũi tên mà xuyên tim hắc y vạm vỡ này.

Minh Tiến nhẹ nhàng tiếp đất, sau đó lại nhìn tới người nọ, không kìm chế được ngạc nhiên mà hỏi?

- Thiếu Lâm Tự?

- Thái Cực Quyền, núi Võ Đang?

Hắc y vạm vỡ cũng ngạc nhiên nhìn tới hắc mà nói, Minh Tiến hơi ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi lại.

- Sao người biết?

Chợt hắc y vạm vỡ nọ cười ha hả, hắc y chặn đường lúc trước cũng cười mà nói.

- Hóa ra là người nhà cả, thất kính, thất kính!...

- Ra là vậy!

Minh Tiến khê gật đầu. Tám người lúc này đã cởi bỏ hắc y, lại thay vào những bộ y phục như những thanh niên lam lũ. Họ và hắc đang đi bộ phía sau chiếc xe cuối cùng, tám thanh côn đen thui nọ cũng đã được giấu lẩn trong đồng than củi.

Nguyên tám người chính là tam đệ tử của La Hán Đường, đang tìm cách xâm nhập Nam Kinh để thăm dò Tứ Tiên Sơn. Qua lời kể của bọn họ, trưởng môn của bát đại phái đều đồng loạt mất tích một cách khó hiểu, các thôn trấn xung quanh Nam Kinh cũng thường xuyên mất tích nữ nhân, giang hồ đều đổ dồn nghi ngờ lên Tứ Tiên Sơn. Các tông môn đã nhiều lần tới điều tra, xong Tứ Tiên Sơn mọi thứ đều sạch sẽ, không có lấy một chút dấu vết. Sau này, họ mới phát hiện ra mình đều bị đám lính canh chỉ điểm. Vì thế, tất cả các môn phái đều tạm thời rút lui, sau đó tìm cách hợp pháp để tiến nhập thành. Cách đây hơn hai ngày, có một nhóm đệ tử Đường Môn hơn hai mươi người xâm nhập thành công Tứ Tiên Sơn. Nhưng khi trở ra thì duy nhất chỉ còn một người sống sót, người này chỉ kịp về tới cổng Đường Gia Bảo là lăn ra bất tỉnh. Sau khi được cứu tỉnh thì thần trí điên loạn, suốt ngày kêu ma gọi quỷ. Điều này khiến toàn võ lâm đều lo lắng cùng sợ hãi, liền tiếp cử ra tinh anh đến điều tra... Nhưng rốt cục chẳng có ai trở lại...

Những vị sư này nói, sau đó lại tụng niệm phật hiệu một hồi. Minh Tiến khê cau mày, sau đó cũng khê lẩm nhẩm đọc Siêu Độ Kinh. Hành động này của hắc khiến cho tám người vừa kinh ngạc, vừa hoan hỉ không thôi. Một nam nhân trẻ tuổi mà đã có nội lực thâm hậu, thêm nữa dường như là môn hạ Võ Đang; y lại đang tụng niệm kinh phật, điều này khiến cả tám người đều hoan hỉ không thôi. Đối với tám người bọn họ, đây là thiên ý. Nếu như họ có mệnh hệ gì, có thể tin tưởng được ở nam nhân này, nhờ y báo tin tới núi Thiếu Thất.

Tiểu Sương ngồi trên xe ngựa, ánh mắt chăm chú quan sát cả tám người, sau đó lại chốc chốc liếc qua nhìn Minh Tiến. Hắc bắt gặp ánh mắt ấy thì khê cười đáp lại, hành động này khiến nàng ta khê a lên mà đổ

mặt quay đi. Tám vị sư nọ khi nhìn thấy đều cười, lại hướng tới hấn mà khen hai người đẹp đôi, điều này khiến nàng hai má càng lúc càng đỏ lựng, khe kéo cao tấm áo lông mà che cho bớt thẹn...

Đoàn người dễ dàng qua mặt đám lính gác thành, tiến vào bên trong Nam Kinh. Lần này thuận lợi như vậy, chính là nhờ một tấm lệnh bài mà lão nhân họ Hoàng đưa ra. Đây là lệnh bài nhà họ Đồng, một đại thế lực nơi đây, muốn chết hay sao mà ngăn cản hàng hóa của Đồng gia chứ?

Xe ngựa tiến vào, lập tức đi chậm chạp hơn rùa. Nơi đây nhà cửa, cửa tiệm san sát nhau. Mặc dù trời đang giá lạnh, nhưng người đi ngoài đường vẫn lũ lượt lui tới. Tiếng ồn ào trao đổi, trò chuyện cùng với tiếng rao của những người bán hàng dạo càng làm nổi bật lên sự ồn ã của nơi đây. Đoàn xe cứ thế đi thẳng, cuối cùng dừng lại trước cửa một khách điểm lớn. Lão Hoàng bước vào, sau đó là tiếng cười ròn cùng tiếng người chào nhau. Lão Hoàng tươi cười bước ra, khe vẩy tay tới hai người mà nói.

- Minh công tử, Lưu tiểu thư, hai người mau tới đây!

Thì ra đây cũng là một nơi đặt mua than củi của Thanh Điền, lão Hoàng nhân quen biết, nói có hai đứa cháu muốn ở lại Nam Kinh tham quan vài ngày, nhờ vả trưởng quỹ để ý giúp. Minh Tiến mời tám người nọ cùng ở lại, tám vị sư khe nhìn nhau, cuối cùng thì gật gật đầu đồng ý. Hấn lỏ từ tay nải ra một đỉnh vàng lớn, đặt lên bàn cho chuông quỹ, sau đó theo tiểu nhị dẫn đường lên nhận phòng. Vì phần lớn phòng đã được đặt, thế nên hấn và Tiểu Sương ở chung một phòng, tám vị sư thì hai người một phòng ở các gian kế tiếp.

Ngay sau khi nhận phòng, hấn đã lập tức gọi cơm chay, mời tám người nọ xuống dùng bữa. Cả tám lúc này đã mặc lại y phục tăng nhân, khe niệm phạt hiệu rồi cùng hai người dùng bữa. Chuông quỹ thì rất đơn đả sẵn đón, đỉnh vàng lớn kia quả thật khiến lão hưng phấn vô cùng. Bàn tiệc chay không uống rượu mà uống trà thay rượu. Một phần vì đây là giới luật của các vị tăng, phần vì hấn không thích uống rượu. Tiệc chay kéo dài cho tới chiều tà, mọi người mới lục tục đứng lên, cáo từ về phòng riêng nghỉ ngơi.

Tối hôm đó, Minh Tiến đang ngồi uống trà trong phòng thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Tiểu Sương đã nhanh chân ra mở, thì ra là vị sư chặn đường lúc trước, y tên gọi Tuệ Hải. Tuệ Hải ái ngại nhìn tới Tiểu Sương, gãi gãi đầu mà nói.

- Hy vọng không làm phiền hai thí chủ!

- Không phiền, không phiền. Mời vào!

Minh Tiến cười mà nói, Tiểu Sương thì nguyền hấn một cái thật dài, sau đó ngúng nguẩy đi vào gian trong. Tuệ Hải gãi gãi mũi, ái ngại nhìn tới Minh Tiến, trên mặt lộ ra nét khó xử. Minh Tiến thì cười xòa, rót thêm một cốc trà rồi hỏi.

- Không biết Tuệ huynh tới có gì chỉ giáo?

- Cũng không có gì, chỉ là...

Y nói tới đây, khe rút ra từ ngực áo một tấm lệnh bài màu đồng đỏ. Đưa tới tay Minh Tiến, y cẩn trọng nói nhỏ.

- Đêm nay, chúng ta sẽ bí mật thâm nhập Tứ Tiên Sơn. Lần này đi là cử tử nhất sinh, nếu hai ngày nữa không trở về khách điểm, phiền Minh công tử mang hộ vật này về núi Thiếu Thất. Hai ngày nữa, nếu không có tin tức của chúng ta, công tử phải lập tức rời đi, tránh để bị liên lụy!

158. Chương 158: Suy Tính

Nói xong, y bái một lễ thật sâu rồi rảo bước quay ra khỏi phòng. Minh Tiến khe cau mày, nhìn tới lệnh bài mà im lặng, trong lòng y chợt nổi lên một luồng nhiệt khí vô hình. Bàn tay phải cầm lấy chén trà, bất giác xiết lại. Lập tức trà trong chén sôi sục như đang đun trên lò, sau đó bốc hơi nghi ngút mà bay đi hết. Rắc

rắc! Minh Tiến xiết chặt tay, xiết mạnh tới mức cái chén bị bóp thành bột. Chợt hân giật nảy người, cảm nhận một mùi thơm ngát đang đứng phía sau lưng thì giật mình đứng dậy.

Tiểu Sương khẽ lắng tai, sau khi biết vị sư nọ rời đi thì nhẹ nhàng bước ra. Nàng nhìn tới khuôn mặt trầm ngâm của hân, cho rằng hân đang suy tính gì đó thì im lặng không dám tới gần. Tới khi nhìn thấy dị trạng nọ của cái cốc thì nàng khẽ cau mày, nhẹ nhàng bước tới, miệng ngọc hé mở mà thổi hơi vào phía sau tai hân. Thấy hân phản ứng mạnh như vậy, nàng cười đầy thích thú mà nói.

- Chàng đang suy nghĩ gì mà lại làm hỏng mất cái chén đẹp như vậy a?!

Minh Tiến giật mình, nhìn xuống lòng bàn tay. Chỉ thấy trong tay và trên sàn đã có một lớp bột màu trắng, hân khẽ phỉ tay, lắc đầu không nói gì. Tiểu Sương nhẹ nhàng bước tới, nàng như một con mèo uyển chuyển rúc vào ngực hân, thân hình kiều mị ấm áp ấy khẽ áp lên người hân. Hai tay nàng ôm lấy cổ Minh Tiến, ngược mắt nhìn lên mặt hân mà nói.

- Chàng nha, đừng có giấu nha. Người ta biết hết cả đấy!

Nũng nịu nói, sau đó nàng vươn tay kéo cổ hân xuống. Đôi môi đỏ đầy mị hoặc trùm lên môi hân, hồi lâu mới chịu rời ra. Rằng nàng khẽ cắn lên môi dưới của hân, sau đó mới chịu dừng lại. Minh Tiến mặc kệ nàng ta, hân một mặt ngẫm vận dụng Phạn Âm Chân Kinh còn lại để kệ Tiểu Sương tùy ý. Nếu như bây giờ hân né tránh, sau đó khắc còn nhiều thứ nặng nề hơn đang chờ đợi hân. Đây là kinh nghiệm xương máu mấy năm qua của Minh Tiến.

Tiểu Sương đang dụi đầu trong lòng hân, bất giác ngược đầu lên nhìn. Nàng chỉ thấy mặt Minh Tiến không hề thay đổi thái độ, vẫn giữ nguyên khuôn mặt lúc trước thì mày ngài hơi trùng xuống. Một hồi lâu, dường như đã thông suốt, nàng khẽ nói.

- Chàng lo cho tám người kia ư?

Hân khẽ nhìn tới Tiểu Sương, thở dài mà gật đầu. Hân hiện tại không biết những thông tin về Tứ Tiên Sơn với Tứ Bán Cầu nọ là thật hay giả, hân cũng đã vận dụng Thấu Tâm Thuật với cả tám người, lời họ nói đều thành tâm không hề có chút giả dối. “Rốt cuộc Tứ Tiên Sơn kia thế lực lớn thế nào?...”. Minh Tiến im lặng, lâm vào suy tư. Tiểu Sương thấy vậy thì cũng im lặng, nàng bên cạnh hân cũng đã hơn bốn năm, tính cách trầm lặng cùng ít nói của hân nàng đã quá quen thuộc rồi...

Hoàng cung, hậu cung.

Nguyên Chương lúc này đang ngồi trên long ỷ, bên cạnh y là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp. Nữ nhân này có một khuôn mặt vô cùng thanh tú, lông mày lá liễu, cặp mắt long lanh ướt mà mọi nữ nhân đều mơ ước có được, đôi môi đỏ thắm. Nữ nhân nọ khẽ vươn ngọc thủ che miệng khúc khích một hồi, để lộ ra nước da trắng hồng như của trẻ con. Nàng ta mặc một bộ y phục lụa đỏ được thêu trí kim tuyến cầu kì, trên đầu là tầng tầng lớp lớp các loại trâm ngọc quý giá. Nàng chính là chủ nhân hậu cung – Mã Hoàng Hậu.

- Nhân gia không biết, thánh thượng đừng chê cười ta!

Mã hoàng hậu cười mà nói, hai má hơi đỏ lên liếc tới Nguyên Chương. Nguyên Chương thấy bộ dạng này của nàng thì phì cười, y khẽ vươn tay véo nhẹ lên má nàng. Mã hoàng hậu khẽ a lên một tiếng, trên mặt càng lúc càng đỏ lên. Nguyên Chương càng nhìn tới càng cảm thấy vui vẻ, y bất chấp đám thái giám và cung nữ đang đứng hầu phía xa, vươn người kéo Mã hoàng hậu lên long ỷ, bế nàng đặt lên đùi mình mà ôm ấp. Mã hoàng hậu mặt càng lúc càng đỏ ửng, khe khẽ kêu lên.

- A... Thánh thượng, chờ về tắm cung a... ở đây có nhiều người...!

- Ta là hoàng thượng, có kẻ nào dám không tuân lệnh ta?

- A... ý nhân gia là... là... là về hậu cung a...!

Nguyên Chương không đáp, y đáp lại bằng hành động. Y khẽ vươn người, hướng tới vành tai của Mã hoàng hậu mà ngậm lấy. Hai bàn tay không trung thực hướng tới cặp đào tiên đang lẩn trốn dưới tấm y phục cầu kì nọ mà xoa nắn. Mã hoàng hậu mặt càng lúc càng thêm đỏ, vành tai là nơi vô cùng nhạy cảm, vì thế toàn thân nàng bần rần mà vô lực, thân nhiệt cũng dần dần tăng lên. Nàng có cảm tưởng dường như toàn thân mình đã hóa thành một đồng bần.

Nguyên Chương ôm Mã hoàng hậu trong lòng, y đương nhiên có thể cảm nhận được điều này. Khẽ cười nhẹ, y vươn tay ôm nàng vào lòng mà đứng lên, miệng gọi lên.

- Người! Chuẩn bị tới Tẩm cung của Hoàng Hậu!...

Tẩm cung, nơi phụng sàng, có hai thân ảnh lỏa thể đang ôm ấp lấy nhau mà vuốt ve. Nguyên Chương khẽ vươn tay vuốt ve lên má Mã hoàng hậu, nàng lúc này trên mặt phấn hồng dày đặc hiển lộ. Mã hoàng hậu khẽ xoay người, rúc vào lồng ngực Nguyên Chương.

Nàng lúc này đang vô cùng cao hứng, trước đây, Nguyên Chương thường bận việc mà quên mất việc tới tẩm cung, ngủ nghỉ cũng ở luôn tại Ngự Thư Phòng. Hoặc nếu có đến, cũng chỉ là cùng nàng hoan ái qua loa rồi lăn ra ngủ. Nhưng gần đây, đặc biệt là sau khi Cống Phi do Cao Câu Ly tiến cống mà y sủng ái đột ngột qua đời, y thường xuyên lui tới với nàng. Nàng cũng cảm nhận rõ một điều, năng lực ân ái của y càng lúc càng mạnh mẽ, đặc biệt là sau khi uống Tiều Dao Trường Sinh Tửu. Nàng là Hoàng Hậu, là mẫu nghi thiên hạ, người nắm giữ hậu cung. Đương nhiên từ ngày mới nhập cung, nàng đã được chỉ dạy cho đủ loại thủ thuật, đủ loại tư thái ái ân nam nữ trong Ngọc Nữ Kinh. Nhưng dường như chúng chẳng ăn thua với y, chỉ càng làm y thêm dai sức khiến nàng nhiều lúc ngất đi. Vì thế bên cạnh giường nàng lúc nào cũng có sẵn một vài lát Hồng Sâm để dùng.

Nguyên Chương khẽ ôm tấm thân ngọc ngà ấy vào lòng, khẽ vươn tay vuốt ve lưng Mã hoàng hậu, y nhẹ nhàng hỏi.

- Nàng thoải mái chứ?

Không có lời nào đáp lại, chỉ có hành động đáp lời. Nguyên Chương thấy nàng khẽ dụi dụi đầu trong ngực mình thì khẽ cười, bàn tay lại dần dần trượt xuống kiêu đồn người ngọc mà vuốt ve. Điều này khiến Mã hoàng hậu giật mình, thân hình có chút run rẩy sợ hãi. “Vừa rồi... vừa rồi không phải đã năm lần rồi nha... có lẽ nào...”.

- Thánh thượng, tha cho nhân gia a... Nhân gia cảm thấy mệt, sợ không đủ sức... không đủ sức hầu hạ người...!

Nguyên Chương khẽ cười, y thu tay, sau đó mới nói.

- Ừm... Đúng rồi, ta đang muốn đưa Thập Công Chúa Liễu Lan và Thập Tam Công Chúa Gia Trinh tới Tứ Tiên Sơn văn cảnh. Ta đã hứa cho hai đứa nó ra ngoài cung dạo chơi rồi. Nàng thấy sao?

- Nhân gia không có ý kiến gì, nhưng là... nhưng là sao cứ nhất nhất phải tới Tứ Tiên Sơn? Nơi du ngoạn đâu có thiếu a?

- Ha ha ha... trên Hoa Hạ này, có nơi nào là đẹp hơn Tứ Tiên Sơn đây? Thêm nữa, đạo hạnh của bốn vị nọ đương nhiên vô cùng cao thâm, nếu Liễu Lan và Gia Trinh có cơ duyên linh hội, không phải là có phúc cho hoàng tộc hay sao?...

Nguyên Chương khẽ khoác lên người một tấm áo mỏng, khẽ hôn lên má Mã hoàng hậu, sau đó còn cố ý véo tới cặp đào tiên của nàng ta mà cười khà khà bước ra ngoài. Mã hoàng hậu thở phào, thiêm thiếp nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Nguyên Chương tiến ra ngoài, ngồi xuống phụng ỷ của Mã hoàng hậu, lập tức cánh cửa hé mở, có hai nữ nhân tiến vào, trên tay họ là hai cái khay sơn son. Một khay bên trên là một cái bát nhỏ đang nghi ngút khói, một bên là một chén trà. Nguyên Chương thần nhiên nhận lấy, y cầm tới cái bát - đây là cháo yến - khẽ húp sạch. Sau đó cầm tới chén trà nọ mà tráng miệng, ánh mắt liếc tới hai cung nữ kia. Chỉ thấy cả hai chỉ khoảng mười bảy mười tám, cũng là nữ nhân có nhan sắc. Y hỏi.

- Hai người tên gì?

Hai cung nữ thoáng giật mình, hơi run giọng, một người đáp.

- Nô tỳ tên Điệp Vũ, còn đây là tiểu muội Hình Nhai!

Nguyên Chương khẽ gật gù, thần nhiên uống trà. Thấy vậy thì hai cung nữ nọ thoáng thở phào, nhưng sau đó cả hai lại sợ hãi tới mức mặt mày tái mét. Nguyên Chương đặt chén trà lên bàn, y cười tà mà nói.

- Cối y phục ra, tối nay hai người hầu hạ ta!

Hai người mặc dù sợ hãi, nhưng vẫn dần dần thoát ỷ. Kháng chỉ mang tội chết, vì vậy run rẩy vươn tay cởi bỏ từng lớp ỷ phục, từng lớp ỷ phục cho tới khi toàn thân lỏa thể. Cả hai theo bản năng che đi cặp đào tiên và nơi hạ thân mình. Nguyên Chương lúc này không khỏi nuốt nước bọt ực một tiếng lớn, nhìn tới hai thân ảnh thiếu nữ như muốn nuốt sạch hai người. Thân hình Điệp Vũ cùng Hình Nhai khiến ỷ không khỏi bất ngờ, nếu như nhìn bề ngoài, rất khó nhận ra được điểm nổi trội của hai người, thậm trí hai cặp đào tiên to lớn nọ đã bị họ bó lại như cát giấu một bí mật. Nguyên Chương biết hậu cung ganh đua nhau nhan sắc, lần này ỷ trong lòng không khỏi cười lớn đặc ý không thôi. Không kiềm chế nổi mà lao tới đẩy Điệp Vũ trên nền nhà, gây cuộc ái ân. Sự cuồng loạn của ỷ lên tới cực điểm, dường như không quan tâm tới lời cầu xin của nàng mà điên cuồng tiến tới. Điệp Vũ là xử nữ, đương nhiên cảm thấy đau đớn vô cùng, nhưng chỉ dám cắn môi nín nhịn, hai tay nàng xiết chặt lấy tấm thảm da hổ phía dưới mình, tấm lưng ong khẽ cong lên tiếp nhận nam nhân công kích.

Nhìn tới cảnh này, Hình Nhai cũng cảm thấy sợ hãi, nhưng rất nhanh nàng lại cảm thấy bình tĩnh hơn. “Cơ hội được thánh thượng ân sủng vô cùng khó khăn, thêm nữa nếu có mang chắc chắn một bước lên trời...!”. Nàng nhủ thầm, nhớ tới những lần lên cùng tỷ tỷ dọc trộm Ngọc Nữ Kinh của Mã hoàng hậu, mạnh dạn tiến tới vuốt ve thân hình Nguyên Chương...

- Muội thật sự muốn đi Tứ Tiên Sơn?

- Ân, chàng không thấy khi chúng ta nhắc tới Tứ Tiên Sơn trong bữa cơm chay, viên chuông quỹ chẳng vô cùng phấn khích mà hướng dẫn đó sao?

Minh Tiến cau mày, nhớ lại vẻ mặt vô cùng hưng phấn khi lão chuông quỹ nói về Tứ Tiên Sơn. Lại khoe trong nhà lão đang cất giữ nước Cam Lộ, khuyên hai người nên đến đó thấp hương cầu lễ. Cầu khẩn điều gì, ắt linh nghiệm điều đó. Tiểu Sương khẽ nhìn hấn mà cười. Nàng biết hấn là người theo đạo Phật, nhìn thấy đồng môn đi vào hiểm cảnh lẽ nào lại bình chân như vại? Nàng chủ ý muốn đi cũng vì không muốn hấn cảm thấy bức rứt, phần khác vì nàng muốn tận mắt nhìn xem, lời thế gian đồn đại Tứ Tiên Sơn là tiên cảnh trốn phạm trần liệu có đúng hay không?...

Sáng hôm sau, sau bữa sáng, Minh Tiến và Tiểu Sương thay đổi ỷ phục mới. Hai người theo hướng dẫn của chuông quỹ, thuê một cỗ xe ngựa để đi tới Tứ Tiên Sơn. Tám vị tăng nhân nọ đã trả phòng từ mờ sáng hôm nay, có lẽ họ định nhân lúc trời còn manh nha chưa sáng ,tận dụng khoảng thời gian ấy để bí mật tiến nhập.

159. Chương 159: Ngoạn Cảnh

Tiểu Sương thì cao hứng vô cùng, nàng chốc chốc lại vén màn cửa, sau đó nhanh tay kéo kéo ống tay hấn mà chỉ trỏ. Vẻ mặt nàng lúc này háo hức ỷ như trẻ con được cho kẹo vậy. Minh Tiến thì khẽ cười, nhưng trong lòng lại thầm tính toán đường đi nước bước. Hấn cùng với tám vị sư nọ đã cùng thảo luận, lại được họ chỉ ra một số điều mờ ám về Tứ Tiên Sơn này. “ Bốn kẻ nọ dường như có ma thuật, có thể cùng lúc cất dấu hàng loạt đồ vật vào trong một cái túi lụa chỉ nhỏ hơn bàn tay người... Có lẽ nào, bọn họ là tu tiên giả?...”.

Hấn cứ trầm ngâm như vậy, im lặng suy tính. Tiểu Sương thấy vậy thì khẽ mỉm cười, nàng không còn vén cửa rèm mà nhìn ngó nữa, nhẹ nhàng ngã đầu vào vai hấn mà nằm im lặng. Tiểu Sương ánh mắt chợt trở nên mộng lung, khẽ nheo nheo lại. Nàng đang tưởng tượng tới ngày nàng và Minh Tiến thành thân. Nàng và hấn sẽ cùng báỉ đường, hấn sẽ bế nàng vào động phòng... sau đó là những ngày vui vẻ khoái hoạt, rồi tới sau nữa là nàng sinh hài tử... Tiểu Sương mặt càng lúc càng đỏ lên, nước da trắng lại chuyển sang màu hồng, hương thơm ngào ngạt lan tỏa.

Xe ngựa đi chậm rãi, phần vì trên đường lúc này đã khá đông người đi lại, phần vì ỷ là người đánh xe đưa đón khách tới chân Tứ Tiên Sơn đã mấy năm nay. Vì thế đương nhiên nấn nhá giờ giấc nơi này, đếm quá sớm, chưa được lên núi chẳng phải là hấn mất đi một khoản thưởng hay sao?

Chợt tiếng người quát tháo, tiếng vó ngựa rầm rập vang lên. Xe ngựa chợt khựng lại khiến cả hai người giật mình, hấn khê ra hiệu cho Tiểu Sương ngồi yên trong xe, còn mình thì vén tấm màn vải mà tiến ra ngoài. Minh Tiến nhìn tới cảnh tượng xung quanh, khê cau mày im lặng. Chỉ thấy tất cả mọi người ánh mắt đều sợ hãi, túm tụm nhau tránh đường. Một đoàn nhân mã dài, ước chừng phải trên năm trăm người đang cưỡi ngựa ầm ầm lao qua hai bên cổ xe ngựa. Điều khiến y kinh ngạc nhất, chính là trên các nóc nhà hai bên đường, cũng có vô số bóng người đang chạy như bay tiến về phía trước. Minh Tiến ánh mắt ngân quang chợt lóe, nhìn tới. Chỉ thấy dường như đám người này cùng chung một tổ chức, toàn thân đều mặc thanh y, đầu đội mũ vải. Sau lưng là những thanh chiến đao, tất cả đang gấp rút tiến về phía ngọn núi mờ ảo phía trước mặt.

Người đánh xe khê thấy hấn trầm ngâm, y cười mà nói.

- Khách quan, ngài đừng lấy làm hiếu kì. Đây là hộ vệ của Tứ Tiên Sơn, hôm nay chắc trên đó lại đang đàn tuyển môn hạ nên họ từ quân doanh ngoại thành trở về đây!

- Đang đàn tuyển môn hạ? Có thể nói rõ ra được không?

Minh Tiến ngồi xuống cạnh chỗ của tên đánh xe, cười mà nói, trong tay hấn đã xuất hiện một đỉnh bạc, đưa tới cho tên đánh xe. Tên đánh xe nó rối rít đa tạ, khê thúc ngựa đi tiếp, y kể.

- Tứ Bán Tiên vốn là tiên nhân, nghe đồn đã là Bán Tiên nên có rất nhiều kẻ muốn đầu nhập làm môn hạ. Chỉ tiếc là không hề có căn cơ, Tứ Bán Tiên thấy mình không có truyền nhân thì sinh ra buồn chán, cuối cùng cố ý mở ra tuyển chọn người có căn cơ. Chỉ có điều hầu hết những người có căn cơ là những thiếu nữ nhà nghèo, căn bản không có điều kiện mà lui tới đây. Tứ Bán Tiên vì vậy mà mang hậu lễ một trăm Kim Nguyên Bảo tới tận cửa từng nhà nọ, lại cung kính viết thư xin phép cho con gái các nhà nọ ở lại Tứ Tiên Sơn tu đạo. Các nhà nọ đương nhiên còn mừng tới rơi nước mắt, luôn miệng bái tạ. Phần vì họ nghèo khó, trăm lượng Kim Nguyên Bảo kia quả thật lớn dọa người. Nếu con gái họ có gả đi, chưa chắc đã thu được nổi một phần trăm của chỗ lễ nọ!

Minh Tiến nghe vậy thì gật gù, trong lòng lại xuất hiện một chiều hướng suy luận khác. “Nam hay nữ đều có thể có căn cơ tu luyện, vậy tại sao lại tuyển nữ nhân?... Có lẽ nào... có lẽ nào bốn tên này là yêu tu, chuyên tu luyện thái âm bổ dương?...”. Hấn cau mày, hỏi lại.

- Vậy những cô nương kia tu luyện trên đó, có khi nào được về nhà thăm gia đình không?

- Có, có chứ. Cứ khoảng ba tháng, các vị cô nương nọ đều được về thăm nhà một lần. Tuy nhiên không phải là tất cả vì theo lời họ nói, có một số đang tu luyện ích cốc, chuẩn bị chính thức đạt cảnh giới giả tiên!

- Ồ!

Minh Tiến làm ra vẻ mặt ngạc nhiên, ồ lên thích thú. Tên đánh xe thấy hấn cao hứng vậy thì kể thêm ra vô số chuyện kì thú khác, bản thân y cũng đang cao hứng vì nén bạc lớn mà Minh Tiến vừa cho.

Xe ngựa cứ như vậy chậm chậm tiến tới phía Tứ Tiên Sơn, đỉnh núi nọ không cao lắm nhưng lại có mây trắng vờn quanh khiến cho khung cảnh toát lên một vẻ tiên ảo, huyền bí vô cùng. Minh Tiến ngoài mặt ậm ừ, coi như đang nghe tên đánh xe nói truyện, nhưng trong lòng lại thầm lo lắng không thôi. “Liệu đám hộ vệ nọ tập trung về, có phải là vì tám vị sư kia không?...”.

Thực sự thì hấn lo lắng cũng không sai biệt là mấy, tám vị sư nọ lúc này đang bị bao vây bởi ba vòng trận người luân phiên di chuyển. Tám người lúc này toàn thân mặc tăng y màu đỏ tươi, trên mặt và toàn bộ những phần da thịt lộ ra đều lóe lên màu hoàng kim chói mắt. Đám hộ vệ thanh y nọ vẫn nhẹ nhàng di chuyển, trên tay binh khí vẫn nắm chặt. Chợt vòng người thứ hai khê thay đổi, chỉ thấy họ thu hết lại chiến đao, sau đó trong tay lại xuất hiện những thanh gậy trúc dài chừng bảy tám gang tay, thi thoảng vòng người đảo chiều lại lộc cộc gõ lên nền đá xanh một tiếng. Tuệ Hải cau mày nói.

- Không ngờ đám Cẩm Y Vệ này lại học được cả Đả Cầu Trận của Cái Bang!...

- Khách quan, tiểu thư, chúng ta đã tới nơi rồi!

Phu xe nhay xuống khỏi chỗ ngồi, giọng điệu đầy cung kính mà hướng vào bên trong. Minh Tiến vươn tay kéo tấm rèm, để Tiểu Sương tiến ra trước, sau đó hấn đi theo. Phu xe cung kính đợi khi cả hai đã đứng yên

vị dưới nền đá xanh, lúc này y mới cung kính nói.

- Khách quan, mời nhìn xem, lời ta nói không hề có chút giả dối nào đâu. Tứ Tiên Sơn quả thật là chốn tiên cảnh nơi phàm trần!

Phu xe cao hứng nói, vươn tay chỉ tới những bậc thang đá phía trước mắt ba người. Minh Tiến đưa ánh mắt theo tay y, chỉ thấy phía trước cơ man là một màu trắng ngọc, kéo dài từ chân núi lên tới tận đỉnh núi mịt mờ sương khói. Hắn khê dụi mắt để nhìn cho thật rõ, thì ra đó là một loạt những bậc thang được tạc từ đá hoa cương trắng, xấp xếp liên tiếp cho tới tận trên đỉnh núi. Tiểu Sương khê a lên một cách thích thú, Minh Tiến thì khê gật gù đầy ý tán thưởng. Hành động này của cả hai người khiến phu xe vô cùng hỉ hả, tận tình hướng dẫn cho cả hai người cách tế lễ cũng như cách đặt lễ của nơi này. Cuối cùng, y nói.

- Khách quan, nếu hai vị sau này cần trở về lại khách điểm. Chỉ cần tới dịch quán đằng kia...

Y nói, đoạn vươn tay chỉ tới nơi mái đình cách đó không xa, sau đó cười cầu tài nói tiếp.

-...Xin cứ tới đó, báo với họ là cần xe ngựa của Tứ Cửu. Ta sẽ đưa hai vị về đến tận cửa khách điểm!

Minh Tiến cười mà gật đầu, trước khi rời đi còn dúi vào tay y một nén bạc mười lượng khiến y rối rít cảm tạ. Sau đó hắn xoay người, cùng với Tiểu Sương tiến về phía những bậc thang phía trước.

Hai người đi qua một khoảnh sân lớn được lát toàn bộ bằng những tấm đá xanh đeo gọt vuông vắn. Khoảng sân này nếu nhìn sơ qua, chúng có lẽ phải sánh ngang với một sân vận động tiêu chuẩn của thời hắn. Giữa sân là hai hàng đỉnh đồng, khói tỏa nghi ngút khiến cho không gian toát lên một vẻ nghiêm trang vô cùng. Minh Tiến khê hít nhẹ, cảm thấy mùi hương trầm dường như kèm theo chút gì đó hăng hắc thì cảm thấy kì quái khó tả. Lại thấy một vài người ăn mặc sang trọng lại bu quanh những cái đỉnh đồng mà hơ tay múa chân như đang làm phép thì cau mày. Hắn một mặt rút trong ngực áo ra một lọ nhỏ màu lam, dốc ra hai viên thuốc, đưa tới trước mặt Tiểu Sương một viên, ra hiệu uống vào. Tiểu Sương nhìn hắn, nhưng thấy ánh mắt nghiêm trọng của hắn thì lập tức cầm lấy viên thuốc mà đưa tới miệng. Nàng biết nhất định nơi đây đang có điều kì quái.

Lọ thuốc này chính là Khắc Độc Vô Tâm Hoàn đặc chế của Lưu Bá Ôn. Chúng được điều chế từ hơn trăm loại dược thảo quý hiếm, có tác dụng tăng cường hệ thống hô hấp của cơ thể. Giúp cơ thể có thể miễn dịch với các loại độc tố trong khoảng hơn hai giờ đồng hồ. Hai giờ tuy không phải là dài, nhưng như vậy cũng đủ để bảo vệ cho cả hai trước thứ khói kì quái nọ. Minh Tiến thận trọng đưa mắt nhìn xung quanh, chợt ánh mắt hắn ngưng trọng khi nhìn tới những kẻ mặc áo trắng đang đứng gác cách đó một quãng. Tên nam nhân này trong lúc sơ ý vươn vai đã để lộ ra một tấm vải dày che kín miệng và mũi. Nếu không phải do y quá sơ ý, cộng thêm cặp mắt đặc biệt của Minh Tiến. Có lẽ hắn chẳng bao giờ nhận ra nỗi điều kì quái nọ vì tất cả bạch y canh gác đều mặc y phục có mũ mạng trùm đầu kín mít.

Tiểu Sương dường như cũng đã nhìn ra cảnh nọ, nàng khê bám chặt tay hắn, thân hình xích lại như muốn chui tọt vào dưới cánh tay hắn. Minh Tiến khê cười, nhìn sang phía nàng, tay hắn khê nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé, mềm mại ấy. Sau đó cả hai người từ từ tiến tới những bậc thang đầu tiên.

Sự cảnh giác của Minh Tiến không phải là thừa, vì quả thực những thân trầm trong hàng đỉnh đồng nọ đã được cho thêm một lượng nhỏ dược vật cho vào Tiêu Dao Tửu. Chúng khiến cho những người hít phải cảm thấy tinh thần trong phút chốc cực kì thoải mái và hưng phấn. Cũng vì vậy mà những hộ vệ nọ được phát cho những miếng bịt miệng bằng vải dày có tấm thảo dược. Nếu sử dụng chúng, những kẻ này sẽ không bị ảnh hưởng nhiều từ đám khói trầm kia.

Minh Tiến cùng Tiểu Sương đi xuyên qua làn khói, cho tới khi leo được hơn một trăm bậc thang thì tạm dừng lại. Lúc này cả hai đã hoàn toàn thoát khỏi đám khói trầm phía dưới. Tiểu Sương hít vào một hơi thật sâu, sau đó mới thở ra đầy nhẹ nhõm. Nàng kéo tay hắn vào một cái tiểu đình bên cạnh đường đi.

Đến tận tới tận đỉnh Tứ Tiên Sơn phải leo lên trên hai ngàn bậc thang, nhưng không phải ai cũng có thể có đủ sức khỏe để một lần leo hết từng dãy. Lại nữa, đa phần những người tới đều là những kẻ quyền thế, xưa nay quen kẻ hầu người hạ, đây chẳng phải là cực hình cho họ khi mà lên núi không được dùng ngựa hay sao? Vì thế nên lúc thiết kế, những nhà thiết kế đã cho xây dựng những tiểu đình như thế này. Cứ cách một trăm bậc thang là lại có một cái, bên trong có đủ bàn ghế đá để khách có thể nghỉ ngơi cho lại sức.

- Muội mệt sao?

Minh Tiến hỏi, ánh mắt đầy ý quan tâm nhìn tới Tiểu Sương. Tiểu Sương nhìn thấy ánh mắt ấy thì khẽ mỉm cười, gật đầu một cái. Thật sự mà nói, nàng cũng chưa cảm thấy mệt mỏi cho lắm. Nếu so với trước đây, nàng từng cùng Bá Ôn thúc leo núi để tìm được vật thì chừng này quả thật chưa đủ làm khó nàng. Nhưng nàng muốn dừng lại, chính là để hỏi về việc vừa rồi. Tiểu Sương đang định cất tiếng, bất chợt thấy hắc hắc nắm tay mình mà bóp nhẹ mấy cái. Nàng lập tức im lặng, ánh mắt chiếu ra phía ngoài. Chỉ thấy có hai người đang tiến tới đây từ phía dưới, hai người này trông vô cùng tương phản, một béo mập, một cao gầy. Cả hai dường như đang tranh luận với nhau điều gì đó rất gay gắt, chân thì dần bước tới nơi đây.

- Ta đã nói là đệ tử của Viễn đạo trưởng là xinh đẹp nhất, tại sao ngươi cứ cãi với ta chứ nhỉ?

- Hừ, ngươi đúng là có mắt như mù. Ta thấy đệ tử của Khước đạo trưởng mới là đẹp nhất!

- Viễn đạo trưởng! Ngươi mù thì có!

- Khước đạo trưởng! Ta nói là Khước đạo trưởng!

- Viễn đạo trưởng!

- Khước đạo trưởng!...

160. Chương 160: Tiên Thuật

Hai kẻ nọ càng lúc càng to tiếng, khuôn mặt cả hai dần dần đỏ lên như hai con gà chọi. Cả hai đều dường như mải mê cãi cọ mà không nhìn ngó xung quanh, trực tiếp hướng tiểu đình mà bước tới. Thậm chí còn định lao thẳng tới chỗ hai người. Minh Tiến cau mày, hắc đứng lên chắn phía trước Tiểu Sương, khẽ hắng giọng, vận dụng Sư Tử Hồng. Điều này khiến hai kẻ nọ giật mình, dừng lại. Người mập mập nọ dường như thuận bước vẫn bước tới thêm một bước, chân y dẫm lên chân Minh Tiến. Tiểu Sương khẽ nghiêng đầu ngó qua vai hắc, thấy vậy thì cau mày mà nói.

- Vị này, tại sao lại dẫm lên chân tướng công ta như vậy? Thật là vô ý vô tứ quá mà!

Người mập mập nọ khẽ a lên một tiếng, vội rút chân lại, chấp tay xin lỗi hướng tới Minh Tiến mà nói.

- Thật xin lỗi quá, ta vì mải mê tranh luận mà vô ý đạp lên chân công tử. Xin công tử thứ lỗi cho!

Giọng y vô cùng cung kính, vái một cái thật sâu. Minh Tiến khẽ cười nhẹ, lắc đầu rồi sau đó quay lại nói với Tiểu Sương.

- Chúng ta đi thôi!

Tiểu Sương khẽ gật nhẹ, theo sau hắc rơi khỏi tiểu đình. Chợt một giọng nam nhân khàn khàn vang lên, gọi giật hai người lại.

-Hãy khoan, xin nhị vị dừng bước!

Lời vừa cất lên là của nam nhân gầy gò nọ, y khẽ huých huých tay kẻ mập mập, ánh mắt đá tới phía Tiểu Sương. Tên mập mập nọ dường như cũng hiểu ý, cười hề hề mà đơn đã nói.

- Xin hai vị đứng lại, ta xin có đôi lời... Chẳng hay vị cô nương này lên Tứ Tiên Sơn là có ý học nghệ?

Minh Tiến quay lại, hắc cảm thấy có chút khó chịu trước ánh mắt của hai kẻ này. Tiểu Sương khẽ giật nhẹ ống tay áo hắc, mỉm cười mà khẽ nói.

- Học nghệ? Hai chúng ta mới đến đây lần đầu, mong hai vị đại ca chỉ điểm giúp cho!

Hai kẻ nọ tức thì cười hề hề đầy thích thú, gì chứ một nữ nhân xinh đẹp như vậy. Nếu có thể dẫn tới cho bốn vị đạo trưởng, lại may mắn được thu làm môn hạ thì cứ phải nói là một bước gà chó lên trời. Vì thế cả hai vô cùng cao hứng, dường như không hề có sự hiện diện của nam nhân áo xám nọ, hoa chân múa tay

mà khoe khoang. Nào là cả hai là đệ tử cứng của bốn vị đạo trưởng, nào là chức vị của họ trong Tứ Tiên Sơn là Doanh Trưởng và Doanh Phó... Tiểu Sương ánh mắt hiện lên sự thích thú, thi thoảng lại góp vài lời phụ họa khiến hai kẻ nọ càng lúc càng hăng hơn. Lời nói của cả hai lúc này, nếu có gì có thể đem so sánh thì đó là trời long đất lở.

- Cô nương, xem đạo pháp của ta đây!

Nam nhân gầy gò nói, người mập mập cũng không chịu kém, y cũng nói.

- Xem cả ta nữa này!

Chỉ thấy trên tay hai kẻ nọ là hai miếng giấy đã cũ, màu vàng ố có ghi chi chít các kí tự giun dế. Miệng hai kẻ nọ khê lăm lăm, sau đó phất chúng lên trên không. Lập tức trên tay người gầy gò xuất hiện một quả cầu lửa to cỡ trái bưởi; trên tay người mập mập là một quả cầu nước tương tự. Minh Tiến khước mắt giật gật. “Đây là phù chú sơ cấp!”.

Cả hai kẻ nọ khê múa may, làm, ra mọi động tác kì quái để biểu diễn hai thứ “pháp thuật” nọ. Sau đó mau chóng thu hồi lại, tiến sát tới gần Tiểu Sương mà cười nói.

- Cô nương thấy sao? Chúng ta không lừa cô chứ?

Tiểu Sương chưa kịp cất tiếng. Minh Tiến ở bên cạnh đã cười nhạt mà nói.

- Hừ, chỉ là những thứ phế phẩm như vậy mà cũng đem ra khoe mẽ!

- Người nói gì? Được, hôm nay chúng ta sẽ cho tên tiểu tử không biết trời cao đất dày nhà ngươi nếm mùi tiên pháp! Cô nương, tránh ra!

Cả hai tên gần như đồng thời hét lên, lập tức trái cầu lửa và cầu nước nọ lại xuất hiện. Chúng dường như có to hơn trước một chút, sau đó nhắm thẳng người Minh Tiến mà lao tới.

- Chết đi!

Nam nhân mập mập kêu lên, người gầy gò cũng không hề kém cạnh, hô lên.

- Xuống gặp Diêm Vương lão nhân gia đi, tiểu tử!

Minh Tiến ngửa mặt cười lớn, hần cứ đứng đó cười, mặc kệ cho hai trái cầu kia lao tới. Hai kẻ nọ thì cho rằng tên tiểu tử trước mặt cười vì phát điên, phát điên vì sợ hãi. Thêm nữa tiêu diệt tiểu tử này thì càng dễ lôi kéo mỹ nữ nọ. Vì thế cũng cười ha hả. Nhưng cái mơ mộng của hai kẻ nọ đều tắt ngấm. Chỉ thấy một vật đen thui bất chợt bay lên chặn đánh hai trái cầu. Chỉ nghe bực một tiếng, cả hai đều hóa thành tấm giấy nọ mà tự động cháy rụi. Hai kẻ kia dường như không tin nổi vào mắt mình, há hốc miệng nhìn tới vật kia. Chỉ thấy vật nọ giống như một thanh củi màu đen thui, chẳng có chút gì là cổ quái, ấy vậy mà có thể phá nát hai đạo phép thuật của tiên nhân. Hơn nữa, chúng có giá hơn năm ngàn lượng vàng một tấm.

Minh Tiến nhìn tới khuôn mặt xám ngoét của hai kẻ nọ, khê cầm lấy Thiết Huyết đang lơ lửng phía trước. Hắc Diễm cùng Huyết Diễm chợt bùng lên dữ dội, điều này khiến hai kẻ nọ ngã ngửa ra nền tiểu đình, miệng lắp bắp.

- Ca.. ca... cái... cái này...!

- Các ngươi nghe ta hỏi và trả lời cho thành thật, nếu không đừng trách tại sao ta tàn nhẫn!

Minh Tiến vẫn cười nhẹ mà nói, nhưng toàn thân hần lại tỏa ra một luồng khí phách trấn áp tới ngẹt thở. Hai kẻ nọ mắt như hoa lên, lơ mơ nhìn ra sau lưng nam nhân áo xám này dường như xuất hiện một hình bóng mờ ảo của một con rồng đang nhe nanh múa vuốt. Cả hai không kìm chế nổi, thậm trí tên mập đã ướm hết cả đũng quần. Minh Tiến mặc dù rất buồn cười, xong vẫn cố nín nhịn mà bắt đầu tra hỏi...

Một hồi lâu, hần bước ra khỏi tiểu đình. Minh Tiến nói nhỏ vào tai Tiểu Sương điều gì đó khiến nàng đỏ mặt, sau đó khê gạt đầu. Hần khê ôm lấy eo nàng, thân ảnh nhoáng lên một cái rồi mờ ảo biến mất, lát sau lại thoáng hiện ở phía xa, cách đó có lẽ phải hơn bảy mươi, tám mươi bậc thang. Chứng kiến cảnh này, cả hai tên nọ mặt cắt không còn giọt máu. Chờ khi cả hai đã đi xa, người gầy gò mới rút ra một ống trúc,

hướng lên trời mà kéo dây. Bụp, vút! Một điểm pháo sang màu đỏ bay lên cao. Chỉ vài phút sau, lập tức có chín thân ảnh màu xanh lao nhanh tới phía tiểu đình. Người gầy gò ánh mắt có chút run rẩy, nói.

- Mau đưa hai chúng ta tới trước Nội Sơn. Ta có chuyện gấp cần bẩm cáo Tứ Tiên!...

Minh Tiến bế Tiểu Sương, dùng Di Động Thuật liên tiếp lao như bay trên những bậc thang. Linh cảm của bản thân hẳn quả nhiên không lầm. Hai tên nọ vừa sử dụng chính là loại phù chú sơ cấp nhất của tu tiên giới. Loại phù chú này là loại đơn giản bậc nhất, chỉ cần có chút căn cơ cùng tài liệu là có thể dễ dàng tạo ra hàng đống. Qua lời hai kẻ nọ, chúng được phép “mua” lấy hai tấm tiên đạo này từ Tứ Tiên Sơn với giá năm ngàn lượng vàng một tấm. Hai kẻ nọ lại còn nói thêm, chỉ có những người cấp cao trong hộ sơn vệ mới có cơ hội được mua tiên đạo này.

Tiểu Sương im lặng nằm trong vòng tay hắn, ánh mắt có chút hiếu kì. Đây là lần đầu tiên nàng thấy Minh Tiến đột ngột trở nên gấp gáp như vậy. Nàng dù đã từng trao đổi với Bá Ôn về hắn, cũng phần nào đó nhận định hắn là người tu hành Phật pháp. Xong lần này thì hoàn toàn trái ngược với tính cách hắn ngày thường. Tiểu Sương khẽ đưa ngón tay lên môi mà cắn nhẹ, ánh mắt có chút lo sợ. “Nếu như chàng ấy cứu mấy kẻ kia, sau đó lại bị họ thuyết phục xuất gia, như vậy... Không được, nhất định không thể để cho chàng ấy xuất gia!...”. Tiểu Sương khẽ ngước lên nhìn hắn, lại thấy khuôn mặt đầy ý nghiêm trọng thì càng lúc càng lo lắng. Hồi lâu, nàng khẽ gật nhẹ một mình. “Lần này trở về, nhất định phải trời chàng ta lại với mình!”....

Vòng người càng lúc càng áp sát, càng lúc tiếng gậy tre càng gõ trên mặt nền đá dồn dập hơn. Tám vị sư ánh mắt càng lúc càng căng thẳng, nơi trán ai cũng đã rỉ rả mồ hôi, chúng làm trôi đi phần nào lớp sơn màu hoàng kim được bôi trên người. Tay ai cũng đang xiết chặt lấy những thanh hắc côn, con người chậm chậm theo dõi từng động tĩnh của đám hộ vệ bao vây quanh họ.

Đám hộ vệ thì ngược lại, có vẻ khá nhàn nhã trước tám người này. Thế bao vây mà họ đang sử dụng chính là Đả Cầu Trận của Cái Bang. Phải biết rằng, năm xưa, sau khi Chu Nguyên Chương lên ngôi. Y đã cho thành lập Cẩm Y Vệ với mục đích chính là thu thập toàn bộ võ công thiên hạ về tay mình. Vì thế, việc có người của Cẩm Y Vệ tinh thông võ học hay trận thế của các tông phái giang hồ không phải là hiếm gặp. Cẩm Y Vệ tìm đủ mọi cách chia rẽ, lôi kéo, mua chuộc người từ các tông môn giang hồ. Thế nên có thể nói, gần như mọi võ học giang hồ đều có mặt tại đây.

- Phá trận!

Tuệ Hải hét lớn, lập tức cả tám cây thiết côn cùng vung ra, đập mạnh trên nền đá xanh. Lực đạo hiển nhiên vô cùng mạnh, khiến những phiến đá nứt toác, mảnh vụn rào rào bay về phía xung quanh. Những mảnh vụn ấy khiến đám người cầm gậy trúc hơi lùi lại, nhưng sau đó bất chợt lại lao tới sau một tiếng nam nhân trầm ổn.

- Tâm pháp chữ “Khuyết”!

Lập tức vòng người thay đổi bộ vị, nhịp nhàng di chuyển tựa như mãnh xà, dần dần dồn ép lại tám vị sư. Hễ họ công kích vào đâu thì nơi đó lập tức lại giãn ra, tựa như một vòng dây chun tròn, có thể co giãn bất cứ chiều nào, sau đó lại trở lại vị trí cũ. Đây là trận pháp cổ của Cái Bang, dùng hư chế thực, lấy nhu chế cương. Lấy chữ “Khuyết” làm chủ đạo. Dịch đánh thì ta lùi né, địch lùi thì ta vây công, dùng trận này để tiêu hao thể lực đối thủ. Cho dù là cao thủ võ lâm cũng chỉ có một thành thoát ra được trận pháp.

Tuệ Hải nghe thấy lời nam nhân bên ngoài chỉ điểm, tức thì hai mày cau lại. Y bản thân từng xông pha giang hồ không ít, cũng phần nào nhận biết sơ qua về trận pháp này. Trong lòng y không khỏi có chút đắng ngắt. Thiếu Lâm xưa nay nổi danh La Hán Trận, uy lực cường mãnh vô cùng. Xong lại gặp phải trận pháp cổ quái này, thật sự dù lập trận La Hán cũng khó có thể có hiệu quả. Nếu lúc này gắng công kích, chỉ thêm tổn sức mà chẳng gây chút thương tổn nào cho đám hộ vệ kia. Y khẽ thở dài, án binh bất động. Chợt giọng nam nhân nọ lại cất lên, thanh âm có phần chế nhạo.

- Bát Đồng nhân của La Hán Đường không ngờ lại vô dụng thế này. Thật khiến ta thất vọng! Thiếu Lâm từ trước tới nay luôn vỗ ngực tự xưng là Thái Sơn Bắc Đẩu, nào ngờ chỉ là cái danh hào!

- Câm miệng, ngươi không được quyền xúc phạm Thiếu Lâm! Nếu có bản lĩnh, hãy cùng ta giao đấu ba trăm hiệp!

Tuệ Hải bực bội nói lớn, tính y vốn nóng nảy nên khó lòng kiềm chế nổi trước lời xúc phạm này. Ánh mắt nảy lửa lướt nhanh, tìm kiếm nơi phát ra tiếng nói. Vòng người chợt giãn ra, để mở ra một lối nhỏ ột bạch y hộ vệ tiến vào. Y cũng không khác gì những người khác, đều mang mũ mạng che kín mặt. Tuệ Hải thấy vậy thì khẽ hừ nhẹ.

- Không dám lộ mặt thật, giả thần giả quỷ. Người còn không mau rút lại lời nói vừa rồi, nếu không đừng trách ta đại khai sát giới. Thiếu Lâm xưa nay không lạm sát giới, nhưng để một kẻ xúc phạm tới núi Thiếu Lâm như ngươi còn sống, dù ta có bị đuổi khỏi Tam Quan cũng đáng!

Nam nhân mới bước vào chợt ngửa đầu lên trời mà cười ha hả.

- Ha Ha Ha... Đúng là giọng điệu của mấy con lừa trọc trên núi Thiếu Thất. Tuệ Hoàng, tới gặp đồng môn của người đi!

161. Chương 161: Ẩn Tình

- Tuệ... Tuệ Hoàng?! Không thể nào, rõ ràng huynh ấy đã táng mạng khi các người tập kích núi Thiếu Thất nhằm cướp bóc ở Tàng Kinh Các!

- Ô, hắn chết sao? Ha ha ha... vậy các người sắp gặp ma đấy! Ha ha ha...

- Người im đi, Triều Khánh!

Một giọng nam nhân khác cất lên, một bạch y nữa khẽ bước vào trong. Y nhẹ nhàng tháo bỏ mũ mạng, để lộ ra cái đầu trọc với tám chấm tàn hương nơi đỉnh đầu. Lại hướng tới Tuệ Hải mà nói.

- Sư đệ người vẫn khỏe? Sư phụ vẫn thường tụng niệm Lăng Già kinh cho người nghe chứ?

Tuệ Hải tròn mắt, dường như con người muốn lòi ra khỏi hốc mắt để nhìn nam nhân trước mặt cho thật rõ. Trước mặt y chính là một con người, một con người bằng xương bằng thịt. Là vị đại sư huynh đã từng được đưa tro cốt tới hậu sơn Thiếu Thất để chôn cất. Vẫn ánh mắt nheo nheo hay cười đạo nọ, khuôn mặt chữ điền, hàng lông mày rộng... Tuệ Hải kinh nghi thốt lên.

- Sư huynh...

Nam nhân nọ khẽ gật nhẹ.

- Là ta, là người chứ không phải là ma đâu...

Im lặng, xung quanh nhất thời im lặng như tờ. Một cuộc hội ngộ của hai sư huynh đệ, nhưng không phải là một cuộc gặp mặt đầy vui mừng. Nó là một cuộc gặp mặt của những dấu hỏi lớn, của những thắc mắc và ngờ vực. Một vị đại sư huynh can trường, đã táng mạng khi bảo vệ Tàng Kinh Các, nay lại đột ngột xuất hiện trước mặt y. Tuệ Hải chợt cau mày, nhìn tới người còn lại, y đã nhận ra hắn là ai.

- Cái bang hộ pháp Triều Nhạc Khánh?...

Cả tám vị sư cùng im lặng, tay cầm thiết côn của họ đều thoáng chút run rẩy. Tất cả những người được các môn phái bố cáo vinh danh đã chết vì tông môn, nay lại đều có mặt tại đây, trên Tứ Tiên Sơn này. Đây quả là một sự thật không dễ dàng gì đón nhận. Tuệ Hải xiết chặt trường côn, nén sự rung động trong lòng mà hỏi.

- Sư huynh, tại sao lại...?

Triều Khánh chen vào.

- Đừng thắc mắc nhiều, nếu không thể theo chúng ta thì không còn lời gì để nói nữa. Hãy để võ công làm việc của nó. Tâm pháp chữ “Đả”!...

Minh Tiến lao đi một mạch không nghỉ, một hơi chạy thẳng lên tới tận bậc thang cuối cùng mới dừng lại. Khẽ để Tiểu Sương đứng vững trên mặt đất, hắn phóng tầm mắt ra xung quanh. Chỉ thấy đây là một khoảng sân rộng lớn vô cùng, tất cả nền đều được lát bởi những phiến đá lớn, màu sắc đen trắng nối tiếp nhau. Khắp nơi đều là những chậu cây cảnh đẹp mắt, những đỉnh đồng đen được trạm trổ cầu kì tinh xảo. Từ những đỉnh đồng này, cơ man là sương khói lan tỏa ra xung quanh, man theo mùi hăng hắc nọ càng thêm nồng đậm. Minh Tiến khịt khịt mũi, sau đó vận dụng chân khí dồn lên mắt. Hắn khẽ giật mình khi nhìn về phía trước. Cách đó khá xa là một cây cầu đá tinh xảo, hai bên còn có đài nước đang phun lên trông vô cùng tráng lệ. Từ đó tới đây là hai hàng bạch y đứng nghiêm trang tựa như những bức tượng. Phía trước cây cầu là một cái đỉnh bằng vàng, phía trên cắm ba nén nhang to hơn bắp chân người đang cháy nghi ngút.

Minh Tiến cúi nhìn tới Tiểu Sương, chỉ thấy nàng ta cũng như hắn, đang chăm chú quan sát thì im lặng. Chờ một hồi lâu, bất giác nàng ngẩng lên. Tiểu Sương thấy hắn đang nhìn mình thì hai má thoáng hồng lên, néo sườn hắn mà nũng nịu nói.

- Chàng nhìn gì ta?

Minh Tiến khẽ cười mà không nói gì, bất chợt thanh quang trong mắt hắn chợt lóe lên. Phía bên trái có chín cái bóng màu thiên thanh đang phi thân nhanh về phía trước. Điều này khiến hắn cau mày, Minh Tiến đã nhận ra có hai kẻ đang được đỡ đi, chính là tên mập và tên gầy hắn đã tra hỏi lúc trước. Hắn quay sang với Tiểu Sương, đưa Thiết Huyết tới tay nàng mà nói.

- Muội cầm lấy Thiết Huyết, nó sẽ bảo vệ uội an toàn. Xem ra lần này chúng ta tới đây không hề thoải mái chút nào rồi!...

Hậu viện Tứ Tiên Sơn, nơi đáng lẽ là một đạo quán thanh tịnh. Nay lại xuất hiện những khung cảnh không ai ngờ tới nổi.

- Hắn cũng có tiên thuật?

Khước Chính chợt đứng dậy khỏi chiếc ghế lớn mà gắt lên, nữ nhân thanh y không chút run sợ đáp lại.

- Không sai!

- Người lui đi!

Nữ thanh y khẽ xoay người bước đi, ánh mắt liếc qua khung cảnh nơi này sau đó phì nhẹ một tiếng. Ánh mắt nàng lúc này ánh lên sự khinh bỉ, phẫn nộ, bức bối, oán hận... Nếu như Minh Tiến có mặt ở đây, chắc chắn nhận ra nàng ta. Nàng chính là vị đại tỷ Trưởng ty Ô Nha – Nguyệt Nga.

Khước Chính ánh mắt có chút kì quái, ngồi xuống cái ghế của mình. Y nhìn sang phía đại ca Viễn Sơn, nhị ca và tam ca - Công Tôn Uyên và Tùng Văn. Cả ba kẻ nọ vẫn đang hì hụi trên người các nữ nhân trẻ tuổi. Tiếng thở dốc, tiếng cười khoái trá hòa quyện cùng với tiếng kêu khóc, rên rỉ, van xin thảm thiết cất lên khiến không gian càng lúc càng trở nên kì quái. Khước Chính đành im lặng, kéo một nữ nhân vào lòng mình, hai tay lần mò nơi đào tiên mà vuốt ve.

Khung cảnh nơi này có lẽ chỉ xứng đáng với một kĩ viện thì đúng hơn. Mà không, chính xác thì đó là tấm cung của một tên hoàng đế háo sắc. Chỉ thấy không gian tuy bài trí tinh mỹ, mang theo khí khái nho gia. Nhưng những hành động nơi đây chỉ thấy ngược lại, đầy dâm tà và sắc ý. Vốn thật sự Tứ Bán Tiên này chẳng hề thu nhận đệ tử kế tục, thực chất là tuyển chọn nữ nhân để hành lạc, thỏa mãn thuật song tu của bản thân mình. Nói những thiếu nữ, nữ nhân nơi đây là đệ tử cho oai, chứ thực chất họ làm tình nô cho bốn kẻ này thì đúng hơn.

Khước Chính chờ cho cả ba kẻ nọ xong việc, đẩy nữ nhân dưới thân thể mình ra mà cười đầy hưng phấn. Cả ba mặc kệ những nữ nhân kia ra sao, phất tay cho những nữ nhân khác kéo họ rời khỏi những cái ghế lớn, cả ba mau chóng chính lại y phục.

Viễn Sơn thì liếc mắt theo tấm thân trần của thiếu nữ vừa được lôi đi từ ghế của mình, lại nhìn tới nơi bắp đùi nàng ta còn vương lại chút máu đỏ thì cười đầy mãn nguyện. Y vừa phá thân một xử nữ, hấp thu nguyên âm chân khí một cách hoàn hảo nên vô cùng cao hứng. Nâng cốc rượu lên uống cạn sạch, khà ra một hơi đầy khoan khoái, y nói.

- Lão tứ, có kẻ muốn đến quấy phá sao?

- Không sai, đại ca, chúng ta nên làm thế nào bây giờ? Kẻ có thể phá được phù chú chúng ta tạo ra, chắc chắn cũng phải có một chút thực lực!

- Phì...! Lão tứ, người quá lo hão đấy. Không phải chúng ta đã lực tung Hoa Hạ này lên rồi sao? Họa hoàn lắm cũng chỉ gặp vài kẻ Khai Quang sơ kỳ mà thôi!

- Đúng, người cứ lo hão thôi!

Công Tôn Uyên cùng Tùng Văn lên tiếng phụ họa, Khước Chính nghe vậy thì khẽ lắc đầu không nói gì. Viễn Sơn thấy vậy thì khẽ cười, vỗ vai hấn mà nói.

- Lão tứ, người đừng quá lo lắng!

Y phất tay, sau đó hướng tới cả ba mà nói.

- Giờ lo hưởng thụ đi đã...

Y nhìn xuống dưới nền phòng, cao giọng hỏi.

- Thập Công Chúa Liễu Lan, Thập Tam Công Chúa Gia Trinh. Hai vị có bằng lòng làm môn hạ Tứ Tiên Sơn chúng ta chứ?

- Đừng có mơ. Người có thể dùng ma pháp che mắt phụ hoàng, nhưng đừng hòng thu phục chúng ta!

Một chất giọng mềm mại mà kiên quyết cất lên. Lúc này giữa sảnh là hơn mười người đang bị bấp ép quỳ xuống. Người vừa cất tiếng là một thiếu nữ trẻ tuổi, khoảng chừng mười chín đôi mươi. Nước da trắng hồng, khuôn mặt thanh tú vô cùng xinh đẹp. Cạnh nàng là một thiếu nữ khác trẻ hơn, khuôn mặt vô cùng khả ái. Đặc biệt là cặp mắt to tròn long lanh, đảm bảo đủ để bóp chết trái tim bất cứ tên nam nhân nào. Họ là Thập Công Chúa Liễu Lan và Thập Tam Công Chúa Gia Trinh. Hai vị công chúa này vốn muốn rời cung du ngoạn. Nào ngờ lại tới phải nơi miệng hùm hang cọp này. Cả hai đều muốn trốn chạy nhưng mấy lần đều bị bắt lại, giam cầm tại đây đã bốn năm ngày.

Viễn Sơn thấy vậy thì cười khà khà đầy thâm ý, y khẽ vung tay mà nói.

- Hai vị công chúa đều là xử nữ, đương nhiên chưa biết tới khoái hoạt ái tình. Vậy ta sẽ để cho hai vị mở rộng tầm mắt!

- Công chúa, cứu mạng a...!

Y phất tay, lập tức một luồng khói đen nhấc bổng bốn thị nữ bên cạnh hai người bay về phía bốn cái ghế. Sau đó là tiếng xé y phục vang lên, tiếng kêu là van xin đầy sợ hãi. Liễu Lan và Gia Trinh chỉ còn biết nhắm mắt vờ như không nghe thấy gì. Trên khóe mắt nhắm chặt ấy, từng hàng lệ lăn dài trên má hai người...

Minh Tiến và Tiểu Sương đi thêm một đoạn nữa, cho tới khi tới gần sát cái đỉnh vàng nọ thì chợt dừng lại. Chỉ thấy cách đó không xa lắm vọng lại tiếng quát tháo, tiếng binh khí giao đấu. Hấn nắm tay Tiểu Sương, định bụng kéo nàng chạy tới đó thì bất ngờ đứng sững lại. Chắn trước mặt hai người là một bạch y hộ vệ, một chất giọng lạnh lẽo cất lên.

- Xin hai vị dừng bước, phía trước là nơi luyện tập của Tứ Tiên Sơn hộ vệ!

- Tránh ra!

Minh Tiến gạt tay bạch y, bước về phía trước. Chợt cảm thấy vai thoáng có chút đau, thì ra bạch y nọ đã nắm chặt lấy một bên vai hấn, lại nghe y nghiêm giọng.

- Công tử lần đầu tới đây, chắc không hiểu lễ nghi nên ta không trách. Nhưng quy định nơi đây không cho phép thăm võ trường, xin mời dừng bước!

Minh Tiến khẽ rung mình, thân hình khẽ trùn xuống hất văng trảo thủ của bạch y nọ trên vai mình. Bạch y hơi sững lại, nhưng sau đó một trảo nhằm thẳng tới mắt hấn mà đánh. Minh Tiến động nộ, hấn chẳng quan tâm tới gì nữa. Lập tức một quyền tổng thẳng tới trảo nọ. Rắc, rắc. Lập tức đánh gãy mấy ngón tay của bạch y đang lao tới mình. Đồng thời một chưởng đẩy ra, đánh thẳng vào giữa ngực bạch y. Bạch y nọ

chỉ kịp hự một tiếng, sau đó bay ra một quãng mà ngã ngửa ra nền đất. Y cố gắng bật dậy nhưng vô lực, chỉ có thể ngước lên, ho khan ra một ngụm máu.

- Người... người...

Minh Tiến không hề nhìn lại, hắn đã quá nường tay rồi. Nếu không, chiêu vừa rồi chắc chắn bạch y này đã dập nát phổi mà chết. Hắn kéo tay Tiểu Sương bước tới phía trước, chợt hắn giang hai tay che trước mặt nàng. Xung quanh hai người đã xuất hiện một vòng bạch y hộ vệ.

Minh Tiến khê liếc nhanh, ánh mắt không khỏi có chút híp lại. Mặc dù đám hộ vệ nọ không bỏ mũ mạng che mặt, nhưng hắn vẫn có thể phần nào nhìn ra tâm trạng của những kẻ trước mặt. Minh Tiến nghĩ tới đây thì chợt giật mình, im lặng xuất thần. Đám bạch y nọ thấy vậy thì cũng đứng yên tại chỗ mà quan sát hai người, nhất cử nhất động đều khó có thể lọt qua mắt bọn họ.

“Đám người này dường như không hề thoả mái, cam tâm tình nguyện làm việc ở đây... Ô, mà tại sao ta lại nghĩ như vậy nhỉ?” Hắn nhủ thầm, trong vô thức đột ngột hỏi.

- Tất cả các người đều không muốn làm công việc hộ vệ cho nơi này?

162. Chương 162: Nội Tình

Lời nói của hắn vừa rời miệng, lập tức đám bạch y nọ thân hình thoáng có chút rung động. Tiểu Sương đứng cạnh hắn không khỏi ngạc nhiên, vội vã lấy tay che miệng, tránh ình khỏi thốt lên tiếng a kinh ngạc. “Tại sao chàng ta lại có thể biết được rõ tâm ý của đám bạch y kia?... Dường như rất đúng nha, những hành động vừa rồi của đám bạch y biểu lộ đó hoàn toàn là sự thật? Lẽ nào... lẽ nào chàng ấy đã học được thuật Tiên Nhân Chỉ Lộ của Bá Ôn thúc?...”.

Đám bạch y nọ thoáng im lặng, chợt có một giọng nữ nhân bất ngờ vang lên. Đám bạch y nghe thấy vậy thì vội vã nhường lối, để một bạch y khác tiến vào. Chỉ thấy đây là một nữ nhân, trang phục đồng dạng như những hộ vệ khác. Chỉ duy nhất là nàng ta không đeo chiến đao mà trên tay trái cầm một thanh trường kiếm.

- Công tử, việc của chúng ta người đừng nên can dự. Nơi đây là Tứ Tiên Sơn chứ không phải là phủ đệ của công tử. Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, Tứ Tiên Sơn cũng có nghiêm luật của mình. Ta không biết công tử quyền thế ra sao, nhưng ở đây tất cả đều chẳng có ý nghĩa gì cả. Việc vừa rồi coi như chưa có, kính mong công tử rời bước!

Lời nói thập phần nhẹ nhàng, ôn nhu khuyên bảo. Sau đó nàng ta khê vẫy tay, cho hai bạch y khác đưa người bị thương mang đi. Ánh mắt đám bạch y hộ vệ sau câu nói của nữ hộ vệ nọ đều chiếu dồn về phía Minh Tiến. Tiểu Sương vì đứng cạnh hắn mà nhận lấy không ít, nàng sợ hãi vội núp sau lưng hắn, ánh mắt co chút lo lắng nhìn tới. Nữ hộ vệ nọ khê liếc mắt nhìn tới Tiểu Sương, trong lòng đã có chủ ý bèn cười nhẹ mà tiếp.

- Công tử, ta thấy võ công công tử cũng không kém. Nhưng nếu chúng ta loạn đả, chỉ e... chỉ e nường tử của công tử bị thương mà thôi. Ai... đao kiếm vô tình...!

Nữ hộ vệ chợt thở dài, tay khê chấp niệm. Nàng ta chợt giật mình khi nghe Minh Tiến đột ngột mở miệng nói.

- Đệ tử Nga My tại sao không tu hành ở môn phái, lại tới đây làm hộ vệ? Không lẽ Nga My đệ tử hàng Tinh Trai Huyền Thương lại cần ngân lượng tới mức này sao?

Minh Tiến nhìn tới nữ hộ vệ mà nói, ánh mắt lam quang chợt lóe lên. Điều này khiến đám bạch y nọ hơi sửng lại, sau đó hàng loạt những âm thanh lanh canh vang lên. Tất cả họ - ngoại trừ nữ bạch y kia - đều đã rút chiến đao ra, nhanh chóng bao vây lấy cả ba người bên trong.

Nữ bạch y chợt run rẩy, sau đó thở dài. Nàng ta khẽ bỏ xuống khỏi đầu chiếc mũ mạng, để lộ ra một khuôn mặt thanh tú, cặp môi hồng khẽ mấp máy như muốn nói điều gì, nhưng sau đó chỉ là tiếng thở dài nặng nề. Minh Tiến ánh mắt khẽ liếc tới, trong lòng không khỏi vui mừng cực độ. “Ta có thể xem xét nội tâm người khác... Ha ha ha, đa tạ Phi Yến ha ha ha...”. Trên mặt hắn xuất hiện một nụ cười khoái trá, tình cảnh này khiến nữ hộ vệ hơi cau mày. Nàng dùng một giọng khó chịu mà nói.

- Công tử, người đã nhận ra thân phận của ta kể như cũng có lịch duyệt giang hồ. Tuy vậy xin đừng lấy điều này làm thú vui, ta... ta... có lí do của riêng mình!

Giọng điệu của nàng ta khiến hắn chợt sững người, sau đó thì hắn khẽ gãi gãi đầu.

- Cô vì gia đình mình mà phải bước chân vào Cẩm Y Vệ, phải phản bội sư môn, điều này ta không có quyền trách cứ cô. Nếu là ta, ta cũng sẽ làm như cô thôi!

Minh Tiến nói, lời này của hắn khiến nàng ta giật mình, toàn thân run run lên như bị lạnh. Đám bạch y hộ vệ nọ thấy vậy thì thoáng kinh sợ, nhưng sau đó không biết ai đó đột nhiên hô lớn.

- Giết hắn! Bí mật của đội trưởng không cho phép kẻ khác hé lộ ra ngoài!

Đám bạch y nọ nghe vậy thì chợt hô lên đầy phần nộ. Bọn họ phần lớn đều là đệ tử các môn phái khác, vì bản thân gia đình bị Cẩm Y Vệ cầm tù mà đành phản bội sư môn. Phản bội sư môn – cái tội danh lớn nhất, bị giang hồ khinh bỉ nhiều nhất đều được gán lên đầu bọn họ. Nào ai có chịu hiểu cho những áp lực mà họ phải gánh chịu, phải chấp nhận mang danh xấu để phản bội tông môn? Giang hồ vốn không hề có điều đó, không hề có cảm thông hay tha thứ, chỉ có cái chết mới có thể chấm dứt tất cả.

Đám bạch y nọ ồ ồ lao tới, tay ai cũng nắm chặt chiến đao, ánh mắt nảy lửa. Khuôn mặt ai cũng đầy sát khí và sự phần nộ. Điều này với bọn họ vốn đã chôn ở nơi sâu nhất của nội tâm, nay lại bị một tên công tử lôi ra, lại cười một cách thích thú thì sao không thể không động nộ?

Minh Tiến khẽ lắc đầu, kéo Tiểu Sương đứng sau lưng mình. Hắn vận dụng chân lực, huy động Thiết Huyết. Thiết Huyết nhận được tâm ý hắn, lập tức hắc diễm cùng hỏa diễm bùng phát mạnh mẽ. Từ thân nó từ từ hình thành một vòng hào quang màu lam, nhanh chóng bao bọc Tiểu Sương vào bên trong. Sự việc này khiến đám hộ vệ nọ hơi sững lại một chút, Tiểu Sương thì thân hình run lên, khẽ nói.

- Chàng... chàng... thế này là...

- Mọi yên tâm, cái này là bảo vệ uội thôi!

Minh Tiến khẽ nhìn tới nàng mà nói, ánh mắt đầy ý quan hoài cùng ấm áp nhìn tới khiến nàng khẽ gật nhẹ. Lam cầu nọ nhanh chóng lơ lửng rồi đột ngột bay lên cao, thoáng chốc đã cách mặt đất hơn bốn năm mươi trượng. Càng bay lên cao, lam quang nọ lại càng mạnh mẽ tỏa sáng.

Ánh lam quang nọ lập tức khiến nhiều người chú ý, nhiều người thấy dị trạng này thì chỉ trở bàn tán không thôi. Có người cho đó là Tứ Tiên thi hành phép thuật, cũng có người nói đó là một vị tiên đã đắc đạo lên trời. Những người chỉ trở càng lúc càng đông, tiếng bàn nhau lại càng ồn ào huyền ảo. Trong đám người với ánh mắt tò mò ấy, có không ít người lông mày đều trùng xuống, trong lòng như lửa đốt...

Hậu viên Tứ Tiên Sơn, Khước Chính chợt đứng dậy, ánh mắt y có chút hí lại hướng về quãng ánh sáng màu lam nọ. Không chỉ có y, thậm chí cả Viễn Sơn, Công Tôn Uyên và Tùng Văn cũng đã đứng dậy. Đầy nữ nhân dưới hạ thân mình, không hề chỉnh trang y phục mà bước ra phía ngoài. Bốn cặp mắt đều nhìn tới lam cầu nọ, sau đó lại nhìn tới nhau. Không ai bảo ai mà lập tức chỉnh trang y phục, gào thét chuẩn bị bình khí.

Tám vị sư cùng với vòng trận nọ cũng tương tự, tất cả hầu như đều bị ánh lam quan kia thu hút, nhìn tới nó không hề chớp mắt. Tuệ Hải tranh thủ lúc này, từ sườn lôi ra một ống trúc nhỏ, khẽ kéo dây nơi chuỗi ống. Bụp, chú! Lập tức một luồng ánh sáng vàng lao vút lên trên không, nổ tung hóa thành một dải lửa vàng vọt trên không. Làm xong điều này, dường như y đã yên lòng một chút, khẽ hít vào một hơi khoan khoái. Hô lên như cảnh tỉnh bảy vị sư đệ.

- Phá trận...!

Lúc này nơi sân lớn, Minh Tiến khẽ nắm tay lại, từ bàn tay khẽ phát ra những thanh âm răng rắc. Hắn hít vào một hơi, âm thầm vận dụng Thái Cực Quyền. Thân vận dụng Mã Bộ Tấn, hai bàn tay khẽ vẽ lên không trung một vòng tròn lớn, hai chân cũng khẽ di chuyển tạo thành một vòng tròn. Hai tay hắn lúc này xuất hiện một luồng lam khí nhàn nhạt, dưới chân xuất hiện một đồ hình thái cực ẩn trong bát quái mà xoay tròn. Nữ bạch y thấy cảnh tượng này thì không tự chủ mà lùi lại một bước, hô lên đầy lo lắng.

- Thái Cực Quyền của Võ Đang, mọi người tuyệt đối không nên chủ quan!

Đám bạch y nọ nghe vậy thì giật mình, rời mắt khỏi trái cầu màu lam nọ. Tay ai cũng nắm chặt chuôi đao thủ thế, ánh mắt không rời khỏi nam nhân trước mặt. Chợt phía sau có tiếng nam nhân trẻ tuổi hô lên.

- Người là môn hạ Võ Đang, được. Hãy để ta tiếp người vài chiêu!

Một bạch y khác lao lên, y khẽ vút chiến đao mà lao tới phía Minh Tiến. Bàn tay y song chưởng khẽ đẩy ra, nhằm thẳng tới trước người Minh Tiến. Minh Tiến nhìn tới, trong con ngươi thanh quang lại lóe lên, hắn cười mà nói.

- Ô, một đệ tử Võ Đang Thuần Dương Tỉnh Y. Lộ Hòa, tới đây đi!

Nam tử nọ khẽ sững người, nhưng sau đó đột nhiên cười đầy sát ý, tăng tốc lao về phía Minh Tiến.

- Không sai, có thể nhận ra được ta, giỏi!

Nam nhân nọ khi xuất chiêu tới gần Minh Tiến, y đột ngột vẫy tay, lập tức thay đổi thế công. Chỉ thấy tay phải y lúc này thu lại, tay trái phát mu bàn tay ngược lên, nhắm thẳng tới trán Minh Tiến mà đánh tới. Minh Tiến luyện tập Thái Cực Quyền đã quá mức nhuần nhuyễn, vì thế nhận ra đây là chiêu thức gì, lập tức xuất chiêu hóa giải. Hắn chưa vội vận chân lực, chỉ đơn thuần dùng chiêu thức để đón đỡ.

Thái Cực Quyền vốn mang thuộc tính Thái Cực, bao hàm cả Âm Nhu và Dương Cương. Là tâm đắc cả đời của Tổ Sư khai phái Võ Đang – Trương Tam Phong, khi nhìn ngắm cây Liễu mà vô tình ngộ ra. Bộ quyền pháp này chú trọng lấy Nhu khắc Cương, lấy tĩnh chế động, mượn lực đả lực mà ra đòn. Vì thế chiêu thức thường khá đơn giản, nhẹ nhàng, hầu như ai cũng có thể học. Nhưng học được thì dễ, biết vận dụng nó mới là cái khó.

Hai người đã áp sát nhau, vung tay xuất chưởng. Chiêu thức của cả hai cơ hồ vô cùng chậm chạp, có phần nào đó tựa như hai người biểu diễn võ thuật. Nhưng đây là cách đánh giá của người ngoài, còn với những người tu luyện võ công thì không phải vậy. Hầu như ai cũng biết sơ qua về Thái Cực Quyền, đặc biệt đặc tính của nó là mượn lực đả lực. Cả hai người nọ tuy chiêu thức đơn giản nhưng bên trong lại ẩn chứa nội kình kinh người. Không ai bảo ai mà đều im lặng, ánh mắt đều chăm chú tới hai nam nhân đang giao đấu. Tiểu Sương ở trên cao nhìn xuống, trong lòng cũng cảm thấy lo lắng không nguôi. Nàng mặc dù biết hắn là Tu Tiên giả, xong một người dù thiên hạ vô địch cũng khó lòng đấu hết quần hùng. Uống hồ, phía dưới kia lại có hơn bốn mươi người.

Minh Tiến giao thủ với bạch y nọ đã trên dưới năm mươi chiêu, cho đến giờ vẫn bất phân thắng bại. Phần vì chiêu thức cả hai cùng một lộ, phần vì cả hai đều chưa để lộ nội lực bản thân mình. Minh Tiến khẽ nhìn tới mặt nam nhân nọ, cố gắng xem xét nội tâm y. Nam nhân nọ chợt thấy trong mắt Minh Tiến thanh quang lóe lên, tức thì lo lắng, đột nhiên vận nội lực. Một chưởng lao tới đánh mạnh vào trước ngực Minh Tiến. Chưởng phong rít lên những tiếng sắc lạnh, mang theo một luồng gió gầm gào mà lao tới.

Minh Tiến thấy vậy thì khẽ cười, lùi lại một bước, đồng thời vận chân lực bản thân. Lập tức đồ án thái cực dưới chân hắn phát sáng mạnh mẽ, theo đó là từng luồng gió xoay chuyển theo khiến đám tuyết gần đó dạt ra, bay lên xung quanh. Nam nhân bạch y hơi cau mày nhưng chưởng nọ vẫn không dừng lại, mạnh mẽ lao về phía Minh Tiến.

Bực! “Đánh trúng, đã trúng rồi!”. Nam nhân trong đầu gào to, ánh mắt y ánh lên những tia cười vui vẻ. Nhưng tới khi ngược nhìn cho thật kĩ thì y rùng mình đầy khiếp sợ. Chỉ thấy bàn tay y lúc này dường như đặt nhẹ trước ngực Minh Tiến. Chưởng lực ào ạt lúc trước y hay tự hào giờ không nổi làm sút một sợi chỉ nơi áo nam nhân trước mặt. Nơi trán y đã xuất hiện mồ hôi, ánh mắt có chút sợ hãi.

Minh Tiến khẽ cười, hắn lắc lắc cái cổ mình mà nói.

- Cần tu luyện thêm nhiều!

Minh Tiến hít vào một hơi, vận chân lực. Lập tức một luồng khí áp đánh bật bàn tay đang đặt trước ngực mình ra, dư lực phá nát ống tay áo, để lộ ra cánh tay trần với nước da ngăm ngăm. Khí áp còn đánh bật cả mũ mạng, để lộ ra một khuôn mặt xương xẩu với bộ râu được cắt tỉa cầu kì. Mặt nam nhân bạch y dần dần tái xanh, mặc dù không bị thương, chỉ là ống tay áo bị phá nát. Nhưng là một người du tẩu giang hồ lâu năm, y biết nam nhân trẻ tuổi này đã nương tay rất nhiều.

Lộc Hòa trong mắt hiện lên chút kính nể, nhưng sau đó lại đột ngột lùi lại, dùng một chưởng đánh mạnh xuống nền đá trước mặt. Chưởng này nội kinh không hề nhỏ, lập tức trấn nát những phiến đá lát xung quanh, lại thấy y khẽ đảo tay rồi hất mạnh. Một luồng cuồng phong lập tức kéo theo đám mảnh vụn ào ào lao về phía Minh Tiến. Lợi dụng tình cảnh đó, y lùi lại, vươn tay giật lấy thanh trường kiếm trên tay Huyền Thương, tuốt vỏ lao theo sau đám vụn đá.

Hành động bất ngờ này của y khiến Huyền Thương giật mình, bằng vào lịch duyệt của nàng, chiêu thức này hoàn toàn là sát chiêu, nhất kích đoạt mạng. Lộc Hòa nhanh chóng lao theo đám vụn đá, trường kiếm trong tay y khẽ rung lên rồi lập tức điểm lên vô số chấm sáng mà lao về phía Minh Tiến. Y lúc này đã sử dụng tới Thái Cực Kiếm.

Minh Tiến nhìn tới thì không khỏi cau mày, hần khê vận dụng chân lực bản thân. Lập tức luồng cuồng phong bao bọc hần lúc trước ngừng lại, thay vào đó là một vầng kim quang mờ ảo dần dần xuất hiện, bảo hộ hần bên trong. Kim quang mờ ảo lúc ẩn lúc hiện những đồ hình Phật môn. Minh Tiến lúc này hai tay khẽ gồng lên, bàn tay nắm chặt lại. Kim khí càng lúc càng mạnh mẽ, nó tạo thành một luồng áp lực vô hình, điên cuồng lan tỏa xung quanh. Đám hộ vệ đều là kẻ học võ, đương nhiên nhận ra khí thế kì quái cùng trấn áp này thì dừng lại, không ai bảo ai mà đều thoái lui.

163. Chương 163: Giao Thủ

Minh Tiến dồn chân lực lên hai tay, hần khê nhắm lại Phạn Âm Chân Kinh, sau đó đột ngột xuất chiêu. Chỉ thấy Minh Tiến đột ngột cúi người, đâm một quyền xuống nền sân trước mặt. Nhất thời đất đá văng lên tứ tung, hóa giải thế công của đám vụn đá nọ. Xung lực quyền này mạnh đến mức, đám hộ vệ cùng tám vị sư kia cũng cảm nhận được sự rung động kinh người. Thậm chí không chỉ bọn họ, có rất nhiều người ở dưới chân Tứ Tiên Sơn cũng cảm thấy được điều này. Nhiều người thậm chí còn không tin nổi vào mắt mình khi chứng kiến những cốc trà, cốc rượu đặt ngay ngắn trên bàn đột ngột rung lên mà văng tung tóe ra ngoài. Sau đó là một màn kinh hãi hơn, có lẽ từ trước tới nay chưa hề có. Đó là việc ngay sau đó là vô số người lao nhanh về phía chân Tứ Tiên Sơn: hành khất, đạo sĩ... nữ nhân, nam nhân... đủ loại trang phục, đủ loại tuổi tác đều chạy lướt qua như cơn lốc. Nhiều người tinh mắt thì run sợ, họ thấy những người này đều mang theo binh khí – Trên Tứ Tiên Sơn chắc chắn đã có chuyện xảy ra.

Đây chính là các cao thủ còn lại trong các tông môn của Hoa Hạ, vết pháo hiệu vừa rồi mà Tuệ Hải phát ra chính là tín hiệu triệu tập họ. Hóa ra, các tông môn lớn nhỏ đều bí mật hội họp, cử ra tinh anh quyết một phen tấn công Tứ Tiên Sơn. Những tin tức tình báo tàn khốc được họ bí mật thu thập khiến tất cả đều quả quyết chính Tứ Tiên Sơn bắt cóc các vị trưởng môn của mình. Và tám đệ tử Thiếu Lâm là những người dẫn đầu.

Đám cao thủ này chỉ có khoảng hơn một trăm người, tuy võ công không thể thuộc hàng nhất nhì trong sư môn hiện thời. Nhưng họ hiện tại là những người mạnh mẽ nhất, có thực lực cao nhất của các tông phái. Lần này tử chiến, ai nấy đều một phen quyết tâm cứu người, hào khí ngút trời. Vì thế mà họ nhanh chóng đột phá các đội hộ vệ dưới chân núi, dồn ép chúng phải lùi dần cố thủ.

Tiếng binh khí, tiếng gào thét cùng kêu la vang lên từ dưới báo hiệu một trường huyết sát sắp bắt đầu. Thanh âm ấy vọng lên tới tận hậu viện của Tứ Tiên Sơn. Điều này làm cho cả bốn tên càng thêm lo lắng, lập tức tới mật thất lấy binh khí.

Khước Chính nhanh chóng đi trước, y lao nhanh tới một phiến đá giả sơn lớn nơi vườn hoa, khẽ vươn tay ấn ấn mấy lần. Lập tức một cánh cửa bí mật nặng nề mở ra, cả bốn không chậm trễ lao như bay vào bên trong.

Bên trong là một lối đi dài, hai bên được treo đèn đuốc sáng rực. Cả hai đi theo thông đạo lớn, sau đó đột ngột rẽ trái, tiến vào một gian phòng. Viễn Sơn khẽ bước tới cái hộp gấm đặt trên bàn, xé đi lớp bùa chú dán trên đó. Y từ từ mở hộp ra, lập tức trong hộp lan tỏa một luồng quang mang xanh ngọc thuần khiết, sáng rõ cả gian phòng. Y thận trọng khẽ gạt bỏ lớp lụa đỏ bao bọc bên ngoài, nhắc lên một cái túi lụa xanh dài hơn cánh tay người, đang không ngừng phát quang. Viễn Sơn quay người lại, cùng lúc ấy những luồng ánh sáng nhiều màu khác cũng lóe lên. Trên tay Công Tôn Uyên lúc này là một cặp Phấn Quan Bút đang phát ra những luồng quang mang tử sắc; Tùng Văn cũng không hề kém cạnh, khẽ múa cặp song đao trên tay mình. Thanh âm vun vút xé gió cùng những luồng ánh sáng bạc chớp lóe không thôi; Khước Chính thì lặng lẽ cầm lấy một thanh trường kiếm, vẻ ngoài khá cũ kĩ. len lỏi qua các khe hở của vỏ kiếm là các tia sáng màu đỏ rực. Cả bốn nhìn nhau, sau đó xoay người bước ra. Họ không đi theo lối cũ mà đi ngược vào phía trong hơn, sắc mặt càng lúc càng thêm khẩn trương. Đoạn đường họ đi qua lúc này rất thưa đèn đuốc, vì vậy mà những luồng quang mang từ mấy món binh khí nọ lại càng thêm rực rỡ. Chợt một thanh âm nam nhân cất lên, giọng điệu pha lẫn sự cười cợt.

- Ô, cuối cùng các người cũng đã phải giao đấu thực sự rồi sao?

Viễn Sơn đang cau mày, nghe thấy vậy thì dừng lại, cười mà nói.

- Du Tùng đạo trưởng, chúng ta sắp mời thêm vài vị bằng hữu tới bầu bạn với ngài đây!

- Phi! Đừng có hoa ngôn nữa đi, ta thấy các người chuẩn bị đào tẩu thì có!

Một giọng nam nhân khác cất lên, thanh âm đầy sự khinh bỉ. Khước Chính Xoay người lại, tiến tới nơi phát ra thanh âm, qua ánh sáng le lói từ thanh kiếm, có thể lờ mờ nhận ra đây là một cái lồng sắt lớn. Bên trong giam cầm hơn mười người cả nam lẫn nữ, thanh âm vừa rồi là của nam nhân đang bị xích tứ chi trên tường đá. Khước Chính cười nhẹ mà nói.

- Đường Chí Hà, ngươi cứ yên tâm đi. Chỉ chốc lát nữa thôi ta sẽ mang về cho ngươi vài người bạn nữa!

- Vô lượng thọ phật! Chẳng lẽ Tứ Bán Tiên các người thật sự không tin vào nhân quả?

Một giọng nữ già nua vang lên, tiếp ngay sau đó là một giọng nam nhân già nua tiếp lời.

- A di đà phật, gieo gió gặt bão. Bốn vị nên biết đâu là giới hạn, quay lưng là bờ!...

- Ấy, lão trọc này. Nói với bọn óc heo đó làm gì? Đợi ta ra khỏi đây, triệu tập bang chúng Cái Bang lại. Mỗi người chỉ cần nhổ một ngụm nước bọt đã đủ dìm chết bốn con chó con này rồi! Ha ha ha...

Công Tôn Uyên và Tùng Văn mặt đành lại, định bụng lao tới, Viễn Sơn cau mày ngăn lại, khẽ truyền âm.

- Mặc kệ bọn chúng, chúng ta cần xử lý việc lớn trước đã!

Ngay sau đó lập tức quay người bỏ đi, bỏ lại thanh âm nam nhân trêu chọc đầy khoái trá.

- Ê, sao lại chạy sớm thế mấy chú cún con? Lại đây gia gia ấy khúc xương này!...

Minh Tiến sau chiêu đâm đất nọ thì thần nhiên đứng lên, trong con ngươi hần lúc này hoàn toàn một màu ngân sắc. Lộc Hòa thấy ánh mắt kì quái ấy chiếu tới mình thì càng lúc càng nóng ruột, vận thêm nội lực tới thanh kiếm. Dường như y vận sức quá nhiều, người ngoài ai cũng có thể nghe ra trong tiếng gió rít, còn kèm theo những tiếng bang bang, lách cách đều đặn vang lên. Khi tới gần Minh Tiến, y đột ngột biến chiêu.

Thay vì những điểm kiếm ánh lóe sáng như sao sa lao về phía Minh Tiến, lúc này y đột ngột nhảy lên cao, sau đó lao thẳng về nơi hần đứng. Trường kiếm trên tay Lộc Hòa khẽ uốn lượn, hình thành xung quanh hần vô số kiếm ảnh vô cùng đẹp mắt, sát khí cùng áp lực càng lúc càng mạnh. Huyền Thương tuy đứng ngoài quan sát, lại nhìn cách vị công tử áo xám nọ ra chiêu thì im lặng xuất thần. Không biết từ lúc nào, nàng đã phải cắn chặt lấy môi mình để khỏi thốt ra những tiếng thốt kinh sợ. Giờ này, khi nhìn thấy chiêu kiếm của Lộc Hòa, nàng không tài nào kìm chế nổi nữa.

- Thái Cực Kiếm Pháp – Thiên Mã Hành Không!

Lời này của nàng khiến tất cả mọi bạch y đều giật mình, ngoại trừ Minh Tiến. Thiên Mã Hành Không chính là tuyệt chiêu chí cao vô thượng của Thái Cực Kiếm Pháp, xưa nay khó có người tu tập được. Thậm chí rất nhiều người cũng chưa có dịp chứng kiến nó, chỉ là nghe qua các tiên bối trong phái miêu tả lại qua điển tích Trương Vô Kỵ đại hiệp đánh đuổi đám người tới làm loạn núi Võ Đang.

Thiên Mã Hành Không vận dụng tới đa nội lực bản thân, tùy ý xuất kiếm như nước chảy mây trôi. Kiếm ảnh trùng trùng điệp điệp, kiếm khí hư hư thực thực khiến cho kẻ địch dù có nhãn lực tinh tường tới mấy cũng bị trúng chiêu. Trong đó cũng lồng ghép thêm cả việc lấy lực phản kháng của đối phương để tăng thêm uy lực xuất chiêu của mình. Vốn Thiên Mã Hành Không không hề có chiêu thức cố định, mỗi lần biến hóa lại sinh ra một thể cực khác nhau. Mỗi bộ vị biến hóa chín lần, mỗi phương công biến hóa chín lần, mỗi chiêu thức biến hóa chín lần, mỗi kinh khí biến vị chín lần. Như vậy, để thành thạo chiêu thức này, ít nhất phải tu luyện tới hơn sáu ngàn năm trăm vị thể ra chiêu. Lại nữa, mỗi chiêu xuất ra đều không được phép trùng lặp, nếu không sẽ biến lợi hại thành hại thân. Tu luyện Thiên Mã Hành Không lại không được phép quá cứng nhắc, không được phép nhớ mà phải để vô tâm tự vận. Chính vì vậy mà chiêu thức này thực sự vô cùng khó luyện, chỉ có kì tài mới có thể luyện thành tài.

Lộc Hòa căn bản chỉ là một đệ tử bình thường, trong môn phái cũng không phải là đệ tử bí mật của một vị cao niên; cũng chẳng phải y có cơ hội nhặt được bí kíp thượng thừa hay nhặt được linh dược thần kì. Bản thân y cũng chẳng phải kì tài xuất chúng, y cũng chỉ là một đệ tử bình thường như hàng trăm người khác. Vậy tại sao y có thể xuất ra được tuyệt học này? - Chỉ có một chữ có thể giải thích, là “Kì Ngộ”.

Không lo không nghĩ, trong lòng hoàn toàn trống trải, dựa theo bản năng mà xuất chiêu. Đây chính là tâm pháp tối thượng của Thiên Mã Hành Không – và y – Lộc Hòa vô tình nhận được kì ngộ đó.

Kiểm ảnh càng lúc càng dày đặc, kiếm khí càng lúc càng gào thét, phả ra những thanh âm gầm rít chói tai. Tất cả như cơn cuồng phong cùng với mây đen, sấm chớp điên cuồng nhấn tới nam nhân trẻ tuổi phía dưới. Đám bạch y, Huyền Thương và cả Tiểu Thương phía trên cao đều im lặng, nín thở nhìn tới. Chỉ thấy Minh Tiến đột nhiên nhắm mắt, sau đó mở mắt mà chiếu tới phía trên đầu mình. Động tác tiếp theo khiến cho tất cả mọi người như chết đứng, hần vươn thẳng tay chụp tới phía trên.

Lộc Hòa đang miên man trong cảnh giới vô ngã, nào có biết gì xung quanh, chỉ mê mải như kẻ mộng du. Y chợt cảm thấy cánh tay đang cầm kiếm của mình nặng trĩu, sau đó là một cảm giác đau đớn truyền tới khiến y như bừng tỉnh, sợ hãi kêu lớn.

- A...!

Minh Tiến vung tay lên, trên mắt hần lúc này là một màu kim sắc. Bàn tay hần được bao bọc bởi một lớp chân khí hoàng kim, chụp nhanh tới phía trước. Chỉ trong chớp lát ấy, con người hần chợt di chuyển một cách thần tốc, khe rung lắc liên hồi. Bất chợt mắt hần lóe lên, dường như chiếu ra những tia sáng màu vàng chiếu tới đám kiếm ảnh hoa mắt nọ, bàn tay chụp mạnh tới. Màn kiếm ảnh nọ lập tức tan biến, thay vào đó là thanh âm đinh tai vang lên, một làn mặt lửa đỏ chợt bùng lên rồi tan biến. Tay hần lúc này chụp thẳng vào lưỡi kiếm, nắm chặt lấy. Nơi tay hần chạm tới dường như ma sát quá mạnh, thi thoảng vẫn lòe xòe mặt lửa. Điều này khiến tất cả những người có mặt đều không khỏi một trận lạnh dọc sống lưng. Ai ai cũng có thể nhìn ra, nơi lưỡi kiếm hần nắm lấy đã mòn vẹt đi theo hình dáng bàn tay Minh Tiến.

Đám người võ lâm dần dần dồn ép đám hộ vệ phải thoái lui, vừa vận tiến tới khảm sân. Cảnh tượng kinh dị này khiến tất cả đều ngừng tay, ánh mắt như dán vào khung cảnh trước mặt. Nhiều người trong đó đều không khỏi hiện lên ánh mắt kinh dị. Chỉ thấy một nam nhân trẻ tuổi đang dùng tay không nắm lấy lưỡi kiếm, thậm chí kinh hãi hơn cả chính là nơi bàn tay nọ vẫn đang lòe xòe mặt lửa. Hiển nhiên cho thấy chiêu kiếm nọ xuất đi lực đạo mạnh mẽ vô cùng.

Tu luyện ngoại công tới mức mình đồng da sắt, có lẽ không ai có thể so sánh với Thiết Bô Công của Thiếu Lâm Tự. Nhưng để đạt được cảnh giới tay không bắt kiếm như thế này, tu luyện ít nhất cũng cần đến năm sáu mươi năm. Uống hồ thanh niên này tuổi tác có lẽ chỉ ngoài hai mươi.

Đám bạch y hộ vệ tranh thủ tình thế, khe bám nhau lùi về cạnh hàng ngũ của mình. Ở Tứ Tiên Sơn này, điều kì lạ họ thấy qua không hề ít, vì vậy cũng chẳng quá ngạc nhiên trước sự việc này...

Hoàng cung, hậu hoa viên. Nguyên Chương lặng lẽ ngồi bên bàn đá, ánh mắt ưu tư xuất thần. Bàn tay với

đầy những chiếc nhẫn quý giá khê mân mê cái chén ngọc, hồi lâu chợt thở dài nặng nề. Đứng cạnh y là Hoa Vinh, im lặng đứng hầu. Là kẻ thân tín, Hoa Vinh đương nhiên biết chủ nhân mình đang suy nghĩ về việc gì. Vì vậy y im lặng đứng hầu, chờ khi Nguyên Chương uống hết chén Tiêu Dao Tửu nọ là tiến tới rót rượu.

- Hoa Vinh, nàng ấy mất tới nay đã bao lâu rồi?

- Tâu hoàng thượng, Quyên Thủy phu nhân mất tính tới nay đã hơn mười năm rồi!

- Ủ... Đã hơn mười năm... mười năm...

Nguyên Chương im lặng, trong đầu lại mường tượng lại hình ảnh một nữ nhân xinh đẹp. Nàng ta tuy không hẳn là quốc sắc thiên hương, xong tự thân lại có một cái gì đó vô cùng vũ mị, câu dẫn nam nhân. Dáng vóc nhỏ bé, ẩn bên trong bộ áo lụa màu lục... tiếng cười ngân vang mị nhĩ... Y càng hồi tưởng lại, càng lúc càng cảm thấy u sầu. Liên tiếp uống năm sáu chén Tiêu Dao Tửu, cảm nhận từng dòng nước cay nồng ấy trôi qua cổ họng. Cái cay nồng ấy xộc lên khiến hai mắt y ướt ướt. Mơ hồ trước mặt lại hiện lại hình ảnh nữ nhân nhỏ bé nọ.

164. Chương 164: Sát Ý & Âm Khí

“Ta là người nhà họ Lưu, chết làm ma nhà họ Lưu!”. Bên tai y văng vẳng giọng nói nọ, sau đó là một màu đỏ, màu đỏ của máu. Y không khỏi thở dài, khê lấy tay lau đi mắt mình. Lắc đầu. “Tại sao nàng ấy không chấp nhận ta, lại một mực khăng khăng đi theo tên Bá Ôn? Đi cùng ta, sống cạnh ta không phải là hạnh phúc hơn sao? Có tiền bạc, có địa vị, có quyền lực? Chẳng lẽ ta lại không thể sánh với tên Bá Ôn kia hay sao? Tại sao nàng lại từ chối ta?... Bá Ôn, hừ...Bá Ôn!”.

Nguyên Chương đập mạnh tay lên bàn đá, cái đập mạnh khiến chiếc chén ngọc bị trấn đổ. Y gằn giọng.

- Hoa Vinh, tuyển cao thủ trong Xưởng Vệ. Lập tức mang mạng Bá Ôn về đây cho ta!

Hoa Vinh nghe thấy vậy thì giật mình, run run hỏi lại.

- Hoàng thượng, xin người bình tĩnh. Có lẽ loại tiên tử này vị đạo quá mãnh liệt, nhất thời khiến người mất tự chủ...

- Câm miệng, ngươi dám kháng chỉ sao? Mau đi làm ngay cho ta, nếu không thì mang đầu người tới trước mặt ta!

Hoa Vinh im lặng, khê cúi đầu lĩnh ý, xoay người bước đi. Y thân là thái giám được sủng ái, đương nhiên sẽ kiêm nhiệm việc thử độc cho tất cả các món đồ trước khi dâng lên cho Nguyên Chương. Tiêu Dao Tửu kia y cũng đã nếm qua, cũng biết rằng trong đó có pha biệt dược. Nhưng vì Nguyên Chương nhất mực yêu thích, cho dù khuyên can cũng vô dụng nên y cũng chỉ thở dài, lầm lũi tiến về Xưởng Vệ...

Tứ Tiên Sơn, nơi sơn lớn.

Rất nhiều người không khỏi kiềm chế ánh mắt kinh ngạc mà nhìn tới Minh Tiễn. Thậm chí nhiều người trong chốc lát nọ quên mất nhiệm vụ của mình. Đám hộ vệ tranh thủ thời cơ, lập tức lặng lẽ củng cố lại đội ngũ.

Bất chợt, từ một nơi nào đó vang lên tiếng tù và trầm thấp. U u u... những thanh âm ấy lặng lẽ lan tỏa trong không gian, mang theo một dạng khí tức gấp gáp thúc dục. Toàn bộ bạch y hộ vệ thân hình thoáng có chút chấn động, sau đó không ai bảo ai đều lập tức xuất ra binh khí, dàn thành một vòng cung cổ thủ bao lấy khoảng sân. Đường như họ đang muốn tử thủ Tứ Tiên Sơn chính điện.

Tiếng tù và cũng mau chóng lan tới phía những bạch y đang bao vây tám nhà sư. Tuệ Hải ánh mắt có chút lo lắng, lông mày hơi nhướn lên. Y thấy dường như ánh mắt đám bạch y nọ ánh lên những tia gấp gáp, bồn chồn. “Thời cơ đến!”. Y thầm mừng rỡ, nói lớn.

- Các vị sư đệ, phá trận của chúng!

Lập tức thanh âm nọ cảnh tỉnh bảy người còn lại, ánh mắt họ ai cũng ánh lên sự hưng phấn không thôi. Tứ Tiên Sơn đã phải dùng đến tù và truyền lệnh, tức nơi chính điện chắc đã có chuyện. Có lẽ liên minh các môn phái đã đánh từ chân núi tới tận đây.

Tám người hưng phấn lao tới, những thanh trường côn màu đen càng lúc càng quay nhanh, bay nhảy trên tay tám vị sư. Mỗi chiêu thức tung ra còn mang theo thanh âm ù ù của gió rít, khiến đám tuyết dưới đất không ngừng tung bay. Tám người dường như biến thành tám cơn lốc đen, phân tán lao về phía đám bạch y hộ vệ mà công kích.

Quả thật cách huấn luyện của Cẩm Y Vệ vô cùng nghiêm ngặt, thế nên kỉ luật của họ luôn luôn được tuân thủ triệt để. Những bạch y hộ vệ đang đứng trận, mặc dù tâm thức có chút chấn động khi nghe tiếng tù và nhưng không hề loạn. Mặc cho tám cơn lốc đen nọ cuồng nộ áp sát, thậm chí đã có không ít người bị thương hay vong mạng. Nhưng tất cả trận pháp nọ không hề rối loạn, có chăng chỉ là lùi dần một cách nghiêm mật, hàng ngũ không hề sai một nhịp. Điều này khiến Tuệ Hải trong lòng càng thêm khâm phục. Dù vậy, y vẫn không hề quên mục tiêu mình tới đây, càng tăng thêm lực đạo công kích.

Tuệ Hoàng và Triều Khánh trên mặt hiện lên nét khó coi vô cùng, chốc chốc lại hướng ánh mắt đầy lo lắng về phía sân lớn, sau đó mau chóng trở lại đương trường. Giữa hai người lúc này, xuất hiện thêm một bạch y khác, y che kín mặt mũi nên không ai rõ diện mạo. Chỉ thấy bạch y này dáng người nhỏ bé, thân hình ấy khiến bất cứ ai cũng có thể đoán mò đường như chỉ là một đứa nhóc. Nhưng tất cả đều lầm to, thanh âm từ bạch y nọ vang lên khiến suy đoán của tất cả đều sai bét.

- Lui chứ? Vừa có lệnh triệu tập!

Thanh âm khàn khàn, chất giọng trầm nặng cho thấy người nọ tuổi tác cũng không hề trẻ. Tuệ Hoàng khẽ đưa tay chấp niệm, miệng lẩm nhẩm tụng kinh. Triều Khánh thì nhìn y mà lắc lắc đầu, hướng tới bạch y nhỏ thó nọ mà đáp.

- Rất muốn lui, nhưng lẽ nào để tám con lừa trọc kia vượt qua nơi này sao? Đường Miên lão?

- Để ta, các người rút dần đi!

Nói xong, bạch y bé nhỏ khẽ huýt một tiếng sáo lớn, lập tức có hơn mười nam nữ bạch y khác mau chóng chạy tới. Những bạch y này phục trang không khác đoàn người, chỉ duy nhất có một điểm khác. Đó là nơi đai lưng dường như to lớn bất thường. Bạch y nhỏ bé khẽ đưa tay vào đai lưng, lấy ra một khối cầu kim loại nhỏ, chạm khắc cầu kì mà tung tung trên tay. Y nói.

- Dùng Kim Xà Đạn!

Nói xong y nhanh nhẹn lao về phía giao tranh. Tuệ Hoàng và Triều Khánh ánh mắt co rút đầy sợ hãi, vội thét lớn.

- Rút!

Những bạch y nọ mau mắn lao theo bạch y nhỏ bé, đám bạch y lập trận nghe vậy thì lập tức lui dần, càng lui càng nhanh. Tuy vậy đội ngũ hoàn toàn không hề rối loạn, vẫn nghiêm ngặt thủ vệ. Đám người nọ chạy tới, khẽ nhún chân bật lên cao, từ hai bàn tay liên tiếp bắn ra năm, sáu khối cầu cùng dạng với khối cầu mà bạch y nhỏ bé cầm. Riêng bạch y nhỏ bé, tay y còn búng thêm hai khối cầu lớn hơn.

Những khối cầu nọ không hề nhắm thẳng vào thân hình tám vị sư mà lại nhắm tới nền đất nơi họ sắp lao tới. Bục bục, lạnh canh. Những thanh âm kim loại đổ vỡ nhanh chóng vang lên, sau đó là một màn sương mù màu lá cây nhanh chóng xuất hiện. Nơi hai trái cầu lớn hơn thì xuất hiện những quầng bụi màu đỏ rực. Bạch y nhỏ thó cười lạnh.

- Cho mấy con lừa trọc các người ném thử Kim Xà đạn và Đoạn Trường phần!

Tuệ Hải nghe thấy thì xanh mắt, lập tức thét bảy người mau chóng lùi lại. Bản thân y múa trường côn như điên loạn, tạo thành từng cơn gió ào ào đẩy lui hướng đi của đám khói nọ. Mặc dù vậy, do họ đang đứng xuôi chiều gió nên chẳng thể ở đó quá lâu, vội vã thoái lui một quãng xa. Chỉ có thể bất lực nhìn tới những thân ảnh trắng đang mau chóng rời đi.

- Đường môn...!

Tuệ Hải khẽ gất, khuôn mặt y lúc trắng lúc xanh, mau chóng thúc dục bảy người còn lại kiểm tra thân thể. Tới cuối cùng, khi biết mọi người chưa ai có dấu hiệu trúng độc thì khẽ thở phào.

- Chúng ta đi đường vòng, theo lối chính đến sân lớn. Ở đây là nơi hẹn ước của liên minh!..

Đường Môn – Đường Gia Bảo. Tông môn thiên hạ đệ nhất về độc dược, hành tung bí ẩn, ra tay tàn độc. Đệ nhất sát thủ trong giới võ lâm Hoa Hạ. Phàm là môn hạ Đường Môn, ai ai cũng là kẻ kì tài dùng độc, thân thủ nhanh nhẹn. Đường Môn xưa nay thường cố gắng ẩn mình trong bóng tối, hiếm khi lộ diện. Vì thế mà võ lâm thường thù địch nên bao truyền kì nổi danh mà mị về môn phái Gia tộc họ Đường này. Chuyện huyền bí, truyền miệng có người tin, có kẻ không. Xong chẳng có ai dám phủ nhận việc Đường Môn là thiên hạ đệ nhất độc môn. Hai loại khói xanh đỏ nọ là một trong số ít các độc dược vang danh thiên hạ của Đường Môn. Kim Xà đạn chính là độc dược điều chế từ nọc kim xà, cùng với hơn ba mươi loại độc dược. Một khi trúng thì toàn thân sưng tấy, sau đó dần dần lở loét, phù nề. Cuối cùng thì thân thể như một trái bóng nước, vỡ tan mà chết. Đoạn Trường phần cũng là độc dược bí môn, tuy nhiên nó lại dùng Đoạn Trường thảo làm thuốc dẫn. Kẻ trúng độc, sau ba ngày bắt đầu phát tác, ruột tự đứt từng khúc mà chết...

Minh Tiến nghe thấy thanh âm tù và ngân vang, hẩn khẽ cau mày mà ném thanh kiếm đang nắm trong tay đi. Hẩn đã giảm lực đạo đi rất nhiều, ấy vậy mà Lộc Hòa vẫn bị đẩy bay lại. Huyền Thương nhanh tay lao tới, khẽ đẩy song chưởng đón đỡ phía sau lưng y. Tuy vậy vẫn phải lùi lại sáu bảy bước chân mới có thể dừng lại. Đám bạch y nhanh chóng bao vây hộ vệ hai người, chiến đao vẫn tua tua hướng tới phía Minh Tiến đề phòng.

Đám nhân sĩ nọ ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên cực hạn, sau đó không ai bảo ai mà chủ động tìm đồng môn thì thảo hời han. Minh Tiến bỏ qua cảnh vật xung quanh, hẩn đã nhận ra bốn luồng khí tức kì quái đang mau chóng tiến về phía mình.

Lại thêm một lượng lớn bạch y hộ vệ chạy tới, gia nhập vào vòng cung tử thủ nọ. Các nhân sĩ thấy tình cảnh như vậy, tay ai không khỏi xiết chặt lấy binh khí. Tình hình của họ bây giờ quá bất lợi, chưa tới hai trăm người đối đầu với gần ba ngàn người, không phải châu chấu đá xe sao?

Minh Tiến thì trái lại, hẩn chẳng thấy lo lắng mà chỉ cảm thấy tò mò. “Bốn luồng khí tức nọ dường như là nữ nhân?... Tại sao lại như vậy? Tuệ Hải nói đứng đầu Tứ Tiên Sơn là bốn nam nhân. Có khi nào y nhầm không?...” Minh Tiến lâm vào trầm tư, từ khí tức đang áp sát, hẩn chỉ cảm nhận thấy thuần âm chân khí của nữ nhân chứ không hề có chút dương khí nào. Hẩn cau mày, khẽ gãi gãi đầu. Chợt hai trong số bốn luồng khí tức biến mất, hẩn hơi giật mình. Chỉ chưa đầy một giây, cả hai lại xuất hiện sát gần hẩn. Một là ở trên phía trên đầu hẩn, một là ngay trước mặt hẩn.

Ánh mắt hẩn lập tức ngưng trọng, thanh quang trong con ngươi lại lóe sáng. Trước mặt hẩn lúc này là một bóng thân ảnh trắng đen lẫn lộn đang phi nhanh tới. Trên tay bóng trắng đen này là một thanh trường kiếm, kiếm tuy chưa rút khỏi vỏ gỗ mà hồng quang đã tản mát. Bóng trắng đen này nhằm thẳng ngực hẩn mà đâm kiếm tới.

Phía trên cao, một bóng thân ảnh đen trắng khác đang nhún từng bước dài trên không mà lao tới. Mục tiêu của y đã rõ ràng, lam cầu bảo bọc Tiểu Sương. Trên tay bóng người này là một cặp phán quan bút, từng luồng quang mang tử sắc kéo dài thật đẹp mắt, tựa như dải lụa lao về phía lam cầu. Đứng phía trước đám hộ vệ, lúc này đã xuất hiện thêm hai người nữa. Quần áo cũng đồng dạng là một màu đen trắng đan xen. Trông dáng người cùng y phục, chẳng ai có thể phủ nhận việc những người này là các đạo sĩ tu hành. Chỉ thấy mái tóc cùng chòm râu dài ai ai cũng đều bạc trắng, tuy nhiên có điểm lạ là nước da bọn họ lại khá hồng hào, không hề có chút dấu hiệu nhăn nheo già nua.

Minh Tiến vận chân lực, một chưởng đưa ra đón đỡ trực diện chiêu kiếm nọ. Đồng thời dùng ý niệm điều khiển Thiết Huyết phía trên cao. Thiết Huyết lơ lửng bên trong lam cầu khẽ rung lên như hưng phấn, nơi Long Nhân nhanh chóng biến thành màu hồng đỏ, sau đó bên ngoài Lam cầu tự động sản sinh ra một thanh kiếm lam khí, lao thẳng tới luồng sáng tử sắc nọ.

165. Chương 165: Người Quen Cũ

Bạc, thanh âm trên cao vang lên, dường như vô cùng nhẹ nhàng. Thanh kiếm và cặp phản quan bút nọ giao tranh, tử quang cùng lam quang lóe sáng rồi cùng biến mất. Bóng thân ảnh nọ dường như khựng lại đôi chút, sau đó vội nhảy về phía dưới, đứng cạnh hai người kia. Ánh mắt chăm chú nhìn về phía trước.

Minh Tiến hơi lắc đầu, chân lực trên tay đột ngột dồn mạnh ra phía trước. Kim khí xuất hiện, một đồ hình chữ Vạn lập tức thành hình, xoay tròn đón đỡ mũi kiếm. Đạo sĩ nọ lông mày cau lại, lập tức hít một hơi, dồn chân lực mà đẩy kiếm lên phía trước. Chỉ thấy từ thanh kiếm, hồng quang càng lúc càng mãnh liệt. Dường như chân lực xuất ra quá mạnh mẽ, hồng quang nọ dần dần phá tung vỏ kiếm cũ kĩ, phá nát nó thành bụi phấn. Thanh trường kiếm nọ lúc này hoàn toàn lộ ra nguyên hình. Chỉ thấy cán kiếm cùng chuôi kiếm vô cùng cầu kì, chạm khắc cực kì tinh xảo. Lưỡi kiếm, nơi gần chuôi còn có vô số răng cưa sắc lạnh. Giữa thân kiếm là một mạch dài hồng ngọc, hồng quang chao đảo như thể chúng là một ngọn lửa đang cháy.

Mặc dù chiêu thức của cả hai có phần đơn giản, thế nhưng kinh khí không hề nhỏ. Với những người đứng đúng bộ vị phía sau hai người, kinh khí dường như không ảnh hưởng nhiều. Nhưng với những người khác, thật sự để đứng vững cũng là một sự cố gắng cực độ. Nhiều người của cả hai bên không tự chủ nổi mà phải lùi lại; hoặc là cố gắng dùng binh khí mà chống đỡ.

Nếu như là tỷ võ, tất nhiên bọn họ không hề thiếu lịch duyệt, nhưng tỷ thí mà nội lực có thể hóa sắc như thế này, quả thật chưa một lần từng được chứng kiến. Đây là suy nghĩ của phần đông đám nhân sĩ cùng hộ vệ, còn với ba đạo sĩ nọ thì không. Đây là đầu tiên pháp, đầu chân lực.

Minh Tiến khước miệng hơi nhếch lên, lam quang trong ánh mắt càng lúc càng sáng. Hắn đảo mắt qua cả bốn người, sau đó đột ngột cười to. Cùng với đó, đồ hình chữ Vạn kia đột ngột hóa lớn, đẩy bật lại đạo sĩ cầm kiếm, bức bách y thoái lui, để lại trên nền sân hai vệt lõm dài. Đạo sĩ cầm kiếm hơi loạng choạng đôi chút, y bước ra khỏi hai vệt dài nọ, ánh mắt đầy ý đề phòng nhìn tới thanh niên trẻ tuổi. Chợt cả bốn người đều giật mình, chỉ nghe thấy thanh niên vừa cười vừa nói lớn.

- Ha ha ha, không ngờ lại là người quen cũ...!

Vị đạo sĩ cao lớn bước lên một bước, sau lưng y vẫn thần thần bí bí đeo một túi vải dài quá hông, cung tay nói.

- Không biết bản đạo phải xưng hô với đạo hữu ra sao?

- Không dám, ha ha ha... Ta với bốn người thực sự chưa hẳn đã biết nhau, xong chỉ ít đã từng hội ngộ!

- Hội ngộ?... Bản đạo thực sự không nhớ, mong đạo hữu chỉ giáo!

Y vẫn cung kính nói, trong lòng càng rối tinh rối mù, gắng nhớ lại mọi kẻ tu chân mà mình đã từng giáp mặt tại Hoa Hạ. Lại nói tới đây, Hoa Hạ tuy tự xưng là Thần Long Hạo Thổ, xong kẻ tu hành lại chỉ đếm không quá ngón tay ngón chân. Linh mạch tuy nhiều, nhưng kẻ có căn cơ thì chẳng đáng là bao. Họa chăng, cũng chỉ có vài kẻ mập mé ngưỡng tiến vào tu tập.

Minh Tiến khẽ cười, hần thong thả nói.

- U Châu, Trường Lộ, phía Bắc dãy Ung Sơn!

Trên mặt cả bốn đạo sĩ nhất thời ngẩn ra, ánh mắt nghi hoặc, hết nhìn nhau sau đó lại nhìn tới nam thanh niên trước mặt. Minh Tiến vẫn ung dung đứng đó, ánh mắt thản nhiên nhìn tới khiến cả bốn đều không khỏi bối rối. Khước Chính bạo dạn tiến lên, khom tay bái lễ mà nói, giọng điệu cực kì khách khí.

- Quả thật không nhớ ra, mong đạo hữu có thể chỉ điểm!

Minh Tiến lắc lắc đầu, hần khẽ vươn vai mà sốc lên mấy cái, ra vẻ rất mệt mỏi. Hắn ngáp một cái rõ to, ra chiều chán trường, lắc đầu. Hành động này khiến cả bốn đạo sĩ càng cảm thấy khó hiểu, ánh mắt đều chiếu tới mặt hắn với đầy vẻ chờ mong. Minh Tiến khẽ cười nhẹ, hần nói.

- Di chỉ bên sườn núi, bốn người các ngươi đi vào truyền tông trận một chiều...!

- A, hóa ra con chuột nhắt luôn bám theo chúng ta là người!

Viễn Sơn gầm lên đầy tức giận, mặt y lúc này đỏ gay lên như kẻ say, hai bàn tay xiết lại mang theo những thanh âm rắc rắc. Không chỉ y, cả Công Tôn Uyên, Tùng Văn và Khước Chính sau khi nghe thấy Minh Tiến nói vậy thì ánh mắt tràn đầy oán hận. Trong đầu họ lại mường tượng tới tình cảnh đạo nọ trong di chỉ...

Cả bốn người chậm chạp tiến vào thông đạo, các loại phù chú đều đã được tung ra hộ thân. Đi một quãng dài mà không hề gặp cạm bẫy khiến họ càng thêm cảnh giác, bốn cặp mắt căng ra quan sát trong thông đạo. Bất chợt từ phía xa vọng lại một tiếng ho khê hiên cả bốn giật mình, vội vã xoay người tìm kiếm. Vì đề phòng kẻ đi theo ám hại, họ vừa đi vừa thối lui. Không ngờ lùi đúng vào truyền tống trận và bị tống tới Hoa Hạ này.

- Người... vì con chuột nhất nhà người mà chúng ta bị tống tới đây cả mấy trăm năm. Hôm nay không moi gan uống máu người, ta thề không làm người!

Công Tôn Uyên nghiêng răng kèn kẹt mà nói, cặp phẫn quan bút tử quang dày đặc. Tùng Văn thì sắc mặt thâm trầm hơn, y xiết chặt cán đao, sau đó búng người lao tới phía nam nhân trẻ tuổi. Khước Chính cũng không ngoại lệ, tay y nắm chặt cán kiếm, vận chân lực. Thanh kiếm nọ hồng quang càng lúc càng mãnh liệt, rồi bất ngờ bùng cháy. Ngọn lửa nhanh chóng lan tỏa trên thân kiếm, sau đó dị biến phát sinh. Đám hộ vệ mặc dù đã từng nhiều lần thấy sự lạ, nhưng lần này cũng không khỏi kinh ngạc tới ngẩn ngơ. Đám nhân sĩ liên minh thì càng kinh hãi cực độ, há hốc miệng mà nhìn tới dị tượng. Thanh kiếm nọ đột ngột bùng cháy, màu hồng sắc nhanh chóng tan biến, thay vào đó là một màu lam sắc. Dưới mặt đất, nơi mũi kiếm hướng tới, những phiến đá xanh dày cộp chợt lồm xướng, tan chảy thành một đồng dịch lỏng đỏ rực. Lớp tuyết rơi trắng sân nay tan biến như chưa từng có, để lại một màn sương hơi cùng những tiếng lèo xèo khe khẽ.

Nhiệt hỏa từ đồng dịch này bốc ra khiến nhiều bạch y hộ vệ sợ hãi mà thoái lui. Họ cảm thấy mặt sân gần đó dường như cũng bị ảnh hưởng mà nóng lên, vội vã lùi lại một quãng xa. Đám nhân sĩ thấy vậy thì ai nấy trên mặt thất thần, lo sợ cùng kinh hãi đan xen. Ánh mắt nhân sĩ lúc này toàn bộ đổ dồn tới phía nam nhân trẻ tuổi.

Viễn Sơn vẫn im lặng, ánh mắt chăm chú quan sát Minh Tiến, trong lòng âm thầm đánh giá hẩn thật kĩ. “Tên này chắc hẳn không phải kẻ có tu vi thấp, vừa rồi có thể chống đỡ cùng lúc đòn công kích của lão nhị và lão tứ. Thật không thể xem thường!”. Bàn tay y khê xiết chặt, tay phải cho vào trong túi trữ vật bên hông, lôi ra một tấm lệnh bài ngọc màu xanh biếc, khê niệm chú ngữ.

Minh Tiến ánh mắt híp lại, lập tức ngưng trọng, tập trung tinh thần chuẩn bị đối phó với cả bốn người. Hẩn hít vào một hơi thật sâu, khê nhắm lại Phạn Âm Chân Kinh. Lập tức từ không trung có vô số đồ hình phạn ngôn xuất hiện, kết thành những chuỗi dài mà xoay chuyển bao bọc bên ngoài người hẩn. Xung quanh Minh Tiến lập tức hình thành một khoảng không gian tĩnh lặng, ẩn ẩn trong đó là khí tức trang nghiêm cùng với tiếng tụng kinh trầm âm. Hẩn khê mở mắt, kim quang càng thêm chói mắt, lóe sáng hình thành một dải sen lớn phía dưới chân. Kim tự lúc này bao bọc hẩn, nom xa có thể tưởng tượng Minh Tiến lúc này đang mặc một bộ cà sa làm từ vàng.

Viễn Sơn khêo mắt hơi giật giật, trong lòng càng thêm lo sợ. “Hừ, không ngờ là một tên Phật tu. Xem ra lần này quả thật khó đối phó với y rồi!”. Y khê vận chân lực lên tay, sau đó khê nhắm mắt, đưa tay vuốt qua mặt. Chỉ thấy bàn tay mang theo một làn bạch quang, sau đó tan biến. Viễn Sơn mở mắt, trong con ngươi y lúc này xuất hiện một đồ hình thái cực. Lại quan sát thật kĩ kẻ thù, y khê truyền âm với cả ba người còn lại.

- Hẩn cũng Kết Đan như chúng ta, dường như là Hậu Kỳ. Không nhân nhượng, dồn toàn lực!

Lời vừa dứt, lập tức Công Tôn Uyên, Tùng Văn và Khước Chính đột ngột lao tới, chia làm ba bộ vị mà đánh thẳng tới phía Minh Tiến. Ba luồng quang mang, tử sắc, lam sắc và hắc sắc nối tiếp nhau lao lên. Thân pháp nhanh tới mức, mọi người xung quanh chỉ có thể nhìn thấy những luồng quang mang nhiều màu lao tới, còn thân ảnh người dường như đã biến thành vô hình.

Minh Tiến hơi cau mày, hẩn đã sớm nhận ra đối phương thực lực sớm hơn mình một bậc. Tu vi của họ đều là Kết Đan Hậu Kỳ Viên Mãn, còn hẩn chỉ mới đạt Đỉnh Phong. Từ sau khi tới Hoa Hạ này, hẩn cảm thấy tu vi của mình dường như giảm sút đi đôi chút. Cho dù hẩn cố gắng tu tập cũng chẳng hề nhích thêm chút nào. Chán nản, hẩn bèn bỏ mặc nó qua một bên, chăm chú nghiền ngẫm đồng sách của Bá Ôn. “Ba tên

Kết Đan Hậu Kỳ Viên Mãn, còn chưa kể tên kia đã xấp xỉ tới cảnh giới Giả Anh. Xem ra lần này không thể dễ dàng chiếm lợi thế rồi!”

Hắn khẽ chấp tay, miệng khẽ lẩm nhẩm.

- Phật tại tâm, tâm ngộ Phật!

Lập tức nơi hai bàn tay, kim khí được dồn lên dày đặc, Minh Tiến bước lên hai bước, hai bàn tay đẩy thẳng ra phía trước, dồn chân lực xuất chiêu. Từ hai bàn tay hắn, kim khí hội tụ, hóa lớn, hóa thành hình hai bàn tay khổng lồ mà lao tới phía ba làn quang mang kia. Phật thủ càng đi xa, hình hài càng lớn, chúng dễ dàng cày nát nền sân, tạo thành một hố lõm càng lúc càng sâu. Kinh phong theo đó ào ào lan tới phía ba làn quang mang nọ, kéo theo vô số vụn đá xanh tung bay. Cả ba luồng quang mang hơi dừng lại, sau đó chỉ có một luồng lam sắc vẫn giữ nguyên hướng cũ, còn lại luồng quang mang tử sắc và hắc sắc tách ra hai bên mà lao tới phía Minh Tiến.

Quang mang lam sắc đã dừng hẳn lại, Khước Chính đã hiện thân. Y khẽ đảo tay, hướng mũi trường kiếm xuống đất mà cắm mạnh xuống. Sau đó vận chân lực, trên tay y xuất hiện hai luồng chân khí, một đen một trắng. Màu đen rất đậm đặc trong khi màu trắng dường như rất yếu, chỉ hơi lóe sáng một cách yếu ớt. Hai tay y khẽ đặt theo thế âm dương, lập tức hai luồng chân lực quy tụ lại thành một đồ hình thái cực. Khước Chính trên môi cười nhẹ, đẩy trái cầu thái cực thẳng tới phía thân kiếm.

- Nghịch chuyển càn khôn!

Trái cầu bay tới thân kiếm, tự động nhằm trúng phần chuôi kiếm mà lao vào. Thanh trường kiếm nọ lam quang càng lúc càng mãnh liệt tỏa sáng, nhanh chóng hấp thụ hết trái cầu, sau đó đột ngột bay lên lơ lửng trên không. Khước Chính lúc này không hề đứng không, y khẽ vươn tay lên trước mặt, bắt pháp quyết.

- Cửu Chuyển Âm Dương!

Y hét lớn, thanh âm khàn khàn nhưng mang theo một sắc thái vô cùng kì quái. Dường như thanh âm mang theo một vẻ ảo ảo, nhẹ nhàng giống như của nữ nhân. Ai ai cũng có thể nhận ra sắc thái kì quái này, không khỏi nhủ may ngoài trừ ba kẻ còn lại...

Đám bạch y cùng đám nhân sĩ võ lâm, thậm chí ngay cả Tiểu Sương cũng cảm thấy khó hiểu. Điều kì lạ cho rằng kẻ này có tu luyện tâm pháp biến thái giống Đông Phương Bất Bại năm nào.

166. Chương 166: Chân Tướng

Truyền kỳ Đông Phương Bất Bại, Lệnh Hồ Xung hay Ngũ Đế, Quách Tĩnh, Hoàng Dung..., hay gần đây nhất là Minh Giáo Trương Vô Kỵ không ai ở Hoa Hạ này là không biết tới, không nghe danh. Dù cho là tầng lớp cao sang hay chỉ là dân thường, ai ai ở Hoa Hạ cũng có thể kể vanh vách những truyền kỳ này...

Thanh trường kiếm đột ngột xoay tròn, lam quang dần dần tứ tán, xoay tròn ra xung quanh, hình thành một tấm lưới lớn. Tấm lưới nhẹ nhàng rơi xuống nền đất, lập tức biến hóa thành một đồ hình thái cực khổng lồ. Phía bên ngoài đồ hình là vô số những dòng kí tự đen trắng xoay tròn, đảo chiều nhau. Đám đệ tử Võ Đang của cả hai bên không khỏi tròn mắt, trong lòng dấy lên sự khâm phục cùng kiêu ngạo cùng cực. Họ không biết lại võ kĩ này, cũng không biết tên của nó là gì. Nhưng đồ hình Thái Cực kia đủ để kẻ khác kinh sợ, kinh sợ đồ hình ấy, tức là kinh sợ võ học Võ Đang.

Bên trái và phải cũng đang xuất hiện dị trạng. Phía bên trái, trên tay Công Tôn Uyên, cặp phán quan bút nọ như đang nhảy múa. Tử quang càng lúc càng dày đặc, dần dần hóa hình thành hai con rắn hổ mang ba đầu to lớn, thè lưỡi dài phì phì lao tới phía Minh Tiến. Phía phải, Tùng Văn dường như cũng không chịu lép vế với hai vị huynh đệ. Y búng người lên cao, vận chân lực vào cặp song đao rồi ném nó bay lên cao. Cặp song đao dường như có linh tính, cứ vòng qua vòng lại trên không mà không hề rớt. Mỗi một vòng bay ấy, nó để lại trên không một lưới phong đao màu đen, sát khí dày đặc. Cho tới khi nó bay về tay Tùng

Vẫn, trên không đã có ít nhất ba bốn chục lưỡi đao. Y khẽ chém một đao vào không khí, lập tức những lưỡi phong đao nọ ào ào lao xuống phía dưới.

Song thủ lúc này đã trực tiếp va chạm vào đồ hình thái cực nọ, kim quang cùng hắc bạch song quang lóe sáng mạnh mẽ, áp bức nhau. Nơi song thức va chạm, các phiến đá hoặc bị nát vụn, hoặc bị một lực hút vô hình mà lơ lửng bay về nơi giao thoa chân lực. Cả hai chiêu đường như là kì phùng địch thủ, vẫn gằm gè nhau mà không hề xê dịch. Chỉ duy nhất có áp khí bắn sang xung quang là không hề giảm mà càng lúc càng mạnh thêm lên.

Đám nhân sĩ võ lâm đường như không còn tin nổi vào mắt mình, nhiều người dường như chết đứng trước cảnh tượng mà trong mơ họ cũng chẳng thể nghĩ ra nổi ấy mà thất thần. Tuy nhiên, vẫn còn một số người có kinh nghiệm giao thủ, vẫn âm thầm quan sát xung quanh. Nhìn tới hai thể công quái dị của Công Tôn Uyên và Tùng Văn thì giật mình, vội vã hô lớn.

- Công tử, kẻ địch tập kích từ hai bên tả hữu!

Thanh âm có cả tiếng nữ nhân, cả tiếng nam nhân, đa phần là những chất giọng trung niên. Tuệ Hải vừa tới nơi, cũng góp giọng trong đó.

Minh Tiến hơi giật mình, ánh mắt khẽ liếc sang hai bên quan sát. Hắn vốn đang tập chung dồn lực quyết đấu với cái đồ hình thái cực nọ, vì thế gần như quên bẵng mất đối phương đang có ba người. Thực lực cả ba tên này đều hơn hẳn, vì thế hắn dốc toàn lực mà chống đỡ, tạm thời dấu chân lực ngang hàng với tên đạo sĩ nhỏ thó này. Giờ lại thấy hai thể công kì quái kia, tức thì thoáng mất tập trung. Song chương bị đẩy lùi một chút. Mất tập trung khiến Minh Tiến phân tán chân lực, vì vậy hắn vội vàng vận dụng Vô Thần, một mặt gắng đỡ đồ hình thái cực, mặt khác vận khí để hộ thân.

Lại một hồi thanh âm tưng bừng vang lên, kim khí cùng kim quang càng lúc càng dày đặc, khiến người ngoài chói mắt. Toàn thân hắn lúc này đã đứng trong một cái chuồng lớn từ kim tự phạm âm. Đây là Hộ Tâm Chung, một trong các chiêu thức của Phạm Âm Quyết, phần võ học trong tâm pháp Phạm Âm Chân Kinh mà Huệ Tuệ để lại cho hắn. Chiêu thức này thường dùng để hộ thân.

Minh Tiến nghiêng rằng, tay nắm thành quyền, thu về bên sườn rồi mạnh mẽ tổng ra phía trước. Hắn vận luôn Sư Tử Hồng, hô lên.

- Nhận lấy!

Đồng thời lúc ấy, những phong đao hắc sắc cùng với cặp mãng xà tử sắc lao thẳng tới chiếc chuồng lớn.

Ầm, ầm, ầm! Chỉ thấy mặt đất không ngừng rung chuyển, không chỉ Tứ Tiên Sơn mà ngay cả những nơi lân cận đó, thậm trí là cả hoàng cung cũng cảm nhận được chấn động này. Đây là ở xa, còn ngay tại đây, không ít người choáng váng mà quỵ ngã xuống nền đá. Ngoại trừ Tiểu Sương trên cao, và thêm cả năm người tu chân, còn lại đều bị tiếng hồng của Minh Tiến làm ù tai, choáng váng đầu óc. Mặt đất một hồi nghiêng ngả do chiêu đấu chân lực của cả hai khiến cho phần lớn đều không thể trụ vững. Khoảng sân lúc này là bụi mù của đá xanh và những đám tuyết tung bay. Không gian mờ mịt, khó có thể nhìn rõ mục diện trận chiến từ bên ngoài.

Người thường thì vậy, nhưng những kẻ trong cuộc thì không, họ có thể nhìn rõ nhau, thậm trí là nhìn rõ từng nét biến chuyển trên gương mặt đối phương. Viễn Sơn vẫn chăm chú quan sát từ đầu, lúc này không kiềm chế nổi mà nhìn Minh Tiến với ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn tán thưởng. “Xem ra kẻ này cũng là người có căn cơ. Có thể cùng lúc chịu đựng được cả ba sát chiêu mạnh nhất của ba lão đệ. Thật sự không thể ngờ, một tu chân giả cấp yếu hơn lại có thể làm được điều này!”. Lòng mày y khẽ cau lại, nhưng sau đó lại dần ra đầy thoải mái. Viễn Sơn đã nhìn thấy từng giọt mồ hôi đang lấm tấm xuất hiện nơi trán Minh Tiến, thêm nữa hơi thở trầm trọng của hắn cũng khiến y càng lúc càng thích thú. Y vô tình nhìn lên cao, ánh mắt chợt hóa ra một sự tham lam cùng cực. Miệng lẩm nhẩm.

- Nữ nhân mang Mị Cốt, tuyệt hảo lô đỉnh ta nhất định phải có được nàng ta!

Minh Tiến cố gắng điều hòa hơi thở, sau một hồi loạn chiến vừa rồi, hắn đã tiêu hao tới bảy phần chân lực. Mặc dù chân khí trong Nội Hải hắn nhiều hơn người bình thường, xong việc cùng lúc đấu lại với ba người hơn cấp tu vi khiến hắn tổn hao chân lực vô cùng nhanh. Hắn cố gắng điều hòa hơi thở, cố gắng đứng thẳng

người dậy. Việc đón đỡ ba chiêu công kích nọ khiến hần phải khụy gối để chống đỡ, xung lực giáp công đẩy lùi thân thể hần trượt về phía sau, để lại một rãnh dài tới cả trượng. Đôi giày thường chẳng thể nào chịu đựng được áp lực lớn như vậy, sớm đã nát vụn, mảnh rách văng tứ tung. Ngay cả bộ áo lông thú cùng y phục bên ngoài cũng đã bị xé nhỏ làm mấy mảnh.

Khước Chính cũng không khá hơn hần là mấy, bộ đạo bào cũng bị xung lực trấn rách nhiều chỗ. Mái tóc cùng râu đã bị xổ ra. Tuy vậy trông y cũng không đến nỗi tệ hại như Minh Tiến. Chỉ có điều, hai bàn tay y lúc này cầm kiếm dường như không chắc, chốc chốc lại khẽ run rẩy. Công Tôn Uyên và Tùng Văn xem ra khá hơn đôi chút vì không phải đối đầu trực diện. Y phục vẫn lành lặn, chỉ là nơi mái tóc không khác gì Khước Chính, đều đã bị bung ra, rối mù. Cũng như Viễn Sơn, cả ba đều không khỏi ngạc nhiên lẫn thầm khen kẻ trước mặt. Cứ như vậy, cả bốn đều im lặng, khẽ điều hòa chân lực bản thân, ánh mắt thì không rời khỏi đối phương dù chỉ một khắc.

Bụi mù tan dần, những kẻ ngã quỵ cũng đã dần dần đứng dậy nổi. Trên đường trường lúc này là một khoảng đất lồi lõm, phân chia rõ ràng ranh giới hai bên. Phía bên Tứ Tiên Sơn, ba trong bốn đạo sĩ đều tóc tai rối xù, riêng đạo sĩ nhỏ thó là thảm hại hơn cả, y phục rách tứ tung. Phía bên này, họ chỉ thấy nam nhân trẻ tuổi y phục rách nát, tóc tai rối bù. Y đang đi chân trần, trên người chỉ còn bộ áo lót bằng vải trắng, đôi chân trần ấy vẫn đang đứng trong một cái rãnh dài. Điều khiến tất cả đám người kinh ngạc, ấy là sau vệt nổ long trời lở đất ấy, những kẻ tham chiến vẫn lành lặn ngoại trừ y phục rách bươm.

Tiểu Sương ở trên cao, nàng thấy Minh Tiến thảm hại như vậy thì không khỏi nước mắt lã chã. Nếu không vì nàng buồn chán, muốn đến kinh thành chơi, sao có chuyện Minh Tiến gặp tám vị sư? Sao có chuyện hần bị nhờ vả? Sao có chuyện tới Tứ Tiên Sơn này? Nàng khẽ đưa khăn tay lên, cho vào miệng cắn chặt để tránh bật ra tiếng nấc nghẹn. Nàng đã được Bá Ôn dặn kĩ, tuyệt đối trong lúc nguy cấp không được làm cho hần phân tâm.

Minh Tiến cố gắng đứng hần dậy, nhìn kĩ xung quanh, trong lòng càng lúc càng cảm thấy lo lắng. Hần có thể thấy rõ, trên tay những đạo sĩ kia là linh thạch, họ đang hấp thụ chúng để hồi phục chân lực. Còn hần, với bản chất đặc thù chỉ có thể đứng nhìn, càng đấu lâu hần càng có nguy cơ thảm bại. “Các chiêu thức của ba kẻ vừa rồi tuy nhìn đơn giản, xong uy lực không hề tầm thường. Dường như cả ba kẻ này tu luyện một loại tâm pháp đặc biệt khiến chân lực ẩn tàng. Chỉ phát tác uy mãnh khi đánh trúng mục tiêu!”. Hần nhủ thầm, thanh quang trong mắt lại lóe lên mà chiếu tới phía đám người Tứ Tiên Sơn. Đám bạch y hộ vệ nhìn thấy ánh mắt ấy chiếu qua thì có nhiều kẻ kinh hãi, vội vã thoái lui. Đây là những hộ vệ đã đụng độ với hần lúc trước, vì lo sợ bị hần nói ra thân phận nên sợ hãi mà tránh né. Phía bên kia, trong đám nhân sĩ ấy chẳng lẽ không nhận ra mình nếu bị nam nhân này đọc tên?

Thanh quang lướt nhanh, tập trung hướng tới bốn đạo sĩ. Ánh mắt phát quang kì quái, thêm với con người bị xé dọc khiến cả bốn đạo sĩ giật mình. Không ai bảo ai đều vận khí hộ thân, dưới chân họ lúc này đều xuất hiện một đồ hình thái cực tự xoay tròn. Nhưng kì quái nhất là, các đồ hình này dường như phản màu trắng vô cùng nhợt nhạt.

Minh Tiến cố gắng xem xét qua nội tâm của cả bốn tên, nhưng những đồ hình thái cực kia lại phần nào ngăn cản hần. Vì thế mà hần chỉ có thể xem xét những hình ảnh thoáng qua trong đầu cả bốn tên, chứ không thể đào bới sâu bên trong nội tâm chúng. Chợt hai bên cánh mũi hần giật giật, nơi đầu lông mày nhíu lại. Thanh quang nhanh chóng tan biến, thay vào đó là một màu đỏ rực như máu. Minh Tiến giờ tay lên, ngón tay chỉ thẳng tới bốn đạo sĩ.

- Lũ vô sỉ các người, không ngờ đường đường là một tu tiên giả. Ấy vậy mà khi tới đây lại biến thành yêu tu, tu luyện thuật thải bỏ để tiến giai.... Hừ, các người... các người...!

Nói tới đây, dường như quá phần nộ mà hần im bật, thân hình run lên như lên cơn sốt rét. Minh Tiến qua cặp mắt đặc biệt, hần đã thấy rõ vì sao bốn kẻ này lại mang một luồng thuần Âm chân lực. Hóa ra, từ lúc tới đây chúng đã tu tập công pháp thải âm của Yêu tu, hấp thụ nguyên âm nữ nhân mà luyện hóa thành chân lực của mình. Qua những dòng hình ảnh ấy, hần nhìn thấy cơ man những khuôn mặt thiếu nữ khóc lóc, cầu xin, van lơn. Bao nhiêu ánh mắt, bao nhiêu thanh âm khản thiết... tất cả hần đều lướt qua. Hần - một nam nhân - cho dù là háo sắc tới đâu, nhưng cũng không thể nào có những hành động cảm thú như vậy. Giết cha mẹ, cướp con gái; giết chồng cướp vợ; bắt cóc... Nữ nhân cũng là con người, cũng có quyền bình đẳng. Vậy mà bốn kẻ này dường như chỉ coi họ như thứ đồ chơi, dùng chán thì vứt bỏ, chà đạp. Hần

là con người đến từ thế giới văn minh, cho dù ngay cả thế giới của hắn cũng chưa thật sự có công bằng giới thì hắn vẫn không thể chấp nhận được những hành động này.

Lời hắn nói khiến toàn bộ đương trường im lặng, ánh mắt ngạc nhiên cùng dò xét chiếu tới phía bốn đạo sĩ. Không chỉ đám nhân sĩ võ lâm, thậm chí ngay cả đám bạch y cũng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn tới bốn người. Họ thân là hộ vệ, xong chưa một lần được bước chân qua cây cầu đá để tiến vào chính điện. Nay tất cả nghe thấy lời nói đầy giận dữ của nam nhân kia thì không thể không bàng hoàng. Họ cứ cho rằng, nơi đây thực sự đơn thuần là nơi tu tâm dưỡng tính, tu luyện tiên đạo, nào ngờ...

- Ha ha ha... Thế thì sao kia chứ? Hoa Hạ này có cả ngàn vạn người, chỉ một ít nữ nhân như vậy thì đâu có ảnh hưởng tới ai? Hay là ngươi vì thấy họ quá xinh đẹp, sắc tâm nổi lên nên ghen tỵ với chúng ta?

Viễn Sơn ngửa mặt lên trời mà cười lớn, thanh âm cực kì khoái trá xen lẫn khiêu khích. Đám nhân sĩ võ lâm mặc dù không hiểu rõ cho lắm câu Minh Tiên nói, xong động tới việc nữ nhân khiến họ liên tưởng ngay tới những vụ mất tích thiếu nữ, thậm chí là nữ đệ tử các môn phái. Nhiều người ánh mắt tràn ngập sát khí, không ít người trẻ tuổi nóng nảy, giờ bình khí lên mà chửi rửa cả bốn đạo sĩ.

- Không ngờ bốn con cháu các người là như vậy, lũ khốn kiếp, đền mạng cho sư muội ta!

- Hừ, quả không sai cho danh xưng Tứ Bán Cầu. Một lũ lòng lang dạ sói!

Một nữ nhân áo xám giờ kiêu lên mà nói, Tuệ Hải khê nghiêng răng, gầm lên.

- Hôm nay, cho dù tất cả chúng ta có chết. Cũng phải giết Tứ Bán Cầu các người để trừ đi cho Hoa Hạ một lũ sâu bọ. Mọi người, chúng ta đồng loạt lao tới, để xem Tứ Bán Cầu này đối phó ra sao!

Đám nhân sĩ trên mặt hừng hực khí thế, rút binh khí hướng tới Tứ Bán Tiên mà lao tới. Dao, kiếm, trường côn, đoản bồng, ám khí... nối tiếp nhau nhằm hướng Tứ Bán Tiên mà đi. Trên mặt họ lúc này, chỉ còn lại một cảm xúc hiện hữu. Đó là hận, thấu hận cùng cực. Viễn Sơn khê nhếch mép cười nhạt.

- Một lũ tạp chủng!

167. Chương 167: Trọng Thương.

Lời y vừa dứt, lập tức có chín bóng thân ảnh thanh y xuất hiện, trên tay họ là chiến đao loang loáng vung lên, chặn lại hết phần lớn công kích của đám nhân sĩ. Đao quang loang loáng, kinh khí cương mãnh kéo theo những bông tuyết tung bay thật mỹ lệ. Chín nữ thanh y tay múa chiến đao, tay quăng xích trảo hộ vệ phía trước Tứ Bán Tiên. Phần lớn chiêu công kích đều bị chín người đẩy lùi, một vài ám khí, phi tiễn may mắn lọt qua bay thẳng tới bốn đạo sĩ. Đám nhân sĩ thấy vậy không khỏi có chút hưng phấn, nhưng lát sau thì chứng hững. Chỉ thấy những ám khí kia khi bay tới nơi, dường như chỉ chạm nhẹ vạt áo của bốn người rồi rơi rụng lá tả trên mặt đất. Khước Chính cười to.

- Một đồng phế vật, những thứ rác rưởi này có thể đả thương nổi chúng ta sao? Người! Dùng đạn!

Lập tức có hơn hai mươi bạch y bước lên, lôi ra từ dây lưng to những loạt viên kim loại màu đồng. Trong đám đông nhân sĩ, cũng có người đã từng nhìn qua thứ này. Vì vậy ai đó trong đội ngũ đang công kích chợt hô lớn.

- Mau lùi lại, đây là Phích Lịch Đạn!

Tiếng hô dường như hơi chậm một chút, loạt đạn đầu tiên đã được ném về phía những người đang lao tới. Những tràng thanh âm đùng đùng liên tiếp vang lên, những tiếng la hét đầy đau đớn cũng sợ hãi. Những viên đạn đồng bay tới, chiều người cố gắng gạt đỡ, những mong có thể tránh né. Nhưng tất cả đều vô nghĩa, Phích Lịch Đạn nổ tung, phá nát binh khí của họ, biến chúng thành chính vũ khí sát thương chủ nhân chúng. Đám nhân sĩ vội vàng thoái lui, không ai dám tiến lên để điều dưỡng những người bị thương. Một phen vừa rồi đã trấn nhiếp tất cả.

Giữa khoảng sân giao tranh ấy, khói thuốc xám dần dần tan đi, để lộ ra khung cảnh tan tác. Dưới đất đã có hơn ba mươi người ngã gục, hoặc đã tắt thở, hoặc đang thoi thóp mà rên rỉ trong vũng máu. Công Tôn Uyên nhìn tới cảnh ấy thì cười đầy khoái trá, Tùng Văn vẫn giữ thái độ thâm trầm, khẽ liếc mắt tới đám người nửa sống nửa chết kia mà nói.

- Trúng Phích Lịch đạn thì sống cũng chẳng quá lâu, tiền bọn chúng đi sớm thôi. Đường Miên, Hóa Cốt Đạn!

Y nói, thanh âm vừa rời miệng lập tức phía bên đám nhân sĩ lại rộ lên. Trong đó cả những môn hạ Đường Môn, họ đều dùng ánh mắt kinh dị mà nhìn tới.

- Đường Miên không phải vì hộ pháp mà đã chết rồi hay sao?

Một nam nhân gầy gò nói, thanh âm có phần khó hiểu. Y khẽ vươn tay gãi gãi đầu, cau mày. Càng cảm thấy khó hiểu hơn. Tuệ Hải thở dài.

- Chưa chết, toàn bộ những người tử thủ môn phái khi đám Cẩm Y Vệ cướp bí tịch đều chưa chết!

Nói xong, lại lắc đầu mà nhắm phật hiệu trước ánh mắt sững sốt của đám nhân sĩ. Tuệ Hải không chú ý nữa, liếc nhìn lại cây Hắc Thiết Côn trong tay mình. Chỉ thấy nơi đầu côn đụng chạm Phích Lịch Đạn đã bị mẻ một mảnh lớn thì thầm kêu mình còn may mắn. “ Thanh Hắc Thiết Côn này được rèn từ sắt tinh luyện, lại thêm vào cả đồng đen nên độ rắn chắc cao hơn các loại thiết côn thông thường gấp mấy lần. Nhưng lần này chỉ chạm một chút đã hỏng... thật không thể coi thường sức mạnh loại đạn kia!”.

Một bạch y nhỏ bé bước lên, từ đai lưng to xụ lòi ra hai cái lọ màu nâu đất, bàn tay già nua ném về phía những kẻ bị thương đang nằm đó. Minh Tiến thân ảnh chợt động, lập tức lắc người dùng Di Động Thuật mà lao tới chắn trước mặt đám người đang nằm đó. Hắn vận dụng toàn bộ chân lực còn lại, lập tức đưa kim khí bản thân xuất hết ra ngoài, hình thành một đồ hình chữ Vạn lớn hết mức có thể. Đồ hình khẽ xoay tròn, càng lúc càng nhanh. Hai cái lọ nhỏ chạm đất rồi vỡ tan, lập tức một làn khói vàng hăng hắc bốc ra. Làn khói bay tới đâu, những vết máu trên nền sân đá sỏi lên xèo xèo rồi biến mất như chưa hề tồn tại. Minh Tiến thấy vậy thì càng khẩn trương, đồ hình chữ Vạn càng lúc càng phát sáng. Độ nhiên nó vỡ tan, hình thành vô số đồ hình nhỏ xíu, đan xen nhau lại thành một bức tường kim quang, ngăn chặn phía trước những người bị thương. Hắn nhắm mắt lại, vận dụng toàn bộ chân lực có thể huy động. Hai bàn tay xiết chặt thành nắm đấm, nơi mi tâm dần dần phát ra ánh kim quang. Hít một hơi, hắn gắng hết lên.

- Mau cứu người!

- Mơ tưởng, dùng thêm cả Phích Lịch Đạn cho ta!

Viễn Sơn cười mà vuốt râu, trên mặt lộ ra vẻ tà ác cùng cực, khẽ phất tay ra lệnh. Từng loạt, từng loạt đạn được ném tới bức tường, những thành âm dùng đoàn vang lên liên hồi. Bức tường kim quang nọ càng phát sáng mạnh mẽ, đón đỡ những đợt công kích ấy. Đám nhân sĩ nhanh chóng lao lên cứu người, mặc dù kim tường nọ có thể bảo hộ họ khỏi mảnh vụn của Phích Lịch Đạn cũng như khói vàng của Hóa Cốt Đạn. Xong áp lực thì dường như càng lúc càng mạnh lên, thậm chí nhiều người tới đỡ người còn bị áp lực đẩy ngã. Kim tường càng lúc càng rung lên dữ dội, Minh Tiến trên trán càng lúc kim quang càng sáng. Nơi miệng hắn đã sớm xuất hiện một dòng máu đỏ tươi. “Gắng lên, gắng thêm một chút nữa...!”.

Cuối cùng thì những người bị thương cùng thi thể đã được kéo lùi lại hết. Ngay khi người cuối cùng rời đi, kim tường đột ngột mở nhụt mà rung lên kịch liệt, sau đó nhụt nhòa mà tan biến. Viễn Sơn khoát tay dừng lại.

Minh Tiến từ từ mở mắt, thân hình hắn run rẩy, ộc ra một ngụm máu lớn, khuỵu xuống nền sân. Tuệ Hải thấy vậy thì kinh hãi, bỏ mặt nguy hiểm của mình mà lao như bay tới, vừa vận đỡ được lưng hắn. Minh Tiến khẽ ngước đầu lên nhìn, thấy là Tuệ Hải thì khẽ cười, nói.

- Mọi người đều được cứu ra rồi chứ?

Tuệ Hải thân hình run run, hắn cảm nhận được thân thể nam thanh niên này dường như đang lạnh đi. Run giọng mà đáp.

- Đã đưa hết đi rồi!

Minh Tiến khẽ gật đầu, chợt hắt lại ho khan một hồi, ho ra thêm hai búng máu lớn nữa. Tuệ Hải thất sắc, gào lên.

- Chưa thương được, chưa thương được mau mang tới đây!

Có ba bốn người liều mình chạy lại, vô số lọ ngọc, bình sứ được dốc ra. Trên tay Tuệ Hải lúc này là vô số viên được hoàn đủ màu, y run run mà nói.

- Đừng nói gì cả Minh công tử, trước tiên cố dưỡng thương đã. Mọi việc để lại cho chúng ta lo!

Sau đó, y đưa được vật tới sát miệng Minh Tiến mà nhét vào, cố gắng nuốt ngược cho hắt nuốt xong. Ánh mắt những người đang vây lấy Minh Tiến chợt sáng lên khi thấy hắt đã cố nuốt được mấy viên được, nhưng sau đó tất cả lại thất sắc. Minh Tiến ho khan ra một búng máu lớn nữa, bao nhiêu được vật đều theo máu phun ra ngoài.

Phía trên cao, Tiểu Sương dường như phát cuồng, gào khóc, tay chân đập đánh tới thân Thiết Huyết.

-... Mau, mau để ta xuống... ta muốn xuống dưới đó...!

Thiết Huyết vẫn im lặng, dường như hắc huyết hỏa diễm đều hơi mờ nhạt. Nó có vẻ như lưỡng lự, nhưng sau đó cũng dần dần hạ xuống, mang theo lam cầu hạ xuống bên cạnh đám người. Lam cầu tan biến, Tiểu Sương hai chân như mềm nhũn, nằng lết từng bước tới phía Minh Tiến. Hai nữ nhân gần đó thấy vậy vội đỡ nằng bước tới. Tiểu Sương gạt đám người đang vây lấy hắt, cố gắng nhìn tới. Khi thấy hắt mặt mày tái xanh, trên khóe miệng vẫn đầy máu thì khóc rống lên thảm thiết. Hai nữ nhân nọ khẽ vỗ vai an ủi nằng, ánh mắt toát lên sự áy náy vô hạn. Tuệ Hải thì khẽ nâng người hắt dựa vào một người khác, cầm Hắc Thiết Côn đứng lên, ánh mắt lúc này đỏ ngầu những tia máu mà nhìn tới phía Tứ Bán Tiên. Y trở thẳng trường côn tới bốn người, cất giọng sang sảng.

- Các người... hôm nay... đừng hòng có ai sống sót!

Y nói như gầm lên, trường côn sau đó nện một đầu xuống mặt đất khiến phiến đá dưới chân nát vụn. Bảy vị sư đệ cũng tiến lên, dùng ánh mắt phẫn nộ cùng cực nhìn tới. Đám nhân sĩ phía sau, không ai bảo ai đều bước tới phía trước. Ngoại trừ người bị thương và mấy người đang bên cạnh Minh Tiến, còn lại ai ai cũng bước lên, họ đứng thành một hàng ngang mà nhìn về phía trước. Trên tay ai cũng xiết chặt lấy binh khí, trên mặt ai cũng vằn lên những tia máu đỏ, trong lòng ai cũng tràn đầy lửa hận ngập trời. Họ hận vì mình quá kém cỏi; họ hận vì mình không dám lao lên cứu người, phải chờ tới khi nam nhân trẻ tuổi nọ che chắn mới dám lao lên; họ hận mình cả đời tung hoành giang hồ, miệng luôn nói hành hiệp trọng nghĩa mà chẳng thể làm gì lúc này. Họ đã từng sợ hãi, nhưng lúc này thì không!

Tiếng khóc ai oán của Tiểu Sương càng làm cho đám người bốc lên hận khí cực độ. Không gian dường như được hun nóng bởi oán khí cùng thấu hận. Một luồng sát ý vô hình đè lên đám bạch y hộ vệ và những người thuộc phe Tứ Tiên Sơn. Viễn Sơn cười mà nói.

- Có sát ý, nhưng đảm lược chưa có. Hắt chưa chết đâu mà lo, chỉ là hao tổn quá nhiều chân lực nên tạm thời tự điều tiết mà thôi!

Tiểu Sương quan sát Minh Tiến, chỉ thấy hắt hai mắt khép hờ, hơi thở mờ nhạt. Nàng học qua y thuật, đương nhiên chẳng hề nhận thấy chút nào gọi là đang điều tiết cả. Nàng nén nước mắt, đứng phắt dậy, phẫn nộ hướng tới Viễn Sơn mà đi tới, hai nữ nhân kia vội vàng chặn lại. Tiểu Sương hét lên đầy giận dữ.

- Người đừng có hoa ngôn xảo ngữ, chàng ấy ngũ quan đều thất sắc, hơi thở ngắt đoạn hiển nhiên là cứu tử nhất sinh. Vậy mà người nói là điều tiết hay sao? Người đừng cho rằng mình cao niên mà cường từ đoạt lý!

- Ha ha ha... Một nữ nhân mang Mị Cốt mà có thể tinh thông y lý quả thật hiếm có. Hay là theo ta đi, đảm bảo sau này nàng tha hồ hưởng vinh hoa phú quý... ha ha ha!

Viễn Sơn cười lớn mà nói, sau đó mặc kệ ánh mắt khinh miệt của đám người, thân nhiên vuốt râu mà tiếp.

- Bề ngoài là vậy, xong nàng đừng nghĩ hắt là phạm nhân. Hắt cũng là tu tiên giả như chúng ta, hắt chưa thể chết dễ dàng như vậy đâu! Ha ha ha...

Tiểu Sương khóe mắt co giật, nàng khẽ phun một phùm nước bọt mà nhổ tới.

- Phi, ta khinh. Các người chỉ là bốn tên bại hoại!

Nàng xoay người, vội vã chạy lại gần Minh Tiến. Nàng mặc dù tức giận, xong lời nói của Viễn Sơn lại khiến nàng dấy lên hy vọng. “Phải rồi, chàng ấy là tu tiên giả kia mà!”.

Không chỉ có nàng hay đám nhân sĩ đều tỏ thái độ khinh miệt ấy với Tứ Tiên, thậm chí ngay trong hàng ngũ của Tứ Tiên Sơn cũng có người tỏ thái độ ấy với bốn tên đạo sĩ. Chín thân ảnh nữ nhân áo lam trên mặt đều hiện ra nét khinh bỉ cực hạn, khề hừ mũi một cái. Thậm chí có một người còn công khai nói ra. Đây là chín người thuộc Ô Nha ty đạo trước.

- Hừ, vô liêm sỉ!

Nguyệt Nga nói, ánh mắt đầy khinh khi hướng tới Viễn Sơn, nhưng sau đó ánh mắt lại dấy ý quan hoài mà nhìn sang bên kia, nơi Minh Tiến đang chưa biết sống chết ra sao. Viễn Sơn nghe thấy những chỉ cười nhạt không nói. “Chín người các người chỉ là những hình nhân sống, ta muốn các người ngăn cản được ta sao?”.

168. Chương 168: Ý Niệm Còn Lại.

Minh Tiến lúc này nhanh chóng tự tiến vào Linh thành bản thân nghỉ ngơi, vào tới chính thành, hắn lập tức đã tọa. Bất chợt, bên cạnh hắn xuất hiện một thân hình mặc áo cà sa vàng, toàn thân người này phát ra ánh kim quang nhàn nhàn. Ý khế niệm phật hiệu mà nói.

- A di đà phật, không nên làm việc quá sức, không nên can thiệp vào việc nhân sinh. Hãy để ọi thứ thuận theo thiên ý. Số trời đã định, có cố gắng mấy cũng chẳng thể thay đổi được!

Minh Tiến cau mày, hắn không hề mở mắt ra mà đáp.

- Cái gì gọi là thiên ý? Cái gì gọi là số phận? Con người không phải tự nắm lấy số phận của mình hay sao? Sao lại mặc kệ để rồi tới lúc phải gào than trời đất? Phật pháp lấy từ bi làm gốc, dùng từ bi cảm hóa chúng sinh. Có lẽ nào người bắt ta phải trở mắt nhìn những người kia bị những tên yêu tu khôn kiếp ấy tàn sát?

- A di đà phật, thật sự ta không có ý đó. Nhưng nơi đây không phải nơi người sinh ra, không phải nơi người nên can thiệp. Sinh tử là số mệnh, chẳng thể thay đổi!

- Phì... Ha ha ha!

Minh Tiến nghe thấy vậy thì phì cười ha hả, hắn đứng lên mà nói.

- Con người nắm giữ số mệnh của mình, chẳng có cái quái gì là mệnh trời cả. Một người nghèo đói nhưng tâm vẫn hướng thiện thì chẳng bao giờ có thể trở thành kẻ trộm cắp. Một người giàu có những tâm tham lam, ích kỉ thì chẳng bao giờ có thể trở thành kẻ nhân nghĩa. Số mệnh do bản thân tự quyết, chẳng dính dáng gì tới ai cả!

Hắn cười to, nhìn tới người mặc cà sa nọ mà nói.

- Ta biết, ông là ý niệm của sư phụ Huệ Tuệ. Ta luôn tôn kính ông, xong cũng phải nhắc nhở ông điều này. Cứ khổ hạnh tu hành, tránh xa trần thế chỉ là cách trốn tránh hiện thực mà thôi. Ngay cả sư phụ ta, trước lúc lâm chung mới ngộ ra điều này. Ông là ý niệm của người, lẽ nào không hiểu? Phật pháp vô biên, phổ độ nhân gian. Làm việc thiện, diệt cái ác mới thật sự là con đường tu luyện của Phật môn!

- A di đà phật, người thật ngoan cố. Chân lực hiện tại của người còn không quá ba thành, liệu có thể chống đỡ nổi bốn tên kia? Cho dù là người phục dụng Xá Lợi Tử đi chăng nữa, nhưng đừng nên quá ỷ lại vào điều đó. Cho dù thế nào, về phương diện nào đó người vẫn chỉ là một con người mà thôi!

Minh Tiến khoát tay, cười nhạt.

- Tức là ông không cho phép ta tận dụng nốt chân lực của Phạn Âm Chân Kinh còn lại?

- Ta không có ý đó, nhưng ta sẽ ngăn không cho người sử dụng chúng. Ta là ý niệm của Huệ Tuệ, và ý niệm của sư phụ người chính là luôn luôn bảo toàn tính mạng cho người!

Nói xong, người mặc cà sa khẽ phát tay, đẩy hẳn trở lại nguyên thân.

Minh Tiến choàng mở mắt, lại một hồi ho khan khiến thân hình hẳn run rẩy cực hạn. Tiểu Sương thấy vậy thì vui mừng cực hạn, hai bàn tay nàng khẽ đặt lên má hẳn mà vuốt ve, mắt ngọc đã xuất hiện những hàng lệ nóng.

- Chàng... chàng cuối cùng đã tỉnh lại rồi. Chàng... chàng làm ta lo muốn chết!

Tiểu Sương nức nở, nói trong tiếng nấc nghẹn ngào. Nàng mặc kệ những người đang vây xung quanh mình, áp mặt vào ngực hẳn mà thổn thức. Minh Tiến lúc này cảm thấy toàn thân bải hoải, hẳn cố vận chân lực nhưng vô dụng, trong lòng chửi thầm. “Cái tên khốn kiếp, dám ngăn cản ta sử dụng chân lực. Chờ tới khi đạt Nguyên Anh Kỳ, ta nhất định ép người biến mất khỏi Linh Thành của ta!”. Hẳn cố gắng vươn người nhôm dậy, Tiểu Sương thấy vậy vội vàng đỡ lấy lưng hẳn, để hẳn dựa vào lòng mình. Một vài giọt lệ nóng rơi trên mặt khiến Minh Tiến giật mình, ngược mắt nhìn lên khuôn mặt xinh đẹp ấy. Hẳn mỉm cười, vươn tay chạm nhẹ lên má nàng.

- Đừng khóc nữa, ta đâu có chết đâu mà muội phải khóc chứ?

- Ừm...!

Tiểu Sương khẽ gạt đầu, hai bàn tay mềm mại ấy xiết lấy đầu hẳn, dường như cố gắng kéo hẳn chết ngạt trong ngực nàng. Minh Tiến hơi ngẩn ra, đầu hẳn lúc này đang thân cận với hai cặp đào tiên ấm áp, mềm mại thơm ngát. Dù còn cách mấy lớp y phục, xong hẳn nhất thời mù mị đi, im lặng khẽ hít vào mùi thơm thuần khiết ấy. Hai người im lặng hồi lâu, dường như đắm chìm trong thế giới riêng của cả hai, bỏ qua những thanh âm binh khí giao nhau chát chúa ngay bên cạnh.

Đám nhân sĩ cùng đám bạch y lúc này đang giao thủ, ngay khi Minh Tiến ngất đi, Tuệ Hải đã phát động công kích. Đám nhân sĩ vô lâm như phát điên phát cuồng, mắt đầy sát khí lao tới khiến đám bạch y có chút sợ hãi. Những người này lúc này dường như không còn là chính mình, họ chỉ biết lao lên, chém giết những bóng bạch y trước mắt. Ngay cả tám vị sư, vốn là thân tu hành thanh tịnh, xong lúc này lại như dã thú cuồng huyết, trường côn tung bay mang theo máu huyết tanh tưởi. Minh Tiến trọng thương vì bảo hộ mọi người đã khiến họ thảm khâm phục, ngay lúc hẳn tiến nhập Linh Thành mà mọi người cho là hẳn bất tỉnh thì sát ý của tất cả càng thêm mãnh liệt. Ý niệm trong đầu họ lúc này chỉ có một từ - Giết!

Đám nhân sĩ càng đánh càng hăng, tựa như những loài dã thú say mùi máu huyết. Họ liều lĩnh lao lên, cuốn lấy kẻ thù mà đánh chém. Họ bỏ mặc những vết thương đang rỉ máu, kiếm vẫn không ngừng vung lên, mang theo những tia máu đỏ bắn tung lên không. Khoảng sân lớn lát đá xanh dần dần biến màu, trở thành một màu nâu sẫm. Một khoảng tuyết lớn gần đó đều đã nhuộm màu máu, theo bước chân những người lao tới mà khẽ bay lên. Một khung cảnh mỹ lệ nhưng lại lạnh lẽo tới tận xương tủy.

Những thân ảnh lại ngã gục, những bộ bạch y loang lổ đầy máu. Khoảng sân lớn nhanh chóng biến thành một bãi xác người. Cách đánh liều mạng khiến đám bạch y lung túng, nhất thời chịu thế hạ phong, nhân số nhanh chóng suy giảm. Đám nhân sĩ tuy khá hơn, xong không phải là không có người bị thương hay vong mạng. Nhưng tuyệt nhiên, những nhân sĩ ngã xuống trên mặt không hề hiển lộ ra vẻ bi phẫn. Trên mặt họ là nụ cười hãnh diện, điều cuối cùng họ có thể làm là hướng ánh mắt tới phía Minh Tiến, chiếu tới phía hẳn những tia cảm kích, tạ ơn.

Bịch, phịch. Thanh âm nặng nề va chạm khiến Tiểu Sương cùng Minh Tiến giật mình. Không biết từ lúc nào, hai thân ảnh nữ nhân áo trắng đã nặng nề ngã gục bên cạnh hai người. Trên những tấm áo trắng ấy là loang lổ máu tươi, thân hình cả hai thoáng run lên, miệng ngọc bặm môi tới tót máu. Tiểu Sương hoảng hốt, khẽ kéo hai người gồng ngồi dậy. Minh Tiến hơi cau mày, khẽ nói.

- Muội lấy ra Kim Sang Dược cùng Liên Bì ra!

Tiểu Sương nghe hẳn nói, tức thì hiểu ý. Khẽ để hẳn dựa vào cái đỉnh đồng đồ nghiêng, từ ngực áo lấy ra vài cái lọ nhỏ. Nàng rút ra một cây trùy thủ, rạch vài trên áo hai nữ nhân kia. Tiểu Sương hoảng hốt lùi lại, trên mặt tái xanh, thân hình run rẩy. Nơi vết thương trên vai hai bạch y nàng chưa từng nhìn qua bao giờ.

Nơi vết thương, máu đã biến thành một màu đen đặc, miệng vết thương còn không ngừng sùi lên những đợt bọt vàng, hiển nhiên đây là độc được.

Minh Tiến gắng gượng vận chân lực, trong lòng càng không ngừng chửi to. “Mẹ kiếp, lão già kia chẳng lẽ không cho ta chân lực đủ để đi lại hay sao?”. Vừa dứt lời, trong đầu hắn lại vang lên thanh âm già nua nọ. “Không nên văng tục, người dù sao cũng là đệ tử Phật môn!”. Một luồng chân khí ấm áp nhanh chóng từ đan điền lan tỏa khắp tứ chi, Minh Tiến khắc ra một ngụm máu nữa, sau đó từ từ đứng dậy, thân hình bước đi có chút siêu vẹo. Tiểu Sương trên mặt mừng rỡ, lại nghe hắn nói.

- Mau đưa họ ngồi dựa vào đây!

Hắn sau đó cùng nàng lôi kéo hai nữ bạch y dựa vào cái đỉnh đồng lúc trước, tự tay hắn bắt mạch, sau đó hướng tới hai người mà nói.

- Hai vị, đắc tội!

Nói xong, hắn nhẹ nhàng xé bỏ y phục nơi cánh tay hai người, để lộ ra nước da trắng ngần. Hai nữ nhân mặc dù đau đớn, thấy cảnh này mặt không khỏi hiển lộ những đợt đỏ ửng. Hai nàng theo bản năng vội cung tay còn lại che lấy ngực mình. Minh Tiến lúc này cũng không hề chú tâm, ánh mắt tập trung nhìn hai vết thương, sau đó đột ngột áp miệng tới mà hút đi chất độc. Hành động này khiến cả hai bạch y nữ run rẩy, trong lòng càng lúc càng mù mờ. “Y không biết sợ chết hay sao?”.

Minh Tiến lúc này chỉ tập trung hút chất độc rồi nhổ ra, người mặc cà sa thấy hành động này của hắn thì lắc đầu, thân hình lóe lên kim quang mà biến mất. Dần dần, sau ba bốn lượt, tới khi miệng vết thương hết bọt vàng, máu cũng chuyển qua một màu đỏ tươi thì dừng lại. Để cho Tiểu Sương băng bó cho hai người, hai nữ bạch y run giọng hướng tới hắn mà nói.

- Đa tạ công tử!

Minh Tiến lắc đầu, khoát tay mà ngồi phịch xuống đất, thở hào hển đầy mệt mỏi. Hắn khẽ điều hòa hơi thở, cũng chẳng chú ý tới những ánh mắt ướm át đầy cảm phục cùng mỉa mai của cả hai nữ nhân kia. Minh Tiến nói với Tiểu Sương.

- Mọi người ở lại đây, chăm sóc cho họ!

- Chàng định đi đâu? Chàng đang bị thương kia mà?

- Ta không sao!

Hắn cười mà nói, thân hình lững thững bước thấp bước cao tiến vào bãi đấu trường trước mặt. Viễn Sơn thảnh thơi đứng nhìn cảnh náo nhiệt, chợt thấy Minh Tiến đang bước tới khi khoát tay. Lập tức đám bạch y nọ theo lệnh thoái lui, đám nhân sĩ cũng nhân cơ hội đó lùi lại, tranh thủ trị thương hoặc cứu trợ. Tuệ Hải quay lại, thấy hắn đang lững thững tiến tới thì cả mừng, vội vàng chạy lại.

- Công tử...!

Minh Tiến gật nhẹ, không đáp lời mà vẫn chậm chạp tiến tới phía trước. Đám nhân sĩ thấy vậy thì đều kinh hãi nhìn tới. Họ đều đã thấy nam nhân trẻ tuổi này ho ra ba bốn đồng máu lớn, thậm chí thân hình hắn cùng hơi thở nhọt nhọt họ đều tận mắt chứng kiến. Sự kinh hãi lan tỏa, tất cả im lặng nhường đường. Viễn Sơn cười mà hỏi.

- Thế nào, người đã suy tính kỹ chưa? Đối đầu với chúng ta hay cùng chúng ta liên minh, hưởng cuộc sống mỹ mãn?

- Năng lực người không tệ, nhưng thức thời mới là tuấn kiệt. Mọi chuyện trước đây có thể bỏ qua, người tính sao?

169. Chương 169: Chiêu Tâm.

Khước Chính dụ dỗ, trên môi là một nụ cười đầy ẩn ý. Đương nhiên, cả bốn người đều rõ năng lực người này thật sự hơn người, nếu không phải tu vi thấp hơn họ thì chưa chắc họ đã chiếm được thượng phong. Công Tôn Uyên trên mặt cổ quái, sau đó khẽ ghé tai Viễn Sơn mà thì thào rồi mau mắn rời đi. Lát sau trên tay y quay lại là một cái lồng sắt, bên ngoài còn dán vô số bùa chú niệm phong. Y cười mà nói tiếp.

- Đây là lễ vật, chúng ta vất vả lắm mới có thể bắt được một cữu vĩ miêu nữ. Mong người nhận lấy!

Nói xong, y ném cái lồng để nó bay đến trước mặt Minh Tiến. Hắn khẽ nhận lấy, nhẹ nhàng tháo bỏ lớp bùa chú bên ngoài. Cái lồng vỡ tan, để lộ ra một con mèo nhỏ màu trắng tinh, chín cái đuôi không ngừng lay động. Trong cặp mắt nhung nọ, con người ánh lên sự run sợ. Minh Tiến khẽ mỉm cười nhẹ, vươn tay bẻ gãy cái vòng bùa trú đang quấn lấy cổ nó, nhẹ nhàng thả nó xuống đất, mỉm cười mà xoa đầu.

- Người mau đi đi, về lại nhà của mình đi!

- Miaooo...

Cữu vĩ miêu khẽ kêu lên, thanh âm thập phần cảm kích. Sau đó bóng trắng lóe lên rồi lao vút đi, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người. Hành động này của hắn khiến cả hai phe không khỏi kích động, đám nhân sĩ thâm lo sợ, đám bạch y cũng vậy. Khước Chính định lên tiếng, xong Viễn Sơn nhanh tay can lại, nhỏ giọng nói.

- Kệ y, đây là lễ vật, tùy y xử lý đi!

Khước Chính im lặng, cúi đầu, trong lòng lửa giận bùng bùng. Tổn bao công vất vả truy lung, lật tung đất Hoa Hạ mới có thể bắt được miêu nữ này, thả đi không phải quá phí phạm hay sao? Hơn nữa đây là Cữu Vĩ miêu nữ - lại là xử nữ nên giá trị của nó với y thật sự không thể có gì so sánh được.

Minh Tiến đứng lên, hắn cảm nhận được ánh mắt kì quái lẫn đề phòng của đám nhân sĩ, cười nhẹ mà nói.

- Đa tạ hậu lễ, có điều ta muốn hỏi các vị ở đây một vài câu, có phiền không?

Viễn Sơn gật đầu, đám nhân sĩ thì cau mày, chửi thầm kẻ phản bội, Tuệ Hải thì lắc đầu thở dài. “Xem ra ta đã nhìn lầm người!”.

- Cấm y vệ các người, có hay không muốn phục vụ cho bốn tên kia?

Minh Tiến lạnh giọng hỏi, thanh quang trên mắt đột ngột bùng cháy mãnh liệt. Viễn Sơn vẫn thản nhiên như không. “Bằng vào mình người sao? Người vốn là cây đèn trước gió mà thôi!”.

Minh Tiến hỏi bằng giọng thật, không hề dùng Sư Tử Hống, hay đúng hơn là hắn làm gì có chân lực mà vận Sư Tử Hống đây? Đương trường im lặng, dường như chỉ còn tiếng thở nhẹ cùng với tiếng gió khẽ thổi qua, kéo đi mùi máu tanh trên nền đá. Vẫn chỉ là im lặng, Minh Tiến khẽ cười nhẹ, nói lớn.

- Tất cả các người lùi lại hết cho ta, đây là việc của ta với bốn vị đạo sĩ!

Viễn Sơn khoát tay, đám bạch y lập tức lùi lại một quãng xa. Đám nhân sĩ vẫn chần trừ, đột nhiên cảm thấy một luồng hàn khí lạnh thấu xương lan tỏa thì cả kinh, run run mà lùi lại. Không biết từ lúc nào, bao quanh thân hình Minh Tiến là một luồng khí tức lạnh lẽo, âm lệ vô cùng. Thiết Huyết lúc này đang bay lơ lửng bên cạnh hắn, huyết diễm bùng phát mãnh liệt. Khí tức âm lệ càng lúc càng mạnh mẽ phát tán, sát ý điên cuồng như thủy triều ập tới khiến tất cả mọi người ở đương trường càng lúc càng run rẩy không thôi. Trên con người hắn, thanh quang sớm thay bằng một ngọn lửa đỏ rực.

Viễn Sơn nhận ra điều không ổn, lập tức hét lên.

- Giết hắn!

Chín thanh y nữ nhân lao lên, xích trảo cùng chiến đao ào ào lao tới phía Minh Tiến. Nhưng một lần nữa cả hai bên lại khiếp sợ. Xích trảo quăng tới, tựa như giao long dũng mãnh đem Minh Tiến trời vào trong, ý muốn biến hắn thành miếng thịt bó sợi. Trên mắt chín nữ nhân đều hiện lên vẻ không muốn, thậm chí đã có người nhắm tịt mắt lại. Ý thức họ đều không muốn hạ thủ, nhưng tay chân họ lại làm ngược lại.

Một trái cầu đỏ không rõ từ lúc nào đã bao bọc lấy Minh Tiến, toàn bộ xích trảo lao tới đều bao bọc bên ngoài trái cầu, chiến đao chém tới vang lên những thanh âm đinh tai nhức óc, dội ngược trở lại. Chín nữ nhân thân hình run rẩy lùi lại, bàn tay cầm chiến đao đều không vững mà rớt hết xuống nền sân. Viễn Sơn trên mặt thoáng tái nhợt, sau đó vội vàng lùi miêng lệnh bài lúc đầu ra niệm chú. Chín nữ thanh y chợt ôm đầu đau đớn kêu ra thảm thiết, tình cảnh ấy khiến tất cả mọi người ngoại trừ năm kẻ tu tiên đều giật mình mà nhìn tới.

Chín nữ nhân thất khướu đều đồng loạt xuất huyết, họ gục ngã, lăn lộn trên nền đá đầy đau đớn. Những thanh âm kêu khóc vang lên, kèm theo đó là một cảnh tượng kinh dị khiến cho hầu hết những người nhìn thấy đều xanh mắt. Nơi bàn tay, những ngón tay trắng nõn ấy bất ngờ tràn đầy máu huyết. Chúng từ những đầu ngón tay không ngừng chảy ra thành dòng. Những dòng máu ấy chảy ra nhưng không hề rơi xuống đất như mọi người tưởng, nó bao bọc lấy bàn tay họ, sôi sục vang lên những thanh âm lèo xèo kinh dị. Dần dần, tiếng kêu than dần im bật, thay vào đó là những thanh âm thở dốc đầy nặng nề. Chín nữ nhân lúc này đầu tóc toát loạn, trên da thịt hiển hiện rõ sự xanh xao. Thất khướu – nơi những dòng máu chảy ra lúc này đã dừng. Máu tươi dường như đã khô lại, để lại trên khuôn mặt họ những đường nét uốn éo đầy ma mị. Nếu không phải được chứng kiến từ đầu, chắc hẳn chẳng ai tin nổi những đường nét màu đen kia là do máu tươi hình thành.

Điều kinh dị nhất không phải ở đây mà là hai bàn tay của chín nữ nhân. Những bàn tay ấy lúc này được bao bọc bởi một màu đen quỷ quái. Máu không biết từ khi nào đã hình thành, đóng kết trên hai tay họ. Hai bàn tay ấy lúc này dường như là lưỡi chiến đao đen thui, mang theo mùi máu tanh khiến cho bất cứ ai chỉ nhìn qua cũng dựng tóc gáy. Viễn Sơn khẽ gật gù, hướng ánh mắt tới phía Minh Tiến cười nói.

- Muốn chạm được tới bọn ta, trước tiên ngươi hãy vượt qua bọn chúng trước đã. Ha ha ha...!

Minh Tiến vẫn im lặng, trên mặt vẫn bảo trì sắc thái lạnh tanh, vô cảm. Nhưng trong nội tâm, hắn nhận ra kia là chú pháp gài.

Sinh Cốt Thuật – loại chú pháp đặc trưng của giới Yêu tu. Dùng vật dẫn đưa chú lực vào cơ thể người sống, để họ tự thích nghi với vật dẫn. Vật dẫn thường dùng là xương cốt, hoặc đồ vật nào đó có thể nâng cao oán hận của người sống đối với kẻ tạo ra chú pháp. Vật dẫn nhờ đó mà tăng cường thực lực, cứ như vậy khi tới cực hạn, người gây chú nguyện có thể hoàn toàn điều khiển người sống như một con rối, cho dù trong người bị điều khiển còn nguyên ý thức và suy nghĩ của bản thân.

Nguyệt Nga cố gượng đi lên trước, trên khuôn mặt đầy những đường nét kì quái nọ, cặp môi nhợt nhạt của nàng khẽ mấp máy.

- Công tử... người mau lùi đi... chúng ta, chúng ta... không còn là chúng ta... nữa...

Minh Tiến cau mày, hắn cũng đã nhận ra khuôn mặt của nàng, vì thế khí tức băng lãnh nọ nhất thời gián đoạn, hắn hỏi lại.

- Là cô nương đó sao?

Nguyệt Nga im lặng, hơi thở trong phút chốc thoáng dồn dập, hồi lâu mới có thể gật nhẹ. Viễn Sơn nhìn thấy vậy thì cười nhạt, phẩy tay mà nói.

- Giết!

Chỉ một từ duy nhất, lạnh lùng, đơn giản. Minh Tiến chưa kịp nói thêm lời nào thì giật mình vội nhảy lùi lại, trước ngực hắn lúc này xuất hiện một vết máu lớn, thân áo trắng thấm máu đang dần loang ra xung quanh. Hắn định thần nhìn lại, thanh đao kì quái màu đen trên tay Nguyệt Nga máu tươi vẫn đang nhỏ xuống đất từng giọt, từng giọt. Viễn Sơn cười ha hả, tấm lệnh bài trên tay y càng lúc càng phát sáng mạnh mẽ. Tức thì chín nữ nhân đồng loạt rú lên một tiếng lớn, thanh âm thảm khóc mang theo sát ý vô biên. Chín thân ảnh thanh sắc đột ngột biến mất. Mọi người xung quanh mất như hoa đi, chỉ kịp nghe thấy tiếng gió rít sắc lạnh.

Tiểu Sương biến sắc, vội định chạy ngược về phía hắn. Nhưng hai nữ bạch y phía sau đã nhanh tay điểm huyết khiến nàng toàn thân bất động, chỉ có thể ngược mắt tới phía trước. Nhìn tới khung cảnh ấy mà nước mắt chảy thành dòng. Không chỉ có nàng bất ngờ, đau đớn. Tất cả đám nhân sĩ đều sững sờ trước khung

cảnh trước mắt. Những nữ nhân kinh hãi, vội vã quay mặt nhìn về hướng khác. Những nữ nhân can đảm hơn thì bặm môi im lặng, nước mắt lăn chả rơi. Đám nam nhân thì âm trầm hơn, trên khuôn mặt ai đầy đều đặn cứng lại, xám xịt không chút huyết sắc. Không tự chủ mà đều cùng cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Hắn đứng đó, nơi khoảng sân bị cày nát, khắp thân người hắn, tấm áo trắng dường như đã nhuộm đỏ bởi máu. Chín nữ thanh y, mười tám lưỡi đao máu đâm xuyên thân thể hắn. Trên mặt của chín nữ nhân, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi. Những ánh mắt ấy đều chiếu tới mặt hắn, chiếu tới ánh mắt bình thản của hắn. Họ trấn động, họ run rẩy. Ánh mắt ấy khiến họ dường như bị thiêu đốt tâm can, dường như trái tim và suy nghĩ của họ bị bóp nghẹt. Một ánh mắt thản nhiên, đón nhận lấy những gì sẽ đến. Nguyệt Nga cố gắng nói.

- Công tử, để chúng ta đi... chung với người. Ít nhất... người đi... còn có kẻ làm bạn đồng hành!

Nàng khẽ nhắm mắt, hàm răng trắng tinh mỹ ấy nhắm tới lưỡi mình mà cắn.

Phụt! Những thanh âm ấy khe khẽ vang lên, đều lập tức khiến cả hai bên, không chờ một ai đều cảm thấy bất ngờ. Chỉ thấy chín nữ nhân nọ tự tận, máu tươi theo khóe miệng trào ra...

Những dòng máu đỏ ấy chậm chạp thấm vào y phục họ, sau đó lặng lẽ bò ra trên mặt đất. Hòa trộn cùng tới máu từ người thanh niên chảy ra. Chúng hòa trộn lại, lan tỏa trên nền đất giòn gang vụn đá cùng những bông tuyết. Một cơn gió đông chợt thổi qua, mang theo một cơn mưa tuyết lớn thả xuống. Đâu trên đám máu huyết nọ như thể muốn che lấp, muốn xóa đi tất cả khung cảnh tang thương ấy.

Những thanh đao đen trên tay họ biến mất, chín bóng thanh y đầm máu ngã xuống nền đất. Ánh mắt họ vẫn hướng tới thanh niên nọ, mang theo đầy ý hối hận cùng cầu xin. Nhưng trên mặt nam nhân ấy, vẫn chỉ hiển lộ ánh mắt vô cảm, cam chịu khiến tất cả bọn họ đều cảm thấy đau đớn vô cùng, ý thức mơ hồ dần, nhắm mắt lại để lại trên mi những giọt nước mắt...

170. Chương 170: Mật Chỉ

Linh Thành, Minh Tiến lúc này bị ngăn cản bởi kẻ mặc cà sa nọ, y nhất quyết không cho hắn trở về nguyên thân.

- Người lúc này bị trọng thương, trở lại chắc chắn chỉ có đường vong mạng. Chi bằng cứ để cho bọn chúng nghĩ người đã chết, quân tử báo thù mười năm chưa muộn!

Hắn cúi đầu im lặng, điều này khiến người mặc cà sa nọ trên mặt hiện lên vẻ vui mừng. Nhưng chỉ trong chớp lát, y chỉ kịp kinh hãi hô lên.

- Người...!

Đó là từ cuối cùng y có thể nói, vì một trảo thủ lớn ngân sắc đã nhanh chóng chụp tới đầu y, xé tan y thành làn khói vàng. Minh Tiến lúc này mới ngẩng đầu lên, con ngươi hắn biến thành một màu đỏ rực như máu. Quanh thân thể, ngân phiến sớm đã xuất hiện dày đặc. Hắn gầm lên.

- Người không phải là ta, vì thế người không có quyền quyết định thay ta. Thân thể này là của ta, ý thức này là của ta, chân lực cũng là của ta. Cuộc sống của ta là do ta quyết định!...

Viễn Sơn thấy cảnh ấy thì chửi thề. “ Khốn kiếp, không ngờ chúng lại có y kháng cự mãnh liệt như vậy!”. Y bước lên trên mấy bước, liếc mắt quét qua đám nhân sĩ vô lâm một lượt. Ánh mắt y đưa tới đâu, lập tức đám nhân sĩ ở đó thối lui một bước. Cuối cùng, ánh mắt dừng lại ở phía Tiểu Sương, y cười mà hỏi.

- Mỹ nhân, hắn đã chết, nàng nên đi theo ta thôi!

- Đùng hòng!

Tiểu Sương lớn tiếng nói, trên khuôn mặt đầm nước mắt ấy nhanh chóng biến đổi sang một sắc thái tương phản. Lòng mày nàng dựng ngược, con ngươi dường như muốn bốc cháy, thiêu đốt kẻ vô sỉ trước mặt. Viễn Sơn càng cười ha ha, nói lớn.

-...Ha ha ha, tốt... tốt lắm. Ta thích những nữ nhân cá tính, cứ như vậy trên giường mới thú vị...!

Y cười to, thản nhiên nói. Thong thả bước về phía nàng, mỗi bước đi không nhanh không chậm nhưng lại mang cho đám nhân sĩ vô lâm một luồng khí tức đe nạt. Khiến họ tự động tách ra cho y đi tới, Viễn Sơn tiến tới trước mặt nàng, định vươn tay sờ tới khuôn mặt ấy thì đột nhiên y khựng lại, trùn người qua một bên. Động tác này khiến không chỉ đám nhân sĩ, hộ vệ mà thậm chí cả ba sư đệ của y cũng ngạc nhiên. Chỉ thấy một tia chớp đỏ lóe lên, sau đó lại thấy y ôm một bên mặt mà vội vã nhảy lùi lại. Trên mặt Viễn Sơn lúc này là vẻ sợ hãi cùng nghi hoặc cực độ. Tiểu Sương sững người, sau đó ngạc nhiên kêu lên.

- Thiết Huyết?!

Vốn lúc Viễn Sơn sắp chạm vào mặt nàng, Thiết Huyết đột nhiên xuất hiện, lao thẳng tới mặt hắn. Viễn Sơn mặc dù né tránh, xong trên má vẫn xuất hiện một vết xước dài, màu tươi không ngừng rỉ ra. Thiết Huyết lúc này vẫn lơ lửng bên cạnh nàng, hỏa diễm cùng hắc diễm vẫn nhàn nhạt bốc lên. Tiểu Sương chợt mỉm cười, ánh mắt vui mừng cực hạn, mở to mà nhìn tới phía sân chính. Một chất giọng trầm thấp, mang theo hàn khí khiến ai nghe cũng cảm thấy máu huyết bản thân như đông đặc lại xuất hiện.

- Người quá to gan đấy, Viễn Sơn!

Thanh âm này khiến tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía kẻ bị loạn đao xuyên thân như xiên thịt kia. Chỉ thấy thân hình đầy máu ấy khẽ ngồi xổm, vươn tay vuốt mắt cho từng nữ thanh y, miệng lại ghé tới tai họ mà thì thào điều gì đó. Khước Chính lắng tai nghe, sau đó chợt cười to.

- Chúng chết rồi, người xin lỗi làm gì kia chứ? Ha ha ha...!

Y cười to, trong lời nói giọng điệu đầy cợt nhả. Nhưng thật sự, trong lòng y cũng như ba người còn lại đều kinh dị. “Không phải y đã bị đao đâm xuyên tim ư? Sao còn có thể sống được chứ?”.

- Ta nói người câm miệng lại!

Thanh âm lạnh lẽo nọ lại vang lên, Khước Chính càng cười to hơn.

- Ha ha ha, ta không...

Y chưa nói hết câu, chỉ cảm nhận thấy một luồng kinh phong rất mật lao tới. Khước Chính phản xạ cũng không kém, vung trường kiếm đón đỡ. Nhưng vô dụng, y rất nhanh cảm thấy cổ họng ngọt ngọt, sau đó là ý thức mơ hồ rồi xung quanh là một màu tối đen. Trong chớp lát ấy, một bóng ngân quang lóe lên, như lời điện phi nhanh tới phía Tứ Bán Tiên, sau đó lại bay ngược trở lại phía nam nhân trẻ tuổi. Bóng ngân sắc ấy nhanh tới mức, ngay cả ba đạo sĩ còn lại cũng không kịp quan sát. Còn đám nhân sĩ và hộ vệ thì khỏi nói, họ thậm chí còn không thấy kịp sự xuất hiện của bóng ngân sắc kia. Viễn Sơn quay sang Khước Chính, y chợt tái mét, run rẩy ôm lấy đệ đệ của mình. Chỉ thấy Khước Chính lúc này trên cổ máu tươi không ngừng phun ra, lão tứ đã sớm đoạn khí, thanh bảo kiếm từ lúc nào đã bị đánh gãy.

Phía bên này, thân hình nam nhân đầy máu vuốt mắt cho người cuối cùng, y đứng dậy. Đám đông cả hai bên lập tức im bật, họ đã thấy trên tay nam nhân trẻ tuổi nọ là một mảnh của thanh kiếm kia. Thêm nữa, bàn tay thanh niên nọ sớm biến thành một bàn tay móng vuốt ngân sắc, bao phủ bởi những lớp vảy ngân quang loang loáng. Nơi móng tay, máu tươi vẫn đang khẽ nhỏ xuống nền đất. Tiểu Sương khẽ thì thào một mình.

- Long Nhân...!

- Thế nào, cảm giác người thân thuộc bị bức hại không tệ chứ? Viễn Sơn?

Thanh âm băng hàn nọ lại vang lên, kèm theo đó là tiếng kim loại bị bóp vụn. Minh Tiến khẽ vươn tay, bóp vụn mảnh thân kiếm nọ khiến chúng hóa thành từng đám bụi màu đỏ mà rơi rải rác trên nền sân hỗn loạn. Viễn Sơn ngược lên, trên khuôn mặt ấy con ngươi đỏ lờm những tia máu, lại nhìn tới cảnh nọ thì càng cảm tức, phẫn nộ nói lớn.

- Ta nhất định ăn gan, uống máu ngươi để báo thù!

- Tới đây, cả ba người tới đây!

Minh Tiến nói, ngân quang càng lúc càng mạnh mẽ lóe lên. Thân hình hắn bắt đầu biến đổi, trên thân thể đầy máu ấy, đột nhiên chiếc áo trắng tơ tã kia tan biến, để lộ ra một thân hình đầy những vết đâm chém ngang dọc, thậm chí có nơi còn đang không ngừng chảy máu. Mái tóc đen nọ xỏa bung ra, hóa thành một màu bạc, các phiến vảy nọ chen nhau mọc lên trên khắp thân thể. Nơi trán chừa ra hai khoảng nhỏ, mọc lên hai nhánh sừng, ngân quang chói mắt. Trên mặt, đôi mắt nọ như hóa ra to hơn, con ngươi xẻ dọc, mắt hắn lúc này hoàn toàn biến hóa thành một màu đỏ rực. Sống mũi nhô cao, lỗ mũi giãn nở, hóa lớn. Bên cạnh mọc ra hai sợi râu dài tới tận thắt lưng. Xương hàm nhô cao, răng nanh mọc dài ra, thò ra sắc lạnh. Sau lưng xuất hiện một cái đuôi dài, nhẹ nhàng ve vẩy.

Ngân quang chói mắt, hình dáng lúc này của hắn khiến tất cả đám người kinh hãi. Ngoại trừ Tiểu Sương, còn lại ngay cả ba tên nọ cũng không kiềm chế nổi mà thốt lên.

- Hóa Thân Thú Phù!

Không gian trong phút chốc im lặng, hóa đá. Tất cả chỉ bừng tỉnh sau khi nghe thấy chất giọng trầm thấp mang theo khí tức áp bức vang lên.

- Các người, tới cả đây!...

Thanh Điền, Bá Ôn im lặng ngồi trên chiếc ghế trúc. Y thần nhiên xem sách. Bỏ mặc trước mặt, một nam nhân mặc y phục dạ hành kín mít, chỉ để lộ hai con mắt đang quỳ. Trước mặt hắc y này là một thanh trủy thủ, hàn khí thi thoảng lan ra đủ biết là một thanh bảo khí. Hắc y run giọng nói.

- Lưu Đại nhân, ta phụng mệnh tới...

- Không cần nói, ta đã sớm biết tất cả. Giúp ta chuẩn bị giấy mực, ta cần viết lại vài chữ!

Hắc y khẽ cúi đầu, nhanh nhẹn đi tới thư phòng mang tới nghiên bút, y còn thận trọng lấy nước mài mực sẵn, sau đó cung kính lùi ra xa. Y vốn là một sát thủ, ấy vậy lúc này hành động lại không khác gì một học đồ đối với sư phụ, cung kính hết mực. Bá Ôn nhìn những động tác ấy, khẽ cười mà nói.

- Xem ra ngươi cũng là kẻ biết tới văn thư, cách mài mực chứng tỏ thủ bút của ngươi cũng không hề thấp!

- Đa tạ đại nhân, chỉ là chút tài mọn, thật không xứng!

Hắc y dường như quá kích động, run run nói. Bá Ôn nghe vậy thì khẽ cười, vươn tay lấy bút lông mà chấm tới nghiên mực. Y vén tay áo, chậm rãi viết lên tờ giấy lụa. Hắc y im lặng ngồi trong góc phòng, ánh mắt dường như bị hút hồn vào từng đường nét của Bá Ôn. Mặc dù không biết Bá Ôn viết những gì, nhưng để đạt tới cảnh giới văn thư như thế kia, mỗi lần nhắc bút là như nước chảy mây trôi, ẩn long tàng hổ. Liệu bản thân y bao giờ mới có thể đạt tới cảnh giới này?

Bá Ôn chậm rãi gấp lại lá thư, nhìn thấy ánh mắt si mê của hắc y thì khẽ cười. Y đứng dậy, tiến tới phía tủ lớn mà lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ, đưa tới cho hắc y mà nói.

- Ta thấy ngươi cũng là kẻ am hiểu văn thư, nhưng ta xin khuyên một câu thế này. Sát nghiệp quá nặng chẳng thể nào giúp ngươi luyện tới cảnh giới Tiên Thư đâu. Ta tặng ngươi, mong ngươi hiểu ý ta!

Hắc y nghe lời nói mà toàn thân run rẩy, cung kính nhận lấy cái hộp mà cung kính bái tạ ba lạy. Lúc ngẩng lên, đã thấy thanh trủy thủ của mình được Bá Ôn cầm lấy, kẻ sát cổ. Lại nghe Bá Ôn cười buồn mà nói lớn.

- Vua muốn bầy tôi chết, bầy tôi không thể không nghe. Nguyên Chương, ta từng là bằng hữu, cũng từng là tri kỷ sinh tử. Nhưng ngươi tham vọng quá lớn, cuồng ý quá nhiều. Ta thật sự cảm thấy hối hận, hối hận trước đây đã đi cùng ngươi... Bá Ôn ta đi trước, phiên ngươi bảo trọng!

Thanh trủy thủ lóe lên, lướt qua cổ y. Từng luồng máu như những đám nước mưa phun ra phòng khách, phun cả lên mặt hắc y, lên cái hộp gỗ kia. Hắc y im lặng, y là người duy nhất chứng kiến khung cảnh này. Chứng kiến một vị văn quan tài ba nhất Hoa Hạ tự tận, chứng kiến sự ra đi của một thiên tài. Hắc y nhân toàn thân không ngừng chấn động, vươn người đỡ Bá Ôn ngồi yên vị trên ghế. Y quỳ phục dưới đất, quỳ lạy chín lạy mới đứng lên. Y chậm chạp moi trong ngực áo ra hai cuộn lụa vàng, một cái để bên cạnh bàn của

Bá Ôn, một cái y mở ra bọc lấy thanh trủy thủ nọ. Hồi lâu, y mới xoay người bước ra ngoài, lại cố y gây tiếng động thật lớn để dân làng chú ý. Lập tức mọi người dân Thanh Điền ào tới, hầu như tất cả đều tới đây, bàng hoàng, nghen ngào. Căn nhà nhỏ của Bá Ôn lúc này tràn ngập tiếng nức nở, ai oán tang thương. Hắc y đứng trên một mái nhà gần đó, y khẽ vươn ống tay lau mắt, không rõ là nước mắt hay là máu bắn lên. Một hồi lâu, y khẽ thở dài, xoay người nhảy xuống ngựa mà quất roi chạy nhanh...

Ba thân ảnh đạo sĩ nhanh chóng lao tới phía hấn, trên mắt ai cũng tràn ngập uất hận và căm thù. Minh Tiến thì dường như thờ ơ trước sát ý ấy, vẫn thản nhiên bước về phía trước, không nhanh cũng không chậm. Cặp Phán Quan Bút trên tay Công Tôn Uyên réo lên ù ù, tử quang dày đặc nhanh chóng hóa hình thành một con mãng xà lớn, trên đầu có mào. Cặp Song đao của Tùng Văn thì ngược lại, lặng lẽ vạch trên không những lưỡi dao đen ngòm to tướng. Viễn Sơn thì ngược lại, y không hề lấy ra binh khí mà chỉ đơn thuần lao tới, vận chân lực lên quyền mà nhắm tới Minh Tiến. Đất đá xung quanh không ngừng tung bay, gió cùng những bông tuyết cũng bị cuốn vào trận cuồng phong ấy. Đám nhân sĩ cùng bạch y cố gắng đưa thi hài những người bị thương ra khỏi khu vực ấy, rồi không ai bảo ai đều đồng loạt lùi lại một quãng xa. Trận chiến này, căn bản họ không thể can dự. Trận chiến này – nó đã sớm vượt khỏi võ công giang hồ.

171. Chương 171: Tiêu Ngọc

Tử Xà há miệng lao tới, những lưỡi phong đao đen ngòm cùng ồ ạt nổi đuôi mau mà lao xuống. Kinh khí dừng mãnh vô cùng, tựa như sóng lớn sắp đổ ập vào bờ biển. Trước thế công dừng mãnh ấy của hai lão đệ, Viễn Sơn chợt dừng lại. Y thấy rõ những chiêu thức này hai lão đệ đều dồn vào đó chín phần chân lực. “Nếu mình không cẩn thận, có thể vô ý bị thương vì loạn chiêu. Tốt nhất cứ chờ xem sao!”. Nghĩ là làm, y dừng lại, ánh mắt chăm chú quan sát. Tử Xà miệng rít lên những thanh âm phì phì đầy tức giận, Phong đao cũng nổi tiếp nhau gầm rú lao tới, tựa như những móng vuốt mãnh thú lao tới con mồi. Hai kẻ xuất chiêu thân hình đều run lên, khoe miệng đã xuất hiện chút máu tươi, hiển nhiên đã vận chân lực toàn thân mà công kích. Đám nhân sĩ nhìn thấy cảnh tượng này thì đều rung mình, đều chờ mong vị công tử - mà không đúng, vị long nhân kia đón đỡ ra sao. Nhưng tất cả lại thất vọng, bởi hấn vẫn đứng im đó, thản nhiên nhìn lên trên.

Ầm, ầm, ầm, ầm! Thanh âm ồn ã nối tiếp nhau vang lên, mặt đất liên tiếp chấn động. Chấn động lúc này không ngừng lan tỏa, khiến cho nhà cửa cây cối một phen rung lên bần bật. Mặt đất nơi sân lớn lúc này chao đảo không ngừng, bụi đất đá cùng tuyết rơi khiến không gian nhất thời mờ mịt. Xung lực tiếp đất hóa thành một cơn gió lớn, trực tiếp thổi bay tất cả mọi người đang quan sát. Kẻ có võ công cao thâm nhất cũng không khỏi tái mặt, phải nhảy lộn mấy vòng mà thoát lui mới tán đi hết dư kinh. Tiểu Sương may mắn được hai nữ bạch y nọ đỡ lấy cùng thoát lui lại một quãng xa.

- Để xem ngươi còn to miệng đến đâu. Ha ha ha...!

Công Tôn Uyên từ từ hạ xuống đất, cười to mà nói. Tùng Văn khẽ nhếch mép, vận vẹo cái cổ.

- Đã xong một đứa, giờ xử hết đám kia để báo thù cho lão tứ!

-Chậm đã, đừng vọng động. Hai người nhìn kĩ lại đi!

Viễn Sơn nói, vươn tay cản hai người lại. Hành động này khiến cả hai ngẩn ra, nhưng cũng không cự cãi mà làm theo lời y nói. Vừa vận chân lên mắt, cả hai suýt một phen ngã ngựa. Minh Tiến vẫn đứng đó, thản nhiên mỉm cười. Dường như quá uất ức, Công Tôn Uyên phun ra một ngụm máu lớn, run rẩy giơ Phán Quan Bút lên mà chỉ tới phía hấn.

- Người... người tại sao... Không, không thể nào!

Tùng Văn cau mày, y cố trấn tĩnh không để mình thổ huyết. Thân hình y run lên, hai bàn tay nắm song đao run lẩy bẩy. Viễn Sơn trên mặt mặc dù không hiển lộ chút cảm xúc nào, nhưng trong lòng cũng kinh dị cực hạn. Y vươn tay vận chân lực truyền tới hai vị lão đệ, trong lòng nghĩ thầm. “Lẽ nào tên này lại có thể chất kinh thiên như vậy. Tu vi của hấn còn kém hơn cả hai người, vậy mà vẫn thản nhiên đón nhận

công kích. Thật sự bùa chú hóa thân này quả thật rất lợi hại, lợi hại...”. Cho đến lúc này, Viễn Sơn vẫn một mực khẳng khái cho là Minh Tiến sử dụng phù chú hóa thân. Hắn chắc nằm mơ cũng không nghĩ ra nổi, trước mặt hắn hoàn toàn là một Long Nhân thực sự.

Minh Tiến im lặng đứng đó, không phải hắn cố ý không né tránh, chính xác mà nói hắn không còn đủ chân lực để né tránh. Hóa thân Long Nhân này mặc dù tăng cho hắn khả năng phòng ngự cao, nhưng về phương diện chân lực thì chẳng tăng cường cho hắn thêm tẹo nào. Thân thể bình thường của hắn đang trọng thương, hóa thân này chỉ tạm coi như một lớp băng bó bên ngoài, một lớp áo giáp tạm thời bảo vệ cho tính mạng hắn. Chân lực bản thân hắn không còn nhiều, lại vừa phải trị thương, vừa phải lo chống đỡ công kích. Vì thế hắn bị hạn chế di động, hạn chế xuất chiêu. Mỗi lần xuất chiêu là một lần bòn rút chân lực, vì thế hắn phải tính toán cho thật cẩn thận.

Trái ngược với những người bên ngoài, họ đều cho rằng hắn quá mạnh, quá mức cường hãn nên không hề né tránh. Kỳ thực hắn không muốn di động, tránh lãng phí chân lực không cần thiết. Từ lúc hóa thân tới giờ, hắn mới chỉ duy nhất một lần xuất chiêu hạ thủ Khước Chính. Chiêu nọ lập tức đốt đi của hắn một thành chân lực, giờ toàn thân hắn chỉ còn tích trữ hai thành – hắn chỉ có thể xuất ra hai chiêu nữa, mà đối phương thì có tận ba người. Minh Tiến trong lòng ảo não, khê thở dài.

Mọi người chợt nghe một thanh âm phì lớn, sau đó là đất đá cùng bông tuyết tung bay trước mặt long nhân nọ. Hành động này khiến cho ba kẻ kia cũng giật mình, Minh Tiến thầm cười khổ “Chỉ là thở dài mà cũng khủng bố vậy sao?”. Viễn Sơn nhìn tới hắn, lại nhìn qua hai vị lão đệ. Lòng mảy mảy trùng xuống, hai bàn tay khê xiết chặt lấy nhau. Y truyền âm với hai người.

- Hai đệ tạm nghỉ ngơi, ta đấu với hắn. Có gì hai người cứ tùy cơ hỗ trợ!

Viễn Sơn bước lên, y tháo dây túi vải dài sau lưng, vươn tay rút ra từ trong đó một thanh dài màu xanh ngọc. Là một thanh Tiêu Ngọc. Tiêu rời bọc vải, lập tức từng luồng quang mang xanh ngọc đẹp mắt không ngừng lan tỏa. Ánh quang mang ấy khiến mọi người như ngẩn ra nhìn, thậm chí ngay cả Minh Tiến trong mắt cũng hiện lên ý thưởng thức. “Tiên khí thật sự rất mạnh, thật không thể ngờ những tên bại hoại này lại có được pháp bảo mang trong mình tiên khí mãnh liệt như vậy!”. Viễn Sơn chìa mũi tiêu tới phía Minh Tiến, lạnh giọng.

- Tiếp chiêu!

Lời chưa dứt, thân ảnh y đã biến mất. Bộ pháp nhanh nhẹn khiến Minh Tiến thầm giật mình, chỉ khi đám người bên ngoài ồ lên, chỉ trở trên cao thì hắn mới nhìn lên không. Chỉ thấy Viễn Sơn đang lơ lửng trên đó, tay phải cầm Tiêu Ngọc, tay trái bắt quyết. Y khê múa tiêu, lập tức trên không sinh ra những thanh âm vi vu, âm điệu dần dần cao lên, càng lúc càng cao vút. Từ thanh âm nhu hòa, chỉ trong chớp lát biến thành tiếng gào thét chói tai. Lại nghe y hét lớn.

- Ngọc Phong Dao!

Lập tức mỗi lần y múa tiêu, trong không gian hình thành một lưỡi phong đao màu xanh ngọc, nhằm thẳng hướng Minh Tiến mà lao xuống. Y càng múa càng nhanh, phong đao càng nhiều, càng mãnh liệt bổ về phía Minh Tiến. Hắn lúc này không dám coi thường, nhưng cũng không dám di động né tránh, đành dựa vào sự chắc chắn của lớp lân vảy mà chống đỡ.

Phía trên cao, thanh âm vi vu vẫn liên tiếp xuất hiện. Dưới mặt đất, lại là một tràng những luồng chớp màu xanh ngọc lóe lên, mặt đất âm âm chấn động. Minh Tiến cau mày, nghiêng rằng chịu đựng. Đòn thể này uy lực không hề nhỏ, cho dù lớp vảy kia có tạo thành cho hắn một lớp hộ thể linh khí, nhưng bản thân hắn vẫn đang chịu áp lực mãnh liệt. “Uy áp cảnh giới Giả Anh quả thật không thể coi thường!”. Hai bàn chân hắn lúc này tạo thành một cái hố trên mặt đất, mỗi lưỡi phong đao nọ lại khiến chân hắn lún sâu thêm một chút.

Viễn Sơn trên cao điên cuồng xuất đao phong, một hồi lâu y mới chậm lại mà nhảy xuống đất. Y khê hít vào một hơi thật sâu, sau đó lại bước lên trước hai bước, tay trái bắt quyết, tay phải hướng mũi tiêu lên trời mà đâm lên. Hành động này của y khiến hắn lập tức cau mày, xiết chặt tay mình lại. Luồng khí áp mới xuất hiện phía trên cao đã đủ để hắn biết tên đạo sĩ này sắp xuất chiêu. Vì thế hắn cố gắng tập trung tâm niệm để chống đỡ.

Phía trên bầu trời, một vòng tròn lớn màu trắng đột nhiên xuất hiện. Bên trong nó là vô số đồ hình kì lạ, khi di chuyển xoay tròn quanh trung tâm là một đồ hình thái cực. Vòng tròn càng lúc càng to, đột ngột lóe sáng một cái rồi tan biến. Trên bầu trời lập tức xuất hiện vô số vệt xanh ngọc, chi chít như sao sa. Các điểm sáng ấy dần dần lớn lên, dần dần phát quang mạnh mẽ. Chúng từ nhỏ bằng đầu tăm, dần dần to lên bằng cái đầu đũa... Cho tới khi to bằng ngón tay người, mọi người ở dưới đều giật mình khi nhận ra, tất cả những vệt sao sa ấy là những thanh Tiêu Ngọc đang lao xuống.

Người ở ngoài Tứ Tiên Sơn đều ngẩng ngốc nhìn tới khung cảnh ấy, thi nhau chỉ trỏ mà bình phẩm. Thậm chí có không ít thi nhân, tài tử cao hứng nâng chén rượu mà bình thơ. Không ít người mang ánh mắt hâm mộ nhìn tới cảnh đẹp ngàn năm có một ấy, họ mãi mê bàn tán, trao đổi mà dường như quên mất sự việc những người lạ mặt mang binh khí tiến nhập Tứ Tiên Sơn lúc trước. Từ phía dưới nhìn tới, chỉ thấy những điểm sáng rớt xuống đỉnh núi rồi phát ra những chùm sáng lập lòe, đẹp mắt. Còn cảnh tượng trên núi thì không đẹp như vậy.

Vô số thanh Tiêu Ngọc từ trên trời lao tới, nhằm thẳng hướng Minh Tiến mà bổ xuống. Mỗi thanh lao tới, hoặc là nổ bung như một trái pháo, hoặc là khoan sâu vào nền sân đá một cái lỗ sâu. Chỉ trong chớp lát, hắn không biết mình đã nhận bao nhiêu luồng áp lực mãnh liệt bổ xuống. Từ lân vẩy, một vầng quang mang ngân sắc nhàn nhạt bao bọc lấy hắn, tuy vậy nhưng cũng không hoàn toàn ngăn cản hết công kích. Cứ mỗi chiêu bổ xuống, ngực hắn lại có cảm giác như một nhát búa giáng mạnh vào. Minh Tiến kìm chế không nổi, thân hình thoáng khụy xuống, hộc ra một ngụm máu lớn. Viễn Sơn thấy cảnh ấy thì ngừng lại, trên mặt y lúc này cũng xanh mét, lấm tấm mồ hôi. Y khẽ cười mẫn nguyện: “ Bấy thành chân lực của ta. Chắc người cũng ném đủ rồi chứ?...”.

Những thanh Tiêu Ngọc trong không trung nhanh chóng tan biến, để lại bao thanh âm ồ lên tiếc nuối của những kẻ bên dưới núi. Đám nhân sĩ thì âm thầm thở phào, ánh mắt chăm chú nhìn tới phía Minh Tiến. Minh Tiến khẽ lau đi khóe miệng, nhổ ra một ngụm nước bọt. Thấy khuôn mặt Viễn Sơn cũng đầy mồ hôi, trong lòng đã có chủ ý, hắn khẽ cười lạnh. “Đến lúc ra tay!”.

Viễn Sơn còn chưa kịp định thần, chợt thấy hai thanh âm quen thuộc kêu lên đầy đau đớn. Y cố gắng quay lại nhìn, chỉ thấy một luồng ngân quang thoáng lóe lên rồi rời đi, bỏ lại hai lão đệ của hắn ngã vật trên nền đất, cổ họng tràn đầy máu tươi. Minh Tiến vận dụng nốt hai thành chân lực còn lại, ra tay bất ngờ hạ thủ Công Tôn Uyên và Tùng Văn. Mặc dù chiêu này của hắn, nếu để nói ra thì thực sự coi là hành động tiểu nhân bỉ ổi. Lợi dụng người khác bị thương để ra tay chuộc lợi, nhưng đây không phải một trận thi đấu, đây là sinh tử chém giết. Không có tiểu nhân hay quân tử, chỉ có kẻ chết và người sống. Chỉ đơn giản là như vậy.

Minh Tiến động thân, dùng Di Động Thuật chạy về chỗ cũ. Hắn ngồi vật ra đất thở dốc, thanh âm phì phò như trâu kéo bễ, ánh mắt ngưng trọng nhìn sang. Chỉ thấy Viễn Sơn vút Tiêu Ngọc qua một bên, phủ phục bên cạnh hai người kia mà im lặng. Hắn cũng thở phào, cố gắng điều hòa hơi thở. Chân lực của hắn lúc này đã hoàn toàn cạn kiệt, ngay cả đứng lên cũng khó khăn, vì thế chỉ có thể ngồi bệt tại chỗ mà điều tức.

Viễn Sơn nhìn tới hai lão đệ, trên khuôn mặt ấy xuất hiện hai dòng lệ nóng. Y tự lẩm bẩm một mình.

- Lão nhị, lão tam... ta... ta không thể bảo vệ hai người... Huynh đệ tốt... ta... ta... ta...!

Y ngửa mặt lên trời gào lớn, thanh âm cuồng nộ như muốn xé tan trời đất, động nộ tới thiên giới đòi mạng hai vị lão đệ quay trở về. Thanh âm ấy thống khổ, trầm uất tới cực hạn. Đất trời dường như cũng vì y mà thay đổi, từ phía Tây xuất hiện một loạt mây đen, sấm chớp ì ùng. Tuệ Hải chợt chấp tay tụng niệm, nói.

- A di đà phật, thiện tai, thiện tai... Đây là nhân sinh vô cầu, gieo gió gặt bão. Nếu biết trước có ngày hôm nay, thà đừng làm những việc ác. Chấp tay hướng thiện, như vậy chẳng tốt hơn bây giờ hay sao?

- Tên trọc, câm đi!

172. Chương 172: Lôi Nộ

Viễn Sơn hét lên, giọng y đã khàn đặc lại. Y đứng lên, đầu tóc rối bù tung bay trong gió. Đám mây đen trên trời càng lúc càng đen đặc, sấm chớp liên miên mang theo khí tức quái lạ. Minh Tiến giật mình. “Đây không phải mây thường, đây là độ kiếp thăng cấp Nguyên Anh!”. Hắn nhìn thấy y phục xác xơ của Viễn Sơn, lại thấy ánh mắt phần nộ đầy nước mắt của y lóe lên một tia sáng. Minh Tiến giật mình, gào lớn.

- Tất cả mau lùi lại, lùi thật xa ra. Hắn muốn dẫn lôi nộ xuống đây!

- Không ai đi cả, tất cả ở lại đây cùng chịu đựng lôi kiếp với ta. Ha ha ha...!

Viễn Sơn cười lớn, y tung lên một cái hộp gỗ nhỏ. Cái hộp bay lên không trung, sau đó chợt bực một tiếng mà vỡ tan. Từ trong hộp bay ra vô số cây kim bé xíu màu xanh lét, hiển nhiên có tẩm biệt dược. Minh Tiến nhờ có lớp lân vảy nên không hề bị thương, nhưng những người gần đó thì không may mắn như hắn. Không phân biệt là ai, không phân chia là đám hộ vệ hay nhân sĩ, một quãng người của cả hai phe ngã rạp xuống. Tiếng rên rĩ không ngừng vang lên.

Phía bên đám bạch y hộ vệ, Đường Miên, Tuệ Hoàng, Huyền Thương đều đã trúng trâm, cùng với đó là ít nhất ba bốn chục người nữa. Phía bên đám nhân sĩ, số người có ít hơn nhờ tám vị sư nhanh tay múa trường côn che chắn. Ngoài tám người, chỉ có thêm hai ba người nữa trúng trâm. Đường Miên nhổ hai cây trâm đang cắm ở ống chân mình lên ngửi, thần sắc tái nhợt.

- Thất Hồn Tán?

- Ha ha ha... Không sai, không sai... Nó sẽ triệt tiêu khả năng vận nội lực, biến các người thành cá nường chung bếp với ta. Ha ha ha...!

Viễn Sơn cười lớn mà nói, ánh mắt càng lúc càng thêm điên cuồng. Bản thân y vốn đã có điểm đột phá tới Nguyên Anh Kỳ, xong y cảm thấy thực lực mình không đủ để đối đầu với Lôi Kiếp nên không dám lơ là. Đã vài lần thiếu chút kiểm chế mà suýt tu tập lên Nguyên Anh, y đã bị Lôi Kiếp đánh xém chết. Từ lần đó, y nhận ra rằng tiến cấp tu vi ở Hoa Hạ này có phần khó khăn và phức tạp hơn U Châu rất nhiều. Đây cũng là lý do mà tu tiên giả tại đây vô cùng ít ỏi. Mới chỉ Khai Quang Kỳ tiến cấp lên Linh Động Kỳ đã bị Lôi Kiếp, thử hỏi với mức tu chân sơ khai ấy, liệu mấy kẻ chống đỡ nổi?

Minh Tiến cau mày, hắn cố gắng ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần, cố gắng tự hồi phục chân lực. Mặc kệ Viễn Sơn điên cuồng cười, mặc kệ những kẻ xung quanh bị một luồng khí áp vô hình cản trở cứu người. Hắn biết đây là Lôi Kiếp, thường chỉ có Thú tu tiên mới phải trải qua. Nhưng không ngờ Hoa Hạ này lại xảy ra Lôi Kiếp ngay cả với tu chân giả. Luồng khí áp trên đầu càng lúc càng nặng nề giáng xuống, những lần chớp lóe xòe mang theo những tiếng gầm gừ dữ tợn. Hắn biết, với hắn hay Viễn Sơn, chỉ ít thân thể cũng có thể chịu đựng được ba hay bốn đạo lôi nộ. Nhưng những kẻ kia chỉ là người thường, sao có thể chịu nổi? Vì vậy, hắn lại càng quyết tâm hơn. Trong Nội Hải, kim đan đang dần dần xoay tròn, tự thân tản mát ra kim khí. Nó càng lúc càng xoay nhanh, kim khí bốc ra càng nhiều. Nhưng nếu có tu tiên giả tinh mắt, chắc chắn nhận ra sau mỗi vòng xoay nó nhỏ đi một chút. Đây là hắn tự gượng ép mình, tự bào mòn kim đan lấy chân lực.

Minh Tiến ngoài mặt đành lại, sự bòn rút này khiến cơ thể hắn căng cứng như sợi dây cao su bị kéo dãn hết cỡ. Đột nhiên hắn mở mắt, hai tay chấp phạt thủ rồi đẩy mạnh song chưởng về phía đám bạch y hộ vệ, đẩy bắn họ ra khỏi vùng áp lực. Kế đó, hắn xoay người hướng sang mấy người võ lâm. Nhưng hắn chưa kịp xuất chiêu, Viễn Sơn từ phía sau vung Tiêu Ngọc tới, xuất ra một đạo Phong đao đánh vào lưng khiến hắn ngã nhào về phía trước.

- Người... đừng hòng cứu kẻ nào. Các người phải độ kiếp cùng ta, thác tùng ta đi. Ha ha ha...!

Viễn Sơn cười đầy khoái trá, ngửa mặt lên tận trời, nhìn tới đám mây đen đặc ấy mà cười lớn. Minh Tiến gắng gượng đứng dậy, thân hình hắn run rẩy, lắc lư như có thể đổ ập xuống bất cứ lúc nào. Tuệ Hải nhìn tới, y cùng bảy vị sư đệ đã sớm ngồi thiền. Tám người ngồi làm hai hàng, che chắn cho hai nam một nữ phía sau. Thấy đất trời như vậy, kèm với đó là áp lực đè nặng xuống khiến y đủ biết bản thân khó thể chống đỡ lại, vì thế thuận theo tự nhiên, ngồi tụng niệm kinh. Hai người nam phía sau sắc mặt lúc trắng lúc xanh, riêng nữ nhân thì khóc nức nở. Tuệ Hải nhìn tới thì lắc đầu. “Nhân sinh nào ai không ham sống sợ chết?...

A di đà phật!”. Y khẽ tụng niệm, vừa mở mắt thấy Minh Tiến đang tiến tới gần phía mình. Lại nghe thấy lời cầu xin cứu mạng của nữ nhân phía sau thì ngạc nhiên, nhìn sang phía đối diện. Chỉ thấy những tên bạch y trùng trùng nọ đã biến mất khỏi chỗ cũ.

Tuệ Hải định lên tiếng, lời chưa kịp nói ra đã nghe thấy Minh Tiến nói trước.

- Cố gắng chịu đựng, ta sẽ đưa mọi người rời...

Sau đó là hự một tiếng, thân hình ngân quang mờ nhạt ấy ngã sấp trước mặt họ, kèm theo đó là tiếng cười khoái trá của Viễn Sơn. Tuệ Hải gắng gượng vươn tay tới phía hắn, cố kéo hắn về phía mình.

Minh Tiến gượng dậy, nhưng bất ngờ ộc ra một ngụm máu lớn, máu tươi phun thẳng tới mấy vị sư. Tuệ Hải vươn tay gắng điểm huyết cầm máu, nhưng vô dụng. Phiến lân vảy của Minh Tiến quá mức cứng rắn. Đờ hần ho khan một hồi, Tuệ Hải cười mà nói.

- Công tử, sinh tử do mệnh trời, có tránh cũng không thoát. Tám người chúng ta, may mắn được quen biết công tử, đây là điều vô cùng vinh hạnh rồi. Sinh tử chẳng thể cưỡng cầu, chỉ bằng thuận theo tự nhiên đi!

- Công tử... Long Thần... đại tiên... mau cứu ta, ta chưa muốn chết...

Nữ nhân khóc nức nở mà nói, hai nam nhân cạnh đó cau mày, xong cũng chỉ có thể thở dài. Một người thân mặc hắc y, vai đeo vô số túi vải linh kính cung kính chấp tay hướng tới Minh Tiến mà bái lễ.

- Bát Đại, đệ tử Cái Bang. Hôm nay được chứng kiến võ công cao cường của công tử, thật sự bình sinh thỏa mãn!

- Tiêu Tình, đệ tử Võ Đang. Thật sự mãn nhãn, có chết không hối tiếc!

Hai nam nhân lần lượt cung tay nói, Tuệ Hải khẽ cười, tay lần tràng hạt mà nói.

- Sinh tử do thiên ý, không thể cưỡng cầu. Tử thì có gì buồn, sinh chắc gì đã vui. Thuận theo thiên mệnh, nhân sinh tuần hoàn!

Minh Tiến khẽ cười, hần nghiêng răng mà nói.

- Các người căn bản quá mù quáng. Vận mệnh bản thân là do bản thân nắm giữ, không kẻ nào có thể thao túng. Kể cả là ý trời, ta cũng kháng!

Ầm! Trên đám mây đen, một tia chớp lóe lên như giận giữ lời nói của hắn, một tia chớp sáng lóe bổ thẳng xuống. Trong tích tắc ấy, song thủ Minh Tiến đưa ra, đẩy bắn toàn bộ mọi người ra khỏi vùng độ kiếp. Không gian nơi sân chợt lóe sáng, ánh sáng trắng chói mắt liên tiếp lóe lên sau đó, mang theo tiếng nổ ầm ỹ đình tai nhức óc. Những ai đứng gần đều tóc tai dựng đứng, mặt mày trắng bệch. Tiểu Sương hét lên một tiếng kinh thảm, ngất đi...

Trên cao, trên cao hơn những khối mây đen ấy, nằm lơ lửng trên một đám mây ngũ sắc là một nữ nhân áo đỏ. Nàng ta mặc một bộ áo đỏ cầu kỳ, chất vải dường như là vật sống, chốc chốc lại uốn lượn như ngọn lửa. Khuôn mặt thanh tú tuyệt thế, phảng phất một nét thần tiên mỹ lệ. Nàng khẽ vươn bàn tay lên, đặt ngón trở trên môi, tự nói một mình.

- Không phải chuyện của mình, tại sao Long Nhân này lại cứu giúp phạm nhân nhỉ? Hơn nữa độ kiếp này đâu phải của y, thật là quái lạ?

Nữ nhân áo đỏ khó hiểu nói, sau đó vén mây nhìn xuống. Chỉ thấy trong vùng độ kiếp, liên tiếp chớp lóe phát sáng, bổ thẳng tới thân thể người mặc đạo bào cùng với Long Nhân nọ. Từ thân đạo sĩ nọ, một luồng khí âm hàn màu đen bao bọc lấy hần hộ thân. Còn Long Nhân nọ dường như chẳng có gì hộ vệ, thân thể trực tiếp đón nhận từng đạo Lôi Kiếp giáng xuống. Nữ hồng y cau mày.

- Không đúng, Long Nhân kia ít nhất cũng tự thân có Hộ Quang Long Huyết chứ? Tại sao lại trở ra chịu đựng thế kia? Đây là Cửu Nộ... Không được, ta phải giúp y. Dù sao huyết thống Long Nhân ở Hoa Hạ này cũng chẳng còn mấy người... Ôi, người là Long Nhân cuối cùng xuất hiện ở Hoa Hạ. Ta đành phá lệ giúp người một phen vậy!

Nữ nhân áo đỏ phát tay, lập tức hóa thành một con hỏa điểu lớn, chín cái đuôi lửa vươn dài tinh mỹ vô cùng. Nữ nhân này chính là hóa thân của Hỏa Phụng Hoàng.

Đạo Lôi Kiếp thứ ba đánh xuống, song song với nó là một đạo hỏa diễm lao xuống, hỏa diễm nọ nhanh chóng bao bọc Minh Tiến vào bên trong, hộ vệ hắn khỏi Lôi Nộ. Tới lúc này, nữ nhân áo đỏ mới giật mình kinh hãi. Long Nhân nàng bảo hộ lúc này đã mê man bất tỉnh, hơi thở ngắt quãng như có như không. Khắp thân mình loang lổ những vết cháy xám cùng vết thương không ngừng rỉ máu, làn vảy dần dần tan biến, hóa lại thành hình dạng nhân tộc lửa thể đầy những vết cắt chằng chịt. Nữ nhân hơi giật mình, có gắng né mắt đi chỗ khác. Nhưng chính vì thế, một tia lôi điện lọt vào đánh thẳng lên người lửa thể nọ khiến toàn thân y co giật liên hồi, cháy đen. Nữ nhân ánh mắt hoảng hốt cùng hối hận, đầu thú hóa vươn tới thân thể hắn, nhỏ xuống hai giọt nước mắt ngũ sắc.

Nước mắt chạm người hắn, lập tức luồng sáng ngũ sắc sáng lên rồi tiêu tán. Thân thể hắn bừng bừng hỏa diễm bốc cháy, nhưng kì lạ nhất chính là hắn không bị cháy, nơi những vết thương, thân thể hắn lại lành lại một cách nhanh chóng. Nữ nhân lúc này mới khẽ gật nhẹ, nhắm mắt hộ vệ hắn khỏi Lôi Kiếp...

Mọi người bên ngoài đều im lặng, ánh mắt thất thần cùng sợ hãi nhìn tới vùng sáng trắng phía trước. Trong vùng sáng ấy, thi thoảng có những tia hồng quang le lói phát ra, xem kẽ với tiếng cười man rợ của Viễn Sơn.

- Tốt... đánh tốt lắm, mau tới đây nữa đi... Tới đây, tới đây... Ha ha ha...!

Tuệ Hải cùng với những người được Minh Tiến đẩy ra khỏi vùng lôi kiếp ngay trước đạo Lôi Nộ đầu tiên giáng xuống. Không biết có ai đó trong đám nhân sĩ thét lớn kêu họ vứt bỏ lại toàn bộ binh khí. Y thoáng chần trừ, nhưng sau đó cũng vung tay làm theo, và kết quả là nhờ chúng mà mọi người thoát khỏi sự ảnh hưởng của đạo lôi nộ đầu tiên. Tám thanh trường côn cùng ba thanh kiếm lập tức thu hút lôi điện lao tới, tham lam cắn lấy chúng cho tới khi tất cả chúng trở thành một đám bụi. Tất cả nhìn tới cảnh ấy đều rung mình kinh sợ. “Những thanh binh khí ấy đều là bảo khí cứng rắn vô cùng, ấy vậy còn bị lôi điện cắn vụn. Nếu là con người...”

Tuệ Hải tựa vai một vị đạo sĩ áo bào đen mà đứng lên, y nhìn kĩ lại mọi người một lượt. Trang phục ai lúc này cũng có vết máu, thần sắc kinh nghi bất định. Cách đó không xa là thi hài những người không may mất tử thương. Khẽ niệm Phật hiệu, y run giọng mà nói.

- A di đà Phật... Lần này, chúng ta đã trả một cái giá quá đắt rồi!

173. Chương 173: Nữ Nhân Lạ Mặt

Đám nhân sĩ nhìn nhau, trên mặt đều hiện rõ vẻ mệt mỏi cùng u ám. Hơn hai trăm người, tử thương chỉ còn lại chưa tới trăm người. Đây vốn là những tinh anh còn lại của các môn phái, giờ tử vong cũng là tử vong đi một phần sinh khí môn phái đó. Trận chiến này, họ đã quá mệt mỏi rồi. Nhiều người thở dài, bỏ mặc cảnh tượng hiềm có trước mắt mà ngồi xuống nghỉ ngơi. Ai mà biết được, sau những điều kì quái kia, họ có còn phải chiến đấu tiếp hay không?

Tuệ Hải lại trầm ngâm, tự bản thân chìm vào trong suy tư của mình. Y cứ như vậy im lặng, đứng như một bức tượng gỗ, vô cảm trước những thanh âm gầm gào đình tai nhức óc của lôi điện. Chợt y giật mình, bên vai bị một ai đó vỗ nhẹ.

- Tuệ huynh, huynh quen vị Long Thần kia sao?

Y quay đầu lại, nhìn thấy người vỗ vai mình là một nam nhân mặc y phục màu trắng, lưng đeo trường kiếm. Nam nhân này có nước da hơi ngăm đen, phẳng phất từ khuôn mặt hiện lên một cá tính rắn rỏi. Tuệ Hải thở nhẹ, khẽ nói.

- Thái Minh đệ, chỉ là chút quen biết qua đường mà thôi!

Thái Minh khẽ gật đầu, im lặng. Xưa nay, nghiêm luật Thiếu Lâm không cho phép gian dối, nếu Tuệ Hải đã nói vậy, chứng thực mọi chuyện chỉ có vậy. Thái Minh là đệ tử thứ ba của Trưởng môn Võ Đang mất tích – Ân Lê Đình. Ánh mắt y vẫn chăm chú nhìn tới dị tượng trước mặt, trong mắt mờ mờ lung lộn tập bởi sự hiếu kì, tò mò cùng kì quái. Y cũng theo đám nhân sĩ tham chiến từ đầu, và cũng đã nhìn rõ ràng chiêu thức của người nọ là Thái Cực Quyền. Nhưng lại kì quái vì từ trước tới nay chưa có một đệ tử mới nhập môn mà y không biết mặt. Lại nữa, những vị tiền bối danh phận cao hơn hẳn cũng chưa từng thu nhận đệ tử ngoại môn nào. Một điều nữa, ấy chính là người nọ dường như còn trẻ tuổi hơn cả hẳn? “Có lẽ nào người này là truyền nhân của Trương Tổ Sư? Cũng không đúng, Tổ Sư đã bế quan hơn hai chục năm trên núi, chưa từng xuất quan. Ngay cả sư phụ hẳn cũng không dám quấy rầy...”. Tới đây, y thở dài, lắc đầu. “Có khi Tổ Sư gia đã mất từ lâu mà không ai hay biết... Hay là...”. Y đột ngột nhớ tới một cái tên – Trương Vô Kỵ. “Cũng không đúng, Trương Sư bá sau đó cùng Triệu Mẫn cô nương quy ẩn giang hồ...”.

Càng nghĩ, y lại càng cảm thấy đau đầu khó tả. Cuối cùng thì chỉ có thể thở dài, bỏ mặc không truy xét tới nữa, ánh mắt lại chăm chú quan sát dị tượng kia. Sau lưng y, vô số người khác cũng đã tiến đến phía Tuệ Hải mà hồi hán khiến nhà sư chỉ có thể gượng cười mà tiếp truyện...

Ầm, ầm, ầm, ầm, ầm, ầm! Sáu thanh âm nổ rền vang lên, mặt đất rung rinh chao đảo như kẻ say. Những luồng sáng trắng nối nhau lóe lên không dứt, gió ầm ào, bụi đất đá bay mịt mù. Sau đó là im lặng, đám mây đen trên cao nhanh chóng tan biến, nhường lại chỗ cho chút ánh nắng hiếm hoi của ngày đông. Bầu trời lúc này xanh ngắt, cao vút không một gợn mây. Thi thoảng từng cơn gió đông nhẹ thổi, thật tĩnh lặng và yên bình.

Khói bụi dần dần lắng xuống, đám người của cả hai phe đều bạo dạn hơn, tiến tới gần đương trường. Chỉ mới tiến gần tới, họ đã cảm nhận được một sự tàn phá khủng khiếp nhất mà họ có thể nghĩ ra: Mặt sân đá bị cày nát, dường như những tảng đá xanh dày lát nền chưa từng tồn tại ở đây, chỉ có những hố đất sâu tồn tại. Mặt đất bốc lên một mùi khét lẹt, hắc hắc thật khó miêu tả... Không gian dần dần quang đãng lại, cảnh tượng nổi tiếp mà họ nhìn thấy khiến tất cả đều há miệng kinh dị. Giữa nơi Lôi Nộ vừa giáng xuống ấy, vẫn có những bóng người đang đứng vững, nhưng không phải là hai, mà là ba người!

Viễn Sơn đứng đó, râu và tóc y cháy xém một mảng lớn. Quần áo cũng đồng dạng te tua không kém gì đầu tóc. Tuy nhiên khuôn mặt y lại khác thường, không hề có đau khổ mà lại là một trạng thái hưng phấn tốt độ. Đối diện với y, lúc này không phải một mà là hai người. Một nữ nhân áo đỏ không biết từ đâu xuất hiện đang ngồi chéo chân ở đó. Khuôn mặt trắng ngần không tỳ vết, mái tóc mây đen dài, trên gấn vô số trang sức cao quý. Mắt phượng, mày ngài, cặp môi đỏ mọng đầy mị nhãn. Nữ nhân toàn thân vận một bộ y phục đỏ, chất vải thêu vô cùng tinh xảo, cầu kì lạ mắt. Thêm nữa, loại vải này dường như là vật sống, thi thoảng lại uốn lượn như ngọn lửa đang cháy. Điều khiến đám người giật mình nhất, đấy chính là việc nam nhân trẻ tên Minh Tiến nọ - lúc này đang gối đầu lên đùi nàng mê man, khuôn mặt trắng bệch đầy mệt mỏi. Y không còn là hình dáng Long Nhân mà đã trở lại bộ dạng con người. Toàn thân dường như không còn y phục, được che đậy bởi phần đuôi váy dài của nữ nhân áo đỏ. Nữ nhân áo đỏ liếc mắt nhìn một lượt cả hai phe, sau đó chỉ im lặng mà cười nhẹ. Nàng dường như không hề quan tâm tới những ánh mắt kì quái này.

Tuệ Hải giật mình, trầm ngâm, lúc này đầu y đang như lạc trong sương mù không có lời đáp. Nữ nhân kia là ai? Tại sao lại thần nhiên để Minh công tử gối đầu trên đùi mình? Tại sao nữ nhân nọ giờ này mới xuất hiện? Nếu đã cùng phe, vậy tại sao không giúp đỡ Minh công tử ngay từ đầu mà giờ mới xuất hiện?... Những câu hỏi này, không chỉ riêng y mà tất cả những kẻ có mặt nơi đây đều có ý nghĩ tương tự. Đám nam nhân không khỏi một phen hiếu kì, lại thấy nhan sắc tuyệt thế thoát tục của nữ nhân áo đỏ thì lại càng mờ mờ lung lung. Đám nữ nhân thì len lén liếc nhau, trong ánh mắt hiện lên sự tò mò cùng ghen tỵ. Tuệ Hải gật đầu, đang định bước tới thì một thanh âm khàn khàn cất lên cất ngang ý định ấy của y.

- Người là ai, tại sao lại bảo hộ cho hắn?

Viễn Sơn hỏi, y khẽ vươn vai mà cười trước ánh mắt kinh dị của tất cả mọi người. Y liếc mắt một hồi, sau đó cười tà mà nói.

- Nhan sắc hiếm có, tốt nhất nên chấp nhận đi theo ta, ta sẽ tha cho tên tiểu tử này một mạng. Ha ha ha...!

Nữ nhân áo đỏ hơi cau mày, ngọc thủ khẽ hươ lên không, lập tức trên tay nàng xuất hiện một cây quạt xếp lớn. Cây quạt đặc biệt cầu kì tinh xảo, trên thân khảm nạm vô số đá quý nhiều màu, đầu mũi quạt dường

như là lông Công dát vàng. Nhưng không, theo con mắt của Viễn Sơn, đây là lông đuôi Thần thú, và chúng không phải thuộc loài Công.

- Pháp bảo Thần cấp? Không ngờ người cũng là kẻ tu tiên... Hà hà hà, càng tốt... Mau lựa chọn đi, mỹ nhân...

- Vô sỉ!

Không ít nữ nhân của cả hai bên cất tiếng, Viễn Sơn thấy vậy thì chỉ cười. Hắn vừa thành công tiến cấp tới Nguyên Anh Kỳ, những kẻ này y chưa coi lọt vào mắt. Nữ nhân áo đỏ khẽ lắc đầu, một chất giọng ngọt ngào mà kiêu mị cất lên đầy ý than thở.

- Ai... thật là có mắt không trông, ta không muốn những tay cũng không được a!

Quạt xếp khẽ phẩy nhẹ, một luồng đao lửa từ không trung tụ lại, lao thẳng tới phía Viễn Sơn. Y thấy vậy thì cười nhạt đầy ý coi thường.

- Ta đã đạt tới Nguyên Anh, chiêu thức này đâu đáng coi vào...

Chữ “mắt” chưa kịp nói nốt, chỉ thấy đầu y đã lìa khỏi cổ. Thân hình không đầu ấy đổ ập xuống, hóa thành một đám lửa lớn phừng phừng bốc cháy. Cả hai phe nhất thời im lặng như tờ, ánh mắt đầy co rút. Chỉ một cái phẩy quạt đã mất mạng, chiêu thức này quả có sức áp bức khủng bố. Viễn Sơn mạnh thế nào, chắc ai ai cũng rõ. Nhưng nữ nhân này chỉ phẩy quạt đã lấy đi đầu Viễn Sơn, vậy thì sức mạnh của nữ nhân này khủng khiếp tới đâu?

- Minh Tiến, Minh Tiến... chàng, chàng mau tỉnh dậy đi!

Tiểu Sương vừa hồi tỉnh, trông thấy cảnh tượng trước mắt thì ngạc nhiên, trong đầu hiện lên ý ghen tuông mà nói lớn, chạy nhanh tới. Nữ nhân áo đỏ cau mày, quạt xếp lại khẽ phất, lập tức một bức tường lửa chặn đứng hướng chạy tới của Tiểu Sương. Ánh mắt đẹp ấy lạnh lùng chiếu tới nàng mà hỏi.

- Không được tới đây, hãy để yên cho y trị thương... Mà cô là ai?

- Ta... ta... Ta là Lưu Sương, là người có hôn ước với chàng ấy!

Tiểu Sương run rẩy nói, trán ứa ra mồ hôi lạnh. Nàng vừa rồi chỉ cần bước thêm một bước, lập tức táng mạng với bức tường lửa nọ. Nữ nhân áo đỏ cau mày, khẽ đặt tay lên trán Minh Tiến, sau đó kì quái nhìn sang mà hỏi.

- Y không phải người Hoa Hạ này, y tới từ U Châu. Tại sao một nữ phạm nhân Hoa Hạ lại có thể có đính ước với một tu tiên giả U Châu?

-...U Châu... U Châu nào ta không cần biết, ta chỉ biết một điều là ta có hôn ước với chàng ấy. Mị Cốt trong ta chọn chàng ấy, ta cũng chọn chàng ấy. Phiền cô nương giao chàng ấy cho ta, nam nữ thụ thụ bất tương thân. Lúc này không phải rất ủy khuất cho danh tiết của cô hay sao?

Tiểu Sương nói, giọng điệu cứng rắn hướng tới nữ nhân áo đỏ. Nữ nhân áo đỏ nghe thấy vậy thì đưa quạt lên che miệng mà cười, sau đó thản nhiên nói.

- Ai...! Một cô nương cứng rắn... Cô yên tâm, không cần lo cho ta. Chúng ta là Tu Tiên giả, cách sống khác với phạm nhân như cô!

- Dù gì cũng mau trả lại chàng ấy cho ta, để ta trị thương cho chàng ấy. Bản thân ta biết y lý, mong cô nương trả người!

Tiểu Sương cau mày nói, tại nàng nhận ra sự nhấn mạnh từ “chúng ta” trong câu nói của nữ nhân áo đỏ khiến máu nàng như sôi lên. Vì thế không chịu lui, cứng rắn đáp lại. Nữ nhân áo đỏ lại cười khúc khích một hồi, ánh mắt khẽ đảo mấy vòng mà đáp.

- Ai... nam nhân này ta thích, nhất định không trả!

- Cô... cô...!

Tiểu Sương bặm môi nói, bực tức khiến mặt nàng đỏ phừng lên, dậm dậm chân tại chỗ cứ như thể mặt đất kia chính là nữ nhân áo đỏ. Nữ nhân áo đỏ nghe vậy thì cười lớn hơn, nhưng sau đó chợt dừng lại khi một thanh âm nam nhân ngắt quãng vang lên.

- Muội ngốc... đừng lo cho ta. Vị cô nương đây chỉ có ý tốt, muốn dùng chân lực... để giúp ta hồi phục bản thân... Muội cần trọng kéo trúng kế khích tướng...

Minh Tiến cố nhòe đầu lên nói, hần vốn đã tỉnh lại từ lúc nữ nhân áo đỏ đoạt mạng Viễn Sơn. Chỉ là àng ta đã dùng một chú pháp gì đó phong bế thân thể hần, khiến hần chỉ có thể nghe mà không thể đáp. Nữ nhân áo đỏ cười nhẹ, ánh mắt lườm tới hần sau đó làm ra một động tác mà không ai ngờ tới. Đó là nàng nâng đầu hần lên, áp mặt mình tới sát mặt hần. Tiểu Sương hai mắt tốt sầm lại, ngắt đi. Minh Tiến cau mày, lắc người né tránh khuôn mặt ấy. Hành động của hần khiến nữ nhân áo đỏ cười khúc khích một hồi nữa, ngón tay điểm nhẹ lên trán hần mà nói.

- Xem người kia, thật là...

Ngân quang từ thân thể hần lóe lên, biến lại thành hình dáng Long Nhân. Nữ nhân áo đỏ trong mắt hiện lên sự bất mãn, kéo lại đuôi váy mà hừ lên một tiếng. Minh Tiến thoáng cau mày, nhưng cuối cùng vẫn nhún nạy lại, cúi đầu nghiêm trang bái lễ nàng.

- Đa tạ cô nương cứu mạng, xin nhận của ta một lễ!

- Thôi khỏi, nhận lễ của người để sau này đi. Tới khi người và muội muội ta thành thân tính cả một thể!

Nữ nhân áo đỏ đứng lên, khoát tay nói. Minh Tiến nhất thời ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi.

- Muội muội?... Là ai, cô nương có nhầm người hay không?

- Nhầm cái gì đây à? Người không phải có tình ý với Bạch Hổ hay sao? Chẳng lẽ lại chưa từng gặp qua muội muội của ta? Hay là vị Huyền Hồ Nữ nọ mê hoặc người mất rồi?

174. Chương 174: Hỏa Phụng Hoàng

Nữ nhân áo đỏ cau mày nói, gấp lại cây quạt xếp mà nhìn tới hần. Nàng khẽ đứng lên, bước tới sát trước mặt hần, ánh mắt ấy chiếu thẳng tới mắt hần. Minh Tiến hơi ngẩn ra, sau đó hiểu kì hỏi lại.

- Người cô nương nói... có lẽ nào là Ngân Nguyệt và Bạch Hổ? Vậy... vậy muội muội của cô nương là ai? Thật sự là tại hạ chưa từng gặp. Nếu để nói gặp mặt Tiên thú thì ngoài hai nàng ấy và cả cô nương lúc này, tại hạ chưa gặp ai cả!

- A... thật sự chưa gặp ai ngoài hai người kia? Thanh Long – Tử Hàm, Chu Tước – Bạch Quế Chi, Huyền Vũ – Hạ Lan. Người chưa từng gặp họ?

Nữ nhân áo đỏ hoảng hốt hỏi, ánh mắt đầy lo lắng nói. Minh Tiến lắc đầu, vẫn giữ thái độ cung kính đáp.

- Thật sự chưa từng gặp qua!

- Ai... Thôi được, ta cũng không truy cứu việc này. Nhưng người nên nhớ, không bao giờ được phụ bạc muội muội Quế Chi của ta. Bằng không đừng trách ta vô tình!... Ta cũng nói luôn cho người biết, ta là tỷ tỷ của nó, Hỏa Phụng – Bạch Mỹ Hà! Mà thôi, không hàn huyên nữa, sau này rồi tính tiếp. Ta nhìn người dường như vẫn đang mong muốn điều gì đấy, mau nói ra đi!

Minh Tiến gãi gãi đầu, ấp úng nói.

- Tỷ tỷ, năng lực của tỷ rất mạnh, thân thể đệ thương nặng như vậy mà vẫn có thể lành lặn. Trong lời đệ, đệ tưởng như đã chết mà được hồi sinh. Tỷ có thể hay không...

Bạch Mỹ Hà lắc đầu, xoay người nhìn về phía trước mà nói.

- Ta có thể bảo vệ người, nhưng không thể giúp đỡ người phạm. Đây là thiên ý, uống hồ, những người kia hồn đã sớm rời khỏi thân thể, linh phách cũng đã sớm tan biến. Thật sự vô phương cứu chữa!

Minh Tiến im lặng, ánh mắt nhìn tất cả không gian xung quanh. Bao nhiêu thi thể yên lặng nằm đó, ngổn ngang, u ám... Hắn khẽ cắn môi, lắc đầu bất lực, miệng khẽ tụng niệm phật ngôn. Mọi hành động của hắn đều không qua khỏi mắt nữ nhân áo đỏ, nàng ta khẽ gật đầu, ánh mắt cũng nhìn lướt qua xung quanh một lượt.

Để cứu người, nhất là với Tiên Thú phụ trách Độ Kiếp như nàng không khó, chỉ có điều luật lệ Linh Giới nghiêm ngặt, không cho phép động chạm tới phạm nhân. Nếu tất cả ở đây đều là tu tiên giả, có lẽ sẽ khác. Bạch Mỹ Hà khẽ vươn tay, để lộ ra cánh tay trắng ngần, quạt xép khẽ phẩy nhẹ. Tức thì từ những thân thể người đã chết, một điểm sáng nhỏ màu hồng dần dần xuất hiện, từ từ lơ lửng bay trên không. Nàng khẽ phẩy nhẹ quạt xép, lập tức chúng như pháo thăng thiên, lao vút lên trời cao rồi tan biến. Chỉ duy nhất, phía bên kia, nơi chín nữ thanh y được Minh Tiến xếp lại không hề xuất hiện đốm sáng ấy.

Minh Tiến càng tụng niệm lớn hơn, hắn có thể thấy những điểm hồng nọ chính là linh hồn của những người đã mất, vì thế tiếng tụng kinh lại càng mau hơn. Không gian thoáng chốc im lặng, đầy thanh tịnh. Mọi người nhìn theo những điểm sáng ấy, trong lòng cảm thấy thư thái hơn, khe khẽ thở nhẹ. Cho tới khi tất cả tan biến hết, ánh mắt tất cả đều tập trung tới chín nữ nhân nọ bởi họ là những người duy nhất không hề xuất hiện điểm sáng. Minh Tiến lòng mảy may cau lại, lại thấy Bạch Mỹ Hà miệng khẽ mấp máy thì ngạc nhiên, sau đó mỉm cười mà hỏi lại.

- Tỷ tỷ...

- Ta biết người muốn nói gì, họ mặc dù ý niệm muốn báo ơn mãnh liệt, Linh Phách nhất định không rời khỏi thể xác. Xong có điều ta không thể làm trái Linh Quy!

- Vậy phải làm thế nào? Mong tỷ tỷ chỉ dạy!

Hắn cung kính nói, ánh mắt thập phần tha thiết khiến nàng cau mày, phẩy quạt mà nói.

- Hừ, không lẽ người có tình ý với họ?... Cũng phải nha, chín nữ nhân kia cũng vào hàng quốc sắc thiên hương... Hừ, người quả thật có con mắt lược mỹ, Minh Tiến à!

Minh Tiến đang trong tư thái cầu xin, nghe thấy những lời ấy thì đột ngột thay đổi thái độ tới trợn mắt, hắn gắng giọng.

- Hừ, ta tôn trọng tỷ thì ít nhất tỷ không nên chế diễu ta. Ta với họ chẳng hề có quan hệ gì hết, nhưng họ vì tổn thương ta mà tự tận để tạ tội, nay ta sống lẽ nào lại thờ ơ với họ? Nếu tỷ không giúp được, xin tránh ra. Ta không phải kẻ vô tình, có ân không báo, có nghĩa không đáp!

Hắn khoát tay nói, sau đó chậm rãi tiến tới nơi chín thi hài kia, phủ phục xuống đất, im lặng. Đám người phe bạch y hộ vệ tuy không hiểu vì sao hắn làm vậy, lại thấy nữ nhân áo đỏ nọ trên mặt không động thanh sắc thì ngạc nhiên. Có một ai đó đột nhiên quỳ xuống, tiếp theo đó là hai ba người, rồi năm sáu người... Tất cả dường như bắt chước Long Nhân nọ, cúi lạy chín thi hài ba lạy.

Minh Tiến sau khi lạy xong, hắn xếp bằng, thở dài mà nói.

- Các vị, tại hạ với các vị không thù không oán. Các vị vì tại hạ mà lại tự tước đi sinh mạng mình, tại hạ thật sự vô cùng hổ thẹn. Có điều, thiên địa bất nhân tâm, tại hạ thực sự không thể cứu các vị, thật xấu hổ. Vậy xin ít nhất có thể đưa tiền các vị tới miền cực lạc, kiếp sau xin báo ân!

Hắn nhắm mắt, tay bắt phật thủ, miệng bắt đầu tụng niệm. Phạn âm theo chất giọng trầm nặng cùng thanh âm nghiêm trang của hắn nhanh chóng lan đi. Đồng thời, dưới chín thi hài nọ đã xuất hiện chín đài sen màu hoàng kim lớn, kim quang lập lòe phát sáng, dần dần hóa thành những ngọn lửa đỏ. Hắn đang định mai táng cho chín người.

Nữ nhân áo đỏ càng cau mày, nàng cảm thấy tên nam nhân – Long Nhân trước mặt nàng quả thật có một không hai. Khác hẳn với đám Long tộc, kẻ này dường như một kẻ lạc loài. Bạch Mỹ Hà thở dài, nhưng trong lòng lại dâng lên một ý niệm vui vẻ. “Nam nhân này nặng tình, nặng nghĩa như vậy, chắc chắn y sẽ đối tốt với mọi người...”. Bạch Mỹ Hà chợt phát tay, thổi tắt những đài sen lửa nọ, thở dài mà nói.

- Người rút cuộc định cứu người hay giết người?

Minh Tiến mở mắt, trên khuôn mặt ấy, những tia sáng lạnh lẽo chiếu tới nàng khiến nàng hơi giật mình. Nàng vội vàng né tránh, hạ giọng nói.

- Có cách để cứu họ. Có điều, người sẽ chịu rất nhiều thiệt thòi, thậm chí là phé đi tu vì bản thân!

- Cứu người còn hơn xây tháp phù đồ, tỷ mau nói đi!

Hắn nói, thanh âm đã phần nào hòa hoãn hơn. Bạch Mỹ Hà khẽ cười, nhìn tới hắn mà hỏi.

- Ta hỏi người, trên thân thể Long tộc, nơi đâu là cảm kỷ động tới nhất?

Tất cả đương trường nghe xong thì thoáng ngẩn người, đám nam nhân thì gãi gãi đầu, có kẻ đoán là râu; có kẻ cho là sừng, là mắt. Đám nữ nhân thì len lén liếc nhau, hai má đột nhiên đều đỏ hết lên. Bạch Mỹ Hà thấy vậy thì phì cười khúc khích. Tuệ Hải im lặng, sau đó đột ngột nói.

- Vấy ngược!

- Không sai, người quả thật có chút nhãn lực hơn người!

Nữ nhân áo đỏ vươn ngón cái hướng tới Tuệ Hải, ánh mắt đầy ý tán thưởng. Tuệ Hải tuy là tăng lữ, nhưng trước sắc đẹp này cũng vội vã cúi đầu che đi sự bối rối trên mặt. Y len lén nhắm lại kinh phạt, sau đó chậm rãi nói.

- Tiên tử quá khen, quá khen... Chỉ là sư phụ ta đã từng dạy vài bộ quyền pháp, lại vô tình trò chuyện với ta về Long Thần. Chỉ là nhớ lại chuyện xưa, thật không có chút nhãn lực như tiên tử nói đâu. A di đà phật!

- Dùng vấy ngược, gia tăng thọ mệnh cho họ. Có điều mất đi một lượng lớn vấy ngược, người sẽ mau chóng lâm vào trạng thái suy yếu, không khác gì kẻ phàm. Tu vi hay vị giai thì ta không nắm chắc, người thật sự muốn ta giúp?

-Được, phiền tỷ động tay!...

Vấy ngược của rồng, cũng như đuôi của mèo hay hồ ly, đều là vị trí yếu hại. Bất cứ thương tổn nào đều gây ra sự suy nhược không thể nói trước. Người ta hay nói, mèo hay hồ ly có chín đuôi, tức là có chín mạng, mất một mạng là mất một đuôi. Rồng cũng tương tự như vậy, mất đi một phiên vấy ngược, chính là mất đi một phần sinh mệnh...

Từ Tứ Tiên Sơn, vô số người ồ ạt nối theo nhau xuống núi. Cưỡi ngựa, đi xe hay thậm trí là chạy bộ đều có cả. Nhưng chưa đầy một phần mười là những người cưỡi ngựa cùng với ba cỗ xe ngựa đi phía trước; phía sau là một vài cỗ xe khác với vô số bạch y hộ vệ bao vây xung quanh. Cuối cùng, đi đằng sau cùng là vô số nữ nhân trẻ tuổi, dịu dặt, nâng đỡ nhau đi xuống. Đoàn người khi tới chân núi thì tách ra, đoàn người ngựa thì rẽ về hướng Nam, nhằm hướng Thanh Điền đi mau. Đoàn bạch y thì hộ vệ chiếc xe ngựa còn lại chạy nhanh về phía hoàng cung. Còn đám nữ nhân thì tản ra, hướng về phía trong thành, rào bước đi tới. Cùng lúc ấy, trên đỉnh Tứ Tiên Sơn chợt cất lên một thanh âm lãnh lút, sau đó là một quang ánh sáng đỏ lao vút lên trời xanh, bỏ lại Tứ Tiên Sơn trong biển lửa đỏ ngập trời...

Trong chiếc xe ngựa đang được đám bạch y bảo vệ, một bàn tay nhỏ bé khẽ vén rèm, một gương mặt tuy xanh xao nhưng không làm giảm đi sự khả ái khẽ nghiêng đầu nhìn về đám bụi mù phía sau. Thập Tam Công Chúa Gia Trinh thở nhẹ mà hỏi bằng giọng.

- Người đi rồi, tại sao Lan tỷ không giữ người ta ở lại để cảm tạ?

- Muội muội không được nói năng hồ đồ, tính mạng con người quan trọng. Uống hồ y đang trọng thương như vậy...

- Hi hi, nếu được thì muội dám cá tỷ tỷ nhất định sẽ lưu người ta lại nha. Nhìn tỷ lúc được y cứu xem, hi hi hi...

- Không được nói linh tinh, người không nhìn thấy y vốn không phải người phàm như chúng ta sao?

Liễu Lan bất chợt gay gắt nói, giọng điệu rõ ràng mang theo chút bức bối, nóng nảy. Không rõ là do nàng đang cảm thấy xấu hổ vì Gia Trinh nói trúng nội tâm của mình, hay là nàng đang thực sự bức bối vì hắn

lúc trước thân nhiên với bái lễ của nàng. Nàng là ai? Liễu Lan công chúa – công chúa được sủng ái nhất của Chu Nguyên Chương. Đám nô tài, tì nữ hay thậm trí cả đám hoàng thân quốc thích cũng tôn vinh nhan sắc nàng so với tứ tài nữ trong kinh thành đầu kém, thậm trí còn có phần vượt trội hơn. Tuy thân hình nàng không thực sự quá thu hút nam nhân, bù lại nàng có khuôn mặt vô cùng khả ái với cặp mắt tròn đầy mị hoặc. Nàng tin tưởng rằng, với những điều ấy nàng có thể làm xiêu lòng bất cứ nam nhân nào. Nhưng có vẻ lần này nàng đã nhận ra bản thân mình đã nhầm. Vẫn còn có nhiều nữ nhân xinh đẹp, mỹ lệ hơn nàng, phong thái mị hoặc hơn nàng. Vẫn còn có nam nhân có thể thoát khỏi mê nhân mà nàng cố ý tạo ra...

175. Chương 175: Dục Hỏa Trùng Sinh

Liễu Lan đột ngột gay gắt khiến Gia Trinh sợ hãi, im lặng. Trong lòng lại thầm mừng tượng lại khung cảnh kì quái nọ tại sân lớn của Tứ Tiên Sơn.

Trong ngục tối, cánh cửa im ỉm bao lâu đột ngột được đẩy ra, kèm theo đó là vô số bóng áo trắng cùng với ánh nắng chiếu tới khiến tất cả mọi người đều hoa mắt. Nhưng lát sau không ai bảo ai đều run rẩy, kinh sợ. Những ngày qua, cứ một vài ngày lại có kẻ tới mang những thiếu nữ khác rời khỏi nhà ngục. Nếu có ai đó may mắn trở về, cũng là người chỉ còn chút hơi tàn. Vì vậy, mỗi lần cánh cửa nọ được đẩy ra, là một lần trái tim những nữ nhân này như ngừng đập. Là một lần tử thần đang gõ cửa lối kéo họ.

Nhưng lần này thì khác, đám bạch y kia tiến thẳng tới phòng ngục nơi giam giữ Gia Trinh và Liễu Lan, phủ phục mà nghiêm trang nói.

- Cẩm Y Vệ tới cứu giá chậm trễ, mong nhị vị công chúa thứ tội!

Hai nàng thoáng ngẩn người, lại dụi mắt mà nhìn cho thật kĩ, những bạch y này chẳng hề giống Cẩm Y Vệ chút nào cả. Hai nàng là công chúa, đương nhiên cũng ít nhiều nhìn thấy họ. Xong y phục lúc này khiến cả ngại nghi ngờ, còn trần chừ chưa quyết định. Người vừa nói nọ dường như nhận ra ánh mắt nghi hoặc của cả hai nàng, trên mặt thoáng bối rối, sau đó cúi đầu mà nói, giọng điệu vô cùng thành khẩn.

- Khái bẩm hai vị công chúa, bọn thuộc hạ vì phải giả trang gia nhập Tứ Tiên Sơn nên mới ăn mặc như thế này. Kính mong hai vị đừng kinh động!

Sau đó ý đứng dậy, khoát tay hét lớn.

- Cứu tất cả người ra!...

Cùng lúc ấy, nơi giả sơn, cánh cửa ngục thất bí mật được đám nhân sĩ vô lâm đẩy ra. Vài cây đuốc lớn đã được thắp lên, ánh lửa vàng vọt chiếu sáng thông đạo tối om, chiếu rõ vô số căn phòng đá có song sắt. Bên trong mỗi phòng giam đều có vài người đang bị cầm cổ, trên mặt tỏ rõ vẻ mệt mỏi. Tuệ Hải trầm giọng.

- Mở cửa, cứu người!...

Hai đoàn người lũ lượt kéo nhau ra khỏi những căn phòng ngục, theo lối sân lớn mà đi ra. Không ai nói với ai câu nào, chỉ có những ánh mắt len lén liếc nhau, những thanh âm nức nở của nữ nhân, đôi lúc lại là những câu chửi thề, những tiếng tụng niệm khe khẽ... Tất cả mau chóng tiến tới khoảnh sân lớn.

Lúc này, Minh Tiến đang im lặng đứng đó, trước mặt hắn chính là chín nữ nhân Ô Nha Ty. Hắn khẽ hít vào một hơi, nhắm mắt lại, nói.

- Tỷ, xin tỷ giúp đỡ!

Bạch Mỹ Hà thở dài nhẹ, nàng vén ống tay áo, sau đó vươn ngọc thủ tới sau sống lưng hắn. Bàn tay khẽ vuốt lên sống lưng hắn, nhẹ nhàng đẩy hắn ngồi xuống. Minh Tiến để nàng ta điều chỉnh tư thế, sau đó lập tức nhắm mắt nhắm lại Vô Thần. Chỉ trong chốc lát, thân hình hắn đã được bao bọc bởi vô số kim tự phạm ngôn. Những hình ảnh ấy đập vào mắt đám người vừa được cứu mạng khiến tất cả đều im

lặng xuất thần, ánh mắt đầy nghi hoặc cùng phức tạp chiếu tới phía trước. Trong cả hai đoàn người, có ai đó đột ngột lên tiếng.

- Sư phụ, đây là người đã hỗ trợ chúng ta tiến công Tứ Tiên Sơn!...

- Khỏi bầm hai vị công chúa, người trước mặt chính là kẻ trợ giúp chúng ta giải cứu hai vị!...

Ánh mắt đám đông thoáng chốc biến hóa, trên từng khuôn mặt đều ánh lên sự cảm kích vô cùng. Kèm theo đó lại là sự sùng bái cùng cực, không ai bảo ai đều tự nhủ thầm trong lòng. “ Đây là thần tiên cứu mạng cho ta!”....

- Ta bắt đầu đây!

Bạch Mỹ Hà nhỏ giọng nói, bàn tay khê lướt nhanh trên sống lưng hắn, sau đó đột ngột nắm lấy một phiến lân vảy lớn mà giật mạnh. Lập tức thân hình hắn rung lên từng chập như kẻ lên cơn động kinh, thanh âm tưng nệm trên miệng hắn thoáng chút biến hóa, nhưng sau đó lại trở lại như bình thường. Trán hắn lúc này ứa ra mồ hôi, chảy ròng ròng trên mặt. Bạch Mỹ Hà cầm miếng lân vảy ngũ sắc trong tay, trong lòng không khỏi cảm thán một hồi. Nàng nhẹ nhàng bước tới trước mặt một thi thể nữ thanh y, đặt miếng lân vảy lên trán người chết.

Cứ tiếp tục như vậy, lần lượt chín miếng lân vảy ngũ sắc được bàn tay trắng ngần ấy rút khỏi sống lưng Minh Tiến để đặt lên trán chín nữ thanh y. Mỗi lần lân vảy được nhổ ra, người xung quanh đều không khỏi cảm thấy đau xót mà nội tâm kêu than thay cho hắn. Hắn vẫn im lặng như không hề hấn gì, miệng nhắm Vô Thần, chỉ có điều ai ai cũng thấy rõ, khóe miệng hắn đã xuất hiện máu tươi; nơi trán hắn mồ hôi vã ra như tắm; thân hình hắn càng lúc càng run rẩy, khuôn mặt dần dần tái xanh rồi trắng bệch như xác chết trôi. Miếng lân vảy thứ chín được nhổ ra, cũng là lúc hắn phun ra một ngụm máu lớn, thân hình tọa thiền ấy như muốn ngã sập ra nền sân đá. Nếu như không phải nữ nhân áo đỏ nhanh tay giữ lấy hắn, chỉ e hắn đã ngã thật.

Tiểu Sương không biết từ lúc nào đã hồi tỉnh, lúc này vội vàng chen qua đám người mà lao tới bên cạnh hắn. Trên khuôn mặt đẹp ấy giờ tái nhợt, nước mắt như mưa. Nước mắt rơi cả lên mắt, lên miệng hắn, hắn khê mở mắt, bàn tay móng vuốt nọ cắn trọng vuốt ve má nàng, tựa hồ như sợ làm nàng bị thương. Minh Tiến khẽ cười nhẹ.

- Ta không sao, mọi người đừng lo... Tỷ, việc còn lại phiền tỷ...

Nữ nhân áo đỏ gật đầu, để Tiểu Sương đỡ hắn, buông lại một câu.

- Chăm sóc cho y thật tốt, mọi việc để ta. Kiểm cho y một bộ y phục mới đi!

Tiểu Sương thoáng ngẩn ra, chưa hiểu ý nàng. Chợt thấy ánh ngân quang lóe lên trước mắt, sau đó tan biến. Long nhân trước mặt nàng biến mất, thay vào đó là thân hình trần như nhộng của hắn khiến nàng đỏ mặt mà a lên một tiếng khe khẽ. Các nữ nhân khác thấy vậy đều kinh ngạc tới há hốc miệng, sau đó đều là mặt đỏ lựng mà quay đi hướng khác. Một tấm áo cà sa lớn được một vị sư mang tới, coi như tạm đủ che thân thể trần của Minh Tiến.

Tuệ Hải từ trong đoàn người vừa thoát ngục chạy nhanh tới, trên mặt vừa mừng vừa lo, vội đỡ tay hắn mà dìu xuống một cái đỉnh đồng đổ nghiêng để hắn ngồi nghỉ, mặt khác y đảo mắt xung quanh, lo tìm kiếm cho hắn một bộ y phục tươi tắn.

Cũng may cho hắn, có một vài người mang theo y phục để giả trang, vì vậy chỉ thoáng chốc là Tuệ Hải kiếm đủ y phục cho hắn. Chỉ có điều, thân hình hắn khá cao lớn, không phải y phục nào cũng vừa nên mỗi bộ hắn chỉ lấy được một món. Cái áo của một nhà sư, bộ quần của một đạo sĩ... Tóm lại là y phục tuy lộn xộn, chẳng ra đâu vào đâu nhưng cuối cùng cũng coi như tươi tắn. Tuệ Hải khẽ mỉm cười nhìn hắn, còn Tiểu Sương và một số nữ nhân gần đó đều là iệng phì cười khúc khích không thôi. Minh Tiến mặc dù mỗi mệ, nhưng đứng trước tình huống quái đản này cũng không khỏi mặt đỏ lên như trái gấc.

Liều Lan và Gia Trình tách đoàn người bước tới phía hắn cảm tạ, ngay sau đó là sáu bảy người, đủ loại y phục cũng tới bái tạ hắn. Nhưng hắn chỉ mỉm cười mà lắc đầu, ánh mắt lại chăm chú nhìn về phía trước.

Chín đoàn lửa đỏ hừng hực bốc cháy, thiêu rụi chín thân thể nữ nhân giữa sân, chỉ duy nhất có những phiến vảy ngũ sắc nọ là còn nguyên, ánh ngân quang vẫn không ngừng tỏa sáng. Bạch Mỹ Hà hướng tới đám bạch y hộ vệ nói lớn.

- Chuẩn bị y phục cho họ đi chứ!

Đám bạch y tròn mắt, dùng ánh mắt kì quái chiếu tới nàng. “Không phải người đã thiêu họ ra tro rồi hay sao? Sao lại còn cần tới y phục?...”. Nhưng chỉ chốc lát là họ im bật, bởi ngọn lửa đỏ nọ sau khi tắt đi, không bao lâu dị biến phát sinh.

Chín miếng lân vảy nọ đột ngột tan biến, trở thành những đám bụi ngũ sắc, lơ lửng trong không trung, sau đó đột ngột tụ lại, biến thành một khối cầu nhỏ. Từ trong khối cầu ấy, người ta nghe thấy những thanh âm rất bé... Thịch thịch, thịch thịch...

Không ai bảo ai mà tất cả đều im lặng, lắng nghe thanh âm kì quái nọ. Thanh âm ấy càng lúc càng lớn, kèm theo đó là những đám tro cốt đột ngột bay lên, bao bọc lấy đám khói ngũ sắc. Đột nhiên chúng lóe sáng mạnh mẽ, khiến cho đám người vội vàng nhắm tịt mắt lại. Cho tới lúc mở mắt ra, cảnh tượng trước mắt khiến tất cả cứng đờ lưỡi, thậm chí ngay cả Minh Tiến cũng không ngoại lệ. Tất cả chín nữ thanh y thân thể đều nguyên vẹn xuất hiện như còn sống, hai cánh tay tự vất chéo, ôm lấy hai vai. Đôi chân co lại, tựa như tư thế một đứa trẻ sơ sinh. Bạch Mỹ Hà lúc này mới cười, lại nhắc nhở.

- Còn chưa chuẩn bị y phục cho họ?... Dự hỏa trùng sinh, khi sinh mạng kết thúc, cũng là lúc sinh mạng bắt đầu. Chết hóa thành cát bụi, từ cát bụi lại sinh ra sự sống mới... Đây là nguyên tắc của loài Hỏa Phụng chúng ta!

Từ trong đám bạch y, có chín nữ nhân bước tới, trên tay họ là những tấm vải lụa lớn màu trắng. Chờ cho tới khi chân chín nữ nhân chạm đất, họ vội vàng vươn tay nhanh chóng dùng vải lụa che kín lấy thân thể họ. Chín nữ thanh y lần lượt mở mắt, sau đó là a lên một tiếng kinh ngạc trước ánh mắt của cả ngàn người đang chiếu tới họ. Bạch Mỹ Hà cười nhẹ, quay lưng về phía cả chín người, mắt hướng tới Minh Tiến mà nói.

- Mọi việc đều đã xong, ta nên đi thôi!

- Đa tạ tỷ tương trợ!

- Không cần đa lễ, cố gắng tĩnh dưỡng đi... À, đúng rồi, có thứ này cho người!

Nàng ta vươn tay, rút trong ống tay áo ra một miếng ngọc giản đưa tới. Hắn khẽ gật đầu cảm tạ, đón lấy. Cùng lúc ấy, chín nữ thanh y được chín nữ bạch y đỡ tới trước mặt hai người, phủ phục mà bái tạ.

- Đa tạ hai vị thần tiên cứu mạng, ơn này không biết lấy gì báo đáp xin nhận lấy của chúng ta một lễ!

Nguyệt Nga lên tiếng, sau đó vội vàng cúi xuống định bái tạ, nhưng một luồng gió kì quái đột nhiên xuất hiện, ngăn cản hành động của chín người. Bạch Mỹ Hà lắc đầu.

- Mạng các người là do hần cứu, không phải do ta cứu. Nếu như hần không dùng sinh mạng hần đánh đổi, ngay cả ta cũng không có cách cứu các người. Đừng bái tạ ta!

Ánh mắt của chín người lại hướng sang phía hần, Minh Tiến thấy vậy chỉ cười xòa, lắc đầu. Đột nhiên hần ho lên một hồi, cảm giác trong họng như bỏng rát, thân hình lảo đảo như kẻ quá chén. Tiểu Sương vội vã đỡ lấy tay hần, bàn tay trắng của nàng vươn tới nắm lấy tay hần. Chỉ thấy toàn là một màu đỏ tươi của máu. Nàng run rẩy, vội vã hỏi.

- Chàng... chàng không sao chứ?

Hần chỉ lắc đầu, trên mặt lúc này càng lúc càng xám xịt, mặt cắt không có một chút huyết sắc. Bạch Mỹ Hà cau mày, bước tới ấn nhẹ lên trán hần khiến hần lâm vào hôn mê, sau đó nhìn quanh tất cả một lượt mà nói.

- Tất cả lập tức rời khỏi đây, việc hôm nay tốt nhất coi như chưa từng nhìn thấy, kéo mang họa sát thân. Còn nơi này... Để ta xử lý!...

176. Chương 176: Mười Đạo Thánh Chỉ

Sau khi đoàn người rời đi không lâu, Tứ Tiên Sơn chìm trong biển lửa ngập trời. Dưới chân núi, có một thân ảnh áo trắng lao như bay tới, hai ống tay áo dài bay lật phật trong gió. Bóng trắng vun vút lao tới, lấp lờ mờ ảo như một bóng ma. Khi tới trước khuôn viên sân lớn thì dừng lại.

Người mới tới là một bạch y, mái tóc dài xoa ra che mắt khuôn mặt, điều khiến người ta kinh hãi chính là mái tóc y bạc trắng, và y cụt cả hai tay. Bạch y hướng mặt nhìn tới những lầu các chìm trong biển lửa, thở dài cảm thán.

- Xem ra ta đã đến muộn!...

Hoàng Cung, Ngự thư phòng. Nguyên Chương lúc này sắc mặt biến ảo, lúc xanh lúc trắng, không rõ là đang bức bối hay đang lo sợ. Phía dưới, vô số quan viên, đại thần đang đứng cúi đầu im lặng, trên mặt lộ ra nét kinh nghi bất định, len lén nhìn tới phía Nguyên Chương. Tất cả không gian đều ánh lên sự trầm mặc, ngoại trừ duy nhất một người – Hoa Vinh.

Trên bàn phủ gấm vàng, một chồng lớn những tấu thư đang được bày lên. Cạnh đó là một cuộn lụa vàng, bên ngoài còn có chút máu đỏ loang ra, được che đậy bên trên bởi một tấm lụa vàng khác. Nguyên Chương bóp bóp trán, cau mày không nói gì, hồi lâu đột ngột đứng dậy, đi đi lại lại trong thư phòng. Hành động này của y khiến cho tất cả đám đại thần đều cúi đầu thấp hơn...

Một giờ trước, một đội ngũ đông đảo Cẩm Y Vệ hộ giá hai vị công chúa hồi cung, mang theo tin tức khiến y vừa bất ngờ, vừa phẫn nộ. Nửa canh giờ trước, Hoa Vinh mang tới cho y báo cáo về mặt chỉ đã hoàn thành. Điều này càng khiến y cau có hơn, cùng lúc ấy là vô số quan viên tức tốc dâng cáo thư, nội dung cũng chỉ quay quanh Tứ Tiên Sơn. Yêu cầu Hoàng Đế truy tung đám tứ tiên thâm đảng, đồng thời ban thưởng cho những người có công. Chỉ sau đó ít lâu, tin từ Thanh Điền truyền tới, Bá Ôn qua đời. Tin này khiến quần thần hết sức hoang mang, chỉ duy nhất có hai người không hề ngạc nhiên, đó là y và Hoa Vinh.

Nguyên Chương lúc này cảm thấy đau đầu khôn tả, dường như sự hưng phấn do Tiêu Dao Tử tạo ra đã theo tin tức kia mà bay đi đâu hết cả. Những lúc như thế này, y mới cảm nhận được mình hành động ngu xuẩn như thế nào; những lúc như thế này, y mới cần tới một mưu sĩ toàn tài để cầu viện. Chỉ hiềm một nỗi, chính y lại vừa ra lệnh đoạt mạng mưu sĩ đệ nhất Hoa Hạ...

Đoàn người ngựa mau chóng phi nhanh, hướng tới Thanh Điền mà đi, dọc đường không hề ngừng nghỉ. Sau hai ngày, rốt cuộc mốc đá Thanh Điền cũng đã xuất hiện trước mắt họ. Nhưng khi vào tới cổng, tất cả đều cảm nhận được một không khí tĩnh mịch, tang tóc đang bao trùm nơi đây. Tiểu Sương bước xuống khỏi xe ngựa, hồi thẩm vài người dân. Mọi người nhận ra nàng, nước mắt rơi đầy mặt mà báo tin dữ. Nàng chỉ cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng, ngất lịm đi...

Trong căn nhà nhỏ của Bá Ôn, lúc này gian giữa bày một hương án lớn, lại có vô số vải xô trắng, hoa vải trắng được gắn trên. Một nhà sư già, thân mặc cà sa màu vàng đang nghiêm trang gõ mõ tụng kinh. Đứng dọc hai bên, đều là những người đã quá trung niên, trên mặt lộ ra thần thái vô cùng thương xót. Mỗi khi có người vào dâng hương, họ lại thay mặt gia chủ cung kính bái lễ, đáp lễ. Đây chính là môn chủ của các tông môn Hoa Hạ được Minh Tiến hỗ trợ. Hắn lúc này vẫn mê man trong phòng sau. Còn Tiểu Sương, lúc này trên mặt thất thần, im lặng ngồi bên trái cỗ quan tài lớn màu đen, luôn tay đốt tiền giấy...

Ba ngày tang qua đi, sau đó đưa thi hài đi chôn. Đoàn người đều mặc vải tang trắng, im lặng đi theo nhau hướng tới khoảnh đất trống cách Thanh Điền không xa. Những đoàn tiền giấy trắng tung bay theo đoàn người, trời đất dường như cũng u uất, không cho tuyết rơi mà là mưa phùn rắc rắc, tang thương, lạnh lẽo.

Khu đất chôn y, ngay cạnh đó cũng là một ngôi mộ khác đã xanh cỏ. Đây là mộ phần của vợ Bá Ôn – Quyên Thủy phu nhân, và giờ, cạnh nàng cũng không hề cô đơn, bởi chồng nàng – Bá Ôn đã tới với nàng...

Bốn mươi chín ngày trôi đi, không nhanh cũng không chậm. Thanh Điền trong bốn mươi chín ngày ấy dường như không còn chút sức sống. Người ta thường thấy Tiểu Sương lầm lũi đi đi, về về tránh né mọi người khiến họ càng đau đớn, xót xa. Thúc thúc qua đời, lang quân thì bất tỉnh tới nay chưa hồi tỉnh. Số

mệnh nàng quả thật quá éo le, nghiệt ngã. Đám nhân sĩ vô lâm cũng sớm rời đi, tuy vậy vẫn cắt cử người ở lại bảo vệ cả hai, ai mà biết trước được tên hoàng đế óc heo kia lại nghĩ ra trò gì? Quả nhiên không sai, chỉ vài ngày sau, từ kinh thành đã có kẻ mang tin tới.

- Lưu tiểu thư cùng toàn bộ dân Thanh Điền tiếp chỉ!

Thái giám the thé cất giọng, đám đông dân chúng mặc dù bức bối nhưng vẫn quỳ xuống, Tiểu Sương thì im lặng, lặng lẽ quỳ xuống.

- Phụng Thiên thừa vận, hoàng đế chiếu rằng. Nay đã mãn hạn để tang, trăm mới có thể dùng người đưa tin tới Thanh Điền. Việc Bá Ôn qua đời khiến trăm thấy đau đớn không tả, tựa như mất đi một cánh tay. Nhưng vì công việc xử lý Tứ Tiên Sơn, thêm nữa lại vì hạn để tang nên không thể đưa tin tới sớm hơn. Mong vong linh Bá Ôn linh thiêng xá tội. Nhớ trước đây, Bá Ôn theo trăm chinh chiến, đánh đông dẹp bắc, phò tá trăm gây dựng giang sơn Hoa Hạ này. Công lao trời biển, vì thế nay tuyên bố miễn cho Thanh Điền mười năm thuế vụ, nam nhân miễn ười năm quân vụ. Lại cử thợ giỏi về Thanh Điền xây cho Bá Ôn một tòa miếu thờ, chỉ là chút lòng thành, mong người trên trời thấu tỏ. Khâm thủ!

Nàng khê báỉ tạ, sau đó đứng lên nói.

- Đa tạ long ân, chỉ có điều Thúc Thúc trước nay thích đơn giản, xin người về cung hồi báo giúp. Việc xây miếu tốt nhất không nên!

Thái giám hơi cau mày, sau đó lại lấy ra một cuộn lụa vàng khác, hướng tới nàng mà nói.

- Lưu tiểu thư, tiếp chỉ!

Tiểu Sương hơi sững người, sau đó cũng quỳ xuống.

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu rằng. Lưu tiểu thư cùng với lang quân có công dẹp loạn Tứ Tiên Sơn, phụng mệnh giải cứu hai vị công chúa. Đây là công lớn, trăm đặc cách ban thưởng mười xe lụa gấm, trăm vạn lượng bạc. Đặc cách ban cho Miễn tử kim bài, phong hàm quan tước. Về phần tước phẩm, trăm cho người tùy chọn. Hoa Hạ xưa nay trọng dụng nhân tài, mong có thể một lần gặp mặt kì sĩ. Khâm thủ!

Tiểu Sương cau mày, chờ y đọc hết thì đứng dậy, nàng cung tay mà nói.

- Công công, phiền người chuyển lời giúp chúng ta được không?

- Có chuyện gì, xin Lưu tiểu thư cứ nói!

Y cung kính nói, dù sao thấy những ban thưởng này, đủ biết hai người rất được lòng Nguyên Chương nên y nào dám kiêu cố gây khó dễ, không phải chê mạng mình dài quá sao? Tiểu Sương hít vào một hơi, nghiêm giọng nói.

- Phiền công công chuyển lời tới thánh thượng. Phu thê chúng ta đối với cứu người, chỉ là thuận tay. Đáng phong thưởng chính là những vị nghĩa sĩ giang hồ kia mới đúng. Còn bổng lộc, quan tước. Từ xưa tới nay chúng ta không màng tới, cầu thánh thượng thu hồi thánh chỉ!...

Rầm!!! Nguyên Chương sau khi nghe xong tin báo thì bức bối quẳng ngay cuốn sách đang cầm trên tay xuống mặt bàn. Y bức bối đứng dậy, phất ống tay hoàng bào mà đi đi lại lại trong phòng, vẻ mặt cau có cực hạn. Hoa Vinh nhìn tình cảnh ấy thì cau mày, khê phất tay cho tên thái giám nọ lui đi. Mặt khác, y kêu người mang trà tới, tự tay dâng lên cho Nguyên Chương.

- Hoàng thượng, xin người bớt giận, tránh ảnh hưởng tới long thể!

Nguyên Chương nhìn lại, ánh mắt y lúc này tạm hòa hoãn đi phần nào, nhận lấy chén trà tu một hơi cạn sạch. Sau đó cầm nó mà ném thẳng xuống nền nhà. Hoa Vinh thấy vậy cũng chỉ im lặng, sống cạnh vua như chơi với hổ, tốt nhất không nên động chạm tới nó những lúc nó đang tức giận. Đi lại một hồi, cuối cùng y ngồi trở lại ghế rồng mà cau mày. Lúc này Hoa Vinh mới lên tiếng.

- Hoàng thượng, kì sĩ nọ quả thật thương thế không nhẹ. Lúc này triệu vào cung chỉ e không tiện. Thêm nữa Thanh Điền vừa mãn tang Bá Ôn đại nhân không lâu, Lưu tiểu thư quyết định như vậy cũng là hợp tình hợp lý!

- Hoa Vinh, người không nghe đám thuộc hạ của mình bán tán như thế nào ư? Người này là Long Nhân, là rồng đây. Việc chín nữ nhân Ô Nha ty được y cứu sống không phải chỉ đám thuộc hạ của người, mà ngay cả con gái trẫm là Gia Trinh cùng Liễu Lan chứng kiến tận mắt. Mà ta ở Hoa Hạ này cũng là Thiên Tử, cũng là rồng, đồng loại gặp nhau có gì là lạ?

Hoa Vinh nghe xong thì lắc đầu, trong lòng cũng không cho là phải. Từ trước tới nay, y chỉ tin vào những điều tận mắt mình thấy, chính tai mình nghe, chính tay mình sờ thử. Chứng kiến hãn như vậy, Nguyên Chương cũng chỉ lắc đầu, sau đó thấp giọng nói.

- Một nước không thể có hai vua, một vùng trời không thể có hai con rồng cùng cư ngụ. Hoa Hạ này đã có ta là rồng, thì con rồng khác tới đây hoặc là ngoan ngoãn rời đi, hoặc là chết!

Từ cuối cùng y gằn giọng mà nói, Hoa Vinh nghe xong thì run rẩy, trong nội tâm lại thầm lắc đầu. Cho dù bản thân y là thái giám, nhưng y lại rất coi trọng quy luật giang hồ. Hành động lần này không phải quá mức thừa nước đục thả câu sao? Lại nghe Nguyên Chương nói tiếp.

-Mang chỉ dụ của trẫm, tiếp tục tới Thanh Điền mời người. Còn làm sao để mời... chắc người hiểu ý ta chứ?...

Thanh Điền, liên tiếp những ngày sau đó đón nhận thánh chỉ từ kinh thành. Cứ mỗi một đạo thánh chỉ, lại tăng thêm một phần hậu lễ hậu hĩnh, ban thưởng trọng hậu. Duy nhất chỉ có Tiểu Sương luôn tay từ chối, xin thu lại thánh chỉ. Cứ như vậy giằng co tới lần thứ mười, đạo thánh chỉ thứ mười. Hoa Vinh cảm thấy không thể trần trừ thêm, bèn cho thái giám mang tin mang theo hơn một vạn cấm quân tới Thành Điền. Ý đồ rõ ràng, sẵn sàng ra tay nếu như Tiểu Sương tiếp tục từ chối. Cuối cùng cũng bắt ép được hai người lên xe theo họ về kinh thành. Nhưng theo chỉ dụ tuyệt nhiên không cho phép bắt cứ kẻ nào theo cùng.

Ngồi trên cỗ xe sang trọng, Tiểu Sương khẽ nghiêng người tựa vào bên ô cửa nhỏ. Những tháng ngày qua, khuôn mặt nàng trở nên xanh xao, thân hình dường như gầy ốm đi nhiều. Tuy vậy những nét mị hoặc trên mặt vẫn còn nguyên, cặp mắt đẹp ấy lúc này đang chăm chú chiếu tới nam nhân vẫn đang nằm hôn mê trong xe. Nàng khe khẽ thở dài, vươn tay nắm lấy bàn tay hãn. Nàng biết, chuyến đi này nhất định không hề thuận buồm xuôi gió, nếu hãn có mệnh hệ nào, nàng nhất định sẽ đi cùng với hãn. Trên cõi đời này, Bá Ôn thúc mà nàng yêu thương nhất đã rời bỏ nàng mà đi, nếu hãn cũng đi mất thì nàng chẳng còn ý nghĩa gì mà tồn tại trên đời này cả. Tiểu Sương khẽ mỉm cười một mình, nàng cúi đầu, hôn nhẹ lên môi hãn mà thì thào.

- Tướng công, chàng yên lòng. Chàng đi đâu, Tiểu Sương sẽ đi theo tới đó. Vinh viễn là chim liền cành, là lá liền cây!...

177. Chương 177: Diện Kiến

Xe ngựa đi nhanh, ngày đêm không nghỉ nên chỉ qua hơn một ngày là đã tới kinh thành. Lần này tiến nhập kinh thành thanh thế quá rầm rộ, hơn một vạn cấm quân thân mặc chiến giáp, cưỡi ngựa hộ tống khiến cho dân chúng được một phen đoán già đoán non không thôi. Có kẻ nói xe ngựa này chở hoàng thân quốc thích; cũng có kẻ nói xe ngựa chở một mỹ nhân tới từ một vùng xa xôi tiến cống; cũng có kẻ hiểu biết hơn, lại nói rằng có lẽ đây là xe mời đạo sĩ trên núi xuống cầu siêu cho những người không may táng mạng trên Tứ Tiên Sơn... Xe ngựa theo đường lớn, vòng qua ba bốn cây cầu đá rộng. Những người đi đường thấy thanh thế kinh thiên thì vội vã né hết sang một bên nhường lối. Xe ngựa được thả, lại càng tăng tốc mau hơn.

Để tới được Cẩm Thành, bắt buộc phải đi vòng qua Tứ Tiên Sơn. Tiểu Sương nhận ra con đường này, bèn vươn tay vén rèm mà nhìn lên. Toàn bộ nơi trước đây được coi như chốn tiên giới giữa phàm trần lúc này chỉ còn lại một màu đen xám, trơ trụi. Thi thoảng một số chỗ vẫn bốc lên từng cuộn khói xám. Nàng hồi tưởng lại mọi việc, khẽ thở dài mà lắc đầu. Trong lòng lại tự tránh bản thân mình, nếu không vì nàng muốn tới đây, sao giờ này hãn đã đến nông nỗi này?

Tiểu Sương trầm ngâm không nói, cũng không hề để ý xe ngựa đã đi qua cổng lớn của Cẩm Thành từ lúc nào. Chỉ tới khi chất giọng the thé mà nàng nghe tới quen tai của tên thái giám truyền chỉ cất lên, nàng

mới giặt mình nhìn ra.

- Lưu tiểu thư, đã tới nơi. Phiên tiểu thư xuống xe, còn công tử chúng ta sẽ cho người đưa xuống!

Nàng vém rèm lụa, nhón chân bước xuống xe, phóng tầm mắt ra xung quanh. Chỉ thấy đây là một khoảng sân rộng lớn, được bao bọc bởi ba phía là những bức tường đá cao. Phía trên tường đá còn có cả những tòa lầu mái son thết vàng. Phía còn lại là một cánh cổng gỗ lớn, có binh lính nghiêm trang đứng gác. Phía trên cao có gắn một tấm biển lớn, chữ vàng, đề hai chữ lớn : Ngọ Môn.

- Lưu tiểu thư, mời!

Tiếng thái giám nọ lại cất lên, khiến nàng hơi giật mình vội nhìn lại. Chỉ thấy Minh Tiến đã được tám thái giám khiêng trên một cái cáng nhưng thì khê gập đầu, đi theo sau tên thái giám kia. Đám người đi rất lâu, đi qua rất nhiều con đường, qua rất nhiều cánh cổng lớn. Mà nơi nào cũng nán như nhau khiến nàng cảm thấy đầu óc có điểm mơ hồ. Nếu không phải có kẻ dẫn đường, chỉ e có khi cả tháng nàng cũng không biết đường để rời khỏi nơi này.

Cuối cùng, đoàn người dừng chân trước một cánh cửa lớn màu đỏ, bên trên không đề tên. Thái giám nọ nhanh tay đẩy cửa vào, sau đó hướng tới nàng mà cung kính nói.

- Hôm nay hai vị tạm thời nghỉ ngơi tại đây, ngày mai sau giờ thiết triều, hai vị sẽ được gặp thánh thượng. Chỉ xin lưu ý nơi đây là Cẩm Thành, quy củ cực kỳ nghiêm minh, xin không tự tiện rời đi. Một lát nữa, ta sẽ cử binh sĩ tới đây hộ vệ, có việc gì xin cứ nói với họ, lập tức sẽ được đáp ứng!

Sau đó đi trước dẫn đường, tiến sâu vào trong. Tiểu Sương bước vào theo, sau đó ánh mắt hiện lên những tia tán thưởng. Nơi đây là một khoảng sân rộng, bày đặt vô số kì hoa dị thảo, còn có cả một hồ sen trắng. Cách đó không xa là một gian nhà lớn, trang trí vô cùng tinh xảo, cầu kì. Bên trong bày biện, sắp xếp vô cùng đẹp mắt. Sau khi đưa Minh Tiến vào giường, lại một phen gọi người an vị mọi thứ cho hai người, viên thái giám cùng đám người kia cáo từ. Tiểu Sương cung tay đáp lễ, sau đó quay vào trong phòng mà bắt mạch cho hấn. Nàng trầm tư hồi lâu, sau đó là thở dài đặt lại tay hấn về trong chăn. “Mạch chàng ấy vẫn y như lúc trước, không đều, lúc nhanh lúc chậm. Xong lại không hề có biểu hiện của bệnh tật gì, vậy là sao?...”...

- Người đã tới?

- Vâng thưa hoàng thượng, đã tới. Hiện đã được sắp xếp ở lại Biệt Khách Phòng, lại cho tinh binh canh gác nghiêm ngặt bên ngoài. Ngày mai sau giờ hoàng thượng thiết triều, lập tức có thể gặp!

Hoa Vinh cung kính nói, Nguyên Chương lúc này khẽ cười nhẹ mà gập đầu...

Bữa tối với hai người, mà không, bữa tối với Tiểu Sương diễn ra rất nhanh. Mặc dù là những món hoàng cung ngự dụng, chưa từng xuất hiện bên ngoài. Chế biến cùng hương vị vô cùng ngon lành nhưng nàng cũng chỉ ăn qua loa, sau đó buông đũa. Chờ cho đám cung nữ dọn dẹp hết, nàng khẽ khép cửa lại, tiến vào phòng trong. Tiểu Sương khẽ thở dài, ánh mắt đầy ủy khuất. Nàng khẽ cởi bỏ y phục, chỉ mặc lại một lớp sa y mỏng, lại điều chỉnh cho lò than hồng tới gần giường, sau đó nhẹ nhàng leo lên đó. Nàng lấy từ trong túi đồ ra một cái hộp gỗ nhỏ đã cũ, lấy ra một loạt kim châm cứu cho hấn. Những huyết đạo nàng châm đều là huyết sinh, tức là huyết đạo cứu mạng. Kẻ đang hôn mê sẽ lập tức hồi tỉnh. Chỉ có điều, với hấn thì không có mấy tác dụng. Họa hoằn lắm thì đôi khi nàng thấy được hấn thoáng cau mày hay đôi môi hơi mấp máy mà thôi. Nhưng với nàng, như vậy đã đủ để thấp lên hi vọng...

Lại thêm một ngày trôi qua, từ phía xa mơ hồ truyền tới một tiếng chiêng lớn khiến nàng bừng tỉnh, mở mắt đầy sợ hãi như đang tìm kiếm điều gì. Chỉ khi nàng thấy hấn vẫn đang nằm trong vòng tay của mình thì mới khẽ cười mình, nhồm người đứng dậy. Nàng ngủ chung giường với hấn đã thành thói quen, nàng yêu hấn, luôn muốn đường đường chính chính làm thê tử của hấn, thậm chí đã có một vài lần nàng âm thầm mưu tính cưỡng gian hấn. Chỉ là thân thể hấn quá mức kì quái, châm cứu hay xuân dược đều không thể làm cho tiểu huynh đệ của hấn trở thành nam nhân đúng nghĩa. Nghĩ lại, nàng hai má một hồi đỏ ửng lên, tự cười xấu hổ một mình. Nàng nhẹ nhàng rời giường, chỉnh trang lại y phục.

ở Hoa Hạ, giờ thiết triều chỉ khoảng tới mười giờ, mười một giờ là nhiều. Tuy vậy, lúc này đã chuyển sang đầu giờ chiều mà vẫn chưa có ai tới khiến nàng trong lòng sinh ra cảnh giác, bí mật ra khỏi phòng dò xét.

Quả nhiên một phen kinh hãi. Nếu như khu nhà này hôm qua vô cùng vắng lặng, không hề thấy một bóng người nào đi qua bên ngoài. Thì hôm nay, dường như thay đổi trống mắt. Quanh bức tường bao bên ngoài, cứ cách độ năm bước chân lại có một binh sĩ canh gác. Thậm trí, có bốn năm tòa tháp cao không biết từ lúc nào đã được di chuyển tới đây, trên đó lơ lửng bốn năm cung thủ với cung tên căng sẵn. Điều khiến nàng kinh sợ chính là việc những binh sĩ này không hề mặc chiến giáp mà chỉ mặc một bộ y phục lụa màu vàng, lưng đeo chiến đao, tay cầm trường thương. Là cháu gái của Bá Ôn, nàng đương nhiên cũng đã được y chỉ điểm qua về một chút hiểu biết trong Cẩm Thành. Những người này không phải binh sĩ thông thường, họ là Cẩm Vệ Quân – những người trực tiếp hộ vệ hoàng thượng.

Việc Cẩm Vệ Quân hộ vệ, canh giữ nghiêm ngặt một nơi chỉ có thể là một trong hai loại. Hoặc là hoằng thân quốc thích, các nhân vật vô cùng được sủng ái. Hai là những kẻ vô cùng nguy hiểm, nhưng không thể xử lý công khai nên lấy Cẩm Vệ Quân bí mật canh giữ. Với nàng, giả thuyết thứ hai có lẽ đúng hơn cả. Ở Hoa Hạ này, có ai không biết tính cách Chu Nguyên Chương? Tuy họ ca ngợi y là anh minh, sáng suốt. Xong mặt khác cũng không ai không biết y rất đồ kị và ra tay tàn bạo. Uống hồ, việc Minh Tiến hóa thân thành Long Nhân cũng đã được đám đông bạch y đạo nọ nhìn tận mắt, thậm trí là cả hai vị công chúa nào đó nàng không biết tên cũng tận mắt chứng kiến. Chu Nguyên Chương thường xuyên tự coi mình là Thiên Tử, là rồng. Nay lại thấy có kẻ hóa rồng thực sự, không phải là vô cùng tức giận hay sao?

- Hoàng thượng có khẩu dụ, mời Lưu tiểu thư cùng lang quân tới chính điện diện kiến!

Thanh âm thái giám truyền tin vang lên ngoài cửa khiến nàng giật mình, nhất thời thoát khỏi mê lung suy nghĩ. Nàng khẽ cười nhẹ, trong lòng hoàn toàn minh bạch. “Chàng ấy sống, ta sống. Chàng ấy chết, ta chết. Cả đời này sống làm người nhà họ Minh, chết làm ma nhà họ Minh!”.

Nàng khẽ đẩy cửa bước ra, viên thái giám thấy vậy cung kính bái lễ, thúc dục nàng chuẩn bị lên chính điện. Lại phát tay cho người tiến vào khiêng Minh Tiến, sau đó cả đoàn người nhanh chân rời đi...

Đứng chờ bên ngoài chính điện, trong lòng Tiểu Sương đột nhiên có chút lo lắng. Nàng chợt nhớ tới tình cảnh của tẩu tẩu Quyên Thủy, lại nhớ trước đây Bá Ôn thúc nhất quyết không cho nàng tới kinh thành. Nàng cảm thấy lo lắng vô cùng, nếu nhất thời bị Nguyên Chương bức bách thì nên làm sao? Nàng vẫn chưa quên, nàng là nữ nhân mang mị cốt trong người. Tiểu Sương khẽ nhìn sang Minh Tiến đang đặt ở cánh cạnh đó, khẽ gật đầu, lấy ra một viên dược hoàn cho vào miệng. Lập tức khuôn mặt xinh đẹp của nàng nhất thời có biến hóa, xanh xao vô cùng yếu ớt, thậm trí cặp mắt mị hoặc kia cũng híp lại, biến thành hai mí. Cùng lúc ấy, thanh âm triệu gọi vang lên từ trong chính điện.

- Cho mời Lưu Sương cùng lang quân vào điện!...

-Dân nữ Lưu Sương bái kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

- Bình thân, đứng lên đi!

- Tạ ơn hoàng thượng!

Tiểu Sương khẽ đáp, cung kính đứng lên, lùi về bên cạnh cái cạm vãi. Nguyên Chương đã đứng dậy khỏi long ỷ, bước xuống phía dưới. Ánh mắt cố ý đánh giá nàng một lượt, trong mắt không khỏi ánh lên những tia thất vọng. “ Dân gian đồn đại, Lưu tiểu thư so với tứ tài nữ trong kinh thành nhan sắc đều một chín một mười. Nay thấy tận mắt không khỏi thất vọng... Ai, không nên tin miệng lưỡi thế gian...”. Y trầm lắc đầu, bước cạnh tới bên cạm nhưng.

- Đây là lang quân của người?

Tiểu Sương khẽ gật đầu. Y lại bước tới, nhìn ngắm đánh giá thật kĩ nam nhân đang mê man trong cạm nhưng. Chỉ thấy một nam nhân trẻ tuổi, chỉ khoảng hai một hai hai là cùng. Khuôn mặt cũng tầm thường, thân hình dường như có chút mập mạp. “ Quá tầm thường, vô cùng tầm thường. Tên này thì có gì là Long Nhân kia chứ?”. Nguyên Chương nhủ thầm, y khoát tay.

- Mau gọi Liễu Lan, Gia Trinh tới đây, gọi luôn cả Ô Nha ty nữa. Nói với chúng là người cần gặp đã đến!

Tiểu Sương thoáng cau mày, im lặng trầm tư. Lẽ nào nàng đã nhầm? Lẽ nào y thật sự không có mưu đồ gì, chỉ đơn thuần là muốn gặp người?...

178. Chương 178: Ban Thưởng

Lát sau, hai vị công chúa là người tới đầu tiên. Họ cung kính bái lễ Nguyên Chương, sau đó mau chóng tới bên cạnh nhưng. Nguyên Chương cố ý hỏi cho thật kĩ, cả hai đều khẳng định chính hần là người đã cứu cả hai. Lại qua thêm một lát nữa, chín nữ Ô Nha ty đều tới. Lần này cách ăn mặc của họ khác trước khiến Tiểu Sương suýt không nhận ra, chỉ tới khi họ hỏi thăm nàng thì nàng mới giật mình vỡ lẽ. Chín nữ nhân Ô Nha ty nhìn tới Minh Tiến, sau đó nhìn tới nàng mà thở dài cảm thán. Họ cho rằng nàng vì chăm sóc hần nên mới trở nên tiêu tụy như thế này. Nguyên Chương để mặc chúng nữ hàn huyên một hồi, y khẽ ghé tai Hoa Vinh nói điều gì đó khiến Hoa Vinh cau mày, nhưng rốt cục vẫn vội vã rời đi.

- Liễu Lan, Gia Trinh. Hai con không nhận nhầm người chứ?
- Không đâu phụ thân, chính mắt chúng con nhìn thấy kia mà!
- Ô Nha ty, các người cũng khẳng định không nhầm người? Y chính xác là Long Thần?
- Tâu hoàng thượng, tuyệt không sai. Chính người này đã ra tay cứu mạng chúng thuộc hạ!
- Vậy còn Lưu tiểu thư?
- Chàng ấy hoàn toàn là người bình thường, chắc chắn các vị cô nương cùng nhị vị công chúa nhận lầm người rồi!
- Không đúng nha, chính mắt ta thấy y hóa từ Long Nhân thành người nha. Người nói vậy khác nào bảo ta mắt đui mù?
- Công tử ấy cứu mạng chúng ta, chúng ta hàm ơn chưa biết gì báo đáp. Ngay cả mặt ân nhân chúng ta còn không nhớ thì sao có thể đáp ân đây? Lưu cô nương xin chờ đợi!...

Một màn tranh luận nổ ra ngay trong chính điện, giữa Tiểu Sương luôn phủ định Minh Tiến là Long Nhân với việc chúng nữ khẳng định điều đó. Nguyên Chương ngồi tại Long ý, híp mắt im lặng. Là thật hay giả y cũng chẳng quan tâm, tóm lại là đều phải chết. Những kẻ có mặt tại Tứ Tiên Sơn đều phải chết. “Đầu tiên là mất đi cho ta nguồn cung cấp Tiều Dao tẩu; thứ hai là làm mất mặt danh dự của ta; thứ ba là làm cho cư dân kinh thành một phen nhốn nháo... Hắc, tuy vậy hần cũng có vài cái ơn to... tỷ như cứu thoát hai đứa con gái cưng của ta, cũng cứu ta ra khỏi sự khống quyền của bốn tên nọ... Nhưng so đi tính lại, hần vẫn còn một tội cần xử...”

Lát sau, Hoa Vinh trở về thì thảo gì đó vào tai y khiến y cực kì hưng phấn, khoát tay ngừng tranh luận.

- Dừng, dù sao chuyện cũng đã qua, không nên nhớ lại cho thêm một mối. Người, bày bàn tiệc!
- Lập tức đám thái giám bưng bàn cùng đồ ăn bày biện ra ngay khoảng sảnh chính điện. Hai công chúa ngồi cạnh Nguyên Chương, chín nữ Ô Nha ty thì ngồi hai bên, đối diện với y là Tiểu Sương và cái cẩu với Minh Tiến bên trên. Nguyên Chương cao hứng, cung tay nâng cốc rượu mà cười nói.
- Hôm nay ta mở yến, uống rượu trước, nói chuyện sau!

Nói xong y uống cạn, chúng nữ cũng vì y đang cao hứng, cung kính nhấp một ngụm cho phải phép. Qua ba lượt rượu, mọi việc chung quy vẫn nói về Minh Tiến. Dường như rượu vào khiến hai vị công chúa hưng phấn, hỏi han về hần không thôi khiến Tiểu Sương đôi lúc phải lúng túng không kịp giải đáp nổi. Mọi người chẳng ai để ý, ngoài sân lớn phía trước, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một chảo đồng lớn, bên trong chứa đầy chất lỏng chưa rõ là gì.

Tiểu Sương tuy uống rượu nhưng chỉ nhấp môi, từ đầu tới giờ nàng mới chỉ nhấp ba ngụm nhỏ mà giờ đã cảm thấy hơi choáng váng. Nàng cảm thấy trạng thái này vô cùng kì lạ, rõ ràng không phải say nên cảm xúc lên ngửi, sau đó mặt biến sắc mà nói.

- Trong rượu có pha dược vật?!
- Ha ha ha... Quả nhiên không thể xem thường... Giỏi... giỏi...!

Nguyên Chương vỗ tay cười ha hả, hành động này khiến những nữ nhân khác đều cả kinh, nhưng sau đó rất nhanh đã được kiểm chứng. Chỉ thấy toàn thân bài hoại, vô lực, ngay cả chén rượu cũng cầm không nổi. Mặc dù vậy vẫn rất tỉnh táo, vẫn có cảm giác bình thường. Nguyên Chương trước ánh mắt kinh hãi của cả hai vị công chúa, cười nhẹ.

- Yên tâm đi, chỉ là Vô Lực Tán thôi, ta muốn mở một trò hay cho các con xem!

Nói xong, y phất tay, lập tức có hai Cẩm Vệ Quân bước tới gần cái cang nhưng, nàng Minh Tiến dậy. Tiểu Sương hoảng hốt.

- Người... người muốn làm gì chàng ấy?

Nguyên Chương trên mặt lộ ra nét tàn ác, cười gằn mà nói.

- Muốn làm gì à? Đương nhiên là ta muốn giết hắn, giết chết hắn. Hắn phạm vào ba tử tội: Làm ta mất đi nơi chôn cất Tiêu Dao Tử; Làm ta mất thanh danh; Làm cho đám dân đen cùng đại thần có cớ để cầu nhàu ta bao ngày nay!... Nhưng bù lại, hắn cũng có công cứu giá hai con gái ta; Lại cũng có công tiêu diệt những kẻ âm thầm khống chế quyền lực của ta... Ha ha ha... Có điều hai công không chuộc được cho ba tội!...

- Phụ vương!

- Hoàng thượng!

Hai công chúa cùng chín nữ nhân không nhịn được mà thốt lên kinh sợ, Nguyên Chương trừng mắt với bọn họ.

- Không có việc của các người, mà các người cũng đừng oán hận ta. Nếu không phải các người luôn miệng nhắc hắn là Long Thần, chắc ta cũng chẳng bao giờ để ý tới hắn làm gì cho nhọc thân. Có khi còn ban thưởng hậu cho hắn là khác. Hừ... hắn là thần sao? Thần ta cũng giết! Hoa Hạ này chỉ có mình ta là Thiên Tử, chỉ có mình ta là rồng! Ta là Thiên Ý, ta là thần!

- Người... người thật vô sỉ. Người đam mê Tiêu Dao tử, nhưng biết tội cùng trong đó có gì không? Người là kẻ lấy oán báo ân, kiếp này ta dù làm quỷ cũng không buông tha cho người đâu!

Tiểu Sương giận dữ hét lên, nàng lúc này toàn thân vô lực, chỉ có thể dùng lời nói mà phát tiết. Thậm chí lúc này, dù nàng muốn cắn lưỡi cũng không xong, uy lực của loại dược vật này quả thật quá mãnh liệt.

Nguyên Chương cười cười.

- Có gì nào? Ta không quan tâm, chỉ cần làm ta sướng khoái là được rồi. Ha ha ha...

- Ngu xuẩn, người đang uống vào nhựa của cây hoa Anh Túc. Thứ dược này dùng chút ít có thể giảm đau, an thần. Nhưng như người thì chẳng mấy chốc mà táng mạng đâu. Đáng đời!

Nguyên Chương bỏ ngoài tai mọi lời nói, y cười nhạt.

- Vứt hắn vào, châm lửa!

Hai Cẩm Vệ Quân như hai cỗ máy, lặng lẽ làm theo lệnh không nói một lời. Chỉ thấy Minh Tiến được chúng ném vào chảo đồng, sau đó quăng tới một ngọn đuốc. Lửa nhanh chóng bùng lên, cháy bùng bùng. Một mùi hăng hắc bay vào khiến tất cả đều nhận ra, trong chảo chứa đầy dầu.

Tiểu Sương muốn hét lên, nhưng toàn thân vô lực, chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn tới. Chúng nữ cũng đồng dạng bị y như nàng. Hai vị công chúa thì ánh mắt thất thần, xen lẫn không hiểu nhìn tới Nguyên Chương, y thấy vậy vẫn cười nhạt uống cạn cốc rượu, khà ra một hơi mà nói.

- Hai con không cần lo, đây là tác dụng của dược vật, chỉ độ hai giờ nữa là bình thường. Còn về hắn...

Y hát hàm hướng tới cái chảo đồng.

-... đây là việc ta cần làm, các con chỉ cần biết vậy là đủ!

Tiểu Sương nước mắt dàn dụa, nàng muốn tới cạnh hắn, nàng muốn tới bên cạnh hắn. Chuyến đi này, nàng biết dành ít dữ nhiều, xong không thể ngờ cuối cùng lại thành như thế này. Nàng đã chuẩn bị tâm lý, nàng đã sẵn sàng chết cùng với hắn, nhưng không thể ngờ nàng chỉ có thể đứng đây, chỉ có thể nhìn hắn

thieu đốt trong chảo dầu. Bên cạnh là tiếng cười khoái trá của Nguyên Chương, nàng cố gắng, vươn tay, cố gắng lết tới phía chảo dầu.

- Ha ha ha... lết, mau lết đi cho ta... Ha ha ha, người tới được đó ta lập tức bảo người dập lửa...

-Aaaaaaa...!

Một thanh âm đau đớn chợt vang lên, chỉ thấy một thân ảnh nam nhân đang đứng dậy trong cái chảo lớn, ôm mặt mình mà gào thét trong đau đớn. Nhưng rất nhanh, tất cả chỉ còn là im lặng trong đám lửa hùng hực, vì dáng người ấy nhanh chóng ngã gục.

Tiểu Sương trong lòng đau đớn hơn dao cắt, nước mắt nàng không ngừng tuôn rơi. Hắn đã ngã xuống, đã im lặng nhưng nàng vẫn đang từng chút, từng chút một lết tới. Đau đớn trong thâm tâm không thể phát tiết, nàng chỉ có thể phát tiết nó qua ánh mắt, qua nước mắt. Biến nó thành sức lực để lết tới bên cái chảo đồng.

Nguyên Chương ngồi uống rượu, xem cảnh nọ với đầy khoái cảm, tựa như xem một vở kịch hay. Hắn không ngừng thét rót rượu, không ngừng uống, rót rồi lại uống. Trong chảo đồng, lửa càng lúc càng bốc lớn, nung nóng chảo thành một màu đỏ rực, nhiệt khí không ngừng làn tỏa phả thẳng vào trong điện. Trên nền điện, Tiểu Sương vẫn đang cố lết đến, mặc dù không còn hy vọng nhưng nàng vẫn lết, vẫn gắng lết đến. Chợt phía bên ngoài xuất hiện một thanh âm nam nhân, một chất giọng đầy u sầu cùng thống khổ cất lên khiến tất cả ngạc nhiên.

Hỏi thế gian tình ái là chi?

Mà đôi lứa, hẹn thề sống chết?

Trải bao phen, nắng mưa ẩm lạnh

Trong gió Đông giá rét sương rơi

Vẫn bên nhau đến cuối đất cùng trời...

- Là kẻ nào?

Nguyên Chương đập bàn thét lớn, lập tức vài Cẩm Vệ Quân chạy ra phía ngoài. Nhưng sau đó chỉ nghe vài tiếng hự hự, đám Cẩm Vệ Quân đều bị đánh bay ngược trở vào trong. Tên nào tên nấy đều ôm ngực nhăn nhó. Từ ngoài sân, né qua chảo đồng tiến vào một bóng thân ảnh áo trắng. Hoa Vinh thấy vậy thì cau mày, vội đứng lên phía trước một quãng. Chỉ thấy người này đã ngoài ba mươi, khuôn mặt mang theo vài phần thê lương, cặp lông mày rậm cùng với đuôi lông mày dài chạm má. Người này thân mặc bạch y, lưng đeo trường kiếm, hai ống tay áo phát phơ – y bị cụt cả hai cánh tay. Điều khiến người khác kinh ngạc chính là mái tóc cùng với lông mày y đều bạc trắng như cước.

- Người là ai?

179. Chương 179: Kẻ Thực Hiện Lời Hứa

Hoa Vinh lớn giọng hỏi, hai tay đã nắm ngầm vận nội lực. “Người này có thể ngang nhiên mang kiếm vào đây, chứng tỏ bên ngoài có việc chẳng lành!”. Ánh mắt chăm chú nhìn tới người mới tới, chỉ thấy y khẽ cúi xuống, hai ống tay áo như có gió thổi cuốn lấy Tiểu Sương mà nâng đỡ nàng lên, lắc đầu nói.

- Người chết không thể sống lại, mong cô nương đừng quá đau lòng!

Tiểu Sương ngẩng đầu lên, nhìn vào khuôn mặt nọ mà nước mắt như mưa. Lại thấy y lắc đầu mà nói tiếp.

- Sinh tử do số mệnh, chẳng ai có thể quản được. Nếu muốn báo thù, cô cần phải sống!

- Ngông cuồng!

Hoa Vinh hét lớn, lao lên, hai trảo thủ vồ thẳng tới mặt người cụt tay nọ. Những tưởng một chiêu tất sát, nào ngờ y chỉ kịp hự lên một tiếng, ngã gục ngay tại chỗ. Tiểu Sương chứng kiến tất cả, không khỏi trong lòng kêu lên một tiếng sợ hãi. Nàng chỉ thấy hai ống tay áo của người nọ bay lên, khẽ phất chạm vào ngực thái giám nọ một cái rất nhẹ. Nào ngờ đã thấy y gục ngã rồi. Lại nghe bạch y cười nói.

- Chu Nguyên Chương, người nuôi được một kẻ trung thành đấy!

Nguyên Chương trên mặt không chút sợ hãi, cười cười rồi đột nhiên lật bàn khiến những thức ăn đồ uống bắn tung tóe về phía dưới, rút ra dưới gầm bàn một thanh kiếm mà chỉ tới trước mặt người cụt tay, cười lớn.

- Ta có Ý Thiên Kiếm ở đây, Vô Kỵ người liệu làm gì được ta? Ha ha ha...

- Ta đã từng nói, nếu người không làm được một vị vua tốt, ta sẽ đến lấy mạng người. Giờ là lúc đấy! Ta tới để thực hiện lời mình đã nói!

Bạch y nói, thanh âm không hề chút thanh sắc nào. Nguyên Chương ngược lại là càng cười to hơn, ôm bụng cười ngặt nghèo mà nói.

- Ha ha ha, ta biết ngày nào rồi cũng sẽ tới. Thế nên đã huấn luyện hơn một vạn cấm vệ quân tinh nhuệ. Người đâu?!...

- Người đâu, rốt cuộc các người ở đâu?!

Nguyên Chương đỏ mặt gào lớn, lần này là lần thứ sáu hay thứ bảy hấn gọi người rồi, tuy vậy không hề có ai lên tiếng đáp lại. Bạch y thì lắc đầu.

- Một vạn tên phế vật, để bảo vệ một tên đại phế vật!

- Người... chết đi!

Nguyên Chương điên cuồng thét lên, cầm kiếm lao thẳng đâm tới bạch y. Hàn khí tỏa ra bức nhân khiến chúng nữ không khỏi thêm khẩn trương. Nhưng chỉ nghe bịch một tiếng, đã thấy y bị đá ngược trở lại. Còn thanh trường kiếm đã bị ống tay áo bên phải của bạch y cuốn chặt lấy. Lại nghe bạch y nói.

- Kiếm tốt, nhưng dùng cho phế vật thì cũng thành phế kiếm. Tốt nhất là hủy đi!

Nói xong, ống tay áo nọ đột ngột phồng lên, xiết chặt lấy thanh kiếm. Rắc... rắc... choang...! Thanh kiếm lập tức vỡ nát trước mắt mọi người. Điều kinh ngạc nhất chính là nó không phải gãy đoạn mà từ thân kiếm xuất hiện các vết nứt dọc, sau đó tự toác ra thành vô số mảnh vụn. Sự việc này khiến tất cả đều rung mình kinh sợ, đặc biệt là Nguyên Chương. Y tái mặt, lắp bắp.

- Không thể... không thể... nào...!

- Chẳng có gì là không thể cả. Chỉ có làm được hay không làm được mà thôi!

Bạch y nói, sau đó ném trả đồng vụn tới trước mặt Nguyên Chương. Hành động này khiến Nguyên Chương càng lúc càng run rẩy. Năm xưa, khi hấn lên làm hoàng đế, vì lo sợ sự bành trướng của Minh Giáo sẽ ảnh hưởng tới địa vị của mình nên hấn đã ra lệnh tru sát Minh Giáo. Mặc dù trước đó, bản thân hấn cũng từ đó mà xuất thân, nhưng quyền lực đã làm cho hấn phủ nhận tất cả. Trương Vô Kỵ vốn định quy ẩn giang hồ, xong cũng không thể ngờ nổi kẻ mà trước đây mình gọi là đại ca, nay lại quay trở lại tru sát chính nơi mình từ đó gây lên cơ đồ. Phẫn nộ, uất hận khiến y quay trở về hoàng cung, một người một kiếm đánh tận tới chính điện. Trương Vô Kỵ vốn đã muốn giết hấn báo thù cho tất cả mọi người trong Minh Giáo, nhưng lại suy ngẫm thấy Hoa Hạ vừa thống nhất không lâu, nếu giờ giết hấn thì chỉ hại mà không lợi ích gì cho dân chúng. Chính vì thế chỉ căn dặn một lời, nói nếu hấn không thể làm một vị vua tốt thì sẽ quay lại lấy mạng hấn ngay lập tức...

Hơn mười năm trôi qua, mặc dù phiêu bạt giang hồ cùng hồng nhan tri kỷ, nói là không can dự tới võ lâm nhưng y vẫn thường ngóng tin tức về Nguyên Chương. Trong một khoảng thời gian dài ấy, y thường thấy dân chúng vui mừng ca ngợi hấn là anh minh, là nghiêm trị tham quan... Trương Vô Kỵ những tưởng Nguyên Chương biết làm một vị vua tốt nên cũng dần dần không chú ý tới nữa, chỉ còn vui thú bên cạnh hồng nhan. Nhưng y cũng chẳng ngờ nổi, ngày vui chẳng kéo dài. Tứ Bán Tiên tới, mặt ngoài cung kính

bái lễ, nói là tới luận võ bàn văn. Nhưng sự thật lại âm mưu bắt cóc Triệu Mẫn, bức ép khiến nàng cắn lưỡi tự tận. Vô Kỵ trở về, thấy tình cảnh thê thảm của nàng thì như kẻ phát cuồng, xách kiếm đi tìm Tứ Bán Tiên báo thù, nhưng võ công y tuy cao cũng khó lòng địch lại nổi những chiêu thức cùng pháp thuật cổ quái nọ. Bị chặt mất hai cánh tay mà ngã xuống vực sâu.

Y cứ nghĩ mình sẽ chết, sẽ được đoàn tụ với Triệu Mẫn ở âm ti. Nhưng rồi cuộc thiên địa bất nhân, y vẫn sống sót nhờ rơi xuống một động nước lớn, theo một xoáy nước mà bị hút đi. Không biết qua bao lâu, từ hôn mê tỉnh lại, thứ đầu tiên đập vào mắt y chính là y đang ở trong một hang băng lớn, hai cánh tay cụt máu đã đông lại từ lúc nào. Vô Kỵ cắn răng, uất hận chửi thiên hạ địa, sao không cho hắn chết đi... Nhưng chửi mãi cũng mệt mỏi, y mau chóng quay lại thực tại là y vẫn sống, mà cái bụng đang sôi lên đòi ăn.

Gắng gượng bước đi trong hang băng, cuối cùng cũng tìm thấy một cái cây khô héo mọc ngược trên vách băng đá. Ngay cạnh đó còn có một khối đá lớn, dường như bên trong còn có cả ánh sáng phát ra khiến y hiếu kì, tới gần xem cho kĩ. Chỉ thấy đó là một người lão niên, dường như đã ở đây rất lâu, chết và được băng đá bao bọc thành một lớp quách dày. Bằng chứng rõ nhất chính là những đồ vật đặt bên cạnh y cũng được băng đá bọc một lớp bảo vệ dày cộp. Lục lọi một hồi, y tìm được một cuộn da dê, trong đó viết bằng một thứ mực có màu đỏ như máu.

“Ta đã ở nơi này, đã chờ đợi Tuyết Liên Quả ở nơi này đã hơn trăm năm. Chỉ có điều, dường như ta không có duyên với nó. Thọ nguyên càng ngày càng tới hạn, sinh mệnh càng ngày càng thoái trào. Ta biết, bản thân mình chẳng thể nào chống chọi được quá lâu nên để lại mấy dòng này cho kẻ hữu duyên. Nếu như người tới, thấy linh mộc vẫn chưa ra hoa thì tốt nhất không nên ở lại đây như ta làm gì, hãy đợi trăm năm hãy quay lại. Nếu như người tới khi cây ra hoa, hãy chờ đợi hai trăm năm nữa hãy tới. Còn nếu là kẻ thực sự hữu duyên, tới khi linh mộc rụng hết lá, hãy vỗ nhẹ vào gốc cây ba cái, Tuyết Liên Quả tự khắc xuất hiện... Người hữu duyên, chắc người thắc mắc kiếp người viên mãn lắm cũng chỉ trăm năm, sao có thể chờ đợi? Ha ha ha, đừng lo lắng, ta vốn chẳng phải người phàm mà là một kẻ mộ đạo tu tiên. Ta để lại cho người một cuốn bí phổ Trường Sinh Đạo, theo đó luyện rèn, hai ba trăm năm cũng chẳng là bao. Ta chỉ có một ý nguyện cuối, mong người thực hiện. Đó là đánh sập nơi này, để ta có thể yên nghỉ mãi mãi. Ta – Độc Cô Cầu Bại...”

Ngắm nhìn thứ quả trắng tinh nọ trên cây đã nửa ngày, Vô Kỵ vẫn không tài nào tin vào lời nhảm nhí nọ. Nhưng cơn đói đang dày vò, y chẳng suy nghĩ gì nhiều mà lập tức vươn người, há miệng nuốt vào bụng Tuyết Liên Quả. Sau đó chợt cảm thấy toàn thân mồ hôi vã ra như tắm, tanh hôi vô cùng. Kế tiếp đó, toàn thân như bốc lên một ngọn lửa nóng khiến cho đám băng xung quanh như muốn tan chảy hết. Loại khí nóng này hoàn toàn bất đồng so với Cửu Dương nội lực mà bản thân y có, vừa tò mò vừa hiếu kì, y bắt đầu tu tập theo bí kíp Trường Sinh Đạo... Và giờ này, y đang đứng đây, trong chính điện đối mặt với Chu Nguyên Chương.

Bạch y khẽ thở dài, thoáng trở về hiện tại từ hoài niệm. Y khẽ lắc lắc cái cổ, sau đó hướng tới Nguyên Chương mà nói.

- Tới lúc rồi, đây là số mệnh, có tránh cũng không thoát. Ta sẽ cho người một cái chết không đau đớn, Nguyên Chương!

- Người... người... người không được lại đây!

Hắn nói, ngã phịch xuống nền điện, hai tay không ngừng cầm ném bất cứ thứ gì có thể ném về phía bạch y. Hắn luống cuống lết lùi, trên mặt lộ rõ sự kinh hãi cùng khiếp sợ. Còn đâu dáng vẻ oai nghiêm thường ngày? Còn đâu dáng vẻ hưng phấn, tàn ác lúc trước? Hắn lúc này chẳng còn là thánh thần gì nữa rồi, hắn đang bộc lộ bản năng của một con người, bộc lộ sự sợ hãi. Bạch y thấy vậy, trên mặt vẫn không đổi chút thanh sắc. Ông tay áo vung ra sau, cuốn lấy thanh trường kiếm. Kiếm rời vỏ, lập tức một luồng ánh sáng ngân sắc không ngừng lan tỏa ra chính điện, hàn khí bộc phát liên miên. Có thể nhìn thấy rõ, quanh lưỡi kiếm thì thoảng bay lên một vài bông tuyết nhỏ.

Nguyên Chương càng vội vã thoái lui, miệng thét gọi người. Nhưng trong điện chỉ còn sự im lặng, chỉ còn những ánh mắt chán ghét, uất hận hướng tới hắn. Thậm trí, ngay cả hai vị công chúa, ánh mắt hướng tới hắn chẳng hề có một tia thương xót, chỉ có sự thờ ơ, lạnh nhạt. Hắn cứ lùi, nhưng sau lưng cũng đã đến giới hạn. Chiếc ghế rồng được gắn cố định trên đài cao, hắn sợ hãi cuống cuồng, toàn thân co rúm lại. Mỗi

bước chân của bạch y, lại làm cho hấn tâm lạnh thêm một tầng. Hấn khóc, hấn đang hối hận, hấn bắt đầu hối hận vì tất cả mọi thứ. Nhưng giờ này có lẽ đã quá muộn. Mũi kiếm đã giơ lên trước người hấn, bạch y nhìn bộ dạng của hấn thì khẽ cười.

- Hối hận sao? Đã quá muộn rồi!

- Khoan đã, đừng giết hấn!

Một giọng nữ nhân hoảng hốt gọi lớn, kèm theo đó là một tiếng chim ngân lạnh lạnh đầy uy nghiêm từ bên ngoài chính diện vọng vào. Nơi sân lớn chợt lóe lên ánh hồng quang, sau đó là tiếng chân người gấp gấp bước tới. Điều này khiến bạch y cau mày, còn Nguyên Chương thì thở phào một hơi, cố gắng vươn áo bào che lấp phần lớn long y đã đắm nước tiểu.

- Sao không giết?

Bạch y hướng tới phía ngoài mà hỏi, trên mặt lộ ra vẻ bất tư lự. Lúc này mọi người đã nhìn rõ đang đi vào chính là một nữ nhân áo đỏ, chúng nữ trong mắt hiện lên sự kinh hãi cùng mừng rỡ. Họ đều đã nhận ra nữ nhân này đã có mặt cùng Minh Tiến trên Tứ Tiên Sơn dạo trước. Bạch Mỹ Hà nhìn xung quanh một lượt, sau đó không hề đáp lời bạch y mà tới thẳng chỗ Tiểu Sương, nâng nàng ngồi dựa vào cột lớn. Nàng lấy khăn tay lau đi khuôn mặt đắm nước mắt ấy mà hỏi nhẹ.

- Hấn đâu rồi, muội muội?

- Chàng ấy... chàng ấy...

Tiểu Sương ngẹn ngào, hướng ánh mắt tới chảo đồng đang bùng bùng cháy mà nước nở không thành lời. Bạch Mỹ Hà cau mày, lát sau thần thái đầy cổ quái hỏi lại.

- Hấn thật sự ở trong đó?

Đáp lại nàng, chỉ có tiếng nước nở đầy oán trách của Tiểu Sương. Bạch Mỹ Hà lắc đầu, ôm nàng ta vào lòng mà vỗ về. Không hề nhìn tới bạch y mà nói.

- Không được giết hấn, giới luật tu tiên ngươi đã quên rồi hay sao? Số mạng hấn chưa tận, xong những thứ hiện tại hấn hấn tổn hao tâm sức gây dựng rồi cũng để cho con cháu phá hoại hết. Hấn cần phải sống, hấn phải sống để nhìn rõ những thứ ấy... Chu Nguyên Chương! Ngươi tự mình là con trời sao? Là thần sao? Là rồng sao?... Thiên Tử? Hừ, ngươi chỉ là những đứa con trời đánh mà thôi, đừng hiểu nhầm nghĩa của từ Thiên Tử!

Bạch y nghe vậy thì cau mày, im lặng không nói gì. còn Nguyên Chương thì mặt mày đầy sự cổ quái. “Tu tiên?... Giới luật?...”. Tiểu Sương đã ngừng khóc, ánh mắt cầu khẩn nhìn tới Bạch Mỹ Hà. Nàng đương nhiên hiểu ý nàng ta nhờ cậy, vì vậy lập tức lắc đầu mà nói.

- Muội muội, ta không thể cứu y...

180. Chương 180: Loạn Tâm

Tiểu Sương nghe vậy thì giật mình, thậm trí ngay cả chín nữ nhân cũng giật mình. Nhưng chưa ai kịp mở miệng thì nàng đã nói tiếp.

-...khi mà y vẫn chưa chết. Một người đang sống thì làm sao cần được cứu sống đây muội muội?

Bạch Mỹ Hà khẽ cười trước ánh mắt ngạc nhiên của tất cả, ngay cả bạch y cũng có chút mù mờ không rõ ràng. Chợt nàng ta khẽ đưa tay lên miệng, hạ giọng.

- Suyt...! Hãy lắng nghe đi nào!

Tức thời tất cả im lặng, ngay cả Hoa Vinh đang rên rỉ dưới nền điện cũng cố nén đau. Từ đâu đó, chợt vang lên những hồi thanh âm khe khẽ... Thành thịch... thành thịch... thành thịch... Tại tất cả mọi người như căng

ra, tìm kiếm nơi phát ra chúng. Các cặp mắt không hện mà cùng tập trung về nơi chảo dầu đang bùng bùng bốc cháy. Chỉ thấy giữa ngọn lửa điên cuồng kia, dần dần có một khối sáng tụ lại, càng lúc càng lớn, càng lúc càng sáng. Chúng tham lam hấp thụ hết mọi ngọn lửa xung quanh, cho tới khi toàn bộ lửa tắt hết, khối sáng lúc này đã to hơn trái dừa hấu. Tiếng thành thịch cũng từ đó phát ra càng lúc càng lớn. Chợt khối cầu co rút rồi bùng nổ, quang mang chói mắt khiến tất cả vội nhắm mắt tránh né. Một tiếng gầm lớn vang lên, kèm theo đó là một luồng khí tức quái lạ xuất hiện khiến tất cả ngây người kinh hãi. Lúc này, trong điện vừa xuất hiện thêm một thân ảnh mới.

Thân ảnh này khiến tất cả mọi người, ngoại trừ Bạch Mỹ Hà đều cảm thấy kinh ngạc. Chỉ thấy trước mắt là một Long Nhân cao lớn, nếu chỉ thể cũng không đến nỗi quá lạ vì ngoại trừ Bạch y và Nguyên Chương ra, các nữ nhân đều đã từng nhìn qua Long Nhân một lần rồi. Nhưng lần này quái dị hơn trước, vì phiến vảy của long nhân này hoàn toàn là một màu đen, một màu đen bóng. Nhưng rồi màu đen ấy cũng không làm họ kinh ngạc quá lâu, vì chỉ trong chốc lát chúng tự động vỡ vụn, rơi lả tả trên nền điện. Những thanh âm lạnh canh đổ vỡ vang lên không ngớt, cuối cùng để lộ ra những phiến vảy ngân sắc chói lòa. Cùng lúc đó, trên khuôn mặt long nhân, mi mắt mở lớn, con ngươi bị xé dọc màu lam lóe lên, khe đảo một vòng. Tiểu Sương thấy vậy thì mừng rỡ, không biết sức lực từ đâu để nằng dùng. Nàng vùng đứng lên, lao tới hấn mà nức nở.

- Chàng... chàng, ta...!

Minh Tiến trên mặt khẽ cười, vươn tay đón lấy nàng mà ôm vào trong lòng. Thân thể ấy ngân quang lóe lên, mau chóng biến trở lại thành nhân dạng. Hấn vỗ vỗ nhẹ lên lưng Tiểu Sương mà an ủi.

- Được rồi, mau nín đi nào. Ta vẫn còn sống đây mà. Muội bỏ ta ra, để ta kiếm y phục mặc lại cho chỉnh tề trước đã. Không phải muội muốn ta đứng lỏa thể xấu hổ trước bao nhiêu nữ nhân ở đây chứ?

- Không buông, nhất định không buông. Ta sợ... sợ buông ra chàng sẽ lại biến mất, ta không buồn. Ta mặc kệ người ngoài ra sao, nhất định không buông!

Nước mắt lăn dài trên má, hai bàn tay nàng như bầu chặt lấy lưng hấn, móng tay cắm vào da thịt hấn tới chảy máu. Minh Tiến mỉm cười lắc đầu, hấn không phải không cảm thấy đau, nhưng hấn cũng không nỡ đẩy nàng ra khỏi lòng mình. Hai cánh tay của hấn cũng xiết chặt lấy lưng, lấy eo nàng. Trán tiếp trán, mũi tiếp mũi... Tiểu Sương nhón chân, vươn người lên, môi nàng áp tới môi hấn. Cặp mắt đẹp từ từ khép hờ, trên hai má càng lúc càng dâng lên phần hồng. Minh Tiến im lặng, không cự tuyệt. Hấn cảm nhận được tình cảm mãnh liệt mà nàng dành cho hấn, hấn cảm nhận được nụ hôn ngọt ngào ấy còn mang theo cả chút mặn mà của nước mắt. Hấn không biết biểu lộ sao cho hết nội tâm mình, chỉ có thể xiết chặt lấy nàng hơn, cứ như thể nếu hấn buông tay, hấn sẽ mất nàng mãi mãi.

Cả hai cứ như vậy ôm nhau mãi, nếu như trên sảnh không cất lên tiếng hắng giọng. Minh Tiến khẽ nhìn sang, thấy Bạch Mỹ Hà đang e hèm, ánh mắt lại liếc liếc về phía trong điện. Minh Tiến khẽ gật đầu, lập tức hóa lại thành Long Nhân. Tạm thời, chỉ có biến thân hấn mới có thể không để lộ ra thân ảnh lỏa thể của mình. Hấn chậm rãi bước vào trong điện, ánh mắt lướt nhanh qua khung cảnh bên trong, sau đó hướng tới Bạch y cột tay mà nói.

- Đạo hữu, không nên giết hấn. Huống hồ, chính đạo hữu cũng vừa nói, người chết chẳng thể sống lại kia mà? Oan oan tương báo, cừu hận nối hận cừu đến bao giờ?

Bạch y nghe xong thoáng im lặng, tuy nhiên kiếm vẫn chìa hướng về phía Nguyên Chương. Minh Tiến cũng chẳng nói thêm lời nào, y khẽ hít vào một hơi, sau đó cất giọng.

- Thanh!

Một kí tự phạm âm nhanh chóng xuất hiện, nó lớn dần, lớn dần rồi lập tức vỡ vụn, tan ra thành một đám khói hoàng kim mà phát tán đi trong chính điện. Đám khói lan đi đến đâu, tức thì không khí xuất hiện những cuộn khói đen tới đó, những luồng khói đen nọ ngay lập tức bị đám khói hoàng kim kia hấp thụ, tan biến hết. Thậm chí, ngay cả trong hơi thở của mấy nữ nhân Ô Nha và hai vị công chúa cũng xuất hiện khói đen. Đám khói đó nhanh chóng theo hơi thở mấy nàng hít vào, thanh lọc hết khói đen rồi cuối cùng tan biến. Chỉ duy nhất có Nguyên Chương, trong hơi thở hấn khói đen dày đặc nhưng đám khói hoàng kim lại không hề thanh tẩy cho hấn, chỉ là lướt qua rất nhanh.

Các nàng cảm thấy thân thể đột ngột nhẹ nhàng vô cùng, vội vã đứng dậy kiểm tra thân thể một lượt. Quả nhiên, độc tố trong rượu đã hoàn toàn bị tiêu biến mất, không ai bảo ai ánh mắt đều tập trung chiếu tới hần. Bạch Mỹ Hà hơi cau mày, sau đó lắc đầu mà nhủ thầm. “Quá phô trương. Chỉ là giải độc có cần thiết phải làm lớn như vậy không?”. Với nàng, dựa trên lịch duyệt tu tiên giả nhân giới mà nói thì những điều Minh Tiến vừa làm quả thật quá mức phô trương, biểu diễn. Nhưng có lẽ nàng đã quên mất một việc, đó là hần là Phật tu, cách thức thi triển của Phật tông khác hoàn toàn với những gì nàng thường thấy. Mọi bí pháp, chiêu thức của Phật tông đều chú trọng tới việc thực dụng, nhưng cũng không hề quên đi cái gốc của nó là tấm lòng từ bi của Phật. Thế nên, chiêu thức thường đi kèm với màu hoàng kim, hình ảnh các vị Phật hoặc đài sen to lớn cũng chẳng có gì là quá lạ. Hơn nữa, lần này hần thi triển Thanh Tâm Kinh cũng là quá rút gọn rồi, nếu không, chỉ e không gian lúc này không chỉ là khói vàng mà đã là vô số cánh hoa sen cùng đồ hình Phật môn tung bay rồi.

Khung cảnh trước mắt tan đi, nhưng không ai bảo ai đều hướng cái nhìn kì quái lên phía ngai vàng. Thậm chí ngay cả Bạch y cụt tay cũng cảm thấy kì quái, hướng tới hần mà hỏi.

- Người đã không muốn giết hần, tại sao vừa rồi lại cố tình không giải độc cho hần?

Nguyên Chương nghe thấy vậy cũng rùng mình, vừa rồi đám khói đen kia quả thật không hề tan biến khiến cho y càng sợ hãi hơn. Ánh mắt thất thần nhìn tới Minh Tiến. Minh Tiến thấy vậy thì khẽ cười, lắc đầu mà nói.

- Không phải ta cố tình không giải, mà bản thân Thanh Tâm Kinh của ta không đủ năng lực để giải loại độc khí có trong người y. Độc tính đã ngấm vào ngũ tạng quá lâu, chỉ là ẩn mình chưa tới lúc phát tác. Chuyện sinh tử của y cũng chỉ là sớm muộn mà thôi... Thêm nữa, tu tiên giới chúng ta có một quy định, không can thiệp vào việc của phàm nhân!

Minh Tiến nói, lại cố ý mượn lời Bạch Mỹ Hà đạo trước để nói khiến nàng ta khẽ lườm hần một cái sắc lẹm. Bạch y thì im lặng, cho là phải. Chỉ duy nhất có chín nữ Ô Nha cùng hai vị công chúa đều cảm thấy kì quái. “Nếu đã có nghiêm luật như vậy, vậy tại sao trước đây hần lại cố ý cứu mạng chín nữ nhân Ô Nha ty?”. Thậm chí, ngay cả Tiểu Sương cũng cảm thấy có điều khuất tất, nhưng sau đó lập tức minh bạch. Minh Tiến cố ý nói điều này chính là để hí lộng Nguyên Chương một phen.

Trong chính điện lại lâm vào trầm tư, nếu không phải từ bên ngoài dồn dập vang lên tiếng chân, kèm theo tiếng hô hoán “Hộ giá thánh thượng, hộ giá thánh thượng!” truyền tới thì không biết tới bao giờ khung cảnh này mới chấm dứt. Nguyên Chương nghe được những thanh âm ấy thì sắc mặt có chút khá khẩm hơn, tuy vậy trong lòng vẫn canh cánh vì lời nói nọ của Minh Tiến. Y khẽ liếc mắt, bí mật gật nhẹ với Hoa Vinh, sau đó đứng dậy mà nói lớn.

- Đại binh đã tới, xem các người trốn đâu cho thoát?

- Ta muốn đi, người cản nổi sao?... Huống hồ, ta còn đang nắm mạng người trong tay...

Bạch y cười nhạt mà nói, vươn tay định tóm lấy cổ áo Nguyên Chương. Nào ngờ, Hoa Vinh đột ngột bật dậy, trên tay y lăm lăm trủy thủ sắc lạnh đâm thẳng tới phía Bạch y nọ, miệng hét lên.

- Cuồng đồ to gan, mau đền tội!

Phập...! Thanh âm ấy khiến mọi người giật mình nhìn lại, trên mặt chín nữ nhân, hai vị công chúa cùng Tiểu Sương sắc mặt đại biến. Chỉ duy nhất có Minh Tiến và Bạch Mỹ Hà thì vẫn hướng mắt nhìn ra phía ngoài, nơi biến người đang dần dần áp sát tới nơi này. Minh Tiến không hề quay đầu lại, chỉ cười nhẹ mà nói.

- Đạo hữu, không nên đùa cợt thêm nữa!

- Ha ha ha...

Bạch y nghe thấy hần nói vậy thì hào sảng cười lớn, trên mặt thập phần khoan khoái. Đã lâu rồi, kể từ ngày tưởng như bản thân đã chết, y mới lại có thể cười như lúc này. Khẽ vươn ống tay áo tới ngực, nơi thanh trủy thủ còn cắm ngập vào tới tận chuôi, y rút ra một cái túi vải màu vàng. Nguyên Chương, Hoa Vinh và những người còn lại nhất thời lú lẫm lại. Chỉ thấy một cái túi nhỏ xíu mà có thể cất được cả lưỡi trủy thủ dài ngập cán thì không khỏi rùng mình. Tiểu Sương trên mặt hơi tái xanh, lắc lắc tay Minh Tiến mà hỏi.

- Chàng... đây... đây là thứ gì vậy?

- Đây là thứ dùng để đựng đồ vật của Tu Tiên Giả, họ gọi chúng là túi trữ vật!

Bạch Mỹ Hà không hề ngoảnh lại mà nói, thanh âm thản nhiên vô cùng khiến Nguyên Chương cùng Hoa Vinh đều không kìm nén nổi kinh ngạc. “Đại binh đang tới gần, bao vây chặt lấy nơi này. Vậy mà những kẻ này chẳng lẽ không sợ chết... Tất cả... tất cả đều bắt tử như tên Minh Tiến kia sao?...”.

Minh Tiến im lặng, nhìn một lượt toàn cảnh. Chỉ thấy từ phía sân lớn xuất hiện cơ man là người, thân mặc chiến giáp, binh khí cùng với những cây cờ xí thay phiên nhau nhấp nhô. Cảnh tượng đông đảo này khiến Tiểu Sương cảm thấy lo sợ, nằng khê kéo kéo tay hắn mà nhìn lên, ánh mắt tràn đầy sự lo lắng. Minh Tiến thấy vậy thì mỉm cười, khê lắc đầu. Đám người này với hắn căn bản chẳng đáng cho hắn bận tâm, thêm nữa còn có Bạch Mỹ Hà ở đây, hắn sao phải suy tính ệt óc?

- Chà... có vẻ đông binh lính tới hộ giá người nhĩ, Nguyên Chương?

Bạch Y từ lúc nào đã tiến tới bên cạnh Minh Tiến, nhàn nhạt nói. Trong mắt mơ hồ ẩn hiện một luồng sát khí mãnh liệt. Minh Tiến nghe thấy vậy vẫn im lặng, chỉ chú tâm ôm Tiểu Sương trong lòng mình. Tiểu Sương thấy hắn ôm chặt hơn, tức thì hai má đỏ bừng lên, nhẹ nhàng rúc đầu trong ngực hắn mà cọ má vào. Nếu như với người khác, chắc hắn sẽ cảm thấy lạnh như băng khi chạm tới những phiến lân vảy trên người Minh Tiến. Nhưng với nàng thì không, nàng chỉ cảm thấy nó vô cùng ấm áp, nàng đang vô cùng hạnh phúc trong vòng tay người nàng yêu.

181. Chương 181: Thần Phục

Câu hỏi của bạch y khiến cho Nguyên Chương cùng Hoa Vinh như bưng tỉnh, bốn mắt len lén liếc nhìn nhau, mang theo cả chút kinh dị.

Liễu Lan và Gia Trinh thận trọng bước tới, hai nàng khê nâng Nguyên Chương ngồi lại lên Long y, lại cố ý giúp hắn chỉnh trang lại y phục, che giấu chuyện xấu hổ kia. Hai nàng mặc dù trong lòng cực kỳ phản cảm với y, tuy vậy không thể quên đi y là cha của hai nàng. Cho dù y là ác quỷ đi chăng nữa, y trên danh phận vẫn là phụ thân của hai nàng. Hai nàng là công chúa đương triều, từ nhỏ đã được giáo học nghiêm khắc về tôn ti thứ bậc. Có thể y là một vị vua không tốt, nhưng trên mặt làm cha, không thể cũng coi y như kẻ xấu.

Chín nữ nhân Ô Nha ty thì im lặng, tuy không có hành động nào nhưng tất cả đều đã đứng lên khỏi bàn tiệc. Trong lòng họ lúc này là hai suy nghĩ đối lập: Một bên là nghĩa quân thần, vua tôi. Họ sẽ hộ giá Nguyên Chương, bắt giữ đám người còn lại. Nhưng vì trung thành mà hại đến ân nhân cứu mạng, đây là bất nghĩa; Một bên là đạo lý có ơn báo ân. Họ sẽ liều mạng bảo vệ những người kia rồi đi, ngăn cản cấm quân. Nhưng lại quên đi đạo lý vua tôi, đây là bất trung. Vì vậy, cả chín người đều chỉ im lặng đứng quan sát, im lặng không hề mở miệng.

Khi những binh sĩ nọ tới sát đại điện, lập tức tất cả bị một bức tường vô hình ngăn cản lại phía bên ngoài. Họ có thể nhìn tới phía trước nhưng lại không thể tiến thêm một bước. Ánh sáng hoàng kim lập lòe lúc ẩn lúc hiện như tinh vân của những bức tường không làm họ chú tâm. Cái họ quan tâm chính là hộ giá thánh thượng.

Ngay lập tức, các tướng lĩnh ra lệnh cố gắng công phá bức tường khí kia, thậm chí cả các dụng cụ dùng để công thành cũng đã được sử dụng tới nhưng vô hiệu. Cho dù họ cố gắng tới mức nào cũng chỉ thấy bức tường khí nọ dường như rung nhẹ một chút rồi lại im ắng như chưa có chuyện gì xảy ra. Các tướng lĩnh gào thét chỉ huy như điên loạn, đám sĩ tốt thì cuống cuống gắng tìm đủ mọi cách để mở đường. Thậm chí nhiều kẻ mê tín còn dùng cả nước tiểu, hay tìm bắt đám chó săn hoàng cung đem giết lấy máu để phá giải thứ tà ma trước mắt họ... Tất cả như sôi sục lên để cứu người. Bề ngoài là vậy, nhưng mục đích chính lại là cơ hội thăng quan tiến chức, một bước lên trời. Vì thế mà ai ai cũng hào hứng, hưng phấn như đang đi hội. Chỉ có điều, tất cả mọi biện pháp họ nghĩ ra đều vô dụng. Dần dần ai nấy thay đổi nét mặt, từ hưng phấn hóa ra thành sự hụt hẫng khó chịu... Nhiều kẻ đã lùi ra, thờ ơ trước sự kiện trước mắt... Một người... mười

người... rồi ngay tới cả những tướng lãnh, tất cả đều lùi lại. Ánh mắt kì quái xen lẫn thất vọng hướng về phía đại điện.

Trong lúc tưởng như hy vọng thăng quan tan biến, chợt tất cả đều ồ lên, ánh mắt chăm chú nhìn tới khoảng sân đá lớn nơi đại điện. Chỉ thấy có ba đạo ánh sáng đột ngột lóe lên, một trắng, một đỏ, một lam. Sau đó là hình ảnh hai nữ nhân đỡ một nam nhân áo lụa vàng cung tay bái tạ ba luồng sáng, thậm trí còn phủ phục xuống mà bái lạy. Đám cựu binh đều là tinh binh hoàng cung, đương nhiên nhận ra đây là ai. Vì thế lập tức phủ phục xuống hướng tới ba luồng sáng nọ mà bái tạ. Không gian sau đó như rung chuyển vì một tiếng gầm lớn, ầm ỉ vang vọng hơn cả tiếng sấm rền. Thanh âm ấy khiến nhiều kẻ tò mò liếc mắt nhìn lên phía trên. Chỉ thấy ba luồng ánh sáng ấy bay vút lên trời cao, đạo màu lam xé gió lao về hướng Nam. Còn hai đạo ánh sáng còn lại, chúng như pháo thăng thiên, xé mây lao thẳng lên trời cao.

Mọi việc trong đại điện ngày hôm đó không hề được bắt cứ ai hé răng ra ngoài lấy nửa chữ. Tiền bạc, chức tước được Nguyên Chương mang ra để bịt miệng tất cả. Thậm chí ngay cả với hai người con gái, y cũng tìm cách đem đi gả cho các tộc nhân dị tộc phương Bắc, cách xa kinh thành cả ngàn dặm. Chín nữ nhân Ô Nha Ty được đặc cách ban quan hàm nhất phẩm, vàng bạc vạn lượng nhưng các nàng đều chủ động từ chối, cáo lui khỏi chốn quan trường. Chín người thoái quan, tự mở ra một cửa tiệm vải lụa mang tên Thiên Ân lầu. Nguyên Chương biết tin đích thân tới tận cửa, lại ban ấy chữ “Thiên Hạ Đệ Nhất Phường Thị”. Mục đích vẫn là cảnh cáo chín người, chín nữ nhân vẫn vui vẻ cảm tạ long ân của hấn. Dù gì, với các nàng chiêu bài này cũng khiến công việc kinh doanh trở nên thuận lợi hơn. Còn việc nọ, nếu có nói ra cũng khó lòng có ai tin cho được. Nhờ vậy mà Thiên Ân lầu nhanh chóng trở thành phường thị quy mô nhất trong giới vải lụa Hoa Hạ. Nhắc tới Thiên Ân lầu, người ta không quên nhắc tới nhan sắc chim sa cá lặn của chín nữ chủ quản và cả danh tiếng nứt trời do hoàng thượng ngự bút. Thiên Ân lầu với những người dân còn hơn cả thế, đây là nơi người nghèo có thể kiếm miếng cơm; nho sinh nghèo có thể được tặng sách vở; người không việc làm có thể nhận được việc phù hợp... Tầng lớp dân chúng nghèo hết lời ca ngợi nơi đây, tôn xưng chín nữ nhân như bồ tát tái sinh. Chín nữ nhân về sau này cũng không hề lấy chồng mà ở vậy cho tới khi qua đời. Nhiều người cho rằng họ thật sự là bồ tát, tâm không hề nặng phàm tình ái. Họ không hề biết rằng, đằng sau sự hào nhoáng của Thiên Ân lầu, trong một gian phòng đơn giản, nhỏ bé phía Nam. Trên tường căn phòng ấy có treo một bức tranh vẽ tay trên lụa vàng. Trong tranh là hình ảnh một nam nhân, đầu rồng, thân hình người đang oai vệ đứng đó. Phía xa xa là hình một nữ nhân áo đỏ, dáng bộ như đang muốn nói điều gì đó. Bên cạnh còn đề một hàng chữ lớn: “Nếu như hấn không dùng sinh mạng hấn đánh đổi, ngay cả ta cũng không có cách cứu các người!”...

Hoàng cung chỉ trong một ngày kế tiếp, liên tiếp ban ra bốn năm đạo thánh chỉ, công cáo thiên hạ. Điều này khiến cho toàn dân chúng kinh thành hoảng hốt. Những công cáo mới được dán khắp các thành thị lớn khiến dân chúng bàn tán xôn xao... Hoàng đế liên tiếp công cáo, ban hành điều luật mới cho các thành thị. Yêu cầu bất cứ thành thị nào dù lớn hay nhỏ đều phải có ít nhất một ngôi đền Long Thần khang trang, trong phải có tượng vàng, lư đồng đen cùng các vật phẩm gốm ngọc... Hay như ban bố lệnh cho tất cả các thần tử trong Hoa Hạ, dù đi tới đâu, hễ gặp Long Thần miếu phải lập tức ngả mũ lại chín lạy. Không cần biết là kẻ phàm nhân hay là trí sĩ, quan lại hay hoàng tộc, ai cũng như ai... Một loạt các quy định ban ra khiến dân chúng thêm phần hoang mang, nhưng sau đó không biết từ đâu lan ra tin đồn Long Thần hạ phàm chỉ dạy hoàng đế; cũng có nhiều nơi đồn về việc linh thiêng của Long Thần miếu khiến dân chúng càng lúc càng cuồng tín, cúng bái hương khói rất thịnh. Sử sau này có ghi chép lại mấy câu: “Hoa Hạ. Đại Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương tài đức, thiên địa ban phước cho Long Thần chỉ dạy. Từ đó sùng tín Long Thần, khắp trấn thành mở miếu, dân chúng cũng theo đức Thái Tổ mà cung phụng, nhiều đời hương khói đại thịnh. Ngay cả hoàng tộc, hay quan tước đệ nhất, hễ bước chân tới hoàng cung là phải cúi lạy chín lạy tượng Long Thần tạc vàng trước đại điện. Kể nối ngôi đời sau, trước khi đăng cơ đều phải bái lạy tượng Long Thần. Trong dân gian Long Thần miếu có nhiều lời đồn đại vô cùng linh thiêng, ngày ngày dâng hương không ngớt...”

Đây là việc của sau này, hãy khoan chú tâm tới. Hấn – một kẻ bình thường tới mức không thể bình thường hơn được hàng vạn hàng vạn người dân Hoa Hạ Cung kính bái lạy, như vậy không phải quá vinh hạnh sao? Vấn đề là, hấn chẳng quan tâm mấy thứ này làm gì cho thêm mệt, hấn có thứ khác cần quan tâm hơn, đây là tấm thẻ ngọc mà Bạch Mỹ Hà tặng hấn lúc trước.

Thanh Điền, trong nhà của Bá Ôn.

- Chàng uống cốc trà giải nhiệt đi!

- Ủm, muối cứ kệ ta!

Trong gian phòng khách, có một nữ nhân áo lục vừa nhẹ nhàng đặt lên cái bàn lớn một cốc trà thơm. Nàng vươn tay xếp gọn lại vài cuốn sách đang vút ngổn ngang trên bàn, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh, ánh mắt đầy trù mên nhìn tới nam nhân đang chăm chú đọc sách. Trên tay nàng là cây quạt giấy, thì thoảng lại khẽ phẩy nhẹ như sợ làm ảnh hưởng tới nam nhân kia. Nam nhân kia thì ngược lại, tay trái vẫn mãi mê cầm nắm một tấm thẻ ngọc trắng, tay kia cầm một cuốn sách dày, ánh mắt đảo tới đảo lui. Nam nhân ấy là Minh Tiến, đương nhiên nữ nhân áo lục là Tiểu Sương.

Hoa Hạ lúc này đã vào giữa mùa hạ. Tuy vậy Thanh Điền này là nơi cận cực, vì thế nhiều nơi tuyết vẫn chưa tan hết. Nhưng ít nhất khí trời gia rét đã không còn, những bộ y phục lông thú dày cũng đã được sớm cất đi. Thay vào đó là những bộ y phục mát mẻ của mùa hạ. Nơi này gọi là hạ thì cũng không hẳn, xuân cũng chẳng đúng. Vì về đêm và sáng sớm, không khí vẫn lạnh tới mức phải đốt củi sưởi và đắp chăn bông, còn ban ngày, nhất là vào giữa trưa thì nắng lại gay gắt khiến người ta cảm thấy như bản thân bị vắt kiệt hết nước.

Đã năm tháng trôi qua, kể từ ngày hai người chia tay Bạch y và Bạch Mỹ Hà tại Đại điện. Cả hai trở về Thanh Điền, sống cuộc sống đơn giản của những người dân thường. Cuộc sống thanh tịnh ấy cứ ngày nối ngày mà tiếp diễn.

Thanh Điền kể từ sau khi Bá Ôn qua đời, càng lúc lại càng được mở rộng, dân cư càng lúc càng tới đông hơn. Không phải vì nơi đây được miễn thuế vụ, quân dịch mà người ta kéo tới đông như vậy. Họ kéo tới đây bởi những tin đồn về Lưu tiểu thư có biệt tài bốc thuốc bắt bệnh và vị truyền nhân của Lưu Đại nhân – Minh Tiến. Khi cả hai mới trở về, những người dân cũ hết mực hỏi han, chào đón họ. Thường trực trên môi những người ấy là nụ cười, nhưng cũng có vài người rơi lệ. Họ cảm thấy thương tiếc thay ột đời thanh khiết Lưu Bá Ôn lại không thể nhìn thấy hai người trở về.

Dân cư càng lúc càng tăng, các khu đất thì tự do mọc lên chẳng hề có thứ tự nên hẳn lại bắt đầu ngay vào việc quy hoạch lại tất cả. Tiểu Sương đương nhiên cũng bận rộn với việc bốc thuốc, chỉ dạy những đứa trẻ nhỏ học chữ. Có nhiều vị cao niên còn chủ ý tới gặp mặt hẳn, ngỏ ý muốn hẳn mở lớp dạy cho đám trẻ những hẳn một mực từ chối. Nói rằng bản thân ngoài thuật phong thủy thì chẳng có tài cán gì, lấy có đó mà thoái thác. Tiểu Sương biết được tâm ý của hẳn, vì thế nàng tự nhận công việc ấy ình. Nàng biết, hẳn còn đang chú tâm tới tấm ngọc kia...

Tiểu Sương đã đứng dậy, nàng khẽ ghé đầu phía sau vai hẳn mà gắng đọc những hàng chữ nhỏ được khắc chi chít trên tấm ngọc bài. Lông mày nàng hơi nhíu lại, neho mắt đánh vắn. Chợt mặt nàng đỏ ửng, vội vã lùi lại mà đưa tay che miệng, làm ra thần thái vừa hoảng hốt, vừa xấu hổ xen lẫn ngượng ngùng vô hạn. Minh Tiến tuy không hề ngoảnh đầu nhìn về phía sau, hẳn khẽ cười mà hỏi.

- Muội sao vậy?

- Không... không có gì...

- Thật sự không sao chứ? Thần sắc muội thật kì lạ!

- Không... thật sự không có a...

182. Chương 182: Bái Biệt

Nàng lập tức mặt càng thêm đỏ ửng, lùi lại lắc đầu nguầy nguậy. Minh Tiến khẽ cười, xoay người lại, tay nâng chén trà đưa lên miệng. Ánh mắt vẫn đầy ý cười đùa hướng tới. Điều này khiến Tiểu Sương chợt rùng mình, sau đó không tự chủ mà run run giọng nói.

- Chàng... chàng là đồ sắc lang... Những tướng tám ngọc bài kia là thứ sách quý gì, ai ngờ... ai ngờ chỉ là một cuốn sách... cuốn sách... sắc lang...!

Nói xong, nàng lườm hắt một cái sắc lẹm, xấu hổ cúi đầu. Minh Tiến chột ngẩn người, sau đó cười lớn mà hỏi.

- Hả?... ha ha ha, muội đang nói gì ta không hiểu?

- Còn vờ vịt nữa, cuốn sách kia không phải... không phải...

Nàng ngừng lại, khẽ nâng tay chỉ tới miếng ngọc, nói tiếp, giọng điệu có chút run rẩy.

- ... không phải là Tử Vi Thụ Tử hay sao? Sắc Lang!

Minh Tiến mắt tròn mắt dẹt nhìn tới, mặt hắt biểu hiện một sự ngu vô hạn khiến Tiểu Sương đang xấu hổ cũng phải bật cười lớn thành tiếng. Nàng cười giòn tan, mãi cho tới khi ho lên mới dừng lại, nhưng thân hình vẫn hơi run run. Minh Tiến càng lấy làm lạ, hắt tò mò hỏi lại.

- Tử Vi Thụ Tử? Nó là cái gì vậy? Ta chưa từng nghe qua!

- Chàng thật sự không biết?

Giờ thì tới Tiểu Sương tròn mắt nhìn tới, Minh Tiến gật đầu, mặt mang theo vẻ chờ mong như trẻ con chờ cho kẹo hướng tới nàng. Tiểu Sương khẽ cười, cổ hắng giọng, cổ gượng làm ra vẻ nghiêm túc mà giảng giải.

- Tử Vi Thụ Tử là sách nói về việc tính toán...

- ...giờ chàng hiểu chưa?

Tiểu Sương nói liền mạch một hơi, sau đó mặt càng thêm đỏ ửng mà liếc hắt đầy ý trách móc. Minh Tiến chỉ biết gãi đầu, những sau đó lại lắc đầu một cách khó hiểu.

Tử Vi Thụ Tử là sách tính toán giờ giấc hoan lạc cho vua chúa thời xưa. Thường được áp dụng để tính toán việc sinh con trai hay con gái, chiếu mệnh hay cầm tinh giáp nào cho thuận nhất. Tử Vi Thụ Tử ngoài chuyện sinh con còn như một quyển xuân cung đồ, chỉ dạy cách nam nữ hoan ái. Đã từng có một thời, cuốn sách này là bí mật cấm truyền trong dân gian mà chỉ có vua chúa mới có quyền hưởng thụ. Nó còn có một cái tên khác là Ngự Nữ Tâm Kinh.

Minh Tiến càng lúc càng cảm thấy khó hiểu, hắt cầm lấy phiến ngọc mà đọc đi đọc lại mấy lần, cuối cùng chìa ra cho nàng mà hỏi.

- Ta đọc đi đọc lại mấy lần rồi, tám ngọc này đơn thuần là một bản chú giải phương vị, đâu có gì liên quan tới điều muội nói đâu chứ?

- Chàng còn chối sao, được rồi... Đây nhé, thiếp chỉ rõ cho chàng hết chối cãi nhé... Đây, đoạn này nhắc tới “Huyết Nguyệt San”... rồi đây nữa “Nguyệt Cung”, “Hoan Ái”...

Tiểu Sương lắc đầu, mặt đỏ bừng cầm lấy tám thẻ mà chạy lại bên cạnh hắt. Nàng khẽ kéo ghế lại gần, ngón tay ngọc khẽ chỉ tới những từ ngữ mà nàng cảm thấy nó liên quan tới Tử Vi Thụ Tử. Minh Tiến tròn mắt nhìn theo, sau đó đột nhiên cười lớn mà lắc đầu. Hắt cười khiến nàng hai má càng thêm đỏ ửng, đầm bùm bụp vào ngực hắt mà hờn dỗi.

- Chàng còn chối sao, sắc lang... Ta đánh cho chàng chừa...

Minh Tiến lắc đầu, hắt hỏi lại.

- Muội có thật sự đọc hết được tám thẻ ngọc này không?

Tiểu Sương lắc đầu, tay đã dừng lại mà ngả người vào trong lòng hắt, nhẹ nhàng nói.

- Ta không đọc được tất cả, có nhiều chữ thật sự không biết nghĩa là gì... Nhưng mà, nếu... nếu chàng muốn chúng ta... Thì ít nhất hay làm lễ bái đường, cho thiếp một danh phận trước đã...

Tiểu Sương nói, nàng càng dụi đầu sâu hơn, cứ như thể muốn chui hắt vào trong người hắt. Minh Tiến khẽ cười, bàn tay khẽ nắm lấy tay Tiểu Sương, nói nhỏ.

- Muội muội ngọc, tiểu cô nương ngọc. Tầm thể này tuy thoát nhìn có vẻ giống chữ Hoa Hạ, những kì thật nó là ngôn ngữ của U Châu, nơi mà từ đó ta tới đây. Còn những từ muội đọc được, chẳng qua chỉ là chúng có chút giống nhau mà thôi. Những từ mà muội nói kia có nghĩa khác, là “Huyết Nguyệt Quan”, “Nguyệt Thủ” và “Hoàng Đường”...

Hắn giảng giải tất cả, sau đó lại khẽ cười trêu chọc khiến Tiểu Sương mặt càng đỏ như gấc, nhất định không chịu ngẩng mặt lên nhìn hắn lấy một lần. Cười vui vẻ một hồi, hắn hắng giọng, bàn tay nắm tay nàng xiết chặt hơn.

- Sắp đến lúc ta trở về lại U Châu, muội tính thế nào?

- Chàng đi đâu, ta sẽ theo tới đó!...

Một tuần sau, một khung cảnh hiếm có đang hiển hiện trước cổng thôn Thanh Điền. Hàng chục người, đủ thanh niên, lão, ấu đứng quây luyến bịn rịn chia tay một cặp nam nữ trẻ tuổi. Những cụ ông, cụ bà thì khẽ vỗ vai, nắm tay họ. Đám trẻ con thì mặt buồn rười rượi, chen nhau đưa tặng hai người những món quà nhỏ xiu. Có thể với họ, những thứ quà ấy chỉ là những thứ đồ bỏ, nhưng với những đứa trẻ, những món đồ chơi ấy với chúng chính là thứ quý giá nhất lúc này. Những người khác hoặc mang tặng ít trứng gà, hoặc mang tặng chút bánh để hai người dùng làm lương khô dọc đường... Chờ cho khung cảnh ấy tĩnh lặng đôi chút, một cụ già mới chậm rãi rẽ đám đông bước tới.

- Hai người đã quyết định đi, lão cùng mọi người có ngăn cũng chẳng được. Chỉ cần hai người nhớ lấy điều này...

Tiên lão bước tới, khẽ cầm tay của hắn và Tiểu Sương đặt lên nhau, sau đó bàn tay già nua chai sần ấy khẽ vỗ nhẹ lên mà nói.

- ...Chỉ cần Lưu tiểu thư cùng Minh công tử nhớ rằng, Thanh Điền này luôn luôn chào đón hai người. Ta mong nếu lần sau có thể tái kiến, mong là được thấy nhi tử của hai người... Ha ha ha...

Tiên lão cất tiếng cười già nua, sau đó là một tràng cười lớn của tất cả những người xung quanh. Thậm trí cả mấy đứa trẻ lúc trước còn mếu máo, sụt sịt cũng bắt trước mọi người cười hòa theo. Điều này khiến Tiểu Sương mặt đỏ lên như trái gấc, còn hắn thì chỉ mỉm cười nhẹ, khẽ gật đầu.

Lúc ban đầu, khi việc hắn cùng Tiểu Sương có ý định rời đi được nói ra. Không ít người đã cất tiếng phản đối, thậm trí còn có nhiều người quá khích mà lớn tiếng trách móc cả hai. Họ nói rằng cả hai làm như vậy là mất lễ tiết hiếu thuận, là bỏ mặc tâm huyết của Lưu đại nhân trước đây còn dang dở. Hắn và nàng lúc ấy bị đẩy vào thế bí, cũng dở khóc dở cười mà giải thích một hồi. Dần dà mới được mọi người chấp thuận. Người dân Thanh Điền vốn rất yêu quý và tôn trọng hai người, không chỉ bởi là hậu bối của một vị đại thần danh tiếng mà là bởi thực tài cùng cách đối nhân xử thế của cả hai. Việc cả hai người đi không khiến những người cao niên ngạc nhiên hay ngăn cản, chỉ duy nhất có một số người lên tiếng phản đối. Họ phản đối bởi muốn con cái họ được có thầy danh tiếng; hoặc là có con gái có thể gả vào cho hắn; hoặc là mượn danh hắn để tiến cống công danh. Cách đây hơn mười ngày, có một đạo hỏa tốc Thánh Chỉ truyền tới, ban tước Đan Thanh Học Sĩ cho Minh Tiến, thăng quan hàm nhất phẩm...

Hai người cúi chào mọi người, sau đó vẫy tay từ biệt mà rời đi. Minh Tiến vai đeo tay nải, tay dắt yên cương con ngựa cũ của Hoàng lão tặng mà bước đi. Tiểu Sương yên vị ngồi trên yên cương, chốc chốc lại quay lại phía sau, ánh mắt quây luyến như không muốn rời xa Thanh Điền... Hai người một ngựa cứ chậm rãi đi, để lại lùi xa phía sau lưng những bóng người vẫn đang lơ lửng đứng đó. Hắn thấy mắt nàng hơi hoe đỏ thì khẽ thở dài, vươn tay nắm lấy bàn tay người ngọc mà bóp nhẹ. Tiểu Sương quay sang, thấy hắn đang nhìn mình mà gật đầu an ủi thì cố gắng nở một nụ cười gượng gạo, vội vã lau nước mắt mà nói.

- Bây giờ chúng ta đi về hướng nào đây chàng?

- Trước tiên, chúng ta đi thăm mộ Bá Ôn Thúc cùng Thúc tẩu. Nơi xuất hiện thông thiên lộ cũng cách đó không xa lắm...

Trên một triền đồi dốc phía Nam Thanh Điền, có một cặp nam nữ đang khom lưng bái lạy trước một ngôi mộ đơn sơ, trên mộ cỏ xanh um tùm. Phía trước là một tấm bia đá trắng, được khắc chìm mấy chữ lớn. “Lưu Bá Ôn chi mộ. Quỳen Thủy chi mộ”.

Minh Tiến cùng Tiểu Sương cúi đầu lạy ba lạy, sau đó hần khê nâng chén rượu cúng lên mà rải trước mặt bìa đá. Cạnh đó, Tiểu Sương khê xếp chân ngồi quỳ, nàng vươn tay ném từng tờ tiền giấy vào chiếc đỉnh đá đang bốc cháy bùng bùng bên cạnh. Không gian thanh tịnh, dường như chỉ còn tiếng thờ nhẹ của cả hai, hòa lẫn với những tiếng lách tách khe khê của đám lửa trong đỉnh. Chợt Minh Tiến cau mày, cảm nhận một cảm giác kì quái lướt nhanh qua sau lưng. Hần vội vàng quay đầu nhìn lại, tay đặt sẵn trên một chiếc túi lụa nhỏ nơi thắt lưng thủ thế. Tiểu Sương dường như cũng nhận ra sự lạ, nàng cũng vừa cảm nhận được một thứ gì đó kì quái vừa quét qua mình nên vội vã quay lại theo. Chỉ thấy từ phía chân đồi, có một bà lão mặc đồ xô gai trắng đang lồm lũi tiến về phía hai người.

Minh Tiến lông mày thoáng cau lại, bằng viễn thị thuật của hần, hần có thể nhận ra trong chiếc giỏ tre bà lão cầm là tiền giấy cùng nhang đèn. Nhưng nơi đây là tư địa, dân quanh vùng đều tôn kính mà tránh xa. Vì thế không hề có bất cứ mộ chí nào gần đây trong phạm vi một dặm, bà lão này đột nhiên xuất hiện, lẽ nào...

183. Chương 183: Thăm Mộ

Hần liếc nhanh sang Tiểu Sương, hy vọng có thể nhận ra được nét gì đó từ khuôn mặt nàng. Nhưng rồi hần lại thất vọng, trên mặt Tiểu Sương lúc này là sự tò mò cùng hiếu kì lộ rõ hơn cả hần. Minh Tiến lại chăm chú quan sát thêm một lần nữa, lần này chỉ cảm thấy bà lão phía trước vô cùng bình thường, thậm trí dường như còn đang mang bệnh. “Vây luồng khí tức kì quái vừa rồi là từ đâu ra?...”

Bà lão nọ càng lúc càng tới gần, hướng đi cũng rõ ràng là tiến về ngôi mộ này. Minh Tiến hơi cau mày, khê kéo tay Tiểu Sương lùi sang bên, vờ như đang chờ nhang hết mà thu lễ. Hần khê vươn tay, gỡ đi vài mảnh cỏ khô vô tình bám vào mái tóc nàng. Tiểu Sương hơi sững người, nhưng sau đó lại bẽn lèn cúi đầu. Đây là lần đầu tiên hần dám công khai chăm sóc nàng như vậy khiến mặt nàng nóng ran lên. Nhưng rất nhanh nàng cảm thấy bất tiện, ánh mắt lập tức chiếu sang hần, khê nhỏ giọng nói.

- Nơi này... chàng...

Nhưng chưa thốt ra, nàng đã lại lập tức nuốt lại vào bụng. Nàng đã nhận ra sự cảnh giác trong mắt hần, vì thế cứ mặc kệ, tâm ý chăm chú hướng về bà lão lạ mặt.

Bà lão khê ngồi xuống, thấp lèn bó nhang rồi cắm trước bìa mộ, sau đó là bày ra một loạt hoa trái, tiền giấy rồi khê lằm nhằm khấn vái một hồi. Lát sau, bà lão lại đứng lên, từ trong giỏ tre lôi ra một cây liềm nhỏ, khê bước tới ý định cắt tỉa cỏ cho ngôi mộ. Tiểu Sương thấy vậy thì bước tới, nàng mỉm cười mà nói.

- Lão à, lão không cần phía tía cỏ lại đâu. Con và tướng công con đã tỉa cỏ lại rồi!

Bà lão khê gật đầu, ngẩng mặt lên hướng tới nàng mà cười.

- A, thì ra cô nương có mối quan hệ với người đã khuất núi, xin hỏi cô nương cùng nam nhân này là...?

- Con là Tiểu Sương, còn kia là tướng công của con, huynh ấy tên Minh Tiến. Con là cháu gái ruột của Bá Ôn thúc, còn chàng ấy là đệ tử của Bá Ôn Thúc!

- Ồ... Thì ra là Lưu tiểu thư, thất lễ, thất lễ vì già không kịp bái lễ!

Nói rồi định phủ phục xuống, ngay lập tức Tiểu Sương nâng tay cản lại. Minh Tiến cũng đã sớm bước tới, đỡ một bên tay mà nói.

- Bà lão, đừng nên như vậy. Hai chúng ta chỉ là hàng hậu bối, sao dám nhận lễ?

Bà lão khê cười, gật gù ra vẻ tâm đắc, ánh mắt già nua ấy khê liếc nhanh qua khuôn mặt Minh Tiến, sau đó lại nhìn về tấm bìa đá. Bàn tay nhăn nheo nọ vuốt ve lên mấy chữ “Quyên Thủy chi mộ”, trầm ngâm hồi lâu mới nói.

- Có thể hai người không biết ta, thấy ta tự xưng vô cớ tới bái mộ... Cái mạng già này...

Bà lão trên mặt hiện lên sự trầm ngâm, hồi lâu mới sùt sùi nói tiếp.

-... Cái mạng già này là do Quyên Thủy phu nhân mang lại cho ta...

Minh Tiến và Tiểu Sương đưa tiến bà lão xuống tận chân đồi, lại cố ý tặng cho bà ta con ngựa để đi về cho tiện. Việc này khiến bà lão vô cùng cảm động, chúc tụng hai người một hồi rồi mới chậm chạp rời đi. Con ngựa vô cùng ngoan ngoãn, cứ chậm rãi lững thững đi về phía đường lớn như một con lừa nhỏ. Đây là vì Minh Tiến dùng chân lực của mình xâm nhập Linh Thành của nó, dọa nạt nó một phen kinh hồn táng đờm. Nếu không, có lẽ nó đã sớm lồng lộn lao đi như lúc trước Tiểu Sương cưỡi. Việc tặng ngựa cũng là một công đôi việc, vì đường nào quãng đường sắp tới của cả hai người đều chẳng cần mang theo ngựa làm gì.

Chờ cho bóng ngựa rời đi thật xa, cho tới khi mất hút vào đám cây, hấn mới khẽ thở phào. Tiểu Sương bên cạnh thì cười nhẹ, ôm tay hấn nũng nịu nói.

- Giờ chúng ta làm sao đây?

- Chúng ta đi tìm thông đạo, nào...

Minh Tiến nắm lấy bàn tay nàng, trên tay kia chính là tấm thẻ ngọc dạo trước, trên mặt thẻ đang lơ lơ phát tán ánh sáng trắng. Đột nhiên những luồng ánh sáng ấy tụ lại, cô đặc thành hình dạng như một mũi tên, xoay vòng vòng rồi chỉ thẳng tới hướng Tây mà nhấp nháy liên hồi. Minh Tiến mỉm cười, lấy tay nải khoác lên vai, sau đó nhanh chóng cùng nàng rảo bước mà đi theo hướng mũi tên chỉ.

Họ đi lên đỉnh đồi, sau đó men theo lối mòn mà đi xuống. Đường đi xuống đá nhon lổm chổm, đã nhiều lần hấn phải dùng chân lực bế nàng mà nhảy qua. Chỉ có điều hấn thấy làm lạ, đó là nếu thường ngày hấn chủ động bế nàng thì chắc chắn nàng không hề chủ động từ chối. Nhưng hôm nay thì nàng lại cố ý né tránh hấn bế, thậm trí còn cố tình đi bộ để mấy lần suýt ngã. Hấn thấy làm lạ nhưng cũng chẳng hỏi nhiều, chỉ chú tâm tới miếng thẻ ngọc.

Tiểu Sương thì trái lại, nàng đang căng thẳng tới cực độ, mỗi lần hấn muốn bế là nàng lại một lần giật thót. Hai người cứ như vậy mà đi, tốc độ càng lúc càng chậm lại. Trời càng lúc càng ngả về chiều, nắng càng lúc càng trở nên gay gắt hơn, mặc dù đang đi trong rừng nhưng những cơn gió nóng vẫn thổi tới khiến cả hai mồ hôi đều lấm tấm nơi trán. Minh Tiến thì còn đỡ, đằng này Tiểu Sương mặt lại càng tái xanh, nàng cố ý thụt lùi lại đi phía sau hấn, nhất quyết không chịu tiến lên phía trước. Hấn thấy vậy thì lấy làm lạ, quay lại cố ý bế nàng ta lên, định bụng đi nhanh hơn. Chợt hấn cảm thấy tay mình âm ẩm, nơi đỡ chân nàng ướt ướt. Hấn giật mình vội đỡ nàng xuống, nhìn tay mình cho thật kĩ, chỉ thấy toàn là máu tươi. Lại quay sang nhìn thì mặt Tiểu Sương đang tái xanh, đây bối rối cùng xấu hổ. Hấn nhìn lại phía chân nàng, chợt thấy máu thấm ướt cả ống chân thì cuống lên, định bụng vén lên xem nàng bị thương lúc nào. Tiểu Sương thấy vậy thì vội vã tóm tay hấn, lắc đầu nguầy nguậy mà nói.

- Ta... ta không sao, chàng mau tìm chỗ có nước... tìm một con suối a...!...

Cách đó không xa, trên một thân cây um tùm, có một cặp mắt đang lặng lẽ theo dõi hai người. Cho tới khi cả hai phi thân vội vã lao đi, từ thân cây có một bóng người nhảy xuống. Vẫn là bộ y phục vải thô màu trắng lúc trước, nhưng lúc này không phải là một bà lão mà là một nữ nhân còn khá trẻ. Chiếc mũ xô trùm kín không lộ ra khuôn mặt thật, chỉ thấy một giọng nữ nhân khẽ thốt lên.

- Là Thiên sinh mị cốt... Không ngờ Hoa Hạ này lại có người có căn cơ mị hoặc cao như vậy...

Nói xong lại khẽ thở dài, lắc đầu.

- Tên tu chân giả nọ cũng thật là ngu ngốc, cô bé ấy đang tiến vào Hậu Nguyệt Mị Cơ. Ấy vậy lại không hề để cho người ta nghĩ ngợi... chắc chắn...

Minh Tiến lúc này đang ngồi im lặng trên một phiến đá lớn, lưng quay lại phía dòng suối trước mặt. Trên tay hấn lúc này là một cuốn sổ tay nhỏ của Bá Ôn, hấn vừa đọc vừa lắc đầu.

Phía giữa suối, trong một trái cầu lớn màu lam do Thiết Huyết tạo ra, Tiểu Sương xấu hổ len lén liếc tới nhìn hấn, sau đó trầm mình xuống suối mà tẩy đi thân thể. Trong đầu nàng lúc này chỉ nghĩ tới sự xấu hổ nọ, không hề nghĩ đến việc quan sát xung quanh. Vì thế, nàng không hề nhận ra dòng suối đang cuốn theo từng đợt nước màu đen từ thân thể nàng.

Minh Tiến thở dài, trong lòng thầm than thật rắc rối. Vừa rồi hắn không phải không nhận ra chuyện gì, hắn cũng đã từng học giáo dục giới tính, mấy thứ này cũng coi như là biết qua. Chỉ là không ngờ tới Tiểu Sương lại mất nhiều máu tới như vậy. Nhưng sau khi đọc trong sổ này, hắn mới hiểu Tiểu Sương vừa tiến cấp vào Hậu Nguyệt Mị Cơ. Chính thức hòa nhập cùng Mị cốt, đồng thời cũng dịch cân phạt tủy cho bản thân. Có thể coi như lúc này nàng mới chính thức thực sự là một thiếu nữ chân chính. Thông thường, tùy trường hợp mà Mị Cốt có thể tiến hóa ra các trạng thức khác nhau. Các trạng thái này xuất hiện ngẫu nhiên, thay đổi cách thức, tâm tình nữ nhân. Những thể trạng này sẽ theo nàng cho tới cuối đời.

Hắn lắc đầu, gấp lại cuốn sổ nhỏ. Lòng than vãn thầm không thôi, rồi lại cố ý chú tâm vào tấm thẻ ngọc, như cố quên đi những thứ và đọc. Chợt hắn cảm nhận một mùi thơm thoang thoảng từ phía sau lưng truyền tới, hắn giật mình quay vội lại. Chưa kịp nhận ra gì, chỉ cảm thấy một đôi môi ướt mềm như nhung áp lên môi mình, sau đó là tiếng cười khúc khích của Tiểu Sương. Minh Tiến thoáng dờ người ra, sau đó mặt đỏ rần lên. Hắn thấy nàng đã thay một bộ y phục khác, nước vải trắng mờ tỏ hiện lên chiếc yếm màu hồng cùng làn da trắng đầy khiêu khích khiến hắn như bị thôi miên. Tiểu Sương ngạc nhiên, khẽ sờ tay lên trán hắn mà hỏi nhỏ.

- Chàng ốm sao?

Hắn lại giật mình đánh thót, thậm trí ngay cả nàng cũng giật mình. Thanh âm nàng thay đổi hoàn toàn, thay vì thanh âm lạnh lạnh trước đây, lúc này giọng nàng biến hóa thành một chuỗi âm vô cùng mềm mại, mị nhĩ. Hắn cau mày, khẽ đặt tay lên bàn tay nàng, vận chân lực kiểm tra một hồi, sau đó nói.

- Muội vừa tiến qua dịch cân phạt cốt, trong sổ của Bá Ôn thức có ghi lại, nó gọi là Hậu Nguyệt Mị Cơ.

- Ân!

Tiểu Sương nghe hắn nói vậy thì đỏ mặt gật đầu, len lén liếc hắn. Minh Tiến vội vàng nhắm Vô Thần, sau đó kéo tay nàng mà nói.

- Mau đi thôi!...

Hai người lao nhanh đi trong gió, mặc dù tốc độ nhanh là vậy nhưng Minh Tiến vẫn thường trực ngửi thấy một mùi thơm mị hoặc thoang thoảng tản mát từ thân thể Tiểu Sương. Bằng một cách nào đó, ngay cả Vô Thần cũng dường như mất tác dụng, trong lòng hắn có một góc nào đó dấy lên sự ham muốn muốn chiếm hữu Tiểu Sương là của mình...

184. Chương 184: Kẻ Theo Dõi

Hiếu Vân Trấn, Minh Gia Trang.

Thiên Sinh Nhã cung tay hướng Đào Nhược Hồng mà bái lễ, sau đó vội vàng rời đi ngay không chút chậm chạp. Đào Nhược Hồng chờ cho y đi khuất hẳn, bà mới khẽ gật đầu mà bước vào nội trang. Bên bàn trà, sáu nữ nhân đang ngồi sẵn đó chờ bà, trên mặt ai cũng có phần khấn trương hơn. Xen lẫn là sự lo lắng, cùng với nét buồn rầu trầm mặc. Đào Nhược Hồng bước vào, bà ngồi xuống bên cạnh bàn trà, cất giọng.

- Ta đã nhờ Phiêu Hoàng Tông truyền cáo. Đúng một tháng nữa, Minh Gia sẽ lập đàn công cáo đồng đạo tu chân...

- Nhưng mà chàng ấy chưa về tới đây, tiền bối...

Bạch Hổ ủy khuất cất lời, trên mặt nàng nước mắt đã rưng rưng. Ngân Nguyệt thấy vậy thì khẽ vỗ về an ủi Bạch Hổ, trong ánh mắt cũng toát lên sự nhớ nhung vô hạn. Như Như khẽ nắm tay Bạch Hổ mà an ủi, Bạch Phụng cũng ngồi xích lại mà ôm lấy nàng ta. Chỉ duy nhất Liên Liên cùng Kỳ Dao là ngồi im lặng, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn về phía Đào Nhược Hồng.

Liên Liên được tôn là chính thất, vì thế nàng dù nhớ mong hân đến đâu cũng phải nén lại trong lòng. Kỳ Dao thì khác, nội tâm nàng hiếm khi hiển lộ ra bên ngoài. Đào Nhược Hồng cũng khẽ vuốt tóc Bạch Hổ an ủi, sau đó mới nói tiếp.

- Ta biết mọi người đều nhớ nhung y, cách này cũng là vì bất đắc dĩ mà thôi. Nếu y kịp trở về, quả thật là quá tốt rồi... Được rồi, ta sẽ phân công thế này. Đàn thông cáo, bàn ghế cùng các phương tiện Phiêu Hoàng Tông có thể cho chúng ta mượn, họ cũng cấp cho chúng ta nhân lực. Vì thế, ta muốn các cô giúp họ một tay. Liên Liên, Ngân Nguyệt, hai người giúp phụ trách phần trà tiếp đón. Bạch Phụng, Bạch Hổ, hai người lo phần sắp xếp bàn tiệc. Như Như cùng với ta sẽ lo trừ phòng... Còn con, Kỳ Dao, ta muốn con phụ trách danh sách khách mời. Cho dù y có về kịp hay không cũng phải làm cho thật kỹ càng. Đây chính là tương lai của y cũng như mọi người!...

Nữ nhân áo vải thô vẫn im lặng bí mật bám theo hai người, nàng ta vẫn giữ một khoảng cách thật xa để đề phòng. Cứ như vậy liên tiếp gần nửa giờ thì dừng lại. Chỉ thấy phía xa, Minh Tiến và Tiểu Sương đang tiến về một mỏm đá đầy rêu xanh thì dừng lại. Mỏm đá ấy chia ra, lơ lửng như một cánh tay đang ngửa. Xung quanh là những cây thân leo chằng chịt. Nữ nhân áo vải thô nhìn ngắm một hồi, sau đó khẽ thốt lên.

- Thiên thời, địa lợi, khí hòa. Quả nhiên là một thông đạo tốt... Quyên Thủy... nếu như em được nhìn thấy thứ ta thấy lúc này... thật tốt quá phải không...?

Trên khuôn mặt được che bởi tấm mạng xô ấy, đột nhiên rớt xuống những giọt nước mắt nóng hổi. Chúng rơi xuống, đọng lại trên những lá cỏ xanh dưới chân y như những giọt sương đêm. Chỉ có điều, khi chúng chạm tới đâu thì chỗ đó, cỏ lập tức khô héo, úa vàng.

-Tới nơi!

Hắn vui vẻ nói, quăng tay nải xuống một phiến đá, vịn vịn người một hồi phát ra những thanh âm răng rắc. Tiểu Sương thấy vậy thì bụm miệng cười, nàng khẽ tìm một phiến đá phẳng, ngồi xuống, sau đó gọi hắn.

- Chàng mau tới đây ngồi nghỉ một chút đi!

Minh Tiến khẽ cười, xoay người lại. quả nhiên thấy một phiến đá to rộng, bên trên đầy lớp rêu xanh kết dày. Có cảm tưởng nó như một chiếc ghế sofa bằng nhung tự nhiên. Hắn rảo bước tiến tới, chợt hắng một tiếng, hắn dẫm phải đám rêu trơn, lao bổ về phía trước. Tiểu Sương giật mình, định kêu hắn cẩn thận nhưng rốt cuộc chính nàng lại không kịp nói, chỉ thấy hắn đang ngã về phía mình.

- A...!

Thanh âm của cả nam và nữ cùng vang lên gần như cùng một lúc, sau đó cả hai cùng vươn tay xoa xoa trán mình. Hắn và nàng cộng trán vào nhau. Minh Tiến xoa trán, sau đó chợt cảm nhận mùi hương thơm ngát thì bất thần ngẩn người, nhìn tới Tiểu Sương. Nàng cũng đang xoa trán, nhìn thấy ánh mắt ấy thì vội vàng né tránh. Nàng mặt càng lúc càng thêm đỏ, tay phải của hắn đang đặt trên ngực nàng, thân hình hắn như sắp đè lên người nàng. Một tư thế thật ám muội.

Minh Tiến nhăn nhó, chợt cảm thấy tay mình đang đặt trên một vật mềm mềm, ấm ấm thì ngạc nhiên nhìn xuống. Hắn vội vã định rút tay lại, nhưng nơi đấy như có nam châm vô hình, hút chặt tay hắn ở đấy. Hắn bối rối nhìn sang Tiểu Sương, chỉ thấy ánh mắt nàng ấy cũng đang nhìn mình. Trong ánh mắt ấy ánh lên sự xấu hổ lại vừa vui sướng, vừa thẹn thùng lại vừa khiêu khích khiến hắn khó lòng kiềm chế nổi bản thân, tay còn lại không tự chủ ôm lấy eo nàng mà kéo tới. Tiểu Sương mặt càng thêm đỏ, nàng cảm nhận được người hắn càng lúc càng nóng lên. Nàng chủ động vươn đầu tới, hai người hôn nhau thật lâu, như quên hết tất cả mọi thứ xung quanh, quên hết công việc chính của chuyến đi này là trở lại U Châu.

Cả hai mặt đều đỏ dần lên, hơi thở càng lúc càng gấp gáp. Tiểu Sương vươn tay tham lam lột bỏ y phục của hắn. Hắn dường như không chịu kém phần, đôi tay gấp gáp cởi bỏ lớp y phục bên ngoài của Tiểu Sương. Cả hai dường như đã quên hết không gian xung quanh, trong đầu họ lúc này tràn ngập những ham muốn chiếm hữu lẫn nhau. Tiểu Sương dường như không còn tự chủ được mình, cặp chân dài như quắp chặt lấy eo lưng hắn. Minh Tiến cũng chẳng khác là mấy, miệng tham lam lướt trên tấm yếm hồng của nàng mà đùa nghịch như trẻ con thềm sữa. Trong mắt cả hai lúc này đều hiện lên những vằn máu đỏ, ẩn ẩn dục vọng dâng trào.

Từ phía xa, nữ nhân thần bí kia đã vội vàng lột bỏ chiếc mũ, để lộ ra một cặp mắt long lanh đầy mê hoặc. Cặp mắt ấy trong phút chốc bỗng biến đổi, từ từ phát ra những sợi chỉ tơ màu xanh lục. Những sợi chỉ ấy nhanh chóng tụ lại, sau đó bao bọc lấy con người, lục quang phát sáng chiếu thẳng tới mồm đá nọ.

Lúc này, nếu như có người nào nhìn thấy khung cảnh xuân sắc của Minh Tiến và Tiểu Sương, chắc hẳn họ cũng chỉ cho là một đôi nam nữ thân tình. Nhưng với nữ nhân thần bí này thì khác, khung cảnh thật sự khiến cho tất cả đều giật mình. Bà ta chỉ thấy thay vì hoạt cảnh nam nữ tư tình nọ thì lại là những luồng khí tức bất đồng. Một luồng khí hoàng kim đang tĩnh lặng, không hề di động. Bên cạnh đó là một luồng khí đỏ đang không ngừng đưa từng tia sáng đỏ cổ gắt xâm nhập luồng khí hoàng kim kia. Nữ nhân khẽ cau mày, tăng thêm chân lực lên mắt. Lần này khung cảnh mới thực sự rõ nét.

Chỉ thấy luồng khí hoàng kim nọ hiện thân là một nam vô tăng trẻ tuổi, ngồi tĩnh tọa tụng niệm. Bên cạnh đó là một mỹ nhân áo đỏ, đang dần dần lột bỏ y phục bản thân, cười đầy khiêu khích như cố ý câu dẫn nam vô tăng. Nữ nhân thần bí cau mày, nữ nhân áo đỏ kia nàng có thể nhận ra chính là Mị Khí, còn nam tăng kia, lẽ nào lại là...

- Hẳn là Phật tu?!

Nữ nhân không kiềm chế nổi mà thốt lên, lam quang trong đôi mắt nhanh chóng bùng sáng mạnh mẽ rồi tan biến. Bà ta vội vã che miệng, định bụng lùi lại nhưng không kịp, chỉ nghe thấy một tiếng quát lớn đầy giận giữ.

- Ai?

Minh Tiến phần nộ gầm lên, trên mặt đỏ bừng vừa tức giận vừa xấu hổ, hắn vội vã chỉnh trang y phục rồi dùng viên thị thuật đảo nhanh về phía trước. Tiểu Sương trên mặt cũng đỏ bừng, vội vàng chỉnh trang lại y phục, nàng vội vã núp sau lưng hắn, trong lòng vừa xấu hổ lại vừa tự trách móc bản thân.

Tiểu Sương khẽ tự trách mình, ngay cả bản thân nàng cũng không biết tại sao vừa rồi mình lại phóng túng tới mức như vậy. Thậm chí, nàng còn cố ý rên rỉ câu dẫn hắn. Tiểu Sương càng nghĩ càng hổ thẹn, hai tay vịn vào vạt áo mà cúi đầu. Minh Tiến tuy đang quan sát xung quanh, nhưng lòng hắn cũng đang xấu hổ cùng bối rối gấp bội. Đây không phải lần đầu hắn có điểm ngộ với nữ nhân, nhưng lại là lần đầu tiên hắn chủ động tiến tới với một nữ nhân. Hắn thậm chí giật mình khi ngay cả Phạm Âm Chân Kinh hay Vô Thần cũng không thể giúp hắn kháng cự lại sắc ý trong lòng mình. Tất cả hổ thẹn khiến hắn quát lớn như sấm, nhằm phát tiết sự xấu hổ nọ.

Nữ nhân thần bí thấy không thể trốn chạy, bèn tự động rời chỗ nấp mà tiến ra. Mỗi bước nhảy tới xa tới cả trượng, đủ để biết chân lực của bà ta mạnh tới mức nào. Dọc đường, bộ áo vải thô nọ cứ từng món, từng món được vứt lại. Cho tới khi cách hai người một quãng ngắn, có thể nhìn ra thân thể thật của bà. Chỉ thấy đó là một nữ nhân khoảng trên dưới ba mươi tuổi, nước da trắng ngần không tỳ vết, Mái tóc đen dài được búi cao lên, khuôn mặt vẫn được che đi nhờ một tấm mạng lớn, chỉ lộ ra một cặp mắt đầy mê hoặc. Minh Tiến vận chân lực, trên mặt ánh lam quang bùng lên, con người hắn lại xé dọc mà nhìn tới. Chợt hắn cười nhạt, nhếch mép mà nói.

- Hừ, thì ra là Hồ nữ. Người đã tiến giai tới Ngũ Vỹ, thảo nào có thể ẩn giấu Hồ khí kỹ như vậy. Thật sự khiến ta suýt coi người như kẻ bình thường!

- Hồ nữ?... Ý chàng... người này là Hồ Ly Tinh sao?

Tiểu Sương nghe hắn nói thì giật mình, vội vã nép sát người hắn mà hỏi. Trên mặt ánh lên sự hiếu kỳ, cặp mắt đẹp chăm chú quan sát nữ nhân trước mặt. Nữ nhân bạch y khẽ cười nhẹ, một làn tử quang lóe lên, hiển lộ ra năm cái đuôi cùng đôi tai cáo trắng muốt trên đầu. Tấm khăn che mặt cũng được buông xuống, để lộ ra dung mạo thật. Miệng nhỏ khẽ cười khúc khích mà đáp.

- Hi hi hi, Minh công tử còn giận việc ta phá đám việc tốt của hai người sao?... Ai da, ta thật vô duyên a...!

185. Chương 185: Kim Xuân

Bạch y Hồ nữ khẽ cười mà nói, lời này rời miệng khiến cả hai người kia đỏ mặt nhìn nhau, bối rối không biết đáp sao. Minh Tiến khẽ hít vào một hơi, trấn tĩnh ngược lên nhìn tới nữ Hồ mà đáp.

- Đây là việc riêng... A... Người, là người... Khốn kiếp, trời cao thật có mắt mà. Kim Oanh, mau trả Kim Minh lại cho ta!

Minh Tiến định nói đây là việc riêng của hai người, chợt nhận ra khuôn mặt đầy quen thuộc của tử thù Kim Oanh trước mặt. Hắn lắp tức đổi giọng, phần nộ lấy từ túi trữ vật ra Bích Ngọc Tiêu - cây tiên khí của đám Tứ Bán Tiên đạo nọ - mà lao tới. Đạo lam quang trong mắt nhanh chóng biến mất, thay vào đó là những luồng khí đỏ rực như máu.

Bạch y Nữ Hồ ngẩn người, lảo nhảm mấy lần từ “Kim Minh”. Cho tới khi cảm nhận được một luồng khí áp diên cuồng đè xuống, ngẩng đầu lên đã thấy Minh Tiến đang lao xuống. Bích Ngọc Tiêu đang tỏa ra ánh sáng màu xanh rực rỡ, xé gió lao thẳng tới phía đỉnh đầu mình. Bạch y Nữ Hồ hơi trùn người xuống, hai bàn tay khẽ đập mạnh vào nhau như vỗ tay, thân hình lập tức lướt lùi lại về phía sau lưng. Bỏ lại tảng đá lớn nơi đứng lúc trước đã nát vụn dưới những đạo khí màu ngọc từ thanh Tiêu nọ. Bạch y sau khi né chiêu, vội vàng hỏi, giọng điệu thập phần lo lắng.

- Người vừa nói tới Kim Minh, cô lẽ nào nó đã tới đây? Mau nói cho ta. Minh Tiến!

- Hừ, người đừng làm bộ làm tịch, nàng ấy thế nào người còn không rõ sao? Chính người dùng cổ thuật cấm chú ta, sau đó bắt ép nàng ấy vâng lời người. Còn ta, người đập xuống giếng. Ha ha ha... Có điều, ta cũng không thể nào ngờ nổi, người còn có thể vác mặt tới Hoa Hạ này! Tiếp chiêu đi!...

Minh Tiến tức giận nói, tay vẫn liên tiếp vận chân lực vào Bích Ngọc Tiêu mà công kích tới bạch y nữ Hồ kia. Bạch y nữ hồ chung quy không hề phản công, vẫn kiên trì né tránh hay đón đỡ mà không hề phản công lại lấy nữa thức. Nghe thấy hắn nói vậy, đột nhiên sắc mặt bà ta trở nên khó coi, lông mày cau lại. Trên hai bàn tay lập tức xuất hiện hai chiếc quạt giấy màu trắng, sau đó phát chéo chúng với nhau, tạo thành một đạo đao khí hình chữ X đẩy lui Minh Tiến ra xa. Minh Tiến cau mày, hai tay đỡ lấy Ngọc Tiêu mà thủ thế đỡ đòn. Chiêu thức này đẩy hắn thối lui khoảng một trượng, lực đạo tương đối mạnh. Minh Tiến cười gằn, lập tức hóa lại hình dáng long thân, nghiêng rằng mà nói.

- Giỏi lắm, không ngờ ngoài Kim Trùy Lăng Vân, nay lại có thêm cả Băng Phách Song Phiến!

Hắn trùn người, dồn lực định lao tới. Chợt bạch y nữ Hồ thu hồi song phiến, giơ tay làm một động tác hắn không ngờ tới. Bạch y chỉ thẳng vào mặt mình, lạnh lùng nói.

- Khoan, người hãy nhìn kĩ xem ta có phải là Kim Oanh hay không. Nếu đúng, lúc đấy đánh cũng chưa muộn!

Hắn vẫn lao nhanh tới, nữ Hồ nọ vẫn thản nhiên đứng đó nhìn như thách thức. Tiểu Sương mặc dù không thật sự minh bạch mọi việc, xong thấy thể công của hắn quá nhanh, nàng lo sợ Hồ nữ kia né tránh không kịp bèn hét lớn.

- Chàng hãy khoan đã, hãy cho vị tỷ tỷ ấy nói đôi lời!

Tiểu Sương cất giọng, hướng tới phía giao tranh mà nói lớn. Với nàng, khuôn mặt nữ Hồ kia cũng chỉ khoảng ngoài hai lăm, hai sáu là cùng. Nàng gọi người ta một tiếng tỷ tỷ cũng không quá thất lễ, nhưng lại đột ngột nhớ ra một chuyện, đó là nhân gian thường đồn đại về việc Hồ Ly thường không hề già đi. Vì vậy sau đó đột ngột che miệng. Minh Tiến đang lao nhanh tới, thực sự mục đích của hắn cũng muốn hỏi cho rõ ràng. Vì thế nên thể công này vốn chỉ là hư chiêu, định dọa nạt một phen, lấy lại thế chủ động. Nhưng khi nghe tới những lời này, hắn đột ngột dừng lại mà cười lớn. Thậm trí, nữ Hồ kia nghe nàng nói vậy cũng bùm miệng mà cười.

Mất một lúc, khu rừng mới lắng đi tiếng cười đầy sáng khoái của nam nhân và nữ nhân. Và lại thêm một lúc nữa, Tiểu Sương mới có thể dần dần thoát khỏi sự xấu hổ do câu nói của mình lúc trước. Minh Tiến từ lúc nào đã lùi về đứng sau lưng nàng, vừa vận làm nơi nàng cúi đầu vào đó mà trốn tránh. Tay trái hắn khẽ

vỗ nhẹ lên tấm lưng ông, tay phải vẫn cầm lạt Bích Ngọc Tiêu, mắt vẫn nhìn về phía nữ Hồ kia đầy cảnh giác. Con người màu lam xẻ dọc vẫn chậm rãi lướt trên khuôn mặt nữ Hồ.

Nữ Hồ tuy vẫn đứng yên, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút run rẩy. Ánh mắt nọ cùng với long tức từ Minh Tiến ào ào tràn tới khiến cho nữ Hồ không khỏi một phen kinh hãi, tự nhủ thầm. “Rốt cuộc hắn là ai, tại sao lại có thể có cả long tức?... Hắn lẽ nào... lẽ nào là bán long?..”.

Cùng lúc ấy, Minh Tiến khẽ đảo mắt không bỏ sót một chi tiết nào trên khuôn mặt nọ. Hắn so sánh thật kĩ lưỡng với hình ảnh Kim Oanh trong trí nhớ của mình, sau đó áp ứng nói.

- Không thể nào... khuôn mặt này... không có nốt ruồi nơi khóe mắt... Lẽ nào bà... bà là Kim Xuân – Kim tộc trưởng, là thân mẫu của Kim Minh?

- Đúng vậy, ta là Kim Xuân!

Nữ Hồ gật đầu khẳng định, khuôn mặt như trút đi được một tảng đá nặng. Nhưng chỉ trong giây lát, bóng trắng lao vút về hướng hai người. Kim Xuân phi thân lao vút tới tảng đá, gấp gáp hỏi.

- Người vừa nhắc tới muội muội cùng con gái ta, rốt cuộc ở Linh Sơn đã xảy ra chuyện gì?...

-... Tất cả mọi chuyện là như vậy, còn sau đó ra sao ta cũng không được rõ. Xin lỗi...

Minh Tiến thở dài nói, việc nhắc lại chuyện cũ khiến hắn lại tràn ngập sự u sầu. Tiểu Sương nghe xong, chỉ khẽ nắm lấy tay hắn, ôm lấy hắn mà an ủi. Kim Xuân thì ngược lại, trên khuôn mặt ấy lúc trắng lúc xanh, nước mắt đã chảy dài trên má. Bà lẩm bẩm.

- Kim Minh... con gái cưng của ta... Mẫu thân chỉ có hai con... nhưng tỷ tỷ con không may yếu mệnh... Ta chỉ còn mỗi mình con, vậy mà...

Thanh âm nức nở, u oán lan đi trong khu rừng. Dội vào vách đá gần đó vọng lại nghe càng thê lương gấp bội. Minh Tiến khẽ cắn môi, quay nhìn ra hướng khác, mắt hắn cũng đã rưng rưng những nước mắt. Chỉ còn Tiểu Sương, nàng khẽ lấy khăn tay, đưa tới cho Kim Xuân mà nói.

- Kim tiên bối, chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta nên tìm cách giải quyết... Mà không, không phải Minh Tiến chàng ấy có phép thuật cao cường lắm hay sao? Tiên bối, xin đừng quá lo lắng. Ta tin chàng ấy chắc chắn có cách cứu Kim Minh tỷ!

Tiểu Sương chợt nói lớn, giọng điệu thập phần vui mừng. Kim Xuân nghe thấy vậy thì nhất thời đứng vội dậy, ánh mắt đầy hy vọng hướng tới phía Minh Tiến. Sau đó, bà ta làm một động tác không ai ngờ tới – quỳ phục xuống nền đá hướng tới hắn mà lạy chín lạy, sau đó nói.

- Minh Tiến công tử, cầu xin người cứu con gái ta. Ta hạ sinh khó khăn, chỉ có hai đứa con gái. Nhưng tỷ tỷ của nó đã qua đời, nay ta chỉ còn Kim Minh. Van cầu công tử, cho dù làm trâu ngựa ta cũng cam lòng. Cầu xin công tử...!

Thanh âm đầy run rẩy, cầu khẩn khiến Minh Tiến cũng không khỏi kìm nén được nước mắt nữa. Hắn vội vã nâng tay Kim Xuân lên, trên mặt hắn lệ cũng đã lăn dài. Hắn cố giữ bình tĩnh nói.

- Kim tộc trưởng... mau, mau đứng lên... Ta sẽ cố hết sức... xin tộc trưởng mau đứng lên...!

Tiểu Sương ở bên cạnh khẽ nhẹ nhàng đỡ tay bà dậy, Minh Tiến cũng đứng dậy theo, hắn nhìn tới phía trước mặt. Nơi xa xa xuất hiện một khối mây đen nhỏ sấm sét ì ùng, đang dần dần tiến gần tới mỏm đá này. Khẽ nắm bàn tay lại thật chặt, hắn nghiêm giọng nói.

- Để cứu người, trước tiên phải sớm trở lại Linh Sơn đã!

- Được, vậy công tử lo việc mở đường, còn việc bao bọc Lưu tiểu thư cứ để ta!...

Đám mây đen ấy chợt lớn lên, bao trùm lấy khu rừng. Từng đợt gió ào ào cuốn tới, từng làn mưa lạnh buốt như băng cũng theo gió mà gieo xuống khu rừng. Từng hồi sấm gầm vang, khiến cho những người sống quanh đó không khỏi một phen đau tai buốt óc. Những thanh âm kinh hãi ấy khiến cho người ta chỉ muốn ở trong nhà, đóng kín cửa. Nhờ vậy mà khu rừng hoàn toàn không hề có người dám bén mảng tới.

Trên mỏm đá, Minh Tiến lúc này đang đứng thẳng người, giơ bàn tay phải về phía trước mặt. Từng đợt gió lớn cùng mưa ào ào tạt tới mặt hắn, như cào cào, tát thẳng vào mặt hắn. Bất cứ ai nếu nhìn thấy cảnh này, chắc chắn đều không thể không hô hào kêu hắn tìm nơi trú mưa. Nhưng lúc này, ở đây, ngoài ba người thì còn có ai? Tiểu Sương cùng Kim Xuân lúc này đang đứng ngay phía sau lưng hắn. Cả hai hiện tại đang đứng trong khối cầu lam khí do Thiết Huyết tạo thành. Gió mưa hay tiếng sấm rền không hề ảnh hưởng tới hai người, bên trong khối cầu chỉ thi thoảng vang lên từng đợt ào ào khe khẽ. Tiểu Sương đã mấy lần định gọi hắn quay vào trong khối lam cầu, nhưng mỗi khi chuẩn bị mở miệng nàng lại bị Kim Xuân khẽ bóp nhẹ vào bàn tay nàng, lắc đầu mà cản lại.

- Đừng làm phiền Minh công tử, công tử ấy cần tập trung!

Cứ như vậy, nàng chỉ im lặng. Nhưng lúc này, khung cảnh trước mắt khiến nàng không kiềm chế nổi hô lên.

- Chàng... chàng định làm gì vậy?

Chỉ thấy trước mắt, Minh Tiến đột nhiên đưa trủy thủ cắt ngay vào cổ tay mình. Một dòng máu đỏ theo đó phun ra, bám đầy trên mặt tấm thẻ ngọc. Tấm thẻ ngọc như có linh tính, đột ngột run lên rồi phát sáng dữ dội. Nó tham lam hút lấy máu từ cổ tay hắn như một vật thể sống, đang đói khát thềm ăn. Không hề lãng phí hay làm rớt ra lấy một giọt. Minh Tiến khẽ nhắm mắt, lẩm nhẩm một hồi những thanh âm kì quái. Sau đó đột nhiên mở mắt mà hét lớn.

- Khai thông!

Lập tức thẻ ngọc đột nhiên vỡ vụn, sau đó nhanh chóng biến thành một cái lỗ đen ngòm, thu hút bất cứ vật gì lân cận quanh nó mà nuốt vào. Thậm trí, ngay cả một vài tia sét giáng xuống cũng bị nó tham lam nuốt lấy. Lỗ đen nọ vẫn hút đi máu huyết từ cổ tay Minh Tiến, sau đó dần dần mở rộng ra thêm. Từ một trái dưa, dần dần to thành một phiến đá... Chỉ chớp lát, nó đã hóa to hơn miệng một cái giếng lớn. Kim Xuân lập tức vận chân lực, một lần tử khí lan tỏa, bảo bọc cả bà ta lẫn Tiểu Sương vào bên trong, sau đó hét lớn.

- Đến lúc rồi!

Minh Tiến không hề ngoảnh mặt lại, hắn lập tức phi thân lao vào thông đạo nọ. Bám sát ngay sau hắn là khối lam cầu chứa Kim Xuân cùng Tiểu Sương. Ngay khi cả ba lao vào trong, thông đạo nọ lập tức thu nhỏ rồi tan biến. Chỉ để lại một tiếng sấm lớn khiến cả Hoa Hạ rung chuyển...

186. Chương 187: Uất Hận

Linh Sơn thành, trên những bức tường đá cao, từng tốp lính tuần tra đi dọc theo đoạn trường thành dài. Cứ cách một quãng lại xuất hiện một chậu lửa lớn, cháy sáng rần rạt chiếu tỏ xung quanh. Những nam hồ cao lớn, thân mặc chiến giáp bước đều tuần tra, không ai nói một câu nào, chỉ có tiếng bước chân đều đều cùng tiếng lanh canh khe khẽ của áo giáp và binh khí. Nhiệm vụ của họ chính là thủ vệ nơi này, thủ vệ Hồ nhân và xa hơn nữa là Hồ tộc. Đây không đơn thuần là trách nhiệm, mà đây còn là vinh dự, là niềm tự hào với những người được tuyển chọn. Vì vậy chẳng ai lơ là, chẳng ai thờ ơ với bổn phận của mình.

Đêm nay là đêm trăng tròn, ánh trăng chiếu sáng tỏ mọi góc ngách phía bên trong lẫn bên ngoài thành. Giờ đã là quá nửa đêm, thế nên trong hay ngoài thành đều chẳng hề có một bóng người ngoại trừ những binh sĩ nọ. Quả thật quá thuận lợi cho những binh sĩ này, vì mọi hành động lạ đều được ánh trăng chỉ rõ cho họ. Nhiều Hồ binh vì vậy càng cao hứng, tuần tra kĩ càng hơn, tuy vậy cũng không phải ai cũng cao hứng như bọn họ.

Trong một ngõ nhỏ, núp dưới bóng của một căn lều vải, có một bóng trắng lớn đang âm thầm quan sát phía tường thành. Thanh quang chột lóe chột tắt, Minh Tiến không khỏi cau mày, thở mạnh một hơi đầy ức chế. Trên lưng hắn, Tiểu Sương được Kim Xuân ngồi phía sau đỡ lấy, lại dùng một sợi dây vải lớn để buộc hai người lại, tránh cho nàng khỏi ngã. Kim Xuân thấy thái độ của hắn thì im lặng không nói gì, bà ta biết khả năng của hắn không hề thấp, vì thế việc rời thành lúc này đều phó mặc cho hắn tự lo liệu.

Minh Tiến im lặng, hần im lặng lắng nghe nhịp thở của Tiểu Sương, sau đó lại liếc mắt về phía tường thành. Trăng hôm nay quá sáng, chiếu rõ tất cả mọi nơi khiến hần và hai người rất dễ bị phát hiện. Cho dù là không có trăng thì việc đào tẩu đã rất khó rồi, vì bộ lông trắng của hần rất dễ bị phát giác. Nay trăng sáng lại càng khiến cho việc này khó hơn, đẩy hần vào tình huống ngàn cân treo sợi tóc.

“Chỉ còn vài giờ nữa là trời sáng, phải làm thế nào đây?...” Hần trong lòng thấp thỏm, tự nhủ thầm. Mắt vẫn không quên quan sát xung quanh. Bất chợt hần đột ngột nằm phủ phục xuống dưới đất, sau đó chậm chạp lùi lại. Kim Xuân tức thì cảm nhận được có một tốp Hồ binh đang tiến tới gần, vì thế vội vã tung ra một viên đá màu đen. Lập tức một trái cầu đen thui bao bọc cả ba người, rồi nhanh chóng chìm vào dưới nền đường mà mất dạng. Nằm im trong khối cầu, tai có thể cảm nhận được tiếng bước chân ngay sát phía trên đầu mình. Hần không khỏi một phen lo lắng đứng tim, Kim Xuân dường như cảm nhận được sự lo lắng của hần, bà ta khẽ vỗ vỗ lên lưng hần mà thấp giọng.

- Đừng quá lo lắng, những Hồ binh này mới chỉ là Nhị Vỹ Hồ, họ không có khả năng phát hiện ra chúng ta đâu!

- Cái đó ta cũng không quá lo lắng... Nhưng mà... Kim tộc trưởng, hiện giờ trăng sáng khiến chúng ta vô cùng khó khăn trong việc tìm đường rời đi. Chỉ còn vài giờ nữa là tới sáng, tới lúc đó rời đi càng khó gặp bội... Ồ, tại sao chúng ta không dùng thứ này để rời đi?

Kim Xuân nghe vậy thì gật đầu, nhưng sau đó lại lắc đầu, đáp.

- Không được, dưới đất quanh chân thành đều được nuôi dưỡng một loại cỏ trùng. Bất cứ giao động lạ nào đều khiến chúng kêu lên cảnh báo. Chưa kể còn vô số cạm bẫy khác ẩn tàng mà ta cũng chưa rõ. Minh công tử, giờ chỉ có đi trên mặt đất là an toàn nhất thôi!

Minh Tiến im lặng, khẽ gật đầu. Đám lính đi qua đã lâu, cả ba người mới xuất hiện trở lại trên đường, im lặng hướng mắt tới phía tường thành chờ đợi... Một giờ, hai giờ chậm chạp trôi qua. Những tường cơ hội rời thành gần như đã bằng không, chợt hần giật mình nhìn theo ngón tay Kim Xuân chỉ. Chỉ thấy từ hướng đó, một đám mây lớn đang theo gió trôi dần về phía mặt trăng. Minh Tiến khẽ gật đầu, lặng lẽ tích tụ chân lực vào bốn chân, chuẩn bị sẵn sàng. Ngay khi ánh trăng bị che khuất, hần lập tức búng người lên cao, lao như bay lên phía tường thành. Bốn chân chạm tường không hề phát ra một tiếng động. Minh Tiến như một con thạch sùng lớn, lặng lẽ bò lên tường thành, leo lên tới đỉnh tháp canh rồi búng người lao nhanh xuống bên ngoài, chạy một mạch vào cánh rừng trước mặt. Cả ba người kịp ẩn nấp vào tán rừng trước khi ánh trăng nhanh chóng chiếu rọi mọi nơi như ban ngày. Kim Xuân khẽ thở phào, vươn tay chỉ đường.

- Mau đi thôi!

Hần chỉ biết chạy và chạy theo chỉ dẫn của Kim Xuân. Dù sao thì bà ta cũng nắm chắc địa thế nơi này hơn hần. Thêm nữa, hần và Kim Minh có mối quan hệ không tầm thường. Vì thế nên chắc chắn bà ta sẽ không cố ý hãm hại hần. Minh Tiến gác bỏ mọi suy nghĩ qua một bên, chỉ còn tập trung chạy nhanh.

Bạch hùng chờ trên lưng hai nữ nhân, bỏ đường lớn mà rẽ vào khu rừng, bỏ lối mòn mà leo trèo trên các mỏm đá mà tiến tới. Dọc đường đi, không ít lần ba người đụng mặt một vài Hồ nhân, nhưng bọn họ cũng chỉ liếc nhìn qua cả ba người rồi lại cặm cụi làm việc của mình. Những hồ nhân ấy là những người thuộc tầng lớp bình dân, giờ này họ đang thu thập lâm sản.

Phía chân trời đang dần dần hửng sáng, khu rừng rậm cũng dần dần sáng lên, chiếu rõ từng làn sương mù đang bay tạo thành một khung cảnh mờ ảo tuyệt đẹp. Nhưng hần lúc này chẳng có tâm trí nào để mà ngắm cảnh, hần chạy càng thêm nhanh theo hướng Kim Xuân chỉ tới. Chỉ thêm một chốc, phía trước mặt đã xuất hiện một căn nhà gỗ đơn sơ. Kim Xuân thở phào đầy nhẹ nhõm, hần trong lòng cũng thở phào như trút đi được cục tạ trong lòng. Giảm dần tốc độ, hần từ từ tiến sát tới ngôi nhà gỗ. Khi chỉ cách đó một quãng ngắn, đột nhiên từ trong nhà vang lên tiếng quát lớn, giọng đầy đe nạt.

- Ai? Đây là nơi riêng tư, đừng tiến thêm nếu không muốn mất mạng!

Kèm theo đó là một thanh âm gió rít sắc lạnh, Minh Tiến vội vàng nhảy lùi lại. Chỗ hần đi lúc trước, giờ đây trên mặt đất đã cắm ba bốn mũi phi đao. Lưỡi phi đao có màu đỏ vàng, tỏa ra một mùi nồng nồng hăng hắc. Minh Tiến cau mày, tức giận nói.

- Có độc!

Kim Xuân thì ngược lại, bà ta khẽ cau mày, sau đó đột nhiên cười lên đầy mừng rỡ, nói lớn.

- Bình Lam, là ta, Kim Xuân đây!

Cánh cửa gỗ đẩy ra, bước ra ngoài là một nữ nhân thân vận hắc y. Minh Tiến nhận ra khuôn mặt này, vì thế hần thở phào mà nói.

- Lam cô cô, ta là Hùng Lê. Còn vị này mới thật sự là Kim tộc trưởng!...

Ngồi trong căn nhà gỗ, hần đưa mắt nhìn xung quanh. Chỉ thấy nơi đây bài trí vô cùng sơ sài, chỉ có một bộ bàn ghế cùng một cái tủ, một cái giường gỗ nhỏ. Còn lại trên vách tường là vố sổ phi đao, cung tiễn. Cái nào cũng lập lòe màu đồng, tỏa ra một thứ mùi hăng hắc. Hần lại liếc sang bên chiếc giường, chỉ thấy Kim Xuân cùng Bình Lam đang ngồi đó trò chuyện. Cạnh đó là Tiểu Sương vẫn đang mê man bất tỉnh, nằm trên một cái gối cỏ, đắp một tấm da thú lớn. Chợt Kim Xuân bật khóc nức nở, lại thấy Bình Lam thở dài liên hồi. Linh tính mách bảo hần đang có thứ gì đó không hay. Hần chập chập bước tới cạnh giường gỗ. Bình Lam thấy vậy thì quay mặt ra nhìn hần, thanh âm thấp như muỗi kêu.

- Kim tiểu thư đã qua đời...!

Minh Tiến trợn mắt, thân hình hần run lên như lên cơn sốt rét. Hần khẽ nghiêng răng, xoay người im lặng bước ra ngoài. Khép lại cánh cửa, hần chạy như điên tới mỏm đá gần đó, gằm lên như kẻ điên cuồng.

- Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp...!

Cứ mỗi câu chữ, bàn tay to bè của hần không thường tiếc đập phá điên cuồng xung quanh. Những phiến đá thay nhau nát vụn, bắn tung tóe khắp nơi. Những thân cây rung chuyển, đổ rạp, nát bấy... Con người hần xẻ dọc, biến thành một màu đỏ thẫm như máu, lông mày xé ngược lên, dường như muốn xé nát khuôn mặt hần. Hai bàn tay móng vuốt ngân sắc lúc này hóa thành hai ngọn đuốc lửa, điên cuồng tàn phá khắp nơi. Hần đập phá tới mức không còn thứ gì để đập nữa, lúc ấy hần phủ phục xuống, khóc rống lên như trẻ con.

Bình Lam đã sớm đi theo hần, bà thấy tất cả những hành động điên cuồng ấy của hần nhưng không hề ngăn cản. Bà biết rõ tình cảm của hần và Kim Minh, vì thế chỉ thở dài mà lắc đầu. Chờ tới khi hần ngừng lại mới chậm rãi tới gần. Chợt nghe hần nói.

- Muội ấy chết như thế nào?

- Trong cung truyền ra Kim Nhị tiểu thư lâm trọng bệnh qua đời trước hôn ước với Đường Lang Vương. Hồ Vương ban quốc tang, cho thân thể ướp trong băng phách đưa về Kim gia mai táng. Ngày mai sẽ đưa về tới Kim gia!

Minh Tiến im lặng, hần mừng tượng lại hình ảnh của Kim Minh. Từ lần đầu tiên gặp mặt, cho tới những hiểm cảnh, những hiểm cảnh mà cả hai người trải qua. Hần mỉm cười, sau đó lại khóc, thân hình to lớn ấy run rẩy, nước mắt lăn chã rơi. Bình Lam im lặng, bà ta khẽ thở dài.

- Ta nghĩ Tiểu thư tự tận, vì muốn tỏ rõ tình cảm với người... Ta cũng đã được nghe tộc trưởng kể lại mọi việc, thật không ngờ Kim Oanh lại ra tay sớm hơn ta dự tính... Ta cũng đã sắp xếp cách để người và tiểu thư rời đi, nhưng không ngờ rằng tiểu thư lại tự tận bằng độc dược!

- Độc?... Độc Dược?!

Hần ngược lên nhìn bà ta, khuôn mặt nhăm nhúm ấy biến dạng khiến Bình Lam giật mình. Bà ta lắc đầu, tiếp.

- Mọi nữ nhân trong Kim gia, dù là hạ nhân hay là người có huyết tộc Kim gia đều được ban ột viên độc dược. Tuy nói là độc dược, nhưng đó lại là thứ thần dược cứu mạng. Sau khi dùng, chỉ cần đưa được thân thể về Kim gia là vẫn có cách cứu mạng. Nhưng nếu quá hạn...

- Vậy muội ấy...?

Bình Lam lắc đầu, trên mắt bà cũng đã ngấn nước.

- Từ đó tới nay đã quá bảy ngày. Thêm nữa cấm cung sau sự kiện ấy canh gác quá nghiêm ngặt, ta không thể tiến nhập, đã quá muộn rồi!

Minh Tiến trong lòng lóe lên chút hy vọng vô hình, hần ngồi lên, hướng tới Bình Lam mà hỏi tiếp. Những ngày tháng qua, hần đã gần như thuộc lòng những phương thuốc, những cách thức chế được từ bình thường nhất cho tới cổ quái nhất mà Lưu Bá Ôn thu thập được. Trong lòng hần chợt dấy lên ngọn lửa hy vọng.

- Loại thuốc đó rốt cuộc có thành phần như thế nào?

Hần hỏi, mắt lấp lánh những tia hy vọng. Nhưng rồi một lần nữa, hy vọng lại tắt ngấm. Bình Lam thở dài u uất, đáp.

- Đó là dược vật được bào chế từ chín loại trùng độc, chín loại hoa độc cùng chín loại rắn độc. Khi dùng có thể lập tức cho cơ thể tiến vào trạng thái chết giả, toàn thân lạnh lẽo như kẻ đã táng mạng. Cho dù là danh y cũng phải công nhận người này đã chết. Để cứu người thì trong vòng bảy ngày phải đưa về Kim gia phục dụng giải dược... Ai... hôm nay đã sang đầu ngày thứ tám, hoàn toàn không còn hy vọng gì nữa rồi...!

Minh Tiến im lặng, hần ngẩng ngốc nhìn về phía chân trời, nơi mặt trời đang dần ló lên cao. Hần im lặng, Bình Lam cũng im lặng, chỉ còn tiếng chim kiếm ăn sớm trong khu rừng vang đi, kèm theo tiếng thở dài u ám của cả hai người. Minh Tiến đột ngột đứng dậy, hần chậm chạp đi về ngôi nhà gỗ. Hai bàn tay hần nắm chặt lại, phát ra những thanh âm răng rắc kinh người. Con người hần lúc này hoàn toàn chuyển qua một màu đỏ rực, trầm giọng.

- Ta muốn được gặp muội ấy lần cuối!

187. Chương 188: Ẩn Nhập

Linh Sơn thành, từ sáng sớm đã tấp nập người tiến nhập. Hoàng thành hôm nay mở cổng sớm hơn thường lệ tới cả giờ. Trên những bức tường thành, những lá cờ thêu hình Cửu Vĩ Hồ đã được tháo xuống, thay vào đó là những lá cờ trắng lớn. Linh Sơn hôm nay dường như đất trời cũng cảm thông, không hề có chút gió nào thổi khiến những lá cờ trắng u ám ấy rũ xuống tường thành. Không khí mang theo một vẻ tịch mịch khó tả. Ngay cả một đoạn phố dài, nơi tiến tới phía cổng Kim gia. Một loạt đèn lồng trắng đã được treo lên. Không có bất cứ một cửa hiệu, sạp hàng nào mở cửa. Tất cả đều đã dừng lại như chiếu lệnh của Hồ Vương – Quốc tang!

Việc ban quốc tang ột tiểu thư của một gia tộc đứng chót bảng trong những gia tộc quyền thế khiến rất nhiều gia tộc lớn khác bất bình, hướng Hồ Vương phản đối kịch liệt. Nhưng sau đó tất cả đều im lặng khi Đường Lang Vương cùng Hồ Hậu cất lời phản đối. Ai cũng biết, quyền lực của Hồ tộc gần như bảy phần nằm trong tay Hồ Hậu; thêm nữa, tên Vô Lệ nọ thật sự có võ kỹ kinh người. Việc nhiều vị trưởng lão trong hội đồng lần lượt qua đời gần đây, tuy có nhiều người cho là họ tuổi cao sức yếu. Nhưng kỳ thực, tai mắt các thế lực lớn đều biết rõ, chúng đều có liên quan đến tên Đường Lang Vương này.

Với Vô Lệ mà nói, nữ Hồ kia với hần chỉ là món đồ chơi. Chỉ tiếc chốc lát rồi hết, hần chẳng quan tâm gì nhiều. Nhưng vì Linh Trâm cố tình năm lần bảy lượt nhắc nhở hần, hần mới miễn cưỡng làm theo. Có lời nói của Hồ Hậu, thêm vào lời nói ẩn ẩn đầy máu của hần, có gia tộc nào dám chống đối? Vô Lệ lúc này vẫn đang đùa bỡn hai nữ Hồ trên giường lớn, bỏ mặc mọi sự. Thậm chí ngay cả khi Linh Trâm tới hần cũng mặc kệ. Linh Trâm thấy vậy thì chỉ lắc đầu, nói.

- Người đã rời khỏi đại diện, chàng không đi theo tiến hay sao? Dù người chết nhưng hôn ước đã được ban cho chàng. Trên danh nghĩa vẫn là phu nhân của chàng đấy, Vô Lệ!

Vô Lệ nghe vậy thì cười nhạt, hần cất giọng đầy nhạt nhẽo mà đáp.

- Thì đã sao, ta không quan tâm!

Nói xong, mặc kệ xung quanh mà lại lao vào đùa nghịch với hai nữ hồ nô, bỏ mặc Linh Trâm như thể nàng là kẻ vô hình. Linh Trâm hơi cau mày, không nói gì mà chỉ lắc đầu bước ra. Trong lòng nàng suy tính. “Tên này càng ngày càng hống hách, không còn coi ai ra gì... Hừ, nếu không phải ta còn cần người để củng cố địa vị sau này, ta đã sớm tìm cách tống khứ người đi rồi!”. Linh Trâm mang theo tâm trạng không vui, theo nữ hầu rời đi. Trong lòng thầm bàn tính cách để tống khứ Vô Lệ...

Linh Sơn hôm nay khác với mọi ngày, từ sáng cho tới giờ chỉ toàn thấy người người tiến nhập chứ chưa thấy một ai rời thành. Những Hồ nhân trong thành cũng đã thay đổi cách ăn mặc, hoặc là y phục thuần đen, hoặc là thuần trắng thay cho những bộ y phục đẹp mọi ngày. Mặc dù vậy, những bộ y phục ấy vẫn len lén khoe ra những khoảng da thịt câu dẫn – tính cách phóng khoáng của Hồ nhân vẫn chẳng giảm là bao. Dọc đường đi, người ta nép lại hai bên lề đường, nhường lối cho những chiếc xe trâu, những con gấu đen trên lưng vác theo những kiện hàng to lớn – nhằm phía Kim gia đi tới. Chúng là những món đồ của Kim gia chuẩn bị; hoặc là những món đồ lễ mà các gia tộc khác, các dòng họ khác đưa tới viếng. Từng đoàn Hồ nhân, có cả nam lẫn nữ, thân mặc áo vải thô, đầu đội mũ nan tre dắt những con gấu xám chậm chạp tiến tới của Kim gia. Đây là thương đoàn duy nhất của Hồ tộc bí mật giao thương với nhân loại – Hạc Đỉnh Hồ.

Từng đoàn hàng hóa được đưa tới cửa Kim gia, sau khi được kiểm tra và phân loại thì được đưa lên cửa lớn phía hậu viện chở vào. Cửa chính lúc này đã mở, nhưng chỉ để tiếp khách tới viếng.

Cánh cửa to lớn bằng gỗ đen nhánh chậm chạp được đẩy ra, một nam hồ lớn tuổi ngó ra nhìn, sau đó vẫy vẫy đoàn người.

- Mau vào đây!

Những nam nữ hồ khẽ cúi đầu, sau đó chậm rãi hoặc là vỗ lên lưng những con gấu đang đeo gùi hàng, hoặc là huýt sáo để chúng đứng hết dãy, chậm chạp xếp thành hàng đi theo lão Hồ. Đoàn Hồ - Hùng ấy lần lượt tiến vào hậu trang trước sự quan sát kĩ càng của những Hồ binh đứng gần đó. Cho đến Hồ nữ cùng hắc hùng cuối cùng, con gấu đen đột nhiên sững lại khiến đám Hồ binh thoáng cau mày. Hồ nữ đi kèm thấy vậy thì vội nâng tay trùm mũ nan tre xuống thấp hơn, lấy một cây roi tre quất nhẹ vào lưng nó. Miệng quát.

- Mau đi nào! Lát nữa sẽ cho người ăn!...

Lại hướng tới các Hồ binh cười cầu hòa mà nói.

- Các vị quan binh thông cảm, con Hắc Hùng này mới được đưa về thương đoàn chúng ta. Nó vẫn chưa thực thuần cho lắm!...

Con gấu gừ lên một tiếng vẻ miêng cường, cuối cùng cúi chậm chạp theo sau cả đoàn người. Nữ Hồ sau khi qua cổng thì thở phào, khẽ thấp giọng gắt.

- Người tính để tất cả bại lộ hay sao? Minh Tiến?!

- Ta có cảm giác có kẻ đang theo dõi chúng ta!

- Hừ, người đứng là tên ngốc. Ngày này đương nhiên phải theo dõi gắt gao chứ sao. Huống hồ Hạc Đỉnh Hồ là thương đoàn ngoại tộc, không được chú ý kĩ mới là lạ!

Nữ Hồ gay gắt nói, tuy vậy vẫn không quên thường trực quất roi ý như điều chỉnh con gấu đi cho đúng hướng. Con gấu thì thoảng lại gầm gừ chống đối, khiến nhiều người của Kim gia đi ngang qua đều lấy là hiếu kỳ mà chỉ trỏ. Cách đó không xa, trên một lầu cao, một vị nữ nhân thân mặc y phục trắng cũng đang chú ý tới cảnh nô. Bà ta khẽ vẫy tay, lập tức nam lão hồ mở cửa lúc trước cung kính chạy tới.

- Người xem con gấu kia bị sao vậy, nó có vẻ chưa được thuần cho lắm. Lần này Hạc Đỉnh Hồ dùng người mới áp tải hàng hóa cho Kim gia chúng ta sao?

- Thưa tộc trưởng, quả thật là thiếu sót. Hạc Đỉnh Hồ thương đội vốn định dùng mười chín hắc hùng để đưa hàng tới cho chúng ta, chỉ có điều tới cuối ngày hôm qua, không biết vì sao một trong số chúng đột nhiên mắc bệnh. Không còn cách nào khác, họ phải dùng tạm một tân hùng thay thế!

- Ra là vậy, cũng không thể trách họ được!

Nữ Hồ gật đầu, phát tay cho lão Hồ nọ cáo lui. Bà ta xoay người, bước vào trong căn phòng phía sau lưng. Lòng tự nhủ thầm. “Ta có cảm giác hai kẻ nọ rất quen, thậm trí khí tức Hùng tộc nọ rất giống hần... Ai, có lẽ ta quá đa nghi rồi. Không phải hần đã táng mạng dưới giếng rồi sao?... Thôi, không cần suy tính gì thêm nữa, qua nốt ngày này là sẽ xong... Hạ lang, chàng phải là của ta... của ta mãi mãi...”

Gia nhân Kim gia bắt đầu dỡ hàng từ những cái gùi trên lưng đàn gấu xuống. Tất cả đều được phân chia thành các mục mà đều được bưng đi. Cho tới khi dỡ hàng trên lưng hắc hùng cuối cùng này, nữ Hồ đi theo vợi vàng nói.

- Hai vị, xin cẩn thận!

- Có việc gì sao?

Một trong hai nam Hồ đang bê chiếc rương lớn nói. Nữ Hồ đi kèm vợi vàng đáp.

- Trong các rương hòm này là những đồ pha lê dễ vỡ mà kim tộc trưởng đặt riêng cho Nhị tiểu thư. Xin hai vị nhẹ tay!

Hai nam Hồ nghe vậy mặt lập tức căng thẳng, cẩn trọng từng chút từng chút một với cái rương lớn. Họ không chuyển chúng vào kho mà theo lời nữ Hồ áp tải, họ đưa nó vào hậu sảnh chính. Nữ Hồ áp tải cùng con hắc hùng cũng được đưa tới sau hậu sảnh chờ đợi. Trước khi rời đi, lão Hồ mở cửa đưa tới tay tất cả những người áp tải một túi tiền nhỏ, u sầu nói.

- Tộc trưởng muốn đích thân cảm tạ các vị, nhưng tang gia rối bời, xin thứ lỗi. Đây là tiền công, mong các vị nhận lấy!

Một nam Hồ cao lớn, dường như là trưởng đoàn bước lên cúi nhận. Sau đó y từ trong ngực lôi ra một cái đỉnh vàng cỡ bàn tay người, hướng đến lão Hồ mà nói.

- Đa tạ kim tộc trưởng. Phiền lão nhân một việc, xin dâng vật này lên cho Tộc Trưởng, nói đây là chút thành tâm cúng bái Nhị Tiểu thư của thương đoàn chúng ta. Công việc bọn bề thật khó lòng tự tay thăm viếng, thật có lỗi!

- Không dám, lão nô sẽ y lời báo lại!

Lão Hồ cung kính đáp lễ, chờ cho đoàn người rời đi, lão mới ngoắc ngoắc tay đưa nữ Hồ cùng con gấu lớn đi theo. Dẫn hai người qua một đoạn đường dài, vòng vèo tới một trang viện nhỏ. Lão Hồ nói.

- Tang lễ còn dài, để cuối ngày ta sẽ sắp xếp cho người diện kiến Tộc trưởng. Tạm thời người cứ nghỉ ngơi ở nơi này, nên nhớ đừng nên đi lung tung!

Nữ Hồ cung kính cúi đầu, sau đó lập tức lùi vào trong phòng trước ánh mắt đầy hải lòng của lão Hồ mà khép cửa lại. Con gấu lớn cũng đã được buộc cương vào tảng đá to giữa hoa viên mà nằm bẹp đấy. Chờ cho lão Hồ rời đi khuất, nữ Hồ tháo bỏ mũ tre, thản nhiên uống trà.

- Hãy bình tĩnh, chưa tới lúc chúng ta hành động!

Con gấu lớn gừ lên khe khẽ, sau đó nhắm mắt nằm im. Từ cái rương lúc trước được khênh vào, ổ khóa lách cách được mở ra. Từ bên trong bước ra hai hồ nữ, một người áo hồng, một người áo vàng. Người áo vàng cất tiếng.

- Được rồi, hãy tạm nghỉ ngơi. Tối nay chúng ta hành động!

Nữ Hồ áo hồng thì khẽ ngó nghiêng xung quanh, sau đó thản nhiên đẩy cửa mà tiến ra phía hoa viên. Nàng tới bên cạnh con gấu lớn, khẽ kéo chiếc đuôi trắng muốt của mình mà ngoáy tới tai nó. Hắc Hùng khẽ ngảnh đầu lại, tới khi nhận ra là ai thì chỉ lắc đầu, nói nhỏ.

- Tiểu Sương, muội đừng đùa nữa. Mau nghỉ ngơi đi, tối nay chúng ta sẽ bận rộn đấy!

- Ta không sao... Mà chàng thấy ta lúc này thế nào, có đẹp không?

Hồ nữ cười mà hỏi, sau đó nhún chân xoay một vòng. Minh Tiến ngẩng đầu lên nhìn, hần vợi vã nhắm lại Vô Thần cùng Phạn Âm Chân Kinh. Quay mặt đi mà nói.

- Muội đẹp lắm... Thôi, mau đi nghỉ ngơi đi!

Minh Tiến nói, sau đó vội nhắm mắt. Quả thật, sau lần tiến vào Hậu Nguyệt Mị Cơ nọ, Tiểu Sương càng ngày càng xinh đẹp, quyến rũ. Nay nàng lại dùng thứ hóa thân đan nọ của Kim tộc trưởng, hóa thân thành Hồ nữ khiến nàng thu hút hơn gấp bội. Nếu nói nàng nhất tiểu khuynh quốc, nhị tiểu khuynh thành cũng chẳng ngoa. Nếu so sánh với Ngân Nguyệt, chỉ sợ đã có lúc hấn nhĩ nàng ấy vượt trội hơn cả Ngân Nguyệt mất. Ý nghĩ ấy chỉ thoáng qua, nhưng sau đó nhanh chóng biến mất. Thay vào đó là một luồng oán hận vô hình. Hấn vừa nghĩ tới Kim Minh, lại nhớ lại khung cảnh dạo trước thì hai mắt như tóa lửa. Sát khí lan tràn...

188. Chương 189: Tang Lễ

Cổng thành chợt vang lên chín tiếng trống lớn, lập tức mọi người đều im lặng, mắt đổ dồn cả về phía cánh cổng Vương thành đang được đẩy ra. Sau chín tiếng trống lớn ấy, không ai bảo ai đều phủ phục xuống, cúi đầu kính cẩn. Từ trên bức tường Vương thành, một loạt người xuất hiện, thu hút nhất có lẽ là một cặp nam nữ Hồ đứng giữa, phía sau là sáu cái lọng lớn dát vàng đang che lên trên đầu họ. Đây không ai khác chính là Hồ Vương cùng Hồ Hậu.

Hồ vương thân hình tầm thước, nhìn bề ngoài ai ai cũng sẽ nghĩ y chỉ chừng ngoài ba mươi là cùng. Khuôn mặt răn rỏi, cặp lông mày rậm có thần. Tuy nhiên ẩn trong ánh mắt lại là sự mệt mỏi vô hình. Đường như để che dấu, bộ y phục của y được điểm dát cầu kì nhiều đá quý, vàng bạc khiến những kẻ đứng dưới nhất thời lóa mắt khi nhìn tới. Hồ Hậu thì ngược lại, ăn mặc khá giản dị. Một bộ y phục tối màu - kiểu y phục thông dụng của nhân loại. Hồ Hậu mang mạng đen che mặt, chỉ để lộ ra mái tóc trắng tinh như tuyết cùng nước da trắng ngần nơi cổ và cánh tay. Trên người cũng không phục sức nhiều như Hồ Vương, chỉ đơn giản có một chiếc vòng tay vàng và một vài chiếc trâm cài tóc đơn giản.

- Hồ Vương vạn phúc! Hồ Hậu vạn phúc! Hồ tộc trưởng tồn!

Hàng ngàn Hồ tộc cùng lúc cúi lạy, đồng thanh hô lớn hướng tới những người trên bức tường cao. Hồ Vương nhìn cảnh ấy thì hài lòng, chờ cho đám đông hô lần thứ ba, y mới giơ tay ra hiệu dừng lại, hắng giọng nói lớn.

- Thần mẫu vạn tuế, bách dân bình thân!

Đám đông hồ nhân sau khi nghe lời này, vẫn lạy đủ thêm ba lạy nữa mới đứng dậy. Ai nấy trên mặt đều lộ ra vẻ sùng kính cực độ, im lặng lắng nghe. Ánh mắt họ hướng tới cả hai, đầy sự thềm muốn và ghen tỵ. Thềm muốn ở đây không phải là quyền lực, sắc đẹp hay giai cấp. Thềm muốn ở đây chính là tu vi tu luyện - Cả Hồ Vương và Hồ Hậu đều đã là Cửu Vĩ Hồ. Hồ Vương hắng giọng, sau đó thay chất giọng bằng một giọng điệu u buồn, y giơ lên một tấm da thú lớn, đọc.

- Thần Hồ vạn tuế, Thần mẫu vạn tuế. Kim gia tộc trưởng thân hạ được hai nữ nhi, nhan sắc tuyệt thế. Lại có ý muốn đưa Kim Nhị Tiểu thư - Kim Minh vào hậu cung để chăm sóc cho ta. Ta rất vô cùng cảm kích!

Y nói tới đây thì ngừng lại, khẽ liếc mắt nhìn đám người phía dưới. Hồi lâu mới cảm thán mà đọc tiếp.

-...Những tưởng ta sắp có thêm một vị ái thê, hoàng cung sắp có thêm thế tử. Nào ngờ sinh tử do thiên mệnh, Thần mẫu lại vội vã mang người rời đi, thật khiến ta lòng đau như cắt...

Trong căn nhà nhỏ, con gấu đen im lặng lắng nghe, chợt tới đoạn này thì bật lên tiếng cười khinh bỉ.

- Hừ... thằng già háo sắc, nói mà không biết ngượng miệng! Phì!

Minh Tiến cười nhạt, nhổ một ngụm nước bọt vào xó nhà. Hành động này khiến cho Tiểu Sương im lặng, Kim Xuân thì lại càng tỏ vẻ mệt mỏi, nhắm mắt xuất thần. Chỉ duy nhất Bình Lam lắc đầu, đáp lời hấn.

- Minh Tiến, đây là Linh Sơn chứ không phải nhân giới chỗ người. Ở đây mà nói, gả con gái đi hay tiến cung cũng chỉ nhằm mục đích sinh con nối dõi mà thôi... Linh Sơn chúng ta khác với nhân loại, việc nam nữ hoan ái chẳng có gì phải giấu diếm cả!

- Vậy các người có con gái, gả đi cũng chỉ coi như tống khứ một món đồ hay sao? Hay các người coi nữ nhân chỉ đơn thuần là cái máy đẻ, là thứ đồ chơi đem lại lạc thú cho đám nam nhân?!

Hắn gay gắt nói, con người dần dần chuyển sang màu đỏ đậm như máu. Toàn thân từ từ tỏa ra một luồng sát khí vô hình, trong nháy mắt căn phòng trở nên vô cùng ngột ngạt bức bối. Tiểu Sương nhất thời bối rối, không biết nên lựa lời khuyên hắn ra sao. Nàng cũng là người được dạy bảo nhiều điều, cũng nghe được những lời nọ đầy nghịch lý. Nhưng nàng hiện tại cũng chỉ biết im lặng, vì nàng biết, nếu tranh luận để giải thích ý nghĩa cho câu văn nọ thì chỉ càng làm hắn phát cuồng. Tiểu Sương biết rõ tính cách của hắn; Phàm là thứ gì khiến hắn khó chịu, cho dù là thần tiên cũng chẳng thể khuyên can nổi. Kim Xuân vẫn nhắm mắt xuất thần, nhưng bà ta cũng đã lên tiếng.

- Hồ tộc là vậy, nhưng Kim gia ta không như vậy... Tốt nhất công tử không nên nghe nữa, càng nghe càng cảm thấy khó chịu thêm mà thôi!...

Một bài diễn văn dài lê thê, thậm chí những người hầu đã phải bê ba bốn lượt nước lên cho Hồ Vương dùng. Tóm gọn lại trong những câu văn ấy chỉ là miêu tả nỗi niềm thương tiếc ột hồng nhan bạc phận... Cuối cùng, y khẽ phất tay, chín tiếng trống nữa lại vang lên. Sau đó y đột ngột cúi đầu, tất cả lập tức cúi đầu theo. Cung kính hướng tới một cổ kiệu lớn đang rời khỏi vương thành.

Cổ kiệu lớn ấy do mười tám nam Hồ lực lưỡng, thân mặc hắc y khênh đi. Tất cả bước đều, không nhanh cũng không chậm, nhằm hướng Kim gia mà đi tới. Nhiều phong tục, lễ tục của Hồ Tộc cũng đều du nhập từ nhân giới mà ra. Họ chẳng, chúng chỉ biến hóa đi đôi chút mà thôi. Đơn cử như ngay chiếc kiệu lớn này, nếu so sánh với kiệu cưới của nhân giới cũng chẳng khác biệt là mấy.

Kiệu lớn mười tám người khiêng trong nhân giới, hay còn gọi cách khác là kiệu hoa là kiệu dùng cho nữ nhân về nhà chồng. Kiệu được sơn gỗ son, khắp nơi kết hoa cùng chữ hỷ. Lồng kiệu gồm tám trụ gỗ xung quanh, mỗi trụ đều trạm trổ hình Phượng Hoàng thết vàng. Mái làm từ lụa gấm màu đỏ thêu kim tuyến cầu kỳ, màn liếp xung quanh được làm từ lụa tơ tằm. Màu sắc thì tùy ý thích mỗi cô dâu nhưng đa phần là đỏ hoặc hồng phấn, phá cách nhất là màu thiên thanh. Chiếc kiệu này cũng không khác là bao, chỉ duy nhất đó là chúng được sơn màu đen, không hề thêu thùa cầu kỳ, mái và màn liếp được làm từ lụa trắng.

Theo sau cổ kiệu, hai hàng nữ Hồ đi theo tung tiền giấy. Những miếng giấy trắng tung bay rồi là rơi rải trên đường. Không chỉ mỗi họ, dọc đường đi cũng có vô số người dọc đường tung những nắm tiền ấy theo sau cổ kiệu. Có một ai đó chợt sụi sùi; lại có một tiếng trẻ con đâu đó đột ngột nức nở khóc rống lên; vài lão nam Hồ vươn khăn tay chấm nước mắt; một số bà lão Hồ thì gắng vươn tay chạm tới lớp vải trắng bên ngoài mà sụi sùi không thôi.

Nghi lễ này dành cho Kim Minh được phần lớn Hồ nhân đánh giá là quá coi trọng Kim gia. Chỉ là một vị tiểu thư được phong chức Quận Chúa mà đã có nghi lễ như một vị công chúa, được ban quốc tang. Nhưng có nhiều người lại không cho là vậy, nhất là những binh sĩ đi theo Hạ Yển Nhai, họ đều thâm lắng đầu. “Hạ tướng quân đã hơn trăm năm cung phụng Hồ Vương, lòng trung không đổi. Nghi lễ như thế này chưa đủ xứng với những gì ông ấy đã cống hiến!”...

Kiệu lớn cứ chậm rãi đi, phía sau tiền giấy vẫn tung bay, dần dần khuất khỏi tầm mắt những người trên vương thành. Hồ Vương khẽ thở dài, lùi xuống cầu thang. Y khẽ vỗ vai một nam Hồ thân mặc chiến giáp đang đứng nghiêm tại đó, thở dài mà nói.

- Hạ tướng quân, ta chỉ biết làm như vậy thôi. Mong tướng quân thứ lỗi. Cầu thần mẫu cho con gái tướng quân được theo hầu người!

- Đa tạ ngài!

Nam Hồ cung kính cúi đầu, trên mặt vẫn không lộ ra chút thần sắc nào, vẫn trơ trơ như bức tượng đá. Hồ Hậu thấy vậy khẽ thở dài, bà buồn bã nói.

- Hạ tướng quân khó khăn sinh hạ được hai người con, cả hai không may lại mất sớm... Hạ tướng quân về nhà nghỉ ngơi một vài ngày đi, việc thủ vệ cứ để cho thuộc hạ của ngài làm là được rồi!

- Đa tạ nương nương quan tâm, nhưng việc này là chức trách của thuộc hạ, thần không yên tâm giao nó cho bất cứ ai!

Hồ Vương nghe thấy thì khẽ gật đầu, sau đó lục tục cùng tất cả đám người rời vào trong đại điện. Nam Hồ kia vẫn đứng đó, trên mặt vẫn lạnh tanh không chút cảm xúc ấy chợt có hai hàng nước mắt chạy dài trên má.

Dọc đường về đại điện, Hồ Hậu đột nhiên nói.

- Hay ngài cho phép thần thiếp đưa vài nữ Hồ tới Kim gia. Hạ tướng quân vẫn còn trẻ, có thêm nhi tử chỉ là chuyện sớm muộn!

- Nàng không biết rồi, Hạ Yển Nhai rất chung tình, nhất quyết không lập thê thiếp thêm ngoài chính thê đâu. Nếu y như nàng nói, trước đây y đã sớm lấy cả hai vị tiểu thư Kim gia chứ không chỉ chọn Kim Xuân!...

Kiệu lớn tới cửa chính Kim gia thì dừng lại, tám nữ Hồ phía sau đã tiến lên, mỗi người tiến tới gần bên cổ kiệu, rút ra một sợi vải lụa trắng mà kéo nhẹ. Từ cổ kiệu bay ra một phiến băng ngũ sắc lớn, lơ lửng trên không. Bên trong khối băng ấy là một nữ Hồ trẻ tuổi, nàng đang nằm đó như đang ngủ say, hai bàn tay ngọc vẫn đặt trên bụng. Khuôn mặt ấy như đang mỉm cười, khóe mắt nhắm hờ. Vài gia nhân đột ngột bật lên tiếng khóc nức nở, chẳng mấy chốc tiếng than khóc như sóng lớn trời dậy, lan tỏa khắp đám gia nhân. Người ta thấy Kim tộc trưởng lao tới, ôm lấy chân phiến băng mà gào góc như điên dại. Tóc bà xơ rối bời, khuôn mặt xanh xao... Còn nỗi buồn nào hơn, còn cơn đau đớn nào hơn khi kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh?...

Nhiều người, họ coi cái chết là sự chấm dứt, là sự giải thoát, giải tỏa ức chế trong lòng. Nhưng mấy ai biết, mấy ai hiểu lúc họ nhắm mắt tự kết thúc tính mạng, họ đã giải thoát được cho ai? Hay họ đơn thuần chỉ là kẻ ích kỷ, tự làm mình thoải mái trong khi gia đình, người thân thì vật vã khóc than? Nhiều người sống hay kìm nén, hay mang nỗi u uất mà họ gặp phải giấu trong lòng, để những lúc rảnh rỗi thì lôi nó ra gặm nhấm một mình – lôi nó ra mà tự kỷ một mình... Đây là cách sống? Cách chống chọi với cuộc sống sao? Tại sao không dám chia sẻ, tại sao không dám mở rộng lòng mình ra với người khác? Tại sao cứ phải dồn nén, cứ phải chịu đựng một mình để đôi khi cảm thấy quá áp lực, con người ta lại chọn cái chết để kết thúc? Thật quá ngu ngốc, nếu ai cũng như vậy thì cần gì tới gia đình, cần gì tới bạn bè?... Cuộc sống dù khó khăn, chán trường tới mức nào thì con người ta vẫn luôn tồn tại và tiến lên. Đơn giản... sống là chia sẻ và cảm thông...

Bên ngoài khóc than như vậy, mọi thứ cảm xúc dồn nén được bộc lộ ra tất cả. Còn bên trong gian nhà nhỏ, có ba người lặng lẽ mím môi, ngăn không cho nước mắt chảy xuống. Kim Xuân cùng Bình Lam ngồi im lặng bên bàn trà, tay xiết chặt lấy những cái cốc. Còn hần – Minh Tiến thì xoay người rúc đầu vào một góc, nhắm mắt im lặng. Mặc cho Tiểu Sương ngồi bên cạnh hần an ủi, hần vẫn nhắm mắt im lặng. Hần nhớ lại cuộc trò chuyện trước đây với Tiểu Sương, khẽ cười mà lẩm nhẩm một mình.

- Nam nhân đầu rơi không rơi lệ...

Nhưng trên khuôn mặt gấu to bè ấy, từ khóe mắt nước mắt đã chảy thành dòng...

Tang lễ tiếp diễn ra sao, chẳng ai trong căn phòng này chú tâm tới nữa. Thời gian cứ như vậy nặng nề, chậm chạp trôi đi, qua trưa rồi tới chiều tà. Cũng chẳng có ai tới nơi này để biết trong đó có người, trong phòng lại càng thêm tĩnh mịch. Lương khô đã được Tiểu Sương bày ra bàn từ lúc nào, nhưng chẳng có ai quan tâm tới việc ăn uống, mỗi người đều theo đuổi một suy nghĩ riêng. Nàng cũng chỉ nhắm nháp qua loa rồi sau đó chui vào lòng hần mà nhắm mắt nghỉ ngơi. Hần ngồi đó, để nàng gối đầu vào lòng mình, bàn tay nhỏ bé ấy đặt vào trong lòng bàn tay to bè của hần. Những ngón tay ngắn ngủn ấy khẽ vuốt ve lên bàn tay trắng hồng của Tiểu Sương. Minh Tiến hít vào một hơi thật sâu, sau đó len lén thở dài. Mắt hần lờ lững ra phía ngoài trời, nhìn vầng dương đang dần dần khuất dạng. “Sắp đến lúc rồi!”.

189. Chương 190: Mật Đạo

Trong khu rừng hậu viện Kim gia, từ trong giếng đột nhiên bay lên một đạo trắng sáng. Đạo trắng sáng ấy nhanh chóng rũ mình khiến nước văng tung tóe cả một khu đất. Ánh sáng dần dần tan biến, hiện nguyên hình là một con mèo trắng muốt. Con mèo nhỏ khẽ vươn mũi lên không trung mà hít hít một hồi.

- Ngao...!

Nó kêu lên một tiếng đầy mừng rỡ, vội vàng chạy vụt đi...

Kim gia, lễ tang tới lúc này coi như đã hoàn tất. Thi hài Kim Minh cũng đã được chuyển vào mật thất Kim gia. Trong sảnh lúc này, đám gia nhân đang đi lại thu dọn mọi thứ dưới sự chỉ đạo của vị lão Hồ. Kim tộc trưởng im lặng đứng đó, ánh mắt thờ ơ nhìn xung quanh, sau đó lại nhìn tới tấm bài vị lớn được đặt chính giữa sảnh. Trên môi bà ta chợt nở một nụ cười kì quái, bà tiến về phòng riêng, thay lại một bộ y phục màu đỏ. Chải lại mái tóc, cài trâm kỹ càng. Lúc này, mọi sự xanh xao trên khuôn mặt, sự thống khổ, u uất đã tan biến sạch. Chỉ có một khuôn mặt đang cười, đang vui vẻ hưng phấn khó tả. Bà ta dùng một tấm khăn đen lớn trùm lên đầu, che đi bộ y phục đỏ nọ, miệng gọi.

- Tiểu Xảo, cùng ta tới thạch thất!

Một nữ Hồ vội vã chạy tới, cung kính cúi đầu đi theo bà ta. Chỉ có điều, mỗi bước chân nữ Hồ này đi đều phát ra tiếng leng keng khe khẽ. Nữ Hồ này đang bị xích cả hai chân.

Hai người rảo bước đi nhanh, lướt nhanh qua những nơi đông người để tiến về hoa viên lớn. Tới trước một tảng đá lớn giữa vườn hoa, Kim tộc trưởng khẽ vươn tay ấn lên một miếng đá nhỏ nhô ra. Lập tức tảng đá tưởng như nguyên khối ấy vang lên những tiếng lách cách, sau đó hé mở, để lộ ra một lối đi sâu xuống mặt đất. Kim tộc trưởng nhìn xung quanh một cách cẩn thận, sau đó mới kéo tay nữ Hồ kia đi nhanh xống phía dưới, trước khi phiến đá tự động đóng lại khít kín như cũ. Kim Xuân ở trên mái nhà, chỉ tới phía tảng đá.

- Mật thất dưới đó, để ta dẫn đường!

Cánh cửa đá nặng nề mở ra một lần nữa, sau đó lại mau chóng khép lại y như cũ. Lần này, có thêm người tiến vào bên trong đó.

Minh Tiến mở mắt, vận chân lực. Lập tức con người hần hóa thành màu lam sắc, xẻ dọc, quan sát kĩ khắp nơi một lượt. Nơi đây là một loạt các bậc thang đá lớn, hướng đi xuống phía dưới. Toàn bộ không gian đều được ốp bằng đá xanh vô cùng chắc chắn. Dọc đường, cứ cách một quãng lại có một ngọn đèn lớn cháy rần rật. Chợt Tiểu Sương thấp giọng hỏi.

- Kim tộc trưởng, thứ lửa này sao lại có màu trắng?

Kim Xuân đang xoay người về phía cánh cửa, bà ta thoăn thoắt đưa tay ấn lên vài mảnh đá lồi ở đó. Chợt nghe thấy giọng Tiểu Sương thì vội quay người lại, định bụng trả lời. Bình Lam đã lên tiếng trước.

- Lưu cô nương, đây là lửa từ mỡ của cá kình ngoài ngoài hải. Chúng cháy rất lâu và cho ngọn lửa rất sáng nên mới được dùng ở đây. Chắc cô nương cũng biết, càng đi xuống dưới sâu, càng tối chứ?

Tiểu Sương khẽ gật đầu, lúc này Kim Xuân đã đi thẳng tới phía trước mặt mấy người, bà cứ thế bước xuống dưới các bậc thang. Ba người còn lại nhìn nhau, sau đó cũng rảo bước đi theo bà. Kim Xuân mới thật sự là Kim gia tộc trưởng, việc mật thất này thế nào có lẽ chỉ có bà ta là rõ hơn bất cứ ai ở đây.

Cả bốn người đi theo Kim Xuân, đi sâu xuống khoảng năm mươi bậc thang thì xuất hiện ba nhánh đường. Minh Tiến liếc mắt, cố nhìn quanh để tìm kiếm những luồng khí tức mờ nhạt của Kim tộc trưởng giả mạo – Kim Oanh. Nhưng hần thật sự thất vọng, không hề có chút khí tức nào lưu lại. Kim Xuân thoáng trầm ngâm, nhưng sau đó khẽ gật đầu. Bà liếc nhìn sang khuôn mặt đầy thất vọng của hần thì cười nhẹ mà nói.

- Các bức tường nơi này được thiết kế giống nhau, thêm nữa chúng có thể hấp thu khí tức rất tốt nên công tử không thể tìm người bằng cách ấy đâu!

- Các bức tường ở đây cực kì giống nhau, thậm trí ngay cả mặt vân đá cũng được cố ý gia công y đúc. Nếu người ngoài vào đây, chắc chắn sẽ bị lạc lối... Vậy vị Kim Oanh giả mạo Kim tộc trưởng... lẽ nào bà ta cũng là người Kim gia?

Tiểu Sương trầm tư nói, sau đó hướng ánh mắt chờ mong tới Kim Xuân. Nghe thấy vậy, Bình Lam chợt cau mày, ánh mắt chiếu tới Minh Tiến đầy ý trách móc. Hần khẽ gãi đầu, hần cũng đầu ngờ Tiểu Sương suy luận ra được mọi việc như vậy. Trước đó, lúc hần nói chuyện hay giao thủ cùng Kim Xuân, chỉ duy

nhất hần nhắc tới tên chứ không hề nhắc tới mối quan hệ huyết thống. Chỉ mới vậy mà nàng đã suy luận ra. Hần hiểu ánh mắt trách móc của Bình Lam dành cho hần, bà ta sợ Kim Xuân vì tình tỷ muội mà không dám dứt khoát, ắt sẽ để lại hậu họa không lường. Nhưng trái ngược suy nghĩ của hần và Bình Lam, Kim Xuân chỉ cười mà đáp.

- Cô ta là muội muội song sinh của ta!

Kim Xuân nói xong, lập tức đi thẳng vào con đường ở giữa. Bằng Phách Song Phiến đã được bà cầm sẵn ở tay, hần khí nhẹ nhàng bay lượn xung quanh. Bình Lam thấy chủ nhân mình như vậy cũng lập tức đề phòng, rút ra một cây sáo trúc thủ thế. Bà kéo Tiểu Sương đi ngay sát sau lưng mình, còn hần đi đoạn hậu. Minh Tiến đã tung ra Thiết Huyết, cố gắng kìm chế nó ở mức tối thiểu. Hần sợ sát khí quá mạnh của nó sẽ làm lộ thế bất ngờ của bốn người.

Cả bốn người thận trọng đi, con đường trước mặt biến đổi liên tục, chốc thì ngoặt trái, lát sau vội quẹo phải; có lúc đột ngột leo lên cả mấy chục bậc thang; có lúc lại đâm đầu xuống dưới... Nơi nào nhìn cũng giống như nơi nào khiến hần có chút hoa mắt, đi loạn choạng. Kim Xuân vẫn thận trọng đi về phía trước, bà không hề quay lại nhưng vẫn nhận ra tình trạng bất thường của hần, vì thế khẽ nói.

- Công tử đừng nhìn vào bức tường hay những ngọn đèn, sẽ lâm vào mê ảo đấy. Hãy nhìn bóng lưng người đi trước mình!

Minh Tiến gạt đầu, hần tự tát vào mặt mình hai cái thật mạnh để lấy lại tỉnh táo, sau đó nhìn tới phía trước mặt mà đi. Trước mặt hần đương nhiên là Tiểu Sương, nàng vẫn thận trọng nhón từng bước theo sát Bình Lam. Minh Tiến cảm thấy hơi hoa mắt, hần đưa tay dụi mắt thêm lần nữa. Lần này khi mở lại, suýt chút nữa không kiềm chế nổi mà kêu lên. Hần nhìn thấy Tiểu Sương lúc này toàn thân trần trụi, từ phía sau hần có thể thấy rõ tấm lưng trần của nàng. Minh Tiến vội vã dụi mắt liên tục, lập tức vận dụng tâm pháp Vô Thần cùng dồn chân lực lên mắt. Nhưng có vẻ chúng vô hiệu, hần vẫn chỉ thấy tấm lưng trần đầy gợi cảm ấy. Minh Tiến vội vã ôm mắt, không tự chủ nổi mà ôm mặt ngã phệt xuống nền đá khi Tiểu Sương đột ngột quay lại.

- Chàng bị sao vậy?

- Đứng... đứng tới đây, đứng tới đây...!

Hần luống cuống che mắt, một tay khua khua ngăn cản bước chân của nàng. Bình Lam cau mày, nhìn tới hần với vẻ đầy khó hiểu. Kim Xuân cũng đã dừng chân cách đó không xa, bà ngược lên nhìn một bức tường đá lớn, trên mặt hiện lên sự vui mừng xen lẫn bi ai khó tả. Thấy mọi người đột ngột dừng cách đó một quãng, bà vội rảo bước quay lại. Mới chỉ nhìn qua tình trạng của hần, bà đã cười mà nói.

- Ta đã nói công tử không nên nhìn vào các bức tường rồi mà!

- Tộc trưởng, chàng ấy bị sao vậy?

Nói rồi, nàng cố gắng tới gần hần. Bình Lam cũng nhìn tới Kim Xuân một cách khó hiểu. Bà ta vẫn cười, sau đó tiến tới gần, lấy tay ấn lên hai mắt hần, một lát sau mới rời tay.

- Công tử có thể mở mắt ra được rồi... Minh công tử vì nhìn vào các phiến đá dọc đường, bị Chú Nguyễn trên đó khiến mắt thấy những hình ảnh sai lệch với sự thật. Chúng ta là nữ nhân, nên chú nguyện này vô hiệu. Minh công tử là nam nhân đầu tiên bước vào Thạch thất Kim gia đấy!

Minh Tiến dụi mắt thêm vài lần rồi mới đứng lên, lần này hần chỉ dám hé hé mắt nhìn. Tới khi xác nhận Tiểu Sương trước mặt vẫn mặc y phục đầy đủ mới dám mở to mắt. Trên mặt hần tràn đầy sự xấu hổ, Kim Xuân thấy vậy thì cười xòa, nháy nháy mắt với Tiểu Sương mà nói.

- Các Chú Nguyễn trên bức tường đều là Hồ Mị thuật, chắc chắn Minh công tử đã một phen thoải mái thưởng lãm thân hình Lưu tiểu thư nha, hi hi hi!

- Ta... ta không...

Hần cố mở miệng bào chữa, sau đó im lặng cúi đầu. Tiểu Sương thoáng ngẩn người, khi quay sang Bình Lam cũng thấy bà ta cười nên nàng cuống quýt lên. Sau khi được Bình Lam ghé tai nói nhỏ, nàng hai má

đổ lạng, mắng hấn hai từ “Sắc lang!” rồi xoay người chạy vù về phía trước. Theo sau nàng là Kim Xuân cùng Bình Lam vẫn đang cười đầy thần bí...

Một bức tường đá lại tách ra, để lộ ra bên trong một dãy các bức tượng đá chạm khắc những hình Hồ Ly tinh xảo. Đây là một gian phòng chữ U, dọc vách tường là các ngăn tủ đá vuông vức, bên trên bày đủ mọi hình dạng tượng Hồ Ly đủ mọi tư thế. Bức tường đối diện cánh cửa đặt một bức tượng Hồ Ly lớn bằng ngọc phi thúy. Tiểu Sương khẽ lẩm nhẩm đếm.

- Một , hai... tám, chín... Mười hai! Lam tiền bối, sao bức tượng này có tới mười hai đuôi? Không phải Tiền bối nói, Hồ nhân nào đạt tới chín đuôi đã là cực hạn rồi hay sao?

Minh Tiến đang mãi ngắm những bức tượng xung quanh, nghe thấy vậy thì cũng liếc nhanh qua bức tượng lớn nọ. Quả nhiên nó có mười hai chiếc đuôi, hấn cũng đang định hỏi thì thấy Kim Xuân cùng Bình Lam đã quỳ lạy trước bức tượng nọ. Hấn nhẹ nhàng kéo tay Tiểu Sương cúi lạy, khi hai người ngẩng đầu lên, đã thấy Kim Xuân cùng Bình Lam đang nhìn ngắm một hồi ở những cái ngăn tủ bên tay trái. Bà không hề quay lại, đáp.

- Tượng lớn này chính là tượng thờ Thần mẫu – là mẫu thân của tất cả Hồ nhân trên thế gian này. Thiên giới Thập Nhị Công chúa... Mà chuyện này để sau đi, giờ hai người mau tìm giúp ta bài vị của Minh nhi!

Minh Tiến gật đầu, hấn cùng Tiểu Sương chia ra phía bên phải, mắt chăm chú quan sát tên từng bức tượng.

Đây là cấm thất của Kim gia, là nơi cất giữ bài vị các thế hệ của Kim gia. Mỗi khi có ai đó qua đời, đều được tạc một bức tượng nguyên thân bằng bạch ngọc, khắc tên rồi lưu giữ vào nơi này. Với Hồ tộc, quan niệm của họ về cái chết chính là trở về với Thần mẫu, trở về với người mẹ. Thế nên bức tượng Hồ ly mười hai đuôi được tạc lớn ở chính giữa là vì vậy. Còn về những Chú Nguyễn kia, phải nhắc lại một chút là Kim gia vẫn theo truyền thống mẫu hệ, nữ nhân làm chủ. Vì thế, nơi này chỉ có thể cho nữ nhân tiến vào. Các Chú Nguyễn kia với nữ nhân thì chỉ có tác dụng làm ắt đi khả năng phân biệt phương hướng. Còn với nam nhân, nó biến thành cái bẫy chết người, dụ hoặc nam nhân đó lạc sâu hơn vào huyền trận, không thể thoát ra nổi. Kim gia con cháu cũng được các vị tiền bối nhắc nhở, nơi này cũng là nơi ẩn tàng mị khí Hồ nhân Kim gia nhiều thế hệ. Vì vậy tuyệt đối cấm nam nhân tới gần nếu không muốn táng mạng; hay nếu may mắn hơn, vẫn tìm thấy lối ra thì tu vi chẳng thể nào tăng tiến thêm được nữa. Hồ mị khí chỉ thích hợp cho nữ nhân, chứ nam nhân nếu tiếp xúc quá nhiều sẽ bị nữ tính hóa, chẳng thể tiến cấp được.

190. Chương 191: Âm Tâm

- Không có!

- Không có đâu, Kim tộc trưởng!

- Bên này cũng không có, tộc trưởng...!

Hấn, Tiểu Sương cùng Bình Lam lần lượt lên tiếng. Kim Xuân cau mày không nói gì, bà ta khẽ đưa móng tay lên miệng cắn.

- Lẽ nào nó không hề đưa ngọc tượng Minh nhi về đây?... Không lẽ... không lẽ nó định hủy thi diệt cốt Minh nhi... Oanh muội, ta thật không ngờ... không ngờ đấy!

Bà đột nhiên bực bội nói lớn, chạy nhanh ra khỏi phòng trước khi mọi người kịp phản ứng, phi thân lao vút đi. Bình Lam lập tức ôm eo Tiểu Sương lao theo. Hấn cũng không hề chậm trễ, vận di động thuật bám theo ba người. Dọc đường đi, càng lúc Kim Xuân càng tăng tốc hơn. Minh Tiến cau mày, hấn vượt lên trước Bình Lam cùng Tiểu Sương, vội vã hỏi.

- Kim tộc trưởng...

- Đường đi phía bên trái dẫn tới kho của cải của Kim gia, đường đi phía bên phải dẫn tới thạch phòng bí mật!

- Kim tộc trưởng, ta muốn hỏi...

- Nó không hề đem ngọc tượng Minh nhi tới cấm thất, chứng tỏ nó đang cố ý dở trò với thi thể Minh nhi, ta nhất quyết không cho nó thỏa nguyện!

Cứ mỗi lần hần định hỏi, chưa hết câu thì đã bị Kim Xuân chặn lời. Hần ngoái đầu về phía Bình Lam, chỉ thấy bà ta khẽ lắc đầu ra hiệu, vì thế mà đành im lặng lao theo. Bốn người nhanh chóng tới ngã ba ban đầu, lần này phi nhanh về phải. Tốc độ phi thân càng lúc càng nhanh, khiến mỗi ngọn đuốc khi bốn người đi qua đều tối xam lại như sắp tắt, hồi lâu mới cháy leo lét trở lại...

Đúng như Kim Xuân suy nghĩ, tại thạch phòng bí mật. Kim Oanh cùng Tiểu Xảo đang im lặng đứng đó, ngẩng nhìn khối băng ngũ sắc đang lơ lửng trước mặt hai người. Kim Oanh tự cười một mình, tháo bỏ tấm khăn đen, để lộ ra bộ y phục đỏ mà mỉm cười đầy khoái trá. Bà ta đi đi lại lại trước tảng băng lớn ấy. Tiểu Xảo liếc nhìn xung quanh, trong lòng nàng càng lúc càng cảm thấy run sợ. Chỉ thấy đây là một thạch phòng lớn, trên tường gắn vô số dụng cụ kì lạ mà nàng không nhận ra hết nổi. Nhưng có vài thứ nàng có thể nhận ra, ấy là những sợi xích tay, xích chân cùng gông cùm lớn; nơi góc phòng còn có vài cái lồng giam, bên trong có ba cái có người, quần áo cùng y phục rách nát đầy những máu tươi. Tiểu Xảo càng lúc càng run, không nóng mà tự toát mồ hôi. Nàng đã nhận ra ba người kia là ai. Họ là ba nữ Hồ mà Viên phu nhân gửi qua để chăm sóc Minh Tiến: Cung Huyền, Thiệu Lan, Mai Nguyệt.

- Tiểu Xảo!

Tiểu Xảo nghe tên mình đột nhiên bị gọi lên, nàng sợ hãi vội vã phủ phục dưới nền đá, trên mặt nước mắt như mưa. Nàng từng nghe một vài vị lão Hồ kể lại, trong Kim gia có một mật thất chuyên dùng để phạt những hạ nhân phạm lỗi. Nàng lần trước bị phạt xích bởi vì vô ý làm đổ chén trà của Kim tộc trưởng, vậy lần này đi tới đây...

- Nô tỳ biết tội, nô tỳ biết tội. Xin tộc trưởng khai ân... xin người khai ân. Nô tỳ không dám nữa...

Nhưng trái với nàng lo sợ, Kim Oanh lại nhìn nàng đầy ngạc nhiên. Bà ta đỡ tay nàng lên mà nói.

- Bình tĩnh nào Tiểu Xảo, ta không có ý định phạt cô như những kẻ kia. Ta chỉ muốn cô giúp một việc... Xong việc rồi, ta sẽ ban hậu lễ, đưa cô về với gia đình!

Tiểu Xảo toàn thân vẫn run lên từng cơn, nàng cùng với tất cả gia nhân Kim gia đều biết từ sau khi Nhị tiểu thư qua đời, tính nết Kim Tộc trưởng càng lúc càng kì quái, rất thích đánh phạt hạ nhân. Vì thế, dù nghe vậy nhưng nàng vẫn run rẩy, hồi lại.

- Tiểu Xảo không có công lao, không dám nhận thưởng. Chỉ cần người nói cần gì, nô tỳ sẽ gắng làm cho bằng được!

- Vậy sao?... Tốt, rất đơn giản thôi...

Bà ta đặt vào tay nàng một cây búa, hướng tới khối băng mà nói.

- Phá bỏ băng phách cho ta!

-A... cái này... cái này...!

- Tiểu Xảo a, Tiểu Xảo, người không thấy phạm mẫu thân như ta tủi khổ lắm hay sao?... Ta chỉ muốn được tận tay lần cuối ôm thân thể con gái mình vào lòng... Van cầu người, Tiểu Xảo...!

Trên mặt Kim Oanh lập tức biến hóa ra một bộ dạng vô cùng thương tâm, nước mắt đã lăn chảy xuống hai gò má. Điều này khiến Tiểu Xảo càng thêm bối rối, chưa biết làm sao cho phải. Nàng biết, nếu cứ để Nhị tiểu thư yên vị trong băng phách, thân hình ấy sẽ được bảo toàn mãi mãi. Nhưng những tiếng khóc nức nở, ai oán của Kim tộc trưởng lại khiến nàng cảm thấy trong lòng đau quặn lên. “Một người mẹ muốn được ôm con mình lần cuối... Nhưng nếu bây giờ phá đi băng phách, sẽ chẳng thể nào đưa lại Nhị tiểu thư vào băng phách cả... Băng thân chỉ có thể thực hiện duy nhất một lần... Phá hay không phá...?”. Tiểu Xảo trầm tư hồi lâu, cuối cùng vung rìu lên, nhắm tới băng phách kia mà bổ xuống.

Bang... lắc rắc! Tiếng rìu va chạm vào băng phiến đều đều vang lên trong thạch thất. Cứ mỗi nhát rìu bổ xuống, cả hai người đều nhận thấy những luồng sáng ngũ sắc lại hư thoát đi chút ít. Tiểu Xảo phá tảng

bằng, vô tình đẩy đám vụn bằng bắn tới chỗ ba cái lồng sắt nọ, làm ba nữ Hồ bên trong tỉnh lại. Nhưng dường như cả ba đều vô lực phát ngôn, chỉ có thể gắng gượng đưa mắt nhìn tới. Năm cặp mắt cứ thế chăm chú quan sát từng đợt, từng đợt khói ngũ sắc tan biến cho tới khi phiến bằng ấy trở thành một màu trong suốt như những tảng băng thường. Phiến bằng rạn nứt khắp nơi, chỉ cần một lần gõ nữa chắc chắn sẽ vỡ vụn. Tiểu Xảo trên trán lấm tấm mồ hôi, hít vào một hơi thật sâu, định bỏ xuống một nhát cuối cùng. Kim Oanh đứng đó, nước mắt trên mặt đã sớm được lau khô. Bà ta đứng cười đầy thích thú, trên mặt hiện lên sự cười cợt cùng cực. Rắc... Choang...! Phiến bằng vỡ vụn, Tiểu Xảo nhanh tay đỡ được thi thể Kim Minh, nằng nhẹ nhàng đặt thi thể xuống, trên mặt đã rớt xuống vài giọt lệ nóng.

- Tiểu thư, ta... A!

Chợt Tiểu Xảo kêu lên đầy đau đớn, nằng nhìn lại bên vai trái mình đã xuất hiện một mũi kim xanh lét, bé tí xíu. Lại nghe thấy Kim tộc trưởng nói.

- Mau cởi y phục của nó ra cho ta!

Tiểu Xảo tay chân cứ như một cái máy, vâng lệnh làm theo. Nhưng miệng nằng thì không, nằng gắng hướng mắt về phía bà ta mà hỏi.

- Tộc trưởng, sao lại...

- Ngu xuẩn, nhìn thật kĩ vào. Ta là em song sinh của Kim Xuân chứ không phải là Kim Xuân, ha ha ha... Còn tại sao bắt người cởi y phục của nó?... Hừ, ta muốn dù nó chết rồi cũng không là thiếu nữ toàn bích, ta muốn lấy đi tấm thân xử nữ của nó!

Tiểu Xảo nghe xong thì rụng rời tay chân, nằng dường như không tin nổi vào mắt mình nữa. Nằng sợ hãi, vội nhắm mắt lại, trong đầu tự nguyện rửa tay mình mau ngừng lại. Nằng không thể làm việc thất đức này, hơn nữa, thi thể này lại là của Kim Nhị tiểu thư nằng hết mực kính mến. Tiểu Xảo cố gắng dùng ý nghĩ để giảm tốc độ, cố gắng lấy lại ý thức nhưng vô dụng, tay nằng vẫn đang cởi bỏ lớp y phục theo thứ tự cầu kỳ bên ngoài. Chợt cửa thạch thất rung lên, sau đó vỡ vụn, vụn đá cùng bụi theo đó bắn ra khắp nơi trong căn phòng. Một bóng trắng lao nhanh vào, nhắm tới hướng Kim Oanh, thanh âm nữ nhân giậm giữ quá lớn.

- Mau dừng tay lại cho ta!

Kim Xuân lao vào, trên tay ba, bằng phiến đã tích tụ hàn khí, phát thẳng hai đạo phong kinh lao tới phía Kim Oanh. Kim Oanh thoáng giật mình, nhưng bà ta phản ứng không hề chậm, từ ống tay áo lấy ra Kim Truy Lăng Vân đáp trả. Lập tức bùng một tiếng lớn, giao kinh chân lực lan tỏa khiến căn phòng thoáng lắc lư, thổi tung đám bụi dưới nền đá bay lên mù mịt. Không gian nhất thời mù mờ, khó lòng nhìn rõ mặt nhau. Trong chốc lát căn phòng bị bụi che phủ, chờ đến khi đám bụi lắng xuống, Kim Oanh mới giật mình kinh hãi. Trước mặt bà ta lúc này là bốn bóng người, ba nữ hồ cùng một con gấu đen to lớn. Kim Oanh cau mày, tay chỉ tới hấn mà hỏi.

- Người... người lẽ nào...

- Đúng, là ta!

Hấn gầm lớn, lập tức đưa chân khí vận chuyển khắp thân thể. Lớp màu nhuộm màu đen lập tức theo gió bay đi, trả lại nguyên thân tẩm lông trắng tinh. Con người hấn xẻ dọc, biến thành màu đỏ như lửa. Tiểu Xảo đã dừng tay, thấy vậy thì vui mừng thốt lên.

- Hùng Lệ công tử!

“Hùng Lệ?!” Ba người thoáng nhìn qua hấn, sau đó quay lại nhìn tới Kim Oanh, tay nắm chặt binh khí, chỉ duy nhất Tiểu Thương bị đẩy lùi ra phía sau. Kim Xuân phần nộ hô lên.

- Ta coi người là muội muội tốt, có mọi thứ đều dành cho người. Vậy mà bây giờ con gái ta không may qua đời, người lại còn cố ý hủy hoại thi thể nó. Kim Oanh, người có còn chút huyết thống nào của Kim Gia không?

- Ha ha ha... Huyết thống? Hỏi thừa quá đấy, tỷ tỷ ạ... Bà đâu hề nhường nhịn gì cho tôi, bà chỉ có cướp đi mọi thứ tôi có thì đúng hơn. Từ nhỏ tới giờ, mọi thứ tôi có đều bị bà giành lấy, tôi đòi lại thì mọi người can ngăn, nói là tôi không nên ích kỷ. Thử hỏi, tôi ích kỷ gì đây, tỷ tỷ yên quý?

Kim Oanh cười nhạt mà đáp, tay vận chân lực lên Kim Trùng Lăng Vân thủ thế. Trên mặt bà ta lúc này hằn lên những tia máu đỏ, trợn trừng chiếu tới bốn kẻ mới đến. Tiếp.

- Ngay cả Nhai ca... cả Nhai ca cũng bị bà cướp mất, bà nói tôi còn phải nhường nhịn bà những gì nữa đây?!

191. Chương 192: Mạng Đổi Mạng

-Im miệng, người đã muốn hỏi cho rõ, ta cũng sẽ không hề giấu diếm người điều gì nữa. Xưa tới nay, ta với người là tỷ muội song sinh, tính cách không khác gì nhau, đến ngay cả ý thích cũng tương đồng. Mọi thứ ta có vốn thực chất đều là nhận lại từ người, khi người dùng chán, vứt bỏ ta mới nhận lại. Chuyện này các vị trưởng lão và ngay cả mẫu thân cũng đều biết rõ. Nhiều khi ta rất ghen tức với người, nhưng vì mẫu thân nói ta là chị cả, phải nhường nhịn người nên ta đành im lặng...

Kim Xuân nói, thoáng chốc trầm tư hồi tưởng lại quá khứ. Cuối cùng thở dài.

- ...Duy nhất, duy nhất một lần ta tranh dành với người. Bởi vì bức thư ấy là Nhai ca viết cho ta, chiếc nhẫn đính ước ấy là Nhai ca gửi tặng cho ta... Muội muội, ta có thể nhường nhịn cho người nhiều thứ, nhưng không thể nhường hạnh phúc cả đời mình cho người... Mẫu thân đã nói, hạnh phúc bản thân thì bản thân phải giữ nó cho bằng được!

Kim Oanh khẽ nhếch miệng cười nhạt, Kim Xuân thấy vậy chỉ lắc đầu, lại tiếp.

- Ta biết trước lễ thành thân, người cố ý trộm chiếc nhẫn ngọc ấy, đem ném xuống hồ nước hậu viên. Hại ta và Bình Lam nửa ngày mò dưới đó, đến khi lễ cưới xong thì ta ốm li bì một tuần liền, không thể chính thức thành thê tử của Nhai ca. Trong lúc ấy, người nhiều lần dùng xuân dược dụ dỗ nhai ca, thậm trí còn cố tình giả dạng ta để câu dẫn chàng ấy... Nhưng có điều, dường như người đã quên... Mỗi Hồ nữ đều có xạ hương của riêng mình, không ai giống ai... Người còn gì để ngụy biện đây, Kim Oanh?

Kim Xuân nói, những câu nói về sau càng lúc càng u ám, nặng nề. Kể trước mặt bà lúc này, cho dù bà có căm thù tới mấy nhưng đó vẫn là muội muội của bà. Trước lúc mẫu thân qua đời, bà đã hứa bảo bọc nó cả đời. Kim Xuân lắc đầu, thu hồi song phiến mà ngồi xuống một tảng đá, thở dài mà nói.

- Đi đi, mau rời khỏi đây... Nếu không phải năm xưa ta từng hướng mẫu thân hứa sẽ bảo bọc người, thì giờ này, người đã sớm táng mạng rồi. Đi đi..!

- Tộc trưởng, người không nên...!

- Bình Lam, ta tự có chủ đích của riêng mình!... Oanh muội, mau đi đi!

- Đùng hòng, ta phải đòi lại tất cả những thứ đáng là của ta! Kim Xuân, người chết đi!

Kim Oanh hét lớn, lao tới phía Kim Xuân. Trên mặt bà ta hiển lộ hàn ý vô cùng, sát khí điên cuồng. Kim Trùng Lăng Văn cũng lóe lên ánh thanh quang, như tâm ý tương thông với chủ mà lao nhanh tới. Tiểu Sương vội kêu lớn.

- Tiền bối, cẩn thận!

Nhưng mặc lời cảnh báo của nàng, Kim Xuân vẫn không hề nhìn lại. Cho tới khi chỉ cần vài phân nữa là Kim Trùng chạm tới người bà, bà mới lắc đầu mà nói.

- Ngủ ngốc, muội vẫn ngủ ngốc như xưa... Đùng nghĩ chỉ mình muội biết Khiển Cốt Thuật, ta cũng biết. Giờ mau đứng yên đây đi!

Kim Oanh sững người, vội dừng lại như một cỗ máy trước ánh mắt kinh ngạc của Bình Lam, của cả hân và Tiểu Sương. Bà chậm chạp đứng lên, tiến về phía Tiểu Xảo, trước tiên vươn tay rút đi cây kim nơi vạt nàng, sau đó phủ phục xuống nền đá mà ôm lấy thi thể Kim Minh, thì thào.

- Nữ nhi bất hạnh, mẫu thân về gặp con rồi đây... Hãy tha lỗi ấu thân...!

Tiểu Xảo thấy hần tới gần, vội vàng bái lễ, sau đó mau chóng tới mở khóa lồng sắt cứu ba nữ Hồ ra. Tiểu Sương cùng Bình Lam vội chạy đến giúp, dìu cả ba người tới bên ngoài. Minh Tiến nhìn tình cảnh thảm thương nọ, hần vội vận chân lực, thi triển một chiêu Liên Đăng Phổ Độ Chú của Phạm Âm Chân Kinh, chữa trị cho cả ba người. Sau đó, hần chậm chạp hướng tới phía thi thể Kim Minh mà bước tới. Kim Xuân ôm lấy thi thể Kim Minh, cứ như vậy khóc thảm. Tới khi bà ta nhận ra hần đang đến, lập tức đỡ thi thể nàng lên, thì thảo vào tai nàng.

- Minh nhi... Minh nhi, lang quân của con tới kìa... mau mở mắt ra, Minh nhi...!

Nói xong, bà nhẹ nhàng để nàng nằm xuống, phủ phục trước mặt hần mà quỳ lạy.

- Công tử, van cầu công tử cứu con gái ta. Ta dù làm thân trâu ngựa cũng xin làm. Cầu công tử cứu con gái ta...!

Bà òa lên khóc lớn, vừa khóc vừa dập đầu lạy hần. Minh Tiến mím môi, hần đỡ bà lên, chỉ hướng tới mặt bà mà gật đầu. Hần nhìn qua Tiểu Sương, ý để bà rời xa một chút. Tiểu Sương gật nhẹ, đỡ bà lùi lại một quãng. Trong góc phòng chỉ còn lại hần và thi thể nàng, hần đột ngột quỳ xuống, thì thảo.

- Kim Minh, ta về rồi đây!

Hần ngồi xếp bằng, đối diện đầu nàng, khoanh chân đả tọa, nhắm mắt. Hần hướng tới Kim Xuân nói.

- Kim tộc trưởng, phiền người phong bế mọi góc ngách nơi này, tránh để cho người ngoài nhận thấy dị trạng dưới đây!

Kim Xuân khẽ gật đầu, vội vã đi tới một góc, ẩn vào vài phiến đá. Lập tức một thạch trụ to lớn từ từ trôi xuống, đóng kín căn phòng. Minh Tiến khẽ gật đầu, hần hít một hơi, sau đó lập tức biến hóa. Các luồng sáng bạc thi nhau mọc lặn ngụp trên người hần. Trên khuôn mặt to bè ấy, nơi trán xuất hiện hai nhánh sừng nhỏ nhú lên, ngân quang chói mắt, trên hai bên mép đã xuất hiện hai sọc râu dài màu sắc hoàng kim, dưới ánh đèn phản chiếu tạo thành một làn quang mang ngũ sắc. Toàn bộ thân thể thay vì lớp lông trắng, nay biến hóa thành những lớp vảy dày, kim quang nhàn nhạt xuất hiện. Móng vuốt dài ra, sắc lạnh. Hần mở mắt, con người biến hóa xe dọc, ánh kim quang cực thịnh. Minh Tiến vung tay ra sau gáy, nhổ lấy một miếng vảy lớn. Vừa nhổ ra, thân hình hần chợt run lên giữ dội, khóe miệng chảy máu tươi. Hần cẩn trọng đặt phiến lân vảy ấy lên trán nàng, im lặng vận chân lực. Ánh ngũ sắc trên phiến vảy càng lúc càng mạnh, tỏa sáng nơi trán nàng. Bàn tay hần dần dần bốc cháy, hóa thành một ngọn lửa đỏ rực.

Tiểu Sương nhớ lại khung cảnh này, nàng vội vàng ghé tai Kim Xuân nói nhỏ. Bà ta mừng rỡ, vội lục tìm trong túi trữ vật. Kim Oanh bất động nhìn cảnh ấy, trong miệng không tự chủ mà kêu lên.

- Không thể... hần... hần dùng vảy ngược... dùng sinh mệnh của hần sao?

Nhưng trái với sự mong chờ của những người phía xa, Ngũ sắc ngân quang ảm đạm dần rồi tắt ngấm, thi thể Kim Minh vẫn nằm đó, im lặng. Minh Tiến đã trở lại hình dạng con gấu lớn, thân hình hần bắt những mồ hôi. Kim Xuân hỏi dồn.

- Công tử, con gái ta... con gái ta...!

- Ta cũng không rõ, nếu như ý trí cô ấy còn ý niệm cầu sinh. Sớm đã tiếp nhận sinh mệnh từ ta, nhưng ý trí cô ấy đã buông xuôi, ta không còn cách nào khác cả...!

Hần nói, sau đó ho ra một ngụm máu lớn. Đột nhiên nhớ lại những câu trao đổi với Bình Lam, hần hỏi lại.

- Độc dược nằm trong máu huyết của Kim Minh, phải không Lam cô?

- Đúng vậy, không lẽ... không lẽ công tử định...

Hần khu động Thiết Huyết, lập tức lam cầu hình thành một không gian kín, bao bọc hai người vào bên trong. Không gian trong lam cầu hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng thở của hần mà thôi. Minh Tiến trên mặt đầy mừng tủi, bàn tay to bè của hần nhẹ nhàng chạm lên má nàng, hần thì thảo.

- Mọii nhất định phải sống... nhất định phải sống!

- Mau ngăn công tử ấy lại, làm như vậy là tự sát. Công tử ấy định dùng cách tinh huyết trực huyết, mạng đổi mạng!...

Tinh huyết trực huyết, hay gọi theo thời của hần chính là lọc máu, giải trừ độc tố trong máu. Chỉ có điều, thời đại này không có những thứ khoa học phức tạp, hiện đại từ nơi hần tới. Vì thế cách duy nhất chính là dùng chính cơ thể mình làm nơi lọc máu, dùng chính máu mình làm chất tẩy độc. Trong tu tiên giới, cách này không phải quá hiếm, chỉ là rất ít người dám dùng nó vì kẻ dùng xong thường chín phần táng mạng.

Trong khối lam cầu, hần khê bế nàng dựa vào bức tường đá lớn, móng vuốt hần nhanh chóng chọc một lỗ nơi động mạch ở cổ tay nàng. Hần cũng chọc luôn một lỗ ở cổ tay to bè của mình. Minh Tiến áp hai nơi ấy vào nhau, vận chân lực đẩy máu huyết của hần chảy tới thân thể nàng, đồng thời vận dụng sẵn tâm pháp của Liên Đăng Phổ Độ Chú, chỉ cần tay hần rời tay nàng là lập tức chữa lành vết thủng nọ. Hần gắng mở mắt lần cuối, bàn tay to bè ấy nhẹ nhàng vuốt lên má nàng, hần mỉm cười một mình rồi nhắm mắt lại. Kim khí quanh thân thể hần bộc phát, dần dần theo máu truyền sang cơ thể nàng.

Máu hần tiến vào thân thể nàng, máu nàng theo đó chảy vào thân thể hần. Minh Tiến cảm nhận được cái lạnh thấu xương từ máu nàng, kèm theo đó là những sự đau đớn cùng cực, khó tả. Thân thể hần run lên từng hồi như kẻ lên cơn động kinh, hần gắng nhắm lại Phạn Âm Chân Kinh, ý thức dần dần chìm đắm trong Linh thành bản thân mình. Hần đang nhìn lại tất cả những kỉ niệm của hần với nàng: những điểm sắc; những trò đùa; những câu nói... Tất cả đều được hần xem lại, như xem một bộ phim quay chậm. Hần khê đưa tay lên má những hình ảnh đen trắng ấy, mỉm cười. Bên ngoài, miệng hần hơi héch lên một chút. Mặc kệ bên ngoài ra sao, trong lam cầu tĩnh lặng này, chỉ có hần và nàng. “Nhất định, nhất định muội phải sống!”.

Bên ngoài khối lam cầu, Tiểu Sương đã ngắt đi từ bao giờ, chỉ còn lại Kim Oanh, Kim Xuân, Bình Lam và bốn nữ Hồ đang quan sát mọi việc. Họ chỉ thấy, kim quang trong cơ thể hần dần dần chuyển hết qua cho Kim Minh. Thậm trí, kinh ngạc nhất chính là kim đan của hần cùng từ miệng hần bay sang miệng nàng. Kim Xuân ngơ ngẩn tới xuất thần, bà không thể nào ngờ nổi, hần lại có thể hy sinh tính mạng mình để cứu con gái bà. Sau khi kim đan rời đi, thân thể ấy biến đổi, từng mảng da gấu rớt khỏi thân thể hần, để lộ ra da thịt con người. Khuôn mặt gấu cũng tan biến, lộ ra một khuôn mặt nam nhân bình dị, dáng người mập mạp lỏa thể nhắm mắt ngồi đó. Chỉ chớp lát, kim quang tan biến, thân hình nam nhân lỏa thể ấy đổ vật về phía sau. Trên không, lập tức một đài sen lớn bao phủ mọi góc ngách trong lam cầu rồi tan biến. Thi thể Kim Minh chợt bay lên, hóa thành một ngọn lửa đỏ rực cháy rần rật. Rồi ngọn lửa ấy cũng tắt, để lộ ra thân ảnh một Tiểu Bạch Hồ đang từ từ hạ xuống nền đá.

Kim Oanh càng lúc càng sợ hãi cực độ, lấp bắp.

- Dực Hỏa trùng sinh... Tên Minh Tiến này... rất cuộc... hần là ai...?

192. Chương 193: Ý Nguyện Của Kim Xuân

Mọi việc đã hết, nhưng lam cầu vẫn kiên trì thủ hộ thêm một hồi lâu mới chịu tan biến, Thiết Huyết mất đi chân lực rơi xuống nền đá. Kim Xuân cùng Bình Lam lao vội tới, chỉ thấy Tiểu Bạch Hồ nọ là một Tứ Vỹ Hồ, nó đang ngáp ra vẻ rất mệt mỏi. Kim Xuân mừng mừng tủi tủi, ôm nó vào lòng khóc nức nở hồi lâu. Tới khi bà nhớ đến Minh Tiến, quay sang đã thấy ba nữ Hồ họ cỡi bỏ bộ y phục rách tươm ra, cố gắng che đậy thân thể nam nhân lỏa lồ ấy. Tiểu Xảo thì im lặng, đỡ đầu hần gối lên đùi mình, nước mắt trào ra, rơi đầy trên khuôn mặt hần. Kim Xuân vươn tay chạm tới thân thể hần, chỉ thấy toàn thân hần lạnh như băng, không còn chút hơi tàn. Bà quay sang nhìn Bình Lam, chỉ thấy bà ta cũng lắc đầu nên chỉ còn biết thở dài. Tiểu Hồ trong lòng bà đột nhiên giãy dụa đòi chạy xuống. Nó bước thấp bước cao, siêu siêu vẹo vẹo bước tới thi thể nam nhân kia. Cái mũi hồng nhỏ nhắn, xinh xinh dụi dụi vào khuôn mặt trắng bệch ấy một hồi lâu. Kim Xuân ủ rũ nói.

- Minh nhi, công tử ấy đã đi rồi!

Nhưng mặc cho bà nói, Tiểu Bạch Hồ vẫn mặc kệ, vẫn liếm láp khuôn mặt lạnh như băng ấy. Cuối cùng, nó dùng chân cạy miệng thi thể, từ miệng nhả vào miệng hắn một trái cầu màu hoàng kim. Đây chính là viên Kim đan lúc trước, việc này khiến Kim Xuân giật mình, vội vàng hô lớn.

- Minh nhi, không được. Công tử ấy hy sinh tính mạng cho con, con không được phép làm điều ấy. Đây là đi ngược lại tâm ý của y!

Viên Kim đan hoàng kim chui lại vào thân thể hắn, Tiểu Bạch Hồ lại quay sang phía Kim Xuân mà vẫy bốn cái đuôi trắng. Trong miệng nó là một viên kim đan khác màu trắng bạc, bà giật mình lấp bắp.

- Đây... đây là...!

- Ngân đan... ngân đan... Không thể nào, nó lại là Ngân Hồ chuyển thể sao?

Kim Oanh hô lên đầy kinh dị, những người còn lại đều giật mình nhìn cho thật kĩ nhưng Tiểu Bạch Hồ đã sớm nuốt lại vào bụng, nó leo lên nằm trên ngực nam nhân, nhắm mắt rồi ngủ. Hơi thở của Tiểu Bạch Hồ nhẹ nhẹ vang lên, hòa cùng tiếng thở trầm thấp phát ra từ nam nhân nọ. Kim Xuân mừng tới phát khóc, ôm chầm lấy Bình Lam. Bốn nữ hồ kia thì trên mặt đều rơi lệ, vui mừng ôm lấy nhau mà rít lên những thanh âm cao vút. Nhị Tiểu thư vẫn còn sống, và hắn vẫn còn sống...

Ba cái cánh lụa từ thạch thất được chuyển lên hoa viên, đám gia nhân Kim gia thấp đèn đuốc sáng rực nơi này. Những kẻ chú ý đi theo Kim Oanh đều biết bản thân mình mắc tội nặng, hoặc là cần lưới tự tận; hoặc đều quỳ phục sẵn ở đây chờ xử phạt. Kim Xuân đang vui mừng cực hạn, bà ta chỉ cho người giam Kim Oanh cùng với tay chân vào nhà ngục, còn lại đốc thúc gia nhân đưa hai chiếc cáng về hậu viện nghỉ ngơi. Được đám gia nhân chú ý nhất, có lẽ là chiếc cáng lụa, bên trên có một Tiểu Bạch Hồ Tứ Vỹ đang say sưa ngủ trên ngực một nam nhân hỏa thể, được che đậy bằng vài bộ y phục rách của nữ nhân...

Chuyện Kim Minh còn sống hoàn toàn không được tiết lộ ra ngoài, đây là bí mật mà dù có bắt gia nhân nào trong Kim Gia cung khai, họ thà đem nó xuống dưới mộ. Một tháng sau đó, Kim gia cũng đã hạ cờ tang đi. Mọi người bên ngoài cứ cho rằng kim tộc trưởng đã nguôi ngoai nỗi buồn, nhưng chẳng ai biết, bên trong Kim gia lúc này còn vui hơn hội. Kim Minh nhờ nghỉ ngơi đã có thể biến thân lại thành Hồ nữ. Được tận mắt nhìn thấy nàng, được chạm vào tay nàng khiến đám hạ nhân vui mừng không tả. Vị tiểu thư mà họ yêu mến nhất vẫn còn sống. Tất cả gia nhân Kim gia đều thâm cảm tạ thần mẫu, thầm chúc phúc cho người đã cứu mạng tiểu thư mau chóng hồi tỉnh. Kim gia đã vui, lại càng náo nhiệt hơn nữa khi chỉ một ngày sau đó, Kim tộc trưởng thông báo sẽ gả Nhị Tiểu thư cho nam nhân kia – Tên hắn là Minh Tiến.

Trong căn phòng lớn, trên cái giường gỗ rộng được xông bốn góc bởi trầm hương. Hắn nằm đó, im lặng như đang ngủ say. Cạnh giường, Tiểu Sương cùng Kim Minh vẫn chăm chú ngồi nhìn tới khuôn mặt hắn. Cách đó một quãng là ba nữ Hồ cùng Tiểu Xảo cung kính đứng hầu. Kim Minh khẽ vươn tay lên vuốt ve má hắn, nàng hướng sang phía Tiểu Sương mà nói.

- Sương tỷ, liệu bao giờ huynh ấy tỉnh lại?

- Ta cũng không rõ nữa muội à, về thân thể cùng khí mạch, chàng ấy sớm đã có thể tỉnh lại. Còn vì sao giờ này chưa tỉnh, ta cũng không nắm chắc!

- Ân, được rồi. Mọi việc ở đây phiền bốn người vậy. Còn tỷ tỷ mau về phòng nghỉ ngơi đi, thức đêm nhiều sẽ làm ảnh hưởng tới da đó. Hi hi, để muội đưa tỷ về phòng!...

Kim Minh đưa Tiểu Sương về phòng của nàng ta, sau đó đi tới chính sảnh. Tới nơi, đã đụng mặt ngay Kim tộc trưởng đang sốt sắng hướng tới hậu viện. Nàng vui vẻ đáp.

- Mẫu thân!

- Minh công tử thế nào rồi?

- Ai, chàng ấy vẫn chưa tỉnh lại... Mẫu thân...!

- Hầy... thôi được, con vào đây, ta có chuyện muốn bàn với con!

-...

- Mẫu thân, đâu cần nhất thiết đưa con rời khỏi Kim gia kia chứ? Hơn nữa con và người vừa mới gặp mặt, còn chưa thể chăm sóc cho người!

Kim Minh khẩn thiết nói, trên mắt đã ngân ngấn nước. Nàng nhìn tới mẫu thân mình, sống mũi cay cay chỉ trực khóc. Kim Xuân thấy vậy thì lắc đầu, bà bước tới ôm nàng vào lòng, sau đó khẽ thủ thỉ.

- Ta muốn thế cũng chỉ là muốn tốt cho con, tốt cho cả Minh công tử mà thôi. Linh Sơn này sự thể không còn yên ổn như xưa, chẳng mấy chốc sẽ xảy ra đại biến. Con là nhi tử duy nhất của ta, ta sẽ làm mọi cách để đảm bảo con an toàn...!

Từ “duy nhất” được bà nhấn mạnh khiến Kim Minh im lặng, thân hình nàng thoáng run lên, sau đó gật nhẹ. Nàng bây giờ đúng là huyết thống duy nhất của Kim gia, nhị tử sớm đã mờ nhạt từ lâu. Kim Minh nghĩ vậy, hai tay vòng ra sau lưng ôm chặt lấy mẫu thân. Kim Xuân khẽ mỉm cười, vuốt nhẹ lên tóc nàng, trên mắt bà cũng đã rớm lệ. Bà nghĩ tới đứa con gái đầu lòng Kim Hoa, trong lòng không khỏi thầm thở dài buồn bã...

Thêm một tuần nữa, cuối cùng Minh Tiến cũng đã hồi tỉnh lại. Việc này khiến Kim gia từ trên xuống dưới hết sức vui mừng. Vui mừng nhất có lẽ là Kim Minh cùng với Tiểu Sương. Bằng chứng là, ngay khi hai người nhận được tin hần vừa hồi tỉnh đã tức tốc chạy đến phòng hần. Hai nàng mặc kệ có bao người ở đó, ôm ghì lấy cổ hần mà khóc nức nở, báo hại hần một phen ngạt thở tới tím tái mặt mày. Minh Tiến tuy đã hồi tỉnh, nhưng bản thân yếu ớt vô lực, ngay cả việc đứng lên đi lại đối với hần cũng là một cực hình. Thậm trí ngay cả nói chuyện, hần dường như cũng tốn rất nhiều sức lực mới có thể chậm chậm nói ra từng từ. Kim Xuân ời nhiều danh y bí mật tới thăm khám, nhưng tất cả đều chỉ nói hần thân thể hoàn toàn bình thường, không hề có dấu hiệu bệnh tật hay suy nhược. Ngay cả Tiểu Sương cũng không tài nào đoán ra nỗi bệnh cho hần, chỉ có thể phỏng đoán vì hần tiêu hao chân lực quá độ nên cơ thể yếu nhược tạm thời mà thôi.

Minh Tiến lúc này ngồi trên một cái xe lăn bằng gỗ, phía hai bên hần là Tiểu Sương cùng Kim Minh đi cùng, đẩy xe phía sau là Tiểu Xảo, cả bốn người đang nhắm phía hậu viên đi tới. Những ngày qua, để tránh tâm tư hần không tốt, ảnh hưởng tới việc hồi phục mà Kim Minh đã cố ý đóng chiếc xe này, mục đích để có thể đưa hần ra ngoài dạo chơi. Nhưng nàng không hề biết rằng, cái xe lăn khiến tâm tình hần càng lúc càng trùng xuống, càng lúc càng cảm thấy mình vô dụng. Tất cả mọi việc hần đều không thể tự động tay, hoặc là Kim Minh cùng Tiểu Xảo giúp; hoặc là Tiểu Sương cùng Tiểu Xảo giúp đỡ... Không từ một việc nào, thậm trí ngay cả vệ sinh cá nhân... Kim Xuân vốn vô cùng tinh ý, bà chỉ nhìn thoáng qua cũng đã nhận ra tâm tư hần không tốt. Liên chủ động bí mật nói chuyện với hai nàng, mặt khác tăng cường đưa được vật quý hiếm tới để hần bồi bổ. Bà lại cố ý nhờ Kim Minh cùng Tiểu Sương chú ý túi trữ vật của hần, bí mật lục tìm một phen. Sau đó nhiều lần cho người đưa tới những bản tiêu phổ.

Rảnh rỗi sinh nhàm chán, Minh Tiến lấy việc đọc những cuốn tiêu phổ nọ làm vui. Hần lại lợ mọ lấy Bích Ngọc Tiêu ra tập thổi. Hần ở thế giới của mình vốn chẳng biết chơi nhạc cụ gì, họa hoàn lắm là tự sướng trên karaoke online một mình, đây có lẽ là lần đầu tiên hần có hứng thú với nhạc khí. Hần chìm đắm trong những bản tiêu phổ, dần dần như quên hết mọi việc xung quanh, thậm trí là việc trò chuyện cùng với hai nàng. Tiểu Sương cùng Kim Minh đôi khi tỏ ra ghen ghét với cây Tiêu nọ, những đó chỉ là ý nghĩ thoáng qua. Hần không chú tâm nữa khiến hai nàng có thêm thời gian chuẩn bị cho chuyến đi sắp tới của ba người...

Đêm về khuya, trăng lên cao tỏa ánh sáng bạc mờ ảo, dát nó lên từng góc ngách, từng mái nhà, từng phiến lá Kim gia. Giờ này, tất cả mọi người đều đã chìm vào trong giấc ngủ, chỉ duy nhất có một cánh cửa phòng được đẩy ra, thanh âm lộc cộc khe khẽ vang đi. Hần gắng đẩy chiếc xe lăn nhẹ nhàng tiến ra ngoài, nhắm hướng tiểu đình nơi hậu viên mà đi tới. Dọc đường đi cực kì tĩnh lặng, chỉ có thanh âm từ những ngọn nến lớn cháy rần trên các thanh cột nhà, thì thoảng nổ lép lép; đầu đó vang lại tiếng côn trùng kêu rì rì, hòa lẫn với tiếng lá xào xạc của những cơn gió chợt thổi... Trên hành lang ấy, có một cỗ xe lăn chậm chậm đi. Tiếng lộc cộc thì thoảng lại vang lên, cũng với những âm thanh kia lại càng làm cho đêm trăng thêm tĩnh mịch. Trên cỗ xe ấy, hần gắng gượng đưa tay đẩy chậm chậm vào hai cái bánh xe, cố gắng không để ai thức giấc.

193. Chương 194: Minh Gia Mở Cửa

Nơi Tiểu đình, hắc ngồi đó, ánh mắt hướng tới mặt trăng tròn xoe như tấm gương bạc mà ngấm ngấm tới xuất thần. Trong lòng hắc nổi lên những xúc cảm kì lạ, hắc lục tìm trong trí nhớ, cố gắng tìm lấy một khúc Tiêu phổ phù hợp. Nhưng những khúc tiêu phổ Kim Xuân mang tới phần lớn là những khúc nhạc lễ hội, chẳng có khúc nào hợp với khung cảnh lúc này. Minh Tiến trầm ngâm, sau đó đột ngột đưa tiêu lên miệng thổi, trong đầu nhấm lại một khúc nhạc trong game Tru Tiên...

Thanh âm cô tịch của tiếng tiêu chậm chạp cất lên, sau đó dần dần đẩy lên cao vút, lạnh lạnh. Tiếng tiêu mới lúc đầu thì nghe phều phào như tiếng gió thổi cô độc; sau đó đột ngột rên rỉ như lời của kẻ u sầu đang than trách; rồi đột ngột biến hóa thành lời oán hận, gào thét chữ thiên mạ địa... Gió chợt thổi mạnh hơn khiến tiếng là xào xạc như phụ họa thêm cảm xúc cho bài nhạc. Hắc nhắm mắt xuất thần thổi tiêu hồi lâu mới dừng lại, miệng khê ngậm nga.

“Làm sao ta có thể đi đến tận bây giờ?”

Con đường đầy chông gai,

Chôn trần ai tương phùng trắc trở...

Quay đầu nhìn, tất cả đã thành quá khứ.

Niềm tin duy nhất là tìm về bên nàng,

Để cuộc đời ta không trầm luân thêm nữa.

Nếu gặp lại mà trở thành xa lạ,

Không thể như vậy mà đánh mất lẫn nhau.

Cớ sao thiên địa bất nhân quyết đoạn tình,

Ta muốn xoay chuyển càn khôn, nghịch thiên ý.

Nàng đã sớm hòa quyện sinh duyên,

Để hồi ức của chúng ta còn nguyên vẹn.

Kiếp người nhiều lắm những vô thường,

Thương tâm hoa mãi lênh đênh phiêu dạt.

Dẫu buông xuôi tất cả cũng không lời oán trách,

Ta nguyện vì nàng mà đánh mất cả đời này...”

Thanh âm khàn khàn, trầm trầm ấy cất lên, hòa lẫn với tiếng lá bị gió thổi xào xạc mang đến một vẻ thê lương u tịch vô cùng. Không gian dường như cũng hòa theo lời hắc hát: một đám mây đen che khuất đi ánh trăng; cơn gió thoáng chốc ào ạt đẩy tới... Hắc khẽ cười, lắc đầu thở dài buồn bã một mình. Hắc ngấm ngấm lại về mọi điều, về bản thân, về những gì hắc trải qua từ nơi hắc tới cho tới những gì trải ngộ nơi U Châu này. Hắc chợt cười, một nụ cười đầy cay đắng cùng nước mắt tủi hận. Hắc là nam nhân, là con trai nhưng trong nội tâm hắc lại có vẻ yếu đuối như một người con gái. Nếu như những thằng con trai khác, người yêu lừa dối, chia tay họ có thể cười xòa cho xong, say một trận rồi quên hết đi... Nhưng hắc thì không, cho dù hắc vẫn cười, vẫn say nhưng những kỉ niệm ấy vẫn găm nhấm trong thâm tâm hắc mỗi ngày...

Hắc tự cười mình, tự cười sự nhu nhược của mình. Hắc là vậy, sống nội tâm và chỉ thích găm nhấm nỗi đau một mình...

Minh Tiến ngồi đó, Tiêu Ngọc đã để dựa cạnh bên chiếc xe, hắc ngược đầu lên nhìn ngấm lên ánh trăng mờ mờ ảo ảo bị mây che phủ ấy mà xuất thần. Phía xa xa, trên mái nhà, có một bóng trắng đang nằm im lặng nhìn tới phía hắc, cặp mắt ấy ầm ầm nước mắt chợt trào ra...

Hiếu Vân Trấn, Minh gia trang. Nơi hậu viên, giữa tiểu đình lớn, nơi bàn trà, có sáu nữ nhân cũng đang ngược lên nhìn ngấm cung trăng mờ tỏ ấy...

Dưới sự sắp đặt của Kim Xuân, mười ngày sau đó cả bốn người thuận lợi trà trộn vào thương đoàn Hạc Đình Hồ mà rời khỏi Linh Sơn. Ban đầu, kế hoạch của bà ta là để cho ba người rời đi, nhưng đến phút cuối thì lại thêm cả Tiểu Xảo theo cùng. Kim Xuân trước lúc Tiểu Xảo rời đi thì bí mật gọi nàng vào thư phòng, dặn dò một hồi rồi mới để nàng đi theo ba người. Bà nói gì, chẳng ai biết ngoài chính bà và Tiểu Xảo. Dù Kim Minh và Tiểu Sương cố gạn hỏi thì nàng ta cũng chỉ đỏ mặt, một mực né tránh hoặc lảng sang chuyện khác. Minh Tiến cũng chẳng quan tâm cho lắm, hẳn lúc này cảm thấy bản thân vô cùng mệt mỏi, sớm nhắm mắt dưỡng thần mặc kệ các nàng đưa đi.

Thương đoàn chậm rãi rời đi, từng đám đại hùng cùng với những Hồ nhân áp tải xếp thành một hàng dài mà rời khỏi đại sảnh thương đoàn. Trên lưng đám thú, cùng với xe ngựa là những kiện hàng lớn gồm thổ sản, lâm sản cùng một số loại dược vật... Lần này chuyến đi được nhiều người trong Linh Sơn cho là một chuyến hàng lớn, nhưng ít ai biết được ba trong năm xe ngựa lớn kia là lễ vật xuất giá của Kim Nhị tiểu thư.

Đoàn người chậm rãi tiến vào lối mòn, sau đó thẳng hướng ẩn đạo mà đi tới. Sau khi ra khỏi huyễn trận, lập tức chia làm năm sáu tốp người mà tản ra khắp các lối mòn của khu rừng. Ba cỗ xe ngựa của Kim gia cũng nhanh chóng tiến về đường lớn, nhằm hướng Hiếu Văn phi nước đại. Dọc đường bình yên, không hề có chuyện gì xảy ra khiến tâm lý của những Hồ nhân hộ vệ vô cùng thoải mái, ngày đi đêm nghỉ. Họ không biết bốn người bên trong cỗ xe lớn kia là ai, họ chỉ quan tâm tới việc ba cỗ xe này được đặt hàng đưa tới Minh gia trang ở Hiếu Văn trấn. Tới càng nhanh, thưởng càng nhiều. Vì thế dọc đường chuyên cho ngựa phi nước đại. Họ cũng chẳng quan tâm hay tò mò bốn người là ai, chỉ quan tâm tới việc đưa hàng đúng hẹn. Hạc Đình Hồ là vậy, chỉ quan tâm tới an toàn cùng đúng hạn. Đoàn xe cứ thế phi nhanh, sau bốn ngày thì Hiếu Văn trấn đã hiện ra xa xa trước tầm mắt.

Ba nữ nhân trong xe thì vô cùng thích thú, thi nhau ngoái đầu vén rèm nhìn ra phía ngoài mà chỉ trỏ, vẻ mặt tò mò cùng hiếu kỳ vô cùng. Hắn thấy vậy thì cũng chỉ cười, trong lòng hẳn lúc này đang có một cảm giác kì quái khó tả, một cảm giác khiến hắn vừa lo lắng, vừa sợ hãi; vừa sốt ruột lại vừa cảm thấy tịch mịch khó tả. “Thật là một cảm giác kì quái!”. Hắn nhủ thầm, vươn tay vén rèm cửa mà nhìn ra. Chỉ thấy xe ngựa đã vào tới cổng trấn, dòng người tiến vào trấn có vẻ tấp nập hơn trước đó hẳn rồi đi. Minh Tiến một phen mở rộng tầm mắt, hắn thấy vô vàn khí tức, vô vàn luồng chân khí tu chân đủ mọi loại đang hiển hiện ngay bên ngoài xe ngựa. Hắn cảm thấy hiếu kỳ, quay vào trong nói với ba nữ nhân.

- Ba người tới Minh gia trang thì cứ tạm nghỉ ngơi gần đó, ăn chút điểm tâm. Ta muốn đi dạo một lát!

- Chàng để ta đi cùng!

- Tiến ca, muội cũng muốn đi nữa!

- Tiểu nữ xin đi theo công tử!

Ba nữ nhân tranh nhau nói, hắn thấy vậy thì cười phì, lắc đầu.

- Ba người cần nghỉ ngơi, muốn dạo chơi sau này có nhiều dịp khác. Ta chỉ muốn đi dạo một chút thôi, những ngày này ta cảm thấy mệt mỏi quá rồi!

Ba nữ nhân khẽ liếc mắt nhìn nhau, sau đó mỉm cười gật đầu với hắn. Họ đều biết, những ngày qua là những ngày hắn cảm thấy u uất nhất, cảm giác như mình là một phế nhân toàn tập. Kim Minh khẽ vươn người kêu dừng xe, để hai nam Hồ đỡ chiếc xe lăn xuống đường. Nàng cẩn thận dặn dò hắn một phen khiến hắn bật cười lớn, khẽ cốc lên trán nàng.

- Muội muội ngốc, đừng quên ta từ đây mà tới Linh Sơn!

Kim Minh nghe xong mới giật mình, nhớ ra hắn chính là người sống tại Hiếu Văn trấn này. Nàng lẽ lười, lắc đầu rồi chui tọt vào trong cỗ xe. Xe ngựa chậm chạp rời đi, hắn đứng đó chờ cho cỗ xe ngựa đi xa rồi mới chậm rãi dùng tay đẩy xe lăn vào trấn.

Một nam nhân hốc hác, nước da lúc trắng lúc xanh đi xe lăn vào trấn khiến nhiều người qua lại ngoái tới nhìn hắn. Nam nhân mặc bạch y thấy vậy coi như không, y khẽ kéo cái mũ vải trùm kín đầu, chậm chạp đi tới. Phía trước mặt càng lúc càng đông người khiến y cau mày, thì triển viễn thị thuật. Chỉ thấy phía xa xuất hiện một đài lễ lớn, cách đó không xa là một khoảng trống rộng bày vô số bàn tiệc. “Chắc lại đang

có lẽ lạt gì đây!”. Hấn nhủ thầm, thu hồi chân lực mà ho khan lên một hồi, vội vàng kéo chiếc khăn lên che cổ. Hiều Vân giờ đang là đầu mùa xuân, mặc dù không còn tuyết rơi nhưng không khí vẫn rất lạnh. Hấn đã quen thuộc với khí hậu ôn hòa của Linh Sơn, giờ có chút không thích ứng kịp. Hòa vào dòng người đông đúc đang tiến tới nơi nọ, hấn nghe được một đoạn hội thoại khiến hấn trấn động tâm thần.

- Này, người nói hôm nay có bao nhiêu mỹ nữ xuất hiện?
- Bao nhiêu à? Chắc chắn là tất cả. Chẳng mấy khi Minh trang chủ mở cửa đón tiếp các tông môn U Châu, chắc chắn tất cả các nàng đều có mặt!
- Ta nghe đồn Minh gia trang chủ... hấn không phải là con người mà là Long Nhân, thật hay đùa vậy?
- Đương nhiên là thật, không thì tại sao các tông môn kia lại đưa hậu lễ tới nhiều như vậy?
- Ô, ta cũng muốn chứng kiến một phen cho thỏa, rốt cuộc dung mạo Long Nhân là như thế nào!
- Người ấy à? Có giấy mời không?
- Đương nhiên, ta có!...

Minh Tiến nghe xong mà sửng sốt cả người. “Cái gì mà đón tiếp các tông môn U Châu?... Ta không phải giờ mới về tới đây sao?... À, quên mất là Ngân Nguyệt có tài tiên đoán, mau tới đó thôi!”.

Hấn mỉm cười, tay đẩy chiếc xe nhanh hơn một chút, lách vào đám người đang đứng xếp hàng kiểm tra. Hấn cứ ngỡ Ngân Nguyệt hay Liên Liên, Như Như đứng sẵn đó chờ hấn. Nhưng rồi hấn thất vọng, vì đứng kiểm soát nơi ấy là hai ba nữ nhân áo vàng lạt mặt. Họ luôn miệng cười tươi chào hỏi, kiểm tra thiệp mời rồi vươn tay chỉ dẫn khách vào trong. Đã có vài ba kẻ liều mạng không thiệp mà cố ý định tiến vào nhưng các nàng đều nhã nhặn mời ra, sau đó những kẻ kia đã có người bí mật áp sát mà đi khuất khỏi đám đông. Minh Tiến trong lòng thoáng trùng xuống, nhưng sau đó lại cảm thấy thú vị, hấn muốn làm các nàng bất ngờ, vì thế loay hoay tìm cách vào trong. Chợt phía trong có một nữ nhân khác chạy ra, nàng thở hào hển mà nói.

- Tỷ tỷ, các vị nhạc sư đã tới hết cả chưa? Tại sao còn thiếu mấy người vậy?
- Ta cũng không rõ nữa... A, kia có phải là một trong số họ không?

Nữ tử soát thiệp lo lắng nhìn quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trước mặt hấn. Minh Tiến thấy vậy thì ngạc nhiên, không tự chủ mà lùi lại một chút. Nữ nhân mới chạy ra thì trên mặt mừng rỡ, nàng đã thấy nam nhân ngồi xe lăn kia mang theo một cây Ngọc Tiêu lớn, vì thế mau mắn chạy lại gần mà nói.

- Nhạc sư, ngài tới muộn quá. Dàn nhạc chỉ còn thiếu mỗi ngài thôi. Để ta đưa ngài vào trong!

194. Chương 195: Hấn Là Ai?

Không để hấn đáp, nàng ta đã chủ động đẩy hấn tiến vào. Minh Tiến lúc này mới thanh tỉnh, chỉ cười nhẹ, hấn an toàn vượt cửa soát vé mà vào trong. Vào tới nơi, hấn có chút cảm thấy hoa mắt. Trước mặt là vô số bàn tiệc phủ nhưng đồ được bày sẵn, thức ăn cùng rượu cũng đã được bê ra đầy đủ. Gần một nửa số bàn đã có đầy khách nhân, họ to nhỏ trò chuyện, thì thoảng lại cười lên đầy thú vị. Nữ nhân đẩy hấn vào thì vội chỉ đường cho hấn, sau đó chạy vội đi làm việc khác. Minh Tiến nhờ vậy mà thoải mái, chậm chậm đẩy xe lăn nhìn ngắm khắp nơi. Hấn nhìn qua những vị khách một lượt, âm thầm đánh giá tất cả một phen. Nhiều người vô tình nhìn tới hấn, lại thấy hấn đang nhìn mình thì cũng cung tay bái lễ. Hấn cũng cung tay đáp lại, sau đó lại đi tới các bàn khác. Minh Tiến hơi ngần người, theo hấn nghe lỏm thì phần lớn những người ở đây đều tự nhận là bằng hữu với hấn khiến hấn giật mình. “Ta có quen họ bao giờ đâu nhỉ?”. Điều khiến hấn giật mình hơn cả là ở đây, hấn có thể bắt gặp đủ loại khí tức tu chân, cứ như thể buổi ra mắt bái lễ này là đại hội gì đó của tu chân giới của U Châu vậy.

Hắn cứ mãi mê ngắm nhìn, chỉ ngừng lại khi phía đài lễ ngân lên một tiếng chuông lớn, một giọng nữ nhân mềm mại cất lên.

- Các vị quan khách, giờ tốt đã tới. Kính mong các vị quan khách giữ yên tĩnh để Minh trang chủ có đôi lời!

“Liên Liên, là nàng ấy!”. Minh Tiến mỉm cười, hắn cứ theo con đường nhỏ mà đẩy xe tới phía đài lễ. Hắn tưởng rằng mình sẽ lên đó, sẽ làm cho các nàng bất ngờ một phen. “Nhanh nào, một quãng ngắn nữa thôi!”. Hắn cố gắng nhanh tay hơn, khi chỉ cách đài lễ chưa đầy hai mươi bước chân, chợt hắn dừng lại, hai tay nắm chặt lấy hai bánh xe. Chiếc xe lăn quá đà bị đổ nghiêng, hắn ngã ra khỏi xe, nhào về phía trước. Một vài vị quan khách thấy vậy thì vội giúp hắn ngồi lại xe, sau đó đứng dậy mà hướng tới đài lễ vỗ tay rào rào. Trên đài, một nam nhân cao lớn mặc hắc y đang đứng đó, cung tay bái lễ với tất cả quan khách... Minh Tiến im lặng, hắn như hóa đá... “Kẻ kia là ai?...”.

- Các vị khách quý, hôm nay các vị nể mặt ta tới đây dự lễ đông đủ như thế này, thật khiến Minh Tiến ta vô cùng cảm kích. Xin các vị nhận của ta một lễ!

Hắc y che mặt nói, thanh âm trầm trầm lan tỏa khiến nhiều kẻ cảm thấy ù tai. Y nói xong, sau đó cúi người bái một lễ thật sâu, sau đó mới nói tiếp.

- Các vị khách quý, trước khi nhập tiệc, ta xin nói thẳng luôn vài việc, mong các vị không trách cứ. Tính ta vốn không thích vòng vo, vậy nên...

Minh Tiến thấy y khẽ gật nhẹ mà hướng sang bên trái, lập tức có năm nữ nhân chậm rãi bước ra, trên tay họ là những mâm lễ vật lớn đầy có ngon. Hắn nhận ra ngay các nàng, miệng lẩm bẩm.

- Như Như... Liên Liên... Bạch Phụng... Ngân Nguyệt... Bạch Hổ...

Chúng nữ bày chúng lên một cái bàn lớn, sau đó nghiêm cẩn đứng sau lưng hắc y nhân. Y khẽ gật nhẹ, nói tiếp.

- Trước hết, tấm lòng của các vị ta xin ghi nhận. Có điều, những thứ lễ vật này xin trả lại nguyên cho chủ nhân!

Dưới khoảng sân, lập tức nhiều tiếng ồ lên, xen lẫn cả tiếng la ó kêu Minh gia chủ coi thường họ. Hắc y chờ cho tất cả im lặng, mới thông thả nói tiếp.

- Tấm lòng các vị ta xin nhận, nhưng những món đồ này xin trả về nguyên chủ. Minh gia trang ta tuy không phải đại phú hào, nhưng ít nhất những món đồ này cũng không thiếu. Mong các vị nhận lại cho!... Thứ hai, quy củ truyền đời Minh gia chúng ta không nhận lễ của người ngoài, xin các vị thông cảm!

- Minh trang chủ nói vậy không đúng rồi, ngài không dùng không lẽ các vị phu nhân của ngài không cần tới hay sao?

Phía dưới có một giọng nữ nhân nói lớn, hắc y hơi cau mày, thoáng trầm trù. Một nữ nhân áo vàng phía sau đã tiến tới, nàng cung kính nhún lễ, sau đó mới đáp.

- Đa tạ tiền bối đã có tâm, tiểu nữ xin đa tạ. Nhưng quy củ Minh gia truyền đời trước sau như một, chúng ta đã là người của Minh gia, tự nhiên cũng theo lệ đó!

Minh Tiến ngơ ngẩn lắc đầu, mặt hắn lúc này cực kì khó coi, đầu thì lắc lia lịa. “Truyền đời?...Ta mới tới đây chưa lâu, lấy đâu ra truyền đời?... Hắn là ai?... sao lại mạo nhận là ta?”.

- Vị cô nương này không biết xưng hô thế nào?

Một giọng nam nhân già nua cất lên, nữ tử áo vàng cung kính đáp.

- Tiểu nữ là Liên Liên, là chính thất hôn thê của Minh gia trang chủ!

- Tầm bậy!... Lão phu xem bộ dáng, nhất định cô nương vẫn là xử nữ. Vậy lại dám tự mạo nhận mình là chính thất phu nhân sao?... Tất cả những nữ nhân phía sau nữa, các cô cũng vậy thôi... Ta trước nay chưa dám nhận là đệ nhất Yêu tu, xong khả năng xem dáng điệu nữ nhân nếu ta nhận số hai, không có kẻ nào dám nhận số một!

- Ta nghe nói Minh trang chủ là Long Nhân, mà Long Nhân trước giờ đều có khả năng chốn khuê phòng hơn người. Nay nghe Bát lão đầu nói vậy, thực sự thấy làm nghi ngờ. Rốt cuộc các vị nữ nhân này là ai?

Một giọng nữ nhân khác cất lên, không gian nhất thời lại ồn ào những lời bàn tán. Những câu nói của lão già kia khiến cả năm nữ nhân đều bên lên cúi đầu, lâm vào thế khó xử. Hắc y lắc đầu, cười mà nói.

- Vị tân khách này, điều ngài thắc mắc ta xin đáp luôn. Ta luyện một loại tâm pháp thượng thừa, chỉ tới khi đạt tới đẳng giới nhất định mới có thể cùng nữ nhân... Còn chuyện ngài nói, thật sự can thiệp vào nội bộ Minh gia ta quá sâu rồi!

Câu nói cuối cùng, thanh âm y càng lúc càng trầm thấp đầy ý đe dọa. Một luồng khí áp vô hình tràn qua mọi người khiến tất cả thoáng im bật.

Minh Tiến lúc này nhắm mắt lại, trong lòng hẩn như nát ra thành vụn cám, hai bầy tay hẩn run rẩy nắm chặt lấy hai bánh xe bằng gỗ, xiết lấy nó. Hẩn không nghe thấy gì nữa, không nhìn gì nữa cho dù mắt hẩn đã mở ra, hờ hững hướng về phía lễ đài. Xung quanh ồn ào nhưng với hẩn thì hoàn toàn tĩnh lặng, hẩn chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, chỉ cảm thấy tất cả trước mắt đều là hư ảo: hạnh phúc, tiền tài, địa vị... tất cả những thứ hẩn từng có giờ chỉ như giấc mộng. Hẩn cười một mình, trên khuôn mặt được che đi bởi chiếc mũ trùm đầu ấy nước mắt đã lăn dài. Hẩn tự lắc đầu, tự nhủ thầm. “Mày à... số phận của mày là cô độc... số phận của mày là không bao giờ có được hạnh phúc... Mày chỉ có thể nhìn hạnh phúc rồi đi mà thôi... Minh Tiến à!...”. Hẩn vô thức đứng dậy, chân run rẩy bước từng bước tới gần lễ đài.

Nếu Kim Minh, Tiểu Sương có ở đây chắc chắn vui tới mức khóc thét lên - hẩn đã đi lại được. Chỉ có điều, hẩn dường như chẳng nhận ra điều lạ ở bản thân mình. Vươn tay buộc cây Ngọc Tiêu ra sau lưng, hẩn rẽ đám người ồn ào mà bước tới lễ đài. Chân khí khắp nơi đột ngột ngưng tụ lại nơi hẩn đứng, tỏa ra một luồng khí tức trần nhiệt còn kinh khủng hơn luồng khí tức của hắc y phía trên. Tất cả ánh mắt đều chăm chú hướng tới hẩn - một bạch y trùm đầu lưng đeo ngọc tiêu.

Minh Tiến vươn tay, chỉ thẳng tới hắc y trên lễ đài, chất giọng trầm vô thanh sắc vang lên.

- Người là Minh Tiến?

Cùng lúc đó, những luồng sáng ngân sắc lóe lên, để lộ ra bàn tay nọ đầy móng vuốt cùng ngân vẩy dày đặc. Một luồng khí tức kì quái, như thanh tịnh, như trấn áp xuất hiện khiến đám đông không tự chủ nổi mà lùi lại, để ra một khoảng trống lớn cho bạch y đứng. Hắc Y trên đài dường như chẳng hề hẩn gì, gật đầu.

- Đúng, là ta!

Hẩn lại nhìn sang năm nữ nhân, hỏi tiếp.

- Các cô xác định hẩn đúng là Minh Tiến?

Liên Liên bước lên, nghiêm nghị gật đầu khiến mọi người kinh ngạc. Luông khí tức kì quái trấn áp nọ không hề làm ảnh hưởng tới những nữ nhân này. Hẩn lại gật đầu nhẹ, cho tay vào lục lợi trong ngực áo. Hành động của hẩn khiến các nàng giật mình. Ngân Nguyệt vội xuất ra ngân thương, lao tới hô lên.

- Người mau lùi lại, nếu có ý định ấy đừng trách ta hạ thủ vô tình!

Nhưng mặc nàng nói, bạch y vẫn lục lợi trong ngực, thậm trí còn chậm rãi bước tới gần lễ đài hơn. Đám đông quan khách đều giật mình, cho rằng sự việc theo ý nữ nhân áo đỏ nói là sự thật, tên bạch y này tới ám sát Minh gia trang chủ. Ngân Nguyệt cau mày, đâm ra ba mũi thương cảnh cáo. Ba mũi thương chỉ làm rách hai ống tay áo hẩn, một chỗ nơi bắp tay đã bật máu. Nhưng dường như bạch y nọ chẳng quan tâm, vẫn chập chập lục lợi, chân vẫn bước chậm rãi mà tới. Ngân Nguyệt cau mày, một thương đâm thẳng tới ngực bạch y, cùng lúc y vươn nắm tay giơ ra trước mặt hắc y nhân.

Phục! Hực! Trường thương đâm xuyên ngực bạch y, đầu thương đã hiển lộ ra phía sau lưng. Đám quan khách ô lên, trong lòng thâm kính nể nữ nhân này. Bạch y hơi sững lại, hẩn nhìn xuống ngực mình, sau đó lại nhìn lên nữ nhân cầm thương mà khẽ cười. Vung tay phải rút mạnh trường thương mà đẩy ra, hẩn mặc kệ máu tươi đang phun ra như suối. Vẫn nhất quyết vươn tay tới gần lễ đài thêm nữa.

Ngân Nguyệt kinh hãi, định đâm thương thứ hai nhưng Liên Liên cản lại. Nàng mơ hồ cảm nhận bạch y không hề có ác ý, nhìn tới vết thương nọ, lấp bắp.

- Tại sao... tại sao người lại...

195. Chương 196: Cảm Tạ

Nhưng nàng bỗng im bật, tất cả quan khách cũng im bật khi nắm tay phải bạch y mở ra. Trên đó chẳng phải đoản kiếm, phi tiêu hay tụ tiễn, trùng độc. Trên đó, chỉ có một chiếc vòng ngọc, một chiếc vòng hồng ngọc. Ai đó khe khẽ thốt lên.

- Cổ bảo!

Tất cả năm nữ nhân im lặng, ngoại trừ Bạch Hồ, còn lại các nàng đều bủn rủn tay chân. Bạch y nọ ho khạc ra một ngụm máu lớn, cổ điều tức mà nói.

- Ta chỉ muốn vật quy nguyên chủ... Cổ bảo này... nên về với chủ của nó...

Lại ho khan một hồi, thân hình hắt lóe lên quang mang ngân sắc chói mắt. Bộ y phục nát bươm, tứ tán thành vô số mảnh vụn, để lộ ra một long nhân khắp thân phiến vẩy ngân quang chói mắt. Long Nhân này nơi ngực có một vết thương rộng, có thể nhìn xuyên qua sau lưng, máu vẫn rỉ rả chảy.

- Ta chỉ muốn cảm ơn... Cảm ơn một người đã dạy cho ta viết chữ, dạy cho ta những kiến thức sơ đẳng nhất về nơi này... Cảm ơn một người đã vì ta mà dám bỏ đi con đường tiên đạo, chấp nhận làm người thường... Cũng cảm ơn một người, dám vì ta mà tự tận... Cảm ơn một người, đã giúp ta phần nào quên đi nỗi uất hận ta giấu kín trong lòng... Cảm ơn một người, đã chọc cười ta suốt ngày...

Hắn hít vào một hơi, nói tiếp.

- Ta cũng cảm ơn một người, đã cho ta biết cảm giác chăm sóc nữ nhân là một hạnh phúc... Dù người đó không ở đây...

Kỳ Dao lúc này run rẩy bước tới lễ đài, nàng run run nhìn tới Long Nhân trước mặt. Chỉ thấy hắt mỗi câu nói, đều đưa ánh mắt buồn rầu lướt trên khuôn mặt các nàng, cuối cùng dừng lại ở mình. Nàng thấy hắt khẽ gật đầu với nàng, sau đó chậm rãi quay lưng bước đi. Chỉ để lại một câu nói lớn như sấm động bên tai tất cả mọi người.

- Minh Tiến, người nhất định phải làm cho các nàng hạnh phúc. Phải dùng tính mạng mình mà đảm bảo, đảm bảo các nàng ấy không bị tổn hại dù là một sợi tóc. Bằng không, lão tử nhất định lấy mạng người!

Ngân quang lại lóe sáng, lần này sau lưng Long Nhân kia đã có một đôi cánh lớn, chúng chậm chạp đưa hắt bay lên không trung. Thân ảnh ngân sắc ấy nhìn xuống phía đài lễ, u uất để lại một câu.

“Hồi thế gian tình ái là chi?

Mà đôi lứa, hẹn thề sống chết?...”

Ngân quang lóe lên rồi tan biến, không một chút dư lực, không một bóng tàn ảnh. Mãi hồi lâu sau mới thấy một điểm sáng lấp lóe phía xa xa nơi chân trời. Đám đông ánh mắt đầy kì quái hướng tới hắc y trên lễ đài, hồi lâu mới thấy y mở miệng, giọng điệu run run.

- Hắn... hắn là... đệ đệ song sinh của ta!...

Tiệc tàn rất nhanh, mọi hứng thú đều bị sự việc kia làm mất tất cả. Các nữ nhân ngoài mặt vẫn mỉm cười, nhưng trong lòng đang khô héo lại. Chỉ cố gắng duy trì cho tới khi vị khách cuối cùng bái biệt, đều ngã ra bất tỉnh nhân sự. Ngay cả Ngân Nguyệt cũng không là ngoại lệ, nàng dựa lưng vào ghế rồi cũng gục ngã bất tỉnh... Mọi việc hôm nay coi như đã hoàn thành, với sự diễn xuất của Hắc Cuồng Long lúc cuối, không những đã thoát khỏi mọi sự chú ý của đám nhân sĩ, lại còn có thể hướng sự tham lam tới người lạ mặt nọ. Nhưng nói gì thì nói, người lạ mặt ấy cùng Minh trang chủ vẫn là một, vẫn là hắn – Minh Tiến.

Đào Nhược Hồng im lặng nghe Hắc Cuồng Long kể lại mọi việc, chỉ khẽ gật nhẹ rồi lại lắc đầu. Bà đẩy cửa rời phòng mình, ghé thăm các nữ nhân kia một lượt. Chỉ thấy Kim Minh, Tiểu Thương, Tiểu Xảo đang luân phiên nhau thăm khám, săn sóc các nàng kia. Chúng nữ đồng dạng đều bất tỉnh, thậm trí ngay cả chân lực cao thâm như Ngân Nguyệt hay Kỳ Dao cũng không là ngoại lệ. Thần trí tất cả lúc mê lúc tỉnh. Khi tỉnh thì khóc nức nở, khóc tới mức mệt lả rồi lại ngất đi. Định Thần Hoàn cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng khiến Đào Nhược Hồng càng thêm áy náy khôn tả. “Thật không ngờ được, ta muốn giúp cuối cùng lại thành hại người mất rồi!...”. Bà hướng tới ba nữ nhân đang đi lại như con thoi kia, chỉ điểm qua một vài thứ rồi tức tốc rời đi, dùng phi hành nhắm hướng Thiên Hồng Tự mà lao tới...

Sớm ngày hôm sau, khi Thiên Hồng Tự mới mở cửa để những tiểu sa di đi quét dọn. Tất cả đều giật mình khi thấy có một nữ nhân tuyệt sắc đang phi thân như bay từ chân núi lên. Nữ nhân ấy không hề nói một lời nào, lặng lẽ tiến nhập. Nhiều tục gia đệ tử, hoặc xuất gia đệ tử mới đều không khỏi ngạc nhiên, ánh mắt đầy tò mò nhìn theo bóng thân ảnh nọ. Không phải Thiên Hồng Tự xưa nay cấm nữ nhân lai vãng sao? Sao bây giờ nữ nhân này lại có thể ngang nhiên tiến nhập?

Nhiều người có ý định ngăn cản, nhưng sau khi nhìn thấy các Chấp sự, Trưởng Lão cùng các Hộ Tự cao tăng đều cung kính bái lễ nữ nhân này thì đều im bật. Trên tay nữ nhân này là một tấm một miếng kim bài màu hoàng kim, một mặt khắc hình phật Như Lai đang tọa thiền, một mặt có khắc hai chữ đại tự “Thiên Hồng” tỏa ra kim quang nhàn nhạt – Lệnh bài Tông sư trưởng môn!

Đào Nhược Hồng quỳ trước tượng Như Lai lớn, nhắm mắt cầu khẩn. Từ phía sau tượng, có ba bóng cà sa đỏ tiến ra, cung kính hướng tới bà bái lễ.

- Tiền bối tới đây có việc gì cần phân phó?

Bà gơ ra tấm thẻ, hạ giọng nói.

- Hẳn hiện giờ thất tung, cần ba người xuất lực tìm kiếm hẳn...

Nói xong, bà lại khẽ thở dài, tiếp.

- ...Nếu không nhanh chân, chỉ e sáu mạng người khó mà bảo toàn!...

Hư Danh, Hư Ngôn, Hư Tài sợ hãi nhìn nhau, sau đó vội vàng đi triệu tập đệ tử. Đại Chung Thiên Hồng Tự khẩn thiết đánh lên mười tám tiếng, đích thân Hư Danh truyền lại ngọc giản có mô tả hình dáng Minh Tiên cho từng đệ tử, Hư Ngôn cẩn thận dặn dò.

- A di đà phật, các đệ tử, hôm nay ta triệu tập khẩn cấp mọi người bởi có việc quan trọng ảnh hưởng tới Thiên Hồng Tự chúng ta, xa hơn nữa là ảnh hưởng tới tính mạng của sáu con người vô tội. Trong những ngọc giản này, có lưu lại hình ảnh một nam nhân, y chính là truyền nhân của Tổ Sư gia Huệ Tuệ. Hiện tại y bị thương nặng, thất tung chưa rõ ràng, mong chúng đệ tử ra tay tìm kiếm một lần. Thiện tai, thiện tai...!

Hư Tài nói thêm.

- Chúng đệ tử, an nguy của người này không những là an nguy cho bốn tự, mà còn có sáu sinh mạng nữa. Cứu người hơn xây bảy tháp phù đồ, mong mọi người gắng sức. Ta cũng đã thông cáo ôn hạ xuất sơn khắp U Châu tương trợ mọi người, mong mọi người cố gắng. A di đà phật!

- Xin phương trượng yên tâm, chúng đệ tử xin dốc lòng vì bốn tự!

Đám đệ tử đồng thanh hô lớn, khí thế ngút trời. Đại Chung lại đánh thêm chín tiếng lớn nữa, tiễn họ lên đường. Từ đỉnh núi, vô số đạo phi hành nối nhau lao về bốn phương tám hướng, gấp gáp dị thường.

Trong lúc ấy, tại một cánh rừng vắng chỉ ít phút trước vang lên một tiếng động lớn. Cả một vạt rừng bị một vật từ trên không lao xuống đục một hố sâu, cây cối hoặc bị thổi bay, hoặc bị chặt đổ rạp. Từ hố đất, một thân ảnh nam nhân lồ thể đang gắng gượng leo lên, một tay ôm ngực đang chảy máu, một tay bầu xuống nền đất mà kéo thân thể. Thi thoảng, từ thân thể nam nhân ấy rơi xuống một phiến vảy, phiến vảy bạc chạm đất lập tức tan thành khói bụi, tan biến. Nam nhân trần truồng ấy lão đảo bước đi, để lại một vệt máu dài.

Y cứ đi, đôi lúc lại nhướn mắt tìm kiếm gì đó. Cuối cùng thì vò vập lấy một cây cỏ, nhai ngấu nghiến nó rồi nhè ra đắp lên miệng vết thương. Hắn gắng gượng vươn tay, đắp cả vết thương sau lưng mình rồi nằm

vật ra bất tỉnh.

Tối đêm khuya, khi một vài giọt nước rơi xuống khiến hắn như hồi tỉnh đôi chút, gắng há miệng hớp lấy những giọt nước ấy. Bầu trời sấm chớp gầm vang, mưa bắt đầu trút xuống. Hắn lại gắng gượng đứng lên, xem xét qua vết thương thấy máu đã ngừng chảy thì khẽ gật nhẹ, lảo đảo tìm kiếm nơi trú mưa. Lặn mò dưới làn mưa lạnh, cuối cùng hắn mò thấy một cái hang lớn, gắng gượng lết vào trong, tìm một phiến đá phẳng mà nằm xuống. Hắn lại mê man đi, chẳng còn biết gì nữa. CƠn mưa lớn nhanh chóng xóa hết mọi dấu máu, giúp hắn che giấu hành tung của mình.

Mưa gầm gào, tạt nước ào ào hồi lâu rồi cũng dần ngớt, để lộ ra bầu trời quang đãng với vô số ánh sao đêm cùng ánh trăng tròn đang tỏa khắp nơi. Trong hang, thì thoảng nghe thấy tiếng nước tí tách khe khẽ, xen lẫn là hơi thở nặng nhọc đầy đau đớn. Chợt phía bên ngoài lùm cây, những thân cây bụi rung lên dữ dội, những thanh âm xào xạc của thú bò sát vang lên, càng lúc càng gần cái hang. Từ bụi cây, dưới ánh trăng có thể thấy rõ đó là một đôi mãng xà lớn, một con màu trắng, một con màu xanh lam. Cặp mãng xà phì phì cái lưỡi đỏ lòm, sau đó phi nhanh vào trong cái hang khô nọ. Chúng lao nhanh tới phiến đá, nơi nam nhân lóa thể kia đang thở dốc đầy thống khổ. Hai mãng xà nghiêng đầu nhìn ngắm hắn, cái lưỡi dài liên tục thò ra thụt vào phì phì. Lúc thì hướng tới nhau như trò truyện, lúc thì hướng tới nam nhân như xem xét. Cuối cùng, Bạch xà há miệng lớn đỏ lòm mà ngậm lấy nam nhân nọ, sau đó cả hai vội vã rời đi...

196. Chương 197: Rừng Trác Lâm

- Công tử, người tỉnh lại rồi!

Một giọng nam nhân già nua vui vẻ cất lên khiến hắn ngẩn người, mọi hình ảnh trước mắt hắn lúc này mờ mờ ảo ảo như trong mộng. Hắn tựa người, chợt toàn thân run lên lạnh buốt, tê dại từ khắp nơi truyền về khiến hắn không kiềm chế nổi phải kêu lên một tiếng lớn. Giọng nam nhân kia lại sột sắng.

- Công tử, người đang bị trọng thương, cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thêm một thời gian nữa mới có thể ngồi dậy được!

- Kính... kính của ta...!

- Kính?... À, đây!

Một bàn tay thô ráp gơ tới cho hắn một cái hộp gỗ, hắn vươn tay cầm lấy nó, mở ra rồi vội vã đeo kính vào mắt. Lúc này hắn mới có thể nhìn rõ xung quanh, chỉ thấy đây là một gian nhà cỏ đơn sơ, hắn đang nằm trên một cái giường gỗ lót bằng cỏ khô. Nhìn sang bóng người lúc trước, hắn thấy rõ ràng một nam nhân chừng ngoài bốn mươi, thân hình bé nhỏ. Khuôn mặt y đầy nét khắc khổ, nổi bật nhất chính là cặp lông mày rậm. Tuy thân hình người này thấp hơn hắn, xong từ nước da tới các thớ cơ bắp đều khiến hắn cảm thấy người này mạnh mẽ vô cùng. Hắn vội cung tay, định mở miệng nhưng chợt cảm thấy đau đầu không tả. Nam nhân nọ thấy hắn cau mày, tức thì hiểu ra mà nói.

- Công tử, người cần giữ sức. Cứ truyền âm ta cũng có thể nghe được, ta là cường nhân, không phải người thường!

- “Vậy ư?... Đa tạ đại thúc đã cứu mạng... Xin hỏi đây là đâu?”.

- Công tử đừng khách khí, hơn nữa ta cũng không phải người cứu mạng công tử. Đây là rừng Trác Lâm, khu rừng cấm bên ngoài Diệt Khí Sơn!

Hắn hơi ngẩn người, lục lọi trong trí nhớ.

- “Diệt Khí Sơn?... Lẽ nào nơi này là ngoại vi khu vực cấm chế của thường nhân, bao bọc lấy Phàm Thành?”.

- Đúng vậy đây công tử, nơi đây là khu rừng cấm, có chứa cấm chế ngăn cản tu chân giả muốn xâm nhập!

- “Vậy tại sao ta lại có mặt ở đây?”.

Nam nhân nọ đang định nói, chợt như nhớ ra điều gì bèn quay người chạy ra bên ngoài, chỉ nói lại một câu.

- Chà, suýt quên mất, ta còn nồi cháo gà rừng đang hầm. Chờ nấu xong ta sẽ tiếp chuyện công tử tiếp!...

Linh Sơn, hai tuần sau khi Kim Xuân bí mật đưa bốn người rời đi quả nhiên phát sinh dị biến. Hồ Vương qua đời, toàn bộ Linh Sơn để quốc tang. Hết hạn quốc tang, một trường tranh đấu lại nổ ra bên trong hoàng thất: Hồ Hậu lên ngôi, tuyên bố mình sẽ thay thế Hồ Vương cai quản Linh Sơn; bốn trong tám đại tộc tuyên bố không chấp nhận điều này; nội bộ hoàng tộc chia năm xẻ bảy, tranh dành đấu đá lẫn nhau... Những tràng mua chuộc, thanh toán, chém giết ngầm diễn ra như cơm bữa. Cuối cùng, dưới sự giúp sức của Đường Lang Vương, Hồ Hậu đã thanh lý sạch toàn bộ những kẻ chống đối. Bốn đại tộc kia đều trở thành bù nhìn, ba đại tộc còn lại tuy vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận nhưng chỉ có thể im lặng. Chỉ duy nhất Kim gia đứng ngoài cuộc những trận tranh đấu ấy. Tin gây sốc nhất, chính là vào lễ lên ngôi, tân Hồ Vương – Nữ Vương của Linh Sơn để lộ ọi người thấy năng lực thật của mình – Thập Vỹ Hồ!

Còn tại U Châu, việc Thiên Hồng Tự đột ngột dốc toàn bộ nhân lực truy tung một nam nhân khiến của U Châu một phen to nhỏ không thôi. Thậm trí các tông môn trong cửu đại thế lực cũng đã lần lượt cử người tới hỏi thăm, Hư Ngôn vì vậy đành nói dối đang truy tung một đệ tử phản đồ ăn cắp một cuốn Lan Đình Kinh – cổ kinh trấn tự của Thiên Hồng Tự. Nhờ vậy mà các tông môn mới tạm yên ổn. Họ đều biết, Lan Đình Kinh vốn chẳng phải tâm pháp gì, chỉ quý báu bởi tính đại diện cho Thiên Hồng Tự mà thôi. Nội dung của nó thì đi bất cứ chùa nào, tự nào cũng đều có thể xem được. Các đại tông môn thì bình thản, coi như chờ xem kịch vui; còn các tông môn cấp trung, cấp thấp thì lại nô nức như đi hội. Họ cũng bái kiến Hư Ngôn, yêu cầu được trợ giúp truy tung; đây là một mũi tên trúng hai đích: Thứ nhất, có thể nhờ đó mà đẩy thanh danh bản thân lên cao trong U Châu. Thứ hai, có thể làm cho Thiên Hồng Tự mắc mình một món nợ ân tình. Vì vậy mà người truy tìm càng lúc càng nhiều, càng lúc càng đông.

Hiếu Vân trấn, Minh gia trang. Sáu nữ nhân đã phần nào thoát khỏi trạng thái u uất nọ, điều này khiến cho Đào Nhược Hồng không tin nổi vào mắt mình. Bà nhiều lần bí mật quan sát, mới nhận ra sau mỗi lần Kim Minh trò chuyện với các nàng, dường như tâm trạng các nàng đều có biến chuyển; không những thế, Tiểu Sương là nữ nhân Thiên Sinh Mị Cốt khiến bà càng thêm kinh ngạc. Kim Minh trong người vốn mang theo một phần máu huyết của Minh Tiến, nhờ thế mà bản thân nàng có thể thoải mái mở túi trữ vật của hắn, đồng thời cũng ẩn ẩn mang theo khí tức Long Nhân của hắn. Túi trữ vật của hắn vốn có nhiều được vật quý hiếm, nhờ vậy mà bệnh tình của các nữ nhân thuyền giảm càng nhanh. Đào Nhược Hồng nhiều lần bí mật trò chuyện với Ngân Nguyệt để tìm hiểu, cuối cùng mới được nàng cho biết Kim Minh kia là Ngân Hồ.

Trong tam giới, Địa – Linh – Thiên tồn tại ba tầng lớp Hồ nhân: Huyền Hồ, Thiên Hồ và Ngân Hồ. Huyền Hồ theo truyền thuyết thường là nữ nhân mị hoặc rất cao, phong tình vạn chủng vô hạn. Huyền Hồ cũng có năng lực rất mạnh mẽ trong việc tiên đoán, suy luận, được mệnh danh là túi khôn tam giới. Thiên Hồ thì có vẻ trái ngược lại, tuy xinh đẹp nhưng băng lãnh; mị hoặc mà vô tình. Thiên Hồ thường thích sống cô độc, truyền thuyết kể lại Thiên Hồ thường ẩn mình một mình trong hang băng tu luyện, hiếm khi rời ra ngoài. Sở dĩ có chuyện này do Thiên Hồ vô cùng si tình, nếu yêu ai thì nhất định theo chân người đó cho tới khi người đó chết. Chết rồi vẫn chung tình, cô độc chờ đợi người đó lại sinh luân hồi. Thiên Hồ đôi khi còn được gọi bằng cái tên Si Hồ. Ngân Hồ, tương truyền là sự trung hòa của cả Huyền Hồ và Thiên Hồ. Ngân Hồ xưa nay vốn cực kì hiếm gặp, ngàn năm may mắn mới có một Ngân Hồ xuất thế đầu thai. Truyền thuyết có nói Ngân Hồ có khả năng chữa bệnh bằng nhân tâm, chỉ cần thông qua trò truyện mà có thể đẩy lui bệnh tật. Ngân Hồ không hề phong tình như Huyền Hồ, cũng không hề băng lãnh như Thiên Hồ. Nhưng một khi đã yêu thích ai thì dù phải đánh đổi tất cả mọi thứ, kể cả tính mạng mình thì Ngân Hồ vẫn luôn luôn theo sát người đó không rời.

Kim Minh có thể mở túi trữ vật của Minh Tiến, đương nhiên Tiểu Sương nhờ đó lập tức phục dụng Tụ Linh Đan, tự thân xuất hiện linh căn Phong hệ. Nàng cũng lựa chọn trong đồng ngọc giản của Minh Tiến một bí kíp đồng hệ để tu luyện – Di Hoa Quyết. Tiểu Xảo trước mặt chúng nữ luôn nhận mình là nha hoàn của Kim Minh, nhưng Kim Minh lại một mực coi nàng như tỷ muội. Cuối cùng lại phải để Đào Nhược Hồng ra tay, cùng Liên Liên trò truyện với nàng. Lại bắt ép nàng ta dùng Tụ Linh Đan như Tiểu Sương, nhờ vậy mà Tiểu Xảo cũng đột phá thăng cấp thành Tam Vỹ Hồ. Sở dĩ Liên Liên cùng Đào Nhược Hồng làm vậy vì

thấy Tiểu Xảo cũng có tâm ý với Minh Tiến; Thêm nữa, trong bức thư tay Kim Xuân viết gửi tới cũng có nhắc đến việc bà nhận Tiểu Xảo làm nghĩa nữ, mong cả hai nàng có thể được cùng hầu hạ Minh Tiến...

Trong căn nhà nhỏ, Minh Tiến lúc này ngồi dựa vào thành giường, khẽ gật đầu. Nam nhân nọ tươi cười, dọn dẹp chén bát rồi bê ra phía ngoài. Theo như lời nam nhân này, hẳn được hai nữ nhân lạ mặt đưa tới đây trong một đêm trăng tròn, sau trận mưa lớn. Chỉ biết hai nữ nhân một bạch y, một thanh y vắt vẻo đùi hẳn tới đây, lại xuất ra vô số linh thạch yêu cầu y tương trợ hẳn. Hẳn gãi gãi đầu, vội hỏi.

- Thông thúc, thúc biết hai nữ nhân đó từ đâu tới không?

- Ta cũng không rõ đâu, công tử... Hình như họ là Dược sư, ta thấy lưng họ đeo gùi thuốc!

Phía ngoài, giọng nam nhân già nua vọng vào đáp lời hẳn. Minh Tiến thở dài, không suy nghĩ gì nữa. Y khẽ vươn tay lên sờ tới túi trữ vật treo trên cổ, cầm lấy cái túi lụa vàng một góc đầy máu khô ấy mà nhìn nó xuất thần. Hồi lâu mới rút ra Bích Ngọc Tiêu, chậm chạp đưa lên miệng thổi...

Phạm Thành – Cẩm địa với Tu chân giả U Châu. Đây là một thung lũng lớn, được bao bọc bởi những dãy núi cao cùng những khu rừng đầm lầy đầy độc vật. Tương truyền nơi này do các cổ tu sĩ tạo ra, nhằm bảo vệ những hậu nhân không có căn cốt tu tiên sinh sống. Xung quanh có cấm chế, ngăn cản mọi tu sĩ tiến nhập. Nhờ vậy, có thể nói nơi đây là thiên đường với những người thường giữa tu tiên giới U Châu. Không thể tu tiên, không có nghĩa những người đó hoàn toàn yếu ớt, không có khả năng chống cự. Không thể tu tiên vẫn có thể tu luyện bản thân thành cường nhân, so với tu sĩ nhiều lúc còn có điểm vượt trội hơn. Có thể kể tên nổi bật nhất chính là Đỗ gia ở Vũ Kính Hồ - gia tộc sinh ra một trong thập đại mỹ nhân Đỗ Quyên Quyên.

Phạm Thành khác biệt với tu tiên giới, khác mọi thành khác ở việc họ tôn thờ thần linh chứ không tôn thờ cường giả như bên ngoài Tu chân giới. Với những người sống trong phạm thành, thần linh quyết định tất cả, đặc biệt là tứ thần cai quản tứ phương. Phạm thành gần đây lại càng sùng tín tứ thần vì cách đó không lâu, vừa có một Long Nữ hạ giáng xuống đó. Người Phạm Thành đồn đại nhau về một buổi chiều nắng đỏ rực, từ trên trời cao, có một luồng sáng xanh lục lao thẳng từ trên không xuống kèm theo tiếng sấm gầm vang trời. Ban đầu, nhiều người cho đó là thiên tinh giáng, nhưng phải tới khi tới nơi thì tất cả đều kinh ngạc tới há hốc miệng. Không hề có thiên tinh mà chỉ thấy một thiếu nữ thanh y bị thương đang ngất tại đó, xung quanh thiếu nữ còn có vô số chùm sáng ngũ sắc bay lượn. Nhiều người định tới gần, nghĩ bụng thiếu nữ này bị thiên tinh giáng trúng mà bất tỉnh. Nhưng hễ cứ ai tới gần hay có ý định chạm tới người nàng thì luồng sáng ngũ sắc ấy tự động ngưng kết lại, hình thành một ảo ảnh một con rồng lớn, nhe nanh múa vuốt đầy ý đe dọa mà thoái lui.

Cuối cùng, chỉ khi một vị lão ni cô của Thanh Long tự tới gần thì luồng sáng nọ mới chậm chạp tan biến. Từ đó thiếu nữ ở lại luôn trong Thanh Long tự, không hề bước chân ra ngoài. Dân chúng Phạm Thành thì tôn kính, gọi nàng bằng Long Nữ. Thanh Long tự nhờ vậy mà hương khói đại thịnh, người dân tới đây cầu phúc rất đông. Cho tới năm trước, vị lão ni cô qua đời, Long Nữ đứng ra tiếp quản Thanh Long Tự nhưng không thu nhận môn hạ mà chỉ thấy cạnh nàng xuất hiện thêm hai thị nữ. Cả ba người đều dùng kim sa che kín mặt nên không ai biết rõ khuôn mặt các nàng. Nhìn dáng người các nàng, bất cứ ai cũng có thể nhận diện các nàng đều là mỹ nữ, nhưng vì sự sùng tín cùng tôn kính, chẳng nam nhân nào của Phạm Thành dám có tư ý sai trái. Chẳng kẻ nào dám trêu chọc thần linh cả.

197. Chương 198: Thanh Long Tự

Trước Thanh Long tự trước nay đều để một cái đỉnh đồng lớn cho khách vãn tự thắp hương, nhưng khi Long Nữ tiếp nhận thì nàng lại thay nó bằng một cái đỉnh đá lớn, bên trong chứa đầy thứ nước có màu xanh ngọc. Bất cứ ai bị thương, chỉ cần tới đây thành tâm bái lễ rồi lấy chút nước uống vào, hoặc bôi lên vết thương thì thương thế tức thời thuyên giảm, bệnh tật dần dần thoái lui. Điều làm dân chúng Phạm Thành kinh sợ nhất chính là đỉnh đá nọ, hễ thứ nước thuốc kia vơi đi chút nào thì chỉ trong chốc lát, nó lại tự đầy tới tận mép đỉnh.

Hậu viện Thanh Long tự, trong một cái hồ sen, giữa tiểu đình là một bàn đá lớn. Trên bàn đá nọ bày biện một bộ ấm trà tinh xảo, cạnh đó còn có cả một chiếc khay nhỏ chứa chút đồ điểm tâm. Cạnh bàn là một nữ nhân thân vận y phục màu thiên thanh, nàng ta dùng một tấm kim sa che mặt, chỉ lộ ra cặp mắt đen tròn đầy mị lực, hàng mày phượng cong vút. Cặp mắt mị hoặc ấy lúc này hơi nhú lại, ánh lên sự suy tư pha lẫn chút u sầu. Nữ nhân thoáng giật mình khi từ sau lưng cất lên giọng nữ nhân.

- Tiểu thư, chúng ta về rồi!

Hai nữ nhân khác vừa vận tới sau lưng nàng mà nói, một người mặc bạch y, người còn lại mặc một bộ lam y. Dáng người cả hai đều xinh xắn, khuôn mặt trái xoan cùng má lúm đồng tiền khiến cho người ta muốn ngắm nghía mãi không thôi. Nhìn vào ngũ quan cùng dáng điệu, ước chừng hai người chỉ khoảng mười bốn mười lăm là cùng. Nữ bạch y thấy nữ nhân trong tiểu đình hơi giật mình, tức thì cười hì hì tiến tới nắm bóp vai cho nàng ta, cười mà nói.

- Tiểu thư lại nhớ tới cô gia sao?

- Tầm bậy nào...!

Nữ nhân che mặt lắc đầu mà nói, dường như môi nàng đang mỉm cười. Thiếu nữ lam y thấy vậy thì nháy mắt với thiếu nữ bạch y, cũng cười hì hì mà nói.

- Tiểu thư đừng chối nha, từ lúc người nhận được tin từ Thanh Đồng Khóa. Chúng ta đều thấy người càng lúc càng lạ a!

Nữ nhân che mặt khẽ véo mũi thiếu nữ lam y, nói.

- Thanh Nhi, em càng ngày càng nhiều chuyện rồi. Không tốt cho việc tu luyện của em đâu đó!... Đúng rồi, sao lần đi hái thảo dược này các em lại về chậm hơn thường lệ vậy?

Thiếu nữ bạch y thấy tỷ tỷ bị véo mũi thì khẽ che miệng cười khúc khích, sau đó mới đáp.

- Tiểu thư, trên đường về bọn em có gặp một nam nhân trọng thương, vì vậy mà về đây trễ một chút!

- Nam nhân?... A, không nên nha hai em. Hiện tại giờ hai em vẫn chưa thể hoàn toàn hóa thân, việc nam nhân càng ít đụng chạm tới càng tốt a!

Thiếu nữ bạch y má thoáng hồng lên, thiếu nữ lam y thì cười hì hì mà đáp.

- Tiểu thư yên tâm đi, lúc nào người đi theo cô gia thì lúc đấy bọn em xin đi theo người... Chỉ sợ... chỉ sợ người không cho bọn em theo hầu cô gia mà thôi!

- Ai, nha đầu này... Em thật là... Thôi, mau vào cất dược vật đi. Ta có làm một ít mần thầu trong bếp đó, ăn rồi mau mau nghỉ ngơi chút đi!

Nữ nhân che mặt khẽ lắc đầu mà nói, sau đó đứng lên khẽ đẩy lưng hai thiếu nữ rời đi. Chờ hai nàng đi rồi, nữ nhân che mặt mới lắc đầu thở dài, tự nói một mình.

- Ta tới nơi này cũng đã gần bốn năm rồi, tin từ Bạch Hồ muội nhận được cũng đã hơn ba năm... Không biết bao giờ ta có thể rời khỏi nơi này?

Đang trầm tư, chợt nàng giật mình khi có tiếng nữ nhân từ bên kia bờ hồ vọng tới.

- Tiểu thư, người nói người làm sao nhận ra được cô gia?

Thiếu nữ bạch y nói, trên tay đang cầm và trên miệng vẫn đang mãi mê gặm một cái mần thầu lớn. Vì thế mà giọng nàng trở nên ồm ồm, không rõ nét. Điều này khiến nữ nhân che mặt phì cười một hồi, sau đó mới nói vọng sang.

- Thanh Đồng Khóa đã nhận tinh huyết của chàng ta, chỉ cần tới gần đúng người tự khắc có phản ứng!

- Vâng... Thế lần tới ra ngoài, tiểu thư để tỷ muội chúng em mang theo Thanh Đồng Khóa đi. Biết đâu chúng em lại mang được cô gia về cho tiểu thư!

Nữ nhân che mặt gật nhẹ, ánh mắt trĩu mến nhìn sang bên kia hồ, nơi hai thiếu nữ đang đùa nghịch, tranh nhau mấy cái mần thầu...

Rừng Trác Lâm, trong căn nhà nhỏ, hần lúc này đã có thể rời giường, gắng gượng đi lại dù thân thể nhiều nơi vẫn còn truyền đến chút đau đớn. Vết thương giữa ngực sớm đã liền da, tuy nhiên nơi ấy lại xuất hiện một cái bớt màu tím, thi thoảng vẫn nhói lên khiến hần đổ mồ hôi lạnh. Hần biết, tuy bên ngoài coi như đã lành lại, nhưng bên trong thì còn cần thêm một thời gian nữa mới có thể khôi phục phần nào. Chiêu thương của Ngân Nguyệt đâm hần mới chỉ dùng chưa tới ba thành chân lực của nàng, nếu không hần đã sớm táng mạng. Nghĩ tới đây, hần chợt cảm thấy đầu óc một phen quay cuồng. Oán, hận, nộ, bi... tất cả đều dồn lên như cơn sóng lớn ập tới hần. Minh Tiến vội vã nhắm Vô Thần, sau đó gắng bước ra bên ngoài quan sát.

Chỉ thấy đây là một ngôi nhà nhỏ, được quây lại trong một dải đất trống bằng những hàng rào tre nứa, xung quanh là cỏ xanh um tùm. Cạnh nhà là một cái giếng nước bé được dựng lên bởi các lớp đá xếp chồng. Bên trái còn có cả một vườn rau nhỏ, trồng một ít củ cải xanh cùng vài cái bắp cải. Giữa sân, Thông Bác – tên nam nhân kia – vẫn đang miệt mài chế đồng củi lớn. Từng tiếng chát chát, rền rẹt của những cây củi khô bị chế ra vẫn đều đặn vang lên. Hần quan sát Thông Bác chế củi, thầm ngạc nhiên vì y không hề đổ lấy một giọt mồ hôi, thêm nữa y chế những thân củi ta rất nhàn nhã, cứ như thể y đang chặt cây chuối vậy. Hần tò mò, vận chân lực lên mắt, đảo qua thân thể Thông Bác một lượt. Chỉ thấy trong thân thể có những luồng linh khí vận chuyển, xong cơ thể y không hề sản sinh ra chút gì mà là lấy trong tự nhiên, dùng xong thì lại thải ra khỏi cơ thể. Minh Tiến cau mày.

- “Thông thúc, người biết cách thở nạp linh khí, tại sao không giữ lại cho riêng mình mà lại trả lại bên ngoài vậy?”.

- Hà hà... Công tử, ta đã nói ta chỉ là một cường nhân, không có căn cốt tu luyện... Một kẻ không căn cốt thì làm sao trở thành một tu chân giả đây?... Trừ khi...

Thông Bác tay vẫn đều đều chế củi, trên mặt thoáng có chút trầm tư. Minh Tiến thấy vậy lại càng tò mò.

- “Trừ khi làm sao?”.

- Trừ khi có một lượng lớn đan dược để sử dụng, đan dược sẽ giúp ta có thể hoàn toàn dịch thai hoá cốt... Chỉ có điều, công tử thấy đó, ta là một cường nhân bình thường. Sống dựa vào rừng núi này qua ngày. Cái ăn đôi khi còn bữa đói bữa no, linh thạch đâu mà mua những thứ đan dược đắt đỏ ấy?

- “Vậy cần những thứ đan dược nào?”.

- Trúc cơ đan... với ta chắc chắn ít nhất cần tới cả chục viên... Những thứ ấy mỗi viên có giá cả trăm linh thạch... Ai...!

Thông Bác ngừng tay, thở dài rồi lại hít một hơi thật sâu như lấy lại tâm tư, chăm chú chế củi tiếp. Minh Tiến cau mày, hần mò mò trong túi trữ vật. Không may cho hần, trong túi trữ vật ngoài vài bộ y phục, những đồng tiêu phổ cùng cây Bích Ngọc Tiêu thì cũng chỉ còn Thiết Huyết, vài chục linh thạch cùng một ít thuốc trị thương vớ vẩn. Hần cau mày, thử ngồi xuống vận chân lực. Trong chốc lát, hần hấp thụ một lượng linh khí lớn từ xung quanh được hút vào vào nội hải bản thân. Luồng kim khí bao bọc kim đan dày đặc trước đây đã tiêu biến không thấy đâu, giờ này chỉ còn lại mỗi kim đan chậm rãi xoay tròn trong nội hải. Hần thử vận chân lực, dồn nén lên tay định xuất ra phát thủ. Hần định dùng Như Lai Quyết để giúp Thông Bác, nhưng lúc ấy, một cơn đau đớn lại đánh úp lại khiến hần rùng mình run rẩy, phun ra một ngụm máu lớn rồi lại ngất đi...

Không biết sau bao lâu, hần dần dần tỉnh lại. Khẽ dùng ý niệm tìm kiếm, hần với lấy chiếc hộp gỗ để kính mà đeo lên mắt. Cũng may cho hần, trước đó cặp kính vốn đã hỏng gọn, vì vậy hần đành tìm kiếm chút Bạch Hàn Thiết để làm một chiếc gọng mới thay thế. Bạch Hàn Thiết vốn cứng rắn, thêm nữa tự thân có thể tỏa ra hàn khí, nhờ vậy hần có thể tùy ý cắt hay dùng nó từ túi trữ vật. Kim Minh thấy hần quý cặp kính, vì vậy nàng tìm cách khảm nạm thêm vào nó một linh hồn tiên thú Phi Tiểu Xà. Phi Tiểu Xà chỉ là tiên thú cấp thấp, nhưng bù lại chúng có năng lực trốn chạy cực kì nhanh. Mỗi khi cảm thấy bản thân sắp gặp nguy hiểm, nó có thể biến mất một cách vô thanh vô tung. Nhờ vậy, dù là gặp tình huống nào thì nó tự biến mất, chạy trốn vào trong túi trữ vật của hần. Thế nên hần cần lo lắng tới việc mất kính.

Minh Tiến vươn vai, gắng ngồi dậy. Hần khẽ bỏ chiếc khăn ướt đang đắp trên trán hần vào cái chậu gỗ cạnh chân giường, xoay người định bước xuống. Lấy Ngọc Tiêu thay gậy chống, hần nặng nề cất bước ra gian phòng ngoài.

Phòng ngoài lúc này hoàn toàn không thấy bóng dáng Thông Bác, hắn lại cố gắng đẩy cửa gỗ tiến ra sân. Một luồng sáng chói chiếu tới khiến hắn vội che mắt, phải một hồi lâu sau mới có thể nhìn rõ. Ánh sáng chói lòa nọ chính là ánh sáng từ mặt trời tỏa xuống, hắn nhìn quanh một hồi vẫn không thấy bóng dáng Thông Bác. Giờ đã vào giữa trưa, mặt trời lên cao, nhiệt lượng tỏa xuống càng lúc càng nhiều. Minh Tiến cảm thấy từng đợt hơi nóng ảm phủ tới khiến hắn vã mồ hôi như tắm. Hắn cau mày, hít vào một hơi rồi tiến ra gần phía miệng giếng nhỏ. Hắn tung gàu, kéo lên một thùng nước, vươn hai tay áp nước lên mặt. Nước mát lạnh khiến hắn cảm thấy thư thái vô cùng, xách thêm hai thùng nước nữa vào phía chái cạnh đó. Hắn đổ nó vào cái lu nước lớn, chuẩn bị tắm tấp một phen. Mấy ngày qua, hắn chưa hề thay đổi y phục, chỉ là lau người qua loa. Mặc dù hắn vốn dịch cân phạt cốt, toàn thân không còn chút tạp chất nào nhưng hắn vẫn có cảm giác rất khó chịu. Cởi bỏ y phục vắt lên cái giá gỗ gần đó, quăng Ngọc Tiêu qua một bên, hắn lấy gáo dừa dội nước lên khắp người.

Nước lạnh khiến hắn hơi rùng mình, nhưng sau đó lại cảm nhận được sự thoải mái vô cùng. Áo ào, hắn dội thêm ba bốn gáo dừa nữa, sau đó đứng im tận hưởng cảm giác thoải mái vô cùng. Minh Tiến gội đầu, hắn vươn tay tháo bỏ cây trâm gỗ ai đó búi tóc lại cho hắn, để thả xỏa mái tóc dài như của nữ nhân. Hắn thoáng có chút khó chịu, nhưng sau đó lại lắc đầu mà múc nước. Hắn nhớ lại mái tóc dài này là Tiểu Sương ép hắn để, Minh Tiến tự cười một mình. Tiếng nước dội lại vang lên thêm một hồi nữa, sau đó nhanh chóng im lặng. Minh Tiến từ chái nhà bước ra, hắn đang cúi đầu thất lại dải dây lưng của cái quần vải, thân trên vẫn để trần, mái tóc dài đang ướt buông thả sau lưng.

Hắn nhìn xuống bụng mình, cảm thấy có chút ngạc nhiên. Cái bụng mập của hắn dường như đã thu nhỏ đi một phần, thay vào đó là những múi cơ bụng lờ mờ hiển hiện khi hắn gồng lên. Minh Tiến khẽ cười một mình, vỗ vỗ lên nó. Tay hắn vô tình chạm tới vết thương nơi ngực, lập tức một cảm giác đau buốt lại xuất hiện khiến hắn không đứng vững nổi mà khuỵu chân xuống. Hắn cố gắng vận chân lực điều tiết tới chỗ vết thương, mặt khác lặng lẽ nhắm tới Vô Thần. Thêm một lúc lâu nữa, cảm giác đau buốt ấy mới dần dần thuyên giảm. Trên mặt hắn lúc này thần sắc vô cùng kì quái, trên ánh mắt thì vẫn lên những tia máu như phần nộ; nhưng trên khuôn mặt hắn thì lại lộ ra nụ cười thê lương. “Quên đi... quên đi mày ạ... Quên hết cả đi...”.

198. Chương 199: Xà Nữ

Hắn gượng đứng lên, ho khan vài tiếng rồi tìm chỗ phơi đồ. Hắn vừa cười vừa lẩm nhẩm một mình, đi vòng ra phía bên đồng củi. Tìm vài thanh tre khô để hong quần áo, hắn cẩn thận xếp đồ lên giá tre rồi mới quay vào. Chợt Minh Tiến tròn mắt nhìn về một góc khuất phía sau đồng củi. Chỉ thấy nơi đó xuất hiện những cây cỏ cao chừng hai gang tay, toàn thân màu tím, lá màu vàng như lá cây úa. Trên ngọn cây còn có ba bốn chùm quả đỏ mọng. Minh Tiến lẩm bẩm, vội vã chạy tới bên cạnh.

- Thủy Tiên Thảo!

Thủy Tiên Thảo là loại thảo dược quý, toàn bộ thân, rễ, lá đều có tác dụng rất tốt trong việc luyện đan dược. Cho dù là cây khô héo hay cây tươi thì giá trị của nó vẫn không đổi, ước chừng mỗi cây có giá lên tới cả trăm ngàn linh thạch. Thủy Tiên Thảo không có nơi sinh trưởng cố định, nó có thể xuất hiện ở bất cứ đâu. Nhiều điển tịch còn coi Thủy Tiên Thảo là tiên thảo, tương truyền chúng có thể tu luyện mà biến hóa ra hình dạng tiểu hài đồng. Là hạt giống cỏ tiên thất lạc từ Tiên giới xuống, Thủy Tiên Thảo được giới tu tiên săn đón như bảo vật. Không chỉ tu chân giả, thậm trí là cả yêu thú, ma thú cũng thèm muốn có được nó. Nếu như Vạn Niên Linh Dịch là thứ xa xỉ với tu chân giả để hồi phục toàn bộ chân lực, thì với giới yêu thú nó cũng có giá trị tương tự, thậm trí còn cao hơn. Thủy Tiên Thảo không những hồi phục chân lực, nó còn có thể giải được bách độc, trị thương rất tốt. Trước đây vốn Thủy Tiên Thảo có rất nhiều, nhưng sau khi giới Yêu – Ma tu để lộ ra tin tức thì nó bị săn lùng dữ dội. Thậm trí cây non chưa quá hai đốt tay cũng đã có người tìm hái. Tu chân giả không thể trực tiếp nhai sống như yêu thú mà phải qua luyện đan mới có thể dùng, đơn giản là trong nó cũng là chất độc kinh người.

- Những cây cỏ này ít nhất cũng đã sống được ba bốn năm, thật là may mắn ỉnh!

Hắn tự nói một mình, sau đó cẩn thận vạch cỏ mà nhổ từng cây cỏ kia lên, cẩn thận cho vào hộp trữ vật để chúng không bị héo. Sở dĩ nói vậy vì kì sinh trưởng của Thủy Tiên Thảo không dài như Tuyết Sâm hay Vạn Niên Hà Thủ Ô. Từ lúc này mầm, lớn lên cho tới lúc phi thiên chỉ vùn vùn kéo dài năm năm. Thủy Tiên Thảo không héo úa hay lụi tàn, nó chỉ dần dần khô lại rồi tự động bay lên theo gió, toàn thân tự tán thành hàng ngàn mảnh nhỏ mà bay đi. Nếu thuận lợi, mỗi mảnh đó có thể mọc thành một cây Thủy Tiên Thảo mới.

Minh Tiến chăm chú tới những cây thảo được, bỏ quên mọi sự xung quanh. Hắn không hề nhận ra từ phía xa, có một đám bụi mù đang nhằm hướng hắn mà lao tới.

Trong đám khói bụi ấy là hai thân măng xà lớn, thân hình khổng lồ ấy khẽ uốn lượn, lướt như bay trên nền rừng. Cho tới khi cách căn nhà nhỏ một quãng ngắn, hai thân măng xà chợt dừng lại, hai luồng quang mang trắng bạc nối tiếp nhau lóe lên trong bụi mù. Khi đám bụi tan đi phần nào, chỉ thấy hai thân măng xà lớn đã biến mất, thay vào đó là hai thiếu nữ trẻ tuổi. Thiếu nữ lam y phỉ phỉ bụi trên váy mình, sau đó quay sang thiếu nữ bạch y mà nhặt đi mấy lá cỏ tươi còn vương trên đầu nàng ta. Thiếu nữ bạch y dường như không chú tâm lắm, mắt vẫn chăm chú hướng về phía căn nhà. Thiếu nữ lam y cười hì hì mà hỏi.

- Muội đang tìm hắn sao?

Thiếu nữ bạch y thản nhiên gật đầu.

- Tỷ, muội muốn ghé qua đó xem thương thế hắn ra sao rồi chúng ta đi tiếp. Dù sao cũng đã kiếm được một cây Thủy Tiên Thảo nữa cho tiểu thư rồi!

Thiếu nữ bạch y nói, từ túi trữ vật bên eo lấy ra một hộp gỗ nhỏ, mở ra bên trong một cây Thủy Tiên Thảo, tuy nhiên nó chỉ cao chưa đầy một gang tay. Thiếu nữ lam y nhìn tới, thở dài.

- Cây Thủy Tiên Thảo này xem ra chưa đủ độ tuổi, chỉ sợ không mang lại nhiều tác dụng cho tiểu thư!

- Ai... Muội biết chứ, nhưng thực sự trong rừng Trác Lâm này chẳng còn mấy nơi chúng ta chưa tìm kiếm qua!

Thiếu nữ lam y gật đầu, sau đó cười mà nói.

- Chuyện đó để sau đi, ta cũng muốn tới xem nam nhân nọ thương thế ra sao rồi!...

Hai nữ nhân này đều là thú nhân tu tiên, chính là cặp măng xà đã cứu Minh Tiến lúc trước. Đáng lẽ, theo như lời tiểu thư hai nàng dặn, hai nàng không nên tiếp xúc với bất cứ nam nhân nào trước khi tu luyện đại thành. Sở dĩ có điều này là vì hai nàng đều là thú nhân, thêm nữa xà nhân máu huyết vốn âm hàn, thường bị thu hút bởi những người có máu huyết nhiệt dương, hay nói rõ hơn là những tu chân giả là nam nhân đã kết đan. Âm dương gần gũi khiến xà nhân dễ trở nên tu luyện, bỏ qua cơ hội thăng tiến; hay nói rõ hơn là xà nhân sẽ bị ám ảnh về nam nhân nọ, cũng coi như đã tạo ra một tâm ma khó bỏ. Nhưng lần trước họ vô tình nhận ra khí tức hắn, cả hai đều cảm thấy hắn rất kì quái, thân mình mang theo một khí tức bất đồng khiến hai nàng vừa kinh sợ lại vừa thích thú. Hắn vừa tỏa ra khí tức nam nhân nhiệt dương, vừa tỏa ra khí tức lạ đầy uy áp.

Hai thiếu nữ vừa đi vừa đùa nhau khúc khích một hồi, cho tới khi tới gần ngôi nhà mới tạm dừng. Thiếu nữ lam y cất tiếng.

- Có ai ở nhà không?... Chúng ta là người qua đường, chỉ xin chút nước uống rồi rời đi ngay!

Không có ai đáp lời, chỉ có một lời truyền âm thảng tới đầu hai người.

-“ Ta đang bận chút việc, trong nhà có nước, xin cứ tự nhiên!”

Hai thiếu nữ ngạc nhiên nhìn nhau, khẽ cau mày. Người lần trước hai nàng nhờ chăm sóc nam nhân lạ mặt là cường nhân, không hề biết truyền âm. Còn người này... Thiếu nữ bạch y định lên tiếng, nữ lam y đã lắc đầu, nhẹ nhàng nói.

- Đa tạ!

Miệng tuy nói vậy nhưng cả hai lại rón rén, nhón chân tìm kiếm kẻ vừa truyền âm. Minh Tiến nghe có người gọi, cũng chỉ đáp lấy lệ. Tâm tư hắn lúc này để cả trên mười hai cây Thủy Tiên Thảo nằm ngay ngắn

trong hộp trữ thảo, ánh mắt có chút hân hoan. Hai thiếu nữ kia thì nhón chân tới ngay phía sau lưng hắn, cách đó không xa mà nhìn tới. Trên má hai thiếu nữ thoáng hồng lên, ánh mắt dường như có chút mê đắm. Cả hai chỉ thấy nam nhân trước mặt bán thân lỏa thể, lưng trần đang quay lưng về phía hai người được ẩn hiện bởi mái tóc dài để xỏa, nổi bật nhất trên lưng y là một vết bớt màu tím lớn. Cả hai đều không thấy mặt hắn nhưng ánh mắt lại trở nên si ngốc, mê đắm lạ thường. Nam nhân trước mặt từ thân thể toát ra một luồng Nhiệt Dương mạnh mẽ khiến cả hai nàng nhất thời ngây dại, không tự cưỡng lại nổi mà tự theo bản năng của xà nhân, chạy ù tới.

Minh Tiến vẫn đang mải mê đắc thắng với đám Thủy Tiên Thảo, tới khi nhận ra có người đang chạy đến thì giật mình, quay người lại nhưng quá muộn. Hắn chỉ thấy có hai bóng nhân ảnh, một trắng một lam lao thẳng tới người hắn, xô hắn ngã ngửa trên đất. Gáy hắn đập xuống nền đất khiến mắt hắn có chút hoa lên. Hai thiếu nữ thì vô lý lấy hắn, tay chân nhất nhất quấn chặt lấy hắn như đĩa đối bám máu ngon. Hai khuôn mặt ấy đỏ bừng, thi nhau cọ cựa lên cổ hắn, miệng rên rỉ những thanh âm khe khẽ đầy khoan khoái. Phải mất một lúc, hắn mới gượng dậy nổi, hắn ngạc nhiên hết cỡ vì trong lòng hắn lúc này xuất hiện hai thiếu nữ lạ mặt, điều khiến hắn sợ hãi nhất chính là hai thiếu nữ nọ mặt mày đều ửng đỏ, miệng không ngừng rên rỉ những thanh âm tiêu hồn. Minh Tiến cau mày. “Hai người này trúng xuân dược hay sao?...”.

Hắn gắng ngồi lên, xếp bằng, nhắm lại Vô Thần rồi vận chân lực, nhắm phát quyết Liên Đăng Phổ Độ. Nhắm xong, hắn mở mắt coi lại hiện trạng, nhưng thần thái hai thiếu nữ kia vẫn không khá hơn chút nào, thậm chí ánh mắt hai nàng ta còn càng thêm si dại hơn khiến hắn càng thêm luống cuống. Minh Tiến vận chân lực lên mắt, con ngươi lập tức xê dịch, thanh quang đại thịnh nhìn tới cả hai người. Lúc ấy ánh mắt hai thiếu nữ thoáng ngáy ra một chút, sau đó a lên một tiếng thất thanh vội lùi lại. Cả hai thấy hắn đang để ngực trần, y phục hai người cũng có chút xộc xệch nên càng xấu hổ, vội chỉnh trang lại. Minh Tiến thở phào, vội hỏi lại.

- “Hai người tại sao lại lao vào ta như vậy? Không lẽ hai người trúng xuân dược hay sao?”.

Hai thiếu nữ bên lên nhìn nhau, sau đó bạch y nói, giọng điệu nghe như tiếng muỗi kêu.

- Người... người cũng là thú nhân, lẽ nào không biết?

- “Ta là thú nhân? Ha ha ha...”.

Hắn làm ra động tác như đang cười to khiến hai thiếu nữ kia mặt càng thêm đỏ, lam y nói.

- Người còn giả bộ, vừa rồi người đã hiển lộ thú nhân đó thôi... Chúng ta đều là xà nữ, mà xà nữ thì bị Nhiệt Dương chân khí mê hoặc... vừa rồi... vừa rồi bị Nhiệt Dương chân khí của người thu hút... nên... nên...

Nàng càng nói càng thấp giọng, hắn thì cười xòa, đứng lên phủi bụi đất rồi tiến vào nhà trong. Hai thiếu nữ lén nhìn theo, sau đó cũng phủi bụi mà tiến vào sau hắn. Minh Tiến mặc lại y phục cẩn thận, sau đó mới quay người đi ra bàn gỗ, nơi hai thiếu nữ kia đang ngồi. Hắn vươn tay buộc tạm mái tóc dài lên, sau đó mới ngồi xuống. Hai thiếu nữ thoáng giật mình, run run nói.

- Người... là người sao?... Sao thương thế lại có thể lành nhanh tới như vậy được?

- Minh công tử, ta đã về rồi đây... Hà hà, hôm nay ta bắt được vài con thỏ, lát nữa sẽ cho công tử một phen mở rộng tầm mắt...

Tiếng Thông Bác truyền từ ngoài sân vào, giọng điệu vô cùng cao hứng. Tới khi y vào nhà, thấy trong nhà xuất hiện thêm hai thiếu nữ thì khẽ gãi gãi đầu, sau đó ồ lên mà nói tiếp.

- Ô, là hai vị cô nương bữa trước!

Minh Tiến ngạc nhiên, nhìn tới hai người, hắn thấy cạnh chân hai người là hai gùi thuốc nhỏ, vì thế cũng kinh ngạc không kém mà hỏi lại.

- “Là hai cô... hai cô cứu ta sao?”.

199. Chương 200: Túy Y

Thiếu nữ bạch y khẽ gật đầu, thiếu nữ lam y thì chỉ cười mà nhìn tới. Thông Bác vui vẻ, tay giơ lên ba bốn con thỏ rừng, y nói.

- Được rồi, cả hai cô nương xin nán lại đây một chút, lát ta mời hai vị cùng thưởng thức món thỏ đặc biệt của ta!

Y vui mừng như vậy bởi lần này vào rừng, vô tình tìm được một vài gốc thảo dược hiếm, nếu đem bán cũng được vài trăm linh thạch. Với y, vài trăm linh thạch là một con số không hề nhỏ, đây là một gia tài lớn. Thậm trí còn có thể mua được vài ba viên Trúc Cơ đan. Thông Bác cười đầy vui vẻ, mau mắn xách theo đám thỏ ra giếng nước, hai thiếu nữ thấy vậy cũng đi ra theo.

- Để chúng ta phụ một tay...!

Bữa cơm trưa vô cùng ngon miệng, phải nói là tay nghề của Thông Bác về khoản nấu nướng cực kì khéo. Cũng chỉ là món thỏ nướng, nhưng mỗi con thỏ y lại có những cách tẩm ướp, cách nướng khác nhau khiến mỗi con một vị: Vừa mềm lại vừa không béo; vừa giòn lại vừa ngọt thịt... Minh Tiến lúc động đũa chỉ có thể tay gấp không ngừng, miệng khen ngon không ngừng. Hai thiếu nữ dường như cũng bị món ăn thu hút mất mọi điều, các nàng dường như cũng bị mấy món này làm ê hoặc. Bữa cơm nào của y cũng có chút rượu, nhưng hôm nay y lại đặc biệt mua hẳn một hũ lớn. Minh Tiến được mời cũng chỉ nhấp qua loa, còn hai thiếu nữ kia có vẻ tửu lượng rất cao, uống ngang bằng với Thông Bác. Tới cuối bữa, sau khi dọn dẹp xong, hai thiếu nữ lấy gùi thuốc đổ ra, đưa thêm cho Thông Bác vài cây dược vật nữa khiến y cảm tạ liên tục. Chợt từ trong gùi của thiếu nữ áo lam phát ra ánh quang mang yếu ớt khiến cho cả bốn người hiếu kì. Thiếu nữ bạch y ngạc nhiên, đưa tay vào lục lọi, cuối cùng lấy ra một ổ khóa bằng đồng to cỡ chừng bàn tay người lớn.

Minh Tiến có chút hiếu kì, chăm chú nhìn tới. Chỉ thấy đó là một ổ khóa bằng đồng, dưới thân còn móc vào ba bốn thanh đồng mỏng dẹt, khắc những dòng chữ bé xíu. Thân khóa không hề thấy lỗ khóa, thay vào đó là những đường nét trạm trổ kì lạ, uốn lượn chạy dọc khắp thân khóa. Thân khóa được đính thêm ba chuỗi tua lụa màu đỏ. Ổ khóa lúc này đang lập lòe ánh kim quang nhợt nhạt, nữ bạch y tròn mắt liếc sang nữ lam y, cùng lúc ấy nàng ta cũng đang nhìn tới. Bốn mắt chạm nhau như tâm ý tương thông, nữ bạch y đứng lên, cẩn trọng ôm ổ khóa giơ tới trước mặt Thông Bác. Ánh kim quang vẫn y như cũ lập lòe lan tỏa, nàng quay sang phía Minh Tiến, thận trọng bước tới. Tới khi nàng đưa tới trước mặt hắn, ổ khóa đột nhiên tự động bay lên, cùng với đó là ánh kim quang càng lúc càng rực rỡ. Hai thiếu nữ nhìn nhau, sau đó vội vã quỳ gối trước mặt hắn.

- Chúng tiểu nữ bái kiến cô gia!

- “Cô gia...?!”.

Minh Tiến ngẩn ra, tròn mắt mà nhìn tới hai người. Thông Bác cũng ngạc nhiên không kém, nhìn tới phía Minh Tiến đầy ý tò mò. Nhưng trên mặt Minh Tiến cũng y như y lúc này, tràn ngập sự ngạc nhiên. Nữ lam y lúc này mới kính cẩn, hướng tới hắn mà nói.

- Hai tỷ muội tiểu nữ là tỷ nữ của Tử Hàm tiểu thư. Tiểu thư là người có đính ước hôn thê với công tử!

- “Vớ!... với ta?... Khi nào?”.

Minh Tiến tròn mắt hỏi lại, hắn cau mày, cảm thấy có chút bức mình. Những ngày trước, hắn đã rời Hiểu Vân mà đi, những việc nam nữ như thế dễ khiến hắn nổi khùng. Hai thiếu nữ len lén nhìn hắn, sau đó lại nhìn nhau. Một hồi lâu sau mới đáp.

- Việc này chúng tiểu nữ không được rõ, phiền cô gia đi theo chúng ta một chuyến, tự nhiên sẽ hiểu!

- “Nhưng đi đâu?... Còn nữa, ta tên Minh Tiến. Gọi ta bằng tên của mình!”.

- Vâng, cô... à Minh công tử. Chúng ta tiến nhập Phàm Thành!...

Soái Sơn, một cánh rừng lớn bao bọc lấy Phàm Thành. Trong một căn nhà gỗ nhỏ, có một nam nhân trẻ đang đi đi lại lại bên cạnh những cái nia lớn, bên trên bày đầy những loại dược thảo đã khô héo. Y cẩn

thận xem xét qua mỗi loại, lại lấy tay lật từng lớp thảo dược kia mà quan sát cho thật kĩ, vẻ mặt hiện lên sự hài lòng. Chợt phía ngoài hàng rào tre đơn sơ ấy vang lên tiếng một nam nhân đỉnh đạc.

- Túy Y, người có ở nhà không?

Nam nhân trẻ tuổi ngẩng đầu lên khỏi mấy cái nia, ánh mắt mang theo tia cười mà bước ra phía ngoài. Lúc này, trước cửa căn nhà nhỏ đã có ba bốn nam nhân đứng đó. Những người này thân mặc quần áo vải thô, sau lưng mang theo một cái giá gỗ lớn, sườn đeo theo bao bố cùng một cây rìu. Hiển nhiên đây là một nhóm tiều phu chuẩn bị tiến vào rừng.

- Túy Y, chúng ta tới cầu ngài một ít thuốc xua rắn!

Một đại hán bước lên nói, y cung kính lấy ra một bình rượu nhỏ, cẩn thận đưa tới tận tay nam nhân trẻ tuổi trước mặt. Nam nhân trẻ tuổi trước mặt khước miệng mỉm cười, cung tay nhận lấy bình rượu rồi quay người vào trong nhà, lát sau bước ra với một vài túi vải nhỏ, đưa tới mấy người. Đám tiều phu cung kính nhận lấy, sau đó bái tạ rồi lập tức rời đi...

Đoàn người tiến vào khu rừng, đại hán dẫn đầu lúc này đang vắt vẻo trên một thân cây lớn, quan sát xung quanh. Những người còn lại đang ngồi gần đó, người lấy đá mài lại lưỡi rìu, kẻ cẩn thận buộc lại dây neo giá cho thật chặt. Một lát sau, đại hán trượt xuống, ánh mắt có chút vui mừng mà nói.

- Phía Bắc có một vạt rừng Phong Tùng đã khô úa, thật là quá tiện lợi. Chúng ta đi!

Mọi người nghe vậy thì vui mừng, theo sự chỉ dẫn của đại hán, xuyên rừng mà đi. Dọc đường, ai ai cũng cười nói vô cùng vui vẻ. Vạt rừng Phong Tùng kia ít nhất cũng có cả hai ba trăm gốc, thu hoạch của họ lần này không hề ít chút nào. Trong đoàn tiều phu, duy nhất có một nam tử trẻ tuổi thì không như vậy, đây là lần đầu tiên nam tử này vào rừng cùng mọi người. Y gắng nhanh chân, cố ngang bằng với đại hán mà bắt truyện.

- Đại ca!

- Ủ, lần đầu vào rừng không đến nổi tẹt chứ?

Đại hán không quay đầu, cứ nhắm phía trước rảo bước. Nam tử trẻ khẽ cười hì hì.

- Không tẹt, đại ca. Không ngờ lần này lại có thể chặt Phong Tùng. Lần đầu tiên tới khu rừng này mà đệ đã có may mắn ấy, thật sự đệ rất cao hứng!

- Ủ... dừng lại!

Đại hán đột nhiên nói to, cánh tay phải cầm rìu mở đường đã giơ lên làm hiệu. Lập tức tất cả mọi người im lặng, lắng tai nghe. Thanh âm lao xao từ phía trước dần dần trầm tối, cuối cùng rõ nét thành một chuỗi những thanh âm phì phì như kẻ đang bực bội. Đại hán mặt giãn ra đôi chút, cười mà nói.

- Tới lúc rồi, mọi người!

Hắn từ trong tay nải lấy ra một cái túi vải đã buộc kín miệng, đặt vào giữa lòng bàn tay, sau đó hai tay chấp lại mà di cái túi vải. Những người khác cũng đồng dạng, túi vải đều lôi hết ra, để vào lòng bàn tay mà di đi di lại y như đại hán. Nam tử trẻ tuổi lấy làm tò mò, nhưng cuối cùng y lại hét lên đầy sợ hãi, thậm trí ngã ngửa ra nền đất, miệng lắp bắp.

- Rắn!

Đại hán và mọi người ồ lên, cười đầy vui vẻ. Phía trước họ, dưới nền đất quả nhiên có vô số điểm xanh đỏ đang uốn éo tiến tới, tựa như những ngọn sóng lớn. Càng tới gần, âm thanh phì phì lại càng khiến nam tử trẻ tuổi mặt mày tái xanh. Không khí mang theo một mùi tanh hôi đặc thù, đàn rắn dường như đã nhận biết sự xuất hiện của đám người lạ mặt, phì phì lao tới. Giữa lúc nam tử trẻ tuổi ôm mặt vì sợ hãi, y không dám nhìn hay nghĩ tới cảnh bản thân cùng đám người này bị bầy rắn kia cắn, không gian chợt xuất hiện một mùi lạ khác, dường như át đi cả mùi tanh hôi kia. Đàn rắn vẫn phì phì lướt qua đám người, tiến thỏ dường như có chút gấp gáp khiến nam tử trẻ ngạc nhiên, mở mắt ra nhìn. Chỉ thấy đàn rắn dường như rẽ ra làm hai, né tránh chỗ đoàn người đang đứng mà chạy đi. Chúng dường như đang sợ hãi điều gì đó. Nam

tử trẻ tuổi ngạc nhiên. Đại hán thì cười, ánh mắt đầy coi khinh nhìn những con rắn đang né tránh họ. Hắc cau mày, vung rìu chém chết ba bốn con rắn lớn đang trườn qua, miệng chửi.

- Tổ bà chúng mày, giờ thì đừng hòng tác oai tác quái nữa nhé!

- Đại ca, sao chúng lại buông tha chúng ta?

Đại hán ném cái túi về phía nam tử trẻ tuổi, cười mà nói.

- Là nhờ túi thuốc này của Túy Y!

- Túi này... Túy Y chính là người mặc bạch y trong căn nhà gỗ đó sao? Đại ca, kể cho đệ nghe về y đi!

Đại hán cười hả hả, hô hào mọi người lên đường, dọc đường chậm rãi kể lại...

Nam tử bạch y kia thân thể ra sao, từ nơi nào tới cũng đều là một ẩn số mà hầu hết những người đã tiếp xúc với hắn đều muốn tìm hiểu. Họ chỉ biết, cách đây không lâu, ngôi nhà gỗ ấy được dựng lên và bạch y kia đã sống tại đó. Bạch y dường như bị câm, suốt ngày im lặng không nói năng lời nào, nếu ai đó có hỏi chuyện thì hắn cũng chỉ kho tay múa chân, hoặc nhiều lắm là viết chữ lên giấy. Nét chữ của y khá đặc biệt, thậm trí còn có một số nét thừa khiến nhiều người phán đoán gốc gác của y thuộc về đại tộc nào đó trong Phàm Thành này.

Trong Phàm Thành không hề có tu chân giả, nhưng ở một mức nào đó vẫn có sự xuất hiện của số ít cường nhân. Họ là người âm thầm bảo vệ Phàm Thành, cũng là người bí mật duy trì sự cân bằng của Phàm Thành. Nơi này vốn không có chế độ vua chúa, mọi người đơn giản sống hòa thuận với nhau, buôn bán kinh doanh đều như vậy. Tuy mặt ngoài là vậy, nhưng chỉ những người thuộc các gia tộc lớn mới biết rõ, Phàm Thành do ba đại tộc lớn luân phiên nhau làm chủ. Nam Cung gia, Tiêu Viễn gia và Công Tôn gia. Ba đại tộc lớn nhất, cũng là ba đại tộc nắm trong tay việc tu bổ Tru Tiên Trận – Trận pháp thủ hộ Phàm Thành.

200. Chương 201: Xuân Mộng

Về phần chữ viết của bạch y, người Phàm Thành đương nhiên không khỏi ngạc nhiên bởi cách viết nọ vô cùng giống với thông cáo của ba đại tộc. Thêm nữa, nét chữ dường như có nhiều đường nét thừa hơn khiến họ càng thêm nghi hoặc. Phải biết rằng, Phàm Thành này đã tồn tại cả bốn năm ngàn năm, chữ viết xưa đã tối giản đi nhiều để hình thành ngôn ngữ thông dụng bây giờ. Cách viết của bạch y này hầu như chỉ còn thấy ở một vài cổ tự hay thạch bia cổ. Vì vậy, họ đều cho rằng chín phần mười bạch y này là người của một gia tộc nào đó bị ép tu luyện thành cường nhân, bất mãn mà trốn tới đây ở ẩn.

Những thứ này cũng chẳng quan trọng với dân chúng nơi này. Cường nhân tuy mạnh mẽ thật, hơn người thật những việc rèn luyện cũng khiến những người thường nghe mà khiếp đảm. Họ thường tránh né nhắc tới vì chẳng ai dại gì mà làm phật lòng mấy đại gia tộc. Dân chúng Phàm Thành chú ý nhất ở bạch y này chính là tài y được của hắn, hay nói đúng hơn là cách chữa bệnh đặc thù của hắn.

Nếu như trước đây, bị bệnh thì chỉ đến Thanh Long tự cầu khẩn, uống nước thần trong cái đỉnh kia thì tạm thời thuyên giảm, hồi lâu mới hết. Nhưng hiện giờ, với những thứ thuốc của bạch y, chỉ cần sắc thuốc một vài ngày, chậm lắm là một hai tuần là khỏi bệnh. Lời này lan đi khiến người tò mò tìm tới càng lúc càng nhiều, thậm trí người của ba đại tộc cũng không ít lần nhòm ngó. Giới bình dân loan tin, một đồn mười, mười đồn trăm... dần dần gây nên danh tiếng không nhỏ cho bạch y này. Điều khiến họ ngạc nhiên nhất, chính là bạch y này bốc thuốc không hề lấy một đồng xu, y chỉ lấy một bình rượu nhỏ. Nhờ vậy, người ta gán cho hắn cái tên Túy Y...

Túy Y đông kẻ tới cầu, cũng làm Thanh Long tự giảm bớt đi một lượng lớn kẻ tới cầu khẩn. Tuy vậy, những người có chút tiền tài hay quyền thế vẫn chỉ coi Túy Y nọ như không có, vẫn đều đều tới bái lễ nơi này. Vắng chút người khiến đám này vô cùng vui vẻ, cảm giác thư thái hơn những ngày trước đây chen chúc trong đoàn người đông nghịt. Lúc này, ngoài điện vẫn chậm rãi có người cầu khẩn, xin thuốc. Tiếng cầu

xin, khẩn vái của những kẻ xin thuốc vẫn nổi nhau lầm rầm vang lên. Nhưng bên trong hậu viên Thanh Long tự thì ngược lại.

Trong căn phòng lớn bên cạnh hồ sen, có một nữ thanh y che mặt đang đi đi lại lại, ánh mắt chăm chú đặt tới hai thiếu nữ đang mê man trên giường lớn. Nữ thanh y chốc chốc, lại sờ trán hai thiếu nữ, mắt hiện lên sự lo lắng vô bì. Hai thiếu nữ kia chính là người tìm tới Minh Tiến, đưa hắc vào Phàm Thành này. Nữ thanh y cau mày, trầm ngâm nhớ lại cách đây gần một tháng...

Đêm trăng tròn, nàng đang thong thả thưởng thức trà thơm thì hai thiếu nữ trở về, khuôn mặt cả hai nhợt nhạt đầy sợ hãi, chỉ khẽ lẩm bẩm mấy câu với nàng.

- Tiểu thư... cô... cô gia đang ở đây...!

Rồi ngất đi, cứ như vậy mê man cho tới tận bây giờ. Nữ thanh y càng lúc càng thở dài, nàng cầm ổ khóa đang lập lờ phát sáng trên tay, mộng lung nhìn ra hồ sen gần đó mà xuất thần. Hồi lâu, nàng khẽ khép lại cánh cửa phòng lớn mà rời đi, tới một căn phòng khác cẩn thận mở cửa bước vào. Đóng chặt cửa, nàng nhắm mắt đã tọa trên giường. Lập tức ly hồn xuất thể, một đạo sáng trắng từ thân thể nàng bay ra, nhằm hướng Soái Sơn bay tới...

Soái Sơn, trong căn nhà gỗ nhỏ kia, Túy Y đưa bình rượu lên miệng mà uống cạn, hắc nhớ tới sự việc chiều nay xảy ra mà mặt có chút nóng ran. Buổi chiều tà, có một thiếu nữ tới nói xin hắc chuẩn bệnh. Hắc đương nhiên vui vẻ mời vào, lúc chuẩn bị bắt mạch, quay lại đã nhìn thấy thiếu nữ kia thoát hết y phục, nhào tới hắc mà hôn như điên cuồng. Lại còn nói muốn lấy thân báo đáp. Túy Y kinh sợ, vội vàng dùng ngân châm chế trụ nàng ta, sau đó cởi lớp áo ngoài của mình mà khoác lên cho nàng. Hắc chỉ lắc đầu, viết lên tờ giấy kê đơn trên bàn mấy chữ, sau đó bỏ ra ngoài. “Mau đi về đi!”.

Hắc khẽ cười, để cái bình qua một bên rồi nhắm mắt xuất thần. Hắc tuy không biết mình là ai nhưng hắc lại có thể nhận biết tất cả mọi thứ trước đó. Hắc nhận biết hắc là tu chân giả, nhận biết bản thân mình là long nhân. Nhưng việc làm sao hắc tới đây, rồi làm sao hắc có căn nhà này thì hoàn toàn không biết rõ. Trong lòng hắc lúc này chỉ có chút bực bội xen lẫn thất vọng, những hình ảnh nữ nhân xinh đẹp mà xa lạ hiện lên khiến hắc khó chịu. Túy Y khẽ thở dài, nhắm mắt lại.

Phía ngoài căn phòng, một đạo ánh sáng mềm dịu khẽ lóe lên, sau đó tắt ngấm. Để lại nơi đó một bạch y nữ nhân vô cùng xinh đẹp, nàng ta khẽ ngó nghiêng một hồi, sau đó mạnh dạn đẩy cánh cửa gỗ mà tiến vào. Túy Y đang mơ mơ màng màng, hắc chợt hé mắt nhìn tới phía cửa. Chỉ thấy nơi đó xuất hiện một nữ bạch y xinh đẹp. Dưới ánh trăng từ bên ngoài tràn tới, hắc có thể thấy rõ mờ khuôn mặt nàng, dáng điệu nàng. Hắc vung tay vội vớ lấy kính đeo lên, gắng mở to mắt mà nhìn cho thật rõ. Chỉ thấy nữ nhân trước mặt toàn thân mặc bạch y, dáng điệu vô cùng thanh thoát. Nàng có khuôn mặt trái xoan xinh xắn, hai lúm đồng tiền ẩn ẩn dưới nước da trắng hồng. Cặp lông mày thanh thoát, điểm tuyết bên trên đôi mắt long lanh như bảo ngọc. Đôi môi đỏ hồng đầy thu hút, khiến hắc cảm thấy khô khan ngứa ngáy trong miệng. Khuôn mặt xinh đẹp mê đắm ấy lại ẩn ẩn phát ra một khí tức nghiêm trang, lạnh lẽo như băng.

- Có thể nhìn ra ta sao?

Nữ bạch y đột ngột hướng tới hắc mà hỏi, sau đó trên mặt càng thêm hồng lên. Túy Y ngẩn ra, nhưng sau đó vội ngồi dậy, chậm chạp bước tới gần nàng. Nữ bạch y mỉm cười, nụ cười phần nào xua đi vẻ băng lãnh của nàng, nàng nhún mình thi lễ.

- Tử Hàm ra mắt tướng công!

Túy Y ngẩn người, nghe lời nàng thì cảm thấy có chút bất ngờ, nhanh chân hơn tiến tới gần nàng. Nữ bạch y thấy hắc có chút khẩn trương, lại cười thêm lần nữa. Thấy hắc vươn tay ra, giữa lòng bàn tay trước mặt nàng, nàng then thùng đưa tay vào lòng bàn tay hắc. Chính lúc ấy, trong thâm tâm cả hai xuất hiện một tia sét lớn. Một cảm giác kì quái tràn ngập tâm trí hai người, vừa vui mừng lại vừa lo lắng; vừa thích thú lại vừa sợ hãi; vừa yêu thích lại vừa kinh sợ... Tất cả những cảm xúc ấy ào ào tràn tới khiến cả hai có chút run rẩy. Túy Y có vẻ vững trãi hơn, vẫn đứng được, còn nữ bạch y thì không được như hắc, nàng dường như mềm nhũn vô lực, ngã vào lòng hắc.

Tử Hàm thoáng run lên, nàng biết rõ đây là cảm ứng thân cận của long tộc, giữa nam long và nữ long. Hơn nữa, nàng đã có đính ước với y khiến cảm ứng này càng thêm mãnh liệt. Nó như cơn sóng lớn tràn ngập

khấp thân thể nàng, xóa đi chân khí khiến nàng lúc này trở nên vô cùng yếu ớt. Loại cảm ứng này cũng như nam châm trái chiều, cuốn hút nhau kịch liệt, tham muốn nhau kịch liệt. Túy Y trên mặt đỏ dần lên, trên mắt ánh lên sự thèm khát, y cúi đầu xuống, hôn lên môi nữ bạch y trong lòng. Nàng thấy vậy thì thẹn đỏ mặt, nhắm mắt mặc kệ hắn, lúc này nàng hoàn toàn vô lực phản kháng rồi. Từ thân thể nàng tản mát một luồng khí tức thanh mát, thơm nhẹ dịu như hoa lan. Đây là khí tức phục tùng của long nữ với nam nhân mà mình quyết ý đi theo.

Túy Y ngửi mùi thơm tức thì như kẻ lên cơn, hắn bế bổng nàng lên giường mình, hắn tham lam hôn nàng, hai bàn tay cẩn thận tháo bỏ sạch y phục của nàng. Tử Hàm trong vòng tay hắn thì cả người đỏ hồng lên đầy xấu hổ, hai cánh tay trắng hồng ấy vươn lên che đi ngực mình. Nàng hoàn toàn lỏa thể trước hắn, ánh mắt chiếu tới hắn những kia xấu hổ đầy mê hoặc. Túy Y như cuồng lên, sự kích thích của buổi chiều khiến thú tính hắn bộc phát. Hắn điên cuồng cởi bỏ y phục bản thân, hướng tiểu huynh đệ cứng ngắc kia tiến vào cơ thể nàng. Hắn chỉ cảm thấy một cảm giác mơ hồ không rõ, nhưng lại khiến hắn thống khoái, thân thể hắn bắt đầu động, bắt đầu di chuyển...

Tử Hàm nằm trong vòng tay hắn, nàng thấy hắn động thân thì e thẹn ngoảnh mặt đi. Lúc này, nàng chỉ đơn thuần là một linh thể, mặc dù có thể để kẻ khác chạm tới, có thể cảm nhận được nàng nhưng nàng lại không hề có chút cảm nhận nào về xúc giác. Nói cách khác, đây chỉ là một hình nộm mang hình hài nàng. Tình cảnh này khiến nàng cảm thấy có chút xấu hổ, khẽ cắn môi mình. Túy Y chợt ngừng lại, hắn áp úng nói.

- Ta... ta xin lỗi... nàng đau lắm sao?

Tử Hàm mỉm cười lắc đầu, nàng vươn tay hôn lấy đầu hắn, hôn lên môi hắn. Nàng cảm thấy lúc này mình đang lừa hắn, nhưng lại sợ hắn mất hứng nên chỉ im lặng. Nhân đó mà tiến nhập kí ức của hắn, nàng thanh thoi đi dạo trong tâm trí hắn, mặc kệ ở bên ngoài. Không gian căn phòng lúc này đầy sự điên cuồng, dâm mị. Chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của hắn đều đều vang lên xen lẫn với tiếng cái giường khê rung. Hắn như con thú khát máu, điên cuồng chiếm lấy thân thể mỹ nữ phía dưới mình. Tử Hàm tuy ngoài mặt cắn môi, làm ra vẻ cam chịu nhưng kì thực ý thức nàng đang xem hết ký ức của hắn. Nàng cảm thấy bất ngờ, có cả chút bàng hoàng với những gì hắn trải qua. Nàng muốn hắn quên đi, muốn hắn phát tiết hết đi vì vậy nhanh chóng trở về linh thân. Miệng ngọc khẽ rên rỉ những thanh âm xuân sắc, ánh mắt càng lúc càng nóng bỏng cùng cuồng nhiệt chiếu tới hắn...

Nàng vỡ như đang thân cận với hắn thật sự, đang ái ân với hắn thật sự mà rên rỉ những thanh âm tiêu hồn thực cốt. Thanh âm xuân sắc ấy vang đi... Cho tới lúc cao triều, chỉ còn những thâm âm gầm gừ trong cổ hắn vang lên, tay hắn ôm chặt lấy thân hình nàng như thể bỏ ra hắn sẽ chết. Túy Y run rẩy, phát tiết thứ mà bao lâu nay hắn vẫn nhẫn nhịn. Tử Hàm thân thể chợt run lên, nàng vội vàng điểm tới gáy hắn khiến hắn bất tỉnh, thân hình nàng từ từ tiêu thất hóa lại thành đạo bạch quang bay vội vã về Thanh Long tự. Ngay khi hồn về nguyên thân, Tử Hàm vội lấy tay áo cắn chặt miệng, sao đó hai tay vội vã ôm lấy hạ thân, cả người run rẩy cuồng nhiệt.

- Ư... ưm...

Thanh âm ấy càng lúc càng cao vút, nàng cong lưng ngả ra phía sau, cặp chân dài xiết chặt lấy hai bàn tay đang ôm ấp hạ thể mình. Mắt nàng lúc này như dại đi, cuối cùng nằm ngả ra nền nhà mà thở dốc, thân hình thì thoảng lại có chút co giật. Qua một hồi lâu, thần thái mới dần dần tỉnh táo lại. Tử Hàm trên mặt đỏ bừng, lấm nhấm một mình.

- Thật không ngờ... Tướng công, chàng thật xấu...

Nàng nghĩ lại tình cảnh nọ, chính nàng muốn hắn phát tiết. Không ngờ nổi là ngay bản thân nàng lại cũng cao triều khiến mặt nàng càng thêm đỏ bừng, tự buông tay khỏi hạ thân nơi y phục đã ướt đẫm. Nàng gắng gượng đứng dậy, cố gắng dọn dẹp căn phòng cho ngăn nắp rồi đi nhanh tới nhà tắm...

201. Chương 202: Dị Trạng

Hôm sau, khi mặt trời mới chỉ lấp ló phía chân trời xa xa. Những người vào rừng sớm đã thấy Túy Y hì hụi bên cạnh một đồng đồ lớn, dường như đang giặt giũ. Họ thấy vậy thì cất lời chào hỏi, hần chỉ đáp lại bằng cách gặt đầu rồi lại cắm cúi vào giặt giũ. Những người vào rừng thấy hần tất bật như vậy thì cũng không nán nã lại lâu, bản thân họ cũng cần vào rừng thật sớm. Trên đường, họ bàn tán to nhỏ về việc hôm qua Túy Y cứu chữa cho kẻ nào mà lại phải đi giặt giũ sớm như vậy. Chẳng ai ngờ nổi, hôm qua vị Túy Y của họ chẳng hề cứu chữa ai, chẳng hề trị thương cho ai nặng tới mức làm ô uế đồ mà cần giặt sớm.

Hần cắm cúi giặt đồ, trên mặt thoáng đỏ gay lên. Tối qua thực sự hần ngủ rất ngon, tinh thần cảm thấy vô cùng thoải mái. Nhưng sáng sớm tỉnh dậy, đập vào mắt hần là một mảng chăn gối nhóp nhóp đầy những thứ kia, hần cho rằng tối qua hần bị mộng tinh. Túy Y vội vùng dậy, vươn tay lau dọn một hồi rồi nhanh chóng mang tất cả những thứ kia đi giặt. Hần biết đây là trạng thái bình thường của cơ thể, cũng như một lu nước đầy thì đổ thêm nước sẽ tràn ra ngoài. Nhưng hần lại có cảm giác kì quái, có chút gì đó cảm thấy không đúng. Những hình ảnh đêm qua thật sự rất thật, hần có cảm giác thật tới mức như mọi sự việc đều vừa lướt qua ngay trước mắt hần. Túy Y cảm thấy có chút mơ hồ khó hiểu, hần quay vào nhà, nhúm lấy một vốc hoa quế thả vào thùng nước ngâm đồ để khử mùi, sau đó quay lại vào trong nhà...

Cũng như hần, hậu viên Thanh Long Tự, sáng sớm cũng đã có người thức dậy uống trà. Tử Hàm ngồi bên bàn đá, trầm ngâm phóng tầm mắt ra giữa hồ, nơi những đóa sen đang hé mở. Nàng lúc này mặc một bộ y phục màu vàng, tay thon vẫn đang mân mê chén trà thơm, dường như tiếc nuối vô hạn mà chưa đưa lên miệng. Hai má nàng lúc này hồng lên, sóng mắt có chút ướt át khe khẽ hờ, nàng khẽ cắn môi lắc đầu một hồi. Chuyện đêm qua khiến nàng ngủ rất ngon, cảm giác sớm nay thức dậy cực kỳ khoan khoái. Tử Hàm khẽ thì thào gì đó một mình, giọng điệu nhỏ như muỗi kêu. Chợt nàng giật nảy người, vội vã đứng lên khi nghe thấy thanh âm thiếu nữ đột nhiên vang lên phía sau lưng.

- Tiểu thư, sao hôm nay người dậy sớm vậy?

- Phải đó tiểu thư, thật lạ à nha!

Phía sau lưng nàng, hai thiếu nữ đã đứng đó từ lúc nào. Khuôn mặt cả hai đều có chút xanh xao, thần sắc mệt mỏi. Hai nàng vẫn mặc những bộ y phục như cũ, một bạch y, một thanh y. Tử Hàm ngoái lại, nhìn tới hai nàng thì trên mặt hiện lên vẻ áy náy, khẽ nói.

- Hai em ngồi đi. Còn mệt sao không nghỉ thêm, lại gắng gượng tới đây làm gì? Ta có thể tự lo cho bản thân được kia mà?

Tử Hàm tự tay rót thêm hai cốc trà nữa, đẩy tới trước mặt hai thiếu nữ. Nữ bạch y cười hì hì, nhận lấy chén trà uống cạn. Nữ thanh y thì điềm đạm hơn, nhấp từng chút một. Cả ba người ngồi im lặng một lúc lâu, ánh mắt đều thả về phía hồ sen nọ, chăm chú ngắm những cánh hoa đang nở. Lát sau, dường như không còn nhẫn nại được thêm nữa, Tử Hàm lên tiếng.

- Hai em, truyện hôm trước...

- Tiểu thư, cho em hỏi người câu này trước được không?

- Ủ, em cứ hỏi.

Tử Hàm thoáng ngạc nhiên, nói. Nữ thanh y thấy vậy khẽ gật nhẹ, rót thêm trà cho cả ba rồi mới tiếp.

- Tiểu thư có biết cô gia là thú nhân?... Mà cô gia bản thân cũng là long nhân?

- Ta khô... có biết việc đó!

Tử Hàm có chút ấp úng nói, nàng định nói không hề biết. Nhưng việc tối qua cùng với cảm ứng thân cận kia không thể nào nhầm khiến nàng cảm thấy có chút khó nói, ánh mắt lo lắng chiếu tới hai thiếu nữ kia, má lại thêm chút hồng. Hai thiếu nữ dường như không chú tâm lắm tới nét mặt nàng, vẫn quay qua nhìn tới hồ sen mà tiếp.

- Tiểu thư, khi chúng ta đưa cô gia qua Tâm lộ để tiến nhập Phạm Thành, đã xảy ra chuyện...

Khi hai người đưa hấn rời khỏi nhà Thông Bác, cả ba đi theo lối mòn tới một dãy núi cao. Thiếu nữ thanh y dẫn cả ba theo đường vòng, lên một sườn núi cheo leo. Tới một phiến đá phẳng lớn, nàng khẽ vươn tay vuốt lên vài kí tự kì quái trên đó, lập tức một phiến đá lớn tách ra, để lộ ra một thông đạo sáng trắng. Minh Tiến có chút hiếu kì, xem xét thật kĩ thông đạo trước mặt. Thiếu nữ bạch y thì cười mà nói.

- Minh công tử, mời. Đây là Tâm Lộ, là đường dẫn nhập tu chân giả tiến nhập phạm thành...

Nói rồi, nàng chủ động đi tới trước, kéo tay hấn dắt đi, phía sau chính là thiếu nữ thanh y đẩy lưng hấn. Thiếu nữ bạch y vừa đi vừa tiếp lời.

- Nơi này là cổ chú từ lâu đời, có tác dụng phong ấn tạm thời năng lực tu chân giả khi tiến nhập Phạm Thành, mục đích chính là bảo vệ cho phạm nhân sống bên trong...

- Không được, đừng nhìn sang hai bên tường!

Giọng thiếu nữ thanh y cất lên ngắt lời, kèm theo đó là hai bàn tay nhỏ bé mát rượi ấy ôm lấy gáy hấn mà chỉnh đầu nhìn thẳng về phía trước. Minh Tiến ngạc nhiên.

- Tại sao?

- Tại vì công tử không biết, hai bên tường này đều bố trí cạm bẫy cũng huyền trận. Ai nhìn tới đều thần trí mê man, bộc lộ nội tâm mà đi tới sát tường. Bên tường đều ẩn tàng cạm bẫy chết người, tới đó chỉ có một đường tử!...

Và mọi việc cũng sẽ chẳng có gì, nếu như hấn không chú tâm tới hai bên tường kia. Với tu chân giả hay thậm trí với hai nàng, trên tường quả thật điêu khắc vô số đồ hình tinh xảo, linh lực ẩn tàng xuất hiện. Nhưng với Minh Tiến thì khác, hấn lại nhìn thấy những văn tự kì quái màu vàng đang không ngừng bay lượn trên hai bên tường. Những văn tự ấy mời gọi hấn, thôi thúc hấn lại gần, mặc cho hai thiếu nữ ngăn cản, hấn đã chạm vào một trong số chúng...

- Rồi sao, đã có việc gì xảy ra vậy?

Tử Hàm sốt sắng nói, ngắt lời thiếu nữ thanh y. Thiếu nữ bạch y thấy vậy thì khẽ lắc đầu, nói tiếp.

- Nếu là tu chân giả bình thường, ai ai cũng có lòng tham, nhìn tới hai bên tường chắc chắn sẽ bộc lộ tà tâm mà chết. Chỉ có điều, với cô gia thì lại khác...

Minh Tiến tới sát tường, tay chạm lên những văn tự mà chỉ mình hấn thấy. Ngân quang trong mắt vụt sáng, con ngươi xé dọc của hấn chậm rãi hướng tới văn tự nọ mà xem xét. Một cảm giác vừa quen thuộc, vừa thân thiết từ những văn tự ấy truyền tới khiến hấn cảm thấy thoải mái vô cùng, lại bước tới một văn tự khác. Không biết từ lúc nào, kim đan của hấn đã tự động rời khỏi thân thể mà bay ra ngoài. Từ hai bên tường, vô số những sợi xích đen thui như măng xà nối nhau lao tới kim đan đang lơ lửng nọ. Chúng dần dần thu nhỏ rồi trói chặt lấy kim đan, hình thành một lớp vỏ mới đen thui cho viên kim đan hoàng kim của hấn. Hai thiếu nữ nhìn cảnh này cũng cảm thấy bình thường, lần đầu hai nàng được đi cùng tiểu thư tiến nhập nơi này, hai nàng cũng đã tận mắt chứng kiến tiểu thư cũng bị đồng xích nọ vây lấy. Chỉ có điều chúng dường như sợ hãi hay e ngại, chỉ lờn vờn xung quanh chốc lát rồi tan biến.

Nhưng với Minh Tiến thì không, những sợi xích ấy tham lam trói chặt viên kim đan hoàng kim. Thậm trí chúng còn tỏa ra những luồng lửa tím, dường như muốn ăn mòn kim đan của hấn. Kim đan dường như nhận thấy nguy cơ, kim quang dần dần lóe sáng mãnh liệt, tạo thành một khối kim khí bao quanh mình, đầy rộng vòng xích. Tử diễm cùng kim khí cứ như vậy giao tranh, tưởng như không có hồi kết thì lại có dị biến khác xuất hiện.

Từ hai bên tường, đột nhiên xuất hiện nhiều đạo sáng hoàng kim, chúng dần dần tụ lại thành một sợi xích vàng mà lao tới kim đan của hấn. Sợi xích mới này đánh tan những sợi xích đen cùng tử diễm của chúng, nhưng sau đó lại tham lam lao thẳng tới kim đan của hấn. Kim đan ánh kim quang càng thêm chói lòa, nhưng dường như vô hiệu, sợi xích hoàng kim như cây roi da lớn, đập mạnh lên mặt kim đan. Bụp!!! Một tiếng nổ khe khẽ vang lên, trên bề mặt kim đan xuất hiện vết nứt lớn. Chuỗi xích nọ dường như khoái trá, lại liên tiếp đập tới. Bụp, bụp, bụp... Thanh âm ấy đều đặn vang lên, Minh Tiến lúc này toàn thân cứng đờ, chỉ có thể nhìn tới việc trước mắt. Hấn rung mình, đổ mồ hôi lạnh. Kim đan mà bị hủy, chắc chắn hấn sẽ

chết ngay lập tức, chết mà không có bất cứ thứ gì có thể cứu mạng. Hai thiếu nữ bên cạnh cũng cảm thấy kinh sợ, nhưng cũng bị một luồng chân lực vô hình kim nén, chỉ có thể nhìn tới.

Lắc rắc... Bụp!!! Kim đan vỡ vụn, vỡ tan thành một đám bột phấn trước mắt cả ba người. Hai thiếu nữ kinh sợ, mặt tái xanh nhìn tới Minh Tiến. Nhưng chỉ thấy hắc khê nhắm mắt, hít vào một hơi thật sâu rồi mở ra, con ngươi ấy hóa thành một màu ngân sắc rực rỡ.

Đám bụi ấy chợt bốc cháy dữ dội bởi một ngọn lửa đỏ không rõ từ đâu mà có, nhưng một hồi lâu lửa tắt mà chúng vẫn chỉ là một đám bụi. Có cơn gió từ đâu đó thổi tới, cuốn chúng bay lên không trung, những mảnh vụn ấy chợt lóe sáng, tỏa ra ánh quang mang ngũ sắc kì ảo. Hai thiếu nữ há hốc miệng, không tin nổi vào mắt mình. Những luồng sáng ngũ sắc ấy dần dần tụ lại, dần dần tích tụ thành hình một đài sen lớn màu hoàng kim, ánh kim quang cùng quang mang ngũ sắc thay phiên nhau lan tỏa. Trên đài sen, còn có thể nhìn thấy một con rồng bé xíu đang nằm ngủ ngon lành trên đó. Sợi xích hoàng kim lúc trước thu nhỏ lại, trói chặt con rồng với đài sen, sau đó đài sen từ từ dung nhập lại vào thân thể Minh Tiến. Tâm Lộ thoáng rung lên khiến hai thiếu nữ cả kinh, nhưng chưa kịp phản ứng thì thấy tay mình bị một ai đó kéo đi, những dải sáng chói lòa khiến nhất thời mất đi nhãn lực...

- Lúc em cùng tỷ tỷ có thể nhìn lại được, chỉ thấy bản thân đang đứng trước những bụi dây leo lớn, dường như đó là một căn nhà hoang bỏ lâu, dây leo chằng chịt. Nhưng cô gia chỉ cần vung tay một cái, lập tức dây leo biến mất như chưa bao giờ có, căn nhà thoáng chốc sạch sẽ như có người vừa xây mới. Chúng em chưa kịp hỏi han gì thì cô gia đã nắm tay, truyền tới một luồng chân khí hùng hậu, rồi bảo chúng em lập tức rời đi...

Tử Hàm trầm ngâm không nói, nàng cau mày nghĩ tới đài sen cùng con rồng bị sợi xích hoàng kim kia trói. Sự việc này lần đầu tiên nàng được nghe kể, ngay cả trên Linh Giới cũng chưa hề gặp khiến nàng mù mờ. Những văn thư nàng có cũng không hề xuất hiện điều kì lạ này. Bản thân nàng gặp thông đạo mà rơi xuống nơi này, lúc tìm được và đưa hai xà nữ tiến nhập lại không bị Tâm Lộ cấm chú khiến nàng cảm thấy lạ, cho là luật này chỉ áp dụng với tu chân giả. “Nhưng chàng ấy là Long Nhân, tại sao lại...?”. Tử Hàm cảm thấy có chút khó hiểu, trầm tư hồi lâu. Hai thiếu nữ thì cho rằng nàng đang lo lắng cho tình lang, vì thế cũng im lặng không dám quấy rầy...

202. Chương 203: Theo Dõi

Soái Sơn, trong căn nhà gỗ, Túy Y đang dốc từng ngụm lớn rượu vào miệng, những thanh âm ừng ực cứ thể đều đặn vang lên. Nếu ai có mặt ở đây, chắc chắn không khỏi một phen kinh sợ cùng nể phục. Hắn lúc này không phải uống rượu mà là đang trút rượu, đang đổ rượu vào miệng mình. Trên nền nhà, ba bốn vò rượu vứt ngổn ngang, sạch sẽ không còn dù là một giọt. Ai thấy cảnh này, chắc chắn đều chỉ có thể gờn ngón cái tỏ ý khâm phục tửu lượng của hắn. Hắn đã uống mấy vò lớn, ấy vậy mà trên mặt mới chỉ thoáng chút đỏ... Để cái vò xuống đất, Túy Y cau mày, lấy ống tay áo lau miệng. Từ ngày tới ở đây, hắn luôn cảm thấy bản thân có biến đổi kì quái. Thân thể không thể vận chân lực thì đã đành, đằng này hắn lúc nào cũng có cảm giác ngứa ngáy trong miệng, hai hàm răng có cảm giác vô cùng khó chịu, nhất là răng hàm. Hắn cũng thử xem qua bệnh tình của mình, nhưng răng hắn lại không hề bị sâu hay có dấu hiệu mọc thêm. Khi ăn uống cũng có cảm giác không ngon miệng, chính vì vậy mà hắn uống rượu, lấy rượu làm bạn. Hắn cần cái cảm giác tê buốt, cay nồng ấy xóa đi phần nào cảm giác ngứa ngáy trong hàm răng. Hắn cũng đã thử cắn qué tươi nhưng vô dụng, vẫn chỉ có rượu mới phần nào làm hắn dịu đi cảm giác khó chịu ấy.

- Túy Y, cầu người cứu mạng con gái ta!

Phía ngoài vang lên thanh âm nữ nhân già nua cắt đứt dòng suy nghĩ mông lung của hắn. Túy Y ngồi dậy, bước ra ngoài. Chỉ thấy bên ngoài đứng sẵn bốn người, hai nam hai nữ. Một vị lão nhân già nua đang chống gậy đứng phía trước, sau lưng bà là hai nam nhân đang khênh một cái cang gỗ. Hắc khê gạt đầu, vẫy tay ra hiệu cho họ vào trong nhà, còn hắn lượn ra phía mé trái, giải quyết cái bụng đầy rượu của mình...

Nữ nhân nằm trên giường gương mặt tái xanh, thân hình nóng hầm hập như lửa. Cạnh giường, lão nhân già nua ngồi đó, khuôn mặt nhăn nheo ấy thì thoảng khe giập, nước mắt lưng tròng. Hai nam nhân phía sau trên mắt cũng có chút hoe đỏ, thần thái lo lắng. Túy Y chậm chạp bắt mạch, sau đó quay ra lấy giấy kê đơn mà viết.

- “ Cô nương này bị như vậy bao lâu rồi?”.

- Túy Y, tỷ tỷ của chúng ta mê man đã hai ngày nay rồi. Trước giờ tỷ ấy hiếm khi bị bệnh, sức khỏe thực sự rất tốt!

Một nam nhân phía sau lên tiếng, chất giọng khá thanh, dường như y chưa vỡ giọng. Túy Y gật đầu nhẹ, tiến lại tủ thuốc lấy ra một hộp kim châm, sau đó vén tay áo nàng ta nối sát vai, bắt đầu châm cứu. Chỉ nhìn thoáng qua y phục, hẳn có thể thấy bốn người này là những người dân sống ở một thôn nhỏ bên rìa phàm thành. Nơi đây là nơi sống của những người nghèo, hoặc là kẻ nô bộc, làm thuê cho các cửa tiệm lớn trong phàm thành sinh sống. Những căn nhà nơi này đều ở sát rừng, nhà tranh vách đất, thường xuyên có côn trùng, tiểu thú tiến nhập. Người nghèo nơi này vốn quá quen với chúng, họ đều cười coi như chuyện bình thường, sống bên cạnh chúng như không có. Vị nữ nhân này có lẽ cũng vậy, cô ta bị rết độc cắn.

Hắn lấy ra một vài đỉnh trầm bé, đốt lên rồi đặt lên trên cánh tay nữ nhân. Hắn lại lấy ngân kim chọc thẳng vào đầu ngón tay nữ nhân, nữ nhân tuy đang mê man nhưng dường như cũng cảm nhận được đau đớn, thân hình khẽ run. Hắn rút ngân châm, nặn máu, cho đến khi máu dần chuyển về màu đỏ tươi mới dừng lại, sau đó tiến về cái tủ nhiều ngăn ở góc phòng, lần mò bốc thuốc. Ba người còn lại chăm chú nhìn tới từng hành động của hắn, mắt họ nhắm lại, khẽ run khi thấy hắn thả nhiên châm kim tới ngón tay nữ nhân, nhưng cuối cùng lại thở phào khi thấy sắc mặt nữ nhân sau khi được hắn châm có chút hồng hào trở lại.

Một hồi, Túy Y bốc xong ba thang thuốc, hắn gói lại cẩn thận cùng kèm theo một tờ giấy hướng dẫn. Cuối cùng, hắn lấy trong ngăn tủ ra một lọ nhỏ, giơ tới mũi nữ nhân. Nữ nhân đang hôn mê lập tức a lên đầy sợ hãi, ngồi bật dậy. Hắn chỉ cười hướng tới lão nhân mà gật đầu, sau đó đưa tới hai nam nhân phía sau ba thang thuốc. Một trong hai người nhận lấy, người còn lại lôi ra một túi nhỏ, dốc lấy vài mảnh bạc vụn, ánh mắt chiếu tới hắn ý như dò hỏi giá tiền. Túy Y thấy vậy thì lắc đầu, hắn huơ huơ cái hồ lô nhỏ bên cạnh mà cười. Sau đó đỡ tay lão nhân tiến ra ngoài.

Rời khỏi căn nhà gỗ một quãng xa, nam nhân lúc trước đưa tiền ra, nay đang dìu nữ nhân chột hướng ánh mắt kì quái về phía căn nhà đằng sau lưng, tò mò.

- Mẫu thân, sao vị y sư này lại không hề nhận tiền vậy? Thật khác với những y sư trong thành, mỗi lần họ chưa bệnh đều lấy giá cắt cổ người ta!

- Mục nhi, đây là con chưa biết về Túy Y... Mà ta cũng quên mất, sở dĩ người này có tên như vậy vì tính cách yêu thích rượu của y. Y trước nay chữa bệnh không lấy tiền, có lẽ thì chỉ cần một bình rượu nhỏ mà thôi!... Ai, lần này ta quên mất!

Lão nhân ấy nãy nói, chậm chạp đi trước ba người. Nữ nhân thần sắc có chút hồng hào, nhưng thân thể vẫn chưa thể đi đứng vững được. Lúc này nghe hai người đó nói chuyện, chột chen vào.

- Mẫu thân, con nghe nói người này thuộc một trong tam đại gia tộc trong thành...

- Suyt!...

Lão nhân đứng sững lại, suyt một tiếng lớn, ánh mắt cẩn trọng quan sát xung quanh, cuối cùng hạ giọng thì thào.

- Chuyện này vạn lần không được nói, kéo cả nhà chúng ta mang họa sát thân... Đi, mau về nhà thôi. Việc bây giờ cần làm là mua rượu báo lễ. Chuyện bao đồng không nên chú tâm!...

Bốn người vừa rời đi, con đường mòn nhỏ đã xuất hiện một đám người đứng đó. Tất cả bọn họ đều mặc hắc y, che mặt kín mít chỉ lộ ra đôi mắt sắc lạnh, ánh mắt đều chiếu tới căn nhà gỗ phía xa. Đám người nhìn nhau, khẽ thì thào gì đó một hồi rồi phân tán nhau lần đi. Chỉ duy nhất có ba hắc y đứng lại, những hắc y này thần nhiên cởi bỏ y phục hắc y, để lộ ra những bộ y phục bình thường. Tấm khăn che mặt cũng đã được cởi bỏ, hiển lộ một khuôn mặt trung niên, nước da hơi ngăm đỏ, lông mày đậm cùng bộ râu dài.

Hai người phía sau trẻ tuổi hơn, một nam một nữ. Y khẽ vuốt râu, chỉnh trang lại y phục, miệng tự nói một mình.

- Một kẻ kì lạ, xem ra ta phải đích thân tra xét một phen!

Nói rồi, y lấy ra một cây quạt xếp, xòe ra phe phẩy, đầy tiêu sái mà bước tới. Hai người theo sau thần thái đầy ý kính sợ nam nhân trung niên kia, sau lưng họ cũng xuất hiện thêm những chiếc tay nải, dường như cố ý đóng giả người theo hầu. Nam nhân mặc một bộ thô y màu xám, dáng người nhỏ nhắn, có chút yếu nhược. Nhưng khuôn mặt y lại vuông vức, ánh lên một nét cứng rắn. Nữ nhân mặc thô y màu trắng, khuôn mặt xinh xắn ưa nhìn, đặc biệt nhất có lẽ là mái tóc đen dài tới quá lưng được tết lại cẩn thận. Cả ba người nhắm hướng căn nhà gỗ mà bước tới.

- Xin hỏi Túy Y hiện có nhà không?

Nam nhân mặc bạch y bằng lụa cất tiếng, ánh mắt nhanh nhạy lướt nhìn xung quanh căn nhà gỗ một lượt. Hai người phía sau thần sắc hơi có chút căng thẳng, ánh mắt cũng đồng dạng quan sát kĩ khung cảnh xung quanh. Cả ba chỉ thấy một căn nhà làm hoàn toàn bằng gỗ, hàng rào bên ngoài được đan lại bằng những thân tre đã ngả màu vàng úa. Căn nhà không lớn lắm, nhưng khoảng sân ấy được rào lại rất rộng, phần lớn mé trái ngôi nhà đều là những khoảng giá gỗ, bên trên bày đầy những cái nia đựng được thảo. Ngôi nhà gỗ cũng không có gì kì lạ, phía sau còn có một căn nhà gỗ nhỏ, dường như là nhà tắm cùng khu vệ sinh. Nam nhân trung niên lại lên tiếng lần nữa.

- Xin hỏi Túy Y có ở nhà không?

Lần này y không phải ngó quanh, đã thấy một nam nhân mặc bạch y nhô đầu lên từ đám nia thuốc. Bạch y khẽ phất tay ra hiệu mời họ vào, sau đó lại trở tới mấy nia thuốc, ý như mình làm xong việc sẽ vào ngay. Nam nhân trung niên khẽ bái lễ, sau đó không hề khách khí mà tiến vào trong nhà. Túy Y khẽ xảo đều lại mấy nia thảo được rồi cũng xoay người rảo bước vào trong nhà.

Vào tới bên trong, nam nhân trung niên trên mặt có chút ngạc nhiên, ánh mắt tò mò ngó khắp nơi một lượt. Chỉ thấy đồ đạc trong căn phòng cũng đơn giản y như vẻ bề ngoài ngôi nhà, ngoài một cái tủ nhiều ngăn đựng thuốc khá phổ thông, còn lại cũng chỉ có thêm một cái phản lớn nơi góc phòng, một cái bàn cùng hai cái ghế băng. Ngoài những thứ ấy ra, không còn chút đồ vật nào khác, nếu không tính đến bốn năm vò rượu lớn để cạnh cái tủ thuốc kia. Túy Y bước vào, thấy ba vị khách mới tới này đang ngó nghiêng khắp nơi, hần chỉ cười cười, tiến tới trước mặt ba người. Hắn làm động tác sờ cằm mình, hướng ánh mắt tò mò tới ba người, ý như hỏi “Ai trong ba người cần chuẩn bệnh?”.

Nam nhân trung niên hiểu ý, vội đứng dậy tươi cười bái lễ.

- Tại hạ cùng hai thị đồng tới đây vốn không để chuẩn bệnh, mà là xin gặp người!

- “Gặp ta?”.

Túy Y đã giơ ra tờ giấy, nét mặt ngạc nhiên nhìn tới nam nhân vừa bái lễ. Nhìn tới tờ giấy, đúng hơn là nhìn tới chữ viết của hắn, cả ba người mới tới trên ánh mắt thoáng có chút sợ hãi. Nam nhân trung niên dường như trấn tĩnh hơn, y vươn tay mời hắn ngồi xuống, sau đó mới cười mà tiếp.

- Tại hạ nghe người dân đồn đại về y thuật inh của người, vì thế mạo phép đến đây dò hỏi thực hư một phen... Thêm nữa, tại hạ cũng muốn mời người về chuẩn bệnh cho vài người trong gia đình!

- “Hỏi ta? Người cần gì sao?”.

Túy Y lại viết tiếp, giơ tờ giấy tới trước mặt nam nhân trung niên. Nam nhân trung niên mỉm cười, cầm tờ giấy rồi cẩn thận đặt lên bàn.

- Đúng vậy, vì tại hạ nghe đồn đại rằng người y thuật rất inh, mà tại hạ có vài người trong nhà bị bệnh lâu năm. Đã từng thuê nhiều y sư tới chữa trị nhưng vô dụng. Bản thân tại hạ cũng có chút hiểu biết về y lý, vì vậy mạo muội đánh liều một phen!

Túy Y nghe xong hơi cau mày, ngẩng nhìn nam nhân mới tới một lượt, sau đó chỉ cười nhẹ.

- “Là những ai, triệu chứng bệnh ra sao? Đã bị bao nhiêu lâu rồi?”.

Nam nhân trung niên hơi sững người, sau đó cung kính mà nói.

- Là một thiếu nữ, nó là nhi tử của đại ca tại hạ. Trước đó hoàn toàn bình thường, nhưng ba năm gần đây mắc một căn bệnh lạ, không nói không cười. Nhiều lúc lại cười nói lung tung, nửa mê nửa tỉnh. Không biết người có thể chữa được hay không?

203. Chương 204: Thăm Bệnh

Túy Y nghe vậy thoáng trầm tư, nhưng sau đó lại mỉm cười, lại viết.

- “Năm nay bao nhiêu tuổi?”.

Nam nhân trung niên hơi sững người, sốt sắng đáp.

- Tiểu nha đầu năm nay mới mười chín tuổi!

- “Tâm bệnh, không khó chữa!”.

Túy Y thản nhiên viết ra, không nhanh không chậm. Nam nhân trung niên giật mình, khoe mắt có chút giật giật. Thiếu nữ kia lúc y nói triệu chứng, các y sư khác đều không biết là mắc bệnh gì, phải qua một thời gian dài khám xét mới nói được là tâm bệnh. Người trước mặt y lúc này mới chỉ nghe qua mà đã nhận biết, thật sự khiến y có chút kính sợ. Hai người phía sau cùng lúc cũng sững người, nhưng sau đó nam nhân trẻ tuổi tiếp lời.

- Ta cũng có một vị đệ đệ, y do tu luyện võ công trong hang núi không may bị rắn độc lạ cắn. Hàng ngày cứ vào giờ tý và giờ ngọ là đau đớn không tả, nếu tâm lý kích động còn ho khan ra máu. Người có biết đó là bệnh gì không?

Túy Y khẽ nhìn qua người vừa nói, thấy trong mắt y lóe lên những tia hy vọng thì gật đầu, viết.

- “Nếu ta đoán không lầm, dựa vào triệu chứng mà nói, người này bị Tý Ngọ Tuyệt Tâm xà cắn, độc tính không mạnh nên không gây mất mạng ngay mà chỉ đau đớn như xé da cắt thịt vào giờ tý và giờ ngọ. Lúc này độc đã lan khắp toàn thân, vì vậy mỗi lần tâm tính đột ngột thay đổi mới thổ huyết. Để chữa cũng không khó, nhưng cần kiên trì và có ý trí mới thành!”

- Tiểu nữ có một vị muội muội, muội ấy cũng là người luyện võ. Trong một lần tu luyện không biết do đâu mà á khẩu, trở thành người câm. Bao nhiêu y sư cũng nói bó tay, liệu người có thể chữa?

Thiếu nữ phía sau gấp gáp nói, mắt đã có chút ngấn nước. Túy Y thản nhiên cười.

- “Ta cần biết võ công đó tu luyện thế nào thì mới có thể chuẩn bệnh được, xin nói rõ!”.

Thiếu nữ ngẩn người, ánh mắt đầy sợ hãi cũng cầu xin hướng tới nam nhân trung niên. Nam nhân trung niên hơi cau mày khiến nàng lập tức im lặng, y hướng tới Túy Y mà đáp.

- Xin người thứ lỗi, võ công gia tộc không thể chỉ ra trước mặt người ngoài!... Nhưng ta biết người cũng là kẻ hiểu biết, ta chỉ nói đơn giản là họ đang luyện tâm!

“Luyện Tâm” hai chữ rời miệng khiến Túy Y thoáng trầm ngâm, sau đó gật nhẹ. Hắn lục tìm trong trí nhớ, biết được đây là cách tu chân giả không cần cốt luyện hóa thân thể thành cường nhân. Cường nhân khác tu chân giả, hoặc họ không có linh căn, căn cốt tu tiên; hoặc họ đã vì một lý do nào đó bị phế bỏ tu vi. Vì thể cường nhân không thực sự mạnh mẽ như tu chân giả, cũng không có pháp bảo hay phù chú như tu chân giả. Nhưng bù lại, về phương diện cường kiện thân thể cùng với sức chịu đựng có thể nói là tiến xa hơn tu chân giả một vài bậc.

Phân giai tu tập Cường nhân chia làm chín tầng, đánh thứ tự từ Sơ giai Nhất đẳng, Trung giai Nhất đẳng tới Hậu giai Nhất đẳng... Cứ như vậy cho tới tầng thứ chín. Cường nhân không thể hấp thụ, luyện hóa linh khí nhưng lại biết cách vận dụng chúng, vay mượn chúng từ tự nhiên để sử dụng. Nếu như một tu chân giả

với chân lực nội thân chỉ có ở mức giới hạn thì cường nhân lại có thể sử dụng, tụ tập, mượn chân khí có xung quanh mình để sử dụng. Nói cách khác, nếu so đấu lâu dài, tu chân giả chắc chắn đại bại vì chân lực có hạn. U Châu cũng đã vài lần xướng danh các cường nhân tu luyện tới Hậu giai Cửu đẳng, nhưng chỉ có điều dù là tới mức cao nhất, cường nhân cũng không thể phi thăng, vì thể danh xưng sớm mai một. Thêm một việc nữa, tuổi thọ cường nhân so với tu chân giả ngắn hơn rất nhiều, cho dù cường nhân ấy đã đạt tới cảnh giới cao, có thể thanh tẩy bản thân.

Hắn đảo mắt nhìn kỹ ba người, sau đó cười mà đứng lên. Thấy thái độ hắn như vậy, nam nhân trung niên thoáng sửng sốt, cũng vội vàng đứng dậy, hai người phía sau cũng vội vã đứng lên theo. Túy Y nhìn ba người, sau đó thản nhiên ném ra một tờ giấy.

- “Ba người thuộc một trong ba đại tộc âm thầm thủ vệ nơi này, là những kẻ tu sửa Tru Tiên Kiếm Trận? Nếu ta không nhìn nhầm, vị trung niên đây là người của gia tộc Nam Cung, Tiêu Viễn gia và Công Tôn gia là nam tử và nữ tử phía sau. Đúng vậy chứ?”

- Sao... sao người biết?!

Thiếu nữ hoảng hốt nói, Túy Y không hề quay mặt lại nhìn họ, ném lại một tờ giấy rồi tiến ra ngoài sân.

- “Ta đọc được. Ta còn biết ba vị tổ tiên đầu tiên gây dựng lên ba gia tộc các người kia. Nam Cung Chính Đồ, Tiêu Văn Đồng và Công Tôn Trường Hỷ. Ba người các người bí mật tới dò xét ta, nhưng cũng sơ ý lớn nhất là quên không che giấu huy kí trên y phục!”

Đọc xong tám giấy, ba người sắc mặt có chút tái xanh. Vội vã theo sau hắn bước ra ngoài, chỉ thấy Túy Y thản nhiên xốc lại các nia được vật, tay kia ôm hồ lô rượu lên mà uống từng ngụm lớn. Nam nhân trung niên khẽ vuốt râu, sau cùng mới ấp úng nói.

- Việc này... việc này thật sự không phải chủ ý của mấy người bọn ta. Đây là lệnh từ trưởng tộc, chúng ta cũng chỉ biết tuân theo... Việc cứu người, mong ngài có thể ra tay tương trợ!

Nói xong, y vội vã một vái thật sâu, thậm trí còn quỳ phục trên nền đất. Hai người đi phía sau cũng vội vã làm theo, ánh mắt đầy ý van xin hướng tới hắn. Túy Y vẫn thản nhiên uống rượu, xốc lại từng mớ được vật. Sau cùng, y quay lại nhìn thẳng tới mặt ba người.

- Người vẫn cứu, đây là công việc của ta. Ta không quan tâm các người là gì hay ra sao, ta chỉ quan tâm tới người bệnh!

Một thanh âm nam nhân trầm, đầy uy áp vang lên trong đầu ba người khiến cả ba run lên. Họ đã từng nghe qua về truyền âm của tu chân giả, cường nhân cũng có thể truyền âm nếu như họ vượt qua Lục tầng. Lúc này Túy Y trước mặt hiển lộ công khai khiến họ càng thêm kính sợ. Nam nhân trung niên này tu luyện hơn trăm năm cũng mới chỉ đạt Trung giai Tứ đẳng. Còn hai người trẻ cũng chỉ mới Hậu giai Nhất đẳng mà thôi. Mà bề ngoài Túy Y cũng chỉ khoảng trên dưới hai mươi tuổi, biểu lộ của hắn lúc này quả thật quá mức dọa người. Cả ba người đang quỳ đều cảm thấy lạnh gáy: “Truyền âm của cường nhân Lục đẳng”. Không biết nếu cả ba biết được hắn không phải cường nhân mà là tu chân giả, lúc ấy còn sợ hãi tới đâu? Túy Y mỉm cười, chậm rãi tiến vào nhà, chỉ để lại một đạo truyền âm.

- Ta còn cần kiếm được vật, ngày mai đưa ta tới thăm bệnh. Chuyện hôm nay coi như chưa có, mau về đi!...

Phạm Thành, trong một căn mật thất đèn đuốc sáng trưng đang diễn ra một cảnh lạ. Có ba người ngồi trên ghế đá lớn, tay cầm ô có phủ mạng che nghiêm trang ngồi đó, phía dưới là vô số những kẻ khác đang quỳ lạy, dáng điệu vô cùng thành kính. Những kẻ quỳ lạy thì không nói, nhưng kì lạ nhất chính là ba người ngồi trên ghế đá kia. Tại sao đã là buổi đêm mà vẫn cần che ô, nếu có cần bí mật nhân dạng cùng lắm chỉ là mang mũ có mạng được rồi? Nhưng tại sao cả ba đều dùng ô, thêm nữa ô lại gắn thêm mạng đen? Thật vô cùng kì quái.

Đám người phía dưới cung kính bái lạy.

- Chúng đồ tôn tham kiến ba vị sư tổ!

- Mau đứng lên đi, có chuyện gì mà các người lại cần bọn ta chỉ điểm? Hơn nữa lại là cả ba?

Từ chiếc ghế đá ở giữa, một giọng nam nhân trẻ tuổi vang lên. Tuy thanh âm khá trẻ, nhưng trong giọng nói lại mơ hồ mang theo sự từng trải, già dặn phong sương cùng uy áp truyền đi. Tất cả đám người đang quỳ phía dưới thân hình khê run, hồi lâu mới có một người đứng dậy, tiến lên phía trước một bước rồi lại quỳ xuống mà cung kính nói.

- Chúng đồ tôn vừa tìm thấy một người lạ mặt sống tại Soái Sơn. Người này không ngờ có thể nhận rõ ràng danh tính của ba gia tộc. Thêm nữa lại có thể truyền âm, vì vậy chúng đồ tôn lo lắng người này có thể là kẻ muốn phá hủy Tru Tiên Kiếm Trận hoặc là phản đồ từ xưa trốn đi. Vì vậy mới mạo muội thỉnh cầu ba vị sư tổ!

- Có thể nói rõ hơn không? Ta muốn chi tiết hơn!

204. Chương 205: Cao Nhân

Từ chiếc ghế bên trái vang lên thanh âm nữ nhân, thanh âm ấy tuy dễ nghe nhưng lại tràn ngập sự băng lãnh. Người này sau khi nói thì đứng lên, khê bước tới trước mặt nam nhân trung niên kia. Dáng dấp nữ nhân này không rõ, chỉ thoáng nhìn thấy một đôi hài trắng lộ ra dưới lớp mạng đen của chiếc ô. Nam nhân trung niên khê bái lễ, sau đó quay lại mà gật nhẹ. Một nam nhân trung niên khác từ hàng thứ năm đang quỳ vội vã bước lên, phủ phục xuống trước mặt nữ nhân vừa bước tới. Hắn chính là người cầu kiến Túy Y lúc trước.

- Đồ tôn Nam Cung Chiêu Yến bái kiến ba vị sư tổ!

- Không cần đa lễ, mau nói chi tiết đi!

Lại một thanh âm nữ nhân khác vang lên, một bóng người ẩn sau mạng đen lại tiến tới. Thanh âm nữ nhân thứ hai này vô cùng dịu dàng, thuận nhân tâm. Mọi người chỉ thấy một đôi hài xanh lộ ra theo mỗi bước đi của nữ nhân này, đặc biệt hơn cả là mỗi bước chân lại vang lên đàu đò tiếng chuông ngân đinh đinh đang đang khe khẽ. Nữ nhân này khê cúi xuống, từ trong mạng đen đưa ra một bàn tay trắng ngần, đỡ tay hắn mà kéo lên, lại tiếp.

- Cứ đứng lên mà nói!

Nữ nhân đi hài trắng có vẻ không hài lòng, quay ô hướng mặt sang nữ nhân đi hài xanh. Một luồng hàn khí vô hình từ nữ nhân đi hài trắng lan tỏa ra xung quanh khiến tất cả những kẻ đang quỳ kia cảm thấy có chút khản trương. Nữ nhân đi hài xanh dường như không chịu thua, trong không gian lại xuất hiện một làn gió thanh mát mang theo mùi hương thoang thoảng, dường như đối đầu với hàn khí. Không gian im lặng, tràn ngập sát khí. Nam nhân đang ngồi lúc này vội đứng lên, tách cả hai người ra mà thì thào gì đó khe khẽ. Lập tức cả hai nữ nhân lúc này chợt có chút bối rối, thoái lui, nam nhân thúc dục.

- Mau nói đi!

- Vâng, vốn hôm nay đồ tôn cùng hai người khác là Tiêu Viễn Dự Phong và Công Tôn Chi Hạ tới thăm dò người tên Túy Y kia...

Y cứ như vậy cung kính kể lại, không sót một chi tiết nào. Mật thất sau đó im lặng như tờ, chỉ còn những tiếng thở khe khẽ xen lẫn với tiếng đuốc cháy nổ lép lép. Ba người cảm ô sớm đã ngồi lại ghế đá, thi thoảng lại ghé đầu vào nhau như bàn bạc gì đó. Cuối cùng thì cả ba đứng lên, ba thân ảnh loáng lên rồi biến mất, lưu lại những đạo tàn ảnh mờ mờ. Giọng nam nhân kia vẫn còn vang lại.

- Cứ để y tới đây thăm bệnh, chúng ta sẽ có đối sách!...

Ba thân ảnh ra khỏi mật đạo từ một cửa đá được bố trí như non bộ. Lúc này trăng đã lên cao, tỏa ánh sáng dịu mát lên khắp chốn. Ba người trong chốc lát im lặng, sau đó cả ba phi thân nhằm ba hướng khác nhau mà lao nhanh đi. Vì lao nhanh, tấm mạng đen nó bị gió thổi mà trượt cả ra sau, để lộ ra phần nào dung mạo thật của ba người.

Nam nhân dáng người vững trãi, thân mặc y phục tối màu, mái tóc để dài không búi xõa bay theo gió. Sau lưng, nơi hông y có đeo một chiếc hộp gỗ trạm trổ cầu kì, thi thoảng lóe lên ánh quang mang đỏ mờ nhạt. Mỗi bước chân y lưu lại một đạo khí màu đỏ hồng, mang theo mùi máu huyết kinh dị. Một nữ nhân thân mặc y phục bạch y, mái tóc đen dài được buộc gọn phía sau bằng một sợi lụa trắng lớn thắt nơ. Sau lưng nữ nhân này cũng mang theo một cái hộp gỗ. Cái hộp dường như cùng chất liệu với cái hộp của nam nhân, chỉ có điều kích thước lớn hơn nhiều. Trong hộp thanh quang thi thoảng lại lóe lên, mỗi bước chân nữ nhân này lưu lại những đạo bạch quang mờ ảo, hàn khí tung bay. Nữ nhân cuối cùng thân mặc y phục màu xanh, mái tóc được búi tròn hai bên bằng những sợi bông xù lớn màu trắng. Nữ nhân này không mang theo hộp gỗ, cổ tay nàng lộ ra một sợi lụa đỏ, trên đó có buộc hai quả chuông màu bạc. Mỗi bước chân lại vang lên những tiếng đình đàng khe khẽ...

Soái Sơn, mờ sáng hôm sau.

Khi tiếng gà rừng báo sáng lần đầu tiên cất lên. Túy Y đã tỉnh giấc, hẩn bước ra ngoài như thường lệ, định bụng tập Thái Cực Quyền. Đập vào mắt hẩn lúc này là một cỗ xe ngựa sang trọng đang đứng sẵn tại đó, ba người hôm qua tới cũng cung kính đứng đó từ bao giờ. Thấy hẩn, nam nhân trung niên bái lễ, cung kính nói.

- Túy Y, thất lễ vì đã làm phiền người sớm thế này. Nhưng vì cần giữ bí mật với những người dân Phàm Thành về ba gia tộc, vì vậy mới cần khởi hành sớm. Mong người thứ lỗi!

Túy Y khẽ gật đầu, hẩn đi ra nhà phía sau vệ sinh cá nhân rồi mau chóng quay vào gian nhà ở, lát sau đã thay ra một bộ y phục khác, khép cửa căn nhà gỗ rồi lên xe cùng ba người rời đi. Tiếng roi của người đánh xe chan chất vang lên, cỗ xe nhanh chóng lao đi.

Dọc đường, thái độ của cả ba với hẩn vô cùng cung kính. Túy Y thấy vậy cũng không nói gì, lẳng lặng ngắm nhìn khung cảnh trôi đi bên ngoài cửa sổ xe ngựa. Xe ngựa đi thêm một đoạn đường rừng rồi bất ngờ quẹo trái, đổi qua một con đường lớn khác. Đường rộng, không có ai nên xe ngựa lại càng tăng tốc lao nhanh. Những rừng cây cao cứ thưa dần, thưa dần, lùi dần về phía sau nhường chỗ cho những căn nhà tranh vách đất dọc hai bên đường... Dần dần những ngôi nhà càng lúc càng xuất hiện nhiều hơn, thậm trí còn có một vài ngôi nhà bằng gạch xuất hiện. Xe ngựa đột ngột giảm tốc, đi chậm lại khiến hẩn tò mò ngo đầu ra ngoài. Chỉ thấy cỗ xe chậm chạp đi qua một cây cầu đá lớn, phía trước là một cánh cổng với bức tường đá cao sừng sững, bên trên có một tấm bia đá lớn khắc sâu hai chữ - Phàm Thành.

Ba người còn lại ngồi trong xe chỉ im lặng, ánh mắt chốc chốc lại quan sát thái độ của hẩn. Tới khi hẩn thò hẩn đầu ra khỏi cửa sổ, nam nhân trung niên vội lên tiếng.

- Người đừng nên làm thế, sẽ gây chú ý cho người khác!

Túy Y nghe vậy có chút mất hứng, nhưng đúng là hành động của hẩn có thể làm người khác chú tâm nên lui vào, lẳng lặng ngắm nhìn qua ô cửa từ bên trong.

Bên trong thành khác hẩn với bên ngoài, những căn nhà gạch khang trang nối tiếp nhau, xa xa là những tòa lầu son gác tía... Bên trong tuy chỉ mới có vài người đi lại, nhưng sự sầm uất cùng đông đúc có thể thấy rõ. Vô số cửa tiệm, quầy hàng san sát nhau đang lục tục mở cửa. Hẩn thoáng trầm ngâm, sau đó tự mỉm cười một mình. Đột nhiên cảm thấy không gian có chút khác lạ, giác quan hẩn cảm nhận được ba luồng thần thức kì lạ đang bí mật dò xét hẩn. Ba luồng khí tức này bất đồng, một luồng khí mang theo khí tức âm hàn, ần ần mùi tinh huyết trần áp. Một luồng khí tức khác thì lạnh lẽo, băng giá. Luồng khí tức thứ ba thì trái ngược lại, nó thanh mát, nhẹ dịu mang theo một mùi hương hoa thoang thoảng. Hẩn hơi cau mày, có cảm giác thần bí khó tả. Chân lực hẩn vốn bị phong bế, vì thế không thể dùng thần thức mà dò xét ngược lại những luồng thần thức này. Tuy vậy nhờ giác quan, hẩn vẫn có thể phần nào nhận ra chúng dù chúng đôi khi mờ mờ ảo ảo, hư hư thực thực như cố đánh lạc hướng hẩn. Túy Y bỏ quên khung cảnh bên ngoài, thoáng lâm vào trầm tư.

Xe ngựa chậm chạp tiến qua cổng thành, sau đó quẹo trái mà tăng tốc dần. Hướng cỗ xe đi là men theo một bờ hồ rộng, bên hồ còn trồng vô số liễu xanh đang rủ xuống, đung đưa theo gió. Con đường mặc dù đi sát cạnh tường thành nhưng càng lúc càng hiếm thấy người qua lại, thậm trí ngay cả nhà cửa cũng không có lấy một căn. Điều này khiến Túy Y thoáng ngạc nhiên, lông mày hơi nhướn lên. “Nơi địa thế đẹp như thế này, đáng lẽ ra sinh cơ phải đại thịnh, buồn bán phải sầm uất chứ sao lại vắng vẻ thế kia?...”. Nhưng rồi

chỉ chốc lát hắn đã có đáp án, chỉ thấy những rặng liễu phía xa xa mờ mờ ảo ảo hiện lên trong làn sương mù dày đặc – đây là huyện trận!

Nam Cung Chiêu Yển dường như nhìn ra suy nghĩ của hắn, vì thế chỉ cười mà không nói gì thêm. Y dám chắc nam nhân trước mặt y lúc này thông hiểu nhiều thứ hơn cả ba người ngồi đây, nếu giải thích không phải quá tự đại, múa rìu qua mắt thợ hay sao? Cổ xe ngựa vẫn tăng tốc, lao nhanh về phía làn sương mù, sương mù xung quanh càng lúc càng thêm dày đặc, dần dần chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy những cây liễu cách đó ba bốn bước chân. Túy Y chợt mỉm cười, thứ huyện trận này cho dù hắn không thể dùng viễn thị thuật quan sát cho kĩ lưỡng nhưng vẫn có thể nhận ra, đây chỉ là một huyện trận cấp trung. Trong ảo ảnh sinh ảo ảnh đánh lừa thị giác, kỳ thật cổ xe vẫn đứng im chứ không hề di chuyển một chút nào từ nãy tới giờ. Thêm một chút thiếu khuyết nữa, ấy là cổ xe tuy vẫn rung, vẫn lắc nhưng không hề nghe thấy tiếng lộc cộc của bánh xe với nền đường. Nếu là kẻ khác, chắc hẳn sẽ không chú ý tới điều này lắm vì tiếng ngựa thở dốc kèm theo tiếng nhạc lanh canh đã át đi. Nhưng với kẻ có thính lực như hắn, việc này thực sự quá dễ dàng.

Túy Y thản nhiên mở cửa xe, mặc kệ tiếng kêu đầy hoảng hốt của Chiêu Yển cùng hai người mà nhảy xuống đất. Hắn đoán không lầm, cổ xe không hề di chuyển mặc dù vẫn rung lắc như thể đang phi nước đại. Ba người vội vã xuống theo chân hắn, cả ba đều không khỏi ngẩn người trước sự thật này. Xung quanh xe ngựa là vài người bịt mặt đang thay phiên nhau đùn đẩy thân xe, một nhóm khác thì vung roi đánh ngựa, đồng thời gõ lên những tràng nhạc lớn giả như tiếng ngựa phi nhanh. Việc bốn người đẩy cửa bước xuống khiến tất cả đám người giật mình, chết sững như tượng đá.

Túy Y khẽ cười mà truyền âm.

- Các người không cần tốn công thêm đâu, môn quan của Tam đại gia tộc chắc cũng ở gần đây, vậy phiên các vị dẫn đường!

Hắn cung kính bái một bái trước ánh mắt kì quái, kính sợ cùng tò mò hướng tới mình. Sau đó quay nhìn lại ba kẻ phía sau mà cười, thầm quan sát thái độ kinh ngạc của họ. Cả ba người kia dù thân là người của tam tộc xong dường như cũng bất ngờ trước cái bí mật này. Trước nay, họ khi rời đi đều đi qua nơi này một quãng thời gian khiến cho tất cả đều có cảm giác nội tạng của tam tộc rất xa Phàm Thành. Cả ba bối rối, ngay cả đám người bịt mặt kia cũng sững người, bối rối chưa biết làm sao. Từ phía xa đã xuất hiện ba bóng người đang tiến nhanh tới, phía sau là một đàn kèn trống cùng cờ xí rợp trời. Túy Y nhìn thấy vậy chỉ khẽ mỉm cười.

205. Chương 206: Nam Cung Gia

Từ từ rẽ làn sương khói, đoàn người cuối cùng cũng tiến tới trước mặt bốn người. Đám người che mặt thấy vậy thì cung tay bái lễ, sau đó dọn dẹp dắt xe ngựa rời đi. Ba người phía sau hắn cũng cung kính, khom lưng hướng tới những người mới tới mà cúi đầu. Chỉ duy nhất Túy Y vẫn thản nhiên đứng đó, trên mặt vẫn tỏ ra thản sắc thản nhiên, nhìn thẳng tới những người mới đến. Hắn thấy dẫn đầu đoàn người nổi bật lên ba người đi đầu, hay nói đúng hơn là khí chất của ba kẻ bọn họ. Một nam nhân trung niên mập mạp đi giữa, hai bên là hai vị mỹ phụ. Nam nhân thân mặc một bộ lụa xám, lưng thắt đai ngọc. Khuôn mặt y mập mạp, hai mắt ti hí khép hờ như ẩn giấu bản thân. Hai mỹ phụ hai bên chừng ngoài ba mươi, một người mặc y phục màu vàng, một người mặc y phục màu xanh lục. Nữ nhân áo vàng thân hình cao gầy, khuôn mặt chỉ trang điểm qua loa mà vẫn toát ra một thứ mị lực vô hình. Điều khiến hắn ngáy người chính là bộ ngực lớn bất đồng với dáng dấp của nữ nhân này. Nữ nhân lam y dáng người thấp hơn một chút, nhưng nét mặt cùng thân hình chín phần tương đồng với nữ nhân áo vàng, dường như là tỷ muội một nhà. Ba người tới trước mặt hắn, khi còn cách khoảng mười bước thì dừng lại, cung kính bái lễ.

- Tam gia Phàm Thành cung kính tiếp đón Túy Y Tiên sinh!

Đám người cờ quạt phía sau đã im tiếng nhạc, nghe thấy ba người đi đầu nói vậy tức thì hô theo.

- Cung nghênh, cung nghênh!...

Túy Y hơi cau mày, sau đó cúi đầu bái lại một lễ. Hắn thần nhiên bước tới trước mặt ba người, một đạo truyền âm vang lên trong đầu tất cả.

- Ta chỉ là kẻ tới chữa bệnh cứu người, xin đừng mang lễ lạt cầu kỳ tốn công ra tiếp đón một kẻ bình thường như ta. Phiền dẫn đường!

Hành động của hắn khiến ba người có chút bất ngờ, ngẩn ngơ xuất thần hồi lâu. Cho tới khi ba người đi cùng hắn tới, thì thảo gì đó vào tai cả ba mới bình tĩnh, tươi cười dẫn đường. Đường như sợ làm hắn phật ý, đoàn người tiếp đón cùng cờ xí kia lập tức được giải tán. Túy Y thông thả đi theo ba người, tiến về phía trước.

Sương mù lúc này đã loãng dần rồi từ từ tan biến, để lộ ra trước tầm mắt một môn quan rộng lớn. Môn quan phải cao tới cả chục mét, cột trụ không làm bằng gỗ mà làm từ đá tảng nguyên khối, trạm trổ vô cùng đẹp mắt. Cánh cửa cũng không phải làm bằng gỗ mà được đúc hoàn toàn bằng đồng, chúng phản chiếu ánh nắng sớm càng làm cho quan môn ánh lên vẻ hào nhoáng, phú quý. Phía trên môn quan, nơi bốn góc mái son được dát vàng. Không có bảng đề tên như các nhà quyền thế khác, môn quan này bên trên chỉ khắc sáu chữ sâu vào nền đá: Nam Cung – Tiêu Viễn – Công Tôn.

Khi bước lên bậc thềm quan môn, những cánh cửa đồng ấy nặng nề mở ra mà không vang lên bất cứ một thanh âm nào khiến hắn có chút ngạc nhiên. Nam nhân mập mạp mắt híp thấy hắn thì cười mà nói.

- Mời tiên sinh!

Y tên Nam Cung Chí, là trưởng tộc gia tộc Nam Cung. Mỹ phụ áo vàng tên Tiêu Viễn Thụy Hạ, người còn lại là trưởng tộc Công Tôn – Công Tôn Vũ Phi. Ba gia tộc này có sự truyền thừa thứ bậc hoàn toàn khác so với các gia tộc tu tiên giới hay nhân giới. Thông thường, các đại gia tộc dựa trên địa vị gia tộc mà phân định thứ tự, sắp xếp thứ bậc. Nhưng với ba gia tộc này thì ngược lại, các chức vị đều do năng lực quyết định. Chỉ cần có đủ năng lực, đủ khiến kẻ khác cam phục thì có thể lập tức nắm quyền, không hề phân biệt về huyết thống hay tôn ti. Dọc đường đi, điều hắn thắc mắc về hai mỹ phụ cũng được tự họ nói ra. Hai người vốn là tỷ muội, nhưng Vũ Phi được gả ột nam nhân nhà Công Tôn nên mới đổi qua họ Công Tôn. Túy Y thông thả đi theo ba người, phía sau là ba người lúc trước đi cùng hắn, thần sắc vô cùng cung kính cúi đầu. Thậm trí cả ba còn cố ý đa cách một quãng xa, như thể sợ làm phiền cuộc trao đổi của cả bốn người.

Hắn chậm rãi bước đi, tuy vẫn lắng nghe những câu truyện từ ba vị trưởng tộc nhưng cũng chẳng có bao nhiêu lọt vào đầu hắn. Lúc này ánh mắt hắn đang trải rộng ra ngắm nhìn quang cảnh xung quanh.

Từ quan môn tiến vào phải đi qua một cây cầu gỗ lớn, sơn son dát bạc. Cây cầu này bắc qua một con sông đào, đáy và kè hai bên bờ được ốp đá trắng, dưới nước còn vô số cá chép vàng tung tăng bơi lội. Qua cây cầu, tiến theo một con đường lát đá xanh, một khung cảnh thần tiên mỹ lệ hiện ra trước mắt khiến hắn có chút choáng ngợp. Những căn nhà lớn, những lầu tháp cao năm sáu tầng ẩn ẩn trong làn sương mù mờ ảo. Khắp nơi là những kiến trúc cầu kỳ, thiết vàng dát bạc vô cùng đẹp mắt. Không những thế, không gian xung quanh còn được tô điểm thêm bởi những dây hoa đủ màu sắc, lan tỏa hương thơm thoang thoang. Thi thoảng, đâu đó còn truyền tới những tiếng chim lạ đang hót... Tất cả những cảnh ấy tạo nên một không gian vừa kì ảo, vừa tráng lệ khiến cho nhân tâm người ta ngây ngốc. Túy Y thầm cảm thán, liên tục gật gù.

Bảy người cứ như vậy chậm chậm đi, cho tới khi tới một hồ nước lớn, phía sau hồ phân chia ra làm ba đường đi riêng biệt, nơi nào cũng ẩn trong sương mù. Nam Cung Chí cung tay nói.

- Tiên sinh, nơi này là phân địa của ba gia tộc. Chỉ có người của gia tộc đó mới có thể tiến vào, trước tiên mời tiên sinh qua phân địa của Nam Cung gia tộc chúng ta. Hai vị trưởng tộc còn lại sẽ tiếp đón ngài sau!

Hai mỹ phụ cung kính bái lễ, mỉm cười rồi uyển chuyển rời đi cùng với môn hạ tộc mình, tiến vào hai đường đi riêng biệt mà biến mất trong sương mù. Trong chốc lát chỉ còn lại ba người, Túy Y, Nam Cung Chí và Nam Cung Chiêu Yến. Nam Cung Chí giơ tay dẫn tới lối đi bên trái.

- Mời tiên sinh!

Hắn cung tay bái lễ, ba người theo con đường phía bên trái mà đi tới. Càng đi, sương mù càng dày đặc, Túy Y khẽ mỉm cười mà không nói gì. Nụ cười này khiến trên mặt Nam Cung Chí có chút xấu hổ, huyền thuật

này vốn đã bị hấn phát hiện, nhưng nguyên tắc bảo vệ của ba đại tộc không cho phép bỏ đi cho nhanh, vì thế y vẫn phải để chúng nguyên hiện trạng. Qua một hồi đi bộ, sương mù có điểm nhạt dần, để lộ ra một con đường tiến vào một cánh rừng tre xanh lớn. Túy Y khẽ hít một hơi, cảm thấy vô cùng khoan khoái, mỉm cười mà bước nhanh tới phía trước. Trong đầu hấn lại lơ mơ hiện lên một nơi nào đó rất quen thuộc, cũng có những khoảng bụi trúc, bụi tre xanh um tùm như lúc này. Nam Cung Chí thấy hấn khoan khoái như vậy, trong lòng cũng bớt đi cảm giác lo lắng, nhanh chân hơn dẫn đường.

Rừng tre xanh này không rộng, chỉ chốc lát đã lộ ra một cây cầu lớn. Cây cầu này được làm hoàn toàn từ đá đen, hai bên tay vịn có vô số đường nét trạm trổ được dát vàng. Cây cầu cũng bắc qua một con sông đào, tương tự như với cây cầu lúc tiến vào môn quan, bên dưới cũng có vô số cá chép vàng. Cánh cửa tiếp đó vô cùng lớn, cổng chính rộng phải gấp đôi môn quan lúc trước, hoàn toàn được làm từ một loại gỗ đen thui, bên trên là vô số núp vàng xếp thành hàng. Hàng cột cũng làm từ những thân gỗ lớn nguyên cây, được sơn màu đỏ son rực rỡ. Nổi bật nhất có lẽ là cặp sư tử đá lớn, cao ngang bằng với cánh cổng. Chúng được tạc như đang trong tư thế vỗ mồi, nhảy hướng tới những người đang đi về cánh cổng.

Khi hấn cùng Nam Cung Chí còn thông thả đi trên cây cầu, Nam Cung Chiêu Yến đã vội vàng rào bước tới trước, y khẽ nắm tới cái nắm tay bầy ngọc tạc hổ phù, gõ nhẹ ba tiếng. Cạch, cạch, cạch!

Một tiếng âm khe khe vang ra, kèm theo đó là những tiếng kéo kẹt trầm nặng. Cánh cửa gỗ lớn ấy dần dần được kéo ra bởi sáu nam nhân lực lưỡng. Sáu nam nhân này thân hình vạm vỡ, nước da ngăm ngăm đầy khỏe mạnh, họ đẩy cánh cửa một cách khó nhọc. Nam Cung Chí lại vươn tay ra mời, hướng vào trong nội gia. Túy Y lúc này hơi sững người, nhìn tới cảnh trước mắt.

Cánh cổng lớn bốn cánh được đẩy gọn về hai bên, cũng là lúc bên trong cổng có hai hàng nữ nhân nhanh chóng bước ra ngoài. Chúng nữ đều phủ phục dưới đất, tay cầm một chiếc đỉnh trầm như chờ đợi. Hướng tầm mắt xa hơn, vào hấn bên trong sân, cũng thấy vô số những nam nữ đứng xếp hàng cung nghênh chờ đón, trên tay học hoặc là những giỏ tre nhỏ, hoặc là đèn lồng hay đỉnh trầm. Các hàng người phía sau cầm binh khí nghiêm trang đứng nghiêm. Túy Y hơi cau mày, cố nhìn xa thêm một chút nữa, thanh quang trong mắt hấn lại lóe lên, biến con người hấn thành một màu xanh lam. Biến đổi này khiến mặt vị tộc trưởng Nam Cung gia có chút lo lắng, sợ mình chưa chuẩn bị thật chu đáo. Nhưng y lại thở phào, sau khi nghe hấn truyền âm.

- Ta chỉ tới thăm bệnh, những thứ tiếp đón cầu kì này xin bỏ qua cho!

Nam Cung Chí hơi ngẩn ra, nhưng sau đó ghé tai Chiêu Yến nói nhỏ, đoạn lão giơ tay lên mà vỗ ba tiếng. Lập tức đoàn người rút đi quá bốn phần, tuy nhiên vẫn còn lại những hàng nữ nhân đứng chờ. Đường như sợ hấn khó chịu, Nam Cung Chí đã vội nói trước.

- Túy Y tiên sinh, những người còn lại đều là hủ tục của Nam Cung gia...

- Được rồi, nhập gia tùy tục!

Túy Y truyền âm, sau đó bước tới. Nam Cung Chí đi bên cạnh hấn, thì thoảng lại gọi lên vài câu truyện, giới thiệu những lễ nghi của Nam Cung gia. Hai hàng nữ nhân hai bên cổng vốn đang quỳ, nghe Chiêu Yến nói nhỏ lập tức đứng cả dậy, tuy vậy vẫn cung kính cúi đầu nghiêm cẩn. Túy Y khẽ gật gù, tựa như chăm chú nghe theo lời dẫn dắt của Nam Cung Chí, cứ như vậy tiến vào trong.

206. Chương 207: Tiến Nhập

Hàng nữ nhân tính ra có khoảng năm sáu chục người, đều là những thiếu nữ trẻ, chỉ khoảng mười lăm mười sáu. Y phục họ mặc khá tương đồng, chỉ khác nhau về màu sắc. Từ ngoài cửa là màu lam, kế tiếp đó là màu hồng, màu vàng và cuối cùng là màu trắng. Đường như màu sắc là cách đánh giá thứ bậc trong các thiếu nữ này. Hấn quan sát thấy, càng vào bên trong, các thiếu nữ trang sức có phần đắt giá hơn phía bên ngoài. Hơn nữa, qua ánh mắt của hấn, càng vào bên trong, những người có tu vi cường nhân càng thêm cao. Hấn dừng chân, nhìn mười hai thiếu nữ bạch y trước mặt, sau đó lại quay người nhìn lại một lượt để chắc

chấn lập luận của mình. Các thiếu nữ vốn khi hắn đi qua đều đã ngẩng đầu, nay thấy hắn bất thần quay lại nhìn mình thì đều thẹn thùng đỏ mặt. Các nàng vốn thấy hắn khá tầm thường, nhưng ánh mắt cùng con ngươi xanh thẫm ấy lại khiến cho tất cả các nàng có cảm giác thu hút.

Hành động này của hắn khiến Nam Cung Chí ngẩn người, y đang không biết nói sao thì Chiêu Yến lập tức ghé tai y nói nhỏ điều gì đó. Nam Cung Chí lông mày thoáng cau lại, vẻ mặt thoáng nét khinh khi rồi biến mất ngay, cung kính nói.

- Đây là những nữ môn tộc của Nam Cung gia chúng ta. Các thiếu nữ này đều là hoàng hoa khuê nữ, hơn nữa đều có nhan sắc hiếm thấy. Nếu Túy Y tiên sinh cảm thấy có hứng thú với ai, ta liền đưa họ về hầu cận ngài!

Túy Y nghe vậy thì lắc đầu, cười lớn mà nói. Hắn nói, thanh âm trầm mang theo một luồng uy áp kinh người.

- Ha ha ha... Nam Cung tộc trưởng đừng hiểu nhầm ta, ta chỉ thắc mắc một chút về màu sắc y phục của họ thôi, dường như có liên quan tới cách xếp thứ bậc trong tộc Nam Cung thì phải!

Tiếng cười của hắn khiến toàn bộ người đương trường run rẩy. Đây là lần thứ hai hắn mở miệng, lần thứ nhất là cái đêm xuân mộng kia.

Thanh âm hắn rất bình thường, không hề dùng Sư Tử Hống, không hề to nhưng lại tạo một cảm giác kinh nghi bất định, vừa sợ hãi lại vừa tôn kính khiến tất cả đều chiếu ánh mắt tò mò tới hắn. Luồng thần thức mang theo mùi máu tanh kia lại một lần nữa xuất hiện, lớn vốn như tra xét hắn. Túy Y cười nhẹ, lấy hồ lô rượu đưa lên miệng mà hợp một ngụm lớn, khà ra một tiếng rồi đột nhiên ánh mắt ngưng trọng tới hướng Tây Nam. Hắn cười mà nói.

- Nam Cung tộc trưởng, có thể dẫn ta xem qua khung cảnh nơi đây một chút được chứ?

- A... Đương nhiên, xin mời, xin mời...!

Nam Cung Chí sợ hắn chấp nhặt chuyện hiểu nhầm này, vì thế dọc đường đi mấy lần cố ý tỏ ra hối lỗi. Thấy hắn chỉ cười mà uống rượu, vì thế y cũng phần nào tạm yên lòng. Túy Y thản nhiên uống rượu, sau đó thản nhiên ngắm cảnh, ánh mắt hờ hững như có như không chiếu tới các nơi được giới thiệu.

Đại sảnh, hoa viên, thực hồ, đài lâu, thông thiên tháp... tất cả với hắn đều chẳng có chút hứng thú. Đám thiếu nữ theo sau họ như hình với bóng, tôn kính đứng cách một quãng với ba người. Cứ như vậy cho tới khi trước mắt xuất hiện một quảng trường lớn, phía xa xa là vô số bóng người cầm binh khí thao diễn. Nam Cung Chí nét mặt đầy tự hào nói.

- Túy Y tiên sinh, đây là Diễn Võ Đường của Nam Cung gia ta!

Túy Y ghé gật gù, chân bước có phần nhanh hơn tới phía trước. Nam Cung Chí cho rằng hắn có hứng thú với tỷ võ, vì thế cũng nhanh chân theo hắn. Y đâu biết, thứ làm hắn chú tâm chính là phía một bức tượng màu đen dựng nơi giữa sân, đúng hơn là căn nhà nhỏ, hướng thẳng lưng bức tượng chiếu tới. Những thiếu nữ đi sau, tới nơi này có phần nào đó úy kỵ, phần khác lại cảm thấy có chút hào hứng không thôi. Các nàng vốn không phải kẻ luyện võ mà là kẻ luyện văn thư, thêm nữa, Diễn Võ Đường thường các vị tỷ muội đồn thổi có thể nhìn thấy những nam nhân anh tài của Nam Cung gia. Điều này khiến các nàng hào hứng hơn cả.

Ba nam nhân đi tới, một đàn thiếu nữ theo sau tới nơi này khiến các nam nữ môn hạ đang luyện tập trên mặt thoáng sự căng thẳng. Họ đều cho rằng có người thị sát, vì vậy càng dốc sức luyện tập. Những tiếng hô lớn đầy dũng mãnh, những thanh âm binh khí xé gió, tiếng va chạm đinh đang càng lúc càng nhiều lên. Nhưng tới khi họ nhìn rõ kẻ mới tới chỉ là một kẻ bình thường cùng một nam nhân mập mạp, bên cạnh họ là Nam Cung Chiêu Yến thì mới giảm dần tốc độ, lòng khê thổ phào. Một vài nam nhân khác cảm thấy có chút khó chịu, nhìn tới kẻ đang khúm núm bên cạnh nam nhân tu rượu với ánh mắt coi thường. Họ không biết Túy Y cũng không lạ, nhưng họ không biết Nam Cung Chí cũng không quá lạ, bởi lão hiếm khi bước chân tới nơi này. Các thiếu nữ dừng chân cách đó một quãng chừng hai mươi bước. Đám nam đệ tử nhìn thấy vậy tức thì kẻ vờn vai, người ưỡn ngực hay múa binh khí vù vù khoe khoang. Đám nữ đệ tử thấy vậy

thì chỉ lắc đầu. Túy Y cùng Nam Cung Chí đi tới trước bức tượng đen nọ, đột nhiên có một cây trường côn đâm ngang trước mặt họ, một nam nhân cao lớn đã giơ côn chặn lại. Y nói.

- Nơi đây là cấm địa của Nam Cung gia, xin hai người dừng bước!

Trên mặt nam nhân này hiện lên vẻ khinh khỉnh, nhếch mép cười. Nhìn tới hai người như thể nhìn tới hai con kiến. Túy Y nghiêng đầu ngó hắn, sau đó hé miệng mà uống rượu tiếp. Nam Cung Chí trong lúc ấy cảm thấy bức bối, cặp mắt ti hí mở lớn hơn một chút, định bụng ra tay. Nhưng sau đó dường như có tính toán, y lại dừng lại. Cung kính hướng tới Túy Y.

- Túy Y tiên sinh, rượu hết, để ta đi lấy cho tiên sinh!

Túy Y nghe vậy thì gật đầu, bầu rượu của hắn vốn sắp cạn tới đáy rồi, vì thế dốc tiếp cho hết rồi đưa ra cho Nam Cung Chí. Y cung kính nhận lấy, sau đó kính cẩn lui ra ngoài, thần thái có chút khúm núm như kẻ nô bộc. Chiêu Yến cách đó một quãng, cũng cảm thấy kì lạ những đám không lên tiếng, chỉ chăm chú quan sát. Nam Cung Chí khẽ cười lạnh, đưa bầu rượu cho Chiêu Yến rồi đứng ngoài xa mà quan sát, trong lòng không khỏi tự đắc ý.

Lão vốn nghe lâu nay, trong tam tộc thì đệ tử Nam Cung tộc là những kẻ to miệng nhất. Tuy nhiên lão cũng chưa có dịp kiểm chứng, nay thấy vậy không khỏi rầu rĩ trong lòng. Lại vừa vặn có kẻ gây sự, như vậy một tên trúng hai chim, vừa thử bản lĩnh Túy Y, vừa xem xét cách chỉ dạy đám đệ tử ngông cuồng này.

Túy Y không quan tâm cho lắm tới nam tử kia, vẫn chậm chạp bước tới, muốn ngắm bức tượng kia cho thật kĩ. Nhưng mới thêm được hai bước, cảm nhận một luồng kinh phong ào tới phía dưới chân, tức thì nhảy lùi lại, trên mặt hoảng hốt.

Nam nhân to lớn cười khà khà đầy khoái trá, y nói.

- Ta không biết ngươi là ai, nhưng đây là cấm địa, mau mau rút xéo!

Đám nam nhân thấy vậy thì ồ lên cười to, thậm trí từ phía những thiếu nữ xa xa cũng truyền đến tràng cười khúc khích. Chỉ duy nhất những nữ đệ tử thì im lặng, trên mặt lộ vẻ kì quái. Túy Y cười nhẹ.

- Ta cứ thích tới, ngươi thích sao?

- Chết!

Nam nhân to lớn gầm lên, lao nhanh tới, trường côn trên tay tung bay. Y cầm trường côn, một chiêu nhảy lên cao, nhằm thẳng hướng đầu Túy Y bổ tới. Túy Y động thân, chân khẽ lùi về sau một bước, sau đó xoay ngang người. Một côn kia đánh hụt, nam nhân trên mặt hơi ngẩn ra, con người tràn ngập tia máu, thét lên.

- Giỏi, hôm nay ta đánh ngươi chết!

Hắn lại cầm côn phang tới, lần này thì đánh ngang hông Túy Y. Túy Y thấy vậy vẫn chỉ cười nhạt, bước sang trái hai bước, lại né được chiêu thức này. Cứ như vậy, bất cứ chiêu thức nào nam nhân kia đánh ra, hắn lại né tránh. Mười chiêu... hai mươi chiêu... năm mươi chiêu... Nam nhân to lớn kia vẫn chưa hề chạm tới vạt áo Túy Y. Những kẻ cười cợt đều đã im bật, âm thầm đổ mồ hôi trộm, ánh mắt chăm chú hướng tới trận chiến. Túy Y thần sắc ung dung, còn nam nhân kia mồ hôi đã nhễ nhại đầy người. Hắn thấy vậy vẫn cười, nói.

- Thế nào, đánh nữa không?

- Ta giết ngươi!

Nam nhân tức giận gầm lên, trường côn đâm mạnh tới ngực Túy Y. Tiếng gió rít cùng tiếng gào lớn khiến toàn trường kinh sợ, lo sợ lần này nam nhân mới đến mất mạng. Nam tử cao lớn chiêu này xuất ra cực nhanh, lực đạo cực mạnh khó mà chống đỡ. Nhiều người hô lên kêu hấn né tránh để toàn mạng nhưng Túy Y lại làm ngược lại. Hấn lùi một bước ra sau, thông thả về thế Mã Bộ tấn, bàn tay phải giơ lên, mu bàn tay phát tới đầu thanh côn nọ. Hai người va chạm, không một thanh âm nào vang lên. Nam nhân to lớn trên mặt đầy sừng sốt, còn Túy Y khẽ cười, cổ tay vận động, hất mu bàn tay vẩy tới trường côn.

Rắc, rắc, rắc... Bụp! Thanh trường côn xuất hiện những vết nứt chạy dọc theo thân rồi đột ngột vỡ toác, chẻ ra làm vô số mảnh bắn tung tóe. Nam nhân to lớn cảm nhận được một luồng khí lực mãnh liệt ào qua

người hấn, xé nát y phục phần trên thân của hấn. Mặt hấn dần dần tái xanh rồi trắng bệch, hai chân mềm nhũn mà quỳ xuống đất. Kết quả này khiến tất cả đương trường đều xanh mặt, họ tận mắt thấy thanh côn nát vụn, thậm trí những mảnh áo võ còn găm tới bức tường cách đó khá xa khiến tất cả đều im như thóc. Ngay cả bản thân Túy Y cũng cảm thấy bất ngờ, hấn không vận được chân lực, chỉ đánh bằng võ kỹ mà có thể tạo ra sát thương lớn như vậy. Nhưng thứ ấy cũng nhanh chóng qua đi, hấn tiến tới bức tượng đen phía trước, cúi mắt hấn co giật.

Một giọng nam nhân xa lạ vang lên bên cạnh hấn.

- Các hạ nhận biết người trong bức tượng?

- Biết, ta biết hấn là ai!

Túy Y ánh mắt có chút mù mờ, lâm vào suy tư, trầm ngâm cúi đầu mà nói. Giọng nam nhân lạ mặt kia lại vang lên.

- Vậy các hạ cho đó là ai?

207. Chương 208: Hoài Niệm

Túy Y vẫn đang suy tư, không hề nhìn ra sự lạ phía sau lưng mình. Toàn bộ người đương trường đều đã phủ phục dưới đất, không một ai ngẩng lên; Bên cạnh bức tượng đã xuất hiện một nhân ảnh giấu mặt với chiếc ô gấm mạng đen dài tới sát đất... Hấn khẽ mỉm cười, trên mặt mang theo chút buồn rầu. Túy Y không biết tại sao mình có cảm giác ấy, chỉ cảm thấy thứ này rất quen thuộc, cũng đã từng làm hấn vui sướng rồi đau khổ... Nhìn lên bức tượng đen, bức tượng tạc một nam nhân trẻ, mặc một bộ quần áo giản dị. Bên tay trái cầm một thanh kiếm sắt mẻ, bên tay phải cầm một cây gậy màu đen thui, đầu gậy dường như gắn một trái cầu tròn. Trên vai bức tượng là một con khỉ có ba mắt, một con mắt mở ngay giữa trán... Hấn run run mà nói.

- Thanh Vân Sơn... Thảo Miếu Thôn... Trương Tiểu Phàm...!

Câu nói này khiến nam nhân mới tới rùng mình, cẩn thận nhìn ngắm hấn. Hấn khẽ lắc đầu, sau đó thở dài nói tiếp.

- Hay có thể gọi hấn là Quỷ Lệ, trong Quỷ Vương Tông danh xưng Huyết công tử!

- Vậy các hạ là ai? Tại sao lại có thể...?

Nam nhân mới tới mù mờ hỏi, Túy Y chỉ lắc đầu, nói thêm một câu.

- Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi số cẩu!

Hai người nói chuyện, đương trường ai ai cũng nghe rõ nhưng chẳng có ai hiểu được hai người đang nói chuyện gì. Lại là im lặng nối tiếp im lặng, trầm tư nối tiếp trầm tư. Túy Y thì trong lòng mơ hồ cảm nhận có cảm giác quen thuộc với bức tượng này, cố gắng lục tìm nó trong trí nhớ có phần mơ hồ ấy. Miệng lẩm bẩm những thanh âm gì đó không rõ. Nam nhân ẩn mình dưới chiếc ô cũng đồng dạng trầm ngâm, nhưng nét mặt không hề suy tư mà ánh lên những tia sợ hãi, xen lẫn lo lắng. Mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng. Y chợt giật mình khi nghe thấy Túy Y lẩm bẩm khe khẽ.

- Tiểu Phàm, Lâm Kinh Vũ, Điền Bất Dịch, Tô Thuyên... Lục Tuyết Kỳ... Bích Dao...!

Nam nhân kia thân hình thoáng chút run rẩy, những cái tên khác trong đầu y mơ hồ không rõ ràng, nhưng Lục Tuyết Kỳ và Bích Dao là hấn không thể không biết. Trong tấm mạng đen, y vươn tay ấn mạnh tới hai huyệt thái dương của mình mà xoa bóp. Những luồng kí ức từ một vùng mờ ảo nào đó tràn về, những kí ức đầy không hoàn chỉnh mà đứt đoạn, ngắt quãng. Chiếc hộp gỗ sau lưng y chợt run rẩy, sau đó rung lắc dữ dội như đang đòi bay ra khỏi đó. Nam nhân thận trọng mở cái hộp, từ trong lớp mạng đen lộ ra những luồng ánh sáng màu đỏ tươi như máu. Nam nhân che ô giơ tay ra bên ngoài, thả ra một thanh đen thui, nơi

đầu có gắn một viên châu đang không ngừng lập lòe ánh quang mang màu đỏ. Vật nọ bay lơ lửng tới trước mặt Túy Y, hắn thấy vậy thì mỉm cười.

- Phệ Hồn!

Phệ Hồn trong khoảnh khắc bị hắn gọi tên thoáng run lên, nhưng sau đó lại thận trọng tò mò bay lượn quanh hắn như xem xét. Việc này khiến cho nam nhân che ô sừng người, không biết phải nói hay hành động gì. Với nam nhân che ô này mà nói, ngoại trừ nhận trách nhiệm bảo vệ cũng như ngằm tu chỉnh kiếm trận, y cũng là một tu chân giả. Y cũng được truyền thừa lại một phần kí ức từ vị tổ sư mang tên Trương Tiểu Phàm nọ, cũng có một chút hiểu biết về Phệ Hồn nhưng không tài nào sử dụng được chúng. “Người này... rốt cuộc y là ai...?”

Đang trong lúc mông lung ấy, chợt cảm nhận được hai luồng chân lực quen thuộc đang tới đây rất nhanh. Ngẩng đầu lên đã thấy hai chiếc ô mạng đen lớn cùng bóng người quen thuộc bên trong đang lao nhanh tới đây. Y khẽ mỉm cười, thu gọn đồng mạng đen, để lộ ra mục diện thật. Nhân dạng y lúc này nếu so với bức tượng đá thì giống y đúc, không sai dù chỉ là sợi lông mày, nước da y có phần hơi nhợt nhạt. Hai người mới tới thấy hành động của hắn thì sửng sốt, ánh mắt kinh ngạc nhìn tới Túy Y đang đứng đó. Hắn quay sang, nhìn thấy có thêm hai người nữa mới tới, chính là hai luồng thần thức bí mật giám sát hắn lúc mới nhập thành. Hắn hơi cau mày, sau đó đột nhiên hướng tới người bên trái, nói.

- Thanh Vân Môn, Lục Tuyết Kỳ?

Nữ nhân thoáng ngẩn người, không kiềm chế nổi.

- A... tại sao... tại sao...

Túy Y nhắm mắt, chậm rãi đọc.

- Cửu thiên huyền sát. Hóa Vi thần Lô. Hoàng hoàng thiên uy. Dĩ kiếm dẫn chi!

- Thần kiếm Ngự Lô quyết, sao ngươi lại biết được khẩu quyết?

Nữ nhân kinh nghi bất định nói, nàng cũng thu gọn mạng đen để lộ ra mục diện thật. Chỉ thấy là một cô nương khoảng chừng hai ba hai tư tuổi. Khuôn mặt vô cùng thu hút ánh nhìn, nhưng trên khuôn mặt ấy lại ẩn tàng khí tức băng lãnh khó gần. Túy Y mỉm cười, quay sang người thứ ba. Nữ nhân thứ ba đã tự động thu lại mạng che, nhìn hắn với chút tò mò mà nói.

- Ngươi đã nhận ra hai người bọn họ, lẽ nào lại không nhận ra ta?

Nữ nhân mặc một bộ y phục xanh ngọc, khuôn mặt ấy tinh mỹ, mang theo chút nét nghịch ngợm cùng yêu mị. Túy Y khẽ cười, nhìn cả hai nữ nhân rồi quay lưng đi, chậm rãi nói tiếp.

- Cửu u âm linh. Chư thiên thần ma. Ý ngã huyết khu. Dĩ tử vi tình. Dấu vong bất hối!

- Ta là Bích Dao, đó là khẩu quyết của Si Tình chứ!

Nữ nhân áo xanh đón lời hắn mà nói. Túy Y khẽ gật đầu, trên mặt có chút thê lương. Hắn trầm ngâm hồi lâu, sau đó mới nói.

- Ba người các ngươi chỉ là kẻ có cơ duyên truyền thừa lại pháp bảo cùng một chút ý niệm của họ mà thôi. Ngoài ngoại hình cùng các thứ pháp bảo kia, còn lại đều khẳng định ba người đều không phải là họ. Ba người đó thực sự đã đi đâu rồi?

Trong trí nhớ hỗn độn của mình, Túy Y nhớ tới việc Bích Dao đã chết, đúng hơn là đã mất tích sau đại nạn thú yêu năm đó. Sau đó, Tiểu Phàm về lại Thanh Vân, lấy Tuyết Kỳ mà sinh ra Tiểu Đình... Sau đó thì sao hắn không rõ ràng. Hắn nhớ mang máng đây là một câu chuyện trong sách, nhưng phần kí ức nào đó cũng cho hắn thấy hắn đã từng được xem Tuyết Kỳ múa kiếm; được xem Bích Dao múa... Những mảng kí ức hỗn độn, không đầu đuôi khiến đầu hắn như sôi lên sùng sục.

Ba người bên ngoài nghe hắn nói thoáng gật đầu, nam nhân hắc y kia nhìn xa xăm, sau đó mới nói.

- Đúng như vậy, ba chúng ta chỉ là những kẻ truyền thừa một phần ý niệm mà thôi. Còn ba tổ sư sớm đã phi thiên từ lâu, rất lâu rồi. Tên thật của ta là Nam Cung Gia Cát; hai vị muội muội đây là Tiêu Viễn Hồng và Công Tôn Chi Khanh.

Túy Y gật đầu, thân hình thoáng có chút loạng choạng, dựa vào bức tượng mà ngồi bệt xuống. Hắn lấy hai bàn tay ôm đầu, cố gắng xoa bóp để giảm đi cảm giác đau đớn đang hoành hành bên trong đầu mình. Việc gắng gượng truy tìm kì ức khiến hắn có cảm giác như hơi thở đang bị ai đó bóp nghẹt lại. Nếu hắn có thể vận chân lực, đủ sức tiến vào Nội Hải thì chắc chắn còn ngạc nhiên hơn nữa trước cảnh tượng bên trong lúc này. Con rồng nhỏ trên đài sen đang vùng vẫy muốn thoát ra khỏi sợi xích hoàng kim bé xíu như sợi chỉ.

Ba người ái ngại nhìn tới dị trạng của Túy Y, xong không ai động thân, chỉ im lặng đứng nhìn. Đám đông tất cả đều phủ phục, chỉ có thể nghe mà không thể quan sát. Nhưng bằng vào cuộc đối thoại ấy, họ nhận ra dường như vị Túy Y này thân phận bất phàm, có thể khiến cả ba vị hộ tặc ẩn tàng phải hiện thân. Phải mất một lúc lâu, lúc này Túy Y mới phần nào cảm thấy đỡ đau đớn, hắn gượng đứng dậy nhưng lão đảo suýt ngã. Ngay lập tức, ba người động thân, đỡ lấy thân hình hắn. Gia Cát đỡ sau lưng, còn Tiêu Viễn Hồng và Chi Khanh đỡ hai bên tay hắn. Túy Y được họ đỡ thì thở phào, sau đó lại lảo đảo.

- Ta từng được xem ba người họ ca vũ. Quỷ Lệ với Lệ Thiên Chiến Vũ khúc... Tuyết Kỳ với Nhất Phiến Băng Tâm khúc, Bích Dao là Bích Hải Si Tình khúc... Cổ nhân...!

Hắn nói, giọng điệu về sau càng lúc càng lí nhí. Cuối cùng hắn gục ngã, bất tỉnh...

Hắn đứng trong một vùng tối, xung quanh là chi chít những đốm sáng lập lòe tựa như những ánh sao xa. Túy Y lúc này đứng yên lặng như một bức tượng đá, hướng ánh mắt mù mờ nhìn tới những điểm sáng kia. Trong ánh mắt hiện lên những tia mù mờ... Vùng đen đầy ánh sao ấy cứ yên lặng bao quanh hắn, như thể một bức tường, một khối cầu giam giữ hắn bên trong. Túy Y lắc đầu, im lặng ngồi đả tọa, ý thức hắn thả lỏng dần, không còn truy cầu về trí nhớ trước đây của mình nữa...

Soái Sơn, căn nhà gỗ của Túy Y đã đóng cửa hơn một tuần nay. Bao nhiêu người tới cầu hắn chữa bệnh đều chỉ buồn bã mà trở về. Nhiều người trong số họ ăn ngủ ngay tại gần đó, mắc lều tạm để chờ được hắn trị bệnh... Nhưng đã một tuần, căn nhà gỗ vẫn không hề mở cửa, bên trong cũng không hề có bóng người. Nhiều người lo lắng vị y sư này đã đi đâu, hoặc giả đã có việc nào đó mà lại đột ngột bỏ đi như vậy? Thậm trí, nhiều người còn đặt ra giả thiết Túy Y đi hái thuốc gặp nạn hay bị cừu nhân hoặc kẻ quyền thế nào đó bức bách phải rời đi. Giả thiết này có lẽ được nhiều người tin tưởng nhất bởi bằng chứng ngay trước mắt: Trong khoảng sân lớn, những nia thuốc vẫn đặt ngay ngắn tại đó, phơi sương phơi nắng liên tục mấy ngày đã mốc meo...

Trong căn nhà nhỏ, trên chiếc giường lớn được đặt nơi phòng vách, một nam nhân thân mặc bạch y vẫn nằm đó mê man. Hơi thở bạch y đều đặn vang lên, thư thái, tĩnh lặng nhưng bên ngoài thì không như vậy. Phía phòng khách, Nam Cung Gia Cát, Tiêu Viễn Hồng và Công Tôn Chi Khanh sắc mặt trầm xuống. Lúc này cả ba đều đã rời bỏ chiếc ô có mạng đen, Nam Cung Gia Cát ngồi trên ghế mà cau mày, chốc chốc lại lắc đầu mà thở dài. Tiêu Viễn Hồng trên mặt vẫn mang theo nét lạnh lẽo băng sương, điều duy nhất khiến người ta có thể nhìn ra tâm trạng của nàng ta là cặp lông mày thanh tú ấy có chút nheo lại. Công Tôn Chi Khanh thì không được như Viễn Hồng, nàng ta đi đi lại lại bên ngoài cửa phòng vách, thì thoảng lại nhìn vào trong giường với ánh mắt đầy lo lắng. Cứ như vậy, cuối cùng, dường như không nhận được mà cất tiếng.

- Gia Cát huynh, vị tiên sư này đã bất tỉnh hơn bốn ngày rồi. Cho dù vị này có là tu chân giả, nhưng một khi tiến nhập nơi này thì tu vi sớm đã bị phong ấn hết, cũng chỉ như kẻ bình thường. Thời gian dài như vậy...

- Chi Khanh, ta hiểu ý muội. Nhưng người này bản thân có thể nắm rõ lai lịch ba vị thái sư tổ của ba gia tộc... Những câu cuối cùng vị tiên sư này nói, tuy ta không hiểu lắm nhưng dường như họ có quen biết nhau khá thân thiết...

208. Chương 209: Chuẩn Bệnh

Nam Cung Gia Cát ngừng lại, lâm vào trầm tư mà không nói gì thêm. Tiêu Viễn Hồng nhìn tới mắt y, sau đó nhàn nhạt mà nói tiếp.

- Ý của Gia Cát huynh là người này có quan hệ sâu xa với thái sư tổ, chỉ e thân thể không tầm thường. Nếu như đã vậy thì chắc chắn tu vi thực của người này cực kì cao thâm. Thân thể chắc chắn hơn người thường, muội đừng quá lo lắng!

Công Tôn Chi Khanh nghe thấy Viễn Hồng nói vậy thì khẽ gật đầu, tiến tới bên ghế mà ngồi xuống. Vừa ngồi xuống ghế, nàng đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt vui mừng mà nói.

- Gia Cát huynh, Viễn Hồng tỷ, muội đột nhiên nhớ ra Hợp Hoan Linh này có thể chiêu tâm hồi phách... Hay là để muội thử xem...!

Trong căn phòng nhỏ, bên chiếc giường. Một cô nương trẻ mặc y phục màu xanh đang đứng im lặng nhắm mắt quyết, từng luồng từng luồng chân khí màu bạc từ xung quanh bay về, hội tụ lên bàn tay trắng muốt ấy. Sợi dây lụa đỏ nơi buộc chiếc chuông ở cổ tay thiếu nữ phát ra ánh sáng màu đỏ rực như lửa, khẽ rời tay thiếu nữ mà bay lên. Hai quả chuông bạc tham lam hút lấy những luồng trắng bạc ấy, thi thoảng lại phát ra những tiếng đình đang khe khẽ... Nam Cung Gia Cát và Tiêu Viễn Hồng trên mặt đều lộ ra nét căng thẳng, ánh mắt đều chăm chú hướng tới Hợp Hoan Linh.

Căng thẳng ở đây không phải vì họ lo sợ chân lực mà Công Tôn Chi Khanh phát động sẽ kích hoạt Tru Tiên trận. Vấn đề này đã được hạ cổ cấm chú, cho phép chân lực phát động mà không hề phát tán ra bên ngoài. Cũng không phải vì họ lo sợ chân lực Chi Khanh không đủ để thực hiện chú pháp thuần thực. Ba người đều là Kết Đan Hậu Kỳ đỉnh phong, ngấp nghé ngưỡng Nguyên Anh, việc chú ngữ này với họ chẳng thể coi là quá sức. Cái ba người lo lắng, chính là Túy Y bất tỉnh đã lâu mà chưa hồi tỉnh, thêm nữa Túy Y dường như có mối quan hệ sâu xa với ba vị thái sư tổ, nếu có gì sơ xuất sẽ vô cùng áy náy.

Ngồi trong vùng tối đen ấy, hần đột nhiên mở mắt. Từ đâu đó vọng lại tiếng chuông ngân đình đang khe khẽ, kèm theo đó là một giọng nữ nhân kì lạ đang gọi tên hần.

- Minh Tiến... Minh Tiến... mau quay trở về...!

Xung quanh không gian ấy tối đen như mực, cho dù có mở to mắt cũng chẳng thể thấy gì khác ngoài một màu đen, hần vẫn cố gắng nhìn, tai vẫn cố gắng tìm kiếm hướng thanh âm kia phát ra. Tiếng chuông cùng tiếng gọi kia cứ lúc gần lúc xa, lúc trước mặt lúc sau lưng khiến hần vội đứng hẳn dậy, cố quan sát xung quanh. Vẫn chỉ là một màu tối đen như mực ấy. Hần hít vào một hơi, nhắm lại Vô Thần rồi mở mắt. Con người hần lúc này hoàn toàn một màu kim sắc, quét qua xung quanh một vòng. Cuối cùng dừng lại ở một đốm sáng bé xíu như ngôi sao ở phía xa tít. Minh Tiến rào bước, rồi chạy như bay tới hướng đó...

Đã qua gần hai tuần hương, mặc cho Hợp Hoan Linh vẫn đình đang từng hồi thúc dục, Túy Y nằm trên giường vẫn chẳng có chút gì thay đổi. Nam Cung Gia Cát và Tiêu Viễn Hồng trên mặt càng lúc càng hiện lên sự thất vọng, Công Tôn Chi Khanh nơi trán đã lấm tấm mồ hôi, trong lòng cảm thấy lực bất tòng tâm. Chợt lúc ấy hần mở to mắt, hít vào một hơi thật sâu rồi ngồi bật dậy thở hổn hển. Hành động này của hần khiến Công Tôn Chi Khanh giật mình, suýt nữa ngã ngửa về phía sau nếu không được Nam Cung Gia Cát nhanh tay đỡ lại. Túy Y vuốt mặt, quay sang nhìn khắp xung quanh một lượt, sau đó ngẩn ngơ hỏi.

- Đây là đâu...?

Trong căn nhà nhỏ, lúc này hần đang ngồi im lặng uống trà, nghe ba người kể lại mọi việc. Hần cứ như vậy trầm ngâm, dường như chẳng mấy chú tâm tới ba người đang kể lại. Hần chỉ cảm thấy bản thân có chút mù mờ, không rõ phương hướng. Hần không phải không nhớ chuyện đã xảy ra tại nơi này, chỉ bởi hần cảm thấy mù mờ về nơi tối đen kia. Trong nơi tối đen ấy, hần vô tình có thể tự nhìn thấu bản thân mình, nhìn thấu tâm tư mình. Hần cảm thấy mình đang bị thứ gì đó hồi thúc, kích lệ nhưng cũng bị một lực lượng vô hình nào đó ràng buộc, trói xích tay chân, thậm trí là cả trí nhớ của hần.

- ... Vừa rồi Chi Khanh muội đã dùng Hợp Hoan Linh để giúp người tỉnh lại, tiên sư!

Nam Cung Gia Cát dừng lời, lại lên nhìn tới mặt hắn, chỉ thấy hắn vẫn xuất thần, thần trí như để đi đâu. Vì thế y cũng im lặng, ra dấu cho Viễn Hồng và Chi Khanh không làm phiền hắn. Cả bốn người cứ như vậy im lặng uống trà, qua một lúc lâu, Túy Y đột ngột đứng dậy mà nói.

- Ta tới đây để chữa bệnh, phiền ba người cho ta gặp bệnh nhân...!

Việc chữa bệnh cho ba người kia với hắn không quá khó khăn, ba người nọ vốn đã được hắn dự liệu trước, vừa vận bệnh của cả ba đều không sai lệch mấy so với điều hắn đã suy tính.

Thiếu nữ được miêu tả là mắc căn bệnh lạ, tính tình thay đổi bất thường kia thực chất là một thiếu nữ mang trong mình tâm bệnh. Vốn nàng ta yêu một phạm nhân cùng gia tộc, rất muốn được gả cho y. Nhưng Nam Cung gia tộc không chấp nhận phạm nhân, vì thế nam nhân kia cố gắng tu luyện, luyện tâm với mong muốn một ngày nào đó có thể đường đường chính chính tới cầu hôn. Chỉ có điều, ý trời không thuận, trong một lần luyện tâm vì quá gấp gáp nên tẩu hỏa nhập ma, thần trí trở nên điên khùng. Y cầm dao đuổi giết khắp nơi, vị hộ pháp của Nam Cung gia bất đắc dĩ đành xuống tay, sau đó mới nói dối thiếu nữ là y đã lấy người khác. Ban đầu hắn có ý định châm cứu để giúp thiếu nữ phần nào quên dần, nguôi ngoai dần tình cảm ấy. Nhưng tại căn nhà nhỏ kia, hắn có thể nhờ ba người lấy đồ từ túi trữ vật, vì vậy lấy luôn Định Thần Hoàn cho thiếu nữ dùng.

Còn vị đệ đệ của nam nhân tới tận nhà hắn cầu kiến kia nói rằng bị rấn căn. Thực chất ra mà nói là bị trúng độc chứ không thể bị rấn căn phải. Bởi Tí Ngộ Tuyệt Tâm xà kia vốn là loại động vật chỉ tồn tại bên ngoài tu chân giới, nơi này nếu có cũng chẳng thể sinh trưởng được bởi chúng cần chân khí để duy trì sinh mạng mỗi ngày. Ngay cả chất độc cũng cần điều này, vì thế cơ bản không phải do rấn căn mà có người cố ý hạ độc. Hắn quan sát thanh niên này, hơi bất ngờ vì y là kẻ có linh căn lợi hệ cực phẩm, hoàn toàn có thể tiến nhập giới tu tiên. Túy Y lúc này chỉ cười khê, ánh mắt nhìn lướt tới ba người Nam Cung Gia Cát, Chi Khanh và Viễn Hồng mà mỉm cười đầy ẩn ý. Viễn Hồng khẽ thở dài, trước mặt mọi người nói rõ vì không muốn thanh niên kia vô tình đột phá mà bị Tru Tiên trận truy sát, vì vậy mới cố ý để y trúng độc mà toàn mạng.

Vị muội muội của thiếu nữ tới cầu bệnh thực chất cũng chỉ là một dạng tâm bệnh gặp phải khi luyện tâm. Ai cũng biết, luyện tâm là quá trình tu luyện vô cùng khắt khe, gian khổ. Người tu luyện phải đối mặt với những thứ mà mình kinh sợ nhất trong một thời gian dài, thậm trí là sống chung với nó. Mục đích là rèn luyện tâm trí sắc bén, để tiến tới luyện thân mà không hề sợ hãi khi tu luyện. Thiếu nữ này trong khi luyện tâm, vì quá sợ hãi mà sinh ra á khẩu, thanh quản co rút khiến không thể nói chuyện như trước. Túy Y sử dụng châm cứu cùng dược vật, giúp thanh quản nàng ta từ từ giãn nở lại như cũ, nhưng để nói được còn cần luyện tập lại một thời gian dài...

Túy Y lúc này lững thững bước đi trên con đường ven hồ lúc y mới tới thành. Lưng y lúc này đeo Bích Ngọc Tiêu, tay trái cầm một sợi dây lụa màu đỏ, buộc vào thân một hồ lô rượu lớn được vắt qua vai. Khi ba người mở túi trữ vật giúp hắn lấy Định Thần Hoàn đã lấy tất cả mọi thứ ra theo yêu cầu của hắn. Túy Y cũng có ý định bỏ đi túi trữ vật vì căn bản hắn cũng chẳng dùng được ở đây. Vì thế, ngoài tay nải gói vài bộ y phục cùng Bích Ngọc Tiêu và Thiết Huyết ra, linh thạch cùng chút đan dược bình thường kia hắn để lại cho nam nhân trúng độc dùng. Hồ lô rượu to tướng hắn vắt trên vai chính là hậu lễ của ba gia tộc, bên trong toàn là rượu thượng hạng. Ba vị tộc trưởng vốn muốn tặng nhiều hơn nữa nhưng hắn từ chối, chỉ lấy một cái hồ lô này thôi. Ngoài ra, họ còn đưa tận tay hắn một xâu tiền vàng để trả tiền trị bệnh, Túy Y thấy vậy thì phì cười, hắn gỡ ra ba đồng trong chuỗi đó coi như là lấy tiền công để họ không có cớ ép buộc hắn cầm tất cả.

Rời con đường ven hồ, hắn hòa mình vào con phố đông đúc, tấp nập người qua lại. Tiếng mời chào, tiếng rao bán, chào đón ồn ã khiến hắn cảm thấy có chút hứng thú, ngó nghiêng khắp nơi. Nhiều người qua đường cũng tò mò nhìn hắn bằng ánh mắt kì lạ, hắn thấy vậy cũng mặc kệ bởi hắn biết thứ họ nhìn không phải là hắn mà là cái hồ lô to tướng hắn đeo sau lưng.

Con phố này vô cùng đông đúc, cửa hiệu san sát, quán trà, quán ăn, tửu lâu mọc lên nối tiếp nhau mà vẫn không tiếp đủ dòng người lũ lượt. Những người đi trên đường cũng đủ loại, những người dân bình thường, những người buôn bán, một vài vị thiếu nữ, nam tử thế gia dạo chơi... Hắn khẽ mỉm cười, chậm rãi bước đi. Chợt phía trước bu lại một đám người, bên trong thi thoảng vang ra tiếng chửi bới cùng tiếng hùa theo của đám người. Túy Y cảm thấy tò mò, chen vào.

Giữa vòng người ấy là một nam nhân to béo và một người hành khất. Nam nhân to béo kia thì điên cuồng chửi rủa, chỉ mặt người hành khất đang co rúm dưới đất đầy sợ hãi.

- Con bà nó, tên khất cái người có chịu trả tiền cho cái bánh bao của ta không?... Đây, mọi người xem, nó ăn trộm có đáng chết không...? Ta đánh chết người, sáng ra đã ám quẻ hàng của lão gia...!

209. Chương 210: Người Hành Khất

Trên tay nam nhân mập, thanh đòn gánh tre cứ liên tiếp vút chát lên thân hình người hành khất. Người hành khất dường như quá đau đớn mà không hề phản kháng, cố gắng cắn chặt lấy chiếc bánh bao lấm đầy bụi đất. Túy Y cau mày, nghe hai người trước mặt hẳn thì thào.

- Rõ khổ, tên hành khất này số đen mới gặp Phì lão đầu. Y vốn khét tiếng vì cái tật nóng tính nhưng lại là chúa sợ vợ. Ở nhà bị vợ bắt ép nên giờ kiếm người trút giận đây mà...!

- Hà, tên khất cái này thật đen đui... Hôm qua ta nghe nói lão Phì này bị mụ vợ đuổi đánh ngay giữa phố...!

Rắc! Giữa lúc ấy, thanh đòn gánh tre kia đã gãy đôi, lão béo dường như chưa hả giận, y quay đầu chạy đi, lát sau chạy lại với chiếc chày cán bột lớn, găm lên.

- Ông đây đập chết mày!

Bục! Rắc! Khi lão béo đập chiếc chày lớn xuống, có một bóng người đã lao ra đứng chắn ngay trước mặt người hành khất. Ngay khi lão Phì nhận ra có người lạ đứng chắn thì đã muộn, thanh chày cán bột đã đập mạnh xuống. Với một người mập như y, lực đập vô cùng mạnh khiến lão Phì lạnh gáy. Nhưng chỉ thoáng chốc là tính nóng ấy lại phùng phùng bốc lên.

Chỉ thấy trước mặt mình, một nam thanh niên mặc y phục vải thô màu xám đang đứng đó. Cái chày cán bột của y đập thẳng vào đầu nam thanh niên. Điều khiến y cùng với mọi người kinh sợ chính là nam thanh niên kia chẳng hề hấn gì mà cái chày cán bột lại gãy làm đôi, nơi gãy cào lên mặt nam nhân làm rách da, máu đã bắt đầu rỉ rả chảy ra. Lão Phì thấy nam thanh niên không làm sao thì trong lòng thầm tạ ơn trời, nhưng ngoài mặt vẫn phùng phùng mà chửi lớn.

- Tổ tông nhà ngươi, tự nhiên chui ra, định phạt vạ ông đây chắc? Bà con làm chứng nhé, hẳn tự lao vào đấy nhé!

Túy Y im lặng, hẩn cúi xuống phía người hành khất, mỉm cười hỏi nhỏ.

- Không sao chứ?

Không có lời đáp lại hẩn, chỉ có cái đầu người hành khất trùm kín trong cái mũ rách nát khê gập, một ánh mắt đầy cảm kích chiếu tới hẩn. Nhưng sau đó ánh mắt ấy chợt run lên, ầng ằng nước mắt trào ra; tựa như ủy khuất, tựa như oán hận, hờn trách. Túy Y thấy ánh mắt biết nói ấy thì ngẩn người, chưa biết phải làm sao thì chợt cảm thấy mình bị thứ gì đó kéo đứng lên. Lão Phì đang túm lấy vạt áo hẩn, ngoác miệng chửi lớn, phun hết cả nước bọt tới mặt hẩn.

- Thằng đàn thôi tha, đền cho ông nội mày cái chày cán bột mau lên!

Túy Y đuôi mắt hơi híp lại, gằn giọng.

- Bỏ cái tay thôi của ngươi khỏi người ta!

Ánh mắt hẩn lúc này tràn ngập sát khí, giọng nói của hẩn trầm thấp vang lên, mang theo một luồng khí tức lạnh lẽo đầy tử khí như ở nghĩa địa. Lão Phì thoáng run lên, lùi lại một bước, trên khuôn mặt đỏ bừng ấy dần dần trở lại bình thường rồi hơi tái đi một chút. Túy Y lấy ống tay áo lau mặt, hỏi.

- Bánh bao của ngươi bao nhiêu tiền?

- Ta... ta... hai mươi xu... À không, hai mươi lượng... Cái bánh bao tên hành khát khốn kiếp ấy ăn trộm là thứ đặt riêng cho các vị đại gia!

Lão Phì ập úng, nhưng sau đó ánh mắt lóe lên sự tham lam. Người xung quanh thì không khỏi ồ lên, chửi lão nhưng lão mặt kệ, phải mặt dày mới có thể sống được. Làm gì có kẻ điên nào ăn cái bánh bao tới hai mươi lượng bạc trắng kia chứ? Túy Y cười nhạt, từ sườn lấy ra ba đồng xu vàng, giơ ra trước mặt y, hần nói.

- Tới đây mà nhận lấy!

Lão Phì đang cao hứng, thấy ba đồng vàng ấy thì đột ngột thay đổi thái độ tới trắng mặt, cung kính khúm núm.

- Đa tạ... đa tạ công tử... đa tạ đại gia...!

Túy Y cười khẩy, đột ngột nắm tay lại mà vận sức, tới khi lão béo kia tới gần thì thả vào tay lão. Lão Phì đang cao hứng, nhưng khi nhận ra trong tay mình là một khối kì quái, nhìn kĩ đó chính là ba đồng xu vàng bị thanh niên kia bóp méo thì kinh sợ mà ngã bệt ra đất. Những đồng xu bị bóp méo ấy rơi xuống đất khiến tất cả đám người im bật, ánh mắt đầy kinh dị nhìn tới thanh niên áo xám kia. Túy Y coi như không thấy, cúi xuống đỡ người hành khát đứng dậy, nhưng cứ đứng lên một chút là người nọ lại ngã dúi xuống đất, thân hình run rẩy. Hần cau mày, kéo tấm vải bẩn rách dưới chân người hành khát lên, trên mặt bưng bưng tức giận. Chỉ thấy cặp chân ấy thon dài, dường như là của nữ nhân. Nhưng đó không phải thứ hần quan tâm, thứ hần nhìn thấy là hai ống chân hần ngang dọc những vết đỏ bầm, thậm trí nhiều chỗ đã rỉ máu. Hần quay lại, nhìn tới lão béo với ánh mắt sắc lạnh như thể một con cọp đang nhìn con mồi. Ánh mắt ấy vừa chạm tới lão béo khiến lão run lên như kẻ lên cơn bạo bệnh, không kiềm chế nổi mà ngồi bệt tại chỗ. Một dòng nước khai nồng từ quần lão chảy thấm ra quần, lan trên nền con phố.

Đám đông thấy cảnh ấy thì cười ồ, Túy Y mặc kệ, hần cho sợi dây đeo bầu rượu vào miệng mà cắn lấy, sau đó mặc kệ thân hình bẩn thỉu của người hành khát mà bế y lên, rảo bước rời khỏi Phàm Thành. Lúc này đám đông đã tụ lại đông kín đoạn phố, người ta cười ồ nhìn tới hình tượng đáng khinh của lão Phì, nhưng cũng có nhiều người không kiềm chế được mà kinh sợ thốt lên.

- Kia... kia không phải là Túy Y tiên sinh hay sao...?

Trên một lầu trà cách đó không xa, một bóng nữ thanh y nhìn tới sự việc ấy mà trầm ngâm. Nàng ta vội vàng thanh toán rồi rảo bước chạy về hướng Thanh Long Tự...

Về tới căn nhà nhỏ của mình, điều đầu tiên hần làm là để người hành khát nằm trên giường, sau đó vội vàng lục tủ thuốc. Tới khi quay lại, hần thấy người hành khát ấy vẫn ôm khư khư chiếc bánh bao bẩn, hần cười mà nói.

- Bỏ nó đi, lát nữa ta sẽ nấu cơm cho ngươi ăn. Giờ thì gắng ngồi lên để ta xem chân ngươi nào!

Người hành khát dường như tiếc nuối, một hồi lâu mới chịu để cái bánh lên chiếc bàn, chủ động kéo tấm vải cũ bẩn lên ngang gối để hần khám bệnh. Túy Y cau mày, trước tiên hần lấy khăn bông thấm nước, lau qua một lượt, sau đó cẩn thận nói.

- Sẽ đau đấy!

Sau đó dốc được vật ra, nhẹ nhàng thoa lên hai ống chân người hành khát. Dường như quá đau đớn, người hành khát thoáng run lên. Túy Y cố ý nhẹ tay nhất có thể, vừa xoa bóp vừa an ủi mà nói.

- Chịu khó một chút, đau một chút rồi về sau sẽ thoải mái!

Chừng một nén nhang, được vật đã phát huy tác dụng của nó. Các vết đỏ hồng đều đã tan dần, chỉ duy có vài vết rỉ máu là vẫn chưa khép miệng. Túy Y lấy kim sang được rắc lên, sau đó cẩn trọng băng bó lại. Cứ như vậy tới cánh tay, hần cũng xoa được vật giảm đau cho người hành khát.

Túy Y ngồi phịch xuống ghế, thở phào đầy nhẹ nhõm. Hần cười mà nói.

- Ngươi thử đi lại xem nào!

Người hành khất khẽ đứng dậy, thoáng chút run rẩy nhưng rồi cũng gắng đi lại vài vòng trong căn nhà. Hắn thấy vậy thì mỉm cười, chợt cảm thấy bụng sôi lên. Nhìn sang người hành khất, thấy y dường như định ăn chiếc bánh bao bỏng kia. Hắn nhanh tay chớp lấy cái bánh bao mà ném đi, sau đó quay lưng bước nhanh ra cửa, chỉ để lại một câu.

- Phía sau nhà có giếng nước, người rửa tay chân đi, chờ một chút ta đi kiếm thức ăn!

Túy Y phi vào rừng, rất nhanh tìm được hai con gà rừng, hắn vui vẻ chạy nhanh về nhà. Khi về tới nơi, thấy người hành khất kia đang tò mò sờ tới những nia được vật đã mọc meo ngoài sân, hắn phì cười.

- Những thứ đó hỏng rồi, kệ nó đi. Người vào nhà nghỉ ngơi đi, lát nữa ta sẽ mang đồ ăn lên...!

Chẳng mấy chốc, mâm cơm thịnh soạn đã được hắn nấu xong. Một nồi cơm, một nồi canh gà nấu bí cùng với gà nướng đã được hắn bê lên nhà. Kê bàn ghế xong xuôi, hắn mời người hành khất xuống ăn cùng mình. Người hành khất dường như nhịn đói đã lâu, ăn như hổ đói. Hắn thấy vậy chỉ mỉm cười, nhường hết thức ăn cho y, Túy Y chỉ ăn qua loa rồi lấy rượu ra nhấp nháp. Hắn nhìn người hành khất mà thở dài, buồn thay cho y. Tới khi mâm cơm hết sạch sẽ, người hành khất mời dừng tay buông đũa. Y lấy ống tay áo lem luốc ấy định lau miệng, Túy Y cau mày nói.

- Dừng, đi ra giếng đi!

Hắn cũng đứng lên, dọn dẹp mâm cơm. Sau đó quay trở vào, thấy người hành khất đang tò mò ngắm gian nhà gỗ của hắn. Túy Y cười nhẹ, hắn nói.

- Tạm thời người ở lại đây đi, huynh đệ. Khỏi rồi người muốn đi đâu tùy ý. Nếu người không có chốn đi, ta sẽ kiếm giúp người một chỗ... Đúng rồi, còn đau ở đâu không? Lão béo ấy còn đánh người ở đâu nữa?

Người hành khất khẽ gật, nghe câu sau thì lại lặng thinh, một hồi lâu mới chỉ vào người mình. Túy Y gật đầu, hắn lục tủ thuốc lấy được vật, sau đó nói.

- Cởi y phục ra đi, để ta trị thương nốt!

Người hành khất hơi sững người, sau đó lắc đầu tỏ vẻ không muốn. Túy Y lông mày hơi nhướn lên, hắn nói.

- Bây giờ không chữa trị, sau này sẽ thành tật đấy. Huynh đệ, người không muốn bị vậy chứ?

Người hành khất im lặng, sau đó vội đóng tất cả cửa sổ, cửa đi lại. Hành động này khiến Túy Y ngẩn ra, nhưng sau đó cười to mà nói.

- Ha ha ha, huynh đệ à. Ta và người đều là nam nhân, có gì phải ngại ngần sao?... Ha ha ha...!

210. Chương 211: Người Thứ Hai

Người hành khất thân hình thoáng run lên, chiếu tới hắn ánh mắt đầy trách móc rồi từ từ cởi bỏ tấm vải bẩn thỉu đang cuốn trên người. Túy Y đang cười vội im bật, tròn tròn mắt nhìn tới. Tấm vải ấy rơi xuống nền đất, để lộ ra tấm thân nữ nhân, nơi ngực và hạ thân được những băng vải trắng đã ố màu cuốn chặt như đóng khố. Trên thân hình ấy cũng hiện lên vô số vết đỏ hồng. Trước mặt hắn lúc này không phải là một nam nhân như hắn tưởng, mặc dù mái tóc rối bù cùng với khuôn mặt lem luốc, bẩn thỉu chưa rõ diện mục, nhưng dáng vẻ kia thừa đủ để hắn biết đây là nữ nhân. Thân hình nữ nhân trước mặt hắn nước da tuy hơi ngăm ngăm đen, trông có vẻ hơi thô kệch, xấu xí nhưng dáng người nàng ta có thể đem so sánh ngang hàng với nữ bạch y trong mộng lúc trước của hắn. Túy Y hồi lâu mới hồi tỉnh, hắn hít vào một hơi rồi nhắm lại Vô Thần. Vội vã quay lưng lại, giờ ra sau được vật mà nói.

- Người... cô... cô tự mình làm đi!

Sau đó hắn cẩn trọng hé cửa bước ra ngoài, bỏ mặc nữ hành khất ở bên trong...

Túy Y uống ừng ực liền mấy ngụm rượu lớn, hơi rượu cay nồng xộc lên khiến hần phần nào tỉnh táo lại. Chợt từ trong nhà vang ra tiếng gõ cửa lộc cộc khe khẽ. Hần không nhìn tới, nói vọng vào.

- Cô cứ lên giường mà nằm nghỉ đi, được vật của ta cần thời gian mới có thể phát huy tác dụng. Còn tấm vải cũ cứ bỏ đi, ta sẽ kiếm cho cô vài bộ y phục khác!

Hần vừa nói, vừa hướng nhà bếp mà đi tới. Một giờ sau, hần cẩn trọng bê vào nhà một thùng nước ấm lớn, lại xách thêm một chiếc ấm đồng đựng đầy nước nóng. Hần cố ý không nhìn tới nữ nhân khát đang cuộn mình trong chăn của hần mà thiu thiu ngủ, lặng lẽ nhẹ chân bước tới tủ quần áo, lấy tạm ra một bộ y phục sạch của mình đặt lên đầu giường, lấy tờ giấy viết lại mấy chữ rồi lặng lẽ đeo gài khép cửa rồi đi. Ra tới cửa, hần treo lên cửa tấm thẻ miễn làm phiền rồi nhắm hướng khu rừng mà đi nhanh tới.

Chiều muộn, hần mới về tới nhà. Cái gùi lớn phía sau lúc này đựng đầy những được vật đủ loại, Túy Y khê để cái gùi vào bên cạnh cửa, hần xắn tay áo, bới từ trong gùi ra một con thỏ rừng, định bụng vào bếp nấu cơm chiều. Nhưng vừa tới trước khu bếp, hần ngăn người đứng nhìn. Từ trong bếp, từng làn khói xanh chậm rãi lan tỏa, bay lên, kèm theo đó là mùi thơm phức của gạo truyền ra khiến cái bụng của hần sôi lên dữ dội. Túy Y hơi cau mày, theo hần nhớ thì lúc hần rời đi đã sớm tắt lửa trong bếp; hần cũng không có đặt sẵn thức ăn hay cơm gì bên trong để giờ này có thể có đồ ăn.

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ, chợt thấy có một bóng trắng từ bên trong tiến ra ngoài. Hần nhìn tới bóng người ấy, mắt như trở cả ra. Trước mắt hần lúc này là một cô nương vô cùng xinh đẹp, nước da trắng ngần như trứng gà bóc. Nàng ta có khuôn mặt trái xoan ưa nhìn, lông mày thanh mảnh, đôi môi phơn phớt hồng; đặc biệt nhất chính là cặp mắt long lanh biết nói mà lúc trước hần đã gặp. Nữ nhân này mặc bộ y phục của nam nhân, tóc đã búi lên cao sau gáy. Cách ăn mặc như vậy không những không thể làm mất đi vẻ đẹp đầy mị hoặc của nàng, mà dường như nó còn tôn lên thêm những đường nét quyến rũ từ thân hình ấy. Nữ nhân có vẻ đang chú tâm việc gì đó, nàng nhẹ nhàng tới bên giếng, múc ra một gàu nước rồi khum tay áp nước lên mặt. Tranh thủ vén lại vài sợi tóc mai, lúc nàng ngẩng lên thì giật mình, thấy hần đang đứng đó từ bao giờ. Nữ nhân mỉm cười, hai má đỏ lên, nàng ta chậm rãi bước tới cạnh hần, kéo vào trong nhà. Bên trong, một thùng nước ấm cùng y phục sạch đã để sẵn đó cho hần. Nữ nhân mỉm cười chỉ hần vào thùng nước, nàng cầm lấy con thỏ rừng từ tay hần rồi mau mắn khép cửa rồi đi.

Tối hôm ấy là lần đầu tiên kể từ lúc hần tới nơi này, hần được một người khác nấu cho ăn. Không biết do hần đói hay lạ miệng vì mùi vị mới mà nữ nhân kia nấu, hần ăn một mạch tới ba bốn bát cơm. Nữ nhân thì khác hần lúc trước, nàng ăn nhỏ nhẹ, chậm rãi, chốc chốc lại vươn tay rót rượu cho hần. Nàng nhìn hần ăn mà khê che miệng mỉm cười, trong ánh mắt đen láy đầy thu hút ấy dường như ánh lên những tia vui vẻ vô cùng. Sau bữa cơm, nàng ta lại tranh mất phần dọn dẹp của hần. Túy Y không còn cách nào khác, hần xoay qua phân loại, sơ chế đồng được vật, dường như muốn chìm đắm luôn trong đó để tránh mặt nữ nhân kia. Tối khuya, hần để nàng nằm trên giường của mình, còn hần mang theo một cái gối nhỏ cùng với cái áo khoác, kê chiếc chông tre ra gần phía cửa mà nằm ngủ...

Đêm đã về khuya, trăng đã lên cao lơ lửng giữa bầu trời. Không gian lúc này là một mảnh tĩnh lặng, thi thoảng mới có từ đâu đó xa xa vọng về vài tiếng cú ăn đêm. Một luồng bạch quang chợt lóe lên trước căn nhà gỗ, một bạch y thiếu nữ xuất hiện, nàng khê đẩy cửa bước vào bên trong căn nhà nhỏ. Từ Hàm trên mặt mang theo nét lo lắng vô bì mà tiến vào, hôm nay Thanh Nhi nói với nàng việc hần bị thương khiến cả buổi nàng bứt rứt không yên, mong mau tới trời tối để có thể tới thăm nom hần. Nhưng vừa bước vào trong nhà, nàng chợt đứng sững lại, khê hít nhẹ. Trong căn nhà gỗ, có một mùi thơm xa lạ khiến nàng cảnh giác. Nàng vẫn còn nhớ mùi trầm hương ấm áp của hần, vì thế thứ mùi xa lạ này khiến nàng cảm thấy có chút nóng ruột, tiến lại giường. Cùng lúc ấy, chiếc chăn trên giường lật ra, để lộ một thân nữ nhân khác cũng mặc bạch y. Từ Hàm lông mày hơi nhíu lại, nàng thấy nữ nhân trên giường đang mặc y phục nam nhân.

Nữ nhân đang ngủ, phát hiện ra có người lạ tiến vào thì vội bật dậy. Nhưng khi nhận ra người mới tới là một nữ nhân khác thì ngạc nhiên. Bốn mắt nhìn tới nhau đầy dò xét, sau đó không ai bảo ai mà đều nhìn tới bên sát cửa sổ, nơi Túy Y đang co ro nằm đó, trên người đắp chiếc áo khoác mỏng. Hai người không ai bảo ai, lặng lẽ rảo bước ra ngoài, đóng cửa lại. Dưới ánh trăng, trong khoảng sân có hai bóng bạch y đứng đó, dường như họ đang nói chuyện gì đó với nhau. Chỉ thấy chốc chốc lại có người gật đầu, chốc chốc lại có người mân mê vuốt tóc. Qua một hồi lâu, hai bóng bạch y nắm lấy tay nhau thân thiết vô cùng, ghé tai nhau nói nhỏ điều gì đó rồi một người hóa thành sương trắng mà biến mất. Người còn lại im lặng đứng đó

hồi lâu, sau đó quay vào căn nhà nhỏ mà đóng cửa lại.

Nơi này là vùng đất cạnh rừng, có nhiều dãy núi cao. Cho dù giờ đang là mùa hạ nhưng ban đêm vẫn khá lạnh. Nữ nhân quay vào, cẩn thận khép cửa rồi rón rén bước lại gần chiếc chõng tre. Nàng thấy hắc đang nằm đó, thân hình khẽ run lên, dường như đang lạnh. Nữ nhân lắc đầu, nhớ tới cuộc nói chuyện nọ mà má thêm ửng hồng. Nàng nhẹ nhàng tới bên giường, ôm chần gối của mình tới bên chõng, nhẹ nhàng nằm xuống rồi dùng chần đắp lên người hắc và nàng. Nữ nhân mỉm cười, nàng ôm chặt lấy hắc, sau đó nhắm mắt mà thiếp đi...

Tử Hàm sau khi trở về nguyên thân, nàng lập tức đứng dậy mà đi đi lại lại trong phòng riêng của mình. Trên mặt nàng lúc này thật khó miêu tả, vừa bồn chồn lo lắng, vừa ganh tỵ pha chút oán hờn. Qua cuộc trò chuyện, Tử Hàm biết phần nào thân thế của thú nhân kia. Nàng ta vốn không phải là con người mà cũng là thú nhân như nàng, hơn nữa còn là một Cửu Vĩ Miêu nữ. Tử Hàm cảm thấy hắc quả thật có số đào hoa, có nhiều nữ nhân theo đuổi; cũng thật sự cảm phục sự can đảm của Cửu Vĩ Miêu nữ kia, vì người mình thích mà dám liều cả tính mạng vượt qua khe hở không gian tìm tới nơi này. Mặc dù nàng đã đồng ý để miêu nữ kia ở bên cạnh chăm sóc hắc, nhưng trong lòng lại thật sự muốn người đó là nàng. Công việc trong Thanh Long Tự này gần như nàng đã hoàn thành, chỉ cần Thanh Nhi và Bạch Nhi có thể tự lo toan là nàng có thể rời khỏi đây, tới bên cạnh hắc. Chỉ có điều, sau lần được hắc truyền chân khí, cả hai người đều chưa thể dung nạp được hết nên tạm thời nàng vẫn bị giữ chân ở đây.

“Phải mau chóng hoàn thành mọi việc ở đây mới được!”. Tử Hàm tự nhủ thầm, trong lòng thoát bưng lên ngọn lửa ghen tuông. Nàng vốn biết việc định hôn giữa tứ nữ và Ngân Nguyệt, theo lẽ thường, Ngân Nguyệt mới là chính thất. Nhưng lần trước, khi thâm nhập nội tâm hắc nàng mới nhận ra hắc đã có năm sáu nữ nhân khác đi theo mình, ngay cả vị Huyền Hồ tỷ tỷ kia cũng không phải chính thất. Tử Hàm lo lắng, sợ cuộc sống sau này của nàng giống như mẫu thân nàng nơi linh giới, chỉ là nữ nhân bị lãng quên trong bảy người vợ của phụ thân nàng. Nàng khẽ cắn móng tay, trong lòng tính toán cách nhanh nhất có thể rời khỏi nơi này...

Soái Sơn, tờ mờ sáng. Đâu đó trong rừng vang lên từng hồi gà gáy sớm, thanh âm ấy khiến hắc hơi tỉnh lại, khẽ xoay người sang bên. Mắt nhắm mắt mở, tay hắc choàng tới một vật gì đó khá lớn, lại rất ấm áp. Túy Y khẽ mỉm cười, nửa tỉnh nửa mê cho rằng đó là chiếc gối ôm lớn ở nhà hắc hay ôm khi ngủ, vì thế mạnh tay kéo thứ ấm áp kia vào lòng mà ôm chặt lấy, thậm trí hắc còn dùng chân quắp chặt lấy nó. Nữ nhân đang ngủ bị hành động này của hắc làm thức giấc, nàng hoảng hốt khi thấy hắc đột nhiên có hành động kì lạ. Hắc choàng tay ôm lấy lưng nàng, sau đó mạnh mẽ kéo nàng sát vào người hắc. Thậm chí chân hắc còn quắp lấy chân nàng. Nữ nhân mặt càng lúc càng thêm đỏ bừng, khẽ cọ cựa thân hình. Túy Y vẫn nhắm mắt nhưng hắc lại càng ôm chặt lấy nàng hơn, kéo nàng tới trong lòng mình mà ôm lấy, trong lòng hắc vẫn chỉ cho rằng đây là cái gối ôm.

Việc động chạm này khiến nữ nhân mặt đỏ bừng lên, bối rối không biết làm gì. Khuôn mặt nàng lúc này như dán sát vào hắc, thân hình nàng cũng vậy, áp sát vào hắc chỉ cách nhau có lớp y phục. Hơi thở nam nhân ấm áp mang theo mùi trầm hương thoang thoảng khiến nàng như say rượu, hơi thở trở nên dồn dập đầy nhiệt nóng.

- U... ưm...!

Nữ nhân rên khẽ, thanh âm không hề như thể tiếng mèo kêu. Nàng muốn dùng thanh âm ấy đánh thức hắc, chỉ có điều dường như vô dụng, chỉ thấy tay hắc càng lúc càng ôm chặt hơn. Túy Y mê man hít lấy mùi hương thơm dễ chịu trước mặt, tay càng tham lam ôm chặt lấy thứ ấm áp kia. Hành động của hắc khiến nữ nhân càng lúc càng gấp gáp, hơi thở càng thêm dồn dập. Nàng không phải là không biết tới việc này, cũng không phải chưa từng dự tính tới tình huống sẽ hiến thân cho hắc. Chỉ có điều lần này quá sức bất ngờ khiến nàng chưa biết phải làm sao. Bất ngờ, nàng thấy hắc co chân lại, sau đó tách hai chân nàng ra rồi len vào mà quắp chặt lấy đùi nàng, thi thoảng lại cọ cựa. Sự động chạm này khiến nàng giật bắn người, theo bản năng co rúm người lại, vô tình lại quắp chặt lấy chân hắc. Túy Y vẫn đang ngáy pho pho, chợt cảm thấy thứ ấm áp ấy quăn chặt lấy hắc thì khoan khoái vô cùng, cũng gia tăng thêm lực mà ôm chặt lấy cái gối ôm ấy. Từ xưa tới giờ, hắc vốn thích ngủ cuộn tròn trong chần như kén sâu.

Phía ngoài căn nhà nhỏ, một cỗ xe ngựa sang trọng vừa dừng ngay tại trước cửa. Từ trên xe bước xuống ba nữ nhân mang mạng che mặt, một người mặc y phục bằng gấm trắng, hai người phía sau một người mặc

lam y, một người mặc bạch y bằng lụa. Nữ nhân mặc gấm trắng đi trước, dường như là chủ nhân, hai nữ nhân theo sau thần thái cung kính nhưng trên ánh mắt hiển lộ rõ sự tò mò. Ba người xuất hiện khiến nhiều người đi qua đó ngạc nhiên, đoán già đoán non không thôi. Bằng vào những bộ y phục sang trọng ấy, cỗ xe ngựa sang trọng ấy. Không ít người đoán rằng đây là thân nhân của Túy Y; hoặc giả như không phải thân nhân thì cũng là kẻ có liên quan tới Túy Y, tới việc vì sao Túy Y tới đây ở ẩn. Những người đi rừng sớm, những tay tiểu phu cùng những thợ săn đi đặt bẫy sớm khi đi ngang qua căn nhà gỗ nhỏ đều dừng chân lại mà nhìn tới ba người một cách tò mò. Họ túm tụm thành vài nhóm nhỏ, ánh mắt nhìn tới cỗ xe cùng với ba người mới đến đầy ý cảnh giác. Họ lo lắng ba người này cố ý tới gây khó dễ cho vị Túy Y tiên sinh, cho rằng ba kẻ này ít nhiều cũng liên quan tới việc mất tích nhiều ngày nay của Túy Y.

Việc Túy Y được đại gia tộc mời đi sớm đã lan khắp trong những người tới khám bệnh. Tuy vậy, họ chỉ ngầm nói chuyện với nhau vì e sợ các đại thế lực bắt vạ lên mình. Ngoài mặt, họ có thể là kẻ ngu ngơ không hiểu chuyện, chỉ cun cút lo toan cuộc sống hàng ngày; nhưng sự thật thì không phải vậy. Ba nữ nhân mới tới dường như bỏ qua những ánh mắt ấy, thản nhiên bước qua vòm cửa dây leo chằng chịt mà tiến về phía căn nhà nhỏ. Đám người từ xa thấy vậy đều nhòm hết dãy, ánh mắt đầy cảnh giác thêm khiến không gian nhất thời bí bách. Ba người dừng chân khi cách cửa chỉ một hai bước, người mặc gấm khẽ nói gì đó với hai người phía sau, lập tức hai nữ nhân kia quay lại, hướng tới mọi ánh mắt phía xa mà nhìn lại. Lập tức đám người xung quanh cảm nhận được một luồng khí tức kì lạ bao trùm lên không gian; trong lòng đám người cảm thấy có chút chột dạ, tự nhiên có cảm giác như mình bị kẻ nào đó nhìn thấu, quan sát tỉ mỉ. Cảm giác này nếu có thể so sánh, chỉ có thể giống như cảm giác một con chuột bị một con rắn hổ mang theo dõi từ phía sau.

Hai nữ nhân nhìn qua một hồi, sau đó hướng tới đám người mà nói.

- Các vị, việc riêng của Túy Y tiên sinh không tới lượt các vị quan tâm. Tiểu thư chúng ta cũng không phải người lạ mà các vị phải cảnh giác như vậy. Tiểu thư của chúng ta là hôn thê với tiên sinh, xin các vị chớ làm phiền!

211. Chương 212: Mỹ Mỹ

Đám người mặt đầy ngạc nhiên nhìn nhau, sau đó lại quay sang nhìn hai người, vẻ mặt bán tín bán nghi. Nữ nhân mặc áo gấm khẽ cười nhẹ, thản nhiên tháo bỏ mạng che mặt, quay lại nhìn tới mọi người mà cười, cung kính bái lễ.

- Tử Hàm cảm tạ sự quan tâm của các vị tới tướng công của ta!

Ngay khi nàng bỏ mạng che, không ít người tròn mắt nhìn tới. Trong thoáng chốc, đám người trở nên u u mê mê. Trước mặt họ lúc này không phải vị Long nữ của Thanh Long Tự hay sao...?

Tử Hàm cười nhẹ, xoay người đẩy cửa bước vào trong nhà. Chợt nàng đứng sững lại, hai mắt mở to đầy kinh ngạc. Thân hình nàng run lên, lông mày nhướn lên cao hết cỡ, nàng vội vươn tay che miệng không cho bản thân cất lên tiếng kêu kinh ngạc. Trước mắt nàng lúc này là cảnh Túy Y đang ôm chặt lấy nữ nhân kia trên chiếc chõng; nữ nhân cũng đang ôm lấy hắn, thân hình cả hai dưới tấm chăn thoáng cử động, nàng ta thì thoảng lại rên rỉ khe khẽ. Tử Hàm cau mày, kéo tấm chăn che phủ thân thể hai người ra. Nữ nhân kia thấy nàng, lập tức hướng ánh mắt đầy ủy khuất, cầu cứu sắp phát khóc hướng tới nàng. Tử Hàm nhẹ nhàng điếm tới gáy hắn, khiến hắn mê man đi, nàng nhân lúc đó đỡ thiếu nữ kia dậy, sau đó mau mắn cuộn tấm chăn kia lại, cuốn cả hắn vào bên trong. Nữ nhân trên giường mặt càng lúc càng đỏ ửng, ủy khuất rơi lệ. Run giọng mà nói.

- Tử Hàm... ta... ta...

Tử Hàm nhìn tới ánh mắt ấy, nàng khẽ thở phào trong lòng. Nàng đã nhìn ra có chuyện gì, vì vậy chỉ mỉm cười mà nói.

- Tỷ đừng quá quan tâm chuyện này, là chàng ấy ngủ mê mà thôi. Ta không trách cứ gì tỷ đâu!

Nữ nhân khẽ gật nhẹ, chỉnh trang lại y phục đã xộc xệch của mình. Thấy nàng ta vẫn mặc bộ y phục của hần, Tử Hàm quay ngược ra xe, mang vào một tay nải nhỏ đưa tới.

- Tỷ thay bộ y phục này vào cho thoải mái... Thanh Nhi, Bạch Nhi, hai em vào đây phụ ta một tay nào!

Nữ nhân cầm lấy tay nải, trên mặt lập tức mím cười cảm tạ rồi rời tới nhà tắm thay đồ. Tử Hàm cùng Thanh Nhi, Bạch Nhi - ba người khênh cái chần cuộn trong lấy thân thể hần như một cái nem cuộn mà chuyển tới trên giường. Nhìn tới hần đang nằm ngủ ngon lành, nàng khẽ mím cười, ánh mắt đầy ám áp chiếu tới khuôn mặt đang say sưa ngủ tới mức nước miếng trào ra cả mép. Thanh Nhi và Bạch Nhi thấy vậy thì bấm bụng cười thầm, sau đó cả hai ra xe, mang vào hai chiếc rương chứa đồ đạc của Tử Hàm...

- Làm phiền hai em rồi. Mọi việc sau này ở Thanh Long tự đều nhờ cậy vào hai em cả!

- Tiểu thư đừng như vậy, ơn đức của tiểu thư chúng em còn chưa thể báo đáp hết, chút chuyện này có là gì đâu chứ?

- Phải đó tiểu thư, người cứ yên tâm đi!

Tử Hàm nhìn tới hai người mím cười gật nhẹ, nàng vươn tay ôm lấy cả hai, vỗ nhẹ lên lưng Thanh Nhi và Bạch Nhi rồi ôn tồn thủ thả.

- Ta đi rồi, những việc trong tự hai em cứ y theo những gì thường ngày mà làm. Thời gian rảnh thì cố gắng tu luyện thêm, đừng trễ nải. Hiện tại hai em đều đã đạt cửu giai tu tiên rồi, cố gắng lên tới địa thứ thì có thể tự do rồi đi. Lúc ấy các em chẳng cần lo sợ điều gì nữa rồi!

Hai thiếu nữ cũng ôm lấy nàng, Thanh Nhi thủ thả.

- Chúng em biết, tiểu thư. Chúng em sẽ cố gắng, cũng sẽ thường xuyên tới đây thăm người.

Tử Hàm khẽ lắc đầu, nàng cười buồn mà nói.

- Ta chỉ e, ta cũng không ở lại nơi này thêm bao lâu nữa. Ta có những chuyện cần giúp chàng ấy giải quyết bên ngoài U Châu, chỉ sợ hiếm có cơ hội gặp lại hai em...

Tử Hàm càng lúc càng thấp giọng, ánh mắt nhìn ra phía cửa. Trong mắt nàng hiện lên những tia xa xăm, mông lung khó tả. Trong lòng nàng lúc này là hai lưỡng cực đối lập. Đi khỏi nơi này, tiến nhập lại U Châu cùng hần đi tìm mấy vị tỷ muội ở Hiếu Vân; giúp hần giải quyết những hiểu nhầm. Một mặt nàng lại muốn ở lại đây, cùng hần sống một cuộc sống thanh tịnh nơi này; mặt khác nàng cũng có thể chỉ điểm cho Thanh Nhi và Bạch Nhi thêm. Cả hai bên đều là người thân của nàng, vì thế nàng không biết làm sao cho phải. Một bên là những vị tỷ muội thân thiết từ nhỏ, một bên là hai vị tiểu cô nương chính tay nàng dẫn dắt cho họ tu luyện. Bạch Nhi dường như nhận ra sự đắn đo trong ánh mắt nàng, thiếu nữ khẽ huých nhẹ vào tay tỷ tỷ mình, sau đó cười tươi mà nói.

- Tiểu thư đừng lo lắng, sau này bọn em tu luyện đại thành rồi sẽ tới tận nơi tìm nhà của tiểu thư và cô gia xin cơm. Chỉ sợ lúc ấy tiểu thư lại đuổi bọn em ra thôi, hi hi hi...

- Đúng á tiểu thư, chỉ sợ người quên mất chúng em mà thôi!

Tử Hàm bật cười khúc khích, véo má hai nàng mà nói.

- Được, ta không quên đâu!

Ba người sắp xếp một hồi, cuối cùng Thanh Nhi và Bạch Nhi xin phép rời đi. Công việc ở Thanh Long Tự từ lúc này đặt hết lên vai hai thiếu nữ khiến cả hai có chút hơi bồn chồn. Tử Hàm tiễn hai người ra tận xe, vẫy tay cho tới khi chiếc xe khuất bóng sau những rặng cây xa mới quay đầu định bước vào trong nhà. Nàng chợt giật nảy người, nữ nhân kia đã đứng sau lưng nàng từ lúc nào, trên mặt lộ ra sự quan tâm vô cùng. Nàng ta khẽ lấy khăn tay lau nước mắt cho nàng, mím cười mà nói.

- Hai vị xà nữ ấy sau này chắc chắn có thể tu luyện tới tiên thú, ta dám chắc với muội đấy!

- Ừm!

Tử Hàm khẽ gật đầu, mặc cho nữ nhân lau nước mắt ỉn. Nàng thấy nữ nhân trước mặt đã thay vào bộ y phục trắng của nàng, nhờ vậy mà những đường nét kiều mị của nàng ta lại càng trở nên thần bí, thu hút

ánh mắt nam nhân. Tử Hàm trong thoáng chốc ngây người, sững sờ nhìn tới nữ nhân trước mặt mà không hề chớp mắt. Bị nàng nhìn như vậy, nữ nhân kia hai má càng thêm ửng hồng, nàng ta khẽ hỏi lại.

- Mặt ta có gì sao muội muội?

- Mỹ Mỹ, tỷ thật sự đẹp quá. Muội chỉ sợ một ngày nào đó chàng ấy sẽ chẳng còn chú ý tới muội nữa thôi!

Tử Hàm cười buồn, sau đó cúi đầu im lặng. Mỹ Mỹ ngạc nhiên, nhưng sau đó kéo tay nàng ta theo mình mà nói.

- Muội muội à, ta cũng chỉ là một miêu nữ bình thường mà thôi. Nếu như muội nhìn thấy hai vị nữ nhân tên Kim Minh và Lưu Sương kia, có lẽ muội sẽ nói khác. Nhất là vị tên Lưu Sương, cô ta là nữ nhân Thiên Sinh Mị Cốt...!

Túy Y say xưa ngủ quên thời gian, cái cảm giác bị cuốn chặt trong chấn khiến hắn thích thú mà cứ thế nhắm mắt gượng ngủ. Không biết qua bao lâu, hắn mới khẽ cựa mình mở mắt, khua tay múa chân một hồi thật khoan khoái, hắn mới ngồi dậy, lấy tay chùi miệng đầy nước miếng. Túy Y khẽ vận vẹo cái cổ, phát ra những tiếng rắc rắc rồi đứng dậy gặp chấn cẩn thận. Hắn xỏ giày, đẩy cửa bước ra phía ngoài.

Trời bây giờ là giữa trưa, ánh nắng vàng rực rỡ tỏa xuống, len lỏi qua những kẽ lá chiếu tới khiến hắn có chút hoa mắt. Túy Y che mắt, chậm chạp ra giếng nước làm vệ sinh cá nhân. Làn nước mát khiến hắn tỉnh hẳn, Túy Y thích thú áp khăn ướt lau mặt, sau đó cẩn thận vắt khô khăn mà phơi lên sào tre, hắn thận trọng đeo lại kính. Chợt phía sau vang lên một giọng nói vô cùng quen thuộc khiến hắn giật mình, vội quay người lại.

- Chàng đã dậy rồi!

Túy Y giật mình, quay người lại. Thanh âm ấy quen thuộc như mới ngày hôm qua, thanh âm ấy là của nữ bạch y trong giấc xuân mộng của hắn, Túy Y há hốc miệng, hồi lâu mới lắp bắp được vài từ.

- A... Đây... Là thật... ta... ta không mơ...

Tử Hàm nghe hắn nói, lập tức minh bạch hắn ám chỉ gì. Hai má nàng đỏ lên, bên lên tới gần hắn. Nàng huých nhẹ vào người hắn, cúi đầu che đi khuôn mặt đỏ ửng mà nói.

- Tướng công, Tử Hàm có thật. Nhưng chuyện đạo trước thì không có thật, người... người cùng chàng đêm đó... đêm đó... chỉ là phân thân của ta. Thực sự hai chúng ta chưa...

Túy Y ngây người, nhưng sau đó hắn lại thầm thở phào. Hắn nhớ tới lời dặn dò của một lão nhà sư nào đó, ngăn hắn không được làm chuyện nam nữ khi chưa đạt Nguyên Anh Kỳ, nếu không có hậu họa không lường. Hắn cảm thấy có chút bối rối, không biết nói sao. Thấy hắn im lặng, nàng cũng không biết nên mở miệng trước thế nào. Hai người cứ đứng đó hồi lâu, im lặng không ai nói nửa lời. Mỹ Mỹ từ trong bếp đi ra thấy vậy thì ngạc nhiên vô cùng, nàng quan sát khuôn mặt của cả hai, cuối cùng tự nhủ thầm. “Hai người này rốt cuộc có chuyện gì nhỉ? Tại sao lại cứ đứng im lặng nhìn nhau thế kia?”...

Trong bữa cơm trưa, hắn cuối cùng cũng minh bạch thân thế của hai nữ nhân. Riêng về Tử Hàm, nàng là Thanh Long vệ nữ có hôn ước với hắn thì hắn chỉ mang máng nhớ rằng hắn từng có hôn ước với năm nữ nhân, gọi là tứ phương vệ nữ gì gì đó. Còn những người còn lại là ai thì hắn mù mờ chẳng thể nhớ rõ nổi. Thấy hắn cau có như vậy, Tử Hàm cũng không nói tới nhiều, chỉ nhắc thoáng qua rồi thôi. Riêng phần Mỹ Mỹ, hắn giật mình khi nàng ta chính là Cửu Vĩ Bạch Miêu mà hắn thả đi tại Tứ Tiên Sơn đạo nọ. Hắn cũng ngỡ người khi biết nàng ấy dám liều mạng tiến vào khe hở không gian theo ba người tiến về Linh Sơn; rồi lại từ đó theo sát hắn không rời tới Hiếu Vân... cuối cùng là tới tận Phàm Thành này. Mỹ Mỹ chỉ cười, nàng kể rõ lại việc sau khi được hắn giải cứu, nàng trở về nơi nàng sống cùng mẫu thân trước đó thu dọn đồ đạc rồi lập tức theo chân hắn. Nơi mà trước đó, nàng bị bốn tên đạo sĩ kia vây bắt...

212. Chương 213: Hồi Ưc

Như mọi ngày, nàng trở về hang thì phát hiện mẫu thân nàng sớm đã rời đi. Chỉ để lại bộ lông miêu nữ chín đuôi trắng của bà cùng với một lá thư tay. Mỹ Mỹ đọc thư, nàng choáng váng khi biết mẫu thân nàng quyết định bỏ đi đạo hạnh ngàn năm, chấp nhận hóa thân thành con người mà lên chùa làm ni cô. Trong

thư có nhắc đến phụ thân nàng, một nam nhân bình thường; lại nhắc đến việc tình duyên trắc trở của cả hai người mà cuối cùng mẫu thân nàng bị ép phải rời đi khi đã mang nàng trong bụng. Mẫu thân nàng nói bà vô cùng đau khổ khi chỉ có thể nhìn người trong lòng mình cứ ngày một già cỗi mà tạ thế trong khi bản thân mình hầu như chẳng thay đổi. Nhắc tới câu cuối cùng trước khi phụ thân nàng qua đời: “Sinh mạng dài hay ngắn cũng chỉ như vậy, sống lâu trăm năm hay vài chục năm cũng vẫn là trải qua hỉ nộ ái ố. Quan trọng, ta luôn lưu giữ, luôn nhớ rõ nét nhất những ngày tháng được vui vẻ, hạnh phúc bên cạnh nàng. Kiếp này được gặp nàng, có lẽ trước đó ta phải mười kiếp tu tâm...”. Bà dặn dò nàng đừng nên tìm kiếm bà, sẽ không gặp lại nhau nữa. Dặn nàng phải biết tự chăm sóc bản thân, gặp một nam nhân ưng ý thì phải nắm bắt lấy cơ hội. Tốt nhất, hãy rời khỏi nơi này mà tới một thế giới tu chân khác, nơi có thể có người cùng nàng sống tới trăm năm, ngàn năm đồng sinh đồng tử.

Mỹ Mỹ đọc xong thư, nàng đã khóc rất nhiều, rồi sau đó cứ thẫn thờ như người không hồn mà ngồi cạnh cửa hang. Tới khi nhận ra mình bị bốn tên đạo sĩ bao vây thì đã muộn, nàng bị bắt nhốt vào lồng niêm phong chú ngữ, luôn được để cạnh bốn tên đạo sĩ như món đồ để dành. Trong những ngày tháng ấy, mắt nàng mục sở thị tất cả những gì mà bốn tên đạo sĩ nọ làm với những nữ nhân. Những thanh âm cầu xin, la hét, gào khóc đau đớn ấy... ngày nào cũng tiến vào tai nàng, chui vào đầu óc nàng cho dù nàng cố phong bế thính giác. Nàng cố gắng chạy thoát, nhưng tất cả đều vô dụng, những niêm chú kia quá sức với nàng. Thêm nữa, nơi này toàn không khí ô uế, chẳng lấy đâu ra một chút lương khí để nàng thi triển phép thuật. Nàng những tưởng như số phận nàng rồi cũng sẽ như những nữ nhân dưới nhà kia... và nàng buông xuôi, chấp nhận số phận... Nàng sẽ như vậy mãi, nếu không tới ngày tên đạo sĩ nhỏ thó kia bất ngờ tặng nàng cho hân. Mỹ Mỹ cũng hồ hững như không, nàng không còn tâm trạng than khóc nữa rồi.

Nhưng nàng không thể tin nổi, người kia lại mở cửa lồng giải thoát cho nàng. Nam nhân bình dị, mập mạp ấy giải thoát cho nàng khỏi chú ngữ giam cầm, thả nàng đi. Nàng hồi lâu mới trấn tĩnh, mới chấp nhận đây là sự thật. Nàng cố gắng lưu giữ hình ảnh nam nhân kia trong lòng, bụng bảo dạ nhất định một ngày nào đó phải đền đáp ơn hân thật hậu hĩnh. Nàng rời đi, trở lại khu rừng... Mỹ Mỹ không biết tại sao khuôn mặt bình dị ấy lại khiến nàng suy nghĩ nhiều đến như vậy. Nàng hàm ơn hân, muốn trả ơn hân nhưng không biết nên trả ơn thứ gì cho phải. Cái hân cho nàng là sự giải thoát, sự tự do, hân cho nàng thứ mà nàng từng coi là giấc mơ xa xỉ nhất từ ngày bị bắt. Lấy thân báo đáp ư...? Không, không phải bên cạnh hân đã có một vị cô nương xinh đẹp đó sao. Nàng không được như cô ấy. Tiền bạc sao? Địa vị sao...? Những thứ ấy nàng đâu có, nàng cũng chỉ là một miêu nữ mà thôi, đâu phải thân vương hay quận chúa mà có thể đền ơn những thứ ấy...? Cuối cùng, nàng quyết định đi theo hân, tìm hiểu xem thứ gì thích hợp nhất để đền ơn cho hân.

Mục đích ban đầu chỉ có vậy, nàng bí mật bám theo hân, lặng lẽ quan sát hân. Nàng cũng chẳng biết từ khi nào, trong lòng nàng lại chứa đựng nhiều hình ảnh về hân như vậy. Mỗi ngày, nàng đều nhớ đến khuôn mặt bình dị ấy, nhớ đến ngày hôm ấy và đặc biệt là đôi mắt vô định, sâu thẳm đầy thu hút của hân. Không biết từ lúc nào, nàng lại cảm thấy mình thích hân. Nàng thích nhìn ngắm hân mỗi ngày, khi thấy nữ nhân kia chăm sóc cho hân, thân mật bên cạnh hân. Nàng ước ao đó là mình, mừng tượng đó là mình. Nàng dường như không nhận ra mình đã yêu hân từ bao giờ. Tới khi hai người bọn họ chuẩn bị rời đi, nàng quyết tâm đi theo, cố gắng tìm cơ hội tiếp cận hân, được một mình nói chuyện với hân. Những qua bao nhiêu nguy hiểm, qua bao nhiêu việc cuối cùng nàng cũng có cơ hội tiếp cận thì hân lại điên cuồng hóa thành phi long mà rời đi. Nàng vội vã đuổi theo, đuổi tới khi chân lực cạn kiệt rồi lạc tới nơi này, phải làm kẻ hành khất sống qua ngày... Nhưng có lẽ ông trời mỉm cười với nàng, duyên phận sẽ mãi mãi là duyên phận, nàng cuối cùng cũng gặp được hân...

Căn nhà gỗ nhỏ dường như sinh khí tăng thêm gấp bội từ ngày Tử Hàm tới. Mỹ Mỹ cũng công khai xuất hiện trong nhà khiến đám người tới chữa bệnh mất tròn mắt dẹt mà nhìn tới hân. Bằng vào thái độ thân thiết của cả hai nữ nhân, nhiều người không khỏi thầm cảm thán trước vận số đào hoa của vị Túy Y này. Ngay khi tin tức lan đi, chuyện được người Phàm Thành chú ý nhất chính là vị Long nữ thần bí ở Thanh Long Tự tới ở lại căn nhà nhỏ ngoài bìa rừng khiến mọi người chú ý hơn cả. Nàng ta lại tự nhận là thê tử của y sư kia khiến nhiều người choáng váng, nhất là đám công tử thế gia. Có nhiều kẻ dường như không chịu nổi thông tin đầy đủ kích ấy, hoặc lăn ra ngã bệnh; hoặc liều mạng vờ tới khám bệnh để thấy rõ thực hư. Cũng có một số kẻ bực bội, âm thầm thuê người ra tay với Túy Y nhưng bao nhiêu tiền thuê người cũng vô dụng. Sát thủ nhận tiền rồi đều một đi không trở lại, cho dù đó là kẻ uy tín nhất trong giới hắc đạo.

Chuyện này hẳn và hai nàng đều không hề hay biết, nhưng với tam đại tộc lẽ nào không ai hay? Mỗi lần như vậy, những môn hạ tam tộc đều bí mật xử lý gọn gàng, không để cho ai biết. Còn đám công tử kia ư? Làm nhẹ nhàng thôi, cứ để chúng tán gia bại sản hoặc bệnh tật liên miên là đủ rồi...

Túy Y kể từ lúc có hai nàng đến ở cùng, hẳn cũng cảm thấy có gì đó thoải mái hơn những ngày trước đây. Căn nhà nhỏ giờ đây dường như ấm cúng hơn hẳn; bữa cơm hẳn cũng không phải lui cui một mình mà đã có hai nàng dùng cùng. Hẳn cảm thấy tinh thần thoải mái hơn trước, dần dần tâm trạng cảm thấy khá hơn, không còn u uất như xưa mặc dù hẳn cũng không thể nhớ nổi tại sao mình lại như vậy. Tử Hàm đòi hẳn truyền lại kiến thức y dược của bản thân, nàng từ đó học cách nhận biết các loại thảo dược, phụ hẳn bốc thuốc. Mỹ Mỹ thì lo việc cơm nước, thi thoảng nàng cũng tranh dành việc bốc thuốc với Tử Hàm. Còn hẳn ngoài thời gian khám bệnh, hẳn tranh thủ viết tay lại một loạt những kiến thức y dược mà hẳn biết. Theo như ý Tử Hàm, nàng muốn hẳn truyền lại ột người có duyên, sau đó cả ba người sẽ rời khỏi Phàm Thành này về lại Tu chân giới giúp đỡ nàng ấy gặp lại các tỷ muội. Hẳn đã hứa với nàng rồi.

Công việc, cuộc sống nói chung là vậy. Còn về những mặt khác thì phải mất tới một tuần, hẳn mới dần quen nó, nhất là việc ngủ cùng với hai nàng. Từ ngày mới đến, hẳn để Tử Hàm ngủ trên giường cùng Mỹ Mỹ, còn hẳn một mực khẳng khái ngủ một mình trên chõng tre. Phân định cẩn thận như vậy, tự tay hẳn đắp chăn cho các nàng rồi hẳn mới đi ngủ, ấy vậy mà trong một tuần liền, cứ sáng sớm hẳn thức giấc là đã cảm thấy có cánh tay ôm lấy người mình. Trên chiếc chõng, Mỹ Mỹ và Tử Hàm mỗi người nằm một bên, thân hình nghiêng áp lên người hẳn mà say xưa ngủ. Chiếc chõng vốn nhỏ, vì thế hai nàng gần như nằm trên người hẳn, chỉ có chút vai ở mép chõng tre. Hẳn bối rối, đánh thức cả hai nàng dậy mà nói nhỏ; hai nàng thì vẫn vừa ngái ngủ, vừa gật đầu nhưng đầu rồi lại vào đó, hôm sau lại tiếp diễn y như cũ. Thậm trí, có những người đi rừng sớm, theo thói quen tới tận cửa nhà cầu kiến xin thuốc, khi họ đẩy cửa ra là khung cảnh ấy đập vào mắt họ, hẳn cũng bất ngờ không biết phải giải thích ra sao. Người ngoài lại một phen thì thảo to nhỏ; từ đây người tới khám dường như cũng né tránh việc tới quá sớm hay tới quá muộn, có vẻ như họ tránh làm hẳn mất hứng đêm xuân cùng hai mỹ nhân như hoa như ngọc kia...

Thời gian cứ thế trôi đi, mùa đông tới. Những vạt rừng vốn phủ đầy màu xanh mát của lá cây nay nhanh chóng khoác lên lớp áo dày của tuyết. Từng cơn gió ào ào thổi, cuốn theo những bông tuyết trắng tung bay, len lỏi qua những tán lá được phủ đầy tuyết mà buông xuống mái căn nhà nhỏ. Thi thoảng, từ đâu đó vọng lại tiếng sói hú, không gian thật tĩnh lặng. Trong nhà, hẳn đang cẩn thận trao tay một chồng hơn mười cuốn sách cho một thanh niên trẻ, Tử Hàm cùng Mỹ Mỹ đang cẩn thận gói đồ trong tay nải. Túy Y nhìn nam thanh niên một lượt, cuối cùng mới nói.

- Hoa Đà, mọi cách chữa bệnh, mọi loại dược vật cùng cách nhận biết ta biết đều được ta ghi chép cẩn thận trong những cuốn sách này. Ta hy vọng cậu có thể dùng nó thật tốt, có thể trở thành một y sư tốt!

Nam nhân trẻ tuổi rưng rưng nước mắt, y gạt tay qua mặt rồi mới meo meo máo máo nói.

- Sư phụ... con xin đa tạ!

- Ấy, cậu cũng chỉ tầm tuổi ta, đừng xưng hô như vậy. Ta thấy cậu cũng là người có tâm, có duyên với nghề y dược nên mới truyền thụ lại. Chỉ mong cậu nhớ lấy một câu, lương y như từ mẫu. Lấy việc cứu người làm gốc, y thuật để cứu người chứ không phải để hại người!

Túy Y khoát tay nói, hẳn đứng dậy. Tử Hàm cùng Mỹ Mỹ sớm đã mở cửa căn nhà nhỏ, đứng sẵn đó chờ hẳn. Hẳn nhìn lại căn nhà nhỏ một hồi, sau đó chấp tay sau lưng mà cùng hai nàng rời đi, để lại sau lưng nam nhân trẻ tên Hoa Đà kia cung kính cúi đầu tiễn hẳn dưới cơn mưa tuyết. Trong một buổi mưa tuyết dày đặc, con người tên Túy Y chính thức biến mất khỏi Soái Sơn, khỏi Phàm Thành mà không ai hay biết. Ngay cả tam đại tộc cũng bất ngờ khi biết được tin này, dù dốc sức tìm kiếm hẳn chỉ để nói một lời từ biệt cũng chẳng thấy hẳn đâu. Căn nhà nhỏ của hẳn lúc này xuất hiện một vị y sư trẻ mang tên Hoa Đà, người tự nhận là đệ tử của Túy Y tiên sinh trước kia. Người này ra tay là cứu người, bất cứ ai có bệnh, dù xa tới đâu y cũng tìm đến chữa trị mà không hề lấy một đồng xu; khiến dân chúng Phàm Thành yêu kính, tôn y lên làm Y Tiên; họ còn tôn con người thần bí Túy Y kia lên làm Y Thần, lập cả miếu thờ, hương khói cực thịnh...

Phần về ba người, ngay trưa hôm đó, theo sự chỉ dẫn của Tử Hàm đi tới thông đạo để rời khỏi Phàm Thành. Nơi này đơn giản chỉ là một hang núi treo leo, bề ngoài dây leo chằng chịt trông chẳng có vẻ gì

là một thông đạo. Ấy vậy khi vào trong mới nhìn thấy một con đường tối đen hun hút, lơ mờ một đốm sáng trắng phía xa xa. Ba người tiến vào, hần thì chẳng cảm thấy lo lắng chút nào, thậm trí trong lòng còn cảm thấy những cảm giác vô cùng thân thuộc. Nhưng với cả hai nàng thì ngược lại. Tử Hàm trên mặt lộ ra sự lo lắng, nàng cảm nhận được nơi này phảng phất mang theo khí tức long tộc, nhưng cũng phảng phất mang theo một luồng uy lực cực đại khiến nàng có chút run sợ. Nàng không phải mới tới nơi này lần đầu, nhưng là lần đầu tiên nàng có ý định tiến vào trong nó. Những lần trước đây, nàng chỉ tới tiền chân Thanh Nhi và Bạch Nhi mà thôi. Cả hai tiểu cô nương ấy đều sinh ra và lớn lên ở đây, vì thế thông đạo này dường như chẳng ảnh hưởng gì nhiều tới cả hai người họ. Thêm nữa, nàng thông qua lỗ hổng thiên không mà rớt vào trong nơi này, không hề bị phong ấn chân lực nên càng thêm lo lắng.

213. Chương 214: Lam Nguyệt Cốc

Mỹ Mỹ thì càng thêm căng thẳng, nàng nhớ lại những chú ngữ cùng đồ hình kì quái đã tước đi chân lực của nàng khi nàng mới tới nơi này. Nhớ lại những đau đớn ấy, nàng lại rung mình sợ hãi, vội rút đầu vào ngực hần như muốn trốn chạy. Túy Y mỉm cười, hần khẽ vỗ nhẹ lên lưng Mỹ Mỹ, sau đó bình thần dặt tay hai nàng tiến vào bên trong thông đạo.

Trái ngược với suy nghĩ của cả hai nữ nhân, chuyến đi ra lần này chẳng hề có sự việc gì đáng sợ cả. Chỉ đặt biệt nhất ở chỗ, mỗi khi chân hần bước tới đâu thì những đồ hình hay kí tự trên tường, trên nóc và cả dưới chân hần đều lóe lên ánh sáng hoàng kim rực rỡ. Mỹ Mỹ ngạc nhiên ngắm nhìn sự lạ, còn Tử Hàm lại thoáng trầm ngâm không thôi. Những đồ hình kia dường như là Long ngữ cổ, nàng có chữ đọc được, có chữ không. Còn hần thì thần nhiên ngắm nhìn, miệng khẽ lẩm nhẩm những thanh âm mà có lẽ chỉ mình hần hiểu. Con người hần lại hóa thành xé dọc, ánh kim quang cực thịnh. Trong cơ thể, sợi xích hoàng kim kia dường như không hề rời đi mà lại càng phát sáng mạnh mẽ hơn, áp chế con rồng đang nằm trên đài sen đang ra sức vùng vẫy. Phía ngoài, từng luồng từng luồng chân khí lao về phía ba người, vây kín lấy ba người như đang trả lại chân lực. Mỹ Mỹ khoan khoái vươn vai, trên đầu nàng đã xuất hiện trở lại đôi tai trắng hồng cùng chín cái đuôi phía sau. Tử Hàm cũng khoan khoái hít vào những luồng lương khí ấy, chỉ duy nhất hần chẳng thấy có biến đổi gì, chậm rãi bước đi. Ba người tiến vào vùng sáng trắng nơi lối ra...

Một hang đá lớn lơ lửng giữa lưng chừng núi cao, dãy núi này cây dây leo mọc chẳng chặt, dường như hiếm có người lui tới. Lúc này, phía bên ngoài có năm sáu nam nhân thân mặc y phục đồng bộ màu trắng, dường như là môn hạ cùng một tông môn. Cả sáu người đang đứng trên phi kiếm, hướng tới phía cửa hang mà chửi rủa.

- Chung Cực, con rùa đen nhà ngươi mau thò mặt ra đây!
- Chung Cực, nể tình chúng ta là đồng môn ngươi mau giao nộp tâm pháp ấy ra đây. Nếu không đừng trách chúng ta vô tình!
- Chung Cực, ngươi chỉ là một tên đệ tử Luyện Khí Kỳ, sao dám cãi lời Trúc Cơ như chúng ta. Mau giao nộp nó ra đây!
- Mau giao ra, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí...!

Bốn nam nhân thay nhau gào thét, chửi bới. Chỉ duy nhất có hai người lùi xa một quãng là im lặng chăm chú quan sát. Một người là nam nhân thân hình tầm thước, rắn rỏi. Tuy vậy khuôn mặt lại nhu nhược y như một nho sinh. Người còn lại thân hình khá bé nhỏ, dường như là nữ giả nam bởi khuôn mặt người này trắng bóc cùng với cặp lông mày thanh mảnh. Người bé nhỏ khẽ kéo ống tay người kia, hạ giọng.

- Sư huynh, liệu y có giao ra không?

Giọng nữ nhân mềm mại, nhỏ nhẹ vang lên, chất giọng mang theo chút áy náy. Nam nhân kia vỗ vỗ nhẹ lên bàn tay nàng, nhẹ nhàng đáp.

- Muội yên tâm, hần đã trọng thương, sớm hay muộn muội cũng sẽ có tâm pháp đó thôi. Thứ đồ mà Tuyết Lăng Tiên Tử cho hần chắc chắn là đồ tốt, muội đừng lo lắng!

- Nhưng... Sư huynh, hay là thôi... bỏ đi. Dù sao cũng là đồng môn với nhau, chúng ta làm vậy có lẽ hơi quá đáng rồi!

Nam nhân cau mày, nghiêm giọng nói.

- Đồng môn thì sao chứ? Cũng chỉ là tu tiên giả mà thôi, mạnh được yếu thua, cường giả làm vua. Đồng môn cũng vậy, chỉ cần chúng ta mạnh lên thì bất cứ thứ gì có thể ta đều lấy về tay uội!

- Sư huynh...!

Người nhỏ bé nghe vậy hơi sững người, nhưng sau đó má đỏ bừng lên thẹn thùng mà ngả đầu vào lòng y. Sư huynh nàng nói không sai, tu tiên giới này đơn giản là như vậy, nàng cũng chỉ còn cách chấp nhận mặc dù thâm tâm nàng không thực sự muốn. Đây là tâm ý của chàng ta với nàng, lẽ nào nàng lại từ chối? Hơn nữa bản thân nàng cũng thật sự cần một bộ tâm pháp tu luyện mới, vì thế nhắm mắt chấp nhận.

Nơi đây vốn là hậu viện của Lam Nguyệt Cốc, tông môn đứng hàng thứ ba tu chân giới U Châu, một trong cửu đại thế lực. Những người này đều mặc y phục của ngoại môn đệ tử Lam Nguyệt Cốc, tu vi kẻ thấp nhất cũng đã Trúc Cơ Sơ Kỳ, cao nhất là hai người đứng phía sau, nam nhân đã tới Trúc Cơ Trung Kỳ đỉnh phong, nữ nhân là Trung Kỳ viên mãn. Sáu người vốn đang truy đuổi một nam đệ tử mới tới khác tên Chung Cực, một kẻ chỉ mới Luyện Khí Trung Kỳ nhưng lại được đồn thổi là nam nhân vận số may mắn nhất thiên hạ - Y vừa được Tuyết Lăng Tiên Tử tặng ột bộ tâm pháp tu tiên. Thật sự mà nói, Tuyết Liên tặng cho hần tâm pháp đơn giản vì nàng thấy tiện tay chứ chẳng có ý gì khác. Có lẽ đúng là do vận số Chung Cực này hơn người, ngày y canh gác cửa cốc cũng là ngày Tuyết Liên gấp gáp trở về Lam Nguyệt Cốc sau khi nhận được tin triệu hồi của sư phụ nàng...

Trong căn nhà trúc nhỏ, một nam tử thư sinh, tuổi trạc tam tuần, thân mặc thô bào màu tro đang loay hoay bên cạnh một phiến gương bát quái, ngón tay bấm dốt liên hồi. Trên tay trái y là một thẻ tre đã cũ, phía trên chỉ chít những hàng chữ nhỏ. Ngô Hùng cau mày, lẩm nhẩm gì đó trong miệng không ai biết. Y để mặc hai người đang chăm chú nhìn y ở trước mặt. Một khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn, nhưng con mắt thì dường như phát ra tinh quang sắc bén. Râu cùng tóc lão đã bạc phơ như cước, lão nhân này mặc một bộ trường bào màu vàng, là cốc chủ Lam Nguyệt Cốc – Vương Phác Thiên. Người còn lại là một nữ bạch y, lưng đeo trường kiếm, không ai khác chính là Tuyết Lăng Tiên Tử Tuyết Liên. Cả hai đều chăm chú nhìn tới phía Ngô Hùng. Một hồi lâu, chỉ thấy y nói.

- Sư muội, ta muốn nói chuyện riêng với sư phụ. Làm phiền muội vậy!

Tuyết Liên khẽ gật nhẹ, cung kính rời đi. Nàng bước ra sân, khẽ vươn vai rồi sau đó chậm rãi rảo bước đi dạo, cứ thế vô tình hướng tới hậu viện mà đi tới. Bên trong phòng lúc này chỉ còn lại hai người, bầu không khí thoáng chốc trở nên thần bí khó tả, Ngô Hùng khẽ nói nhỏ.

- Sư phụ, thiên tình cận kề cốc chúng ta!

- Thật sao, rốt cuộc là nơi nào?

- Thứ lỗi cho đệ tử, thật sự đệ tử chỉ có thể tiên đoán tới vậy...!

- Chung Cực, người mau ra đây!

Đám người chửi rủa một hồi lâu, lại quăng cả những đạo phù chú hỏa cầu ném vào hang nhưng vô dụng. Vách núi này vốn được gọi là Băng Liệp Sơn, đá mang tính chất vạn vật bất xâm. Dù lửa hay nước, hay bất cứ thứ phù chú nào đánh tới đều tan biến như chưa từng có. Thêm nữa, quanh hang là vô số lỗ nhỏ - tổ của những đàn rết ba đuôi vô cùng độc, nếu sơ ý là táng mạng nên không ai dám tới gần. Nhưng Chung Cực có vẻ may mắn nhất vì lúc ý liệu mạng trốn vào đây không hề đụng mặt con rết nào. Y mệt mỏi dựa lưng vào một phiến đá lớn, cắn chặt môi khẽ cử động tay trái. Cánh tay trái của hần lúc này đầy những máu tươi, thấm loang lổ sang cả y phục. Chung Cực gắng gượng nhẹ nhàng gỡ bỏ những mảnh vải dẫm máu ấy. Chợt từ phía sâu trong hang, một luồng bạch quang lóe sáng rồi tắt ngấm. Từ bên trong có tiếng nữ nhân truyền ra khiến y giật mình.

- Thật là kỳ lạ. Theo lời Thanh Nhi và Bạch Nhi nói, chỉ cần đi qua quan lộ là có thể rời khỏi Phàm Thành. Nhưng lần này chúng ta lại đi qua một quan lộ thứ hai nữa?!

Tử Hàm nói, nàng hướng ánh mắt đầy chờ mong tới phía Túy Y. Bằng vào biểu hiện của hắn trong thông đạo, nàng hy vọng hắn có thể giải đáp khúc mắc này giúp nàng. Túy Y nghe vậy thì chỉ lắc đầu, hắn nói.

- Ta cũng không rõ!

Mỹ Mỹ dường như không chú tâm tới hai người, nàng rảo bước tiến ra phía ngoài hang, nơi có ánh sáng. Vừa đi vừa cười mà nói.

- Ta đi xem ba người chúng ta được truyền tống tới nơi nào đây!

Nhưng chỉ được một lúc, một thanh âm thảng thốt vang lên khiến Tử Hàm và hắn giật mình, chạy vội ra phía ngoài. Chỉ thấy lúc này trước mặt ba người là một nam nhân trẻ, thân hình bê bết máu tươi đang nằm dựa vào một phiến đá lớn. Khuôn mặt người này trắng bệch, hai mắt trợn lên, như muốn lòi ra khỏi hốc mắt mà nhìn tới ba người. Mỹ Mỹ run rẩy quay mặt lại, nhào vào lòng hắn, nàng không dám quay đầu lại, chỉ tới y mà nói.

- Hắn... hắn... tay hắn...!

Túy Y cau mày, nhìn thật kĩ. Chỉ thấy cánh tay nam nhân kia sớm đã trọng thương, nhiều chỗ thịt nát bầy, để lộ ra từng khoảng xương trắng. Máu vẫn đang chảy ra từ cánh tay, tuy nhiên lại chảy rất ít so với một vết thương lớn như vậy. Tử Hàm cũng ngăn người, trên mặt cũng lộ ra sự sợ hãi. Nàng tuy tiếp xúc nhiều với y được, nhưng chưa lần nào thấy cảnh tượng đáng sợ này. Vì vậy cũng ngăn ra như tượng đá. Chỉ duy nhất có hắn thì lại bình thản, khẽ đỡ Mỹ Mỹ ngồi lên một tảng đá phẳng, hắn cẩn thận tiến lại xem xét vết thương. Nam nhân bị thương đột nhiên thấy có người lạ tiến lại, tức thì run rẩy, ánh mắt đầy cầu xin.

- Đứng... đứng giết... đứng giết ta... Ta... ta giao tâm pháp... cho người...!

- Yên lặng đi, để ta xem qua thương thế của người!

Hắn nói, sau đó thản nhiên nâng cánh tay đầy máu me ấy lên mà xem qua. Cuối cùng, hắn lấy từ trong tay nải ra vài lọ dược vật, trộn ba bốn loại với nhau rồi đắp lên những chỗ bị thương. Những vùng hở cả xương ra, hắn thận trọng đắp nhẹ những khoảng thịt cho khít kín lại, lấy thuốc vừa chế làm keo gắn. Cuối cùng, hắn cẩn thận lấy vải trắng buộc chặt lại. Xong xuôi, Túy Y lại lấy ra từ ngực áo một lọ thuốc, dốc lấy hai viên màu đỏ đưa vào miệng nam nhân bị thương.

- Uống đi, uống vào sẽ cảm thấy bớt đau đớn hơn...!

214. Chương 216: Động Thủ (1)

Mỹ Mỹ cau mày nói nhưng Tử Hàm đã ngăn lại, hướng ánh mắt nàng ta chiếu tới khuôn mặt hắn. Mỹ Mỹ nhìn sang hắn, nàng giật mình sợ hãi. Trên khuôn mặt hắn lúc này dường như đen xạm đi, tối xảm lại. Con ngươi gườm gườm vẫn lên những tia máu đỏ, một luồng sát khí điên cuồng trào tới, lan ra tứ phía khiến kẻ đang cười kia cũng lập tức cầm chặt miệng. Luồng kim khí lúc trước chỉ xuất hiện trên da thịt hắn, nay mạnh mẽ bộc phát bao bọc lấy cả bên ngoài cánh tay của hắn. Bầu trời cùng lúc ấy nổi lên mây đen dày đặc, sấm chớp ỳ ầm ngân vang. Từng cơn gió lớn ào ào thổi đến, quét ngang mặt tất cả như sắp báo hiệu một hồi bão thiên nghịch địa sắp bắt đầu.

Hắn cảm thấy tức giận, hắn cảm thấy uất hận, hắn cảm thấy bức bối không gì cản nổi. Trong lòng hắn trào lên một cảm giác điên cuồng, hắn muốn máu huyết tung bay, hắn muốn ngửi mùi tanh của máu. Chỉ trong khoảnh khắc ấy, hắn cảm nhận được một ai đó đang thúc dục hắn, đang khuyến khích hắn ra tay với kẻ xác xược trước mắt. Bốn vòng tròn trên cánh tay hắn đang dần dần di chuyển tới mu bàn tay, trên mu bàn tay hắn, kim quang càng lúc càng chói mắt. Tử Hàm kinh sợ, vội vàng gọi.

- Minh Tiến, chàng bình tĩnh lại đã!

“Minh Tiến...? Minh Tiến... là ai...? Ồ, đó chẳng phải là tên của ta hay sao...? Đúng rồi, ta nhớ rồi... ta tên là Minh Tiến...”. Trong đầu hần thoáng chốc thanh tỉnh, nhưng sau đó lại lập tức cảnh giác, những luồng sát ý vẫn không ngừng lan tỏa. Phía xa xa đã truyền tới tiếng tù và trầm thấp, hần nhìn thấy có một đạo bạch quang đang bay nhanh tới đây, một thanh âm nữ nhân lạnh như băng từ xa truyền tới.

- Cuồng đồ to gan, dám tới náo động trong cốc. Mau xưng danh tính...!

Tuyệt Liên đang đi dạo, chợt bắt gặp một nữ ngoại môn đệ tử gấp gáp bay về phía nội đường. Nàng tò mò gạn hỏi, tức thì giận dữ vội phi hành ngay tới đây, đưa lệnh bài của mình cho nữ đệ tử kia mang đi triệu tập người. Vừa tới nơi, chỉ thấy có bốn ngoại môn đệ tử bị thương đang lùi lại thủ thế, bên kia là bốn người khác, trong đó có một đệ tử khác đang được một nam nhân đỡ lấy. Tuyệt Liên cho rằng nam nhân cùng hai nữ nhân kia bắt nam đệ tử trọng thương làm con tin, vì thế không hỏi nhiều, lập tức lấy ra Thiên Băng Kiếm xuất chiến.

Mỹ Mỹ cùng Tử Hàm thấy người đến là nữ nhân thì khê thở phào, nhưng chưa kịp mở lời đã thấy nữ nhân rút kiếm, nhằm hướng Minh Tiến mà công kích. Mỹ Mỹ tức giận, cặp song kiếm vung ra, lao lên đón đỡ, hai người lập tức đối chiến. Những thanh âm giao tranh chất chứa vang lên, lan truyền khắp dãy núi.

Chỉ trong mười phút sau, có khoảng hơn hai trăm người xuất hiện, tất cả đều đã kết đan. Họ lặng lẽ đứng ngoài quan chiến, ánh mắt đầy cảnh giác nhìn tới đương trường. Trong khi đó, Tuyệt Liên và Mỹ Mỹ vẫn đang đấu kiếm bất phân thắng bại, những đạo bạch quang nối tiếp thanh quang va chạm nhau liên hồi, càng lúc càng nhanh khiến xung quang hai người dần dần trở thành một khối cầu mờ ảo bởi ánh bạch quang và thanh quang. Người bên ngoài khó lòng xem rõ mọi việc, mù mờ mờ mờ nhưng với hần và Tử Hàm thì khác. Minh Tiến xem kỹ chiêu kiếm của nữ nhân áo trắng mới tới, sau đó thận trọng quan sát chiêu thức của Mỹ Mỹ. Nữ nhân áo trắng dùng kiếm vô cùng linh hoạt, uyển chuyển tựa như đang múa chứ không phải đang chiến đấu. Còn Mỹ Mỹ thì chiêu thức vô cùng đơn giản, lấy chậm đánh nhanh. Nếu so tài thoắt chốc, cả hai sẽ ngang tài ngang sức, kẻ tám lạng người nửa cân. Nhưng càng về sau, chắc chắn Mỹ Mỹ sẽ càng thua thiệt; thêm nữa, thanh kiếm của nữ bạch y kia dường như là Cổ Bảo.

Cả hai phe đứng ngoài quan chiến, chưa phe nào có hành động nào cụ thể. Bên phía người của Lam Nguyệt Cốc, đây là cơ hội hiếm có họ được quan sát Tuyệt Liên đấu kiếm, vì thế mà không nỡ can thiệp. Hơn nữa nàng là đệ tử cưng của cốc chủ, chưa có lệnh nàng không ai dám ra tay. Phía bên này, Tử Hàm cùng hần vẫn đang chăm chú theo dõi cuộc đấu bất phân thắng bại ấy. Chợt hần nhìn sang phía nàng, Tử Hàm qua ánh mắt hần lập tức hiểu dụng ý của hần. Cả hai vốn là Long nhân nên tâm ý tương thông, linh tê vạn dặm. Chỉ thấy Tử Hàm vận lực, khê ném thiết hoàn đỏ rực của nàng bay vào trong vùng hai người đấu kiếm. Cùng lúc ấy, Mỹ Mỹ vươn người đâm song kiếm tới vai nữ nhân áo trắng. Nữ nhân áo trắng khê trùn người, cố ý quay lưng như đang có ý bỏ chạy. Kỳ thực lại âm thầm chuyển tay cầm kiếm, đâm ngược một kiếm dưới cánh tay tới người địch thủ. Khi Mỹ Mỹ nhận ra thì đã trễ, thanh kiếm băng lãnh ấy đã nhắm tới bụng nàng.

Đình! Thanh âm chói tai vang lên, một thiết hoàn đã chặn lại đòn chí mạng đó cho nàng. Mỹ Mỹ nhân cơ hội đó nhảy lùi về phía cửa hang, Tử Hàm cũng vươn tay thu lại thiết hoàn. Phía bên này, Tuyệt Liên cố gắng bình ổn hơi thở, ánh mắt thận trọng nhìn tới những người bên kia. Lúc này Cửu Hoàng lớn tiếng.

- Các vị sư huynh, bọn ma đạo kia bắt cóc Chung Cực đệ đệ khi đệ ấy cùng chúng đệ tuần núi. Muốn bắt ép chúng ta dẫn đường nhưng bị từ chối, vì vậy chúng cố ý đánh bị thương đệ ấy để bắt ép chúng ta. Mong các vị sư huynh sư tỷ đòi lại cho chúng ta một lễ công bằng!

Đám người tức thì ồ lên, chửi rủa, trách móc. Bình khí, pháp bảo đều đã được xuất ra, chỉ chờ lệnh của Tuyệt Liên là sẽ ào tới, bầm vằm ba kẻ to gan kia thành bùn. Chung Cực nghe vậy thì tức tới run người.

- Cửu Hoàng, người đừng ngậm máu phun người! Đây là ba vị ân nhân cứu mạng ta, kẻ hại ta chính là người. Người vì muốn lấy công pháp mà Tiên Tử ban tặng cho ta để lấy lòng Uyển Phượng nên mới bày mưu ép bức ta, căm miệt chó của người lại!

- Chung Cực, đã có cả trăm huynh đệ đồng môn ở đây, tại sao đệ lại phải nói những lời yếu hèn như vậy? Cho dù đệ có bị bọn chúng ép chết, cũng đừng bao giờ làm ô danh bốn môn. Cứ tự tiện đi, chúng ta sẽ bầm vằm chúng báo thù cho đệ!

Đám người phía sau tức thì ồ lên đồng tình, không ít lời tán dương hướng tới Cửu Hoàng. Thậm trí ngay cả Tuyết Liên cũng khẽ gật đầu. Mỹ Mỹ bực bội lên tiếng.

- Tên nam nhân miệng thối mau câm mồm lại. Người chỉ biết ngậm máu phun người, chính người gây ra thương thế cho kẻ này, nay còn đổ tội lên đầu chúng ta. Nếu không phải tướng công của ta tinh thông y lý, mạng tên nam nhân này sớm đã mất lâu rồi!

- Hừ, lời của lũ ma đạo chẳng nên nghe. Miệng chó không mọc được ngà voi!

- Người...!

Mỹ Mỹ tức giận cực độ, chỉ thốt được thêm một chữ rồi im bặt. Tử Hàm cau mày, không nói gì thêm mà chỉ đỡ tay để Chung Cực dựa vào vách núi, sau đó nàng quay ra nhìn tất cả một lượt. Chỉ thấy đám người trên tay binh khí đều đã chờ sẵn, khí thế không hề nhỏ. Nàng quay sang phía hần, dò hỏi.

- Tướng công, giờ chúng ta nên làm thế nào đây. Chúng ta khó có thể đấu lại mồm mép tên điều ngoa xảo trá kia, chỉ e càng đối đáp càng thêm bất lợi!

Minh Tiến trầm ngâm, im lặng thở dài nhẹ. Hần lúc này không thể vận chân lực, trở thành gánh nặng cho hai nàng, cho dù đào thoát hay đấu tranh cũng sẽ trở thành mục tiêu hàng đầu. Hần đã từng nhủ bản thân phải luôn bảo vệ những người mình yêu thương. Nhưng lúc này hần là gì? Chỉ là một thứ vô dụng, một thứ rác rưởi...

“Rác rưởi” hai từ vừa thoáng qua trong đầu hần, lập tức làm bản thân hần dâng lên một cơn cuồng nộ khó tả. Máu hần như sôi lên, mắt hần như muốn bốc cháy. Trong lòng hần lúc này biến thành một biển lửa điên cuồng, bùng bùng bốc cháy. Minh Tiến không đáp lời nàng, ngẩn ngẩn rằng ken kết khiến nàng sợ hãi, bước lên hai bước ra phía trước. Trên không, mây đen tụ lại thành những vòng lớn như cơn lốc xoáy; sấm chớp nảy liên hồi mang theo những thanh âm gầm gào đầy uy áp. Hần giơ bàn tay trái lên, chỉ thấy bốn vòng sáng nọ đã hoàn toàn hợp thành một, yên vị trên mu bàn tay hần mà tỏa sáng. Minh Tiến giơ bàn tay ấy lên cao.

Ầm!!! Một tiếng sấm lớn gầm rung cả dãy núi, một tia sét sáng trắng từ trên không lao thẳng tới bàn tay hần. Ánh sáng chói mắt khiến đám người gần như mất đi hoàn toàn thị giác trong phút chốc, cho tới khi tỉnh lại, họ đều không tự chủ mà lùi lại một quãng.

Hần đứng đó, lặng lẽ nhìn đám người đông đảo phía trước với ánh mắt như không thấy bất cứ kẻ nào. Từ người hần, từng luồng từng luồng kim khí lan tỏa, mang theo uy áp kinh thiên lan truyền ra xung quanh. Thậm trí ngay cả Tử Hàm cũng run rẩy cho dù nàng cũng là Long nhân. Thân hình hần có chút thay đổi, vẫn là thân hình ấy, khuôn mặt ấy nhưng nơi trán đã nhô lên hai nhánh sừng hoàng kim. Đôi mắt với đôi con ngươi xé dọc, phát ra những luồng quang mang kim sắc chói mắt. Hai cánh tay, tay áo mục nát lộ ra những phiến vảy ngân sắc, trên tay trái hần lúc này xuất hiện một cây cung lớn, trên thân cung lộ diện vẫn đang lệt xệt.

Cây cung toàn bộ một màu ngân sắc, cánh cung có tới ba lớp cánh, nơi cánh cung còn vô số khắc như là một lớp vảy. Dây cung làm từ một loại vật liệu gì đó không rõ, thi thoảng lại lóe lên những đốm sáng lơ lửng như tuyết rơi. Nơi tay cầm là một cái đầu rồng lớn với đôi mắt đang cháy rừng rực, há miệng tựa như sắp nuốt chửng mọi thứ trước mặt. Một luồng chân lực khủng bố từ cây cung lan truyền đi, ào ào như sóng lớn tạt qua tất cả mọi người. Nhiều kẻ trên phi hành không đứng vững nổi, phải chao đảo một hồi. Thậm chí ngay cả Nguyên Anh Kỳ như Tuyết Liên cũng cảm thấy thứ uy áp ấy ào tới, vận lực chống cự nhưng vô dụng, cuối cùng đành chấp nhận chao đảo để tán đi lực xung kích ép tới. Nàng cảm thấy lo lắng, chỉ im lặng quan sát người trước mặt. Chỉ thấy người hần lơ lửng bay ra một quãng trước cửa hang, thần thái thần nhiên ngăm nhìn. Nàng khẽ mím môi, niệm chú quyết, Thiên Bằng Kiếm lập tức tan biến như chưa từng xuất hiện.

215. Chương 217: Động Thủ (2)

Minh Tiến hơi ngẩn người, tất cả những thứ vừa rồi hẳn làm theo bản năng mách bảo. Giờ thấy cây cung trên tay mình thì ngạc nhiên không thôi, kiểm tra lại chân lực bản thân một lượt. Hẳn tưởng, với việc này chân lực hẳn sẽ khôi phục phần nào. Nhưng không, hẳn vẫn chẳng cảm nhận được chút chân lực nào từ bản thân cả, mọi thứ, kể cả việc hẳn có thể bay lơ lửng mà không cần tới phi hành đều do luồng khí ám áp từ cây cung này truyền tới. Minh Tiến mãi mê ngắm nhìn cây cung, cho tới khi hẳn cảm nhận được một luồng hàn khí từ trên đầu đang tỏa xuống thì giật mình định thoái lui. Nhưng vô dụng, dưới chân hẳn sớm đã đóng thành mảng băng dày. Trên không, Thiên Bằng kiểm hóa to ra gấp mấy lần, từ một thanh mà hóa ra năm thanh kiếm giống nhau. Hẳn nhìn tới nữ nhân bạch y kia, chỉ thấy dưới lớp kim sa khê rung động, dường như đang niệm một câu chú quyết. Lập tức từ thân thể nữ nhân bạch y, các chú ngữ hóa thành những hàng chữ nho màu đen lập lờ ẩn hiện quanh năm thanh kiếm nọ. Không ít thanh âm trầm trồ từ phía đám người kia truyền tới.

- Thiên Bằng Kiếm!

- Là Thiên Bằng Tuyệt Thế...!

- Thiên Bằng Tuyệt Thế, ta thật may mắn mới có cơ hội được chứng kiến tận mắt...!

Minh Tiến cau mày, hẳn cảm nhận được sức nặng đang dần hội tụ trên đầu mình. Hẳn cố gắng cử động chân, dùng ý chí điều khiển luồng khí nóng ấm kia để làm tan vỡ băng nhưng chúng tan đi quá chậm. Cùng lúc ấy, năm thanh kiếm đồng loạt lao xuống, trong tiếng gió rít còn ẩn chứa cả tiếng gầm rống của mãnh thú. Hẳn theo bản năng, giơ cây cung lên đón đỡ. Có thứ gì đó mách bảo hẳn kéo dây cung, Minh Tiến liều mạng làm theo, kéo dây cung ra. Vì làm gấp gáp, hẳn kéo chưa tới một phần năm độ căng dây. Một mũi tên mờ ảo màu hoàng kim bất ngờ xuất hiện, hẳn thả tay, mũi tên ngắn ngắn ấy lao tới phía trên, lao thẳng vào năm thanh kiếm. Nó chạm tới mũi kiếm rồi tan biến, Minh Tiến thấy vậy thì ngán ngẩm lắc đầu, thầm kêu không ổn. Lúc ấy cả năm thanh kiếm chỉ cách hẳn có hơn hai trượng, hẳn đang cuống cuồng định bỏ chạy. Chợt uy áp đè lên đầu hẳn tan biến, dị trạng phát sinh.

Khi cả năm thanh kiếm còn cách đầu hẳn chừng vài thước, chúng đột ngột dừng lại. Nơi mũi thanh cự kiếm ở trung tâm, một điểm sáng hoàng kim bé xíu đang nằm chặn ngay tại đó. Tuyệt Liên thoáng sửng người, nhưng sau đó mắt nàng lập tức trùng xuống, môi dưới lớp kim sa khê mấp máy. Thiên Bằng Kiếm nhận được chú ngữ, tức thì hàn khí càng thêm mãnh liệt, âm ào tràn xuống phía dưới. Các đạo nho tự xung quanh càng lúc càng nhiều, càng lúc càng thêm dày đặc. Năm thanh kiếm nhỏ bên ngoài lập tức biến đổi, từ băng hệ chuyển thành năm thanh hỏa kiếm. Điều khiến người ta kinh hãi chính là hỏa khí này thuần một màu trắng bạc, nhiệt hỏa lan tràn.

Trong giới tu tiên, các cấp bậc hỏa khí được chia ra theo màu sắc của chúng: Huyền Hỏa; Lam Hỏa; Bạch Hỏa và cao nhất là Vô Sắc Chân Hỏa. Bạch Hỏa hay còn gọi với tên khác là Tam Muội Chân Hỏa không dễ có thể bắt gặp. Loại chân hỏa này chỉ có các luyện đan sư từ Nguyên Anh Kỳ trở lên may mắn mới có thể dùng Nguyên Anh luyện hóa mà có. Bạch Hỏa với luyện đan thuật hay chế tạo pháp bảo đều có xác suất thành công cực cao, thêm nữa tỉ lệ luyện hóa gần như đạt mức cao nhất. Tuy vậy, để tu luyện được Bạch Hỏa cũng không phải chuyện đơn giản.

Hai luồng khí tức xung đột nhau cùng một lúc xuất hiện, không gian biến thành một mớ hỗn độn của cả nhiệt hỏa và hàn khí. Từ trên không, khí áp hỗn độn ấy áp thẳng xuống đầu nam nhân cầm cung. Trong đó còn mang theo cả những thanh âm gầm rống của cả hồn tiên thú trong Thiên Bằng Kiếm. Tử Hàm và Mỹ Mỹ cùng đã sớm phải thoái lui, cả hai đều lấy ra binh khí, vận chân lực thủ hộ. Phía bên này, ngoại trừ Tuyệt Liên đang đứng đối diện với hẳn, còn lại tất cả đều đã lùi lại một quãng xa. Tu vi cao nhất trong đám người này mới chỉ là Kết Đan Sơ Kỳ, không có khả năng chịu được luồng khí áp hỗn độn ấy.

Nhiệt khí cùng hỏa khí áp xuống, bao phủ lấy hẳn. Không gian cứ lúc nóng lúc lạnh, dưới chân hẳn lúc đóng băng tuyết, lúc lại bị nhiệt hỏa thiêu đốt. Cái cảm giác vừa nóng vừa lạnh ấy khiến hẳn không thể nào thích ứng nổi, thân thể thoáng run lên. Bản thân hẳn, cho dù phục dụng Xá Lợi Tử nhưng lúc này hoàn toàn không có chân lực hộ thân để bảo vệ cơ thể, chống chọi lại hai luồng khí tức bất đồng ấy. Nửa thân dưới hẳn đã bị băng hóa, nửa trên ngược lại bị nhiệt khí bao vây, y phục đã sớm cháy vụn. Nước da hẳn lúc này biến thành một màu đỏ rực bởi nhiệt khí. Mặc cho luồng khí hoàng kim từ cây cung vẫn điên

cường tràn qua thân thể hần, nhưng hần dần dần mất đi cảm giác ở nửa thân dưới; còn bên trên, hần lại cảm thấy nóng bỏng y như mình đang bị nhốt trong một cái lò đỉnh luyện đan. Tử Hàm trong mắt hiện lên vẻ lo lắng, quay sang phía Mỹ Mỹ đã thấy nàng ta khoe miệng rỉ máu tươi. Nàng cắn chặt răng, khẽ nhắm chú ngữ. Lập tức thân hình ấy thanh quang lóe lên, bao bọc lấy nàng. Chung Cực nằm bên trong thạch động chỉ còn há hốc miệng, trước mặt y lúc này là một nữ thú nhân Cửu Vĩ; người còn lại tuy vẫn chẳng khác gì nữ nhân thông thường, xong nơi trán đã xuất hiện hai nhánh sừng – Long Nữ.

Tuyết Liên cũng không khác gì hai nữ nhân kia, thân hình nàng có chút chao đảo, run rẩy. Đây là lần đầu tiên, nàng vận dụng toàn bộ chân lực bản thân để giao thủ. Nàng thật không thể ngờ, một kẻ không hề có chân lực lại có thể đón đỡ một chiêu kia của nàng, bức ép nàng phải tung ra chiêu thức mạnh nhất của Thiên Bằng Kiếm – Bằng Hỏa Quyết. Tuyết Liên trong lòng tràn đầy bất an, lo lắng. Nhưng chỉ trong phúc chốc ánh mắt ấy lại sáng lên, đầy những tia quyết tâm chiếu tới chiến trường. “Kẻ này... hần thật sự có thể chống đỡ... Ta thua sao... Không, ta sẽ không thua! Ta còn cần tỉ thí với tướng công của Kỳ Dao – với Kiếm Hồn... Ta không thể thua thử thách này được!...”. Dưới lớp kim sa che mặt, môi nàng nở một nụ cười kiên quyết.

- Tướng công... tướng công...!

Thanh âm Tử Hàm vang lên bên tai hần, nhưng rồi tai hần ù dần đi. Mắt hần dần nặng trĩu mà khép lại. Thứ khí tức kì quái kia dường như đè nén tâm trí hần, thôi thúc hần đầu hàng. Mặc cho hần nhắm Phạm Âm Chân Kinh, mặc cho ý trí cùng nhiệt huyết của hần mạnh mẽ tới đâu. Nó dường như vẫn có cách len lỏi, có cách bẻ gãy từng chút, từng chút quyết tâm chống đỡ trong người hần. Bằng hóa càng lúc càng nhanh, từ ngực, cổ rồi cả khuôn mặt. Toàn thân hình hần được bao thành khối băng đá lớn. Đến lúc này, Tuyết Liên mới mỉm cười nhẹ nhõm, giọng run run.

- Diệt!

Thiên Bằng Kiếm hưng phấn gầm gào trên không, như thể trẻ tre mà lao thẳng xuống khối băng. Tử Hàm thân hình run lên, sau đó ánh mắt lập tức phát ra những tia thanh quang chói mắt. Trong giây lát ấy, nàng tháo bỏ đi giới hạn bản thân, hoàn toàn biến hóa thành thân Long mà lao tới. Những mối chỉ được một quãng ngắn, luồng hỏa khí kia áp bức đẩy bật nàng lùi lại vào trong hang đá, đánh gãy ba bốn thạch trụ. Mỹ Mỹ mắt thấy cảnh tượng ấy, xong lúc này chân lực bản thân nàng đều dành để bảo hộ cửa hang này, vì thế chỉ có thể cắn răng đứng nhìn. Vốn nàng vừa mới hồi phục chân lực chưa lâu, hơn nữa phần hồi phục chưa quá năm thành, bảo hộ được cửa hang này là quá sức bản thân rồi. Tử Hàm nén đau đứng dậy, gắng gượng bước tới cửa hang. Chỉ thấy một luồng sáng trắng mảnh liệt lao xuống, lóe lên khiến tất cả mắt đi thị giác tạm thời.

Tuyết Liên khẽ nhắm mắt, thở phào nhẹ nhõm. Tai nàng lắng nghe thanh âm gầm gào hưng phấn của hồn thú trong Thiên Bằng Kiếm hạ sát đôi phương. Nhưng một tiếng rống lớn đầy giận giữ khiến nàng vội mở mắt, lúc này tai nàng ù đi, mắt nàng như hoa lên, loạng choạng suýt ngã. Nàng không tin nổi những gì đang diễn ra trước mắt mình nữa. Đám người phía xa cũng kinh dị mà ô lên, chẳng ai để ý có năm phi hành đang xé gió lao nhanh tới nơi này.

Những gì trước mắt khiến cả ba người trong hang vừa hồi phục thị giác đã đứng nhìn như bị hóa đá. Thanh cự kiếm đứng yên khi chạm tới đỉnh khối băng, trong khối băng truyền tới một tiếng gầm trầm đầy uy áp, những luồng kim khí điên cuồng vận chuyển, tạo thành vô số vết nứt dài trên khối băng. Ánh kim quang theo đó rực rỡ mà phát tán, phản chiếu qua nó tạo thành vô số luồng sáng ngũ sắc kì ảo. Từ luồng sáng ấy, một tiếng gầm lớn nữa lại vang lên, theo sau đó là một luồng kim khí điên cuồng bay ra, bao bọc lấy lưỡi cự kiếm phía trên. Chúng hình thành vô số những sợi xích lớn, đục phá từng mảnh nhỏ trên thanh cự kiếm, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhiều. Từ khối băng, một mũi tên kim khí được bắn thẳng tới thanh cự kiếm, xé dọc nó thành vô số mảnh vụn trước sự chứng kiến của cả hai bên. Khối băng tan đi, để lộ ra một thân ảnh nửa người nửa thú – Tay và chân với những móng vuốt hoàng kim; khuôn mặt với cặp sừng cùng đôi con ngươi đỏ những máu. Khắp thân hình ấy là vô số những đường nét kì quái, tựa như những hình xăm. Con người ấy nhìn về phía đám người phía xa, cười lên một tràng đầy âm lệ rồi vươn tay kéo dây cung. Một mũi tên hoàng kim đang dần được hình thành.

216. Chương 218: Thiên Tinh?

Thiên Bằng Kiếm sau khi bị đánh bại thì run rẩy bay về bên cạnh Tuyết Liên. Nàng không tự chủ nổi mà phun ra một ngụm máu lớn, ướt đầm tấm kim sa che mặt. Khi ánh mắt cùng nụ cười ác thần ác sát ấy chiếu tới, nàng cảm thấy tay chân nặng trĩu, chẳng còn sức lực để di chuyển, chỉ có thể bất lực đưa mắt nhìn tới. Không chỉ riêng nàng, tất cả đám người kia cũng bị y như vậy. Từ xa, có thanh âm nam nhân vội vàng truyền tới.

- Tiền bối phương nào, xin hạ thủ lưu tình...!

- Tướng công, đừng...!

Tử Hàm nói, cố gắng lao tới bên cạnh hắn. Khóe miệng nàng đã ứa máu, y phục bám đầy bụi đá, nàng run run vươn tay đặt lên tay hắn, nhẹ giọng van nài.

- Tướng công, dừng lại được rồi!

Tử Hàm nói, sau đó không kiềm chế nổi mà ho ra một ngụm máu lớn. Nàng vốn tưởng có thể nhẫn nhịn, nhưng cái khí tức âm tà ác sát cạnh hắn đã khiến nàng chẳng thể nào kiềm chế nổi. Máu tươi phun cả lên tay hắn, lên cả cây cung. Cây cung trong thoáng chốc hơi run lên, sau đó kim quang ảm đạm dần mà biến mất. Thân hình hắn cũng dần biến hóa trở lại bình thường, sát khí tiêu biến. Minh Tiến đỡ lấy lưng nàng, kéo vào lòng mình, thủ thủ.

- Không sao rồi... Ta ôm được nàng rồi...!

Hắn ôm lấy Tử Hàm, chợt cảm giác bản thân dâng lên một luồng nhiệt khí. Minh Tiến học một tiếng, phun ra một ngụm máu rồi ngất đi, ôm theo nàng mà rơi xuống. Tử Hàm luống cuống, đang định vận chân lực thì từ trên không Mỹ Mỹ lao xuống, phi hành của nàng đỡ kịp cả hai người bay lên trên miệng hang. Phía bên này, Tuyết Liên cũng không khá hơn, ho ra ba bốn ngụm máu nữa rồi cũng ngã ra bất tỉnh. Năm đạo phi hành vừa vận tới, một lão nhân mặc Hoàng y trông thấy cảnh đấy thì chỉ có thể lắc đầu, phái bốn người còn lại lao xuống giúp đồng môn. Chỉ duy nhất lão nhân đứng yên trên phi hành, lắc đầu đầy mệt mỏi.

- Xem ra ta chậm chạp quá rồi...!

Trong căn nhà tranh đơn sơ, vị lão nhân hoàng y đang đi đi lại lại bên trong như thoi đưa, trên khuôn mặt lão lúc này tràn ngập sự ngỡ ngàng xen lẫn kinh ngạc. Vô số những cuộn sách lụa, vô số ngọc giản được đặt đầy trên chiếc bàn gỗ nhỏ trước mặt lão, ngổn ngang hỗn loạn. Cách đó không xa, một nam nhân trung niên cùng hai nam nhân trẻ tuổi khác đang im lặng đứng hầu phía ngoài cửa. Ngoài nam nhân trung niên trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, hai người còn lại đều không ẩn giấu mà hiển lộ sự ngạc nhiên xen lẫn lo lắng. Một trong hai người đó là Thiếu chủ của Lam Nguyệt Cốc - Bạch Thiên Trường.

- Các người đứng đó làm gì, còn không mau tới chăm nom Tuyết Liên đi!

Lão nhân hoàng y khẽ gắt, tay và mắt vẫn không ngừng tìm tòi trong đồng ngọc giản, sách lụa ngổn ngang. Ngô Hùng – nam nhân trung niên khề liếc hai vị sư đệ bên cạnh, hàm ý như để hai người rời đi, không quấy rầy tôn sư. Bạch Thiên Trường cùng vị sư huynh kia hiểu ý, cung kính bái tạ rồi mau chóng rời khỏi, chỉ để lại Ngô Hùng cùng lão nhân áo vàng – Cốc chủ Vương Phác Thiên. Vương Phác Thiên lần thứ hai ngẩng đầu nhìn lên, vẫn thấy Ngô Hùng đang cung kính đứng đó thì thoáng cau mày, sau đó hỏi.

- Ngô Hùng, không phải ta nói các người mau mau chăm nom cho Tuyết Liên rồi hay sao?

- Sư phụ, hai đệ đệ đã đi lo việc này rồi. Đệ tử ở lại hầu sư phụ!

Vương Phác Thiên nghe vậy thì gật nhẹ, lại chăm chú vào đồng ngọc giản kia. Cứ như vậy, trong căn nhà nhỏ trở nên tĩnh lặng, yên ắng. Một tuần hương trôi qua... Rồi một canh giờ... Trong căn nhà nhỏ chỉ thì thoảng vang lên thanh âm hít thở nhẹ nhàng, xen đâu đó là tiếng lách cách khe khẽ phát ra từ cái bàn gỗ. Lục tìm một hồi, Vương Phác Thiên đột nhiên đứng bật dậy, trên mặt đầy nét vui mừng. Lão đi đi lại lại trong phòng, trên tay cầm một tấm ngọc giản màu trắng ngà, ánh mắt đầy hưng phấn mà áp nó lên trán. Ngô Hùng im lặng hồi lâu, chờ cho lão mở mắt ra mới cẩn trọng hỏi.

- Sư phụ, người tìm ra thứ cần tìm rồi hay sao?

- Ừm...!

Vương Phác Thiên mỉm cười, ánh mắt lão hướng ra phía sân trước mặt, sau đó chậm rãi nói. Giọng điệu không khỏi có chút hưng phấn quá độ.

- Ta rốt cuộc đã nhận biết thứ tâm pháp mà người kia sử dụng... Những cổ tàng thư tồn còn thu tầm quã nhiên có giá trị không thể phủ nhận. Con người này... À, Tuyết Liên thương thế ra sao rồi?

- Sư phụ, sư muội thương thế không đáng lo ngại, chỉ là... chỉ là...

Vương Phác Thiên cau mày, hỏi lại.

- Sao? Mau nói?!

Ngô Hùng trên mặt lộ ra nét khó xử, sau đó mới đáp.

- Sư muội thân thể có chút suy nhược vì vận dụng chân lực quá độ, nghỉ ngơi một thời gian sẽ bình phục hoàn toàn. Chỉ là thân thể chưa hoàn toàn ổn định đã tới động phủ đòi tử thí lại với người kia, còn nói gì đó nhắc tới Minh gia trang ở Hiểu Vân trấn!

- Minh gia trang?

- Vâng sư phụ, trước đó Minh gia trang có thông cáo mời tu chân giới tới Hiểu Vân để làm lễ ra mắt. Lúc đó sư phụ đang bế quan, đệ tử mạo muội để tam đệ tới thay, sau đó vì mải tính toán tới việc thiên tình giáng nên quên mất chưa thể bẩm báo sư phụ. Mong sư phụ thứ tội!

Vương Phác Thiên cau mày. “Chỉ là một gia trang, sao lại cần mời tất cả tu chân giới tới dự lễ ra mắt?”. Ngô Hùng nhìn nét mặt đầy nghi hoặc của lão nhân, lập tức minh bạch ý nghĩ của lão, cung kính nói.

- Sư phụ, Minh gia trang chỉ là trang viện nhỏ. Nhưng chủ nhân của nó lại là một Long nhân, hơn thế nữa, Lam Thiên Tiên tử Kỳ Dao – môn hạ đệ nhất của Đào Hoa Tiên bối Đào Nhược Hồng là vị hôn thê với y!

- Ừm...! Chuyện đó để sau, mau theo ta tới thạch động trước, ngăn cản Tuyết Liên không làm điều xằng bậy, sau đó tính sau... Con người này, tuyệt đối không thể để y kích động!

Trên một dãy núi lớn phía bắc Lam Nguyệt Cốc, có một bóng bạch y đang lơ lửng nơi lưng chừng núi. Bóng bạch y đứng trước một cửa thạch động, liên tiếp tung vào đó năm sáu tấm truyền âm phù. Tuyết Liên trên mặt đầy sự căng thẳng, khuôn mặt nàng lúc này có chút xanh nhưng không vì vậy mà làm giảm đi những đường nét xinh đẹp đầy băng lãnh vốn có của nàng. Trong ánh mắt ấy, lúc này ánh lên sự quyết tâm, rực cháy những ngọn lửa của ý trí. Nàng kiên trì đứng đây gửi truyền âm phù vào thạch động đã gần một giờ...

Trong thạch động, dưới những ngọn nến lớn cùng ánh sáng rực rỡ từ những viên Dạ minh châu lớn trên nóc đá chiếu rõ khung cảnh nơi này. Một thạch động rộng rãi, đầy đủ tiện nghi, nhưng tuyệt nhiên không hề thấy một bóng người. Gần phía cửa, một đám lớn vô số những truyền âm phù lập lòe ánh quang mang yếu ớt vẫn đang lơ lửng trực chờ người đọc chúng.

Bỏ qua mọi gian thạch phòng, đi sâu vào bên trong. Trên một chiến giường lớn tạc từ đá, phủ đủ màn hình gấm chăn nhung sang trọng, những tiếng thở nhẹ khe khẽ truyền đi. Trên đầu giường, Mỹ Mỹ đang ngồi quỳ tại đó, nàng lúc này mặc một bộ kim sa mỏng màu hồng, im lặng. Mỹ Mỹ lúc này hóa lại trạng thái bán thú nhân, cặp tai mèo trắng muốt trên đầu hơi cụp xuống. Ánh mắt nàng đầy lo lắng, khẽ bặm môi im lặng. Chín cái đuôi phía sau khẽ cuộn lấy thân thể một nam nhân đầu gối lên đùi nàng – Minh Tiến. Từ Hàm ngồi bên cạnh nàng, tay vẫn thận trọng cầm từng cây ngân kim bé xíu lên cơ thể hắn. Nàng lúc này cũng ăn mặc khá đơn giản y như Mỹ Mỹ, khoác một tấm lam sa mỏng bên ngoài nội y. Bàn tay ngọc thận trọng rút từng cây ngân kim từ hộp lựa, cẩn trọng châm tới. Mỗi mũi kim đâm tới, ánh mắt nàng lại lóe lên chút chờ mong khi nhìn tới khuôn mặt nam nhân kia. Cả hai nàng đều chìm vào không gian chỉ có nam nhân trước mặt, bỏ quên mọi thứ bên ngoài...

Thêm một canh giờ nữa trôi qua, tuyết bắt đầu rắc rắc rơi trở lại. Tuyết Liên vẫn kiên trì đứng đó, trên tay nàng thường trực những tấm truyền âm phù đã truyền âm sẵn, chỉ chờ để tung chúng đi. Tuyết rơi càng lúc càng thêm mau, dần dần phủ đầy lên mái tóc, lên vai áo nàng. Ấy vậy mà nàng vẫn xem như không có, kiên nhẫn hướng ánh mắt tới phía cửa thạch động. Từ phía xa, chợt có hai đạo phi hành đang gấp rút lao tới hướng nàng, luồng khí tức quen thuộc khiến nàng thoáng sững người, vội quay người lại. Khẽ thì thào.

- Sư phụ...!

Hai đạo phi hành mới tới không ai khác chính là Vương Phác Thiên cùng Ngô Hùng. Hai người sau khi trao đổi với nhau thì lập tức lấy phi hành tới hậu sơn tìm Tuyết Liên. Nàng thấy hai người tới, lập tức cung kính bái lễ.

- Sư phụ, đại sư huynh!

- Ủm!

Vương Phác Thiên gật đầu, ánh mắt lại chăm chú nhìn tới phía cửa thạch động. Ngô Hùng khẽ gật đầu với nàng đáp lễ, sau đó cung kính đứng sau lưng lão nhân. Vương Phác Thiên nhìn tới cấm chú nơi cửa thạch động, sau đó lại nhìn đến những tấm truyền âm phù đang lập lòe phát quang trên tay nàng. Lão khẽ thở dài, sau đó từ tốn hỏi.

- Liên Nhi, con có việc gì cần gặp người kia sao?

- Vâng, sư phụ. Con muốn được một lần nữa tỷ thí với y, lần này con quyết không thể thua y!

Tuyết Liên nhẹ nhàng đáp, trong lời nói toát lên sự tự tin vô cùng. Vương Phác Thiên nhìn tới mặt nàng, sau đó lấy ra túi trữ vật của mình, lục tìm.

- Liên Nhi, thương thể của con chưa hoàn toàn hồi phục, việc này để về sau hãy tính, có được hay không?

Nàng im lặng, lông mày hơi nhíu lại. Ngô Hùng đứng cạnh vội đỡ lời.

- Tuyết Liên muội muội, sư phụ nói thể không sai đâu. Muội chưa hoàn toàn hồi phục, nếu có đấu thêm thì càng nắm lấy phần bại mà thôi. Nghe lời huynh, về nghỉ ngơi đi, sau này tái đấu cũng chưa muộn... Dù sao... dù sao thì người này cũng sẽ ở lại đây khá lâu!

Vương Phác Thiên hơi sững người, ánh mắt nghi hoặc hướng tới Ngô Hùng. Y thấy lão nhìn vậy thì khẽ nhếch mày đôi chút, ý như ra hiệu. Vương Phác Thiên lập tức hiểu ý y, cười hướng tới nàng mà nói.

- Liên Nhi, trước hết về nghỉ ngơi đi đã. Y sẽ còn ở đây khá lâu, việc tỷ thí chúng ta có thể để sau này cũng chưa muộn mà! Hơn nữa, con đã đưa vào đó khá nhiều truyền âm phù mà chưa có hồi âm. E rằng người kia thương thể cũng không nhẹ, nếu việc này truyền ra, không phải con mang tiếng xấu hay sao?

217. Chương 219: Hỏa Bảo Linh

Tuyết Liên thoáng trầm ngâm, im lặng hồi lâu. Lời sư phụ nàng nói không phải không có lý, việc tỷ thí thật sự cũng không cần quá gấp gáp. Nhưng những lời nàng nói trước đó, về việc sẽ gả mình cho bất cứ ai đánh bại được Thiên Bằng Kiếm sau lễ Phúc Hoa vốn đã được truyền đi. Thêm nữa, lần giao thủ trước, trước mắt hơn hai trăm môn hạ của Lam Nguyệt Cốc - nàng đã thua hẳn. Việc này khiến những đệ tử trong cốc bắt đầu ồn ào bàn tán. Quả thực, hẳn rất mạnh, nàng đã dùng tới mười phần chân lực thi triển Thiên Bằng kiếm, ấy vậy mà cuối cùng lại bị hấn lật ngược thế cờ vào lúc cuối. Nàng thực sự đã thua hẳn, chỉ có điều, dường như sau trận đấu ấy, hẳn hoàn toàn chỉ là một phạm nhân. Nàng cho rằng một chú ngữ cổ nào đó đã giúp hẳn có sức mạnh trong phút chốc như vậy. Nàng cũng đã từng nghĩ về lời mình nói, về việc thành gia thất. Chỉ có điều, nàng xưa nay chỉ thích dùng kiếm, còn hẳn ta dùng cung tiễn. Nàng mong muốn ý trung nhân phải có cùng chí hướng, cùng sở thích với mình. Không quan trọng dung mạo hẳn ra sao, tính cách cùng vị thế trong tu chân giới thế nào. Chỉ ít, y cũng phải là người am hiểu về kiếm thuật. Nàng không thể thua, bởi nàng vẫn còn có ý nguyện chưa thực hiện được. Đó là được tỷ thí với chủ nhân thanh Hắc Kiếm, với lang quân của Kỳ Dao...

Vương Phác Thiên thấy nàng im lặng không nói, lão hơi cau mày mà lắc đầu. Ngô Hùng đứng cạnh khẽ truyền âm.

- Sư phụ, Tuyết Liên muội muội chắc đang cảm thấy khó xử về lời nói của mình tại lễ Phúc Hoa đạo trước!

- Liên Nhi đã nói gì?

- Muội ấy nói sẽ gả mình cho bất cứ nam nhân nào có thể đánh bại Thiên Bằng Kiếm trong tay muội ấy!

- Thật là...

Vương Phác Thiên cau mày, lão từ túi trữ vật lấy ra một tấm ngọc giản màu ngọc bích, đưa tới tay nàng. Thở dài mà nói.

- Liên Nhi, con xem đi...!

“Thời không viễn cổ, sau khi các sáng thế thần khai sinh ra tinh cầu. Các tinh cầu căn bản không hề tồn tại, chúng đơn thuần chỉ là những khối đất khổng lồ. Các sáng thế thần cho đó là quá đơn điệu, vì thế dùng thần lực tạo ra các tiểu thần, nhằm mục đích cho họ tự sáng tạo ra thế giới. Lúc này, mọi thứ mới dần được hình thành.

Thủy thần tạo ra sông, ra biển. Thổ thần tạo ra núi đá, bình nguyên. Mộc thần tạo ra cây cối, sinh mệnh. Kim thần tạo ra khoáng nguyên, giấu trong lòng đất. Hỏa thần tạo ra mây mưa, thời tiết. Ngũ thần – ngũ hành cấu tạo nên thế giới này. Chẳng ai có thể phủ nhận.

Những thứ được tạo ra, không phải cái gì cũng hoàn hảo. Nhưng vì sáng thế thần sau khi nhìn thấy thành quả của các tiểu thần thì thích thú, triệu gọi họ trở về để kiến tạo những tinh cầu khác. Ngũ thần vì không đủ thời gian sửa chữa cho vẹn toàn mọi thứ, lại sợ trách mắng vì chậm trễ nên đành bí mật để lại năm thần vật, nhằm mục đích bảo vệ cho những giống loại lương thiện. Năm thần vật vốn không hề có hình hài, trạng thái, chúng là vô định, được gọi chung là Ngũ Bảo Linh...

Hai trăm vạn năm trước, giống loài thủy tộc tìm thấy Thủy Bảo Linh. Các sinh linh thủy tộc nhờ học được vô vàn kiến thức trong đó, lớn mạnh không ngừng, độc chiếm biển sâu...

Một vạn năm trăm ngàn năm trước, một bộ tộc thạch nhân vô tình tìm thấy được Thổ Bảo Linh. Nhưng vì tham lam sức mạnh, không kiểm soát được nó mà toàn tộc bị tiêu diệt. Thổ Bảo Linh tự trốn vào tâm tinh cầu rồi mất dạng...

Kim Bảo Linh vì bị Thổ Bảo Linh cuốn theo, từ đó cũng mất bóng. Mộc Bảo Linh đã qua vạn năm, tự thân biến đổi ra muôn hình vạn trạng. Chẳng còn ai tìm kiếm tới nó... Còn Hỏa Bảo Linh thì được Cổ Long tộc lưu giữ.”

- Nhân tộc hay nói tới ba đại tông sư tiêu biểu cho bách lịch tu tiên U Châu. Nhưng đó là khi chúng ta đã nhận thức được phương hướng tu luyện. Còn trước đó, chỉ duy nhất có thú nhân, cao nhất chính là Cổ Long tộc mới có thể nhận thức được điều này. Mọi phương thức của chúng ta, phần lớn là sự kế thừa của Cổ Long tộc!

Vương Phác Thiên nói, ánh mắt có chút xa xăm. Tuyệt Liên tai vẫn nghe, nhưng ý thức lại đang tiếp tục lục tìm trong ngọc giản.

“Đại lục đạo đó do Cổ Long Tộc hoàn toàn chiếm lĩnh. Không có bất cứ thế lực nào có thể đối đầu với nó, không tính tới Thủy tộc xa xôi. Trải qua nhiều thế hệ, các hậu nhân dần dần nhận ra rằng không phải ai cũng có thể tiếp thu ý thức cùng tư duy từ Hỏa Bảo Linh. Xã hội Cổ Long Tộc dần dần phân rã thành hai bộ phận: Những Cổ Long nhân có tư chất và những Cổ Long nhân tầm thường. Số có tư chất càng ngày càng ít, nhưng càng ngày càng kiêu ngạo, khoe mẽ sức mạnh. Cuối cùng thì xảy ra đại chiến, máu nhuộm đỏ đất, cây chết thành núi. Từ một đại tộc, Cổ Long Tộc dần dần biến mất. Hỏa Bảo Linh vì thế cũng thất lạc đi.

Mặc dù nói Cổ Long tộc tuyệt diệt, song vẫn còn một số ít, rất nhỏ Cổ Long nhân sống sót. Họ hòa nhập dần dần vào các thú tộc khác, truyền bá những thứ họ hiểu cho các tộc khác. Phải tới lúc này, nhân tộc mới dần dần mạnh mẽ thành đại thế lực. Những Cổ Long nhân cuối cùng, sớm nhận ra nhân tộc sẽ đi theo vết xe đổ của bản thân tộc họ, vì thế dồn tất cả tâm trí nghiên cứu Hỏa Bảo Linh, xây dựng nên một vùng đất hứa để bảo vệ cho những con người bình thường, tránh cho nhân loại xảy ra thảm cảnh như bọn họ. Đó là một vùng đất rộng lớn, có cấm chú cổ bảo hộ bao trùm. Còn Hỏa Bảo Linh được biến thành thần hộ mạng, chia ra hàng ngàn kí tự, dùng để yểm hộ cho lối tiến nhập nơi này.”

Tuyết Liên xem tới đây, ánh mắt nghi hoặc nhìn tới phía Vương Phác Thiên. Lão khẽ gật đầu với nàng.

- Thứ trong đó nói chính là Phàm Thành bây giờ!

- Sư phụ, ý người là...

Trên giường, Mỹ Mỹ cẩn thận kê đầu hấn lên chiếc gối nhung. Nàng nhẹ nhàng cho hai tay hấn vào trong tấm chăn da thú, đắp lại cẩn thận. Mỹ Mỹ khẽ mỉm cười buồn, đưa tay ngọc vuốt ve má hấn đầy âu yếm. Từ Hàm đóng nắp hộp ngân trâm, khẽ khàng bước xuống khỏi giường. Nàng để cái hộp lên bàn gần đó, xoay người bước đi.

- Mỹ tỷ, tỷ chăm sóc chàng ấy, để muội đi sắc thuốc!

- Ừm!

Mỹ Mỹ gật đầu, sau đó nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh hấn. Nàng vươn tay ôm lấy thân thể hấn, má nàng khẽ dụi dụi lên má hấn, khe khẽ nói.

- Minh Tiến, chàng mau mau tỉnh lại a...!

Từ Hàm bước ra ngoài, nàng thoáng giật mình khi thấy phía cửa có vô số những tấm giấy kì lạ đang lập lờ phát sáng, lơ lửng trên không. Nàng hơi cau mày, cầm lấy một tấm. Túc thì trong đầu nàng vang lên thanh âm nữ nhân, chất giọng này khiến nàng cảm thấy có chút gì đó quen tai. Nàng cầm lấy liên tiếp ba bốn tấm giấy nữa, cuối cùng gật đầu nhủ thầm một mình. “Là vị cô nương kia!”

Tuyết Liên đang cảm thấy mờ mờ vì những gì sư phụ nàng nói. Bất chợt cảm nhận được có vài tấm truyền âm phù tiêu tán, chứng tỏ có người đã đọc chúng. Nàng quay người, ánh mắt chăm chú hướng tới cửa động phủ. Hành động của nàng khiến hai người còn lại thoáng ngạc nhiên, ánh mắt đều chăm chú nhìn tới cánh cửa cấm chú của thạch động.

Trên vách đá tưởng như phẳng lì không một vết nứt ấy, không gian chợt uốn éo một cách kì quái. Từng lớp, từng lớp đá xanh dần dần rơi rụng rồi tiêu biến như một cơn khói, để lộ ra một cánh cửa động phủ khá lớn, bên trong tỏa ra chút ánh sáng mờ mờ ảo ảo. Một nữ nhân mặc thanh y chậm rãi bước ra.

- Không biết cô nương... Không biết ba người tới đây có điều gì cần...!

Từ Hàm bước ra, mỉm cười nói. Nàng thoáng ấp úng, sau đó mới tiếp lời. Nàng những tưởng chỉ có một mình nữ nhân kia, nào ngờ lúc này bên ngoài động phủ có tới ba người. Ngoài mặt nàng vẫn mỉm cười giữ lễ, nhưng trong lòng thoáng cảm thấy có điều gì đó không đúng. Cặp mắt đẹp hơi nheo lại, hướng tới ba người.

Ngô Hùng dường như sớm nhận ra sự nghi hoặc từ lời nói của nữ nhân kia, lại thấy ánh mắt nàng tràn đầy cảnh giác. Y khẽ cười, bước lên trước một bước, cung tay bái lễ.

- Tại hạ Ngô Hùng, cùng sư tôn và tiểu muội tới đây quấy quả cô nương thật thất kính. Nhưng bởi quan ngại cho vị công tử kia nên mới mạo muội thất lễ, mong cô nương lượng thứ cho sự đường đột!

- Tiểu nữ không dám, đáng lẽ tiểu nữ mới là người cần đến bái kiến các vị mới phải. Xin lượng thứ cho tiểu nữ, nhưng tướng công hiện tại sức khỏe vẫn chưa...

- Hấn vẫn thực sự chưa hồi phục?

Tuyết Liên ngắt lời, trên mặt nàng lộ ra nét ngạc nhiên, lông mày hơi trùng xuống. Ngô Hùng vội vã truyền âm gì đó với nàng, Vương Phác Thiên lúc này mới lên tiếng, dường như che giấu cho hành động của hai người kia.

- Cô nương, không hiểu thương thế của công tử ra sao? Ta tuy không phải y sư luyện được, xong về phương diện y đạo cũng có chút tự thành. Có thể để ta xem qua thương thế được không? Dù sao cũng là do đệ tử của ta không biết phân biệt phải trái đã động thủ...!...

218. Chương 220: Kiểm Chứng

Trong động phủ, nơi bàn trà ở phòng khách. Tuyết Liên, Vương Phác Thiên cùng Ngô Hùng đang chậm rãi ngồi xuống ghế. Tử Hàm mỉm cười, cung kính nói.

- Phiên ba vị tạm ngồi ở đây, tiểu nữ xin đi pha trà!

Nói xong, nàng xoay người tiến vào gian trong. Chờ cho bóng nàng đi khuất, Tuyết Liên lập tức truyền âm.

- Sư phụ, sao người lại...!

- Hừm, lúc trước ta nói không đúng sao? Không phải vì con cố ý công kích nam nhân này mà làm cả hai lưỡng bại câu thương sao? Ta không biết thần thông của vị cô nương này cao thâm tới đâu, nhưng có thể biết rõ được chân tướng sự việc của Chung Cục rõ ràng như vậy, chỉ e không phải là người bình thường!

- Hoặc là vị này tinh thông thuật tướng số, hoặc là người có dị năng trong người... Nếu sâu xa hơn, chỉ e... chỉ e...!

- Chỉ e việc gì, sư huynh?

Ngô Hùng cẩn trọng nhìn về phía sau, sau đó chậm chậm dùng ngón tay viết lên bàn hai từ “Long Nhân”.

Hành động này của y khiến Tuyết Liên thoáng giật mình, ánh mắt đầy ngờ vực chiếu về nơi nữ nhân kia vừa tiến vào. Vương Phác Thiên thì vẫn tỏ thần thái lãnh đạm, mắt khép hờ như suy tính gì đó. Cả ba người trong phút chốc lại im lặng, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng.

Tử Hàm cẩn trọng rót nước sôi vào ba chén trà, đặt nó lên khay gỗ mà cẩn thận xoay người bước ra phòng khách. Lúc này, vừa vận Mỹ Mỹ bước ra, thấy nàng bưng trà thì không khỏi ngạc nhiên, khẽ hỏi.

- Trà này là...!

- Có khách tới, tỷ cứ chăm sóc tướng công đi, mọi việc cứ để muội lo liệu...!

- Mời ba vị, chỉ là chút trà xanh thông thường, mong ba vị đừng chê cười!

Tuyết Liên, Ngô Hùng mỉm cười đón lấy chén trà nhưng sau đó lại nhanh chóng hạ xuống, ánh mắt dồn cả tới lão nhân áo vàng. Lão nhân thì thần nhiên nhấp trà, sau đó khà ra một hơi khoan khoái mà nói.

- Trà ngon, không biết đây là loại trà nào, mong cô nương chỉ điểm.

- Tiền bối quá khen, chỉ là chút trà xanh thôi, thật không có danh tiếng. Chỉ vì chúng ta mới tới đây, không kịp chuẩn bị mong ba vị thứ tội!

Tử Hàm nhún nhường đáp, sau đó cẩn trọng đứng một bên, tựa như đang chờ đợi câu hỏi của cả ba người. Nàng tuy có chút hiếu kỳ, xong lúc này việc thương thế của hấn chưa rõ ràng khiến nàng có chút sốt sắng, chỉ mong muốn đổi đáp cho xong rồi mau chóng trở lại trong phòng. Vương Phác Thiên không hề vòng vo, lão đi thẳng vào vấn đề chính ngay.

- Lão chỉ có ba câu hỏi thôi, mong cô nương giải đáp giúp lão, sau đó lập tức cáo lui không quấy quả. Còn ba vị cứ ở lại đây dưỡng thương, cần được vật, đan dược gì cứ nói với lão một tiếng. Ta nhất định đáp ứng. Dù sao mọi việc cũng là do đồ nhi của ta bất cẩn mà ra. Mong cô nương lượng thứ!

Lão nói, sau đó cung kính bái lễ với nàng. Tử Hàm giật mình, vội vàng đáp lễ. Nàng cười rồi nói.

- Tiền bối hà tất phải như vậy. Cũng là do chúng ta vô tình lạc tới trong cốc, không biết rằng nơi này là cấm địa của Lam Nguyệt Cốc. Chúng ta mới là người cần phải tạ lỗi mới phải...

Tử Hàm cùng Mỹ Mỹ cung kính tiễn ba người ra khỏi cửa động phủ, chờ cho cả ba lên phi hành rồi đi một quãng xa mới quay vào. Kích hoạt lại ảo trận, trên mặt Tử Hàm hiện lên một vẻ kì quái, lúc thì cau mày, lúc lại hớn hở dường như đang vui mừng vô cùng. Thái độ ấy khiến Mỹ Mỹ ngạc nhiên, vội hỏi.

- Muội sao vậy, lẽ nào lão nhân kia có cách chữa trị giúp tướng công hồi tỉnh sao?

Tử Hàm khẽ lắc đầu, sau đó cẩn thận kiểm tra lại ảo trận kĩ càng. Nàng kéo tay Mỹ Mỹ chạy vào phía sau...

- Sư phụ...!

- Sư Phụ...!

Tuyết Liên cùng Ngô Hùng lần lượt lên tiếng. Cả ba người sớm đã rời xa thạch động một quãng xa, cả hai người đều chú tâm đến thần sắc kì quái của Vương Phác Thiên. Khuôn mặt lão lúc này thật sự biến ảo đa đoan. Lúc thì dường như vui vẻ vô cùng, có lúc lại âm trầm vô tư lự. Lão nghe hai người gọi, chỉ khẽ lắc đầu, sau đó nói.

- Chắc hai con đã nghe thấy hết những gì ta và vị cô nương kia đối đáp rồi chứ? Lẽ nào cả hai còn chưa hiểu?

Ngô Hùng gãi gãi đầu, sau đó mới nói.

- Sư phụ, ý người muốn nói là vị cô nương kia là thú nhân – là Long nữ? Còn cả vị nữ nhân thứ hai kia cũng là thú nhân tu tiên...?

- Sư huynh, không phải chính vị cô nương đó thú nhận sao... Nhưng là... nhưng là tên nam nhân kia... hửn... hửn hoàn toàn là con người!

Tuyết Liên trầm ngâm nói, nàng cũng có mặt lúc sư phụ thăm bệnh cho hửn. Cái khí tức yếu ớt của phạm nhân ấy nàng không hề cảm nhận sai được. Nhưng cũng bởi thế, trong lòng nàng lại càng cảm thấy mù mờ. “Thứ sức mạnh kia, hửn lấy ở đâu ra?”. Vương Phác Thiên chỉ mỉm cười, lão chậm chạp nói.

- Hai con chỉ thấy được cái bề ngoài, còn cái cần thấy thì lại chẳng thấy... Hửm, nam nhân kia tuy là người phạm, nhưng lại có thể đánh bại Tuyết Liên; lại có cả hai nữ thú nhân xinh đẹp tự nguyện đi theo. Chứng tỏ bản thân y không hề tầm thường, nếu không muốn nói thẳng là y có ẩn tài... Ngô Hùng, ta cho rằng nam nhân ấy đang nắm trong tay Hỏa Bảo Linh...!

- Hỏa Bảo Linh...?!

Mỹ Mỹ tròn mắt nhìn tới phía Tử Hàm, thấy ánh mắt kiên quyết của nàng ta thì nàng cảm thấy có chút sợ hãi. Cả hai nữ nhân ánh mắt đều đổ dồn về phía trong giường, nơi hửn vẫn đang mê man bất tỉnh.

- Tỷ, muội có cách kiểm chứng!

- Là... là cách nào?

Mỹ Mỹ có chút hoảng hốt. Nàng tuy không phải người có hiểu biết sâu rộng về những bảo khí cổ đại. Nhưng một trong ngũ hành thần khí thì đã từng được mẫu thân kể cho nghe. Ngay khi nghe được Tử Hàm nói Minh Tiến đang nắm giữ trong tay Hỏa Bảo Linh, nàng vẫn không thể nào tin nổi. “Một trong ngũ hành viễn cổ thần bảo...”. Tới khi thoát khỏi những mộng lung ấy, quay sang phía Tử Hàm, nàng chợt che miệng mà thốt lên.

- Tử Hàm, muội làm thế này là...!

Chỉ thấy Tử Hàm đang chậm rãi cởi bỏ y phục, chỉ còn mặc nội y. Mỹ Mỹ tuy cũng là nữ nhân, nhưng trên mặt ửng đỏ mà quay đi hướng khác. Tử Hàm thấy nàng ta như vậy, nàng khẽ mỉm cười mà nói.

- Dù sao thì cả hai tỷ muội chúng ta cũng đều coi chàng ấy là tương công của mình rồi. Tỷ có gì mà phải ngại ngùng? Cởi bỏ bớt y phục chính là cách để chúng ta kiểm chứng việc kia mà thôi tỷ!

- Nhưng... nhưng tại sao lại cần cởi bỏ y phục?

Mỹ Mỹ có chút khó hiểu hỏi lại. Tử Hàm mỉm cười, nàng nhẹ nhàng tiến tới bên giường, chui vào trong chăn, nàng vươn tay chậm rãi cởi bỏ bớt y phục của hửn mà đáp.

- Muội sẽ dùng nguyên thần xuất thể, đưa chúng ta tiến nhập nội tâm của chàng ấy. Cách này nếu là người có cùng huyết thống thì không cần thiết. Nhưng chúng ta và chàng ấy khác nhau về huyết mạch, cần một thứ dẫn đường khác. Vì thế thân thể cần gắn gũi với thân thể chàng ấy. Tỷ đã hiểu chưa?

Mỹ Mỹ tuy cảm thấy nhất thời mù mờ, nhưng sau đó cũng nhanh chóng cởi bỏ y phục mà leo lên giường. Hai nàng nhẹ nhàng kéo hai tay hửn giang ra mà gối lên, hai thân hình tuyệt mỹ ấy ôm lấy thân người hửn. Tử Hàm cầm lấy tay Mỹ Mỹ, khẽ nói.

- Tỷ cứ thả lỏng ý thức, còn lại để muối dẫn đường!

Mỹ Mỹ khẽ gật nhẹ, nhắm mắt. Khuôn mặt nàng lúc này đỏ ửng, trong lòng tim đập rộn lên liên hồi. Mặc dù những ngày qua, nàng tiếp xúc với thân thể hắn không ít, xong có lẽ đây là lần đầu tiên nàng trực tiếp động chạm với hắn, da thịt tiếp xúc da thịt. Không chỉ riêng Mỹ Mỹ, Tử Hàm trổng ngực cũng đang đập thình thịch liên hồi. Phải mất một hồi lâu mới có thể trấn định lại, nàng khẽ nhắm chú ngữ. Một khối chân khí màu lam tựa như một chiếc lồng lớn chụp lên cả cái giường...

Một không gian u tối, tĩnh lặng. Không có bất cứ một thanh âm nào phát ra dù chỉ là nhỏ nhất. Mỹ Mỹ cảm thấy có chút sợ hãi, cố phóng tầm mắt nhìn qua khung cảnh nơi này. Tất cả những gì nàng thấy chỉ là từng khoảng không màu xám đen, u ám. Chợt cảm thấy tay mình bị thứ gì đó cầm lấy, Mỹ Mỹ hốt hoảng quay người lại, thiếu chút nữa kêu lên kinh hãi. Chỉ thấy từ vùng tối trước mặt, một bàn tay xuất hiện, nắm lấy bàn tay nàng. Vùng tối ấy càng lúc càng mở rộng hơn, bàn tay ấy càng lúc càng xuất hiện rõ hơn... cổ tay, cánh tay... rồi tới cả thân người. Mỹ Mỹ khẽ vỗ ngực thở phào.

- Nơi này sao lại âm u như vậy?!

219. Chương 221: Kẻ Xâm Nhập

Tử Hàm có chút kì quái hỏi, nàng cẩn trọng đưa mắt ngắm nhìn khắp nơi. Trong lòng cảm thấy có chút bất ngờ. Nàng đã từng tiến vào nội tâm hắn vài lần, những lần ấy, nơi đây vô cùng tinh mỹ, đẹp mắt với những cánh đồng hoa bất tận...

- Tử Hàm, muối nói vậy là sao? Lẽ nào nơi này có sự bất thường?

Mỹ Mỹ sốt sắng hỏi, trên khuôn mặt lộ ra sự lo lắng. Tử Hàm khẽ gật nhẹ mà đáp.

- Đúng vậy tỷ tỷ. Muối trước đây đã từng tiến nhập nội tâm chàng ấy. Nhưng trước đây nơi này tinh mỹ vô cùng, không gian cũng tràn ngập ánh sáng chứ không hề âm u như lúc này!

Cả hai người trầm ngâm, cố gắng thả tầm mắt đi thật xa. Nhưng xung quanh vẫn chỉ là một màu xám ảm đạm. Tử Hàm khẽ nắm tay Mỹ Mỹ, cả hai từ từ hạ xuống phía dưới.

Sương xám tan dần, loăng ra khi hai người hạ xuống phía dưới, để lộ ra dưới chân là một thảm cỏ dày, tươi tốt. Điều kì quái chính là thảm cỏ trông tươi tốt ấy lại có màu vàng úa, trông như đám cỏ khô. Tử Hàm cau mày, khẽ ngất thử một nhúm cỏ, nàng thấy chúng vẫn tươi tốt thì có chút sợ hãi. Nội tâm không khỏi có chút luống cuống. “ Nơi này vẫn y như trước, nhưng dường như ảm đạm thiếu sức sống. Không biết thứ gì đã làm cho chàng ấy ra nông nổi này...?”. Nàng trầm ngâm, lông mày thoáng chút trùng xuống. Tử Hàm chỉ về với thực tại khi nghe thấy Mỹ Mỹ bên cạnh khẽ nói.

- Tử Hàm, chúng ta cứ ăn mặc y phục như vậy sao? Ta cảm thấy không thoải mái!

Nàng khẽ cười, nhìn tới y phục cả hai lúc này. Cả hai nàng mặc mà như không mặc, hay nói đúng hơn là mặc một bộ y phục trong suốt, mờ mờ ảo ảo lúc ẩn lúc hiện. Chúng để lộ ra màu sắc da thịt hai người, nhưng những nơi riêng tư kia thì mờ mờ ảo ảo như mây mù bao phủ. Tử Hàm cũng thoáng ngạc nhiên, trước giờ nàng chưa từng gặp tình cảnh này. Lắc đầu mà nói.

- Tỷ muốn y phục thể nào thì chỉ cần suy nghĩ như vậy là có thôi. Đây là nội tâm, chỉ có ý thức tồn tại. Thế nên chỉ cần nghĩ trong đầu thể nào, tự khắc sự vật sẽ biến ra thể ấy!

Tử Hàm nói, sau đó nhắm mắt lại. Tưởng tượng ra bộ bạch y thường ngày. Nhưng khi mở mắt ra, mọi thứ chẳng hề thay đổi. Hai cặp mắt nghi hoặc nhìn nhau, định lên tiếng nhưng một âm thanh từ xa truyền tới khiến cả hai người giật mình.

Từ phía xa, từng luồng sáng đỏ thi nhau bùng lên, nhấp nháy không ngừng. Xen lẫn vào đó là những tiếng gào thét, chửi bới, mắng nhiếc. Tử Hàm trên mặt đại biến, bỏ quên việc y phục mà kéo Mỹ Mỹ lao nhanh về phía nơi xuất phát của những thứ kia...

Giữa cánh đồng hoa rộng lớn nhưng u ám ấy, một bệ đài đá tròn xuất hiện. Giữa bệ đá, một mỗm đá nhô cao lên, nổi bật giữa không trung. Trên đỉnh mỗm đá ấy là một sinh vật rách rưới, tứ chi bị những sợi xích to lớn màu tím trói chặt. Sinh vật kia giáng vể uể oải, đầy mệt mỏi, đầu tóc bù xù chẳng thể nhận ra nhân dạng. Thân thể nhiều chỗ cháy đen. Cách đó không xa, lơ lửng bên trên hẳn là một quả cầu lửa lớn màu đen, bên ngoài bao bọc bởi những lưỡi lửa màu xanh biếc. Nó chậm rãi di chuyển, dường như ngắm nghía sinh vật đang bị xích kia. Trên không trung, một giọng trầm thần bí cất lên.

- Nhân loại ngu độn, người lẽ nào vẫn cương quyết không thỏa thuận với ta?

- Hừ! Đây là thân thể của ta. Người nhờ vậy mà mới thoát khỏi chú ần, người chỉ là kẻ ăn bám mà thôi. Sao ta lại cần thỏa thuận với người?

Sinh vật bị xích nói, ngẩng đầu nhìn lên đốm lửa trên cao, ánh mắt toát ra sự căm thù vô hạn. Đốm lửa đen vẫn chậm rãi lơ lửng.

- Nhân loại ngu độn, ta là bảo linh...

- Bảo bảo cái mẹ mày, mau cút ngay khỏi nội tâm, khỏi cơ thể tao. Mày đừng cho rằng cứu tao một lần là mày có quyền được yêu sách. Cút!

Quả cầu lửa đen sững lại, sau đó bùng bùng bốc cháy dữ dội, càng lúc càng trở nên to lớn hơn. Thanh âm trầm kia mang theo sự giận giữ.

- Ngu độn!

Lập tức, những sợi xích tím kia bùng bùng bốc cháy, từng luồng từng luồng ánh sáng đỏ nóng bùng truyền tới sinh vật bị khóa kia khiến nó hét lên đau đớn.

- A a a a... Đồ khốn... Ta nguyên rửa mi... Mẹ kiếp, nóng quá...!

Khối cầu lửa lúc này biến thành hình dạng một con người, chậm rãi lơ lửng trước mặt thứ đang bị xích lửa thiêu đốt. Lúc này, nó biến thành một thân hình nam nhân bán thân hỏa thể, thân hình cơ bắp với cái đầu trọc lóc, bên trên là những ngọn lửa đỏ bốc lên hừng hực. Từng thớ cơ bắp nổi lên, những đường gân tỏa ra ánh sáng vàng vọt như dung nham. Khuôn mặt, thậm chí là hai mắt, lỗ mũi cùng hàm răng cũng tỏa ra nhiệt hỏa.

Một hồi qua đi, những sợi xích lửa tắt dần, về lại với màu tím vốn có của nó. Nam nhân biến ra từ trái cầu kia chậm chậm bay đến bên cạnh sinh vật bị xích, cười mà nói.

- Ngu độn, thật ngoan cố. Thỏa thuận của ta có lợi cho người như vậy, lại giúp người có thể mau chóng phi thăng. Người lẽ nào lại chê sao...? Minh Tiến?!

Sinh vật bị trói kia chính là hắn – Minh Tiến. Kể từ khi hôn mê, hắn đã trở về linh thành nghỉ ngơi. Thật không ngờ, cái đồng lửa kia xuất hiện, đòi hỏi giao kèo với hắn. Hắn cự tuyệt thì nó bùng bùng nổi giận, lập ra nơi này giam giữ hắn. Minh Tiến nhớ ra một ngụm nước bọt, cười nhạt.

- Tao không cần, đồ chó...! Cái gì mà giúp phi thăng? Chẳng qua mày chỉ muốn lợi dụng thân thể của tao để tự do làm những gì mày muốn mà thôi. Mày đơn thuần chỉ là một đồng lửa có linh khí, không có thực thân nên mới bày đặt làm ra trò này!

- Ngu độn vẫn hoàn ngu độn. Nên nhớ, ta nắm tính mạng của người trong tay! Ta chỉ cần người giúp tìm tiểu đệ Thổ Bảo và Tam muội Thủy Bảo thôi, sau đó ta sẽ mở đường tắt cho người phi thăng thành tiên. Phi thăng - người thật sự không muốn sao?

Người lửa vẫn chậm rãi nói, sự tức giận lúc trước dường như biến mất. Thay vào đó là thái độ chân thành tới mức van nài. Minh Tiến nhếch mép cười nhạt, dứt khoát lắc đầu. Người lửa hơi cau mày, sau đó chợt nở một nụ cười quỷ dị, thân hình từ từ biến mất, chỉ để lại một câu nói.

- Xem ra người không sợ mình khổ, nhưng để xem người người yêu thương vì người mà chịu khổ, người còn dám từ chối ta hay không...? Ha ha ha...!

- Khí tức này... lẽ nào là hai nàng ấy... ?!

Tử Hàm cùng Mỹ Mỹ lướt nhanh về nơi phát ra những luồng ánh sáng chớp tắt ấy. Trong mắt hai nàng hiện lên nét lo lắng, lại ẩn chứa một chút gì đó vui mừng xen lẫn hy vọng. Hai nàng hy vọng, phía trước có thể gặp lại hắn.

Theo lẽ thường, nếu thụ thương quá nặng, một tu chân giả thường tìm kiếm một nơi yên tĩnh để tọa, tự tiến nhập nội thân nghỉ ngơi, chờ đợi thân thể thông qua chân lực từ từ hồi phục. Trong lúc ấy, bản thể dù không cử động hay tu luyện nhưng trong nội tâm vẫn hoàn toàn có thể. Vì vậy hai nàng đều hy vọng nơi phía trước chính là hắn.

Lại một lượt ánh sáng lóe lên, không gian xung quanh lúc này âm u khiến cả hai nàng nhất thời mất đi thị giác, tới khi nhìn lại được thì giật mình. Bao bọc lấy hai nàng là một khối hộp trong suốt như pha lê, khối hộp cứ thế thu nhỏ lại dần khiến cả hai nàng giật mình kinh hãi. Mỹ Mỹ cau mày, song kiếm xuất chiêu đánh thẳng ra, nàng cho rằng thứ này chính là sự phòng vệ nội tâm của Minh Tiến, vì vậy cố ý công kích để báo tin. Tử Hàm lúc đầu cũng có ý nghĩ giống nàng, nhưng sau khi quan sát, chỉ cảm thấy khối hộp này hoàn toàn là một loại chân lực kì lạ, mang theo một chút gì đó cổ xưa, cũ kĩ nhưng cũng không kém phần uy lực. Chưa kịp nói ra, đã thấy Mỹ Mỹ công kích tới phía trước.

Rầm!!! Một tiếng nổ lớn vang lên, khối hộp có vẻ rung lên một chút, sau đó lại biến hóa lại như cũ. Bức tường nơi bị công kích không hề có một vết nứt mẻ. Chợt nó lóe sáng, Tử Hàm cả kinh, vội vã lao tới phía Mỹ Mỹ.

- Tỷ, cẩn thận!

Nàng lao tới, đẩy ngã Mỹ Mỹ rời khỏi vị trí lúc đầu. Chỉ thấy từ bức tường, hai thanh kiếm khí màu trắng lao về phía Mỹ Mỹ, mô phỏng lại nguyên chiêu thức của nàng đánh ra. Chúng lao vào phía dưới khối hộp, sau đó biến mất. Mỹ Mỹ thở phào, định quay qua nói cảm ơn với Tử Hàm thì lại một lần nữa, bức tường phía dưới lại lóe lên ánh bạch quang, cặp song kiếm lại lao lên phía hai người.

Chiêu thức phản hồi kia cứ như một quả bóng nảy, hết lao tới rồi lại biến mất, chốc lát sau lại nảy ra mà xuất hiện. Càng lúc càng nhanh, càng lúc càng theo nhiều phương vị khác nhau. Tử Hàm cẩn trọng kéo Mỹ Mỹ đứng sau mình, ánh thanh quang trong mắt nàng lóe lên, tùy thời kéo tỷ tỷ né tránh. Những kiếm khí kia càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhiều khiến né tránh khó mà vẹn toàn. Thân thể hai nàng đã có vài vết thương, tuy đều biết chỉ là tinh thần nhưng cả hai nàng lại cảm nhận được đau xót y như thật. Trên không, một giọng nam nhân thần bí cất lên.

- Ta khuyên hai người đừng nên làm loạn, kết giới này có thể phản kháng và nhân bản toàn bộ đòn tấn công. Do hai người tự hại mình thôi!

Từ trên không, từ từ hạ xuống một bóng người. Mỹ Mỹ cùng Tử Hàm nhìn tới, không khỏi giật mình kinh hãi. Mỹ Mỹ lắp bắp.

- Là... là chàng sao... Tướng công?!

- Ha ha ha...

Bóng người kia hiện nguyên hình là một người lửa, cười lớn, sau đó gãi cằm mà nói.

- Cũng có thể coi như vậy, sau này ta sẽ là tướng công của hai người... Ừm, tên tiểu tử kia thật có phúc khí, toàn mỹ nữ không!

Y làm bộ vuốt cằm, nhìn tới hai nữ nhân kia mà đánh giá một hồi. Tử Hàm cau mày, nàng kéo Mỹ Mỹ lùi lại mà nói.

- Đây không phải là chàng ấy!

Nam nhân kia vẫn thản nhiên, quay người lao về phía trước. Y phất tay, khiến khối hộp bay theo, kéo theo cả hai nàng, cười mà nói.

- Ta là chủ nhân của hắn, hắn cuối cùng vẫn là ta. Ha ha ha...!

Mỹ Mỹ ngẩn người, chưa hiểu đây là gì. Tử Hàm nhảy bèn hơn, thầm nghĩ: “Kẻ này có thể thản nhiên đi lại trong nội tâm tướng công, chỉ e không phải là linh vệ. Chín phần là kẻ từ bên ngoài xâm nhập, xem ra

chàng ấy lành ít dữ nhiều...”.

220. Chương 222: Cường Ép

Ba người bay đến bên đài đá, người lửa hạ xuống đất, sau đó hướng tới sinh vật bị xích kia mà cười nói.

- Xem ta mang quà gì tới cho người này!

Minh Tiến mệt mỏi ngược lên, hần run rẩy, hồi lâu mới thốt ra được thành lời.

- Hai người, tại sao... tại sao lại ngu ngốc tiến vào nơi này?!

- Kìa... Người có phúc khí lớn như vậy, sao lại nỡ mắng hai nàng ta kia chứ? Người ta cất công tìm kiếm người, tên ngu độn người thật không biết hưởng phúc...! Hà...Thôi, dù sao sau này ta cũng hưởng chúng thay người, hai vị nương tử nhỉ?

Người lửa nói, ánh mắt hùng hực bốc cháy ấy chiếu đến hai nữ nhân trong kết giới đầy ý dụng tục. Mỹ Mỹ cùng Tử Hàm bị ánh mắt ấy chiếu tới, lập tức mặt đỏ bừng mà thoái lui. Mỹ Mỹ cắn răng.

- Vô sỉ!

-Ha ha ha...

- Người đã quyết định chưa?

Để yên tĩnh một hồi lâu, lúc này người lửa mới lên tiếng. Y đã chăm chú quan sát ánh mắt của ba kẻ trước mặt, vì thế chỉ cười thầm. “ Vật đã nằm trong túi, lo gì mất?”. Y hướng tới Minh Tiến mà nói, trong giọng nói hòa hoãn hơn. Minh Tiến thở dài, lắc đầu không an phận, nhưng sau đó lại gật nhẹ mà nói.

- Cởi xích!

Người lửa phát tay, những sợi xích to lớn kia dường như biến thành vật thể sống, tự động rút đi. Minh Tiến chậm chạp bước tới phía khối hộp, hần di chuyển đầy nặng nề. Thân thể hần khắp nơi thụ thương, y phục chỉ còn là một mớ bù nhùi rẻ rách. Hần cố gắng tiến tới khối hộp, vươn tay chạm lên bề mặt nó. Hai nữ nhân bên trong nước mắt rơi lã chã, cũng vươn tay chạm tới hần, nhưng cả hai bên đều là cách nhau một bức tường mỏng vô hình. Tưởng gần nhau gang tấc mà cách nhau như trời vực. Minh Tiến không nghe được hai nàng đang nói gì, hần cũng không đọc được môi hai nàng. Vì thế im lặng, ánh mắt lo lắng cùng trách mắng chiếu tới. Người lửa kia quan sát, cuối cùng khẽ búng tay cho kết giới biến mất. Y làm việc này cũng chỉ vì muốn Minh Tiến không quá oán hận hần, có một chút nào đó hảo cảm. Nhờ vậy cường bức chiếm thân xác hần dễ dàng hơn. Mặc dù, với sức lực của hần, việc chiếm thân xác nam nhân này bằng cách cưỡng bạo chẳng hề khó khăn. Nhưng y chỉ sợ, tới một lúc nào đó, oán khí tích tụ trong thân xác này quá nhiều. Cơ thể hành động không tuân theo ý thức, lúc ấy y chẳng thể nào dùng chân lực được cả.

-Tướng công...!

Hai nữ nhân nức nở, lao vào lòng hần mà khóc lớn, hần u ám lắc đầu.

- Tại sao hai nàng lại ngốc như vậy, tiến vào nơi này làm gì?

- Chúng ta... chúng ta lo cho chàng...!

Mỹ Mỹ run run nói, sau đó òa khóc lớn hơn, Tử Hàm nước mắt như mưa, run run ôm chặt lấy tay hần. Nàng và hần tâm ý tương thông, nên lập tức hiểu ra mọi thứ đã diễn ra trong nơi này. Minh Tiến khẽ thở dài, sau đó nói.

- Để hai nàng đi, thân xác ta giao lại cho người!

- Được!

Người lửa cười nói, giơ ngón cái ra tỏ ý tán thưởng. Minh Tiến không hề nhìn hần, thúc dục hai nàng.

- Mau đi đi, về lại nguyên thân của hai nàng rồi lập tức rời xa ta ra. Thân xác này sau này sẽ không còn là ta nữa, Minh Tiến ta chưa từng tồn tại! Hai nàng mau đi đi!

Câu cuối cùng, hấn dùng sức quát lớn. Hai nữ nhân vẫn bám chặt lấy hấn, nhất quyết không chịu rời đi.

- Không... ta không đi!

- Tướng công... ta sẽ luôn ở bên cạnh chàng!

Tử Hàm cùng Mỹ Mỹ run run mà nói, ánh mắt đầy những tia kiên định. Minh Tiến cắn môi tới chảy máu, trong đầu lúc này rối bời. Hấn run run mà nói khẽ.

- Hai nàng rời đi, ta sẽ cố bảo vệ nguyên thân. Một lúc nào đó thuận lợi, hai nàng hãy giúp ta khống chế hấn, để ta đòi lại thân xác mình!

- Làm vậy... nhưng bao giờ đây?

Tử Hàm run run nói, hấn khẽ nhìn xa xăm, sau đó nói.

- Sau này hãy tính, giờ hai nàng mau rời đi đi!

Tử Hàm cũng Mỹ Mỹ run rẩy, hai nữ nhân nhìn nhau im lặng không biết nên nói câu nào. Mặc dù hấn nói cố gắng bảo vệ nguyên thân, xong đến lúc nào hai nàng mới có thể giúp hấn đòi lại thân thể. Huống hồ, thứ kia lại là một trong ngũ đại bảo linh. Đến bao giờ hai nàng mới tu tập được, hay tìm kiếm được một trợ thủ có tu vi cao ngang được với y? Thêm nữa, nếu thời gian quá lâu, chỉ e nguyên thân của hấn sớm bị ý thức của người kia tiêu hóa mất rồi...

- Người tự ma hóa mình đi!

Người lửa nói, ánh mắt có chút thờ ơ hướng tới hai nữ nhân ảnh đang từ từ bay lên tinh không. Vào thì dễ, nhưng ra thì lại chậm chạp dị thường. Đây là đặc tính của nội thể, ngoài chính chủ thể ra, chẳng có ai có thể trong giây lát rời khỏi đây cả.

Minh Tiến đang cam tâm bó tay, nghe tới kẻ kia yêu cầu mình ma hóa thì bất ngờ như kẻ chết đuối gặp cây chuối trôi sông. Trong lòng hấn có chút mừng thầm, nhưng ngoài mặt vẫn không hề biến đổi.

Ma hóa – cách thức tự bản thân dùng tâm ma chính mình chiếm lĩnh lấy ý thức của bản thân mình. Ma hóa thường là cách thức tuyệt vọng nhất, tương tự như tự bạo. Trong lúc cuối cùng, dồn chút ý thức để tự mình cuồng hóa mà tiêu diệt kẻ địch hay đào tẩu. Ma Hóa không khó, chỉ có điều làm xong tới chín thành là tử vong. Ma hóa thường chỉ dùng những khi sinh tử cận kề hoặc cho những kẻ tu luyện đột phá giai tầng liên tiếp thất bại. Dùng nó khiến thân thể thoáng chốc cường hãn gấp bội, nhưng sau đó suy tàn nhanh cũng gấp bội. Cũng có thể coi nó như Hồi quang phản chiếu vậy.

Minh Tiến nhắm mắt, khẽ hít vào một hơi. Không gian rộng lớn lập tức tan biến thành hàng ngàn mảnh vụn, xung quanh chỉ còn là những tầng không gian tinh vân lơ lửng. Hấn lúc này đứng trên đài sen kia, cùng con rồng nhỏ mặt đối mặt. Con rồng gầm lên đầy phẫn nộ, sau đó tan ra thành nhiều mảnh mà bám chặt lên cơ thể hấn. Những mảnh ấy từ màu hoàng kim biến thành một màu đen bóng, sát khí lan đi...

Mỹ Mỹ cùng Tử Hàm rời đi, trên mặt hai nàng lúc này trở nên bình tĩnh lạ thường. Tử Hàm ngẫm nói chuyện với Mỹ Mỹ, cả hai nàng muốn lợi dụng thân thể đặc thù của hấn để loại trừ thứ bảo linh kia. Hai nàng đã nhận biết, trong huyết mạch hấn có chứa Phụng Hoàng Lệ. Vì thế muốn trở về bên ngoài trước khi kẻ kia chiếm được thân xác hấn. Các nàng sẽ dùng thủ pháp thiêu hủy thân thể này, trong khoảnh khắc ấy, hai nàng sẽ lợi dụng ác linh kia không có chỗ ẩn nấp, đẩy bật nó đi trước khi hấn trùng sinh. Kế hoạch hoàn hảo, chỉ có điều, hai nàng rời khỏi đây quá chậm, chỉ sợ kẻ kia biết được.

Tử Hàm lo lắng không thừa, ngay khi cả hai nàng sắp tiến tới lỗ hồng thoát ly. Kẻ kia đột ngột nhìn lên, cười gian ác. Lập tức điều nàng lo lắng trở thành sự thật, y nuốt lời. Người lửa cười nhạt, sau đó kéo kết giới hộ dần dần hạ xuống. Cười tà.

- Mỹ nhân tới tận cửa, há lại bỏ phí?!

Tử Hàm cắn môi đầy tức giận, nhìn sang phía đài sen, chỉ thấy một con rồng màu đen với đôi mắt đỏ rực lửa đang chậm rãi bay tới phía người lửa.

- Ngoan lắm, sủng vật!

Người lửa thích thú vỗ đầu con vật như nựng thú cưng, y há miệng, nhả ra liên tiếp năm sáu khối cầu lửa đủ màu, hướng tới hai nữ nhân mà nói.

- Các người chưa thể đi, kí huyết khế với ta rồi hãy đi...! Mà thôi, để sau. Ta sẽ cho hai người chứng kiến khoảnh khắc huy hoàng này, khoảnh khắc Hỏa Bảo vĩ đại tái sinh. Ha ha ha...!

Hai nữ nhân rung mình run lên như bị lạnh, còn y thì cười đầy thoải mái, có chút gì đó phần nộ lẫn điên cuồng, quay lại phía con rồng đen, cười mà nói.

- Tới đây, hãy để ta nuốt lấy ngươi, chúng ta hòa làm một! Ha ha ha...!

- Không...!!!

...Hậu sơn Lam Nguyệt Cốc, trên một vách đá lớn, nơi thạch động mà cốc chủ hạ nghiêm lệnh cấm kẻ nào quấy rầy. Một màn dị biến kinh thế hãi tục phát sinh.

221. Chương 223: Thất Bại

Bầu trời đột ngột tối sầm lại như ban đêm, gió mây hoàn toàn im lặng. Trên không trung, một đồ hình khổng lồ với những kí tự to lớn nhấp nháy ánh hoàng kim đột ngột xuất hiện. Nó hạ xuống, lơ lửng ngay bên trên sườn núi nọ. Ánh hoàng kim lan tỏa, mạnh mẽ phát sáng, từ nó tạo thành một hấp lực kì quái, thu hút linh khí khắp nơi tụ hội về nơi này. Toàn bộ nhân lực Lam Nguyệt Cốc cùng các khu vực phụ cận một phen xanh mặt. To nhỏ đoán dị tượng. Có kẻ cho là dị bảo xuất thế; có người cho là ai đó phi thăng; cũng có kẻ cho rằng trong hậu sơn có ai đó vô tình kích hoạt cổ trận hay đại loại thế...

Ngay cả Vương Phác Thiên – Cốc chủ cũng cau mày, chưa nhận biết được dị trạng này là gì. Chỉ chốc lát, vô khối đèn đuốc được thắp lên. Nhưng kì quái thay, bất cứ ngọn lửa nào xuất hiện đều thoáng chốc bay mất. Đám môn hạ Lam Nguyệt Cốc châm lên ba bốn lần, cuối cùng mới nhận ra được không phải là do gió thổi tắt. Cái đồ hình kì quái trên không kia đang tham lam hút hết những ngọn lửa. Thậm trí, dưới các chân núi phụ cận, người ta dễ dàng bắt gặp những cột dung nham nóng bỏng được hút từ lòng đất lên phía trên đồ hình lớn. Ánh hoàng kim dần dần thay thế bởi một màu đỏ rực của lửa và nhiệt hỏa. Nhiệt hỏa lan đi trong không khí khiến tất cả đều toát mồ hôi ướt đầm áo. Nên nhớ, giờ đang là mùa đông.

- Những kí tự kia...!

- Sư phụ...!

Ngô Hùng lo lắng hỏi, y đương nhiên đều biết nơi kích phát trận pháp khổng lồ kia là ở đâu. Vương Phác Thiên giơ tay ra hiệu im lặng, lão vuốt râu trầm ngâm không nói gì. Bốn đệ tử còn lại cũng đã tới đây, trong đó có cả Tuyết Liên. Nàng đã định tiến tới hỏi han, nhưng sau khi thấy thái độ của sư tôn thì lập tức im lặng. Ánh mắt đều hướng cả tới đồ hình nọ...

- Ngươi...!

Thanh âm mang theo sự kinh ngạc, phần nộ cùng hối hận. Chỉ thấy con rồng đen kia lúc này đang gặm ngang cổ người lửa, nó giằng co, xé ra một mảng lớn da thịt. Từ vết xé rách nơi cổ, vô số luồng dung nham phun trào ra mặt đất. Người lửa cố gắng ôm cổ, gượng gạo đứng lên, lấp bắp.

- Ngươi... ngươi đã ma hóa, sao có thể... không thể nào!

Phát cần bất ngờ ấy khiến người lửa trọng thương, chân lực y vội vàng điều tức trị thương. Khối kết giới kia lập tức vỡ vụn, hai nữ nhân nhẹ nhàng đáp xuống đất. Tử Hàm hơi ngẩn ra, nhưng sau đó cười nhẹ mà đáp.

- Đây là quả báo của ngươi!

- Ma Hóa... hắc ma hóa mà vẫn có ý thức sao? Ta không tin, ta không tin!!!

Người lửa gầm lên, toàn thân dung nham phun trào tràn đầy khoảnh đất. Dùng nham lan ra nền đất, sau đó tham lam cắn nuốt chút nền đất ít ỏi còn sót lại. Hắc Long cùng hai nữ nhân vội vàng bay lên, tránh một màn. Chỉ thấy sau khi cắn nuốt tất cả chỗ đất kia, đồng dung nham biến thành một khối cầu lớn, bên trong dường như sôi trào, phát ra những thanh âm lục đục. Trái cầu cuối cùng biến hóa, nổ bung ra, dần dần thành hình. Một con long nham lớn xuất hiện, nó gầm lên đầy giận giữ.

- Giải cho đám nhân loại xảo trá. Hôm nay, ta dù không chiếm được thân thể này nhưng cũng bắt các người đồng quy vu tận!

Nói rồi, sau lưng long nham xuất hiện một đôi cánh lớn, hướng về phía ba người mà lao tới. Tử Hàm cau mày. “Hình thức bề ngoài có vẻ mạnh mẽ, nhưng dường như thực lực thì không được như vậy!”. Long Nham lao tới, gầm gào tấn công, bức bách cả ba phải lùi lại. Nó dường như cũng không ham chiến, đánh đuổi ba người một quãng rồi lại thoái lui. Mỹ Mỹ ngạc nhiên nói.

- Dường như nó đang cố ý bảo vệ thứ gì đó. Nó không cố gắng truy sát chúng ta!

Tử Hàm khẽ cau mày, sau đó chợt mỉm cười mà nói với Mỹ Mỹ.

- Tỷ, chúng ta lên!

- Ừm!

Mỹ Mỹ dường như cũng đã nhìn ra sự suy yếu của Long Nham lúc này so với hỏa nhân lúc trước. Hai nàng cầm binh khí lao lên, giáp công hai mặt. Con rồng đen nhỏ bé kia nhận được ý nghĩ của Tử Hàm, nó quay đầu tìm kiếm những hỏa cầu. Thân ảnh nhoáng lên rồi biến mất. Long Nham giận giữ gầm thét, đối đầu với hai nữ nhân có chiếm chút thượng phong. Nhưng khi nhìn sang, thấy con rồng đen bé xíu kia không ngừng cắn nuốt những hỏa cầu lúc nãy mình nhả ra thì cuống quýt. Nó gầm lên, từ thân hình vô số thạch tiễn tấn công hai nữ nhân, nhân cơ hội đó lao tới đám hỏa cầu nhiều màu sắc nọ.

- Nhân loại vô sỉ, không được động vào bát hoang huyền hỏa của ta!

Nhưng Long Nham đã chậm chân, khi nó tới được nơi có hỏa cầu thì hắc long nhỏ bé đã nuốt viên hỏa cầu cuối cùng – một hỏa cầu màu xanh lá. Long Nham cuống nộ, song trào lao về phía hắc long nhỏ bé. Ầm, ầm, ầm!!! Tất cả đều đánh vào hư không, con rồng đen bé nhỏ sớm đã bay về bên cạnh hai nữ nhân từ lúc nào. Tử Hàm vui mừng, định tới gần hắc long, nhưng một thanh âm quen thuộc khiến nàng thoái lui.

- Hai nàng lùi ra xa một chút, ta thấy khó chịu quá!

Con rồng đen bé nhỏ bay lơ lửng trước hai nàng uể oải nói, trên thân hình nó, từng đợt lửa nhiều màu sắc thi nhau cháy sáng, bao bọc không bỏ sót bất cứ chỗ nào. Những đồng lửa ấy thay phiên nhau bùng lên, dường như muốn thiêu cháy con rồng nhỏ khiến nó oằn oại, gầm gừ đầy đau đớn. Một trái cầu lửa xuất hiện, nhanh chóng nuốt gọn con rồng bé nhỏ.

Tâm linh tương thông giữa Tử Hàm và hắc đứt đoạn khiến nàng cảm thấy lo lắng. Ngay cả Mỹ Mỹ bên cạnh cũng run lên, tay nắm chặt song kiếm. Trái cầu lửa màu trắng kia mang theo những luồng khí tức cổ quái vô cùng, nhưng có phần nào đó khiến nàng cảm thấy vô cùng quen mắt. Mỹ Mỹ cau mày, sau đó chợt thốt lên. “Lẽ nào là...”.

Long Nham điên cuồng gầm lên, lao thẳng tới phía ba người, cặp cánh phía sau lưng quạt mạnh, đẩy lùi hai nữ nhân bay đi một quãng xa. Nó tiến tới trái cầu lửa, há miệng định nuốt lấy. Tử Hàm và Mỹ Mỹ lập tức lao lên ngăn cản, thiết hoàn và song kiếm nối tiếp nhau công kích, bức bách Long Nham phải thoái lui. Hai nàng tuy không biết sẽ có biến hóa gì từ trái cầu kia, song không thể để cho kẻ kia thôn phệ nó được.

Long Nham đang định thôn phệ trái cầu lửa, bị hai nữ nhân ngăn cản. Nó gầm lên đầy tức giận, miệng phun ra hỏa nham hướng tới hai người. Hai nữ nhân lập tức né tránh, liên tiếp quấy rối nó. Mục đích của hai nàng không phải là tấn công mà chỉ là cố kéo dài thời gian để trái cầu lửa kia hoàn thành dị biến...

Minh Tiến vốn không còn ma tâm, trước đó, ma khởi của hắc cũng đã sớm bị phế đi. Vì thế, việc ma hóa kia chẳng thể nào làm hắc mất đi ý thức. Ngay cả hình thái ma hóa cũng chẳng phải là ma hóa, đó chỉ là hắc cố ý dung hợp bản thân với con rồng nhỏ kia làm một. Minh Tiến dựa trên những gì Huệ Tuệ truyền

lại, nhớ tới quá trình đoạt xá trong cổ thư. Hắn biết, khi đoạt xá cũng là lúc kẻ muốn đoạt xá phải rũ bỏ hết chân lực, chỉ có linh hồn thôn phệ linh hồn. Vì thế hắn giả giăng ma hóa, chờ đợi thời cơ mà công kích.

Nằm trong khối cầu lửa, con rồng nhỏ bắt đầu biến hóa. Từng đợt, từng đợt lửa nhiều màu sắc thay phiên nhau bao bọc lấy nó. Những quãng lửa dường như kích thích con rồng nhỏ, len lỏi khắp thân thể nó, dần dần dung nhập vào cơ thể nó. Minh Tiến chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp vô cùng, khoan khoái nhắm mắt tận hưởng. Hắn cảm nhận được những luồng chân lực to lớn không ngừng tiến nhập cơ thể hắn, hòa vào trong ý thức của hắn. Đó là những luồng chân lực vô cùng lớn, tưởng chừng như vô biên. Chưa bao giờ hắn được tiếp xúc với những thứ như thế này, vì vậy mê man đi...

Phía trong thạch động, trên giường ngủ. Thân thể hắn biến thành một màu đỏ lửa, vết bớt tím trước đây bị đậm từ từ biến mất, thay vào đó là một đồ hình cổ xưa với những kí tự kì quái xuất hiện. Từ đồ hình to lớn bên ngoài, một tia sáng đỏ cỡ ngón tay người lao thẳng xuống, xuyên qua vách đá cũng như cái lồng chân lực màu tím kia mà chui vào đồ hình...

Long Nham bức tức cực hạn, nó không cách nào dẹp được hai kẻ phá đám này, vì thế gầm gào đầy tức giận. Nó chợt dừng lại, từ thân thể bắn ra vô số thạch tiễn ra xung quanh, bức ép hai người lùi ra xa rồi nhân đó định lao tới thôn phệ trái cầu. Những vệt tới gần, đang định há miệng cắn nuốt thì một luồng sáng bạc từ trong hỏa cầu lao ra, đánh thẳng vào mặt Long Nham khiến nó phải thoái lui một quãng dài. Từ trong hỏa cầu, một màn kinh hãi xuất hiện.

Từ trong hỏa cầu, một cái đầu lớn từ từ nhô ra, sau đó tới chân trước rồi tới cổ. Tới khi hoàn toàn xuất hiện, trái cầu biến mất, để lại một con rồng lớn toàn thân ngân quang chói mắt. Tử Hàm cùng Mỹ Mỹ tròn mắt nhìn tới, đây là lần đầu tiên hai nàng nhìn thấy một con rồng có hình dạng kì quái này. Cho dù Tử Hàm cũng thuộc long tộc.

Một con rồng lớn, toàn thân ánh lên ngân quang. Nó hoàn toàn khác với những loại rồng mà nàng đã được nhìn thấy trước đây. Ngân long này không hề có sừng hay râu, phần đầu dài và trơn bóng, chỉ có hai mang tựa như vây cá với một nhánh sừng nhú ra mở hai bên mép. Toàn thân nó là tầng tầng lớp lớp những khớp nối như áo giáp, không hề có lấy một miếng vảy. Các ngón chỉ có bốn vuốt thay vì năm như các loại rồng thông thường. Đặc biệt nhất, có lẽ là trên lưng nó có một đôi cánh lớn và nó đứng bằng hai chân sau chứ không lơ lửng bay bằng bốn chân như con rồng nhỏ bé ban đầu.

Tất cả đều ngẩn ngơ trước con rồng mới xuất hiện này, thậm trí ngay cả Long Nham cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên cùng kì quái. Trên cái đầu nhẵn bóng ấy, một cặp mắt xanh mở ra, trong con ngươi mang theo ánh lam quang ôn hòa. Tử Hàm không kiềm chế nổi, vội hỏi.

- Tướng công, long dạng này... rốt cuộc là gì vậy?

222. Chương 224: Ngân Long

Ngân Long trước mặt miệng khê mở như mỉm cười, sau đó con người hoàn toàn hướng thẳng về phía Long Nham trước mặt, miệng há lớn. Một trái cầu ánh sáng trắng xuất hiện trong miệng nó, từ từ lớn dần, khí áp càng lúc càng mạnh. Long Nham dường như cũng không chịu thua kém, gầm lên tức tối, há miệng phun ra một luồng dung nham hướng tới Ngân Long. Cùng lúc ấy, trái cầu trong miệng Ngân Long bộc phát, một luồng sáng trắng bắn thẳng ra, điên cuồng lao về phía trước. Luồng ánh sáng trắng ấy tuy không to lớn như luồng dung nham, thể công xem chừng có vẻ yếu hơn nhưng nó lại dễ dàng xuyên thủng luồng dung nham, bắn thẳng tới phía Long Nham. Một vùng sáng lớn lóe lên, rồi một vụ nổ lớn xuất hiện, khí áp trào qua khiến hai nữ nhân đều đứng không vững, bị thổi bay. Hai nàng đang luống cuống thì một thân hình to lớn đã chắn trước mặt hai nàng, một đôi cánh lớn ngân sắc bao bọc hai nàng lại.

Tiếng nổ lớn đình tai nhức óc, ánh sáng chói mắt cùng áp lực xung động lan truyền một hồi rồi mới chấm dứt. Ngân Long khê xoay người lại, đôi cánh dơi lớn thu lại, để lộ ra thân hình hai nữ nhân, tóc hai nàng có chút toát loạn. Cả ba chậm rãi bay tới nơi Long Nham, chỉ thấy Long Nham thân thể tứ tán, mỗi nơi một mảnh nhỏ, chỉ còn cái đầu rực lửa đang hướng ánh mắt kinh dị xen lẫn uất ức tới Ngân Long. Nó thều thào.

- Ta không phục... tại sao... tại sao ngươi vẫn có ý thức...?! Tại sao... tại sao lại... thứ long dạng này... là thứ gì?! Sao... sao ta chưa từng chứng... chứng kiến?! Ta... ta đã sống từ ngày... tình cầu này... hình thành... Sao ta chưa thấy...nó?! Sao... nó lại mạnh... như vậy?!

Ngân Long khẽ hé miệng như đang cười, thanh âm nam nhân vang lên.

- Ta vốn không còn ma tâm. Còn long dạng này? Nó vốn chỉ tồn tại trong thế giới của riêng ta – Lam Nhân Bạch Long!

- Ra... là vậy! Chỉ trách... trách ta.. quá xem thường ngươi...!

Nham Long thì trào, cuối cùng nhắm mắt. Từ cái đầu, một ngọn lửa màu bạc bay lên, lơ lửng trên không. Ngân Long không hề khách khí, há miệng nuốt lấy nó, sau đó một luồng bạch quang chói mắt xuất hiện, hắt biến lại thành nhân dạng. Bên cạnh là con rồng lúc trước, chỉ có điều bề ngoài nó hoàn toàn thay đổi. Xuất hiện thêm đôi cánh ngân sắc phía sau, đồng thời một số nơi trên thân thể hoàng kim lại ánh lên quang mang ngân sắc, tựa như một lớp áo giáp. Minh Tiến vỗ vỗ nhẹ lên đầu nó, sau đó vẫy tay để nó bay về trên đài sen hoàng kim kia. Con rồng bay tới nơi, một mồi nằm trên đài sen, nhắm mắt ngủ say. Hắn nhìn theo cho tới khi thấy con rồng bé nhỏ nằm im, sau đó mới quay sang với hai nữ nhân, mỉm cười.

- Xong rồi!

Tử Hàm cùng Mỹ Mỹ trên mặt mừng rỡ, nước mắt lại lăn dài trên má. Hai nàng lao tới, ôm chầm lấy hắn. Tay các nàng bầu chặt lấy lưng hắn, cứ như thể buông tay hắn sẽ chạy trốn mất. Minh Tiến mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ về lên lưng hai nàng, trong lòng thở phào đầy nhẹ nhõm...

Phía bên ngoài, đồ hình to lớn đột ngột rung chuyển dữ dội. Những kí tự trong đồ hình bắt đầu ngã nghiêng, chao đảo như thể mất đi cân bằng. Chúng thu nhỏ dần, thu nhỏ dần rồi biến mất vô thanh vô âm. Bầu trời nhanh chóng trở về nguyên trạng như chưa từng có việc gì xảy ra. Dị tượng lúc phát sinh thì khủng bố, tan biến thì vô thanh vô tức khiến tất cả Lam Nguyệt Cốc đều tò mò. Ngay cả cốc chủ cùng năm đệ tử cũng không khác, nhưng họ đều kiềm chế lại. “Chưa biết dị trạng kia là lành hay dữ, tốt nhất không nên vọng động!”.

Tuyệt Liên khẽ cắn môi, lông mày nàng có chút trùng xuống. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, kẻ này... Rốt cuộc hắn là ai?”...

Minh Tiến im lặng đứng ôm hai nàng, nhẹ nhàng vuốt ve. Hắn khẽ mỉm cười, ánh mắt âu yếm hướng tới khiến cả hai nữ nhân mặt đều đỏ bừng, áp trong ngực hắn mà né tránh ánh mắt ấy. Minh Tiến chợt cảm thấy thân nhiệt đột ngột nóng bừng, liền cố gắng đè nén xuống. Người hắn càng lúc càng thêm nóng khiến hắn luống cuống, cố dùng ý chí trấn định lại. Đầu đó trong hắn dâng lên một luồng ham muốn mãnh liệt, hai tay không tự chủ ôm chặt lấy eo hai mỹ nữ. Hành động bất ngờ của hắn khiến hai nàng càng thêm thẹn, len lén nhìn lên. Chỉ thấy ánh mắt hắn đầy dục vọng nhìn tới hai nàng. Tử Hàm chưa kịp mở miệng đã bị hắn cúi xuống, hôn lên môi nàng. Hai bàn tay hắn không trung thực, lướt nhẹ mà sờ nắn lên ngực hai nữ nhân. Không gian tĩnh yên nhanh chóng biến lại thành cánh đồng hoa tình mỹ, đẹp mắt lúc trước. Mỹ Mỹ lúc này cũng không khác gì Tử Hàm, khuôn mặt đỏ ửng, khẽ rên rỉ những thanh âm tiêu hồn. Tay hắn đang sờ loạn trên ngực nàng. Minh Tiến ánh mắt đỏ ngầu những tia máu, gấp gáp nói.

- Ta... ta muốn...!

Tử Hàm khẽ liếc sang bên cạnh, thấy Mỹ Mỹ đang bị hắn đùa bỡn mà rên rỉ thì mặt càng thêm đỏ. Chợt nàng a lên một tiếng, chính nàng lúc này cũng bị hắn trêu chọc. Ba người từ từ hạ xuống thảm cỏ mềm mại kia, lấn khuất vào trong chúng. Cánh đồng xanh mướt lúc này truyền đi những thanh âm nam nữ thực cốt tiêu hồn...

- Ngô Hùng, con đi trấn an mọi người, nói rằng dị trạng kia là do ta sửa chữa cổ bảo. Mau đi đi!

- Vâng, sư tôn!

Ngô Hùng cung kính nói, trong lòng vẫn có chút mù mờ chưa hiểu dụng ý của sư phụ mình. “Dị trạng kia rõ ràng là xuất phát từ thạch động, sao sư phụ lại...”. Nhưng y cũng biết sư phụ trầm ổn, làm thế hắn có ý riêng nên cũng không hề chậm chạp mà nhanh chóng lao đi thông cáo. Các vị đệ tử khác thấy sư tôn muốn

che giấu việc hôm nay, tức thì đều cung kính cáo lui. Chỉ duy nhất Tuyết Liên vẫn đứng đó, ánh mắt trở nên mù mờ vô định. Vương Phác Thiên nhìn tới nàng, khẽ cười.

- Con vẫn nhất định muốn biết sao?

- Vâng, sư phụ!

- Được rồi, đi theo ta...!...

...Một hồi cuồng nhiệt hoan ái qua đi. Một cảm giác thống khoái, thư sướng khiến Minh Tiến khẽ mỉm cười, hít một hơi thật sâu đầy khoan khoái. Hắn nhìn sang, Tử Hàm và Mỹ Mỹ mỗi nàng đang gối một bên vai hắn, thân thể pháp phồng thổi nhẹ. Má ai cũng dâng lên phần hồng dày đặc, ánh mắt tràn ngập sự ngưỡng nghị xen lẫn vui thích hướng tới hắn. Minh Tiến khẽ hôn nhẹ lên má hai nàng khiến cả hai má đều càng thêm đỏ, kiều diễm không tả nổi. Một luồng ánh sáng hoàng kim bao bọc lấy cả ba người, nhanh chóng đưa cả ba nguyên thần hồi thân.

Trên chiếc giường bên trong thạch động, đồ hình trước ngực Minh Tiến đã sớm biến mất. Bán cầu chân khí bao bọc bên ngoài cũng dần dần tan biến. Hắn mở mắt, hít vào một hơi đầy khoan khoái. Chợt nhận ra mình đã có thể vận dụng chân lực, hắn mừng như điên định ngồi dậy. Chỉ cảm thấy hai bên vai nặng nặng, ngó xuống thì thấy Tử Hàm và Mỹ Mỹ vẫn đang im lặng nằm trên đó. Hai nàng đều chỉ mặc yếm và nội y, thân hình mỹ miều ấy áp chặt lấy thân hình hắn. Hai đôi chân dài quắp lấy hai chân hắn. Minh Tiến đỏ mặt, nhớ lại những khung cảnh điên cuồng trong Linh Thành của mình. Trong lúc ấy, hai nữ nhân cũng đã tỉnh lại, thấy hắn đang nhìn tới thì cùng bên lên cúi đầu, mặt lực liên miên. Minh Tiến vội vã nhắm Vô Thần, sau đó mới dám nhìn lại hai nàng.

- Hai người tỉnh rồi à?

-Ừm!

Mỹ Mỹ lười nhác khẽ cựa mình, nàng vươn tay ôm lấy cổ hắn mà hôn chụt lên má hắn. Tử Hàm cũng không khác Mỹ Mỹ là mấy, chỉ khác là nàng liêu lĩnh hôn lên môi hắn, sau đó có chút mệt mỏi mà nói.

- Tướng công, chàng ngủ thêm chút nữa đi. Chúng ta đều mệt mỏi a!

Hắn khẽ mỉm cười, kéo lại chiếc gối nhưng để hai nàng gối lên cùng, sau đó cẩn thận kéo cao tấm chăn lông thú. Hắn cảm nhận được chân lực hai nàng giảm sút đi nhiều, vì vậy nhẹ nhàng vươn tay đặt tới lưng hai nàng, âm thầm vận chân lực. Một luồng khí ấm nóng truyền tới khiến hai nữ nhân rên rỉ khe khẽ đầy khoan khoái. Mỹ Mỹ mệt mỏi hé mắt, thấy hắn đang truyền chân lực thì ánh mắt tràn ngập nhu tình. Lại nhớ tới vừa rồi trong Linh Thành, nơi cánh đồng hoa cùng hắn một hồi điên long đảo phụng. Hai má nàng càng thêm đỏ bừng, mỉm cười đầy mãn nguyện. Đồng dạng ý nghĩ đó với nàng, Tử Hàm xấu hổ né tránh ánh mắt của hắn, hai mắt nàng khép hờ như đang ngủ. Đương nhiên cả ba người đều biết, đều có thể nhận thức được giữa họ lúc trước là việc gì, chỉ có điều tất cả những việc ấy vốn không hề có thực, chỉ là sự giao hoán về tinh thần chứ thể xác họ chưa từng vượt quá tới giới hạn đó. Hai nàng là xử nữ, hoàn toàn chưa từng đụng chạm ái ân. Cái cảm giác mơ mơ hồ hồ nhưng lại tiêu hồn thực cốt lúc trước khiến cả hai nàng như say, như mị mị đi trong đó. Con mệt mỏi bao trùm lên cả ba người, nhanh chóng đưa họ vào giấc ngủ...

Hiếu Vân trấn, Minh Gia trang.

Đào Nhược Hồng cau mày, im lặng không nói gì. Trên tay bà là một phong thư nhỏ, bên ngoài niêm dấu đỏ của Thiên Hồng Tự. Bà lặng lẽ uống trà, lắc đầu. Ngân Nguyệt ngồi phía đối diện, thấy thần sắc ấy thì thở dài.

- Vẫn chưa tìm ra tung tích chàng ấy sao? Tiền bối!

- Vẫn chưa, các nhóm đệ tử Thiên Hồng tìm kiếm y vẫn chưa báo về tin tức khả quan nào cả!

Ngân Nguyệt len lén thở dài, sau đó tò mò hỏi.

- Tiền bối, chẳng lẽ còn chuyện gì liên quan mà người lại lo lắng như vậy?

- Trong thư, trụ trì Thiên Hồng Tự có nói muốn mời y sang đầu hạ dẫn đầu đoàn người của Tự tới Vô Danh Sơn Trang dự họp mặt Cửu Phái. Nếu chưa tìm thấy y, có lẽ lại phải nhờ đến Hắc Cuồng Long thêm một

lần nữa... Ai... Mà Nhớ đúng lúc đó hắn quay về đây, có lẽ nào lại chịu để yên?

Bà thở dài, sau đó mới tiếp.

- Ta có ý tốt giúp mọi người, không ngờ lại thành ra hại mọi người, hại ngay cả đệ tử của ta... Minh Tiến... Sao vận số của người ta không thể tính toán ra chứ...?

- Tiền bối, ta cũng không thể tính toán trước được vận số chàng ấy nữa. Mỗi lần cố tính toán thì y như lạc vào mây mù, không thể tìm được lối ra!

Đào Nhược Hồng lắc đầu.

- Không phải do chúng ta, mà là tự do hắn thôi. Có lẽ hắn có một số phận đặc biệt, không ai nắm bắt hay tiên đoán được cả...!

Một giấc ngủ thật thoải mái, cũng không biết là đã ngủ được qua bao lâu, Minh Tiến mở mắt tỉnh lại. Hắn khẽ lắc cổ cho bớt cảm giác mỏi, sau đó tìm kính mà đeo lên. Nhìn xung quanh một lượt.

223. Chương 225: Bên Ngoài.

Nơi hắn đang nằm là một căn phòng khá rộng rãi. Trên trần khắp nơi khảm vô số dạ minh châu tỏa ánh sáng diu diu. Minh Tiến định cựa mình, cảm thấy trước ngực có chút nặng, hắn ngó xuống, sau đó mỉm cười. Tử Hàm và Mỹ Mỹ vẫn đang say xưa gối đầu trên ngực hắn mà ngủ, hơi thở đều vang lên khe khẽ chứng tỏ hai nàng ngủ rất say. Hắn mỉm cười, nằm yên lặng, thu hai cánh tay từ sau lưng hai nàng kê lên gáy mình.

Nhìn hai nữ nhân đang say xưa ngủ, Minh Tiến khẽ mỉm cười, nhủ thầm. “Hai cô nương ngốc liễu lĩnh!”. Chiếc chăn lông thú đã sớm tuột quá bắp chân hai nàng, hắn thấy vậy liền định nhổm dậy kéo chúng lên. Nhưng chợt nhớ nếu mình cử động sẽ làm hai nàng thức giấc, vì vậy lại yên lặng. Minh Tiến nằm đó, cảm nhận mùi thơm nhẹ dịu từ hơi thở hai nàng, khẽ vươn tay vén gọn lại chỗ tóc mai toán loạn nơi trán Tử Hàm, hắn vận chân lực, nâng bổng hai nàng lên không.

Minh Tiến mau chóng lách xuống giường, sau đó cẩn thận hạ hai nữ nhân xuống. Hắn cúi mình, kéo tấm chăn lông thú đắp cao lên vai cho nhị nữ, sau đó quay người rời khỏi thạch phòng.

...Ào, ào... Tiếng nước chảy xối xả vang lên trong một căn thạch phòng khác. Minh Tiến lúc này đang mức từng xô nước lớn mà dội lên người mình. Tắm rửa xong xuôi, mặc vào một bộ đồ lót mới, hắn tìm túi trữ vật của Tử Hàm, lấy ra túi trữ vật của mình. Minh Tiến lục trong túi trữ vật, lấy ra một bộ y phục để thay. Hắn vô tình lôi ra một bộ y phục màu lụa xám. Cầm nó trên tay, Minh Tiến lại lâm vào trầm ngâm, hắn khẽ lắc đầu đầy buồn bã sau đó mặc nó lên người. Đây là bộ y phục mà trước đó Bạch Phụng tự tay may cho hắn...

Rảnh rỗi không có việc gì làm, hắn kiểm một chỗ sạch sẽ, ngồi xuống đả tọa, điều động chân lực vận chuyển khắp cơ thể. Sau khi diệt Hỏa Bảo Linh, hắn sớm đã hồi phục lại chân lực bản thân. Chỉ có điều, lúc này hắn cảm nhận chân lực của bản thân hoàn toàn thay đổi, hoàn toàn khác xa so với thời gian trước đó. Kim đan hoàng kim hoàn toàn biến mất, trong nội hải lúc này chỉ còn đài sen ngũ sắc thêm vào con rồng bé nhỏ kia. Con rồng bé nhỏ ấy dường như vẫn đang ngủ say bên trên đài sen. Trên tinh không trong linh thành, lúc này xuất hiện thêm tám khối lửa nhỏ, mỗi khối một màu sắc khác nhau. Chúng bay xung quanh đài sen một cách chậm rãi. Minh Tiến nhủ thầm: “Đây có lẽ là sức mạnh của Bảo Linh kia... Chà, để một lúc nào đó phải tìm cách thu thập chúng mới được”. Hắn đã cố thử chạm tới những khối lửa, nhưng chúng như thể có linh tính, lập tức chạy vụt khỏi tay hắn. Cố gắng nắm bắt ba bốn lần không được, Minh Tiến cảm thấy có chút khó chịu. “Mặc kệ!”.

Đả tọa vài chu thiên, cơ thể hoàn toàn thư thái. Minh Tiến đứng dậy, tò mò xem xét khắp nơi trong thạch động. Có thể nói, thạch động này vô cùng xa hoa, cầu kì. Không những nó có tới ba bốn phòng ngủ lớn, lại còn có cả một khu thư viện với vô số ngọc giản chất đống ;một khu thạch phòng có chứa cả lô đỉnh luyện

đan; thậm trí cách đó không xa còn có cả một hồ suối khoáng nóng cùng một vườn thảo dược tươi tốt. Minh Tiến không khỏi tán thưởng.

- Bài trí kiểu này, chỉ có thể là biệt thự tư gia... Không biết hai nàng ấy kiếm đâu ra nơi này nhỉ?

Minh Tiến tò mò, cuối cùng quyết định tự tìm hiểu. Hắn bước ra phía ngoài, cẩn thận mở cửa thạch động.

Cánh cửa mở ra, một luồng gió lạnh ào tới khiến Minh Tiến rùng mình. Hắn mau chóng lúi từ trong túi trữ vật ra một tấm áo choàng, khoác lên người, sau đó vận chân lực nhảy lên trên đỉnh vách đá mà quan sát. Chỉ thấy vách đá tuy không cao nhưng vẫn nổi bật lên so với khung cảnh xung quanh. Khắp nơi là tuyết trắng bao phủ, xen lẫn trong tuyết là vô số những điểm xanh mát của lá cây len lỏi dưới lớp tuyết mà nhô lên. Bầu trời trong xanh, không hề có lấy một gợn mây. Minh Tiến quan sát một hồi, chợt nhìn ra phía xa xa, trong khu rừng phía trước có chút khói xám bốc lên. Hắn tò mò cố vận Viễn Thị thuật nhưng không thấy rõ, tán cây dày đặc phủ tuyết khiến hắn chẳng thấy gì. Lại ngó xuống cái bụng đang kêu lên ùng ục biểu tình, Minh Tiến liều mạng nhảy xuống, dùng chân lực lướt nhanh tới phía có khói bốc lên.

Tu tiên giả thường nhiều lúc bỏ qua ăn uống, hấp thụ linh khí trời đất mà sống. Nhưng hắn thì khác, thi thoảng hắn lại có cảm giác đói bụng kì lạ, thèm ăn cho thật no say. Vừa lao đi, Minh Tiến lại vừa tưởng tượng ra khung cảnh hồi nhỏ. Một đám nhóc nghịch ngợm của khu tập thể, mỗi chiều chiều lại rủ nhau tụ tập xuống bãi sông đào trộm khoai lang, sau đó hè nhau đi gom lá khô về nướng. Khoai nướng lúc ấy nửa sống nửa chết, toàn mùi oi khói, ấy vậy mà đám trẻ tranh nhau ăn... Hắn mỉm cười một mình, tăng tốc lao nhanh tới...

Dưới một tán cây lớn, tuyết dưới chân sớm đã được gạt đi sạch sẽ. Có một đồng lửa nhỏ đang lách tách cháy, gần đó là một nữ bạch y đang tọa thiền trên một phiến đá, bên cạnh nàng để một thanh trường kiếm. Ánh mắt nữ bạch y chăm chú tới đồng lửa, bàn tay thon khê bắt quyết. Một luồng chân lực màu trắng bạc lao tới đồng lửa, đẩy một cục than đỏ hồng bay lên... Một cục, hai cục... rồi tất cả đồng than ấy đều bay lên không. Nữ bạch y khê phẩy tay trái, thổi bay đám tàn bụi cùng những thanh củi đang cháy dở bay ra xa, lao vào đồng tuyết trước mặt. Đám than hồng được sắp xếp lại cẩn thận, sau đó nữ nhân lấy từ túi trữ vật ra ba bốn bắp ngô cùng vài củ khoai lang lớn, phất tay cho chúng bay lên trên đồng than hồng. Thanh âm xèo xèo cùng mùi thơm nhẹ nhàng lan đi trong gió. Ánh mắt nữ bạch y hiện lên vẻ háo hức khó tả.

- Sư muội!

Từ sau lưng nàng, một thanh âm nữ nhân trong trẻo vang lên khiến nữ bạch y hơi giật mình, quay đầu nhìn về phía sau. Chỉ thấy từ xa, một nữ nhân vận hồng y đang lướt gió lao nhanh tới. Nữ nhân này khoảng chừng ba mươi, thân mặc một bộ hồng y đơn giản. Khuôn mặt trái xoan hiền lành, cặp lông mày dài hơi mảnh. Ánh mắt đầy ấm áp. Nữ bạch y thấy vậy thì mỉm cười, đáp.

- Sư tỷ!

Minh Tiến nhảy từ vách đá xuống, nhắm hướng có khói bốc lên mà chạy nhanh. Bất chợt nhìn thấy phía trước mình không xa có một nữ nhân áo đỏ cũng đang lao nhanh tới. Hắn nhất thời dừng lại, tự nhủ thầm. “Nữ nhân này cũng vì đám khói kia mà tới sao...? Xem ra có chuyện kì quái!”. Nghĩ là làm, hắn cẩn trọng dùng Hư Khí Thuật tiêu tán hết tu vi, sau đó cẩn trọng tiến tới phía trước.

Minh Tiến vận dụng Kinh Thân Thuật, chậm rãi tới phía có khói. Khi chỉ cách khoảng vài mươi trượng thì dừng lại, hắn nhìn thấy phía trước chính là nữ nhân áo đỏ, cạnh nàng ta còn xuất hiện thêm một nữ bạch y. Minh Tiến nhất thời hiểu kì, lắng tai nghe.

- Sư tỷ, tỷ còn không về chuẩn bị cho hôn lễ của tỷ, lại tới tìm muội làm gì?

- Hừm, việc đó để cho Triển ca lo, sao tỷ phải lo lắng chứ...? Mà... không lẽ ta tìm muội muội của ta để đàm đạo lẽ nào cũng cần phải có lý do sao? Tuyệt Liên?

Nữ tử áo đỏ véo má nữ tử áo trắng, giọng có chút hờn dỗi nói. Nữ bạch y khê cười, bàn tay vận chân lực, khê lật mặt đồng ngô khoai đang nướng trên than hồng.

-Chà, hóa ra muội tới nơi này là để ăn vặt nha!

Nữ nhân áo đỏ cười nói, ánh mắt nhìn tới cánh tay đang chăm chú vận lực kia mà cười. Tuyết Liên khẽ lắc đầu, không nói gì. Nàng lật mặt hết một lượt, sau đó dừng tay. Nữ tử áo đỏ thoáng yên lặng, sau đó khẽ chấp hai tay lên má, nghiêng đầu hồi tưởng, ánh mắt trở nên mông lung.

- Ta còn nhớ, lúc ta với muội mới gia nhập cốc, ta và muội vẫn hay lên trốn sư phụ cùng sư huynh tới nơi này dạo chơi, cùng nướng khoai... A a a... Thời gian trôi nhanh thật a...!

Tuyết Liên khẽ gật nhẹ, trên mặt nàng mang theo một nụ cười ấm áp. Ánh mắt nàng cũng trở nên mông lung, hồi tưởng về quá khứ. Cả hai nữ nhân đều chìm vào suy tư riêng, nhất thời không gian im ắng, chỉ còn lại tiếng nổ lép bép của than củi kèm mùi thơm ngọt dịu của những củ khoai đang nướng trên đống than hồng.

Nghe thấy hai người nói chuyện, Minh Tiến quay người, tìm một gốc cây cách đó khá xa mà ngồi xuống. Hắn không có thói quen nghe trộm người khác, vì thế ngồi xếp bằng mà đả tọa. Phong bế thính giác mà tiến vào Linh Thành. Hắn bỏ mặc cái bụng đang sôi lên trước mùi thơm ngọt kia, nhắm mắt lại. Trong thoáng chốc ấy, hắn vô tình để lộ ra một tia chân lực. Hai nữ nhân đang mơ màng, dường như không chú tâm. Những Tuyết Liên lập tức mở mắt, thần sắc có chút căng thẳng. Nàng vừa vô tình cảm nhận được một luồng khí áp tu chân mạnh mẽ vừa xuất hiện, nhưng sau đó lại lập tức biến mất. Tuyết Liên khẽ cựa mình, đứng dậy, ánh mắt hướng về phía chân lực kia mà tìm kiếm.

Nữ nhân áo đỏ ngạc nhiên, vội đứng lên, gấp gáp hỏi.

- Sư muội, có gì đó khác lạ sao?

Tuyết Liên im lặng, hồi lâu mới khẽ lắc đầu nhẹ.

- Không, có lẽ là do muội nhầm thôi!

- Muội thấy có ai đó tới đây à...? Hay là... Chắc chắc, Triển ca, là huynh lên đi theo muội sao...?

Nữ nhân áo đỏ nói lớn, thanh âm vừa hờn trách, vừa trêu chọc hướng theo ánh mắt Tuyết Liên. Một lần, rồi nàng ta lặp lại lần thứ hai. Không có ai đáp lời, nữ nhân áo đỏ có chút bực bội, từ túi trữ vật lôi ra một miếng nhỏ hình tam giác, bề mặt sần sùi mà nói.

- Triển ca, huynh dám theo dõi chúng ta, còn lẩn trốn. Ta tìm ra huynh rồi sẽ cho huynh một trận!

Miếng nhỏ dần dần phát ra ánh sáng nâu đục trên tay nữ nhân áo đỏ, nàng giơ qua, lại một hồi đầy đặn trong. Tuyết Liên nhìn tới, lập tức minh bạch. “ Là Linh Tê”.

Linh Tê – Viên cổ tiên thú, tương truyền sống trong rừng rậm, vô cùng hiếm gặp. Linh Tê vốn thân hình to lớn nhưng lại vô cùng nhanh nhẹn, sống thành từng cặp. Mỗi ngày, chúng thường tách nhau ra để đi kiếm ăn, tới tận tối mịt mới quay về. Linh Tê vốn không có mắt, vì thế chúng không thể nhìn đường, nhưng bù lại thính giác cùng khứu giác cực kì linh mẫn, vì thế có thể truy tìm cổ tiên ưa thích cách xa cả dặm. Có điều kì lạ là cho dù đi xa tới đâu, nhưng cứ như một quy luật, chúng sẽ luôn tìm về một chỗ với nhau. Nhưng tuyệt nhiên không phải là nơi cũ chúng đi, mà là một nơi mới hoàn toàn, thường là chặng giữa của quãng đường mà chúng tách khỏi nhau. Cổ thư tương truyền trên gáy chúng duy nhất có một nơi mọc lên vẩy sừng, linh khí hội tụ. Chính nhờ những vẩy sừng này nên dù không có mắt nhưng Linh Tê vẫn có năng lực tìm về cùng bạn đời.

Linh Tê thường được các tu sĩ ưa thích, vẫn là món quà đắt giá thường tặng cho các cặp tân lang tân nương, các cặp thần tiên quyến lữ. Ngụ ý cho cặp uyên ương dù xa cách mấy cũng có thể tìm về với nhau. Có thể nói, nó khá giống như định vị di động GPS ngày nay.

Giơ qua giơ lại một hồi, nữ nhân áo đỏ ánh mắt có chút thất vọng. Tuyết Liên khẽ cười, kéo ống tay áo nàng ta.

- Tỷ, là do muội nhầm a!

Nữ tử áo đỏ khẽ hừ nhẹ, trong lòng cảm thấy có chút bực bội. “ Triển ca mấy ngày nay cứ chạy tới chạy lui, lo lắng sắp đặt hôn lễ. Không phải sư tôn cùng đại sư huynh đều đã nói không cần y can thiệp sao? Thật mất hứng!”. Nguyên nữ nhân áo đỏ này trước lúc rời đi tìm Tuyết Liên đã sớm tìm cách rủ lang quân của mình đi cùng, nhưng chàng ta từ chối. Nàng vốn tưởng rằng mình vội giận dữ bỏ đi sẽ khiến cho chàng

ta vội vã xin lỗi mà đuổi theo. Không ngờ...

224. Chương 226: Là Hắc

Nữ tử áo đỏ thu lại Linh Tê, trên mặt có chút mất mát. Chợt nàng nhìn sang phía Tuyết Liên, ngạc nhiên khi thấy trên tay nàng ấy chỉ là một thanh kiếm cấp tiên khí bình thường. Nữ nhân áo đỏ nghi hoặc hỏi.

- Tuyết Liên, Thiên Băng đâu? Tại sao muội lại dùng thanh kiếm thường này?

Tuyết Liên nhìn tới thanh kiếm trong tay nàng, chỉ mỉm cười nhẹ mà không đáp. Nàng lại chậm rãi ngồi xuống phiến đá, phẩy tay vận lực lật khoai. Nữ tử áo đỏ thoáng ngẩn người. “ Từ trước tới nay, Tuyết Liên muội đều chưa một lần rời xa Thiên Băng kiếm, tại sao lần này...? Muội ấy từng lập thệ: Người còn kiếm còn, kiếm mất người vong. Sao lúc này lại bình thản thế kia...? Có lẽ nào...?”. Nữ nhân áo đỏ mặt đột nhiên tràn ngập sắc ý, vui vẻ nói.

- Tuyết Liên, muội không lẽ trao kiếm cho người kia rồi?

- Ai?

Tuyết Liên hơi giật mình, tròn mắt hỏi lại. Nữ tử áo đỏ cười đầy sắc mị, thần thần bí bí đáp.

- Thì là người đó đó... Nam nhân đã bại muội đó...!

- ...

- Ai nha, không ngờ tiểu muội bằng sương của tỷ không biết từ bao giờ lại thành thực nữ rồi nha!

-...

- Chà, muội còn cố chối là không muốn lập gia thất đi. Không ngờ muội đã sớm trao thân mình cho y nha!

- Tỷ đừng nói bậy!

Tuyết Liên biết là do vị tỷ tỷ này trêu đùa, vì thế chỉ cười mà lắc đầu. Nữ nhân áo đỏ thấy vậy lại càng dồn dập.

- Không phải muội nói người còn kiếm còn sao? Trao kiếm tức là cũng trao thân cho người ta rồi nha... Mà này, lúc nào cho ta xem mặt y được không. Trận chiến dạo trước ta đang bế quan, hận không được tận mắt thấy thần uy của y nha!

Tuyết Liên hai má hơi đỏ lên, lông mày có chút trùng xuống. Nàng trong thoáng chốc nhớ lại dạo nọ. Nữ nhân áo đỏ cho rằng nàng đang nghĩ về người kia, vì vậy càng cười hì hì đầy ý trêu chọc.

- Muội muội sao không nói sớm cho ta. Chúng ta nhờ muội cùng vài nữ môn hạ khác vào náo động phòng, muội lại từ chối. Lần này xem muội có dám từ chối không!

Tuyết Liên nghe tới việc này, tức thì tâm tình có chút lạnh lẽo. Gương mặt sớm trở lại nét băng lãnh thường nhật. Nàng hướng tới nữ nhân áo đỏ, nhẹ nhàng cười đáp.

- Tỷ, Thiên Băng đang ở trong Băng Trì tu bổ. Còn việc giúp sư huynh sư tỷ náo động phòng, tỷ tìm người khác đi. Muội chưa có hứng thú thành gia thất!

Ở U Châu, sau lễ bái đường. Phòng tân lang tân nương thường sẽ được vài thiếu nữ trẻ tiến vào giúp trải nệm, xếp gối, bưng nước, pha trà sẵn. Thậm trí có người đề văn thơ, hay đốt pháo mừng... trước khi tân lang tân nương động phòng. Những việc này được gọi là náo động phòng. Ngụ ý cho các thiếu nữ kia tập quen với việc tiến nhập động phòng, sớm có nam nhân ưng ý tới rước. Trái ngược với nơi hắc tối, người ta cho trẻ con leo lên giường cô dâu chú rể vui đùa, ngụ ý cho hai người sớm sinh quý tử.

Nữ nhân áo đỏ nghe vậy chỉ cười hì hì, nàng cho rằng vị tiểu muội này còn ngượng ngùng, chưa chịu công khai nên cũng không làm khó. Hai người chuyển chủ đề, nói sang chuyện khác.

Minh Tiến tiến vào nội hải tu luyện, không biết trải qua bao lâu, toàn thân cảm thấy vô cùng hưng phấn, thoải mái thì dừng lại. Hắn định bụng đưa ý thức trở về nguyên thần, vì thế chậm rãi rời linh thành. Trong lúc rời đi, vô tình hắn nắm bắt được một khối cầu lửa màu vàng. Thế nên hắn tạm dừng lại, chưa vội quay về nguyên thần. Minh Tiến có chút ngạc nhiên, những lần trước dù cố ý truy đuổi cũng chẳng tóm được chúng, lần này lại vô tình bắt được. Hắn gãi gãi đầu, sau đó nhắm mắt, để ý thức kiểm tra khối cầu lửa màu vàng kia.

Bên trong nó là một không gian lớn, khắp nơi là ánh sáng vàng đầy thu hút. Ý thức của hắn nhanh chóng lướt qua không gian ấy, cuối cùng dừng lại tại một cái hồ lớn. Thành hồ không biết làm từ thứ vật liệu gì, chỉ thấy nó đỏ lên như những thanh sắt nung, tuy nhiên tuyệt không hề cảm thấy nóng. Trong hồ là vô số những luồng lửa màu vàng, thay nhau uốn lượn tựa như những cơn sóng. Hắn bước lên thêm một bước mà nhìn xuống hồ. Từng luồng nhiệt khí âm ào tạt tới khiến hắn vã mồ hôi, thoáng kinh sợ mà lùi lại. Hắn nhìn rõ ràng, trong hồ không đơn thuần chỉ là những ngọn lửa. Trong đó, những ngọn lửa kia hóa ra vô số hình dạng, vô số sự vật. Từ cây cỏ, hoa lá cho tới những loài sinh vật, những con mãnh thú kì quái xưa nay chưa từng ai thấy. Vô số những kí tự, những chữ viết lạ mắt chập chờn khiến hắn cảm thấy hoa mắt, vội vàng đã tọa.

Minh Tiến lập tức xếp bằng đã tọa. Hắn vốn định luyện hóa những quả cầu lửa này, vì thế mới cố ý tiến vào xem xét bên trong. Nào ngờ, bên trong những cầu lửa ấy lại là vô vàn kiến thức, sự vật cùng một nguồn chân khí cường hãn khiến hắn nhất thời khó chống đỡ nổi. Có lẽ, hắn đã quá vô tâm khi quên mất rằng, đây chính là tám phần chân lực của Hỏa Bảo – Bảo khí linh đã có tuổi thọ ngang hàng với sự tồn tại của tinh cầu này.

Bên ngoài, hai nữ nhân kia vẫn vui vẻ nói chuyện, thưởng thức món nướng. Chợt cả hai dừng lại, ánh mắt thoáng hiện lên sự kinh hãi. Từ phía sau lưng họ, chỉ cách đó một quãng. Một đạo kim quang lớn vừa hình thành, bao trọn lấy cả một vùng rừng. Một luồng khí tức tu chân tinh thuần lan đi, tràn qua rồi mau chóng cùng kim quang kia tan biến. Hai nữ nhân ánh mắt có chút tò mò, nhìn nhau như dò hỏi. Cả hai người đều cảm nhận được, ngoài chân khí, kim quang kia còn mang theo cả khí tức tu chân của tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Hiểu kì, cả hai nàng cẩn trọng tiến về phía phát ra kim quang ấy.

Dưới một gốc cây, họ nhìn thấy một nam nhân đang im lặng, ngồi đã tọa. Nam nhân này mặc một bộ y phục màu xám bằng lụa, khuôn mặt khá bình dị, trên mặt vẫn đeo một cặp gọng tròn trong suốt. Từ thân hình y, từng luồng chân khí màu cam đang không ngừng luân chuyển, chậm rãi xuất nhập. Tuyết Liên hơi cau mày, nàng cảm thấy khuôn mặt y có chút quen mắt. Nữ nhân áo đỏ thì lông mày hơi trùng xuống, khẽ nói.

- Người này là ai...? Ta thấy y không hề quen mặt... Y là người ngoài xâm nhập nơi này sao?

Nữ nhân áo đỏ nói, tay đã lấy ra binh khí, sẵn sàng động thủ. Tuyết Liên hơi cau mày, nhìn thật kĩ khuôn mặt nọ. Cuối cùng, nhìn tới bàn tay với một vết bớt màu đỏ hồng bên trên, nàng nhất thời giật mình, nói khẽ.

- Là... là hắn. Chính là người đã giao thủ với muội dạo trước! Hắn...

Nàng nói tới đó thì im lặng, hai tay xiết chặt lại. Trong ánh mắt hiện lên sự mừng rỡ xen lẫn chút thất vọng. “ Cuối cùng hắn cũng đã hồi tỉnh, ta đã có thể tỷ thí lại lần nữa... Nhưng... Thiên Bằng kiếm lúc này đang tu bổ tại Bằng Trì, sau đó muốn đấu thì cũng phải thêm một tuần trăng nữa mới có thể giao thủ...”. Tuyết Liên im lặng, khẽ thở dài...

Nữ nhân áo đỏ nghe thấy nàng ngập ngừng, tức thì thu lại kiếm, ánh mắt chăm chú đánh giá nam nhân trước mặt mình. Nàng nhìn đi, nhìn lại một hồi. Chỉ thấy trước mặt là một nam nhân cao lớn, thân hình có chút mập mạp, khuôn mặt bình dị. Ngoài khí tức Nguyên Anh Sơ Kỳ đang chậm rãi truyền đi, nam nhân này hoàn toàn không có gì đặc biệt. “ Người này hoàn toàn bình thường... Hay là y cố ý ẩn giấu chân lực...? Tu vi của y còn kém cả Tuyết Liên muội, sao có đủ khả năng đã bại muội ấy kia chứ...?”. Nữ nhân áo đỏ cau mày, nhìn sang phía Tuyết Liên, ánh mắt đầy ý thăm dò. Chỉ thấy nàng ta dường như ngẩn ngơ tới xuất thần, ánh mắt đều chiếu tới nam nhân trước mặt, đôi môi khẽ mấp máy gì đó không rõ. Nữ nhân áo đỏ khẽ mỉm cười, kéo tay nàng lùi lại.

- Muội muội à... Hì hì, tỷ không phá chuyện tốt của hai người nữa, ta đi trước đây!

Một tràng cười khúc khích truyền đi, nữ nhân áo đỏ xuất ra phi hành rồi lao đi mất dạng. Tuyết Liên trên mặt thoáng chút ửng hồng, ánh mắt lại chăm chú nhìn tới nam nhân trước mặt. Nàng do dự một hồi, đột nhiên rút kiếm chỉ tới phía hắn.

Minh Tiến đang chú tâm đả tọa mà xem xét trong hồ lửa, chợt cảm nhận được một luồng sát khí ập tới trước mặt, tức thì ý thức trở về nguyên thân. Ngay khi mở mắt ra, đã nhìn thấy một thanh kiếm sắc lạnh giơ sát trước mắt, hắn giật mình, đẩy tay mà lộn lùi lại một quãng. Minh Tiến còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, đã thấy một giọng nữ nhân vang lên, mang theo chút giận dữ.

- Tiếp chiêu!

Chỉ thấy phía trước mặt lúc này là một nữ bạch y, tay lăm lăm trường kiếm nhao thẳng tới phía mình. Hắn kinh hãi, nhất thời luống cuống, chỉ cố gắng lộn né tránh. Tuyết Liên đưa kiếm đâm tới, ba bốn lần vẫn đánh hụt. Lại thấy thế lộn lộn tránh đòn đầy kì quái kia của hắn mà phì cười, nàng cố mím môi nín nhịn. Lại thêm ba bốn lần như vậy, cuối cùng không kiềm chế nổi mà dừng hẳn lại, bùm miệng cười khúc khích một hồi.

Minh Tiến lộn lộn mãi, tới khi nghe tiếng cười kia thì mới tạm dừng lại, hắn nhìn về phía nữ bạch y đang cười tới run người, lông mày cau lại. Minh Tiến thoáng ngạc nhiên, sau đó lại cảm thấy có chút bức bối. “Nữ nhân này là ai, tại sao vô duyên vô cớ tấn công mình?”. Tuyết Liên nhìn ánh mắt hắn chiếu tới, nửa ngờ vực, nửa tức tối khiến nàng khẽ lắc đầu mà nói.

- Lần trước ta thua ngươi. Lần này ngươi nhất định phải đấu công bằng với ta. Ta tuy trong tay không đem theo Thiên Bổng kiếm, nhưng ngươi cũng đừng vì vậy mà nhường nhịn. Xuất thủ đi!

- Ta không biết cô, cũng chưa từng mạo phạm tới cô. Tại sao ta lại phải động thủ?

Hắn nói, sau đó cúi người phải đi những bông tuyết đang bám trên y phục. Tuyết Liên cau mày, nàng cho rằng hắn cố ý nói vậy, vì thế vẻ mặt tươi cười lúc trước biến mất, thay vào đó là khuôn mặt băng sương, lờ mờ tỏa ra hàn khí.

-Ngươi còn nói không?

- Không lẽ ta sai, đây là lần đầu tiên ta tới đây, chưa hề mạo phạm đã bị cô đánh. Không lẽ trước đó ta đã mạo phạm gì cô sao?

- Hừm, còn cổ cãi. Đừng nhiều lời, tiếp chiêu đi!

Trường kiếm trong tay nàng hơi rung lên, đột ngột lao tới. Một bóng trắng mờ ảo phi nhanh tới, nhằm thẳng tới mặt hắn. Kinh phong rất mật, cuốn theo vô số bông tuyết tung bay. Hắn cau mày, khẽ thoái lui một bước, nghiêng cổ sang một bên né tránh. Tuyết Liên đánh hụt một kiếm, tức thì mau lẹ biến chiêu, chém một kiếm thẳng xuống vai hắn. Minh Tiến nghiêng người, chân sau lùi một bước, cả thân hình xoay ngang mà né chiêu thứ hai. Hắn nhân cơ hội kiếm kia chưa biến chiêu, lập tức nhảy lùi ra xa một quãng.

- Thân pháp tốt!

Tuyết Liên nhàn nhạt nói, sau đó vung kiếm hướng tới nam nhân kia mà lao tới, trên mặt hiện thêm một vài tia sát ý. Nàng từng bại trước hắn, nay muốn tỷ thí công bằng thêm một lần nữa. Vậy mà kẻ trước mặt này một mực thoái thác, còn làm bộ chưa từng gặp nàng khiến nàng càng thêm bức tức, cho rằng y cố tình hí lộng mình. Thực sự mà nói, hắn cũng chưa biết bản thân hắn đắc tội nữ nhân này ở điểm nào. Nữ nhân này còn nói hắn đã từng động thủ với nàng, nhưng thực sự hắn chưa từng gặp mặt nàng, sao có thể động thủ. Hắn chỉ nhớ, trước đây đã từng động thủ với một nữ bạch y, nhưng rõ ràng hai người này khó là một.

225. Chương 227: Y Phục

Nữ bạch y kia thân vận một bộ bạch y cầu kì, mái tóc dài được buộc gọn lại bằng một sợi lụa trắng thắt nơ, sử dụng bạch sa che mặt. Sau lưng nàng ta còn đeo trường kiếm, chuôi kiếm trạm trổ tinh xảo - dường như là Tiên khí. Còn nữ nhân này, tuy cũng mặc bạch y nhưng dáng điệu cùng y phục bất đồng. Nàng ta mặc một bộ bạch y đơn giản, mái tóc được búi gọn bởi một cây trâm ngọc, khuôn mặt khả ái thu hút ánh

nhìn. Nhưng từ khuôn mặt ấy lơ mờ tỏa ra một luồng sương mờ lạnh lẽo có chút giống nhau. “Hai người rõ ràng hoàn toàn khác nhau!”.

Tuyết Liên liên tục tấn công, hấn một mực né tránh, không phản đòn lấy nửa thức. Nàng vì vậy càng thêm tức giận, vận lực lên kiếm. Thanh kiếm lóe lên ánh tử quang chói mắt, lại nghe nàng nói.

- Người cố ý bỡn cợt ta, chết đi!

Nàng khẽ hướng mũi kiếm chỉ xuống nền đất, lập tức từ thân thể nàng tản mát xuất hiện một luồng hàn khí tinh thuần, hàn khí nhanh chóng lan đi trên mặt đất khiến đám tuyết lập tức hóa thành băng đá. Tuyết Liên thu kiếm, tay bắt kiếm quyết rồi nhanh chóng lao tới phía Minh Tiến. Kiếm múa vòng tròn trên không, liên tiếp biến thành bốn chiêu kiếm đâm thẳng tới phía hấn. Ánh tử quang chớp lóe kèm theo kinh phong ào ào tạt tới, hấn cau mày, chân khẽ điểm, lợi dụng nền băng dưới chân mà trượt lùi né tránh. Tuyết Liên thấy hấn cố ý chạy thì cau mày, tay trái khẽ thúc nhẹ vào chuôi kiếm, đẩy thanh kiếm bay tới phía hấn như một mũi tên.

Minh Tiến vẫn né tránh là chính, trong đầu hấn lúc này rồi tỉnh rỗi mù, cố gắng nhớ xem nữ bạch y này là ai. Trong thoáng chốc hành động của hấn chậm lại, chỉ tới khi một luồng hàn khí điên cuồng lao thẳng tới sát mặt hấn mới giật mình, thanh kiếm đã cách mặt hấn chưa đầy một cánh tay. Hấn cau mày, vận chân lực lên tay mà sử dụng Thái Cực Quyền.

Từ hai bàn tay, ánh lam quang lóe lên rồi bao kín lấy chúng như bao tay. Minh Tiến lùi lại một bước, thu thể mã bộ tấn, hai bàn tay chậm rãi nâng lên, nhẹ nhàng vuốt tới thân kiếm. Hai bàn tay hấn như múa, mềm dẻo kéo – đẩy hai bên thân kiếm khiến nó xoay tròn, tiêu tán dần dần lực đạo của nữ nhân kia. Thanh kiếm dần dần xoay tròn trên không theo đôi bàn tay hấn, kinh khí cùng ánh tử quang lao tới giảm dần. Minh Tiến lúc này mới hít vào một hơi, tay hấn có chút tê tái vì hàn khí, vận thêm chân lực bản thân, cổ tay khẽ vuốt, phất mu bàn tay mà đẩy ngược thanh kiếm lao về phía nữ bạch y. Thanh kiếm lúc này ngoài tử quang nhàn nhạt còn kèm theo cả một lớp chân khí màu lam – chân khí của hấn. Minh Tiến đã vận chân lực mà đáp lễ nữ bạch y.

Thế kiếm lao lại về phía nữ bạch y không hề kém lúc trước nó được ném tới. Tuyết Liên chỉ thoáng cau mày, hai tay này khẽ bắt kiếm quyết, vô kiếm từ bên sườn đã được nàng cầm lên, vận lực mà ném tới. Đám tuyết theo thế công cũng lao về phía thanh kiếm kia. Chiêu thức của hai người kéo theo đám tuyết tung bay, lao tới nhau.

Bình! Một thanh âm giao thoa chân khí khe khẽ vang lên, thanh kiếm vừa vận chui về trong vỏ, sau đó bay về trong tay nữ bạch y nhẹ nhàng như không khiến Minh Tiến phải trầm gật gù tán thưởng. Hấn nhìn tới nữ nhân trước mặt, sau đó nói.

- Ta chưa từng gặp cô nương, tại sao cô cứ khẳng định cho rằng ta đã đắc tội cô? Hơn nữa, tu vi của cô còn cao hơn cả ta, ta không phải kẻ điên mà đi đắc tội người có tu vi cao hơn mình!

- Người vẫn còn cố chối cãi sao?

Tuyết Liên mặt đỏ lên, dường như là tức giận cực hạn. Phía bên này, hấn vẫn đứng im lặng khiến nàng càng thêm bức bối. Kiếm lại được một lần nữa rút ra.

- Người... Được lắm, có gan bỡn cợt ta!

Nàng nhún chân, lao lên. Thân ảnh ấy trong thoáng chốc chỉ còn là một bóng ảnh mờ mờ rồi tan biến. Minh Tiến giật mình, cảnh giác lùi lại một bước, hấn vừa bước đi, chỉ thấy một đạo bạch quang lóe lên quét ngang mặt. Mái tóc dài đã bị đạo bạch quang kia xén mất một đoạn. Hấn trợn mắt, lại đã thấy một mũi kiếm sắc lạnh đâm chênh chếch từ phía dưới bụng lên. Nữ bạch y từ lúc nào đã áp sát hấn, ánh mắt ánh lên những luồng sát khí điên cuồng. Trong thoáng chốc ấy, Minh Tiến vội vàng dùng di động thuật lùi lại một quãng. Tới khi hấn định thần, trên má đã cảm thấy một cơn đau rất truyền đến. Bất giác đưa tay sờ tới, một cảm giác đau xót truyền tới, giơ tay ra xem đã thấy trên tay nhuộm máu. Phần y phục trước ngực đã xuất hiện một vết rách dài. Một luồng nhiệt khí từ đâu đó dâng lên trong mắt hấn, Minh Tiến không kiềm chế nữa, xuất ra Ngọc Tiêu trên tay.

Tuyết Liên xuất chiêu, thấy nam nhân trước mặt trong thoáng chốc né tránh được sát chiêu của nàng, trong mắt ánh lên chút tán thưởng. Tới khi thấy hắc đã xuất ra binh khí, lập tức có chút hưng phấn lao tới.

- Cuối cùng cũng có chút nghiêm túc!

Minh Tiến lòng mảy mảy xuống, tay nắm chặt Ngọc Tiêu mà vận lực. Ánh lực quang lập lòe, trong mắt hắc đã xuất hiện sát khí, khe cúi đầu nhìn tới bộ y phục màu xám bị xé rách một đường, sát khí trong mắt càng nồng đậm. Tuyết Liên lao tới, lập tức vận chân lực, thân ảnh mờ mờ ảo ảo như bóng ma lao tới phía hắc, bạch quang càng lúc càng mãnh liệt bộc phát.

Hắc khẽ cười nhẹ, ánh mắt lướt qua rồi đột nhiên đâm một tiêu thẳng tới phía trước mặt. Đỉnh! Một thanh âm trong trẻo vang lên, thân ảnh mờ ảo nọ lập tức dừng lại, hiện nguyên hình. Mũi trường kiếm lúc này bị Ngọc Tiêu thẳng thừng dí xuống bên tuyết, tạo thành một cái hố nhỏ. Tuyết Liên cả kinh, nhảy lùi một quãng, tay bắt kiếm quyết, một lần nữa lao đến. Minh Tiến khẽ mở miệng cười nhạt, thu lại ngọc tiêu về phía sau, điều bộ thân nhiên, nhắm mắt chờ đợi. Tuyết Liên nhìn tới đây, càng thêm bức bối, vận toàn bộ chân lực mà lướt tới.

Chỉ thấy không gian lập tức tràn ngập hàn khí, vô số thân ảnh mờ ảo từ bốn phương tám hướng cảm trường kiếm đâm tới phía nam nhân y phục xám. Những thân ảnh này ngoài màu trắng đục còn mang theo những luồng nhiệt hỏa màu đỏ phía sau, ào ào lao tới. Đám cây phủ đầy tuyết bị hấp lực của những bóng thân ảnh kia mà đều ngã nghiêng về phía nam nhân áo xám. Một góc rừng bị một cỗ cường đại chân lực bao phủ, áp khí lan tỏa ra xung quanh...

Ngô Hùng đang đi dạo nơi bìa rừng, chợt cảm nhận được phía trước có một luồng hàn khí quen thuộc bạo phát, y cau mày.

- Chân lực quen quá... Là Tuyết Liên sao?

Tò mò, y xuất ra phi hành, lao tới phía trước.

Tới gần, chỉ thấy một khoảnh rừng hàn khí dày đặc, cây cối cùng mặt đất đều sớm đóng lại thành băng đá. Ở giữa nơi bị băng đá đóng kết ấy là một nam nhân áo xám, tay cầm một thanh tiêu ngọc thân nhiên đứng. Xung quanh nam nhân áo xám là vô số ảo ảnh mờ ảo, mang hình dáng một nữ bạch y cầm kiếm. Ngô Hùng ngạc nhiên.

- Là nam nhân kia?!

Minh Tiến chợt mở mắt, trong con ngươi ánh lam quang lóe lên, thân hình hắc khẽ động, mờ ảo rồi tan biến mất. Ngay trong khoảnh khắc ấy, Tuyết Liên thình lình xuất hiện từ ảo ảnh, một kiếm đâm thẳng tới ngực hắc. Nàng vận mười thành chân lực, một kiếm xuất thủ đâm thẳng tới ngực nam nhân nọ. Nhưng nàng dường như không tin nổi vào mắt mình, thân ảnh nam nhân trước mặt nàng mờ ảo rồi tan biến. Một giọng nói lạnh tanh, trầm trầm vang lên từ phía sau lưng nàng.

- Buông kiếm!

Tuyết Liên khẽ liếc mắt, chỉ thấy không biết từ lúc nào hắc đã xuất hiện phía sau nàng, Ngọc Tiêu đã kê ngang cổ nàng, lực khí sắc lạnh đã cắt đi vài sợi tóc mai của nàng. Trên khuôn mặt đẹp thoáng lấm tấm mồ hôi, ánh mắt dường như vẫn chưa tin tưởng rằng chiêu vừa rồi hắc có thể né tránh được. Tuyết Liên đương nhiên không dễ buông kiếm, nàng run run mà hỏi.

- Tại... tại sao... Tại sao người...!

Giọng nam nhân kia một lần nữa cất lên.

- Chiêu thức quá rườm rà, cầu kì. Chỉ được cái đẹp mắt, dụ nhãn quang nhưng không thực sự mạnh mẽ trong thực chiến. Đối với ta... Hừ, chỉ là đồ bỏ!

Minh Tiến nhàn nhạt nói, mắt không hề nhìn tới nữ bạch y. Tay hắc vẫn đang nắm tới tấm áo lụa bị xé rách kia, trong lòng trào lên cảm giác chua xót, tức giận vô cùng. Hắc một mặt áp chế nữ bạch y, một mặt vận Vô Thân, sợ rằng không kiềm chế được bản thân. Một luồng sát khí điên cuồng lan đi, từ túi trữ vật của hắc, Thiết Huyết chậm chậm bay lên, huyết quang lập lòe phát sáng.

Ngô Hùng sợ hai người quá tay, vì vậy vội vã lao xuống, cất giọng hô lớn.

- Xin hạ thủ lưu tình!

Minh Tiến nghe thấy có người từ xa lao tới, hần cau mày, thân hình chớp lên. Một đạo lục quang lóe lên, lướt qua thân hình nữ bạch y. Vô số luồng cuồng phong ào tới nữ bạch y, xé rách vài đường trên y phục nàng ta. Tuyết Liên thoáng chốc chỉ cảm thấy trước mặt vô số bóng lục quang lóe lên, tới khi nhìn lại thì vội vã buông tay cầm kiếm, hai tay ôm lấy trước ngực mình. Trên khuôn mặt băng lãnh ấy dâng lên chút đỏ, ánh mắt tức tối nhìn nam nhân áo xám thu ngọc tiêu vào bao vào túi lụa phía trước mặt. Nàng lắp bắp.

- Người... người...!

- Cô cố ý xé y phục của ta, ta đáp lễ. Như vậy công bằng!

Minh Tiến không hề nhìn lại, nhàn nhạt nói. Hần khẽ vỗ về Thiết Huyết lơ lửng bên cạnh, sau đó định bụng rời đi, lại nghe nàng nói.

- Người... người đứng lại đó cho ta!

- Đa tạ công tử hạ thủ lưu tình!

Ngô Hùng hạ xuống, tiến tới bên cạnh Tuyết Liên, hướng tới hần cung kính nói. Y định nói thêm gì đó, nhưng Tuyết Liên đã cản lại, nàng cất lời trước.

- Người... Cho ta biết tên của người... Ta... ta là Tuyết Liên!

Nàng nói xong mặt lập tức đỏ bừng, nhưng ánh mắt vẫn cương quyết nhìn tới nam nhân mặc áo xám, ánh mắt có chút chờ mong. Minh Tiến nghe thấy vậy thì cười lớn, sau đó cuồng tiếu mà đáp.

- Ta không quan tâm tên cô là gì, giờ ta còn cần vá lại chiếc áo này, cáo từ!

Thân hình hần lóe lên rồi mờ ảo mà tan biến, thoáng chốc chỉ còn là một bóng xám lẩn khuất phía xa xa, hòa tan vào cánh rừng đầy tuyết trắng mà biến mất. Tuyết Liên ngẩn người ngạc nhiên, sau đó dậm chân bực bội mà kêu lên.

-..Người... người... Lẽ nào ta không bằng một cái áo sao...? Ta hận người... Ta hận...! Oa...!

Nàng chợt nức nở khóc lớn, sau đó bỏ mặc mọi thứ, lập tức lao về phía động phủ của mình. Bỏ lại Ngô Hùng đứng tại đường trường, ánh mắt mù mờ nhìn về hướng hai người bỏ đi. Cuối cùng, y khẽ thở dài mà lắc đầu, nhặt lấy thanh trường kiếm, xuất ra phi hành mà bay về phía nội cốc...

226. Chương 228: Song Tu

Minh Tiến bay về động phủ, sau khi kích hoạt ảo trận cẩn thận, hần chạy vào trong. Cởi bỏ bộ y phục lụa xám bên ngoài, hần lập tức chạy vội đi tìm kiếm kim chỉ. Hần chạy vào phòng ngủ lúc trước, cẩn thận tìm kiếm trong túi trữ vật của hai nữ nhân, lấy ra kim chỉ rồi quay ra phòng khách. Minh Tiến cẩn thận khâu kim, sau đó làm phẳng vết rách kia, cẩn thận ướm thử rồi bắt đầu vá chỗ rách lại.

Tử Hàm và Mỹ Mỹ đã sớm tỉnh ngủ, nhưng hai nàng vẫn có chút lười nhác mà nằm trên giường. Tới khi hần vội vàng chạy vào, lục tìm gì đó khiến hai nàng giật mình. Tới khi hần rời đi, hai nàng vội vàng rời giường, mặc lại y phục cẩn thận, vội vàng tiến ra. Chỉ thấy bên bàn trà, hần đang cẩn trọng cúi đầu làm gì đó. Cả hai khẽ liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhón chân tới bên cạnh hần. Mỹ Mỹ dường như không kiềm chế nổi, chạy ù tới.

- Tướng công, chàng bị thương kia!

Tới lúc này, Tử Hàm mới để ý trên má hần có một vết xước dài, máu vẫn đang rỉ ra. Nàng vội vàng quay về phòng, lấy ra dược vật. Mỹ Mỹ đã ngồi bên cạnh hần, nhất quyết ép hần dừng tay. Minh Tiến cười.

- Ta không sao mà!

- Chàng còn nói không sao. Ngồi yên, để Tử Hàm muội cầm máu cho chàng đã!

Mỹ Mỹ giữ chặt lấy tay hắn mà nói, Tử Hàm lúc này cũng ngồi xuống bên cạnh, thận trọng lấy khăn tay thấm bớt máu, sau đó dùng được vật rắc lên vết thương. Cuối cùng, nàng dùng một miếng vải trắng đắp lên má hắn, tay nàng ép chặt nó vào đây. Minh Tiến mỉm cười, khẽ gật nhẹ, sau đó lại cầm cúi tới chỗ vá kia. Mỹ Mỹ ngạc nhiên hỏi.

- Tướng công, bộ y phục này hỏng rồi, sao chàng không bỏ nó đi. Vết rách lớn như vậy, cho dù chàng vá lại cũng rất xấu nha!

Minh Tiến không đáp, chỉ lẳng lặng lắc đầu rồi lại cầm cúi vá tiếp. Tử Hàm nhìn tới bộ y phục kia, khe khẽ thở dài rồi mới nói.

- Tỷ, bộ y phục này do Bạch Phụng cô nương tự tay may cho chàng ấy, nói bỏ là bỏ được sao...?

Mỹ Mỹ nghe ra bộ y phục này có gốc gác đặc biệt tức thời im lặng, Tử Hàm nhìn đường khâu của hắn, tức thì phì cười một hồi. Đường kim khâu mặc dù không được đẹp nhưng cách xoắn chỉ cùng điểm khâu hoàn toàn không hề thua kém nữ nhân các nàng là bao. Đương nhiên, hai nàng đều không biết trước giờ ở thế giới của hắn, y phục của hắn toàn một tay hắn tự xử lý. Quần, áo, tất... tất tần tật đều do hắn tự sửa chữa. Mẹ hắn làm công nhân, tối mịt mới trở về nhà, vì thế hắn thường tự túc tất cả mọi thứ, làm nhiều dần dần thành quen tay lúc nào không hay.

Minh Tiến cẩn trọng nút chỉ, sau đó đưa bộ y phục lên ngắm một lần cẩn thận. Mỹ Mỹ vẫn im lặng, Tử Hàm phì cười khi thấy thái độ của hắn, nàng nói.

- Chàng định cướp việc thêu thùa của nữ nhân chúng ta sao?

- Không phải... tại ta quen tay tự xử lý mọi thứ của mình rồi!

Minh Tiến cười, gãi gãi đầu mà nói. Hắn cũng thấy đường khâu của hắn không đẹp, nhưng ít nhất chiếc áo còn mặc được, như vậy với hắn là đủ. Tử Hàm lắc đầu, nàng cầm lấy bộ y phục kia mà bỏ sang một bên, ánh mắt ra hiệu cho Mỹ Mỹ.

- Chàng thay bộ y phục khác vào đã, lát nữa để thiếp giúp vá bộ y phục này cho!

Mỹ Mỹ nâng hắn lên, hai nàng giúp hắn mặc một bộ y phục mới. Minh Tiến ngồi xuống, lúc này hắn mới để ý nhìn sang hai nàng. Chỉ thấy Tử Hàm cùng Mỹ Mỹ dường như biến thành một người khác. Hai nữ nhân hai má ửng hồng, ánh mắt long lanh như nước. Từ thân thể tản mát ra luồng khí tức nhu mì bất đồng với trước đó. Hắn thoáng cau mày, chưa hiểu lý do. Nhị nữ thấy hắn ngần người nhìn ngắm mình, tức thì ánh mắt cái thêm mỉa mai hoặc, hai má càng lúc càng đỏ mà nhìn tới hắn. Minh Tiến cuối cùng nhận không được, mở miệng hỏi.

- Tử Hàm, Mỹ Mỹ, ta thấy hai người dường như rất khác trước à!

- Còn không phải tại chàng sao?

Mỹ Mỹ ngúng nguẩy nói, Tử Hàm thì che miệng khúc khích, sau đó gật đầu phụ họa.

- Là tại chàng chứ tại ai!

- Tại ta?

Hắn ngạc nhiên hỏi, nhị nữ kéo ghế ngồi sát lại bên cạnh hắn, ngả đầu dựa vào vai hắn mà im lặng. Minh Tiến cau mày, vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo mọi thứ. Một hồi lâu im lặng, chỉ có tiếng hít thở nhẹ của ba người vang đi. Chợt thanh âm ục ục từ đầu đó vang lên khiến hai nữ nhân giật mình ngồi dậy, chỉ thấy hắn mặt có chút đỏ, ấp úng nói.

- Là ta... là cái bụng của ta biểu tình!

- Hi hi hi...!

Hai nữ nhân lập tức che miệng cười khúc khích một hồi...

-...Như vậy chúng ta tiến nhằm vào Lam Nguyệt Cốc?

Minh Tiến ngạc nhiên hỏi, ánh mắt lộ ra những tia kì quái. Tử Hàm khẽ gật nhẹ, trên tay nàng lúc này chính là bộ y phục xám lúc trước. Nàng nhìn tới chiếc áo, tay thoăn thoắt đưa kim, không nhìn lên mà đáp.

- Mọi việc chỉ có thể, tướng công. Lúc chúng ta ra khỏi hang đá kia, chính là lúc chúng ta gặp Chung Cực!

-Ai... Không biết người tên Chung Cực nọ giờ ra sao rồi... Hẳn đúng là số khổ mà...!

Mỹ Mỹ thở dài cảm thán, Tử Hàm nghe vậy thì mỉm cười, tay vẫn thong thả đưa kim.

- Việc của y đã được người của cốc lo liệu, tỷ cứ yên tâm đi...!

- Chúng ta ở lại đây bao lâu rồi?

Hắn hỏi, trên ánh mắt lúc này hiện ra thêm vài tia mù mờ. Tử Hàm lúc này nhìn lên, thấy ánh mắt của hắn bèn liếc sang phía Mỹ Mỹ, chỉ thấy nàng ta khẽ gật nhẹ, lúc này mới đáp.

- Tướng công, ba chúng ta ở lại đây cũng được gần hai tháng rồi. Trong thời gian chàng hôn mê, Cốc chủ có đôi lần tới thăm, lại cung cấp cho chúng ta vô số dược vật.

- Đúng a, vị Cốc chủ này có vẻ rất tốt bụng!

Mỹ Mỹ nói theo, hắn nghe thấy vậy thì cau mày im lặng không nói gì. Đạo lý ở đời hắn đương nhiên thừa biết. “Người thường chuộng của, chuộng công. Chẳng có kẻ nào tự đứng đi chuộng người không cả... Vị Cốc chủ này đối đãi với chúng ta khách khí như vậy, chỉ sợ có nguyên do gì đó mà thôi...!”. Tử Hàm dường như cũng nhận ra cách suy nghĩ của hắn, nàng liền tưởng tượng lại mọi hành động, cử chỉ của lão nhân vài lần tới đây. Trong lòng không khỏi đắn đo một hồi, không biết nên hiểu thế nào mới đúng. Cả ba người im lặng, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng. Một hồi lâu, Tử Hàm là người mở lời.

- Tướng công, chàng muốn rời khỏi đây ư?

- Ừ!

Hắn gật đầu mà đáp, sau đó mới tiếp.

- Vị Cốc chủ này đối với người lạ như chúng ta mà lại nhiệt thành như vậy, chỉ e bên trong có nội tình ẩn giấu. Ta nghĩ, sớm rời đi một chút có lẽ là lựa chọn hay nhất!

Tử Hàm dừng tay, nàng buông chiếc áo lụa xám lên ghế, đứng lên tới phía sau hắn, ngọc thủ vươn tới khẽ xoa bóp hai bên vai hắn. Nàng nói.

- Qua mấy lần gặp mặt, thiếp thấy vị Cốc chủ kia cũng không hề có tà khí, nói chuyện rất thoải mái, tựa hồ không hề úy kỵ chúng ta. Thiếp cho rằng, họ có vẻ không hề quan tâm tới việc chàng có Hóa Bảo dù qua cách nói chuyện, chính vị đó cho hai người chúng ta biết chàng có Hóa Bảo!

- Ta thì thấy nữ nhân bạch y kia ánh mắt dường như ẩn giấu điều gì đó. Tử Hàm, muội thấy ta nói đúng không? Cứ mỗi lần tới thăm, ánh mắt nữ nhân kia đều mang theo hận ý nhìn tới tướng công a!

Mỹ Mỹ chen vào nói, ánh mắt có chút bức bối. Minh Tiến ngạc nhiên, hỏi lại.

- Nữ nhân áo trắng?

Mỹ Mỹ gật đầu.

- Đúng a, chính là người mà chàng dùng cây cung kì quái dạo nọ giao thủ nha! Dường như cô ta rất tức giận với chàng!

Minh Tiến cau mày, vươn tay lên mà xoa xoa hai bên thái dương. Hắn cảm thấy đau đầu khó tả, chỉ nhớ mang máng về nữ nhân kia với mái tóc thắt nơ lụa. Tử Hàm thấy biểu hiện của hắn, nàng nhớ tới dạo trước trong Phạm Thành, kí ức của hắn bị lãng quên một phần, lại sợ rằng giờ này tái phát nên vội thúc dục.

- Tướng công, việc này để lại một hai ngày cũng chưa muộn. Nhưng theo thiếp, tốt nhất chúng ta trước khi rời đi cũng cứ nên đền cáo từ Cốc chủ một phen, chàng cũng thuận tiện mà đánh giá vị này luôn. Chàng mới hồi tỉnh, cần nghỉ ngơi nhiều a!

- Đúng nha, mau vào giường nghỉ ngơi a!

Mỹ Mỹ phụ họa, trên mặt đột nhiên thoáng chút đỏ ửng, mị lực điên cuồng lan tỏa. Minh Tiến lúc này cũng không chú ý tới hai nàng, chậm rãi xoay người tiến vào trong phòng ngủ. Tử Hàm thu dọn lại bộ y phục, Mỹ Mỹ dọn dẹp bát đĩa trên bàn, sau đó cả hai cũng trở về phòng ngủ.

Trên giường, hần đã sớm bỏ y phục, chỉ mặc bộ quần áo lót mà nằm trên giường. Minh Tiến kê hai tay sau gáy, gối lên trên cái gối nhưng mà suy nghĩ một hồi về việc vừa rồi. Hần rốt cuộc vẫn chưa hiểu, nữ bạch y lúc trước với nữ bạch y cùng hần giao thủ mới đây có liên quan gì, hay họ là tỷ muội gì gì đó? Hần lâm vào suy tư, chẳng hề để ý tới việc hai nàng tiến vào.

Tử Hàm cùng Mỹ Mỹ tiến vào, thấy vẻ mặt hần trầm tư như vậy cũng im lặng. Nhưng hai nàng khê liếc mắt tới nhau, trên mặt đều đỏ ửng. Tử Hàm là người đầu tiên cởi bỏ y phục, chỉ còn lại yếm cùng hạ y mà leo lên giường. Nàng vô tình chạm lên người hần, khiến hần giật mình. Minh Tiến thấy nàng ăn mặc như vậy thì thoáng đỏ mặt. Mặc dù trước đây ba người từng chung giường nhưng chưa bao giờ các nàng ăn mặc “mát mẻ” như bây giờ. Hần lúng túng.

- Tử Hàm, sao lại mặc như vậy... Giờ ngoài kia vẫn rất lạnh đấy!

Tử Hàm hai má đỏ ửng, cúi đầu không nói. Mỹ Mỹ lúc này cũng đã leo tới bên cạnh, nghe hần nói vậy thì cười hì hì.

- Mặc như vậy thoải mái hơn a, tướng công!

- Mọi khi hai người đâu có mặc như vậy chứ?

Hần ngạc nhiên, nhìn qua Mỹ Mỹ. Nàng cũng chỉ còn cái yếm cùng nội y, Mỹ Mỹ thấy hần nhìn tới thì mặt càng thêm đỏ, không hề đáp. Cuối cùng, Tử Hàm nhẹ nhàng nằm xuống bên hần, nàng hôn lên má hần, sau đó mới thì thào nói, giọng điệu nửa thần bí, nửa có chút xấu hổ.

- Tướng công... chúng ta mặc như vậy để tiện... tiện cho chàng và chúng ta... song tu a...!

227. Chương 229: Song Tu Tinh Thần.

Nói xong mấy từ cuối, mặt nàng đã đỏ bừng như gấc, gục đầu vào vai hần để trốn. Mỹ Mỹ nghe xong mặt càng thêm đỏ lựng, vươn tay ôm lấy hần. Minh Tiến tròn mắt, kinh ngạc.

- Song... song tu...!

- Ừm, chàng đã cùng chúng ta song tu... song tu rồi nha!

Mỹ Mỹ yêu kiều đáp. Minh Tiến tròn mắt.

- Ta... ta làm thế khi nào?!

- Sắc lang... chàng còn chối...!

Tử Hàm có chút hờn dỗi nói, nàng vươn người cắn lên tai hần. Minh Tiến thất sắc.

- Ta đâu có, trước đó không phải các nàng bảo ta mê man bất tỉnh sao... Chẳng lẽ... chẳng lẽ lúc ta mê man đã lỡ... lỡ làm ra chuyện đó? Không được... như thế ta sẽ tiêu tán chân lực, không thể thu luyện được nữa... Tâm pháp của ta trước khi đạt Nguyên Anh Kỳ không thể cùng nữ nhân...!

- Nhưng mà chàng đã... làm rồi a!

Mỹ Mỹ mỉm cười nói, Tử Hàm tiếp lời.

- Chàng hiện tại còn không phải Nguyên Anh Kỳ hay sao? Thêm nữa chàng khác người thường, có tới hai Nguyên Anh kia!

- Nhưng ta không thể, ta không thể làm điều đó nếu như ta không báỉ đường thành thân với hai nàng... Rốt cuộc... ta mạo phạm hai nàng khi nào...?

Minh Tiến nghe thấy mình đã đạt Nguyên Anh thì có chút thở phào, sau đó lại cảm thấy xấu hổ. Hắn cùng hai nữ nhân phát sinh chuyện kia mà hắn không nhớ chút nào, đêm xuân ý đầu tiên của hai nàng mà hắn cũng chẳng nhớ, quả thật cảm thấy có chút tội lỗi. Tử Hàm nghe xong, cuối cùng minh bạch, a lên một tiếng sau đó cười khúc khích, vươn người thì thảo gì đó vào tai Mỹ Mỹ. Nhị nữ trao đổi xong, trên mặt càng thêm đỏ, ánh mắt càng tràn ngập mị tâm. Minh Tiến nhìn tới, cuối cùng thở dài.

- Vậy sau khi rời khỏi đây, chúng ta lập tức báỉ đường thành thân. Ta không để hai người chịu thiệt như vậy được!

- Chàng rốt cuộc không nhớ sao...? Lần đầu chính là chàng với chúng ta... trong Linh Thành của chàng đó...!

Tử Hàm cười hì hì mà nói, vươn tay ôm lấy hắn, đùi ngọc gắt gao quắp tới một bên chân hắn. Mỹ Mỹ khẽ nhóm dậy, kéo chân đắp ngang bụng cả ba người, cũng điều chỉnh tư thế như Tử Hàm. Minh Tiến giật mình thốt lên.

- Đó... lần đó là trong Linh Thành của ta...? A, ta nhớ, nhưng đó chỉ là ý thức chứ đâu phải... đâu phải chúng ta...!

- Cái đó gọi là Song tu tinh thần a!

Mỹ Mỹ cười vui mà nói, chậm rãi giảng giải cho hắn nghe.

Kì thật, thuật song tu không cứ nhất thiết phải là chuyện giường chiếu, nam nữ giao hợp. Song tu trên thực tế chia thành song tu về thể xác và tinh thần, trên danh nghĩa là như vậy, xong cả hai cái đều có những điểm lợi riêng. Song tu về thể xác có thể giúp hai người mang tới khoái cảm, đạt trạng thái hòa hợp nhất định, lợi dụng kết nối luân chuyển chân lực của nhau sau cơ thể đối phương, giúp cơ thể đối phương luyện hóa. Tuy nhiên sau khi kết thúc, thường đi kèm với nỗi mệt mỏi về thể trạng nếu như thể lực cả hai không tương đồng. Song tu tinh thần thì dùng ý thức, ý niệm để song tu, đưa thần thức hai người hòa hợp với nhau, gắn kết thành một khối. Trong người có ta, trong ta có người mà điều động chân lực tự vận chuyển. Song tu tinh thần cũng mang lại trạng thái khoái cảm y như song tu thể xác, có điều điều kiện khó khăn hơn vì tinh thần hai người cần phải hòa hợp, đồng nhất mới có thể tiến hành. Không như song tu thể xác, chỉ cần giao hợp là có thể vận dụng, thậm trí cưỡng ép mà thải bỏ cũng được. Song tu thể xác chính là cách nhanh nhất, cũng chính là cách mà đám yêu tu tu luyện thải bỏ hay dùng.

Minh Tiến cuối cùng cũng hiểu ra, hắn thở phào khe khẽ. Mỹ Mỹ cười nhẹ, hôn má hắn một cái rồi mới chịu nằm xuống. Cả ba người dựa theo chỉ dẫn của Tử Hàm, ly hôn xuất thể, xuất ra nguyên khiêu tinh thần. Hắn cũng đã hỏi rõ về việc lần trước chân khí hai nàng hao hụt, cuối cùng minh bạch việc tiến vào Linh Thành người khác song tu sẽ khiến người tới tiêu hao chân khí. Ba người nằm yên lặng, hơi thở đều đều. Lơ lửng ngay phía trên ba người, một dải sen ngũ sắc xuất hiện, trên đó có hai con rồng, một xanh, một bạc cùng một bạch miêu cửu vĩ đang lơ lửng đuổi bắt nhau...

Nội khu Lam Nguyệt Cốc có một sườn núi dựng đứng, lưng dựa vào vực sâu. Bao quanh lấy sườn núi đá này là một vạt lớn rừng trúc xanh mướt. Nơi đây khiến khi có người qua lại nhưng trên sườn núi lại lộ ra hơn mười căn nhà trúc xinh xắn. Nơi đây vốn là biệt khu, chỉ dành riêng cho những đệ tử chân truyền của Cốc chủ.

Một đạo hồng quang vừa hạ xuống một căn nhà nhỏ rồi biến mất, một nữ nhân mặc hồng y đang đứng bên ngoài mà nhìn vào căn nhà. Nàng dường như chân trụ, sau đó mới vươn tay đẩy cửa tiến vào trong. Bên trong căn nhà nhỏ ấy bài trí vô cùng đơn giản, bàn ghế, tủ sách đều được làm từ trúc. Ngay cả hai ô cửa sổ cũng làm từ mảnh trúc treo lên. Nữ hồng y ánh mắt tìm kiếm một hồi, cuối cùng nhẹ nhàng tiến tới trước một tấm màn bằng lụa trắng. Nàng ta im lặng một hồi, nghe ngóng cẩn trọng rồi mới dám bước vào bên trong.

Phía sau tấm màn là một cửa thạch thất, hóa ra căn nhà nhỏ này làm ra chỉ để thay cho ảo trận giữ cửa, nơi này mới thực sự là nơi tu luyện. Ngay khi nữ hồng y bước vào, một giọng nữ nhân mang theo chút ngạc nhiên truyền tới.

- Là ai?

- Tuyết Liên, là tỷ đây!

Nữ hồng y đứng lại, mỉm cười nói. Từ sau những tấm màn trúc kia, có một thân ảnh bạch y bước ra phía ngoài. Tuyết Liên vừa hỏi, nghe thấy giọng quen thuộc của vị tỷ tỷ nên mới tiến ra. Nàng gượng cười, nói.

- Cẩm Tuyết tỷ, sao tỷ lại tới đây?

- Ta chẳng lẽ không được phép tới chơi hay sao?

Nữ hồng y nói, giọng có chút bất mãn. Tuyết Liên khẽ mỉm cười, kéo tay Cẩm Tuyết tới bên bàn trà, ép nàng ta ngồi xuống. Nàng thận trọng rót trà, sau đó mới đưa tới phía Cẩm Tuyết. Cẩm Tuyết tay nhận trà, nhưng ánh mắt chung quy vẫn không rời khỏi mặt Tuyết Liên một chút. Nàng đột nhiên vươn tay tới trước mặt Tuyết Liên, gạt đi nước mắt đọng lại trên khóe mắt, ôn nhu hỏi.

- Muội khóc đấy à?

Tuyết Liên thấy nàng nhìn ra thì im lặng, khẽ gật nhẹ, nhưng sau đó lại lắc đầu nguầy nguậy.

- Không phải, có bụi bay vào mắt thôi tỷ!

- Hừm... Nha đầu, còn chối sao? Nói xem, kẻ nào dám làm Tuyết Liên của tỷ phải khóc, tỷ sẽ giúp muội xử lý kẻ đó!

Tuyết Liên giật mình, nàng vốn biết tính vị tỷ tỷ này nóng như lửa, rất hay giải quyết mọi việc theo cách của nam nhân – động thủ. Vì vậy liên tục lắc đầu.

- Không có thật mà tỷ!

- Còn chối sao, cái mí mắt sưng đỏ thế kia mà còn chối cãi. Muội coi ta là trẻ lên ba sao...?

Là nam nhân kia phải không, được rồi, để ta đi nói phải trái với hắn!

Cẩm Tuyết trên mặt lộ ra chút sát ý, đứng dậy quay người định đi ngay. Tuyết Liên giật thót, vội đứng lên giữ chặt lấy tay nàng.

- Tỷ, không cần nha!

- Tại sao? Hắn dám khi dễ muội muội của ta, tức là coi thường ta. Cẩm Tuyết này há phải chịu nam nhân nào coi thường? Ngay cả Triển ca cũng không dám thế với ta, để xem tên nam nhân thối kia có bản lĩnh gì!

Tuyết Liên lắc đầu, kéo Cẩm Tuyết ngồi xuống, nàng nói trong tiếng thở dài.

- Muội bị hắn đả bại rồi... Muội thua tâm phục, khẩu phục...!

- Thật sự... thật sự bại sao?

Cẩm Tuyết tròn mắt kinh sợ, không khỏi tưởng tượng lại bản lĩnh của vị sư muội này một lượt. Nàng kinh ngạc mà ngồi xuống, ánh mắt có chút thất thần. “Tuyết Liên tu luyện Băng Tâm Quyết đã tới mức xuất thần nhập hóa, kiếm quyết cũng đại thành... Lẽ nào kẻ kia lại có tài năng khủng khiếp như vậy...?”. Tuyết Liên dường như cũng đã nhìn ra suy nghĩ này, vì thế nàng cười buồn mà nói.

- Tỷ, tuy hắn so với muội tu vi kém hơn, xong tuyệt đối về chân lực và kiếm quyết cao hơn muội một quãng xa... Tỷ còn nhớ Hàn Tâm Hận Tuyết Không?

- Chính là chiêu thức vô hình vạn bóng ảnh đó sao?

Cẩm Tuyết kinh ngạc, thân hình thoáng có chút run rẩy. Nàng đã từng cùng muội muội này giao thủ, đương nhiên biết chiêu thức kia đáng sợ tới mức nào. Vô thanh vạn ảnh, khiến cho bản thân đối phương hoa mắt chóng mặt, không biết đâu mà chống đỡ. Trống ngực đập thình thịch, Cẩm Tuyết run run hỏi.

- Hắn... hắn phá giải được sao?

Tuyết Liên gật đầu, ừ ừ nói.

- Hấn phá được, chỉ bằng một chiêu thôi!

Cầm Tuyết nét mặt dờ ra như hóa đá, chiêu thức Bằng Tâm Quyết kia là tâm pháp do cổ tu sĩ tạo ra, vô cùng ảo diệu. Ấy vậy mà có người có thể phá nó chỉ với một chiêu...

Một tuần sau, cả ba người trong động phủ thu dọn đồ đạc, có ý chuẩn bị rời đi. Hấn theo ý của Tử Hàm, trước tiên qua bái phỏng Cốc chủ. Vương Phác Thiên vui vẻ chào đón, có phần nào đó còn nồng hậu hơn khiến hấn càng cảm thấy nghi ngờ, thẳng thừng nói ra việc mình muốn rời đi. Hấn tiện tay cấp ra hơn mười cây Thủy Tiên Thảo cho y, coi như đáp lễ việc vị cốc chủ này cho họ trú ngụ và cung cấp được vật cho hấn dưỡng thương. Vương Phác Thiên lúc đầu còn từ chối, mãi tới sau khi Tử Hàm cùng Mỹ Mỹ đỡ lời, lão mới miễn cưỡng nhận lấy. Tuy vậy, lão cũng không muốn cho ba người rời đi ngay mà níu kéo cả ba ở lại thêm vài ngày, chờ tham dự lễ thành thân của hai vị đệ tử chân truyền trong cốc rồi mới cho ba người rời đi. Minh Tiến thoáng trầm ngâm không nói, Tử Hàm đã thay hấn nhận lời.

228. Chương 230: Dự Tiệc.

Những ngày đầu tháng hai, tuyết đã tạm thời ngừng rơi. Trong không khí vẫn truyền tới những luồng gió lạnh lẽo nhưng phẳng phất xen kẽ cả mùi cây non ngai ngái. Lam Nguyệt Cốc trở nên đông vui lạ thường, vô số khách nhân từ khắp nơi trên U Châu bái phỏng, họ tới dự lễ bái đường của hai vị đệ tử Lam Nguyệt Cốc: Chu Cầm Tuyết và Thái Vân Triển.

Hai người vốn là sư huynh muội, đều là đệ tử chân truyền của Vương Phác Thiên, tu vi đều đã đạt tới Nguyên Anh Trung Kỳ đỉnh phong. Cả hai người tình tình hào hiệp, hành động trượng nghĩa không cố kỵ nên trong lúc tu luyện bên ngoài kết bạn với vô số tu sĩ tu chân. Các môn phái khác đều có phần kính nể mà tới chúc phúc, phần vì bối phận của hai người, phần nữa vì giao tình với Lam Nguyệt Cốc. Còn không ít trong số đó, tới chỉ để được ngắm nhìn một lần một trong Thập đại mỹ nhân – Tuyết Lăng Tiên Tử.

Đại sảnh Lam Nguyệt Cốc lúc này sớm đã bày ra vô số bàn tiệc, dọc lối tiến vào cốc, các nam nữ đệ tử xếp dọc theo các bậc thang, tươi cười mời chào khách. Lễ thành thân này được chính Cốc chủ và đại đệ tử Ngô Hùng bày biện, vô cùng hoành tráng. Một phần vì hai người là đệ tử chân truyền, mặt khác đây cũng là một cách thể hiện cho tiềm lực Lam Nguyệt Cốc. Tính ra, bàn tiệc bình thường đã có tới gần một ngàn, mặc dù tới trưa mới mở tiệc nhưng ngay từ sớm, cửa cốc đã tiếp nhận khách nhân tới dự tiệc. Bái thiếp cùng lễ vật chất đầy ba cái bàn lớn, đích thân Vương Phác Thiên cùng năm vị đệ tử chân truyền đứng ngay ngoài cửa tiếp đón.

Không gian trước giờ vốn yên tĩnh, nay ồn ào những tiếng cười nói. Ngay cả ở hậu cốc, những thanh âm ồn ã ấy cũng lan tới, phá tan đi không khí yên tĩnh thường ngày. Minh Tiến đứng ngoài cửa hang, lông mày hơi cau lại. Hấn vốn thích yên tĩnh, thanh âm kia truyền tới khiến hấn có chút khó chịu. Tử Hàm và Mỹ Mỹ đang cẩn trọng gói quà bên trong. Quà cưới các nàng lựa chọn là một cặp Long Phụng phỉ thúy vô cùng tinh xảo. Nếu là phỉ thúy thông thường thì không cần phải bàn, nhưng cặp phỉ thúy này lại vô cùng hy hữu, tự thân mang linh khí khiến nó càng trở nên quý giá. Vật này vốn là của Tử Hàm mang theo từ lúc rời Linh Giới, hấn và Mỹ Mỹ trong tay vốn không có bảo vật gì để mừng, vì thế để nàng quyết định.

Hai nàng vào trong hậu phòng thay y phục, sau đó cả ba người tự mình xuất ra phi hành, nhắm hướng đại sảnh mà bay tới.

Vương Phác Thiên cùng năm đệ tử tươi cười đi khắp các bàn tiệc ở sân lớn chào hỏi, khách nhân cũng vô cùng cao hứng, luôn tay đáp lễ. Cứ như vậy vòng hết hơn ngàn bàn tiệc mà lão vẫn cố ý nấn ná nơi sân lớn khiến bốn đệ tử ngoại trừ Ngô Hùng càng thêm hiếu kỳ. Cấp tân lang tân nương thì càng tỏ mò hơn. Phải biết, các vị trưởng bối hoặc đại diện các tông môn lớn đều đã được sắp xếp chỗ ngồi bên trên lễ đài, đều đã đến đông đủ. Nhìn tới ánh mắt có chút chờ mong của lão, mọi người đều thoáng ngạc nhiên, ngay cả những khách nhân ngồi đây. Chợt phía sau càng ồn ào hơn, không biết ai đó hô lên.

- Có phi hành tới kìa!

Vương Phác Thiên cười mãn nguyện, ánh mắt nhìn về phía xa, nơi có ba đạo quang mang đang hướng phía này lao tới. Nhiều vị khách thấy cảnh tượng ấy đều cau mày, cảm giác có chút khó chịu. Khi họ tới đây, đều là tự đi bộ vào tới đại sảnh, không hề phi hành để tôn trọng Cốc chủ. Nay ba đạo phi hành kia tới tận đây, không phải là quá khinh thường hay sao? Nhiều kẻ nóng tính bắt đầu thì thào khe khẽ, ánh mắt toát lên chút tức giận. Chờ mong xem kẻ mới tới kia có bối phận gì mà lại to gan lớn mật như vậy.

Ba đạo phi hành tới gần, trong không gian vang lên những tiếng đinh đang thánh thót khe khẽ, vô cùng vui tai. Nhiều vị tân khách nghe thanh âm ấy, mắt có chút ngạc nhiên mà hô lên.

- Trúc Ngọc?!

Mọi người thoáng chốc lại càng ồn ào hơn, cùng lúc ấy, ba đạo phi hành đã từ từ hạ xuống, để lộ ra thân ảnh một nam hai nữ. Là Minh Tiến cùng Mỹ Mỹ và Tử Hàm.

Hắn vẫn mặc bộ y phục lụa xám đạo nọ, trước ngực là một đường chỉ vá vô cùng tinh xảo, nếu không nhìn kĩ thì nhiều người có thể nhầm đó là cổ ý tạo điểm nhấn trên y phục. Tử Hàm mặc một bộ thanh y, mái tóc búi cẩn thận lại bằng một cây trâm ngọc. Trên tay nàng bê một chiếc hộp gỗ màu đen. Mỹ Mỹ dường như cũng không chịu kém, nàng mặc một bộ hồng y, mái tóc dài để xỏa thẳng sau lưng, túm lại bởi một dây lụa màu trắng. Điều khiến khách nhân kinh ngạc nhất, chính là ngoài nam nhân áo xám đang dùng Trúc Ngọc kia, hai nữ nhân đều dùng phi hành bằng một dải lụa, kết hợp với khuôn mặt và thân hình hai người lại càng toát lên vẻ thoát tục, tiên khí. Vương Phác Thiên vui vẻ tiến tới.

- Đa tạ công tử đã tới, mời vào nhập tiệc!

Lão vô cùng khách khí nói. Minh Tiến khẽ gật nhẹ, thu lại phi hành. Tử Hàm nhanh chân tiến tới phía tân lang, tân nương, đưa tới tay họ hộp gỗ.

- Chúng ta vội vã tới đây, không biết chuẩn bị quà gì cho tốt. Nay có cặp ngọc bội này chúc phúc cho hai vị, xin đừng chê cười!

- Không dám, mời ba vị vào bàn tiệc!

Thái Vân Triển cung tay bái tạ, Cẩm Tuyết cung kính nhận lễ vật, hiếu kì mà mở luôn nắp hộp. Một luồng linh khí nồng đậm bay ra khiến mấy bàn tiệc gần đó không khỏi ồ lên kinh ngạc. Chỉ thấy trong hộp là một cặp phỉ thúy Long Phụng màu xanh, tiên khí không ngừng lan tỏa khiến nhiều kẻ phía sau kinh hãi mà bàn tán. Tuyết Liên đứng cạnh hai người, nàng dùng kim sa che mặt nhưng lúc này cũng không kìm nén nổi mà thốt lên.

- Bảo vật!

Vương Phác Thiên cười đầy ý tán thưởng, lại hướng tới ba người, giơ tay mời.

- Mời ba vị nhập tiệc!

Đích thân lão dẫn đường cho ba người đi tới, nắm vị đệ tử cùng kính theo sau bốn người. Các bàn tiệc lại ồn ào lên, thay nhau bàn tán về nhan sắc Mỹ Mỹ và Tử Hàm khiến hai nàng cảm thấy có chút không thoải mái, rảo bước bám lấy hai tay hắn mà song song đi cùng. Minh Tiến ánh mắt nhàn nhạt chiếu sang hai bên, thờ ơ như có như không. Trong thoáng chốc ấy, một luồng áp lực vô hình từ hắn tỏa ra khiến nhất thời đám người đang bàn tán lập tức im bặt. Họ cảm nhận được một cảm giác kinh sợ vô cùng, tóc gáy dựng đứng; một cảm giác như mình biến thành một con mồi đang bị nam nhân áo xám kia rình bắt. Đường trường thoáng chốc im lặng, thậm chí ngay cả mấy bàn tiệc nơi lễ đài cũng cảm nhận được khí áp này, ánh mắt đều chiếu tới nam nhân áo xám. Trong đó cũng có một vị sư, y thoáng ngáy người rồi lấy vội ra một ngọc giản mà chìm đắm vào bên trong, khuôn mặt ánh lên sự kinh ngạc.

Theo sự chỉ dẫn của Vương Phác Thiên, ba người tới một bàn tiệc bên trên lễ đài. Minh Tiến không hề khách khí, kéo ghế để hai nàng ngồi bên cạnh mình, sau đó chậm rãi ngồi xuống. Từ các bàn tiệc bên cạnh, nhiều ánh mắt cùng sự chú ý đều chiếu tới hắn. Minh Tiến xoay người, bái một quyền như chào hỏi, sau đó không hề chú tâm. Ngồi cùng bàn với ba người bọn họ lúc này chính là năm đệ tử của Vương Phác Thiên.

Vương Phác Thiên ngồi ở cái bàn giữa lễ đài, lão lấy một chén rượu mà đứng lên, cung tay bái lễ sau đó mới chậm rãi nói.

- Hôm nay ngày lành tháng tốt, bản Cốc tiến hành ghép duyên cho hai vị đệ tử. Thay mặt khuyển đồ, xin cung kính các vị tân khách một ly. Chúc cho tân lang tân nương vĩnh kết đồng tâm, bách niên giai lão. Cạn!

- Cạn!

Đám người đồng thời hô lớn, nâng ly rượu lên cạn sách, sau đó dốc ly xuống ý như đã cạn hết rượu. Vương Phác Thiên hài lòng đáp.

- Các vị, mời nhập tiệc...!

Rượu đã qua mấy tuần, tân khách đều đã ngà ngà say. Lúc này Cẩm Tuyết và Vân Triển theo sau Vương Phác Thiên đi gặp gỡ các vị trưởng bối mời rượu. Trên bàn chỉ còn lại ba người bọn họ cùng ba đệ tử của lão. Ngô Hùng trên mặt đỏ gay, dường như y đã say nên nhắm mắt điều tức, nam nhân thứ hai tên Chí Kiệt, y không hề chú ý tới mọi người mà lại đang chăm chú tới một cuốn da thú trên tay, ánh mắt dường như để cả trên đó. Tuyết Liên nhẹ nhàng vươn tay ngọc nâng kim sa, thi thoảng liếc nhìn tới sư tôn. Còn lại, hầu như ánh mắt nàng đầy ghen ghét chiếu tới Minh Tiến.

Tử Hàm và Mỹ Mỹ không hề cố kị gì, hai nàng cùng hân hoan máit trò truyện, thi thoảng chọc ghẹo nhau mà cười lên khúc khích. Chỉ duy nhất hân thi thoảng cười, xong chưa hề động đũa, chén rượu trong tay vẫn còn đầy nguyên, vẻ mặt trầm tư như đang suy tính điều gì đó. Hai nàng biết hân có tâm sự, vì thế cũng không quấy rầy. Cả hai đương nhiên biết, hân vẫn đang lưỡng lự về việc trở về Minh Gia trang.

Minh Tiến thở dài, Tuyết Liên thấy vậy không khỏi có chút ngạc nhiên, cảm giác hân càng lúc càng cổ quái. Bất giác nàng cứ ngẩn ngơ nhìn tới hân, trong lòng rối bời như tơ vò.

“Trở lại đó ư... Để làm gì kia chứ? Các nàng ấy đã có người khác, ta trở về đó để làm gì...? Về đó làm gì đây...?” Hân chợt hé miệng cười nhạt, trong mắt ngân ngấn nước, thở dài. “Anh sẽ sống tốt hơn, nếu bên người em được hạnh phúc... Bà nó chứ, hạnh cái con khỉ... Thằng chó nào nghĩ ra được mấy câu hát này đúng là bệnh mẹ nó rồi...!”. Minh Tiến nhắm mắt, một giọt nước mắt lăn dài trên má, cái cảm giác lạnh lạnh ấy khiến hân giật mình, vội vã vươn tay lau mặt. Hành động của hân tuy nhanh nhưng không thoát khỏi được ánh mắt Tuyết Liên, nàng tròn mắt ngạc nhiên nhìn tới hân...

229. Chương 231: Khiêu Chiến.

- Tuyết Lăng tiên tử, xin chỉ giáo!

Một thanh âm nam nhân mị nhĩ vang lên khiến Tuyết Liên giật mình, vội quay người nhìn lại. Trước mặt nàng lúc này là một nam nhân bạch y, khuôn mặt đầy nét thu hút ánh nhìn. Y có cặp lông mày mảnh dài, đôi môi hồng nhuận như thể nữ nhân. Tuyết Liên nhận ra người này, cau mày nói.

- Bạch Phúc sư huynh!

Bạch Phúc thấy nàng vẫn nhớ tên hân, tức thì trong lòng nở hoa, cười mỉm đầy vui vẻ.

Bạch Phúc này vốn là bằng hữu của Triển sư huynh, y là một tán tu Yêu tu, vô môn phái. Trong lúc du ngoạn, có một lần vô tình chung lưng đấu cật chiến đấu với ma thú cùng Văn Triển, hai người lúc đó xưng huynh gọi đệ. Vì vậy, để tôn trọng y, Tuyết Liên mới gọi y là sư huynh. Bạch Phúc nếu so sánh với nàng về tu vi, còn kém hơn hai bậc. Y mới chỉ là tu chân Nguyên Anh Trung Kỳ sơ giai.

- Bạch sư huynh, huynh có việc gì cần nói với ta sao?

Bạch Phúc gật nhẹ, y vận chân lực mà nói.

- Ta muốn thách đấu với muội!

Thanh âm không cao không thấp, nhưng vận chân lực khiến tai ai trong đại sảnh cũng nghe rõ, ánh mắt đổ dồn về nơi này. Tuyết Liên nhất thời giật mình, trong lòng rối loạn. “Thiên Bằng chưa hoàn toàn hồi phục,

bản thân chưa thể vận dụng nó, ít nhất là hai tuần nữa. Hắn...”. Bạch Phúc nhìn ra sự rối loạn trong ánh mắt nàng, hẳn cười thầm trong bụng. Nhắc lại một lần nữa.

- Sư muội, xin chỉ giáo...!

-Bạch sư huynh, sư muội hiện không khỏe. Huynh đừng ép muội ấy!

Cầm Tuyết cười, hướng về phía hai người mà đáp, đại ý của nàng chính là nói Tuyết Liên đang tới tháng của nữ nhân. Nàng biết, hiện tại Thiên Bằng kiếm tạm thời không thể dùng, thêm nữa vị Bạch Phúc kia lại là kẻ có kiếm pháp cổ quái, lợi dụng thời điểm này công khai khiêu chiến chắc hẳn không có ý tốt.

Bạch Phúc hơi trầm ngâm, ánh mắt tà tà nhìn tới Tuyết Liên.

- Thật sự như vậy?

Tuyết Liên trên mặt lộ ra vẻ bối rối, hai má đỏ bừng. Nàng chưa biết đáp sao thì từ dưới sân, có ai đó hào hứng hô lên.

- Tiên tử xuất thủ đi, hôm nay coi như chúng ta được có cơ hội một lần được quan sát tiên tử xuất kiếm!

- Tiên tử, mời xuất kiếm!

-...

Đám đông sau ba bốn người hét lớn, tức thời ồn ào tán đồng. Họ đều đã ngà ngà say, nay thấy có người kích động, tức thì đều hào hứng phụ họa. Mọi người đều biết việc khiêu chiến này thực chất không phải để thử võ công, mà để khiêu chiến lời nói trước đây của Tuyết Liên: “Bất cứ nam nhân nào có thể đả bại Thiên Bằng Kiếm, ta tự nguyện ý gả cho y”. Mặt khác, hiếm khi họ được nhìn thấy một trong thập mỹ nhân giao thủ, Thiên Bằng Kiếm lại có danh bài trong thập nhị thần khí nên càng kích động hô lớn.

Bạch Phúc khẽ cười, những kẻ hô hào đầu tiên kia đều là do hắn chuẩn bị sẵn. Hắn tuy thân cận với Văn Triễn, xưng huynh gọi đệ nhưng thực chất đều để cố ý thăm dò về Tuyết Liên. Hắn đã dùng cấm thuật lên Văn Triễn, nhờ đó mới biết được nhược điểm của Thiên Bằng Kiếm. Là yêu tu, đương nhiên tu luyện thái bổ thuật, Tuyết Liên là nữ nhân thuần âm. Có một lỗ đỉnh như vậy, không phải là cực phẩm để tiến giai sao? Tính toán như vậy, phải chờ suốt hai mươi năm mới có cơ hội lần này, sao có thể bỏ phí.

Y cười, tung ra một trận pháp bảo hộ y và Tuyết Liên vào trong. Tuyết Liên ngẩn người, vẫn chưa biết nên làm thế nào cho đúng. Nhìn tới đám đông đang kích động, lại nhìn tới phía sư tôn, thấy ánh mắt bất đắc dĩ của lão thì càng khó hiểu. Vì nàng ở trong trận bảo hộ, thanh âm bên ngoài ít nhiều bị thu nhỏ nên không hề nhận ra, các tông môn lớn cùng bàn tiệc đã nhân cơ hội này, đề thân cho đệ tử chân truyền tỷ thí với nàng.

Bạch Phúc cười lớn, vui vẻ nói.

- Muội muội, sớm theo ta đi thôi...Tiếp chiêu!

Hắn rút kiếm, lao tới. Chỉ thấy trên tay hắn là một thanh trường kiếm cổ quái, lưỡi kiếm cong cong hình bán nguyệt, ánh lên những tia đỏ hồng bắt mắt. Chuôi kiếm dường như làm từ xương cốt dã thú, hiển lộ một cái xương sọ trắng hếu. Tuyết Liên cau mày, lắc người né tránh. Ngờ đâu thanh kiếm với hồng quang kia tựa như có linh tính, bám đuổi theo nàng sát nút. Nàng kinh hãi, né tránh không kịp, tức thời nơi cánh tay, y phục bị rách một đường dài, để lộ ra nước da trắng ngần. Bạch Phúc cười dâm, hào hứng liếm mép.

- Muội muội, hợp tác với ta đi... Bằng không, hà hà... Chỉ e tỷ tỷ kia của nàng sớm thành góa phụ ngay đêm động phòng đấy!

- Người... người làm gì Triễn ca?

Nàng run lên, ánh mắt hiển lộ vẻ kinh ngạc. Bạch Phúc hắc hắc cười rộ, phát tay. Chỉ thấy Văn Triễn bên dưới đang cười cười tiếp rượu, chợt ôm ngực hô ra một ngụm máu lớn. Cầm Tuyết cạnh đó cả kinh, vội hét lên đầy kinh hãi, liền tiếp lấy ra được vật cùng đan dược đưa tới phía y. Nhưng tất cả đều vô tác dụng. Một khoảng sân nhất thời nhốn nháo, Bạch Phúc thấy thế đắc ý cười cười mà hướng tới nàng. Trên không nhất thời cả hai đứng im, chưa ai xuất thủ.

Văn Triễn được dìu lại nơi bàn tiệc hần đang ngồi, trên mặt đã chuyển sang màu xanh tím. Vương Phác Thiên cùng vài vị tông sư đã chạy tới, bắt mạch thăm khám. Tuy nhiên không ai bảo ai đều lắc đầu, chưa hiểu nguyên do ra sao. Ngay lúc đám người ồn ào nhốn nháo bàn thảo, chỉ nghe một thanh âm nam nhân trầm trầm cất lên, cắt đứt mớ bong bong trong đầu họ.

- Tử Hàm, nàng tạm thời phong bế Nguyên Anh của vị công tử kia, tránh cho độc thủ phát tác!

Minh Tiến mở mắt, chậm rãi nói, hần sớm đã đứng lên, nhìn lên phía trong trận pháp nọ. Hai người nói chuyện trên cao, thanh âm đều bị trận pháp làm tiêu tán, nhưng với hần, thính lực kinh người của hần chẳng có thứ gì có thể làm khó cả. Tử Hàm khẽ gật nhẹ, dùng kim châm tạm thời phong bế Nguyên Anh Văn Triễn, nàng quay sang phía hần, như chờ đợi. Mấy vị tông sư, trong đó có cả Vương Phác Thiên ngẩn người, một hồi mới run run bước lên hỏi.

- Công tử, đệ tử của ta bị sao vậy? Tại sao ta cùng các vị bằng hữu thăm khám qua đều không rõ là mắc bệnh gì?

Minh Tiến im lặng, không hề nhìn lại, ánh mắt chiếu lên không. Một hồi mới nhàn nhạt đáp, thanh âm không nhanh không chậm.

- Huyết Ma đan!

Đám người nhất thời kinh hãi, ánh mắt tràn ngập tò mò cùng lo lắng. Huyết Ma đan là loại huyết đan vốn sớm thất truyền. Tương truyền ma đan được luyện ra từ huyết nhục con người, bên trong nuôi dưỡng một loại cổ trùng. Huyết Ma đan khi phục dụng, bước đầu có thể tăng tốc hồi phục thương thế, nhưng sau đó một thời gian cổ trùng phát động, cắn nuốt nguyên anh. Hơn nữa, cổ trùng này có thể điều động bởi kẻ luyện đan. Vì vậy, loại đan dược này chỉ dùng để lừa những tu chân giả rồi sau đó thao túng họ làm việc ình. Nhưng kẻ chế tác đan dược này – Huyết Nhân Ma Đầu vốn đã mất tích hơn hai trăm năm nay, lẽ nào y đã xuất thế?

Tuyết Liên đang lơ lửng trên không, ánh mắt có chút thất thần. Nàng lo sợ, nếu mình không phối hợp với Bạch Phúc, sư huynh sẽ vong mạng. Nhưng nếu phối hợp, chỉ e nàng cũng bị hần bắt ép... Đang lo lắng, chợt một giọng nam nhân quen thuộc vang lên bên tai nàng.

- Xuất thủ đi, ta tạm thời chế ngự độc trùng trong người Văn Triễn. Nhất thời không cần lo lắng gì nữa!

- Ta... ta không thể xuất thủ!

Tuyết Liên run lên, khó khăn nói. Thanh âm kia nàng đã nhận ra là của kẻ đáng ghét giao thủ dạo trước, tuy vậy cũng cảm thấy bất ngờ. “Tu vi hần còn kém hơn mình, bản thân trận pháp cổ quái này không thể truyền âm, vậy mà hần có thể vượt qua, lẽ nào hần cố ý ẩn giấu tu vi...”

Minh Tiến phía dưới cau mày, nhìn sang thấy Tử Hàm vẫn chậm rãi châm cứu, nam nhân kia đã sớm thiếp đi. Hần nhìn tới phía đám tông sư, nhàn nhạt đáp.

- Kẻ nuôi độc đang ở phía trên kia!

Đám người sững sờ, nhiều kẻ kêu lên kì quái. Vương Phác Thiên không khỏi kinh sợ, một phen đánh giá lại nam nhân trước mặt. Lúc này không khỏi cảm thấy một trận lạnh thấu sống lưng. Nam nhân trước mặt lão tuy tỏa ra khí tức Nguyên Anh Sơ Kỳ, xong từ thân thể mơ hồ truyền đến một luồng khí tức bất đồng, đầy uy áp. Lão đang trầm ngâm, lại nghe hần hỏi.

- Cô nương kia thực sự có vấn đề sao? Tại sao không thể xuất kiếm? Tử Hàm của ta đã tạm thời phong bế Nguyên Anh nam nhân kia, không còn gì nguy hiểm nữa đâu!

Cầm Tuyết nghe vậy, lập tức liếc nhìn lên không. Quả nhiên thấy Tuyết Liên cũng đang nhìn về phía dưới này, nàng cảm thấy có chút lạ, nhưng sau đó cẩn trọng hỏi lại.

- Công tử, công tử có thể nói chuyện với muội muội ta sao?

Hần gật đầu, không nói gì thêm. Vương Phác Thiên cau mày.

- Trận pháp kia ngăn cản truyền âm, công tử không đùa ta đấy chứ?

- Không đùa, trận pháp này có thể ngăn truyền âm. Nhưng không có nghĩa nó hoàn toàn hoàn mỹ không tìm ra chỗ hở... Có thể giải đáp vì sao cô nương kia không thể xuất thủ, lẽ nào cô ta tới tháng của nữ nhân sao?

Minh Tiến nhàn nhạt hỏi, trên mặt không hề hiện lên chút cảm xúc nào. Cẩm Tuyết nghe hắn nói, thoáng đỏ mặt, sau đó lắc đầu, ấp úng đáp.

- Muội muội... muội muội chưa tới ngày đó... Chỉ vì Thiên Băng đang tu bổ, không thể xuất võ!

Hắn gật đầu, quay sang nói nhỏ vào tai Mỹ Mỹ. Nàng khẽ gật đầu, xuất ra phi hành mà bay lên không. Bạch Phúc thoáng khần trương, sợ nữ nhân đang bay lên có ám toán, không ngờ chỉ thấy nàng ta ném về phía Tuyết Liên một bọc lụa xanh, sau đó nhanh chóng hạ xuống.

Tuyết Liên tiếp nhận bọc lụa, cởi bỏ để lộ ra mộ thanh ngọc tiêu xanh biếc. Bạch Phúc thấy vậy thì cười nhẹ, coi như không có. Hắn cũng chẳng khần trương vì tính mạng Văn Triển đang nằm trong tay mình. Tuyết Liên ngạc nhiên, còn chưa hiểu rõ dụng ý, đã nghe bên tai giọng nam nhân nọ vang lên.

- Có thể dùng nó thay Thiên Băng chứ?

Nàng lắc đầu, thở dài.

- Tâm pháp của ta tu luyện là Hàn Băng, không có Thiên Băng kiếm, uy lực không được phát huy toàn bộ!

- Hầy... Quá phụ thuộc vào bảo kiếm, không trách không thể thành tông sư kiếm thuật!

Hắn thở dài mà đáp, cuối cùng mới nói.

- Không cần vận lực, cứ để tự nhiên, ta sẽ chỉ cho cô phương vị và điểm đích...!

230. Chương 232: Độc Được.

Trên không đã bắt đầu giao thủ, luồng hồng quang và lục quang liên tiếp va vào nhau, bóng ảnh lóe lên, chớp tắt liên hồi. Đám người bên dưới lập tức tĩnh lặng, chăm chú quan sát trận đánh hiểm có này. Ánh mắt mọi người đều chăm chú hướng lên không, nơi hai người giao thủ nên không ai để ý tới hắn, con người sớm đã xé dọc, ánh kim quang lập lóe.

Cả hai trong chớp lát đã giao thủ hơn trăm chiêu, thế cục vẫn cân bằng. Bạch Phúc trong lòng thầm kinh sợ, cho rằng Tuyết Liên đã sớm hàng, không dùng tới Thiên Băng kiếm. Hắn không ngờ nổi, dù không hề dùng Thiên Băng, Tuyết Liên lại khó chơi tới như vậy. Vô số lần, vô số chiêu thức biến ảo của hắn rốt cuộc bị phá bởi một chiêu thức duy nhất mà nàng xuất ra. Bạch Phúc âm thầm lấy ra một vật nhỏ trong lòng bàn tay, niệm chú. Một tay xuất chiêu, tay kia ném vật nọ về phía Tuyết Liên. Minh Tiến lông mày hơn trùng xuống, lắc người, thân hình lóe lên rồi biến mất.

Tuyết Liên theo sự chỉ dẫn từ phía dưới, xuất chiêu liên tục chế ngự được Bạch Phúc. Nàng âm thầm kinh sợ năng lực kiếm thuật của nam nhân phía dưới. Thấy Bạch Phúc lại một lần nữa lao lên, nàng thoáng chần chừ, chờ đợi chỉ dẫn. Nhưng lần này không hề nghe thấy tiếng nam nhân kia nữa. Bạch Phúc thấy nàng ngẩn ra, cười lạnh, hư chiêu thu lại, chắc mẩm bản thân mình đắc thủ. Chợt nghe ầm một tiếng lớn, lớp quang mang trận pháp ảm đạm rồi tan biến. Phía bên này, Tuyết Liên nghe thấy tiếng rít gió thì giật mình, vội xoay người định thủ thế. Thanh âm ầm ỉ nọ nổi lên, nàng chỉ thấy một vệt sáng vàng lao thẳng tới bên cổ, ánh mắt thất thần. “Không kịp mất rồi”. Khẽ nhắm mắt lại.

Tiếng đám đông bên dưới ồ lên kì quái, Tuyết Liên cảm thấy lạ, vội mở mắt. Bên cạnh nàng lúc này xuất hiện một nam nhân cao lớn, vật vàng vọt nọ giờ đang bị nam nhân kia nắm lấy, chỉ cách cổ nàng một quãng ngắn. Minh Tiến bay lên, dùng toàn bộ chân lực bộc phát, lấy cương đối cương mà đục thủng trận pháp. May mắn vừa vặn bắt được thứ ám khí nọ, bàn tay hắn mở ra, chỉ thấy trong tay là một con ong nhỏ với cái đầu nhọn hoắt như kim châm. Bạch Phúc thoáng ngẩn người, sau đó bực tức nói.

- Người là ai, tại sao lại vô lý cắt ngang ta và Tiên tử luận kiếm?!

Minh Tiến cười nhạt, phát tay ném con ong xuống đất, lập tức dưới đất hóa thành một cái hố, lúc này mới đáp.

- Luận kiếm chân chính, ta sẽ không can dự. Nhưng ngươi dùng ám khí đã thương người, ta phải can dự!

Bạch Phúc bị bóc mẽ, nhất thời đám đông phía dưới ồ lên chửi bới. Hắn cười lạnh, từ sau lưng lôi ra một cái tổ ong, niệm chú.

- Đã vậy ta giết cả hai người... Sát!

Đàn ong nhận được lệnh, bay ào tới. Vô số điểm vàng như lưu tinh ào về phía hai người, Tuyết Liên còn đang ngẩn ngơ, chợt cảm thấy mình bị kéo đi. Trước mặt nàng lúc này chính là nam nhân đạo nọ, hắn đang kéo nàng vào lòng mình, che đi cảnh tượng trước mặt. Nàng nhất thời do dự, nhưng sau đó lại cảm nhận được mùi hơi nam nhân cùng với thuần Dương chân khí lan tỏa, thi thoảng xen lẫn mùi trầm hương khiến hai chân nàng như mềm nhũn, vô lực dựa vào lòng hắn. Minh Tiến khẽ cười.

- Không sao đâu!

Bụp, bụp, bụp...! Một hồi những thanh âm ấy vang lên, vô số bóng ảnh lóe lên phía sau lưng hắn. Người đương trường nhất thời im lặng, cảnh tượng trước mắt khiến đám người tròn mắt. Nam nhân cao lớn ôm nữ bạch y vào lòng, giơ lưng đón nhận công kích. Vài người ồ lên, đã định lao lên tiếp ứng, chỉ nghe thấy Bạch Phúc cười lạnh.

- Kim Ti ta còn rất nhiều, kẻ nào muốn thử cứ tùy tiện lao lên!

Đám người nghe hai chữ Kim Ti, tức thì dừng cả lại. Ngay cả mấy tông chủ cách đó không xa cũng im lặng. Kim Ti là linh thú cấp ba, tuy cấp thấp nhưng vì nó bé nhỏ nên có thể công kích xuyên qua cả phù chú hay pháp bảo hộ thân. Hơn nữa chúng sống theo bầy đàn, có cả ngàn vạn con. Lao lên, chỉ e mất mạng.

Tuyết Liên thoáng chốc tỉnh lặng, im lặng dựa vào trong lòng nam nhân trước mặt. Cột cảm giác ôn nhu, ấm áp khiến nàng thoáng chốc như mê muội, quên hết tất cả. Nàng khẽ cựa lên ngực hắn, hai má thoáng chốc đỏ bừng. Chỉ khi nghe tới lời Bạch Phúc nói mới hốt hoảng vùng ra, nàng chưa kịp xem xét vết thương cho hắn, đã nghe hắn nói.

- Tử Hàm, Mỹ Mỹ, hai nàng đưa Tuyết Liên xuống dưới!

-Ừm!

Từ bên cạnh hai người, Tử Hàm và Mỹ Mỹ đã đứng sẵn đó. Hai nàng đỡ tay Tuyết Liên, kéo nàng lùi lại. Tuyết Liên trong mắt thoáng ánh lên tia phức tạp, bối rối nói.

- Người... huynh... ca... chàng... Rốt cuộc có thể cho ta biết trên chàng được không?

Thanh âm nàng run rẩy, lộn xộn, một hồi mới nói ra được ý cần hỏi. Hắn khẽ cười, quay lưng lại về phía nàng, thanh âm trầm trầm ấy vui vẻ truyền âm.

- Ta họ Minh!

Tuyết Liên Kinh hãi, sau lưng hắn lúc này là vô số điểm vàng cầm lấy, y phục sớm rách nát, để lộ ra tám lưng với vô số làn vẩy màu bạc. Chưa kịp cất lời, nàng đã bị hai người kia kéo xuống phía dưới. Chờ tới khi ba người an toàn hạ xuống. Minh Tiến mới cười gằn, hắn nói.

- Chúng ta luận bàn kiếm đạo một chút nhỉ?!

- ...Một trăm... một trăm mười...!

Thanh âm đêm kia vẫn chậm rãi vang lên trên không, Bạch Phúc lúc này sắc mặt tái nhợt, thở hổn hển như lên cơn hen. Lưng áo y sớm ướt đầm, bết lại. Bản thân sớm mất đi vẻ phong lưu, tiêu sái lúc đầu. Y lấy ra vô số đan dược, dốc cả vào miệng nhai rồi hét lên một tiếng nữa mà lao lên.

- Chết!

- Một trăm mười một!

Minh Tiến thản nhiên nói, thân hình lơ lửng trên không thật nhàn nhã. Hắn đang đếm chính là số lần hai người so chiêu, đã hơn một trăm mười lần. Bạch Phúc gấp gáp lao tới, ánh mắt đã có chút toán loạn. Y không ngờ nổi, sau bao nhiêu chiêu thức kia của mình, tất cả vốn liếng kiếm đạo của bản thân lại bị nam nhân kia chế phục, phá giải toàn bộ. Mỗi lần, dường như nam nhân trước mặt y chỉ cần hươ tay, tùy ý xuất ra một chiêu thức là phá giải toàn bộ thể công của hắn. Bạch Phúc âm thầm lo sợ, nhưng y vẫn khá yên tâm cao hứng xuất chiêu. Phần vì lần tỷ thí này, y có thể đánh giá lại võ kỹ bản thân một cách chuẩn xác nhất; phần nữa, vì hắn vẫn còn một quân át chủ bài.

Nhìn thể kiếm loạn vũ kia lao tới, Minh Tiến ngao ngán lắc đầu. Ánh lam quang trong con ngươi chợt lóe rồi tắt, tùy tiện đâm chéo xuống một tiêu. Đỉnh! Thanh âm chói tai vang lên, lại một lần nữa hắn hóa giải thể công của Bạch Phúc chỉ với một đòn duy nhất. Đám đông bên dưới say sưa quan sát hai người giao thủ, thấy vậy lại một lần nữa ồ lên mà vỗ tay không ngớt. Bên dưới cũng có vô số người tu luyện kiếm thuật, trận đấu vô cùng đặc sắc này khiến không ít người nhận ra được khiếm khuyết của mình, thu về lợi ích lớn. Các vị đại diện cho các tông môn lớn thì sắc mặt biến đổi, ngờ vực cùng ham muốn đều dâng cao. “Từ bao giờ lại có một tán tu cao thủ tới mức này? Y là ai? Từ đâu tới? Có mối quan hệ gì với Lam Nguyệt Cốc?...”. Tất cả có chút mù mịt, nhưng ánh mắt tràn đầy ý tưởng lăm lăm giao đấu phía trên.

Bạch Phúc lại thêm một lần nữa lui ra, thở dốc. Trên mặt lộ rõ sự mệt mỏi, nhưng tinh thần hắn thì vô cùng hưng phấn, bản thân có thể giao chiến với một cao thủ trên tay. Với áp lực ấy, chắc chắn y thu về được nhiều lợi ích hơn là thua thiệt. Bạch Phúc chợt ho khan, cuối cùng cố nuốt ngược mà hướng tới nam nhân áo xám trước mặt, cung tay.

- Đa tạ chỉ giáo, ta chịu thua!

Đám đông phía dưới ồ lên, phấn khích mà rào rào vỗ tay. Minh Tiến vẫn im lặng, không hề mở miệng. Bạch Phúc lông mày có chút cau lại, vẫn kiên nhẫn mà nói.

- Lần sau nếu có dịp, xin chỉ điểm thêm. Giờ tại hạ cáo từ!

- Khoan đã!

Minh Tiến khoát tay nói, Bạch Phúc giật mình, vội xoay người lại, cung kính nói.

- Ngài còn cần gì ở ta sao?

Y nói, giọng mơ hồ có chút lo lắng. Vốn lần này, mục tiêu chính của Y không phải là chiếm lấy Tuyết Liên, mục đích chính của y là việc khác. Giao thủ lần này, được cũng tốt, mà không được thì coi như chút hoa hồng không có mà thôi. Vì vậy, y sốt sắng định ngay lập tức rời đi. Minh Tiến nhàn nhạt nói.

- Mau để lại giải được!

Bạch Phúc ngẩn người, mồ hôi trên trán ứa ra. Y hỏi lại.

- Giải được?

- Đúng thế, mau đưa ra giải được của Huyết Ma Đan người cho Triển ca dùng!

Cầm Tuyết nói lời, thanh âm đầy giận giữ. Tân khách nghe vậy lập tức nhốn nháo, ánh mắt đầy sát khí đều đã hướng tới phía Bạch Phúc. Y âm thầm cười khổ, cung tay hướng tới phía dưới mà nói.

- Cầm Tuyết cô nương, cái này không thể. Ta cũng không có giải được của nó, nhưng cách phá giải cũng không khó, chỉ cần đả tọa tu luyện lại một lượt là được. Huyết Ma Đan này ta vô tình đắc thủ được bốn viên, nhưng dường như chúng đều chưa hoàn chỉnh so với Huyết Ma Đan chân chính!

Nói xong, xoay người định rời đi. Lại nghe thấy nam nhân kia hô lên gọi lại, Bạch Phúc trong lòng chửi thầm, nhẫn nại quay lại.

- Đưa giải được ra!

- Cách tiêu hủy được hiệu ta đã nói, lẽ nào vị này lại cố ý khó dễ ta sao? Ta đã nhận bại rồi kia mà?

Minh Tiến lắc đầu.

- Ta không nói người đưa giải được của Huyết Ma Đan, ta nói người đưa giải được cho loại độc mà người đã lén thả vào không khí lúc ta và người luận kiếm!

231. Chương 233: Nhất Thống Môn.

Bạch Phúc mặt trở nên trắng bệch, lắp bắp không nói nên lời. Kì thực, mục đích lần này của y là trà trộn mà rải độc, nhưng hiềm nỗi mỹ tửu cùng đồ ăn được bảo vệ nghiêm mật, vì thế không có cơ hội ra tay. Y cố ý khiêu chiến Tuyết Liên, một phần cũng vì mục đích này. Toàn trường kinh ngạc, im phăng phắc. Bạch Phúc đuôi mắt co giật, run run hỏi lại.

- Sao người... sao người biết?

- Sao ta không biết? Thứ đó trước đây ta đã từng gặp – phấn hoa Hấp Linh Hoa!

Bạch Phúc rung mình, Hấp Linh Hoa hầu như đã sớm tuyệt diệt. Thứ phấn hắc có trong tay phải vô cùng vất vả mới trộm đi được từ Phụng Hoàng Cung. Nam nhân trước mặt lại nói nó quen thuộc với y khiến Bạch Phúc rung mình. Y cố gắng kiềm chế lo sợ, cung tay nói.

- Vị này... Người có quan hệ gì với Phụng Hoàng Cung?

Bạch Phúc lo sợ rằng việc đột nhập kia đã bị phát giác, sợ rằng đây là cao thủ hộ pháp của Phụng Hoàng Cung truy đuổi. Y đã sớm nghe danh của vị cao thủ Nguyên Anh Kỳ kia, vừa vận thấy nam nhân này tu vi ngang ngửa nên âm thầm lo sợ. Minh Tiến lắc đầu.

- Không liên quan!

Bạch Phúc trong lòng thở ra nhẹ nhõm, y cố lấy lại thể chủ động, cười mà nói.

- Nếu vậy... Võ kĩ người cao hơn ta, tuy tu vi không bằng ta nhưng ta kính người, gọi người một tiếng đại ca, được chứ?

Minh Tiến vẫn im lặng, không tỏ thái độ gì, vì thế Bạch Phúc càng thêm lớn gan, cười mà tiếp.

- Đại ca, đại ca là tán tu, tốt nhất không nên xen vào việc của các phái khác. Chắc đại ca hiểu chứ...? Nếu đại ca chưa có nơi chốn, không bằng tới Nhất Thống Môn chúng ta. Tiêu Dao môn chủ chắc chắn không bạc đãi đại ca!

Ở phía dưới nhất thời nghi hoặc, thậm trí là các đại diện các tông môn lớn cũng đều cảm thấy kì quái. “Nhất Thống Môn...? Từ bao giờ xuất hiện tông môn này...? Theo cách hành xử của yêu tu kia, chắc chắn thực lực môn phái này không tệ. Nhưng lại chưa từng nghe tới tên...?”. Có vài người lẩm nhẩm đi, lẩm nhẩm lại cái danh xưng “Tiêu Dao”. Bỗng ai đó hô lớn, thần thái nghi hoặc.

- Môn chủ của các người lẽ nào... lẽ nào là Lâm Tiêu Dao?

Bạch Phúc thoáng giật mình, nhìn về phía nam nhân vừa cất tiếng. Chỉ thấy y là một yêu tu, tu vi vừa vận đạt tới Kim Đan Hậu Kỳ thì ngạc nhiên, hỏi lại.

- Không biết vị huynh đệ này có quen biết với môn chủ sao? Tính danh vị này xưng hô thế nào?

Y nhớ tới lời môn chủ, cố gắng chiêu mộ nhân lực càng đông càng tốt, vì vậy không khỏi nhân cơ hội mà lôi kéo. Nam nhân kia chưa kịp cất lời thì từ phía lễ đài, một nam nhân mặc bạch y, huy kí hình lá liễu – Phiêu Hoàng Tông - đã cất lời.

- Lâm Tiêu Dao, cháu của Lâm Thiên Hạ, kẻ âm mưu thôn tính U Châu tu chân giới. Lại cố ý hạ thủ với cả Lam Thiên Tiên Tử, xú danh bay xa mà cũng dám khai tông lập phái sao?

Minh Tiến đột nhiên mở trừng mắt, hần nghe tới nam nhân áo trắng nói, tức thì quay ngoắt lại phía y mà hỏi.

- Vị huynh đệ này, thực sự có chuyện đó sao?

- Đúng vậy, huynh đệ. Có lẽ người tiềm tu mới xuất quan nên không rõ. Chứ truyện này sớm đã lan truyền khắp U Châu rồi, ai ai không biết?

Minh Tiến sững người, hần mớ hồ hồi tưởng lại khung cảnh giao đấu với dâm hồ đạo trước. Trong mắt trở nên có chút mờ mờ... Một nữ nhân mặc y phục màu xanh, cặp mắt phượng như thu thủy, nước da trắng hồng đang dựa vào lòng hần trên Trúc Ngọc... Hần nhớ tới một thân cây khô, trên đó có một bông hoa lớn giống Loa Kèn, cánh hoa trong suốt, mùi thơm khiến người ta mê mẩn... Hần nhớ tới ánh mắt ấy lúc nàng bị hần ép rời đi... Ánh mắt lo lắng, u oán, trách cứ đan xen... Trong lòng Minh Tiến, từ nội hải chợt xuất hiện thanh âm thúc dục “ Giết hần đi, mau giết hần báo thù cho nàng ấy!”. Minh Tiến hai mắt hiện lên những vằn đỏ phẫn nộ, thân hình nhoáng lên lao tới phía Bạch Phúc.

Bạch Phúc còn đang ngẩn người, chợt cảm thấy một luồng sát khí khủng bố áp sát tới ngay trước mặt. Y còn đang luống cuống, chỉ cảm nhận cổ mình bị bóp chặt, hoảng hốt mà buông tay khỏi thanh kiếm, hai tay y cố gắng bấu chặt lấy thứ đang bóp nghẹt cổ mình. Minh Tiến lao tới, bàn tay hần vươn ra tóm chặt lấy cổ Bạch Phúc, khỏe mắt hần giật giạt liên hồi. Hần gào lên.

- Nói mau, các người đã làm gì nàng ấy? Nói!

Bạch Phúc trợn mắt, khuôn mặt đỏ bừng vì ngạt thở, y cố gắng dẩy ra nhưng vô dụng. Bàn tay nam nhân kia y như một gọng kìm bằng sắt, không hề mấy may suy giảm. Minh Tiến vẫn gầm lên tra hỏi, từ thân hình hần bốc lên một luồng khí vô hình, mọi người chỉ nhận ra khi không gian quanh hần chao động. Y phục của Bạch Phúc lúc ấy cũng bốc lên từng đợt khói trắng, y phục trắng dần dần úa vàng rồi bốc cháy khiến tất cả mọi người im bật. Vị sư già lúc này kinh hãi, lên tiếng.

- Vô sắc chân hỏa!

Lời này nói ra, lập tức khiến toàn trường chấn động. Minh Tiến phía trên tay không ngừng xiết chặt lại, trong đầu hần tiếng nói thần bí kia lại càng hưng phấn hơn. “Đúng rồi... bóp chết hần... mau bóp chết hần đi!...”. Tử Hàm đã nhận ra dị trạng, tức thời cố gắng vận khí mà nói lớn.

- Tướng công, chàng đừng nên giết hần. Giữ lại mạng cho hần mà tra xét!

Giọng nàng không lớn, nhưng truyền ra lại âm âm vang vang khiến nhiều kẻ ù tai. Cùng lúc ấy, thân hình nàng đã lóe lên ánh lam quang, phi thân lao tới bên cạnh hần. Nàng vươn tay, kéo tới cổ tay hần mà nói.

- Tướng công, chàng đừng tay đi đã. Nếu hần chết, sao chúng ta biết được Kỳ Dao cô nương có an toàn hay không? Dừng tay đi, tướng công!

Tử Hàm vươn tay nắm lấy tay hần, luồng hỏa khí vô hình kia lập tức thiêu đốt y phục nàng. Tử Hàm cau mày, khẽ hít vào một hơi. Cánh tay trắng ngần ấy lóe lên ánh thanh quang, lập tức xuất hiện vô số lần vẩy lam sắc. Y phục hần cũng đã bắt đầu bốc cháy, ống tay áo lụa xám dần dần tả tơi rơi đi, để lộ ra cánh tay với những phiến vẩy ngân sắc. Bạch Phúc cả kinh, nhưng lúc này mặt hần đã tím tái cả lại, không còn hứng thú quan sát dị trạng kia nữa. Cái mạng bây giờ mới là trên hết.

Minh Tiến ngạt ngừng, trong đầu hần thanh âm kia càng thêm thúc dục, mãnh liệt. Nó gào thét, cổ vũ, mê hoặc, chửi rủa nhằm kích thích hần. Tử Hàm thấy trên mặt hần có chút dao động, nàng nhìn tới y phục hần, đột nhiên nhớ ra điều gì đó mà vội nói.

- Tướng công, chàng dừng lại đi. Hổng hết bộ y phục của Bạch Phụng cô nương làm cho chàng rồi!

Minh Tiến rùng mình, lập tức buông tay. Sát khí lập tức tiêu tán, trong con người, những tia máu dần dần biến mất, hần cúi xuống, nhìn lại. Bộ y phục ấy lúc này đã cháy rụi tới tận hai bên vai. Tử Hàm khẽ thở nhẹ, lao vào lòng hần. Thân hình nàng thanh quang lóe lên, một luồng chân lực màu lam nhu hòa vào bọc cả hai người vào trong, dần dần trung hòa đi vô sắc hỏa kia. Minh Tiến trên mặt ánh lên sự hối hận, hần đau lòng, khẽ kéo Tử Hàm vào lòng mình mà ôm chặt lấy nàng.

Bạch Phúc tưởng như đã chết, lúc này được thả ra thì cố gắng hít thở điên cuồng. Tranh thủ thấy mọi người không chú tâm tới mình thì nhất thời hít vào một hơi, vận dụng Thuần Di mà đào tẩu. Một luồng bạch quang lóe lên, thân hình hần biến mất. Phía dưới có ai đó chợt hô lớn.

- Đừng để cho gian tặc chạy thoát!

Đám đông tức thời xuất ra phi hành, định truy đuổi. Nhưng tất cả đều thầm kinh hãi, chân lực tiêu biến không còn một chút nào. Thầm sợ hãi, thì ra lời nam nhân phía trên nói đều là sự thật. Tuyết Liên đang được Mỹ Mỹ đỡ bên cạnh, trông thấy cảnh tượng kia thì cau mày, tự nhủ.

- Sắc lang, giữa bao nhiêu người mà làm ra tư thế mất mặt này...!

Nàng chưa nói hết câu, Cẩm Tuyết bên cạnh đã giơ ra ngón cái tán dương.

- Nam nhân có đảm lược, bỗng cô nương khâm phục!

- Sư tỷ, bộ dạng kia có gì mà tỷ phục. Có mà bại hoại thì có. Giữa thanh thiên bạch nhật, trước mắt bao nhiêu người mà ôm ôm ấp ấp nữ nhân. Hừ!

Cẩm Tuyết cười hì hì, nhìn sang nàng mà nháy nháy mắt.

- Có đảm lược mới dám làm việc đó, người ta công khai tình cảm với nữ nhân trước mắt bao nhiêu người. Gan to mặt lớn như vậy, không phải ai cũng có đảm lược ấy đâu. Nếu Triển ca làm được như vậy, tỷ còn tán thành nữa là... A, chàng sao rồi?

Đang nói, nhắc tới lang quân khiến nàng vội dừng lại, chạy về phía Văn Triển, ánh mắt đầy ý quan tâm. Tuyết Liên lắc đầu, trong mắt hiện lên những tia kì quái.

Tử Hàm rúc đầu trong ngực hắn, im lặng một hồi lâu. Tới khi hắn ôm lấy eo nàng thì mới ngẩng đầu lên, thở phào khe khẽ. Nàng ngoái xuống phía dưới, thấy đám người kia đang ngây ngốc nhìn lên trên này mà bàn tán, tức thì hai má đỏ ửng, vội rúc vào lòng hắn.

- Tướng công, mọi người đang nhìn chúng ta kìa, mau xuống đi thôi!

- Giải độc trước đã!

Hắn khẽ vươn tay, bắt phạt thủ, miệng lẩm nhẩm chú ngữ. Từ bàn tay hắn, một đài sen ngũ sắc xuất hiện, nó từ từ lớn dần, lớn dần. Ánh kim quang lan tỏa khiến đám người phía dưới có chút ngẩn ngơ. Minh Tiến vận thêm chân lực, cố gắng để đài sen kia thêm, càng lớn thì hiệu quả giải độc càng rộng. Phía dưới, nơi lễ đài, vài người hô lên.

- Phạt tông ư?

232. Chương 234: Ta Không Phải Là Hắn!.

- Thanh Tâm Kinh!

Vị sư cuối cùng thốt lên, ánh mắt hiện lên sự kích động xen lẫn mừng rỡ.

Trên không, đài sen đột ngột tan vỡ, biến thành vô số đóa hoa sen cùng đồ hình chữ “Vạn” mà rơi xuống phía dưới, một luồng khí tức trang nghiêm, thanh mát lan truyền khiến tất cả đều cảm thấy thư thái vô cùng. Minh Tiến dừng niệm, hô lên một từ.

- Thanh!

Lập tức tất cả biến thành làn khói hoàng kim, bao bọc lấy tất cả người có mặt tại đương trường. Làn khói cuốn lấy từng người, lấy ra một luồng khói màu đỏ rồi từ từ tan biến. Hắn khẽ gật nhẹ, nắm tay Tử Hàm từ từ hạ xuống, bay về lễ đài.

Mỹ Mỹ vui vẻ chạy tới đỡ vai hắn, nàng cười mỉm, khuôn mặt xinh đẹp ấy khẽ cọ nhẹ lên má hắn. Mọi người lập tức cảm thấy tay chân có linh lực trở lại, vội vàng tạ tạ hồi phục. Chỉ duy nhất vị sư kia cung kính đứng lên, tiến tới phía ba người. Y khom tay bái lễ, sau đó nói.

- Đệ tử Vô Viêm, bái kiến sư thúc tổ!

Tất cả mọi người dù đang đả tọa, thanh âm vị sư nọ rất bình thường nhưng lúc này không gian yên tĩnh, người ở xa cũng có thể nghe thấy. Nhất thời toàn bộ mọi người mở mắt, ánh mắt kinh nghi bất định chiếu tới nam nhân nọ, trong đầu họ xoáy lầy ba từ “Sư thúc tổ”.

Tuyệt Liên cũng không ngoại lệ, kinh ngạc tròn mắt. Vị sư kia nàng cũng biết qua chút danh tính, là bậc cao tăng đời thứ hai hiện tại của Thiên Hồng Tự. Hiện tại, đời thứ nhất, cao tăng dùng chữ “Hư” làm pháp hiệu, chữ “Vô” là thứ hai. Danh tiếng vị Vô Viêm này không hề nhỏ, tu vi cũng đã cận kề Nguyên Anh Hậu Kỳ Viên Mãn. “Gọi y sư thúc tổ... vậy y không lẽ...”.

Tất cả đang phân vân, chợt nghe thấy nam nhân kia cười cuồng tiếu một hồi. Chưa ai hiểu ý hẩn, ngay cả Vô Viêm cũng ngăn người, cho rằng tính tình vị này kì quái. Y là phật dưới không dám bệ đàm. Vì thế vẫn cung kính đứng cạnh mà chưa mở lời. Minh Tiến cười dài một hồi, sau đó cung tay đáp lễ.

- Vị sư này, người nhầm rồi, ta không phải là hẩn!

- Sư thúc tổ, người không cần đùa giỡn với đệ tử. Danh phận của người sớm đã dương danh U Châu này rồi – Minh Gia Trang chủ - Minh Tiến. Thêm nữa, đệ tử trên dưới bốn tự vốn đang tìm người, ai ai cũng có ngọc giản miêu tả sư thúc tổ. Người lại đùa bỡn đệ tử rồi!

Vô Viêm cung kính nói, trong lòng thầm cho rằng tính tình vị này cổ quái, vì thế không chấp nhất mà chỉ chậm rãi trả lời. Đám người nhất thời ồ lên, ồn ào bàn tán.

- Minh Gia trang chủ? Thật là y?

- Ồ, ta nghe nói y đang bế quan kia mà?

- Hẩn thật sự là người đó? Thật sự là Long Nhân sao...?

Đại diện các môn phái bắt đầu giao động, ngay cả Vương Phác Thiên cũng bắt đầu tính toán lời kéo. Trong lễ ra mắt trước đó, hẩn xuất hiện và thông báo không tiếp nhận bất cứ lời mời từ tông môn nào. Nhưng lần này đột nhiên xuất hiện tại đây, cơ hội lớn không thể bỏ qua. Lập tức các vị đầu lĩnh tiến tới bái lễ làm quen, ra mắt. Đám người nhất thời ồn ào tiến tới.

Tử Hàm cau mày, nàng nhận ra trong vẻ mặt thản nhiên ấy của hẩn mang theo sự cổ quái, vì vậy chăm chú nhìn. Hồi lâu, nàng mới nhận ra trong ánh mắt đầy vẻ cuồng tiếu ấy, ẩn ẩn những luồng xung động không rõ ràng. Nàng khẽ nắm tay hẩn, xiết lấy.

Minh Tiến cảm nhận được sự chia sẻ của Tử Hàm, hít vào một hơi thật sâu rồi cung tay tới đám đông.

- Các vị, ta không phải hẩn. Hẩn là huynh đệ song sinh của ta!

Lời này nói ra, hẩn vốn cho rằng có thể thoát ly được hiện tại. Nào ngờ đám người lại càng cuồng bạo hơn, hào hứng như thể thấy mỹ nữ khỏa thân mà lao tới bái lễ. Họ đều nhận biết sự việc kì quái trong lễ ra mắt của Minh Trang chủ, thấy hẩn nói không phải người kia thì lập tức minh bạch, hẩn là long nhân tới trên chiếc xe lăn.Ồn ào không ngớt, đám người dồn ép tới phía ba người. Ngay cả mấy vị đại diện kia cũng chỉ biết đứng ngăn người, chưa biết nên làm sao. Vô Viêm thì ngạc nhiên, sau đó cau mày không cho là đúng. “Thanh Tâm Kinh chỉ truyền cho nội gia đệ tử ,không thể có người ngoài học được...!”.

Minh Tiến thấy hiệu quả ngược, tức thời vừa ngạc nhiên xen lẫn kì quái. Hẩn vận lực, nhún người ôm eo cả hai nàng nhảy lên trên không. Cả ba xuất ra phi hành, đứng vững trên đó. Hành động bất ngờ này khiến đám người chưa kịp phản ứng. Không chờ họ xuất ra phi hành, Minh Tiến đã vận Sư Tử Hống, cung tay nói lớn.

- Các vị, thứ lỗi ta có việc riêng, cáo từ!

Lại hướng về Vương Phác Thiên.

- Đa tạ cốc chủ mời dự tiệc. Chúc Văn Triển công tử cùng Cẩm Tuyết cô nương vĩnh kết đồng tâm, bách niên giai lão. Tại hạ còn có chút việc riêng, xin cáo từ!

Minh Tiến cúi đầu bái lễ, Tử Hàm cùng Mỹ Mỹ cũng nhún người thi lễ theo. Sau đó cả ba người quay lưng, nhằm hướng cửa cốc mà bay đi. Tuyệt Liên còn ngăn ngại, nghe hẩn nói thế tức thời trong lòng rối loạn, nàng không ngừng đưa ánh mắt nhìn sang phía sư phụ, sau đó lại chiếu về phía Cẩm Tuyết ý như chờ đợi

chỉ điểm. Vương Phác Thiên thấy ánh mắt có chút lo lắng, thất lạc ấy tức thì minh bạch. Lão khẽ mỉm cười, nói với nàng.

- Liên Nhi, con đã trưởng thành rồi, mọi việc hãy tự mình quyết định đi!

Tuyệt Liên khẽ gật đầu, ánh mắt lại về phía Cẩm Tuyết. Cẩm Tuyết đang đỡ lưng Văn Triễn, thấy nàng nhìn tới thì lập tức mỉm cười mà nói.

- Muội muội, nếu ưa thích hắn thì mau mau đuổi theo đi. Thích hắn thì phải gắng mà chiếm lấy hắn chứ đừng buông tay. Yêu là phải điên cuồng mà chiếm đoạt, mau đuổi theo y đi!

Nàng nghe Cẩm Tuyết nói, tức thời mặt đỏ lên. Nàng nghe lời vị sư tỷ kia nói, cứ như thể nàng là nam nhân và đang theo đuổi hắn - một nữ nhân mà nàng yêu thích, có phần nào đó giống với đám nam nhân háo sắc. Tuy nhiên, lời nói ấy không phải là không đúng. Nhìn ba phi hành đang đi xa dần, nàng cắn môi, sau đó quỳ phục trước mặt Vương Phác Thiên.

- Sư tôn, con đi đây!

Lão chỉ gật nhẹ, ánh mắt trìu mến như cha già nhìn đứa con gái yêu về nhà chồng. Tuyệt Liên nước mắt lưng tròng, nàng lấy ra phi hành của mình, sau đó cũng nhún người đuổi theo ba đạo phi hành kia. Đường trường càng thêm nhốn nháo, hỗn loạn. Tất cả đều mơ hồ nhìn về phía khuôn mặt đang cười tươi của Vương Phác Thiên. Lão khẽ hắng giọng, nhìn về phía bóng bạch y đang dần bay đi xa mà nói, thanh âm sang sảng.

- Các vị chắc biết tuyên thệ của ái đồ chứ...? Nam nhân kia, chính là người đã thực hiện được lời thề của Tuyệt nhi...!

Tuyệt Liên lao nhanh đi, trên mặt thoáng ửng hồng. Nàng nhận thấy ba đạo phi hành vừa hạ xuống cách đó không xa, tức thì phi nhanh tới. Vừa chạm chân xuống nền đất, nàng đã một phen há hốc miệng. Chỉ thấy phía trước mặt, hắn đang ngồi xếp bằng. Nữ nhân áo lục tên Tử Hàm kia đang ngồi vào lòng hắn, cặp chân dài quắp lấy eo lưng hắn. Hai tay nàng tự giải khai y phục, để lộ ra thân hình mỹ miều đầy đặn, lẩn trốn sau tấm yếm lụa mỏng manh. Tuyệt Liên mặt thoáng đỏ bừng, chưa biết nên làm sao thì hồng y nữ nhân chạy tới, kéo nàng chạy lùi lại. Tuyệt Liên mặt càng thêm đỏ, nàng thấy nữ lam y kia vươn tay cởi y phục hắn, sau đó đột ngột ôm chặt lấy thân hình hắn.

Tuyệt Liên cắn môi, trên mặt càng thêm đỏ, lấm bầm.

- Hai người... hai người... đây là ban ngày, lại là... lại là nơi có người nha...!

Mỹ Mỹ không hề giải thích, một hơi kéo nàng chạy lùi ra xa. Cách đó cả chục trượng, bấy giờ mới nghe nữ bạch y mới tới nói thế, nàng phì cười mà lắc đầu.

- Tiểu muội muội, Tử Hàm đang giúp chàng ấy đấy. Muội xem kĩ lại khuôn mặt hai người họ đi!

Tuyệt Liên ngẩn người, lập tức dùng Viễn Thị Thuật mà chiếu tới. Nàng lập tức im bật, trên mặt trở nên căng thẳng. Trái với suy tưởng về khuôn mặt đầy khoái trá của hắn mà nàng nghĩ tới, chỉ thấy lúc này khuôn mặt hắn tái xanh đầy đau đớn, hàm răng cắn chặt lại với nhau, trên mặt gân xanh nổi rõ chằng chịt. Đặc biệt, hàm răng hắn xuất hiện cặp răng nanh dài sắc lạnh. Nơi trán dần dần nhú lên hai nhánh sừng. Nàng lại nhìn sang phía Tử Hàm, chỉ thấy khuôn mặt trắng hồng ấy cũng đã hiển lộ cặp sừng, răng nanh dường như nhỏ hơn so với của Minh Tiễn. Con người xẻ dọc, hoàn toàn một màu thanh sắc êm dịu. Tuyệt Liên ngẩn người, hồi lâu mới thốt lên.

- Thật sự... hai người đó thật sự là Long Nhân sao?

233. Chương 235: Phát Tiết.

Mỹ Mỹ ngồi xuống, lúc này nghỉ ngơi rồi lập tức tạo ra trận thế thủ hộ cho cả nàng và Tuyệt Liên. Thấy nàng ta vẫn ngây ngốc ra nhìn, Mỹ Mỹ khẽ kéo tay nàng ta xuống, nghiêm giọng nói.

- Tiểu muội, mau đỡ tọa, vững tâm đi. Những gì sắp tới không thể coi là chuyện đùa đâu!

Tuyết Liên tuy chưa hiểu rõ lắm, nhưng thấy nét mặt khẩn trương của Mỹ Mỹ thì cũng thuận theo, ngồi xuống đỡ tọa. Ánh mắt vẫn chưa rời hai người trước mặt dù chỉ giây lát.

Tử Hàm ôm lấy hần, nàng thông qua linh tê mà cảm thụ cơ thể hần. Minh Tiến lúc này cảm thấy toàn thân như có ngàn vạn côn trùng cắn xé, cả cơ thể đau nhức, ngứa ngáy thật khó chịu. Thứ đau đớn này lại đến từ bên trong cơ thể khiến hần càng cuống lên, cố gắng bình tĩnh để xâm nhập linh thành mà không thể tập trung nổi. Hần sắp phát điên lên rồi. Tử Hàm cảm thụ cơn đau của hần, trên mắt đã ứa ra ngấn lệ. Nàng mặc kệ mọi thứ xung quanh, giải khai y phục của cả hai người, ôm chặt lấy thân thể hần, nàng khẽ hít vào một hơi, sau đó không chế bản thân mà xuất ra Long Uy.

Một luồng khí áp vô hình xuất hiện, từ nơi hai người, một cơn gió âm ào lao đi, lan tỏa ra xung quanh. Trong lòng trận bão hộ, luồng khí áp ấy thổi bay đất đá, lá cây khô ào ào tạt qua phía hai người đang đỡ tọa. Mỹ Mỹ và Tuyết Liên thân hình thoáng run rẩy như sắp ngã, ngã nghiêng một hồi rồi mới trấn tĩnh lại được. Tuyết Liên còn đang ngạc nhiên, Mỹ Mỹ đã thở ra, lấy khăn tay lau đi mồ hôi ròng ròng trên trán mình, cảm thán.

- Không ngờ Tử Hàm lại phải giải phóng cả Long Uy!

Tuyết Liên tròn mắt, hồi lâu mới hướng tới nữ hồng y bên cạnh nàng mà hỏi.

- Tỷ, muội tên Tuyết Liên... Tỷ nói vị tỷ tỷ tên Tử Hàm kia giải phóng Long Uy, vậy là sao?

Mỹ Mỹ nghe nàng kia ngờ vực hỏi vậy, khẽ cười, nhắm mắt vận chân lực mà đáp lại.

- Tuyết Liên muội, nếu muội xác định bản thân sẽ là người của tướng công, vậy tỷ cũng không giấu muội làm gì cả!

- Ừm... A, này... tỷ tỷ, muội không...!

Tuyết Liên vội vã gật đầu, nhưng sau đó lập tức chối. Hai má càng thêm đỏ bừng lên. Mỹ Mỹ cố ý trêu đùa, không ngờ nữ bạch y này phản ứng mạnh như vậy, nàng cười hì hì mà tiếp.

- Là tỷ muội chung thuyền, sao phải ngại ngần a! Được rồi, nói uội biết, Tử Hàm chính là Thanh Long – một trong tứ phương vệ nữ của Linh Giới. Muội ấy cố ý giải phóng Long Uy, có lẽ muốn dùng nó áp chế trạng thái tiêu cực kia của tướng công...!

Thời gian cứ thế chậm chạp trôi đi, khu rừng yên ắng, thi thoảng chỉ truyền tới tiếng gió xuân riu riu trên các cành cây đầy tuyết cùng tiếng chim kêu từ xa xa vọng lại. Ở một góc rừng, có bốn thân ảnh đang ngồi im lặng. Hai trong số đó đang ôm lấy nhau, thần thái mệt mỏi. Cách đó không xa, trong một đồ hình trận pháp, cũng có hai người đang ngồi, ánh mắt căng thẳng chiếu tới hai người kia.

Tử Hàm vẫn giữ nguyên tư thế lúc trước, hai cánh tay người ngọc vẫn căng căng ôm lấy lưng hần, đôi chân quắp chặt lấy eo lưng. Từ thân hình nàng, một luồng chân lực nhu hòa màu lam vẫn chậm rãi truyền đi, bao bọc lấy cả hai người. Nàng dường như có chút mệt mỏi, khuôn mặt thoáng hiện lên vẻ ảm đạm, hít vào một hơi thật sâu như để trấn định tâm thần. Tử Hàm nhìn tới khuôn mặt Minh Tiến, thấy sắc mặt hần đã có chút hồng hào trở lại, những đường gân xanh kia dần dần biến mất, lúc ấy mới khe khẽ thở phào. Nàng hiện tại vẫn mù mờ, chưa biết dị trạng kia do đâu mà có. Chỉ biết, nó bộc phát ngay sau khi ba người rời đi chưa lâu. Hần đột ngột ôm đầu gào lên đau đớn, bỏ cả phi hành mà cầm đầu lao xuống phía dưới. Hần cứ như một con thú điên, rúc đầu vào các gốc cây, các bụi rậm mà cọ cựa như thể vô cùng ngứa ngáy. Sắc mặt hần càng lúc càng tái xanh, các đường gân máu nổi lên trên mặt thật quái dị. Vì chưa biết là do thứ gì, nên nàng đành dùng song tu tinh thần, cố ý dùng Long Uy để trấn định hần.

Mỹ Mỹ có chút mệt mỏi, nhắm mắt đỡ tọa. Nàng cảm nhận được trạng thái bất thường của hần đã dần dần suy giảm, vì thế yên tâm đỡ tọa. Quanh nơi này là một ảo trận lớn do nàng tạo ra, vì thế nàng cần tĩnh tâm để duy trì chân lực mà điều khiển nó.

Ở nơi này, duy nhất Tuyết Liên là rảnh rang, không vướng bận bất cứ điều gì. Vốn lúc ban đầu, dù là đỡ tọa nhưng Long Uy kia phát ra khiến nàng không thể thích ứng nổi. Nhưng rồi đã gần hai giờ trôi qua, nàng bắt đầu cảm giác được Long Uy nọ dường như giảm đi rất nhiều, vì thế cần trọng đứng lên, tiến về

phía hai người trước mặt. Thật sự mà nói, nàng không hề biết rằng Long Uy từ trước tới nay là một lãnh vực bất di bất biến. Long nhân một khi xuất ra nó thì uy áp trước sau không đổi, Tuyết Liên đương nhiên không hề nhận ra, nàng vượt qua được uy áp ấy cũng là nàng vừa có bước đột phá mới trong cảnh giới tu chân – Nguyên Anh Trung Kỳ viên mãn.

Tuyết Liên nhón chân bước tới gần hai người, cố gắng không làm họ phân tâm. Nàng biết nếu quấy rầy lúc này, thực sự ảnh hưởng lớn tới cả hai người kia. Nhưng vì lòng hiếu kỳ, nàng vẫn tò mò tới gần. Tử Hàm đột nhiên cử động, hai cánh tay từ phía sau lưng hắn chọt tiến tới phía sau gáy Minh Tiến, nhẹ nhàng đẩy hắn tiến tới phía ngực mình. Tuyết Liên mắt tròn xoe, nàng thấy hành động kia thì tức thời dừng chân, dường như trong ánh mắt toát lên sự kinh dị cực hạn. Chỉ thấy Tử Hàm nhẹ nhàng vươn cao người lên một chút, kéo khuôn mặt nam nhân kia áp tới đôi nhũ phong no đủ của nàng. Trên khuôn mặt tràn đầy sự mệt mỏi ấy khê nở một nụ cười hiền từ, vươn đầu hôn nhẹ lên trán hắn rồi sau đó lại bất động như cũ. Hành động này vốn thực sự có chút quá phận, nhưng trong ánh mắt quan sát của Tuyết Liên, nàng thề rằng nó hoàn toàn không hề có chút tục ý nào. Nàng chỉ nhận thấy, trên khuôn mặt nữ nhân kia không hề có chút dục vọng hay thống khoái, mà trên đó chỉ có sự nhu thuận, âu yếm; dường như đó là sự âu yếm của mẫu tử chứ không hề có chút nào dâm loạn.

Tuyết Liên len lén nhìn tới mặt nam nhân kia, chỉ thấy khuôn mặt hắn dường như đang hồng hào trở lại. Tuy vậy, khóe mắt hắn lại ngân ngấn lệ, đuôi mắt lại hàm chứa một sự bi thương không thể nói lên bằng lời. Tuyết Liên thoáng ngẩn người, nhưng sau đó rất nhanh lại liên tưởng tới một việc, đấy là hành động của hắn lúc nghe vị sư huynh Phiêu Hoàng Tông nhắc tới Lam Thiên Tiên Tử. Nàng lâm vào trầm tư, ba từ “Ta họ Minh” cứ lặp đi lặp lại trong đầu nàng...

“Chàng ta trước mặt mọi người công khai nói mình không phải người kia. Nhưng sao khi họ nhắc tới Kỳ Dao lúc trước thì lại đột ngột cáu giận như vậy...?Lẽ nào có ẩn tình...?”. Đang suy nghĩ mông lung, chợt nghe thấy thanh âm khóc nức lên, thanh âm ấy trầm trầm, đầy oán trách cùng đau khổ. Tuyết Liên ngẩn người, nhìn lại. Chỉ thấy Tử Hàm đã thu hồi chân lực, lúc này Minh Tiến đang dụi đầu lên ngực nàng ta mà khóc nức lên từng hồi... Đau đớn... chua chát... bất lực... oán hận... Tuyết Liên im lặng, ánh mắt có chút thất thần nhìn tới hắn. Hắn lúc này chẳng hề trầm lặng như trước, chẳng còn cương nghị hay cuồng tiếu. Lúc này, hắn dường như là một con người khác, yếu đuối, vô lực. Thanh âm u oán ấy lan đi làm cánh rừng vốn tịch mịch lại càng thêm tịch mịch.

Tử Hàm khê lắc đầu, đuôi mắt nàng cũng đã ngấn nước. Nàng ôm chặt lấy đầu hắn, vuốt ve mái tóc của hắn mà khê nói.

- Tướng công... cứ khóc đi... Chàng cứ phát tiết hết ra đi, đừng cố giấu nó trong lòng nữa... Khóc lớn đi, rồi sau đây sẽ thoải mái hơn...!

- Tướng công...!

Mỹ Mỹ từ lúc nào đấy đã chạy tới, nàng ghé người vào phía sau lưng hắn, ôm lấy ngực hắn. Nước mắt nàng cũng đã rơi xuống, khuôn mặt mị hoặc khê cựa lên lưng hắn. Đây là lần thứ hai, nàng nhìn thấy hắn khóc, nhưng lần này dường như bộc phát, đau đớn hơn trước đó cả vạn lần. Nàng không biết làm sao để giúp hắn, chỉ biết cọ nhẹ hai má lên lưng hắn, đôi bài tay ngọc khê vuốt ve ngực hắn. Đây là cách an ủi duy nhất mà nàng học được từ mẫu thân mình. Đối với miêu tộc, vuốt ve là cách an ủi hữu hiệu nhất.

Tử Hàm khê thở nhẹ, mở mắt ra nhìn xuống, chỉ thấy anh âm nức nở của hắn nhỏ dần, nhỏ dần. Cuối cùng thì chỉ còn tiếng thở dài dài đầy mệt mỏi, hắn đã thiếp đi lúc nào không rõ. Tử Hàm khê mỉm cười, ánh mắt triu mến nhìn tới khuôn mặt hắn. Ánh mắt nàng lúc này tràn ngập âu yếm giống như một người mẹ ngắm nhìn đứa con của mình, nàng khê xoay người, hướng tới Tuyết Liên đang ngây ngốc cách đó một quãng.

- Muội muội, tới đây đi...!

- Tuyết Liên muội muội, nếu muội đã là người chung thuyền với chúng ta, vậy ta cũng không còn gì để giấu muội cả. Tất cả đều đã nói uội nghe rồi, chỉ mong sau này muội đừng phụ lòng chàng ấy là được. Ta chỉ mong như vậy thôi!

Tử Hàm nói, ánh mắt chiếu tới Tuyết Liên. Thấy nàng ta gật nhẹ đầu, nàng mỉm cười đầy hài lòng, toàn

tâm toàn ý nhìn tới hắn đang nằm trong vòng tay mình. Tuyết Liên im lặng, lâm vào trầm tư. Trong đầu nào lúc này là một mảnh mù mờ, nhất thời đứng trancel tại chỗ. “Hắn là vậy sao? Hắn có thể dễ yên mọi việc, bỏ qua tất cả để rời đi sao...? Nam nhân U Châu trước giờ có kẻ nào nhu nhược như hần, quay đầu rời đi mà không hề làm rõ trắng đen...? Hần thật sự rộng lượng, hay là một kẻ ngu ngốc...?”. Mọi thứ xung quanh đều là vô nghĩa với nàng, bởi lúc này trong lòng nàng cuộn cuộn nổi lên sự tò mò muốn tìm hiểu thực hư về hần.

Tuyết Liên được Tử Hàm kể lại tất cả, từ thân thế bản thân các nàng cùng với hần, cho đến mọi chuyện diễn ra, cuộc sống của họ ở Phạm Thành. Mặc dù mọi chuyện trước đó về hần, Tử Hàm cũng chỉ biết một phần nhỏ nào đó, nhưng không thể nói cụ thể. Nàng cũng đại khái hiểu, vì sao hần lại có hành động như vậy lúc trước. Hần là hần – Minh Tiến...!

- Thật là đồ ngốc, tại sao lúc ấy không lên mà nói thẳng với mấy người kia chứ? Tại sao lại ngốc như vậy?

Tuyết Liên lắc đầu mà nói, ánh mắt tràn ngập sự khó hiểu. Nàng yên lặng ngồi trên một phiến đá, tay khẽ vuốt ve lên thân Thiên Băng Kiếm. Tử Hàm thấy vậy thì chỉ cười mà nói, ánh mắt xa xăm.

- Muội muội, chàng ấy không giống nam nhân U Châu này. Có ham muốn gì, có ước vọng gì thì tìm mọi cách đạt cho bằng được. Chàng ấy khác hoàn toàn bọn họ. Với chàng ấy, chúng ta không phải là món đồ có thể thay thế, chúng ta là nữ nhân của chàng ấy nhưng không có nghĩa là mọi thứ đều phải theo ý chàng. Chàng tôn trọng chúng ta, để chúng ta tự quyết định chứ không hề áp đặt. Nếu không, sao lúc đó chàng ấy lại phải hỏi han mấy người kia rồi mới chịu rời đi?

234. Chương 236: Sơn Dã.

- Ừm, cũng đúng. Nếu là người khác, chỉ e đã là loạn chiến ngay lúc đó rồi!

- Vậy mới là đồ ngốc mà!

Mỹ Mỹ trêu chọc, vươn tay chọc tới má hần. Lúc này Tử Hàm và Mỹ Mỹ người đang ngâm mình trong một bồn nước nóng lớn hoàn toàn tự nhiên. Bồn nước này vốn do hần cố ý đào lớp cát bên cạnh một dòng suối, lấy sỏi lớn kê lại bên thành. Nước thấm quá lớp cát vào cái bồn nên càng trong vắt, hần cứ như vậy mặc nguyên y phục vào đá tọa, việc hần cần lúc này chính là luyện hóa khối cầu lửa kia, nguyên do mọi thứ khiến hần phát cuồng đều xuất phát từ nó.

Tam nữ ngạc nhiên, bởi nước suối lúc đó vô cùng lạnh, nhưng hần chỉ ngồi trong đó một lát, tức thì toàn bộ biến thành nước nóng, bốc hơi nghi ngút. Mỹ Mỹ a lên đầy thích thú, cuối cùng tự cởi y phục mà nhảy xuống. Tử Hàm cười, cũng tiếp xuống theo, Tuyết Liên thì hai người lôi kéo mãi vẫn một mực từ chối. Nàng thật sự cảm thấy hai vị tỷ tỷ này có chút phóng khoáng quá tay, nhưng lại âm thầm ưa thích tính thoải mái của hai nàng. Hơn nữa nếu trong hồ chỉ có hai vị tỷ tỷ kia, nàng sẽ không ngần ngại bước tới, chỉ hiềm một nỗi là có hần đang đá tọa, vì thế nàng viện cớ thủ vệ bên ngoài, ngồi lại trên một phiến đá...

Ba người chậm rãi đi bộ mà rời khỏi Lam Nguyệt Cốc, tới ngoại cốc thì Tử Hàm xuất ra linh thạch, mua một cỗ xe ngựa cùng thêm một con ngựa, cả bốn người thu lại phi hành mà rời đi. Nhằm thẳng hướng Hiểu Vân Trấn.

Trên con đường mòn, có một cỗ xe ngựa thong thả đi tới, bên cạnh xe là một nam nhân cưỡi ngựa. Y mặc một bộ áo vải thô màu lam, khuôn mặt bình dị với hai cặp gọng tròn trên mắt. Xe cùng với ngựa chậm rãi đi, thong dong tựa như những khách phương xa viễn cảnh. Đường mòn này là đường tắt xuyên rừng, một mạch nối thẳng về Hiểu Vân Trấn.

Dọc đường đi, mọi sự đều thoải mái khiến tâm tình cả bốn người đều giãn ra đôi chút. Ngày đi, buổi tối dựng lán đốt lửa mà nghỉ lại. Theo tính toán của Tuyết Liên, với tốc độ này, chỉ khoảng bốn ngày nữa sẽ vào địa phận Hiểu Vân Trấn...

Quanh đồng lửa lớn, một bóng nam nhân cao lớn đang cúi húi bên cạnh nó, thần thái y vô cùng nghiêm túc. Tử Hàm khẽ nhìn quanh, chỉ thấy nơi này là một sơn cốc lớn, khắp nơi là những thân cây gỗ lớn cùng dây leo bao trùm. Không gian tĩnh lặng, mang theo chút gì đó thần bí cùng thu hút. Chợt từ phía trước vang lên tiếng cười khúc khích, Tử Hàm khẽ đứng lên, rào bước tiến về phía trước. Từ trong rừng, Mỹ Mỹ cùng

Tuyết Liên chậm rãi bước ra, trên tay hai người là một rổ tre lớn nấm tươi và hoa quả. Ba người lại lú lú một hồi rồi mới trở về bên cạnh đồng lửa. Tuyết Liên ngạc nhiên, tròn mắt nhìn tới. Chỉ thấy hắc đang cầm củi xẻ thịt mấy con gà rừng và thỏ rừng bên đồng lửa. Hắc thuần thực lột da, xẻ thịt y như một đầu bếp chính cống khiến nàng không thể tưởng tượng nổi. “Nam nhân xa nhà bếp...thật không thể hiểu nổi y là gì nữa...?”.

Quanh đồng lửa, lúc này cắm vô số những xiên nướng, bên trên là thịt thú cùng nấm và hoa quả. Tiếng mỡ xèo xèo, mùi béo ngậy thơm lừng của nấm tươi và vị ngọt ngọt của hoa quả chậm rãi lan đi. Ba nữ nhân nhìn tới những xiên nướng kia, lặng lẽ nuốt nước miếng. Cả ba nàng tuy là tu chân giả, vốn không mấy mặn mà với việc ăn uống, ấy vậy mà giờ này với những xiên nướng kia lại có cảm giác thèm ăn kì lạ. Minh Tiến lúc này thận trọng xoay tròn các xiên nướng để chúng chín đều, tay còn lại đang nhẹ nhàng khuấy đều một nồi canh lớn được treo bên cạnh. Cả bốn vốn định ăn chút lương khô rồi đi nghỉ, nhưng không ngờ Tử Hàm lại xuất ra từ túi trữ vật vô số dụng cụ nhà bếp. Hắc thấy vậy thì thầm tính toán, mời mọi người một bữa tươi, thay đổi khẩu vị mấy ngày qua là lương khô cứng ngắt. Hắc trầm ngâm một hồi, sau đó đi bắt vài con thú nhỏ, hắc định làm món thịt xiên nướng.

Minh Tiến cẩn trọng trút thịt và rau củ khỏi xiên ra các đĩa sứ, đưa tới trước mặt ba nàng. Lấy ra ba cái bát mà múc canh xương kia mà đem tới. Hắc cười hì hì, điều chỉnh lại lửa cho nhỏ bớt, sau đó quay về phía ba người mà nói.

- Mọi người ném thử tay nghề của ta nào!

Ba nàng khê cười, Mỹ Mỹ là người đầu tiên ném thử, nàng nôn nóng lấy một miếng thịt thỏ lớn đưa tới miệng, nhai một hồi rồi giơ ngón cái tán thưởng.

- Ngon a!

Tử Hàm và Tuyết Liên thì cười nhẹ, hai nàng cẩn thận xé nhỏ miếng thịt, sau đó mới chậm rãi đưa lên miệng nhai. Ánh mắt hai nàng ánh lên sự thích thú, chiếu tới hắc, chỉ thấy hắc chậm rãi đưa bát canh lên uống, ánh mắt thỉnh thoảng hướng về phía con đường mòn...

Đã qua nửa đêm, cả ba nữ nhân đều đã tiến vào trong xe ngựa nghỉ ngơi. Hắc nhẹ nhàng thu dọn bát đĩa, đồ thừa ném hết vào đồng lửa rồi đi sâu vào khu rừng trước mặt để rửa bát đĩa. Khi quay lại, đồng lửa lớn kia đã sớm leo lét sắp tắt, hắc ném thêm vào đó ba bốn thanh củi rồi nhẹ nhàng dựa đầu vào gốc cây cách đó không xa mà xuất thần, ánh mắt chiếu lên bầu trời sao lấp lánh kia. Hắc cứ suy nghĩ miên man, từ chuyện này qua chuyện kia... Cứ như vậy, ngẩn ngơ mà không hề nhận ra có người đang tiến về phía hắc. Một mùi thơm nhẹ nhẹ thoảng qua trước mặt, hắc giật mình ngồi hắc dậy, chỉ thấy một mái tóc đen nhẹ nhàng gối lên vai hắc. Hắc khê mỉm cười, hỏi nhỏ.

- Khuya rồi, cô nương không định ngủ hay sao? Ngày mai chúng ta sẽ đi sớm đấy!

- Hừ!

Nữ bạch y khê hừ nhẹ, lộ ra chút khó chịu, tuy vậy cái đầu vẫn áp sát lên vai hắc. Minh Tiến lắc đầu, đi cùng nhau đã một thời gian mà hắc vẫn chưa thể nắm bắt được suy nghĩ của Tuyết Liên. Không biết nói gì, hắc lại im lặng, mặc kệ tất cả. Trong khu rừng yên tĩnh, thì thoảng truyền đi tiếng lép bép từ đồng củi đang cháy, xa xa đâu đó vọng về tiếng cú đêm cùng tiếng rì rì của đám côn trùng. Hắc và nàng lại im lặng. Cuối cùng, hắc chợt cảm thấy bàn tay mình được một bàn tay mềm mại, ấm áp nắm lấy; mái tóc kia khê ngược lên, để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp cùng cặp mắt long lanh đầy mị hoặc. Cặp mắt ấy dường như đang ngấn nước. Tuyết Liên khê hỏi.

- Ngươi... chàng ghét ta lắm sao?

Minh Tiến im lặng, khê lắc đầu mà thở dài.

- Ta... ta không biết nữa!

- Tại sao lại không biết? Mau nói rõ ràng cho ta nghe, tại sao chứ...?

Minh Tiến im lặng, thở dài, hít sâu một hơi để lấy dũng khí. Sau đó mới nói.

- Tuyết Liên cô nương, ta không ghét gì cô cả. Nhưng mà...

Chợt cảm nhận một bàn tay bịt miệng mình, mùi u hương thoang thoảng thật mê hoặc. Minh Tiến đang ngẩn người, chỉ nghe nàng nói, thanh âm mang theo chút run rẩy.

- Không được gọi ta như vậy... Chàng có thể gọi ta là Tuyết Liên hoặc Liên Nhi...! Được rồi, mau nói tiếp đi!

Minh Tiến nghe xong thì khẽ mỉm cười, bàn tay hắn nắm lấy bàn tay nàng mà bóp nhẹ. Tuyết Liên trên mặt một mảnh đỏ bừng, tuy vậy vẫn không rút tay lại, vẫn cho hắn nắm lấy mà cảm thụ bàn tay thô ráp của hắn. Hắn hít vào một hơi, sau đó hỏi lại.

- Tuyết Liên, nàng thật sự thích ta sao?

Không có tiếng trả lời, chỉ có cái đầu với mái tóc đen kia khẽ cử động. Hồi lâu mới nghe thấy tiếng đáp khẽ, giọng điệu run rẩy.

- Ừm... Ta... ta... Chàng là người đã vượt qua được lời thề của ta... vì thế... vì thế...!

- Tức là, nếu ta không phá được lời thề kia, nàng cũng không theo ta như lúc này, phải không?

Minh Tiến thở dài mà nói, hắn nhẹ nhàng buông bàn tay mềm mại ấy xuống, trên mặt hiện lên một tầng băng mỏng. Không khí nhất thời trầm xuống, lạnh giá. Tuyết Liên cảm nhận được dị trạng, vội ngước lên nhìn. Chỉ thấy khuôn mặt hắn lơ mơ tỏa ra hàn khí thì sốt sắng nói.

- Không... không phải như vậy!

- Vậy thì là gì?

- Cái này... cái này... Ta cũng không biết!

Minh Tiến nghe xong, lắc đầu mà thở dài đầy mệt mỏi. Hắn nói.

- Khuya rồi, mau về trong xe ngựa nghỉ ngơi đi!

Tuyết Liên nghe giọng hắn, thân hình thoáng run lên, nàng đột ngột đưa thân mình tới, mặt đối mặt hắn. Trên cặp mắt đẹp đã có hai hàng lệ lăn dài trên má. Nàng run run mà nói, ánh mắt đầy đau đớn.

- Chàng thật sự ghét ta như vậy sao...? Ta... ta trước giờ chỉ thấy đám nam nhân xun xoe, bỏ dờ ta... Vốn vì vậy mới định ra lời thề kia... Nam nhân U Châu này chỉ ham muốn thực hiện dục vọng của bản thân mà thôi, đâu có để ý tới nữ nhân chúng ta... Những ngày đầu đi cùng với chàng, ta cũng tưởng rằng chàng giống như họ... Mặc dù tính cách chàng có hơi điên khùng một chút... Nhưng ta... ta lại bị thu hút bởi tính cách điên khùng ấy của chàng... Hai vị tỷ tỷ kia cũng minh bạch cho ta về chàng... Chàng không như họ, chàng rất khác... Ta... ta thật ghen tỵ với Kỳ Dao muội muội...!

Nói xong, nàng khẽ đứng lên, thân hình lảo đảo như kẻ say. Minh Tiến thấy nàng như sắp ngã, vội đứng dậy, đỡ lấy eo nàng. Tuyết Liên đau đớn quay đi, chợt cảm nhận một vòng tay ấm áp ôm tới eo nàng; một thân hình ấm áp ở phía sau lưng nàng. Nàng run rẩy, vội quay đầu lại nhào vào lòng hắn, nức nở khóc lớn. Nàng vốn chưa bao giờ tỏ ra yếu đuối, nhất là trước mặt nam nhân. Nàng càng băng lãnh, càng thờ ơ khiến đám nam nhân càng tôn trọng và giữ khoảng cách với nàng. Còn với nam nhân trước mặt này, nàng lại không có cách nào để ra bộ mặt đó. Cho dù băng lãnh tới đâu, cứng rắn tới đâu, nàng vẫn là một nữ nhân, vẫn mưu cầu hạnh phúc ình. Chỉ vài ngày chung đường, nàng nhận ra hắn là một người hoàn toàn khác, một nam nhân bình dị, luôn chăm lo cho nữ nhân của mình. Một nam nhân mà nàng cho rằng đó mới là một nam nhân thực sự, không quá truy cầu tiền tài, địa vị. Chỉ truy cầu hạnh phúc, bảo bọc cho nữ nhân quanh y.

Minh Tiến để nàng khóc một hồi, cuối cùng mới nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng. Hắn cười mà nói.

- Ta không phải không thích nàng, chỉ bởi ta có chút ủy khuất riêng...!

235. Chương 237: Hồi Trang

Hắn trầm ngâm, Tuyết Liên hướng ánh mắt đầy chờ mong chiếu tới hắn. Trên đôi mắt ấy lúc này trong veo, thuần khiết vô cùng. Hắn khẽ mỉm cười, cúi đầu xuống. Tuyết Liên nhận ra hắn định làm gì, tức thì hai má đỏ bừng đầy luống cuống, nhưng cuối cùng nàng lại là người chủ động vươn tay ôm lấy đầu hắn mà kéo xuống. Một nụ hôn ngọt ngào, thật lâu, thật lâu khiến cả hai như mê man đi...

Ngồi dựa vào gốc cây lớn, Tuyết Liên nhẹ nhàng ngồi trong lòng hắn, trên mặt ửng đỏ vô cùng mị hoặc. Minh Tiến nắm bàn tay của nàng, sau đó mới nói.

- Ta là một nam nhân, thứ tối thiểu ta phải làm được, đây là bảo vệ nữ nhân của mình, bảo vệ người mà ta yêu quý... Nhưng có lẽ, ta không thể làm được điều tối thiểu ấy... Lần này trở về Minh Gia Trang kia, chỉ bởi ta đã hứa với Tử Hàm để mấy tỷ muội họ gặp mặt nhau mà thôi... Nơi đó, sớm không còn là nhà ta rồi... Minh Tiến... vốn đã chết lâu rồi...!

- Này... tại sao lúc đó chàng bỏ chạy, sao không tra xét cho rõ ràng? Chàng không lẽ nhu nhược tới vậy? Sẵn sàng buông tay sao?

Tuyết Liên nằm im trong lòng hắn, nghe hắn nói thì hỏi lại. Minh Tiến khẽ cười, lắc đầu.

- Không phải ta đã từng nói, ta tôn trọng các nàng ấy rồi đó sao? Chỉ cần hỏi, họ đáp là ta rời đi. Ta không muốn sắp đặt, bức ép bọn họ, chỉ có thể trách ta vô duyên vô phận mà thôi... Ha ha...

Hắn cười buồn, lắc đầu. Tuyết Liên khẽ thở dài, trong lòng không cho là đúng. Nàng khẽ nói.

- Đồ ngốc...! Cầm Tuyết tỷ tỷ nói với ta, yêu là phải điên cuồng mà chiếm lấy. Chàng lẽ nào lại từ bỏ dễ dàng như vậy chứ? Chẳng lẽ nếu họ bị lừa gạt hay bắt ép, chàng lại buông tay hay sao?

Hắn lắc đầu.

- Chắc nàng cũng biết ta mang huyết thống Long tộc, ta có đặc trưng bởi cặp mắt có thể nhìn thấu nội tâm người khác. Nàng cho rằng ta ngốc tới mức ấy sao...? Hà... Có trách, chỉ trách ta không duyên, vô phận mà thôi...!

- Đồ ngốc...! Sau này... sau này dù có thế nào, ta cũng không rời xa chàng một bước. Ta... ta nhất định trói chặt chàng, xem chàng còn có thể chạy đi đâu được nữa!

Tuyết Liên nói, hai má càng thêm đỏ bừng, khuôn mặt ấy khẽ cọ cựa trong vòng tay hắn. Minh Tiến cười ha ha một hồi, sau đó ôm chặt lấy nàng, khẽ nói.

- Ngủ đi, mai chúng ta khởi hành sớm!

- Ừm...!

Bốn ngày sau, chiều tà. Hiểu Vân Trấn đón tiếp ba người mới tiến vào trấn. Trên một cỗ xe ngựa đơn giản, có ba nữ nhân che mạng, đi bên cạnh họ là một nam nhân mặc hắc y, mũ trùm kín mặt. Cả bốn che mặt khiến người xung quanh có chút hiếu kỳ, ánh mắt tò mò chiếu tới. Phần vì những người mới tới che mặt, phần vì khí tức tu chân Nguyên Anh Kỳ tỏa ra từ nam nhân áo đen và từ trong xe. Trưởng trấn nghe thông báo đã vội tiến ra tiếp đón, nhưng cả bốn người đều thờ ơ với lời mời mọc của lão, chậm chậm hướng Minh Gia Trang mà tiến tới. Điều khiến mọi người kinh ngạc chính là chỉ một cái truyền âm phù ném vào, cửa Minh Gia Trang lâu nay phong bế lại chậm chạp mở ra, đón tiếp bốn người nhập trang.

Minh Tiến theo ba nàng tiến vào, cảnh vật quen mắt ập tới khiến hắn có chút run rẩy. Người mở cửa cho họ là Bạch Hổ, nàng cười tươi mà mời mấy người.

- Mời bốn vị vào trong này!

Dọc theo hành lang, cả bốn người tiến tới một khoảng sân lớn, nơi đặt một bộ bàn ghế đá rộng, có vài người đang ở đó. Minh Tiến nhìn tới, tức thì cau mày, đuôi mắt hắn co giật. Chỉ thấy trên bàn đá kia, một vị công tử mặc áo lụa tím, khuôn mặt thư sinh vô cùng thu hút ánh nhìn đang ngồi đó, bàn tay uyển chuyển vẽ trên tấm giấy lụa lớn. Bên cạnh hắn, có cả bảy chín nữ nhân bao quanh, trầm trồ khen ngợi. Minh Tiến nhìn tới, lẩm nhẩm trong miệng.

- Liên Liên... Như Như... Bạch Phụng... Ngân Nguyệt... Bạch Hổ... Kim Minh...Kỳ Dao... Tiểu Sương... Xảo Nhi...!

Bạch Hổ vui vẻ chạy vào, hô lên.

- Các tỷ, chúng ta có khách nha!

Tiếng nàng nói khiến tất cả ngẩng đầu nhìn tới, ngay cả công tử áo tím kia cũng đã dừng bút, nở một nụ cười tươi như hoa. Tử Hàm thu lại kim sa che mặt, cười nói.

- Chào mọi người!

Chúng nữ ngạc nhiên, chưa nhận ra là ai. Chợt nghe thấy Bạch Hổ ấp úng, rồi nàng vui vẻ hô lớn mà lao vào lòng Tử Hàm.

- A... là Thanh Long tỷ... Tử Hàm tỷ tỷ nha!

- Tử Hàm... thật là muội sao?

Ngân Nguyệt sững sốt, sau đó cũng ào chạy tới ôm lấy nàng. Chúng nữ ồn ào một hồi, sau đó mới dừng lại. Ngân Nguyệt tò mò nhìn tới ba người phía sau, ánh mắt dò xét.

- Ba vị này là...!

Tử Hàm cười, dắt tay hai nàng lên trước, ý bảo họ tháo mạng che mặt.

- Đây là Mỹ Mỹ tỷ, tỷ ấy là Miêu nữ. Còn đây là...

- Tuyết Lăng Tiên Tử - Tuyết Liên?!

Kỳ Dao ngắt lời nàng, thốt lên. Tuyết Liên khẽ gật nhẹ, đáp.

- Ủm, là ta... Muội vẫn khỏe chứ?

Kỳ Dao cau mày, lại nhớ tới một hồi đấu khẩu dạo trước, tức thì khuôn mặt có chút đỏ lên. Hứ một cái mà nhìn sang hướng khác. Ngân Nguyệt cười hì hì, bái lễ hai người rồi quay sang nam nhân áo đen.

- Vị công tử này là...?

- Là tướng công của muội!

Tử Hàm nói, nháy nháy mắt với mọi người. Ngân Nguyệt sững người, sau đó run run mà nói.

- Là... thật sự là chàng sao... Minh Tiến!

Nghe xong câu này, chúng nữ đồng loạt run rẩy, ánh mắt ầng ậng nước chiếu tới nam nhân áo đen che mặt. Chỉ thấy hắn đột ngột xoay người, bước nhanh theo lối cũ tiến ra ngoài. Liên Liên sốt sắng hơn cả, nàng điểm chân, lao nhanh chắn tới trước mặt hắn. Thân hình ấy run lên, vươn tay ôm lấy hắn.

- Tướng công...!

Chỉ nói được hai từ, nàng đã nức nở. Nhưng vòng tay của nàng ôm vào không trung, nam nhân áo đen từ lúc nào đã né tránh sang một chỗ khác. Một chất giọng trầm trầm, nhàn nhạt vang lên.

- Phu nhân, xin tự trọng!

Lúc này chúng nữ đều đã chạy tới, bao lấy hắn. Thấy tình cảnh kia thì sững người, chưa hiểu sự việc ra sao. Lại nghe hắc y nói.

- Xin các vị phu nhân nhường đường!

- Ca ca...!

- Chàng...!

- Tiến ca...!

- Tướng công...!

Thanh âm run rẩy nói nhau cất lên, chúng nữ trên mặt nước mắt như mưa, ào ào tuôn rơi. Hắc y nhân khẽ hừ nhẹ, trên miệng nở một nụ cười nhạt, đầy ý khinh thường. Ngân Nguyệt bước lên trước, nàng run lên, định ôm lấy hắn. Nhưng lại một lần nữa, y như với Liên Liên, nàng lại ôm vào khoảng không. Ngân Nguyệt run rẩy.

- Tướng công, chàng...!

Hắc y lại thêm một lần né tránh, bỏ chúng nữ lại phía sau. Bỗng hắn giật mình, lùi lại một bước. Đứng chắn trước mặt hắn lúc này là một thân ảnh áo xanh, khuôn mặt xinh đẹp ấy xanh xao, tiều tụy khiến hắn khẽ lắc đầu, im lặng.

Kỳ Dao đứng chặn trước mặt hắn, chiếu tới hắn một ánh mắt đầy ai oán. Nước mắt lưng tròng, cặp mắt ấy run lên khiến hắn trong lòng cũng run rẩy. Hắn im lặng, chờ đợi. Nhưng nàng không hề ôm hắn như những người khác. Bốp! Thanh âm lạnh lẽo vang lên, một cái tát nẩy lửa tới mặt hắn, lực đạo mạnh tới mức cả chiếc mũ cũng theo đó mà văng khỏi đầu hắn, trấn nát cả cây trâm gỗ búi tóc. Mặt hắn hoa lên, có chút choáng váng mà loạng choạng một hồi, mái tóc dài bung ra rối bù. Trên má hắn in hằn năm ngón tay đỏ rực, khóe miệng hắn đã rỉ ra chút máu tươi. Kỳ Dao trên mắt thoáng ánh lên tia đau đớn cùng hối hận, nàng bặm môi, run rẩy chỉ tay tới phía hắn.

- Xem ra... xem ra chúng ta... chúng ta đã quá coi trọng chàng mất rồi!

Giọng nói đầy đau đớn, oán hận. Nàng nói xong, lập tức phi thân lao về phía hậu trang. Chúng nữ nhất thời ngây người, không ngờ nổi tình huống ấy. Minh Tiến cảm nhận nơi mặt đang dồn lên sự rất buốt, nóng hổi, hắn đột nhiên ngửa mặt mà cười lớn.

- Ha ha ha... Đánh hay, đánh hay lắm...!

Hắn vừa cười to vừa bình thản xoay lưng bước đi, rời khỏi nơi này...

236. Chương 238: Say

Hiếu Vân Trấn, Hoa Long Lâu, một nam nhân tóc xõa rối bù bước vào quán, y vung tay ném lên mặt quầy một cái túi trữ vật, tay kia đặt lên một cái hồ lô lớn. Y hét lên.

- Chủ quán, ta muốn mua rượu!

Chưởng quỹ lập tức đơn dả chào đón, y cẩn thận xem túi trữ vật, thấy trong đó có ít nhất hai trăm linh thạch thì cười hì hì, đơn dả nói.

- Khách quan có cần đồ nhắm không? Chỗ linh thạch này thừa mua đầy hai chiếc hồ lô này rồi!

- Không cần, còn thừa cho người!

Nam nhân tóc rối ngồi xuống một cái bàn gần đó, nhàn nhạt nói. Chưởng quỹ nghe vậy tức thời mắt sáng lên, kêu gào người đi rót rượu. Cạnh đó, có ba bốn bàn đã có người, những người kia đều mặt một thân y phục nho sinh, thần thái tiêu dao nho nhã nếm rượu. Thấy nam nhân tóc rối vào thì lập tức thì thào, chỉ trỏ bàn tán. Chỉ thấy kẻ tóc rối kia mặc hắc y, thân hình cao lớn, mái tóc rối tung, xõa ra khiến khó có thể nhận ra diện mục. Hắc y dường như cũng chẳng quan tâm, chỉ hướng ánh mắt về phía chưởng quỹ chờ đợi.

Một lát sau, vị chưởng quỹ khệ nệ bê cái hồ lô lớn ra, phía sau y là hai tiểu nhị bê theo hai cái vò lớn, phía trên bịt kín bằng giấy đỏ. Lão đơn dả nói.

- Khách quan, tiền ngài thưởng quá nhiều, vì thế ta mạo muội đưa tới cho ngài thêm hai bình Diêm Hỏa đặc sản của bốn quán!

Hắc y gật gù, hắn đứng lên, cho dây buộc thân hồ lô vào miệng mà ngậm lấy, hai tay ôm hai vò rượu kia, loạng choạng rời khỏi quán. Đám thư sinh kia tức thời ồ lên, tiếng bàn tán lúc này không còn cổ kị gì nữa.

Hai tiểu nhị vội chạy vào phía trong, dọn dẹp bàn ghế. Chỉ duy nhất vị trưởng quỹ là trầm ngâm, sau đó y lắc đầu.

- Chắc vị này đang có chuyện không vui. Nhiều rượu nặng như vậy, chỉ e uống say tới mất mạng...!

Giờ đã bước vào cuối tháng ba, mặc dù thời tiết lúc này không còn tuyết rơi, nhưng ban đêm vẫn có những cơn gió bắc rét buốt thổi tới. Trên cánh cổng bằng đá của Hiếu Vân Trấn, có một bóng đen đang điên cuồng cười một mình dưới ánh trăng. Y không ngừng cười, lại không ngừng nâng một vò rượu lớn đưa lên miệng mà ừng ực từng ngụm lớn. Y uống, mà không, có lẽ đúng hơn là y tống nó vào miệng, vào dạ dày mình. Lại uống, lại cười một tràng như kẻ điên, rồi lại uống. Y nâng vò rượu lên, không hề cố kị mà dốc cả vào miệng, chẳng hề cẩn thận mà để rượu tràn ra, ướt đầm bộ y phục đang mặc.

- Ha ha ha... đánh hay... Uống...!

Cổng chào bằng đá này vốn cách xa Hiếu Vân Trấn sáu chục trượng, vì thế hần chẳng hề cố kị mà cười to; cũng chẳng có ai quấy rầy hần uống rượu. Choang! Hần vung tay ném thẳng cái vò xuống đất khiến nó vỡ tan. Lại cười lên khoái trá một hồi, hần mở nút hồ lô, nâng lên uống tiếp. Ừng ực, ừng ực...

Cách hần không xa, trên nóc vài căn nhà nhỏ tiền trấn. Có mấy bóng thân ảnh ẩn dưới bóng của mấy cây đại thụ, ánh mắt đều đang nhìn tới hần, trên mặt ai nấy đều lộ ra nét ưu thương, lo lắng. Họ, hoặc im lặng bấm môi; hoặc hai tay xiết chặt lấy vạt áo; hoặc nắm chặt lại tới mức đỏ bầm. Một thân ảnh áo vàng dường như không chịu đựng nổi, định chạy tới. Một thân ảnh áo lam khẽ chặn thân ảnh kia lại, khẽ nói.

- Đừng, chưa phải là bây giờ!

Hần uống một hơi thật dài, thật lâu, cảm nhận cái thứ nước nóng rát, cháy bùng bùng ấy chảy vào trong cổ họng, trong dạ dày. Hần dừng lại, khà ra một tiếng lớn như muốn phun lửa. Hần muốn phun ra hết, hần muốn bộc phát, hần muốn quên hết tất cả. Một cơn gió lạnh thổi tới, lướt qua mặt hần khiến hần thoáng thanh tỉnh. Hơi men vẫn đang bốc cao, hơi thở hần phừng phừng nhiệt khí. Hần lại nâng hồ lô lên, lại uống tiếp.

- Ha ha ha...!

Hần cười lớn, ngồi ngả ra, dựa vào thân cột đá kia mà cười, hần cứ cười, nhưng trên mặt nước mắt cứ lặng lẽ rơi xuống. Mọi thứ, tất cả mọi thứ lại hiện về, lại bao vây lấy hần. Hần chìm đắm trong kí ức, tự lẩm nhẩm một mình, cười, rồi lại nói, lại uống...

Minh Tiến trong lòng đang bồng rất vì thứ rượu nặng kia, nhưng hần lại lấy đó làm thoải mái. Hần dường như quên mất tất cả, chỉ cảm thấy cần uống, uống thêm nữa. Từng cơn gió thổi qua khiến hần rung mình, thanh tỉnh trong phút chốc nhưng cũng làm hần đau đớn hơn. Hần cố say, cố quên đi, cố nhủ thầm rằng say một giấc thật lâu, rồi tỉnh lại mọi thứ chỉ là một giấc mơ. Hần uống thêm một hơi nữa, sau đó ngồi phệt xuống nền đất, miệng lẩm bẩm.

- Ta tới nơi này... ha ha, chỉ là một kẻ vô dụng... Ta muốn trở về nhà, may mà gặp được lão sư già Huệ Tuệ... Ta tưởng mọi thứ với ta đơn giản như câu chuyện tu tiên kia, tu luyện tới đỉnh cấp rồi về nhà... Nhưng mọi thứ dễ dàng như vậy sao...? Không hề vậy đâu...!

Hần lại uống một hơi, thân hình cố gắng đứng dậy nhưng không được, lại ngã phịch xuống đất.

- Ta trước giờ chưa hề có mối tình vắt vai, mọi thứ nếu có cũng chỉ là ảo... Nhưng rồi có lẽ, ta nghĩ số phận mình thay đổi, khi ta gặp nàng... Liên Liên à... Nàng dạy ta viết, dạy ta học chữ nơi này... nàng còn định hi sinh thân thể cho ta... Ta cứ tưởng rằng ta đã có hạnh phúc...

Lại một hồi thanh âm ừng ực vang lên, hần y vung tay lau miệng, u sầu nói tiếp.

-...Còn nữa, cả muội muội Như Như gốc kia nữa nhĩ... Ha ha ha, một cô nương gốc... Nhưng đáng yêu... Cho dù ta bị phê đi tu vì những vấn đề không hề rời bỏ, coi thường ta... Thậm trí còn định lôi kéo ta về nơi hoang sơn ẩn cư, cùng nhau sống những ngày vui vẻ, bỏ qua tu đạo... Muội muội à, muội thật gốc... Ta chỉ là một thứ phế vật, rác rưởi mà thôi... Có đáng để muội tự hủy hoại mình?

Một tràng cười lớn vang lên, cách xa đó một quãng, dưới bóng cây, có ai đó không kiềm chế nổi mà thân hình run lên, nước mắt lã chã rơi xuống.

-...Ai, kể đó ta lại gặp được muội nhĩ, Bạch Phụng ngốc nghếch... Muội cũng không kém Như Như đâu... tu luyện tiến giai chậm không có nghĩa là không thể tiến giai... Tại sao lại so với quái nhân như ta kia chứ...? Ngày ấy, trong mật thất kia, sao ta kêu muội đứng lên mà muội vẫn dựa vào ta... Gả cho ta ư...? Muội à, ta có xứng không...? Chỉ là hộ pháp thôi, có cần như vậy không...? Dù sao... ta cũng thích muội mất rồi...!

Có ai đó bặm môi, nước mắt lăn dài trên má.

-...À... sau đó ta gặp nàng nhĩ... Ngân Nguyệt... Ha ha ha... lần đầu gặp nhau đó, ta vẫn còn nhớ như in này... Ha ha ha, nàng lúc đó hớp hồn ta mất rồi, lại còn chủ động... chủ động đẩy ngã ta nữa chứ... Nếu như ngày đó không phải vì tâm pháp kia, có lẽ ta đã ăn thịt nàng luôn rồi... Ta vẫn nhớ, nàng nói với ta những gì khi hai ta rời khỏi di chỉ kia... cảm ơn nàng, vì ít nhất, nàng cũng xoa dịu đau đớn trước đó trong ta... Ngân Nguyệt, cảm ơn nàng...!

Có ai đó hai má đỏ bừng xấu hổ, nhưng ánh mắt lại tràn đầy chua xót.

-...Hừm, Bạch Hổ trẻ con là sau đó nhĩ... Muội đột nhiên xuất hiện, dọa Kỳ Dao tới xanh mặt... Ha ha... Nhưng mà này, muội làm khó ta đấy... Có biết lúc đấy những người xung quanh đều muốn ăn thịt ta không...? Cô nương ngốc, lần sau vui lòng tự giới thiệu nhé... À... ý ta là nếu có lần sau... hi vọng là có kiếp sau, kiếp này vô phận rồi...!

Minh Tiến khẽ cười, lại nâng hồ lô lên mà uống. Hắn ho khan một hồi, sau đó lại nhìn lên ánh trăng tròn phía xa, lại lâm vào trầm ngâm.

-...Kỳ Dao... Kỳ Dao à... nàng nên cởi mở mình hơn mới tốt... Ta nhớ nhất chính là nhìn thấy nàng trong hồ khoáng Thanh Tuyền... Sau đó ta được ăn chầu bay... Ha ha... Kỳ Dao à, lúc đó nàng mặc y phục như vậy, sao ta có thể thấy rõ thân hình nàng mà nàng lại hét lên như ta là dâm tặc vậy...? Mà tội nàng cũng lớn lắm, lại dám hủy đi thời khắc ta có thể đột phá Nguyên Anh Kỳ... Mà thôi, bỏ đi... Nàng từ lúc đào thoát khỏi Dâm Hồ kia, chắc tu vi tăng tiến lắm... Bàn tay ấm áp của nàng... vẫn in trên mặt ta này...!

Dưới bóng cây, có một thân ảnh thoáng run lên, trên mặt đỏ bừng.

-...Sau đó ta gặp hai người nhĩ, Kim Minh, Tiểu Xảo... Ha ha, ta cũng thật may mắn gặp được hai người... Nhờ vậy mà ta có Thiết Huyết... Kim Minh à, muội đối tốt với ta, ta cảm tạ muội... Nhưng cũng đâu cần thiết phải vì ta mà xin xỏ Kim Oanh kia chứ? Muội không biết là không nên xin xỏ kẻ thù hay sao...? Tại sao lại vì ta mà tự sát kia chứ...? Tại sao...? Cả Tiểu Xảo kia nữa, muội cũng ngốc không kém tiểu thư nhà muội đâu... Hai người thật ngốc... nhưng cũng thật đáng yêu...!

Có hai thân ảnh thoáng run rẩy, dựa vào vai nhau mà nức nở khe khẽ.

- Ta từ giếng cổ, may mắn truyền tống tới Hoa Hạ... Ha ha, nàng nhớ không Tiểu Sương...? Một cô nhóc bé xíu, mà lại còn chanh chua với ta nữa chứ... Ta biết nàng là nữ nhân Mị cốt, nhưng ít nhất cũng không cần phải chạy vào chỗ ta tắm mà lấy trộm đồ, hại ta tổng ngồng chạy ra chứ...? Hay là cũng đừng giả đuối nước, để ta phải hô hấp nhân tạo rồi nàng mở mắt mà cười hi hi chứ...? Nàng đáng lẽ phải là Hồ Ly mới đúng... Lúc chúng ta chuẩn bị rời đi, nàng cảm thấy mệt cứ nói với ta, sao lại im lặng... Nàng ngại à...? Nói cho nàng biết, mấy thứ sinh lý kia ta được học hết từ hồi cấp hai rồi, ta không phải không biết đâu... đồ ngốc...!

Một thân ảnh thoáng giật giữ, dậm dậm chân, trên mặt đỏ như trái gấc.

Minh Tiến nói tới đây, thở dài, hắn nâng hồ lô lên miệng, uống một hơi cạn sạch. Hắn loạn choạng đứng lên, đập mạnh cái hồ lô khiến nó vỡ toác thành mấy mảnh. Hắn hít vào một hơi, đột nhiên gào lớn như kẻ điên.

- Các nàng biết không, lão tử vượt bao nhiêu cản trở để về tới đây. Vậy mà các nàng lại đang cùng một kẻ khác xưng là thê tử, cùng nhau vui vui vẻ vẻ. Các nàng cho rằng lão tử có đau lòng không? Có đau đớn không? Ta chỉ hỏi một câu, các nàng công nhận điều đó... Vậy thôi, chấm hết rồi... Có duyên nhưng vô phận...!

Hắn run lên, đột nhiên phủ phục xuống, hướng tới phía Minh Gia Trang, lẩm nhẩm.

- Ta... Minh Tiến, chúc các nàng hạnh phúc... Chúng ta có duyên nhưng vô phận, không thể trách gì được cả. Đa tạ các nàng trước đó chiếu cố ta... chúc các nàng cùng hắn sống hạnh phúc tới đầu bạc răng long...!

Hắn cúi đầu, lạy ba lạy. Khi ngẩng đầu lên, thấy cách đó không xa lơ mờ xuất hiện thân ảnh nam nhân mặc áo tím lúc trước đã thấy trong Minh Gia Trang. Hắn thấy vậy thì cười ha hả, chỉ thẳng tới mặt hắn, gào lên.

- Tên áo tím kia, người đã giả mạo ta, vậy thì phải dùng danh xưng của ta mà bảo bọc, yêu thương các nàng bằng mọi giá, kể cả dùng tính mạng của người... Bây giờ, ta không còn tồn tại, người là Minh Tiến.. nhớ lấy... Ha ha ha...!

237. Chương 239: Tâm Nguyện

Hắn xoay người, loạng choạng bước đi. Trăng đã lên cao, tỏa ánh sáng thanh mát ấy lên khắp nơi. Chiều tới một bóng đen đang loạng choạng bước đi. Từng đợt gió kéo tới nhanh hơn, lạnh lẽo hơn khiến bóng người cô độc kia thoáng run rẩy. Hơi cay nồng của rượu kia nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại một cảm giác lạnh lẽo, cô độc tới tận tâm can. Thân hình hắn run lên, hơi thở run rẩy, mắt hắn hoa lên, toàn bộ thế giới trước mắt hắn lúc này chỉ còn là một màu đen. Trong màu đen dày đặc ấy, hắn nghe văng vẳng bên tai một thanh âm quen thuộc. Hắn cảm nhận được một thứ gì đó ấm áp khoát lên vai mình.

- Tướng công... Chúng ta về nhà thôi!

Chúng nữ nghe hắn nói câu cuối cùng, lại thấy hắn xoay người rồi đi thì vội vàng chạy ào tới. Liên Liên lấy ra một tấm áo choàng lông thú, nhẹ nhàng khoát lên vai hắn. Rồi nàng mặc kệ bộ y phục ẩm ướt, bần thiêu đầy rượu kia mà nhào vào lòng hắn, khóc lớn. Chúng nữ cũng đồng dạng, ngay cả Kỳ Dao cũng không kiềm chế nổi, cũng lao tới. Chúng nữ bao quanh hắn, ôm lấy hắn vào phía trong...

Minh Gia Trang, hậu viên. Trong một căn phòng lớn phía Tây, nơi này vốn trước đó là phòng riêng của Liên Liên, nay lại đồng người bất thường.

Phía ngoài hành lang, Bạch Hổ cùng Kim Minh, Tiểu Xảo đang cẩn trọng đều tay quạt một lò than, bên trên đặt một cái ấm đất. Cái ấm đang bốc khói nghi ngút, tỏa ra một mùi thơm thơm hăng hắc dễ chịu. Kim Minh chốc chốc lại hé miệng ấm mà kiểm tra, dường như sợ ấm đất bị sôi trào.

Phía trong phòng, giữa phòng lúc này đặt một cái thùng gỗ lớn, bên trong nước ấm bốc hơi nghi ngút. Hắn đang ngồi trong đó, toàn thân lơ đãng. Ngân Nguyệt, Tử Hàm, Mỹ Mỹ và Liên Liên nhẹ nhàng dùng khăn bông tắm cho hắn. Trong buồng trong, Bạch Phụng, Kỳ Dao và Tuyết Liên đang cẩn trọng sửa sang lại một bộ y phục, tay thoăn thoắt đưa kim. Trên chiếc giường, Như Như và Tiểu Sương đang sắp xếp lại chăn nệm. Hai người đốt lên một đỉnh trầm thơm, sau đó rời ra ngoài.

Các nàng lau khô thân thể hắn, sau đó lấy bộ y phục kia mặc vào cho hắn. Đương nhiên, chỉ có ba người Ngân Nguyệt, Tử Hàm và Mỹ Mỹ động tay. Bởi chúng nữ cho dù đã xác định từ trước là làm nữ nhân của hắn, nhưng tất cả đều chưa bao giờ làm việc này, vì vậy tay chân đều luống cuống. Chỉ duy nhất có Tử Hàm và Mỹ Mỹ đã từng cùng hắn song tu tinh thần, nên không còn gì ngại ngùng cả; lại thêm cả Ngân Nguyệt to gan lớn mật nên nhiệm vụ này giao cho ba người bọn họ không ai phản đối.

Hắn lúc này đã được đỡ trên giường, Liên Liên nhẹ nhàng lấy cái thìa nhỏ, múc từng thìa chén thuốc mà đưa tới miệng hắn, để hắn chậm chậm nuốt lấy. Cho tới khi hắn uống hết chén thuốc, chúng nữ mới thở phào, trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng. Tiểu Sương bắt mạch cho hắn, sau đó thở phào mà nói.

- Chàng ấy uống quá nhiều rượu, nhất thời lại gặp gió đông nên bị cảm thôi. Sau khi uống thuốc, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là được!

Chúng nữ khẽ gật nhẹ, Ngân Nguyệt nhìn thoáng qua mọi người, sau đó mới nói.

- Các muội, chúng ta nên về phòng nghỉ ngơi thôi, trời sắp sáng rồi. Vả lại chàng ấy cũng cần yên tĩnh để nghỉ ngơi, để Liên Liên chăm sóc là được rồi!

Liên Liên khẽ gạt đầu phụ họa. Chúng nữ đương nhiên không hề muốn rời đi, như đích thực hần cần yên tĩnh. Thêm nữa, họ đều biết theo thứ tự Liên Liên chính là đại tỷ - chính thất. Vì thế đều xoay người định rời đi. Lúc ấy, Ngân Nguyệt vội quay lại, nàng khẽ cúi đầu xuống, hôn lên môi hần sau đó mới nhẹ nhàng nói.

- Tướng công, chàng nghỉ sớm!

Hành động này của nàng ta khiến chúng nữ sửng người, nhưng cũng không phản cảm mà lại bắt chước theo nàng, tiến tới bên giường. Tới Tuyết Liên là người cuối cùng, nàng chỉ nhẹ nhàng hôn lên trán hần, khẽ nắm tay hần rồi mới lưu luyến mà rời đi.

Chờ cho người cuối cùng rời đi, Liên Liên nhẹ nhàng khép cửa lại. Nàng nhìn tới hần đang nằm trong đó, hơi thở đều đều vang lên mà hai má đỏ bừng. Liên Liên nhẹ nhàng thổi tắt bớt một bắc đèn, sau đó chậm rãi thay y phục, khoác lên một tấm áo sa mỏng rồi nhẹ nhàng leo vào giường. Nàng vung tay thổi tắt nốt bắc đèn còn lại, thu mình rúc vào trong chăn cạnh hần. Gối đầu lên vai hần, khuôn mặt hạnh phúc mỉm cười, một môi nhắm mắt lại, một hồi chỉ còn lại tiếng thở đều đều của hai người. Qua lớp giấy dán cửa, phía xa xa nơi chân trời đã sáng lên, đâu đó vọng lại tiếng gà gáy sớm...

Hần đang đứng trong một vùng mờ mịt, không gian xung quanh tràn ngập một thứ khí tức quỷ dị. Trong không khí, lan truyền đi một mùi máu huyết tanh tưởi, khắp cơ thể hần nhớp nháp, nhầy nhụa thật khó chịu. Hần vô tình nhìn xuống tay mình, chỉ thấy trên tay hần lúc này là Hắc Kiếm, nó nhuộm đỏ một màu máu huyết. Tay kia hần đang nắm lấy Thiết Huyết, trên long nhãn ánh hồng quang vẫn đang lập lòe. Nơi hần đứng là một vũng nước lớn, dính bết như bùn. Minh Tiến cau mày, ném Thiết Huyết bay lên cao.

Thiết Huyết bay lên, luồng hỏa diễm lập tức thay đổi thành lam hỏa, chói sáng chiếu rõ không gian xung quanh. Minh Tiến trợn mắt, con ngươi như muốn lòi ra khỏi hốc mắt. Cảnh tượng nơi này hần khá quen thuộc – hồ khoáng trong nội trang. Nhưng lúc này hồ khoáng tràn ngập một màu đỏ của máu tanh, trong hồ dường như còn có vài bóng trắng lập lờ. Minh Tiến kinh hãi, hần vút Hắc Kiếm mà lao tới, nâng thân ảnh kia lên. Đó là một nữ nhân, toàn thân lõa thể, nơi ngực và cổ còn lưu lại vô số đường kiếm, máu tươi vẫn đang không ngừng rỉ ra. Hần lật xác nữ nhân đó lại, sau đó không tự chủ mà thối lui, run rẩy, rồi gào lên.

- Không...!

Trong hồ khoáng, toàn bộ những xác chết kia chính là người thân của hần, chính là các nàng...

- A... a... a...!

Hần đột ngột bật dậy như một cương thi, thở dốc liên hồi. Trái tim hần như cuồng nộ, đập đập điên cuồng trong lồng ngực. Khuôn mặt trong thời điểm tranh sáng tranh tối khó có thể nhìn ra thần sắc, nhưng những điểm lấp lánh nối tiếp nhau chỉ chút nơi trán đủ thấy hần đang vã mồ hôi lạnh. Trong bóng tối, nhất thời thị giác hần vẫn chưa nhận ra đây là đâu. Dù vậy, hần cũng mặc kệ, sự kinh hoàng kia chiếm lấy toàn bộ tâm trí hần khiến tinh thần hần không còn được tỉnh táo nữa.

Liên Liên đang mơ màng ngủ, bị tiếng thét kinh hãi của hần làm nàng giật mình thức giấc. Nàng trước tiên bình tĩnh vươn tay tắt một bắc đèn. Căn phòng từ từ sáng lên, dần dần chiếu sáng khuôn mặt tái nhợt đầy hoảng hốt của hần. Hơi thở hần vẫn dồn dập, mồ hôi sớm theo hai bên thái dương chảy xuống ròng ròng. Nàng nhìn thần sắc của hần, tức thì kinh ngạc rồi thành lo lắng. Ôm lấy hần, nàng khẽ thì thào.

- Tướng công, chàng bình tĩnh lại nào... Chỉ là ác mộng thôi, không có thực a!

Minh Tiến vẫn đang thở dốc, nghe thanh âm nhu thuận ấy có phần quen tai. Mơ mơ hồ hồ nhìn sang, thấy là Liên Liên thì tức thời trên mặt lộ ra sự mừng rỡ vô hạn. Hần vội xoay người, ôm lấy nàng mà kéo vào lòng mình, thân hình thoáng run lên.

- Nàng không chết... nàng không chết...!

Liên Liên thoáng sửng người, chưa hiểu gì đã bị hần ôm chặt lấy. Sau, lại nghe hần nói vậy thì khẽ lắc đầu, đôi bàn tay nhỏ bé ấy ôm lấy lưng hần, khẽ gạt đầu.

- Tướng công, thiếp đây mà... Những gì chàng thấy vừa rồi là ác mộng thôi, không có thực đâu!

Nàng nhẹ nhàng xoa lên tấm lưng to bè ấy, chợt bất giác cảm thấy trên vai mình có chút nước nóng ẩm. Ngẩng đầu lên, lập tức đập tới mắt nàng là khuôn mặt nhắm nhúm của hắn, từ hai hốc mắt, nước mắt nối tiếp nhau tuôn rơi lên vai nàng. Liên Liên sững sốt, nhưng sau đó lại mỉm cười đầy âu yếm, nàng thu tay, ôm lấy khuôn mặt hắn, hai ngón tay búp măng trắng nõn gạt đi nước mắt nơi khóe mắt. Nàng khẽ cười mà nói.

- Được rồi, không khóc nữa. Chỉ là mơ thôi mà tướng công. Không phải thiếp đang để chàng ôm lấy đây hay sao?

Thân hình hắn khẽ run, sau đó sụt sùi một hồi mới mở mắt. Hắn nhìn thật kĩ khuôn mặt nữ nhân trước mặt, nhìn thật kĩ, cuối cùng mới thở phào khe khẽ. Liên Liên khẽ mỉm cười, nàng dựa vào ngực hắn, sau đó mới nhỏ nhẹ nói tiếp.

- Tướng công, chàng mới bị cảm, thân thể còn chưa khỏe. Nghỉ ngơi thêm nữa đi!

- Không cần, ta... ta không ngủ được nữa!

Minh Tiến lắc đầu, hắn sợ gặp lại giấc mơ kinh khủng kia, nhất quyết không dám nhắm mắt lần nữa. Liên Liên nghe hắn nói, cảm nhận được sự run rẩy sợ hãi của hắn, tức thì nhẹ thở dài. “Rốt cuộc, chàng ấy đã phải trải qua bao nhiêu thứ kinh hiểm để về đây...? Ngay cả một giấc ngủ, cũng không được yên bình...? Tướng công ngốc của ta...!”. Nàng rời khỏi lồng ngực hắn, nhìn tới khuôn mặt ấy tức thì trong lòng đã có chủ ý. Liên Liên nhẹ nhàng xoay người, nàng ngồi lên đùi hắn, vươn tay cởi bỏ lớp áo lót trắng trên người hắn.

- Liên Liên, nàng...!

Hắn chưa nói hết câu, nàng đã lấy một ngón trỏ đặt lên môi hắn, ra dấu im lặng. Nàng cẩn trọng cởi áo hắn, để lộ ra bộ ngực trần thì hai má đỏ ửng, thần thái vô cùng ngượng ngập. Trước ánh mắt ngạc nhiên của hắn, nàng vươn tay, làm ra một động tác hắn không ngờ tới. Nàng tự thoát y phục của mình.

Liên Liên chậm chậm tháo bỏ lớp sa y mỏng manh, để lộ ra nước da trắng ngần tinh mĩ nơi cổ và hai vai. Trên người nàng, lúc này chỉ duy nhất có chiếc yếm màu vàng cùng với hạ y nhỏ bé che đậy cơ thể. Tuy vậy xuân quang vẫn phát sáng, chiếu ra khắp giường. Hắn nuốt khan một ngụm nước bọt, nhìn ngắm toà thiên nhiên ẩn hiện tuyệt mỹ trước mặt mà không chớp mắt. Liên Liên thấy ánh mắt si ngốc của hắn thì hai má càng thêm đỏ ửng, nàng khẽ vươn tay thối tắt ngọn đèn. Dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo, tranh sáng tranh tối ấy, nàng nhẹ nhàng vươn tay cởi bỏ nốt hai kiện y phục cuối cùng. Ngọc thể lung linh lúc này hoàn toàn phơi bày trước mắt hắn.

Minh Tiến không kiềm chế nổi, nuốt khan một tiếng, hơi thở hắn thoáng chốc như đình trệ. Liên Liên khẽ cười đầy xấu hổ, khuôn mặt nàng lúc này biểu lộ ra những khí tức bất đồng, vừa chờ mong lại vừa xấu hổ; vừa ưa thích lại vừa cự tuyệt; vừa phong tình lại vừa mị hoặc... Hơi thở thơm ngát như lan, từng luồng hơi ấm hòa cùng mùi thơm nhẹ nhẹ từ thân thể nàng lan đi. Liên Liên khẽ vươn tay, nàng cầm một bàn tay hắn, đặt lên một bên ngực mình, giọng nói có phần run rẩy.

- Tướng công... chàng... chàng giúp Liên Liên... Giúp thiếp chân chính là nữ nhân của chàng... được không?

Minh Tiến được tay nàng dẫn dắt đặt lên tòa núi cao ấy, tức thời tâm hồn oanh động như bị sét đánh trúng. Hắn mấp máy môi, chưa biết nói gì thì nàng đã chủ động nhào tới, môi nàng tham lam quấn lấy môi hắn, cặp chân dài nuốt nà ấy căng căng quắp lấy eo hắn. Hắn thoáng sững người, tròn mắt, bàn tay đặt nơi núi cao kia vô ý nắm lại. Liên Liên đang hôn hắn, chợt cảm nhận được cảm giác nhột nhột như bị chích điện, yêu kiều kêu lên một tiếng a khe khẽ, cả thân hình run rẩy mà lùi lại một chút. Khuôn mặt càng thêm đỏ ửng, càng thêm quyến rũ. Sóng mắt càng long lanh, ướt át đầy dụ hoặc mà chiếu tới hắn. Minh Tiến vẫn ngây người, nhưng sau đó khẽ vươn tay tới. Liên Liên thần thái vui sướng, khẽ nhắm mắt lại chờ đợi.

Trong bóng tối, nàng cảm nhận bàn tay ấm áp của hắn lướt qua vai nàng, sau đó chậm chậm chạy dọc theo sống lưng cho tới tận kiêu đồn. Hơi thở nàng lập tức trở nên gấp gáp, toàn thân nổi da gà, nhưng lại cảm thấy thoải mái vô cùng. Nàng mong chờ giờ này đã lâu, mong chờ ngay từ lúc hắn từ Bạch Gia rời đi, cuối cùng lúc này nàng cũng được thỏa ý nguyện. Nàng muốn chân chính là thê tử của hắn, nếu may mắn còn có thể mang trong mình cốt nhục của hắn. Như vậy, dù hắn có bận bịu tới đâu, đi xa hay bế quan bao lâu

cũng chẳng quan trọng nữa. Bởi nàng đã hoàn thành ước mong lớn nhất của mình - đường đường chính chính làm thể tử của hắn – thể tử của Minh Tiến.

238. Chương 240: Nam Nhân Áo Tím.

Trái ngược với chờ mong của nàng, động tác của hắn chỉ dừng lại ở đấy. Nàng cảm nhận một lớp y phục đang được cẩn thận khoác lên thân mình. Có chút thất vọng mà mở mắt, chỉ thấy hắn đang ôn nhu khoác lại trên người mình tấm sa y lúc trước. Liên Liên ánh mắt có chút ai oán chiếu tới hắn, nhưng nàng đột ngột im lặng, khuôn mặt mê man bởi hắn lúc này đã ôm xiết lấy thân hình nàng, dùng một nụ hôn thật dài để thay thế câu trả lời cho ánh mắt ấy...

- Chàng...!

Liên Liên trên mặt một mảng đỏ, dựa vào lòng hắn mà thở gấp, hơi thở gấp gấp như nhằm bù đắp lại không khí thiếu hụt bởi nụ hôn kia. Minh Tiến biết nàng sắp nói gì, hắn lắc đầu. Một lúc lâu sau mới đáp lại.

- Đừng thế này, được không?

- Tại sao...? Chàng chán ghét ta ư?

Liên Liên thoáng ngây ngốc, trên khuôn mặt đẹp đã xuất hiện hai hàng lệ. Đôi mắt lúc này trở nên mù mờ, ánh mắt đầy ai oán chiếu tới hắn. Minh Tiến vươn tay gạt đi nước mắt trên má nàng, mỉm cười mà lắc đầu.

- Không phải, chỉ là... Nàng đã nhớ trước đây ta từng nói gì chứ...? Cái này, chờ tới lúc thành thân đi, được không? Ta sẽ cố gắng tu tập, cố gắng tìm cách trở về thế giới của ta...

Liên Liên sững người, nghe tới câu nói này thì toàn thân căng thẳng, ánh mắt đầy sững sốt chiếu về hắn. Minh Tiến khẽ mỉm cười, sau đó mới tiếp.

- Ta sẽ tìm cách đưa bố mẹ ta tới đây, cùng sống với ta. Nàng lúc đó muốn trốn cũng không thoát đâu. Ha ha ha...!

Ánh mặt trời dần dần le lói nơi chân trời, từng đạo tia sáng hoàng kim dần dần chói lòa, tỏa đi khắp nơi. Đâu đó truyền lại tiếng bầy chim líu ríu truyền cành, trên đường phố đã lác đác có vài cửa hiệu lục đục mở cửa. Một ngày mới tại Hiếu Văn Trấn lại bắt đầu.

Từ một gian phòng phía nam Minh Gia Trang, một cánh cửa được đẩy ra. Một thiếu nữ áo hồng vươn vai, ưỡn một tiếng rồi vận vẹo thân hình mà bước ra ngoài. Bạch Hổ vươn vai một hồi, nàng không kiêng kị gì mà há miệng ngáp một cái rõ to, sau đó mới đi về phía giếng nước. Từ xa, nàng đã nghe thấy thanh âm nước ào ào, kèm theo đó là tiếng chày đập vang lên lộp bộp. Bạch Hổ có chút hiếu kì, rảo bước tới gần.

Bên cạnh giếng nhỏ, Như Như đang ngồi đó, bàn tay nhỏ nhắn đang cầm một chiếc chày gỗ mà đều tay đập lên một bộ quần áo màu đen. Cánh tay còn lại cẩn thận múc nước từ một cái thùng gỗ mà đổ tới bộ y phục. Bạch Hổ trong mắt hiện lên chút ngạc nhiên. Mọi ngày, nếu tính ra thì nàng là người rời giường sớm nhất, vậy mà hôm nay Như Như còn dậy sớm hơn cả nàng. Bạch Hổ bước tới.

- Như Như, tỷ làm gì mà dậy sớm vậy a?

Như Như hơi ngẩng lên, thấy là Bạch Hổ thì mỉm cười.

- Ừm, muội muội sáng vui vẻ. Tỷ không có việc gì làm nên tranh thủ dậy sớm, giặt chút y phục thôi!

- Ý, không đúng nha. Sao tỷ không dùng chân lực, lại dùng sức như vậy thật mệt mỏi.

Bạch Hổ bước tới, khẽ phát tay, để cái gàu buộc dây rớt xuống giếng. Sau đó lại bắt quyết, một luồng gió từ trong giếng tự đẩy cái gàu đầy nước lên tới miệng. Nàng chỉ cần nhẹ nhàng bắt lấy, đem nước trút tới cái thùng lớn cạnh Như Như. Như Như nghe vậy thì mỉm cười.

- Lâu lâu động tay động chân một chút cho thoải mái thôi mà...!

Hai người trò chuyện, hồi lâu lại cười lên khúc khích một hồi. Thêm một lát nữa, lần lượt thêm các căn phòng mở cửa, chúng nữ trên mặt mang theo vẻ ngái ngủ mà tiến tới cái giếng.

- Mọi người buổi sáng tốt a!
- Các tỷ buổi sáng tốt. Ý, sao hôm nay hai người dậy sớm vậy?
- Các muội muội sáng vui vẻ a!

Ngân Nguyệt lấy tay che miệng mà ngáp, mắt nhắm mắt mở nói. Nàng khẽ lướt ánh mắt qua chỗ Như Như, lập tức minh bạch kia là y phục tối qua của Minh Tiến, vì vậy cũng không nói gì mà chỉ múc lấy một chậu nước rồi tự mình rời đi...

Như thường lệ, các nàng đều tụ tập lại nơi sảnh chính, uống trà sớm. Chỉ duy nhất, hôm nay chưa thấy mặt Liên Liên. Chúng nữ đều biết Liên Liên đêm qua chăm sóc hắc quả có phần vất vả. Gần sáng lại nghe được tiếng hét kinh hãi của Minh Tiến, vì thế đều im lặng không nhắc tới. Mọi người chậm rãi uống trà sớm, yên lặng nghe tiếng chim ríu rít từ vườn hoa bên cạnh truyền tới. Không gian tĩnh lặng, thoải mái vô cùng. Ngay cả Tuyết Liên cũng không ngoại lệ, nàng trầm ngâm lắng nghe, ánh mắt đầy ý thương thức. Các nàng uống trà, ném chút bánh mứt điểm tâm. Dậy sớm đã thành thói quen của các nàng ở Minh Gia Trang.

Bạch Hổ từ đâu đó chạy về phía bàn trà, trên mặt lộ ra nét thất thần cùng căng thẳng. Ngân Nguyệt ngạc nhiên, đưa tới cho nàng một chén trà mà hỏi nhỏ.

- Có chuyện gì vậy?
- Không ổn, không ổn rồi...!

Bạch Hổ thần thái mù mờ, đón lấy chén trà, lưỡng lưỡng. Hành động này khiến chúng nữ ngạc nhiên, trên mặt lộ ra sự kì quái. Ngân Nguyệt cau mày nói.

- Rốt cuộc là đã có chuyện gì?
- Không ổn...

Bạch Hổ thất thần lưỡng lưỡng. Chúng nữ ngạc nhiên dần dần thay bằng cảm giác lo lắng. Ai cũng biết, Bạch Hổ xưa nay vốn tính nghịch ngợm, hoạt bát. Nay đột nhiên thấy nàng trầm mặc thì lo rằng nàng sinh bệnh. Cùng lúc ấy, Kim Minh, Tiểu Sương và cả Tiểu Xảo cũng từ phía phòng mình đi ra. Trên mặt cả ba người đều là một trạng thái thần thờ, có chút u ám thất vọng.

Như Như dường như không chịu nổi, đứng dậy hướng tới ba người.

- Ba muội, rốt cuộc là có chuyện gì đây? Tại sao thần sắc lại cổ quái như vậy? Nếu có bệnh, để ta kiểm tra qua được không? Đừng cố giấu!
- Không phải bị bệnh a...!

Kim Minh ảo não nói. Tiểu Sương bên cạnh lắc đầu. Duy nhất Tiểu Xảo cắn môi, cuối cùng đỏ mặt lên mà nói.

- Chúng muội vừa tới chỗ đại tỷ, định nhìn qua tướng công một lần. Nhưng mà... nhưng mà...

Nàng cứ ấp a ấp úng, sau đó im bặt. Bạch Phụng bước lên, đỡ tay nàng mà nói.

- Sao vậy...? A, lẽ nào... lẽ nào chàng ấy có việc gì sao?

Tiểu Xảo lắc đầu, nàng muốn mở miệng đáp nhưng dường như khó nói, lại cắn môi. Mỹ Mỹ và Tử Hàm cau mày nhìn nhau, Kỳ Dao đột nhiên đứng lên.

- Để ta tới đó xem!
- Không được!

Tức thời cả bốn nàng kia như nhảy dựng lên, vội vàng giang tay chặn đường. Ngân Nguyệt lắc đầu không hiểu, hỏi lại.

- Rốt cuộc là đã xảy ra việc gì?
- Để ta nói!

Một thân ảnh áo tím bước ra, là một nam nhân tuấn mỹ, khuôn mặt trắng bóc như trứng gà, cặp lông mày thanh mảnh lá liễu, đôi mắt long lanh. Khuôn mặt ấy dường như phải là của một mỹ nữ mới đúng, chỉ tiếc nơi ria mép và nơi cằm mọc đầy râu lại khẳng định đây là một nam nhân. Giọng điệu khàn khàn cất lên.

- Minh Trang chủ đang ngủ cùng với đại phu nhân, hai người y phục không chỉnh tề, dường như đêm qua có đại chiến!

Nam nhân áo tím phất tay mà nói, sau đó thản nhiên uống trà trước ánh mắt kinh dị xen lẫn mờ mịt của chúng nữ. Tuyết Liên im lặng nhìn tới nam nhân này, sau đó lại cảm thấy có sự cổ quái. “Không phải Minh Trang chủ thật sự đã hồi trang rồi hay sao, sao tên mạo danh này vẫn còn ở đây?”. Nàng đang định mở miệng, chợt thấy các nàng khác vội vã ngồi xuống bàn trà, thần thái có chút cuống quýt. Từ phía xa vang lên tiếng bước chân, sau đó là tiếng nam nhân cùng nữ nhân trò chuyện. Tuyết Liên lập tức minh bạch. “Vừa nhắc tới tên, tức thì người vừa tới!”.

Đi ra không ai khác chính là Liên Liên và Minh Tiến, hai người sóng vai nhau mà đi. Minh Tiến lúc này mặc một bộ bạch y bằng lụa, lưng thắt đai lụa trắng đồng bộ. Liên Liên vẫn duy trì sở thích của mình, một bộ y phục vàng nhã nhặn. Cả hai người tiến tới bàn trà, chúng nữ nói nhau cất lời.

- Tướng công buổi sáng tốt lành, cả tỷ cũng vậy nha!

- Tướng công buổi sáng vui vẻ, Liên Liên muối cũng vậy. Mau tới uống trà a...!

Chúng nữ chào mời khiến Liên Liên khẽ cười, hần thì đang định chúc lại. Chợt lướt mắt, nhìn thấy kẻ áo tím kia vẫn thản nhiên ngồi đó, không hề cử động lấy một chút. Cứ như thể đây là nhà y, và y là chủ chứ không phải là hần. Minh Tiến trên mặt hiện lên chút tia lửa nóng, khóe mắt có chút giật giật.

- Người...! Còn không mau biến. Ta không động đến người là đã quá vị tha rồi, không lẽ muốn lão tử đích thân đập người ra khỏi cổng Minh Gia?!

Minh Tiến nói, bàn tay nắm chặt lại, xiết chặt vang lên những thanh âm răng rắc. Nam nhân áo tím vẫn im lặng uống trà, phảng phất như hần hoàn toàn vô hình. Minh Tiến cười nhạt, đang định bước tới. Chợt một thân ảnh áo xanh đã chặn hần lại, Kỳ Dao đột ngột bước tới, nàng thấp giọng hỏi.

- ...Còn đau không...?

239. Chương 241: Chu Tước.

Minh Tiến nhất thời ngẩn ra, nhìn tới Kỳ Dao, hần gãi gãi đầu như kẻ ngốc. Kỳ Dao trên môi khẽ mỉm cười, nàng vươn tay nhẹ nhàng vuốt lên má hần. Minh Tiến lần trước đã bị ăn một cái tát nảy lửa, theo phản xạ vội rùng mình mà lùi lại. Kỳ Dao thấy hành động của hần, mày phượng tức thời cau lại. Nàng bước tới một bước.

- Đứng im!

Hần lông mày trùng xuống. “Đứng thì đứng, lão tử sợ người sao?”. Hần lập tức đứng lại, khuôn mặt hiện lên chút vênh váo. Kỳ Dao thấy khuôn mặt ấy, tức thì phì cười, nàng lắc đầu, bàn tay ngọc khẽ vuốt ve má hần. Cuối cùng cả thân hình ấy nhào vào lòng hần, òa khóc nức nở. Thanh âm ai oán, đau đớn truyền đi khiến các nàng còn lại trên mặt đều lộ vẻ u ám, vừa mừng vừa tủi.

Hần khẽ thở dài.

- Không còn đau nữa rồi. Lần tới, nàng nhớ nhẹ tay một chút. Cái mặt này của ta tuy cũng coi là dày, nhưng ra ngoài người khác nhìn thấy thì không hay cho các nàng đâu!

- Người... Đồ sắc lang... Hành hạ các tỷ muội chúng ta như vậy... Đi chết đi!

Nàng càng lúc càng lớn tiếng, tay nắm bùm bụp tới ngực hần. Minh Tiến lắc đầu, kệ nàng động thủ. Ánh mắt vẫn nhìn tới nam nhân áo tím.

- Còn chưa đi?!

- Sao ta phải đi? Đây là nhà ta!

Nam nhân áo tím thần nhiên nói, không hề quay đầu lại tới nửa bước. Minh Tiến lông mày cau lại, trong mắt đã dâng lên sát khí.

- Nhà của ngươi sao? Cút ngay, cút ngay khi ta còn nói chuyện tử tế với ngươi. Nếu không, đừng trách lão tử nắm đầm quá to!

Nam nhân áo tím đứng lên, cười khẩy.

- Một kẻ chỉ biết có nắm đầm, phé vật. Làm nam nhân mà như ngươi à, chủ gia mà như ngươi à? Đi một mạch biệt tăm biệt tích, để các nàng ấy lo lắng mất ăn mất ngủ. Các nàng ấy lo cho ngươi, lo cho danh tiếng của ngươi bên ngoài mới lập đàn công cáo. Bất đắc dĩ mới phải có kẻ thế thân. Vậy mà ngươi một mạch trở về, không hề báo lấy một câu nửa chữ. Không hiểu đầu của tai nheo mà dùng dùng nổi giận. Nam nhân như thế cũng coi là làm Trang chủ à? Ta dù văn nhược, nhưng ít nhất cũng không là kẻ vô tích sự như ngươi!

- Thằng khốn, mày chết với tao!

Minh Tiến gầm lên, chúng nữ thấy vậy vội vàng vây lấy hắn, níu kéo lấy hắn mà kéo lại. Hắn gầm lên.

- Buông ta ra, ta không tự tay tổng thăng nhải bêm mép này ra cửa, ta không phải là Minh Tiến!

- Hừ, các nàng buông hắn ra. Để hắn tới đây, động thủ đi. Một tên không có đầu óc, chỉ biết thượng cẳng tay, hạ cẳng chân mà cũng đòi làm ra vẻ cao thượng. Rác rưởi!

Nam nhân áo tím trào phúng, phe phẩy cây quạt giấy. Minh Tiến con ngươi vằn lên những tia máu, chúng nữ thì một mực ngăn cản hắn không cho ra tay. Hắn càng cấu tiết, hét to.

- Buông tay hết ra, các ngươi là thê tử của ta hay là của hắn?!

- Các nàng đương nhiên là thê tử của ta!

Nam nhân áo tím thêm dầu vào lửa. Ngân Nguyệt mặt lúc trắng lúc xanh, chỉ tới nam nhân áo tím.

- Còn chưa im sao?!

- Ta nói sai sao, Ngân Nguyệt? Tất cả các nàng đều chịu khổ vì hắn, vậy mà hắn có cảm kích? Hay chỉ biết cuồng cuồng dại dại làm khổ các ngươi thêm? Những ngày tháng qua bên cạnh ta, các người vẫn cười vui vẻ đầy thôi. Ta thật thương thay cho các ngươi!

Nam nhân áo tím thở dài cảm thán. Minh Tiến nghiêng rằng, Liên Liên thấy mặt hắn càng lúc càng xám đen, gân xanh nổi lên chằng chịt, tay hắn run run, dường như tức giận tới cực hạn. Trong con ngươi hắn, tràn ngập màu đỏ của máu. Nàng hét lên.

- Thôi đi! Đủ rồi!

Minh Tiến âm trầm thở ra một ngụm hàn khí, hắn mở miệng cười lạnh, giơ tay lên không. Lập tức, từ hậu viện bay tới một vật đen ngòm. Vật ấy sau khi bay tới tay hắn, tức thì hóa thành một màu đỏ rực của máu, mùi tanh dần dần lan tỏa. Kỳ Dao giật mình.

- Hắc Kiếm!

Cầm trên tay Hắc Kiếm – mà không, phải gọi nó lúc này là Huyết Kiếm mới đúng. Minh Tiến quắc mắt, nhìn qua chúng nữ một lượt. Trong ánh mắt ấy là những tia điên cuồng, lạnh băng. Các nàng lập tức kinh sợ, không tự chủ mà lùi lại. Hắn chỉ tới phía nam nhân áo tím.

- Ngươi muốn tự đi hay để ta giúp ngươi đi?

- Có giỏi thì tới đây mà nói lý với ta. Động thủ đương nhiên ta không phải đối thủ của ngươi! Có gan thì bước lên...

Chưa nói dứt lời, bỗng bốp một tiếng. Liên Liên đã bước lên, một cái tát thẳng tới khuôn mặt tuần mỹ nọ, trên mặt y tức thì hiển hiện một bàn tay năm ngón rõ nét.

- Đủ rồi, người đừng đi quá giới hạn của mình. Ta mặc dù coi ngươi là tỷ muội, nhưng nếu ngươi cứ cố ý chọc tức tướng công của ta. Ta có đủ tư cách đuổi ngươi lập tức rời khỏi Minh Gia Trang này!

Nam nhân áo tím ôm má, trên má y lúc này là một bàn tay đỏ bầm. Nhổ ra một ngụm máu, y vẫn kiên cường nói. Giọng điệu lúc này trong veo, hoàn toàn không còn chút khàn khàn nào.

- Đại tỷ, ta nói gì quá đáng lắm sao? Ta nói gì sai trái lắm sao? Tại sao lại không nói cho hần biết, nói thẳng cho hần rõ các vị tỷ muội đã phải vất vả chờ đợi hần như thế nào? Chịu khổ cực, bị quấy rầy ra sao? Tại sao lại cứ phải nhịn nhục như vậy? Nam nhân có quyền nói, vậy tại sao chúng ta không được nói?

Liên Liên hít một hơi như lấy bình tĩnh, lạnh giọng đáp.

- Người biết vậy, cảm thông chúng ta là tốt. Nhưng người có biết chàng ấy đã phải trải qua bao nhiêu thứ kinh hiểm để về được tới nơi này? Người có biết không hả? Ngay cả một giấc ngủ ngắn ngủi, chàng ấy cũng chẳng được yên thân, lại còn gặp ác mộng. Người thử ở vào vị trí chàng ấy, trải qua những hung hiểm ấy xem, người có chống trọi được như vậy không? Chàng ấy trước mặt chúng ta ít nói, không phải bởi chàng ấy không quan tâm tới chúng ta. Chàng ấy làm thế chính là cách biểu lộ sự quan tâm lặng lẽ của mình. Không lẽ, cứ quan tâm tới một ai đó, người cứ phải mở miệng gào thét lớn cho người kia biết?

Liên Liên quay sang phía hần, trên mặt hòa hoãn lại, nàng tước kiếm trong tay hần mà ném đi. Nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cánh tay hần, dựa vào vai hần. Ôn nhu nói.

- Mọi thứ của quá khứ, ta không cần biết. Chỉ biết bây giờ chàng ấy đã trở về là được!

Chúng nữ im lặng, ngay cả nam nhân áo tím im lặng. Tiếng hét kinh hãi đêm qua vẫn còn vang lên trong đầu mỗi người chưa nhạt, vì vậy không ai nói gì. Một hồi, lần lượt Tiểu Sương, Kim Minh và cuối cùng là Tử Hàm kể ra mọi việc của hần. Cả mấy nàng trước đó đều giấu diếm vì sợ các nàng ta lo lắng. Lần này mới một lượt nói rõ. Nhất thời mọi người im lặng, ánh mắt đều chiếu tới hần. Khuôn mặt hần lúc này trắng bệch, đầy mệt mỏi. Nhưng trong mắt các nàng lúc này, hần hoàn toàn biến thành một bức tượng cao lớn, uy nghiêm, rắn rỏi đứng đó...

Nam nhân áo tím cầm bật, cuối cùng run rẩy mà phủ phục xuống, giọng y run run.

- Bạch Quế Chi bái kiến tướng công, mong chàng tha tội vô lễ!

Giọng nói lúc này hoàn toàn là của một nữ nhân. Trước ánh mắt kinh ngạc của Minh Tiến, nam nhân áo tím tháo bỏ trâm cài đầu, lộ ra một mái tóc đen dài tới chấm eo. Nàng ta cũng vươn tay, bỏ đi lớp giả trang râu và ria mép. Để lộ ra một khuôn mặt nữ nhân xinh đẹp, chỉ có điều lúc này thực sự xinh đẹp thê lương bởi trên má nàng vẫn lưu lại một bàn tay đỏ rực. Minh Tiến ngẩn người, một hồi dường như mới nhớ ra,ngạc nhiên hỏi.

- Người... là Chu Tước?

- Tướng công, ta chính là Chu Tước. Chỉ vì hận chàng qua mức làm khổ các vị tỷ muội nên ta mới ra hạ sách này. Chu Tước trước nay vốn thẳng tính, có gì nói đấy. Mong chàng đừng trách mắng mọi người, mọi tội lỗi cứ để mình Quế Chi nhận!

240. Chương 242: Mở Tiệc.

Minh Tiến còn đang ngẩn ra, Liên Liên đã kéo tay hần tới, ánh mắt hướng tới hần đầy ý van cầu. Nàng bí mật truyền âm. “Tướng công, chàng đỡ Quế Chi lên đi, giúp thiếp tạ lỗi. Lúc trước thiếp... thiếp không kiềm chế được bản thân!”. Minh Tiến khẽ cười, véo nhẹ má nàng rồi cúi người xuống, ý định nâng Quế Chi lên. Quế Chi có chút sợ hãi, nhưng sau đó nhắm mắt đợi hình phạt. Nàng biết khiến hần phát điên lên như vậy, chẳng dễ gì có thể bỏ qua. Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Nhưng nàng chấp nhận, bởi nàng không muốn tâm sự của các tỷ muội cùng thuyền phải cất giấu mãi như vậy.

Trước mặt tất cả, chỉ thấy hần phủ phục quỳ gối trước mặt Quế Chi, bái một lạy. Giọng run run.

- Quế Chi, cảm ơn nàng đã nói cho ta rõ. Ta không thể ngờ nổi các nàng lại phải chịu đựng nhiều thứ như vậy. Ta thật vô tâm!

Hắn lại quay qua chúng nữ, đập đầu một cái.

- Các nàng, ta xin đã tạ các nàng!

Hành động của hắn khiến chúng nữ hoàn toàn bất ngờ, không kịp có chút phản ứng. Ngay cả Quế Chi trên mặt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, cứng ngắc đứng đó không kịp làm gì. Ngân Nguyệt cuối cùng vẫn là người phản ứng nhanh nhất, kinh hãi nói.

- Tướng công, sao chàng lại...!

Minh Tiến mỉm cười, hắn khẽ đứng dậy, hướng tới phía Quế Chi mà nâng tay nàng đứng lên. Trên bàn tay hắn, một luồng kim quang nhu hòa xuất hiện, bàn tay kim quang ấy nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên má Quế Chi. Nàng vẫn còn đang trong mộng lung, lúc này cảm nhận được một luồng khí ấm áp trên mặt mình mới hồi tỉnh. Thân hình thoáng run lên, nhưng sau đó ánh mắt liếc tới hắn hiện lên sự cảm kích, tin phục. Nàng cảm nhận bàn tay ấm áp ấy nhẹ nhàng xoa lên vết bàn tay kia, từng chút từng chút một làm thuyên giảm đi sự nóng rát của vết tát. Quế Chi hai chân dường như mềm nhũn, vô lực dựa vào lòng hắn. Ánh mắt nàng lúc này hoàn toàn là sự si mê và yêu thích, không hề rời khỏi khuôn mặt nam nhân kia lấy một chút.

Chúng nữ im lặng, đều âm thầm cảm thấy trong lòng thật sự ấm áp, ngọt ngào hơn cả đường mật. Tại U Châu này, nam nhân tuyệt đối không bao giờ quỳ gối trước nữ nhân. Nam nhân chỉ chịu quỳ gối duy nhất ba lần: lễ phụ mẫu sinh thành, lễ báai sư thừa; Nếu có lễ báai nữ nhân cũng chỉ duy nhất trong lễ báai đường. Còn thông thường, cho dù đó là lúc sinh tử, nam nhân cũng vẫn giữ lấy chút danh dự bản thân mình. Nhưng hắn thì khác, hắn mặc kệ thứ danh dự hão huyền ấy. Đương nhiên, sẽ có lúc hắn điên cuồng làm mọi thứ để bảo vệ danh dự bản thân, bảo vệ cái tôi bất khả xâm phạm của hắn. Nhưng lúc này, trước mặt các nàng, một cái báai lễ này thật sự chưa đủ để tỏ rõ sự cảm kích của hắn...

Bàn trà đông đủ, đương nhiên bao gồm cả hắn cùng tất cả các nàng. Liên Liên ngồi bên phía trái hắn, chỗ bên phải là Bạch Hổ nhanh chân chiếm lấy. Mọi người chậm rãi uống trà, ăn điểm tâm, nói chuyện phiếm. Dường như hoàn toàn không có việc trước đó xảy ra. Ưu tiên nhất, có lẽ vẫn là Bạch Quế Chi, nàng lúc này đang ngồi trên đùi hắn, hai má đỏ bừng dựa trên vai hắn. Đôi tay thon dài khẽ mân mê chén trà thơm.

Hắn im lặng, lắng nghe các nàng nói chuyện. Thi thoảng mới nói chen vào một hai câu. Các nàng trao đổi, thực chất vẫn chủ yếu là về vấn đề tu luyện, vượt bình cảnh. Một số ít mới nói đến vấn đề sinh hoạt thường ngày khiến hắn đa phần đều im lặng. Hắn vốn cứ tuân tự tiến giai, cũng chẳng có kinh nghiệm gì mà nói, vì thế chỉ ngồi im cười trừ. Một hồi, dường như đã hết chủ đề, các nàng đều im lặng uống trà. Hắn nghĩ tới điều gì, đột nhiên nói.

- Các nàng, đã lâu chúng ta chưa tập trung đông đủ thế này. Hay là vậy đi, các nàng muốn ăn món gì cứ nói, lát nữa ta đích thân vào bếp!

Chúng nữ nghe hắn nói xong, nhất thời tròn mắt kinh dị. Ngoại trừ Tử Hàm, Mỹ Mỹ và Tuyết Liên ra, còn lại ánh mắt đều chiếu tới hắn như thể ngắm nhìn một sinh vật lạ. Minh Tiến thấy phản ứng của các nàng mạnh như vậy, tức thời trên mặt hiện lên sự tò mò. Hắn rút trong túi trữ vật ra một cuốn sổ trắng, lại lục tìm bút nghiên. Tay đều đều mài mực, không ngẩng lên, cười mà nói.

- Chà, còn ngại sao? Vậy ta điểm danh, đầu tiên là từ nàng, Liên Liên...!

Hắn cầm trên tay một tờ thực đơn dài các món ăn, trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm. Có nhiều món hắn từng nghe, xong cũng có những thứ hắn chưa từng biết. Liệt kê ra ở đây cũng tới bảy tám chục món ăn. Tay nghề nấu nướng của hắn cũng chẳng phải cao thủ, lúc này hắn thoáng trầm ngâm. "Có cách rồi!". Hắn đột nhiên mỉm cười, đứng dậy rời đi...

Thời tiết đã chớm hạ, dần dần buổi trưa tiết trời oi bức hơn. Tuy vậy về buổi tối, vẫn còn một phần nào đó se se lạnh, dường như mùa đông vẫn cố níu kéo lại nơi này. Nơi hậu viện, một bàn đá dài đã được kê tới, bên trên bày ra ba cái chảo bằng đồng, hình dạng những cái chảo này vô cùng đặc biệt. Nơi giữa trung tâm được gò cao lên, thon dài như một ngọn núi nhỏ. Đặt phía dưới chảo đồng là một bát đất lớn, bên trong chứa đầy than củi đang bùng hực tỏa nhiệt. Hắn lúc này hai ống tay xắn cao lên tận vai, khẽ nệ bê một cái

nồi lớn, trút nước trong nồi lần lượt vào ba cái chảo đồng. Bỏ nồi lớn qua một bên, hắt lại tất tả chạy về phía nhà bếp, thoăn thoắt như thoi đưa.

Lần lượt, vô số những đĩa đựng đồ ăn được bày lên. Trong chảo đồng, nước sôi mang theo một mùi thơm thơm, cay cay thật đặc biệt. Chúng nữ muốn phụ hẩn một chút, nhưng lại bị hẩn hoàn toàn cự tuyệt. Vì thế chỉ biết đứng im một bên mà quan sát hẩn. Các nàng thì thảo trao đổi, ánh mắt đều chiếu tới sự tất tả, bận rộn kia mà như mỉm cười âu yếm. Khệ nệ bê từ bếp ra một cái vò lớn, hẩn cười mà nói.

- Mọi người vào bàn tiệc đi nào...!

Đương nhiên, nếu là bình thường, ai cũng chắc chắn biết tới món lẩu này. Chỉ có điều, chúng nữ dường như mới lần đầu được nếm qua. Cách thức chế biến cùng với hương vị lạ miệng khiến các nàng đều tấm tắc khen ngon, luôn tay đưa đũa. Minh Tiến nhìn tới cảnh tượng vui vẻ ấy, trên mặt hiện lên một nụ cười mãn nguyện. Hẩn chỉ nhăm nhắp chút đỉnh, còn đâu phần lớn thời gian là ngắm nhìn các nàng; hoặc là giúp các nàng làm chín đồ ăn. Đối với hẩn lúc này, hạnh phúc đơn giản chỉ cần có thế.

Rượu đã qua ba bốn lượt, thức ăn cũng đã vơi đi quá nửa. Trên các khuôn mặt xinh đẹp ấy lúc này đều hiển hiện một lớp phấn hồng, không rõ là do có chút say, hay là nhiệt hỏa từ bát than kia có chút lớn quá mức. Thứ rượu này là rượu trái cây, do chính hẩn tự chế biến. Chỉ đơn giản là hoa quả ướp đường, sau đó cho thêm một chút men rượu. Lợi dụng nhiệt hỏa bản thân mà ép chế thành. Rượu này tuy nồng độ cồn không cao, nhưng vì hương vị thơm ngọt; lại thêm lúc rót vào ly, hẩn thêm vào đó ba bốn khối băng nhỏ. Vì vậy các nàng cao hứng uống khá nhiều. Ăn lẩu nóng, có một cốc rượu mát lạnh, thơm phức chiêu miệng không phải là quá tuyệt diệu hay sao?

Lại qua một vài lượt nữa, toàn bộ đồ ăn đã được diệt sạch. Minh Tiến cũng có chút bất ngờ, sau đó lại càng vui vẻ bởi các nàng ưa thích lẩu hẩn nấu. Hẩn nhăm tính, có khi thường xuyên chế biến món ăn này để mời các nàng. Hẩn khẽ mỉm cười, nhìn xung quanh. Đa phần các nữ nhân đều đã có điểm say, khuôn mặt đỏ bừng, dường như bước đi cũng lảo đảo. Hẩn đương nhiên y như lúc đầu, cự tuyệt các yêu cầu phụ giúp của các nàng, tự hẩn dọn dẹp tất cả. Sau khi rửa dọn xong mọi thứ, hẩn quay lại. Lúc này mọi người đều đã rời đi, chỉ còn lại Như Như và Quế Chi đứng đó. Như Như dường như có chuyện gì đó giấu diếm, khuôn mặt đỏ bừng càng toát nên vẻ xinh đẹp, thu hút. Quế Chi thì đứng trước nàng ta, ánh mắt đầy thần nhiên, tĩnh lặng như nước nhìn tới phía Minh Tiến.

Hẩn cười.

- Khuya rồi, hai nàng mau về nghỉ đi thôi!

- Ca ca... Muội...!

Như Như ập úng nói, giọng điệu y như tiếng muỗi kêu. Quế Chi thấy vậy thì thở dài, nắm tay Như Như sau đó nói.

- Tướng công, Như Như đang đợi chàng cùng về nghỉ ở phòng muội ấy!

Minh Tiến không hiểu ý tứ câu nói này, hẩn chỉ cười xòa.

- Không cần đâu, ta về phòng Liên Liên cũng được. Hai người nghỉ sớm đi!

Như Như trên mặt vội lộ ra nét gấp gáp, tay vội vàng kéo áo Quế Chi mà giật giật nhẹ. Quế Chi thấy hẩn vô tâm, cuối cùng không nhịn được mà nói thẳng.

- Tướng công. Quế Chi mong chàng công bình. Hôm qua, chàng đã ở phòng của đại tỷ, ít nhất hôm nay chàng phải đến phòng của Như Như. Theo thứ bậc, Như Như là Bình Thê. Chúng ta thuyền đông, tỷ muội nhiều. Mong chàng cân nhắc hợp lý, đừng để các tỷ muội khác phải oán trách!

Minh Tiến ngẩn người, cuối cùng là cười trừ, thở nhẹ.

- Hóa ra là việc này sao...? Ta không phải đã nói rồi ư, tất cả các nàng đều là thê tử của ta, không phân thứ bậc gì cả. Tại sao cứ phân biệt làm gì?

- Tướng công, mong chàng công bình!

Quế Chi vẫn y như trước, nhẹ giọng nói. Trong lời nói dường như mang theo chút nhu hòa, chờ mong. Minh Tiến hơi cau mày, nhưng cuối cùng cũng đã nhận ra chuyện gì, hần cười mà đáp.

- À... Ta biết rồi, các nàng vì Liên Liên hôm qua đúng không...? Sớm nay, có bốn người bí mật tới phòng Liên Liên xem xét. Các nàng cho rằng ta và nàng ấy đã động phòng đúng không?

Hần nói, sau đó đột nhiên nhìn về phía bụi trúc cách đó không xa, cười lớn.

- Không cần núp ở đó, ra đây hết cả đi...!

Trước mặt các nàng, hần nghiêm giọng, chân thành nói.

- Các nàng, trước tiên,ta muốn nói rõ ta và Liên Liên tuy chung giường, nhưng chưa bao giờ đi quá giới hạn. Không chỉ Liên Liên, trước đó ngay cả Như Như, Tiểu Sương, Xảo Nhi, Tử Hàm và Mỹ Mỹ cũng đã từng cùng giường với ta. Nhưng ta tuyệt đối chưa từng có suy nghĩ về việc kia!

Hần gơ tay, trịnh trọng như tuyên thệ. Sau đó mới tiếp.

- Ta cũng xin nói rõ. Trước khi chúng ta bái đường thành thân, ta tuyệt đối không bao giờ đi quá giới hạn. Ta sẽ gắng tu luyện để có thể đưa cha mẹ ta tới đây. Lúc ấy, cũng là lúc chúng ta thành hôn... Ha ha ha... Các nàng chạy không thoát đâu!

241. Chương 243: Kết Tóc.

Hần cười mà nói, liếc mắt nhìn qua những khuôn mặt đang đỏ bừng kia. Cuối cùng trầm ngâm mà nói.

- Ừm... Như lời Quế Chi nói, sợ ta thiên vị các nàng sau ngày cưới. Hầy, việc này đơn giản thôi, cứ làm một căn phòng lớn, một cái giường thật lớn, tất cả ngủ chung là được!

Minh Tiến đơn thuần nói cho vui, rồi khẽ mỉm cười. Chúng nữ trên mặt càng đỏ, nhiều người ngúng quẩy rời đi, chỉ bỏ lại vài câu gắt khề, giọng điệu bất đồng.

- Xấu xa!

- Bại hoại!

- Sắc lang!

- Háo sắc!

- Ca ca... chàng là đồ háo sắc!

- Hi hi hi... ta thích nha...!

Các nàng như con thoi rời đi, thoáng chốc hậu viện chỉ còn lại hần. Minh Tiến khẽ mỉm cười một mình, hần ôm lấy một hũ nhỏ còn chút rượu trái cây kia, nhảy lên trên mái nhà cạnh đó mà nằm xuống, ngả người thư thái. Hần khẽ vươn tay, nhấp một ngụm rượu trong đó, ánh mắt chiếu tới vầng trăng lưỡi liềm đang tỏa sáng mát dịu phía trên cao...

Kỳ Dao khẽ đẩy cửa, nàng cẩn trọng ngó nghiêng xung quanh, sau đó khép cửa mà phi thân lao về phía hậu viện. Nhìn ngắm một hồi, chợt nghe thấy thanh âm nuốt nước từ phía mái nhà, nàng nhún người nhảy tới. Một bóng áo xanh khẽ lóe lên, nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh hần. Minh Tiến có chút giật mình,ngồi dậy. Khi thấy là Kỳ Dao thì mỉm cười, ra hiệu mời nàng ngồi xuống.

- Khuya rồi, sao còn chưa đi nghỉ?

Kỳ Dao nói, trên mặt thoáng có chút đỏ. Minh Tiến cũng không để ý lắm, thuận miệng trả lời.

- Ta không ngủ được, ta sợ lại gặp phải ác mộng lúc trước!

- Có cần ta giúp không?

Nàng lo lắng hỏi, bàn tay nhỏ nhắn tự xiết lấy vạt áo mình. Minh Tiến lắc đầu.

- Không cần đâu, nàng đi nghỉ sớm đi. Mặc kệ ta!

- Vậy... vậy Dao Nhi... Thiếp ở lại đây cùng chàng!

Kỳ Dao run run nói, nàng nhẹ nhàng dựa vào vai hắn, im lặng ngồi bên cạnh hắn. Minh Tiến mỉm cười, hắn khẽ vươn tay ôm lấy eo nàng mà kéo sát tới. Hành động của hắn khiến cơ thể nàng thoáng căng thẳng, nhưng chẳng bao lâu lại mềm nhũn vô lực. Mũi nhỏ khẽ hờn nhẹ, ra chiều khoan khoái. Minh Tiến vươn tay, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nhẹ nhàng mân mê. Hai người cứ như vậy im lặng, ngồi cạnh nhau, tận hưởng ánh trăng dịu mát trên đầu; lặng lẽ ngửi lấy mùi thơm dịu dàng trong hơi thở của nhau. Kỳ Dao đột nhiên vùng dậy, nàng bạo gan ngồi vào lòng hắn, kéo đầu hắn mà vít xuống.

Ngọt ngào, mềm mại, thơm ngát... Minh Tiến như chìm đắm trong mớ cảm giác ấy, hắn có chút tham lam, mút mạnh lấy cặp môi mềm hoặc trước mặt. Tới khi Kỳ Dao dường như không chịu được nữa, khẽ ưm một tiếng nũng nịu, hắn mới rời đi. Nàng hạnh phúc, dụi đầu trong ngực hắn, hắn thì ôm xiết lấy thân thể nàng, như thể đang ôm một bảo vật. Cả hai im lặng tận hưởng không gian kì diệu, trải đầy mật ngọt lúc này. Ánh trăng dịu mát, dường như đang bao bọc lấy tất cả, chứng kiến tất cả. “Người hỏi ta thấy gì ư? – Ta thấy một đôi tình lữ hạnh phúc bên nhau!”...

Sáng sớm, phía chân trời xa xa dần dần sáng lên bởi luồng kim quang nóng mắt. Đâu đó truyền tới tiếng ồn ào trao đổi, tiếng bước chân gấp gáp xen lẫn với tiếng chim chóc kiếm ăn sớm. Một ngày mới lại bắt đầu ở Hiếu Văn. Kỳ Dao khẽ tựa mình, đôi mắt đẹp chớp chớp đầy ngái ngủ rồi mở ra. Nàng lấy tay che miêng, ngáp một cái rồi mới nhìn xung quanh. Chỉ trong chớp lát, khuôn mặt ấy chợt hồng ửng.

Nàng thấy nàng vẫn yên vị nằm trong lòng hắn, hắn ôm chặt lấy nàng. Chỉ có điều khác với lúc nàng mơ màng thiếp đi lúc trước, trên người nàng lúc này khoác thêm một bộ trường bào màu trắng. Kỳ Dao đương nhiên nhận ra bộ y phục này, vì thế không khỏi có nhòai người nhìn tới hắn. Hành động này của nàng khiến hắn tỉnh giấc, ngáp một cái rồi to, nhìn nàng mà hỏi.

- Còn sớm mà, Dao Nhi, nàng ngủ thêm chút nữa đi!

Kỳ Dao im lặng, khẽ gật nhẹ, nàng đang định nhắm mắt, cố gắng ngủ thêm một chút. Đã lâu lắm rồi, giấc ngủ mới đến với nàng êm ái, nhẹ nhàng như bây giờ. Nàng mơ hồ cảm thấy có lẽ từ lúc tới đây, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác thoải mái tới như vậy. Chợt Kỳ Dao run lên, nàng cảm nhận vô số luồng thần thức quen thuộc đảo qua nơi này. Thân hình nàng run lên, cố gắng đứng lên. Hành động này của nàng khiến hắn giật mình, ôm xiết lấy thân hình ấy mà kéo xuống. Giọng điệu lo lắng.

- Cần thận kéo ngã!

- Chàng...Chàng đưa ta về phòng đi, được không?

- Ừm. Phòng phía nào đây?

- Gian thứ ba, phía Bắc!

Minh Tiến ngáp thêm một cái nữa, sau đó nhảy xuống, ôm theo Kỳ Dao mà đi tới. Hắn phần vì ngái ngủ, phần vì sớm thu lại kính cận nên không gian trước mặt có phần mơ hồ, cứ án theo sự dẫn đường của Kỳ Dao mà đi. Vì thế, hắn tuyệt không nhận ra dị trạng mà Kỳ Dao đã thấy. Mỗi khi đi qua các gian phòng, lập tức các cánh cửa đều vội vã khép kín lại; nhưng sau khi hai người đi qua thì lại hé mở ra, bên trong là những ánh mắt có chút ghen tị.

Tới căn phòng nhỏ, hắn lấy chân mở cửa, sau đó bế nàng vào, cẩn thận đặt lên giường. Kỳ Dao đương nhiên không chịu ngồi yên, nàng tiến tới bên bàn phấn, cẩn thận tháo bỏ trâm cài đầu mà vẫn lại tóc. Minh Tiến vẫn đang ngái ngủ, trông thấy cảnh đấy thì vội bước lên, kéo một cái ghế ngồi phía sau lưng nàng.

- Để ta giúp nàng!

Hắn nhẹ nhàng nói, sau đó cẩn trọng lấy lược chải tóc, từ từ giúp nàng kết tóc. Đến cuối cùng, trong tấm gương bạc trước mặt hai người. Kỳ Dao như biến hóa thành một người khác. Mái tóc mới được kết cao lên khỏi gáy, mang tới cho nàng một khí chất ôn nhu, thành thực. Kỳ Dao không khỏi ngạc nhiên, hai má đỏ

lên. Nàng nhận ra đây là kiểu kết tóc của nữ nhân đã có chồng, hơn nữa lại là chính tay hắc làm cho nàng. Kỳ Dao hướng ánh mắt ngạc nhiên, dò hỏi hướng tới hắc. Minh Tiến mỉm cười, xoa xoa tay.

- Ta không làm xấu quá chứ?

Kỳ Dao lắc đầu, nàng chờ câu trả lời vừa ý mình hơn.

- À, là Liên Liên chỉ cho ta. Hôm trước cũng là ta kết tóc cho nàng ấy...!

Buổi trà sớm hôm ấy đương nhiên càng thêm hỗn loạn, ánh mắt mọi người lần này đều đổ dồn lên Kỳ Dao. Sau đó lại đổ dồn lên phía Minh Tiến, hắc đương nhiên nhận ra, chỉ cười hì hì mà nhắc lại lời nói hôm trước. Chúng nữ tức thì nhao nhao lên, mặt đỏ bừng trách mắng. Hắc vẫn mỉm cười, im lặng uống trà. Bạch Hồ len lén tới sau hắc, nhỏ giọng.

- Tướng công, ta cũng muốn được kết tóc như Kỳ Dao tỷ a!

- Được, nàng ngồi gần lại đây...!

Hắc lần lượt vấn tóc cho các nàng, cũng chậm rãi trả lời. Chúng nữ sau khi minh bạch, tức thì đều cười không thôi, thậm chí ngay cả Tuyết Liên cũng bật cười. Ngay khi hắc rời tay khỏi mái tóc của Tuyết Liên, một đạo thân ảnh màu hồng gấp gấp đẩy cửa trang mà lao vào sân. Minh Tiến có chút căng thẳng, đứng lên. “Ngưng Phong Kỳ!”. Hắc theo bản năng tự tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Đột nhiên chúng nữ đều đứng lên, ngoại trừ Tử Hàm, Mỹ Mỹ và Tuyết Liên. Đều tiến tới phía trước chào hỏi.

- Sư phụ!

- Đào tiên bối...!

Hắc nhìn phong thư khấn trên bàn, ánh mắt có chút cau có. Đào Nhược Hồng ngồi bên trên, ánh mắt âm thầm đánh giá hắc. Minh Tiến đột nhiên gật đầu, giọng chắc nịch.

- Được,ta sẽ đi...!

Vô Danh Sơn Trang – Trang viên trung lập, danh bài thứ năm tại Cửu đại thế lực. Hôm nay đột ngột mở rộng cửa đón khách. Trên con đường nhỏ quanh co theo sườn núi, từng tốp từng tốp người, y phục bất đồng chậm rãi theo tuyến đường nhỏ leo lên. Dọc đường đi, đệ tử Vô Danh Sơn Trang nghiêm cẩn đứng gác, thần sắc lạnh lùng. Hôm nay là lần đầu tiên, sắc mặt của tất cả các khách mời đều biến sắc, lộ ra vẻ khấn trương cùng lo sợ. Lần hội mặt này gần quá mức bất thường. U Châu đại hội mới qua trước đó chưa tới một năm, nay lại mở ra hội mặt nữa. Điều này khiến các tông môn khác kì quái, lục tục kéo tới.

Duy nhất, chín đại thế lực sắc mặt có chút kinh dị, biến sắc. Trực tiếp trường môn cùng các đầu lĩnh tới dự.

Giữa sân lớn, vô số ghế thái sư đã được bày ra, đặt xoay ngang với tấm thảm đỏ lớn hướng lên lễ đài. Căn cứ theo thứ bậc, lần lượt các đại diện tông môn tìm vị trí mà ngồi xuống. Các vị khách thân phận thấp hơn thì ngồi lùi lại phía sau, hoặc đứng phía xa xa. Mọi người đang thì thảo to nhỏ, chợt im lặng. Phía trên lễ đài, một nam nhân mặc bạch y chấp tay hướng tới các hướng có quan khách bái lễ, sau đó nói.

- Các vị, lần này gấp gấp hội mặt, thật sự còn nhiều thiếu sót, mong các vị lượng thứ!

Một câu xin lỗi đơn giản, sau đó vào đề ngay lập tức.

- Các vị, Đơn Thiên Minh ta phải báo cho các vị một tin khẩn cấp. Nếu chậm rãi, chỉ e sớm có đại họa...

242. Chương 244: Xâm Lược.

Y nói, thanh âm tràn ngập lo lắng. Đám người lập tức im bật, căng thẳng nhìn tới lễ đài. Đơn Thiên Minh – gia chủ Vô Danh Sơn Trang, người trầm ổn nhất U Châu đã phải dùng tới thái độ này, chứng tỏ có việc không hay.

- Các vị, đêm qua đệ tử du ngoạn của ta báo về. Diêm Thù bang đã bị thế lực nào đó diệt sát toàn bộ!
- Hừ, chỉ là một cái tông môn cấp trung nhỏ bé, có thù kết oán bị tru sát. Có vậy mà cũng làm ra vẻ thần thần bí bí!

Một lão nhân áo đen cười nhạt nói, khuôn mặt y trắng bợt như kẻ chết trôi, nhưng con ngươi lại phát ra những tia lạnh lẽo sát khí. Lão chính là Sở Kế Toàn – Cung chủ Băng Ngọc Cung – hàng thứ tư trong cửu đại. Lời này nói ra khiến không ít người cau mày. Băng Ngọc Cung là cung phái ma tu, ai ai không biết. Tính cách háo sát cũng chẳng có ai lấy làm lạ, bởi bên trong tông môn này, không có thực lực có nghĩa là chết.

Đơn Thiên Minh khước môi khê nhếch, vẫn bình tĩnh nói tiếp.

- Tại hạ mạo muội phái người tra xét, phát hiện toàn bộ người trong Diêm Thù bang đều bị một loại thủ pháp cổ quái giết chết. Hoặc bị trọng kiếm xé đôi, hoặc bị ám khí nào đó gây bộc phát thân thể mà chết!

Mọi người nhất thời ồn ào, thì thào bàn tán. Cửu đại lập tức sắc mặt thay đổi, mơ hồ càng thêm âm trầm.

- Có điểm kì quái, không hề phát hiện tung tích đối phương, trên mặt đất hỗn loạn một lượng lớn vệt móng ngựa. Chúng ta tra xét kĩ, cũng may tìm được một người còn sống, bèn đưa về đây!

Đám đông ồ lên, trên mặt lộ ra vẻ hiếu kì. Chỉ thấy từ phía sau Đơn Thiên Minh, lộ ra một cô bé. Cô bé chỉ khoảng bảy, tám tuổi, tóc tết hai bên vô cùng đáng yêu. Cô bé đang tò mò, ngẩng nhìn đám đông trước mặt. Đơn Thiên Minh khẽ xoa đầu cô bé, thì thào vào tai cô bé một hồi. Một chất giọng non nớt cất lên.

- Tối đó Nữu Nữu chơi trốn tìm với đại tỷ, không ngờ bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng tù và lớn. Tỷ tỷ sắc mặt kinh dị, ngay cả phụ thân mẫu thân Nữu Nữu cũng vậy. Mẫu thân dẫn Nữu Nữu trốn thật kĩ, vạn vạn lần không được ra. Nữu Nữu nghe lời, chỉ nghe bên ngoài... bên ngoài... Các ca ca, tỷ tỷ kêu gào thảm thiết... Nữu Nữu... Nữu Nữu thấy tiếng người hô hào, rối tiếng ngựa hí... Nữu Nữu nhìn trộm, thấy mọi người bị những tia sáng xanh lam bắn xuyên người mà nổ tung rồi ngã xuống... Nữu Nữu thấy những người kia mặc bạch y, cưỡi ngựa, mang theo tấm mộc và kiếm rất to... Ngựa có sừng lớn... những người kia người đầy máu... Nữu Nữu...

Cô bé nói tới đó, òa khóc nức nở. Đơn Thiên Minh lắc đầu, phát tay, lập tức một nữ đệ tử ôm cô bé đi ra; lại có một người khác mang một cái khay dài tới, đứng cạnh y. Y nói tiếp.

- Đệ tử bản trang đã truy tung, nhưng quanh đó trăm dặm không có dấu vết. Mọi dấu vết tới bờ biển đều mất sạch, chỉ tìm được vài thứ này!

Hắn kéo tấm vải che, lập tức để lộ ra vài thanh dài kì quái, dường như không phải phi lao hay trường thương, thiết kế thập phần kì lạ. Đám người lập tức lâm vào trầm tư, không ai nói câu nào. Điều tập trung suy luận, cố gắng chấp nối các chi tiết đang có. Nhất thời toàn trường mù mờ, lạc lối. Đột nhiên, từ hàng ghế thứ ba, một nam nhân trẻ chậm rãi bước lên. Hắn đi thẳng tới phía Đơn Thiên Minh, không kiêng kị gì mà nắm lấy thanh dài kia. Đơn Thiên Minh ngạc nhiên, hàng ghế thứ ba này chỉ đại biểu cho đệ tử thứ hệ, chỉ là kẻ đi kèm các tông môn. Thân phận hay phẩm chất cực kì bình thường, trong nơi này căn bản chẳng có chút trọng lượng nào. Y cau mày, vẫn khách sáo nói.

- Tiểu sư đệ, xin cẩn trọng. Thứ này thập phần tinh xảo, chỉ e khó khôi phục!

Câu cuối nhấn mạnh, đồng thời chiếu tới ghế trống của hắn. Đơn Thiên Minh đột nhiên hít vào một hơi lạnh. Hàng ghế kia đại diện cho người của Thiên Hồng Tự, lại liếc tới ba vị cao tăng, thấy họ vẫn thần nhiên, không hề nhìn tới khiến y cau mày. Khi nhìn sang bên đối diện, thấy ánh mắt của Lam Nguyệt Cốc – cốc chủ Vương Phác Thiên đầy ý tán thưởng nhìn tới nam nhân này; ngoài ra còn có Phiêu Hoàng Tông – môn chủ Trương Dạ Nguyên mạnh theo ánh mắt tò mò nhìn tới. Y lập tức minh bạch “Xem ra người này quả thật có chút bất phàm. Ngay cả hai đại phái kia dường như cũng có chút hứng thú!”. Đơn Thiên Minh đương nhiên không biết thân phận thật của nam nhân nọ. Cũng không biết rằng Vương Phác Thiên tán dương bởi nam nhân kia là lang quân của ái đồ của lão; Trương Dạ Nguyên thì đang bán tín bán nghi về vị nam nhân kia – theo báo tin chính là Minh Gia Trang chủ!

Trước sự nghi hoặc, nam nhân nọ đột ngột nói, thanh âm trầm kéo mới người bình tĩnh.

- Xin mời tiểu cô nương kia tới lại một lần, ta có điều muốn hỏi!

Đơn Thiên Minh xoay người, định gọi đệ tử, lại thấy nam nhân trẻ tuổi nói theo.

- Thứ này không đầy đủ bộ phận, không biết Trang chủ có hay không bỏ xốt một thứ hình vuông, hoặc đại khái một cái lồng vuông nhỏ, bên trong có chứa những thoi dài?!

- Tiểu huynh đệ, sao ngươi biết. Lẽ nào... lẽ nào ngươi nhận ra thứ này ư?

Y giật mình nói, thanh âm có chút kinh ngạc. Đám người nhất thời ồ lên, ánh mắt lập tức ào ào đánh giá nam nhân trẻ phía trên. Chỉ thấy hắn cười, lắc đầu.

- Chưa nắm chắc, xong có chút quen thuộc!

Hư Ngôn lập tức đứng lên.

- A di đà phật, sư thúc, người nhận biết thứ này sao?

- Không chắc lắm, nhưng đại khái chắc là đúng!

Hư Ngôn nói, lập tức như một tiếng sấm đánh động đám người. Ánh mắt tất cả đều dồn lên nam nhân trẻ đang mê mẩn bên cạnh mấy thanh kì quái nọ. Trong ánh mắt mọi người là những tia phức tạp. “Thật sự là hắn? Kể làm U Châu một phen dậy sóng...? Kể mà Lam Thiên Tiên Tử hứa hôn...? Kể là bán long nhân áo đen thần bí...?”. Trong lúc đó, cô bé lúc trước đã được đưa lên, nam tử trẻ không kiêng kị gì mà ngồi xổm, thân mật nói chuyện với cô bé. Hắn hỏi han một hồi, lấy tay vẽ lên không trung một chữ thập, cô bé cau mày, sau đó gật đầu.

“75%” Minh Tiến nhủ thầm, hắn có xem qua vài bộ phim, lại nghe kể tới phương thức kia liền có chút liên tưởng. Sau khi nhìn tới những thanh này, lòng nghi ngờ lại càng tăng cao, chúng giống như loại súng kíp cổ. Cuối cùng, một nam đệ tử cẩn trọng mang lên một khối vuông nhỏ bằng sắt đen. Minh Tiến cầm lấy, lập tức dốc xuống. Bên trong rơi ra một vật hình thoi dường như là ngọc thạch, mang theo hai màu xanh lam và trắng riêng biệt. Hắn lại càng có cơ sở cao hơn, hắn cẩn trọng kiểm tra, không hề có thuốc súng. Hắn quan sát ba thanh kì quái nọ, nhận ra rằng nơi lấy đánh lửa (kim hỏa) của khẩu súng có vẻ lạnh lặn nhất dường như thiếu hụt gì đó. Hắn cau mày, cẩn trọng tháo từ khẩu súng khác sang một vòng tròn nhỏ, lắp lên, đồng thời đưa viên đạn vào nòng, đẩy lại chốt tay cơ. Trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, hắn thân nhiên bước tới, cầm bình trà trong cái bàn trước mặt uống cạn, sau đó đột ngột tung nó lên cao. Hắn nheo mắt, xiết cò.

Chú! Bùng! Một luồng sáng xanh lóe lên, theo nòng súng bắn đi, lao tới vị trí cái ấm trà rồi nổ tung, xé tan cái ấm trà hoàn toàn thành bụi phấn. Một màn kinh người này khiến đám đông kinh dị, có nhiều người đã đổ mồ hôi, tay xiết chặt lấy thành ghế. Thứ trước mắt này quá ư khủng bố, tầm xạ kích lại cực xa... Minh Tiến ném lại cây súng còn đang bốc khói, trước ánh mắt mù mờ của đám người đang nhìn tới mình. Hắn lạnh giọng.

- Tốt nhất các vị nên về chuẩn bị lực lượng. Chỉ e U Châu sắp bị kẻ bên ngoài xâm lược...!

- Tiêu Dao đại nhân, ngài chỉ ta nơi bắt nỏ lệ thật sự tồi. Toàn bộ đều cố sức phản kháng, chúng ta không bắt sống được ai!

Một giọng nữ nhân nói, thanh âm ngọt ngào như mới tập đọc. Nữ nhân này tóc vàng, thân mặc chiến giáp màu bạc, sau lưng đeo một tấm khiên nhỏ, trên khiên là một chữ thập lớn màu máu. Lông mày thanh tú nheo lại, tỏ ý không vừa lòng.

Lâm Tiêu Dao mỉm cười cầu hòa, khôn khéo nói.

- Không phải ta đã đưa cho Lyly tiểu thư diệp sách, sao tiểu thư không dùng? Làm như lời ta, chắc chắn bắt sống toàn bộ!

- Quang Minh Kị Sĩ Đoàn tuyệt không làm chuyện hạ lưu dùng mê dược!

- Ấy... Được rồi, hiện tại tạm thời các vị cứ nghỉ ngơi, ta sẽ tìm nơi khác tốt hơn!

Nữ nhân tóc vàng nhẹ nhàng, đứng dậy bước đi, sau đó kiên quyết để lại một câu.

- Tiêu Dao đại nhân, ngài nên tuân thủ minh ước. Nếu không sau này,ta không đảm bảo chắc chắn về địa vị của ngài đâu...!

Một căn phòng khác, Lãm Tiêu Dao vẻ mặt mệt mỏi ngồi uống trà. Bên cạnh hắn lúc này có hai người,một nam một nữ. Nữ nhân mặc đồ đen, kim sa che mặt. Nam nhân nhỏ thó,ánh mắt sắc lạnh ,lưng đeo một cặp song liêm. Nữ nhân khẽ mỉm cười, thanh âm ngân nga như chuông bạc.

- Hi hi... tiểu tử, có cần hay không bổn vương giúp ngươi. Nha đầu tóc vàng kia vóc dáng cũng không tệ, xem ra cũng là xử nữ!

243. Chương 245: Sấm – Mưa.

- Hồ Vương, xin chớ đùa!

Nữ nhân vẫn cười, phất tay đuổi nam nhân gầy gò ra ngoài, sau đó cẩn trọng nói.

- Chúng ta đã có minh ước, là đồng minh. Ngươi nên nhớ kĩ!

- Đương nhiên, tạo loạn thế, ta là vua chúa nơi này. Người thành Thú Vương... Ha ha, nhưng trước tiên ta cần Hồ Vương giúp ta chút việc!

- Là gì?

- Bắt cóc nữ nhân... Bắt cóc Chính thê của Minh Trang chủ!

Nữ nhân thoáng sững người, sau đó cười lớn.

- Ha ha, tiểu tử... Khẩu vị ngươi thật khác người!

Lãm Tiêu Dao cười nhạt, nghiêng răng.

- Không phải vì tư sắc, là vì báo thù...!

Trung tuần tháng bảy, U Châu đại loạn. Không biết do từ đâu, ngoài ngoại hải xuất hiện ba chiếc thuyền lớn. Nếu đem so với thuyền to nhất của dân bản địa, có lẽ chúng phải to hơn ít nhất cũng ba, bốn lần. Thuyền lớn có ba cột buồm trắng, bên trên có vẽ một chữ thập lớn màu máu. Cùng với đó, từ thú tộc cũng truyền về tin tức khiến dân chúng U Châu càng thêm khiếp đảm – Thú tộc khởi binh! Hồ Vương lấy cố nhân tộc áp bức thú tộc, bắt cóc người thú tộc làm nô bộc, thảo phạt quân. Khí thế càng lúc càng bành trướng, dưới trướng của Hồ tộc, các thú tộc khác không ngừng tiến tới hội quân. Thanh thế càng thêm phô trương.

Nội loạn, ngoại địch khiến giới cao tầng U Châu căng lên như dây đàn. Khắp nơi là sự hỗn loạn, lo lắng chiến loạn. Cửu Đại lại một phen vất vả dàn xếp, sau đó lại một lần hội minh, xây dựng lực lượng. Lần hội minh này, lấy lực lượng môn hạ Cửu Đại làm chủ lực. Theo đó sắp xếp các tông môn khác, tùy theo năng lực tạo thành các đơn vị phụ trợ đặc thù, mục tiêu là đối chọi với thế lực đang nhăm nhe bên ngoài kia. Còn bên trong, việc bảo an và phụ trách phòng ngự đều do các tông môn còn lại lo liệu. Việc đối đầu với đại quân thú tộc nọ, các tông môn Yêu tu có lẽ hăng hái bậc nhất. Bởi nếu thất bại, mọi truyền thừa tu luyện của các tông môn này sẽ tiêu tán đầu tiên.

Theo bầu chọn, Trương Dạ Nguyên là Thống soái liên phái, các môn chủ còn lại giữ chức vụ Lãnh soái. Ba vị cao tăng Thiên Hồng Tự bị bọn họ dồn ép là Phó soái. Riêng hắn, dù cố ý thoái thác nhưng vẫn bị tóm lại, theo lời Trương Dạ Nguyên, ép hắn nhận chức vụ Quân Sư.

Quân tình càng lúc càng căng thẳng, U Châu càng lúc càng thêm nóng. Trong nội địa, thú tộc đại quân đã có vài lần đụng độ, tuy vậy vẫn chưa xảy ra đại chiến nào lớn, dường như đang găng thăm dò lực lượng. Ngoại hải, ba chiếc thuyền kia vẫn án binh bất động. Chẳng qua hôm nay có dị biến, một chiếc thuyền nhỏ mang theo cờ trắng, một đoàn khoảng hai mươi người theo đó mà tiến vào bờ biển. Đám người bình thần, cười ngửa nhằm hướng đại doanh Liên phái quân mà tới. Đi đầu là một nữ nhân tóc vàng, mặc bội giáp

màu bạc, theo sau nàng là hai nam kỵ sĩ giáp trắng khác ôm theo hai lá cờ lớn. Còn lại là các kỵ sĩ mặc chiến giáp màu đen, binh khí lóe ánh hắc mang, trông cực kì khủng bố.

Hai nam kỵ sĩ áo giáp trắng căng thẳng nhìn quanh đường đi, khắp nơi là rừng bụi, rất tiện ai phục. Cách đó không xa, dần dần xuất hiện vài tốp người, y phục đủ màu thật kì quái. Nếu đám người này tiến vào ẩn nấp trong những bụi cây kia, chỉ sợ không có cách nào nhận ra. Một trong hai người hướng tới nữ nhân áo giáp bạc, thanh âm lo lắng cất lên, líu la líu lô một hồi. Thứ ngôn ngữ này, những tốp tuần tra căn bản đều nghe không hiểu, nhưng đã được truyền lệnh từ trên là không được ngăn cản hay có hành động liều lĩnh. Vì thế đều yên vị canh chừng, ánh mắt cẩn trọng quan sát. Thứ ngôn ngữ này, nếu để cho Minh Tiến nghe qua, họa hoằn lắm hẳn có thể hiểu lấy một chút.

- Sir Lyly, đám quân này cực kỳ ô hợp, không phân quân chủng. Nhưng kẻ nào kẻ nấy đều có bản lĩnh khá cao!

- Sir Lyly, ta cảm nhận được những kẻ này, binh khí của bọn chúng tỏa ra thứ ma lực rất lạ. Hoàn toàn không giống như ma lực ở chỗ chúng ta, thật kì quái!

Nữ nhân giáp bạc vẫn bình thản, khẽ gật nhẹ. Đôi mắt màu lam kia vẫn nhìn tới xung quanh, ánh mắt sắc lạnh quan sát, ghi nhớ mọi thứ. Đây không phải lần đầu tiên nàng đặt chân vào đất liền, nhưng đây là lần đầu tiên nàng nhận thấy một lực lượng hùng hậu như vậy, khả năng ẩn nấp khủng bố như vậy. “Tiêu Dao đại nhân thật thất tín, không hề thông báo cho chúng ta biết về lực lượng hùng hậu này. Nếu như không phải nguyên tắc trước khi giao chiến, Quang Minh Kỵ Sĩ Đoàn phải mang chiến thư tới, có lẽ tất cả đều không biết tới lực lượng này!”. Nữ nhân tóc vàng khẽ cắn môi, nói khẽ.

- Flind, Hat. Không cần chú tâm, nhiệm vụ của chúng ta là đưa chiến thư!

- Vâng, Sir Lyly!

Cả hai người đồng thanh đáp, đồng thời ưỡn ngực, thẳng lưng nâng cao cán cờ. Một đôi cờ lớn, một trắng tinh; một trắng mang theo một chữ thập màu máu điên cuồng tung bay trong gió sớm...

Quân doanh, lều nghị sự. Đây là một cái lều lớn, căng lên bởi vải thô không thấm nước, to lớn, nổi bật nhất trong cả quân doanh liên phái. Phía bên trong, một không khí khẩn trương mang theo vài phần kinh ngạc lan đi. Trương Dạ Nguyên ngồi trên ghế lớn ở chính giữa, vuốt râu trầm ngâm. Phía bên trái là một cái bàn trống; phía bên phải, lần lượt có ba cái bàn, Hư Danh, Hư Ngôn và cả Hư Tài đang ngồi đó. Dọc hai bên phía dưới là hai hàng ghế khác, sớm đã ngồi kín người. Những người ngồi dãy ghế này, thân mặc chiến giáp, thần thái căng thẳng, chốc chốc lại ghé tai nhau mà bàn tán không thôi. Chợt bên ngoài có tiếng hô.

- Quân sư tới!

Cửa lều vén ra, một nam nhân mặc y phục màu tro xám, tay cầm quạt lông chậm rãi tiến vào. Minh Tiến tay cầm quạt, khom lưng bái kiến một lượt, sau đó mới chậm rãi bước về phía giữa lều. Hắn bước đi chậm rãi, thi thoảng cây quạt lông lại khẽ phẩy nhẹ, lông mày hắn có chút trùng xuống, dường như đang suy nghĩ gì đó. Đám ồn ào bên trong lập tức im bật, ánh mắt đều tập trung trên người hắn.

Minh Tiến cầm cây quạt, khẽ vuốt ve những phiến lông mềm mại bên trên. Hắn trong lòng tự cười thầm, sau đó lại lắc đầu không thôi. Hắn thấy cây quạt bất chúc Gia Cát Lượng chẳng phù hợp với bản thân hắn chút nào, quá giả tạo. Nhưng cũng không vì thế mà vứt bỏ cây quạt, bởi cây quạt này thay cho ấn tín, là vật tượng trưng cho chức vụ quân sư của hắn. Hắn im lặng, đi vòng vòng trong sảnh. Mọi người trong lòng càng thêm khẩn trương, biết hắn đang suy tính cách giải quyết. Trước đó, cũng với cái tư thế đi đi lại lại này, hắn đã đưa ra sáng kiến cải tổ hình thức liên quân, đồng thời còn đưa ra những hình thức huấn luyện, kỷ luật mới. Quả thật lực lượng càng lúc càng thêm tăng cao, quân luật chấp pháp càng thêm nghiêm ngặt. Hơn nữa, hắn còn tạo ra thứ gọi là Máy bắn đá và Trọng cung, dùng để tấn công từ xa vô cùng tốt. Nếu lúc trước, nhiều người phản đối hắn ngồi vào ghế quân sư, nhưng lúc này lại đều im bật. “Những thứ hắn nghĩ ra quả thật kinh người!”. Danh vọng hắn vì thế lại càng thêm cao, càng lúc càng thêm nhiều người kính sợ.

- Minh quân sư! Đám người kia mang cờ trắng, dường như là sứ giả...!

Trương Dạ Nguyên nói khẽ, sợ làm đứt mất dòng suy nghĩ của hắn. Minh Tiến dừng chân, chấp tay hướng tới hắn.

- Trương Thống soái xin cứ yên tâm, ta đã có cách tiếp đón họ!

Lại nhìn tới phía các tướng soái hai bên, hần cung tay.

- Phiền các vị một chút, ta muốn tìm kiếm vài người...!

Hần nói ra ý định của mình, sau đó hướng tới các tướng soái yêu cầu tìm người phù hợp. Minh Tiến nói xong, lại im lặng nhớ tới cảnh tượng trong bộ truyện tranh mà hắn xem qua. Đó là “Thần Đồng Đất Việt”, trong một tập truyện, có cảnh sứ giả phương Bắc tới nước ta. Trên đường dường như nhện không nổi mà sứ giả này xì hơi. Lập tức, để tránh xấu hổ trước đám người đón rước, y nói một câu.

- Sấm động trời Nam!

Đoàn tùy tùng phương Bắc nghe vậy cười ha hả. Vị sứ giả kia lại càng cười to nhất, cùng lúc ấy, một tên lính kiện người Nam dừng lại, tới một gốc cây ven đường mà đi tiểu, sau đó hô lớn một câu.

- Mưa đông đất Bắc!

Một câu này nói ra, khiến đám người phương Bắc lập tức câm bặt, mặt xám như tro, nhờ thế nên việc đàm phán sau đó người Nam đạt được lợi thế lớn. Minh Tiến nhớ tới đây, không khỏi mở miệng cười. Tự nhủ thầm. “Cho các người biết thế nào là sấm, là mưa bão U Châu!”...

Đoàn người ngựa chậm rãi tiến tới cánh cổng gỗ của quân liên phái, trên mặt ai nấy toát lên chút căng thẳng, nhưng những chiếc mũ giáp vô tình che giấu, khiến tất cả chỉ còn lại sự tĩnh lặng cùng chút gì đó lạnh lẽo, điên cuồng. Nữ nhân áo giáp bạc thản nhiên cưỡi ngựa, tiến thẳng vào khung cổng. Nàng thoảng chút ngạc nhiên, bên trong quân nhân vẫn thản nhiên luyện tập, dường như không hề có ai chú ý tới sứ đoàn mới đến này. Lyly trong lòng có chút khó chịu nhưng rất nhanh cố gắng bình tâm lại. Thân là kỵ sĩ chinh chiến khắp nơi, loại tiếp đón này không phải là lần đầu tiên nàng được nhận. Lyly bình tâm được, nhưng đám người hộ vệ phía sau đã giương hết mây kiếm lên, sát khí lảng lảng tỏa ra.

244. Chương 246: Sứ Giả.

Lyly dẫn ngựa tiến thêm vài bước, nàng đặt tay lên ngực trái, cất giọng.

- Sir Lyly Demicia, Luminosity Riders Union, to send war letters! (Lyly Demicia, Quang minh kỵ sĩ đoàn, tới gửi chiến thư!).

Lyly cao giọng nói lớn, nàng lặp lại ba lần. Sau đó mới dừng lại, ý định nói sang ngôn ngữ của nơi này. Chợt nàng giật mình. Một thanh âm nam nhân trầm trầm cất lên đầy danh thép.

- Off the horse! (Xuống ngựa).

Ngay nối tiếp lời nói kia là một luồng khí áp vô hình tràn tới đám người ngựa. Đám người dường như không mấy ảnh hưởng, vẫn có thể trụ vững. Tuy vậy những con thú cưỡi thì không, chúng như điên cuồng, lồng lộn lên. Phải qua một lúc lâu, đám kỵ sĩ mới vỗ về, an ủi được đám thú cưỡi. Chỉ có điều, họ nhận ra chúng đang run rẩy. Lyly cũng phải vất vả dùng sức, lúc ấy bạch mã của nàng mới tạm trấn định lại. Nàng nghi hoặc, phóng tầm mắt tìm kiếm người nói kia.

- Riders never off his horse on the battlefield bridge! (Kỵ sĩ không bao giờ xuống khỏi ngựa của mình trên chiến trường!).

- Really? (Vậy sao?).

Giọng nam nhân mang chút trào phúng. Lyly lúc này đã nhìn ra người dùng ngôn ngữ của mình để đối đáp. Là một nam nhân trẻ, trên tay cầm một cây quạt lông quỳ quý. Nam nhân này mặc một bộ y phục trắng, rườm rà. Đặc trưng của nơi này. Nàng nghĩ thầm, nhưng vẫn tràn đầy cảnh giác. Chợt một cảm giác hệt hăng khiến này suýt ngã nhào về phía trước. Tiếng bạch mã của nàng thê lương kêu lên, ngã khụy xuống. Từ bóng tối dưới chân, vô thanh xuất hiện hai bóng người, chỉ thấy hai luồng thanh quang lóe lên, chém

cụt bốn chân tuần mã tới tận bắp đùi. Đám hộ vệ đều căng thẳng, rút kiếm khỏi vỏ. Bên liên phái, không ai bảo ai đều đã rút binh khí, nhiều người thậm trí đã ngự phi hành, bay lên trên không, bao vây lấy đám người.

Lyly có chút chật vật, nàng cố gắng không ngã xuống khỏi ngựa. Nhìn tới cảnh tượng kia thì hít vào một hơi lạnh. Nàng khê vung tay, vỗ nhẹ lên đầu bạch mã khiến nó hôn mê, tránh đi tiếng kêu rên đau đớn nọ. Vẫn một mực cứng rắn, nàng giơ tay ra hiệu cho đám kỵ sĩ thu binh khí. Ánh mắt thủy chung vẫn không đổi, hướng thẳng tới nam nhân cầm quạt.

- I do not know who he is, but Riders Group have their own principles, excuse me! (Ta không biết ngài là ai, nhưng Kỵ sĩ đoàn có nguyên tắc của mình, thứ lỗi!).

- Oh, so she tried to ride that thing here! (Ồ, vậy cô thử cưỡi thứ đó tới đây đi!).

Lyly im lặng, nàng cảm thấy mất mặt. Kỵ sĩ có nguyên tắc của mình, song thực sự tuần mã của nàng không còn khả năng đi lại nữa. Thở dài, trước ánh mắt kinh ngạc của đám người phía sau, nàng rời khỏi yên ngựa. Miễn cưỡng nói.

- Well ... I agree, he is not repeating the past with their actions. They horseman, not the messenger like me! (Thôi được... Tôi chấp nhận, ngài không được lặp lại những hành động vừa rồi với họ. Họ là Kỵ sĩ, không phải là sứ giả như tôi!).

Nam nhân áo trắng im lặng gật đầu. Lyly khê thở nhẹ, nàng xoay người, lấy ra từ bao da một cái hộp, cẩn trọng nói tiếp.

- First, we can together “Interpreter”. I want to talk to him most clearly about this! (Trước tiên, chúng ta có thể cùng “Thông Ngôn” . Tôi muốn nói chuyện với ngài một cách rõ ràng nhất về việc này!)

Tiếp đón sứ giả, thông thường phải là một nơi thật hoa lệ, quý phái để tôn trọng vị thế của vị sứ thần – người đại diện ột quốc gia. Nhưng ở đây thì không, chỉ có một bộ bàn ghế mây tre đơn giản, bên trên bày một bộ ấm trà sứ thường. Bộ bàn ghế mây tre ấy được đặt dưới một cái ô vải lớn, trông thật đơn sơ, thanh đạm. Lyly ngồi im lặng, cố nén sự tức giận trong lòng. Đây là lần đầu tiên, nàng thấy có một đạo quân coi khinh người của Kỵ sĩ đoàn tới như vậy. Nam nhân y phục trắng sau khi cùng nàng sử dụng thuật “Thông Ngôn” thì thần nhiên dẫn nàng tới đây, ra hiệu ngồi xuống. Nàng tưởng rằng hắn sẽ ngồi xuống tiếp chuyện ngay, như vậy thì nàng cũng không chú tâm lắm tới không gian này. Nhưng không, hắn để nàng ngồi đó, thần nhiên quay người bước ra thao trường phía trước mặt.

Tiếng binh sĩ luyện tập đều đều vang lên, thanh âm tương đối dững dĩnh khiến Lyly đang cau có cũng phải nhìn tới. Nàng lắng tai nghe, cặp mắt xanh mê hoặc vẫn đảo nhanh xung quanh mà đánh giá...

Minh Tiến không hề nhìn lại, hắn nở một nụ cười thần bí. Bằng giác quan của mình, hắn có thể cảm nhận được ánh mắt đầy dò xét của nữ kỵ sĩ kia về phía này. Hắn nhẹ nhàng buông thong tay cầm quạt, vờ như nâng quạt đã mỏi. Đây là cách ra tín hiệu phát động cuộc chiến tâm lý mà hắn đã bày ra trước. Đám binh sĩ nhìn tới hành động ấy, tức thì trong mắt lóe lên những tia hưng phấn, hành động thao luyện trở nên mạnh mẽ hơn, khí thế hùng hân vô cùng. Sự thay đổi đột ngột này khiến Lyly lập tức có cảm giác bất an. Không chỉ riêng nàng, cả đoàn hộ tống của nàng cũng cảm nhận được cái cảm giác ấy đè nặng lên từng khoảng nhỏ trên người họ. Minh Tiến sau khi làm dấu, thần nhiên quay lại chỗ vị nữ sứ giả.

-Ồ, xin lỗi. Ta bận việc nên suýt quên mất. Cô tới đây làm gì nhỉ?

Lyly đuôi mắt thoáng giật nhẹ, tuy vậy vẫn cố nở một nụ cười nhã nhặn.

- Ngài Quân Sư, ta đại diện cho Quang Minh Kỵ Sĩ Đoàn tới đưa chiến thư!

- À, phải phải... Đưa chiến thư...

Hắn gãi gãi đầu, làm ra vẻ dăng trí. Lyly trên mắt dần dần càng thêm những tia khó chịu. “Đúng như ý của ta, hà hà!”. Hắn cười thầm, vẻ ngoài vẫn ngu ngơ ngồi xuống rót trà, tự rót ỉnh một cốc uống cạn. Sau đó mới vờ như quên lãng, vội quay sang mời nữ sứ giả. Lyly nhận chén trà, đặt lại ngay về chỗ cũ, khoát tay nói.

- Chúng ta tới đưa chiến thư, mong ngài Quân Sư nhận lấy!

Nàng từ túi da bên sườn, lấy ra một mảnh da thú đưa tới trước mặt hắn. Minh Tiến vẫn lơ đãng, ánh mắt nhìn về phía bờ biển. Hắn hỏi.

- Trên chiếc thuyền kia có còn ai không? Tại sao ta không hề thấy cánh buồm mà nó vẫn đi được?

Lyly thoáng bất ngờ, nhưng cũng miễn cưỡng đáp.

- Thuyền của chúng ta là loại đặc biệt, dùng ma pháp để điều khiển. Việc đó để sau, mong ngài nhận Chiến Thư!

- Vậy là không còn ai?

- Không có, ngài Quân Sư, xin nhận chiến thư. Chúng ta chỉ là người truyền tin...

- Bắn!

Minh Tiến đột ngột đập bàn đứng dậy, hét lớn. Lyly ngồi cạnh đó mà tai thoáng ù đi, khi nhìn lại hai bên thì kinh hãi. Toàn bộ dây lều vải mà nàng cho rằng chúng là nơi trú quân của đám người này, nay đều bị kéo sập, để lộ ra những thứ binh khí kỳ lạ. Lyly ngạc nhiên, sau đó chợt cười nhạt. Nàng nhận ra cánh tay đòn của máy bắn đá, cánh tay cong của cán cung. Những thứ này khiến nàng coi thường. Chiếc thuyền dưới kia tuy nhỏ, nhưng toàn thân bọc thép dày, lại thêm cả vô số ma pháp trận bảo hộ. Cho dù thứ máy bắn đá này có bắn hắc đá lửa, dầu hỏa cùng mũi tên thép dày tới đâu cũng khó lòng xuyên thủng nổi vỏ giáp tinh luyện, chứ chưa nói đến ma pháp trận thủ hộ. Lyly trong mắt ánh lên tia cười cợt, chờ xem chuyện hải. Trong lòng càng coi nhẹ lực lượng phòng thủ nơi này.

Minh Tiến trên mặt tuy vẫn thản nhiên, xong trong lòng vẫn cảm thấy có chút lo lắng. Hắn đã cùng vài người trinh sát nhiều lần, biết đối phương trang bị chiến đấu cũng như giáp trụ, vũ khí đều cao cấp hơn bên mình. Hơn nữa, lực lượng vô cùng nghiêm minh, phân chia quân chủng rõ ràng. Điều này liên quân các phái còn lâu mới bì kịp. Vì thế, hắn mới chuẩn bị đòn phủ đầu này. Máy bắn đá không phải bắn đá thông thường, mà là bắn một trái cầu sắt đặt biệt, bên trong chứa vô số lưỡi dao bằng Hắc Huyền Thiết Kim mẫu đắt giá – tốn kém nhưng vì nó cực kì sắc bén nên hắn tự tin nó phát nổ có thể xuyên thủng vỏ thép kia. Cây đại cung nọ cũng vậy, trong thân tên lớn cũng là vô số mũi tên xoắn ốc bằng vật liệu tương tự trái cầu. Thời gian vì quá gấp gáp, thêm nữa Hắc Huyền Thiết Kim Mẫu cực kì khó kiếm nên mỗi loại chỉ chế tạo duy nhất được một thứ, và vì chúng mà cửu đại đã phải gom góp hết số Kim Mẫu họ có.

Vút, vút! Hai thanh âm xé gió cất lên, mang theo sự căng thẳng của tất cả thành viên quân liên phái tại đây. Thành hay bại, cổ kéo dài thời gian được hay phải giáp chiến ngay, chính là điều quyết định bởi thời khắc này. Không gian im lặng như tờ, đầu đó vang lên tiếng nuốt nước bọt. Lyly đương nhiên nhìn ra, cả đám hộ tống cũng vậy. Nhưng bọn họ đều coi như không, bởi đơn giản, những thứ binh khí thô sơ kia khó có khả năng bắt kịp được uy lực của Đại Pháo. Mặc dù vậy, nàng vẫn rút ra từ túi da bên hông một ống nhỏ bằng đồng, kéo dài ra mà nheo mắt nhìn về phía con tàu đang được neo dưới bờ biển.

Nhiều hộ vệ cách đó một quãng trông thấy hàng động kì lạ kia, đặc biệt là thứ vật ngăn ngừa đột nhiên hóa dài đã định chạy vội tới hộ vệ. Hắn chẳng lạ thứ kính viễn vọng này, vì thế khoát tay ra hiệu dừng lại. Nếu lúc này Lyly chú ý nhìn tới khuôn mặt hắn, chắc chắn đã cực kì kinh ngạc. Trên mặt hắn lúc này, tuy vẫn tỏ ra sự thản nhiên nhưng trên trán mồ hôi đã lấm tấm ứa ra. Bàn tay cầm vũ phiên xiết chặt lại. Lúc này, không chỉ hắn căng thẳng, ngay cả các binh sĩ quanh đó cũng đều im lặng nín thở chờ đợi.

Chưa kể đến các vị đầu lĩnh vẫn đang trà trộn trong những binh sĩ đang huấn luyện. Tuy tay họ vẫn đều đều múa binh khí như luyện tập, nhưng kì thật tâm trí họ đều để theo hai phát bắn của thứ vũ khí kia. Bởi họ đều hiểu sự hệ trọng của lần này, theo lời hắn đã từng nói. “Nếu thành công, có thể tạm ngăn chặn thế công của địch. Nhưng một khi bại, chắc chắn chúng ta phải chuẩn bị cho đại chiến!”.

245. Chương 247: Hạng Quyết Chiến

Ùm, một tiếng nước bắn tung nặng nề truyền tới. Viên đạn lớn từ máy bắn đá bắn tới chiếc thuyền, tuy chính xác nhưng ngay khi rơi trên thuyền thì đụng chạm phải một lớp phòng ngự màu lam bất chợt lóe lên. Vì thế nó nặng nề nảy ra, lặn xuống nước. Ngay kế tiếp, mũi tên lớn lao xuống. Lyly thu lại ống nhòm, trên miệng mang theo nét cười, nhìn tới hắn mà nói.

- Xem ra ngài Quân sư cần thiết kế lại vũ khí của mình rồi. Ta nghĩ rằng ngài đã hiểu thực lực của Kỵ Sĩ Đoàn chúng ta áp đảo rồi chứ? Chưa kể, chúng ta còn có hỏa pháo...

Trái ngược với suy nghĩ của nàng, chỉ thấy trên mặt hắn vẫn thản nhiên. Minh Tiến giờ vũ phiến, chỉ về phía chiếc thuyền nọ, cười nói.

- Chưa hết, hãy xem tiếp đã!

Lyly chỉ cười, quay ra phía chiếc thuyền. Nàng cười trong bụng “ Một kẻ cứng đầu!”. Nhưng ngay lập tức, nàng phải há hốc miệng. Lyly phải dụi mắt thêm mấy lần nữa, miệng nàng biến thành một chữ O tròn, thậm chí có thể để lọt một quả trứng gà...

Đoàn sứ giả lục tục rời đi, Lyly lúc này cười trên một con ngựa màu đen, dáng nhỏ bé hơn chiến mã của nàng. Theo sau đoàn xe là một con ngựa kéo theo một cỗ xe, trên cỗ xe chính là chiến mã cụt chân của nàng. Đoàn người vẫn gắng gượng ưỡn ngực, ngẩng cao đầu bước đi về phía bãi biển. Ngay khi đám người lên chiếc chiến thuyền nhỏ khác tiến vào đón. Lập tức, từ quân doanh liên phái vang lên những thanh âm hò hét: vui mừng, hưng phấn, khoái trá... cất lên. Lyly cảm thấy đau đầu, khẽ vỗ vỗ trán. Đám vệ binh trên thuyền lập tức mở lên lớp phòng hộ màu xanh, sau đó chiến thuyền vội vàng bơi ra phía biển xa, nơi ba chiếc thuyền lớn thả neo.

- Sir Lyly, thứ vũ khí kia...!

- Flind, đừng nói nữa. Xem ra lần này thực sự là một hồi ác chiến... Chúng ta cần thời gian chuẩn bị, sau khi trở về thuyền lớn, lập tức gửi thư cầu viện binh lực ngay. Chúng ta cần thêm ma pháp trận, ma pháp sư hộ vệ. Càng cao cấp càng tốt!...

Trái ngược với thanh âm ầm ĩ hò reo bên ngoài lều, trong căn lều nhỏ phía Tây. Hắn im lặng ngồi trên ghế, trước mặt là cuộn da thú chiến thư cùng với một cuộn da thú khác hẹn sau một năm sẽ xuất chiến của Lyly đưa. Minh Tiến cau mày, hai ngón tay hắn day day nơi thái dương, vẻ mặt đăm chiêu, sau đó thở dài...

Mũi tên khi sắp bổ xuống, bất ngờ nổ bung thành vô số mũi tên nhỏ, gần như bao trùm phía khoang giữa chiếc thuyền. Cũng như lần trước, lớp bảo vệ bằng quang cầu nọ lại phát sáng. Nhưng lần này thì chúng vô hiệu, những mũi tên lao xuống như những mũi khoan, nhẹ nhàng xuyên thủng lớp bảo vệ, găm lên thân thuyền. Mũi tên chạm gỗ, lập tức bốc cháy bùng bùng. Cùng lúc ấy, một tiếng nổ lớn vang lên, khiến cho tai mọi người đều có chút tê dại. Từ ngay giữa thân thuyền, một cột nước tung lên, xé nát thân thuyền làm đôi, khiến vỏ thép cũng mảnh gỗ nát vụn, bắn tung tóe khắp nơi đầy mặt nước. Những mảnh Hắc Huyền Thiết Kim Mẫu từ dưới nước, nương theo cột nước mà bay lên, xé nát chiếc chiến thuyền trước ánh mắt kinh dị của đám sứ giả và ánh mắt vui mừng cực hạn của nhân sĩ liên phái.

- Ha ha ha... Minh Quân Sư, ta quả thật không nhìn nhầm ngài!

Vén cửa lều vài bước vào, cười lớn. Trương Dạ Nguyên hào hứng nói, nhưng ngay lập tức lão im bất. Chỉ thấy Minh Tiến đang trầm ngâm, vẻ mặt đăm chiêu. Thấy vậy, y lập tức nghiêm mặt lại, cẩn trọng ngồi xuống. Minh Tiến cũng không có ý mời ngồi hay đón tiếp, hắn chỉ thở dài.

- Liên Soái, ta nghĩ chúng ta không nên vui mừng vội!

- Tại sao, không lẽ Quân Sư còn có điểm chưa yên tâm?

- Tạm yên tâm thôi, nhưng yên tâm thì chưa!

Minh Tiến nói, uể oải đứng lên, hai tay chắp sau lưng mà đi đi lại lại. Trương Dạ Nguyên nhìn tới cảnh này, lập tức trầm xuống, lão nói vọng ra ngoài trong thanh âm vui mừng hào hứng của mọi người.

- Mang trà tới đây!

Sau đó quay lại, cau mày hỏi.

- Ý Quân Sư là...

- Mùi tên chùm kia hôm nay quả thực rất khá, tuy vậy sát thương cũng không cao như ta nghĩ. Còn viên đạn từ máy bắn...

- Quân Sư, lẽ nào ngài còn chưa hài lòng? Nó đã có thể phá nát chiến thuyền của địch... Hừm, chỉ tốn kém một chút Hắc Huyền Thiết Kim Mẫu thôi. Giờ là lúc chiến sự, những thứ ấy không nên tiếc nuối!

Hắn nghe vậy thì khẽ cười, lắc đầu.

- Liên Soái, ngài nghĩ rằng sức nổ của thuốc trong đạn từ máy bắn đã đủ sức phá nát chiến thuyền kia ư? Ngài lầm rồi, chính ta đã dặn dò Vô Danh Trang Chủ Đơn Thiên Minh cố ý nín thở chờ đợi dưới bờ biển để đề phòng. Nếu không....

- Quân Sư, thứ thuốc nổ kia không có tác dụng sao?

Trương Dạ Nguyên vội vã hỏi dồn, trên mặt lập tức hiện lên sự ngưng trọng. Hắn thở dài, đáp.

- Thuốc súng không nổ, toàn bộ là do Đơn Trang Chủ ra tay!

- Hèn gì, ta không thấy Đơn Thiên Minh trong quân doanh...!

Trương Dạ Nguyên trầm tư nói, Minh Tiến cẩn trọng cuộn lại cuộn da thú, đưa tới trước mặt lão.

- Liên Soái, ta nghĩ kéo dài được một năm cũng là thời gian tốt để chúng ta chuẩn bị rồi. Thứ thuốc nổ kia ta sẽ nghiên cứu lại một lượt. Chuyện này ngài tốt nhất không nên nói cho ai, chỉ có ta và ngài biết là đủ rồi!

Trương Dạ Nguyên cẩn trọng gạt đầu, đang định nói thêm đã nghe thấy hắn nói.

- Liên Soái, ẩn tín ta xin để lại quân doanh. Ta muốn về Minh Gia Trang một chuyến...!

Chiến sự ác liệt, ngay cả bên trong U Châu, cuộc nội chiến với thú tộc cũng đã bắt đầu lên tới đỉnh điểm. Nhân sĩ phòng thủ kiên cường ngăn cản từng đợt ồ ạt tấn công của liên minh thú nhân. Hai bên tranh dành, giằng co nhau từng tấc rừng, từng khoảnh đất nhỏ. Lằn thủ vệ này, tất cả mọi người đều gắng sức gấp bội. Họ biết, bên ngoài kia cũng có cường địch, nếu nội loạn không thể dẹp, chắc chắn ngày bại vong sẽ tới. Đặc biệt là tầng lớp yêu tu, họ đứng lên như một tấm gương anh dũng, liều mạng sống chết cùng quân đội thú nhân. Nhờ vậy mà tình thế tạm quân bình, giằng co nhau. Trải qua hơn ba bốn trận quyết chiến ác liệt, nhân số cả hai bên đều suy giảm nhanh chóng. Cả hai đều nhận thấy sự cẩn trọng từ hai phía, vì thế đều rút quân, tập trung chờ thời cơ. Tới khi tin hoãn chiến thành công được truyền tới, đám nhân sĩ như được truyền thêm sức mạnh, một lần nữa tổ chức phản công, quyết tâm đuổi hết liên quân thú tộc vào rừng.

Chiến sự căng thẳng đã phần nào giảm xuống, hơn nữa hắn cũng cảm thấy mệt mỏi nên quyết định trở về Minh Gia trang một chuyến. Thêm nữa, hắn cần cùng Tiểu Sương bàn bạc lại về vấn đề chế tạo thuốc súng.

Từ khi nổ ra chiến sự, lệnh giới không đã được ban ra. Không còn ai sử dụng phi hành để đi lại nữa, thay vào đó họ dùng khinh thân hoặc sử dụng xe ngựa làm phương tiện chủ yếu. Một phần vì dùng phi hành rất dễ trở thành mục tiêu bắn tỉa của cung thủ thú nhân. Từ khi giao tranh chính diện bị đè ép, thú tộc chuyển sang cách đánh du kích, tập trung thành từng tốp nhỏ mà mai phục. Liên phái mặc dù có lực lượng tuần tra, nhưng không phải lúc nào cũng có thể kiểm soát được hết cả khu vực rộng lớn nơi biên ải giao tranh. Vì thế đã xảy ra vài vụ tập kích khiến cho Thống Soái liên quân phải ra lệnh giới không. Đứng trên phi hành trên cao, không nơi che chắn quả là một tấm bia tập bắn di động.

Xe ngựa lộc cộc lăn bánh, Minh Tiến im lặng ngồi trong xe, vén tấm rèm mà nhìn ra cảnh vật hai bên đường. Con đường hắn đi là một lối mòn bên cạnh sườn núi, hiếm có bóng người qua lại. Nhưng từ khi khai chiến, nơi này lại trở nên đông đúc lạ thường. Một phần vì dân cư các thành sát biên giới di dân tới đây, phần khác vì các trạm tuần tra nối tiếp mọc lên. Minh Tiến liếc nhìn những ngôi nhà nhỏ, những tốp lính mặc giáp trụ đi tuần ngang qua mà thở dài. Chợt phía trước mặt hắn vang lên tiếng nói.

- Quân sư, ngài có vấn đề gì khó khăn sao?

- Không có gì, dừng chân ở đâu đó uống trà đã Bình. Ta thấy khát nước!

- Vâng!

Phía ngoài lại truyền vào, sau đó xe ngựa đi chậm dần, giảm tốc độ. Người đánh xe tên gọi Bình, hẳn là đệ tử của Đôn Thiên Minh, được cất cử đi theo hộ vệ Minh Tiến. Bình vốn dáng người nhỏ bé, khuôn mặt vô cùng yếu nhược, tựa như một nữ nhân. Nhưng đừng coi thường, tới khi phải ra tay thì khuôn mặt nhỏ bé ấy lại biến thành khuôn mặt lạnh như tiền của một sát thủ. Minh Tiến đảm nhận vị trí quân sư, tin này sớm lan truyền ở U Châu. Thú tộc đương nhiên biết điều đó, vì thế đã vài lần cố ý sai sát thủ tới hành thích. Tuy nhiên chưa lần nào thành công, không phải vì họ dụng độ với Minh Tiến. Họ đều bị Bình phát giác và hạ gục. Minh Tiến đã từng tò mò hỏi tại sao Bình có thể phát hiện những kẻ đó, cho dù tất cả chúng đều mới chỉ có ý định, đang tìm kiếm cơ hội ra tay. Bình chỉ cười, lắc đầu.

- Giết nhiều người tất sẽ có sát khí. Một khi lộ sát khí, coi như hành thích thất bại!

Xe ngựa đi chậm rồi dừng hẳn, Bình nhảy xuống xe, vén rèm.

- Quân sư, mời!

Minh Tiến cúi người bước ra, lắc đầu nói.

- Không còn ở trong quân doanh, đừng xưng hô như thế nữa. Gọi tên ta được rồi!

- Vâng, Minh công tử!

246. Chương 248: Thế Cờ.

Hai người rời xe, tiến vào một quán trà ven đường. Quán trà này cực kỳ đơn sơ, dường như mới được dựng lên cách đó không lâu. Chỉ bày biện ba bộ bàn nhỏ, bên trên có bày ba bốn cái bát uống trà. Tùy tiện ngồi xuống một cái bàn, hẳn kéo Bình cùng ngồi xuống, sau đó mới cao giọng gọi.

- Chủ quán, ta muốn dùng trà!

- Vâng, xin khách quan chờ một chút!

Một giọng nam nhân trẻ tuổi vang lên, phía trong gian nhà gỗ đơn sơ truyền ra vài tiếng loạt soạt. Một nam nhân thân mặc áo vải thô màu xám bước ra, trên tay hắn xách một ấm đồng lớn, tay kia xách theo một ấm trà bằng sứ xanh. Y cười tươi mà nói.

- Ha ha ha, mong hai vị thông cảm. Nơi này vốn vắng khách nên chúng ta chỉ có trà tươi, không có các loại Cao Lương hay Ngũ Hồng trà. Thật xin lỗi hai vị!

Minh Tiến chỉ cười, lắc đầu.

- Không sao, không sao. Có trà là được rồi!

Nam nhân lam lũ vẫn cười tươi, nhẹ nhàng mở ấm trà sứ, đặt lên bàn hai người rồi rót nước sôi từ cái ấm đồng vào đó. Một mùi thơm thơm ngai ngái nhẹ nhẹ bốc lên. Minh Tiến khế hít nhẹ, gật đầu. Bình chờ cho y rót xong nước sôi, lúc này mới nói.

- Người có đồ ăn gì không?

- Khách quan, thật xin lỗi. Hiện tại mẫu thân ta chưa từ chợ trong trấn trở về. Trong nhà chỉ còn ít bánh bao hấp lúc sớm còn. Nếu ngài đói, có thể dùng tạm. Chờ lát nữa mẫu thân ta trở về sẽ lập tức nấu nướng theo ý ngài!

Bình im lặng, liếc nhìn tới phía Minh Tiến. Hắn thấy vậy thì mỉm cười, lắc đầu.

- Ta không cảm thấy đói, người cứ tự nhiên đi!

Bình gật đầu, nói.

- Vậy cho ta một ang bánh nóng!

- Có ngay, xin khách quan chờ một chút!

Đoạn y quay vào phía trong, hô lớn.

- Nướng tử, có người muốn một ang bánh nóng!

- Ân, có ngay!

Một giọng nữ nhân trẻ truyền ra, nam nhân lam lũ cười tươi, sau đó xoay người sang những chiếc bàn trống khác. Y cẩn trọng lấy nước sôi tráng từng bát trà, sau đó cẩn thận úp xuống. Lại lấy tấm khăn vắt trên vai, cẩn thận lau những cái ghế. Minh Tiến nhìn qua người trước mặt, sau đó thở dài. Bình dường như nhìn ra ánh mắt hắn, y ôn tồn hỏi.

- Minh công tử, có phải ngài cảm thán gì ư?

- Ủ, quả thật ta thấy có chút mệt mỏi. Chiến tranh xảy ra, bao người phải rời bỏ nhà cửa, bao nhiêu người phải ly tán; bao nhiêu người ngã xuống... Trong khi đó, ta lại ngồi đây uống trà, không phải nực cười sao?

Bình im lặng, sau đó mới nói.

- Mỗi người, trong chiến đấu lại có một cuộc chiến riêng. Chiến sĩ, cuộc chiến của họ là đối mặt với kẻ thù mà chém giết. Những người chạy loạn, cuộc chiến của họ chính là đấu tranh với cuộc sống hàng ngày bị đảo lộn... Còn công tử, cuộc chiến của công tử là cuộc chiến của những nước cờ, những bước đi. Chỉ cần sai một nước thì...

Bình đang nói, đột nhiên y đứng bật dậy, ánh mắt đầy cảnh giác nhìn về phía ngoài đường. Minh Tiến im lặng, ngồi nghe Bình nói, trên mặt đắm chiêu nên không hề để ý xung quanh. Bình cau mày, ngồi lại xuống mà tiếp.

- Chỉ cần sai một nước, cả bàn cờ bại lui, thế cục thay đổi. Ta nghĩ công tử nên thả lỏng suy nghĩ một chút, ít ra chúng ta có đủ thời gian để chuẩn bị. Thời gian đó chính là công tử ban cho tất cả chúng ta. Người đã làm hết khả năng rồi, đừng nên cố làm bản thân thêm mệt nữa!

Bình nói xong thì im lặng, đột nhiên y đứng bật dậy, ánh mắt lóe lên những tia lạnh lùng. Y cẩn thận bước ra, sau đó không quay lại mà nói.

- Xin công tử ở yên đây, ta đi kiếm chút đồ tươi!

Vừa dứt lời, thân ảnh áo đen như một cơ gió vù vù lao về phía khu rừng trước mặt. Minh Tiến lâm vào trầm tư, nghe vậy cũng chỉ gật nhẹ, sau đó lại ngồi thừ ra. Một giọng nữ nhân thanh thoát cất lên cất dứt trầm tư của hắn.

- Bánh nóng tới đây, xin mời khách quan!

Trước mặt hắn là một nữ nhân, khoảng ngoài hai mươi lăm tuổi. Nàng ta đang chậm rãi bước tới, trên tay là một cái ang tre đang bốc khói nghi ngút. Minh Tiến hồ hững nhìn qua, nhưng vội vàng đứng bật dậy, tiến tới nhận lấy cái ang bánh. Hắn nhìn thấy nữ nhân này đang mang bầu.

- Để tự ta được rồi, cô tại sao lại phải làm việc này. Cô đang mang thai, lúc này nên nghỉ ngơi dưỡng thai mới đúng!

Minh Tiến nhận lấy cái ang bánh nóng, ái ngại nói. Nữ nhân mỉm cười, lắc đầu.

- Đa tạ khách quan, nhưng để tướng công làm một mình ta không yên tâm. Hơn nữa, chúng ta từ nơi nội chiến qua đây, nếu không cố gắng một chút thì khó mà suy trì cuộc sống thường ngày!

Nàng ta nói, ánh mắt mỉm cười nhìn tới hắn. Minh Tiến cảm thấy ánh mắt ấy lơ mơ những tia chán ghét, trách móc thì bất giác cúi đầu, hắn lắc đầu mà thở dài.

- Đều tại chiến tranh mà ra cả!

Nữ nhân mang bầu xoay người bước vào trong căn nhà, chỉ để lại một câu.

- Đúng vậy, đều do chiến tranh mà ra. Thắng thì sao? Thua thì sao? Rốt cuộc đều đổ lên đầu những người yếu như chúng ta mà thôi... Chúc công tử ngon miệng!

Minh Tiến im lặng ngồi xuống, trong đầu vẫn lớn vồn những lời nói của nữ nhân nọ. Tay hắn vẫn xiết lấy cái chén trà, ánh mắt đờ đẫn...

- Người rút cuộc là ai, tại sao cố ý dụ ta tới đây?

Bình dừng chân, hướng tới lùm cây trước mặt mà nói. Thanh âm y lúc này đã tràn ngập sát ý. Một giọng cười sáng khoải cất lên, từ phía sau một thân cây to, một người mặc hắc y trùm mặt bước ra. Y vỗ tay đầy ý tán thưởng.

- Giỏi...giỏi lắm. Không ngờ ta mới chỉ có chút sơ hở mà đã bị người phát hiện!

- Nhiều lời!

Bình cau mày, đoán kiếm ra thủ thế. Hắc y nhân kia dường như cũng chẳng đoái hoài gì tới lời Bình, y vẫn thản nhiên.

- Mục đích của ta chỉ đơn thuần là dụ người đi, không còn gì nữa cả!

Bình rung mình, khước mắt co rút. Y lấy từ sườn lời ra ba bốn viên hoàn lớn, ném ra trước mặt. Bụp bụp mấy tiếng, không gian nhất thời mù mịt khói. Bình nhân cơ hội đó vội vàng xoay người, chạy ngược trở về. “Hồngбет rồi! Là Diệu hổ ly sơn!” Đang lao đi, bỗng nhiên theo bản năng vội ngã người lùi lại. Từ trong đám khói, một vật dài sắc lạnh lướt sát qua mặt y. Lại giọng trào phúng của hắc y cất lên.

- Ở lại đây...!

Minh Tiến trầm ngâm, những suy tư của hắn, thêm cả lời nói của Bình và của nữ nhân mang bầu kia cứ lớn vồn mãi trong đầu óc hắn. Tâm tư hắn lúc này đột nhiên trở nên vô cùng mẫn cảm, vô cùng rối loạn. Càng nghĩ, càng cảm thấy rối bời, càng cảm thấy áp lực. Hắn cảm thấy như có thứ gì đó vô hình đang đè nặng lên hắn, đè nặng lên suy tư cũng tâm tình hắn. Tựa như Tôn Ngộ Không bị Ngũ hành sơn giam xuống vậy. Dường như không chịu đựng nổi, hắn phải đưa cả hai tay lên ôm đầu. Khuôn mặt nhăn nhúm lại thật sợ hãi...

247. Chương 249: Tâm.

Minh Tiến đương nhiên không nắm rõ, trạng thái lúc này của hắn là một trạng thái tiền tích, chuẩn bị tiến giai lên Ngưng Phong kỳ. Giai đoạn này thường được gọi là Phong Cực. Khi đã là Nguyên Anh, thân thể sớm đã được tinh lọc hoàn chỉnh, mọi thứ đều hoàn mỹ cả. Chỉ duy nhất có tâm thức, suy tư là còn cần cải biến.

Quá trình Phong Cực này sẽ quyết định hướng tu luyện về sau của tu chân giả, phân thành hai thái cực khác nhau: Tĩnh – Động. Thông thường, Phong Cực của một tu chân giả thường là dạng tĩnh. Tức là ý thức, suy tư ở trạng thái lặng, một dạng trạng thái tĩnh mịch. Điều này thực sự là một lợi thế lớn, vì ở trạng thái này, sự tập trung cho tu chân vô cùng cao; thêm nữa mọi vấn đề liên quan đều được cẩn thận suy nghĩ, tính toán kĩ càng. Tu chân giả đa phần đều là kẻ tu thân, cố gắng biệt lập tu luyện. Bởi vậy hầu hết là Tĩnh Cực. Nhưng Minh Tiến thì khác, hắn đang ở vào cuộc chiến, phải suy tính nhiều thứ khiến tâm tình bất định, vô tình kích phát Phong Cực – Động. Động có thể khiến ý thức, suy nghĩ của một người trở nên hỗn loạn. Thậm trí còn có thể thay đổi hoàn toàn tính cách con người. Xưa tới nay, tu chân giả thường vì lo sợ điều ấy mà lập động phủ ẩn mình...

Mọi cử chỉ của hắn, từ nét mặt, sắc thái cho tới tâm tư hắn đều được hai người chủ quán cẩn trọng quan sát từ phía trong gian nhà. Nữ nhân mang bầu khẽ cười nhẹ, nói.

- Thế nào? Loạn Tâm phần, biệt dược của Hồ tộc chúng ta không tệ chứ?

Nam nhân lam lũ im lặng, ánh mắt vẫn lên những tia máu, chăm chú nhìn ra ngoài mà chẳng hề quay lại. Y khẽ gật đầu. Nữ nhân mang bầu cười, quay ra ghé ngồi. Lập tức, cái bụng tròn ấy đột ngột xẹp xuống, sau lưng bung ra một đám bông trắng lớn – những chiếc đuôi vể vẩy. Nàng ta thản nhiên uống trà, cười mà nói tiếp.

- Ta đã sai người đưa tin tới Minh gia... Tiểu đệ, chuẩn bị hỉ sự đi thôi!

- Ha ha ha...!

Minh Gia trang, hậu viện.

Liên Liên đang cầm trên tay một phong thư lạ, tay nàng run run xiết chặt lấy nó. Trong lòng trở nên kinh nghi bất định. Nàng trầm ngâm, im lặng, khẽ đưa ngón cái lên miệng mà cắn lấy. Liên Liên chợt giật bắn khi có tiếng nữ nhân bất ngờ vang lên sau lưng mình.

- Đại tỷ!

Bạch Hổ hào hứng lên tiếng, nàng lao tới ôm chầm lấy Liên Liên từ phía sau. Liên Liên sau phút luống cuống, lập tức chỉnh lại nét mặt, mỉm cười nói.

- Muội thật là... Làm ta giật mình!

- Hi hi hi...!

Liên Liên len lén giấu bức thư trong ống tay áo, đứng dậy bước về phía phòng mình. Bạch Hổ ngạc nhiên gọi.

- Đại tỷ, tỷ đi đâu? Tỷ sao không ở lại chơi với muội?

- Ta cảm thấy có chút kiến ngộ về bình cảnh, muội cứ ngồi đó dùng trà đi. Một lát nữa mọi người sẽ ra đó ngay thôi!

Liên Liên rảo bước, không quay đầu mà nói vọng lại. Nàng mặc kệ Bạch Hổ đang xụ mặt ngồi đó mà gấp gấp bước về phòng mình. Trong đầu nàng vẫn vang lên từng chữ trong bức thư: “Đại phu nhân. Tính mạng Trang chủ đang nằm trong tay chúng ta. Có lẽ phu nhân sẽ khó tin, nhưng tối nay, khi trang chủ trở về phu nhân sẽ được rõ. Đừng thăm bệnh vô ích, được phương của ta chỉ có ta mới có thể giải. Cố gắng giải chỉ càng làm độc phát thêm nhanh. Trang chủ càng sớm quy thiên mà thôi. Ta chỉ có một đề nghị, mong đại phu nhân chấp nhận. Xin được diện kiến phu nhân vào tối mai, sẽ có người đến đón. Mong phu nhân giữ kín chuyện này, tính mạng trang chủ nằm trong tay người. Chấp bút!” Liên Liên cắn môi tới bật máu, nàng cảm thấy sốt ruột vô cùng. Nàng biết, tình hình chiến sự căng thẳng. Đây có thể là một bức thư nặc danh dọa nạt, quấy rối. Nàng cũng đã nghe Đào Nhược Hồng trước đó chỉ qua. Mặc dù lòng nàng vẫn không hoàn toàn tin tưởng, nhưng mọi sự chẳng ai có thể nói trước đúng sai. Vì thế nàng quyết định giữ bí mật việc này, chờ tới buổi tối, nếu như Minh Tiến thực sự về mới xem xét tiếp...

Hắn đang ôm đầu, mọi thứ suy nghĩ trong đầu hắn lúc này biến thành một mớ hỗn độn. Một thứ sinh tố linh tinh đủ mọi loại thành phần, chúng cứ thế như đè nén, bịt kín, xáo trộn trong đầu. Minh Tiến cứ như vậy, không hề quan tâm xung quanh đang trở nên ồn ào lạ thường. Vài đội tuần tra đang gấp rút chạy tới phía này, tiếng người hò hét chữ rửa càn lớn. Ngồi trong nhà, hai người kia thấy vậy càng mỉm cười, nữ nhân nói.

- Ha ha ha... Tối đi, càng loạn... càng vui!

Bịch, có một cái gì đó nặng nề rót trước mặt khiến Minh Tiến giật mình, nhìn lên. Chỉ thấy một người toàn thân đầy máu, mặt mũi ngời phịch xuống trước mặt hắn. Người nọ vươn bàn tay đỏ lôm nhồm những máu, với lấy một cái bánh bao định cắn. Nhưng vừa đưa lên miệng lại rơi xuống, thân hình úp sấp lên bàn trà. Minh Tiến kinh ngạc, khí tức này rất quen. Hắn vội lật người nọ lên, kinh hãi kêu lớn.

- Bình, người... làm sao thế này?

Giọng hắn hét lớn khiến Bình thoáng chút bưng bít, thều thào. Y cố gắng rút từ sườn ra một tấm thẻ nhỏ, dùng hết sức vung tay ném tới đám tuần tra đang lao tới đây theo vết máu. Cố gắng gào lên.

- Người đầu... Bảo vệ... bảo vệ... quân sự... Khục...!

Nói được tới đó, y ho khan rồi phun ra máu tươi. Minh Tiến sợ hãi, vội lập tức ấn huyết cầm máu, mặt khác vận chân lực truyền qua cho Bình. Hắn đau lòng nói.

- Đừng nói nữa, nghỉ ngơi đi!

Đám người chạy ào tới, thấy người máu mà họ đuổi theo ném ra một tấm lệnh bài thì chậm lại. Sau khi nhìn ra, lập tức vây lấy hai người vào bên trong, ánh mắt cảnh giác hướng tới bốn phương tám hướng. Một người trong số họ cúi xuống, y xé y phục, định bụng băng bó cho Bình, nhưng Bình ngăn lại, thều thào.

- Không... không cần... Đưa ta... đưa ta Nhất Tử đan...!

Người ngồi xuống lưỡng lự, nhưng sau đó cũng lấy ra một viên đan dược màu đen, nhét tới miệng Bình, Bình cố nhai nuốt, sau đó nhắm mắt trong giây lát. Người kia thấy vậy thì lắc đầu, sau đó quay sang Minh Tiến cung kính nói.

- Bảo vệ quân sư chậm trễ, xin người thứ tội!

Minh Tiến phất tay, vẫn điên cuồng truyền chân lực sang cho Bình. Nam nhân kia thấy vậy không khỏi lắc đầu. “Người đã phục dụng Nhất Tử Đan, chắc chắn sẽ chết”. Nhất Tử Đan là một loại đan dược hiếm gặp, tuy không khó để dùng nhưng rất ít người muốn dùng đến nó. Bởi khi dùng, nó cho người dùng khoảng một canh giờ hoàn toàn tỉnh táo, ít nhất là về ý thức cùng trí nhớ. Đan dược này thường dùng cho những người sắp tạ thế, muốn dặn dò hoặc truyền đạt lại thông tin quan trọng trước rúc ra đi. Nhất Tử Đan có thể coi như kích thích Hồi Quang Phản Chiếu lần cuối cùng. Những thứ đan dược cơ bản này, hầu như tiến vào tu chân giới đều đã được và phải học. Tuy nhiên, với Minh Tiến đang đấu tranh với mỡ ý nghĩ hỗn tạp trong đầu, hẳn chẳng có thời gian mà suy tính tới việc đó.

Khoảng mười phút sau, Bình từ từ mở mắt. Y khẽ mở miệng cười.

- Quân sư, đừng lãng phí chân lực nữa!

- Không phí, không phí đâu!

Minh Tiến mếu máo nói, nước mắt lăn dài khiến cả đám người, thậm trí ngay cả Bình kinh ngạc. Họ đều không biết rằng mọi sự kiềm chế về ý thức của hắn đều đã rối loạn, không thể điều khiển chính bản thân. Bình lắc đầu, y thở ra mà nói.

- Quân sư, người là nam nhân, xin tự trọng một chút!

Minh Tiến gạt đầu, vội vàng lau mắt. Khi lau xong, thấy Bình quay sang người bên cạnh.

- Đỡ ta lên!

Minh Tiến định đỡ y, nhưng y kiên quyết gạt tay hắn ra. Chờ người kia đỡ y ngồi hẳn lên bàn, Bình cầm lấy một chiếc bánh bao, chậm rãi cho lên miệng ăn.

- Quân sư, về sau này ta không kiếm đồ tươi cho ngài được nữa rồi... Sau này, ngài cần phải chú trọng tới bản thân mình một chút!

- Ta... ta...!

248. Chương 250: Tâm (2).

- Quân sư, ta biết trọng trách đè lên vai ngài rất nặng... Hãy để ta nói nốt điều lúc trước... Ta thấy Quân sư trước nay dường như không chú tâm tới bản thân mình, làm hộ vệ cho ngài, ta thấy ngài dường như bỏ qua tất cả, mặc kệ tất cả... không quan tâm tới mình mà toàn lo lắng cho người khác...

Minh Tiến im lặng, hắn cố gắng dẹp bỏ hỗn độn trên để nghe Bình nói.

-...Ngài lo cho đại sự, chúng ta cảm tạ ngài... Nhưng đừng vì vậy mà bỏ quên gia đình, bỏ quên người thân của ngài... Ngài nên nhớ, ngoài là quân sư, ngài còn là Minh Gia trang chủ...

-...

- Trên bàn cờ bây giờ, chúng ta chỉ là quân cờ, còn ngài chính là người chơi cờ... Có thể hi sinh một vài quân cờ để thắng trận, âu cũng thỏa đáng... Người, hộ tống quân sư về Minh Gia trang!

- Bình, thương thể của người...!

- Ta ồ, các người còn không mau đưa Quân sư đi mau?!

Bình hét lớn, đám tuấn tra lập tức dạ ran, vội vàng hối thúc hấn lên xe ngựa. Cả đoàn người vội vã rời đi ngay. Cho tới khi bóng chiếc xe khuất tầm mắt, Bình mới gượng đứng lên, nhìn vào trong căn nhà, rút đoản kiếm thủ thế, lăm bằm.

- Hôm nay, ta tử thủ nơi này... Quân sư, bảo trọng...!

Bình hít một hơi, thở ra rồi lập tức lao về phía căn nhà nhỏ, nơi cánh cửa gỗ mở ra để lộ ra một nữ nhân với chín cái đuôi trắng muốt, bên cạnh là nam nhân lam lũ mang trường kiếm...

- Đốt hết đi!

Nữ nhân ra lệnh, nàng ta thản nhiên bước qua xác một hắc y nằm bẹp dưới đất trong vũng máu. Nam nhân lam lũ xé bỏ bộ y phục trên người, lộ ra một bộ y phục lụa trắng sang trọng. Y ném ra vài tấm phù chú, sau đó mau chóng cùng nữ nhân rời đi. Để lại một đồng lửa lớn cháy rực một khoảng rừng...

Hiếu Vân trấn, con đường nhỏ vào trấn. Xưa nay nơi này vô cùng tấp nập, mặc dù giờ đây xảy ra chiến loạn, xong dường như chúng chẳng ảnh hưởng tới nơi này là bao. Mọi thứ vẫn ồn ã, đông đúc chẳng khác gì trước đó. Nhưng hôm nay thì ngược lại, mọi thứ đã bị phá vỡ.

Một đoàn người ngựa chừng hai mươi người, thân mặc chiến giáp hộ tống một chiếc xe ngựa chạy ào ào vào trấn. Tiếng quát tháo dẹp đường huyên náo cả một quãng dài. Người ta ban đầu còn tỏ ra khó chịu, nhiều người còn cố ý nói cạnh khóe. Nhưng tới khi cỗ xe ngựa chạy chậm lại, dừng lại hẳn trước cổng Minh Gia trang, tất cả mọi người đều im lặng. Trên mặt ai nấy đều lộ ra sự sùng kính, họ từ từ tiến tới, đứng cách đó một quãng mà cung kính cúi đầu bái lễ.

Trái với suy nghĩ của mọi người, hấn sẽ bước ra nhận lễ của tất cả rồi mới hồi trang. Trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả, Minh Tiến được một nam nhân mặc chiến giáp dìu xuống khỏi xe, mới đi được một vài bước, hấn chợt khựng lại, nôn ra một ngụm máu lớn. Đám người nhất thời nhốn nháo, đám binh lính càng gấp gáp hơn, đập mạnh cánh cửa lớn...

- Đa tạ các vị sư huynh đã đưa tướng công trở về. Tiểu muội thay mặt các tử muội cảm tạ các vị sư huynh!

Ngân Nguyệt nghiêm cẩn bái lễ trước một nam nhân trung niên. Y chính là người đỡ Bình lên lúc trước, cung tay đáp lễ.

- Xin phu nhân thu lễ, chút việc nhỏ này người không cần chú tâm. Minh quân sư đã mang về cho chúng ta một quãng thời gian chuẩn bị, đó là món quà tuyệt nhất rồi. Xin phu nhân đừng đa lễ, đây là trách nhiệm của chúng ta, xin cáo từ...!

Trong phòng của Liên Liên, trên giường, Minh Tiến đang nằm mê man bất tỉnh. Khuôn mặt hấn lúc này co rúm lại, gân xanh nổi lên chằng chịt. Hai hàm răng hấn nghiến vào nhau, vang lên những thanh âm ken két ghê tai. Tay chân hấn gồng cứng lên, từng thớ cơ bắp gấn lên, bó chặt vào y phục. Tay và chân hấn sớm được các nàng trối lại bằng những dải vải lụa. Nếu không, chỉ e hấn đã lăn khỏi chiếc giường.

Như Như, Ngân Nguyệt và Tiểu Sương trên mặt lộ ra nét căng thẳng, lần lượt kiểm tra thân thể hấn. Như Như sau khi thăm mạch thì im lặng, nét mặt cổ quái. Ngân Nguyệt kiểm tra mắt hấn, thấy con ngươi dường như mở đục, thất thần kì cau mày không nói gì. Chỉ duy nhất Tiểu Sương, nàng lắc đầu, cẩn trọng lấy ra một loạt ngân châm, nhẹ nhàng cắm tới khuôn mặt hấn. Bàn tay nhỏ bé thoăn thoắt đưa từng mũi kim châm tới, chỉ trong thoáng chốc, khuôn mặt hấn đã thành một con nhím.

Liên Liên im lặng đứng lúi ra phía ngoài, trong lòng lạnh ngắt. “Là thật, bức thư kia là thật!”. Bạch Phụng sốt ruột hỏi.

- Rốt cuộc chàng ấy bị làm sao? Cả ba người, có ai có thể nói cho chúng ta biết được không?

Như Như và Ngân Nguyệt vẫn im lặng, chỉ duy nhất Tiểu Sương đứng dậy, nhìn thẳng tới chúng nữ trước mặt, nét mặt nàng nghiêm lại.

- Các tỷ, tình trạng của chàng ấy vô cùng cổ quái, thật sự tiểu muội chưa từng thấy qua bao giờ. Cho dù là trong y thư cũng chưa từng miêu tả... Muội cũng không rõ nữa, về biểu hiện, dường như là một trạng thái ảnh hưởng tới suy nghĩ của chàng ấy. Muội cũng đã thử độc, nhưng không thấy gì!

Tất cả chúng nữ đều lâm vào trầm tư, im lặng. Ba nàng là ba người hiểu biết về y thuật cũng phải bó tay, vậy các nàng còn có thể làm được gì khác? Kể ra, nếu như có Đào Nhược Hồng, hay có Kỳ Dao hoặc Tuyết Liên ở đây, có lẽ mọi người đều không căng thẳng tới mức ấy. Đào Nhược Hồng đã trải qua tiến cấp lên Ngưng Phong kỳ, trạng thái này chắc bà chẳng lấy làm lạ. Hay Kỳ Dao cũng vậy, nàng đã được chân truyền từ bà, lẽ nào không rõ; cả Tuyết Liên nữa, những thứ này nàng đã từng được Vương Phác Thiên miêu tả qua... Chỉ có điều, giờ cả ba người đó đều không có mặt tại đây. Đào Nhược Hồng cùng Kỳ Dao sớm đã được cử đi làm nhiệm vụ hậu cần; Tuyết Liên cũng tự mình trở lại gia nhập vào lực lượng sư môn.

Liên Liên im lặng, trong lòng nàng trống rỗng. Nàng khẽ nhỏ giọng, hướng tới mọi người.

- Các vị tỷ muội, mọi người cứ về tạm nghỉ ngơi đi. Trời cũng đã về khuya rồi, cứ để ta ở bên chàng ấy là được. Có việc gì cần tới mọi người, ta sẽ gửi truyền âm phù...!

Chờ mọi người rời đi hết, Liên Liên mới khe khẽ thở dài. Nàng tới bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống. Bàn tay nhỏ bé ấy nắm lấy tay hần, trên mặt nàng nước mắt lăn tăn rơi. Liên Liên thì thào, mỗi câu nói, thân thể nàng lại thoáng run lên.

- Tướng công... Thiếp... thiếp quá ích kỉ phải không? Thiếp biết nguyên do tâm bệnh của chàng mà không nói ọi người... nhưng mà... tướng công... Giờ thiếp nên làm sao đây...?

Sáng sớm tinh mơ, từ nơi chân trời xa xa mới lóe lên chút thanh quang của ngày mới. Cánh cửa Minh Gia trang khe khẽ được hé ra. Một nữ nhân mặc hoàng y nhẹ nhàng bước ra. Trước cổng có hai người canh gác, thấy nàng họ đều cung kính cúi đầu. Nàng khẽ khàng đáp lễ.

- Phiên hai vị đại ca, ta ra ngoài kiếm chút dược vật cho Trang chủ!

Nói rồi, nàng rảo bước tới phía xa, nơi có một cỗ xe ngựa song mã đang đứng chờ sẵn. Hai người canh gác nhìn theo bóng nàng cho tới khi biến mất trong cỗ xe, một trong hai tên nói.

- Chúng ta có nên theo sát cỗ xe này không nhỉ?

- Không cần thiết, đây là xe người nhà của Quân sư, người quan tâm làm gì?

- Không được, đệ cứ theo quy định mà làm thôi!

Nói xong, nam nhân bên trái ném ra một mảnh thép nhỏ, vừa vắn ghim lên một bên thành xe. Chiếc xe chậm chậm lăn bánh, dần dần rời khỏi Hiểu Vân trấn.

Liên Liên im lặng, ngồi đối diện nàng lúc này là một nữ nhân khá trẻ. Người này mặc một bộ y phục cầu kỳ màu trắng tuyết, khuôn mặt vì ngồi lấp trong góc tối nên khó có thể thấy rõ diện mục, chỉ thấy nước da trắng ngần nơi cổ. Nàng im lặng, sau đó nghiêm giọng nói.

- Thuốc giải đâu?

249. Chương 251: Cái Bẫy

- Hì hì, muội muội chớ nên căng thẳng... Khi nào chịu đáp ứng ta, ta mới đưa giải dược!

- Là việc gì?

Liên Liên trầm giọng, sắc mặt lạnh lẽo. Nữ nhân áo trắng vẫn cười khúc khích, sau đó thông thả nói.

- Ta có một tiểu đệ đệ, nó rất hâm mộ tiểu muội...

Liên Liên nghe tới đây, lập tức minh bạch ý nữ nhân này. Nàng lắc đầu.

- Không bao giờ có chuyện đó. Ta sống là người nhà họ Minh, chết làm ma nhà họ Minh!

- Hì hì, tiểu muội thật nóng tính quá nha...! Được rồi, vậy ta cũng nói thẳng. Hãy nhớ tính mạng hắc nằm trong tay của ta, chỉ có ta mới có giải được...!

- ...

- Tiểu muội muội, không phải muội muốn hắc chết đấy chứ?

-...

- Tiểu muội muội, hắc chết rồi không những muội thành góa phụ, mà ngay cả những người khác cũng bị liên lụy... Nếu như mọi người biết được, liệu họ có cảm thông, khích lệ vì muội bảo vệ danh dự cho nhà họ Minh hay không...? Hay họ lại đổ mọi oán trách lên muội muội?

-..

Tiểu muội muội, ta biết muội cương quyết vì danh dự của hắc và của cả muội. Nhưng muội cũng nên rõ, danh dự mất còn có thể tìm lại được. Tính mạng mất rồi, chẳng thể làm được gì nữa đâu!

-...

Liên Liên cứ thế im lặng, cỗ xe lăn bánh càng lúc càng nhanh, rời khỏi đường lớn mà rẽ vào một đường mòn xuyên rừng...

Quân doanh liên phái, Trương Dạ Nguyên đang lặng lẽ dạo quanh doanh trại. Trong lòng lão rối ren, ảo não vô cùng. Mặc dù trong lần đàm phán này, liên quân đã thu về được lợi ích lớn, kéo dài thời gian chuẩn bị giao chiến. Nhưng điều này cũng khiến lão lo lắng hơn cả. Các binh sĩ dần dần càng lúc càng trở nên kiêu ngạo, chủ quan, trễ nải việc luyện tập. Nhiều người còn cho rằng, ngay cả Quân sư cũng đã trở về gia trang nghỉ ngơi, vậy họ còn cần gì phải lo lắng luyện tập. Trương Dạ Nguyên không phải người kém hiểu biết, nhưng lão cũng không quá kích động, lần lượt phân chia ra cho các vị đầu lĩnh, luân phiên cho từng tốp binh sĩ nghỉ ngơi. Lão cũng nhận thấy sĩ khí đang buông lỏng, nhưng không dám đốc thúc quá nhiều. Bản thân việc Minh Tiến rời đi là có thật, hầu như binh sĩ sớm đã truyền tai nhau, không ai không biết. Thêm nữa, nếu lão nói ra toàn bộ sự thật, rằng vụ nổ kia hoàn toàn là do Vô Danh Sơn Trang – Trang chủ Đơn Thiên Minh làm ra. Chỉ e trong quân đại loạn, kẻ địch nhân cơ hội đó mà công kích thì hỏng bét hết cả.

Trương Dạ Nguyên cau mày, lão buột miệng.

- Đơn Trang chủ đâu, sao cả ngày nay không hề thấy y trong doanh?

Thiên Sinh Nhã nghiêm cẩn theo sau lão, lúc này mới vội vàng bước lên, cung kính nói.

- Sư phụ, Đơn Trang chủ vẫn ở trong doanh đấy ạ. Chẳng qua vừa rồi có xe ngựa tới hắc lều trại của Vô Danh Sơn Trang. Không rõ có chuyện gì, từ đó Đơn Trang chủ chưa từng ra ngoài!

- Đi, ta với con đến đó...!

Hai người rảo bước tới lều trại của Vô Danh Sơn Trang, người đứng gác thấy vậy đang định hô lên thông báo. Chợt thấy lão khoát tay ra dấu, y lập tức gật đầu, cúi đầu nhỏ nhẹ.

- Lãnh Soái!

- Đơn trang chủ đâu?

- Thưa Lãnh Soái, Trang chủ bên trong. Nhưng... nhưng lúc này e không tiện!

- Có việc gì xảy ra sao?

Trương Dạ Nguyên ngạc nhiên hỏi, người lính canh lưỡng lự, một lát sau mới đáp.

- Tam sư huynh của Trang vừa tạ thế, di thể mới được đưa về đây...!

- Tam sư huynh, ý người là Bình phải không...? Không ổn, sư phụ. Bình được phân phó hộ vệ Minh Quân sư!

Thiên Sinh Nhã giật mình, vội vàng nói. Sắc mặt Trương Dạ Nguyên tái xanh, lập tức vén cửa lều vải mà bước vội vào. Lão mặc kệ đám người đang chào hỏi, bỏ qua mà tiến vào phía sau.

Phía sau lều, Đơn Thiên Minh ngồi im lặng, ánh mắt thất thần nhìn tới di thể của Bình được đặt trên giường lớn, bốn góc được xông hương trầm. Y lẩm nhẩm gì đó, chốc chốc lại lắc đầu. Đứng phía sau lưng y là bốn người khác, hai nam, hai nữ. Hai nữ nhân mím môi cố kìm nén tiếng khóc, nước mắt lăn dài. Hai nam nhân còn lại thì đứng cúi đầu, trong mắt đã dâng lên ầng ậng nước, chỉ trực trào ra. Đây vốn là Ngũ đại đệ tử của Y, giờ phút này chỉ còn lại bốn người.

Trương Dạ Nguyên bước vào, khung cảnh tĩnh mịch ấy khiến lão chậm lại đôi chút. Khi thấy đám đệ tử của Đơn Thiên Minh định hành lễ, lão phát tay ra hiệu thôi. Chầm chậm bước tới, bàn tay to của lão đặt nhẹ lên vai y.

- Người đã mất, xin Trang chủ chớ quá đau buồn!

Trương Dạ Nguyên có chút áy náy nói. Kì thực, trong đầu lão lúc này lo lắng nhất chính là cho Minh Tiến, giờ hấn mới lập đại công, khí thế dẫn đường cho toàn bộ binh sĩ. Nếu có biến, chỉ e sớm muộn toàn quân sẽ mất đi chỗ dựa tinh thần. Đơn Thiên Minh vẫn cúi đầu, y không hề ngẩng lên mà đáp.

- Lãnh Soái xin yên lòng, Quân sư đã được hộ tống về gia trang an toàn!

Trương Dạ Nguyên im lặng, nhất thời không biết nói gì cho phải. Chợt một binh sĩ chạy vào, trên mặt lộ ra thần sắc hoang mang.

- Đơn tướng quân, người kia đã tỉnh lại, một mặt khăng khăng đòi gặp người...!

- Kệ hấn ta, không phải việc gì quan trọng, người lui đi!

Một nam đệ tử của Đơn Thiên Minh gắt lên. Trong lúc nhận được tin dữ, cả bốn người cùng y tới nhận thi hài của Bình. Dọc đường trở về vô tình cứu được một người toàn thân đầy máu me nằm ở bìa rừng. Bèn mang về cứu chữa, vì quá đau buồn nên họ chẳng quan tâm tra xét xem thân thể kẻ kia là ai, tất cả mọi tâm tư đều chỉ hướng về phía Bình. Bình sĩ nghe nam nhân quát tháo thì sợ hãi, nhưng y vẫn cố nói, giọng điệu đã run lên.

- Người kia... người kia nói có việc quan trọng... Nhấn rằng nếu không nghe hấn nói, tất cả mọi người sẽ phải hối hận....!

-Người còn không cú...!

Nam nhân gắt lên, đao đã rút khỏi vỏ. Đơn Thiên Minh chợt đứng dậy, gạt đao đi mà nói.

- Đi, chúng ta đi xem hấn thế nào... Lãnh Soái, mời!

Tất cả rời khỏi lều, nhằm hướng một dãy lều khác bên cạnh mà bước tới. Đơn Thiên Minh hờ hững đáp lễ mọi người đi qua, sau đó vén cửa một cái lều khác mà bước vào, theo sau y là Trương Dạ Nguyên và đồ đệ của lão – Thiên Sinh Nhã.

Trên cái giường đan từ mây tre, một người toàn thân băng bó kín mít bằng vải trắng đang nằm thở hổn hển. Đơn Thiên Minh nhàn nhạt nói.

- Có chuyện gì mau nói đi, tâm trạng ta đang không vui, đừng dài dòng!

- Người... Mẹ kiếp, nếu không phải người cứu ta... ta sẽ không bao giờ nói... Con Hồ Ly khốn kiếp... Lợi dụng ta... Ta sẽ báo thù...!

Người nằm trên giường hổn hển nói, vừa cố gắng chửi. Y nói tới đó lại thở hồng hộc, ra chiều vô cùng đau đớn. Trương Dạ Nguyên cau mày, chưa hiểu đầu đuôi. Viên y sư cạnh đó thấy vậy bèn cung kính nói.

- Lãnh Soái, người này mới được Đôn tướng quân đưa về. Toàn thân y bị bỏng nặng, kinh mạch toàn thân bị ứ trệ. Nội thương tuy không nặng nhưng e rằng sau này vô phương tu luyện tiếp!

- Nói nhiều... mẹ kiếp, các người nghe kĩ đây!

Người băng bó gào lên, rồi lại ho khù khụ một hồi. Sau cùng mới nói.

- Các người có biết Minh gia Trang chủ?

- Biết, có ai là không biết Minh Quân sư?

Đôn Thiên Minh ngạc nhiên, thoáng nét cười mà nói. Người băng bó hít vào một hơi, sau đó cố nói một lời.

- Lập tức, lập tức báo với hần... Thê tử... thê tử của hần gặp nguy... Bọn chúng, bọn chúng... đã đặt bẫy...!

250. Chương 252: Từ Biệt

Y nói tới đó, ho ra vài ngụm máu lớn rồi bất tỉnh. Trương Dạ Nguyên giật mình, Đôn Thiên Minh cũng trợn trừng mắt kinh dị, vội vã đứng lên. Thiên Sinh Nhã cẩn thận xem xét người bị thương, sau đó lắc đầu.

- Kẻ này bị loạn tiễn bắn, hơn nữa tiễn thủ cực kì chuẩn xác, toàn nhằm tới các kinh lạc yếu hại. Tiễn pháp tới mức này, trong quân ta khó có người đạt tới!

Đôn Thiên Minh trầm ngâm, sau đó nhắm lại lời người nọ. Sắc mặt y đại biến, quay sang phía Trương Dạ Nguyên.

- Lãnh Soái, thủ tiễn inh chỉ có ở thú tộc. Kẻ này nhắc tới Hồ tộc, xem ra mọi việc là thật chứ không phải nội gián cố gắng phá hoại!

Trương Dạ Nguyên sắc mặt thay đổi liên tục, lão vội vàng bước ra ngoài, hô lớn.

- Người, chuẩn bị ba trăm chiến sĩ tinh nhuệ, lập tức cùng ta tới Minh Gia trang ở Hiếu Vân trấn...!

Minh Tiến bất ngờ mở mắt, mắt hần lúc này trợn tròn, trên người mồ hôi vã ra như tắm. Hần vung tay áo lau mồ hôi, giựt đứt luôn mấy sợi lụa trời. Minh Tiến lau mồ hôi, không hề chú ý là rút luôn ra hàng tá ngân trâm trên trán, hần lão đảo bước xuống giường, tới bên cạnh bàn trà. Không rót ra cốc, hần cầm cả bình trà lên tu cạn, sau đó nhắm mắt lập tức đã tọa.

Cảm giác kia dần dần tiêu biến, trong đầu hần lúc này hoàn toàn một mảnh thanh tịnh. Minh Tiến im lặng nhắm lại Vô Thần và Phạn Âm Chân Kinh, cố gắng điều hòa ý nghĩ, cố gắng dẹp bỏ nốt mờ hỗn độn kia. Hần từ từ mở mắt. “Bình chết, Bình chết rồi!” Minh Tiến thở dài, lắc đầu. Vô tình vung tay trên bàn, chạm phải một vật gì đó lạnh lạnh. Hần ngạc nhiên, đeo kính lên.

- Cái này... Liên Liên sao lại để đây nhỉ?

Thứ hần chạm tới chính là chiếc vòng hồng ngọc - thứ cổ bảo ngày trước hần tặng nàng. Minh Tiến cầm nó lên, sau đó ánh mắt có chút kinh ngạc, cái vòng đang đề lên một tờ giấy, mặt trong đây những chữ, dường như là một bức thư. Hần ngạc nhiên mở ra.

“Tướng công, khi chàng đọc được những dòng này, có lẽ thiếp đã cách xa chàng lắm rồi...

Chàng biết không, kể từ ngày đó gặp chàng, thiếp đã cảm thấy chàng rất khác, cảm thấy chàng hoàn toàn là một người khác. Chàng khác nam nhân nơi này, tuy chàng có vẻ ít nói, có vẻ gì đó thần thần bí bí muốn né tránh mọi người. Nhưng thiếp chắc chắn, chàng là một người tốt, một người rất tốt...

Thiếp nhớ đêm trăng đó, nhớ những lời to gan lớn mật ấy mà mình đã nói...

Thiếp yêu chàng, cho tới giờ và mãi mãi về sau này, thiếp không hối hận vì đã yêu chàng. Chàng đã từng nghe thiếp nói, nếu thiếp sống, sẽ chỉ làm người của Minh Gia; Nếu chết, sẽ chỉ làm ma của Minh Gia. Tướng công, xin lỗi chàng, thiếp chẳng thể làm điều đó được nữa rồi...

Thiếp sẽ làm tất cả để bảo vệ chàng, đánh đổi tất cả, kể cả tính mạng mình...

Xin đừng tìm thiếp...

Yêu chàng xin hẹn kiếp sau....

Liên Liên kính bứt!”

Minh Tiến ngẩn người, trên mặt lộ ra sự bàng hoàng cùng cực. Hắn một tay cầm bức thư đôi chỗ bị nhòe ấy; một tay cầm chiếc vòng cổ bảo mà đứng như bức tượng đá. Thân hình hắn từ từ run lên, run rẩy như kẻ lên đồng. Hai bàn tay hắn dần dần xiết lại, chiếc vòng hồng ngọc trong tay dường như cũng không chịu nổi, vang lên những tiếng lách rắc rồi vỡ vụn. Bên tay kia, bức thư đột nhiên bùng lên một ngọn lửa đỏ rồi cháy lụi. Trong căn phòng, một luồng hỏa khí vô hình lan tỏa, nung nóng không gian xung quanh. Thiệt Huyết từ đâu đó đột ngột bay tới cạnh hắn, phát ra ánh lam quang nhu hòa như nhắc nhở. Minh Tiến khẽ nhắm mắt lại rồi mở ra, con ngươi màu bạc xé dọc ấy lại xuất hiện, nhưng trong màu bạc nhu hòa ấy là những sợi máu đỏ tươi. Hắn đẩy cánh cửa phòng, bước ra ngoài.

Ngân Nguyệt, Tử Hàm, Mỹ Mỹ và Bạch Hổ đang hướng tới phía phòng Liên Liên, đột nhiên thấy cửa phòng đẩy ra thì giật mình. Các nàng thấy hắn bước ra thì vui mừng định chạy đến, nhưng rồi tất cả đều dừng lại. Từ thân thể hắn, có một luồng khí tức vô hình đang bao phủ, đè ép không gian xung quanh. Một luồng nhiệt khí từ từ lan tỏa, áp bức khiến ngay cả những cây trúc gần đó lá bắt đầu vàng úa. Chúng nữ ngạc nhiên hơn nữa khi thấy hắn đột ngột vung tay ra, Hắc kiếm từ đâu đó bay thẳng tới tay hắn, hóa thành màu đỏ tươi như máu. Tất cả đều kinh hãi, hình thái Hắc Kiếm lúc này, chỉ trong lần giật giữ lúc trước hắn mới xuất ra lần đầu tiên. Lần này là lần thứ hai, các nàng chưa kịp hỏi han, đã thấy thân hình hắn mờ nhạt rồi tiêu biến. Ngân Nguyệt vẫn là người hồi phục nhanh nhất, hô lên.

- Mau đuổi theo!

Một bóng trắng từ từ hiện lên, ngay trước cổng Minh Gia trang khiến hai người canh gác giật mình. Tới cuối cùng, họ nhận ra là hắn bèn cung kính cúi đầu bái lễ.

- Bái kiến Quân sư!

Minh Tiến vẫn im lặng, không nói nửa lời, đưa mắt ngắm nhìn xung quanh một hồi. Hai binh sĩ thấy vậy thì cung kính lùi lại, im lặng chờ đợi. Họ cứ như vậy lùi, lùi và lùi càng lúc càng thêm xa. Thứ khí áp vô hình kia cứ đẩy ép họ lùi lại. Minh Tiến đột ngột nhìn lại, dùng ánh mắt với con ngươi ngân sắc ấy nhìn tới hai người.

- Các người từ sớm tới giờ, có thấy cô nương nào rời khỏi đây không?

- Bẩm Quân sư, sáng sớm có một cô nương áo vàng rời đi!

- Người biết nàng đi đâu không? Mau nói cho ta!

Minh Tiến chợt gầm lên, túm cổ người đang nói mà hét lớn. Nam nhân kia run lên, nhưng vẫn cố gắng trấn tĩnh mà đáp, lại lấy ra một tấm da mỏng đưa tới cho hắn.

- Thuộc hạ đã đánh dấu lên cổ xe, Quân sư có thể dùng nó để tìm người!

Minh Tiến nhận lấy, lập tức thả người kia xuống, hắn quay đầu định chạy vụt đi. Nhưng chỉ một quãng ngắn thì quay lại, cúi đầu trước người kia, cung kính bái lễ.

- Đa tạ!

Nói rồi, thân hình hóa thành một làn gió trắng lao vút đi. Nam nhân kia được đồng bạn đỡ dậy, đang phải quần áo, chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao. Cửa Minh Gia Trang lại được đẩy ra, lần này là bốn nữ nhân mang kim sa che mặt. Một người mặc y phục đỏ, dáng điệu như chị cả, hướng tới hai người hỏi.

- Hai vị đại ca, hai vị có thấy tướng công ta vừa rời đi không?

- Thưa phu nhân, trang chủ vừa rời đi, phía kia!

Hắn giơ tay chỉ tới hướng Minh Tiến lao đi, nữ nhân áo đỏ cung tay bái tạ, sau đó cũng vội vàng cùng ba người nữa hóa thành một cơn gió cấp tốc lao theo hướng hắn chỉ. Hai tên lính gần ra, cuối cùng vẫn chưa

hiếu đầu cua tai nheo ra sao. Lúc này từ phía xa, vô số nhân mã âm âm lao tới cửa, bụi đất tung mù mịt. Có bốn người nhảy vội khỏi ngựa, một lão già râu bạc gấp gấp hỏi.

- Hai người các ngươi canh chừng nơi này, có phát hiện điều gì lạ không?

Hai nam nhân đều là hàng tinh anh đệ tử của Phiêu Hoàng Tông, nhận ra Trương Dạ Nguyên thì cung kính bái lễ, sau đó đáp.

- Bẩm Môn chủ, sáng sớm có một vị cô nương lên xe ngựa rồi đi. Vừa rồi Minh Quân sư cũng vừa hỏi, chúng đệ tử đã đưa Quân sư Truy tung phù. Ngay sau đó cũng có bốn vị cô nương truy theo hướng Quân sư đi. Họ vừa rồi đi không lâu!

- Xem ra có chuyện thật rồi!

Một nam nhân áo đen nói, là Đơn Thiên Minh. Trương Dạ Nguyên cau mày, quay người nhảy lên ngựa, hô lớn.

- Mọi người mau đuổi theo!

Đoàn người ngựa lại lao nhanh, kéo theo bụi đất mịt mù, nhằm hướng Minh Tiến trước đó lao đi mà truy đuổi...

Cách Hiếu Vân không xa, chỉ chừng năm mươi dặm, có một khu rừng nhỏ. Gọi là khu rừng cũng không phải, nên gọi là một khoảnh rừng thì đúng hơn, bởi khu rừng ấy chỉ vền vện bao bọc lấy một ngọn núi cao. Núi đá cao vút, như một ngọn chông chìa thẳng lên bầu trời, như thách thức, như đương đầu đối nghịch. Một nơi như vậy, mọi người đều cho rằng chỉ có vài loài thú nhỏ sinh trưởng, hay cùng lắm là loài vài chim. Ít ai có thể ngờ rằng, trong lòng núi này có một không gian lớn, đây là tổng đàn của Nhất Thống Môn.

Trong lòng núi, hôm nay không khí hoàn toàn khác biệt. Khắp nơi chùng lên đèn lồng đỏ, hoa lụa đỏ. Vô số nữ nhân cười tươi như hoa, đi đi lại lại như con thoi, sắp xếp, bày biện bàn tiệc. Phía trên lễ đài, một nam nhân trẻ tuổi mặc áo cưới màu đỏ đang khoát tay chỉ đạo, y chính là Lâm Tiêu Dao – Môn chủ Nhất Thống Môn.

Trong một thạch phòng cách đó không xa, vừa có một tốp nữ nhân cung kính khép cửa lui đi, để lại trong phòng ba nữ nhân. Một trong số đó, không ai khác chính là Liên Liên. Nàng lúc này mặc một bộ y phục cưới đỏ tươi, trên đầu đội mũ miện hình chim phượng, gắn vô số chân trâu bảo ngọc. Khuôn mặt xinh đẹp ấy được trang điểm khiến cho kẻ khác nhìn vào mà si ngốc. Chỉ có điều, ánh mắt nàng tĩnh lặng, bên trong trống rỗng, vô định. Nàng im lặng ngồi trên ghế, như một bức tượng gỗ. Hai người còn lại, một người mặc áo trắng, một người mặc áo tím. Nữ nhân áo tím nhìn tới Liên Liên, lắc đầu.

- Vương Hậu, người dùng Nhiếp Hồn Thuật như vậy...!

- Ta cũng bắt đắc dĩ mà thôi!

Nữ nhân bạch y nói, sau đó cúi đầu cúi vào tay Liên Liên một lọ nhỏ.

- Tiểu muội, sau đêm nay, ngày mai hãy trở về Minh Gia trang giao giải được cho hần!

Nữ bạch y nói, sau đó lặng lẽ thở dài. Nếu Minh Tiến có mặt ở đây, chắc hẳn sẽ nhận ra nữ nhân này – Linh Trâm.

Hai nữ nhân nhìn nhau, sau đó khép cửa rời ra ngoài sảnh lớn. Liên Liên lúc này chợt chớp mắt, một giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má nàng. Đôi bàn tay nhỏ bé ấy xiết chặt lấy cái lọ nhỏ, nàng lẩm bầm.

- Tướng công, xin lỗi...!

251. Chương 253: Huyết Hỉ.

- Tiểu đệ đệ, việc của ta đã hoàn thành, ta phải trở về thôi!

- Ha ha ha, đa tạ tỷ tỷ. Nhưng sao tỷ tỷ lại rời đi sớm như vậy, chẳng lẽ tỷ không thể nán lại uống chén rượu mừng của tiểu đệ được sao?

Linh Trâm lắc đầu, nhìn xa xăm.

- Liên quân đang dốc sức tấn công chúng ta, sự việc gấp gáp chẳng thể trì hoãn. Bất đắc dĩ ta mới phải rời đi mà thôi. Đệ thông cảm cho ta!

- Đã vậy đệ không dám can ngăn, tỷ tỷ bảo trọng. Sau này còn gặp lại!

Linh Trâm gật đầu, sau đó cùng nữ nhân áo tím rời đi. Lâm Tiêu Dao cũng không chú tâm mấy nữa, vì chỉ ngay sau đó, một lão nhân tới ghé tai y mà nói.

- Môn chủ, giờ lành đã tới. Khách quan cũng đã tới đủ, chúng ta nên bắt đầu nghi lễ thôi, tránh mất giờ lành!

- Được, mau bắt đầu đi...!

Minh Tiến lặng lẽ truy tung, trên khuôn mặt hắn lúc này dường như được bao phủ bởi một lớp băng mỏng. Thi thoảng, ngoài đôi con ngươi màu bạc khẽ di động, còn lại đều cứng ngắc không có lấy một chút xê dịch. Hắn đột ngột dừng lại, thi triển hư khí thuật. Trước mắt, cách đó không xa, có hai luồng chân lực đột nhiên xuất hiện. Sau đó hai đạo phi hành, một trắng, một tím nhanh chóng lao vút đi, nhằm hướng nội địa mà bay nhanh. Minh Tiến sau phút thận trọng, ánh mắt hắn như bốc lên lửa đỏ. Hắn đã nhìn ra vách đá vừa vụn đóng lại trên sườn núi.

Trong hang, mọi người nhất thời ồ lên chúc mừng. tiếng người cười nói, ca tụng nối tiếp nhau vang lên. Dưới ánh sáng từ những viên dạ minh châu bên trên trần, Lâm Tiêu Dao dặt tay tân nương đang sóng vai bước tới lễ đài. Một lão nhân chờ cho hai người tới lễ đài, lúc bấy giờ mới cao giọng.

- Các vị quan khách, xin trật tự!

Đám ông ồ ào dần dần im lặng, lão nhân gật đầu, hài lòng nói tiếp.

- Các vị quan khách, hôm nay ngày lành tháng tốt. Môn chủ chúng ta đón tiếp thêm một vị cô nương nhập gia. Hôm nay, trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, ta xin được làm người chủ lễ!

Lão nhân cung tay bái lễ một vòng, sau đó mới quay lại. Lão khẽ vuốt ngực, cao giọng.

- Nhất bái thiên địa!

Lâm Tiêu Dao vui vẻ bái nhất bái, chỉ duy nhất tân nương dường như lưỡng lự, một lúc sau mới chịu bái lễ trước linh án được bay ra trước mặt.

- Nhị bái cao đường!

Hai người lùi lại, cúi đầu bái lễ trước hai chiếc ghế thái sơn bỏ trống. Tất cả mọi người ở đương trường im lặng, chờ câu cuối cùng.

- Phu thê...

Lão nhân cao hứng, chưa kịp hô lên câu thứ ba thì từ ngoài phía cửa hang, một thanh âm nổ tung chất chứa vọng vào. Khói bụi mù mịt, gió lửa kéo theo đất đá khiến không gian càng thêm ngột ngạt. Nhiều người không kiềm chế nổi, ho sặc lên. Lão nhân thoáng cau mày, sau đó quay xuống trấn an đám khách nhân.

- Các vị, các vị xin bình tĩnh. Đây là một ngọn núi lâu năm, thi thoảng có chút thay đổi mà thôi. Xin hãy chú tâm lên đây nào!

Lão nhân bước lên, đứng trước hai người cung tay nói, trên mặt lộ ra chút áy náy. Đám khách người rũ bụi, kẻ che miệng ho nhưng cũng miễn cưỡng hướng tới lão. Lão nhân mỉm cười ý như đa tạ, hô lên.

- Phu thê...

Chỉ nghe tiếng lão ngắc ngứ rồi im bật, một tiếng rít gió sắc lạnh vang lên khắp trong hang, kéo những ngọn nến lớn trên các bàn tiệc nghiêng ngã một hồi như sắp tắt. Không gian thoáng chốc tối xám đi, phải mất một lúc mới dần dần sáng trở lại. Lâm Tiêu Dao trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên, hỏi.

- Trung thúc, người mau tiếp tục, chỉ là chút gió lửa thôi mà!

Chợt y giật bắn người, hoảng sợ lùi lại. Đám tân khách mặt mày tái mét, kinh dị nhìn nhau, sau đó đều hướng cả lên lễ đài. Chỉ thấy trước hương án, trên bức vách đá treo chữ hỉ lớn màu đỏ. Lão nhân già nua nọ bị một thanh trường kiếm màu đỏ rực cắm ghim trên đó. Không biết vô tình hay cố ý, thanh trường kiếm còn xuyên qua cả bông hoa bằng vải lụa mà tân lang tân nương đang cầm, xé nó làm đôi. Nơi vết thương, máu sôi lên xèo xèo. Lâm Tiêu Dao sợ sệt, nhìn xuống phía dưới. Chỉ thấy phía xa, có một nam nhân mặc bạch y đang chậm rãi hướng về nơi này. Nam nhân kia cứ đi tới đâu, tức thì có người ngã xuống tới đó. Máu huyết tung bay, dường như muốn nhuộm đỏ cả bộ bạch y nọ. Lâm Tiêu Dao kinh ngạc, vội vã lấy ra từ túi trữ vật trường kiếm, lao tới phía tân nương. Vừa lao đi, hắn vừa kêu lớn.

- Dừng lại, nếu không đừng trách ta!

Nam nhân bạch y vẫn chậm chậm bước tới, mỗi bước hắn đi là mỗi mạng người nằm xuống dưới chân hắn. Không nói năng, không đáp lời, chỉ có tiếng kêu la thảm thương, tiếng gào thét van cầu vang lên. Lâm Tiêu Dao mặt mày hơi tái, đưa trường kiếm định kê tới cổ tân nương. Bang! Tay hắn run rẩy, tựa như đâm vào một tảng kim thạch. Hắn kinh ngạc nhìn sang, chỉ thấy một quả cầu chân khí màu xanh, không biết từ lúc nào bao bọc lấy tân nương tử. Bên trong, nàng ta đã ngã người ngất đi, ngồi dựa vào chân chiếc ghế thái sư. Hắn lại vươn kiếm đâm thêm một lần nữa. Bình một tiếng lớn, thanh kiếm bị đánh bật đi. Hắn cảm thấy tay mình tê dại, vội vàng thoái lui. Trong khối cầu, một vật ngắn với một đầu tròn từ từ bay lên, một luồng lửa màu lam chậm rãi bốc cháy trước mặt hắn. Lâm Tiêu Dao kinh sợ, vội thay đổi thái độ.

- Tiền bối là ai, sao lại tới phá hỷ sự của ta!

Không có ai đáp lời hắn, chỉ có những thanh âm răng rắc rợn người của xương vỡ vụn, thanh âm ồ ồ của máu chảy, tiếng rên rỉ thống khổ vang lên. Các bàn tiệc sớm đã trống không, đám người bỏ chạy toản loạn. Đám nữ nhân sợ hãi co rúm vào một góc. Những kẻ thông minh hơn vội chạy cả núp phía sau người hắn. Lâm Tiêu Dao run lên, cố gắng quan sát. Nam nhân bạch y, không, phải nói lúc này là nam nhân mặc huyết y mới đúng. Y phục của hắn đã nhuộm đỏ bởi máu tươi, bàn tay hắn đang nắm đầu một nam nhân trung niên, khuôn mặt bị che đi bởi mái tóc bù xù, rời rời.

Rắc! Bàn tay huyết y kia nắm lại, bóp nát đầu nam nhân kia khiến máu tươi cùng não bắn ra tung tóe, tựa như bóp một miếng đậu phụ. Huyết y vươn tay, ném kẻ xấu số xuống đất, đứng im lặng, ánh mắt lóe lên ngân quang chiếu tới phía lễ đài. Tiếng bước chân dồn dập vang lên, chỉ chốc lát đã có vô số người cầm binh khí bao vây nơi huyết y kia đứng. Lâm Tiêu Dao cố lấy bình tĩnh, cười mà nói.

- Rốt cuộc người là ai...? Mà ta cũng không quan tâm, giết hắn!

Đám người bao vây nghe lệnh, tức thì ồ ồ gầm lên, mang binh khí lao về phía huyết y. Huyết y tay khẽ động, hai cánh tay từ từ đưa lên ngang ngực, sau đó nắm chặt lại. Lập tức, một lực hút vô hình từ phía huyết y xuất hiện, thu hút, lôi kéo toàn bộ binh khí của đám người lao về phía mình. Đám người lao lên thấy sự lạ, cố gắng giữ lại binh khí trước sức hút vô hình ấy. Ba bốn người trung niên lao lên, hộ vệ Lâm Tiêu Dao. Nhưng y gạt đi, mặc sự lo lắng của đám người mà quan sát sự lạ.

Thanh trường kiếm găm lão nhân lên tường khẽ rung, sau đó từ từ rút ra khỏi vách đá. Nó bay về phía nam nhân mới tới, lơ lửng trước mặt y. Một ai đó chợt hô lớn.

- Mau thả lưới!

Trong hang động này, các kiến trúc tự nhiên vốn không hề chắc chắn. Rất nhiều nơi đã phải cải tạo lại. Ngay cả trong sảnh này cũng vậy. Đừng nhìn lên mái trần bằng phản kia mà cho rằng chúng là tự nhiên. Hoàn toàn sai lầm, bởi tất cả chúng đều được sửa sang lại.

Có ai đó chạy tới bốn góc sảnh, vung đao chặt đứt mấy sợi dây xích lớn. Tức thời, từ phía trên trần cao rung lên âm ầm, bụi đất đá lả tả phủ xuống rồi ầm một tiếng lớn, đất đá cứ thế phủ xuống khoảng sân giữa sảnh, nơi huyết y kia đang đứng.

252. Chương 254: Huyết Hỉ (2).

Lãm Tiêu Dao cùng đám người đã khôn khéo lùi lại, né tránh khoảng không bị sụp xuống ấy. Nhất thời không gian mù mịt, khói bụi khiến cho không khí vô cùng khó thở. Trên mặt hắc khê nở một nụ cười dài đầy đặc ý, xoay người hướng tới phía tân nương mà chậm chậm đi đến.

- Liên Liên tỷ ở kia!

Một giọng nữ nhân trẻ vang lên khiến y thoáng giật mình, vội quay đầu nhìn lại. Từ trong đám bụi mù mịt, có bốn luồng quang mang đang lao nhanh về phía này. Lãm Tiêu Dao cau mày, nhìn cho thật kĩ. Cuối cùng, hắc giật mình khi thấy bốn luồng sáng này đều là nữ nhân.

Một cô nương mặc y phục màu hồng, tay nắm trủy thủ nhanh nhẹn dẫn đầu, nối tiếp theo sau là ba người nữa. Một nữ nhân áo đỏ cầm trường thương, một nữ nhân áo lam sử dụng thiết hoàn. Nữ nhân áo trắng cuối cùng sử dụng song kiếm. Bốn người lao vào đám hộ vệ, đánh dạt tất cả họ ra rồi nhằm hướng lễ đài mà phi thân tới. Lãm Tiêu Dao trong lòng kinh dị, vội vàng lùi lại một quãng. Hắc tuy háo sắc, nhưng cũng không đến nỗi ngu ngốc làm càn. Các nữ nhân này, đặc biệt là nữ nhân áo đỏ cầm trường thương kia – nàng ta thực sự mạnh hơn hắc rất nhiều.

Bốn nữ nhân bao vây lấy bên ngoài khối lam cầu, ánh mắt nhìn ra phía xa đầy ý cảnh giác. Một hồi, cả bốn mới từ từ lùi vào trong khối lam cầu nọ. Lãm Tiêu Dao cả kinh, cả bốn người kia tiến vào mà không hề bị khối cầu ngăn cản, có lẽ nào nó không ngăn cản nữ nhân tiến vào? Đang suy nghĩ miên man, chợt giọng một vị chưởng lão cạnh hắc hô lên khiến hắc vội nhìn về giữa sân.

Đất đá run rẩy, lạch cạch nặng nề dịch chuyển. Trước ánh mắt kinh dị của đám người, chúng dần dần đùn lên cao như một ngọn núi, sau đó đỉnh núi ấy bốc lên từng đợt khói trắng, nhiệt hỏa lan đi khiến người ta cảm thấy rất mặt. Cái núi nhỏ kia run rẩy, rồi đột ngột bùng một tiếng lớn, phun trào ra những dòng dung nham đỏ rực, nóng bỏng. Lãm Tiêu Dao tái mặt, đám người hộ vệ cùng đám nhân sĩ bao vây cũng tái mặt. Từ miệng cái núi lửa mới hình thành kia, một thân ảnh áo đỏ xuất hiện, trên tay hắc nắm một thanh trường kiếm. Điều khiến tất cả kinh sợ nhất, chính là cặp mắt của huyệt y lúc này. Nó hoàn toàn là một màu đỏ rực, phát ra những tia hồng quang nóng bỏng như nham thạch.

Ngân Nguyệt khê đỡ Liên Liên ngã vào lòng mình, đưa tay thăm mạch. Nàng cảm thấy mạch Liên Liên vẫn đều, không có dị trạng, lúc bấy giờ mới thở phào. Bạch Hổ sốt sáng hỏi.

- Ngân Nguyệt tỷ tỷ, Liên Liên tỷ không sao chứ?

- Không sao, dường như vì quá mệt mỏi nên mới ngất đi thôi... Tử Hàm, sao mặt muội lại khó coi như vậy?

Từ Hàm trên mặt mang theo thần sắc cổ quái, nhắm mắt lại mà đáp.

- Tướng công vừa dặn muội, dặn mọi người lập tức nhắm mắt lại. Cho dù có nghe thấy bất cứ thanh âm khác lạ nào, cũng tuyệt đối không được mở ra...!

Minh Tiến nhìn tới lam cầu, vận chân lực. Lập tức thanh quang lam cầu càng thêm đậm đặc, dần dần che kín cả năm người bên trong. Làm xong việc ấy rồi, hắc mới chậm rãi nhìn tới đám người phía dưới, đặc biệt nhất chính là nam nhân mặc áo cưới kia, hỏi.

- Người là ai? Sao cả gan lừa gạt thê tử của ta?

Lãm Tiêu Dao còn đang ngẩn người, chưa kịp trả lời đã có một nam nhân đáp trước hắc. Một tráng hán cầm đại đao nhỏ ra một bãi nước bọt, vươn đao chỉ tới mặt Minh Tiến mà cao giọng đáp.

- Con mẹ ngươi. Môn chủ đường đường chính chính hỏi cưới vị cô nương kia, thế mà ngươi ở đâu lù lù chạy tới nói môn chủ lừa gạt thê tử của mình. Khôn hồn thì cút!

Minh Tiến sắc mặt không hề thay đổi, nhìn tới kẻ vừa đối đáp với mình. Đám người kia thấy tráng hán chửi bới, tức thời cười ồ cả lên, thậm chí còn chửi bới phụ họa. Hắc khê nhếch mép.

- Chưa tới lượt ngươi đáp, cút!

Trường kiếm gạt ngang, một luồng kinh phong vô hình đập thẳng tới nam nhân đang cười khoái trá nọ, ném hẳn như một cục thịt vào vách đá bên cạnh, máu huyết tung bay, cốt nhục nát nhừ. Tráng hán đang cười giờ chỉ còn là một đồng thịt bầy nhầy không rõ nhân dạng. Đám đông lập tức im bật, Lâm Tiêu Dao thân hình run lên, không cảm nhận được nam nhân trước mặt mình tu vi cao thâm tới đâu, nhất thời ngây ra như tượng gỗ. Lại có giọng ai đó hô lớn.

- Các huynh đệ, lời vàng ngọc của môn chủ lễ nào phải nói ra cho loại thật phụ này? Lao lên các huynh đệ, sẽ được trọng thưởng!

- Các người tự tìm inh cái chết, đừng oán hận ta!

Minh Tiến nói, đột ngột gầm lên. Trong hang động dường như công hưởng, run lên lẩy bẩy. Đám người nọ dường như chẳng chú tâm, vẫn âm ào nối tiếp nhau lao tới, trong mắt ai cũng vằn lên tia máu, tựa như thấy kẻ tử thù. Chẳng còn quan tâm gì tới bản thân mình cả...

Nhất Thống Môn vốn chẳng phải là một tông môn, nó chỉ là một nhóm nhỏ những kẻ bất mãn với Cửu đại thế lực; hoặc là những kẻ bị lợi ích mà Lâm Tiêu Dao bày ra dụ dỗ hội tụ mà thành. Lúc Lâm Thiên Hạ bị bại lộ, Lâm Tiêu Dao cùng với hơn ba trăm thê thiếp lập tức bí mật trốn chạy. Trong lúc mọi người sốt sắng truy lùng, chẳng có ai ngờ nổi y lại trốn ngay trong Nhạn Huyết Đường của Tiểu Vong Hồn. Chờ tới khi mọi việc dần dần lắng xuống mới xuất hiện. Y có vài lão bộc trung tâm bèn phái đi điều tra nguồn cơn, cuối cùng y lặng lẽ làm theo âm mưu trước đó của ông mình: Nhất thống tu tiên giới. Xây dựng lực lượng một cách thâm lặng, mỗi dụ dỗ chính là ba trăm thê thiếp xinh như hoa như ngọc kia. Nếu là ông hán – Lâm Thiên Hạ, lão chẳng bao giờ đi đánh đổi thê thiếp của mình để lấy đồng minh. Nhưng Lâm Tiêu Dao thì còn cao tay hơn ông mình, hán dạy cho thê thiếp thuật song tu, bí mật trộm chân nguyên của những kẻ háo sắc kia về cho hán. Mặc dù mặt ngoài hán có thể chịu thiệt, nhưng ai mà biết, hán mới là kẻ âm thầm được lợi? Đối với hán, nữ nhân chỉ là công cụ.

Đa phần những kẻ gia nhập nhất thống môn, ít nhất cũng đã từng một lần chung đụng với đám thê thiếp của Lâm Tiêu Dao. Điều họ không hề ngờ tới, ngoài việc bản thân bị ăn trộm chân nguyên, họ còn bị đám thê thiếp nọ lén hạ độc trùng. Mấu trùng đương nhiên do Lâm Tiêu Dao nắm giữ, thà để phòng vạn nhất còn hơn nhất vạn. Kiểm củi ba năm, thiếu một giờ, bây giờ là thời khắc ấy...

Ngay khi hình thành Nhất Thống Môn, việc đầu tiên hán nghĩ tới chính là báo thù, báo thù kẻ đã hại ông mình – Minh Gia Trang chủ - Minh Tiến...

Minh Tiến vút kiếm, ngửa mặt lên không mà gầm lớn. Bàn tay hán nắm chặt lại, những đường gân xanh xen lẫn những đồ hình màu hoàng kim thay nhau ẩn hiện. Từng luồng sáng trắng từ đám dung nham phía dưới, như những sợi xích lao về phía hán, trói lấy khắp thân hình hán. Chẳng mấy chốc biến hán thành một cái kén màu trắng bạc. Lâm Tiêu Dao dường như hồi tỉnh, khẽ lẩm nhẩm một hồi chú ngữ. Lập tức đám người xung quanh ánh mắt biến thành màu đỏ như máu, càn hứng phần điên cuồng mà lao về cái kén kia.

Bình bình bình, thanh âm bình khí va chạm với cái kén vang lên không ngớt. Cái kén vẫn không mấy may di chuyển hay sút mẻ, vẫn im lặng lơ lửng ở đó như thách thức. Lâm Tiêu Dao trong mắt hiện lên chút hoang mang, hán quay sang nói với mấy nam nhân trung niên.

- Phiên các vị trưởng lão xuất thủ!

Bốn nam nhân khẽ gạt đầu, xuất ra bình khí mà lao tới phía cái kén. Trong đầu họ lúc này chẳng còn ý niệm gì khác ngoài chém giết cái kén kia. Họa chăng, nếu có ý niệm nào đó khác còn tồn tại thì có lẽ đó là những ý niệm dâm tà, tục tĩu về các nữ thê thiếp của Môn chủ mà họ sắp được hưởng lạc sau khi hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Lâm Tiêu Dao trong mắt ánh lên vẻ tươi cười, bốn nam nhân này đều đã là Nguyên Anh Kỳ. Họ đều là trưởng lão lẫn trốn từ Băng Ngọc Cung trước đây, tính nết những kẻ này ra sao y đều nắm rõ cả. Lâm Tiêu Dao thờ nhẹ coi như trút bỏ đi một gánh nặng, mắt hán nhìn tới khối cầu kia, trong đầu lại hiện lên những tràng dâm mỹ. Nhưng chẳng được bao lâu, hán lại thất thần nhìn về phía cái kén.

Bốn trưởng lão lao lên, bình khí giáng thẳng vào phía ngoài cái kén khiến nó run lên giữ dội, những đường nứt vỡ nối tiếp nhau chạy lan đi khắp khối cầu ấy. Trong lúc ba vị kia đã lùi lại, chờ quan sát dị biến, một người còn lại dường như quá hưng phấn, đơn đao trong tay lại chém tới cái kén.

Phanh, xoảng! Một thanh âm đinh tai nhức óc vang lên, một vật gì đó màu trắng bạc từ bên trong cái kén lao ra, thanh đao chém lên nó tóe lửa rồi văng xuống phía dưới. Vị trưởng lão kia chưa kịp định thần, đã cảm nhận được một luồng lửa nóng ôm chặt lấy cổ mình. Lão đau đớn gào thét, cuối cùng im bật. Trên đỉnh đầu, một đứa bé linh khí - Nguyên Anh vừa xuất hiện, đang định ba chân bốn cẳng chạy trốn. Nhưng không kịp, thêm một luồng sáng bạc nữa từ trong kén chui ra, trói lấy nguyên anh mà thiêu đốt nó thành tro bụi. Cái kén rơi xuống đất, vỡ ra thành từng đám lửa lớn rồi tiêu thất, để lộ trên không một bóng người ẩn trong ngân quang, chưa rõ mục đích.

Trong lam cầu, Tử Hàm đột ngột thốt lên kinh sợ.

- Chàng ấy... chàng ấy giải phóng giới hạn rồi...!

253. Chương 255: Tâm Nguyện Của Liên Liên

Minh Tiến từ từ mở mắt, đôi con ngươi màu bạc ấy từ từ chớp động, chiếu tới xung quanh. Trong con ngươi, từng tia quang mang ngân sắc khê lóe lên rồi biến mất. Tất cả đám người bị ánh mắt ấy chiếu tới thì đứng ngây ra như tượng gỗ. Trái với suy nghĩ của mọi người, hắn sẽ ra tay ngay. Minh Tiến nhìn qua Hắc Kiếm, sau đó đột ngột tháo bỏ nội đan nơi chuỗi kiếm, đưa tay bóp vụn nó. Viên nội đan ấy từ từ tan biến, hóa thành một làn khói trắng. Làn khói không tan đi mà cứ từ từ hội tụ lại, cuối cùng hình thành một bóng ảnh, bóng ảnh ấy là một con rồng to lớn màu đen. Minh Tiến chợt cúi đầu.

- Cảm ơn đại ca đã giúp đỡ!

Bóng ảnh đó cúi đầu đáp lễ, sau đó từ từ tiêu thất. Thanh Hắc Kiếm trở lại một màu đen nhu hòa, nhưng chỉ thoáng chốc rồi nó biến thành một màu đỏ như bị nung chảy, sôi lên lục đục. Minh Tiến hít vào một hơi, đôi mắt biến lại thành một màu đỏ như máu, nói.

- Hôm nay, tất cả các người đều phải chết...!

- Quân sư, xin dừng tay!

Một bóng áo xám lao vào trong động, hô lớn.

Minh Tiến lúc này đang đứng giữa động, một tay sách cổ nam nhân mặc áo cưới, bàn tay kia nắm lấy chuỗi Hắc Kiếm. Hắc Kiếm lúc này đã mất hoàn toàn lẫn lưỡi kiếm, chỉ còn phần chuỗi đang không ngừng sôi sục trong tay hắn. Tiếng nói lớn kia khiến hắn dừng lại, Trương Dạ Nguyên thấy hắn dừng tay thì thẫn thờ phào. Lão nhìn tới đương trường, khắp nơi chỉ còn máu đỏ, máu tươi nhuộm khắp gian động. Chỉ duy nhất phía xa, nơi có một khối lam cầu xuất hiện và phía sau nó, có vô số nữ nhân khuôn mặt sợ hãi đang đứng là còn nguyên vẹn.

- Quân sư, nếu ngài diệt sát hắn, những nhánh khác của Nhất Thống Môn sẽ không thể truy ra. Chúng sẽ còn tồn tại, còn quấy nhiễu. Như vậy công sức suy tính của Quân sư chẳng phải thành công cốc hay sao...? Minh quân sư, ngài đã xem qua thương thế của phu nhân chưa?

Đơn Thiên Minh chạy vào, thấy vậy bèn nói lớn. Minh Tiến nhất thời bình tĩnh, quăng Lâm Tiêu Dao qua một bên, chạy tới bên khối lam cầu. Thân ảnh long nhân với ngân giáp nhanh chóng tan biến, để lộ ra nam nhân thân hình bán thân lỏa thể, chỉ còn lại cái quần coi như nguyên vẹn. Hắn vội vã thu hồi Thiết Huyết, trên mặt đầy mừng rỡ cùng lo lắng.

Lam cầu thu lại, hắn tưởng rằng các nàng đều sẽ ở đó, mừng mừng tủi tủi mà chờ đợi hắn. Nhưng không, lam cầu biến mất, thay vào những cảnh hắn suy nghĩ ấy, một khung cảnh trái ngược hiện ra trước mắt. Ngân Nguyệt đỡ Liên Liên trong lòng mình, bên cạnh là Tử Hàm, Mỹ Mỹ cùng Bạch Hổ im lặng ngồi đó. Tứ nữ trên mặt nước mắt lã lã, Liên Liên chợt nghiêng người, phun ra một ngụm máu tươi. Hắn run rẩy, đau đớn gọi.

- Liên Liên... Liên Liên, ta tới rồi đây...!

- Tướng công...!

Liên Liên nghe thấy giọng hần thì trên mặt hiện lên sự mừng rỡ, nàng cố gắng vươn người lao vào lòng hần. Minh Tiến mặc kệ tất cả, vội vàng ôm chặt lấy nàng. Ánh mắt hần như dò hỏi tới bốn người còn lại, nhưng đáp lại hần chỉ có những hàng mi cúi sụp, những giọt nước mắt lăn dài.

Liên Liên ho khan một hồi, cuối cùng gắng gượng ngẩng lên. Nàng nhìn tới khuôn mặt nhẵn nhúm ấy của hần thì mỉm cười, đưa tay lên má hần. Nàng khẽ thì thảo.

- Tướng công, là nam nhân...đừng khóc mà...!

Minh Tiến vội vã vươn tay dụi mắt, Liên Liên khẽ mỉm cười, nàng ngả vào lòng hần, bàn tay nhỏ bé dúi vào tay hần một cái lộ ngọc, thì thảo.

- Chàng... mau uống giải được đi...!

- Liên Liên... ta... ta không trúng độc... Sao nàng... sao nàng lại làm chuyện ngu ngốc như vậy?

Liên Liên nghe hần nói thoáng sửng người, nhưng sau đó mỉm cười thật nhẹ nhõm, nàng khẽ lắc đầu.

- Tướng công... Liên Liên đúng là ngốc mà... chàng có giận ta không...?

- Không, nàng đừng nói thêm gì cả... Yên lặng nghỉ ngơi đi!

Minh Tiến nói, lập tức đưa tay định truyền chân lực qua cho nàng. Nhưng ngay lập tức mặt hần đành lại, hần không còn cảm nhận được chút chân lực nào từ nàng. Liên Liên dường như nhận ra ngay tâm trạng hần, nàng khẽ lắc đầu.

- Tướng công... đừng phí chân lực vì thiếp nữa... toàn bộ kì trân bát kinh thiếp đều tự đoạn hết rồi...!

- Tại sao... tại sao nàng lại làm chuyện ngu ngốc như vậy?

Liên Liên vươn ngón trỏ đặt trên môi hần, nàng hít vào một hơi, sau đó nói.

- Tướng công, thiếp là chính thất... Thiếp có trách nhiệm chia sẻ với chàng mọi việc... Mỗi lần chàng từ quân doanh trở về, chàng thường cau có, đắm chiêu suy nghĩ. Thiếp muốn trò chuyện giúp chàng khuây khỏa nhưng lại không dám, sợ cắt đứt suy nghĩ của chàng... Thiếp biết, chàng suy tính cho đại sự, vì thế không dám mở lời, chỉ có thể cùng các tỷ muội im lặng ngắm nhìn chàng... Thiếp thật vô dụng...!

Nàng lại hít vào một hơi thật sâu, sau đó mới nói tiếp.

- Tới khi chàng được đưa về trang, thiếp nhận ra mình qua mức vô dụng... Là chính thất mà không dám san sẻ với chàng, thiếp cảm thấy mình cực kì vô dụng... Thiếp đã từng nói, sống là người của Minh gia, chết là ma của Minh gia... Chỉ tới lúc này, thiếp mới có thể thực hiện điều đó... Tính mạng thiếp không quan trọng, quan trọng là chàng vẫn mạnh khỏe... Như vậy là thiếp yên tâm rồi...!

Nàng nắm lấy tay hần, cố gắng đặt tay tứ nữ lên tay hần, thì thảo.

- Các tỷ muội, Liên Liên... Liên Liên sau này không thể chăm sóc tướng công... Xin các tỷ muội hãy giúp Liên Liên việc này... Hãy chăm sóc, quan tâm chàng ấy thay cả phần của Liên Liên nữa...!

Tứ nữ, ngay cả hần cũng nước mắt lăn dài. Trong động im lặng như tờ, từng lời nói của Liên Liên đều truyền tới, vang vọng trong tai từng người có mặt ở đây. Đám nữ nhân kia lập tức im lặng, không ai dám thở mạnh. Đám binh sĩ cũng Trương Dạ Nguyên và Đơn Thiên Minh im lặng, họ lặng lẽ cúi đầu. Lâm Tiêu Dao đang bị hai binh sĩ bắt trói, nghe thấy những lời ấy cũng im lặng xuất thần. Xưa nay, hần vẫn chỉ luôn coi nữ nhân là công cụ, chỉ cho tới giờ...

Liên Liên gắng gượng nói, sau đó cố quay người rúc vào ngực hần, thì thảo.

- Tướng công, ôm thiếp... Ôm chặt lấy thiếp, thiếp lạnh...!

Nàng nói, thanh âm càng lúc càng nhỏ, càng nhỏ dần. Cuối cùng thì im lặng. Minh Tiến ôm xiết lấy thân hình ấy, nước mắt hần lăn dài trên má, cố gắng mím môi. Cả thân hình hần run lên, dường như cố kích thích trái tim của nữ nhân đang ôm trong lòng đập lại, dù chỉ là một nhịp. Nhưng vô dụng, nó đã ngừng lại, ngừng lại vĩnh viễn. Hần cúi đầu, run rẩy hôn lên môi nàng, ngửa mặt lên không mà gào lớn.

- Không...!

Đất trời run rẩy, mây đen cuộn cuộn, sấm chớp gầm gào. Gió nổi lên từng cơn, rì rào, ồn ã như khóc thương cho khung cảnh lúc này. Hai hàng binh sĩ xếp hàng nghiêm cẩn, cúi đầu trước một nam nhân bán thân lửa thể, bế trên tay một nữ nhân mặc áo cưới. Trên mặt nam nhân lửa thể ấy, từng giọt nước mắt lăn dài. Theo sau hắn, bốn nữ nhân khác cũng nước mắt như mưa. Chớp lóe sáng, dường như muốn xé toang bầu trời, đòi hỏi cho nam nhân kia một lời công đạo. Sấm giận giữ gầm lên, nhưng đánh trống kêu oan nơi cửa thiên đình. Mưa, mưa lặng lẽ phủ xuống, im lặng, như vỗ vỗ, như an ủi. Hắn im lặng, đột ngột ngửa mặt lên trời mà gào lớn.

- Ông trời, người có mắt hay không...? Nàng ấy đã làm gì sai, mà phải chịu đau khổ thay ta...? Hãy nhớ cho kỹ, có một ngày ta sẽ lên tới chỗ của các người... Sẽ đập lũ thần tiên khôn kiếp các người xuống nơi này, cho các người ném đủ mọi thối khổ...!

Ngân Nguyệt khóc lớn, nàng vội vàng ngăn cản hắn.

- Tướng công, đừng quá xúc động...!

- Cút, cút hết cho ta!

Hắn gầm lên, hóa thân thành một đạo bạch quang mà lao đi, bỏ mặc tứ nữ đang đứng khóc phía sau lưng mình. Trương Dạ Nguyên thì lắc đầu thở dài, Đơn Thiên Minh tóm cổ Lâm Tiêu Dao lên, giơ mặt hắn về phía trước mà nói.

- Người đã thấy chưa...? Người đã thấy người làm được điều gì chưa...? Làm liên lụy tới bao nhiêu người chưa hả...?

Lâm Tiêu Dao trên mặt lúc này chỉ còn những tia ngờ nghệch, hắn chỉ lẩm bẩm khe khẽ.

- Nữ nhân... nữ nhân...!

Tứ nữ sau phút bàng hoàng, vội vã xuất ra phi hành đuổi theo hắn. Trương Dạ Nguyên vội vã định thúc dục người đuổi theo, chợt lão thấy Đơn Thiên Minh giơ tay cản lại.

- Lãnh soái, xin từ từ. Hãy để Quân sư tự giải quyết, một lát nữa chúng ta truy theo cũng chưa muộn...!

Chương ngõ

Chào mọi người, mình là MT, là tác giả bộ truyện Mộng Tu Tiên mà các bạn đã và đang theo dõi cho tận tới chương này. Trước đây mình đã từng hứa sẽ không drop, không bỏ truyện cho dù có người đọc hay không. Mình xin lỗi, có lẽ bộ Mộng Tu Tiên xin được tạm dừng tại đây.

Trong bản thảo của mình, câu chuyện còn rất dài, và còn hơn 70 chương nữa đã được đánh máy hoàn chỉnh; hai quyển lớn nữa đang ở dạng bản thảo viết tay. Nhưng mình đã cam kết với một người là dừng lại bộ truyện này, vì thế xin phép được dừng bộ truyện này tại đây.

Dừng lại giang dở là điều mình hoàn toàn không muốn, nhưng vì đã hứa là phải thực hiện, mong các bạn thông cảm. Mình xin tóm tắt qua cốt truyện mình đã xây dựng để mọi người có thể hình dung ra toàn bộ câu chuyện. Rất mong các bạn thông cảm, xin chân thành cảm ơn các bạn đã đóng góp ý kiến cũng như đọc và cổ vũ mình trong hai năm qua.

Nhân vật Bạch Phụng dành để tưởng nhớ Nguyễn Hoa Phượng, 24/6/1992 - 22/7/2008.

Tóm tắt lại nội dung toàn bộ truyện:

Liên Liên chết, Minh Tiến được một người thần bí xuất hiện, chỉ cho cách lấy mạng đổi mạng. Mở ra kết nối với Thế giới phương Tây, người giúp hắn chính là bản thân hắn trong tương lai. MT tuy chết nhưng thân xác vẫn lưu lại trong băng đá, linh hồn được người kia đặt vào một khối thạch linh, để hắn tu luyện khối thạch linh ấy thành người rồi lấy nó làm kẻ thế mạng thiên kiếp. Hắn gặp được Như Hoa.

Đại chiến với thuyền lạ, MT vì cứu mạng Quyên Quyên bị bắt làm tù binh, mang về phương Tây. Một cuộc chiến mới lại bắt đầu, giữa Quang Minh Giới và Hắc Ám Điện. MT gặp được Tania và Diana, trải qua một phen sóng gió nơi đất khách quê người, hắn tìm cách trốn trở về lại U Châu.

Về tới nơi, một thể lực thân bí mới mang tên Thần Giáo xuất hiện. MT sau khi bí mật tìm kiếm, phát hiện chúng nữ đều tự phong ấn mình trong băng. Hắc bắt đầu tích góp lực lượng, một mặt trốn truy lùng từ Thần Giáo, một mặt tăng cường tu luyện tu vi bản thân. Đối đầu với giáo chủ Thần Giáo bí ẩn, hắc nhận ra y chính là mình nhưng đến từ một không gian khác. Trận đấu khiến MT bị thương, người kia cố ý mở ma trận tổng hắc trở lại thế giới thực, xóa bỏ chân khí trong người hắc.

MT trở lại thế giới thực, nhờ sự rèn luyện trước đó mà nhanh chóng trở nên giàu có. Hắc dốc toàn bộ công sức, của cải để tìm cách quay lại U Châu. Mất hơn ba mươi năm, hắc mới có thể quay lại đó, hao tổn tâm sức biến hắc thành một lão già gần đất xa trời. Chúng nữ cho rằng lão già - hắc - lừa gạt họ, từ chối công nhận hắc. MT đau đớn, bỏ U Châu lưu lạc đến phương Tây. Hắc gia nhập quân đội nơi đó, chuẩn bị quay lại đánh chiếm U Châu.

Đông - Tây đại chiến, máu chảy thành sông. MT như kẻ vô hồn, chém giết không chừa một ai. Phe phương Tây nhờ binh khí và chiến lược tốt hơn dành áp đảo. Phương Đông nhanh chóng ra quyết định tử chiến, bắt tay với thú tộc một trận sống mái. Chính lúc ấy một người lạ tóc bạch kim xuất hiện, y dùng phép thuật ngăn cản hai phe. Sau đó nhận MT là thầy, y dùng phép thuật hồi phục lại tuổi tác MT. Tania và Diana nhận ra hắc; bên này chúng nữ cũng nhận ra hắc, cuộc chiến kết thúc...

Và còn rất nhiều câu chuyện nhỏ nữa, gắn với từng chuyến phiêu lưu của hắc cùng các vị thê tử xinh đẹp...
Mộng Tu Tiên, vốn chỉ là giấc mộng...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-tu-tien>